

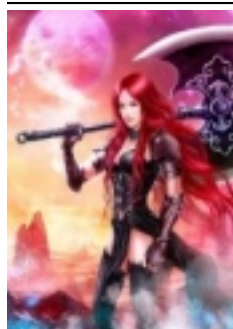
Huyết Sử Võ Lâm

Contents

Huyết Sử Võ Lâm	2
1. Một Độ Tang Thương	3
2. Bóng Chim Tầm Cá	21
3. Rong Mây Tụ Hội	37
4. Âm Mưu Vĩ Đại	51
5. Mưu Sâu Vô Tưởng	64
6. Thăm Thăm Mưu Sâu	78
7. Mưa Đêm Huyền Ảo	91
8. Dưới Lưới Hải Tử Thần	107
9. Ra Sanh Rồi Vào Tử	122
10. Chết Đi Sống Lại	141
11. Đường Ranh Sống Chết	150
12. Thân Ngoại Hóa Thân	163
13. Hải Đường Phu Nhân	175
14. Quỳnh Hoa Tam Nương Tử	186
15. Viên Độc Dược Cực Lạc	200
16. Quỳnh Hoa Tam Nương	214
17. Những Chuyện Kinh Hồn	224
18. Đùa Với Tử Thần	237
19. Diễn Biến Bất Ngờ	250
20. Một Cuộc Kỳ Ngộ	262
21. Một Khối Chung Tình	273
22. Đường Tơ Kê Tóc	285
23. Điền Đảo Mê Ly	297
24. Trí Thắng Tứ Quái	310
25. Hắc Có Dụng Tâm	320
26. Đi Tìm Bí Mật	332
27. Họa Từ Đầu Đến	342
28. Cải Biến Không Lường	356
29. Điền Đảo Mê Ly	364
30. Những Cái Bất Ngờ	380
31. Một Rủi Một May	387
32. Gió Dậy Lầu Cao	401
33. Đi Rồi Trở Lại	412
34. Hiểm Độc Phi Thường	427
35. Khói Mây Dĩ Vãng	436
36. Ung Dung Ứng Dịch	450
37. Cánh Bằng Bạt Gió	460
38. Mượn Dao Giết Người	473
39. Dĩ Vãng Đau Buồn	484
40. Gió Mưa Đưa Đến	495
41. Bên Ngoài Sở Liệu	505

42. Tiếng Hứa Ngàn Vàng	520
43. Vãn Mượn Tay Người	530
44. Một Vật Chí Bảo	543
45. Một Vật Chí Bảo (tiếp Theo)	555
46. Giáo Phái Thiên Tàng	566
47. Sâu Hiểm Cay Độc	576
48. Vào Tử Rồi Ra Sanh	589
49. Thầy Trò Gian Ác	600
50. Thiên Lăng Tinh	612
51. Trên Vọng Hoa Lâu	624
52. Máu Nhuộm Hương Phòng	636
53. Diễn Biến Kinh Kỳ	646
54. Bên Ngoài Sở Liệu	657
55. Thiếu Niên Thần Bí	668
56. Âm Mưu Ác Độc	679
57. Nửa Đêm Theo Dõi	689
58. Nhìn Trước Quên Sau	701
59. Thảm Biến Kinh Hồn	713
60. Cao Sâu Vô Lượng	727
61. Gió Mưa Bất Trắc	736
62. Xa Hơn Chỗ Liệu	748
63. Tai Bay Họa Gởi	760
64. Rừng Rợn Mê Ly	773
65. Đấu Tranh Tâm Lý	784
66. Bể Thước Đo Lòng	796
67. Bóng Dao Ánh Kiếm	807
68. Âm Hồn Đeo Mãi	819
69. Linh Quỷ Hóa Thân	825
70. Quỷ Khí Chập Trùng	839
71. Ác Ma Nơi Địa Ngục	849
72. Cứu Tinh Đột Hiện	861
73. Món Nợ Diêm Vương	870
74. Chúc Thọ Quái Nhân	883
75. Một Việc Bất Ngờ	893
76. Trái Đất Vỗ Tròn	906
77. Giã Từ Âm Ảnh	916
78. Đại Náo Sát Nhân Trang	927

Huyết Sử Võ Lâm

Giới thiệu

Trời đất đảo lộn, kẻ chết sống lại, người thân thành thù. Chuyện gì đã xảy ra với võ lâm minh chủ D

1. Một Độ Tang Thương

Trong bóng mát hàng cây rậm của buổi trưa nhẹ nắng, nơi hậu viên tòa trang viện, một cụ già râu tóc ngả màu tro, nhàn nhã chấp tay sau lưng, đứng xem một thiếu niên đang ngồi xếp bằng tròn trên chiếc kỷ thư sinh, một tay tì lên trang giấy, tay nọ cầm bút viết chữ.

Viết chữ đâu phải là một động tác lạ lùng, thế tại sao cụ già lại chăm chú nhìn, nhìn từ cái ngoặc tay, từ cái dao động của cán bút, từ nét chữ to, ốm, đậm, nhạt.

Đáng nhìn chẳng là cây bút kỳ quặc trên tay của thiếu niên, vì nó to bằng một cuờm trán đứa trẻ, dài khoảng hai trượng, hình như được chế luyện bằng một kim khí trông khá nặng nề.

Mỗi cái ngoặc tay của thiếu niên, đầu trên cán bút lại quảy vào những cành cây thấp, khua lá động ào ào.

Trên cán bút có khắc ba chữ " Thiên Quân Bút ".

Cán bút đã to, tất nhiên túm lông ngòi bút phải to, nhưng đầu ngòi được vót nhỏ, nhỏ như đầu bút thường, do vậy nét chữ viết ra vẫn nhỏ, vẫn đều. Nếu người cầm bút luyện khí đến được trầm tĩnh đến mức độ cao, thì nét bút càng đều, đều nét và đều màu, không to không ốm sai chỗ, không đậm không nhạt bất thường.

Hay nhất là những nét bút do thiếu niên viết ra, không nguệch ngoạc không run rẩy, dù cán bút quá nặng quá dài.

Có lẽ chàng làm công việc đó từ lâu rồi, bên cạnh chiếc kỷ thư sinh, có một chồng giấy chỉ chít những chữ, mà quyển kinh ngoài bìa có cái tên " Nam Hoa " mạ vàng, còn một trang cuối cùng.

Thiếu niên chột hạ bút xuống, thở phào một hơi, ngẩng đầu nhìn cụ già, điểm một nụ cười, giọng nói vừa thân mật lại vừa lễ độ :

- Về cái hội "Huỳnh Trì " sắp đến, chắc hào kiệt anh hùng trong thiên hạ không một ai bỏ qua ! Phụ thân có định đi không ?

Lão già áo xanh cười nhẹ :

- Con chớ vội hỏi câu đó. Khi nào viết xong toàn bộ Nam Hoa Chân Kinh, đến lúc đó, con hãy đề cập đến những đại hội quần hùng trên giang hồ. Cha nhận ra phép dưỡng khí của con đã có phần tinh tiến quan trọng nhưng chưa đạt đến mức hữu vi.

Con nên hiểu muốn được gọi là hào kiệt anh hùng, ngoài cái đức, cái nhân, còn một yếu tố tối trọng là công lực tu dưỡng.

Thiếu niên cúi đầu nhẹ giọng :

- Con xin tạc ghi lời của phụ thân dạy !

Đột nhiên ngay khi ấy, một bóng người từ một tàng cây rậm lao bắn xuống nhẹ nhàng như chiếc én.

Bóng ấy vận y phục tuyền đen, thân vóc thấp nhỏ, thần thái hết sức khảng trượng, tỏ lộ một cảnh giác được đề cao đến tột độ.

Lão nhân cũng như thiếu niên, trước sự xuất hiện đột ngột của kẻ lạ, vẫn bình thường. Cả hai cha con lặng lẽ nhìn đối phương, không hề thốt lên một tiếng.

Người áo đen vụt cười ha hả :

- Quả nhiên lời đồn không sai ! Dù cho trời long đất lở trước mắt, " Lạc Sơn Lão Nhân " Du Phóng Hạc vẫn giữ được sự bình tĩnh như thường. Cha đã vậy, con cũng chẳng kém nào. Công tử mới ngần ấy tuổi, dưỡng khí trầm tĩnh được như thế. Hắc Cáp Tử tôi không thể không kính phục được.

Và đến lúc đó, hần mới chịu vòng tay, trong ánh mắt ngời lên niềm thán phục vô biên.

Lão Nhân Lạc Sơn Du Phóng Hạc nhẹ điểm nụ cười :

- À ! Thế ra các hạ đây là Hắc đại hiệp, một nhân vật trong Kinh Công Thất Kiệt !

Hắc Cáp Tử gật đầu :

- Chắc tiền bối thừa hiểu, trong võ lâm Thất Cầm, chỉ có Hắc Cáp Tử này là kẻ tồi tệ nhất ! Không thể làm một tên cường đạo, cũng không thể đảm nhận một trách vụ trong bất cứ tiêu cục nào, chỉ cậy vào đôi chân khá khỏe làm phương tiện thông tin cho người đời, đổi lấy miếng ăn cái mặc qua ngày...

Du Phóng Hạc cười tươi :

- Bình sanh, Hắc huynh không hề tiếp nhận một món lợi nào không do công sức của mình, cái đức tính liêm khiết đó đáng được người đời noi theo, lão phu ngưỡng mộ từ lâu, không ngờ hôm nay được hân hạnh hội diện. Chẳng hay vị cố nhân nào nhờ Hắc đại hiệp mang thư đến đây cho lão phu ?

Hắc Cáp Tử cũng đáp lại bằng một nụ cười :

- Người gửi tin không muốn tiết lộ thân thế mình, thì tại hạ phải giữ sự bí mật tuyệt đối cho người ta, đó là lương tâm chức nghiệp của kẻ mang tin, mà đó cũng là một đức tin không thể xem thường ! Chắc tiền bối không nỡ cưỡng ép tại hạ làm một việc không thể làm ? Chẳng qua tại hạ có thể tỏ lộ cho tiền bối biết là : phong thư tại hạ sắp trao cho tiền bối đây, chưa đựng một điều bí mật liên quan hệ trọng đến tiền bối. Chính vì chỗ đó mà người gửi tin bắt buộc tại hạ phải trao tận tay tiền bối !

Dứt lời, Hắc Cáp Tử trịnh trọng lấy phong thư, hai tay trao cho Du Phóng Hạc.

Đón lấy phong thư, trầm ngâm một lúc, Du Phóng Hạc trao trả phong thư lại đối phương, chậm rãi thốt :

- Nếu vậy, nhờ các hạ mở phong thư ra, đọc hộ cho lão phu nghe !

Hắc Cáp Tử kinh ngạc :

- Nhưng... nhưng... phong thư đề cập đến một việc bí mật của tiền bối...

Du Phóng Hạc ngắt lời :

- Chính vì phong thư chứa đựng một sự bí mật mà lão phu phải nhờ các hạ đọc hộ. Lão phu bình sanh chẳng có điều gì bí mật cả, hành vi của lão phu, bất cứ trong trường hợp nào, trong thời gian nào, cũng có thể phô bày trước mắt mọi người, nói lên cho mọi người nghe, không hề dấu diếm một điều nhỏ nhất...

Hắc Cáp Tử thoáng giật mình, giật mình vì chạm mặt với một con người có đức sáng như gương, thẳng thắn nở nụ cười tròn vẹn với niềm kính phục :

- Trong thiên hạ ngày nay, thấp đước mà tìm giữa ban ngày, vị tất có người như tiền bối.

Y tiếp lấy phong thư, bóc ra.

Thư dày ba trang giấy, chữ chi chít, Hắc Cáp Tử đưa ngón tay thấm nước bọt, đoạn rút mấy trang giấy ra khỏi phong bì, trải những phần gấp lại cho thẳng thớm và cao giọng đọc :

- Phóng Hạc nhân...

Chưa kịp buông tiếng huynh tiếp theo, Hắc Cáp Tử đã buông xụi phong thư, rồi buông xụi cả thân hình ngã nhào xuống đất.

Du Phóng Hạc biến sắc, vội bước tới, chụp lấy cổ tay y nghe thử mạch.

Mạch vẫn còn nhảy nhưng đã quá yếu, có thể trong giây lát, nạn nhân sẽ tắt thở.

Du Phóng Hạc hấp tấp hỏi :

- Ai đã trao phong thư này cho các hạ ? Ai ?

Hắc Cáp Tử há hốc mồm nhưng không thốt được tiếng nào. Gương mặt y từ xanh biến sang trắng, từ trắng biến sang hồng, rồi từ hồng biến sang tím, cuối cùng biến thành màu xám xịt như màu xác chết.

Thiếu niên tay và trán đều rịn mồ hôi, kêu lên thất thanh :

- Độc thật ! Độc thật ! Lợi hại quá chừng !

Du Phóng Hạc buông tay Hắc Cáp Tử từ từ đứng lên, thở dài luôn mấy tiếng :

- Kể gửi thư này, bỗng ý mưu hại cha, không ngờ kẻ bất hạnh lại là Hắc Cáp Tử, y đã hững cái họa cho cha ! Tuy cha không hạ thủ giết y, nhưng y đã vì cha mà chết...

Da thịt của Hắc Cáp Tử từ từ co rúm lại, thân hình của y thun nhỏ, nhỏ dần.

Thân hình càng thun nhỏ, thì những gì bao bọc quanh mình như lồng khồng nổi rộng ra. Và những vật mà y cột dính trên mình cũng tuột mối mà vuột ra ngoài.

Chiếc bao đựng tiền do dây lồng mối rơi xuống đất. Từ nơi miệng bao nghiêng trút, có mấy đỉnh vàng lọt ra ngoài.

Mấy đỉnh vàng đó là cái giá thù lao công tác của y, cái giá của sinh mạng y !

Mạng con người rẻ rúng quá, dù con người đó là một nhân vật vũ lâm, một trong số Khinh Công Thất Kiệt, mà giới giang hồ gọi là Vô Lâm Thất Cầm.

Không rõ nghĩ sao, Du Phóng Hạc nhìn thi hài Hắc Cáp Tử một lúc lâu, đột nhiên lão cúi xuống nhặt phong bì lên.

Thiếu niên kinh hoảng, hét to :

- Cha, cha định làm gì thế ?

Du Phóng Hạc đã lấy lại bình tĩnh, từ từ thốt :

- Hắc Cáp Tử vì cha mà chết, cha lẽ nào không làm một cái gì báo đáp lại sự hy sinh của y ? Huống hồ kẻ muốn hại cha lại có thủ đoạn tàn độc như thế. Đương nhiên hắn nhất định tiêu diệt cha, mưu thứ nhất không thành, hắn sẽ dùng mưu thứ hai, và còn dự trù mưu thứ ba, thứ tư, muôn ngàn mưu khác, cho đến khi nào bại được cha mới thôi. Cứ mỗi lần dụng mưu là hắn sát hại một vài người, hoặc nhiều hơn. Cha mà còn sống đây thì sẽ còn có nhiều người vô tội chết để lót đường cho mưu hắn đến thành tựu. Trách nhiệm tinh thần dù muốn dù không, cũng về phần cha gánh chịu...

Thiếu niên rung rung giọng :

- Cha ! Ít ra cha cũng cần biết kẻ nào đã gây nên cái chết cho Hắc Cáp Tử chứ ?

Bình sinh cha có gây sự với ai bao giờ ? Tại sao lại có người muốn...

Bỗng mấy tiếng pháo bóp, bóp vang lên, như tiếng pháo do kẻ tinh nghịch nào đó đốt lên rồi ném vào chỗ hai cha con đang đứng.

Nhưng thực ra không phải là tiếng pháo, mà chính là mấy đỉnh vàng của Hắc Cáp Tử nổ tung.

Thì ra trong mấy đỉnh vàng đó có đặt chất nổ chậm, kẻ nào đó đã tính đúng giờ đúng khắc, nó sẽ nổ lên tạo cuộc sát hại theo dự định của hắn. Chiếc kỷ thư sinh, cán bút, nghiên mực và giấy bị mấy miếng vụn của đỉnh vàng bắn rơi tung tóe.

Nhìn lại, Du Phóng Hạc vẫn bất động tại chỗ, không việc gì. May mắn cho thiếu niên, không bị mảnh vàng nào chạm phải.

Thực sự, Du Phóng Hạc đã đoán được sự tình như thế nào, nên đứng lúc chắt nổ bật ngòi bên trong đỉnh vàng, thì lão nhanh như cắt nhảy lùi về phía hậu hơn ba trượng, và khi tiếng nổ vừa dứt, lão bắn mình trở về vị trí cũ rồi !

Thân pháp của lão quá nhanh, thiếu niên vì không để ý nên không nhận kịp động tác đó, tưởng đâu phụ thân mình chỉ đứng nguyên một chỗ.

Lần này, Lạc Sơn Lão Nhân không còn trầm tĩnh được nữa. Mặt bừng sắc giận, lão cung chặt đôi tay, gằn từng tiếng :

- Con người tàn độc đến thế là cùng ! Đã tặng vàng thù lao công tác truyền tin cho người ta, lại không để cho người ta thọ dụng ! Đặt chất nổ bên trong, đợi cho người ta làm xong sứ mạng thì sát hại luôn mà diệt khẩu ! Chẳng những hấn định giết cha mà hấn còn muốn giết luôn cả Hắc Cáp Tử.

Thiếu niên biến sắc, bằng một giọng căm hờn rít lên :

- Hấn là ai ? Vừa độc lại vừa gian ngoan ! Con người đó nếu không sớm trừ diệt thì...

Du Phóng Hạc thở dài, chua chát nhếch môi cười chận lời con :

- Ta cũng không nên trách hấn ! Hấn đã nuôi dưỡng một mối thù độc như vậy đối với cha, tất nhiên trong dĩ vãng cha đã có làm một chuyện gì khiến cho hấn bất mãn, nên oán hận cha...

Thiếu niên lệ rớm ướt tròng, rung rung giọng :

- Con không tin là ngày trước cha có làm gì, điều gì bất nghĩa đến nỗi có kẻ nuôi hận đến ngày nay ! Thật vậy, cha ạ ! Cha đối xử với đời như bao lâu nay, lòng không bao giờ dè dặt, thì còn ai có thể oán trách được cha chứ ? Nếu có kẻ hồ đồ, âm mưu hãm hại cha, thì công đạo trên giang hồ gần như hủy diệt rồi !

Du Phóng Hạc khoát tay :

- Con đừng nói thế không nên ! Một con người dù sao cũng là người, nào phải thánh đâu mà dám tự hào suốt đời mình không làm điều gì sai quấy ! Bất quá... bất quá, thời gian trôi qua, qua lâu lắm rồi, mình không còn nhớ nổi nữa thôi !

Một tiếng quát to đột nhiên vang lên từ xa, tận ngoài cổng viện :

- Du Phóng Hạc ở đâu ? Du Phóng Hạc ! Người ở đâu ?

Tiếng quát thoát đầu rất xa, nhưng thoáng chốc đã đến gần, kể đến có tiếng hét trả, tiếng quát mắng, tiếng rú thất thanh, lại có tiếng võ khí chạm nhau chan chát. Lại có tiếng âm âm, chừng như có kẻ nào phá cửa toan xông vào viện.

Sự kiện đó, chứng tỏ có người đến đây hành hung xô xát với bọn gia nhân, và người trong trang viện.

Thiếu niên biến sắc nhìn cha hỏi gấp :

- Cha! Kẻ nào đến thế? Họ đến đây để làm gì?

Du Phóng Hạc nhẹ giọng :

- Bội Ngọc, con không hiểu à? Người ta đến đây hỏi thăm cha, chúng chẳng cho người ta vào, nên mới có xô xát như thế đó. Hiện tại thì khách đã vào viện rồi, con ra đây làm chi nữa? Khách sắp đến nơi con ạ...

Đột nhiên lão quay đầu lại cười mấy tiếng :

- Xin các vị lại đây ! Lão phu đang chờ các vị !

Vừa lúc đó, năm bóng người vút qua vọng cửa vòng nguyệt bấn thẳng vào hậu viện.

Cả năm người vận y phục bằng gấm, mặt bừng sát khí, tên nào cũng có vẻ cực kỳ hung ác.

Nhưng khi nhìn thấy cha con họ Du vẫn an nhiên trầm tĩnh như không có việc gì xảy ra, cả bọn không đành được niềm ngạc nhiên ánh ra khóe mắt.

Người đi đầu là một đại hán có bộ râu rồng, tay cầm một thanh Kim Bối Cửu Hoàn Đao, sau khi trấn định tinh thần, gã buông tiếng cười điên dại :

- Du Phóng Hạc ! Trước sau gì chúng ta cũng tìm được người !

Lòng trong chuôi cười đượm mùi tử khí, gã vung thanh Kim Bối Cửu Hoàn Đao từ từ bên trên chém xả xuống đầu Du Phóng Hạc...

Đường đao được dốc theo với tất cả công sinh lực, quét gió ù ù, một khoảng cành lá gần đấy đều bị tốc độ của kinh phong khua rung xào xạc.

Nhưng lạ làm sao, trước thế công như vũ bão của đối phương, Du Phóng Hạc vẫn bất động, không biểu lộ một phản ứng nào, tựa một người chán đời chờ chết, sẵn sàng chết mặc dù có cơ hội để thoát chết.

Nhưng người con trai của lão có khi nào chịu để cho cha chết một cách vô lý như thế?

Du Bội Ngọc dù muốn phản ứng, vẫn giữ bên ngoài thần thái bình thản như thường. Chàng không hề ngẩng đầu lên, mắt vẫn đăm đăm nhìn cha, bàn tay nhẹ nhàng đưa ra búng khê vào không gian.

Soạt...

Tiếng vang thật là khê, nếu không lưu ý tất không thể nghe lọt. Đây là tiếng réo của chỉ phong từ ngón tay chàng cuốn đi và vút tới phía địch...

Keng...

Đạo chỉ phong chạm vào Bửu Hoàn Dao, đúng lúc lưỡi đao còn cách đầu Du Phóng Hạc độ ba tấc.

Một thanh đao nặng giáng xuống, lại giáng xuống bằng tất cả công lực của một đại hán từng tập luyện võ công, khí thế ắt phải nhanh vô tưởng, thì với ba tấc khoảng cách kia không có nghĩa lý gì. Nếu Du Bội Ngọc chậm tay một chút, chiếc đầu lâu của cha chàng sẽ bị chẻ làm đôi và chón đao thẳng đà đi xuống cả thân hình Du lão rồi !

Chẳng qua, những người đã tu luyện võ thuật đến mức độ cao siêu, liệu đoán thời gian rất chính xác, chỉ xuất thủ đúng lúc cần, không sớm quá mà không trễ chậm.

Nhờ cách liệu việc rất đúng đó mà ung dung bình thản, hoá giải dễ dàng những tử chiêu, trong khi kẻ khác lo sợ cuồng cuồng.

Tiếng keng vừa vang lên, thanh Bửu Hoàn Dao bị bật dội lên không, sức dội quá mạnh, đẩy thanh đao lộn vòng luôn bên trên đầu và dội ra phía sau đại hán.

Cổ tay hấn do đẩy bị ngoặt theo, thành nghịch thế cầm khiến hấn phải buông luôn, thanh đao rơi xuống đất lại vang thành tiếng keng thứ hai.

Đại hán nghe nửa thân hình tê dại, lưng bùng cả lỗ tai, biến sắc, nhìn trừng trừng lấy thiếu niên.

Lão không dám tiến tới mà chẳng dám thụt lùi.

Quả là một cái khổ cho gã, vì nếu Du Bội Ngọc thừa thế thắng tiếp tục truy công, gã làm sao chống trả với hai tay không tấc sắt ?

Đúng như gã đang lo sợ, Du Bội Ngọc khi ấy bỗng ngẩng phắt đầu lên nhìn thẳng và đối phương từ từ nhích tới...

Nhưng Du Phóng Hạc trầm giọng gọi :

- Bội Ngọc con ! Không nên vọng động !

Thiếu niên đành dừng chân lại.

Đại hán râu rồng vụt cười lên ha hả, cất cao giọng :

- Khá lắm ! Du Phóng Hạc xưa nay tự cho mình có lòng nhân, xử sự đúng với cổ nhân, không hề xuất thủ làm tổn thương đến ai cả, ta khen đó ! Song ! Người nhân với ta, ta lại không nhân với người. Người không làm tổn thương người, ta vẫn hạ sát người như thường. Ha ha ! Nếu người động đến chân lông ta thì cái đại danh đại nhân đại đức bại hoại mất còn gì ?

Lời của gã râu rồng quả là kẻ vô lý nhất trên đời, được người tha chết đã không ơn lại còn dựa vào lòng nhân của người để khích bác, mỉa mai để rào đón hành động chống trả của người nếu có.

Gã gần như gián tiếp bảo Du Phóng Hạc ngừa cổ cho gã tự do quét qua một đường đao thật ngọt, nếu muốn bảo toàn cái thanh danh thơm nhân đức từ xưa nay.

Du Phóng Hạc thản nhiên điểm một nụ cười :

- Nếu vậy, vô luận thế nào, các vị phải giết lão phu cho bằng được ?

Đại hán râu rồng gật đầu :

- Đúng như vậy !

Liền theo câu đáp, gã nhả bộ xoay người về phía hậu nhật nhanh thanh đao lên, đoạn hướng sang đồng bọn quát to ra lệnh :

- Động thủ !

Và thanh Bửu Hoàn Đao trên tay gã chớp lên trước nhất...

Tiếp theo đó, Tang Môn Kiếm, Hồ Đầu Câu, Phán Quan, Bút Luyện Tử Thương vùn vụt bủa theo...

Năm món vũ khí chớp ngời như lưới bạc, cùng chiếu thẳng vào người Du Phóng Hạc.

Giả như Du Phóng Hạc chấp thuận thì con lão, Du Bội Ngọc, đã xuất thủ rồi. Và khi chàng xuất thủ, vị tất năm tên hung đồ kia là một trở ngại đối với chàng.

Song lẽ, Hạc Sơn Lão nhân chẳng những không phản ứng mà còn ngăn luôn sự phản ứng của con.

Chính vì thế mà hiện tình của lão cầm như thập tử vô sanh... trừ phi lão mình đồng da sắt.

Tại sao lão không phản ứng ? Lão vui lòng nhận cái chết vô lý như thế à ? Hay lão có một sở cậ nào, chờ đến phút giây cần thiết lão mới thi thố ?

Nhưng phút giây đó hình như không còn nữa. Vì năm món vũ khí đã nhanh như ánh chớp của làn điện, vì vút bọc sát mình lão, làm sao lão thi thố cái sở cậ kịp thời ?

Lão vẫn một mực bất động kia mà ?

Cùng trong lúc đó, một tràng cười ngạo nghễ vang lên :

- Ha ha ! Lũ chuột nhất ! Đừng tưởng vậy mà hạ nổi Du lão tiên bối ! Khoan đắc chí vội !

Từ tàng cây xa xa, một bóng người nường theo chuỗi cười bắn bỗng tới cực trường, nhanh hơn cả làn điện chớp.

Và chẳng biết bóng đó xuất thủ bằng cách nào, trận trường đột nhiên vang lên những tiếng sắt thép chạm va đình tai nhức óc.

Keng...

Xoảng...

Bốp bốp...

Lập tức, thanh Kim Bửu Hoàn Đao bắn ngược lại sau, rơi xa mấy trượng. Đại hán râu rồng cũng lộn nhào về phía hậu nằm bất động.

Rồi thì thanh kiếm Tang môn cũng gãy làm hai đoạn, mỗi đoạn bắn đi một phía.

Kế tiếp, đôi phán quan bút văng tút lên không, Hồ Đầu Câu bị tạt ngang, móc tét bụng tên cầm Tang Môn Kiếm, ngọn Bút Luyện Tử Thương lại đâm thẳng vào nách tên sử dụng Hồ Đầu Câu !

Năm tên đại hán chỉ còn là năm cái xác chết nhuộm màu hồng.

Cha con Du Phóng Hạc hết sức kinh ngạc trước sự xuất hiện của bóng lạ, và kinh ngạc nhất là thủ pháp và thân pháp hết sức linh diệu của hắn.

Là một cao thủ từng trải trong giang hồ, Du Phóng Hạc cũng phải thán công nhận bóng nọ là một tay phi phàm trong vũ lâm, ít ai sánh kịp.

Sau phút giây trầm định tinh thần, Du Phóng Hạc hất mặt nhìn sang vị ân nhân vừa xuất hiện.

Chàng là một thiếu niên vóc dáng cao ráo, khuôn mặt thanh tú cân xứng với thân hình, vận chiếc áo mỏng màu tím sậm.

Đặc biệt nhất là đôi mắt chàng sáng lạ lùng, chỉ từ nơi đó cũng toa? ra một uy vũ kinh người rồi.

Rất tiếc là da mặt chàng hơi xanh, một màu xanh lạnh lùng và nghiệt ngã, không thể tìm được một biểu lộ trên khuôn mặt lạnh như đá ấy.

Chàng đường hoàng bước đến trước mặt Du Phóng Hạc, quỳ xuống, lạy hai lạy, giọng nói cũng là cung kính :

- Dọc đường, tiểu sanh tình cờ nghe ngóng, được biết bọn chúng âm mưu kéo đến đây định hạ sát lão tiên bối. Tiểu sanh mới âm thầm theo dõi hành động của bọn chúng xem chúng hành động đến thế nào. May mà tiểu sanh đến kịp, ra sức dọn trừ bọn bạo tàn. Tuy nhiên, tiểu sanh đã gây ra máu đổ tại trang viện này, làm thương tổn đến cái đức hiếu sanh của lão tiên bối. Dám mong lão tiên bối thứ cho !

Đã xuất thủ giải nạn cho người, không kể công lại còn nhận tội, trên đời này, thử hỏi còn mấy ai khiêm nhường như chàng nữa ?

Du Phóng Hạc thở dài :

- Lão đệ hành động như vậy, là vì lão phu, chứ có lợi lộc gì cho mình, mà lão phu bắt tội ? Hai tiếng thứ cho xin đừng dùng đến.

Chỉ tay về phía năm chiếc xác, lão tiếp bằng một giọng bùi ngùi :

- Năm vị đó ! Lão phu nghĩ mãi, không biết mình đã đắc tội với họ từ lúc nào, đã làm gì khiến họ tìm đến rả hận? Hận chưa trả được, họ đã mang mối hận xuống tuyền đài ! Lão phu làm sao giải thích cho linh hồn họ với oán đây ?

Lâu lắm, lão mới chợt nhớ đến thiếu niên còn quỳ dưới đất, lão vội bước tới một bước, đưa tay nâng thiếu niên đứng lên, điểm một nụ cười :

- Lão đệ niên thiếu, anh tuấn, lại tài cao. Nếu đúng là giọt máu của cố nhân, thì hân hạnh cho lão phu biết mấy ? Cha truyền con nối, đức nghiệp còn lưu mãi trên đời, nhân loại còn hưởng thụ được sự nghiệp của hạng chân thiện, sự nghiệp cộng đồng, không may vì tư lợi.

Thiếu niên không chịu đứng lên :

- Tiên bối không nhận ra tiểu sinh, nhưng tiểu sinh vẫn nhận ra tiên bối. Cái ơn cứu tử năm xưa, không phút giây nào tiểu sinh quên được.

Du Phóng Hạc nắm tay thiếu niên cười lớn :

- Và đứa bé năm nào đã được lão phu cứu nạn, hiện tại đã trở thành một thiếu hiệp đem tài cao cứu thế độ nhân. Lão phu cứu lão đệ trong trường hợp nào, lão đệ có thể nhắc rõ cho lão phu nghe chăng?

Đột nhiên, lão biến hẳn sắc mặt, buông hẳn tay chàng thiếu niên ra và sệt lùi luôn ba bước, rung rung giọng :

- Người...người...thật sự người là ai?

Thiếu niên đang quỳ dưới đất bất thần lộn ngược người về phía sau, đảo một vòng trên hư không, đáp xuống bật cười ha hả :

- Lão Du ! Lòng bàn tay ngươi đã bị Lập Địa Đoạt Hồn Vô Tình Trâm của ta cắm sâu vào đấy rồi, cho dù bậc tiên giáng phạm, cũng không cứu sống ngươi được ! Người muốn biết lai lịch ta ? Ha...ha...! Chờ xuống diêm đình mà biết !

Du Bội Ngọc đến bên cha, cầm bàn tay người lên xem.

Chỉ thoáng trong mắt, hai bàn tay Du Phóng Hạc sưng vù, to lên gấp đôi, đen hoắc như quét sơn, hừng hực tựa lửa nóng.

Chàng nhìn lên khuôn mặt, thấy da mặt cha đã trở lên màu xám xịt, đôi mắt đờ đờ mất thần, thân hình lẩy bẩy rung, đôi chân dường như quá yếu, không còn gượng giữ nổi chiếc xác. Mối ông mấp máy nhưng không thốt được thành tiếng.

Du Bội Ngọc quá đau đớn hét lên :

- Trời ! Cha con tôi đã làm gì phi nhân bội đức, tại sao các người nuôi cừu dưỡng hận hạ độc thủ như thế này ?

Thiếu niên áo lụa cười sang sảng :

- Ta không cừu hận lão họ Du ! Song đó không phải là cái lý do bắt buộc ta để yên cho lão, vì ta thích giết, có thể thôi !

Du Bội Ngọc nhìn năm chiếc xác phơi trên đất nghiêng rằng :

- Chính người dân cảnh để lừa cha ta !

Thiếu niên áo lụa rùn vai :

- Người đoán đúng ! Muốn lấy tính mạng cha con người không phải ta chỉ phí bao nhiêu xác chết đó mà thôi ! Còn nhiều nữa kia...

Và hắn ngẩng đầu lên trời, hú vọng tiếng dài.

Từ nơi bốn đầu tường trang viện, hơn hai mươi đại hán vận y phục đen vọt bắn lên không như những chiếc pháo thăng thiên.

Chúng chỉ sà ngang đà vọt một chút, đã cùng liệng đến cực trường, đáp xuống, tạo ngay vòng vây quanh Du Bội Ngọc thật kín mật bằng một đợt trong và một đợt ngoài.

Chân vừa chấm đất, đợt phía trong chợt hét lên một tiếng to và hơn mười loại vũ khí cùng chớp lên, tất cả đều giáng xuống đỉnh đầu Du Bội Ngọc.

Thân pháp và thủ pháp của chúng chứng tỏ toàn là những tay hữu hạng trên giang hồ, có lẽ chúng toàn là những tay quen mặt nên đều dùng lụa bao kín mặt đầu.

Giữa lúc chúng xuất phát thể công, thiếu niên nọ bật cười rộn rã :

- Tiểu tử họ Du ! Người và cha người nên chịu trời cho rồi ! Ta đến đây chỉ sợ có một điều là môn Kim Ty Cầm Chưởng của Du lão nhị, một môn công vô địch trong thiên hạ. Hiện tại hai bàn tay cậu Du lão nhị đã trở thành vô dụng, thì người còn mong gì tạo sự màu nhiệm thay đổi tình hình?

Du Bội Ngọc đảo mắt nhìn quanh một vòng.

Lòng chàng quặn đau bao nhiêu, niềm phẫn nộ cao bấy nhiêu. Nhưng chàng cũng kinh hãi không ít. Liệu chàng có thể thắng trước số địch thủ quá đông như thế này chăng? Mà chúng lại gồm toàn những tay lợi hại !

Tuy nhiên, tập luyện cầm chiếc cán bút khổng lồ từ mấy năm qua là cốt để dưỡng khí tinh thần. Chàng đã đạt đến mức hữu vi rồi, thì trước tình cảnh này, càng không mất bình tĩnh.

Thực ra, chàng không bình tĩnh cũng thế thôi bởi nhất định chỉ có vũ công mới giải quyết được trường hợp, đã nhất định rồi thì bất cứ ai cũng không hoang mang lo ngại nữa.

Chàng nắm hai vạt áo dài của Du Phóng Hạc quần quanh người chàng, cột đứng bên mình, đoạn nhặt chiếc cán bút dưới đất, vận công tụ khí vòng quanh một vòng.

Lúc đó, bọn đại hán áo đen đã đến quá gần. Thấy Du Bội Ngọc trầm tĩnh vô cùng, chúng không khỏi giật mình, hơi chột dạ. Nhưng đường dây cung đã kéo thẳng, chúng phải buông tên, không vì một phút giây lưỡng lự mà bỏ quên mất đầu chí.

Chúng cùng hét ken một tiếng, tăng gia nội lực, điều động vũ khí ào ào.

Ánh thép chớp ngời, dù đang giữa ngày mà khí lạnh bốc lên rờn rợn.

Nếu nhìn kỹ, chúng vũ lộng binh khí rất có quy củ, chẳng những không rối loạn vì hỗn chiến mà mỗi món đều hướng đúng vào cái đích riêng biệt, trên ra trên, dưới ra dưới, tả hữu đúng tả hữu, không món nào chạm vấp phải món nào, dù hơn mười món cũng đổ dồn vào người đối phương.

Do đó, thể công của chúng không ngăn trở nhau, không vướng vấp vì nhau, trái lại còn lợi hại vô tường bởi một người phải bảo vệ toàn thân che chở một lúc hơn mười điểm yếu trên cơ thể, không phải là một việc dễ dàng. Mà mỗi một sơ hở sẽ gây nên nguy hại khôn lường, hoặc chết ngay hoặc tàn phế suốt đời.

Nhưng cán bút to vừa chớp lên, một luồng gió lạnh bốc theo, nhiều tiếng thép chạm nhau bật thành một tiếng hỗn hợp vang dội kinh hồn.

Hơn mười món vũ khí gồm đao, thương, côn, kiếm, tiêu chùy, món nào gãy, món nào bay khỏi tay, món nào dội trở lại thì dội, còn mười mấy tên đại hán thì đồng loạt bị chấn động mãnh liệt, cũng lùi lại, nghe thâm mình tê dại, lâu lắm mà không nâng tay lên nổi.

Chúng không tưởng tượng nổi, một thiếu niên có dáng dấp văn nhu, lại có phần lực kinh hồn như thế.

Chúng ngây người sững sốt trong một phút, chưa nghĩ đến việc tiếp tục tấn công thì đợt thứ hai lướt tới, thay phiên.

Du Bội Ngọc lại như lần trước, bang cán bút vút quanh một vòng.

Lần này, bọn người trong đợt thứ hai rút kinh nghiệm của đợt một, biết thực lực của đối phương rồi, không dám khinh thường như đồng bọn.

Chúng không dám khinh thường thì không một tên nào dám để vũ khí chạm vào cán bút, chúng chỉ vũ lộng vu vu bên ngoài thừa một sơ hở mới dám thọc vũ khí qua màn bút ảnh.

Mà cuộc đấu càng kéo dài thì bên đông có lợi hơn bên ít.

Ở đây, bọn đại hán áo đen gồm hơn hai mươi tên, phân làm hai đợt, sẵn sàng thay phiên nhau, áp dụng xa luân chiến, không kể thiếu niên đứng bên ngoài.

Còn Du Bội Ngọc thì độc lực đơn thân, muốn thủ thắng cũng phải chật vật lắm.

Tuy nhiên, đã qua một lúc lâu rồi, không một tên nào còn chọc thủng bức màn ảnh. Cán bút luôn luôn tung hoành đảo lộn, thu hẹp thì bảo vệ toàn thân, vung động thì bút thoắt dịch ra xa.

Đã mấy lượt chàng suýt phá vỡ vòng vây, song địch đông quá, không trống lỗ hổng nào. Chàng nhào tới thì phía sau chúng nhào theo liền, địch thủ chỉ thay đổi vị trí vòng chiến, chứ chung quanh chàng vẫn còn bị bao vây như thường.

Sức người có hạn, mãi về sau, Du Bội Ngọc cảm thấy khí lực tiêu hao quá nhiều, mồ hôi đã đầm hai góc trán.

Thiếu niên áo lụa đứng bên ngoài vỗ tay cười lớn :

- Phải đó! Các anh em khéo áp dụng chiến pháp vô cùng hiệu nghiệm ! Trước hết hãy làm cho hấn tiêu hao công lực, sau đó, sẽ hạ hấn ngã xuống bắt trời hấn như con nai tơ, hấn làm gì thoát khỏi bọn ta chứ ? Ha ha ! Nào cố gắng lên anh em!

Hấn mang một chiếc mặt nạ, có gương mặt già dặn, song âm thanh của hấn còn non trẻ lắm.

Tuy giao đấu với bọn đại hán áo đen, Du Bội Ngọc luôn luôn lưu ý đến thiếu niên áo lụa, đúng ra là chàng lưu ý đến hai bàn tay của hấn nhiều hơn, biết đâu trong hai bàn tay đó chẳng có một số Vô Tinh Châm, sẵn sàng bay ra bất cứ lúc nào.

Sau lưng chàng, hơi thở của Du Phóng Hạc mỗi phút mỗi mìn dần, giờ đây thì hơi thở của lão hết sức yếu, yếu như đường tơ nhện.

Càng đau lòng, càng bối rối, càng cảm thấy sức lực quá kiệt quệ, liệu chàng còn duy trì được bao lâu nữa đây ?

Chàng hét lên một tiếng tuyệt vọng :

- Xong !

Chàng biết rõ, trong trường hợp này, nếu bỏ cuộc chiến thoát đi, thì vĩnh viễn không còn dịp nào biết được lai lịch, chân tướng của kẻ thù. Nhưng chàng còn biết làm sao hơn, bởi nếu ở lại thì luôn cả chàng cũng rơi vào tay chúng.

Lâm vào tình trạng bất khả kháng, bắt buộc chàng phải nghĩ đến sinh tồn. Có sinh tồn thì có dịp trả thù, bất quá mau hay chậm tùy truy nguyên tung tích, lai lịch kẻ thù, chóng có kết quả hay chậm mà thôi, chứ liều lĩnh để bị hại trong lúc này là coi như ôm hận vĩnh viễn nơi âm cảnh.

Do đó, cái ý định thoát đi đã quyết.

Hét lên một tiếng xong, Du Bội Ngọc đảo lộn cán bút theo chiều thức Hoành Tảo Thích Quân một vòng, bức thoải vòng vây nở rộng ra một bước đoạn bất thành linh quật mạnh cán bút từ bên trên xuống đỉnh đầu một đại hán áo đen cầm đao.

Đại hán hoảng sợ, biết không làm sao phản công kịp, cấp tốc ngã người vọt phía hông nhảy xuống đài, lăn đi mấy vòng.

Đầu cán bút giáng xuống mặt đất, bật lên một tiếng bịch, rung chuyển cả một khoảng rộng.

Không chậm trễ, chàng ẩn luôn đầu cán bút xuống đất chỗi đà, nhún chân nhảy qua đầu chúng.

Nhờ chỗi cán bút, chàng nâng bổng người lên tận cành cao, đỡ thuật khinh công chuyển từ cành cây này sang cành cây khác, nhẹ nhàng như con én, nhanh nhẹn như con vượn.

Thiếu niên áo lụa biến sắc, dậm chân hét :

- Đuổi theo ngay !

Chính hấn đã phóng mình vọt đi như mũi tên lao, dẫn đầu bọn đại hán áo đen.

Nhưng vô ích, hấn đã chậm mất một chút. Nội một phút ngắn ngủi đó, Du Bội Ngọc đã tạo được một khoảng cách xa rồi.

Hơn nữa, thuật khinh công của hấn còn kém Du Bội Ngọc một bậc. Du Bội Ngọc có đeo thân phụ sau lưng, hấn vẫn không tài nào theo kịp. Khi hấn lên đến đầu tường thì bên ngoài tịch mịch im lìm, không một tiếng động, không một bóng người.

Dưới ánh dương quang, bên cạnh chiếc cầu bắt ngang lạch nhỏ, một con chó vàng nằm híp mắt, chốc chốc lại vẫy vẫy chót đuôi.

oOo Du Bội Ngọc chưa đi xa.

Chàng đâu dám chạy xa hơn, giữa ban ngày, để lộ hình tích, đứng trên đầu tường, thiếu niên áo lụa sẽ trông thấy chàng dễ dàng.

Chàng chỉ nấp mình trong một bụi cỏ hoang, chàng nghe rõ thiếu niên áo lụa truyền lệnh :

- Phân tán thành bốn toán, mỗi toán một phương hướng, cấp tốc đuổi theo !

Có kẻ nhắc :

- Dưới cầu !

Thiếu niên quát :

- Gã họ Du có phải là gốc tử đầu, mà hấn dám nấp dưới cầu !

Một bóng người từ đầu tường lao xuống, rồi kế tiếp những bóng khác, tất cả bọn đại hán cùng xuống, rồi từng tên một chạy qua cầu.

Thiếu niên vượt lên cầu trước. Con chó vàng vụt hự lên một tiếng, nó đã bị hự chân rơi xuống dòng lạch, nước bắn lên tung tóe.

Ngồi trong bụi cỏ, Du Bội Ngọc lo sợ vô cùng, chàng nín thở, ngấm vận công, sẵn sàng xuất thủ, liệu mình tử chiến nếu chúng phát hiện ra chàng.

Trong khi thiếu niên vẫn chạy, bọn đại hán áo đen vẫn chạy, toán nào rẽ theo phương hướng đã định cho toán nấy, không tên nào lưu ý nhìn qua bụi cỏ ven đường.

Du Bội Ngọc căng thẳng thần kinh cực độ.

Đợi một lúc lâu, nghe ngóng bốn phía, không còn một tiếng động nhỏ, Du Bội Ngọc chắc ý là bọn chúng đã đi xa và ít nhất chúng cũng không trở lại trong lúc này, chàng rời bụi cỏ, nhưng không đi nơi nào khác, lại trở vào trang viện.

Chàng trở vào trang viện vì chàng nghĩ là không ai tưởng chàng dám trở vào, bởi sau biến cố vừa rồi, chàng phải tìm nơi nào đó lánh mặt một thời gian, chàng có gan bằng trời cũng không dám liều lĩnh bẹo hình bẹo dạng một cánh ngu xuẩn như vậy.

Biết đâu bọn kia chẳng lưu lại một vài tên thuộc hạ làm tai mắt dẫn hành tung của chàng ?

Có lẽ chàng đã nhận thấy thiếu niên không có mưu lược tâm cơ gì như những tay giàu kinh nghiệm giang hồ, hành động chưa đáng sợ chẳng, nên chàng mới dám trở lại nhà như vậy.

Bên trong trang viện, vẫn im vắng như thường. Nếu không có sáu xác chết còn nằm kia, không ai tưởng tượng nơi đâu vừa xảy ra một biến cố vô cùng quan trọng.

Chàng vượt qua hậu viện, vào thẳng trong nhà, mở vạt áo, đặt phụ thân lên giường, rồi lấy một chiếc bình, dốc hoàn thuốc bên trong vào miệng lão.

Loại thuốc đó do Lạc Sơn Lão Nhân tự chế luyện theo một phương pháp bí truyền, từng cứu không biết bao nhiêu mạng người.

Nhưng thuốc đó không hiệu nghiệm đối với lão. Uống xong thuốc một hồi lâu, lão vẫn y nguyên, tình trạng không thay đổi chút nào.

Du Bội Ngọc lắc đầu, lệ thấm trào ra ướt đầm mặt.

Ánh dương quang chiếu nghiêng qua khung cửa sổ, soi rõ gương mặt Lạc Sơn Lão Nhân Du Phóng Hạc đã biến màu sạm đen, trông hết sức thê thảm. Lâu lâu, lồng ngực mới nhô lên một chút, chứng tỏ lão chưa đứt hơi hẳn, lão mở tròn đôi mắt, đôi mắt đó lơ đãng, thất thần, môi lão mấp máy. Khó khăn lắm, lão mới phều phào được mấy tiếng :

- Ta có làm điều gì sai quấy chẳng ? Ta đã làm gì sai quấy ?

Du Bội Ngọc lại dịch thân hình, che bớt ánh dương quang cho lão không chói mắt, lệ thấm quanh tròng, chàng nức nở :

- Không ! Gia gia ạ ! Gia gia chẳng làm điều gì sai quấy ! Bình sanh gia gia không có làm một điều gì để thẹn cho lương tâm !

Lão muốn nở một nụ cười khoan khoái, song sức lực đâu còn để lão để tròn nụ cười, dù là một nụ cười nhẹ nhàng ? Lão chỉ nhếch môi, một đốm sáng loé nhanh trong đôi mắt thay đôi môi biểu tượng một nụ cười, lão tiếp bằng từng tiếng một :

- Ta không làm điều gì sai quấy ! Con phải noi gương ta nhé ! Luôn luôn con phải ghi nhớ :

dung, nhượng, nhẫn là ba điểm rất cần. Dung người, nhượng lợi, nhẫn việc ! Con nhé ! Được ba điểm đó con mới đáng làm người ! Còn ra những thành bại trong cuộc tương tranh... Vô ích ! Vô ích !...

Giọng nói nhỏ dần, nhỏ dần, không còn nghe được nữa.

Du Bội Ngọc quỳ tại chỗ, bên cha chàng như một pho tượng gỗ, hai bên má hai dòng nước mắt rỉ mãi rỉ mãi, không khác nào một nguồn vô tận tiếp tế cho dòng nguồn.

Chàng quỳ tại chỗ không rõ được bao lâu nữa, chàng đổ lệ không rõ được bao lâu rồi, lệ vẫn còn đó, gối vẫn còn rung.

Ánh dương quang rọi bóng song thưa, bóng rung rung, bóng di động theo ánh dương quang mỗi phút một nghiêng đầu nhếch dần về phía Tây, và cuối cùng thì bóng song đã tắt, gian phòng chìm trong vùng đen mờ.

Cùng với bóng đêm sắp về, không gian càng nặng đọng tịch tịch, một thứ tịch tịch có tử khí trùng trùng và toà trang viện biến thành nhà mồ giữa bãi tha ma.

Trong cảnh tịch tịch thê lương đó, đột nhiên có tiếng chân người vang lên.

Tiếng chân ngh chậm chậm nặng nề, tiếng chân vọng từ hành lang đến tận gian phòng, tiếng chân của một người không muốn bước nhưng bắt buộc phải đi, mà mỗi một bước đi là bỏ rơi một mảng lông nơi dấu chân.

Nghe tiếng chân cũng có thể ức độ tâm trạng của con người đó một phần nào !

Tiếng chân mỗi lúc mỗi gần, cuối cùng thì dừng nơi cửa.

Rồi cánh cửa phòng từ từ mở.

Du Bội Ngọc vẫn quỳ tại chỗ bất động.

Một bóng người từ ngoài cửa bước vào, từ từ, dè dặt, nhẹ nhàng như một bóng ma, không nặng nề như lúc đầu, bên ngoài hành lang.

Bóng đó, có thân hình thấp nhỏ, không rõ có nhận thấy sự vật gì bên trong phòng hay chẳng vẫn cứ bước tới, càng phút càng gần Du Bội Ngọc.

Dù sao thì Du Bội Ngọc cũng phải đứng lên để xem cho biết người khách đột ngột ấy là ai ?

Chàng đứng lên.

Động tác của chàng làm bóng đó giật mình. Nhanh như chớp, bóng đó nhảy vọt ra cửa, quát khê :

- Người ! Người là ai ?

Du Bội Ngọc nhếch môi điểm một nụ cười chua chát ! Câu hỏi đó phải do chàng nêu lên, nhưng hiện tại thì chính kẻ đột nhập vào nhà hỏi ngược lại chủ nhân !

Nhưng chẳng sao ! Bên cạnh cái đau thương ngập trời, tràn biển, có xá gì một sự Oái ăm nhỏ nhặt ?

Chàng bình lặng nhìn qua bóng tối lơ mờ, nhận ra một thiếu nữ, tóc buông thông phủ vai.

Thiếu nữ lại hét lên :

- Ác tặc ! Thủ đoạn tàn độc thiệt ! Người... người còn ở đây à ?

Hoành tay ra sau lưng, nàng rút ra thanh trường kiếm, ánh thép chớp lên tiếng gió rít theo liền.

Du Bội Ngọc đảo bộ tránh đủ bảy thế công mà không hề trả đòn. Chàng buột miệng kêu lên :

- Lăng Hoa Kiếm !

Thiếu nữ giật mình nhưng lấy lại ngay bình tĩnh, cười lạnh :

- Ác tặc ! Đã nhận ra kiếm pháp nhà họ Lâm, sao chưa...

Du Bội Ngọc lùi lại mấy bước, thở dài cất lời :

- Tại hạ là Du Bội Ngọc !

Thiếu nữ lại giật mình lần nữa, buông thông tay kiếm, găm đầu áp úng :

- Du... Du đại ca ! Hay là lão bá đã...

Đã quen dần với bóng tối trong căn phòng, nàng vừa thốt vừa đưa mắt nhìn lên giường...

Toàn thân vụt rung lên bần bật và cuối cùng lão đảo nhào xuống nền nhà, suối bị thương lại được dịp trào ra hai khoé mắt.

Nàng thảm thiết kêu lên :

- Trời ! Có thể như thế được sao ? Không, tôi không thể tin được ! Không, tôi không muốn tin ! Không, không...

Du Bội Ngọc đứng lặng thinh để mặc cho nàng khóc, không hề khuyên dứt một câu.

Thiếu nữ khóc mãi, khóc khan cả hơi, chợt ngẩng đầu lên ánh mắt đỏ hoe nhìn Du Bội Ngọc :

- Đủ rồi ! Tôi khóc đã nhiều rồi ! Bây giờ Du đại ca hãy nói rõ mọi việc cho tiểu muội nghe đi !

Nhưng Du Bội Ngọc không vội lên tiếng, lặng lẽ tìm mỗi lửa đốt đèn.

Ánh sáng của ngọn nến vừa bùng lên, một bộ tang phục trên người thiếu nữ như nổi bật hẳn, trắng toát...

Du Bội Ngọc giật bắn người, kêu lên thất thanh :

- Lâm lão bá đã... đã...

Thiếu nữ gạt đầu thê thảm :

- Vâng ! Còn đâu nữa ! Sáng hôm trước đây thôi ! Có kẻ hạ độc thủ...

Du Bội Ngọc càng biến sắc :

- Ai ? Ai ?

Thiếu nữ lắc đầu :

- Không biết được... Tiểu muội không biết !

Và nàng xoay phắt người lại, đối diện với Du Bội Ngọc. Dưới ánh đèn chao chao, khuôn mặt mỹ miều của nàng giờ đây ảo não làm sao. Đôi mắt tuy đỏ búp vì chứa đầy bi thương, nhưng vẫn thao láo mở tròn nhìn đối tượng, và tia nhìn vẫn chưa giảm đi ý quật cường, nàng dần dần từng tiếng :

- Du đại ca lạ lắm phải không ? Cha mình chết mà lại không biết kẻ thù là ai, còn gì đáng mỉa mai hơn ?

Nàng cười khẩy lên một tiếng và nói tiếp ngay :

- Cái hôm mà cha tiểu muội chết, tiểu muội có việc đi khỏi, đến lúc trở về thì xác đã lạnh, trong nhà không ai còn sống !

Du Bội Ngọc thật không ngờ, một cô gái trông bề ngoài yếu đuối uỷ mị như một tiểu thư đài các vàng son thế mà qua cơn biến thảm tày trời, còn đủ nghị lực từ ngàn dặm bươn bả đến đây, vẫn bình tĩnh khi cùng chàng đối đáp.

Trong cái thể xác yếu đuối ấy hình như chứa đựng một ý chí bằng sắt thép. Nghị lực của nàng, Du Bội Ngọc thấy mình còn kém xa, con người như nàng có khuyên lớn cũng thừa !

Chàng chỉ còn cách thờ dài thay cho những gì mình muốn nói.

Thiếu nữ lại nhìn thẳng vào mắt chàng tiếp lời ; - Du đại ca vẫn còn lấy làm lạ à ? Tiểu muội đã nói qua là mình khóc nhiều rồi.

Có lẽ vì khóc quá nhiều nên bây giờ tiểu muội hết muốn khóc nữa. Suốt dọc đường, tiểu muội đã khóc đến năm lần !

Du Bội Ngọc tròn mắt :

- Năm lần ?

Thiếu nữ nhếch môi chua chát :

- Phải ! Năm lần ! Trừ hai lần khóc cho gia phụ và cha của Du đại ca ra, ba lần kia khóc cho Vương lão bá ở cạnh Thái Hồ, Trâm đại thúc ở Nghi Hưng thành và một lần ở Mâu Sơn khóc cho Tây Môn...

Không kịp đợi nàng nói hết, Du Bội Ngọc hỏi cắt ngang :

- Họ đều cùng bị độc thủ, phải chăng ?

Thiếu nữ đưa tia mắt nhìn lên ánh đèn, mơ màng, không đáp.

Du Bội Ngọc lại hỏi :

- Chiếc kéo vàng của Thái Hồ Vương lão bá vốn vang danh vô địch trong thiên hạ, ngân thương bạch mã của Nghi Hưng Trầm sư thúc, thừa tuổi trẻ từng ngang dọc khắp giang hồ, một thân nhuyển công của Mâu Sơn Tây Môn đại thúc ít ai sánh kịp, thế tại sao họ lại bị giết ?

Thiếu nữ không đáp mà hỏi lại :

- Vậy Lăng Hoa Thần Kiếm và Kim Tỳ Cẩm Chương thì sao ?

Du Bội Ngọc gục đầu ảm đạm :

- Phải lắm ! A... hay là họ cũng bị một hung thủ sát hại ? Vậy hẳn là ai ?

Thiếu nữ chợt bỏ xung thêm một câu :

- Chỉ có một điều lạ, tiểu muội không tận mắt nhìn thấy thì hài họ.

Du Bội Ngọc ngẩng phắt đầu lên hoài nghi :

- Không nhìn thấy thi hài, sao lại biết họ đã chết ?

Thiếu nữ quả quyết :

- Chẳng có một người ! Tuy trong nhà không thấy chết nhưng không thấy dạng một người, nhà nào cũng vắng tanh như bãi tha ma... giống như nhà anh, như nhà tôi...

Du Bội Ngọc lặng người một lúc, lẩm bẩm mơ màng :

- Nhà ?... Chúng ta đã trở thành kẻ vô gia đình rồi !

Thiếu nữ chăm chăm nhìn chàng :

- Du đại ca định đi đâu ?

Du Bội Ngọc chậm rãi cất lời :

- Theo sự nhận xét của tôi, thì những việc đã xảy ra kia đều nằm gọn trong một âm mưu thật vĩ đại, vĩ đại đến độ không ngờ được. Tuy hiện giờ tôi chưa nghĩ ra nhưng tôi hứa sẽ có một ngày khám phá ra ! Nếu như nàng đứng vào địa vị chủ sử âm mưu, nàng có thái độ nào đối với tôi ?

Thiếu nữ đáp không cần suy nghĩ :

- Nhỏ cỏ tận gốc !

Du Bội Ngọc cười thâm ảo :

- Đúng thế ! Nếu như nàng là tôi, nàng phải làm thế nào ?

- Trốn !...

Nhưng nàng chợt thở dài, lẩm bẩm như hỏi với chính mình :

- Mà trốn đi đâu bây giờ ?

Du Bội Ngọc băng khuâng :

- Thì nơi nào là an toàn thì trốn đến nơi đấy !

Thiếu nữ nhìn chàng, thương cảm :

- An toàn được à ?... Cho dù kẻ thù là ai, anh cũng chẳng biết. Dù chúng có ở bên cạnh anh, anh cũng không hay, thì thử hỏi trong khắp thiên hạ, có nơi nào gọi là an toàn với anh được ?

Du Bội Ngọc mím môi :

- Nhưng phải có một nơi !

Thiếu nữ chơm chớp mắt :

- Nơi nào ?

Du Bội Ngọc buông gọn :

- Huỳnh Trì !

Thiếu nữ thất thanh kêu lên :

- Huỳnh Trì ?... Hiện giờ tất cả nhân vật trong võ lâm thiên hạ đều tụ tập nơi đó...

Du Bội Ngọc ngắt lời :

- Chính vì anh hùng khắp thiên hạ đều đổ dồn về đây, nên ác tặc dù có gan to bằng trời, cũng không dám đến nơi đó ra tay hại người.

Thiếu nữ nhè nhẹ gật đầu :

- Khá lắm ! Du đại ca trong giờ phút này mà còn nghĩ được chu đáo ngần ấy, nhắm không ai có thể hại nổi đại ca. Đại ca... đại ca đi ngay đi !

Du Bội Ngọc nhìn nàng :

- Còn nàng ?

- Mặc kệ tôi !

Và bằng một thái độ giận dữ, nàng phất người lại rảo bước bỏ đi.

Du Bội Ngọc không hề ngăn trở mà leo đèo theo ở phía sau.

Ra đến cửa, thiếu nữ bỗng sựng chân ngã nhào xuống, Du Bội Ngọc nhẹ nâng nàng đứng dậy, thở dài bùi ngùi :

- Hiền muội quá khổ, quá mệt rồi ! Hay là nghỉ ngơi trong giây lát đã !

Thiếu nữ mím chặt vành môi, cố ngăn dòng nước mắt đang rưng trào qua hai khoé mắt :

- Đừng vờ vĩnh lo lắng cho tôi. Tôi... tôi từ ngàn dặm đến nhà anh, nào... nào anh có hỏi thăm cho một lời ! Cho đến tên tôi anh cũng chẳng gọi...

Du Bội Ngọc nghe như cay cay ở mũi :

- Có hỏi thăm cũng chẳng ích gì !

Thiếu nữ gượng đứng lên, hất mạnh tay chàng ra :

- Bỏ tôi ra... bỏ tôi ra ! Anh còn động lên một sợi tóc của tôi, tôi sẽ giết anh ngay !

- Tuy chưa gặp qua hiền muội lần nào nhưng tôi làm sao quên được tên của hiền muội. Cái tên mà cha tôi thường nhắc nhở khi tôi vừa hiểu biết chuyện đời !

Thiếu nữ đôi mắt liền ráo hoảnh, nhẹ nhàng gục đầu xuống, buồn buồn :

- Tiếc thay chúng ta gặp nhau chẳng nhằm lúc...

Từ ngoài ngõ chợt vang lên tiếng chân nặng nề, tiếp theo là một giọng nói khàn khàn, làm vỡ tan đi giây phút tâm sự của hai người :

- Thiếu gia ơi... thiếu gia ơi...

Du Bội Ngọc vội lướt người tới, đứng án trước mặt thiếu nữ, miệng quát khê :

- Ai đó ?

Giọng khàn khàn nọ đáp :

- Cho đến giọng nói của lão già Du Trung mà thiếu gia không nghe ra nữa à ?

Du Bội Ngọc thở phào nhẹ nhõm, thiếu nữ trái lại bám chặt vai chàng, hỏi dồn :

- Ai thế ?

Du Bội Ngọc cười trấn an :

- Lão đầy tớ già đã theo hầu gia phụ từ thửa nhỏ.

Thiếu nữ nghi ngờ :

- Nhưng... nhưng lúc tôi đến đây, chẳng thấy một người nào sống cả !

Du Bội Ngọc thoáng rúng động :

- Có lẽ... có lẽ lão đã trốn kín một nơi nào đó !

Giữa sự đối đáp hai người, một lão già áo xanh, tóc râu bạc phều, lụm cụm bước tới, vái chào người :

- Vương lão gia từ Linh Lăng đến đang đợi thiếu gia trong phòng khách.

Du Bội Ngọc đổi sắc :

- Phải " Nghĩa Bác Vân Thiên " Vương Vũ Lâu nhị thúc không ?

Lão gia bộc Du Trung vội đáp :

- Trừ người ra, không lẽ còn ai nữa ?

Chẳng kịp nghe câu trả lời của người nghĩa bộc, Du Bội Ngọc đã rảo bước hướng về phía sảnh đường.

Dọc hai bên cửa dãy hành lang khúc khuỷu, chẳng hiểu ai đã lên đèn từ lúc nào, cảnh tượng y như lúc bình thường.

Du Bội Ngọc lòng càng thêm lạ lùng, chân không dám dừng bước, bươn bả bước về đại sảnh.

Bên trong đã đèn đuốc tỏ rõ, trên chiếc gối dựa bằng gỗ lè, một cụ già áo tím, mày râu dài, mặt như táo chín, đang chễm chệ ngồi, đúng là " Nghĩa Bác Vân Thiên " Vương Vũ Lâu nhị gia.

Du Bội Ngọc vội tiến lên đến trước mặt người, quỳ xuống nức nở :

- Nhị thúc... nhị thúc đến chậm mất rồi !

Wương Vũ Lâu thở dài :

- Chuyện của cháu cùng cha cháu, nhị thúc nghe qua cũng rất xót lòng.

Du Bội Ngọc càng tủi lòng :

- Tiểu đệ không may...

Nhưng chàng chợt ngẩng đầu lên kinh dị :

- Nhị thúc... làm sao mà nhị thúc biết nhanh thế ?

Wương Vũ Lâu vuốt nhẹ hàm râu, cười nụ :

- Tất nhiên là nhờ cha của hiền đệ, cái ông anh Du đại ca của chú nói cho biết chứ ai !

Du Bội Ngọc kêu lên thất thanh :

- Cha của hiền đệ ? Người... người từ lúc nào ?

Wương Vũ Lâu vẫn híp mắt cười :

- Thì lúc này người hằm hằm bước ra ngoài, cho đến thấy ta cũng chẳng hỏi han.

Tuy chưa rõ cha con hiền đệ cãi nhau chuyện chi nhưng bốn mươi năm nay, ta chưa từng thấy người nổi giận hung như thế, cho nên ta phải nhờ Vân tam thúc người theo khuyên giải người, cùng tránh cho cha con hiền đệ...

Du Bội Ngọc càng nghĩ càng sợ sệt như kẻ từ cung trăng rơi xuống, không sao chịu đựng thêm nổi, chàng hét lên cuồng điên :

- Nhưng cha của... cha của tiểu đệ lúc này đã... đã bị giết rồi cơ mà !

Vương Vũ Lâu liền sa sầm nét mặt :

- Trẻ con hay cãi lẫy với cha mẹ là chuyện rất thường. Nhưng không vì lẽ đó mà con đi nguyên rửa cha mẹ hay sao ?

Du Bội Ngọc như không còn hơi sức, chàng phều phào chẳng trọn câu :

- Nhưng... nhưng rõ ràng cha của tiểu diệt đã... đã...

Vương Vũ Lâu tức giận :

- Câm miệng lại !

Du Bội Ngọc cắn chặt hai hàm răng để tìm lại sự bình tĩnh cho mình :

- Xác của người vẫn còn trong phòng ngủ, nếu nhị thúc không tin, xin theo chân tiểu diệt vào xem thử !

Vương Vũ Lâu hằm hằm đứng dậy :

- Được, đi ngay !

Hai người nhanh bước ra khỏi đại sảnh, nhưng chưa vượt qua khúc hành lang cuối cùng, đã nhìn thấy gian phòng ngủ khi nãy còn âm u tối mù, giờ đây đèn đuốc sáng choang.

Du Bội Ngọc hết sức hoang mang, xồng xộc bước nhanh vào...

Trên giường, gối mềm phẳng nếp, không một vết tích nhăn nheo, thi hài của Du Phóng Hạc cha chàng đã biến mất !

Vương Vũ Lâu to tiếng gạn hỏi :

- Xác chết của cha người đâu ?

Du Bội Ngọc toàn thân bỗng run lên bần bật, còn đâu thốt được thành lời.

Thình lình chàng hét to lên một tiếng, chạy nhào ra đình viện.

Dưới cội tàng cổ thụ rợp đen bóng lá, qua ánh đèn từ dãy hành lang hắt ra ánh sáng, sáu cái xác người máu me khi nãy không những biến mất, mà cho đến lá cành rơi tả do ngọn bút của chàng quét phải vừa rồi cũng đã bị ai quét dọn sạch sẽ.

Cây Thiên Quân Bút vẫn để ở kia, nghiêng mực, quặng bút cũng được sắp xếp chỉnh tề, và qua ánh sáng chao chao của những ngọn đèn, chàng còn lơ mơ nhìn thấy bản sao Nam Hoa Kinh mà mình viết khi trưa.

Du Bội Ngọc chợt nghe tay chân mình lạnh ngắt. Sàn đình, góc viện tĩnh mịch thân yêu, nơi mà chàng thường xuyên ra vào từ lúc mới lũng đũng biết đi, giờ đây chàng bỗng cảm thấy như đã biến thành một vệt quỳ âm u kỳ bí.

Tay chấp sau lưng, Vương Vũ Lâu hắt hàm lạnh giọng :

- Sao ? Hiền diệt còn lời gì nói nữa chẳng ?

Du Bội Ngọc như kẻ mất hồn, lắp bắp :

- Tiểu... tiểu diệt...

Chợt thấy bóng người con gái lúc nãy thấp thoáng sau cụm hoa, Du Bội Ngọc như gặp cứu tinh, nhào người bổ tới...

Túm chặt lấy tay nàng, chàng lớn tiếng kêu lên :

- Lúc nãy nàng cũng nhìn thấy... nàng là Lâm Diêu Bình, ái nữ của “Lăng Hoa Thần Kiếm”, chính nàng khi nãy tận mắt thấy rõ xác chết của gia phụ...

Đôi mắt sáng ngời như điện lạnh, Vương Vũ Lâu nhìn thẳng vào mặt cô gái hỏi to :

- Cô có thật thấy không ?

Lâm Diêu Bình nhu bị cướp mất tinh thần :

- Tôi... tôi... lúc này...

- Ô, Vương nhị ca đến hồi nào thế ? Thật là vừa đúng lúc !

Nơi khúc quanh của hành lang, bỗng hiện ra bốn người cùng niềm nở tươi cười tiến lại.

Đi đầu là một vị áo gấm mao cao, lưng lửng lảng một thanh trường kiếm chuôi nạm ngọc xanh, mái tóc tuy đã điểm hoa râu nhưng thần thái vẫn phương phi như người trẻ tuổi.

Vừa thấy bốn người xuất hiện, Lâm Diêu Bình cổ họng như nghẹn ngang và thân hình bỗng run lên bần bật.

Du Bội Ngọc cũng tròn đôi mắt, thất sắc kêu lên :

- Trời ! Lâm... Lâm lão bá... chẳng phải Lâm lão bá đã chết rồi sao ?

Vì bốn người vừa tiến tới kia rõ ràng là Thái Hồ Kim Long Vương, Mâu Sơn Tây Môn Phong, Nghi Hưng Trầm Ngân Thương và người áo gấm mao cao đi trước nhất không ai khác hơn là “Lăng Hoa Thần Kiếm” Lâm Tảo Các, vị đại hào phú đất Tô Châu, cha ruột của Lâm Diêu Bình.

Chẳng đợi Lâm Tảo Các mở miệng, Tây Môn Phong đang đi cạnh bên lão liền cười to :

- Ba năm chẳng gặp nhau, người vừa thấy mặt cha vợ đã mở miệng trù ẻo là người chết đi rồi ! Cái cậu bé này cũng thật nghịch ngợm hết sức !

Du Bội Ngọc xoay ngoắt người lại, ánh mắt hẩn bắn thẳng vào mặt Lâm Diêu Bình :

- Đây là tại cô nói ra, tại... tại sao cô lại nói dối tôi ?

Lâm Diêu Bình chậm chậm ngược đầu lên, ánh mắt còn rướm rướm màn lệ :

- Tôi nói à ? Tôi nói với Du huynh như thế hồi nào ?

Du Bội Ngọc nghe như mình vừa lọt xuống một hố băng sâu lạnh ngắt, lão đảo thối lui luôn năm bước.

Ngoảnh đầu nhìn lại, năm cao thủ võ lâm ánh mắt lạnh lùng nhìn chàng như thương xót như kinh ngạc...

Lão gia tộc Du Trung chẳng biết đã đứng đó từ lúc nào, gập mình tươi cười :

- Thiếu gia sao chưa mời năm vị lão vào sảnh đường dùng trà ?

Du Bội Ngọc vọt người tới, chụp cứng đầu vai người lão tộc lắc lia lịa :

- Người phải nói ! Nói rõ sự việc xảy ra như thế nào ?

Lão tộc Du Trung sững sốt nhìn chàng :

- Chuyện lúc này ? Mà khi này có xảy ra chuyện gì đâu ?

Du Bội Ngọc càng thiếu não thất sắc, Vương Vũ Lâu chậm chậm cất lời :

- Trừ năm chúng ta, hôm nay còn người nào khác đến đây không ?

Du Trung vội lắc đầu :

- Không có ai cả...

Tay từ từ buông đầu vai người lão tộc ra, Du Bội Ngọc từng bước từng bước thụt lùi, rung rung giọng :

- Người... người tại sao cũng muốn hại ta ?

Du Trung đăm đăm nhìn theo chàng, thở dài thương hại :

- Thiếu gia gần đây vì học hành nhiều quá, chỉ sợ...

Du Bội Ngọc vụt hất ngược đầu lên cười lạnh lãnh :

- Chỉ sợ ta điên rồi, phải chăng ? Các người nhìn ta như thế, vì các người đều nghĩ rằng ta đã điên lên rồi phải không ? Các người đang muốn cho ta phải phát điên kia mà !

Lâm Tẩu Các bật thở dài thườn thượt :

- Thằng bé có lẽ bị cha nó bức bách quá đáng...

Du Bội Ngọc sằng sặc cười lên :

- Đúng lắm ! Ta thật bị bức bách đến phát điên rồi đây !

Ngọn quỳên trên tay chàng theo đó vung lên đấm mạnh vào cửa sổ thủng to một lỗ, chân thoir dậm mạnh xuống nền sân khoét tròn một dấu.

Vương Vũ Lâu, Tây Môn Phong, Trầm Ngân Thương nhất tề lướt tới chụp nhanh lấy hai đầu vai chàng giữ chặt.

Lâm Tẩu Các móc vội trong người ra một lọ sứ con màu đen, dịu giọng bảo :

- Ngọc con, chịu khổ nghe lời bá bá uống viên thuốc này vào rồi ngủ đi một giấc, sáng mai thức dậy sẽ thấy dễ chịu ngay !

Nút lọ được mở ra và kề ngay vào miệng Du Bội Ngọc, một mùi thơm lạ theo đó xông lên ngậy ngất.

Du Bội Ngọc mím chặt hàm răng, thà chết quyết chẳng mở miệng.

Trầm Ngân Thương nhích lại gần hơn khuyên giải :

- Hiền điệt sao đổi tánh thế ? Không lẽ nhạc phụ của hiền điệt lại đi hại hiền điệt à ?

Đột nhiên, Du Bội Ngọc hét to lên một tiếng, hai cánh tay vung ra với tất cả căm hờn...

Trầm Ngân Thương, Tây Môn Phong dù là bậc cao thủ hữu danh cũng không sao kham nổi với nguồn thân lực trời ban ấy, bàn tay bị hất bật trở về.

Lòng theo tiếng hét như chọc thủng màng tai, thân hình Du Bội Ngọc như chiếc pháo thăng thiên vọt xiêng xiêng lên mái nhà, biến mất sau những tàng cây rậm lá...

Tây Môn Phong hãi hùng thất sắc :

- Thằng bé thật lợi hại, dù Du Phóng Hạc lúc thiếu niên cũng vị tất được thân thủ như nó.

Vương Vũ Lâu chớp chớp ngời ánh mắt thở dài :

- Đáng tiếc là nó đã điên rồi, đáng tiếc đáng tiếc...

Lâm Diêu Bình cúi mặt khóc thầm...

2. Bóng Chim Tắm Cá

Du Bội Ngọc nằm im lìm trên bãi cỏ dẫm sương mắt nhìn sững lên bầu không sao khuya lấp lánh, để nghe đầu óc mình nóng lên bừng bừng vì muôn ngàn ý nghĩ rối bưng.

Mỗi ánh sao trên từng mây thẳm, Du Bội Ngọc mường tượng thành từng khuôn mặt gớm ghiếc khi nẩy hiện lên đang nháy mắt nhìn chàng diễu cợt.

- Mi điên rồi... mi điên rồi !

Trời sao dần dần thưa lặn, trong gió đêm chợt thoảng lên tiếng ai khóc thảm thê...

Tiếng khóc càng lúc tiến gần, để hiện ra một cụ già ốm nhỏ lưng gập tới trước, hàm râu bạc lê thê cơ hồ chầm đất.

Lão ngồi phệt xuống gốc dương già, lại buông tiếng khóc thêm một lúc, đoạn nhặt từng viên đá chất cao dưới chân, rồi mở sợi giây lưng ra, thắt thành một vòng, cuối cùng mới đưa vào cổ toan tự vận...

Du Bội Ngọc không sao dần được, vội lướt tới đẩy lão lùi ra.

Cụ già dấy nẩy khóc to :

- Người còn cứu ta làm gì ? Trên đời này không còn ai khổ hơn ta nữa ! Ta sống thêm cũng vô vị mà thôi !
Van người để ta được chết cho thoải mái hơn !

Du Bội Ngọc thở dài thiếu não :

- Trên đời thật không ai khổ hơn cụ phải không ? Ôi ! Chỉ một ngày hôm nay thôi, tôi bỗng trở thành một kẻ không nhà, không quyến thuộc bà con ! Những lời tôi nói toàn là thật, nhưng trên đời không một ai tin, không còn ai để tôi có thể tin nhiệm được, những kẻ mà hằng ngày tôi tôn sùng hiệp nghĩa và hùng anh, bỗng đứng trong một ngày đều biến thành những con người đều giả, đầy mưu mô xảo quyệt cho đến những kẻ thân yếu nhất bình thường, cũng trong một ngày đột nhiên xúm lại bức bách cho tôi phải phát điên, muốn giết luôn tôi ! Như vậy, tôi có phải đáng khổ hơn cụ không ?

Thừ người đi một lúc, cụ già lẩm nhẩm với mình :

- Quả thật so với người ta thấy mình còn may hơn nhiều ! Người đáng chết hơn ta, sợi dây này ta nhường cho người chết đây !

Lão chấm câu bằng chuỗi cười khoái trá hớn hỏ bỏ đi.

Ánh mắt liền theo bóng lưng cụ già khuất liền trong đêm tối, Du Bội Ngọc mới thần thờ xoay lại đút thử đầu mình vào chiếc thông lọng.

Một ý nghĩ từ tâm tưởng vọng theo lên :

- Thật là dễ biết mấy ! Chết đi là hết mọi ưu phiền, nhưng có phải thật là người nên chết không ?

Bên tai chàng bỗng văng vẳng tiếng của người cha già khi sắp chết :

- Con... nhẫn nại, bao dung, nhường nhịn... ba đức tánh ấy con phải ghi nhớ...

Như vừa bị tạt mạnh một gáo băng lạnh vào mình, Du Bội Ngọc chợt rút nhanh cổ ra khỏi vòng dây oan nghiệt, da lưng nghe được ướt mồ hôi.

Chàng vỗ vỗ đầu tự trách :

- Suýt nữa ta đã làm một chuyện điên dại, phụ công ơn sinh thành của mẹ cha, trốn tránh cả phận làm người trên nhân thế.

Tháo lấy sợi dây lưng trên cành dương xuống, Du Bội Ngọc cẩn thận cắt vào túi dùng lấy làm kỷ vật để nhắc nhở chàng trong những phút thối chí nản lòng.

Lê từng bước chân nặng nề cảm nghĩ, chàng đi đi mãi cũng chẳng biết mình đi đâu, cũng chẳng buồn tìm cái ăn cái uống...

Mỗi khi đi qua những ao đầm trồng dâu ấu, những nàng thôn nữ thấy vẻ thất thần như người mất trí của chàng, thường buông tiếng cười trêu ghẹo, tình nghịch ném ấu vào chàng, Du Bội Ngọc lợm lấy mà đỡ lòng.

Hay mỗi khi đi qua khu rừng dâu xanh bát ngát, những cô nàng dâu hái dâu không sao cầm lòng trước vẻ tuấn tú nhưng quá tiêu tụy của chàng, ít ra cũng cho chàng bùm một trái, hoặc hơn nữa xới bớt phần cơm của mình, và Du Bội Ngọc không bao giờ từ chối.

Ăn xong, chàng lại lẳng lặng thất thểu bỏ đi, không cảm ơn cũng không giã từ ai nửa tiếng.

Các cô chỉ còn cách nhìn theo chàng lắc đầu xót thương, và yên trí đây là một chàng điên trẻ tuổi.

Du Bội Ngọc cứ thế mà đi... đi mãi...

Chàng cơ hồ không còn biết kẻ thù có đuổi theo dấu vết phía sau hay không ?

Thật ra, khó ai mà nhận ra chàng lúc ấy, bộ đồ tang đã lấm lem cát đất lại thêm rách thủng nhiều nơi, đầu rối bù, mặt không hề rửa, dáng dấp không khác một kẻ ăn mày.

Nhưng chính cái xác xơ thất thểu ẩn trong khổ người tuần tú ấy, càng gợi ở các nàng yêu thích chàng hơn. Cũng chẳng biết mình đã đi bao nhiêu ngày, cuối cùng, chàng đặt bước vào địa giới Hà Nam.

Trên quan đạo, từng nhóm năm ba ăn mặc theo lối võ sĩ đã lũ lượt kéo nhau như đi trẩy hội.

Người nào cũng hăm hở tươi cười, bô bô trò chuyện, toàn kháo nhau về vụ Huỳnh Trì đại hội bảy năm một kỳ, sắp đến ngày mở hội.

Qua khỏi Thương Khẩu, giới người võ lâm dường như giật hết mọi nẻo đường, ngựa xe tấp nập, áo mũ xênh xang. Cảnh tấp nập rộn ràng, quả đúng những ngày đại lễ.

Mỗi lúc có nhân vật anh hùng thành danh lướt qua hai bên đường, liền vang tiếng người xầm xì ngưỡng mộ :

- Nhìn kia ! Người mặc áo tím chính là Phụng Dương Thần Dao công tử, thanh đao hấn giắt bên hông chính là thanh Ngọc Long Dao chém sắt như chém bùn.

- Cái cô nàng áo đỏ, huynh có nhận ra không?

- Ô! Cho đến Kim Yến tử ta còn không nhận ra thì còn lăn lộn trên giang hồ làm gì ? Chà ! Một đôi trời sanh, trai tài gái sắc !

- Ô ! Thiên Ngưu quyền, Triệu đại hiệp cũng tới nữa kìa !

- Tất nhiên phải tới, Thiếu Lâm đã bảy lần liên tiếp giữ ngôi minh chủ hội Huỳnh Trì. Năm nay cái thủ lợn tất nhiên đâu để cho kẻ khác dành đi ? Triệu đại hiệp là trưởng đệ tử lục gia Thiếu Lâm phái, không đến sao được?

Mặc cho ai bàn luận xì xào, Du Bội Ngọc tai tuy nghe nhưng mắt chẳng buồn ngó đến.

Và tất nhiên không ai buồn chú ý làm gì đến chàng, một gã trẻ tuổi nghèo khó thất thểu bên vệ đường.

Du Bội Ngọc đi đến Phong Khẩu thì đêm đã khuya, chàng không vào thành, tìm bậy mái hiên của một ngôi quán nhỏ ngã lưng tạm nghỉ.

Đêm càng khuya, mọi người đều yên giấc, riêng Du Bội Ngọc cứ trần trọc mãi, vì ngày đại hội Huỳnh Trì sắp mở nay mai.

Chàng thao mắt nhìn lên mái hiên tự hỏi :

- Đám người Lam Tảo Các, Thái Hồ Vương Vũ Lâu có thể đến dự không? Họ đang mưu định gì ? Tại sao họ khẳng khái bảo là cha ta chưa chết ? Phải chăng...

Đột nhiên có tiếng ai ư ư? hát lên :

- Hoa sen hồng, hạt sen trắng, một thanh gậy trúc rảo khắp cùng !

Tiếp nối giọng hát, một gã ăn mày hiện ra với khổ người ốm tong teo, đôi mắt to như lục lạc, tay cầm chiếc roi trúc, đang mỉm cười nhìn chàng.

Du Bội Ngọc cũng đáp lại nụ cười vớ vẩn.

Gã ăn mày con chớp chớp mắt cười hỏi :

- Người chẳng phải trong cái bang chúng ta ?

Du Bội Ngọc lắc đầu thay tiếng đáp.

Gã ăn mày con hỏi tiếp :

- Người chẳng phải là người của Cái bang, sao lại ăn mặc như phường ăn mày, ngủ cái chỗ chỉ dành riêng cho ăn mày ngủ ? Thiếu gì những cách sanh lợi khác chẳng tranh, lại đi tranh chỉ cái sanh lợi của phường khát thực ?

Du Bội Ngọc cười thẹn đứng lên :

- Xin lỗi bạn !

Và bước ngay ra khỏi mái hiên, đứng thộn ra dưới bầu đêm sao sáng.

Đôi mắt gã ăn mày còn mở tròn nhìn chàng không nháy, hình như rất hứng thú ở thái độ bơ phờ của đối phương, gã nhịp đầu roi trúc lên vai chàng, cười nụ :

- Nghe giọng nói thì hình như người ở Giang Nam đến?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Phải ?

Gã ăn mày lại hỏi :

- Người tên chi ?

Xoay ánh mắt về kẻ vừa hỏi tên mình một lúc, Du Bội Ngọc nhận thấy trong ánh mắt to kia tuy tinh ranh ngổ ngáo, nhưng không chứa đựng ác ý với mình. Chàng mỉm cười cất tiếng :

- Tôi tên Du Bội Ngọc !

Đáp trả lại cũng một nụ cười, gã ăn mày tự giới thiệu :

- Ta tên Hồng Liên Nhi, chỉ vì quần áo ta tuy rách rưới nhưng luôn luôn thích mặc màu hồng.

Du Bội Ngọc vòng tay :

- Thì ra là Liên huynh !

Hồng Liên Nhi khoái trá cười vang :

- Chú mày được đấy ! Ngang nhiên cùng hạng xin cơm gọi anh em !

Du Bội Ngọc nhếch môi cười chua chát :

- Nhưng tiểu đệ cho đến xin cơm cũng chẳng ra !

Đôi mắt to của Hồng Liên Nhi ánh ngời lên theo câu hỏi :

- Xem căn cơ võ công của ngươi chẳng phải tầm thường, nếu chẳng phải đệ tử võ lâm thế gia, quyết không thể có một căn cơ thâm hậu như thế, tại sao lại giả trang thành ăn mày ?

Du Bội Ngọc giật mình :

- Tiểu đệ...tiểu đệ... không có...không có...không biết võ công.

Hồng Liên Nhi sầm ngay nét mặt :

- Người dám gạt ta à ?

Thế roi nhanh như một làn điện xẹt, tuy điểm vào vị trí huyệt Linh Khư nhưng đầu roi rung rung đã điểm luôn ba huyệt Ung Song, Thần Tạng, Ngọc Đường...mười tám huyệt đạo vây quanh Linh Khư huyệt.

Du Bội Ngọc liên tiếp gặp tham biến, cảm thấy bất luận là người nào trong thiên hạ cũng có thể là kẻ do tên ác ma vô danh ấy phái đến hạ chàng.

Lập tức, chàng trệ đầu vai xuống, bắn lùi ra sau bảy bước.

Nào ngờ, Hồng Liên Nhi chỉ điểm đầu roi ra giữa chừng rồi thu nhanh trở lại nhìn chàng cười lạnh nói :

- Tuổi mới chừng ấy đã học thói lừa người rồi, lớn lên còn bực nào nữa?

Du Bội Ngọc thấy đầu ử rũ :

- Tiểu đệ... thực có điều bí ẩn không thể nói ra được !

Hồng Liên Nhi nghiêm giọng :

- Người không thể nói cho ta biết ?

Du Bội Ngọc không đáp mà lại hỏi :

- Nếu như Liên huynh có điều bí ẩn không thể nói ra thì có chịu đem thổ lộ với người mà mình chưa hề quen biết không ?

Gật gù nhìn chàng một lúc, Hồng Liên Nhi vụt cười lên :

- Câu hỏi khéo lắm, xem bộ người có văn vẻ, hình như không thích nhiều lời.

Chẳng ngờ một câu nói ra lợi hại phi thường!

Uể oải nằm xuống sà hiên, Hồng Liên Nhi nói tiếp :

- E rằng người đến đây chỉ uống công, cuộc hội ngộ Huỳnh Trì người đi chẳng được đâu !

Du Bội Ngọc lại lần nữa rúng động :

- Làm sao...làm sao Liên huynh biết được ?

Hồng Liên Nhi cười đắc ý :

- Đôi mắt ta là chiếc kính chiếu yêu, bất luận là ai, ta chỉ cần nhìn qua ba lượt, là biết thân phận của hắn là gì.

Du Bội Ngọc nhìn sững vào đôi mắt to của gã ăn mày với niềm khâm phục và ngạc nhiên.

Hồng Liên Nhi lại tiếp :

- Đại hội Huỳnh Trì không phải ai ai đến cũng được. Nếu chẳng có thiệp mời, thì ít ra cũng là đệ tử mười ba phái môn trên giang hồ, có chân trong đại hội mới đến được. Người thì sao ?

Du Bội Ngọc ủ rũ cúi đầu :

- Tiểu đệ...đều không có cả !

Hồng Liên Nhi buông gọn :

- Vậy người nên tức khắc trở về là hơn !

Trầm đi một lúc, Du Bội Ngọc ngược đầu lên :

- Cái bang phải là một trong mười ba môn phái đó chẳng?

Hồng Liên Nhi bật cười :

- Tất nhiên ! Tuy suốt bốn mươi năm hơn rồi, ngôi minh chủ mỗi kỳ đều thuộc về phái Thiếu Lâm, nhưng nếu không có Cái bang chúng ta ngầm ủng hộ thì cái thủ lợn sớm đã bị Võ Đang, Côn Luân tranh mất rồi !

Du Bội Ngọc chớp mắt ước ao :

- Giả như tiểu đệ trà trộn theo phái Cái bang, tất sẽ không ai nhìn ra được ?

Hồng Liên Nhi cao chớp mũi :

- Chà ! Tính khéo thế !

Vụt quỳ thụp xuống trước mặt gã ăn mày, Du Bội Ngọc nhỏ nhẹ năn nỉ :

- Liên huynh giúp tiểu đệ một phen, năn nỉ bang chủ quý bang cho tiểu đệ đi theo chân các vị, tiểu đệ chỉ mong được vào trong ấy, còn mọi việc khác khỏi bận lòng lo !

Hồng Liên Nhi thấp đôi mắt nhìn chàng cười hềnh hạc :

- Ta với người chưa từng quen biết, tại sao ta phải giúp người ?

Du Bội Ngọc thở dài thất vọng, chậm chậm đứng lên thất thểu rời đi, Hồng Liên Nhi cũng không gọi lại, mỉm cười nhìn theo bóng dáng ủ rũ của chàng khuất dần trong bóng tối, hệt như kẻ đang chìm dần chìm dần giữa biển sâu...

Ánh mắt người ăn mày trả tuổi bỗng ngời lên kỳ lạ...

Khó ai biết gã đang nghĩ gì.

X Du Bội Ngọc lầm lũi đi mãi, không cần biết đi đã bao lâu.

Bóng tối mênh mông phủ trùm cả sau lưng và phía trước mặt...

Xa xa, có ánh lửa bập bùng với một đoàn người vây quanh đang vỗ tay ca hát :

- Hoa sen hồng, treo giữa không...

Kẻ ác thoát trông bạt vía hồn.

Người hiền nhìn thấy, vỗ tay mong.

Khắp biển rộng đồng sâu ngổ cụt, Đâu đâu cũng nhắc đoá sen hồng!

Không còn muốn gặp một người nào khác, Du Bội Ngọc quay đầu đổi hướng bước...

Bỗng nghe ba tiếng vỗ tay bôm bốp vang lên làm hiệu.

Đoàn người nọ lập tức tản ra và tạo ngay thành một vòng vây mới bao quanh chàng, nhảy nhót, vỗ tay, hát cười.

Qua ánh lửa chớp chờn của những ngọn đuốc trên tay họ, Du Bội Ngọc nhận ra chúng là một lũ ăn mày đầu bù áo vá chân không, đủ cả lớn bé trẻ già.

Du Bội Ngọc sửng sốt chưa kịp nói gì, đám người như ăn mày ấy đã vỗ tay ca vang:

- Du Bội Ngọc !

Người như ngọc.

Nửa đêm giờ tý canh ba.

Đi đâu xốn xác như ma hiện hồn !

Du Bội Ngọc còn rung động hết sức :

- Các vị biết tên tại hạ ?

Một lão già ăn mày trong đám bước ra, chấp tay tươi cười :

- Bang chủ tề bang nghe tin công tử từ xa đến nơi đặc sai chúng tôi !

Du Bội Ngọc to tiếng ngắt lời :

- Nhưng tại hạ chưa hề quen biết cùng bang chủ các người !

Gã ăn mày vẫn còn giữ nguyên nụ cười :

- Công tử tuy chưa hề quen biết với tề bang chủ, nhưng người ngưỡng mộ đại danh công tử đã lâu nên mới đặt chúng tôi ở đây chờ đợi và để tặng cho công tử một vật !

Hai bàn tay vội cung chặt dự phòng, Du Bội Ngọc nhếch môi cười lại :

- Tốt lắm ! Cứ đưa đây !

Biết đối phương hiểu lầm, lão ăn mày lại cười :

- Xin công tử đừng ngộ nhận, vật mà chúng tôi tặng không phải là đao quyền cước chi đâu !

Và từ từ trong người mọc ra một phong thư, lão ăn mày hai tay cung kính dâng lên :

- Công tử xem qua thì biết !

Du Bội Ngọc vừa thò tay đón lấy, một ý nghĩ khủng khiếp chợt loé lên...

Chàng sợ nhỡ cánh thư chết chóc ngày nào, bàn tay chợt như điện giật.

Bằng một thủ pháp thật nhanh, chàng túm chặt vạt áo lão ăn mày, dí sát phong thư vào mặt lão, giọng gần gần :

- Lão hãy bóc thư !

Lão ăn mày ném mắt nhìn chàng thật nhanh và mỉm cười :

- Công tử thật là cẩn thận !

Không một chút ngại ngần, lão thè lưỡi rà quanh phong bì bên ngoài và cẩn thận liếm cả tấm thiệp phía trong :

- Như thế này, hẳn công tử yên lòng rồi chứ ?

Du Bội Ngọc cũng cảm thấy mình hơi kỳ kỳ, vội buông vạt áo đối phương ra.

Nhìn trên bìa mảnh thiệp ghi :

” Kính mời các hạ quang lâm Huỳnh Trì đại hội” Chàng lại thêm một phen sửng sốt phất đầu lên, nhưng lũ người của Cái bang đã kéo đi đâu mất, chỉ còn lại mấy ánh đuốc bập bùng được cắm vào những kẽ cành lá rải rác chung quanh.

Nhìn những ánh đuốc, Du Bội Ngọc thờ người ra với dấu hỏi to tát trong đầu :

- Vị bang chủ đó là ai ta cũng chưa biết, tại sao trao tặng cho ta cánh thiệp mời?

Bao nhiêu ngày nay, những gì chàng đã gặp nếu không hoang đường đến buồn cười, thì lại kỳ bí hiểm độc đến phát sợ, không thể tưởng tượng mà cũng không sao giải thích ra.

Nắm chặt cánh thiệp trên tay, chàng đứng trân trối chẳng biết là bao lâu, chợt nghe tiếng chân người nhẹ vang trong bóng tối.

Như được từ cơn mộng kéo về thực tế, Du Bội Ngọc vội nhòe bước bỏ đi...

Nhưng một giọng quát vang lên khiến chàng phải khựng bước :

- Đứng lại !

Du Bội Ngọc nhè nhẹ thở dài chẳng hiểu chuyện gì lại sắp xảy ra ?

Bị dồn dập mãi bao biến cố điên đầu nhức óc, trí có Du Bội Ngọc như chai hẳn với mọi suy tư. Chàng cơ hồ đứng đưng với mọi sự xấp xảy đến cho mình, hoài nghi với tất cả những kẻ mà mình đang gặp.

Bằng tia mắt bất chấp, Du Bội Ngọc nhìn thẳng về hướng vừa vang lên tiếng quát.

Từ trong bóng tối, bảy bóng người hăm hở bước ra.

Hai gã trong số mặc đạo bào, một gã khoác tăng y, ba gã vận kinh trang gọn ghẽ, và sau nốt là một thiếu nữ tóc mây xập xoã bờ vai.

Trang phục tuy bất đồng nhưng người nào cũng nở nang vạm vỡ, cùng trong tuổi tác tráng niên huyết khí hưng bừng, thân thủ xem ra đều mười phần linh mẫn.

Gã thiếu niên áo đen đi đầu quắc đôi mắt sao nhìn chàng quát lớn :

- Bằng hữu đứng ở đây định làm gì ?

Du Bội Ngọc cười lạt :

- Ở đây đứng không được à ?

Gã thiếu niên nhú mày chưa kịp thốt, vị tăng nhân trẻ tuổi bên cạnh vội chấp tay cười :

- Có lẽ thí chủ chưa biết, vì đại hội Huỳnh Trì sắp mở nay mai, nhân vật võ lâm phần đông đều tụ tập lại đây khó tránh khỏi hạn bất lương thừa cơ làm bậy. Cho nên mười ba phái chưởng môn nhân đang có mặt, đặt các đệ tử đêm ngày tuần hành vi phòng. Bản tăng là Thiếu Lâm Tùng Thủy, mấy vị sư huynh đây là đệ tử phái Võ Đang, Côn Lôn, Điểm Thương, Không Động trong số mười ba phái !

Du Bội Ngọc dịu ngay nét mặt :

- À thì ra chư vị là cao đồ của bảy đại kiếm phái !

Gã thiếu niên áo đen nhìn trừng trừng vào tấm thiệp trên tay chàng, chợt hỏi :

- Cánh thiệp mời đó của người ?

- Phải !

Du Bội Ngọc vừa buông tròn tiếng đáp, kiếm từ tay của gã áo đen đã chớp lên vào đến giữa đầu chàng.

Quả không hổ là cao đồ của một danh môn, thiếu niên chỉ trong thoáng mắt đã tuốt kiếm xuất công...

Du Bội Ngọc vì quá bất ngờ, chẳng kịp bị phòng, chàng chỉ còn cách vận tất cả sức tránh có thể được, thoát người né ngang nửa bước.

Dù vậy, chàng cũng nghe mũi kiếm lướt sát vàng tai mình mát rượi. Du Bội Ngọc bưng bưng nổi giận :

- Tôn giá làm gì thế ? Không lẽ tấm thiệp mời của tại hạ là vật giả ?

Mũi kiếm trên tai thiếu niên rung thành từng đoá ngân hoa dồn tới, giọng cười gằn của gã theo đó vang lên :

- Cánh thiệp mời tuy không giả nhưng kẻ giữ nó chẳng thật !

Thế kiếm của gã xem ra tuy không liên tục, nhưng từng kiếm nối liền không hở, tựa sóng biển đợt sau đùa đợt trước !

Du Bội Ngọc phải thoăn thoắt nhảy tranh luôn bảy kiếm, tức tối quát to :

- Thế này... là thế nào ?

Thiếu nữ chợt lạnh lạnh cất lời :

- Đợi hồi kỹ rồi động thủ cũng chẳng muộn !

Câu nói của cô gái hình như là một mệnh lệnh tuyệt đối với thiếu niên áo đen.

Đang hùng hổ vung kiếm, gã tức tốc thu tay và quắc tròn đôi mắt nhìn Du Bội Ngọc hét lớn :

- Nói mau ! Thiệp mời đó do đâu mi có ?

Du Bội Ngọc lạnh lùng :

- Một người khác tặng ta !

Thiếu niên áo đen ngửa cổ cười sằng sặc :

- Chư vị nghe rõ chưa, của người khác biểu cho hấn đấy !

Du Bội Ngọc tím mặt :

- Như thế đáng buồn cười lắm à ?

Gã Thiếu Lâm tăng nhân Tùng Thủy cũng trầm ngay sắc mặt :

- Thí chủ vì chưa rõ, lần đại hội Huỳnh Trì này, tổng cộng có bảy mươi mốt loại thiệp mời, cánh thiệp màu vàng đó tên quý nhất, nếu không phải chương môn nhân phái thì ít ra cũng là một vị tiền bối đức cao vọng trọng của võ lâm mới có thiệp vàng đó.

Ngừng lại một giây, Tùng Thủy đưa mắt nhìn chàng từ trên xuống dưới và nói lời :

- Chỉ có mười ba vị chương môn chủ hộ mới có thể biểu được thiệp đó mà thôi !

Các hạ đây...

Thiếu niên áo đen cười khẩy cướp lời :

- Các hạ đây không giống là kẻ giao du của mười ba vị chưởng môn nhân hội chủ, thì cánh thiệp ấy nếu không phải trộm tắt lừa mà có được !

Ánh kiếm trên tay gã lại lần nữa chớp lên khi vừa tròn câu nói...

Thiếu nữ hình như không còn lời lẽ gì để biện hộ cho chàng, lảng lảng theo chân sáu người cùng nhóm lui lại và tản khai...

Lập tức một vòng đai đã tạo thành vây quanh Du Bội Ngọc vào giữa.

Trước mỗi oan ức khó thể giải bày, Du Bội Ngọc bỗng đâm oán cái gã Bang Chủ vô danh đã tặng chàng tấm thiệp, hình như muốn hại chàng.

Ngọn kiếm trên tay gã trẻ tuổi áo đen không chút nương tình, toàn những thế độc địa trong kiếm pháp Lục Ảnh Thi Hoa, một sở trường độc nhất của Điểm Thương phái.

Ánh kiếm vun vút giăng mắc khắp bốn mặt Nam Bắc Đông Tây, chặt chẽ khít khao, khiến đối phương không còn biết phương hướng đâu mà đỡ đòn hay tránh né.

Du Bội Ngọc khổ vì không tiện trả đòn, phải vất vả luôn tránh nhảy quanh, chỉ trong giây chốc đã suýt mấy lần gặp hiểm.

Thiếu nữ không khỏi nhủ mày :

- Sao ngươi chưa chịu bó tay chịu trói ? Hay định chờ...

Câu nói của nàng chưa kịp tròn, một chuỗi cười lồng lộng như loăng dãi qua không gian, mọi người cùng hoảng hốt ngẩng đầu nhìn...

Trong bóng tối, một bóng người nhoáng nhanh hơn cái chớp, thoát hiện rồi biến mất tăm.

Liền theo đó, một vật chi chao theo hơi gió và rơi xuống từ từ...

Thiếu niên áo đen vội lật nghiêng cườm tay, mũi kiếm chìa thẳng lên trên xỏ lấy vật lạ...

Nhìn kỹ là một đoá hoa sen màu đỏ, đang lủng lẳng trên đầu kiếm của mình, gã áo đen khẽ thất sắc kêu lên :

- Hồng Liên Hoa !

Thiếu Lâm tăng nhân Tùng Phong, vội hướng vào Du Bội Ngọc tươi cười xá dài:

- Thì ra thí chủ là bạn thân của Hồng Liên bang chủ, đệ tử chẳng rõ nên có chỗ thất kính !

Thiếu niên áo đen dậm chân cười khở :

- Sao... sao tiền bối chẳng nói sớm ra ?

Du Bội Ngọc sững đi một lúc mới cất lên được lời :

- Thật ra, tại hạ cũng chẳng biết vị Hồng Liên bang chủ đó.

Lời chàng tuy thật, nhưng đối với gã thiếu niên như một lời “móc họng” chua cay. Gã gằm đầu nhỏ nhẹ :

- Tiền bối còn nói như thế càng khiến văn bối...văn bối...

Du Bội Ngọc biết phải giải thích thế nào, thiếu nữ đã nhìn chàng với đôi mắt đầy mỹ cảm :

- Đệ tử là Chung Tịnh Hoa Sơn phái, trại tiếp tân tệ phái cũng gần đây. Công tử đã là bằng hữu của Hoa Sơn phái chúng tôi, nếu công tử chẳng chê dưng chân sang đó ngơi nghỉ !

Thiếu niên áo đen vòng tay phụ họa :

- Như thế rất hay; sáng mai tệ phái sẽ cho xe đến rước tiền bối vào dự hội !

Thoảng giây nghỉ ngơi, Du Bội Ngọc cười gượng gật đầu :

- Cũng được.

Và chàng mặc kệ cho người đẩy kẻ đưa, từ trong xó tối của một mái hiên đưa thẳng về Nghinh Tân quán huy hoàng đèn đuốc.

Trong phòng Nghinh Tân quán, sáng rực tựa ban ngày. Bốn bức tường thay vì trang trí những bức họa hay thư bút, lại treo mười bốn bức tượng to lớn hình người.

Du Bội Ngọc bắt đầu từ bức tượng bên này xem lên đến bức cuối...

Mười bốn bức tượng họa đủ cả tăng, tục, gái trai, hành khất, tuổi tác cùng thân phận tuy bất đồng, nhưng người nào cũng thần thái uy nghiêm, phong độ phi phàm.

Chung Tịnh theo sát gót giải thích :

- Đây là biểu tượng của mười bốn chứng môn tiền bối phát khởi đại hội Huỳnh Trì. Bảy mươi năm trước đây trong võ lâm cứ nhiễu nhiễu sát phạt, gần như không có một ngày yên tĩnh, nhưng từ sau độ mười bốn phái khởi xướng cuộc Huỳnh Trì liên minh, giới giang hồ mới cảm thấy được hương vị của thái bình an lạc. Công đức của mười bốn vị tiền nhân đây, quả thật không nhỏ !

Chẳng hiểu Du Bội Ngọc có phải vì lắng tai nghe lời thiếu nữ hay không. Mắt chàng dăm dăm dán lên bức tượng họa một cụ già có khuôn mặt dài thanh tú thần sắc thật hiền hậu thật thanh thoi.

Chung Tịnh môi nhoẻn nụ cười tiếp nối :

- Công tử đang lấy làm lạ phải chăng ? Vì bức tượng họa chính giữa tại sao không phải là Phần Lâm đại sư Thiếu Lâm phái, cũng chẳng phải Võ Đang Thất Kiền đạo trưởng ? Có lẽ công tử không rõ, vị Du lão tiền bối đây là người thứ nhất đã phát khởi nên hội Huỳnh Trì, một nhân vật siêu việt của Tiên Thiên Vô Cực phái, địa vị cao quý của người trong võ lâm đương thời không thua chi chứng môn hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang !

Du Bội Ngọc khẽ thở dài buồn bã :

- Tôi biết !

Chung Tịnh vẫn vô tình nói tiếp :

- Du lão tiền bối liên tiếp chủ minh ba kỳ đại hội Huỳnh Trì, tuy mỗi lần người đều thối thoái nhường ngôi, nhưng rốt cuộc qua sự cân nhắc đức tài nhiệm chức chủ minh đại hội. Mãi cho đến ba mươi năm trước đây, Phóng Hạc lão nhân vì chấp chưởng phái Tiên Thiên Vô Cực, mới mượn cơ ấy thoát khỏi đại hội. Gia sư cùng Thiếu Lâm, võ lâm các vị chứng môn tiền bối hết sức nài nỉ nhưng Phóng Hạc lão nhân tánh nhát đường danh lợi. Ba mươi tuổi đã thối ẩn sơn lâm, chẳng muốn gánh vác thêm giang hồ đại sự. Bởi lẽ đó trên danh thiếp hiện thời chỉ đứng tên có mười ba phái!

Ánh mắt trong veo của người nữ đệ tử mỹ lệ phái Hoa Sơn, trước vẫn không rời khỏi gương mặt đượm buồn của chàng trai Du Bội Ngọc, và một cảm giác lạ lùng nhẹ nhàng gợi trong tim.

Du Bội Ngọc càng cúi đầu nhớ lại thảm cảnh đã qua, gằm đầu lặng lẽ dời qua chỗ khác.

Suốt đêm ấy, chàng trần trở không sao yên giấc.

Cho đến gần sáng vừa chớp mắt mơ màng, tiếng trong trẻo như giọng hót chim oanh của Chung Tịnh đã bên ngoài cười gọi :

- Công tử tỉnh chưa ? Điểm Thương phái Dương Quân Bích sư huynh đã đến tiếp đón công tử rồi kìa !

Vẫn ánh mắt dịu dàng, vẫn nụ cười khả ái, cô gái Hoa Sơn nép mình đợi chàng sau bậc cửa.

Gã áo đen Dương Quân Bích hôm nay thêm chiếc áo choàng màu vàng bên ngoài, thái độ đã đổi qua rất mực cung kính.

Vừa thấy Du Bội Ngọc bước ra, gã vội vòng tay cười đón :

- Xe của tể phái đã đón ở ngoài cửa. Chứng môn Tạ sư huynh cũng đang trên xe cung nghinh đại giá !

Du Bội Ngọc chấp tay trả lễ :

- Không dám !

Sát thềm Nghinh Tân quán, một cỗ xe tứ mã hoa lệ đang chực sẵn.

Bốn con ngựa bóng trắng tuyền, ức nở, vó cao, chứng tỏ toàn là loại tuần mã hữu hạng.

Bên trong mui xe rộng rãi đã có chín người ngồi, Du Bội Ngọc đưa mắt phốt nhanh toàn diện...

Trong số, có vị thiếu niên áo hoa cùng thiếu nữ đeo kiếm trang là Thần Dao Công Tử và nàng Kim Yến Tử.

Kế bên hai người là một người đại hán mặt tím, phục sắc khá sang trọng, và cạnh đó hai vị đạo nhân cũng tuyền phục màu huyền.

Cạnh cửa song xe, một thiếu niên áo vàng, càng làm nổi hẳn cái vỏ kiếm màu lục lủng lẳng bên hông, đang thò đầu ra ngoài xăm xì bàn chuyện cùng một đại hán tử tay có dắt con ngựa.

Không ai để ý đến chàng, mà chính Du Bội Ngọc cũng chẳng buồn để ý một ai, chàng lững thững bước lên xe tìm chỗ ngồi im...

Chung Tĩnh bên ngoài cửa xe ân cần từ già :

- Công tử, gặp lại nhau nơi đại hội nhé !...

Cửa xe đóng kín, vó ngựa bắt đầu rập rền, vị thiếu niên áo vàng mới thụt đầu vào quay người cười hỏi :

- Vị nào là bạn của Hồng Liên bang chủ ?

Trời !...

Ánh mắt ngời ngời cùng khuôn mặt trắng tái khó quên kia đúng là tên thiếu niên lang độc đã sát hại Phóng Hạc lão nhân - cha chàng !

Như một tiếng sét vừa nổ ồm giữa đỉnh đầu, Du Bội Ngọc nghe rung động cả chân thân, hơi thở chàng chợt như bế tắc...

Mọi người khi nghe chàng là cố giao của Hồng Liên bang chủ đều đổi ngay thái độ hướng sang, nhưng Du Bội Ngọc đôi mắt trực thị nhìn sững thiếu niên quên nháy !

Người thiếu niên vẫn giữ một vẻ điềm đạm tiếp lời :

- Tại hạ Tạ Thiên Bích Điểm Thương phái cùng Hồng Liên bang chủ cũng là cố giao, chẳng hay quý tánh đại danh của các hạ là chi ?

Du Bội Ngọc giọng như lạc hẳn :

- Người... người không nhận ra ta, ta vẫn nhận ra người...

Song quyền bắt chợt vung lên theo câu nói, luồng tiềm lực như gió trút ào ạt tủa ra, cuốn bay cả áo sống những người ngồi trên xe vang lên phần phật.

Thiếu niên áo vàng không khỏi kinh hoàng, cố sức tránh luôn hai thế quyền, thất thanh kêu lên :

- Ô ! Các hạ làm gì thế ?

Du Bội Ngọc song quyền vẫn khuấy động vù vù, răng nghiến lên trèo trẹo :

- Hôm nay đừng hòng trốn đi đâu ! Ta đã khổ nhọc tìm mi lâu lắm rồi !

Tạ Thiên Bích vừa giận vừa lạ lùng, cũng may lòng xe khá rộng, thuận tiện phát huy được thân pháp linh diệu của mình mới tránh khỏi qua thế quyền cực kỳ hùng hổ ấy. Và vị chưởng môn trẻ tuổi họ Tạ giận dữ quát to :

- Ta và người chưa từng quen biết, tại làm sao...

Đôi mắt Du Bội Ngọc long lên như tóe lửa :

- Món nợ máu sáu hôm trước nơi ngoại thành Linh Lăng, hôm nay người phải trả lại cũng bằng máu...

Chưởng vừa chớp lên, quyền mặt của chàng đã bồi theo một ngọn “Thạch Phá Thiên Kinh” như hòn núi chộp tới.

Không còn có thể lẩn tránh vào đâu, Tạ Thiên Bích đành vung quyền lên đón lại...

Bùng !...

Song quyền đôi bên chạm thẳng vào nhau, vang lên một tiếng nổ đinh tai nhức óc, cỗ xe răng rắc chuyển mình, thân hình người chưởng môn phái Điểm Thương bắn văng vào vách xe đánh ầm một tiếng.

Du Bội Ngọc như bóng đuổi hình rướn người theo, song quyền liên hoàn tung ra tựa như sao, như điện xoẹt...

Đột nhiên, tiếng quát của ba bốn người cùng lúc vang lên :

- Dừng lại !

Trước mắt Du Bội Ngọc ánh thép liên tiếp chớp ngời, ba thanh kiếm đã dí sát vào lưng, hai ngọn câu liêm kiếm chặt nơi nách, đồng thời trước ngực một mũi đoản đao lấp lánh hào quang đang chạm sát lớp áo bên ngoài, nhưng hơi lạnh đã thấu buốt qua da thịt.

Bị năm món vũ khí cùng một lúc kiềm chế quanh mình, Du Bội Ngọc hết còn nhúc nhích vào đâu.

Phía trước, bốn con kiện mã vẫn bon bon, vó kiệu chiếc xe vẫn đều đều lăn bánh tiến nhanh...

Tạ Thiên Bích da mặt tái trắng càng thêm tái, gằn gằn quát hỏi :

- Người nói gì ? Cái chi Linh Lăng Thành ? Cái chi món nợ máu ? Ta thật không biết chút nào !

Du Bội Ngọc rít lên :

- Người phải biết !

Ầm thanh cuối cùng vừa thoát khỏi qua vành môi, thân hình chàng bắt thần ngã nhoài sang bên trái tông thẳng vào người gã đạo nhân sự dụng câu liêm...

Tuy phải đồng thời hất bật ngọn câu còn lại đánh bại đi hai mũi kiếm phía sau lưng. Mũi kiếm thứ ba vừa nhấn tới, Du Bội Ngọc thuận tay thúc ngược cánh chỏ ra sau...

Bịch !...

Gã thứ ba đang sử kiếm, vụt ôm lấy hông, gập người xuống rống lên đau đớn.

Chỉ còn thanh bảo đao ngấp ngời hào quang kia là vẫn còn dí sát vào lồng ngực chàng.

Thần Dao Công Tử tia mắt cũng ngời ngời như ánh bảo đao, lạnh lùng cất tiếng :

- Thân thủ của thúc hạ quá cao cường. Nhưng dù có chuyện gì thì xin thư thả ngồi xuống mà nói !

Quả không hổ hùng danh Thần Dao Công Tử, ánh đao trên tay chớp lên, vạt áo trước của Du Bội Ngọc lập tức rách tung, lồng ngực đồng thời như kim châm buốt buốt.

Chàng mất ngay tự chủ, ngồi bịch trở xuống !

Tên kiếm thủ vừa rồi vẫn còn ôm hông nhăn nhó chưa thể đứng lên !

Tất cả những người trên xe đều rung động, nhìn sững chàng họ Du, một thiếu niên lạ hoắc chưa từng nghe tên tuổi, chỉ một chiêu đánh văng chưởng môn nhân Điểm Thương phái :

vị anh hùng trẻ tuổi của đương kim thiên hạ.

Và cũng trong một chiêu hạ ngã luôn vị kiếm thủ lừng danh :

Long Du Kiếm Ngô Trừ không dậy nổi !

Dù đây chỉ là cái thắng trong mạo hiểm bất ngờ, nhưng thành tích cũng đủ làm võ lâm thán phục !

Vị đại hán áo tím vẫn trước sau ngồi im bất động, bấy giờ mới sang sang cất lời :

- Xem võ công của các hạ chẳng phải tầm thường, thần trí sao lại hồ đồ đến thế ? Tà huynh cùng các hạ chẳng hề quen biết nhau, vì đâu các hạ bỗng nhiên giận dữ, hay là đã nhìn lầm người ?

Du Bội Ngọc đáp qua hai hàm răng nghiền chặt :

- Dù người y có cháy thành tro than, tại hạ vẫn nhận ra y được ! Mới sáu ngày trước đây chính mắt tại hạ nhìn thấy y với một kẻ độc hèn hạ, giết chết đi gia phụ...

Tạ Thiên Bích rống lên :

- Người... người có lẽ đã nhìn thấy quỷ ! Ta một đường từ Điểm Thương Sơn đến đây. Ngựa không dừng vó, đừng nói là giết chết cha người, mà cho đến năm trăm dặm ngoài châu vị Linh Lăng Thành, ta cũng chẳng hề đặt chân đến !

Du Bội Ngọc gầm lên :

- Người thật không hề léo hánh đến ?

Vị đạo sĩ áo đen trầm giọng xen lời :

- Bần đạo có thể làm chứng chuyện đó !

Du Bội Ngọc nhếch môi cười lạnh :

- Đạo trưởng làm chứng cũng vô ích !

Đạo sĩ áo đen nghiêm mặt :

- Thiên Hà Nhị Hữu xưa nay chưa từng nói dối một câu !

Bốn tiếng ” Thiên Hà Nhị Hữu ” làm Du Bội Ngọc thoáng biến sắc gặt mình. Vì tên tuổi của họ, chàng có nghe nói qua khi phụ thân còn sống.

Võ công tuy chẳng mấy cao, nhưng lòng ngay thẳng nghĩa hiệp của hai anh em họ, thiên hạ vô lâm đều biết rõ. Những lời họ nói ra còn chắc chắn còn hơn phá thạch khai sơn, có thể đặt trọn niềm tin mà không sợ một mai lầm lẫn !

Nhưng cái mục kích của chính mắt chàng lại không lẽ chẳng tin ?

Thần Dao Công Tử cười gằn :

- Bây giờ các hạ còn gì để nói nữa chẳng ?

-....

Du Bội Ngọc cắn chặt hàm răng để khỏi bật lên tiếng hét uất hờn !

Gã “Du Long Kiếm” Ngô Trừ nhăn nhó cổ đứng lên, tay vẫn xoa xoa chỗ hông còn đau điếng :

- Giữa khi đại hội sắp mở, tên này đến đây gây sự với Tà huynh, tất cũng do ai chủ sử, chúng ta không nên tha gã được !

Từ nãy giờ ngồi yên một nơi, lạnh mắt bàng quan mọi diễn biến, người con gái có mỹ danh Kim Yến Tử chợt cười lạnh mỉa mai :

- Phải lắm ! Nếu Ngô đại hiệp muốn báo thù một quyền thì giết ngay gã này là xong !

Ngô Trừ nghe nóng bừng da mặt, muốn tìm lời “xốc” lại, nhưng nhìn thanh kiếm lủng lẳng bên hông nàng, lại nhìn Ngọc Long đao ánh sáng trong bàn tay Thần Dao Công Tử, gã đành nuốt nước bọt làm thinh !

Tạ Thiên Bích trầm ngâm đi một lúc :

- Theo ý kiếm Kim cô nương thì chúng ta nên làm thế nào ?

Mắt không hề liếc sang Du Bội Ngọc, Kim Yến Tử chậm chậm cất lời :

- Theo tôi thấy người này hết tám phần mười là một gã điên, đuổi gã xuống xe là xong !

Tạ Thiên Bích gật đầu :

- Vậy thì...

Nhưng Thần Dao Công Tử đã to tiếng phản đối :

- Không được, có muốn đuổi gã đi, cũng phải hỏi cận kề trước đã.

Kim Yến Tử cười lật ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Ngô Trừ vỗ tay tán đồng :

- Phải như vậy mới được. Xem võ công tên này tuyệt không phải là kẻ chẳng có lai lịch, công tử định...

Thần Dao Công Tử lạnh lùng cắt ngang :

- Tại hạ tự mình biết liệu toan, không cần đến các hạ phải nhọc tâm !

Du Bội Ngọc môi mím chặt nhìn sững vào khoảng không, làm thỉnh thoảng nói.

Vả lại chàng thừa hiểu rằng có nói cũng không ai tin.

Cỗ xe từ từ chậm bánh rồi đỗ lại, bên ngoài người huyền não xôn xao, tựa buổi chợ đang họp.

Tạ Thiên Bích tươi cười quay sang Thần Dao Công Tử :

- Tại hạ vì quá bận, người này xin trao lại cho Tư Mã huynh, nhưng Hồng Liên bang chủ...

Chàng chưa tìm câu nói thì bên ngoài đã có ai gọi to :

- Tạ đại hiệp có ở trong xe phải không ? Có vị công tử họ Du ngồi chung xe không vậy ?

Và một chiếc đầu bù thò vào qua cửa sổ bên hông xe, chính là lão ăn mày đã trao chánh thiếp cho Du Bội Ngọc.

Thiên Hà Nhị Hữu cũng sửa mặt tươi cười :

- Ô ! Mai Tứ Mãng, hèn chi lâu gặp, chẳng ngờ Mai lão huynh vẫn vô tích sự như ngày nào !

Lão ăn mày được gọi Mai Tứ Mãng chành miệng cười hệnh hạc :

- Nhưng lão hôm nay đang có việc. Bang chủ của lão sai đến đón khách, chờ việc xong, lão sẽ trở lại mời hai đạo sĩ giả hiệu cùng lão uống vài trăm chung !

Làm như không trông thấy thanh Ngọc Long đao trên tay của Thần Dao Công Tử, lão mở vệt cửa xe nắm tay Du Bội Ngọc lôi ngay xuống, miệng vẫn bô bô cười nói:

- Du công tử phải biết, trong giang hồ nghèo nhứt chỉ có Cái Bang, mà nhiều tiền nhứt là Điểm Thương phái. Công tử hôm nay có thể ngồi được trên cỗ xe bánh bao này, thật là may mắn lắm đấy ! Tạ đại hiệp, xin cảm ơn ông nhiều, hôm nào rảnh mời đại hiệp sang chuốc chén với tệt bang chủ !

Thần Dao Công Tử tuy dáng sắc có hằm hằm, nhưng cũng đành trơ mắt làm thỉnh, mặc cho lão kéo xệch Du Bội Ngọc xuống khỏi xe.

Tạ Thiên Bích tươi cười vòng tay đưa tiễn :

- Nhớ về bấm lại Hồng Liên bang chủ, nói rằng tại hạ thế nào cũng đến uống chực người một chung !

Tiếng người lao xao bên ngoài, Du Bội Ngọc càng nghe lòng càng rối bung hơn tợ rối !

Gã Tạ Thiên Bích rõ ràng là kẻ thù giết hại cha chàng, tại sao lại hình như không phải ?

Vị Hồng Liên bang chủ đó là ai ? Vì sao lại bao lần ra tay tương trợ ?

Mai Tứ Mãng chột kè tai chàng bảo khế :

- Có chí mà chết sững, hãy quay đầu nhìn lại mà xem...

Ý nghĩ bỗng bị cắt ngang, Du Bội Ngọc bất giác quay đầu nhìn lại...

Nơi hông xe, nơi khung cửa nhỏ, đôi ánh mắt ai trong vắt đang dõi nhìn chàng, nửa như lạnh lùng, nửa dường như tha thiết...

Vỗ vỗ nhẹ đầu vai chàng, Mai Tứ Măng cười khê thâm thì :

- Cái con yền vàng nho nhỏ đó tuy xinh đấy, nhưng coi chừng trên người đầy gai nhọn. Huống hồ bên cạnh còn có kè kè một ghè tương chua, công tử nhìn thoáng qua cho vui thôi, quay lại mà xem cảnh náo nhiệt trước mặt có lẽ yên thân hơn nhiều !

Bao nhiêu câu hỏi cứ xoắn tròn trong mắt, Du Bội Ngọc như một kẻ mất đi tự chủ, mặc cho lão ăn mày tùy nghi sai sử mình. Chàng vội quay đầu trở lại...

Trên một khoảng bình nguyên bao la trước mắt chàng không xa lắm, phương viên độ trăm dặm, một rừng người lao nhao nhúc động đủ cả tầng tục trẻ già, đủ cả sang hèn trai gái !

Du Bội Ngọc ước lượng số người ít lắm cũng bằng muôn trở lên, tuy không rõ ai với ai, nhưng mỗi chiếc đầu lâu của họ giá trị ít lắm cũng trên nghìn vàng.

Tất cả những chiếc đầu người ấy đều ngưng nhìn mười ba là cờ huy hoàng phát phới trên nền mây trắng trời xanh, vây quanh một tòa đài cao hơn bốn trượng, khói hương từ đỉnh đất nghi ngút tỏa cao, càng gieo vào lòng người thêm một ấn tượng tôn nghiêm, tưởng chừng lễ đài đang ẩn hiện trong từng mây cao thăm...

Mai Tứ Măng chỉ vào một cờ gấm màu vàng, treo ở chính giữa và cao nhất trong số, cười hì hì, bảo :

- Cờ của mình chủ Huỳnh Trì đại hội đấy !

Nhích ngón tay chỉ vào là cờ tím gần đấy, lão giải thích tiếp :

- Cờ màu tím là biểu hiện của đạo gia. Mặt cờ tuyền tím ấy là của Võ Đang.

Côn Lôn có môn " Thiên Long Bát Thức" uy trấn giang hồ, cho nên trên cờ của họ cũng thêu một con rồng múa vuốt nhọn nanh, trông uy vũ ra phết !

Hướng mắt vào lá cờ to, chấp bằng mười mảnh vải màu khác nhau, Du Bội Ngọc cất tiếng hỏi :

- Mặt cờ nhiều màu sắc kia chắc là biểu kỳ của quý bang ?

Mai Tứ Măng xum xoa hai bàn tay :

- Cái Bang chúng tôi cái chi cũng nghèo hơn thiên hạ. Lượm những mảnh cờ vụn của người ta bỏ đi, chúng tôi mới chắp vá lại thành cờ của mình, chẳng tốn một xu !

Du Bội Ngọc lại hỏi :

- Quý bang Hồng Liên bang chủ ở đâu ? Tại hạ muốn bái kiến người !

Mai Tứ Măng đáp ngay :

- Dưới mỗi lá cờ đều có lều trại của phái ấy, tề bang chủ hiện ở đó !

Nắm tay Du Bội Ngọc, lão chen ra khỏi rừng người, tiến vào hướng trung tâm lễ đài.

Suốt quãng đường vượt qua, ai ai gặp lão mười kẻ hết chín đều niềm nở vái chào.

Du Bội Ngọc lòng thâm nghĩ :

- Suốt trăm năm nay, Cái Bang vẫn duy trì mãi cái thính danh đệ nhất Bang trong thiên hạ, đệ tử họ đi đến đâu khí khái đều khác hẳn mọi người, điều đó không phải là một chuyện dễ. Vị Hồng Liên bang chủ thống lãnh dưới tay cả mấy vạn đệ tử, lại bảo trì được thanh uy địa vị của toàn phái lý ra cũng phải là bậc tài trí phi phàm, tài năng xuất chúng. Ta xưa nay chưa từng dấn bước giang hồ, chẳng hiểu do đâu lại quen được một nhân vật thế ấy ?

Du Bội Ngọc nghe đầu óc rối bưng vì những câu hỏi mà mình không sao giải thích nổi, trước mắt đã hiện ra hai chiếc lều vải, chiều cao trên ba trượng.

Trên miếng đất rộng độ hai mươi trượng, nằm cách khoảng giữa hai căn lều, từng nhóm trai gái hai hoặc ba không ngớt tuần hành qua lại.

Người nào cũng thần sắc cường mãnh uy nghi, nhưng trang phục mỗi kẻ khác nhau, có lẽ đều là tinh hoa được chọn ra từ mười ba phái.

Mai Tứ Mãng chưa bước sang, một vị đạo nhân áo tím đã bước sang đón, ánh mắt soi mói nhìn Du Bội Ngọc, nhưng người lại nghiêng về phía lão ăn mày, niềm nở cười chào :

- Mai lão tiền bối mãi bây giờ mới đến ! Vị này là...

Không đợi gã dứt câu, Mai Tứ Mãng đã cười lên hả hả :

- Xin giới thiệu cùng đạo huynh, vị này là khách quý của tệt bang chủ. Du công tử, tằm thiệp đâu ?

Du Bội Ngọc vội đưa tằm thiệp lên ngang ngực, gã đạo nhân áo tím cung kính lùi lại ba bước :

- Xin mời !

Cuộc giới thiệu thăm nghiêm của hội Huỳnh Trì, dù con kiến chui qua cũng khó lọt, Du Bội Ngọc mới cảm thấy cái may mắn của mình.

Quay nhìn lại phía ngoài, nhưng võ lâm hảo khách không hội đủ điều kiện vào tham dự đại hội, tới lui mong ngóng bên ngoài, ít nhất cũng vài mươi vạn người.

Mai Tứ Mãng bước đến cạnh lều, cung thân thi lễ bằng một thái độ cực kỳ kính cẩn :

- Trình bang chủ, Du công tử đã đến !

Bên trong lập tức có tiếng cười đáp lại :

- Mời người vào, có lẽ khách quý của ta đợi sót cả ruột rồi đấy !

Mà quả thật, Du Bội Ngọc đang thấp thỏm nôn nao, muốn nhìn ngay cái vị Hồng Liên bang chủ bí mật đó là ai ?

Mai Tứ Mãng tay vừa vệt hé màn lên, chàng đã xốc bước chui vào tức khắc.

Bên trong căn lều khá rộng, chỉ bày một chiếc bàn dài sứt mẻ nhiều nơi, với hai chiếc băng dài cũ kỹ thật tương phản với cái sang trọng của lều.

Trên bàn gỗ, một người đang mọp sát, không hiểu là y đang đọc hay viết chi ?

Du Bội Ngọc chỉ nhìn thấy chiếc đầu bù rối, không thể trông rõ mặt mày, nhưng cũng đành phải cúi đầu làm lễ :

- Đệ tử Du Bội Ngọc xin bái kiến Hồng Liên bang chủ !

Người nọ ngẩng đầu lên nhoẻn miệng cười :

- Du huynh còn nhận ra đệ chăng ?

Với khổ người loắt nhoắt, với chiếc áo màu hồng rách bươm xơ xác, và với đôi mắt ánh ngời như soi thấu lòng người kia. Du Bội Ngọc vừa ngẩng qua, sững sờ lùi lại nửa bước :

- Túc... túc hạ là Hồng Liên bang chủ ?

Vị bang chủ Cái Bang bật cười lên và ngâm nga :

- Hoa sen hồng, hạt sen trắng, một thanh roi trúc rảo khắp vùng !

Du Bội Ngọc quả thật không ngờ !

Vị Hồng Liên bang chủ danh rền thiên hạ, dưới tay thống lĩnh muôn vạn đệ tử Cái Bang, lại chính là gã trẻ tuổi Hồng Liên Nhi tình nghịch mà chàng đã gặp đêm qua, dưới mái hiên quán ở ngoại thành.

Sự kinh ngạc tuột độ khiến chàng trở mắt đứng khựng lại một lúc, quên cả đối đáp chào hỏi.

Vẫn giữ nguyên nụ cười tinh nghịch trên môi, Hồng Liên Nhi tiếp nói :

- Du huynh lạ lắm phải không ? Thật ra làm bang chủ hay chương môn đâu phải nhất định toàn là cụ già cả ? Như đương kim chương môn phái Điểm Thương tuổi chưa đến ba mươi và bang chủ Bá Hoa cũng chỉ hai mươi tuổi hơn !

Sực nhớ ở thái độ khiếm nhã của mình, chàng trai họ Du vội vàng lên tiếng :

- Không phải thế ! Điều mà tại hạ lạ lùng là giữa bang chủ và tại hạ chưa từng quen biết, tại sao bang chủ lại hết lòng giúp đỡ cho ?

Hồng Liên bang chủ cười to :

- Chẳng có nguyên nhân nào cả. Mà chỉ vì ta thấy Du huynh vừa mất mình thế thôi. Sau này rồi Du huynh sẽ hiểu, trên giang hồ rất lắm kẻ lạ lùng không cần không có muốn hại Du huynh, lại có kẻ không cần không có lại bỗng nhiên muốn giúp mình !

Du Bội Ngọc lòng thoáng rung động và bật thở dài :

- Phải lắm !

Chợt ngừng ngay nụ cười, chàng bang chủ Cái Bang nhìn thẳng vào đối tượng :

- Huống hồ qua thần sắc của Du huynh, đối với việc vào được đại hội Huỳnh Trì hay không, hình như là một vấn đề tối quan trọng ?

Du Bội Ngọc chợt cúi đầu nói khẽ :

- Lòng trọng nghĩa của bang chủ, tại hạ cảm kích vô cùng !

Hồng Liên bang chủ trở lại sắc thái tươi cười :

- Có chi mà Du huynh phải bận tâm cảm kích ! Huống hồ nay mai Du huynh sẽ là chương môn của Tiên Thiên Vô Cực phái, đến lúc đó chúng tôi có mời chưa chắc đã lay chuyển Du huynh !

Du Bội Ngọc vụt ngẩng phắt đầu lên, thất sắc :

- Bang... bang chủ đã biết...

Đột nhiên...

Một tiếng nổ ầm vang động phía ngoài lều, tiếp theo là một âm thanh vi vu như tiếng sáo trời. Và sau đó là một giọng xướng to như chuông rền, loăng xa bốn phía...

- Đại hội Huỳnh Trì khai mạc, kính mời chương môn nhân các phái vào chỗ ngồi!

Nắm tay Du Bội Ngọc, cả hai cùng sóng bước ra khỏi lều, vị bang chủ Cái Bang mỉm cười giải thích :

- Từ bao giờ người bang chủ Cái bang, không những phải biết gánh vác việc của người mà còn phải hiểu thông vạn sự, còn tại sao để biết được những chuyện vừa qua, sau này Du huynh tự nhiên sẽ hiểu !

3. Rừng Mây Tụ Hội

Mười ba ngôi lều trắng lệt, nằm vây quanh một toà đài cao chót vót như trọc trời.

Bốn phía đài, cờ xí giăng giăng, mũ khăn lợp lợp, ban nhiều tinh hoa của võ lâm từ bốn biển, hầu như đều đổ hết về đây, có mặt đùng quanh khắp võ trường.

Nơi chính điện của võ đài, đặt một chiếc đỉnh đồng vĩ đại, nặng ước nhìn cân, khói hương đang cuộn toả, mùi trầm thoảng ngát cả không gian.

Sắp dọc đài hai bên hông đỉnh là mười ba chiếc y bằng gỗ tử đàn, lúc đó bên trên đã có bảy, tám người ngồi sẵn.

Một vị tăng nhân tóc râu bạc trắng, mặc áo cà sa vàng, đứng nghiêm trang trước đỉnh, thân hình tuy cằn cỗi, nhưng thần sắc vẫn uy nghi như sơn nhạc.

Dưới bệ đài, khoảng trường ngoài cũng có ba chiếc ghế dựa tử đàn, mà những vị ngồi bên trên đều là bậc chưởng thượng trong võ lâm, khí độ phi phàm.

Dãy ghế thứ nhất vẫn còn để trống, chẳng biết để dành cho ai.

Quả là một sự kiện lạ lùng, vì nhân vật võ lâm cao ngạo tự tôn đã thành tánh, dễ dãi nhún nhường để ghế trống nhường người. Vậy thì ghế trống danh dự đó, nhân vật ghê gớm nào sẽ ngồi trên đó?

Hồng Liên bang chủ khẽ sát tai chàng cười khẽ :

- Đến phiên đệ lên đài ra tuồng rồi đây! Du huynh tự tiện tìm lấy chỗ ngồi vừa ý, có thiệp hồng tức nhiên có chỗ ngồi dành sẵn! Nếu du huynh nhún nhường, thiên hạ sẽ tranh phần ghế đấy!

Du Bội Ngọc gật đầu, tự tìm lấy một chỗ ngồi. Hồng Liên bang chủ đã thống lãnh sáu tên đệ tử cao cấp của Cái bang trong tiếng lễ nhạc thổi vang lừng, đứng đỉnh bước lên thềm đó.

Giọng tựa chuông rền lúc này lại xướng to :

- Cái bang...Hồng Liên bang chủ...

Tên tuổi của Hồng Liên bang chủ dội lừng khắp võ lâm thiên hạ, những kẻ chưa từng diện kiến chàng chẳng nói chi, mà cho đến số người đã cùng chàng tay bắt mặt chào, cũng đổ dồn ánh mắt lên hướng lễ đài chờ xem vị Cái bang bang chủ trẻ tuổi nhưng trí tài gồm đủ ấy uy vũ ra sao.

Cho đến lúc ấy, Du Bội Ngọc mới nhìn thấy vị " Tư Nghi" phụ trách xướng ngôn của buổi lễ, là một đại hán mặt đen như lọ chảo, đôi mắt lồi to tựa hai quả lục lạc, dáng cao to, khi Hồng Liên bang chủ đi ngang qua, chỉ lúp xúp ở dưới đầu vai gã.

Thế nhưng ánh mắt của quần hào chỉ chăm chú vào cái khổ người thấp bé của Hồng Liên bang chủ, tuyệt không để ý đến cái thân hình hùng vĩ của gã mặc dù gã cố uốn ngực huênh tay, để tỏ lộ cái quan trọng và sự bề vạ của mình trên lễ đài.

Du Bội Ngọc không khỏi lặng lẽ mỉm cười...

Đột nhiên bên cạnh chàng, một người cất tiếng hỏi :

- Bằng hữu của các hạ uy phong như thế, hẳn các hạ cũng thấy đắc ý phải không?

Du Bội Ngọc giật mình quay đầu lại.

Giọng nói vừa kiêu kỳ vừa lạnh nhạt, nhưng rất êm tai kia, Du Bội Ngọc hình như không lạ lắm.

Và điểm đầu tiên mà chàng nhìn thấy là đôi ánh mắt ngời trong vừa như lạnh lùng vừa như ẩn ước nhiều thiết tha ấy.

Vô tình, chàng đã ngồi vào chiếc ghế sát cạnh nàng Kim Yến Tử.

Chàng gượng cười, chưa biết phải đáp như thế nào, Thần Dao Công Tử đã hằm hằm sắc mặt đứng lên :

- Yến muội! Chúng mình đổi chỗ khác đi thôi!

Kim Yến Tử lạnh giọng :

- Nhưng chỗ này đã làm sao?

Thần Dao Công Tử tay bụm lấy mũi :

- Bỗng nhiên đậm thúi rùm lên!

Kim Yến Tử cười lạt :

- Nếu chê thúi thì công tử cứ đi, tôi ngồi đây vậy!

Du Bội Ngọc sớm đã đứng lên, nhưng bàn tay mát rượi của Kim Yến Tử đã lòn dưới ghế, giữ chặt lấy cườm tay chàng.

Bằng đôi mắt chứa đầy thù hận, Thần Dao Công Tử nhìn chàng, giọng nói bật qua hai kẽ răng :

- Được lắm! Ta đi ngay...ta đi ngay...

Miệng tuy nói thế tuy nhiên đôi móng đã gieo phịch xuống ngồi chỗ cũ.

Du Bội Ngọc không khỏi trầm buồn cười nhưng không tiện nhếch môi. Chàng bị đưa đúng trong hoàn cảnh dở khóc dở cười. Tuy chưa từng nếm qua mùi vị của thể nào là " tình yêu" nhưng bằng vào tình cảnh của Thần Dao Công Tử, chàng có thể nghiệm được nó pha lẫn cái ngọt cùng cá đắng, càng nếm càng đam mê và ngọt bao nhiêu cũng đắng bấy nhiêu, như một chất ma túy bám sâu vào não tuỷ không sao gột bỏ được.

Nhìn ở đôi mắt Kim Yến Tử, chàng bỗng nhiên nao nao đến đôi mắt của một người, con người khác mà cái tên đã khắc sâu vào ấn tượng chàng :

Lâm Diêu Bình !

Oái, đôi mắt thật dịu hiền mà cũng thật cứng cỏi làm sao ! Và đôi mắt trong thăm thẳm như không chiều đáy ấy, vì sao lại gờn gợn một cái gì vừa nao nùng vừa kỳ bí, khó hiểu nổi !

Aùnh mắt ấy mỗi khi nhìn chàng, hình như sẵn sàng trao gởi tất cả vào chàng, thế tại sao ánh mắt ấy lại có thể lừa chàng, muốn hại chàng.

- Bá Hoa bang chủ Hải Đường Tiên Tử... Quân phu nhân đến...

Giọng xướng to của gã Tư Nghi trên lễ đài đã làm tắt ngang mọi nguồn cảm nghĩ, Du Bội Ngọc giật mình, ngược nhìn lên...

Một hương hoa ngào ngạt tản bay khắp lễ trường, mười hai thiếu nữ yêu kiều nhỏ xinh xinh kẻ vai khiêng một chiếc kiệu, cũng được kết bằng muôn cánh hoa tươi rực rỡ, từ hướng bên tả của đài cao, rập rình nhịp bước tiến ra...

Trong kiệu, một mỹ nhân dung nhan tuyệt thế với chiếc choàng bằng sa mỏng trong suốt như cánh ve khoác bên ngoài, đang vịn lấy hai đầu vai tỳ nữ chậm rãi bước xuống kiệu hoa...

Chiếc sa mỏng chập chờn, vờn bay theo tác động, thêm đáng đi lả lướt của mỹ nhân, khiến người nhìn có cảm giác như một tiên nữ đang hiện ra giữa làn mây nhẹ mỏng.

Bước đi của nàng, ôi sao mà ảo ảo tuyệt cùng, gần như không kham nổi với làn gió nhẹ lướt qua, phải tựa mình vào hai tỳ nữ, chậm chậm nhấc bước lên thêm dài...

Quần hùng chỉ nhìn vào dáng lưng ong gọn nhỏ của vị Bang chủ Bá Hoa, cũng đã cảm thấy hơi thở của mình như nghẹn mất.

Cho đến một lúc lâu sau, họ mới chợt nhớ ra một việc là chưa nhìn đến mặt nàng.

Chỉ dáng sau lưng, chỉ bước đi ảo ảo cũng đã thu hút được hầu hết hồn phách của một rừng người muôn vạn, đủ thấy sắc đẹp của nàng bang chủ Bá Hoa bang diễm lệ đến độ nào !

Kim Yến Tử chợt nhẹ thở dài cất tiếng :

- Yêu kiều đến độ không kham gió, trong ba năm hoa đẹp nhất chỉ Hải Đường !

Vị Hải Đường phu nhân này quả không hổ là đệ nhất tuyệt sắc của võ lâm !

Câu bình phẩm ấy, nàng cốt ý nói lên cho chàng trai bên cạnh mình nghe, nhưng Du Bội Ngọc lúc ấy ánh mắt đang sục sạo tìm quanh, còn lòng dạ đâu để nghe hay để đáp !

Chàng thâm trầm, trong mười ba vị chương môn thì có đến mười vị đến rồi !

Nhưng cái kẻ mà chàng mong đợi sao vẫn chưa thấy tới ?

Không lẽ chàng đã đoán sai, và họ không khi nào đến dự hội ? Trong rừng người đã có tiếng xì sầm vang lên :

- Ngự chương môn của Hải Nam kiếm phái, sao chưa thấy đến ?
- Lộ trình Hải Nam rất xa, sợ rằng lão ta làm biếng !
- Không vậy đâu ! Mới hôm qua tiểu đệ thấy rõ ông ta đang uống rượu trên Duyệt Tân Lầu tại Khai Phong phủ kia mà !
- Đang uống rượu tại đó ? Hừ tiếc quá, lúc đi chẳng có ở Khai Phong bằng không đã xem được một trò hay rồi !
- Đại huynh nói đúng lắm !
- Vậy nạn nhân là ai ?
- Kim Thị Ngũ Hồ ! Đáng buồn cười họ đều là tay lão luyện giang hồ thế mà không biết vị đại chương môn họ Ngự đó, dám ngang nhiên cãi lầy với ông !
- Chà ! Trận đấu chắc sướng mắt lắm !
- Đúng vậy ! Phi Ngự kiếm quả thật là đệ nhất khoái kiếm trong thiên hạ, đệ vừa thấy kiếm quang chớp lên :

năm anh em họ Kim liền...

Câu chuyện bàn luận của hai người vụt dứt ngang giữa chừng và tiếng xì xầm ồn ào trong biển người cũng vụt im phăng phắc !

Nơi bậc thềm của lễ đài lúc đấy đã xuất hiện một con người áo xanh lùn tịt tròn úc núc. Chiếc bụng phệ của lão đang lắc lia theo dáng đi xiêu to chảng lối chằng hàng, chiếc mũ đội trên đầu sụt qua một phía, che mất nửa mắt, áo sắt khuy vạt thấp vạt cao, thanh kiếm vừa nhỏ vừa dài lủng lẳng từ hông chấm mặt đất, đầu vỏ kiếm đã rách tua để lộ ra một đoạn kiếm bên trong tinh quang ngập ngời loé mắt !

Bao nhiêu ánh mắt quần hào đều đổ dồn về phía lão, nhưng lão vẫn mặc nhiên, ngả ngửa nghiêng nghiêng bước xiêu bước to tiến lên đài.

Du Bội Ngọc dù ngồi ở xa xa, cũng nghe được mùi rượu từ mình lão bốc ra.

Gã đại hán “Tư Nghi” thấy thế cũng nhú mày, nhưng vẫn phải lớn tiếng xướng :

- Hải Nam kiếm pháp chương môn nhân, Ngự Hoàng đại hiệp đến....

Cho đến lúc ấy vị kiếm khách ” Phi Ngự Khoái Kiếm” uy chấn Nam Hải mười tám đảo, mới dùng hai ngón tay sửa ngay ngắn chiếc mũ trên đầu, tiến đến trung tâm lễ đài, cười toa toét :

- Có lẽ cô gia đến trễ hơn hết, xin lỗi ! Xin lỗi...

Thiếu Lâm chương môn vẫn sắc mặt từ hòa uy nghiêm, hai tay chấp trước ngực vái chào.

Một đạo nhân mắt ưng mũi hoắm, mặc đạo bào đem ngồi chễm chệ trên dãy ghế danh dự của lễ đài gần Thiếu Lâm lại bật cười mỉa mai :

- Cũng chưa trễ lắm ! Ngự huynh có uống thêm vài chung nữa cũng chưa trễ đâu!

Phi Ngự kiếm khách hấp háy đôi mắt say cười hắc hắc :

- Rượu có cái thú thanh tao riêng của rượu, những kẻ chưa nếm nổi chất cay của rượu, làm sao biết được ? Huống hồ, Không Động phái các người lại cấm uống rượu, Ngự mỗ còn gì để nói với lão lỗ mũi trâu người chứ ?

Vị đạo sĩ áo đen liền đứng phắt lên lớn tiếng ; - Huynh Trì hội không thể nào chứa được cái hạng người mê tửu háo sắc ấy !

Uể oải gieo mình xuống chiếc ghế danh dự dành riêng cho mình, vị chương môn Hải Nam kiếm phái chẳng buồn liếc mắt nhìn sang đối tượng !

Thiên Vân đạo chương, vị chương môn của Thiếu Lâm phái chấp tay mỉm cười hòa giải :

- Tuyệt Tình đạo huynh xin bớt giận !

Nhưng Tuyệt Tình Tử vẫn hầm hầm cất tiếng :

- Người này vì rượu mà làm hư đại sự của thiên hạ anh hùng, nếu không trừng phạt nặng nề thì làm sao lập uy được ?

Thiên Vân đại sư đưa mắt nhìn sang Võ Đang Xuất Trần đạo trưởng như nhường lời.

Vị chưởng môn Võ Đang đành phải đứng lên.

Nhưng Hồng Liên bang chủ đã vội dõng dạc đứng dậy đỡ lời :

- Ngươi đại hiệp tuy có chỗ đáng trách, nhưng Tuyệt Tình đạo trưởng tưởng rằng Ngươi đại hiệp vì uống rượu mà đến dự lễ lễ ư ?

Xuất Trần đạo trưởng được lối thoát, chộp ngay cơ hội :

- Tin tức của Hồng Liên bang chủ thế nào cũng nhanh chóng hơn chúng tôi nhiều!

Quét mắt nhìn khắp mọi người một loạt, Hồng Liên bang chủ cất cao giọng :

- Đêm qua, Ngươi đại hiệp đã dụ bọn Phàm Lâm Thất Phong tới tận Đồng Nghĩa Sương, trong một đêm, liên tiếp diệt sạch bảy tên, vì những bằng hữu võ lâm nào đã đem theo vợ con, gia tiểu đến đây, trừ đi một mối họa. tâm phúc, Hồng Liên Hoa tôi trước tiên xin cảm tạ người!

Quần hào nghe xong, không một ai khỏi rúng động biến sắc.

Phàm Lâm Thất Phong, bảy tên dâm tặc khét tiếng, bẻ hoa dùi liễu, mà thành tích dâm ô của chúng ai nghe qua cũng lắc đầu khiếp tửm và hỗn danh bảy con ong rừng cũng do đó mà ra.

Thế mà chúng đã trà trộn vào đây tuyệt không một ai hay biết.

Giả như một nàng thê thiếp hay ái nữ của một vị nào đó trong số quần hào bị chúng làm nhục, thì các chưởng môn nhân hội còn mặt mũi nào thấy ai?

Thiếu Lâm thân là minh chủ tối cao thiên hạ, tội trách ấy càng khó tránh. Dù là một bận tu vi thâm hậu, Thiên Vân đại sư cũng không khỏi biến sắc như ai.

Vị kiếm khách Phi Ngự trái lại chỉ lừ đừ cười :

- Hồng Liên bang chủ tai mắt quả linh thông! Những chuyện nhỏ nhặt đó nhắc đến làm gì?

Thiên Vân đại sư nghiêm chỉnh chấp tay, cúi đầu niệm phạt :

- A Di Đà Phật! Không thể nói là nhỏ được! Chỉ nội cái công đức đó, Ngươi đại hiệp đã dư đủ ngồi vào cái ngôi vị minh chủ võ lâm thiên hạ mà không hổ, lão tăng thoái nhượng là rất hợp lý!

Đổi vào kẻ khác thốt lên câu ấy, thì chẳng qua là một lời đẩy đưa khách sáo.

Nhưng được từ chính cửa miệng chưởng môn Thiếu Lâm, cũng là minh chủ võ lâm đương kim phát xuất, tất nhiên phải là một lời can nhắc vô cùng hệ trọng. Rất có thể ngôi vị võ lâm minh chủ vì lời nói đó mà đổi chủ!

Quần hùng do đấy xôn xao dữ dội!

Thái độ lừ đừ vụt biến mất, người anh hùng lừng danh miền Nam Hải vội đứng dậy, giọng trầm nghiêm :

- Hồng Liên bang chủ đã biết rõ chuyện ấy thì bốn toa. nếu không ra tay thì tất nhiên Hồng Liên bang chủ cũng ra tay! Bốn toa. thật chẳng dám cướp công!

Hồng Liên Hoa đáp ngay :

- Nếu để kẻ kêu cơm này lên ngôi minh chủ võ lâm, thì thật là trò cười cho thiên hạ! Ngôi minh chủ xin đại sư chịu nhọc tái nhiệm thêm một kỳ!

Thiên Vân đại sư thở dài :

- Mấy năm gần đây, lão tăng cảm thấy mình già yếu chẳng còn sức, tự hiểu không sao đảm đương nổi trọng nhiệm nên sớm có ý thoái nhượng rồi. Dù Ngự đại hiệp chẳng có chuyện kia, lão tăng cũng phải đem việc nhượng vị ra bàn luận!

Từ bao mười năm nay, có Thiếu Lâm đứng trên tiêu biểu, các môn các phái không giám có ý tranh đoạt ngôi vị minh chủ.

Giờ đây, Thiên Vân đại sư chánh thức công bố việc nhượng ngôi. Vô Đang Xuất Trần đạo trưởng, Không Động Tuyệt Tình Tử, Điểm Thương Tạ Thiên Bích, Hoa Sơn Liễu Thục Trinh...các phái chương môn nhân nhất thời cùng đứng dậy...

Liễu Thục Trinh, đôi mày liễu cong cong nhú lại, bằng một giọng thanh trong, giành nói trước tiên :

- Vô Đang được võ giới tặng xưng nội gia chánh tông, nếu quả thật Thiên Vân đại sư quyết ý thoái nhiệm, thì Hoa Sơn chúng tôi nội cử chẳng ngại quyền thân, xin đề cử Xuất Trần đạo huynh thay vào ngôi vị đó!

Xuất Trần đạo trưởng môi điểm một nụ cười khoái trá, chậm rãi ngồi trở xuống.

Tuyệt Tình Tử bật cười lạt :

- Nội cử chẳng ngại quyền thân thật là khéo! Bần đạo tiếc rằng mình không có được người em gái làm chương môn!

Câu nói móc họng của Tuyệt Tình Tử khiến vị nữ chương môn Hoa Sơn phải quắc ngời đôi mắt phượng, nhưng Xuất Trần đạo trưởng đã mỉm cười đáp thay cho em gái :

- Thế thì bần đạo xin đề cử Tuyệt Tình đạo huynh làm minh chủ nhiệm kỳ này được chứ?

Tạ Thiên Bích-vị chương môn nhân trẻ tuổi của Điểm Thương đột nhiên lên tiếng :

- Nếu minh chủ là ai khác, tại hạ tuyệt không có ý chi, nhưng nếu do Không Động chủ minh, thì tại hạ cùng bốn phái bảy trăm ba mươi một đệ tử xin cực lực phản đối!

Điểm Thương tuy tận xa ngoài biên ải, nhưng gần đây nhân tài hùng thịnh, thế lực bành trướng chẳng kém chi Vô Đang, nên lời Thiên Bích vừa thốt lên, lập tức dưới đài rần rần tiếng người hưởng ứng!

Tuyệt Tình Tử mặt liền đổi sắc :

- Theo như lời vừa rồi thì ngôi minh chủ năm nay, ắt phải căn cứ vào sự phân tranh cao thấp rồi mới định đoạt chẳng?

Tạ Thiên Bích tay xốc chuôi kiếm cười gằn :

- Bốn toa. thật đang muốn thưởng thức tuyệt kiếm của Không Động đây!

Một cụ già áo gấm, mặt mũi thanh kỷ, râu tóc bạc trắng, từ nãy giờ ngồi im lặng, bâng quang mọi diễn biến, chợt đứng lên sang sảng cất lời :

- Âu Dương Long xin đại biểu ba mươi sáu lộ anh hùng thùy đạo, đệ tử Điểm Thương Tạ đại hiệp làm minh chủ bốn hội, còn Tuyệt Tình kiếm của Tuyệt Tình đạo trưởng, bốn tọa hầu tiếp nếu cần...

Chẳng để lão dứt lời, cụ già mặt mũi khô vĩ, đầu sói bóng, mặt mũi hồng hào như người trẻ tuổi ngồi cạnh đấy, đã hả hê cười vang :

- Tả biên lác giang hà, nếu Tạ đại hiệp làm bang chủ rồi thì Âu Dương bang chủ thật là trời cao vua lại ở xa, mặc tình tự do tự tại vậy!

Âu Dương Long giận giữ quắc mắt :

- Người muốn thế nào? Kẻ khác sợ ám khí của đường môn các người âm độc, chứ Âu Dương mỗ biết có sợ!

Lão sói đầu cười nửa miệng :

- Âu Dương Long bang chủ muốn thử chẳng?

Bàn tay lão liền chớp lên theo sau câu nói, Âu Dương Long đã lẹ như gió bắn lùi ra sau hơn tám bước.

Chẳng ngờ, lão đầu hói lại chơi khăm, cái nhấc cao của bàn tay vừa rồi, lão đổi thành một động tác vuốt râu nhàn nhã và giọng cười đậm hòng của lão lại vang lên :

- Ấu Dương bang chủ thật bạo gan gớm!

Nhìn thấy cục diện đã loạn, Thiên Vân đại sư nhíu mày trầm giọng :

- Chư vị tranh nhau như thế thật làm lão tăng thất vọng vô cùng!

Thanh âm tuy trầm âm nhưng vẫn từng tiếng từng tiếng vang rõ trong cái hỗn loạn của cục trường.

Sự Ổn ào tức khắc lắng xuống!

Cũng ngay khi đó, từ dãy ghế danh dự nhảy tót ra một đại hán, mặt đen tướng lớn, dãn dấp na ná như gã Tư Nghi của lễ đài, chậm chậm tiến lên đến trước chiếc đỉnh đồng ngàn cân, gã vụt khom lưng xuống dùng nước bọt thoa lên bàn tay, và trong tiếng hét xé trời, chiếc đỉnh đồng khổng lồ đã theo tay gã lơ lửng ở giữa không.

Tiếng hoan hô cổ vũ của quần hào từ bốn phía vang lên như sấm lộp, Du Bội Ngọc cũng buột miệng khen dồi :

- Đúng là một tay hảo hán!

Kim Yến Tử lật tức ứng theo :

- Y là tổng đàn chủ của quan ngoại võ lâm, được người võ giới xưng tụng ngoại hiệu Vô Địch Thiết Bá Vương, sức mạnh hai bàn tay hán thật không sút chi Sở Bá Vương độ nọ, chỉ tiếc rằng tứ chi tuy phát đạt nhưng đầu óc lại đơn giản làm sao!

Du Bội Ngọc chỉ nghe mà không buồn đối đáp, ánh mắt vẫn nhìn thẳng lên lễ đài...

Gã đại hán Thiết Bá Vương tay vẫn giơ bồng chiếc đỉnh thư thả tiến đến mép đài và lui lại đặt đỉnh xuống chỗ cũ.

Sắc diện vẫn bình thường, hơi thở vẫn điều hoà, gã vênh vác nhìn quanh bốn phía nói to :

- Vị nào có thể gỡ nổi đỉnh đồng bước đi ba bước. Thiết mỗ sẽ tôn người đó làm minh chủ thiên hạ!

Những kẻ ngồi trên đài tuy toàn là bậc tông sư danh tiếng lẫy lừng của một thời, nhưng gan đua bằng sức mạnh trời ban ấy, nhất định là không ai bắt chước nổi.

Cục trường vụt chốc im lìm như chết.

Thiết Bá Vương đang dương dương đắc ý, mắt đảo quanh, chợt thấy chợt thấy Bá Hoa bang chủ-vị giai nhân tuyệt sắc nhất của buổi lễ hôm nay, bằng dáng đi tha thướt tiến lại phía mình, ánh mắt huyền lấy động, đôi vành môi hồng hé nở nụ cười tươi :

- Không ngờ thần lực của Sở Bá Vương hôm nay được mục kích lại, tiện thiếp thật khâm phục sức mạnh của các hạ!

Nụ cười của nàng quả tuyệt mỹ làm sao, chẳng những được biểu lộ qua vành môi mà hình như biểu lộ qua khoé mắt đuôi mày và cả đoá hoa tươi cài trên mái tóc.

Thiết Bá Vương tuy mang danh là người sắt nhưng trước vẻ khuynh thành của vị nữ vương trong trăm hoa, hồn phách không khỏi phiêu diêu khỏi thể xác.

Nuốt nước bọt đi một lúc, gã mới nặn lên một nụ cười :

- Phu...phu nhân quá khen thôi!

Aùnh mắt huyền hơi ngừng lên nhìn thẳng vào mặt Thiết Bá Vương, giọng nói của Hải Đường Tiên Tử lại vang cao :

- Thần lực của các hạ từ đôi bàn tay này phát xuất à?

Mùi hương từ người nàng toa? ra dù ngồi ở xa xa cũng cảm thấy ngậy ngát.

Huống hồ lúc ấy Hải Đường Tiên Tử lại đứng sát trước mặt Thiết Bá Vương.

Mùi hương theo thanh âm phát xuất ngọt ngào hơn cả quế lan, hình như tất cả tinh anh của hương hoa trong thiên hạ đều kết đọng ở giữa hai cánh môi đào, Thiết Bá Vương ngất ngây đến đổi gổ như sụng, gật đầu lia lịa :

- Phải! Bằng chính hai cánh tay này!

Hải Đường Tiên Tử nói như ao ước :

- Tiệp thiệp có thể sờ thử được chẳng?

Khuôn mặt sắt của Thiết Bá Vương cũng đỏ bừng lên như ai khác :

- Phu...phu nhân...tại hạ...

Hải Đường Tiên Tử chẳng đợi gã hết lời, hai bàn tay thon thon như ngọc chuốt đã nhẹ nhẹ vuốt lên hai cánh tay gân guốc ấy.

Thiết Bá Vương nghe một cảm giác mê mê chảy luồng khắp thân kinh căn não, đứng im trân mình mà chịu đựng mà lâng lâng...

Hồng Liên Hoa chợt quát lớn :

- Thiết huynh! Lưu ý...

Thiết Bá Vương chưa trọn cái giật mình, hai bàn tay mềm êm của Hải Đường Tiên Tử vụt biến thành thép nguội và nửa thân hình gã lập tức tê cứng tựa trời hành.

Giữa chuỗi cười như ngọc chạm vàng reo của Bá Hoa bang chủ, cái thể xác to tướng của Thiết Bá Vương đã bị đôi bàn tay mảnh mai của nàng nhấc khỏi mặt đất.

Hình ảnh trái ngược đến buồn cười, với một thân hình to xác như ngôi tháp bị nhấc bổng qua bàn tay của một dáng dấp nhỏ bé tựa liễu mềm, chắc hẳn những ai có mặt và mục kích không làm sao quên được.

Quần hùng hiện diện trước cảnh tượng ấy, không biết là nên cổ vũ hay nên cười? Cổ vũ thì không thể rồi mà cười lại chẳng đành, một dư vị kỳ lạ Ồ trong người họ lúc ấy, khó mà phân tách được!

Vẫn một dáng cách điệu dàng, Hải Đường Tiên Tử nhẹ nhẹ đặt đối phương xuống, còn giúp gã nắn ngay nếp áo, vén lại mái tóc, và vẫn một giọng nói thật dịu dàng nhưng cũng thật mỉa mai :

- Đáng là một trang thiết hán, nếu như đề cử ngôi minh chủ bằng trọng lượng của thân mình thì tiệp thiệp nhất định đề cử các hạ vậy!

Đôi môi hồng hé trao thêm một nụ cười, vị phu nhân đệ nhất Bá Hoa bang chủ mới thướt tha xoay bước về chỗ ngồi.

Thiết Bá Vương tuy chân tay đã cử động được như thường nhưng ánh mắt gã vẫn đứng trông nhìn sau lưng Bá Hoa bang chủ.

Phi Ngự kiếm khách thoát rời khỏi ghế, án ngang trước mặt Hải Đường Tiên Tử:

- Đoá hoa tươi cài trên mái tóc phu nhân quá đẹp, có thể cho tại hạ mượn giắt lên đầu mình chẳng?

Hải Đường Tiên Tử chớp nhẹ đôi mắt huyền cười nụ :

- Nếu Ngự đảo chúa ốm hơn một tí, tiệp thiệp sẽ đem hoa này...

Lời nàng chưa kịp tròn câu, một ánh kiếm đã ngời lên trước mắt và một hơi gió nhẹ lướt mát mái tóc mai...

Nhìn lại, mũi kiếm của vị anh hùng miền Nam Hải lũng lảng đoá hoa tươi màu hồng thắm...

Bằng thủ pháp nào tuốt kiếm và bằng thủ pháp nào rút hoa, từ Hải Đường Tiên Tử cho đến quần hào, không một ai nhìn rõ!

Hải Đường Tiên Tử mặt biến sắc, thối lui đúng ba bước.

Hồng Liên Hoa chợt ha hả bật cười :

- Cánh Hải Đường phu nhân đã tặng cho Ngư huynh, vậy xin giắt đỡ cánh hoa Hồng Liên của tại hạ.

Lồng trong tiếng cười vang dội, thân hình Hồng Liên Nhi đã nhoáng lên như dải lụa hồng.

Nhìn lại, trên mái tóc Hải Đường Tiên Tử đã được cài lại một đoá sen hồng, thay vào chỗ cánh hoa vừa mới bị mất.

Thuật khinh công tuyệt diệu ấy dù Du Long Bát Thức lừng danh thiên hạ của Côn Lôn phái cũng phải kém xa.

Hải Đường Tiên Tử tái mặt, dẫu đôi tay vào lớp áo lụa mềm cười ầm dụi :

- Hai người đàn ông xúm lại ăn hiếp con gái đàn bà, không sợ mắc cỡ à?

Nụ cười này tuy ngọt ngào nhưng mọi người thừa hiểu, tâm sát thủ của Bá Hoa bang, Hoa Vũ Lê được nòng chuẩn bị sau lớp tay áo kia và có thể tung ra bất cứ lúc nào.

Ngoài mặt, Hồng Liên bang chủ cùng Phi Ngư kiếm khách tuy vẫn hỉ hả tươi cười, nhưng ánh mắt đang lom lóm giới bị, không ngớt nhìn những hành động của vị bang chủ Bá Hoa.

Vì Tiên Hồn Hoa, Thích Cốt Vũ, Thiên Hương Lộ, ba món sát thủ độc đáo của Bá Hoa bang, mỗi khi thi thố ra, từ xưa nay, trên giang hồ chưa một cao thủ nào toàn vẹn thoát thân.

Nhưng Phi Ngư kiếm khách của vị đại hiệp họ Ngư miền biển rộng cũng chẳng vừa, mỗi lần vung lên là trúng đích.

Cuộc diện bồng khẩn trương đến mức sắp nổ tung. Quần hào đều nín thở đợi chờ một cuộc xô xát kỳ thú sẽ diễn ra giữa ba nhân vật cao đẳng của võ lâm thì một tràng phật hiệu trầm ầm vang lên :

- A Di Đà Phật!

Mọi người chưa kịp xoay mắt về phía Thiên Vân đại sư, đã thấy khổ người từ tốn ấy, chẳng biết từ khi nào đã xê lên đứng ngăn giữa ba người, mặt đang quay về phía Hải Đường Tiên Tử, chấp tay trầm giọng :

- Võ chia các phái nhưng mỗi vốn cội nguồn. Chư vị đây, mỗi người đều một sở trường và mỗi người đều phải có sở đoản, nếu thật tính động thủ nhau, vị tất đã phân định được cao hạ, mà còn thêm làm trò cười cho thiên hạ anh hùng.

Ba vị tông sư của võ phái, một nữ hai nam, tự nhiên biết lỗi mình, làm thỉnh không nói.

Xuất Trần đạo trưởng chậm rãi cất lời :

- Vậy theo ý đại sư phải làm sao?

Đôi mày bạc nhíu lại như nghĩ ngợi, vị cao tăng đức độ chậm chậm nói tiếp :

- Lấy võ công mà luận, mỗi người đều có riêng sở trường và sở đoản, lấy danh vọng mà cân phân, chư vị đều là tông sư của một phái. Bởi thế, ngôi vị này tốt hơn hết là do...

Đột nhiên một chuỗi cười lồng lộng vang lên nối tiếp :

- Ngôi minh chủ đó tốt hơn là do Tiên Thiên Vô Cực phái chúng tôi đảm nhiệm!

Lồng theo âm ba chuỗi cười từ hướng phải của lễ đài, hơn mười người thư thả tiến ra.

Dáng đi xem chừng thật chậm, nhưng lời nói vừa buông tròn, đoàn người đã tiến sát cạnh đài.

Tất cả quần hùng dưới trên đều rung động đổi sắc.

Du Bội Ngọc thân hình bỗng bần bật rung lên, miệng lẩm nhẩm :

- Đến rồi...! Chúng đến rồi...!

Đoàn người vừa đến phân thành hai hàng cùng một sắc áo bào xanh lục thụng theo nhịp bước, dưới cầu râu dài phất phơ, tuổi tác đều trên khoảng năm mươi.

Tướng mạo họ tuy chẳng có gì đặc sắc, thế nhưng quần hùng vừa thấy họ đều bàng hoàng rúng động.

Họ đều là những cao thủ vào hàng tuyệt đỉnh của võ lâm. Trong quần hùng, tuy có người chưa từng thấy mặt họ, nhưng thành tích và tài nghệ họ vẫn thường nghe mọi người trầm trồ thán phục.

Hai người dẫn đầu :

bên trái, vị Lăng Hoa Thần Kiếm Lâm Tảo Các - một nhân vật trong mười đại kiếm khách đương kim võ lâm; bên phải :

vị đại hiệp danh rền Giang Nam :

Vương Vũ Lâu.

Theo sát sau họ, người anh hùng thương pháp vô địch thiên hạ Bảo Mã Ngân Thương; kế đó, vị vương giả của miền sông nước :

Thái Hồ Vương, và kế đó nữa là Tây Môn Vô Cốt, một cao thủ đất Mân Sơn, thành danh nhờ môn nhuyễn công độc đáo trong giới võ lâm.

Tất cả mười mấy nhân vật đó tuy không là chủ môn bang chủ nhưng thanh danh của họ không kém sút chỉ mười ba vị chủ môn hiện diện trên lễ đài.

Và đây ghế danh dự Ở hàng đầu dưới lễ đài là dành riêng cho họ.

Thiên Vân đại sư vội lướt tới đón lại chấp tay vái chào :

- Chư vị từ xa mới đến, xin mời ngồi tạm dưới lễ đài dự lễ trước đã!

Lâm Tảo Các cười vang :

- Chúng tôi không phải vì dự lễ mà đến!

Vương Vũ Lâu tiếp theo :

- Tiên Thiên Vô Cực phái phát xướng nên hội này, chẳng lẽ không bước lên minh chủ đài?

Tuy hơi biến sắc nhưng Thiên Vân đại sư vẫn chấp tay thủ lễ :

- Chư vị gia nhập Tiên Thiên Vô Cực phái từ lúc nào? Hay là định nói đùa kẻ già nua này?

Lâm Tảo Các đỡ lời :

- Lúc chúng tôi nhập môn, không mời được đại sư dự lễ, xin đại sư chớ chấp!

Thiên Vân đại sư hoài nghi :

- Không dám! Còn Du chủ môn của quý phái...

Một chuỗi cười từ phía sau lưng vị cao tăng Thiếu Lâm tiếp ngay câu nói :

- Bao năm chẳng gặp, đại sư vẫn mạnh chứ?

Thiên Vân đại sư quay phắt người lại...

Chẳng biết từ lúc nào, sau lưng ông, đứng sẵn một cụ già với đôi tay áo rộng phất phơ, với thần sắc thoát tục, quả đúng là chủ môn Tiên Thiên Vô Cực phái Du Phóng Hạc.

Thừa lúc nhân quan mọi người đều tập trung về phía trước, cho đến họ Du đã lặng lẽ phất mình lên đài, cho đến Tuyệt Tình Tử đứng phía sau nhất cũng không sao phát giác. Thiên Vân đại sư qua phút thăng thốt, vội chấp tay cúi mình thi lễ :

- Du huynh là thế ngoại thần tiên, không ngờ hôm nay lại trùng nhập chốn trần, thật là cái phúc cho võ lâm giang hồ. Minh hội hôm nay có Du huynh đến dự, lão tăng hết còn lo rồi!

Lời lễ vị cao tăng như ngầm nói lên rằng, ngôi vị minh chủ nhiệm kỳ này, ngoài Du Phóng Hạc không còn ai xứng đáng hơn. Và cũng chỉ Du Phóng Hạc mới đúng là người mà mọi người sở vọng.

Tuyệt Tình Tử, Tạ Thiên Bích mọi người, tuy lòng vẫn còn tiếc rẻ ảm ức, nhưng cao thủ Tiên Thiên Vô Cực phái đã được tuyển chọn toàn là những hạt gạo cội của võ lâm như thế kia, thì có ảm ức cũng đành làm thỉnh mà chịu.

Xuất Trần đạo trưởng là người đầu tiên đánh tiếng :

- Phóng Hạc đạo huynh nếu bằng lòng chấp chưởng cái thủ lợn của đại hội kỳ này, Vô Đang đệ tử chúng tôi rất đổi vui mừng!

Tuyệt Tình Tử cũng vội nói theo :

- Không Động cũng cực kỳ hoan hỉ...

Du Đường Long oang oang cất lời :

- Khi gia sư còn tại thế, thường nhắc khen Du lão tiên bối là bậc nhân trong thiên hạ, không ngờ hôm nay gặp được tôn dung. Nếu Du lão tiên bối bằng lòng chủ minh kỳ đại hội này, đám thủy đạo bằng hữu không còn gì để nói nữa!

Giọng cười trong vang như suối ngọc của Hải Đường Tiên Tử cũng cất lên :

- Du chưởng môn đại nhân đại nghĩa, tất không phải là hạng tiểu nhân húng hiếp con gái đàn bà. Bá Hoa bang của tiện thiếp, trừ Du chưởng môn ra, không còn phục một ai!

Đại cuộc kể như hoàn toàn ổn định, sự tranh giành xô xát qua phút xuất hiện của nhóm người Du Phóng Hạc tự nhiên biến mất.

Từ trên đài dưới đài, tiếng vỗ tay, tiếng hoan hô dậy đất vang trời.

Chỉ riêng Hồng Liên bang chủ, sắc mặt tràn kinh ngạc, ánh mắt lảo liên xoáy khắp bốn phía dưới đài, hình như để tìm Du Bội Ngọc.

Cũng bên trên đài lúc ấy, Du Phóng Hạc mới điểm nụ cười, chấp tay xá dài :

- Lão phu lười nhác đã thành tánh, vốn chẳng có ý này nhưng...

Nghe đến giọng nói, Du Bội Ngọc không làm sao dần thêm được nữa, như một kẻ điên cuồng, nhảy bổ lên đài hét to :

- Người này không phải là cha tôi, hấn giả mạo đấy!

Tiếng hoan hô dội đất vang trời bỗng nhiên ngừng bặt một cách kỳ lạ, thay vào đó là một không khí kinh ngạc phủ trùm khắp cục trường.

Tất cả mọi người đều sững sờ trở mắt.

Lâm Tẩu Các thét lên giận dữ :

- Bội Ngọc! Mi điên rồi phải không?

Thái Hồ Vương, Tây Môn Vô Cốt song song lướt tới nhưng cả hai đều bị Du Bội Ngọc xô bật ra sau, xững vững luôn mấy bước.

Như một tên điên đã mất trí nặng, Du Bội Ngọc chồm tới trước mặt Du Phóng Hạc quát lên :

- Người là ai? Tại sao lại mạo nhận cha ta?

Một chuỗi tổng ra liền theo lời nói, nhưng một luồng lực đạo âm nhu lừa tới, Du Bội Ngọc không làm sao gượng vững được, thân hình ngã xoài ra hơn năm thước xa.

Và hai cánh tay chàng lập tức bị nhóm Vương Vũ Lâu ba người túm chặt.

Thiên Vân đại sư nghiêm trầm cất giọng :

- Già trẻ tuổi! Sao lại vô lễ như thế! Có chuyện chi đúng lời mà nói!

Xuất Trần đạo trưởng cũng nhú mày gạn hỏi :

- Người là đệ tử nhà ai?

Lệ nóng đã đầm đìa khuôn mặt, Du Bội Ngọc đáp qua kẽ nghiêng của hai hàm răng :

- Đệ tử là Du Bội Ngọc!

Thiên Vân đại sư ánh mắt dời sang Du Phóng Hạc :

- Đây có thật là linh lang chăng?

Du Phóng Hạc khẽ gật đầu, môi nhếch cười thăm bảo :

- Thằng nhỏ này nó...nó...

Và lão bỏ lững câu nói, ngẩng đầu nhìn trời thở dài.

Xuất Trần đạo trưởng quắc mắt nghiêm trang :

- Tại sao mi dám đối với tôn chương vô lễ dường ấy?

Hai cánh tay bị bóp chặt tê rần, Du Bội Ngọc không sao vùng vẫy được chỉ gào lên :

- Hắn không phải là cha đệ tử! Cha đệ tử đã chết rồi! Chết ngay bên cạnh đệ tử!

Thiên Vân, Xuất Trần cùng đưa mắt nhìn nhau biến sắc.

Vương Vũ Lâu vội than dài :

- Thằng bé này điên thật rồi nên mới nói năng bậy bạ như vậy!

Tạ Thiên Bích bồi thêm một câu chẳng hiểu vô tình hay cố ý :

- Đúng lắm! Hắn điên thật rồi! Sáng nay cùng tại hạ ngồi chung xe, hắn quả quyết là tại hạ giết chết cha hắn! Mà hành tung của tại hạ mấy ngày trước, chắc chắn chư vị đều biết rõ! May là hôm nay Du lão tiên bố trí đến đây, nếu không...ôi...

Mối hoài nghi vừa nhóm lên trong lòng mọi người, qua câu nói của chương phái Điểm Thương đều tan biến, chỉ còn lại là cái lắc đầu cảm khái.

Bằng vào ánh mắt xót thương và bất mãn của mọi người đang đổ dồn nhìn chàng, Du Bội Ngọc hiểu lắm, hiểu nhiều lắm.

Lời của những kẻ được mệnh danh là đức cao vọng trọng, những kẻ có lực quyền uy, tất nhiên phải đáng tin, hay không tin cũng phải nể mà tin. Họ làm sao đi tin được lời một tên trẻ tuổi xác xơ có hành động thất thường như chàng?

Dù chàng có khóc đến máu thành nước mắt cũng khó ai tin. Cuộc đời là thế đấy!

Nước mắt không ngớt bực ra, lòng dạ chàng rối bung hơn tơ rối, nỗi oan khổ cục cùng kia, phải chăng từ đây đành chìm sâu trong ký ức?

Lâm Tẩu Các đảo mắt quanh cục trường, và khi đã nhìn rõ thần sắc mọi người, lão lạnh lùng cất lời :

- Phạm thượng làm loạn, nghịch đồ bất hiếu, tôi đó thật đáng chết, trong giang hồ không ai dung thứ được. Lâm mỗ chỉ còn cách vì nghĩa diệt thân, vì giang hồ trừ hại!

Kẻ buông lời kết tội là vị nhạc phụ tương lai của tội nhân, còn ai có thể xen lời can gián hay dèm pha?

Hướng chi Lâm Tẩu Các chẳng để cho ai kịp một phản ứng nào, buông xong câu nói, ánh kiếm sau lưng đã chớp ngời khỏi vỏ và xẹt vút xuống.

- Khoan!

Cùng với tiếng thét ấy, tay cầm kiếm của Lâm Tẩu Các bị bóp chặt, tiếp theo đấy nửa bên người tê dại, tiềm lực như bị mất hết không sao động đậy.

Vị cao thủ đất Linh Lăng quát to :

- Hồng Liên bang chủ! Người...người còn định xin cho tên nghịch tử này sao?

Hồng Liên Hoa chẳng buồn ngoảnh lại, tay vẫn giữ cứng cườm tay lão ta, tai kia vỗ vỗ lên đầu vai Du Bội Ngọc cười to :

- Trò đùa của chúng mình tuy hơi quá quắt đấy! Nhưng kể ra cũng khá hay ho!

Quần hào trên dưới đài lại một phen sững sờ chẳng hiểu.

Lâm Tẩu Các cũng trở mắt nghi hoặc :

- Trò đùa? Mà trò đùa chi...?

Hồng Liên Hoa vẫn còn cười ròn rã :

- Mỗi kỳ đại hội Huỳnh Trì đều nghiêm trang căng thẳng đến muốn nghẹt cả thở, tiểu đệ năm nay mới nghĩ ra cách đó để chư vị sau cơn kinh dị căng thẳng quá mức, được thư thái phần nào!

Thiên Vân đại sư, Xuất Trần đạo trưởng nhìn nhau ngơ ngẩn...

Nhóm Vương Vũ Lâu, Lâm Tẩu Các cũng thôn người chết đứng một nơi...

Dùng tay vỗ khai huyết đạo cho Du Bội Ngọc, vị bang chủ Cái bang mỉm cười nói tiếp :

- Trò đùa như thế đã đủ, Du huynh có thể nói lên sự thực được rồi!

Du Bội Ngọc cúi đầu ủ rũ :

- Vâng...vâng...

Và chợt hất ngược đầu lên, với khoé mắt còn rưng rưng ngấn lệ, Du Bội Ngọc mỉm cười quỳ lạy dưới chân Du Phóng Hạc :

- Tội nghịch ngợm của con xin phụ thân xá tội !

Du Phóng Hạc tái xanh da mặt :

- Người...người...! Hừ! Lếu lếu! Thật quá sức lếu!

Hồng Liên Hoa xoa tay :

- Như vậy mới phải! Lịnh tôn đã tha tội cho Du huynh rồi, sao chưa đứng dậy đi!

Cho đến bây giờ mới có tiếng cười vang lên rải rác đó đây. Họ cũng cảm thấy trò đùa vừa qua, kể ra cũng thật thâm thúy.

Chỉ riêng đám người Vương Vũ Lâu, Lâm Tẩu Các thật dễ khóc dễ cười, bối rối khó toan.

Diễn tiến của cục diện hết sức bất ngờ, bất ngờ vượt cả sự tính toán của họ.

Tạ Thiên Bích thở phào một hơi dài, cười thoải mái :

- Đáng lẽ đệ phải nghĩ ra là trò đùa của Hồng Liên huynh trước mới phải!

Hấp háy đôi mắt to, Hồng Liên Hoa mỉm cười tinh ranh :

- Phải đó! Tạ huynh lẽ ra phải sớm nghĩ ra hơn người khác! Bằng chẳng vậy, trên đời đâu có ai ngang bướng đến thế, cứ đề quyết là Tạ huynh giết chết cha hắn!

Tạ Thiên Bích càng cười vang, hình như càng nghĩ càng thấy thích thú hơn.

Hồng Liên Hoa lại tiếp :

- Trò đùa này không giám thi thố với ai mà chỉ nhằm vào Du lão tiên bối, chỉ vì tị hạ biết rõ Du lão tiên bối đại lượng khoan hồng, tuyệt không thể vì chút đùa dai mà cá giận!

Du Phóng Hạc tay run run vuốt râu cố giữ phong thái ôn hoà :

- Hừ...hừ...thằng con như thế...hừ...hừ...!

Và lão cứ khục khặc ho khan để dấu đi bí lối của mình.

Tay đỡ Du Bội Ngọc đứng lên, Hồng Liên Hoa cười cười nói tiếp :

- Vì chuyện đùa dai của đệ hại Du huynh phải chịu phạt quỳ, đệ thật có lỗi!

Lâm Tẩu Các bắt thần quát lớn :

- Khoan đã!

Hồng Liên Hoa quay lại :

- Lâm đại hiệp cũng muốn Du huynh thôi khẩu đầu tạ lỗi với nhạc gia chăng?

Lâm Tẩu Các gằn gằn từng tiếng :

- Giữa đại hội Huỳnh Trì đâu phải là chốn để kẻ nít đùa giỡn với trưởng thượng, hành động hoang đường vô lễ như thế, lẽ đâu chỉ cúi đầu chịu lỗi rồi thôi!

Hồng Liên Hoa cười lạt :

- Vậy ý tức hạ thế nào?

Lâm Tẩu Các cất cao giọng :

- Chỉ cái tội giám giỡn mặt tôn trưởng cũng đáng để phế đi võ công, đuổi ra khỏi trường môn rồi!

Hồng Liên Hoa cười nửa miệng :

- Các hạ phải chăng là chủ minh đại hội này?

Lâm Tẩu Các hơi sượng :

- Không...không phải!

Hồng Liên Hoa bồi thêm một câu :

- Hay các hạ là cha Du Bội Ngọc?

Lâm Tẩu Các lắc đầu :

- Cũng không phải!

Sắc diện người bang chủ Cái bang vụt rần lại :

- Vậy thì các hạ là người gì? Giữa đại hội Huỳnh Trì đâu phải là chốn của các hạ phát ngôn!

Tia nhìn sắc bén của chàng nhìn thẳng vào mặt Lâm Tẩu Các như đe dọa. như thách thức.

Chạm phải ánh mắt ấy, Lâm Tẩu Các gằm đầu lảng tránh.

Bỗng Hồng Liên Hoa chấp tay xá quanh bốn phía :

- Trò đùa vừa rồi toàn do tiểu đệ chủ chương, nếu chư vị nhận thấy tiểu đệ có chỗ không phải, muốn đánh, tiểu đệ xin cúi, muốn phạt, tiểu đệ nhận phạt vậy!

Là một bang hội, suốt ba mươi năm hơn chiếm ngôi đệ nhất đại bang trong võ giới, môn hạ đệ tử của Cái bang không dưới vạn muôn. Hồng Liên Hoa tuy tuổi nhỏ nhưng võ công cơ trí tài ba, giang hồ đều nể mặt tán dương.

Dù chàng thốt lên câu ấy bằng thái độ nhún nhường, nhưng thử hỏi mấy ai dám mịch lòng chàng để nói rằng nên đánh, nên phạt?

Tuyệt Tình Tử đối với việc không ăn nhập chi đến mình, chẳng buồn nghe cũng chẳng muốn hỏi.

Chỉ có Phi Ngư kiếm khách tay xốc lại chuôi kiếm cười khả khải:

- Theo ý bổn tạo, hành động của Hồng Liên huynh vừa qua giúp chúng ta quét tan cái bụi, chẳng những không phạt mà chúng ta phải dâng hoàng mời hân uống một buổi rượu thưởng công là khác!

Hồng Liên Hoa cười mỉm quay sang Thiên Vân đại sư :

- Còn ý đại sư thế nào?

Đôi mày bạc nhũ lại trầm tư giây khắc, vị Thiếu Lâm cao tăng chậm rãi cất lời :

- Chuyện này nên do Phóng Hạc đạo huynh định đoạt phải hơn!

Trầm mặc một lúc lâu, Du Phóng Hạc chưa viết phải nên xử trí như thế nào, từ dưới đài bỗng vang lên một giọng nói lạnh lạnh :

- Hồ dữ cũng chẳng ăn thịt con, chắc Du lão tiên bối chắc cũng chẳng có gì phải nói!

Aùnh mắt dưới đôi mày rậm vụt ngời lên như chớp, Du Phóng Hạc cười ngượng nhếch môi :

- Đã là Hồng Liên bang chủ đứng ra xin cho, lão phu đành tha cho nó phen này!

Tiếng hoan hô dưới đài vừa trỗi dậy, Hồng Liên Hoa bỗng xẹt tới cạnh lão ăn mày Mai Tứ Mảng kể tai bỏ khê :

- Mau nom theo coi gã đó là ai?

Mai Tứ Mảng nghiêng mình lách vọt xuống phía sau đài.

Hồng Liên Hoa thần nhiên như chẳng có chuyện chi xảy ra, hướng về phía Du Phóng Hạc vòng tay :

- Đa tạ Du lão tiên bối!

Và vỗ vỗ vào vai Du Bội Ngọc, chàng cười nói tiếp :

- Còn đứng thộn ra đây làm gì? Mau đi thay đổi áo quần, dọn sẵn rượu ngon cho lệnh tôn giải giận!

Du Bội Ngọc hơi ngẩng đầu lên, trong ánh mắt đã thầm nói lên bao điều cảm kích.

Và sau khi chấp tay vái sâu bốn phương anh hùng, chàng trai mang lăm khổ oan vội vã lui xuống dưới đài.

Nhóm Lâm Tảo Các, Vương Vũ Lâu cùng chong mắt nhìn theo bóng lưng Du Bội Ngọc, thần sắc trên khuôn mặt họ biến đổi không ngừng.

Trái lại, quần hào dưới nhìn theo chàng bằng ánh mắt nhiều hài hước tính.

Chỉ có Thần Dao Công Tử trẻ môi châm biếm :

- Đồ lưu manh!

Kim Yến Tử cười lạt :

- Người ta bây giờ đã là công tử một vị võ lâm minh chủ thiên hạ, bất luận thân phận hay địa vị cũng trội hơn công tử nhiều. Công tử đừng trêu vào người ta thì hơn!

Thần Dao Công Tử nghe tức muốn vỗ tung da bụng nhưng chỉ biết nghiêng răng lơ mắt làm thinh.

4. Âm Mưu Vĩ Đại

Du Bội Ngọc không hề quay đầu lại, cắm cổ chạy bất cần phương hướng như nào.

Bên ngoài là một biển người lớp lớp, chàng chen người mà tiến bước.

Lớp người đứng phía trước biết rõ chàng nên tránh người nhường lối. Lớp đứng sau đâu biết chàng là ai, chàng lẩn qua họ liền lẩn lại. Lấn riết, Du Bội Ngọc mắt đỏ hào quang, mồ hôi vã ướt trán.

Vất vả một lúc mới chen ra gần tới bên ngoài, bột nhiên cảm thấy bên hông như có vật chi cứng cứng điểm vào, Du Bội Ngọc tức tốc vọt bắn tới trước.

Luồng thần lực trời ban cho chàng, mấy ai chịu đựng nổi, hơn hai mươi người bị chàng tông ngã lăn chiền.

Cùng lúc ấy, chàng nghe phía sau lưng mình hình như có tiếng gào khê, vừa vang lên liền tắt nghẹn, dường như bị ai đột nhiên bịt cứng lấy miệng không sao la tiếp được.

Chàng lúc ấy còn lòng dạ đâu mà tra cứu xem là chuyện chi, cố chen nhanh qua khỏi bức tường người, cuối cùng rảo bước chạy mãi...chạy mãi...

Bao nhiêu ý nghĩ cứ xoay vần trong óc, Du Bội Ngọc chân vẫn rảo vội bước mà chẳng biết mình đi đâu?

Gió núi lướt qua, Du Bội Ngọc cảm thấy sau lưng mình hơi lạnh lạnh, chàng tưởng đấy là mồ hôi, quá tay ra sau định lau bớt, ngờ đâu lúc rút tay về mới chợt nhận ra là máu nhuộm ướt đỏ bàn tay.

Cho nên khi ấy, chàng mới biết rằng:

nếu vừa rồi chàng ứng biến chẳng được nhanh tất đã bỏ mạng giữa rừng người bằng một lưỡi dao găm quái kì! Và hung thủ là ai sẽ vĩnh viễn không bao giờ khám phá ra?

Mồ hôi vừa mới ráo, qua ý nghĩ ấy lại lờm lượm tuôn ta!

Tâm tình chàng thật là đủ cả năm vị :

chua, cay, chát, đắng, mặn bằng muôn ý niệm đập dồn, bằng bao nhiêu niềm đau chát chứa...

Mũi dao vừa rồi rõ ràng là định giết chàng, chẳng những không thể báo thù, lại còn phải nhận kẻ thù là cha, thử hỏi ai đứng trong cảnh này lại chẳng bị chẳng hạn?

Nghĩ lại những diễn tiến vừa trải qua, chàng không hiểu do đâu mà mình có thể cười được một cách dễ dàng dường ấy?

Phải chăng ý chí cương quyết phục thù đã thúc đẩy, và chàng phải sống để mà báo thù, sống cho kỳ được, sống dưới mọi hình thức nào.

Chợt nghe sau lưng có tiếng chân người, Du Bội Ngọc quay phắt đầu lại...

Hai ba bóng người thoát nhanh sau những mỏm đá lùm cây, Du Bội Ngọc vờ như chẳng thấy, và cố ý nơi chậm bước chân hơn.

Không đầy vài bước, sau lưng chợt có tiếng khí giới rít lên trong không khí, kẹp theo ba ngọn đao sáng loáng, phân thành hai trên một dưới, xả tới, khí thế cực mạnh...

Du Bội Ngọc hơi chúi người tới, chân phải đồng thời bung ngược ra sau...

Bịch!....

Một tên đại hán trong số chỉ kịp rú lên một tiếng đau đớn, thân hình đã bị lộn ngược ra phía sau, thanh đao trên tay văng bắn đi một phía.

Hai gã còn lại thấy không xong, quay người định tẩu thoát.

Nhưng ý định của chúng chỉ nhóm lên, chưa kịp thi hành, Du Bội Ngọc đã xoay nhanh nửa vòng, tống ra một quyền vào hậu tâm gã bên trái.

Bốp!....

Gã đại hán thứ hai chạy chúi tới trước thêm vài bước, nửa thân trên đột nhiên gãy gập ngược ra sau, tựa một thân tre vừa bị đốn gốc.

Gã thứ ba biết không sao chạy thoát, quay người lại vùng đao chém liền...

Nhưng thế đao của gã mới khoa lên nửa vòng chưa kịp chém xuống, cườm tay đã bị Du Bội Ngọc khoá cứng không thể nhúc nhích.

Thân thủ của gã cũng đáng gọi là nhanh, tay đao vừa mất hiệu năng, tay trái còn lại liền tống ra một quyền tự cứu...

Du Bội Ngọc chỉ khê rướn người lên một chút, đầu quyền của đối phương đã nằm gọn trong nách chàng.

Trên giang hồ, kể ra gã cũng là một hảo thủ, nhưng trước mặt Du Bội Ngọc, võ công của gã không khác trò múa rối trẻ con, tiềm lực chàng chỉ hơi vận lên, xương tay đã gãy rôm rốp, đau đớn thấu đất đỏ mây xanh...

Du Bội Ngọc gần gần buông tiếng hỏi :

- Mi do ai chủ sử đến đây? Nếu chịu khia ra, ta thả mi liền!

Gã đại hán nghiêng răng cười rợn lạnh :

- Người muốn biết lắm à? Nhưng vô ích, người sẽ không bao giờ biết được!

Tiếng cười vụt tắt nghẹn giữa chừng, da mặt gã đồng thời đổi thành tái dễ sợ.

Du Bội Ngọc giật thót mình, vội thò tay sờ thử mũi gã.

Nhưng trễ rồi, gã đã chết!....

Sắc mặt gã vẫn liên tiếp biến đổi, da mặt từ từ teo lại và hõm sâu cho đến hai mắt cũng thụt tuột và tựa một chiếc đầu lâu trong mộ lạnh.

Không cần đoán, Du Bội Ngọc cũng hiểu rằng gã sớm dấu sẵn thuốc độc trong miệng, loại thuốc độc ghê gớm mà Hắc Cáp Tử đã trúng phải hôm nào.

Và nội điểm ấy cũng đủ chứng minh là :

ba gã đại hán chàng vừa giết chết, cũng do tên ác ma giết hại phụ thân chàng chủ sử.

Trở bước lại quan sát hai tên khi nãy, một gã lồng ngực bị nát bầy, một gã xương sống bị gãy ngang, xác đã lạnh từ lâu.

Du Bội Ngọc hơi hối là mình ra tay quá nặng, tiếng trách của thiện lương khiến chàng buồn bã cúi đầu...

Chợt cảm thấy đôi bàn tay mình hơi ngứa ngứa, Du Bội Ngọc cho là một việc thường nên không mấy chú ý, chỉ cung mấy ngón tay gãi sơ sơ vài cái...

Chẳng ngờ càng gãi lại càng ngứa, cái ngứa như luồn sâu tận trong tim...

Du Bội Ngọc cực kỳ khiếp hãi, tự hiểu là đã nguy, nhưng hai bàn tay vẫn cứ phải gãi vào nhau, không nhịn được.

Chỉ thoáng chốc, những ngón tay sưng sề nhỏ nhắn của chàng đều sưng vù lên như những quả chuối cao, bàn tay từ trắng hồng đổi thành đen sạm.

Cảm giác ngứa ngáy cũng theo đó lan dần từ bàn tay lên cánh.

Vừa sợ vừa lo, Du Bội Ngọc cố gắng lượm thanh đao lên, nào ngờ năm ngón tay không còn theo sự sử khiến của mình, thanh đao cầm lên lại rớt tuột trở xuống...

Mím chặt môi cơ hồ rướm máu, Du Bội Ngọc vất vả lắm mới nhấc được lưỡi đao lên và bỏ mạnh xuống bàn tay của mình...

Soảng!....

Một điểm sáng từ trong bụi rậm lập tức vút ra, thanh đao Du Bội Ngọc cầm trên tay theo đó bị hất văng xa lắc.

Nơi lùm tâm mà điểm sáng vừa phát xuất, hai hán tử trường bào phủ gối, khăn đen bao kín mặt, lưng thừng bước ra...

Gã bên trái vừa cao vừa ốm, tên bên phải vai ngực nở nang, bị thêm chiếc trường bào lưng thụng bên ngoài, trông đáng gã như xuống sức bản gốc bằng nhau.

Gã ốm cao buông tiếng cười sắc sặc :

- Ngứa ôi là ngứa! Gãi lên thấy đã làm sao!

Miệng nói, hai tay gã ra dáng gãi lia.

Du Bội Ngọc tự dưng cũng bắt chước theo cử chỉ của gã, hai tay sờn sột gãi lấy nhau.

Nhưng chàng cảnh giác ngay, bàn tay phải đập mạnh lên mu bàn tay trái, chàng rít giọng :

- Rốt cuộc ta cũng trúng phải độc thủ của các người! Muốn giết ta cứ xông lên mà giết!

Gã ôm lỏng không lại nham nhở cười :

- Bây giờ mi mới biết trúng kế à? Lúc nãy, mi tay đánh chân đá, trong nháy mắt đã giết chết đi ba người của bọn ta, chắc là đắc ý lắm hả?

Gã lùn to cười mũi nổi lời :

- Giờ đây, người tất đã hiểu, hai gã vừa rồi chẳng qua ta đưa đến để cho người đánh chết, bằng không, bang chúng ta đâu phải chỉ cái hạng vô dụng ấy ra làm trò cười cho thiên hạ!

Gã ôm vênh vênh nói tiếp :

- Hai bàn tay của mi bây giờ đã xưng vù lên như cái móng heo, hết xài được rồi, có sống cũng bằng như không!

Du Bội Ngọc nghiêng răng trèo trẹo :

- Để đạt mục đích hại người, các người không tiếc hai mạng đồng bạn mình, hành động ấy...còn có thể đội lốt con người được sao? Thật còn dã man hơn cả hổ báo!

Gã ôm cười lạnh :

- Ba tên đó chết để tận trung với chủ, chết rất vinh quang, không những chính chúng cam lòng tự nguyện, mà cho đến gia đình chúng cũng đều cảm thấy vinh hạnh!

Gã lùn buông thêm một câu thâm độc :

- Còn người! Người lại chết trong lặng lẽ trong âm thầm, cho đến bạn người, người thân cũng không tưởng là mi còn sống hay đã chết, mà cứ tưởng là sợ tội bỏ trốn mất tiêu!

Uất khí như xông trào lên mắt, Du Bội Ngọc cắn chặt hai hàm răng :

- Không ngờ, có người lang độc như lũ chủ tớ các người!...

Vụt thấy trước mặt tối sập, thân hình Du Bội Ngọc như con vù hết đà, ngã quay lên trên đất.

Gã ôm ha hả cười lên và quay sang đồng bọn :

- Ta chém một đao, người chém một đao thử xem ai chém chết hấn nhanh hơn, thì kẻ đó thắng bằng một vò rượu ngon, chịu không?

Gã lùn gật đầu cười khoái trá :

- Trò chơi thú đấy!

Tay vung vẩy thanh đao, hai gã xông xộc tiến hai phía chàng...

Cổ mở mắt ra, Du Bội Ngọc rít từng tiếng một :

- Trước khi chết, ta chắc hẳn các người chẳng lẽ hẹp lòng mà không cho ta biết rõ đây là âm mưu chi, và vị chủ sự các người là ai?

Gã ôm cao bật cười :

- Định chết còn làm quỷ sáng suốt chẳng? Đừng hòng con ạ! Vì số con đã định sẵn phải làm quỷ hàm hồ!

Gã lùn hình như có chút thương hại :

- Chẳng phải chúng ta không muốn cho mi chết, mà thật sự cái nguyên uỷ bên trong, chính chúng ta cũng mù tịt!

Vừa tròn câu nói, người gã bỗng nhảy dựng lên như chạm phải điện, bắp thịt trên mặt giật giật liên hồi chứng tỏ đang gặp chuyện chi sợ hãi.

Quả nhiên, gã mấp máy môi một lúc mới thều thào lên thành tiếng :

- Rắn...rắn! Eo ôi...

Theo ngón tay gã chỉ, trên bắp đùi phải của gã rõ ràng bị hai con rắn nhỏ màu xanh biêng biếc với vảy lưng sáng ngập ngừng đang bám chặt.

Trên mặt đất, hai con rắn khác đang phăng phăng phóng về phía gã ốm.

Thân pháp của gã ốm lủi nhanh không kém chi rắn thoát người tránh tuốt ra xa, còn thuận tay vớt lại một đao vào mặt tên lùn nói vọng lại :

- Ta sẽ hết lòng bảo trợ gia quyến ngươi, ngươi yên tâm!

Tay bụm lấy mặt đầm đìa máu đỏ, gã lùn còn cổ cất tiếng cười thảm nảo :

- Cám...cám ơn bạn! Tôi vì chủ mà hy sinh, thật vinh hạnh!

Thân hình gã theo lời nói từ từ đổ rục xuống. Gã ốm đã vọt xa hơn trượng ngoài, thân ảnh chớp lên lần cuối rồi mất hút.

Du Bội Ngọc nằm im trên mặt đất theo dõi cục diện mà mồ hôi xối ướt mình.

Trước mắt chàng lại lần nữa tối xảm, thân hình như từ từ chìm sâu xuống, sâu xuống mãi một nơi không chạm đáy. Và cuối cùng, chàng không còn biết gì nữa.

oOo Ành dương quang chìm dần về phía tây.

Sương chiều từ từ bốc lên ngự trị mặt đất. Tuy trời đã vào hạ, nhưng gió đêm vẫn lành lạnh thê lương như hơi hám của mùi chết chóc.

Khi Du Bội Ngọc tỉnh lại, cảm giác đầu tiên đối với chàng là hai bàn tay mình như bị nhiều mũi đinh đóng chặt và tri giác in hình đã phục hồi trên cánh tay tê chết vì chất độc.

Sự ngứa ngáy khứa khiếp tuy không còn nữa nhưng tay vào đây là một sự nhức nhối khó tả.

Vội mở choàng mắt ra, giữa màn sương đùng đục, chàng nhìn thấy một bóng người đang đứng trước mặt chàng bất động, mái tóc trắng như cước không ngớt lay động trong gió lạnh.

Chàng mừng rỡ kêu lên :

- Mai...lão...

Nhưng miệng chàng đã bị tay lão bịt chặt lại và giọng khàn khàn ảm nhiều triền mến của lão vang khê bên vành tai :

- Đứng động dậy! Ta hiện đang chờ Tiểu Thanh, Tiểu Bạch, Tiểu Bang, Tiểu Điểm của ta hút độc cho công tử! Chỉ cần hút hết chất độc ra ngoài, công tử sẽ vô sự ngay!

Du Bội Ngọc dời ánh mắt xuống hai bàn tay mình, thấy bốn con rắn nhỏ xanh , trắng, rắn ri, và một con lấm tẩm điểm hoa bạc đang chia nhau gặm chặt đôi tay mình...

Chàng hiểu ngay danh từ Tiểu Thanh, Tiểu Bạch... mà lão ăn mày vừa nêu là tên của chúng.

Mai Tứ Mãng ánh mắt nhìn chúng như một vị cha nhìn lấy bấy con và hướng sang chàng cười hỏi :

- Công tử thấy chúng có dễ thương không?

Du Bội Ngọc gật đầu với cả lòng mình.

Mục kích quá nhiều thủ đoạn độc ác của con người, đem so sánh với hình thù gớm ghiếc của bốn con rắn trước mắt, Du Bội Ngọc nhận thấy chúng vẫn dễ mến hơn con người nhiều.

Mai Tứ Mãng cười tiếp nói :

- Bao nhiêu năm nay, chúng không những trở thành bạn thân, là con, mà còn là đồng chí của ta nữa đấy! Tuổi già rồi, tay chân không còn nhanh nhẹn nữa, nhưng chúng đều còn trẻ lắm!

Thốt đến đây, lão không dần được chuỗi cười của tên địch lúc này bị rần rần, khoé mắt không khỏi khê nhếch một nụ cười, nụ cười thật sự từ sau cơn thâm biến.

Mai Tứ Măng neho mắt nhìn chàng :

- Bây giờ chắc công tử cũng đã hiểu, danh hiệu của lão ăn mày cũng do chúng mà nên!

Chợt nhớ đến hai tên địch lúc này thân thủ đều phi phạm, một ý niệm vụt thoáng trong đầu Du Bội Ngọc...

Võ công của chúng vào bậc ấy, tất phải là hạng hữu danh trên giang hồ, Mai Tứ Măng là tay phiêu bạt khắp cùng thiên hạ, kiến thức rất bao la, không chừng có thể hiểu chúng là ai.

Chỉ nhìn vào ánh mắt của chàng, lão cao thủ Cái bang đã hiểu chàng nói gì nên thở dài nói tiếp :

- Gã là ai, vốn ra ta có thể biết được chân tướng của gã, tiếc thay tên đồng bọn chó chết của chúng chẳng những bằng một dao chém chết đồng bọn của mình để bịt miệng, lại còn huỷ cả dung mạo, chẳng cho đối phương nhìn ra, lòng lang tay độc chừng ấy thật là ít thấy!

Du Bội Ngọc buồn bã nhắm mắt lại, tia mối manh vừa loé lên lại vụt tắt mất.

Mai Tứ Măng chậm chậm cất lời :

- Bọn người này chẳng những thủ đoạn lang độc, kế hoạch chu đáo mà cho đến hành sự cũng ven khéo khác thường! Lúc này ta lục soát khắp người gã, chẳng tìm ra được vật gì hồng phấn đoán thân phận của gã!

Vụt khom sát người xuống, lão quan sát hai bàn tay Du Bội Ngọc một lúc và khê huyết sáo lên một tiếng...

Bốn con rần nhỏ lập tức rời khỏi bàn tay của Du Bội Ngọc, nương theo ống chân của Mai Tứ Măng bò tuốt lên đầu vai lão.

Mai Tứ Măng cười khi khi :

- Một lắm hử các con? Về nhà mà ngủ nhé!

Bốn con vật dường như biết nghe tiếng người, ngoan ngoãn bò ra sau lưng chủ và chui tót vào chiếc túi vải.

Xoa hai bàn tay, lão ăn mày cười với Du Bội Ngọc :

- Cũng may! Chất độc gián tiếp từ da truyền vào cơ thể, nên độc tố dù phát tác nhưng có phần suy nhược, bây giờ không còn gì đáng ngại nữa!

Du Bội Ngọc chẳng hề hé răng một tiếng cảm ơn. Chàng nghĩ rằng, một cái ơn to tát dường ấy mà chỉ cảm ơn suông bằng vài lời e rằng mỗi miệng quá! Cứ lặng khắc sâu vào tâm khảm, nó quý hơn muôn vạn lời!

Mai Tứ Măng hình như rất cao hứng, kẹp xóc chàng vào nách bô bô nói tiếp :

- Hội Huỳnh Trì hiện giờ chẳng biết đã xong chưa, nếu như đã xong, bang chủ hẳn đang chờ công tử đấy! Chúng ta quay về xem!

Nhưng Du Bội Ngọc cương quyết lắc đầu :

- Văn bối không đi được!

Mai Tứ Măng tròn xoe mắt :

- Công tử! Công tử chẳng muốn gặp bang chủ của lão à?

Du Bội Ngọc nhếch môi cười thâm :

- Hiện giờ, quanh người văn bối, vô số kẻ ác đang theo dõi, có thể hạ độc thủ văn bối bất cứ lúc nào, nếu văn bối quay về, e liên lụy cho người!

Mai Tứ Măng nhếch môi cười lạt :

- Hồng Liên bang chủ là hạng người sợ liên lụy hay sao?

Du Bội Ngọc đành lặng lẽ thở dài nhấc bước...Mai Tứ Mảng cười hề hề vỗ nhẹ vào đầu vai chàng :

- Lúc này, khi ta hút độc thương cho công tử, nghe nơi hội trường tiếng vang hô vang động, có lẽ nghi lễ minh thệ đã kết thúc, giới võ lâm lại được hưởng bảy năm trong cảnh thái bình.

Du Bội Ngọc bật cười lên chua chát :

- Có thật trong cảnh thái bình không?

Lơ mắt nhìn sững chàng một giây, lão ăn mày vụt hội ý thở dài :

- Mong rằng được như thế!

Hai người đi không mấy chốc, hội trường đã xa xa hiện trước tầm mắt, đèn lửa giăng giăng khắp chốn nơi, tiếng hoan hô cứ chốc theo hơi gió vọng lại.

Du Bội Ngọc tưởng chừng như mình đang lạc lõng giữa một thế giới khác biệt, mà ánh sáng và tiếng cười không bao giờ có trên cuộc đời mình.

Mai Tứ Mảng mắt mơ màng nhìn về phía hội trường :

- Đại hội năm nay xem ra náo nhiệt hơn năm xưa nhiều! Tham dự đại hội này đã sáu kỳ rồi nhưng chưa lần nào lão hớ mất cuộc vui rượu vui vậy sau đại hội như lần này, mà...hình như ta cũng không sao hứng nổi!

Du Bội Ngọc tò mò :

- Sau đại hội còn có tiệc liên hoan nữa à?

- Tiệc mục đó tất nhiên không thể thiếu được!

- Nhưng vấn đề rượu thịt...

Mai Tứ Mảng nhoẻn miệng cười :

- Quần hào mỗi lần tham dự hội kỳ, đều có mang theo rượu thịt từ nhà đến, và khi đại lễ xong, đều ngả tiệc ngay trên đất, tìm đôi ba bạn thân, nhóm ngọn lửa hồng, cùng nhau chère chén vui say cho đến sáng!

Trên khuôn mặt khô cằn, bỗng bừng lên niềm hứng khởi, trẻ trung, lão cười nhẹ nói lời :

- Những kỳ đại hội đó thật khiến người khó mà quên được, đâu đâu cũng lửa đỏ reo vui, đâu đâu cũng tiếng hò tiếng hát, đâu đâu cũng rượu chốc mâm mời...Oái! Ta đã già rồi! Những ngày vui tươi ấy, e rằng ta không còn dịp để hưởng nữa!

Du Bội Ngọc đáp qua tiếng thở dài cảm khái :

- Những kỷ niệm còn sót lại, bao giờ cũng đẹp!

Mai Tứ Mảng nhẹ gật đầu :

- Phải lắm! Nhờ những kỷ niệm đẹp còn giữ trong ký ức đó mà con người mới kéo dài được cái nếp sống tịch mịch của lúc về chiều, của những ngày già tuyết đơn côi!

Câu nói của lão ăn mày vô tình khơi động lại những kỷ niệm êm đềm ngày cũ của chính mình, Du Bội Ngọc mím môi để cổ nuốt một cái gì cay cay vừa dâng lên cổ họng.

Mãi vui câu chuyện, hai người đến căn lều Cái bang tự lúc nào cũng không hay.

Bên trong lều, ánh đèn le lói hắt ra, hai người vừa đặt bước đến hông lều, lập tức một tiếng quát khê từ trong ấy vang ra :

- Ai?

Thanh âm thật trầm mãnh uy nghiêm, không phải là giọng của Hồng Liên bang chủ. Mai Tứ Mảng, Du Bội Ngọc chưa tròn niềm kinh ngạc, tiếng nói của Hồng Liên bang chủ đã sang sắc cất lên :

- Phải Mai tứ gia đấy không? Coi tìm được chú dê con lạc lối của chúng ta về không?

oOo Trong ngôi lều rộng bát ngát, chỉ duy nhất một ánh nến bập bùng. Qua ánh nến lay động, chiếc bóng của Hồng Liên bang chủ trải dài trên nền đất...

Tiếng cười bên ngoài lều cứ chốc lát vang lên càng tương phản cái không khí vắng lạnh bên trong lều.

Ngồi bên cạnh chàng là một lão đạo, sắc phục màu huyền, mày cao mắt tía, mây chỉ tóc mai, râu năm chòm sườn đuột, uy vũ phi phạm.

Aùnh mắt ngời ngời của lão từ dưới đôi mày xéch ngược bắn thẳng vào mặt Du Bội Ngọc, khiến chàng không khỏi cúi đầu né tránh.

Hồng Liên Hoa mỉm cười cao giọng hỏi :

- Chung quy rồi Du huynh cũng trở lại, Du huynh có biết vị này chăng?

Du Bội Ngọc nhẹ gật đầu :

- Côn Lôn chương môn nhân!

- Nhân lực của Du huynh ghê nhỉ! Lúc này, Thiên Cang đạo trưởng chẳng hề thốt một tiếng, thế mà Du huynh vẫn nhận ra!....

Và quay sang Mai Tứ Mãng, vị bang chủ Cái bang nói tiếp :

- Du huynh đã trúng độc chi? Kẻ hạ độc là ai?

Mai Tứ Mãng kính cẩn khẽ cúi đầu :

- Kẻ hạ độc lai lịch không rõ được, và hạ bằng loại độc gì, thuộc hạ cũng không sao đoán ra, nhưng khá may là...

Chẳng kịp để lão cao thủ Cái bang dứt lời, Thiên Cang đạo trưởng chợt xê mình đến chàng họ Du, tay nhanh như thổi đưa, điểm dọc tử huyết Đại Lăng nơi cườm tay Du Bội Ngọc lần thẳng lên các huyết :

Nội Phu, Giác Sử, Khúc Trạch...

Trong khoảng khắc đã điểm đủ mười hai huyết trên hai cánh tay của chàng. Tay trái Thiên Cang đạo trưởng đồng thời nhét vào miệng chàng một loại thuốc nhỏ, miệng lại bảo :

- Trong nửa giờ không được động đây!

Thời gian điểm đủ mười hai huyết, nhét thuốc vào miệng đối phương, buông tròn câu nói và trở về chỗ ngồi, người chương môn nhân phái Côn Lôn hoàn thành không hơn một chuỗi cười vui vẻ của ai đó vang lên ngoài lều.

Du Bội Ngọc dương tròn đôi mắt với một dáng sắc thật sững sờ.

Mai Tứ Mãng cũng kinh mang lấp bấp :

- Thế...thế ra...

Hồng Liên Hoa khẽ thở dài :

- Mai tứ gia tưởng rằng chất độc đã lấy ra hết rồi chăng?

Mai Tứ Mãng thoáng rúng động :

- Thuốc hạ đã...đã có khám lại cẩn thận...

Hồng Liên Hoa lắc đầu ngắt ngang lời :

- Nếu không có Thiên Cang chỉ cùng Hoá Kim Đông của Thiên Cang đạo trưởng đây thì e rằng hai cánh tay của Du công tử từ đây sẽ bị phế mất.

Sắc mặt Du Bội Ngọc không ngớt biến đổi, cạnh đấy, Mai Tứ Mãng gằm đầu như nhận lỗi với lời trách nhẹ nhàng của vị chủ bang mình.

Hồng Liên Hoa chợt hỏi :

- Cái người mà ta sai Mai tứ gia theo dõi đó, kết quả ra sao?

Mai Tứ Mãng đến lúc ấy mới dám ngược đầu lên :

- Thuộc hạ hỏi thăm qua hơn mười người, nhưng chẳng ai lưu ý kẻ đã la to đòi tha Du công tử lúc này là ai, chỉ có một người bảo là mừng tượng kẻ đó mặc áo đen!

Hồng Liên Hoa nhú mày :

- Người mặc áo đen?

- Thừa phải! Mỗi kỳ đại hội, rất ít kẻ trang phục thuần áo đen. Nhưng kỳ đại hội này, theo sự điều tra của thuộc hạ, có hơn trăm vị khách áo đen lẫn lộn khắp bên trong hội trường, mà số ngoài hội trường lại càng đông, không ngoài số ngàn, toàn là những tay lạ mặt, về võ công, hình như chẳng tên nào yếu cả!

Aùnh mắt đăm chiêu, Hồng Liên bang chủ lẩm nhẩm như nói với chính mình :

- Toàn áo đen...hơn một ngàn tên...

Và day qua Thiên Cang đạo trưởng, vị bang chủ Cái bang nói tiếp :

- Theo ý đạo trưởng thế nào?

Tay vuốt nhẹ chòm râu, người chủ môn Côn Lôn phái đáp sau một chút trầm ngâm :

- Chất độc không tên, người cũng không tên, kế hoạch thật chu đáo, không hở một manh mối nào!

Hồng Liên Hoa gật gù :

- Đám người áo đen đó phải chăng cũng là môn hạ Tiên Thiên Vô Cực phái?

Thiên Cang đạo trưởng khẽ cắn môi :

- Dù không là môn hạ Vô Cực, ít ra cũng liên quan!

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Nếu bảo rằng Du Phóng Hạc, Vương Vũ Lâu, Lâm Tảo Các, những vị tiền bối anh hùng đã nổi tiếng là đức cao vọng trọng trên giang hồ, làm lên bao nhiêu việc ác độc đó thật khó mà ai tin nổi. Hiệp danh nhân nghĩa của họ mấy mươi năm nay, nhất định không thể là giả được, nhưng qua những sự kiện, nếu bảo là họ tuyệt không có một âm mưu nào, Hồng Liên Hoa này cũng không sao tin được!

Du Bội Ngọc chột rít lên :

- Tên tuy chẳng giả nhưng người thì giả!

Hồng Liên Hoa lắc đầu cười buồn :

- Ta đã nhìn kỹ diện mạo và thần thái họ, tuyệt nhiên không có một người nào có vết tích sửa dung cải dạng. Huống chi, dù họ có sửa mặt nhưng còn tiếng nói nét cười, dáng đi cũng không thể bắt chước tương tự được. Bằng không, Thiên Vân đại sư, Xuất Trần đạo trưởng là những người quen biết lâu năm với họ lại chẳng nhìn ra sao?

Du Bội Ngọc ủ rũ cúi đầu.

Lời của Hồng Liên bang chủ rất đúng. Cứ bằng vào cái kẻ giả dạng cha của chàng mà nói, từ hình dung vóc dáng cho đến điệu cười, đều như khuôn rập với cha chàng. Giá như không chính mắt thấy cha mình chết thì chính chàng cũng chưa hẳn đã phân biệt ra...

Hồng Liên Hoa phản đối ngay :

- Kẻ bị mê loạn thần trí, luôn luôn cái cử động của trông mắt khác hẳn người thường. Trái lại, những người này nhân thần không những ngồi ngồi trong suốt, mà cử động cũng rất tự nhiên, không giống là bị mê, càng không phải là bị bức bách!

Thiên Cang đạo trưởng chột ngừng đầu thở dài :

- Kế hoạch thật chu mật, không một sơ lộ cón con!

Hồng Liên Hoa cũng bật thở dài theo :

- Nếu bảo rằng họ là giả thì không thể là giả được! Còn nếu bảo họ là thật thì bao nhiêu việc lạ kia phải giải thích làm sao, chẳng hạn như âm mưu ám sát Du công tử đây? Và bất luận họ do ai chủ sử, hoặc tự họ hoài dưỡng âm mưu, và chuyện này sau khi nắm được đại quyền mình chủ võ lâm, đều là một chuyện mà hậu quả khó ai thiết tưởng nổi! Huống chi, hiện nay trong thiên hạ, trừ bốn chúng ta ra còn có ai đối với họ có ý niệm hoài nghi?

Nhếch môi cười lên chua chát, vị bang chủ Cái bang tiếp :

- Ngàn vạn năm nay, có lẽ trên giang hồ chưa bao giờ có một âm mưu vĩ đại như thế này!

Bằng sắc mặt trầm nghiêm, vị chủ môn phái Côn Lôn chậm rãi cất lời :

- Muốn vạch phá cái âm mưu đó, vị Du công tử đây là đầu mối duy nhất để chúng ta phân lần!

Hồng Liên Hoa gật gù :

- Chính vì thế mà tính mạng của Du huynh luôn luôn trong tình trạng hiểm nguy.

Nếu Du huynh đây chết rồi...

Mai Tứ Măng lại buột miệng xen vào :

- Lão Du Phóng Hạc giả mạo đó đã nhận Du công tử là con, viện cớ gì mà giết con chứ?

Hồng Liên Hoa cười nhẹ :

- Không giết được bằng danh chánh ngôn thuận thì giết bằng ám muội, hay tạo ra một cái chết bất ngờ nào đó, tất nhiên, những cái chết bất ngờ không ai có trách nhiệm cả!

Mai Tứ Măng lắc đầu :

- Thảo nào, lúc thuộc hạ chữa thương cho Du công tử, không thấy một ai léo hành đến ám toán. Thì ra chỉ cần có người ở cạnh công tử, kẻ địch không tiện động thủ!

Hồng Liên Hoa tiếp nói :

- Cho nên một mình Du công tử muốn rời khỏi nơi đây thật khó hơn cả lên trời.

Trừ phi chúng ta...

Thiên Cang đạo trưởng vụt hơi chấn ngang :

- Hồng Liên bang chủ có biết, hiện thời đáng sợ nhất là chuyện chi không?

Hồng Liên Hoa nhíu mày hỏi lại :

- Phải chăng đạo trưởng vừa nghĩ ra điều chi?

Thiên Cang đạo trưởng trầm giọng :

- Nếu chuyện này mà phát sinh, Du công tử khó mong còn sống!....

Bên ngoài trướng chợt có người cao giọng gọi :

- Thiên Cang đạo trưởng có trong ấy chăng? Minh chủ có việc với người!

Hơi biến sắc, vị chủ môn phái Côn Lôn dặn dò :

- Đừng đi đâu! Ta ra ngoài ấy một chút rồi trở lại ngay!

Nói xong, người đứng lên rào bước ra ngoài.

Hồng Liên Hoa nhíu mày nói khẽ một mình :

- Thiên Cang đạo trưởng là người xưa nay rất cân nhắc lời lẽ, câu nói lúc này tất nhiên có sở kiến chi rồi. Người đã nghĩ thấy điều gì kìa? Cái chuyện mà người nói đó là chuyện chi?

Mai Tứ Mảng chợt vỗ lia chiếc đầu bù của mình lẩm bẩm :

- Đáng sợ thật! Từng bao nhiêu việc đó cũng đủ đáng sợ rồi! Không lẽ còn những việc càng đáng sợ hơn nữa sao? Du công tử thật là...

Ném tia mắt xốt xa nhìn Du Bội Ngọc, lão ăn mày cúi đầu thở dài bỏ lửng câu nói.

Du Bội Ngọc thăm nảo nhếch môi cười :

- Tại hạ cũng hiểu đang bị người dồn vào tử lộ, dù không chết cũng đến phát điên. Nhưng phải có thể nào mà có người như bang chủ đây hiểu được tại hạ, cảm thông trọn oan nghiêng của tại hạ, và hết lòng giúp đỡ như thế này thì dù có chết cũng khó quên!

Hồng Liên Hoa cũng chỉ biết lắc đầu than thở âm thầm...

Du Bội Ngọc chợt cất cao giọng hơn :

- Nhưng bang chủ và tại hạ vốn không quen biết, tại làm sao lại giúp đỡ tại hạ nhường ấy? Tất cả mọi người đều cho tại hạ là nói năng bậy bạ, bang chủ do đâu lại tin tưởng tôi?

- Nguyên nhân nó là đây...

Hồng Liên Hoa chậm chậm buông lời, và từ trong người lòi ra chiếc túi gấm thêu hoa rất khéo, hình như là đồ dùng của một thiếu nữ khuê các lầu son.

Khó ai ngờ được một vật dụng như thế lại ở trong người vị bang chủ rách rưới chuyên ăn quán ngủ đình.

Cho đến Mai Tứ Mảng, người thân cận của chàng cũng tròn đôi mắt.

Chậm rãi rút từ bên trong túi gấm ra mảnh giấy, vị bang chủ Cái bang nổi lời :

- Du huynh thử đọc xem thì biết!

Mảnh giấy đã rách rưới vàng úa nhưng vẫn ngay ngắn, chứng tỏ là được giữ gìn rất cẩn thận.

Mai Tứ Mảng không dẫn được tò mò, thò đầu sang đọc kè...

Bên trên mảnh giấy viết ngắn ngủi có mấy dòng :

- Du Bội Ngọc, nên tin hấn và giúp hấn!

Nét chữ thật thảo lại lơ mờ khó đọc, nhìn kỹ thì in hình dùng kim hay một vật chỉ nhọn đầu chấm bùn mà viết lên.

Du Bội Ngọc miệng hỏi nhưng mắt vẫn nhìn sững vào mảnh giấy :

- Là...là ai thế?

Hồng Liên Hoa buông gọn :

- Vị hôn thê của Du huynh!

Thần sắc của vị bang chủ chợt thoáng gọn nét buồn khi buông xong câu nói, Du Bội Ngọc vì bị kích động nên không nhìn thấy, chỉ thất thanh kêu lên :

- Lâm Diêu Bình! Bang chủ có quen biết nàng?

Hồng Liên Hoa nhẹ gạt đầu :

- Ba hôm trước, nơi vùng phụ cận thương khẩu, ta có gặp nàng đang đi chung với cha nàng và đám người Vương Vũ Lâu. Ta và nàng vốn đã quen nhau từ lâu, nhưng hôm đó, nàng nhìn ta đứng đưng như chưa từng quen biết.

Du Bội Ngọc chợt hỏi :

- Bang chủ cùng nàng quen...quen thân lắm phải chăng?

Hồng Liên Hoa cười lên trong ngưỡng ngạo :

- Ngẫm lại, Du công tử quả là một công tử cửa kín lầu cao, chuyện trong giang hồ không một mảy may hay biết. Lâm Diêu Bình khi mới mười ba tuổi đã xông xáo giang hồ. Sau đó cứ mỗi năm lại trốn nhà đi một lần, làm vài ba chuyện khinh thiên động địa khắp võ lâm, tên tuổi của nàng cũng khá lừng lẫy trong võ giới đấy!

Du Bội Ngọc chợt nhớ đến đôi ánh mắt cương nghị và quả cảm của vị hôn thê, nhớ cả kiếm thuật tinh vi thần tốc, nhớ cả thân hình eo lả như liễu mềm nhưng chứa chất một tánh khí cương cường bất khuất, chàng bất giác thở dài, buồn buồn cất tiếng :

- Nàng với tôi khác xa, có lẽ cương nghị hơn tôi nhiều!

Hồng Liên Hoa tiếp nối :

- Ta biết rõ nàng là một thiếu nữ đẳng hoàng, nhưng cái hôm ấy lại đổi khác. Ta hiểu ngay rằng bên trong phải có ẩn tình chi, nên chờ khi nàng sắp xếp xong nơi trú ngụ, ta mới sai đệ tử cái bang ở Thương Khẩu thương lượng cùng tên quản lý của khách sạn đó, cho một đệ tử cái bang giả trang làm một nhân viên trong tiệm. Quả nhiên, nàng nhìn thoàng qua là biết ngay, thừa cơ hội không ai để ý, nàng trao vội chiếc cẩm nang này vào túi tên thuộc hạ của bốn bang.

Mai Tứ Mãng gật gù kết luận :

- Thảo nào Thương Khẩu Tổng lão tứ hôm ấy hấp tấp đến tìm bang chủ dường như có việc cấp bách, té ra là để trao chiếc túi giấu lại bang chủ!

Du Bội Ngọc ánh mắt mơ màng :

- Thì ra nàng thường hay bôn tẩu giang hồ, chẳng trách ngày nọ, cơn gia biến nàng không có ở nhà!

Hồng Liên Hoa biến sắc :

- Nhà nàng có biến? Hay là phụ thân nàng...

Du Bội Ngọc tiếp ngay lời :

- Lâm Tẩu Các đó tất nhiên là giả, nhưng ngày nọ...

Nhớ đến sự thay đổi thái độ bất ngờ của Lâm Diêu Bình lúc ở tại nhà mình, Du Bội Ngọc không khỏi bật thở dài giữa câu nói...

- Ngày nọ, thế mà tại hạ lầm tưởng nàng có ý hại mình, không ngờ nàng đã hiểu thấu cái lợi hại của cuộc âm mưu vĩ đại kia! Nàng tự biết rõ không còn con đường nào khác hơn là phải nhận kẻ thù làm cha mình. Và tại hạ...ngày nay phải đi theo bước chân nàng! Ôi! Nàng quả thật là một cô gái tuyệt thông minh!

Hồng Liên Hoa đôi mắt tư lự nhìn sâu vào khoảng tối :

- Trong những người ta quen biết, bất luận là nam hay nữ, nếu luận về trí tuệ cơ biến thì khó ai mà hơn nàng!

Du Bội Ngọc chợt thoáng nghe rúng động :

- Nhưng đám người Lâm Tẩu Các lòng dạ hẳn nhiên phải có một sự tính toán, vậy tại sao họ chưa giết nàng? Tình hình ấy, rõ ràng là nàng đã bị giam lỏng, sợ rằng...sợ rằng...

Hồng Liên Hoa nhếch môi cười nhẹ :

- Một cô gái thông minh như nàng, tất nhiên khó ai hại được, chúng ta khỏi bận tâm nàng ở điểm đó. Với những việc mà tự nàng giải quyết không nổi, kẻ khác có lo cho nàng cũng bằng vô ích!

Đút mảnh giấy trở vào túi giấu và cất kỹ trong lòng, vị bang chủ trẻ tuổi chậm rãi nói tiếp :

- Nếu chúng ta có thể bắt được giấy liên lạc với nàng, nhất định...

Chàng vụt ngưng ngang câu nói vì Thiên Cang đạo trưởng đã bước quay vào và thở dài cất tiếng :

- Lại thêm một việc phiền phức nữa đây!

Mai Tứ Mãng như chim sợ nã thất thanh hét :

- Chuyện chi thể đạo trưởng?

Thiên Cang đạo trưởng không ngớt thở dài :

- Lão họ Du đó chỉ định lão đạo làm Hộ Pháp của hội kỳ này!

- Hộ Pháp?

Du Bội Ngọc không hiểu, buột miệng hỏi.

Hồng Liên Hoa vội giải thích :

- Mỗi hội kỳ, trừ một vị mình chủ ra, còn mời thêm vị chủ trì môn của một môn phái nào đó trong số hội viên làm Hộ Pháp, địa vị dưới mình chủ một bậc. Mấy kỳ đại hội qua, Thiếu Lâm luôn giữ ngôi mình chủ và Hộ Pháp là Võ Đang phái!

Thiên Cang đạo trưởng cười chua chát :

- Nhưng nếu lần này đề cử Xuất Trần đạo huynh làm Hộ Pháp tất nhiên hành động họ khó tránh nổi bất tiện. Côn Lôn sơn của bản đạo nơi xa xôi, xưa nay lại không hay can dự vào chuyện thế nhân, họ Du đề cử bản đạo làm Hộ Pháp tất có ý riêng của họ.

Hồng Liên Hoa cười nụ :

- Bằng với thanh vọng của đạo trưởng, dù có đảm đương cái chức vị ấy cũng chẳng uổng, chẳng lẽ đi tìm cái gã Thiết Bá Vương nơi quan ngoại ấy mà đề cử?

Nụ cười trên môi vụt biến mất, chàng tiếp :

- Cái chuyện mà đạo trưởng vừa định lúc nãy đó là chuyện chi?

Thiên Cang đạo trưởng nghiêm ngay sắc mặt :

- Cái điều mà chúng ta sợ nhất hiện thời là nếu họ Du nhất quyết buộc Du công tử trở về thì làm thế nào?

Hồng Liên Hoa vỗ trán kêu lên :

- A! Chuyện này...

Thiên Cang đạo trưởng trầm giọng nói tiếp :

- Nếu Du công tử theo hấn trở về, cố nhiên là ở trong bàn tay của bọn chúng, có thể bị hại bất cứ lúc nào. Nhưng là cha muốn con cùng đi, đứng vào cương vị làm con dâu thế cãi lại?

Hồng Liên Hoa lắc đầu thở dài :

- Chẳng những làm con không thể chẳng vâng mà kẻ ngoài cũng không thể có lời chi chen vô được! Cha chả! Chuyện này thật nghiêm trọng, chúng ta phải có cách chi cứu vãn mới được!

Sự rối trí khiến chàng không ngớt xoa tay vào nhau, miệng lẩm bẩm :

- Làm sao đây? Làm sao đây?...

Giọng trầm ấm của Thiên Cang đạo trưởng chợt cất lên :

- Chuyện này chỉ có một con đường giải cứu thôi!

Như cũng vừa nghĩ ra được phương cách, Hồng Liên Hoa gật gù cười :

- Phải! Chỉ một cách duy nhất cứu được thôi!

Mai Tứ Mãng nôn nao hỏi :

- Bảo...công tử trốn đi phải chăng?

Thiên Cang đạo trưởng lắc đầu trầm tư thay lời đáp.

Mai Tứ Mãng vẫn cố hỏi :

- Không chạy trốn thì làm sao?

Thiên Cang đạo trưởng nhẹ nhàng nói :

- Chỉ có cách là Du công tử mau bái một vị nào đó làm sư phụ, sư quyền muốn đệ tử cùng về luyện nghề thì đủ quyền làm cha cũng không thể ngăn cản!

Mai Tứ Mãng khen ngợi :

- Hay! Phương pháp này thật là tuyệt diệu!

Hồng Liên Hoa nhướng mắt qua Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Mừng cho Du công tử đã gặp được minh sư!

Và day qua Thiên Cang đạo trưởng, chàng tiếp nói :

- Kính mừng đạo trưởng thu được cao đồ!

Du Bội Ngọc đứng chết đi một nơi, chẳng biết phải nên thế nào, Thiên Cang đạo trưởng cười nhẹ đáp :

- Bần đạo làm sao xứng là...

Hồng Liên Hoa cắt ngang :

- Đương kim thiên hạ trừ đạo trưởng ra, còn ai xứng đáng làm sư trưởng của Du công tử nữa? Vì vận mạng mai hậu của võ lâm đồng đạo, xin đạo trưởng chớ khước từ!

Du Bội Ngọc lập tức tiến đến trước mặt Thiên Cang đạo trưởng làm lễ ra mắt.

Ngay khi đó, từ ngoài lều có tiếng gọi vọng vào :

- Minh chủ có lệnh mời Du công tử về cho người dạy việc!

Hồng Liên Hoa nhìn chàng than khẽ :

- Thấy chưa! Hành tẩu của Du huynh sớm đã trong vòng giám thị của chúng, bắt lượn đi đến nơi nào, chúng cũng đều biết rõ!

Mai Tứ Mãng chợt nghe tay chân mình thao rịn mồ hôi, đứng lặng một nơi, hết muốn nhúc nhích.

5. Mưu Sâu Vô Tưởng

Bên ngoài lều, lửa trại giăng giăng, đâu đâu cũng tiếng cười hoan lạc, cũng tiệc bày trên đất, rượu ngát hơi ca.

Thế nhưng Du Bội Ngọc như không hề thấy, cứ gặm đầu lằm lũi bước đi.

Một cái gì đắng cay ứ tràn trong vị giác, chàng mặc số mạng cho kẻ khác xoay vần...

Bốn phía, tiếng người ới ới gọi lên :

- Mời Hồng Liên bang chủ ra uống với chúng tôi một chung!

- Lão ăn xin họ Mai đâu? Người cữ rượu rồi à?

- À! Vị đó có phải là Du công tử không?

Giữa tiếng hoan hô của mọi người, gã áo đen trẻ tuổi lướt tới trước mặt Du Bội Ngọc khom mình thi lễ :

- Minh chủ hiện chờ trong lều của phương trượng Thiếu Lâm!

Tuy liên tiếp bảy lần giữ ngôi minh chủ võ lâm nhưng chiếc lều của Thiếu Lâm phái cũng không có chi đặc biệt hơn người, chỉ khác ở chỗ, quanh lều khoảng hai trượng, không có ai bày thiệc chè chén trên đất.

Hình như đây là một biểu tượng tôn trọng của võ lâm bằng hữu đối với toàn phái Thiếu Lâm.

Phía trước tuy vắng vẻ chẳng người, nhưng sao lều trong bóng tối dường tượng như có dáng người không ngớt lại qua.

Du Bội Ngọc, Thiên Cang đạo trưởng, Hồng Liên bang chủ cùng Mai Tứ Mãng vừa đến phía ngoài lều, tiếng cười trầm ấm của Thiên Vân đại sư từ bên trong vọng ra:

- Đại giá của Hồng Liên bang chủ cũng đến đây à?

Hồng Liên Hoa cười đáp :

- Công lực của đại sư hình như đã đạt đến mức Thiên Nhân Thần Thông thì phải!

Cùng với tiếng cười cất lên, vị bang chủ Cái bang cùng Thiên Cang đạo trưởng tiến bước vào lều.

Bên trong, trầm hương ngát toả, không khí vừa ấm cúng lại vừa nghiêm trang.

Du Bội Ngọc có cảm tưởng như mình đang lạc qua thế giới khác.

Nơi kỷ trà, lão Du Phóng Hạc đang ngồi đối diện với vị cao tăng Thiếu Lâm, bọn Lâm Tảo Các, Vương Vũ Lâu dường như không có theo nên chẳng thấy.

Sau mọi thủ tục hỏi chào hàn huyên đến mời ngồi đâu đó xong xuôi, Du Phóng Hạc mới dời ánh mắt sang Du Bội Ngọc đang đứng cúi đầu khép nép cạnh mình và thốt lên qua nụ cười thật hiền từ trù mền :

- Ngọc con! Trong người con đã dễ chịu phần nào chưa?

Du Bội Ngọc gật mình bằng một mức độ thật cung kính :

- Đa tạ lòng lo âu của phụ thân!

Du Phóng Hạc ngọt ngào :

- Con xưa nay chưa từng ra khỏi gia môn, từ nay mọi việc làm nên để ý một chút kéo các bậc tiền bối giang hồ cười chê đấy nhé!

Du Bội Ngọc cúi đầu nuốt ực nước bọt :

- Thưa vâng!

Cha ôn tồn khuyên dạy, con riu riu dạ vâng, cảnh tượng thật đúng là tấn tường cha hiền con hiếu, mấy ai biết được đây là một màn bi kịch lâm ly, mà hai vai chính là đôi địch thủ không chung đội một trời.

Du Bội Ngọc biết rõ kẻ trước mặt là thù nhân đối đầu, uất hận như muốn toé ra thành máu, nhưng ngoài mặt phải luôn luôn ra vẻ sợ sệt cung kính, phải xem gã thật sự như cha mình.

Tất nhiên, Du Phóng Hạc cũng biết rằng cái gã trẻ tuổi đứng trước mặt là cái hoa. to tát cho bản thân, cho bề cánh mình, chỉ muốn bung ngay cho gã một đao chết tốt, nhưng ngoài mặt phải cố cho ra sắc thái thật yêu thương, thật trù mền.

Hồng Liên bang chủ đứng ngoài cuộc lạnh mắt bàng quang, lòng cũng chẳng rõ nên buồn, nên giận hay nên cười?

Từ bảy tuổi, chàng đã xông xáo chốn giang hồ, mắt đã từng mục kích bao nhiêu diện cuộc, nhưng chưa bao giờ gặp phải trường hợp éo le đến bậc này.

Kể ngoài cuộc tâm tình đã thế ấy, thử hỏi người đang trong cuộc càng bầm gan tím ruột đến độ nào?

Thiên Cang đạo trưởng mỉm cười lên tiếng :

- Du công tử ngoài mềm trong cứng, trầm tĩnh mà trí tuệ lộ ngấm, trong ôn nhu chứa đủ cương cường, thật là rồng phụng trong nhân thế. Nếu bản tăng đoán không lầm thì sự thanh lựa sau này chẳng kém mình chi mình chủ bây giờ...

Thiên Cang đạo trưởng đã mở đường, Hồng Liên Hoa liền theo lối :

- Xin báo tin đại sư và minh chủ được mừng, Du công tử trừ vị danh phụ của mình ra, giờ đây lại có thêm một vị danh sư...

Du Phóng Hạc chừng như rất kinh ngạc :

- Một vị danh sư?

Thiên Cang đạo trưởng gật đầu cười to :

- Phải! Bần đạo thấy linh lang mỹ chất lương tài như thế không khỏi động lòng thương mến nên chẳng ngại mạo muội, thâu linh lang làm môn hạ, mong minh chủ lượng dung mà đừng trách con trẻ!

Hồng Liên Hoa nhấn thêm một câu đón rào :

- Du công tử thân kiên sở trường Tiên Thiên, Côn Lôn hai nhà, sau này ắt sẽ là đóa kỳ hoa trong võ học, minh chủ hiển nhiên càng vui mừng chứ lý đâu lại trách tội?

Du Phóng Hạc cố nuốt đi một ngụm nước bọt :

- Điều...điều đó đương nhiên phải cảm tạ lão trưởng!

Và lão chấm câu bằng cái nhếch môi cười của người đương mang ơn nhưng vẫn ngượng ép làm sao.

Thiên Cang đạo trưởng với một câu nói gói tròn kế hoạch :

- Sáng sớm mai, bần đạo lên đường ngay! Linh lang...

Hồng Liên Hoa cười to tiếp nối :

- Du công tử được theo chân đạo trưởng, tất nhiên minh chủ hết sức vui lòng.

Tuyệt kỹ của Côn Lôn phái đầu tầm thường, sớm luyện một ngày, hay thêm một ngày.

Huống hồ minh chủ mới lên ngôi, đa đoan công vụ, cũng không tiện để công tử mãi quanh quẩn bên chân.

Chẳng cần đợi ai trả lời, vị trưởng môn Cái bang đã nắm lấy tay Du Bội Ngọc cười tiếp nối :

- Mai này Du huynh phải về núi khổ luyện, đừng mong có một ngày nhàn nhã như hiện thời! Chúng mình có gặp nhau lại, ít nhất cũng ba năm sau, còn gì nữa mà chẳng cùng đệ uống vui một bữa?

Miệng nói, tay đã kéo chàng bước ra khỏi lều.

Thiên Cang đạo trưởng nhìn theo hai người, nhẹ nhẹ mỉm cười :

- Linh lang được Hồng Liên bang chủ kết tình bằng hữu, thật là phúc duyên chẳng nhỏ!

lời lẽ tuy bằng sắc thái cười tươi, nhưng bên trong ẩn ước một sự đe dọa. ngầm :

có Hồng Liên bang chủ nhúng tay thì đừng ai hòng mưu sâu kế độc!

Du Phóng Hạc cố nhiên là hiểu rõ, nhưng có miệng mà khó thành lời, chỉ biết lắp bắp buông xuôi :

- Phải! Phải! Chẳng nhỏ! Chẳng nhỏ!

Tay nâng lấy chung trà uống cạn một hơi.

Vùng đông mới rụng lú chân trời, ánh dương quanh chỉ vừa hé lên một màn sữa đục ửng tít rặng mây xa, nhưng quần hào nơi đây mười người hết chín, mặt mày đều đỏ ửng màu ráng chiều vì say bạn say men...

Chỉ có đệ tử Côn Lôn dù đang say hay tỉnh, từ từng bình sớm đã dàn hàng đứng nghiêm trước lều, đợi chờ tiễn đưa pháp giá của vị trưởng môn nhân.

Bên trong ngôi lều của Côn Lôn phái, Du Bội Ngọc đang mọp lạy dưới đất, Du Phóng Hạc ân cần dặn dò từng tí từng ly, một màn bi kịch lâm ly của cảnh cha hiền con thảo lại diễn trên sân khấu khác.

Mọi nghi thức tiễn đưa chấm dứt...

Tám tên đạo sĩ trẻ tuổi, áo tím mào cao, tiền hô hậu ủng vây quanh Thiên Cang đạo trưởng và Du Bội Ngọc đưa ra khỏi lều.

Bên ngoài, chẳng ngựa cũng chẳng xe, từ Phong Khẩu đến Côn Lôn ngàn dặm diệu vợi, nhưng đệ tử Côn Lôn khi đến cũng như khi về, hoàn toàn bằng sức mạnh của đôi chân.

Hồng Liên Hoa thân mật nắm tay Du Bội Ngọc cười già biệt :

- Thượng lộ bình an nhé, chớ quên cái ông anh này!

Du Bội Ngọc rung rung cảm xúc :

- Tôi...tại hạ...tiểu đệ...

Và cuối cùng, tiếng nói nghẹn đi trong nước mắt, gục đầu để mặc lệ nóng rưng rưng.

Đột nhiên, một người bước xốc tới, hà hà cất tiếng cười :

- Ngọc con! Lần xa biệt này khá lâu, con chẳng định gặp Lâm Diêu Bình của con à?

Du Bội Ngọc thoáng giật mình, ngẩng đầu lên và lau nhanh nước mắt.

Đứng trước mặt chàng là Lâm Tảo Các, chiếc trường bào rộng thênh thang, pháp phều tung bay trong gió sớm.

Xa xa, giữa vầng sương đục trắng, một dáng người tha thướt đứng im, đôi mắt trông ngời như hai hạt huyền châu mà muôn vạn ánh hào quang đều tụ chiếu vào nàng.

Nhìn vào ánh mắt ấy, thân hình ảo ảo như liễu mềm trước gió bay, Du Bội Ngọc không khỏi nhớ đến nỗi biệt ly không hẹn ngày trở về.

Lại nghĩ đến cảnh nàng không khác chi chàng, cha chết nhà tan, biết đó là kẻ thù sát phụ nhưng phải cắn răng nuốt hận để nhân kẻ đó làm cha. Giờ đây chàng được may mắn hơn nàng, thoát khỏi nanh vuốt kẻ thù, còn nàng phải mềm lưng uốn gối trong vòng kềm toa? của địch và sự sống không biết bị cướp đi ở lúc nào.

Càng nghĩ nghe càng xót xa bùi ngùi, Du Bội Ngọc đứng trân trân một nơi như ai như dại...

Hồng Liên Hoa hết nhìn sang Du Bội Ngọc lại nhìn Lâm Diêu Bình, ánh mắt vị bang chủ trẻ tuổi bỗng gợn lên một nét buồn thâm thía.

Thiên Cang đạo trưởng bỗng nói to :

- Chí trọng phu chớ để lụy tình nhi nữ! Đi!

Miệng quát, chân đã cất bước lôi theo Du Bội Ngọc cùng đi.

Lâm Diêu Bình nơi xa xa, ánh mắt dõi nhìn theo, sắc mặt tuy vẫn rắn đanh như băng lạnh, nhưng dưới hàng mi cong vút, chẳng biết từ đâu, lúc nào, lệ nóng đã long lạnh.

Một chuỗi cười trong vất tựa pha lê chợt vang lên ở sau lưng :

- Mất tiền tình lang đi mà không thể nói một câu tạ từ, hẳn lòng mình phải chua xót lắm nhỉ?

Tiếng cười mang theo một hương hoa ngào ngạt đưa vào xúc giác nhưng Lâm Diêu Bình chẳng giám quay đầu...

Và Vương Vũ Lâu cùng Tây Môn Vô Cốt đã song song nhích đến cạnh nàng, mắt ngời ánh lạnh, sắc diện âm trầm và đồng thanh quát to :

- Diêu Bình! Đi thôi!

Chuỗi cười như suối reo lúc này lại vang lên :

- Là bạn gái nhau tâm tình mấy câu, đàn ông các người cũng chẳng cho nữa sao?

Vương Vũ Lâu lạnh mặt đáp lời :

- Tiên Thiên Vô Cực phái cùng Bá Hoa môn xưa nay chưa từng qua lại!

- Trước đây thì chưa! Bây giờ bắt đầu đã làm sao?

Âm thanh lồng theo một mùi hương thơm bát ngát của hương hoa, lướt mái tóc mai của người thiếu nữ họ Lâm...

Chưa kịp ngoái cổ nhìn, trước mặt nàng đã hiện ra một dáng dấp yêu kiều mà lớp sa mỏng trong suốt như màn sương còn lay động theo không khí, dường như một vị tiên tử đang giáng hạ giữa ùm mây.

Lâm Diêu Bình dù cũng là một trang tuyệt sắc giai nhân nhưng trước phong tư quá sức kiều diễm của nàng bang chủ Bá Hoa môn cũng không khỏi nao nao ngây ngất, mắt nhìn sững sờ...

Vương Vũ Lâu và Tây Môn Vô Cốt bằng thân pháp cực nhanh cùng lách mình đứng án ngữ trước Lâm Diêu Bình.

Chân họ vừa chạm đất, chợt nghe một mùi thơm ngào ngạt bốc lên, kẹp theo một vầng sương trắng mỏng toa? lan trước mắt.

Biết đây là bửu bối độc môn của Bá Hoa bang chủ, cả hai không hẹn cùng lộn người thối lui.

Kịp khi nhắc mắt nhìn lại, người bang chủ có mỹ danh Hải Đường tiên tử đã kéo tay Lâm Diêu Bình rời xa khỏi đây mấy bước đang quay đầu nhìn lại phía họ, môi hé nụ cười :

- Lăng Hoa Kiếm ơi! Thiếp mang ái nữ của ông đi chuyện khảo một lúc nhé!

Thiếp cũng như đàn ông các người, thấy gái đẹp là mê mệt, muốn tán chuyện cho đỡ buồn thôi.

Lâm Tẩu Các chỉ biết đứng làm thinh mà chịu, muốn trở ngăn nhưng lại lúng túng ra lời.

Nơi xa xa, Hồng Liên Hoa nhìn thấy rõ mọi việc, trên khuôn mặt thoáng hiện một nét cười.

Trên vòm trời nặng đặc màn sương, mười bốn lá cờ to ngạo nghễ tung bay trong gió, quanh đó đây, tiếng cười tiếng hát hoan lạc vẫn vang cao.

Hồng Liên Hoa ngẩng đầu nhìn lá cờ của Tiên Thiên Vô Cực phái vừa mới được trương lên không khỏi rung mình nghĩ đến một trận kiếp sát máu vô lâm đang ngầm diễn tiến và sẽ bộc phát nay mai...

Chàng bắt giắc lắc đầu buông tiếng thở dài...

Chợt một tràng cười hắc hắc sau lưng chàng vang lên :

- A! Hồng Liên bang chủ mà cũng biết buồn thì ai mà vui được!

Hồng Liên Hoa giật mình quay trở lại.

Từ trong một ngôi lều trắng lợt nhất trong mười ba lều, Tạ Thiên Bích, vị trưởng phái trẻ tuổi của Điểm Thương phái ung dung bước ra, môi tươi tắn điểm một nụ cười hỏi tiếp :

- Bang chủ phải chăng buồn vì Du công tử? Người bạn tâm giao của của bang chủ đã theo Thiên Cang đạo trưởng đi rồi?

Hồng Liên Hoa cũng nhoẻn miệng cười đáp lại :

- Vâng! Đi rồi!

Nụ cười vụt tắt mất khỏi vành môi, Tạ Thiên Bích đậm trán kêu lên :

- Đi thật rồi? Sao mà...sớm lắm thế?

Thấy sắc diện khác thường của đối phương, Hồng Liên Hoa cũng đậm ra rúng động :

- Sớm à? Nhưng mà sớm thì có sao?

Tạ Thiên Bích bỗng cúi đầu như hối tiếc :

- Bang chủ thứ cho, đệ đã đến chậm một bước!

Linh tính như báo cho một việc bất thường, vị bang chủ Cái bang túm chặt lấy đầu vai họ Tạ lắc lắc :

- Tạ huynh muốn nói gì?

Tạ Thiên Bích không đáp mà hỏi lại :

- Bang chủ có nghe nói đến danh hiệu của Thiên Nhai Phiêu Bình Khách chứ?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Vâng có nghe chứ! Hắn là một con người bình bồng vô định, bốn biển làm nhà.

Võ Đang Xuất Trần đạo trưởng đã phải khen :

thiên hạ chỉ có hắn mới xứng cho người ta gọi hai tiếng Du Hiệp. Nhưng hắn có liên quan gì đến vụ này?

Tạ Thiên Bích trịnh trọng cất lời :

- Tiểu đệ vừa rồi nhân được bỏ câu đũa thơ của hắn, trong thơ nói là...là...

Hồng Liên Hoa càng nắm chặt lấy đầu cai hắn hỏi dồn :

- Y nói thế nào?

Tạ Thiên Bích chớp mắt thở dài :

- Y nói là chương môn Côn Lôn Thiên Cang đạo trưởng đã tiên du trên hoa cung rồi!

Hồng Liên Hoa da mặt tái hẳn :

- Lời ấy có thật chăng?

Tạ Thiên Bích chính sắc :

- Vì muốn phối điểm tin đó cho thật chặt, y đã phí hơn thời gian nửa tháng cho đến khi nhìn thấy thi hài của Thiên Cang đạo trưởng, y mới truyền thư cho tiểu đệ. Du Hiệp Dị Ứng xưa nay không hề hành động cầu thả, huống hồ một tin tức quan trọng nhường ấy, nếu chẳng nắm được sự thật, hắn đâu dám hồ đồ truyền tin tức.

Tay chân vụt nghe lạnh ngắt, Hồng Liên Hoa ngửa mặt thở dài :

- Như thế thì cái gã Thiên Cang đạo trưởng đó cũng giả nổi!

Tạ Thiên Bích càng buồn bã cúi đầu :

- Tiểu đệ nhìn thấy lão trên anh hùng đài cứ làm thình không hề hé môi nửa tiếng, lòng đã có ý hoài nghi. Lại thấy lão được đề cử chức vụ Hộ Pháp ở đại hội kỳ này, tiểu đệ lại càng...

Hồng Liên Hoa dậm chân than lên :

- Tại sao Tạ huynh chẳng chịu nói sớm?

Tạ Thiên Bích lắc đầu khổ sở :

- Chuyện quan trọng như thế, tiểu đệ làm sao giám xác định!

Sự bình tĩnh đã mất hẳn ở vị bang chủ Cái bang nhiều trí tuệ, chàng nói lên như thét :

- Giờ đây, Du Bội Ngọc đi theo lão, khác nào dê đứt trong miệng cọp?

Tạ Thiên Bích xuýt xoa :

- Chính vì thế mà đệ mới lo âu!

Hồng Liên Hoa trán vã ướm mồ hôi :

- Lão chỉ đem theo một mình Du Bội Ngọc lên đường, còn bao nhiêu đệ tử đều lưu lại ở đây, đúng là ra tay cho tiện! Trời! Chính ta đã hại gã...chính ta đã hại gã!

Đôi mày gầy của họ Tạ nhúu chặt trong dáng sắc đăm chiêu :

- Đây có lẽ là một nước cờ mà kẻ địch đã nghiên cứu thật kỹ, bằng chẳng vậy, tại sao Côn Lôn phái xưa nay có tiếng là chọn đệ tử rất nghiêm, Thiên Cang đạo trưởng lại tùy ý thu nhận một đệ tử ngoại môn mà không chút đắn đo lợi hại?

Hồng Liên Hoa mắt ngời ngời uất hận :

- Quả là một âm mưu cực kỳ chu đáo, khiến người không sao đề phòng!

Nhưng...

Cầm kích nắm chặt bàn tay của người trưởng môn Điểm Thương, Hồng Liên Hoa trầm giọng nói tiếp :

- Nhưng may là Tà huynh cho tin chưa muộn lắm!

Tà Thiên Bích mắt sáng lên mừng rỡ :

- Họ chưa đi xa?

Hồng Liên Hoa nói gấp :

- Bằng vào cước trình của Tà huynh và đệ, nhất định là chúng ta đuổi kịp!

Tà Thiên Bích mím môi hàm hàm :

- Hạng người gian ngoan âm độc như thế, đối phó với họ, chúng ta bắt tất phải dùng đao nghĩa giang hồ! Lúc gặp lão, chúng ta nên vờ chưa biết điều chi, thử xem thái độ lão thế nào rồi hẵng tính!

Hồng Liên Hoa gật đầu hăm hở :

- Phải lắm! Chúng ta đi mau!

oOo Càng theo hút dẫu chân người, sương càng phủ đậm.

Du Bội Ngọc leo đoé bước theo Thiên Cang đạo trưởng, nhìn bộ râu dài phất phơ theo gió cùng thân hình khổ vĩ của ông, chàng lại nghĩ đến bao nhiêu ngẫu hợp ly kì của mình, chẳng hiểu nên vui hay là buồn.

Côn Lôn phái xưa nay danh rền thiên hạ, sự lựa chọn đồ đệ rất nghiêm, không phái nào bì kịp, nếu chàng chẳng vì trải qua bao tai nạn dồn dập ấy, làm sao có thể một sớm một chiều trở thành đệ tử Côn Lôn?

Thiên Cang đạo trưởng chợt quay lại bảo chàng :

- Lộ trình rất xa, thầy trò ta phải đi mau mới được!

Du Bội Ngọc cung kính cúi đầu :

- Vâng!

Thiên Cang đạo trưởng lại tiếp :

- Môn quy của môn phái xưa nay rất nghiêm, nề lối sinh hoạt thường ngày cũng thanh khổ, người chịu nổi chăng?

Du Bội Ngọc rần rỏ :

- Đệ tử không sợ khổ cực!

- Người nhập môn trẻ nhất, sau khi về núi, những khổ định thường lệ tất nhiên người phải đảm đương nhiều nhất, xem thân thể người yếu đuối, chẳng hiểu người có chịu nổi chăng?

Du Bội Ngọc cúi đầu nhỏ nhẹ :

- Lúc ở nhà đệ tử cũng thường làm những chuyện nặng nhọc!

Thiên Cang đạo trưởng gật đầu như vừa ý :

- Khá lắm! Phía trước có cái giếng nước, người xách chút ít đến đây!

- Đệ tử tuân mạng!

Quả nhiên Du Bội Ngọc tiến về phía trước ba trượng, gặp ngay một giếng nước thật sâu.

Chàng sức nhớ đến khi còn ở nhà, cảnh xách nước mài mực, ký ức như được khơi nguồn...chàng nhớ cả khu vườn nhỏ râm mát bóng cây, nhớ cả nụ cười hiền hậu của phụ thân...

Suối lệ bỗng dưng kéo đến, từng hạt lăn rơi xuống vạt áo bạc màu, thùng nước vụt tuột khỏi tay rơi xuống...

Du Bội Ngọc giật mình vội với tay chụp lại sợi dây, thân không hiểu tại sao lại trượt chúi tới trước, cả người chàng rơi tòm xuống giếng.

Lòng giếng sâu lạ thường, Du Bội Ngọc dù một thân vô công cũng không trôi lên nổi.

Trải qua lắm chuyện hiểm nguy vào sinh ra tử, nhưng rốt cuộc vẫn thoát nạn toàn sinh, nếu giờ đây chết trong giếng nước thì quả thật tào hoá trở trêu.

Chàng bắt đầu luyện võ khí còn lùn đùn, công phu há bằng trăm vững hơn ai, tại làm sao chân lại bị trượt lạ lùng dường ấy?

Nước giếng lạnh ngắt như băng giá, Du Bội Ngọc toàn thân bần bật rung lên.

Tay bám, chân bường, chàng trai khốn khổ cố gắng bò lên, nhưng thành giếng được phủ một lớp rêu dày vừa trơn vừa nhớt, mò mẫm mãi vẫn không tìm đâu chỗ bấu sức để bò lên.

Chàng thắc mắc tự hỏi lấy mình :

” tại sao sư phụ chẳng đến cứu?”.

Mím môi, nín thở, Du Bội Ngọc loay hoay mò mẫm dưới lòng giếng sâu như chú chuột té trong vại nước.

Đột nhiên, có tiếng vó ngựa rầm rập bên trên và dừng lại cạnh giếng.

Tiếp theo đấy là tiếng của một người con gái vang lên :

- Ai té dưới giếng thế? A...hay là Du...

Tiếng Thiên Cang đạo trưởng đáp lại :

- Phải! Hấn đấy!

Giọng cô gái trở lên hằn học :

- Đạo trưởng thấy rõ y rơi xuống giếng, tại sao chẳng vớt y lên? Không lẽ định để y chết à?

Thiên Cang đạo trưởng trầm lạnh giọng :

- Hấn tưởng mình chịu nổi sự kham khổ, không ngờ rằng những gian khổ trên thế gian, vượt hẳn ngoài ý tưởng hấn. Bần đạo vì muốn cho hấn trở thành vật đại hữu dụng sau này, nên cần phải cho hấn nếm chịu một đôi mùi tân khổ!

Tiếng nói của cô gái hiền dịu trở lại :

- Xin đạo trưởng thứ cho sự lỗ lờ vừa rồi! Nhưng...nhưng bây giờ hấn chịu khổ như thế đã đủ chưa?

Thiên Cang đạo trưởng cười nhẹ :

- Do đâu nữ nhân lại quan tâm vì hấn đến thế?

Thiếu nữ lặng thinh cả buổi không đáp trôi được, hình như có một ẩn tình gì đó khó thốt thành lời. Một lúc lâu sau mới nghe nàng lên tiếng :

- Đệ tử đuổi theo đến đây, cốt ý là để...để nói với hấn vài lời!

- Đã thế, bần đạo sẽ vớt hấn lên!

Sợi dây dài từ tay Thiên Cang đạo trưởng được thông xuống...

Du Bội Ngọc theo đó lớp ngóp bò lên, hơi thẹn nóng bừng bừng sau gáy.

Aùo quần ướt sũng, vừa lúng túng lại vừa sượng sùng, chàng trai họ Du chỉ còn cúi đầu xuống chẳng dám ngẩng mặt lên.

Một bàn tay trắng nõn màu sữa đục cầm chiếc khăn tay màu vàng nhạt trao đến trước mặt chàng.

Chiếc khăn thêu hình một con chim én màu vàng rực rỡ, và giọng nói dịu dàng khi nãy vang lên :

- Mau lau đi nước ở mặt mày!

Tuy câu nói nghe nhạt nhẽo, nhưng ẩn chứa bên trong lắm thân thiết âu lo, Du Bội Ngọc đầu càng gằm thêm thấp, bối rối chẳng biết nhận hay là không.

Thiên Cang đạo trưởng chợt nghiêm trang cất tiếng :

- Đường đường nam tử, tại sao chẳng dám ngược đầu lên?

Du Bội Ngọc dù chẳng muốn vạch đất để mà chung, nhưng lời của sự phụ giám đâu chẳng vâng?

Ngược đầu lên, đúng là Kim Yến Tử, và ánh mắt người con gai thẳng thắn bạo dạn ấy đang nhìn chàng biểu lộ một xót xa vô biên.

Thiên Cang đạo trưởng nghiêm trang tiếp lời :

- Nữ đàn việt muốn nói chi xin cứ nói! Vì thầy trò bản đạo còn phải lên đường!

Tuy là một vị chân tu đạo mạo, nhưng vị đạo trưởng phái Côn Lôn vẫn hiểu tình riêng của trai gái, lay vuốt nhẹ hàm râu quay người bỏ đi chỗ khác.

Hai vành môi hồng nhếch một nụ cười tươi, nàng con gái mỹ danh Kim Yến Tử nhét chiếc khăn lụa vào tay chàng trai, khuyến khích :

- Cầm đi! Sợ giống gì?

Du Bội Ngọc không hiểu trên da mặt mình ướt đẫm là nước hay là mồ hôi, rung rung đón lấy chiếc khăn tay, miệng lắp bắp :

- Cám...cám ơn cô nương!

Kim Yến Tử cười nhẹ thẳng thắn :

- Có lẽ công tử đang rất lạ vì tôi và công tử xưa nay chẳng biết quen, tại sao tôi lại đuổi theo để...chỉ nói một đôi lời cùng công tử?

Lau sơ nước trên mặt, Du Bội Ngọc đã cố lắm nhưng giọng nói vẫn run run :

- Chẳng...chẳng hay cô nương có điều chi chỉ giáo?

Dù là một cô gái bản lĩnh bạo dạn, quang minh, nhưng Kim Yến Tử cũng không khỏi ngượng ngùng khi hé lộ tâm sự mình...

Cắn nhẹ môi một lúc, nàng mới từ từ cất tiếng :

- Thật ra, chính tôi cũng lấy làm lạ cho mình. Không hiểu tại sao tôi cứ cảm thấy trong lòng ray rứt khi chẳng thốt được đôi câu già từ khi công tử rời đi. Do đó mà tôi đuổi theo đến đây, một khi lòng tôi đã nghĩ lên một sự gì, là tức khắc phải làm ngay mới được!

- Nhưng...cô nương...

Du Bội Ngọc lúng túng chẳng biết phải đáp thế nào, ánh mắt vô tình liếc quanh, bất chợt nhìn thấy xa xa giữa màn sương trắng đục, một bóng người đứng tựa vào hồng thốt tuần mã như đang buồn bã đợi chờ ai...

Chàng nhẹ thở dài nói tiếp :

- Thanh tình của cô nương, tại hạ hiểu lắm nhưng Thần Dao công tử hình như đang đợi cô nương ở đằng kia! Cô nương...mau đi ngay! Sau này...rất có thể...

Kim Yến Tử cười lạt chặn lời :

- Mặc xác hần! Hần biết chịu khó đợi lắm! Công tử hà tất lo cho hần mà chi?

Giọng nói của nàng bỗng chuyển sang dịu ả :

- Tôi chỉ muốn hỏi công tử, sau này có còn muốn gặp lại tôi chẳng?

Du Bội Ngọc cúi đầu, cắn lấy vành môi dưới :

- A...tại hạ...

Kim Yên Tử cũng mim mím hai vành môi hồng :

- Tôi là gái, dám hỏi lên, công tử lại không dám trả lời à?

Bị chạm vào tự ái, bản chất hùng của người trai bùng lên, Du Bội Ngọc ngừng phất đầu đáp ngay :

- Tại hạ là một con người bất hạnh, tốt hơn hết là sau này...sau này đừng lên gặp nhau!

Kim Yên Tử khuôn mặt hồng tươi chợt tái nhợt, đứng lặng đi một lúc mới bật lên thành lời :

- Tốt...tốt lắm!

Và tựa như gặp phải một chuyện chi giận dữ, nàng tung mình nhảy gọn lên lưng ngựa, phóng đi một nước.

Du Bội Ngọc cầm chặt chiếc khăn mềm mại trên tay, mắt tiến theo bóng lưng nàng mờ dần trong màn sương đục, mùi hương nhẹ nhẹ từ chiếc khăn lụa thoảng lên, Du Bội Ngọc chợt nghe lòng mình nao nao kỳ lạ.

Bất chợt, một con tuấn mã vượt lướt qua người, và một ánh đao như sét từ trên vụt bửa xuống đỉnh đầu...

Thế đao vừa đột ngột lại mạnh nhanh, chứng tỏ kẻ chém là một nhân vật cao đẳng trong võ lâm, chỉ nội một đường đao đó cũng dư đủ xưng hùng thiên hạ.

Du Bội Ngọc giật mình cảnh giác được thì đã không còn tránh kịp. Chàng chỉ còn cách nhoài người tới trước thật nhanh, cũng vừa lúc nghe da lưng mình một hơi gió vù quét ngang mát rượi.

Nhắc mắt nhìn lên, Thần Đao công tử đã ngất ngưỡng trên lưng ngựa ở đằng xa, tay giơ cao thanh bảo đao, đầu ngoái lại cười ngạo nghễ :

- Đao vừa rồi chỉ là cảnh cáo, nếu ngươi còn chưa biết thân, lần sau ta sẽ hót mất đỉnh đầu ngươi!

Du Bội Ngọc lồm cồm trỗi dậy mà dở khóc dở cười.

Kịp khi ấy, chàng mới nhận ra vạt áo sau lưng bị mũi đao xả rách làm đôi, chỉ xe xích thêm một đường tơ là mạng sống đã trao gửi cho lưỡi đao oan nghiệt.

Thiên Cang đạo trưởng chẳng biết từ lúc nào quay trở lại đang nhìn chàng lắc đầu than :

- Tình nghiệt buộc ràng như thế, xem sau này ngươi giải quyết cách nào?

Du Bội Ngọc gục đầu sợ hãi :

- Đệ tử...đệ tử...

Thiên Cang đạo trưởng nghiêm nghị xua tay :

- Không cần phải nói, đi thôi! Thử xem ngươi có đến nổi núi Côn Lôn chẳng?

Bước chân của Thiên Cang đạo trưởng vẫn thong dong, không mau không chậm nhưng Du Bội Ngọc hình như bết bát theo chẳng kịp.

Liên tiếp bao mối bi thương oán hận dập dồn đã gặm mòn đi sức vóc, manh áo đã te tua lại ướt đẫm nước giếng sâu, cái lạnh từ từ thấm dần vào xương tủy, Du Bội Ngọc lấy bầy run lia, nhưng nghiêm sự đang ở cạnh bên mình, chàng đâu dám hé răng than khổ.

Sương dày tuy đã tan nhưng ánh ương quang vẫn cứ núp mình sau những đám mây xám xịt.

Bầu trời hôm nay sao nặng trĩu âm u, giống như khuôn mặt của vị chưởng môn Côn Lôn phái.

Một già một trẻ lẳng thình đi...đi mãi, qua chẳng biết mấy đoạn đường rồi, manh áo của Du Bội Ngọc đã khô quánh chất nước lại vì ướt đầm mồ hôi.

Cái run lấy bầy được thay vào bằng tiếng thở phì phò, bước chân càng lúc càng nặng nề chậm chạp, và trên đỉnh đầu, Du Bội Ngọc cũng nghe bưng bưng như bị từng nhát búa tạ gõ lên. Thiên Cang đạo trưởng chợt đứng lại trước một ngôi miếu hoang tàn, lắc đầu bảo chàng :

- Đồ đệ! Xem ra con đã hết chịu nổi, vào đây mà nghỉ ngơi chốc lát!

Trong điện thờ u ám, những thần tượng hoang lạnh, khói nhang như mỉm cười nhạo báng cái cay đắng của nhân gian. Đây là thần thánh của phương nào, tại sao lòng dạ từ bi chẳng có?

Hỡi các ngôi tượng đất đá vô tri kia, hình hài các vị chính do bàn tay con người tạo dựng, họ đặt các vị lên ngôi bệ quý cao, để tượng trưng cho một quyền uy thần thánh, cầm cán cân phúc họa. ban sưởi ấm no cho dân lành.

Nhưng từ khi lớp sơn bên ngoài điểm tô các vị thành bậc siêu nhân bị chuối, xôi, lương, oản lượm lượm cúng dâng, các vị hình như quên hẳn cốt cách của mình, nói chi việc nhớ đến các ước vọng mà bề dân sở cậy. Các vị cứ mỉm cười...và mỉm cười...mặc cho nhân gian đói khổ, mặc cho lũ khổ rách lăm than...

Du Bội Ngọc vừa đặt bước được vào điện thờ, chàng chúí người nằm sải tay dưới tượng thần, bên ngoài gió lạnh vi vút, hình như trời đã đổ mưa.

Thiên Cang đạo trưởng đứng sững trước mặt chàng, trông ông cao vút uy nghi chẳng khác chi một thần tượng cạnh đây, và giọng quát của ông vang lên cũng thật lạnh, thật nghiêm :

- Đứng dậy! Trước bậc thần thánh, đâu phải là nơi để người tùy tiện ngã lưng!

- Vâng!

Du Bội Ngọc riu riu đứng lên, xuôi tay đứng hầu, lòng không một chút oán hận hay trách hờn. Vì chẳng có bậc thầy nghiêm uẩn nắn từng chút từng chút một, làm sao dạy nên hạng đồ đệ bạt tuý siêu quần?

Sắc mặt Thiên Cang đạo trưởng đã có phần dịu lại :

- Người đệ tử Côn Lôn cũng phải biết chịu đựng cực khổ, thứ nhất là người phải tập chịu đựng cái gian cái khổ gấp ngàn lần người khác mới phải!

Du Bội Ngọc gật đầu rần rỏi :

- Vâng! Đệ tử đã hiểu rồi!

Thiên Cang đạo trưởng chậm rãi quay đầu, từng chiếc lá vàng lả tả rụng bay, vị chuông môn Côn Lôn danh rền tám cõi, lòng như cũng man mác theo ý nhu, mơ màng lấm lắm :

- Lại sắp mưa rồi! Trời còn có gió mưa bất trắc, huống chi lòng người sao khỏi chuyện đổi thay? Đồ đệ dù đến chết cũng đừng quên cái lẽ ấy! Trên đời không nên tin một ai trừ mình ra!

Gió lại thổi đến ù ào bên ngoài, Du Bội Ngọc chẳng hiểu tại sao rùng mình lạnh lạnh, hình như linh tính sắp báo một tin gì.

Thiên Cang đạo trưởng chợt bảo :

- Đồ đệ bước sang đây!

Du Bội Ngọc khép nép bước sang, Thiên Cang đạo trưởng từ trong túi nhỏ móc ra nắm cơm vắt, nhét vào tay chàng.

Trên khuôn mặt nghiêm lạnh của ông, phớt lên một nụ cười hiếm có :

- Đồ đệ ăn đi! Với tuổi tác của sư phụ hiện thời cũng chưa dễ bị đói hơn lúc tráng niên.

Không ngờ trong cái vỏ xác đạo mạo, lạnh lùng bên ngoài của vị sư phụ già nua, ẩn một tâm tình ôn hậu. Du Bội Ngọc nắm cơm trong tay mà ánh mắt đỏ hoa :

- Nhưng còn sư phụ?

Thiên Cang đạo trưởng mỉm cười kỳ lạ :

- Năm cơm này không phải ai ai cũng ăn được đâu! Đồ đệ ăn vào là biết ngay, sư phụ...

Chợt một giọng cười xa lạ vang lên :

- Năm cơm quý đường ấy, chẳng hay tại hạ xin xhĩa một phần có được chăng?

Cùng với thanh âm vang lên, một người từ cửa lớn bước vào, lồng ngực phập phồng dường như đang thở gấp, nụ cười trên môi cũng cổ quái làm sao.

Nghe giọng nói, Du Bội Ngọc mừng rỡ reo lên :

- Bang chủ đến chi nơi này?

Thiên Cang đạo trưởng vuốt râu cười :

- Bang chủ hấp tấp đến đây phải chăng chia vắt cơm hẩm này?

Hồng Liên Hoa cười lớn :

- Đạo trưởng nghĩ thế oan cho tại hạ quá! Theo nhau đến đây, nào phải vì một việc nhỏ mọn ấy đâu? Tại hạ muốn cho đạo trưởng xem cái này!

Y cho tay vào mình lấy ra một vật trước mặt Thiên Cang đạo trưởng.

Vật đó rất nhỏ, gian miếu lại tối mờ mờ, đạo trưởng không thể nhận ra vật đó là vật gì. Bất buộc đạo trưởng phải cúi đầu, vừa nhận xét vật đó vừa cười thốt :

- Bang chủ vất vả như vậy, chắc vật này phải có giá trị lắm...

Bỗng nhiên bàn tay Hồng Liên Hoa như điện chớp bật nhanh lên gương mặt đang nghiêng xuống...

Rồi đồng một lúc với làn điện chớp phía ngoài miếu, một ánh thép loé lên, một thanh trường kiếm không rõ từ đâu bay tới, cắm phập vào xương sống của Thiên Cang đạo trưởng.

Thiên Cang đạo trưởng rú lên một tiếng lớn, át cả tiếng mưa đổ rào rào bên ngoài, vùng mạnh tay với tiềm lực bản năng tự vệ phát động, đánh ra một chưởng...

Thanh trường kiếm từ phía hậu bay tới tất nhiên có vẻ định tập kích phía sau lưng, nhưng Thiên Cang đạo trưởng lại tung chưởng tấn công phía trước mặt, bất buộc Hồng Liên Hoa phải cấp tốc rùn chân nhảy vọt lên cao, nghiêng đáp xuống xa ngoài một trượng.

Chưởng phong lướt qua bước chân bang chủ, bay vút đến bụi thờ, đánh tan chiếc bụi, thần tượng mất chỗ đứng, ngã nhào.

Máu từ vết thương trào ra ướt đầm phần dưới y phục, Thiên Cang đạo trưởng rú lên :

- Người...người...tại sao người...

Đạo trưởng không còn khí lực dứt tròn câu, dĩ nhiên không còn khí lực tri tri thân xác. Thân xác lão đảo rồi ngã nhào bất động...

Bên ngoài, cơn mưa đổ như thác lũ, chum tơi kiếm màu đỏ của máu đảo lộn trước gió lộng, gió từ ngoài cuốn qua cửa vào quét ngang thân xác đạo trưởng.

Diễn biến xảy ra đột ngột, làm Du Bội Ngọc sững sờ, chàng sững sờ quên khuấy cái nguy hiểm đang bao trùm, quên luôn sợ hãi. Năm cơm trên tay rớt xuống thêm miếu lúc nào không rõ.

Hồng Liên Hoa lúc đó đứng nép bên vách miếu, ngực phồng lên hụp xuống với một nhịp độ thất thường, mặt biến sắc khủng khiếp.

Thiên Cang đạo trưởng chết, nhưng Du Bội Ngọc còn sống, nếu chàng còn sống, thì kẻ nào đó tìm chàng cũng chưa muộn.

Một bóng người từ ngoài cửa miếu lao vút vào trong. Bóng đó chính là Tạ Thiên Bích.

Hắn vỗ tay, giọng cất cao :

- Chết rồi! Đáng lắm...

Thì ra, chính hắn phóng kiếm hạ sát đạo trưởng và thanh kiếm còn cắm chặt nơi lưng nạn nhân, tơ kiếm phát phơ trong gió.

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Đáng lý Tạ huynh chưa nên gấp hạ thủ đoạn!

Tạ Thiên Bích gần giọng :

- Tại sao?

Hồng Liên Hoa mơ màng :

- Còn phải hỏi hắn mấy câu!

Tạ Thiên Bích hừ một tiếng :

- Hỏi việc gì chứ? Hỏi mãi chỉ sợ...

Du Bội Ngọc đột nhiên hét lên :

- Các người muốn gì? Tại sao các người giết người? Tại sao các người nỡ hạ thủ đoạn tàn độc?

Tạ Thiên Bích lạnh lùng :

- Không giết lão, lão sẽ giết người! Giết lão để cứu công tử, công tử còn trách ta sao?

Du Bội Ngọc giật mình thoáng biến sắc :

- Tại sao...tại sao...lão...

Tạ Thiên Bích cười mỉa :

- Đừng hỏi, sau này tự nhiên sẽ rõ!

Hắn bước tới, nắm tay Du Bội Ngọc, trầm giọng hướng về Hồng Liên Hoa :

- Lũ ác thế nào cũng kéo nhau đến đây, tiểu đệ xin mạn phép đưa hắn đi trước.

Bang chủ ở lại đoạn hậu nhé! Trong chốc lát, tiểu đệ sẽ có mặt!

Hồng Liên Hoa đứng chắn tại cửa lẩm bẩm :

- Cứ đi! Ta ở đây chờ!

Mưa vẫn gào, gió vẫn thét, không gian u tối hơn.

Hồng Liên Hoa bước tới bên cạnh xác Thiên Cang đạo trưởng rồi rút thanh kiếm cắm trên lưng lão ra. Bỗng hắn biến sắc, thân hình run run...

oOo Du Bội Ngọc bị Tạ Thiên Bích lôi đi trong mưa, nhanh như người chạy nạn, vì nhanh quá, chàng chấp choạng qua những vũng nước tràn, qua những cành lá rơi vãi dưới cơn gió lộng.

Chàng luôn mồm hỏi :

- Tại sao...tại sao...

Thật đầu, Tạ Thiên Bích không đáp, cố lôi chàng chạy đi thật xa, càng xa càng hay. Dò khoảng cách đúng với ý muốn rồi, hắn mới chậm chân một chút, đến lúc đó, hắn mới giải thích :

- Người tưởng người đó là Thiên Cang đạo trưởng thật sự à? Lầm! Công tử lầm rồi! Đạo trưởng chính là một tên trong bọn tặc đồ giả mạo. Tên đó theo công tử, chờ một dịp thuận tiện hạ sát công tử! Trong vắt cơm có thuốc độc đấy! May mà công tử chưa kịp ăn, nếu không thì công tử đã tán mạng rồi!

Du Bội Ngọc kinh hãi rú lên thất thanh :

- Thật vậy à?

Tạ Thiên Bích hừ một tiếng :

- Dù ta lừa công tử, ngay cả Hồng Liên bang chủ cũng lừa công tử hay sao?

Du Bội Ngọc biến sắc :

- Nhưng lão...lão...

Chàng nhớ lại lúc rơi xuống giếng.

Trời! Có thể Thiên Cang đạo trưởng hại ta chẳng? Một con người vừa oai nghi, vừa ôn hậu như thế, lại là một tên ác đồ giả mạo được sao?

Chàng vừa nghĩ ngợi miên man, vừa chạy chậm nhưng không ngừng.

Bỗng nhiên, chàng cảm thấy bàn tay của Tạ Thiên Bích lạnh lạnh. Thoạt đầu lạnh ít, dần dần lạnh như giá băng, lạnh phi thường.

Chàng run run người buột miệng hỏi :

- Tay người sao kỳ quái thế này?

Tạ Thiên Bích điểm nhẹ cười :

- Công tử nói gì?

Du Bội Ngọc nhìn hẳn vào mặt hẳn :

- Ta nói...ta nói người mừng tượng...

Đột nhiên chàng bật cười cuồng dại :

- Người không phải là Tạ Thiên Bích! Người là một tên giả mạo! Đôi mắt của người...

Chàng không kịp buông dứt câu, ba huyết đạo :

Lao Cung, Thiên Phù, Ngũ Tể trên tay chàng bị Tạ Thiên Bích điểm vào.

Không chậm trễ, Tạ Thiên Bích chụp ngang hông chàng bỗng lên cao, quăng tới...đồng thời, hẳn bật cười. Giọng cười ác lạnh cô tưởng :

- Người thông minh đấy! Nhưng càng thông minh càng chết gấp!

Hắn nhảy vút theo liền.

Vừa đến nơi, hẳn ấn một ngón tay ngay ngực chàng, nhấn mạnh xuống.

Cánh tay hữu bị điểm huyết, tê dại hẳn, không còn cử động được nữa. Du Bội Ngọc lại không thể lẫn người né tránh, chàng vươn tay tả lên chụp ngay bàn chân Tạ Thiên Bích, cố dùng sức bật qua một bên.

Vô ích! Một người bị điểm huyết, mất nửa phần kinh lực, lại ở trong tư thế nằm ngửa, làm sao chống lại sức mạnh của trọn một thân hình, dồn vào gót chân, từ trên nhấn xuống.

Bất quá, chàng làm cái việc đó rất miễn cưỡng, không lẽ để cho hẳn nhấn vỡ ngực?

Tạ Thiên Bích bật tràng cười hung dữ, ấn mạnh gót chân hơn, gần từng tiếng :

- Cố gắng lên! Cố lên! Thử xem sức lực của người còn chi trì được bao lâu nữa?

Du Bội Ngọc vận chuyển gân cốt, thịt nổi vàng, xương kêu răng rắc, giữ cho bàn chân Tạ Thiên Bích đừng nhích động đã là khó khăn rồi, còn xô vệt làm sao nổi?

Khổ sở hơn là chàng ngửa mặt, nước mưa cứ xối xuống lọt vào mũi, khịt khịt như trâu xịt nước, mắt vừa mờ vừa cay, khó chịu đến chết được!

Chàng nghiêng răng rít lên :

- Người! Thì ra người là kẻ giết cha ta! Ta tìm người khắp bốn phương trời!

Người...

Tạ Thiên Bích cười khanh khách :

- Rồi hôm nay mới gặp ta, gặp thì quá muộn phải không? Đúng ra, gặp vẫn sớm nhưng nhận diện được là quá muộn! Gặp ta rồi, người làm gì được ta chẳng? Cha người chết trong tay ta, còn người...người phải chết dưới chân ta! Ha! Ha!....

Cánh tay của Du Bội Ngọc rã rời, nhưng chàng không buông chân Tạ Thiên Bích.

Trong khi đó, gót chân của Tạ Thiên Bích càng phút càng đè mạnh xuống, làm chàng vừa đau vừa tức, lồng ngực như muốn nứt vỡ.

Trong trường hợp đó, Du Bội Ngọc còn hy vọng gì thoát chết khỏi Tạ Thiên Bích? Chàng cảm hận cực độ, đổ vì hận, đổ vì nước mưa mà cũng đổ vì sức ép của gót chân Tạ Thiên Bích.

Đôi mắt nhô cao, có lẽ vì chàng trợn tròn, có lẽ vì gót chân ấn mạnh ngực, hơi phồng lên.

Chàng sắp sửa buông tay, bởi bàn tay hiện nay chỉ còn bám một cách tuyệt vọng vào chân Tạ Thiên Bích, chứ không còn khí lực nào chống chọi nổi nữa.

Thống khổ, uất hận dâng tràn, hiện tại, những thứ đó giúp chàng chi trì bàn chân của Tạ Thiên Bích, chứ khí lực hoàn toàn tiêu tan mất rồi.

Chết! Chết không còn thống khổ! Nhưng linh hồn không vơi được cảm hờn.

Tạ Thiên Bích chân ấn xuống, mặt ngẩng lên, bật cười trong mưa :

- Cố dùng sức! Cố lên họ Du ơi! Đừng nản chí! Có chí thì nên!

Hắn cao giọng :

- Du Bội Ngọc có chết cũng đừng oán hận ta nhé! Ta với người đành rằng không oán cừu, song để người sống, hẳn còn nhiều người phải khổ vì người! Chết đi cho bao nhiêu kẻ khác được an thân!

6. Thăm Thăm Mưa Sâu

Đôi mắt Du Bội Ngọc đã tối lại, cổ họng chàng nghe mằn mặn vị máu, rồi liền theo đó, máu vọt ra thành vòi, máu rỉ ra hai bên khoé miệng.

Tạ Thiên Bích không ngừng cười, chân hắn không ngừng ấn xuống, hắn thích chí vô cùng.

Đột nhiên, một đạo kinh phong nhỏ như một vệt khói từ xa lao vút tới. Đạo kinh phong cuốn nhanh quá, vừa nghe rít lên là đến bên lưng hắn rồi.

Hắn kinh hoàng, rút chân khỏi Du Bội Ngọc, bàn chân đó cấp tốc ấn khẽ xuống mặt đất, thân hình hắn vọt lên, cao độ một trượng.

Đạo kinh phong lướt qua dưới chân hắn, bay đến một thân cây, biến thành một thanh kiếm, mũi cắm phập vào gỗ sâu mấy tấc.

Trong màn mưa, một bóng người hiện ra, mờ mờ như bóng ma, nhưng đôi mắt sáng quắc, đôi mắt sáng ngời niềm căm phẫn.

Bóng người đó dĩ nhiên là Hồng Liên Hoa, y đã theo kịp lúc.

Tạ Thiên Bích biến sắc, song cổ điểm một nụ cười, giọng cười có phần run run :

- Trời! Bang chủ! Bang chủ đến từ lúc nào? Tặc đồ có đến chẳng?

Hồng Liên Hoa giương mắt bắn hung quang sang đối tượng, gần từng tiếng :

- Người là ai? Thực sự người là ai? Nói ngay cho ta biết!

Tạ Thiên Bích kêu lên :

- Tại hạ? Tại hạ là ai? Ha! Ha! Bang chủ hỏi gì lạ thế? Bang chủ không còn nhận ra tiểu đệ à?

Hắn cười, giọng cười của hắn nghe như tiếng khóc, tiếng quý khóc chứ không phải người khóc.

Hồng Liên Hoa bước tới, những bước chắc như gieo núi :

- Người là ai? Ta hỏi người có nghe không?

Bang chủ tới một bước, Tạ Thiên Bích lùi một bước, hắn vừa lùi vừa áp úng :

- Tiểu đệ...tại hạ...

Hồng Liên Hoa lạnh lùng :

- Khá lắm! Dù sao thì ta cũng khen người một tiếng! Cải trang như vậy, kể ra cũng tài lắm! Ta nghĩ, nếu có thể, ta sẽ theo từng mảnh thịt trên da mặt người, xem người làm cách nào giả dạng giống quá!

Bang chủ rít một tràng cười lạnh rợn người.

Nếu Hồng Liên Hoa mắng một vài câu, có lẽ Tạ Thiên Bích không sợ hãi hơn, bởi con người có hận thì phải có nguôi, nhưng bang chủ lại cười lạnh, nụ cười chứa chất căm hờn, chứng tỏ không có một trở lực nào ngăn chặn hình phạt sắp sửa tuyên cho hắn.

Và hình phạt đó chắc chắn phải nghiêm trọng lắm, ít nhất cũng ngang ngang với cái giá sanh mạng một người, sanh mạng của Thiên Cang đạo trưởng.

Tạ Thiên Bích bắt giắc run sợ.

Nhưng qua phút giây phút giây kinh khiếp, hắn lấy lại bình tĩnh, bật cười cuồng dại, cao giọng thốt :

- Được lắm! Hồng Liên Hoa! Người có nhãn lực đó! Ta hao phí công phu suốt ba năm dài, học cách thức giả mạo hình dạng của Tạ Thiên Bích, ta thấy mình thành công trên chỗ tưởng tượng, nghĩ rằng cho dù chính Tạ Thiên Bích cũng không thể nào nhận ra được ta là giả. Thế mà chỉ trong một thời khắc ngắn ngủi, người lại khám phá ra! Ta không hiểu người dựa vào đâu biết được ta là Tạ Thiên Bích giả mạo?

Hồng Liên Hoa trầm giọng :

- Những kẻ gian ác luôn có một sơ hở đáng trách là chúng luôn nghĩ rằng thủ đoạn của chúng là hoàn hảo, vì cái chỗ quá hoàn hảo đó, thành ra chúng sơ hở, có như vậy, người ta mới tìm ra dấu vết chúng, tội lỗi chúng! Người muốn giả dạng một người trong Điểm Thương phái, người lại quên rằng phái Điểm Thương chẳng bao giờ sử dụng kiếm như thế! Và điều quan trọng hơn nữa là môn nhân Điểm Thương phái chẳng bao giờ để kiếm rời tay! Dù phải chết, kiếm vẫn nắm chặt trong tay mà chết!

Tại sao người phóng kiếm ám hại Thiên Cang đạo trưởng?

Tạ Thiên Bích giật mình kêu lên :

- A! Ta sơ hở tai hại! Hồng Liên Hoa! Ta thành thật khâm phục người đó! Tháo nào chúa thượng ta không hết lời ca ngợi người đúng là bậc hào kiệt đệ nhất hiện nay trên giang hồ! Người là một tay không phải bất cứ ai cũng có thể trên vào!

Hồng Liên Hoa nắm chặt hai tay lại :

- Chúa thượng của người là ai?

Tạ Thiên Bích bật cười ha hả :

- Đừng hỏi! Vĩnh viễn người chẳng biết gì đâu! Vĩnh viễn người không hy vọng biết được điều đó! Bởi người cũng chẳng sống được bao lâu! Người đã chen vào vụ của chúa thượng ta, người cầm chắc cái chết trong tay rồi, dù người tài nghệ quán thế, người cũng chỉ là viên sỏi bên cạnh chúa thượng ta vững như toà núi cao vậy! Người ngăn chặn ta hạ thủ đoạn đối với Du Bội Ngọc, là người đã làm một việc quá ngông cuồng!

Hồng Liên Hoa cười nhạt :

- Phải! Có thể người nói đúng! Từ nghìn xưa, chưa có ai man trá tàn độc, gian hùng bằng chúa thượng của người! Ta kém là phải!

Tạ Thiên Bích cao giọng :

- Trong tương lai, giang hồ sẽ quy về một mối, chịu hệ thống điều khiển của chúa thượng ta! Hồng Liên Hoa! Người là một kẻ thông minh, chắc là người hiểu thế nào là cơ tiến thoái chứ?

Hồng Liên Hoa lại tiến tới từng bước một.

Y tiến lên một bước, Tạ Thiên Bích lại lùi một bước.

Hồng Liên Hoa gần lên từng tiếng :

- Ta muốn giết người! Hiện nay ta chỉ nghĩ rằng ta phải giết người!

Tạ Thiên Bích nhếch môi cười mỉa :

- Phải! Người nói đúng! Nếu người không giết ta thì chắc chắn thể nào ta cũng không tha cho người được! Ta được lệnh chúa thượng phải hạ sát Du Bội Ngọc, Thiên Cang đạo trưởng đột xen vào, phải táng mạng là lẽ dĩ nhiên, đáng lẽ người nên nhìn vào đạo trưởng làm gương, thì người lại muốn lao đầu vào tử cảnh!

Hồng Liên Hoa gầm lên :

- Ta lắm! Ta quá tin người là Tạ Thiên Bích thật sự nên Thiên Cang đạo trưởng phải chết oan, ta sẽ hối hận muôn đời vì sơ xuất đó! Để chuộc lại phần nào lỗi lầm đối với đạo trưởng, ta phải giết người! Ta sẽ lấy máu của người rửa sạch oan cừu cho đạo trưởng.

Bang chủ vọt mình tới.

Theo đà vọt, bốn quyền và ba chưởng đã bay sang địch.

Tuy đã tạo được thanh danh vang lừng trên giang hồ, bình sanh Hồng Liên Hoa ít khi nào phải xuất thủ giao đấu với ai, cho nên hào kiệt vũ lâm không mấy ai biết sở học của bang chủ cao đến bậc nào.

Giờ đây, bang chủ xuất thủ, với sự căm phẫn dâng cao độ, chiêu thức tự nhiên phải độc, Tạ Thiên Bích hãi hùng khựng khiếp, không lường nổi đối thủ lợi hại như thế.

Nhưng không phải vì hãi hùng khựng khiếp mà hấn nao núng, bất quá hấn nhận định tài nghệ của đối phương, bất quá hấn không ngờ đối phương có một bản lĩnh phi phàm như vậy, hấn phản công liền.

Đột nhiên Du Bội Ngọc hét lên :

- Không được giết hấn! Hồng huynh không được giết hấn!

Hồng Liên Hoa giật mình, luôn cả Tạ Thiên Bích cũng giật mình.

Trong trường hợp của Du Bội Ngọc, dù cho ai cũng như ai vẫn phải vui mừng khi thấy có người vì mình xuất lực hạ kẻ thù, có khi nào lại ngăn cản?

Du Bội Ngọc đứng lên, gương mặt tái nhợt của chàng đỏ hừng lại, màu đỏ của sát khí bốc cao, ánh mắt của chàng cũng đỏ rực.

Chàng bước tới, bước chân chập choạng, chứng tỏ, công lực của chàng tiêu hao quá độ.

Vậy mà chàng ngăn chặn Hồng Liên Hoa, vậy mà chàng định bước giao đấu với Tạ Thiên Bích!

Chàng bước đi được là chàng đã tự mình giải được huyết đạo rồi. Đáng lẽ chàng phải vận công điều tức một lúc, khôi phục phần nào chân dương ngưng khí, chàng nóng lòng đối đầu với Tạ Thiên Bích, nên bất chấp tình trạng, cố bước tới quyết liều sanh tử.

Hồng Liên Hoa hết sức lấy làm lạ hỏi :

- Tại sao ta không thể giết hấn?

Du Bội Ngọc cất giọng tràn đầy uất hận :

- Trên đời này, không ai có thể giết hần! Ta không muốn ai giết hần! Hần đã sát hại gia gia ta, hần phải chết về tay ta! Hần đã sát hại sư phó ta, chỉ có ta mới có quyền đòi món nợ đó!

Hồng Liên Hoa không còn biết nói gì hơn, đành thu chưởng về rồi lùi ra xa đứng nhìn cục diện.

Bang chủ u buồn thốt :

- Được! Ta sẽ nhượng cho công tử, nhưng cố gắng đấy! Đừng để cho hần sống!

Du Bội Ngọc nhào tới.

Cái nhào của chàng không còn quy củ gì cả, mừng tượng một cái nhào của kẻ phạm phu trong một cơn giận dữ, quyết liều mạng sống với kẻ đã khinh thị mình.

Hồng Liên Hoa vô cùng lo sợ cho chàng.

Y nghe nhói con tim, nhưng còn biết làm gì được? Dù sao cũng phải để cho chàng quần với Tạ Thiên Bích giả hiệu một lúc.

Y hét lớn :

- Hãy cẩn thận đấy!

Tạ Thiên Bích giả hiệu cười to :

- Có người đứng bên cạnh, hần bao giờ cẩn thận? Cẩn thận làm gì cho nhọc, nếu có gì là người vào cuộc chiến ngay kia mà! Ha ha!

Du Bội Ngọc rít lên :

- Ta không hèn đâu! Tự lực ta, ta vẫn báo thù được như thường! Ta chẳng hề nhận một cuộc tiếp trợ nào của bất kì ai! Người yên trí và chuẩn bị về với tổ tiên là vừa!

Tạ Thiên Bích thực sự vững tâm với lời khí khái của Du Bội Ngọc, hần bật cười khoái trá :

- Khá lắm! Khá lắm! Ta khen người dũng khí có thừa đấy! Nhưng lời nói thoát ra như gió, khó lấy lại được, người biết chăng?

Du Bội Ngọc gằn giọng :

- Người chết chứ khí phách không chết! Du Bội Ngọc chẳng bao giờ làm sai lời nói!

Cuộc chiến đã bắt đầu.

Du Bội Ngọc tiến lên dần dần, Tạ Thiên Bích giả hiệu lùi lại dần dần.

Song phương vẫn trao đổi những đường chiêu ác liệt.

Một kẻ suy nhược như Du Bội Ngọc làm gì áp đảo nổi hần, tại sao hần cứ lùi mãi?

Hần lùi vì hần có dụng ý. Cuộc đấu với Du Bội Ngọc đâu có nghĩa gì. Bất quá, chỉ trong một thời gian ngắn là hần sẽ hạ Du Bội Ngọc, có lẽ chỉ trong vòng vài chiêu, hần sẽ hạ Du Bội Ngọc như thường.

Song hần không hạ, hần kéo dài cuộc đấu, hần lùi dần đến gần cây có chứa thanh kiếm mà Hồng Liên Hoa đã phóng trước đó, còn cấm phập tại chỗ.

Hần cần có thanh kiếm đó để tự vệ một khi hần hạ Du Bội Ngọc rồi, Hồng Liên Hoa sẽ xuất thủ liền.

Đột nhiên, hần đảo bộ, soạt chân vọt đến thân cây rút nhanh thanh kiếm đó, rồi bất thành linh khoa thanh kiếm lên phóng sang đối phương đúng bẫy nhất.

Kiểm pháp của hần có cái tên là Cáp Phong khoái kiếm, mừng tượng kiếm pháp của phái Điểm Thương, song lợi hại hơn kiếm pháp của phái Điểm Thương nhiều.

Du Bội Ngọc chuyên công hơn thủ, chàng bất chấp nguy hiểm, cứ lướt tới mãi, khí thế của chàng hung hãn khác thường.

Dù đã xuất kiếm với những thế tuyệt độc, Tạ Thiên Bích vẫn phải gờm Du Bội Ngọc.

Lắm lúc, hắn phải thu kiếm về, nhảy tránh qua một bên hoặc lùi lại vì thủ pháp của Du Bội Ngọc vô cùng lợi hại.

Tuy nhiên, Du Bội Ngọc bắt quá chỉ là một ngọn đèn tàn, bùng loé lên để rồi chực tắt, chứ mong gì chàng tạo được nhiệm màu?

Chỉ qua một lúc, y phục của chàng đã bị kiếm quét thủng rách bươm mũi kiếm, rách mấy đường da, máu tươm ra kết thành dòng, chảy dài xuống nhuộm đỏ người, máu theo chân chảy xuống đất.

Máu tuôn ra bao nhiêu, bị nước mưa rửa sạch. Mưa cuốn máu chảy theo dốc, thân hình chàng sạch như chì, nhưng càng sạch càng lộ rõ màu xám nhạt, màu da chết.

Hồng Liên Hoa đứng bên ngoài run sợ từng cơn. Mỗi một tiếng gió kiếm rít lên là y rợn người một lần, mắt y luôn luôn chớp theo ánh kiếm.

Trong một phút, hắn nhận ra cái quật cường của Du Bội Ngọc là một sự ngông cuồng vô bổ ích.

Hắn hết sức lấy làm lạ, một chàng trai ôn nhu, hiền dịu như Du Bội Ngọc tại sao bỗng nhiên trở lên ương ngạnh như thế?

Chàng đánh rất hăng, tuy bị kiếm rạch mấy đường da vẫn không nao núng, cứ lướt tới mãi.

Dần dần khí suy lực kiệt, chàng không còn linh hoạt như trước. Đến lúc đó thì Tạ Thiên Bích giả hiệu lại khởi thế công với toàn lực.

Dĩ nhiên Du Bội Ngọc phải bị áp đảo, lui dần. Thế công đã tới, chàng bắt buộc quay về thế thủ, nguy cơ sắp sửa đến với chàng rồi.

Hồng Liên Hoa càng lo sợ hơn, đã mấy lần hắn toan nhảy vào vòng chiến nhưng y vẫn đứng nguyên tại chỗ. Hắn biết rõ, trong trường hợp này, nếu hắn nhảy vào, rất có thể Du Bội Ngọc sẽ tự tử vì sợ mất mặt với Tạ Thiên Bích.

Yù chỉ còn cách dậm chân tắc lưỡi thầm kêu khổ.

Nhưng, nếu để ý một chút sẽ nhận ra, Tạ Thiên Bích chưa hẳn muốn hạ địch liền.

Hắn lợi dụng chỗ hắn có vũ khí, địch tay không, hắn quần địch một lúc cho thật sự kiệt quệ, rồi đến lúc đó, hắn chỉ vờ tay ra là Du Bội Ngọc bị hắn chế ngự ngay.

Nhờ vậy, Hồng Liên Hoa bớt lo sợ hơn.

Mưa cứ đổ, gió cứ gào, song phương cứ ác đấu, Hồng Liên Hoa cứ lo sợ.

Nhưng, việc gì phải đến cũng có lúc đến.

Việc đó là Du Bội Ngọc cùng lúc càng đi dần đến chỗ suy nhược, hy vọng báo thù cha cũng đổ như những hạt mưa kia, và chàng đổ lệ theo mưa. Hiện tại mặt chàng ướt sũng, không rõ ướt vì nước mưa hay nước mắt?

Một tiếng sét nổi lên, chuyển động cả một góc trời.

Du Bội Ngọc giật mình qua tiếng sét đó, chàng lao đảo đôi chân, hơi nghiêng mình qua một phía. Sự mất thăng bằng của chàng tạo một sơ hở nơi ngực bên hữu.

Hồng Liên Hoa đứng bên ngoài thấy sơ hở đó, xanh xám cả mặt, rú lên một tiếng lớn hãi hùng.

Giả sử lúc đó, bang chủ có muốn nhảy vào vòng chiến tiếp trợ chàng, dù chàng phản đối, cũng không còn kịp nữa, cái nhảy của Hồng Liên Hoa ngoài một khoảng cách xa làm sao nhanh hơn được đường kiếm lợi hại của Tạ Thiên Bích giả hiệu, ở trong khoảng cách gần, gần đến độ vừa tầm tay?

Thanh trường kiếm của hắn chớp lên, bay tới như một con rắn dài vươn mình ngoạm nuốt.

Hồng Liên Hoa vội nhắm mắt lại, đã không cứu được Du Bội Ngọc còn nỡ nào giương mắt nhìn ngọn kiếm đâm qua ngực chàng?

Một làn chớp vừa loé lên chiếu sáng gương mặt trắng nhợt của Tạ Thiên Bích đang bừng sát khí. Một nụ cười quái ác đang nở trên đôi môi hắn, một nụ cười đắc chí, bởi hắn cảm chắc đường kiếm đó sẽ đưa đối tượng sang bên kia thế giới rồi. Nụ cười đó cũng biểu lộ điểm hân hoan trước viễn ảnh tương thưởng của vị chúa thượng, khi hắn mang tin thành công về phục lệnh.

Ánh chớp của làn điện nhoáng lên, đã làm cho hắn chớp mắt theo. Hắn có biết đâu cái chớp mắt của hắn dù chỉ phần trăm, phần ngàn giây cũng mang một tai hại lớn cho hắn, đảo lộn cả dự tính của hắn?

Hắn chỉ lơ cảnh giác trong thoáng mắt đó, không rõ Du Bội Ngọc xuất thủ cách nào, thanh trường kiếm của hắn bị chàng nắm chặt, vô phương lay chuyển.

Du Bội Ngọc nắm chắc thanh kiếm, chắc như thanh kiếm cắm sâu vào đá, muốn rút ra cũng phải phí lắm công phu.

Chưa hết.

Vừa nắm thanh trường kiếm giữ chặt trong tay, Du Bội Ngọc lướt nhanh tới, cánh tay trở vút ra bay vào ngực Tạ Thiên Bích giả hiệu, đồng thời một quyền được tiếp nối khi cánh trở đã đánh trúng ngực hắn, kêu bịch một tiếng lớn.

Cũng chưa hết.

Chỗ đánh xong, tay quyền chạm đúng chỗ phải chạm, tay quyền đó nhanh như chớp từ nơi ngực bay ngược lên, hơi chênh chênh, trúng một bên mặt của Tạ Thiên Bích, hắn lật mặt qua nửa vòng, mắt hoa lên.

Hứng luôn một lúc ba đòn, dù có sức mạnh thiên thần, Tạ Thiên Bích cũng phải ngã ngửa.

Song, Du Bội Ngọc đã đến sát bên, chàng vươn tay, ôm ngang ngực hắn giữ cho hắn khỏi ngã.

Vòng tay của chàng khép nhanh, khép mạnh, chắc như gọng kềm sắt.

Lòng ngực bị dồn ép, gương mặt xanh nhợt của Tạ Thiên Bích chuyển sang màu hồng, đi luôn đến màu tím. Hơi thở của hắn thoát to ồ ồ, thoát nhẹ như đường tơ, sau cùng thì không rõ hắn thở hay hắn rên. Mồm hắn phát ra những tiếng ặc ặc.

Một vài thanh sường đã gãy.

Du Bội Ngọc lúc đó như cuồng loạn mất rồi, chàng không cần nhìn xem gã họ Tạ đau đớn như thế nào, chàng cứ siết mạnh vòng tay, siết mãi.

Hồng Liên Hoa vội kêu :

- Khoan giết hắn! Mình còn phải hỏi hắn mấy câu! Buông hắn ra đi!

Du Bội Ngọc từ từ buông tay, từ từ lùi mấy bước.

Chàng rít lên một tràng cười ghê rợn :

- Cuối cùng ta cũng được toại nguyện! Cuối cùng ta phải được toại nguyện! Có phải vậy không chứ?

Hồng Liên Hoa bước tới, nắm tay Du Bội Ngọc, lộ vẻ hân hoan :

- Công tử sử dụng tuyệt học của Du lão tiên bối phải không? Nếu ta đoán không lầm thì ba chiêu đó có tên :

Linh Dương Quái Giác, Thiên Ngoại Phi Hồng, Tiên Thiên Vô Cực, năm xưa, Du lão tiên bối bằng vào tuyệt học đó gây chấn động giang hồ, ta chỉ tưởng thất truyền, không ngờ công tử vẫn linh hội được trọn vẹn!

Du Bội Ngọc cười thâm :

- Nhưng, tiên phụ dù tạo được thanh danh trên giang hồ, bình sanh, người sử dụng tất cả mọi môn công sở đắc, tuyệt nhiên chẳng dùng đến những chiêu tại hạ vừa thi triển! Người cho rằng, sử dụng những chiêu đó là khó tránh gây thương tích cho đối phương! Giờ đây, tại ha...tại hạ...

Chàng cúi gầm đầu xuống, lệ khổ tuôn tràn.

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Chiêu thức đó vô cùng ảo diệu! Hiện tại, ta mới nhận thức ra, chỗ học của hàng tiền bối cao thâm vô tưởng, kẻ hậu sinh như mình dù nuôi mộng cũng không thể theo kịp!

Y đưa tay vỗ nhẹ lên vai Du Bội Ngọc, điểm một nụ cười :

- Đã học một thân võ học như thế, tại sao công tử không sớm cho ta biết? Công tử làm cho ta sợ cuống cuống!

Du Bội Ngọc ấp úng :

- Tại hạ...tại hạ...

Lòng chàng xúc động quá mạnh sau khi thành công cuộc báo thù cha, tâm tư như đảo lộn, chàng quên mất lối xưng hô tiểu đệ với bang chủ như thường ngày, cho nên chàng dùng hai tiếng tại hạ một cách vô tâm.

Chỉ buông gọn mấy tiếng tại hạ, bất thành linh, chàng ngã vào lòng Hồng Liên Hoa.

Chàng kiệt sức quá rồi, khí lực trong người chàng như phát tiết tất cả qua cuộc ác đấu với Tạ Thiên Bích giả hiệu.

Chàng không còn tri tri thân xác vững trên đôi chân, bắt buộc ngã mình nương tựa Hồng Liên Hoa.

Một tay giữ chàng lại, tay kia thò vào mình, Hồng Liên Hoa lấy ra một viên thuốc nhét vội vào miệng chàng, bảo :

- Nuốt nhanh đi! Đó là viên Tiểu Hoàn Đơn của phái Côn Lôn, nó công dụng bổ khí an thần, một loại thánh dược!

Du Bội Ngọc dù đã kiệt sức cũng cố kêu lên sảng sốt :

- Tiểu Hoàn Đơn?

Chàng lẩm nhẩm :

- Một viên thuốc quý như thế, tại sao bang chủ khinh thường mà tặng cho tại hạ? Tại hạ có xứng hưởng đặc ân đó chăng?

Hồng Liên Hoa trầm lắng một lúc lâu, vẻ thê lương ảm đạm nơi gương mặt :

- Không! Không phải ta tặng cho công tử đâu!...

Du Bội Ngọc kinh ngạc :

- Bang chủ nói gì? Tại hạ nằm mộng chăng?

Hồng Liên Hoa lắc đầu :

- Công tử không nằm mộng, nhưng viên thuốc này không phải ta tặng mà chính là Thiên Cang đạo trưởng!

Du Bội Ngọc chùng như biến sắc :

- Người...người làm thế nào...

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Ta lấy viên đó trong nắm cơm do đạo trưởng trao cho công tử ăn đỡ đói. Ta tưởng trong nắm cơm có độc nên bóp nát ra xem, bất ngờ...bất ngờ...

Du Bội Ngọc gằm đầu dưới sức nặng của thê lương, lệ thấm cứ tuôn ròng, lệ hoà mưa ướt đầm mặt chàng, chàng thổn thức :

- Thảo nào! Người bảo với tại hạ, vắt cơm đó không phải mỗi ai cũng có thể ăn được!

Chàng rít lên :

- Tạ Thiên Bích! Tạ Thiên Bích! Người là một tên hèn hạ, một kẻ tàn độc, người là quỷ hiện trần gian!

Chàng vụt ngẩng vụt đầu lên, mặt biến sắc :

- Trời! Tại sao thế?

Xác Tạ Thiên Bích còn nằm đó hứng trận mưa đổ thác nhưng còn đầu hấn đâu?

Trong vòng nửa dặm tròn, chẳng thấy bóng người lai vãng, mà có ai lai vãng lúc mưa tuôn?

Chiếc đầu lâu của Tạ Thiên Bích biến mất!

Chẳng những Du Bội Ngọc phát giác ra sự kiện đó mà Hồng Liên Hoa cũng thấy rồi, cả hai kinh hoàng sửng sốt.

Không! Không thể đặt giả thuyết có người đến đây chặt lấy đầu của Tạ Thiên Bích! Nếu có, tự nhiên cả hai phải hay biết!

Nhưng nếu không có người lấy thì tại sao hấn lại mất chiếc đầu? Tự nó bay đi hay nó chui vào lòng đất?

Hồng Liên Hoa có tiếng là thông minh đệ nhất trong thiên hạ, là bang chủ bang lớn trên giang hồ, có thể nói hấn là một bậc kỳ tài trong võ lâm đương thời, gặp trường hợp này, y không còn biết suy đoán như thế nào nữa.

Cả hai lặng người một lúc, không ai nói với ai một lời nào, bởi, có ai hiểu được sự tình ra sao!

Trong khi họ kinh hoàng sửng sốt thì cái xác của Tạ Thiên Bích tiêu hoá dần dần, thoát đầu là đôi vai, tới ngực, đến bụng.

Hồng Liên Hoa vỗ mạnh vào vai Du Bội Ngọc kêu lên :

- Ta hiểu rồi!

Du Bội Ngọc đáp ứng :

- Các hạ...các hạ hiểu?

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Công tử cúi xuống nhìn xem thì hiểu!

Xác của Tạ Thiên Bích rữa dần dần, những bộ phận nào rữa lại tan ra nước, một chất nước nhờn nhờn, sệt sệt, rồi thì chất nước đó hoà với nước mưa, trôi đi mất.

Du Bội Ngọc luôn luôn chớp mắt, chàng nghe lợm giọng, mấy lần buồn nôn.

Không dám nhìn lâu hơn, ngẩng đầu lên, chàng quay mặt nhìn sang nơi khác, thở dài sườn sượt :

- Có lẽ đó là loại Hoá Cốt Đơn, trên giang hồ, người ta thường nói đến?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Đúng vậy! Hấn biết mình thế nào cũng có ngày gặp nạn như thế này, cho nên hấn luôn trữ sẵn loại thuốc đó bên mình, và sau khi bị công tử hạ, hấn biết hấn không sống nổi, phải tự diệt lấy mình.

Du Bội Ngọc trở mặt :

- Nhưng hai tay hấn bị tại hạ bẻ gãy rồi, làm sao hấn lấy thuốc?

Hồng Liên Hoa trầm ngâm một chút :

- Rất có thể, hấn ngâm sẵn trong miệng trước khi giao đấu với công tử. Viên thuốc đó phải có bọc một lớp sáp. Nếu cần uống nó thì hấn cho bẻ sáp, nuốt vào bụng, tự nhiên thuốc phải ngấm.

Bang chủ dừng lại một chút :

- Còn một lẽ này nữa là theo chỗ ta hiểu, loại Hoá cốt đơn gặp máu, tức khắc có công hiệu liền, nếu không gặp máu, chẳng bao giờ có công hiệu. Hấn đợi đến lúc cần, cắn đầu lưỡi cho máu chảy ra, thuốc gặp máu, lập tức vận chuyển.

Y kết thúc :

- Trong hai giả thuyết, phải có một giả thuyết đúng, chắc vậy!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Dù sao, hắn cũng có khí phách đấy!

Hồng Liên Hoa cười khỏ :

- Khí phách gì loại người như hắn! Chẳng qua hắn không muốn để cho người khai thác hắn, chứ hắn có phải vì danh dự chi mà phải tự quyết khi nhục bại? Y thừa hiểu, tiết lộ bí mật với công tử, dù công tử có tha mạng y, y vẫn sợ chúa thượng của y gia cực hình, y chịu làm sao nổi? Vả lại, y còn phải thẹn với đồng bạn của hắn!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Các hạ nói đúng! Bọn chúng, tên nào cũng thế! Thà chết chứ chẳng bao giờ giám tiết lộ bí mật với ai, bởi tiết lộ ra là mang tội lớn với tổ chức!

Rồi chàng trầm ngâm một chút :

- Chúa thượng của chúng là ai? Người đó ghê gớm đến bậc nào, khiến chúng sợ hãi còn hơn sợ trời?

Hồng Liên Hoa lẩm bẩm :

- Con người đó đối với chúng chẳng khác nào tử thần đối với nhân loại. Ta bao lâu nay cố tìm hiểu xem hắn là ai song vẫn chẳng có manh mối gì!

Du Bội Ngọc mơ màng :

- Dù sao chúng ta cũng cần phải dè dặt...

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Dĩ nhiên rồi! Chính ta tuy không biết mặt hắn, ta vẫn ngán y như thường, bởi thuộc hạ của hắn đều là những tay võ nghệ ghê gớm, thế mà chúng sợ y cực độ, phải biết hắn có vũ công cao tuyệt không tưởng.

Du Bội Ngọc trầm ngâm một chút :

- Tạ Thiên Bích vì bảo vệ bí mật mà chết, điều đó cũng hợp lý lắm. Song, nếu hắn chết rồi thì thôi, còn ai khai thác được gì nơi hắn, tại sao hắn còn phải tiêu diệt xác thân? Suy theo đó, cái xác của hắn cũng có thể tiết lộ bí mật như thường, có vậy, trong tổ chức của hắn mới buộc thuộc viên không được chết còn nguyên xác. Trên xác hắn có gì? Phải có gì chứ?

Hồng Liên Hoa lắc đầu :

- Không chắc lắm đâu! Công tử muốn nói một bằng chứng, dẫn giải cuộc suy nghiệm của ta? Chúng chẳng đại gì mang bằng chứng trên người, nếu cần, chúng chỉ cần ám hiệu để tiếp xúc với người trong đảng.

Du Bội Ngọc khoát tay :

- Tại hạ không nói đến bằng chứng! Tại hạ nghĩ rằng, có lẽ chúng sợ người ta nhìn mặt.

Hồng Liên Hoa suy nghĩ một lúc lâu, bắt giác vỗ tay vào trán kêu lên :

- Đúng! Đúng lắm! Hắn lo sợ chúng ta nhận diện được chúng là ai, tất sẽ dễ truy nguyên tổ chức của hắn! Có lẽ hắn không xa lạ gì lắm đối với chúng ta!

Du Bội Ngọc nghiêng rằng :

- Thủ lãnh của hắn lơ lớ lo sợ bí mật bị tiết lộ, nên chuẩn bị sẵn loại Hoá cốt đơn, bắt buộc thuộc hạ phải dùng nếu lâm vào đường cùng, ghê gớm thật!

Chàng nắm tay Hồng Liên Hoa, tiếp nói :

- Hiện tại, tại hạ biết, ít nhất cũng có sáu người giả, nhưng trên thế gian này, chỉ có mỗi một tại hạ biết được điều đó thôi, đừng mong ai khác khám phá nổi được sự giả mạo của những kẻ đó!

Chàng mơ màng suy tư một chút rồi tiếp :

- Ngoài sáu người đó ra, còn ai khác nữa chăng?

Hồng Liên Hoa trước sự tình này cũng không tránh khỏi sự trầm tư mặc tưởng.

Y là con người phóng khoáng, bình sanh, không để tâm vướng bận buồn lo, hiện tại, y ngưng trọng thần sắc, ra chiều suy nghĩ xa xôi.

Du Bội Ngọc nhếch nụ cười khở, tiếp :

- Giả như ta khám phá ra được một người trong thân quyến hay trong một vị bằng hữu, cảm thấy mình làm lộ nê cho bọn ác ma thì chúng ta sẽ nghĩ như thế nào?

Chúng ta còn có thể tin những ai khác nữa chăng? Chúng ta có nên thất vọng về nhân tâm nữa chăng?

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Ngoài Tạ Thiên Bích, còn kẻ nào giả hiệu hiện là thuộc hạ của ác ma?

Du Bội Ngọc đáp :

- Vương Vũ Lâu, Lâm Tảo Các, Thái Hồ Vương, Bửu Mã Ngân Thương, Tây Môn Vô Cốt, và một người nữa là...họ...Du...

Chàng trầm buồn thấp giọng :

- Tuy nhiên, sáu người đó đều chết nhưng tên vẫn còn, bởi có người mang những cái tên đó...

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Ngoài sáu người đó, nếu còn ai khác nữa, chắc cũng chẳng có bao nhiêu!

Du Bội Ngọc lấy làm lạ :

- Bang chủ giám quả quyết như thế?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Giả mạo một người, làm cho thiên hạ ai ai cũng lầm, thiết tưởng không phải là việc dễ bất cứ kẻ nào cũng làm nổi. Phải phí bao nhiêu thời gian học giọng nói, tướng đi tướng đứng, rồi còn tánh tình nóng nguội vui buồn và sau cùng, phải có vũ công tương đương với người thật...

Du Bội Ngọc kêu lên :

- A phải đó! Vũ công! Có thể giả mạo bất cứ hình thức, tâm tánh nào, nhưng không thể giả mạo vũ công! Tài phải tương đương, môn học phải cùng một gốc!

Rồi chàng rời nhanh Hồng Liên Hoa, vụt chạy đi.

Hồng Liên Hoa cấp tốc đảo bộ lướt tới chặn đầu chàng, trầm giọng hỏi :

- Linh Dương Quái Giác, Thiên Ngoại Phi Hồng phải vậy chăng?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Đúng vậy! Hai chiêu đó trừ người trong họ Du, trên giang hồ, chẳng một nhân vật nào sử dụng! Nếu họ Du hiện đang là tên nô lệ của ác ma, không biết sử dụng hai chiêu thức đó, tự nhiên là giả hiệu rồi!

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Phương pháp đó rất hay, nhưng đem dùng với kẻ nào đó khác thì được chứ đối với lệnh tôn thì chắc chắn là không được!

Du Bội Ngọc trở mắt :

- Tại sao?

Hồng Liên Hoa cười :

- Công tử có thể quên được tánh tình của lệnh tôn à? Còn ai không biết lệnh tôn là người ôn hoà, khiêm tốn, không hề cao ngạo khoe khoang, giả sử đúng là lệnh tôn hiện tại đang ở bên ác ma, có thể nào công tử bức bách người thì triển hai chiêu thức đó chăng? Lệnh tôn không phô trương sở học, công tử còn làm gì biết được là giả hay thật? Nếu công tử lắm, có phải là điều đáng hận chăng?

oOo Du Bội Ngọc thất vọng ra mặt, ngồi ngay xuống đất.

Mưa còn rơi, rơi đều.

Thi thể của Tạ Thiên Bích hoàn toàn tan biến. Hắn bị tiêu diệt hoàn toàn trên cõi thế, từ hình bóng lẫn xác thịt.

Nhưng, hắn là ai?

Tạ Thiên Bích thật không còn, Tạ Thiên Bích giả cũng không còn! Dấu vết của cả chân lẫn giả cũng không còn!

Hồng Liên Hoa nhìn chỗ đất do xác chết Tạ Thiên Bích chết chiếm trước đó, lầm nhảm :

- Hung thủ sát hại Thiên Cang đạo trưởng đã chết nhưng ai giết hắn? Hắn không còn trên thế gian này thì ta làm sao chuộc tội với đạo trưởng? Ta không giết hắn là không còn tâm nguyện đối với đạo trưởng!

Nghe giọng nói, trông thần sắc của Hồng Liên Hoa, Du Bội Ngọc vụt kêu lên :

- Các hạ...bang chủ không cần phải...

Hồng Liên Hoa bật cười lớn :

- Công tử yên chí! Ta dù muốn chuộc tội vẫn còn muôn vạn cách để chuộc tội, chẳng khi nào dùng đến cái chết đâu! Chết là trốn trách nhiệm! Chết không giúp ta chuộc tội! Huống chi, ta còn muốn sống, ta cần phải sống, bọn chúng còn sống ngày nào, ta cần phải sống ngày ấy!

Du Bội Ngọc thở phào :

- Biết lắm! Tại hạ biết rõ bang chủ là một nhân vật phi phàm, chẳng bao giờ hành động kém suy nghĩ!

Hồng Liên Hoa ngẩng mặt lên không, hứng mưa rơi, từ từ thốt :

- Hiện tại, ta còn một việc cần phải làm gấp, không thể bỏ qua!

Du Bội Ngọc nhìn sững y :

- Bang chủ đến Côn Lôn?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Đệ tử phái Côn Lôn cần phải biết những gì xảy ra cho đạo trưởng. Ta phải đến đó báo tin cho họ biết, càng sớm càng có lợi cho ta, cho họ!

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Nhưng cục diện đã xoay chiều như thế này, bang chủ vắng mặt, còn ai để đối phó chúng? Việc đến Côn Lôn, bang chủ hãy để tại hạ đi thể cho!

Hồng Liên Hoa nhìn chàng một lúc lâu, đoạn điểm một nụ cười khoan thai :

- Vậy càng hay!

Giữa Hồng Liên Hoa và Du Bội Ngọc hiện tại không còn điểm khách sáo nào như lúc gặp nhau ban đầu. Họ đắm thắm cõi mở với nhau. Cần nói là nói, không hải dè dặt nữa.

Cả hai đứng dưới mưa, nhớ điều gì, nói điều ấy, hết chuyện lại yên lặng, mặc cho mưa đổ ướt đầm mình, chưa ai cất bước đi đâu.

- Có đi, công tử phải cẩn thận cho lắm nhé! Tránh can thiệp vào những chuyện bên đường, vừa phí thì giờ, vừa sanh phiền phức, làm chậm trễ hành trình. Đừng quên rằng mạng sống của công tử quý trọng lúc này hơn bất cứ lúc nào hết! Mất công tử là đại cuộc hỏng hết đó! Mất công tử bằng mất muôn vạn người khác!

Du Bội Ngọc cúi đầu :

- Tại hạ xin thỉnh ý tốt của bang chủ!

Chàng trông thấy thanh trường kiếm của Tạ Thiên Bích bị chàng đánh rơi trước đó, liền nhặt lên, đeo vào sườn.

Hồng Liên Hoa vụt cười khen :

- Ta quên tỏ cho công tử một việc!

Du Bội Ngọc nghĩ sao không rõ, nghe Hồng Liên Hoa cười, chàng thoáng biến sắc :

- Việc gì nữa hả bang chủ?

Hồng Liên Hoa càng cười giòn :

- Đừng ngại, ta chẳng đề cập đến việc bãi hùng đâu! Việc ta định nói với công tử có liên quan đến Lâm Diêu Bình! Công tử không cần phải lo nghĩ đến người vợ tương lai nữa! Cứ yên trí nhé!

Không rõ chàng có ý tứ gì, nghe nhắc đến Lâm Diêu Bình, chàng lại biến sắc.

Tuy chàng cười song nụ cười ngượng ép thấy rõ.

Chàng cố giữ vẻ thản nhiên hỏi :

- Tại sao không cần phải lo nghĩ?

Hồng Liên Hoa buông gọn :

- Vì hiện tại, đã có người bảo hộ nàng, mà người đó thì trên giang hồ, đừng mong ai trêu vào!

Du Bội Ngọc thở phào :

- Hồng Liên bang chủ bí mật bảo vệ an ninh cho nàng, còn lo gì nữa chứ?

Đến lượt Hồng Liên Hoa biến sắc, nhưng ý điểm một cụ cười xoá tan sắc mặt vừa thay đổi :

- Công tử đừng lầm, người bảo hộ nàng không phải là ta đâu!

Du Bội Ngọc lấy làm lạ :

- Không phải bang chủ thì còn ai khác? Trên đời này, có ai khó trêu vào hơn bang chủ? Hay là Xuất Trần đạo trưởng?

Hồng Liên Hoa vẫn giữ nụ cười :

- Người đó không tinh danh vọng như Xuất Trần đạo trưởng, song lợi hại hơn đạo trưởng nhiều! Thiên hạ có thể trêu vào đạo trưởng, quyết chẳng dám trêu vào người đó!

Du Bội Ngọc chớp mắt :

- Hải Đường tiên tử?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Đúng vậy! Hải Đường tiên tử chẳng thích gánh vác việc người nhưng đã gánh vác việc rồi lại chẳng bao giờ bỏ dở...

Du Bội Ngọc thốt :

- Xem ra, trên đời này, chỉ có tại hạ và bang chủ là những con người cô đơn nhất, bất cứ trong trường hợp nào, tự mình tìm cách cho mình! Lạc lòng thay cho chúng ta!

Không rõ liên tưởng đến việc gì, Hồng Liên Hoa chợt biến sắc kêu lên :

- Chậm mắt rồi! Ta quên khuấy đi một việc!

Du Bội Ngọc sững sốt :

- Việc gì thế? Việc tốt hay xấu? Lành hay dữ?

Hồng Liên Hoa dậm chân :

- Tạ Thiên Bích giả đã xuất hiện, còn Tạ Thiên Bích thật hiện ở đâu? Có gặp tai nạn gì? Ta muốn biết rõ!
Câu nói vừa buông dứt, Hồng Liên Hoa đã như chim én vỗ cánh ngang trời, phút chốc mất dạng.

Du Bội Ngọc nhìn theo bang chủ Cái bang khuấy dần, tự lẩm nhẩm :

- Thoạt đến, thoạt đi, vùng trời đất mang mang, xuất hiện bất thường, nay đông mai tây, nơi nào cũng có mặt, có mặt là hoá dữ ra lành, hoá động ra tĩnh, con người siêu thoát, đa mưu túc trí như thế, phỏng trên đời có mấy ai? Con người giàu nghĩa khí ngập trời?

oOo Cơn mưa dù dai dẳng đến đâu cũng có lúc phải tàn. Mưa nhỏ hạt dần dần, khách lữ hành ít nhất cũng phải có nơi chốn gió. Huống chi, con người dầm mình trọn cơn mưa, cần trốn gió hơn ai hết.

Không nơi trốn gió, tự nhiên phải đi, phải tiếp tục hành trình, đi trong bầu trời ảm đạm, tuy mưa dứt nhưng cảnh vẫn còn u ám lạ lùng.

Chàng đi lầm lũi trong khung cảnh đó, đột nhiên nghe vó ngựa cất dậm dồn, không chỉ một con mà là cả một đoàn, có lẽ đến mười con ngựa.

Vó ngựa bắn tung toé nước mưa, rơi trên người Du Bội Ngọc, đoàn kỵ mã qua ngang, chàng không buồn ngẩng đầu trông cho biết họ là những ai.

Đoàn ngựa qua rồi, đột nhiên một người trong đoàn rời lưng ngựa phi thân trở lại, đáp xuống cạnh chàng.

Người đó mặc y phục chệt màu đen, nước mưa ướt sũng, đôi mắt chớp sáng ngời, tuổi còn nhỏ.

Du Bội Ngọc nhận ra ngay, thiếu niên là một đệ tử phái Điểm Thương. Chàng vội nhớ đến sự lo ngại của Hồng Liên Hoa vừa rồi, buột miệng kêu lên :

- Không lẽ đã có biến cố gì xảy đến cho Tạ đại hiệp?

Người đệ tử phái Điểm Thương nghiêng mình làm lễ với chàng, nghe chàng hỏi thế, mặt biến sắc :

- Công tử đã biết?

Du Bội Ngọc càng sợ hãi :

- Việc ấy...tại hạ...

Người đệ tử phái Điểm Thương trầm gương mặt, nhưng giọng nói hơi cao :

- Đệ tử tìm công tử, ý định báo tin cho công tử rõ, nhưng công tử đã hay hung tin đó, tự nhiên đệ tử phải lấy làm lạ.

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Bất quá, tại hạ tùy khẩu thốt ra do một sự lo ngại canh cánh bên lòng, chứ nào biết được gì!

Thiếu niên cười lạnh :

- Đêm qua, bỗng nhiên gia sư thất tung, cho đến bây giờ, chẳng ai biết người đi đâu cả. Mãi đến trưa nay, Xuất Trần đạo trưởng và Thiên Vân đại sư mới hay tin. Du công tử làm thế nào lại hay tin đó sớm hơn các vị tiền bối chứ?

Lời nói của thiếu niên có vẻ hằn học, mất cả sự Ôn hoà, giọng nói đó có thể đưa song phương đến chỗ xô xát.

Lời đó có hàm cái ý gián tiếp có liên quan trong thất tung của sư phó. Trong lúc đó, mấy kỵ sĩ kia cũng quay ngựa lại, người nào cũng giương tròn mắt nhìn chàng, ánh mắt đó không hoà dịu chút nào.

Đệ tử phái Điểm Thương xưa nay chẳng tỏ ra có thái độ khiêm cung từ tốn, song sau một biến số quan trọng, họ có quyền nghi ngờ và họ có quyền mất hẳn lễ độ với những người họ nghi là thủ phạm hoặc liên quan đến biến cố đó.

Hiện tại, họ mất bình tĩnh đối với Du Bội Ngọc, cũng là một sự thường, chẳng có gì quá đáng cả.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tại đại hiệp xuất ngoại, biết đâu chẳng gặp một vị bằng hữu nào đó, lưu lại hàn huyên, hoặc chung vui chén rượu quân cờ thanh thử chưa về căn cứ ngay, chứ vũ công của đại hiệp trên đời này có nhân vật nào sánh bằng, các vị lo ngại e quá chăng?

Thiếu niên lạnh lùng thốt :

- Công tử còn lạ gì, phàm là người trong Điểm Thương phái, vật bất ly thân kiếm còn người còn, kiếm mất người mất! Sáng sớm hôm nay, tại hạ bỗng nhiên bắt gặp thanh kiếm của gia sư trong bụi cỏ bên ngoài trụ sở, điều đó là nghĩa gì? Vật còn đó, người đi đâu? Dĩ nhiên, bọn tại hạ phải kinh hoàng sửng sốt! Sự kiện này, trong bốn phái, từ trên xuống dưới, ai ai cũng nhận là một biến cố hãi hùng.

Du Bội Ngọc hơi biến sắc :

- Điều đó...điều đó...

Chàng trầm nghĩ :

mình đã biết khá nhiều bí mật có liên quan đến vụ thất tung của Tà đại hiệp, nhưng không thể nào bày tỏ với những đệ tử phái Điểm Thương, bởi có nói ra, chắc chẳng ai chịu tin, như vậy, còn nói làm gì nữa? Cho nên, chàng im lặng, điều đó cũng làm cho thái độ của chàng mập mờ thêm.

Một kỵ sĩ khác cất tiếng :

- Tại sao hôm nay Du công tử độc hành? Còn Thiên Cang đạo trưởng đâu?

Người ở đâu?

Một người khác lại hỏi :

- Tại sao Du công tử có vẻ bối rối thế? Chừng như công tử có giao thủ với ai cách đây không bao lâu?

Một người thứ ba tiếp nối :

- Quanh đây chẳng có dấu chân người, công tử giao đấu cùng ai thế?

7. Mưa Đêm Huyền Ảo

Bị cật vấn liên tiếp, Du Bội Ngọc chẳng biết đối đáp làm sao cho xuôi.

Chẳng làm sao nói được với họ là Thiên Cang đạo trưởng đã bị Tà Thiên Bích hạ sát rồi? Chàng làm sao nói được với họ, Tà Thiên Bích là người giả mạo.

Phải chi Tà Thiên Bích còn toàn vẹn thì hài thì chàng còn đòi hỏi sự khám nghiệm, bởi dù sao bọn đệ tử phái Điểm Thương cũng nhận ra người trong phái.

Nhưng, xác thịt của Tà Thiên Bích đã bị Hoá cốt đơn tiêu diệt, chứng vật đâu còn để chứng minh cho lời nói của chàng.

Tự nhiên chàng nín lặng.

Thiếu niên đầu tiên đưa tay sờ đốc kiếm, trầm lặng :

- Tại sao Du công tử không đáp?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Các vị hoà nghị tại hạ có liên quan đến việc thất tung của Tạ đại hiệp, các vị lắm! Làm một cách tai hại! Các vị lắm, tại hạ còn nói làm sao? Biết nói gì?

Thiếu niên hơi dịu thần sắc một chút :

- Đã vậy, xin mời công tử về căn cứ gặp vị minh chủ, có lẽ công tử biết rất nhiều việc không tiện nói ra với bọn tại hạ, chỉ có thể tỏ bày với minh chủ thôi! Phải vậy chăng công tử?

Du Bội Ngọc biến sắc, không đợi hấn dứt câu, vụt hét lên :

- Không! Tại hạ không trở về đây đâu! Tại hạ không đi!

Thiếu niên đệ tử phái Điểm Thương trầm giọng :

- Tại sao công tử không chịu trở về?

Một người khác tiếp nói :

- Nếu không làm điều gì cả thẹn với lương tâm, thì tại sao không giám trở về?

Tất cả mọi người đều nhảy xuống ngựa, tất cả đều tuốt kiếm khỏi vỏ, lăm lăm trong tay.

Thiếu niên cầm đầu trở giọng quát to :

- Du Bội Ngọc! Nếu hôm nay, ngươi khước từ trở về ngươi chỉ có cách chạy lên trời mới thoát khỏi bọn ta!

Du Bội Ngọc xuất mồ hôi trán, không rõ chàng quá sợ hay quá lo, mồ hôi kết thành dòng, chảy ròng ròng xuống mặt.

Chàng nghe tay chân lạnh, xương sống lạnh, toàn thân đều lạnh, chưa biết phải ứng phó như thế nào với bọn đệ tử phái Điểm Thương, đột nhiên, từ xa vọng lại một giọng nói lạnh lùng :

- Du Bội Ngọc! Ngươi không cần phải trở về nữa!

Du Bội Ngọc nhận ra bọn đó chính là đệ tử phái Côn Lôn.

Thiếu niên đệ tử phái Điểm Thương hoành ngang ngọn kiếm, cao giọng thốt :

- Hẳn dù là người trong phái Côn Lôn, song hẳn phải theo bọn tại hạ trở về căn cứ phái Điểm Thương, từ bao lâu nay, bọn tại hạ chẳng bao giờ dám vô lễ với các vị đạo huynh, song sự việc hôm nay có liên quan đến bốn chưởng môn, mong các vị đạo huynh hiểu cho và đừng để những điều đáng tiếc phải xảy ra giữa nhau!

Bọn đệ tử phái Côn Lôn người nào cũng lộ vẻ trầm trọng nơi gương mặt, trầm trọng hơn Điểm Thương phái nhiều.

Đạo nhân phái Côn Lôn cầm đầu nội bọn, hấn có lún phún râu, nhìn thẳng vào mặt Du Bội Ngọc, từ từ buông từng tiếng :

- Ngươi không cần phải về mà cũng không cần phải đi đâu cả!

Du Bội Ngọc giật mình lùi lại mấy bước :

- Tại hạ không hiểu gì cả!

Đạo nhân nhếch nụ cười thâm, y hướng sang bọn đệ tử Điểm Thương :

- Chưởng môn quý phái thất tung, còn chưởng môn bốn phái thì...

Không rõ y xúc động như thế nào, tay y run run, chiếc dù rơi xuống đất.

Thiếu niên đệ tử phái Điểm Thương kêu lên thất thanh :

- Trời! Thiên Cang đạo trưởng đã..quy tiên?

Đệ tử Điểm Thương xanh mặt :

- Thật vậy?

Đạo nhân Côn Lôn rít lên :

- Bọn bản đạo vừa thu thập thi hài của gia sư!

Đệ tử Điểm Thương phái càng phút càng kinh động hơn :

- Thiên Cang đạo trưởng đã luyện được nội ngoại công phu đến mức lư hoa? thuần thanh, trong vòng năm trượng, không một tiếng động khê nào qua khỏi thính giác của người, làm sao lại có kẻ ám toán nổi? Điều đó dù là sự thật cũng khó tin vô cùng!

Đạo nhân Côn Lôn nghiêng rằng :

- Kẻ ám toán được gia sư phải là kẻ mà người rất không đề phòng, do đó người mới bị ám toán chứ nếu không thì trên đời này, đừng mong có kẻ nào hạ nổi!

Tất cả mọi người trong hai phái Điểm Thương và Côn Lôn đều dồn ánh mắt sang Du Bội Ngọc, ánh mắt ngời lên niềm cảm phần vô biên, gương mặt tràn đầy sát khí.

Đạo nhân rít giọng như lựa xé :

- Du Bội Ngọc! Người hãy nói, nói đi, lão đạo trưởng vì sao lại chết thảm như thế?

Du Bội Ngọc thấy rõ vẻ oán độc ngời lên nơi ánh mắt của mọi người hiện diện, kể cả song phương, chàng hơi nao núng, rung rung người, ấp úng :

- Đạo trưởng...đạo trưởng...

Đạo nhân Côn Lôn hét to :

- Có phải đạo trưởng chết dưới tay người chăng?

Du Bội Ngọc đưa hai tay che mặt :

- Không! Tại hạ chẳng bao giờ...dù tại hạ có bị bức tử cũng không làm một việc như thế để cầu sống! Không! Chẳng bao giờ tại hạ động đến một sợi lông chân của đạo trưởng!

Soạt!

Thanh kiếm nơi sườn chàng đã bị một người nào đó rút tuốt ra khỏi vỏ.

Người rút kiếm chính là đạo nhân Côn Lôn, cầm đầu đồng bạn đưa kiếm lên nhìn. Tay rung rung, thanh kiếm cũng rung theo. Y nhìn một lúc rồi chong mũi kiếm trước mặt Du Bội Ngọc, ánh mắt bắn sang chàng, ánh mắt sắc như thép lạnh của một mũi tên độc, y cố dần xúc động, thốt :

- Nói! Du Bội Ngọc! Nói mau, có phải người dùng thanh kiếm này hạ sát đạo trưởng chăng?

Y nói đúng, chính thanh kiếm đó xuyên ngực Thiên Cang đạo trưởng, chủ nhân của thanh kiếm đã tiêu hồn tan xác nhưng vật còn đó, vật ở trong tay chàng.

Chàng còn nói làm sao? Lòng chàng nhói mạnh, chàng lùi lại lùi mãi...

Chàng lùi, mũi kiếm cứ tiến theo, theo mãi. Khoảng cách vẫn y như cũ. Nếu so ra, mũi kiếm không sắc bén bằng ánh mắt người cầm kiếm.

Không hiểu vì quá xúc động vì kiệt sức hay vì quá sợ hãi, hay lại có một chủ trương gì, chàng ngã khụy xuống, ngửa mặt lên không.

Chàng tuân đôi dòng lệ, hoà nước mưa, ướt cả mặt mày, gào to :

- Trời! Tại sao tôi lại có một số phận bi đát như thế này? Có phải tôi đến đoạn đường cùng rồi chăng?

Coong!

Thanh trường kiếm rải trước mặt chàng.

Đạo nhân Côn Lôn gần từng tiếng :

- Mọi nẻo đường đều cùng đối với người, chỉ còn một nẻo đó do thanh trường kiếm mở rộng cho người! Nên chọn nẻo đó đi, ta e quá muộn nếu người còn chần chờ!

Đúng! Chàng còn nẻo nào khác hơn về lối âm cảnh?

Không đi con đường đó, chàng phải có lý do biện hộ cho mình, chàng tìm đâu cho có lý do? Khi một con người mang nỗi oan vô lượng, con người đó chỉ còn cái chết là cớ bỏ được khổ đau. Dù chàng có giải thích cách nào, chắc chắn không ai tin được sự tình, chàng còn giải thích làm gì chứ?

Hiện tại, con người có thể minh cho chàng được phần nào là Hồng Liên Hoa, bang chủ Cái bang, nhưng đã chắc gì bọn đệ tử hai phái Côn Luân và Điểm Thương tin được y? Vả lại, Hồng Liên Hoa sẽ đưa chứng cứ gì khả dĩ tạo niềm tin nơi họ?

Giả sử trong trường hợp thông thường, tiếng nói của Hồng Liên Hoa có thể gây được tin tưởng nơi họ, nhưng trước cái chết của Thiên Cang đạo trưởng và sự thất tung của chương môn nhân phái Điểm Thương, hai sự kiện vô cùng lớn cho một số đông người, liệu số đông người có thể tin nhiệm hoàn toàn vào lời nói suông của một người chăng?

Du Bội Ngọc suy nghĩ rất kỹ, chàng thấy không còn hy vọng gì tìm được lối thoát, từ từ đưa tay nhặt thanh trường kiếm.

Chàng nhặt thanh trường kiếm, bọn đệ tử hai phái Côn Luân và Điểm Thương cảm chắc là chàng sẽ quay mũi kiếm tự đâm vào yết hầu, chàng sẽ tự tử.

Không, trái với chỗ tưởng tượng của họ, chàng vùng đứng lên, vung thanh kiếm nhào tới họ.

Bọn đệ tử hai phái hết sức kinh hoàng, cùng nhảy lùi lại, tán loạn hàng ngũ.

Nhưng, họ là những môn đồ hữu hạng của hai phái, bất quá họ chỉ sửng sốt trong phút giây đầu, qua phút giây đó rồi, họ bình tĩnh trở lại, họ lợi hại như thường.

Những người nhanh phản ứng hơn nội bọn, đã rút kiếm cầm tay trong khi họ lùi lại, thủ kiếm chắc rồi, họ liền lướt tới.

Tay họ vung lên, một loạt cầu vòng bay ra chúi xuống đầu Du Bội Ngọc.

Rỗng! Rỗng!

Có mấy thanh kiếm bị bật tung lên không, Du Bội Ngọc trợn trừng đôi mắt nhìn những người tuốt kiếm, mắt chàng toé lửa căm hờn.

Tất cả không ngờ chàng có một thần lực ghê gớm như thế.

Kiếm vượt khỏi tay, người bị chấn dội, vòng vây hơi tản ra, mở một lối vừa đủ cho chàng thoát đi. Chàng không để mất phút giây quý báu đó, lập tức vọt mình lướt qua đầu chúng, đỡ hết tốc độ phòng đi, thoáng mắt đã ra xa ngoài mười trượng.

Mưa vẫn còn nặng hạt, Du Bội Ngọc cầm đầu cầm cổ chạy đi, chàng không còn tưởng gì khác hơn là chạy, chạy càng nhanh càng có lợi. Chàng chạy, không phải sợ chết, chàng chỉ trốn cái cảnh bị hàm oan, hiện tại không thể phân trần gì, nếu ở lại thì kẹt trong tay đệ tử hai phái, thà chạy đi sau này sẽ giải thích.

Con người ai cũng gặp nạn, chạy trốn nạn tai không phải là khiếm nhục, chết vì một tai nạn mà mình có thể tránh đâu phải là tham sanh. Do đó, chàng chạy.

Chàng chạy, bọn kia nào chịu bỏ qua? Sau lưng chàng có tiếng hét tiếng la, tiếng chân người, tất cả đệ tử hai phái đều giở thuật khinh công cố đuổi bắt chàng cho kì được.

Đuổi càng nhanh, chạy phải nhanh hơn, trừ khi người chạy kém hơn người đuổi.

Chàng cứ chạy bất kể đường trơn trượt, ướt át, mưa nặng hạt quất mạnh vào mặt chàng như những viên sỏi nhỏ, đau vô cùng.

Tiếng hét, tiếng la phía sau lưng chàng dần dần nhỏ lại, khoảng cách dĩ nhiên dần dần xa, nhưng chàng không thể dừng chân, trái lại càng cố gắng chạy, chạy càng xa càng có lợi.

Tuy nhiên, sức người có hạn, trong lúc nguy hiểm, chạy bất kể chết nhờ công lực của mình, mà cũng nhờ một siêu lực do bản năng tự tồn phát động, công lực dù cao cũng đến lúc kiệt, siêu lực bất quá chỉ bùng loé như ánh hồ quang, cuối cùng rồi cũng phải đến giới hạn của nó. Chàng phải thấm mệt, mệt là thân chậm, bước nặng, chàng ngưng chạy một lúc nữa rồi ngã quỵ.

Ngã mấy lần, mắt chàng hoa lên, không còn trông thấy gì rõ cả, giả dĩ, mưa nặng hạt, màn mưa dày, tầm mắt của chàng thu hẹp trong vài bước.

Tâm thần chàng căng mông lung, cơ hồ thần trí không còn sáng suốt, trong cảnh mông lung mơ hồ đó, chàng dường tượng nghe có tiếng bánh xe kéo kẹt, có tiếng chân ngựa.

Đang cơn mưa dầm, nghe tiếng xe tiếng ngựa, tất cỗ xe ngựa đó phải ở rất gần.

Nhưng xe của ai? Từ đâu đến và đi về đâu?

Cổ trần định tinh thần, chàng lắng nghe, giương mắt nhìn qua làn mưa...

Chàng dường tượng thấy một cỗ xe to lớn đang tiến dần về phía chàng. Bất giác, chàng hoảng sợ định lẩn tránh, nhưng vừa đứng lên lại ngã xuống, còn tránh vào đâu được nữa? Gượng đứng lên ngã xuống mấy lần, sau cùng, chàng bất tỉnh luôn.

Mưa vẫn rơi, rơi nặng hạt, bầu trời càng phút càng u ám.

Xe cứ tiến tới, ngựa cứ nện móng xuống con đường sũng nước.

Lúc Du Bội Ngọc tỉnh lại, chàng nhận ra mình ở trong xe, mưa còn rơi, rơi bùng bùng trên mui xe, trước cán xe, tiếng mưa hoà với tiếng vó ngựa cất đều.

Có cái gì buồn hơn tiếng mưa rơi nhiều hạt, tiếng vó ngựa rền đều đều trong một khung cảnh hoang vắng, chỉ có giá lạnh vi vu, thỉnh thoảng len đến nơi mình ngồi hay nằm, mơ mơ tưởng tưởng? Nhặt làm sao! Càng nhặt càng buồn! Tiếng mưa rơi, tiếng vó ngựa vang trong nước, không phá tan cái tử tịch trong mình, không khêu động nhựa sống của một con người vừa thoát khỏi hải hùng kinh rợn.

Tại sao chàng có mặt trong cỗ xe này, chàng tự hỏi :

- Có thể ta lại rơi vào tay kẻ thù? Hay ít nhất cũng là những người không có thiện cảm với ta? Chủ nhân cỗ xe là ai? Tự nhiên do lòng trắc ẩn nhặt ta lên xe, hay có nhận ra ta là ai, bắt ta với một dụng ý riêng biệt?

Trong xe, ánh sáng mờ mờ, một chiếc đèn treo nơi mui, chao qua chao lại theo đà xe lắc, càng làm cho ánh sáng mờ hơn và ánh sang rung rinh tạo lên vẻ huyền ảo trong cơn mưa tầm tã.

Ắc thay, một ngọn gió từ bên ngoài thổi mạnh vào, làm cho ngọn đèn phụt tắt, cảnh mờ mờ vụt tối, Du Bội Ngọc cảm thấy mình chói với trong cái tối bất ngờ.

Cỗ xe chứa chất vô số vật, toàn là tạp vật, chổi thùng, thùng rỗng, nồi niêu, chùng như cỗ xe đang đảm nhận cuộc di cư của gia đình nào đó.

Du Bội Ngọc hoang mang vô cùng, không dẫn được tính hiếu kỳ, vội đưa tay nhẹ hé tấm vải che mui phía trước.

Chàng trông thấy người đánh xe là một lão nhân, đội nón mang áo đi mưa như hàng dân dã, nghèo nàn, lão đưa lưng về phía chàng, thành ra chàng không trông thấy mặt mày lão ra sao, chỉ có mớ tóc bạc trắng thì phủ bông bênh trên vai lão.

Râu của lão khá dài, gió cuốn bạt về phía hậu, chen lẫn trong mớ tóc trắng.

Bất giác chàng thở dài, tấm lòng vàng trong manh áo vải! Lão nhân nghèo có thiện tâm cứu mạng chàng, khỏi chết lạnh dưới mưa.

Nghe tiếng thở dài của chàng, lão nhân cười nhẹ nói :

- Du Bội Ngọc! Người tỉnh lại rồi đó phải không?

Du Bội Ngọc biến sắc, hấp tấp hỏi lại :

- Lão trượng...lão trượng biết tại hạ?

Lão nhân quay đầu lại nhìn chàng, điểm một nụ cười :

- Vừa rồi, ta nghe tiếng người la hét vang dội khắp nơi, đại khái những người đó kêu lên :

Du Bội Ngọc! Người chạy đi đâu cho khỏi! Do đó ta đoán ra người!

Mặt lão nhăn nheo, cần cổ đượm vẻ phong trần, gương mặt của một người từng trải qua bao gian lao cơ khổ, cụ thể, lão già trước tuổi.

Nụ cười của lão biểu lộ một sự thông minh vô tưởng, nụ cười có những nét từ hiền dù lão chứng tỏ hạng người cần lao, gian khổ, từng dày dạn phong trần, nụ cười của lão cởi mở, sáng chói niềm hoan hỉ, biểu lộ sự an phận, vui với số phận của mình.

Du Bội Ngọc cúi đầu thấp một chút :

- Đa tạ lão trượng!

Lão nhân cười tiếp :

- Đừng tạ Ôn ta! Ta cứu người vì ta trông diện mạo người, biết không phải hạng bại hoại, nếu không, ta đã mang người đến cho bọn người đã cố vây bắt người!

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng nhếch nụ cười thâm :

- Có lẽ từ lâu lắm rồi, từ bao giờ tại hạ không còn nhớ rõ nữa, lão trượng là người thứ nhất cho tại hạ không phải là kẻ bại hoại!

Lão nhân cười ha hả :

- Người đã chịu lắm đắng cay trong cuộc đời rồi chắc! Thôi được rồi! Đừng lo nghĩ gì cả! Hãy theo ta về nhà uống chén trà thơm, nhấp chung rượu nồng, sưởi ấm lòng lại, ta bảo đảm người sẽ thấy yêu đời hơn!

Lão ra roi quát mạnh vào mình ngựa. Con ngựa lồng lên, cất vó nhanh hơn, bánh xe nghiêng đất nhão, cố lăn theo đà ngựa.

Thời gian lúc đó vào khoảng ngày tàn đêm đến, mưa vẫn còn nặng hạt. Du Bội Ngọc định ninh lão già nghèo nàn đánh xe tất phải trú ngụ tại một gian nhà tồi tàn xơ xác lắm.

Nghĩ vậy, chàng thấy khoan khoái vô cùng, có lẽ, chàng không muốn lạc lõng vào những lễ nghi rườm rà, mất hẳn cả tự do.

Nằm trong cỗ xe, chàng phát họa một ngôi nhà cỏ bao bọc bởi những bức tường đất, tuy bằng đất nhưng sách sẽ, trong nhà có giường trúc, nhất là có ngọn lửa hồng.

Không gì chàng quý hơn bằng một ngọn lửa hồng trong lúc này, chàng sẽ ngồi sưởi ấm bên ngọn lửa hồng lằng lằng, mọi sự đã có một cụ già hiền hậu chu hiện cho chàng.

Và chàng sẽ khoan khoái một giấc ngủ an tường, không còn sợ bọn đệ tử Điểm Thương và Côn Lôn phiền nhiễu.

Lão nhân bên ngoài cất tiếng giục ngựa :

- Ngựa! Ngựa! Mau lên chứ! Sắp đến nơi rồi! Người không trông thấy gì sao?

Du Bội Ngọc nôn nao, đưa tay hé tấm vải hé phía trước nhìn ra, trông thấy một con đường đá, nước mưa đã rửa sạch nhẵn những bụi đất bám từ những ngày qua, đường đá phô trắng bóng.

Trời!

Nơi tận đầu đường, nào phải ngôi nhà cỏ tồi tàn xơ xác?

Tận đầu đường đá là một toà trang viện nguy nga đồ sộ, tráng lệ huy hoàng, từ xa vẫn thấy từng dãy nhà ngang dọc, mái chên chúc từng lớp từng lớp, chẳng khác một nơi cư ngụ của một bậc vương hầu khi từ quan ẩn dật hưởng nhàn.

Du Bội Ngọc hoảng hồn, lảo nhảm :

- Lão trượng! Lão trượng! Chính...chính nơi đó...cơ sở của lão trượng?

- Phải!

Du Bội Ngọc sững sờ, chẳng còn biết nói gì bây giờ?

Nếu bầu trời sụp đổ, chàng cũng không kinh khủng bằng. Có thể lão nhân nguy trang thành hạng người nghèo hèn chẳng? Tại sao lão làm thế? Lão nhân là một cao quan ẩn dật? Lão nhân là một nhân vật vũ lâm hay một tay đại đạo trá hình?

Dù cho ai cũng thế, bắt chàng mang về đây với dụng ý gì? Nếu có ác ý, tại sao không hạ sát chàng tại chỗ?

Nơi cổng lớn, có hai thạch sư, hình dáng hết sức kiên hùng. Dưới vọng lầu canh, ngựa hí vang, mấy trang đại hán mang đao lướt qua lướt lại.

Có ngựa mạnh, có kỵ sỹ yên hùng, dù là ai cũng chẳng cần biết chỉ cần biết là lão nhân không phải hạng tầm thường. Lão nhân là một nhân vật trong vũ lâm, một nhân vật thượng đỉnh mới có được cơ sở và một nơi phong thế như thế!

Ắc thay, hiện tại người trong vũ lâm, còn ai không phải là cừu địch của Du Bội Ngọc?

Chàng nghe lạnh cả chân tay, cả thân hình, chàng muốn nhảy xuống xe thoát chạy lẩn, song khí lực không còn, vả lại, nếu có chạy cũng gần như quá muộn rồi.

Cổ xe tiến vào trang viện.

Theo lỗ hở trong cổ xe, Du Bội Ngọc nhìn ra ngoài.

Sảnh đường có ánh đèn, đèn chiếu qua bức rèm, một vài tia sáng quét thẳng đến chàng.

Nhờ ánh đèn đó, chàng có thể nhìn rõ những gì nơi đại sảnh, ít nhất cũng thấy được những chỗ không bị bức rèm che kín.

Bên tả là một đạo nhân phái Côn Lôn, mặt trắng, ánh mắt sắc hơn lưỡi kiếm.

Nhận ra đạo nhân đó ở phái nào, Du Bội Ngọc càng lạnh mình hơn, càng lạnh, chàng càng rung, tay chân rung, thân hình rung, chàng cố dần cơn rung, sợ đạo nhân biết.

Đạo nhân mặt trắng bước ra chặn đầu xe, thốt :

- A! Lão nhân gia đã về! Chẳng hay lão nhân gia có gặp thiếu niên ấy chẳng?

Lão nhân mỉm cười :

- Thiếu niên thiếu gì? Ta gặp khối thiếu niên, chẳng hay người định nói đến thiếu niên nào?

Đạo nhân mặt trắng thốt :

- Hắn mặc áo bố màu xanh, gương mặt anh tuấn nhưng tinh thần không được tươi tỉnh lắm!

Lão nhân à lên một tiếng :

- Loại thiếu niên đó, ta có gặp một lần!

Đạo nhân mặt trắng trở mắt :

- Hiện tại, hắn ở đâu?

Lão nhân sờ râu, vuốt vuốt :

- Chẳng những ta trông thấy hắn, ta còn mang hắn về đây!

Bên ngoài, lão nhân buông dứt câu nói, bên trong, Du Bội Ngọc hôn mê liền.

Đạo nhân chớp ánh mắt lạnh lùng, nhìn lão nhân gia, gần từng tiếng :

- Thiếu niên đó lâm vào tình trạng bối rối, hẳn không thể nào chạy xa nữa được, tự nhiên lão trượng phải gặp hắn, gặp hắn phải bắt hắn mang về. Điều đó là lẽ dĩ nhiên, xin lão trượng ghi nhớ điều này, đối với Bạch Hạc đạo nhân, không thể đùa được! Bạch Hạc đạo nhân phái Côn Lôn xưa nay không thích đùa!

Đạo nhân buông đứt câu, bỏ đi vào.

Lão nhân thở dài :

- Người đã biết thế nào ta cũng mang thiếu niên về đây, tại sao còn hỏi?

Lão cho ngựa rẽ vào một con đường nhỏ trong trang, khẽ tặc lưỡi, lẩm nhẩm :

- Thiếu niên! Thiếu niên! Giờ thì người đã biết rồi, càng thông minh càng dễ bị thiên hạ lừa, người chỉ có cách tìm phương pháp nào lừa lại chúng, có như vậy mới mong thoát hiểm với chúng!

Lão muốn cho Du Bội Ngọc nghe những gì lão lẩm nhẩm, song chàng còn nghe gì trong cơn mê man? Đến lúc chàng nghe thì lão nhân không thể nói và lúc đó dĩ nhiên chàng đã ở trong nhà rồi!

Khi Du Bội Ngọc tỉnh lại, chàng hết sức lấy làm lạ là nhận ra mình ở trong một căn nhà điều tàn như chàng đã phác họa. trong tâm tưởng khi còn ở trong xe. Hình ảnh một toà trang viện huy hoàng tráng lệ biến mất nhường chỗ cho bốn bức tường loang lổ, loại tường đất, tô màu loại tường đó qua năm tháng phơi pha, trông càng ảm đạm hơn một ngôi nhà cổ.

Căn nhà đã điều tàn thì vật dụng trong nhà cũng không còn nguyên vẹn, khả quan gì, ghế gãy, chân giường xiêu vẹo, chén bát sứ mẻ, bình rượu bình nước và hai chén bằng sành trông nghèo nàn làm sao! Trên bàn, có vài cái bát còn chút thức ăn bám đọng.

Mưa! Mưa bên ngoài! Mưa dột ngay trong nhà!

Tránh mưa vào nhà, vào nhà gặp mưa, con người lâm vào cảnh đó hết sức nản lòng!

Mưa dột ngay trên chiếc giường mà Du Bội Ngọc đang nằm.

Ai đã cởi tuột hết y phục của chàng, thân hình nhùng nhệng cuộn trong chiếc khăn khá dày. Khăn dày không tạo cho chàng một hơi ấm, chàng vẫn nghe lạnh như thường, lạnh đến run người.

Trong căn nhà không có người nào khác ngoài chàng, lão nhân lúc đó cũng vắng mặt luôn.

Lạnh quá, chàng chịu không thấu, cố gắng thu tàn lực nhảy xuống giường, mang chiếc chăn theo quấn quanh mình, một vì lạnh, một vì thân trần truồng.

Ở trên chiếc giường, chăn còn nặng hướng chỉ chàng mang theo bên người với tất cả sức nặng của nó không được chiếc giường san sẻ cho, chàng nghe nặng vô tưởng, nặng như con thạch sùng trước nhà chàng thuở nào.

Chàng lê bước đến gần chiếc cửa sổ chắn song bằng cây to, bên ngoài cửa sổ kia là một hoa viên rất rộng.

Xa xa là toà trang viện có ánh đèn sáng choang.

Chàng thức ngộ, thì ra căn nhà chàng có mặt hiện tại là một căn nhà thuộc toà trang viện.

Nhìn bóng đen vàng nhạt trong căn nhà, so với ánh đèn sáng choang xa xa, chàng mỉm cười chua chát trước sự sai biệt của giai cấp con người! Những cái giai cấp đó thể hiện bằng vật chất phô rõ trước mắt. Cái giai cấp đó, mọi người đều có thể vượt đến, mọi người đều có thể chen chân.

Còn cái giai cấp vô hình, cái giai cấp xây dựng phẩm cách con người thì còn lâu con người mới vượt đến.

Đèn dù sáng toà trang viện quá rộng, có những chỗ đèn không chiếu đến vẫn tối tăm như thường, và vì có chỗ tối chỗ sáng, toà trang viện có vẻ huyền bí trong đêm mưa.

Du Bội Ngọc hết sức hoang mang tự hỏi :

- Đây là đâu? Và sự tình thế nào? Ta đã lạc vào một khung cảnh ma chẳng?

Một bóng đen mờ mờ ảo ảo tiến tới, chao chao trong gió, không khác gì đốm lửa ma.

Rồi giọng ca vẳng vang lên như từ cõi âm về.

Lời ca đại khái cho rằng tất cả những gì trên đời này đều là mộng ảo, không đáng cho mình lưu luyến, thì tại sao người cứ mãi lao đầu vào chốn thị phi, cứ mãi chạy theo danh vọng? Chết rồi còn ai mang vào lòng đất được gì?

Lời ca lâm ly thống thiết ảm đạm, thâm lương như câu than thờ, mỉa mai như câu châm biếm.

Lời ca nghe càng lúc càng gần, ánh đèn càng lúc càng tỏ. Cuối cùng là một bóng trắng xuất hiện trong tầm mắt của Du Bội Ngọc.

Bóng trắng có dáng dấp yếu điệu, thướt tha, áo sát mình, tóc buông xoã, chập chờn theo đèn, trông như bóng quỷ về.

Bóng trắng như đã đến gần, ánh đèn soi rõ mặt bóng đó, một khuôn mặt trắng xanh, trắng như không có hạt máu nào dưới làn da lạnh, đôi mắt của bóng đó trũng sâu dường như không đáy, nhưng từ trong trũng có ánh sáng hắt ra lạnh lùng.

Bóng trắng là một nữ nhân rất đẹp, một vẻ đẹp lạnh lùng, một vẻ đẹp chỉ nên đứng xa xa tán thưởng như tuyệt nhiên chẳng nên gần, nếu mình sợ cái lạnh của giá băng.

Du Bội Ngọc tựa mình vào khung cửa sổ bất động. Dù chàng muốn cự quay thân mình, chàng cũng không có sức lực nhích động; bất quá hiện tại, còn bao nhiêu khí lực, chàng vận dụng để duy trì cho thân xác khỏi ngã thôi. Giả sử có thể cử động, chắc chắn chàng cũng không cử động nổi, có lẽ niềm sợ hãi làm chàng tê dại toàn thân, trở mình như tượng gỗ.

Kẹt!

Một tiếng kẹt khe vang lên, cánh cửa mở ra. Do một tiềm lực của bản năng tự tồn, Du Bội Ngọc xoay người lại nhìn ra cửa.

Lão nhân đánh xe không rõ từ lúc nào, đứng ngoài cửa. Mở cửa ra, lão bước vào.

Du Bội Ngọc chớp tới, vụt tay vào mình lão, rung rung giọng hỏi :

- Bên ngoài...bên ngoài có người...ai thế?

Lão nhân híp mắt cười :

- Làm gì có người bên ngoài!

Du Bội Ngọc không dám mở rộng cánh cửa nhìn ra ngoài.

Vẫn ánh đèn từ trang viện xa xa, vẫn khu vườn vắng rộng đến tối, nào có bóng người? Nào có bóng đèn mờ ảo?

Chàng nhìn ra ngoài, lão nhân không nhìn, lão chỉ cười nụ, nụ cười của lão có vẻ vừa trào lộng vừa thương hại.

Du Bội Ngọc quay mình lại, nắm áo lão, gặc gặc :

- Lão trượng! Lão trượng! Đây là đâu? Lão là ai?

Lão nhân điềm nhiên :

- Lão là ai? Bất quá lão là người đã cứu ngươi chứ còn là gì?

Du Bội Ngọc giật mình, buông tay ngay, lùi lại mấy bước, rơi mình trên chiếc ghế trúc ọp ẹp, mồ hôi ướt cả đầu và trán.

Lão nhân lắc đầu thốt :

- Đúng! Sao ngươi cứ nghĩ viễn vông? Nghĩ nhiều vô ích lại còn thêm hoang mang phiền phức lắm đấy!

Đôi tay nắm chặt thành ghế trúc, Du Bội Ngọc lăm nhăm như kẻ điên :

- Tại hạ thấy...rõ ràng tại hạ thấy...

Lão nhân nhìn sững chàng :

- Không! Người chẳng thấy gì cả! Người không thấy bất cứ việc gì!

Du Bội Ngọc giật mình nhận ra trong ánh mắt của lão nhân có một ma lực khủng khiếp vô cùng, ánh mắt đó làm chàng mất cả tự chủ, chàng nhếch một nụ cười thâm thiết :

- Lão trượng nói đúng! Tại hạ không trông thấy gì cả!

Lão nhân gật đầu :

- Vậy là phải! Thấy nhiều khổ nhiều, thấy ít khổ ít! Không thấy gì hết lại càng hay hơn!

Lão đặt chiếc nồi nhỏ lên bàn bảo Du Bội Ngọc :

- Hiện tại, người hãy uống một chén nước vừa đắng vừa cay này đi! Uống để ngủ cho qua đêm rồi ngày mai trời lại sáng, một ngày mới mở màn thay thế cho ngày cũ nhiều sóng gió! Ngày nay khác ngày hôm qua và ngày mai khác hơn ngày hôm nay!

Du Bội Ngọc lại cười thâm :

- Phải! Vô luận làm sao, ngày nay cũng phải chấm dứt, ngày chấm dứt là sóng gió tạm dừng, mình hy vọng ở ngày mai, ngày mai trời lại sáng!

Chàng ngủ, đứng ra chàng mê vì hải hùng, mê vì chất thuốc trong chén nước lão nhân bảo uống.

Trong cơn mê, chàng thấy toàn một màn đen dày đặc, phủ quanh mình, chàng sợ hãi toát mồ hôi.

Chàng toát mồ hôi đến độ chiếc chăn ẩm ướt, có lẽ chàng lăn lộn lắm nên chiếc giường trúc cũng bật kêu lên ken két từng hồi.

Giường trúc kêu nhỏ, chàng vẫn mê man luôn, giường trúc bật kêu lớn, chàng giật mình tỉnh cơn mê, mở to mắt, bắt giắc chàng bừng tỉnh.

Thì ra không phải chàng đau đớn hải hùng trong cơn mê khiến chàng lăn lộn, chàng đang vẫy vùng đúng hơn. Có đôi bàn tay trắng xanh, đôi bàn tay đó đang đặt nơi yết hầu chàng, đang từ từ bóp mạnh.

Chàng thét lên :

- Ai? Người là ai?

Thoạt trên, chàng chỉ thấy đôi bàn tay chứ chưa thấy người, phản ứng đầu tiên của bản năng tự tồn, khiến chàng hỏi trước khi nhìn.

Chiếc đèn vẫn còn đó, toa? ánh sáng mờ mờ không đủ soi rõ ràng con người đang bóp cổ chàng, song chàng cũng nhận ra được người đó bỏ xoã tóc phủ dài xuống mình, gương mặt nhợt xanh màu chết, nhưng đôi mắt lại vừa đẹp vừa lạnh.

Suối tóc buông xoã, có cái vẻ một tầng mây mỏng phủ quanh người, nàng càng tạo cho một hình ảnh huyền huyền ảo ảo trong ánh sáng mờ mờ. Chàng hỏi dứt câu ngắn ngủi, bóng người đó liền biến mất.

Bóng đó là ai?

Có phải bóng người chàng đã thấy trong màn mưa trước đó, tay cầm đèn từ từ tiến về phía chàng?

Chàng đưa tay soát lại yết hầu xem có gì khác lạ nơi đó chẳng. Hơi thở của chàng dập dồn hơn trước. Chàng tự hỏi bóng đó là một con người thật sự hay chỉ là một bóng ma, mặt chưa được chấp nhận, thì chàng nên ẩn tránh mọi con mắt của mọi người mới phải. Nhưng chàng vẫn đi tới để chường mặt, để đối diện và rất có thể sẽ đối thoại với nữ nhân.

Chẳng những chàng không ẩn tránh, chàng còn sợ nàng biến mất như đêm vừa qua.

Chàng không phải lo ngại, nàng vẫn đứng lặng tại đó, ngẩng lên, mắt mơ màng, thân hình bất động trong thế dò dẫm.

Gần đến nơi, chàng gọi to :

- A! Cô nương...

Nàng nhìn chàng, ánh mắt của nàng đẹp làm sao! Tuy nhiên, ánh mắt đo mơ mơ màng màng, dù nhìn chàng song chẳng khác nào hướng về xa xăm...

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, sương rơi lộp độp, mưa rơi lộp độp, sương đêm và mưa động cùng rơi trên mình chàng, gieo một cảm giác lạnh lạnh.

Đột nhiên, Du Bội Ngọc nhận ra nàng không phải là nàng.

Vẫn áo trắng dài, vẫn suối tóc đen huyền dài mượt, vẫn khuôn mặt trắng xanh, vẫn đôi mắt đẹp tuy sáng nhưng u buồn man mác, nàng hiện tại đơn giản quá, không còn huyền bí nữa...

Nếu thế, chàng đã gặp đến hai thiếu nữ sao?

Chàng điểm nụ cười thốt :

- Lỗi quá! Lỗi quá! Tại hạ nhìn lầm!

Nàng không đáp, nhìn chàng một lúc đột nhiên quay mình chạy đi.

Du Bội Ngọc buột miệng gọi to :

- Cô nương! Cô nương có phải là người trong trang viện này chăng?

Nàng xoay mặt lại, nở một nụ cười, vẻ cười đẹp quá, hấp dẫn quá, nhưng nàng không dừng chân lại, trong thoáng chốc, khuất mình trong lớp sương sớm càng xuống theo ánh bình minh lên.

Du Bội Ngọc sững sờ ngậy người nhìn theo bóng nàng thoát đi, một lúc sau, định quay bước trở về căn nhà điêu tàn.

Nhưng thay vì bước trở lại, chàng bước tới mãi, đi được mấy bước, chàng phát giác ra, trong bụi cây bên cạnh đường, có đôi mắt theo dõi chàng.

Đôi mắt đó trong sáng thuần khiết vô cùng, chẳng có vẻ gì gian hoạt cả.

Chàng dừng chân lại nhìn đôi mắt đó. Chàng thừa hiểu, chính nàng đã trở lại, len trong bụi cây nhìn trộm chàng, chàng không khỏi làm kinh động nàng.

Cuối cùng, nàng từ bụi cây bước ra, xuất hiện rồi cũng chẳng nói gì, cứ nhìn chàng mãi.

Du Bội Ngọc đem nụ cười hỏi :

- Cô nương! Tại hạ có thể hỏi cô nương mấy câu chứ?

Thiếu nữ mỉm cười gật đầu.

Chàng hỏi tiếp :

- Đây là đâu hử cô nương? Thuộc địa phương nào?

Nàng mỉm cười lắc đầu, lắc đầu là nàng không biết, hay nàng không muốn nói, không dám nói?

Du Bội Ngọc thất vọng, thay vì cất tiếng, nàng chỉ lắc đầu hoặc gật đầu. Nàng có tật cầm chăng?

Thất vọng nhưng không nản chí, chàng hỏi tiếp :

- Cô nương là người trong trang viện này, tại sao cô nương không biết đây là đâu?

Bây giờ thiếu nữ mới mở miệng :

- Ta không phải người!

Tiếng nói của nàng mừng tượng tiếng chim kêu thánh thót. Nàng không mở miệng, Du Bội Ngọc thắc mắc, nàng mở miệng rồi, Du Bội Ngọc hoảng sợ.

Trời! Nàng không phải là người! Âm thanh của nàng không giống âm thanh người, thế nàng là gì?

Nếu một kẻ nào khác thốt lên câu đó, Du Bội Ngọc không đến nỗi kinh hoàng.

Nhưng chính nàng nói nàng là một bóng hình đã ám ảnh chàng từ đêm qua, chàng có cảm tưởng là ma quái, giờ đây ma quái lên tiếng, bảo sao chàng không khủng khiếp?

Chàng run giọng :

- Cô nương...không là...

Thiếu nữ cắn môi một chút :

- Ta là con chim đơn độc!

Nàng ngẩng đầu lên cây, nơi có tiếng chim kêu rả rích, nơi đó có năm sáu con chim đang hót với nhau, chuyển từ cảnh này sang cảnh khác, nàng cười nhẹ tiếp nói :

- Ta như những con chim kia, ta là chị em của chúng!

Du Bội Ngọc lặng người, ngơ ngẩn một lúc :

- Cô nương đang nói chuyện với ai? Với những con chim đó à?

Thiếu nữ quay đầu lại mỉm cười, nụ cười tắt, nàng trừng mắt hỏi :

- Người không tin ta à?

Du Bội Ngọc dịu giọng :

- Tin chứ! Có điều khó hiểu quá!

Trong ánh mắt của thiếu nữ, niềm oán hận hiện lên, nàng thở dài :

- Nhưng người khác không chịu tin ta!

Du Bội Ngọc thốt :

- Chỉ vì người khác không là một gốc tử, có người mới không chịu tin cô nương!

Thiếu nữ lại nhìn qua chàng, nhìn một lúc, bật cười ròn :

- Cho người biết! Ta là một con chim, một Vân Tước!

Nàng tiếp tục cười, cười thích thú, vừa cười vừa quay mình chạy đi.

Một con Vân Tước!

Du Bội Ngọc không ngăn chặn nàng, chàng sững sốt đến độ không có phản ứng nào hợp lúc kịp thời, chàng sững sốt nhưng tâm trí chàng giao động mạnh, chàng thừa hiểu, kể từ nay, chắc chắn chàng không còn được bình yên nữa rồi, ít nhất trong những ngày còn lưu lại toà trang viện cổ quái này. Khẽ lắc đầu, chàng từ từ quay bước trở lại căn nhà điều tàn.

Chàng vừa qua khỏi vọng cửa, một mũi kiếm từ đâu không rõ đã chong ngay lưng chàng.

Mũi kiếm sát làn da, chàng nghe hơi lạnh truyền rợn khắp mình. Một giọng nói lạnh hơn thép kiếm vang lên :

- Người chỉ nhích động một chút là mũi kiếm này xuyên thủng lưng người, vượt ngang tim, ló ra ngực liền!

Giọng nói của nữ nhân nghe êm dịu vô cùng.

Du Bội Ngọc quay đầu nhìn lại, bắt gặp cũng chiếc áo dài màu trắng như tuyết, cũng suối tóc đen dài buông xoã, cũng gương mặt trắng xanh, cũng đôi mắt đẹp tuyệt vời.

Nhưng thiếu nữ không có vẻ u linh huyền ảo như nàng trong đêm. Nàng là một tiên nữ, còn thiếu nữ đêm vừa qua là một ma nữ, đại khái chàng nghĩ thế.

Chàng hơi thất vọng một chút là mắt của đối tượng đẹp thì rất đẹp song lạnh lùng làm sao.

Ánh mắt đó chiếu thẳng vào mắt chàng, nàng cao giọng hỏi :

- Người là ai?

Du Bội Ngọc vừa kinh hãi, vừa lấy làm kỳ, vừa buồn cười, vừa bực dọc, chàng buông gọn :

- Tại hạ là tại hạ chứ còn ai?

Chàng nhếch nụ cười khổ tiếp nói :

- Vân Tước cô nương chóng quên đến thế à?

Thiếu nữ cao giọng :

- Ta biết ngươi lúc nào? Tại sao ngươi cho ta là quên? Không! Ta chẳng nhận ra ngươi!

Du Bội Ngọc sững sốt :

- Vừa rồi...vừa rồi tại hạ còn bày tỏ cho cô nương biết kia mà! Cô nương và tại hạ mới gặp nhau đây mà!

Thiếu nữ cười lạnh :

- Có lẽ ngươi gặp quỷ!

Du Bội Ngọc lại càng sững sốt :

thế nghĩa là gì? Nàng không phải là thiếu nữ vừa rồi chẳng? Người giống người chẳng? Tại sao ở đây có nhiều thiếu nữ thế? Vả lại nàng nào cũng giống nàng nào?

Chàng không tin là có nhiều thiếu nữ, chàng cũng không tin là người giống nhau như tạc, nhất định thiếu nữ này và thiếu nữ trước đó vẫn là một, có điều nàng phủ nhận cuộc gặp gỡ trước đó mà thôi.

Chàng tự hỏi tại sao nàng có thái độ như thế? Nàng đối xử như vậy có dụng ý gì?

Chàng nhếch nụ cười thâm :

- Cô nương nói đúng! Tôi gặp quỷ! Gặp quỷ giữa ban ngày! Chẳng những một quỷ, tại hạ gặp rất nhiều quỷ, ít nhất cũng hai quỷ!

Thiếu nữ cao giọng :

- Ngươi là ai? Sao ngươi không đáp lời ta? Ngươi từ đâu đến, đột nhập vào gia cư của lão đầu để làm gì? Định trộm vật gì đây phải không? Nói đi! Nói mau!

Mũi kiếm vẫn còn nằm dí nơi lưng chàng, chừng như nàng có ấn mũi mạnh một chút.

Có một vài giọt máu rỉ ra từ mũi kiếm, chảy dài xuống theo lưng chàng, máu thấm vào thân áo vẽ thành những đốm màu hồng hồng.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tại hạ không biết tại sao mình có mặt trong trang viện này! Thực sự tại hạ không biết! Mong cô nương tin là như thế!

Chàng thâm nghĩ :

người trong trang viện này điên cả rồi sao? Họ đối xử với ta lúc tốt lúc xấu, lúc hiền lúc hung, có lúc đầy thiện cảm, có lúc lại muốn giết ta ngay.

Đây là đâu? Tại sao mọi người đều có vẻ bí mật?

Thiếu nữ cười lạnh :

- Ngươi biết à! Được rồi! Ta đếm đủ ba tiếng, nếu ngươi khẳng khẳng không chịu nói, ta sẽ chọc mũi kiếm sâu vào lưng ngươi, xuyên thủng tim ngươi, ngươi đừng oán trách ta nhé!

Không đợi Du Bội Ngọc nói gì, nàng cao giọng đếm :

- Một!

Du Bội Ngọc im lặng.

Đợi một chút, thiếu nữ đồng dục buông :

- Hai!

Du Bội Ngọc vẫn im lặng Đúng ra, nếu chàng muốn mở miệng cũng chẳng biết nói gì. Không biết nói gì thì im, nói liều làm chi?

Chừng thiếu nữ có ý lạ lùng về thái độ của chàng nên tiếng cuối cùng, nàng để lâu một chút mới buông tiếp :

- Ba!

Như con cá thoát lưới, Du Bội Ngọc vọt nhanh qua một bên, đồng thời xoay mình một vòng, quật ngược một chưởng.

Thiếu nữ nghe nhói cánh tay, thanh kiếm bị bắn tung lên, mũi kiếm cắm phập nơi nóc nhà. Công lực do chàng xuất phát qua cái chưởng ước độ có ngàn cân nặng.

Nàng kinh hoảng đứng lặng người nhìn sững chàng.

Du Bội Ngọc lạnh lùng thốt :

- Vân Tước cô nương! Bây giờ tại hạ có thể hỏi chuyện cô nương được rồi chứ?

Cô nương là ai, đừng vờ si si đại đại, mơ mơ hồ hồ đối với tại hạ, nên đối xử với nhau thành thật hơn, nên dùng tiếng người đi, lú lo như chim còn ai nghe lọt?

Thiếu nữ chớp mắt, đột nhiên bật cười hắc hắc :

- Ta đùa đấy! Nếu người muốn học tiếng chim kêu, bắt đầu ngày mai ta dạy cho!

Nàng nhoẻn miệng cười, nụ cười mất hẳn vẻ lạnh lùng, rồi nàng cất bước đi.

Du Bội Ngọc hét to :

- Khoan! Hãy đứng lại đó!

Nhanh như mũi tên lao, chàng vọt tới chặn đầu, quắc mắt lạnh lùng, chàng gằn giọng :

- Cô nương định khuất nợ à? Tại sao cô nương không chịu nói cho tại hạ biết những gì tại hạ muốn biết?

Một bóng người hiện ra giữa chàng và thiếu nữ, ngăn cách song phương. Bóng người đó là lão nhân đánh xe. Lão lạnh lùng nhìn chàng :

- Ta cứu mạng người, ta có quyền bắt buộc người không được bức bách kẻ khác!

Du Bội Ngọc cười lạnh :

- Lão trượng đến kịp lúc quá! Nhưng kịp lúc cho nàng, quá muộn cho tại hạ.

Phải chi lão trượng đến đúng lúc nàng thọc kiếm định xuyên thủng tim tại hạ!

Lão nhân không thốt một lời nào, ung dung bước vào nhà, kéo ghế ngồi xuống.

Một lúc lâu lão mới cất tiếng :

- Ta cần phải dấu diếm người làm chi nữa! Người cứ ngồi xuống đi, ngồi nghe ta nói! Toà trang viện này, như người đã thấy, có rất nhiều sự kỳ quái, dù thấy là kỳ quái, song nếu người không nhìn, không hỏi, không lắng tai, nhất định không có ai toan làm hại người cả! Người càng hiểu kỳ, tai họa. càng đến sớm cho người!

Du Bội Ngọc sôi giận :

- Đành rằng thế, nhưng nếu bỗng nhiên, người ta muốn sát hại tại hạ, tại hạ cũng phải cầm lặng bất động nữa sao? Thiếu nữ đó, vừa rồi vô cớ thọc kiếm vào lưng tại hạ, xuyên lủng tim thấu ngực thế là gì? Người ta không để yên cho tại hạ, tự nhiên tại hạ phải phản ứng chứ?

Lão nhân thở dài :

- Nàng...việc gì của nàng, người không nên lưu ý làm gì. Những thiếu nữ đó đều đáng thương hại như nhau cả, những tao ngộ của chúng đều là bất hạnh, người phải rộng lòng tha thứ cho chúng!

Gương mặt lão lộ hẳn vẻ bi thương.

Du Bội Ngọc lắng dịu cơn phẫn nộ, trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng buông gọn:

- Chúng là những người chi?

Ý của chàng muốn nói đến thân phận của chúng trong toà trang viện này, chàng muốn biết phần lai lịch đại khái của chúng.

Lão nhân cau mày :

- Tại sao ngươi muốn biết chúng là ai?

Du Bội Ngọc cao giọng :

- Tại sao lão trượng không chịu tỏ cho tại hạ biết?

Lão nhân thở dài :

- Không phải ta không muốn cho ngươi biết, chỉ vì ngươi không nên biết, càng không biết càng có lợi!

Lão gần giọng tiếp nói :

- Lợi cho ngươi, không phải lợi cho ta!

Du Bội Ngọc lại trầm ngâm một lúc nữa, sau cùng chàng đứng lên nghiêng mình, vòng tay cung kính thốt :

- Đa tạ Ôn cứu mạng, ơn này sẽ có ngày báo đáp xứng đáng!

Khẩu khí đó thay thế cho một lời cáo từ.

Lão nhân ngẩng mặt lên :

- Ngươi định đi?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Tại hạ tưởng đi là phải hơn!

Lão nhân trầm giọng :

- Hơn một trăm đệ tử hai phái Côn Lôn và Điểm Thương hiện đang có mặt quanh vùng, chúng bao vây bên ngoài trang viện cách một dặm xa, nếu ngươi đi, chắc gì ngươi qua lọt vòng vây của bọn chúng chẳng?

Du Bội Ngọc ngưng trọng thần sắc :

- Toà trang viện này có liên quan thế nào đến hai phái Côn Lôn và Điểm Thương?

Lão nhân cười nhẹ :

- Nếu có mối liên quan nào, liệu người trong viện tha ngươi đến bây giờ à?

Ngươi quên là mình đã đến đây từ chiều hôm qua sao?

Du Bội Ngọc giật mình lùi lại mấy bước :

- Lão trượng...lão trượng đã biết tại hạ là...

Lão nhân mơ màng :

- Có việc gì ta chẳng biết?

Du Bội Ngọc rung rung cao giọng :

- Tại hạ không sát hại Tạ Thiên Bích, tại hạ không sát hại Thiên Cang đạo trưởng. Lão trượng phải tin như vậy!

Lão nhân từ từ thốt :

- Ta thì ta tin được rồi nhưng người khác không chịu tin ngươi thì sao?

Du Bội Ngọc lùi lại, lùi đến vách.

Lão nhân thở dài :

- Hiện tại, người chỉ còn cách là ẩn náu tại nơi đây, chờ cho mọi sự lắng dịu rồi ta sẽ đưa người đi, người nên nhân dịp này nghỉ dưỡng sức...

Đôi mắt của Du Bội Ngọc rướm lệ. Không rõ chàng khóc vì vận mạng quá đảo điên hay chàng cảm động trước sự lo lắng của lão nhân?

Chàng run run giọng :

- Lão trưởng không nên đối xử với tại hạ quá tốt!

Lão nhân tỏ vẻ khảng khái :

- Ta đã cứu người, tuyệt nhiên không để cho người rơi vào tay chúng trở lại!

Đột nhiên thanh trường kiếm treo lơ lửng trên nóc nhà lúc đó, rơi xuống đúng trong tay một thiếu nữ cũng vừa xuất hiện nơi cửa :

- Cao lão đầu! Mẹ muốn gặp hân!

Nàng vừa thốt vừa nhoẻn miệng cười, nụ cười tươi tỉnh, không đến nỗi quá lạnh lùng như nụ cười của những thiếu nữ trước.

Lão nhân thoáng nhìn sang Du Bội Ngọc, chàng nhận thấy lão biến sắc, đôi mắt mơ màng của lão bỗng mở to, lão cau mày :

- Mẹ người muốn gặp ai?

Tiểu nữ vô cùng xinh đẹp trong chiếc áo trắng, chừng như màu trắng là màu duy nhất mà bọn chúng được phép mặc, màu đồng phục, nàng cười đáp :

- Ngoài lão và tiểu tử, còn ai nữa? Không lẽ mẹ muốn gặp lão? Không lẽ mẹ muốn gặp tiện nữ?

Lão cao đầu gằn giọng :

- Mẹ người muốn gặp hân để làm gì?

Thiếu nữ nhìn sang Du Bội Ngọc, đoạn đáp :

- Tiện nữ nào biết dụng ý của mẹ! Lão hãy dẫn hân đến nơi đi!

Thốt xong, nàng quay mình đi liền.

Lão nhân đứng lên nhưng không nhấc bước, lão đứng lặng tại chỗ một lúc lâu, không nói gì cả.

Du Bội Ngọc lấy làm kỳ hỏi :

- Mẹ nàng là...?

Lão cao đầu buông gọn :

- Trang chủ phu nhân!

Lão vụt thốt :

- Mình đi thôi! Nhưng người theo ta, phải cẩn thận đấy nhé! Hiện tại, có rất nhiều đệ tử hai phái Điểm Thương và Côn Lôn trong trang viện!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Thật tại hạ không hiểu nổi! Lão trưởng đã cứu tại hạ, mang tại hạ về đây cốt để tránh sự truy tầm của chúng, rồi lại chứa chấp chúng trong trang viện, đã dám chứa chúng, dĩ nhiên phải có một áp lực gì với chúng, thế tại sao lại sợ cho tại hạ?

Tạo cho song phương có dịp đối đầu, rồi bảo tại hạ phải dè dặt, thế là nghĩa gì?

Lão nhân không lưu ý đến nhận xét của chàng, cứ tiến tới xuyên qua những hàng cây, bước trên những đoạn đường còn sũng nước mưa.

Du Bội Ngọc lẻo đẻo theo sau, chàng cười khổ :

- Hiện tại, tại hạ phải đến trình diện với trang chủ phu nhân, ít nhất lão trượng cũng phải cho tại hạ biết trang viện này tên gì...

Lão nhân bước đều, vừa bước vừa thản nhiên đáp :

- Sát Nhân Trang!

8. Dưới Lưỡi Hái Tử Thần

Họ đã đến một khúc quanh hành lang.

Hành lang có lối kiến trúc rất tân kỳ, cực kỳ tinh xảo, vẽ hoa lệ hiện rõ từng nơi, màu sơn phản chiếu dưới ánh dương quang, trông choá mắt ngay.

Nhưng trái với mọi nơi, trái mọi trang viện khác, hành lang là con đường thông hàng ngày từ chủ đến tớ, con đường hành lang phải được quét dọn tinh khiết, chẳng bao giờ để bụi bám, chẳng bao giờ để rác rến phơi bày. Nơi đây, con đường hành lang trải bụi cát thành một lớp dài, bước chân đi nghiêng nghe kèn kẹt.

Du Bội Ngọc đột nhiên dừng chân kêu lên :

- Sát Nhân Trang?

Cao lão đầu không quay đầu lại :

- Là làm sao?

Du Bội Ngọc gần giọng :

- Tại sao lại lấy ba chữ đó đặt tên trang?

Cao lão đầu từ từ giải thích :

- Chỉ vì tại đây, bất cứ ai cũng có thể giết người, cái quyền giết người trong trang viện này không dành đặc biệt cho ai, tất cả đều tự do xử quyền đó! Và những ai lọt vào đây rồi đều có thể giết bất ngờ, giết không cần lý do, ai ai cũng có thể giết, gặp là giết, bất cứ tại nơi nào trong toàn trang viện. Nhất định, kẻ giết người không bị cản trở, nhất định kẻ bị giết không hề được ai cứu thoát!

Lão gần giọng :

- Do đó, trang mới có tên Sát Nhân Trang!

Du Bội Ngọc nghe một luồng điện mạnh truyền khắp người, luồng điện lạnh trở về chiếm ngự tại xương sống của chàng, nơi đó lạnh nhất trong khắp toàn thân.

Xương sống lạnh, giọng chàng cũng lạnh theo, chàng rung rung cảm giác lạnh :

- Tại sao? Tại sao? Tại sao lại giết người?

Lão cao đầu trầm giọng :

- À! Điều đó thì nhất định người không nên tìm hiểu!

Du Bội Ngọc lại hỏi :

- Hồi trước đến nay, không ai chỉ trích ngăn cản hành động bạo tàn, không ai phản kháng?

Cao lão lắc đầu :

- Không! Không! Chẳng có một ai dám làm cái việc nguy hiểm đến mất mạng đó!

Du Bội Ngọc lấy làm lạ :

- Chính chủ nhân cũng chấp nhận vậy?

Cao lão đầu đến lúc đó mới quay đầu lại, lão điểm nụ cười thần bí, lão nhún từng tiếng một :

- Chẳng bao giờ trang chủ mành đến những sự kiện như vậy, chỉ vì...

Vừa lúc đó, có tiếng chân người vang lên, từ đầu hành lang kia đi đến.

Cao lão đầu vội nắm tay Du Bội Ngọc kéo tạt vào sau một bức màn che khuất vọng cửa bên cạnh hành lang.

Bước chân nghe rõ dần, bước chân đó đến ngang qua chỗ họ nấp rồi lướt qua.

Du Bội Ngọc đưa mắt nhìn qua khe màn hở, chỉ kịp nhìn lưng hai đạo nhân, nơi lưng mỗi người có một thanh trường kiếm, vỏ kiếm là da trăn nước nhuộm màu xanh, miệng vỏ có cán vòng đỏ tua kiếm bằng lụa màu huỳnh, theo bước đi của đạo nhân, tua kiếm rung rinh óng ánh.

Du Bội Ngọc thở ra mấy hơi :

- Không lẽ bất cứ ai cũng được quyền xuôi ngược trong toà trang viện?

Cao lão đầu từ từ thốt :

- Một kẻ được nung nấu bởi ý muốn giết người, kẻ đó được quyền xuôi ngược tìm người mình giết, kẻ sắp bị giết được quyền lưu tâm dè dặt! Phải! Chỉ có dè dặt là lợi khí duy nhất hữu hiệu ở đây thôi, bởi dù tài giỏi bao nhiêu, vào đây rồi thì phải bị giết, không sớm thì muộn, dè dặt ẩn tránh được lúc nào chậm chết được lúc ấy!

Lão gần giọng cảnh cáo Du Bội Ngọc :

- Dè dặt! Cẩn thận! Nơi đây dè dặt còn quý hơn hột cơm hằng ngày, cơm thì lúc nào có sẽ ăn, lúc nào không có thì nhịn đến lúc có, chứ kém dè dặt rồi thì nằm trên đồng thóc cũng chả ăn được!

Cả hai lại ra khỏi chỗ nấp tiếp tục đi.

Du Bội Ngọc hỏi tiếp :

- Thế ra ở đây, bất cứ trong giờ phút nào, mình cũng có thể bị giết? Thế ra, tại sao lại có nhiều người nối tiếp vào đây? Họ không biết vào đây chẳng khác nào Uống Tử thành? Trên thế gian này không có nơi nào đủ hấp dẫn cho họ sao? Họ là những con thiêu thân mà toà trang viện Sát Nhân là một ngọn lửa đỏ?

Cao lão đầu cười nhẹ :

- Không đâu! Không phải họ không biết như vậy! Không phải họ thích đến đây, có điều, họ không còn nơi nào khác để đặt chân, mà cũng có thể có rất nhiều không rõ tình hình trong trang, ngoài ra cũng còn có một số người bị lừa vào tròng, tức nhiên bị lừa đến đây!

Lão nhân dừng lại một chút, tiếp :

- Họ đến đây để giết người! Họ tưởng người mà họ định giết ẩn trốn trong trang viện! Họ còn tìm đâu khác hơn là đến đây? Họ có giết được hay không, việc đó do tài năng của họ, tuy nhiên, vẫn có người đến đây rồi bị giết như thường, trước khi giết được người họ định giết!

Du Bội Ngọc sững sờ, chàng cho rằng mình đang lạc vào thế giới của những kẻ điên.

Chàng trầm ngâm một chút, từ từ buông gọn :

- Lý do! Lý do của những cuộc sát phạt! Lý do nào cũng hợp, lý do nào cũng gượng ép! Nhưng chung quy tất cả cũng đều là lý do!

Có một quyền năng nào khẳng định một lý do là hợp lý? Hay chỉ người tìm ra lý do nhìn nhận là hợp lý? Mâu thuẫn những cuộc tranh hùng, những cuộc thanh toán vì tự ái! Mâu thuẫn của những oan oan tương báo!

Chàng bước tới ngang với Cao lão đầu :

- Nhưng trang chủ...

Bỗng, một âm thanh dịu dịu vang lên :

- Mẹ! Đã đến rồi đấy!

Du Bội Ngọc ngừng mắt lên nhìn ra, tận đầu hành lang có một lối hoa ẩn hiện, trong lối hoa, có một vọng cửa hé mở, tiếng nói dịu dịu từ bên trong cửa đó vọng ra.

Một đôi mắt đẹp tuyệt vời chiếu sáng bên trong vọng cửa, đôi mắt đó nhìn chậm chạp về phía một già một trẻ đang tiến tới.

Đôi mắt đó bỗng nhiên biến mất.

Cao lão đầu bước tới cánh cửa, khẽ gõ tay vào cánh cửa hỏi :

- Có thể vào gặp phu nhân được chưa?

Một âm thanh nữ nhân đáp :

- Cứ vào!

Màng chỉ thốt hai tiếng, nhưng hai tiếng đó ngang với một câu lệnh có đủ uy quyền sai khiến toàn nhân loại, không phải uy quyền một bạo chúa, nhưng là uy quyền của ma lực hấp dẫn. Không ai cưỡng lại được ma lực đó, thì còn mong gì kháng cự uy quyền?

Cửa phòng đột nhiên mở rộng.

Bên trong phòng, bóng tối mờ mờ. Vầng thái dương đã lên cao, nhưng nơi đây, ánh nắng không chiếu đến, và lại, đêm đã tàn từ lâu, đèn đã tắt, không còn ngọn nào khi bình minh trở lại.

Không rõ tại sao, Du Bội Ngọc thấy con tim hồi hộp lạ thường, chàng cố trấn tĩnh lại tâm thần, từ từ bước vào phòng. Trong bóng tối, có đôi mắt sáng như hai điểm sao nhìn chàng không chớp, đôi mắt vừa đẹp vừa huyền ảo ử dột, đôi mắt ma hiện ra giữa cảnh âm u.

Phu nhân! Chàng chỉ tưởng là ai! Phu nhân chỉ là bóng u linh vật vờ trong khu vườn vắng dưới cơn mưa chàng đã trông thấy đêm qua.

Du Bội Ngọc hết sức kinh hoàng sửng sốt, chàng nhìn đôi tay phu nhân, đôi bàn tay đẹp trắng xanh một màu không có ánh sáng, đôi bàn tay đó đã siết cổ chàng, khi chàng chấp chờn trong cơn mộng nơi căn nhà điêu tàn.

Tự nhiên mồ hôi rịn trán thành hạt lạnh hơn tuyết, mồ hôi rơi từng hạt xuống mặt, chảy dài xuống ngực áo.

Chàng không thể động đậy được, không hiểu vì chàng quá hãi hùng hay vì một ma lực chế ngự chàng trọn vẹn, tuy không nhìn tả nhìn hữu, chàng cũng cảm thấy có ai đó ở gần cạnh mình, và người đứng cạnh chàng đang cười, nụ cười ngọt dịu.

Ai? Chàng dường như nhận ra người bên cạnh, chính là nàng tiên đã gặp trong lúc bách bộ nơi vườn đón ánh bình minh.

Cửa phòng đột nhiên đóng lại.

Cửa mở, gian phòng còn tối. Cửa đóng, dĩ nhiên căn phòng phải tối hơn.

Du Bội Ngọc vụt quay đầu nhìn lại, chàng bắt gặp một đôi mắt khác từ phía cửa nhìn chàng.

Tất cả những nữ nhân chàng gặp, đều có ánh mắt nụ cười như nhau, có lúc lạnh lùng như băng giá, có lúc lại ấm dịu như xuân quang.

Chàng tự hỏi, tại sao những nữ nhân ở đây đều có vẻ huyền bí và cũng chính điều đó làm chàng thắc mắc hơn những hiểm nguy mà Cao lão đầu đã cảnh báo chàng. Ngoài bóng u linh trong vườn đêm qua, Du Bội Ngọc đã gặp thêm hai thiếu nữ khác, một Vân Tước cô nương và một nàng chong kiếm sau lưng định hạ sát chàng.

Chàng đã nhận lầm hai nàng, sau cùng tưởng là một, vì hai nàng có hai thái độ:

một ngây thơ một hồn nhiên, một lạnh lùng hiểm độc, chàng lắm vì cả hai giống quá, giống đến cả giọng nói.

Bất giác chàng tỉnh ngộ, có thể họ là tỷ muội đồng bào song sinh.

Mắt đã quen với bóng tối, chàng nhìn trước nhìn sau xem có gì khác lạ chẳng?

Hai là đã là những quái tượng rồi, phu nhân lại là quái tượng khác, mà phu nhân là mẹ của hai nàng, thì ra ba mẹ con là quái tượng. Mẹ u linh, con một lạnh lùng tàn khốc, một ngây thơ hồn nhiên.

Sự huyền bí bao trùm quanh trang viện, quanh ba mẹ con phu nhân, khiêu động tánh hiếu kỳ của Du Bội Ngọc. Trong một lúc, chàng quên đi những hiểm nguy đang chờ chàng.

Dần dần càng thấy thích thú dâng lên, càng phút càng dâng mạnh, miên man với niềm thích thú đó, chàng mừng tượng nghe tiếng thở dài của Cao lão đầu bên cạnh chàng.

Lão nhân rĩ bên tai chàng :

- Họ là những con người đáng thương cả...

Đáng thương hại? Những nữ nhân này có gì đáng thương hại?

Phu nhân trang chủ nhìn chàng một lúc, đột nhiên bật cười hỏi :

- Ở đây tối quá phải chẳng?

Một nụ cười trên gương mặt trắng xanh luôn luôn phẳng phất một niềm u ẩn, có lẽ còn lạ hơn, bất ngờ hơn một tiếng sét nổ lúc trời quang đãng không gió không mây.

Sự bất ngờ đó làm Du Bội Ngọc hoang mang, chàng không biết đáp thế nào thích ứng với trường hợp, chỉ buông gọn :

- Phải!

Phu nhân tiếp nối với giọng u buồn :

- Ta thích bóng tối, ta rất ghét ánh dương quang, ánh dương là đồng lõa với khoái lạc của người đời. Ta là con người không khoái lạc, ta không phơi mình ra ánh sáng, mãi mãi trầm mình trong bóng tối, sợ ánh dương quang theo dõi đem cái khoái lạc quyến rũ ta.

Không khoái lạc tức nhiên thương tâm, Du Bội Ngọc muốn hỏi :

- Tại sao bà không khoái lạc? Tại sao bà thương tâm?

Câu hỏi đã thành hình trong tâm nhưng không thoát ra khỏi cửa miệng, vì chàng vừa tìm ra được một lời giải đáp, ít nhất cũng nói lên cái lý do trầm mình trong bóng tối của trang chủ phu nhân.

Nói rằng lý do không đúng hẳn sự thật, bất quá chàng mơ hồ nhận xét, có thể bà ta ấp ủ một ý niềm u ẩn, bà ta muốn giữ mãi bí mật của niềm u ẩn đó nên không muốn tiếp xúc với người đời, bà tự giam mình trong bóng tối, vĩnh viễn trong bóng tối, trong khung cảnh huyền bí âm trầm. và bà quá quen với bóng tối, bà đã quên hết khoái lạc nhân sinh, rồi bà sợ ánh dương quang chiếu rọi phá tan niềm u ẩn quanh bà.

Phu nhân vẫn nhìn chàng không chớp, bà hỏi tiếp :

- Người tên họ chi?

Du Bội Ngọc đáp nhanh :

- Tại hạ họ...

Nhưng Cao lão đầu đằng hắng một tiếng, chàng vội đổi :

- Tại hạ họ Diệp, tên Bội Ngọc!

Trang chủ phu nhân gằn giọng :

- Vậy người không phải họ Du?

Du Bội Ngọc giật mình, thầm nghĩ bà ta đã hiểu rõ lai lịch của mình rồi chăng?

Phu nhân tiếp nối, giọng bà hơi dài nhưng vẫn u buồn xa vắng :

- Vậy càng hay! Người không phải họ Du thì hay lắm rồi! Trước đây, có một gã họ Du sát hại một người rất thân của ta, từ đó, ta rất ghét họ Du, ta có cảm tưởng những người mang họ Du đều bại hoại hung tàn độc ác!

Du Bội Ngọc còn biết nói làm sao? Chàng chỉ ầm ớ cho qua :

- Có lẽ vậy!

Trang chủ phu nhân lại tiếp :

- Người đến trang viện của ta, ta hết sức cao hứng, ta hy vọng người không gấp rời nơi này, bởi ta muốn cùng người đàm đạo trong mấy hôm liền, ta có rất nhiều chuyện muốn tỏ với người!

Du Bội Ngọc ấp úng :

- Đa tạ...

Đột nhiên, thiếu nữ đứng bên cạnh chàng có cái biệt hiệu là Ứng cô nương rút kiếm đâm vào đùi chàng làm chàng đau nhói.

Mũi kiếm đâm vào chỗ hậu đầu gối, chàng đau quá không chịu nổi phải ngã khụy xuống hai gối phải quỳ trên nền phòng.

Vừa lúc đó, một bóng người từ bên ngoài chạy nhanh vào phòng. Du Bội Ngọc nhận ra ngay bóng đó chính là Bạch Hạc đạo trưởng phái Côn Lôn.

Du Bội Ngọc kinh hãi, niêm kinh hãi làm chàng quên mất cái đau bị kiếm đâm lưng đùi, chàng gằm xuống cố tránh được phần nào hay phần ấy sự dòm ngó của lão đạo trưởng, sợ lão đạo nhận ra chàng. Đầu chàng cúi, chàng có thể nhìn xuyên vách trông về phía sau.

Chàng lại giật mình khủng khiếp hơn, thấy sau lưng Bạch Đạo trưởng có cả đệ tử phái Điểm Thương.

Cả hai vừa vào trong phòng liền đảo mắt quan sát bốn phía.

Người trong phòng không ai có một phản ứng nào trước sự xuất hiện của họ, chừng như họ không nhìn thấy họ vậy.

Ứng cô nương đâm chàng một mũi kiếm, cảnh cáo chàng cái oai linh của chủ nhân trang viện, mà cũng bắt buộc chàng quỳ xuống nghe lệnh dạy. Nàng tiếp nối :

- Từ nay người phải thi hành theo ý muốn của phu nhân đấy nhé! Phần việc của người là quét dọn trang viện cho sạch sẽ, chènch mảng trong công việc là chặt đứt đùi người đấy!

Du Bội Ngọc suýt xoa đáp :

- Vâng!

Bạch Hạc đạo nhân nhìn quanh nhưng không thấy chàng đang quỳ trên nền phòng, lão vòng tay hướng lên phu nhân ngồi trên ghế cao trước mắt lão :

- Phu nhân có thấy một gã lạ mặt, tuổi độ hai mươi vào trong phòng này chăng?

Trang chủ phu nhân lạnh lùng :

- Người lạ mặt duy nhất vào trong phòng này chính là đạo nhân đó!

Bạch Hạc đạo nhân không giận vì câu nói móc của phu nhân, tự lẩm bẩm :

- Lạ thật! Lạ thật! Có người trông thấy rõ ràng hán...

Ứng cô nương đột nhiên lướt tới trước mặt lão, cao giọng hỏi :

- Có người trông thấy rõ ràng? Thế ra mẹ con ta chứa chấp nam nhân?

Bạch Hạc đạo nhân giật mình, vội nở nụ cười xoa dịu :

- Không! Bần đạo không hề có ý tưởng như thế!

Ứng cô nương cười lạnh :

- Một kẻ xuất gia tu đạo, ngang nhiên xâm nhập vào phòng kín của nữ nhân, nếu không có ý gian thì còn có ý gì khác? Chẳng lẽ muốn mượn phòng phụ nữ làm chỗ niệm kinh?

Bạch Hạc đạo nhân không tưởng là thiếu nữ đó lợi hại như thế, thốt những lời xỏ nặng, nhưng toàn là những lời hữu lý cả, thành ra lão không thể tranh biện được, lão miễn cưỡng điểm nụ cười :

- Bần đạo có trình trang chủ trước khi vào đây...

Ứng cô nương hét lên :

- Được rồi! Muốn giết ai, cứ lục soát tất cả gian phòng trong trang viện này mà tìm người muốn giết, nhưng nhất định người không được bén mảng nơi đây, bởi đây là khuê phòng của phu nhân, người hiểu chứ?

Bạch Hạc đạo nhân gật đầu :

- Hiểu! Hiểu! Rất hiểu!

Lão nghiêng mình làm lễ, đoạn quay mình bước ra khỏi phòng.

Thực ra, lão vốn là một con người tinh tế, minh mẫn nhất nhì trong phái Côn Lôn, sở dĩ lão không làm được gì hơn là vì đối tượng gồm những nữ nhân, lão ngại đạo nghĩa, đành xuôi thuận theo Ứng cô nương để tránh những điều phiền phức.

Toàn thân Du Bội Ngọc sưng ửng mề mòi, y phục thấm như nhúng nước, khi đạo nhân ra khỏi phòng, chàng mới dám ngẩng đầu lên nhìn trang chủ phu nhân.

Chàng dám mắt nhìn vào đôi bàn tay trắng xanh của phu nhân, tìm hiểu thái độ của bà.

Chàng chợt hiểu, đôi bàn tay đó, đêm qua vừa bóp quanh yết hầu chàng, không phải ý định sát hại chàng, bàn tay đó nhất định không phải là bàn tay kẻ sát nhân.

Nếu bà có ác ý với chàng, nếu bà muốn tránh tiếng sát nhân thì trước đó bà đã trao chàng cho Bạch Hạc đạo nhân rồi.

Bà không trao, bà còn che chở bằng cách vắn nạn đạo nhân, luôn cả Ứng cô nương cũng đồng ý với mẹ.

Hiểu như thế, chàng nghĩ mình không nên động thủ, dù có phải động thủ cũng chẳng phải trong lúc này, chàng bình tĩnh chờ xem mẹ con bà ta sẽ làm gì kế tiếp.

Trang chủ phu nhân nhìn xuống chàng, hỏi với giọng u buồn xa vắng :

- Người sợ à? Tại sao người phải sợ?

Hỏi để hỏi vậy thôi, chừng như bà không tha thiết hỏi, đã không tha thiết hỏi, tức nhiên cũng không tha thiết nghe chàng đáp. Có lẽ bà ta bị một sự kiện gì ám ảnh từ lâu, ám ảnh mãi bất cứ trong trường hợp nào, giờ phút nào, thành ra, bà ngồi đó đối thoại với chàng chỉ một nửa phần tâm hồn, còn phần nửa kia lại xa vời lạc lõng...

Do đó, bà có vẻ lạnh lùng, rồi hai cô con cũng tiêm nhiễm cái lạnh lùng chơi vơi của mẹ. Thành ra, những con người đó có lối sống ngoài thế tục, xa cách nhân loại chứ không phải là siêu nhiên thoát trần.

Du Bội Ngọc ấp ùng :

- Tại hạ...tại hạ...

Trang chủ phu nhân khẽ nở một nụ cười nơi vành môi lạnh :

- Khỏi phải giải thích với ta làm gì! Ta biết! Bất cứ ai vào trong trang viện này cũng đều sợ hãi như người, nhưng không ai bị bắt buộc phải nói cái lý do sợ của mình!

Bà đưa mắt sang Cao lão đầu :

- Người có thể đi được rồi!

Cao lão đầu thốt :

- Nhưng hần...

Trang chủ phu nhân chặn lại :

- Hần ở lại đây! Ta muốn nói chuyện với hần!

Cao lão đầu do dự một chút, đoạn nghiêng mình :

- Vâng!

Rồi bước ra khỏi phòng.

Ứng cô nương và Vân Tước cô nương cũng theo lão bước ra ngoài. Chừng như Vân Tước cô nương bật cười khanh khách còn Ứng cô nương thì trầm lặng lạnh lùng muôn thừa.

Cánh cửa đóng lại kêu một tiếng ầm, tiếng vang không lớn lắm song nghe rất rùng rợn, như tiếng vang của cửa ngục, loại ngục lạnh.

Cửa mở, gian phòng còn tối, cửa đóng rồi, bóng tối càng dày đặc hơn.

Không khí trong phòng trở lên uy nghiêm làm sao, dường như không khí chốn diêm đình, nơi Thập Điện Minh Vương xử án các hồn ma.

Trang chủ phu nhân vẫn chưa mở miệng. Bà ngồi bất động tại chỗ, đã không nói tiếng gì, bà cũng không nhìn đến chàng nữa, mặc dù bà đã bảo là muốn nói chuyện với chàng, mặc dù tất cả đều lui ra ngoài, nhường im vắng lại cho hai người thuận tiện nói chuyện.

Ngồi bất động như thế một lúc lâu, bà mới đưa mắt nhìn chàng, ánh mắt của bà dán chặt vào chàng như một xạ thủ nhìn cái đích nhắm thế nào cho đúng.

Lạ lùng quá, khi mơ màng thì như không trông thấy chàng, chừng nhìn lại thì nhìn không rõ mắt.

Du Bội Ngọc lặng thinh theo dõi cử động của bà.

Nhưng bà nhìn mãi làm chàng khó chịu, bất giác chàng buột miệng phá tan im lặng :

- Phu nhân nhìn tại hạ như thế, có ý gì?

Bỗng một tràng cười rộn ràng từ bên ngoài cửa sổ vang lên vọng vào.

Du Bội Ngọc cấp tốc đứng lên bước tới khung cửa, khe hé bức màn che nhìn ra ngoài.

Một con mèo lông đen tuyền đang chạy chết, phía sau có một người lùn ôm vận chiếc áo hoa đuổi gấu.

Người đó mặt trắng nhợt, có chòm râu ngắn nhưng hình vóc ốm thấp đến độ trông dường như một tiểu đồng vào tuổi mười một mười hai.

Lúc đó, mồ hôi đầm đìa trên mặt y, tóc rối bù, y chạy cách nào không rõ, giày đã sút rớt dọc đường mà y không hay, chỉ còn một chiếc nơ chân.

Trông y đáng buồn cười mà cũng đáng thương hại.

Con mèo thì không thể cười rồi. Mà người đuổi trong tình trạng gấp rút như vậy cũng không thể cười được, thể tràng cười bi đát do ai xuất phát? Người xuất phát ra tràng cười nấp ở đâu?

A!

Sau lưng người ốm, có hơn mười đại hán, cũng y phục hoa sặc sỡ, vừa chạy vừa vỗ tay, có người cười nhặt sỏi đá ném vào con mèo.

Du Bội Ngọc nhìn cảnh đó, bất giác thở dài.

Có tiếng hỏi sau lưng chàng :

- Tại sao người thở dài?

Chàng lại tiếp tục thở dài thêm mấy tiếng nữa, không cần quay lại, không cần quay lại, chàng cũng hiểu là chính phu nhân đang hỏi chàng. Chàng đáp :

- Tại hạ trông thấy người đó tạo trò đùa cho những kẻ kia, thật lòng bất nhẫn!

Trang chủ phu nhân thản nhiên đến lạnh lùng, không biểu lộ một cảm xúc nào cả :

- Người đó chính là trượng phu của ta!

Trời! Trượng phu của phu nhân? Du Bội Ngọc tưởng chừng như mình nghe lầm, trở mắt :

- Người...người...là trang chủ? Trang chủ?

Chàng mong phu nhân cải chính, nhưng không, phu nhân vẫn điềm nhiên gật đầu:

- Đúng vậy! Người đó là trượng phu của ta! Trang chủ Sát Nhân Trang!

Du Bội Ngọc ngậy người, bất động, đứng lặng một lúc lâu.

Chàng bất động thân hình nhưng tâm tư chàng dao động mạnh, chàng hiểu, chàng đã hiểu tại sao Cao lão đầu cho rằng những người đàn bà ở đây đều đáng thương hại cả.

Chồng như thế đó, cha như thế đó, bảo sao cả mẹ lẫn con không phải là những kẻ đáng thương?

Rồi chủ như thế đó, bảo sao nơi đây bất cứ ai cũng có quyền sát sanh, tàn sát lẫn nhau? Và sau cùng, cái tên Sát Nhân Trang không còn là một sự lạ đối với chàng nữa.

Nếu có lạ chẳng, sự lạ đã khởi từ ban sơ, bằng con người quá lạ lòng của trang chủ, rồi cái lạ đó nảy sinh cái lạ khác, từ cái lạ này đi tới cái lạ khác, người ở đây đã quá quen với cái lạ rồi, tự nhiên họ không còn cho là lạ nữa; chỉ có chàng, nhưng chỉ một sớm một chiều thôi, chàng lại hết lạ như họ.

Sát Nhân Trang chủ là con người dưới cờ ngũ đoản, đáng dấp quá khôi hài, đáng thương hại vô cùng; có tiền nhân, có nghiệp quả gì chẳng, tạo hoá lại ban cho trang chủ một hình hài như thế?

Bất cứ ai đến đây cũng có thể đùa cợt lão, xem lão như một hi cù, muốn đùa lúc nào cũng được, không đùa với lão thì làm bất cứ việc gì tùy thích, chẳng ai ngăn cản.

Trang chủ phu nhân trở về chiếc ghế, ngồi xuống, ngồi xong lại nhìn chàng, lại không thốt một tiếng nào, về trang chủ hoặc về câu chuyện bà định nói với chàng.

Du Bội Ngọc cũng không hỏi bà tiếng gì. Hiện tại, chàng không còn thắc mắc điều gì nữa. Chàng đã hiểu rất nhiều về Sát Nhân Trang, bất quá chàng chỉ biết thêm lai lịch của những người ở đây thôi. Hiểu được lai lịch của họ, chàng có thể ước đoán chủ trương của họ.

Ít nhất cũng phải có một chủ trương gì cho nên họ mới cam chịu một lối sống bất bình thường như thế này, nhất là trang chủ phu nhân, xem ra bà ta có niềm gì u ẩn, ôm ấp từ lâu lắm rồi...

Do bẩm tánh thiên sanh, Du Bội Ngọc rất đồng tình với nữ nhân trong nhiều khía cạnh, về cảm nghĩ cũng như về sự giao tế. Do đó, chàng rất nhẹ lòng, có thể tha thứ được tội lỗi của kẻ khác gây nên đối với chàng.

Hiện tại, chàng không còn ác cảm đối với mẹ con trang chủ phu nhân, còn như chàng có thiện cảm hay chưa, chàng cũng chẳng cần biết đến, có điều, chàng đã bắt đầu thương hại họ, đúng như lão đánh xe đã than thở với chàng.

Không rõ từ lúc nào, một chiếc bàn đã được kê bên cửa, dĩ nhiên là ở bên trong phòng, trên bàn có bày sẵn thức ăn. Trang chủ phu nhân không ăn, Du Bội Ngọc cứ một mình thản nhiên xơi đây dọ dầy, không một điểm khách sáo.

Lòng người cứ nghĩ sao cũng được, nghĩ theo sở thiên sở liệu của mình, thời gian cứ trôi qua, trôi mãi, ngày lên ngày xuống, ngày hết đêm lại về.

Gian phòng đã tối lúc ngày nên càng tối hơn lúc ngày xuống và bóng tối dày như biến thành vật hữu thể lúc đêm về.

Trang chủ phu nhân vẫn trầm mặc như nhà tu nhập định muôn đời, chừng như bà xem nơi đây là phần mộ của bà; sống, bà vẫn trầm mặc nơi đây, chết, bà vẫn chết tại đây, an táng tại nơi đây, có lẽ nơi đây đã gây nhiều kỷ niệm buồn thương cũng như vui thích trong quãng đời dĩ vãng của bà. Bà không đành rời đi, bà không muốn gây tiếng động, sợ tiếng động làm tan vỡ những kỷ niệm xa xưa...

Du Bội Ngọc thăm hỏi :

- Tại sao bà nhìn ta như thế?

Dù chàng thương hại bà, chàng cũng không khỏi cho thái độ của bà rất kỳ quái.

Thái độ đó rất mập mờ, đành rằng không thù nhưng chẳng có gì tỏ ra là thân.

Qua thái độ mập mờ, bà có thâm ý gì đối với chàng? Mà sẽ dành một ngạc nhiên, một bất ngờ nào cho chàng? Thuận tiện hay bất lợi cho chàng?

Đột nhiên, bà đứng lên, với giọng u buồn muôn thủa, bà thốt :

- Đêm đã xuống rồi, người có thể cùng ta đi một vòng bên ngoài chăng?

Khu viên này rộng qua, trồng rất nhiều cây, cây lại có tàn cao, do đó, muốn bảo khu viên này là một cánh rừng cũng không sai sự thật lắm.

Nơi nào cây rậm thì tán rậm, nơi nào thưa cây thì hoa nở cỏ mọc, hoa sắc sỡ muôn màu, chen lẫn những hàng cỏ xanh mượt. Trận mưa đêm qua đã mang lại tươi dịu cho cỏ cây, nếu lòng yên tĩnh, cuộc bách bộ trong khung cảnh này thích hợp biết bao.

Nhưng trang chủ phu nhân và Du Bội Ngọc vòng quanh khu viên nào có phải cùng làm cuộc bách bộ thưởng nhàn, nhất là khung cảnh về đêm.

Bị những phát giác của đêm trước ám ảnh, hiện tại Du Bội Ngọc tưởng chừng như ở mỗi loại cây, mỗi khóm hoa có những con mắt quỷ ma nhìn trộm chàng, theo dõi chàng.

Không khí lạnh, tiếng sỏi đá vang lên theo bước chân rờn rợn, sự vắng vẻ im lìm xung quanh, tất cả làm cho Du Bội Ngọc ừng mình từng cơn, từng cơn.

Chàng đi trước, trang chủ phu nhân đi sau, cả hai im lặng, từ từ di chuyển như hai cái bóng ma lướt đi, u linh, phiêu phưởng. Vầng trăng đã lên, buông ánh sáng rọi bóng phu nhân trải dài trên lối sỏi đá, bóng theo hình tiến tới, thỉnh thoảng có một vài tiếng chim đêm kêu nhẹ trên cành.

Du Bội Ngọc đi một lúc, ngẩng mặt nhìn xa xa thấy toà nhà màu tro, kiến trúc trong một khu có cây cao tàng rộng, toà nhà hoang lạnh vô cùng.

Nơi toà nhà đó không có một ánh đèn. Lạ lùng hơn nữa là toà nhà to lớn như thế lại không có một vọng cửa sổ nào cả, chỉ có một khung cửa ra vào bằng sắt nhưng đã hoen rỉ, có lẽ từ lâu lắm không có bàn tay người sờ đến.

Một toà nhà bỏ hoang trong một khu vườn đầy huyền bí tạo cho con người cái cảm giác đang chơi với chốn thiên đình, lạc lõng đến một toà âm cung đầy mùi tử khí.

Du Bội Ngọc vừa sợ hãi vừa lấy làm lạ. Tánh hiếu kỳ át cả niềm sợ hãi, chàng bước tới.

Nhưng trang chủ phu nhân gọi lại :

- Đừng đi tới đó! Không được đâu!

Giọng nói nhu hoà của bà đã biến thành hấp tấp kinh hoàng. Du Bội Ngọc giật mình dừng chân, quay người lại hỏi :

- Tại sao lại không nên đến đó?

Phu nhân thấp giọng :

- Kể nào bèn mắng đến gần toà nhà đó phải chết ngay!

Du Bội Ngọc càng sợ hãi hơn :

- Nhưng...nhưng tại sao thế?

Đột nhiên, trang chủ phu nhân điểm nụ cười huyền bí, từ từ thốt :

- Toà nhà đó chỉ chứa toàn người chết, ai bén mảng đến gần, họ sẽ lôi kéo vào làm kẻ bầu bạn với họ!

Du Bội Ngọc xanh mặt :

- Người chết! Người chết rồi còn lôi kéo được ai? Họ thành quỷ cả rồi sao?

Trang chủ phu nhân đưa ánh mắt nhìn xa xa, từ từ tiếp nói, giọng trầm trầm, thần thái mơ màng :

- Nơi đó là phần của họ chồng nhà ta! Tổ tiên họ Cơ được mai táng trong toà nhà ấy, tổ tiên họ Cơ đều mắc chứng điên. Sống, họ là những người điên, chết, họ vẫn điên, những con quỷ điên! Người nói đúng! Họ là những con quỷ!

Du Bội Ngọc rợn óc khắp người, mồ hôi lạnh rỉ ướt lòng bàn tay.

Trang chủ phu nhân cũng cảm thấy lạnh ở hai bàn tay, bà đưa Du Bội Ngọc vào một lối rẽ, chuyển sang hướng khác.

Tay bà lạnh quá, lạnh như sắt dầm sương đêm.

Du Bội Ngọc không còn tự chủ được nữa, để mặc bà đưa đi hướng nào tùy ý.

Đi một lúc, chàng trông thấy trước mặt chàng có một toà lương đình hình bát giác. Đến toà lương đình, bước lên bốn bậc thềm, nhìn vào trong, bỗng chàng lại thấy một miệng giếng.

Phu nhân đưa tay chỉ miệng giếng :

- Giếng có lạ lắm không?

Bà mơ màng thốt như thốt với chính mình, thần thái của bà xa vắng quá, chùng như tâm thần bà để tụt đầu đầu.

Du Bội Ngọc không hiểu, vội hỏi :

- Lạ Ở chỗ nào?

Cơ phu nhân đáp :

- Giếng đó có tên là Ma Cảnh, một cái gương ma!

Du Bội Ngọc trở mắt :

- Tại sao gọi là Ma Cảnh?

Cơ phu nhân giải thích :

- Nghe nói, giếng đó có thể dẫn cho người ta biết được việc vị lai, những đêm trăng sáng, người cứ đứng cạnh ở miệng giếng, hình ảnh nào hiện ra ở mặt giếng tức là hình ảnh tương lai của người, những việc gì người sẽ làm trong những ngày sắp đến đều hiện rõ.

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Tại hạ không hiểu nổi!

Cơ phu nhân tiếp nói :

- Có gì không hiểu đâu? Giả sử có người đứng tại miệng giếng mà người đó không cười, nhưng hình ảnh người đó lại cười, điều đó có nghĩa là người đó có một cuộc đời toàn gặp dịp may. Có người đứng bên giếng, không khóc, nhưng hình ảnh trong giếng lại khóc, như vậy người đó sẽ gặp tai nạn tang tóc, một đời khổ sầu thương. Giếng không phản ánh những gì hiện tại, nên không chiếu rõ hình ảnh hiện tại của con người khi đứng bên cạnh. Vì nó phản ánh tương lai, nên hình ảnh trong đó khác biệt hình ảnh hiện tại. Người hiểu rồi chứ?

Du Bội Ngọc kinh dị :

- Lại có việc ấy à?

Cơ phu nhân lại tiếp :

- Có người soi mình trong giếng, chẳng thấy hình ảnh gì cả, chỉ mờ mờ ánh máu, người đó không bao lâu sẽ gặp cái hoa. diệt thân.

Du Bội Ngọc sững sốt, nhưng chàng không tin lắm, chàng nhìn phu nhân lắc đầu :

- Dù đúng sự thật như vậy, dù lời nói của phu nhân đáng tin lắm, song tại hạ vẫn hoài nghi!

Cơ phu nhân mỉm cười :

- Người không tin? Tại sao người không thử chiếu mình vào đó một lần xem quả có đúng như vậy chăng?

Du Bội Ngọc ấp úng :

- Tại...hạ...tại hạ...không tưởng...

Lòng chàng thì không muốn chiếu mình vào giếng, nhưng miệng giếng có cái ma lực gì khá mạnh, cứ hấp dẫn chàng mãi, chàng nhìn miệng giếng không chớp mắt, cuối cùng, chàng không dẫn được sự ham muốn được nữa, chàng bước tới cạnh giếng, thò đầu xuống nước.

Không thấy nước đã dành, chàng cũng chẳng thấy hình ảnh nào hiện ra như Cơ phu nhân đã bảo.

Chàng cúi thấp hơn, nhìn kỹ hơn.

Bỗng Cơ phu nhân kêu lên thất thanh :

- Máu...! Máu...

Du Bội Ngọc hết sức hãi hùng, càng cúi thấp đầu hơn, chàng cố nhìn kỹ xem có gì hiện ra mà Cơ phu nhân lại cho là máu.

Quanh miệng giếng một vòng lan can làm điểm tựa cho những người đứng cạnh giếng nhìn xuống. Lúc đó, Du Bội Ngọc vì cố gắng cúi thấp, cố gắng nhìn lòng giếng, quên đi sức ép của mình, chàng ép thế nào, vòng lan can kêu rắc một tiếng đoạn gỗ trước ngực chàng gãy lìa.

Mất điểm tựa, chàng rơi xuống giếng liền.

Cơ phu nhân đưa tay che mắt, kêu lên thất thanh :

- Máu! Máu! Gương ma! Giếng ma!

Rồi bà phóng chân chạy như bay trở lại.

Lúc bà quay mình chạy đi, từ lòng giếng có tiếng bạch vang lên.

Tiếng bạch đó chính là tiếng chạm thân hình Du Bội Ngọc xuống đáy giếng, không rõ chạm vào vật gì chắc chắn khôn phải là nước, bởi rơi xuống nước thì phải kêu tùm hoặc bồm tùy theo độ nhẹ hay nặng, giếng sâu hay cạn.

May mắn cho chàng, lòng giếng tuy không có nước nhưng có một lượt cỏ xanh tươi, lớp cỏ đó hứng trọn chàng, thành ra chàng không đau đớn gì cả.

Tuy nhiên, chàng vì quá hãi hùng, chàng bất tỉnh một lúc, lâu lắm chàng mới hoàn hồn.

Dù không đến độ nào, Du Bội Ngọc cũng phải một phen kinh khiếp.

- Tại sao bà ta có ý hại mình?

Rồi chàng tự trách :

- Chỉ tại mình, mình tin người thì phải chịu khổ chứ còn oán hờn ai?

Nhưng một nghi vấn chợt chen lên :

- Bà có hại mình chẳng? Nếu không hại mình là phải tìm cách cứu mình, đưa mình lên khỏi lòng giếng chứ? Sao bà không cứu mình?

Chàng lại biện hộ cho trang chủ phu nhân :

- Bà ta yếu đuối quá, có lẽ thấy mình rơi xuống, bà chết khiếp đi được thì làm gì còn đủ bình tĩnh để nhớ đến việc cứu mình?

Những ý niệm cứ giao chuyển hiện nơi tâm tư chàng. Sau cùng, chàng không rõ là nên trách mình hay trách người.

Chàng thầm nhủ :

- Mạng vận của ta là thế, luôn luôn gặp toàn những điều bất hạnh, đại bất hạnh!

Người ta gặp điều bất hạnh, có nhiều lắm cũng chỉ một vài lần trong đời là cùng, một vài lần bất hạnh cũng đủ làm cho đời thất điên thất đảo, còn chàng, bất hạnh đến với chàng dường như thường xuyên, có thể bảo là không ngày nào gián đoạn, có khi trong một ngày, bất hạnh đến với chàng mấy lượt!

Trời! Một kiếp sống như thế còn gì thú vị?

Huống chi chàng còn trẻ tuổi, chuỗi ngày còn dài, trong chuỗi ngày đó, chàng sẽ gặp bất hạnh nữa? Chuỗi ngày đi với chuỗi ngày bất hạnh, chuỗi nào dài hơn?

Đáy giếng rộng, từ giữa đáy giếng, chàng đưa tay quờ quạng xung quanh, không đụng vách. Vách giếng tự nhiên phải dày, lại trơn trượt, rêu xanh bám từng lớp từng lớp, rêu xanh cũng dày. Dù chàng có sử dụng được pháp Bích Hồ Du Tường, cũng không hi vọng gì bám vào vách giếng bò lên.

Nếu là ai khác, chắc lúc đó phải la lên cầu cứu, nhưng chàng làm gì dám gây tiếng động? Nếu không có trang chủ phu nhân đưa đường, chàng không bao giờ có cái hứng bách bộ trong khu viên, hiện tại, vắng mặt phu nhân, chàng còn phải tránh gây tiếng động hơn bao giờ hết.

Nơi đây, ai cũng có thể là sát nhân, chàng chưa muốn chết, tất phải im lặng.

Nhưng muốn sống, chàng phải ra khỏi giếng, chàng làm thế nào để ra khỏi lòng giếng?

Chàng nghe ươn ướt nơi chân, nơi chỗ chàng ngồi, thì ra lớp cỏ vàng lằn lằn lún xuống, đáy giếng có nước.

Nước bắt đầu thấm ướt y phục chàng.

Nước đáy giếng tự nhiên phải lạnh. Thoạt đầu, chàng nghe rờn rợn, dần dần chàng run run vì lạnh, đến lúc lạnh quá, chàng nghe cong người, nửa phần dưới đã tê dại, chừng như máu không còn lưu thông qua phần đó.

Nếu tình cảnh này cứ kéo dài mãi, chàng phải cóng lạnh mà chết.

Thế là hết!

Bất giác chàng kêu lên :

- Trời! Đời ta phải tàn tạ như thế này sao? Định mệnh dành cho ta một kết cuộc như thế này sao?

Chàng không dám nghĩ xa hơn, chàng không dám nghĩ lâu hơn, càng nghĩ càng uất ức, bối rối nóng nảy, chung quy cũng chẳng có biện pháp nào tự cứu.

Ngẩng mặt nhìn lên miệng giếng, chẳng thấy gì cả ngoài ánh sáng mờ mờ, chàng ước độ lòng giếng hẳm sâu lắm nhưng chàng không rõ là sâu bao nhiêu trượng.

Nhưng chàng bỗng giật mình...

Có tiếng chim đâu đây vọng đến tai chàng. Tiếng chim hót ban đêm là một việc lạ rồi. Tiếng chim lại vọng xuống đáy giếng sâu, lại thêm một sự lạ nữa.

Có tiếng chim là có cứu tinh! Linh tính báo cho chàng như thế! Chàng hy vọng trở lại.

Lập tức chàng nhái tiếng chim, líu lo hót, ngửa mặt lên mà hót, cho tiếng hót vút lên cao.

Bên trên, tiếng chim đáp lại, rồi chùng như có đôi mắt hiện ra nơi miệng giếng, kế tiếp có giọng nói vọng xuống :

- Ai rơi dưới đáy giếng đấy?

Du Bội Ngọc mừng rỡ gọi to :

- Vân Tước cô nương!

Bên trên có tiếng rú lên thất thanh :

- Người! Người rơi xuống đây?

Rồi nàng tiếp :

- Biết lắm mà! Người chứ đâu phải chim! Nghe tiếng chim từ đáy giếng vọng lên, ta biết ngay tiếng người nhái theo, nhái quá dở, thành không có nghĩa gì cả, ta chẳng hiểu gì cả! Người không làm chim, tại sao người lại nhái tiếng chim kêu?

Du Bội Ngọc cười khở :

- Tại hạ muốn trở thành chim!

Vân Tước cô nương chớp chớp mắt :

- Người không làm chim, ta lại thích nói chuyện với chim, ta đi đây!

Nàng ngẩng đầu lên định bước đi.

Du Bội Ngọc hấp tấp gọi :

- Cô nương! Tại hạ rơi xuống giếng, cô nương đành bỏ đi không cứu sao?

Vân Tước cô nương lại thò đầu xuống giếng, cười hì hì :

- Tại sao ta phải cứu người?

Du Bội Ngọc ấp úng :

- Chỉ vì... chỉ vì...

Không cần tìm một lý do quan trọng, chàng cũng có thể đáp câu hỏi của Vân Tước cô nương một cách dễ dàng, nhưng lúc đó chàng ấp úng mãi.

Vân Tước vỗ tay cười to :

- Ta biết rồi! Người không có một lý do nào yêu cầu ta cứu người!... Ta đi nhé!...

Và nàng bỏ đi thật sự.

Du Bội Ngọc sững sốt, ngây người ra, dở cười dở khóc, hận mình kém phản ứng đến độ một vấn đề hết sức đơn giản như thế lại không nghĩ ra được lý do, dù một lý do vu vơ...chàng muốn tát mạnh vào má mình mấy cái, rồi chàng cũng hận luôn nàng, người ta gọi mình cứu, nếu mình có lòng nhân đạo, cứu người ta, bằng không thì thôi, tại sao lại còn hỏi lý do gì phải cứu người ta?

Vô lý! Chàng vô lý luôn, do sự vô lý của cả hai, chàng vẫn phải ở dưới giếng.

Chàng tự hỏi :

- Người nhà họ Cơ toàn là những kẻ điên hết cả sao?

Du Bội Ngọc khổ sở quá! Hiện tại, toàn thân chàng tê dại, chỉ còn tâm tưởng là không ảnh hưởng gì. Chàng là một pho tượng gỗ, do kẻ nào đó đặt vào đó một bộ óc, có và thân không có liên quan mấy may, có tưởng cứ tưởng, thân không tùy óc cử động như lúc nào.

Đột nhiên một đường dây từ trên miệng giếng thông xuống.

Chàng cố cử động đôi tay, nắm lấy đường dây nhưng một ý niệm thoáng hiện trong tâm tư, chàng ngẩng đầu nhìn lên miệng giếng, chẳng thấy một bóng người nào cả.

Cất giọng khàn khàn, chàng hỏi :

- Ai? Ai đấy? Ai đến cứu tại hạ đây?

Không một tiếng đáp.

Không ai đáp, Du Bội Ngọc còn nhận định là ai qua âm thanh? Nếu là trong phái Côn Lôn hoặc trong phái Điểm Thương thì sao?

Hoặc giả một nhân vật nào đó trong ác đảng? Họ thông dây xuống cho chàng đeo, họ kéo chàng lên để họ hạ sát chàng?

Đường dây thông xuống song dây bất động, chàng đã nắm chặt rồi, chẳng thấy ai kéo lên cả. Chàng lại cố vận dụng công lực, chuyển tay phăng dần lên, vì tay chân tê cứng, chàng làm cái việc đó hết sức khó khăn, càng lên cao càng sợ hãi, nếu lỏng tay một chút, chàng sẽ rơi trở lại đáy giếng. Hay dỡ chừng đường dây đứt, chẳng những toi công lại còn đau đớn.

Nắm đường dây phăng lên, Du Bội Ngọc nghĩ là mình làm một việc quá liều.

Giả sử, ở bên trên miệng giếng, có những người chàng dự đoán đón chờ chàng, như vậy là chàng tự nạp mình cho chúng.

Nhưng chàng nghĩ, thà chết như vậy còn thú hơn, bởi được chết trong một khung cảnh thoáng đãng hơn, chứ chết tại đáy giếng chật hẹp, tù túng quá, hồn oan của chàng không được thoải mái.

Vả lại, chỉ có phương pháp duy nhất đó giúp chàng cầu may. Vạn nhất người bên trên không thuộc vào phái có ác cảm với chàng, chàng sẽ được thoát nạn.

Từ đáy giếng phăng dần lên trên, Du Bội Ngọc có cảm tưởng con đường đó là con đường dài nhất, dài hơn tất cả đường chàng trải qua từ ngày rời trang viện dẫn thân vào kiếp sống giang hồ.

Nhưng, đường dài đến đâu, chung quy cũng đến đoạn cuối.

Khi chàng đã lên đến miệng giếng, ngày đã bắt đầu, ánh bình minh bừng chiếu nơi phương đông, sương mai hôm nay không dày lắm.

Thì ra, chàng đã ở dưới đáy giếng suốt đêm, vì quá lo nghĩ, chàng quên mất ý thức thời gian, cứ tưởng là đêm chưa tàn.

Toà lương đình, nơi có lòng giếng, phơi hình lồ lộ huy hoàng, tráng lệ dưới ánh dương quang, ánh sáng ban mai đã đẹp, niềm vui sống lại sau cái chết làm cho Du Bội Ngọc phần khởi tinh thần vô cùng, tinh thần phần khởi cộng với cảnh đẹp trời bình minh, tạo cho chàng một khoái cảm mê mẩn, chàng cảm thấy yêu đời vô cùng.

Trong phút giây, chàng quên mất là mình đang ở trong vùng tử địa.

Vẫn như đêm rồi, vẫn như ngày qua, không có một bóng người thấp thoáng trong huê viên, đường dây được thông xuống cho chàng bám lấy phăng lên, được cột một đầu vào chiếc trụ toà lương đình. Như thế tức nhiên phải có người cứu chàng, người cứu chàng cột đầu dây xong, quăng đầu kia xuống cho chàng rồi lên mất. Người đó là ai?

Tại sao người đó ẩn mặt? Tại sao người đó cứu chàng? Thân hay thù?

Bao nhiêu giả thuyết hiện ra trong tâm tư, giả thuyết nào cũng mơ hồ, cuối cùng chàng gạt bỏ tất cả để giữ lại sự kinh hãi và niềm nghi ngờ.

Chàng bước xuống từ bậc thềm, định trở lại toà nhà điều tàn của lão nhân, đột nhiên có tiếng đặng hắng vang lên phía sau lưng chàng.

Chàng quay đầu nhìn lại.

Nàng! Chính nàng! Nàng đứng tựa vào mình lan can, nàng vốn đẹp với suối tóc dài óng ánh, dưới ánh dương quang, suối tóc đen ngời đen ngời nắng sớm trông như có mạ vàng. Một con chim nhỏ sắc lông vàng, đứng trong lòng bàn tay chàng. Nàng nhìn chim, chim líu lo, mừng tượng chim va người đang đàm thoại.

Du Bội Ngọc mừng rỡ vô cùng, bước trở lại, điểm một nụ cười, kêu lên :

- Cô nương! Cô nương! Cô nương cứu tại hạ?

Vân Tước cô nương cười nhẹ :

- Chính y kêu ta kéo người lên đây!

Người? Ai?

Du Bội Ngọc trở mắt :

- Cô nương nói ai?

Vân Tước cô nương đưa tay vuốt nhẹ lên mình con chim, dịu giọng thốt :

- Tiểu muội! Người nói hắn là một con người tốt, người nói hắn không có cánh như người, người muốn có một kẻ nào đó cứu hắn lên khỏi giếng, có phải vậy chăng?

Nhưng hiện tại thì hắn không buông một tiếng tạ Ôn người!

Trời! Nàng nói chuyện với chim! Cái người chàng đề cập lại chính là con chim trong tay nàng.

Nàng có điên không?

Con chim lại líu tít lên, nó có vẻ hài lòng lắm!

Du Bội Ngọc ngây người, chàng ngây còn hơn cả lúc chàng cóng lại ở dưới đáy giếng. Chàng nhìn sững thiếu nữ, tìm hiểu nàng hơn. Rất có thể nàng thông minh mới phát ngôn bóng gió ảo ảo huyền huyền như vậy, mà cũng có thể nàng điên! Nàng phải ở một trong hai thái cực đó, nhất định không thể ở lưỡng lự nửa khôn nửa dại như khối óc nửa mùa!

Chàng hỏi một câu :

- Cô nương hiểu được tiếng chim?

Đột nhiên, Vân Tước chạy đi, nhắm phía trước mặt mà chạy, chừng như nàng phần hận, không muốn ở lại trông thấy chàng, nghe chàng nói. Nàng vừa chạy, vừa gằn giọng thốt vọng lại :

- Người cũng như những kẻ khác, không tin à?

Nàng chậm chân lại, Du Bội Ngọc dĩ nhiên chạy theo nàng.

Chàng đáp nhanh :

- Tin chứ! Tại hạ tin cô nương! Nhưng tại hạ lấy làm lạ việc cô nương học được tiếng chim!

Nàng bật cười :

- Ta có cần học đâu! Ta chỉ nhìn chúng há mỏ, liu liu nhau, ta làm được như chúng ngay!

Ánh mắt nàng bừng sáng dị thường như lòng nàng đang ngập tràn một niềm vui vô biên vô tận.

Dù nói thế, có bao giờ Du Bội Ngọc lại tin được nàng? Chàng hỏi :

- Chúng có vui vẻ chăng?

Nàng không do dự, có lẽ nàng rất thích thú khi đề cập đến loài chim :

- Có con vui sướng, có con không, có lúc chúng vui, có lúc không...nghĩa là tùy con, tùy lúc...dù vậy, chim vẫn vui sướng hơn con những con người ngu xuẩn.

Nàng chợt cười khoái trá, tiếp nối :

- Đúng! Đúng! Loài người làm sao sánh được với loài chim? Chim có bao giờ làm khổ cho nhau đâu? Loài người quá ngu xuẩn, tự làm khổ lấy mình, lại còn làm khổ cho đồng loại! Loài người là loài ngu xuẩn nhất trong muôn loài!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Phải! Cô nương lập luận rất xác thực!

Vân Tước mỉm cười :

- Người biết vậy là khá lắm lắm! Đáng lẽ người nên...

Con chim trong tay nàng vụt kêu một tiếng bay bổng lên không.

Nàng biến sắc mặt. Du Bội Ngọc kinh dị hỏi :

- Cô nương...

Vân Tước khoát tay, ngăn chặn chàng nói, quay người lại chạy đi nơi khác, như một con thú bị thương chạy trốn thợ săn.

Du Bội Ngọc trở mắt, không hiểu nàng có ý tứ gì.

Chợt, chàng nghe một âm thanh hết sức kỳ quái vang lên từ bụi cây bên tả vọng lại.

Chàng lắng nghe.

Thì ra, tiếng cuốc thuổng chạm vào đất, có người đang đào đất. Chàng kinh ngạc hơn, thầm hỏi :

- Họ đào hố chôn ai? Chôn sống hay chết?

Du Bội Ngọc dè dặt bước đến gần, nấp sau một thân cây nhìn.

Một người có thân hình nhỏ, thấp, đang đào đất. Người đó mặc chiếc áo hoa, hoa nào hoa nấy to lớn vô cùng, đôi tay nhỏ nhắn như đôi tay trẻ nít.

Người đó chính là trang chủ Sát Nhân Trang.

Bên cạnh trang chủ có xác một con mèo, máu bê bết, da thịt bầy hầy.

Trang chủ đào huyệt chôn xác con mèo.

9. Ra Sanh Rồi Vào Tử

Đào xong hố, trang chủ Sát Nhân Trang đặt con mèo xuống, hái hoa rải khắp xác, sau cùng lấp đất lại, đoạn lẩm nhẩm :

- Thiên hạ cho rằng mèo có chín mạng sống, tại sao người chỉ có một mạng sống? Mèo phải chết đi sống lại đúng chín lượt, còn người chỉ chết một lần rồi chết luôn, không sống lại! Ta thất vọng quá, ta thương hại cho người quá! Tại sao người chết? Chính người hại người hay người ta hại người?

Trời! Du Bội Ngọc không tưởng tượng lão khô hài đến thế! Nhìn thân hình choắt choe của lão, thân hình đã nhỏ bé, lão lại còn thu gọn bên nắm mộ của con mèo, trông lão bằng một đứa bé lên ba lên bốn, lão tự lẩm nhẩm lí nhí như kẻ điên.

Chàng suýt bật cười, nhưng nghĩ lại, lão biết xót thương một con vật như vậy, lòng lão từ thiện quá, bật giác chàng thở dài. Nếu người biết thương người như lão thương vật thì trên thế gian làm gì có những cuộc tương tranh đến nỗi phải tương tàn tương sát?

Bất ngờ, tiếng thở dài của chàng làm kinh động lão, lão giật mình đứng lên cao giọng hỏi :

- Ai?

Du Bội Ngọc bước tới dịu giọng đáp :

- Đừng sợ! Tại hạ không có ác ý như kẻ khác đâu!

Chàng đã biết đối tượng là một trang chủ, ít nhất cũng là trang chủ của cái trang viện mà chàng đang nung nấu, vậy mà chàng còn dùng giọng đó, đủ biết chàng khó có sự kính nể đối con người có sự khôi hài quá mức.

Trang chủ Sát Nhân Trang khăn trương ra mặt :

- Người...người là ai?

Du Bội Ngọc tỏ thật để trấn an lão :

- Tại hạ là một người khách trong trang này, họ Du tên Bội Ngọc!

Sở dĩ chàng không dấu tên với lão vì chàng phát hiện ra, con người có hình dạng tính tình kỳ quái, có một tấm lòng từ thiện vô biên.

Đối với một con mèo, lão còn mến tiếc tha thiết như thế, làm gì lão có ý hại người?

Trang chủ qua phút giây kinh hoàng, bình tĩnh trở lại. Bình tĩnh, lão có vẻ ôn hoà thiện lương vô cùng. Lão cười, nụ cười của lão hết sức hồn nhiên :

- Người là khách, ta là chủ, ta tự giới thiệu với người :

ta là Cơ Táng Hoa!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Tại hạ đã hiểu rồi!

Cơ Táng Hoa mỉm mở tròn mắt :

- A! Người đã biết!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Tại hạ còn biết phu nhân và lệnh ái! Tại hạ đã có dịp hội kiến với phu nhân!

Cơ Táng Hoa sụp mi mắt xuống, nhếch nụ cười khổ :

- Chừng như hầu hết các khách nhân đến gặp mục con họ trước rồi mới đến gặp ta!

Lão chụp tay Du Bội Ngọc, cao giọng tiếp :

- Dù sao, người không nên tin tưởng những gì họ nói với người! Vợ con của ta không có tâm trí bình thường, cân não họ mất thăng bằng từ lâu rồi, họ gần như điên.

Con gái lớn của ta thì có tánh nóng như lửa, dữ như cọp, chính ta cũng không dám chọc giận nó. Hai chị em nó đẹp thì có đẹp, song độc ác vô cùng. Ta khuyên người đừng tìm gặp vợ con ta nữa, hãy tránh họ, tránh xa!

Du Bội Ngọc không ngờ lão có thái độ như thế đối với vợ con. Chàng hết sức kinh ngạc, tự hỏi có nên tin lời lão hay không.

Chàng nghĩ rằng, lão không có lý do lừa chàng, lão lừa chàng làm chi?

Trước giờ phút này, lão chưa từng gặp chàng, lão có toan tính lừa dối chàng thế nào được, bởi như thế thì có lợi lộc gì cho lão?

Cơ Táng Hoa run run giọng thốt :

- Ta nói thế là muốn tốt muốn lợi cho người đấy! Nếu không, ta tội gì phải mắng những người thân của ta? Nói xấu họ là mắng nên họ chứ gì, phải vậy chăng?

Du Bội Ngọc thở dài, buông gọn :

- Đa tạ trang chủ!

Chàng ngẫm nghĩ một chút, lại hỏi :

- Còn vị cô nương nghe được tiếng chim...

Cơ Táng Hoa tươi cười trở lại :

- Người muốn nói đến Linh Yến? Chỉ có nó thôi, nó chẳng bao giờ có ý hại người, nó ngây ngây dại dại gần như điên, thương hại cho nó quá!

Du Bội Ngọc kêu lên thất thanh :

- Nàng điên?

Lúc đó, có tiếng chân người khẽ vang trong hàng cây gần đấy.

Cơ Táng Hoa nắm chặt tay chàng, lão biến sắc, hấp tấp thốt :

- Họ! Họ! Có lẽ họ đến đây! Người không nên để cho họ trông thấy người nữa!

Họ gặp lại người là người phải chết với họ! Theo ta mau, tránh họ ngay!

Du Bội Ngọc nhớ lại vụ rơi giếng, có ý tin lời trang chủ phần nào. Chàng cũng muốn biện hộ cho mẹ con phu nhân, song chàng mất cả hăng hái, thành không phát thoại nổi. Cơ Táng Hoa lôi chàng len theo các cội cây, thoát rẽ sang tả đảo qua hữu, đi một lúc đến một hòn giả sơn, Thay vì vòng quanh giả sơn, trang chủ đưa chàng xuyên ngang, đến một tòa tiểu các, trong các không có một vật gì lạ, chỉ có tro bụi, tờ nhện giăng mắc khắp nơi, trên vách có dán vô số mảnh giấy, giấy đã ngả màu vàng, chỉ chít những chữ.

Nơi trung trong toà tiểu các, có một chiếc nệm, loại nệm cỏ của các vị tu tiên hoặc của hoà thượng dùng làm nơi tham thiền nhập định.

Dừng chân nơi tiểu các, Cơ Táng Hoa thở phào :

- Đây là nơi an toàn nhất trong trang viện, chẳng bao giờ có người lui tới!

Gọi là tiểu các, bất quá theo hình thức kiến trúc mà gọi tên, chứ toà kiến trúc dành cho con người có hình dáng bình thường thì đúng là khôi hài, đừng nói chi là người có thân vóc to.

Tiểu các nhỏ quá, nhỏ như một ngôi miếu thổ địa trong một khu vườn, khu đất nào, người ta dựng lên để có nơi đốt cây hương, dâng một chén trà chứ không để chứa một người sống nào cả.

Chàng lấy làm lạ hỏi :

- Đây là đâu?

Cơ Táng Hoa đáp :

- Lúc sinh tiền, tiên phụ ta ở tại đây tụng kinh tụng Phật bắt đầu từ năm người được năm mươi tuổi, người ở luôn tại đây cho đến phút cuối cùng cuộc đời, không hề bước chân xa nửa thước!

Lão tiếp nói :

- Tiên phụ ta sống cuộc đời giam hãm tại đây suốt hai mươi năm không thấy ánh thái dương, hai mươi năm cách biệt thế nhân...

Du Bội Ngọc kêu lên :

- Hai mươi năm giam mình trong toà tiểu các này? Trời! Chiều cao không thể dung chứa một con người đứng thẳng lưng! Chiều rộng không thể dung chứa một người nằm thẳng chân! Lệnh tôn làm sao chịu nổi?

Cơ Táng Hoa nhếch nụ cười thâm :

- Tiên phụ nghĩ rằng, thuở đương thời, người đã sát hại rất nhiều nhân mạng, buổi tàn niên tự buộc mình trong cảnh khổ để sám hối những tội lỗi đã qua. Do đó, người thần niên với cái khung tự mình đóng để giam hãm mình!

Du Bội Ngọc thở dài mấy lượt :

- Lệnh tôn quả là một con người có nghị lực vô tưởng!

Chàng nhớ lại Cơ phu nhân đã nói với chàng là tất cả những người lớp trước đều mắc chứng điên, chàng lắc đầu cười thầm.

Cơ Táng Hoa vỗ vỗ vào tay chàng, điềm nhiên thốt :

- Người cứ ở đây, an tâm ở đây, cơm nước đã có người mang đến cho, người không phải lo thiếu thốn gì cả, chỉ không nên bước ra khỏi toà tiểu các thôi. Tại trang viện này, máu đã chảy quá nhiều, ta không muốn thấy máu chảy thêm nữa!

Lão thốt xong, bước đi bỏ chàng lại đó.

Chàng nhìn theo lão, thở dài thầm nghĩ :

- Vợ lão điên, con gái lão ngậy dại, lão lại không có nhân dạng, bất cứ người nào trong trang viện này cũng có thể khinh miệt, xem lão như một tên hề. Gia quyến lão như thế, lão như thế, nghĩ ra lão còn bất hạnh hơn ta nhiều. Nhưng lão không hề hổ thẹn vì vợ con, vì lão, trái lại lão hết sức nhân từ, lão hết sức thiện lương; giả sử ta ở trong địa vị của lão, ta có thể tha thứ cho những kẻ nào khinh khi ta chăng?

Nền của tiểu các lợp dày bụi, không ngồi xuống, bắt buộc chàng phải ngồi lên chiếc bồ đoàn.

Toà tiểu các thực dự không có tường, chung quanh chỉ có những mảnh giấy dán vào vách tre sơ sài...

Giấy dán nhiều lớp, sườn cũng khá chắc, tuy nhiên giấy đã ngả màu vàng, tơ nhện bám đầy trông tiêu điều lạ lùng. Vách không có cửa sổ, giấy rách một vài nơi, gió một vài nơi thổi lòn vào tạo thành một âm thanh buồn hết sức. Giả dĩ, trời đang tiết thu, có mưa thỉnh thoảng, gió lạnh, không khí trong toà tiểu các càng lạnh hơn, lạnh thê thảm.

Du Bội Ngọc không trông thấy có khe, có suối bên ngoài hay chăng nhưng có tiếng nước chảy róc rách nghe buồn buồn, thêm gió lay cành động lá xào xạc chàng cảm thấy cô đơn vô cùng.

Đưa mắt nhìn xuống lớp bụi dày trên nền tiểu các, dường tượng có những dấu vết ngoằn ngoèo như tơ nhện, chàng hết sức lấy làm lạ, vội lấy vật áo quét qua, nền tiểu các bày ra một bức hình bát quái.

Là người trong Tiên Thiên Vô Cực môn, chàng còn lạ gì Ngũ Hành, Bát Quái, Độn Giáp, Kì Môn, hướng chi chàng lại là con nhà lão luyện. Du Bội Ngọc chăm chú nhìn bức Bát Quái đồ.

Nhìn một lúc, chàng lấy tay vẽ theo hình tròn trên bức đồ, tay chàng hơi ấn mạnh một chút.

Một hiện tượng kỳ quái diễn ra, chiếc bồ đoàn chàng đang ngồi bên trên đột nhiên di động, từ từ dịch sang một bên, bằng ra một miếng hang.

Lòng hang đen tối quá, chàng không nhìn rõ là sâu hay cạn.

Động tính hiếu kỳ, chàng liền chui xuống hang.

Chàng vừa khua mình trong lòng hang, đột nhiên hơn hai mươi thanh trường kiếm đâm nhanh qua chỗ chàng ngồi, không khác nào hơn hai mươi thoi dẹt đưa chuyền, nếu chàng ngồi đó, chắc chắn là phải bị kiếm đâm thủng, biến chàng thành một trái cây có gai nhọn tua tủa.

Chàng hoảng sợ, vội kéo bồ đoàn lấp kín miệng hang, ý chừng để ngăn chặn những mũi kiếm đó đâm thẳng xuống hang, mà cũng để trả chiếc bồ đoàn về tình trạng cũ cho hiện tượng lạ không còn diễn tiến nữa.

Vừa lúc đó, bên ngoài tiểu các, có tiếng người hỏi to với giọng kinh hãi :

- Sao lại thế này? Sao chẳng có ai cả?

Bình! Bình! Bình! Bình!

Bốn tiếng bình vang lên liên tiếp, bốn bức vách của toà tiểu các đổ nhào, chung quanh toà tiểu các có vô số bọn đệ tử hai phái Côn Lôn và Điểm Thương đứng chặt, chúng đồng thanh rú lên :

- Hắn đi đâu? Hắn trốn rồi chăng?

Bạch Hạc đạo nhân trầm giọng :

- Làm gì hắn biết được mà trốn?

Một đệ tử thốt :

- Nhất định hần chưa đi xa đâu! Minh đuổi gấp có lẽ bắt kịp hần!

Tiếng y phục quét gió vang lên, bọn đệ tử hai phái kéo nhau rời toà tiểu các, cục trường vắng lặng trở lại.

Du Bội Ngọc chờ một lúc nghe ngóng, khi biết rõ tất cả đều đi xa rồi, chàng mới vệt tấm bồ đoàn chui lên khỏi miệng hang.

Nước chảy róc rách, gió vẫn thổi lay cành khuya lá xào xạc. Du Bội Ngọc chợt hiểu, những tiếng động đó khuất lấp tiếng chân người, thành thử chàng không hay biết bọn đệ tử hai phái kéo đến đây. Nếu chàng không phát hiện bức Bát Quái đồ trên mặt nền toà tiểu các, nếu không xuống miệng hang kịp thời, chàng phải táng mạng với hơn hai mươi thanh trường kiếm phóng qua vách.

Chàng trầm nghĩ :

- Tại sao bọn chúng biết được ta ở nơi đây mà kéo đến? Chúng đến tình cờ chăng? Không thể tình cờ được vì chúng quả quyết có người trong toà tiểu các kia mà, hay là chúng được trng chủ mách cho biết?

Chàng nhận ra, trong Sát Nhân Trang, dù là khách đến, dù là tất cả đều điên dại cuồng loạn, họ mất tất cả lý trí, chàng không thể tin một người nào.

Nhận ra điều đó rồi, chàng mới nghĩ đến việc đi khỏi toà tiểu các, đi khỏi Sát Nhân Trang.

Nhưng chàng sẽ đi đâu? Làm sao đi lọt?

Qua mấy ngày đêm, hết giao đấu đến chạy, hết chạy đến lo rồi lại thoát chết từ nạn này đến nạn khác, y phục xóc xếch, đầu tóc rối bù, nặt này dơ dáy, thần sắc kinh hoàng nếu chưa tiêu tụy, chàng mất hẳn phong độ một thiếu niên anh tuấn. Hiện tại chàng giống một con thú hơn con người, một con thú bị bao vây bốn phía trên khắp mọi nẻo.

Chàng không còn cái thú cùng bất kỳ ai giao thủ, chàng không còn khí lúc giao đấu với bất kỳ ai, chàng hoàn toàn rơi vào thế thụ động.

Bỗng, một tiếng người gọi bên ngoài :

- Diệp công tử! Diệp Bội Ngọc!

Chàng còn lạ gì tiếng gọi về hướng chàng, chỉ có mẹ con nàng mới gọi chàng như thế, bởi chàng đã xưng hô với họ chàng là Diệp Bội Ngọc lúc Cao lão đầu đưa chàng đến hội kiến với Cơ phu nhân.

Lập tức, chàng lại chui vào miệng hang, kéo bồ đoàn che kín như trước.

Trong bóng tối xò tay không thấy ngón, chàng có cảm giác lòng hang khá rộng, tuy vậy, chàng không dám ngang nhiên xông xáo, chỉ đứng lại một chỗ cố vận dụng nhãn lực quan sát. Chàng đứng lặng một chỗ rất lâu, mắt vẫn chưa quen với bóng tối, chàng ngồi xuống mơ màng màng một lúc. Bỗng, chàng giật mình tỉnh dậy, ánh sáng từ trên miệng hang chiếu xuống làm chói mắt chàng.

Thì ra chiếc bồ đoàn đã được một người nào đó kéo chệch sang một bên, ánh dương quang theo lỗ trống tràn xuống.

Chàng ngẩng mặt nhìn lên, trông thấy Cơ Táng Hoa với vẻ mặt hiền lành của lão. Lão vừa mừng, vừa kinh hãi kêu lên thất thanh :

- Tạ trời! Tạ đất! Người còn ở đây! Người chẳng sao!

Du Bội Ngọc không mừng mà cũng không sợ, nghiêng răng gần giọng :

- Người lại đến đây toan hãm hại ta một lần nữa?

Cơ Táng Hoa đầm ngực thành thịch :

- Tại ta! Ta không cẩn thận, lúc đưa người đến đây, vợ con ta trông thấy, họ báo động với bọn Côn Lôn và Điểm Thương, do đó chúng kéo đến...

Du Bội Ngọc cười lạnh :

- Người làm thế nào cho ta tin được người?

Cơ Táng Hoa điềm nhiên :

- Nếu thật sự chính ta mách cho họ đến đây, tại sao hiện tại ta không đi mách luôn là người còn ở đây? Người đang trốn dưới hang này?

Du Bội Ngọc nhảy vọt lên tạ lỗi :

- À! Tại hạ nghĩ quấy trang chủ! Xin trang chủ thứ tội!

Cơ Táng Hoa co chân tổng chiếc bồ đoàn trở về chỗ cũ, che khuất miệng hang lại rồi nắm tay chàng :

- Bây giờ không phải lúc tạ lỗi! Hãy theo ta đi gấp!

Bỗng có tiếng cười vang lên sang sảng đâu đây :

- Còn định đi đâu nữa chứ?

Du Bội Ngọc hoảng hồn, chàng chưa kịp nhận định tình hình diễn tiến như thế nào, ba tiếng rẹt rẹt vang lên, ba thanh trường kiếm sáng ngời bay vút đến chàng.

Cơ Táng Hoa rú lên :

- Dừng tay! Dừng tay! Các người không được...

Tiếng rú của lão trng chủ họ Cơ không ngăn chặn nổi đà kiếm đang lao vút tới, một thanh trượt đích, hai thanh trúng. Thân hình của Du Bội Ngọc đã hứng hai mũi kiếm.

Máu từ hai vết thương chảy xuống ròng ròng, bọn đệ tử hai phái Điểm Thương và Côn Lôn bay tới bao vây quanh chàng.

Bọn chúng tên nào cũng có võ khí, còn chàng thì tay không một tấc thép, chúng vừa tràn tới là vùng vũ khí ra ào ạt tấn công. Chàng đứng tại trung tâm, tay không, làm sao chống lại? Chàng chỉ né tránh, nhảy tảo tạt hữu hoặc lùi hoặc hụp mình, trong tình thế đó, dù chàng tài giỏi đến đâu cũng không thể bảo vệ thân mình an toàn. Qua một lúc, chàng hứng thêm mấy mũi kiếm nữa, máu chảy nhiều hơn, máu chảy khắp người chàng thấm ướt cả y phục.

Bọn sư đồ quá hăng say, Bạch Hạc đạo nhân hét to :

- Không được giết hấn, phải để hấn sống, ta còn phải hỏi hấn mấy điều!

Du Bội Ngọc vừa tránh khỏi hai nhát kiếm, vùng tay phóng sang lão một chưởng kinh mãnh liệt vô cùng.

Chưởng kinh không trúng Bạch Hạc đạo nhân nhưng chạm vào trụ tòa tiểu các, chiếc trụ gãy ngang, mái tiểu các mất chỗ dựa đổ xuống, ngói tuôn ào ào.

Chàng áp tốc chụp một đoạn trụ cung lên, đoạn trụ đảo lộn vù vù, phòng hộ bốn mặt, trên dưới.

Một tiếng rú thảm vang lên, một đệ tử phái Điểm Thương trúng phải đầu trụ, vỡ xương ngực, hai đệ tử khác bị thân trụ quật trúng kiếm, kiếm vọt khỏi tay bật lên không rơi ngoài mấy trượng.

Bạch Hạc đạo nhân bật kêu lên :

- Tiểu tử điên mất rồi, hấn chẳng còn biết sợ hãi là gì nữa! Hấn không màng chết sống, các người hãy đề phòng nhưng không được giết hấn đấy!

Mặc cho lão kêu thét, Du Bội Ngọc vẫn cứ vũ lộng đoạn trụ không ngừng, gió rít ào ào, khí thế hùng mãnh vô tưởng.

Muốn đương cự với một khí thế như vậy, dù là tay vũ công thượng thặng cũng không giám làm, nếu tay vũ công đó vẫn còn là bằng xương bằng thịt. Đương chân một khí thế như vậy, dù núi, núi cũng phải tan thì tại cục trường còn ai dám nghinh đón sự phản công của chàng?

Hướng chi, trong số người hiện diện, ngoài Bạch Hạc đạo nhân là người thuộc thế hệ trên, may ra còn có đủ công lực chế ngự Du Bội Ngọc, những tên đệ tử kia, có kẻ nào khả dĩ là đối thủ của chàng mà hòng làm nên

việc? Bất quá chúng cây đông, chúng hò hét, vừa dùng cái lối hỗn chiến gây hoang mang cho chàng, vừa la hét âm ỉ mong cướp tinh thần chàng, lung lạc đầu trí chàng.

Cho nên, khi chàng quật thể khỏi công, nhất là trong tay có một vật khả dĩ giết được người, chàng trở thành một kẻ lợi hại vô tưởng, giả dĩ chàng khởi công với tất cả sự phấn nộ, khí lực của chàng gia tăng gấp bội, đối phương phải kinh khiếp, đối phương phải lỏng vòng vây, nới rộng ra xa chàng hầu tự vệ kịp thời.

Và hiện tại, ai có thân thì tự lo, đừng mong Bạch Hạc đạo nhân có đủ uy tín động viên tinh thần đồng đội.

Cơ Táng Hoa đứng xa xa bên ngoài cuộc chiến, lão lầm nhảm :

- Khí lực như thế quả thật hi hữu! Hi hữu! Bình sanh chưa hề thấy!

Trong khi đó, đoạn trụ không ngừng bên này quật sang bên kia, đoạn trụ hướng về phía nào, lớp người tản ra đến đấy, nhưng phía đối diện lại ào tới, thành thử chàng vẫn bị bao vây như thường, bất quá vòng vây di chuyển xê dịch vị trí và nới rộng ra phần nào thôi.

Đoạn trụ và kiếm chạm nhau bật thành những tiếng xoang xoảng rộn người, tiếng chạm vang lên không ngừng, kiếm chém đoạn trụ thì đoạn trụ tìm kiếm mà quật.

Đúng ra, bọn đệ tử hai phái Điểm Thương và Côn Lôn tránh né chàng hơn là tìm cách chế ngự, còn chàng lại luôn luôn tìm chúng quật ngã.

Thỉnh thoảng cũng có một vài tên gục ngã, tiếp theo tiếng rú, thỉnh thoảng cũng có vài vòi máu phụt lên, hoặc giả một vài đệ tử hai phái đâm ướm y phục với màu máu hồng.

Nhưng, cuộc chiến vẫn tiếp diễn, càng phút càng khốc liệt.

Du Bội Ngọc cứ vùng tay quật đoạn trụ, đánh không cần nhìn địch, đánh với đôi mắt nhắm, đánh không phân phương hướng, cứ vùng càn, trúng ai cũng được, không trúng thì chẳng sao.

Tại chàng không nghe tiếng gì ngoài tiếng rít gió của đoạn trụ nặng ngoài trăm cân, đoạn trụ đã nặng, công lực của chàng còn nặng gấp năm gấp mười lần, hai sức nặng đó hợp nhất, tạo thành một khí thế vỡ núi tan rừng. Khí thế đó di chuyển đến đâu, cái gì ngăn trở nổi? Vô phúc cho tên đệ tử nào chạm phải cái khí thế đó, phải táng mạng là cái chắc.

Máu! Chiếc trụ vùng đến đâu, vòng vây tàn ra đến đấy, vòng vây tự mỗi lần tấn, lưu lại một vài xác chết, một vài vũng máu.

Cuối cùng, vòng vây không còn khép chặt nữa, và khi vòng vây tự động mở, phải mở một lúc nhiều nơi, bây giờ thì Du Bội Ngọc muốn thoát đi bằng lối nào cũng được, lối nào cũng trống trải lắm rồi, những kẻ chưa tránh kịp lối, phải cố chạy tránh.

Ra khỏi vòng vây, Du Bội Ngọc phải chạy đi đâu? Chàng còn biết chọn hướng nào?

Không cần chọn hướng, chàng cứ chọn đường trước mặt chạy đi, chạy mãi.

Chàng vượt qua mấy lớp cây dài, chàng xuyên qua mấy vườn hoa lại cứ chạy luôn.

Chạy qua các khe hang sâu, không có gì đáng ngại nhưng chạy qua những vườn hoa, gặp những hoa có gai, Du Bội Ngọc bị tét xước da chân da tay, y phục lại vướng vấp, đã rách càng rách hơn, máu thương tích do kiếm gây nên, máu thương tích do gai quào, máu khắp thân thể, nơi vết thương lớn, máu xối ra nhiều, nơi vết thương nhỏ, máu cứ rịn ra.

Chàng cứ chạy, giờ đây, chàng không còn nghe tiếng la hét nữa, như vậy là chàng đã chạy khá xa tòa tiểu các.

Nhưng ngẩng mặt lên, bất giác chàng xanh mặt. Trong tầm mắt, tòa nhà ma màu tro hiện ra, tòa nhà chết như Cơ phu nhân đã bảo.

Tòa nhà đó là nhà mồ của tổ tiên họ Cơ.

Tìm một nơi ẩn mình tạm thời, tránh sự truy nã của đệ tử hai phái Điểm Thương và Côn Lôn, bất cứ nơi nào cũng được, nhưng không thể nấp trong tòa nhà mồ rồi.

Cơ phu nhân có cho biết, ai bén mảng đến gần cũng bị những người chết trong đó lôi kéo vào cùng làm bầu bạn. Đã không ai đến gần thì chàng làm sao dám vào nơi đó ẩn nấp?

Nhưng không vào đó, chàng còn chạy đi đâu? Vào đó, chưa chắc gì chàng gặp những gì như Cơ phu nhân đã nói, ngược lại, chàng có cái lợi là chẳng ai dám đến tìm chàng.

Đột nhiên, một ánh kiếm ngời lên, tiếp theo, một giọng nói nữ nhân vang lên :

- Người dám xâm nhập vào trong tòa nhà này, ta sẽ giết ngươi ngay!

Du Bội Ngọc tự nhiên phải dừng chân lại, song chàng mất quá nhiều khí lực, đôi chân không còn kèm vững, thân hình lảo đảo như cây long gốc lay động, chàng cố gượng lắm mới khỏi ngã.

Mắt chàng hoa lên, trông thấy mờ mờ một bóng người có mái tóc thật dài, bận chiếc áo trắng, tất cả đều mờ mờ, chỉ có ánh mắt của bóng đó rất sáng, sáng như hai điểm sao.

Cuối cùng chàng cũng thần định được, cuối cùng chàng cũng nhận ra được bóng đó là ai.

Nàng!

Nàng là trưởng nữ của Cơ Táng Hoa! Nàng là con chim ưng của sa mạc, chuyên ăn thịt sống! Thịt lang sói, kể cả thịt của khách lữ hành.

Chàng cười khổ :

- Được chết trong tay cô nương cũng là điều rất tốt! Bởi ít nhất, cô nương không phải là người điên!

Chàng không gượng nổi nữa, ngã nhào bất tỉnh.

Trong tòa nhà, không có một ánh đèn, bóng tối rất dày, xòe tay không thấy ngón. Khi tỉnh lại, Du Bội Ngọc hết sức hãi hùng, tự hỏi mình còn sống ở dương gian hay làm ma nơi âm cảnh.

Phải một lúc lâu, chờ cho đôi mắt quen với bóng tối, chàng mới nhận ra mình ở trong gian phòng của Cơ phu nhân. Chàng bắt đầu nhớ lại sự tình trước đó.

Không phải chàng tự nhiên mà tỉnh lại như những kẻ hết cơn mê rồi tỉnh. Chàng bị người nào đó làm cho chàng giật mình mở choàng mắt ra, chứ thực sự tâm thần chàng chưa ổn định trọn vẹn.

Lúc đó, không một bóng người trong gian phòng. Tiếng động làm cho chàng giật mình phải do bên ngoài bởi cánh cửa nặng nề vẫn đóng kín.

Chàng tự hỏi, người nào đó ở bên ngoài đang làm gì gây thành tiếng động, người đó là ai? Ở đây là khuê phòng của vị phu nhân một trang chủ, nơi trang nghiêm, không phải bất kỳ ai cũng tới được.

Nếu không phải phu nhân thì cũng là hai người con gái của bà, ngoài ra chỉ còn một người thứ tư là có quyền đến đây :

Cơ Táng Hoa, trang chủ Sát Nhân Trang.

Nhưng chẳng lẽ lại là chính lão?

Lão còn đeo đuổi theo chàng nữa sao? Để tìm cách hãm hại chàng hay để phân trần về cuộc bao vây của bọn đệ tử hai phái Điểm Thương và Côn Lôn?

Bỗng bóng người nhỏ thấp, hiện mờ mờ nơi khoảng trống. Du Bội Ngọc giật mình hơn nữa, bóng đó nếu không là trang chủ Sát Nhân Trang thì còn là ai nữa?

Chàng rung người lên hấp tấp hỏi :

- Ta với trang chủ không oán không thù, sao trang chủ cứ đuổi toan ám hại ta?

Cơ Táng Hoa bước gần đến chiếc giường, cúi thấp đầu một chút, giọng trầm trầm :

- Ta thẹn với người, ta không ra gì cả! Ta chỉ muốn cứu người, mỗi lần cứu người lại một lần không may, thành ra như hãm hại người, không rõ bọn ấy có chạy theo ta chăng?

Du Bội Ngọc giục gấp :

- Nếu vậy trang chủ rời khỏi nơi này ngay! Chúng theo trang chủ, tất sẽ vào đây, trang chủ chạy đi nơi khác, chúng sẽ theo nơi khác, trang chủ phải ra khỏi phòng này ta mới được yên!

Cơ Táng Hoa lắc đầu :

- Không! Không! Ta không thể để người lại đây! Ta không muốn để người rơi vào tay mẹ con bà ấy!

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Nhưng chính họ cứu ta về đây! Ta nhờ họ mới còn sống!

Cơ Táng Hoa thở dài :

- Hỡi chú bé ơi! Chú bé chẳng biết gì cả! Mẹ con bà ấy cứu sống người để từ từ hại người, họ dành cái quyền hại người, họ có tốt gì đâu!

Du Bội Ngọc run run giọng :

- Họ...có lợi gì phải có chủ trương đối với ta?

Cơ Táng Hoa trở mắt :

- Thế ra người không biết à?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Ta làm sao biết được cái tâm độc của con người?

Cơ Táng Hoa trầm giọng :

- Vợ con ta rất hận họ Du, người không phải họ Du sao?

Du Bội Ngọc xanh mặt kêu lên :

- A! Ta quên mất...

Chàng còn do dự đắn đo gì nữa, cố gượng ngồi lên, cố gượng bước xuống giường.

Cơ Táng Hoa đưa tay ra :

- Vịn vào ta mà đi! Phải rời khỏi đây ngay!

Đột nhiên, một bóng người xô cửa bước vào.

Người đó chính là Ưng cô nương với suối tóc dài, với y phục trắng.

Nàng giương tròn đôi mắt lạnh nhìn Cơ Táng Hoa, ánh mắt của nàng không có một điểm nhỏ thân tình, nàng nhìn cha như nhìn một kẻ xa lạ, nếu không nói là một kẻ thù.

Một lúc lâu, nàng hằm hằm quát lớn :

- Ra ngay! Ra khỏi đây ngay!

Nàng đuổi cha nàng ra khỏi nàng như đuổi một tên gia nhân đã làm nàng bất mãn.

Cơ Táng Hoa nhảy dựng lên :

- Cơ linh Phong! Người đừng quên ta là thân phụ người! Người ăn nói với kẻ sinh ra người như thế à?

Lão nhảy chơi chơi, lão hét oang oang, khua chân múa tay tựa hồ lên cơn điên.

Vẻ hiền từ trên khuôn mặt non choẹt của lão biến mất, hiện tại, trông lão hung dữ như một ác ma.

Du Bội Ngọc sửng sốt trước sự biến đổi thần sắc của lão, nhưng Cơ Linh Phong vẫn bình thản như thường, nàng đứng thẳng người, không tỏ vẻ sợ hãi, hơn nữa, chừng như nàng không nghe lão nói gì, không thấy lão tỏ thái độ như thế nào.

Nàng gằn từng tiếng :

- Đi ra đi! Có đi ra hay không thì bảo?

Cơ Táng Hoa rung rung người, đôi tay nắm chặt lại, nắm tay tròn lảng, tròn như quả chùy sắp sửa bay tung ra, có điều bay đến đích hay không thì chưa biết được.

Lão tròn tròn đôi mắt, miệng há rộng, tưởng chừng như lão có thể nuốt chửng cô gái do lão sinh ra, nuôi dưỡng lớn khôn, giờ đây dám chống lại lão như tử thù.

Nếu không rõ lai lịch của họ, chắc chắn không ai tưởng nổi đó là hai cha con.

Cha nhìn con, con nhìn cha một lúc lâu, Cơ Táng Hoa bỗng thở dài, thân hình nhũn ra, lão bật cười khanh khách :

- Ranh con! Đừng nổi giận! Đừng nổi giận! Nổi giận là mất thăng bằng cơ thể, sức khỏe sẽ suy giảm, cha khổ lắm đấy nhé! Cha không muốn con mang bệnh hoạn gì cả! Con bảo cha ra đi, cha sẽ đi, đừng giận, cha sẽ đi ngay mà!

Rồi lão quay mình bước ra liền. Lão mất hứng mà đi ra, thân hình nhỏ bé càng nhỏ bé hơn. Khi con người vừa mất hứng, tất cả những gì trong người, từ hình thức lẫn tinh thần đều sụp đổ, lão vừa đi vừa càu nhàu :

- Quái ác thật! Con cái gì đâu lại chẳng biết sợ cha, ngược lại cha phải sợ con!

Du Bội Ngọc không thể tưởng là lão sợ con gái đến thế, sợ con như vậy, lão còn sợ vợ đến mức độ nào? Không ai tưởng nổi sự Oái ăm trong gia đình điên này!

Chàng cố gắng lết xuống giường nhưng Cơ Linh Phong hỏi chặn :

- Người định xuống giường làm gì thế?

Du Bội Ngọc ấp úng :

- Tại hạ... áy náy quá, không giám quấy rầy quý trang lâu, tại hạ định cáo từ!

Cơ Linh Phong cười lạnh :

- Người nghe cái lão lùn ấy nói thế, người tưởng ta có ý định hãm hại người phải không?

Du Bội Ngọc không đáp câu hỏi, chàng buông một câu trách khéo :

- Dù sao, trang chủ cũng là thân phụ của cô nương...

Cơ Linh Phong đột nhiên rít lên :

- Sai! Sai! Lão không phải là cha ta! Không! Sai! Người nói sai!

Nàng vò chéo áo, thân hình nàng rung rung, gân mặt, thớ thịt rung rung. Toàn thân nàng giựt mạnh, nhìn chăm chăm, không biết phải nói gì.

Một lúc lâu, cơn xúc động lắng dịu, nàng lạnh lùng trở lại như trước, đôi mắt sắc như trước, nàng buông từng tiếng :

- Người tưởng lão là một con người tốt?

Du Bội Ngọc không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Cơ Linh Phong bỗng bật cười khanh khách :

- Không hiểu tại sao có rất nhiều người bị lão lừa rất dễ dàng? Có kẻ bị lừa đến lúc mất mạng mà vẫn không hay biết mình bị lừa, cứ tin lão là một con người tốt!

Du Bội Ngọc buông một câu :

- Tại hạ với trang chủ không oán không thù, làm gì trang chủ có lý do hãm hại tại hạ!

Cơ Linh Phong hừ lạnh :

- Không oán không thù! Hừ! Người có biết nơi đây sát khí ngất trời chứ? Người có biết mạng sống của con người chẳng khác nào một cọng cỏ khô chứ?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Tại hạ không được rõ!

Bàn tay Cơ Linh Phong giật giật, giọng nàng trở lên rung rung :

- Tại vì lão thích có cuộc giết chóc, lão thích trông cảnh chết, chết đau thương, chết oằn oại, hoặc chết trong tay lão, hoặc chết trong mưu mô của lão! Cái chết càng thê thảm càng thích thú!

Du Bội Ngọc nghe luồng điện chạy nhanh vào xương sống, mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay chàng.

Trời! Nơi đây có vô số người nhưng không có một con tim, đừng mong ai tìm được một điểm thiện lương trong cái thế giới thu hẹp trong bốn bức rào này!

Tất cả mọi người đều tàn độc, ai ai cũng thích thấy máu đổ, ai ai cũng thích nghe tiếng rú thảm. Nơi đây, sanh mạng con người thấp giá trị hơn một con vật, không thanh thoi an nhàn bằng một con vật.

Nơi đây, không ai thân với ai dù đồng chung huyết nhục họ hàng, gặp nhau là giết nhau, không gặp nhau lại đi tìm nhau để giết.

Họ không cần có thủ phạm hay không, họ chỉ cần giết, giết thù không được thì giết thân, không giết được thì mắng nhau, mĩa mai nhau, nói xấu nhau.

Chàng còn biết tin ai? Phòng ai? như vậy, chàng không thể tin ai, chàng cần phải phòng tất cả.

Cơ Linh Phong đưa ánh mắt lạnh lùng dán vào mắt chàng, buông tiếp :

- Sự thực như thế đó! Tin hay không thì tùy người! Người có thân, biết lo cho thân, sự tồn vong của người không liên quan gì đến ta cả.

Du Bội Ngọc ấp úng :

- Không phải tại hạ không tin cô nương, song nghĩ ra, một người biết xót thương đến cái xác một con mèo chết oan, con người đó hẳn phải có cái tâm từ thiện, con người đó không thể tàn nhẫn đối với đồng loại.

Cơ Linh Phong cau mày :

- Lão đối với chó, với mèo thế nào mà người cho là nhân từ?

Du Bội Ngọc đáp nhanh :

- Chính mắt tại hạ trông thấy trang chủ moi đất chôn cái xác con mèo lúc đó, tuyệt nhiên là lão không hề hay biết là có tại hạ đang nhìn trộm! Tại hạ nghĩ, trang chủ không dấn cảnh gieo niềm tin nơi tại hạ đâu!

Cơ Linh Phong nhếch môi một nụ cười mỉa, lạnh lùng :

- Người có biết kẻ nào đã giết hại con mèo đó chăng?

Du Bội Ngọc trở mắt :

- Ai?

Cơ Linh Phong rùng vai :

- Còn ai nữa? Chính lão đấy!

Du Bội Ngọc kêu lên :

- Trời! Chính lão?

Cơ Linh Phong cười lạnh :

- Không lão thì ta à? Người có biết không? Một đóa hoa đang nở tươi tốt, ai ai cũng ngắm nghía, trầm trồ; ong bướm vờn quanh, người ta còn đuổi, sợ nó làm hại hoa, thế mà lão lại đưa tay bẻ cành hoa, bẻ rồi quăng xuống đất, lấy chân dẫm nát đóa hoa, vừa dẫm vừa cười, cười khoái trá. Dẫm nát rồi, lão đào huyết chôn xác hoa xuống như người đã thấy, là một tái diễn tánh tàn độc của lão. Thay vì hoa hay là mèo và

lần khác sẽ là chó, không có hoa, không có mèo, không có chó thì người sẽ thay thế! Người, đối với lão, có giá trị ngang với chó, ngang với mèo, ngang với hoa rơi.

Nàng dừng lại một chút, đoạn tiếp với giọng âm trầm :

- Thỉnh thoảng, người cũng thấy lão tỏ khía cạnh thiện lương, song cũng vô ích, điểm thiện lương của lão luôn luôn xuất hiện khi việc đã rồi. Lão thấy hoa, thấy mèo, thấy chó, lão căm thù, tánh độc ác lại bùng lên, cố tìm cách chà đạp, sát hại. Hạ xong thủ đoạn rồi, lão thương tiếc, lão mai táng, lão kể lể, lão tỏ ra mình là con người hiền lành, biết thương đến cỏ cây, thú vật, biết thương người. Người thấy đó, chỗ thiện lương của lão không giúp ích được gì cho ai cả.

Du Bội Ngọc sững sốt không biết lời gì nói thêm.

Cơ Linh Phong tiếp nói :

- Bên dưới mặt đất trong khắp tòa trang viện này có biết bao nhiêu xác? Xác hoa, xác mèo, xác chó, xác người, tất cả đều do lão mà vùi chôn vĩnh viễn, hoặc trực tiếp, hoặc gián tiếp, tất cả dù cho ai giết, giết trong trường hợp nào cũng đều do lão mai táng. Có lẽ vì thế nên người ta cho là lão thiện lương! Người có tin ta không?

Người có thể khai quật lớp đất bất cứ chỗ nào trong trang viện, sẽ bắt gặp xác hoa, mèo, chó, ngựa, người...

Du Bội Ngọc rung rung người, nằm lên trên giường mà rung, chàng làm cho chiếc giường phải chuyển động theo.

Chàng áp ứng :

- Tại hạ không muốn nhìn chi cả, tại hạ muốn đi, muốn tránh những gì trông thấy tại đây, càng đi xa trang viện này càng hay!

Cơ Linh Phong lạnh lùng :

- Rất tiếc là người không đi được! Người không còn đi được nữa!

Du Bội Ngọc vụt xuống giường, vừa đứng thẳng người, liền ngã nhào xuống đất.

Cơ Linh Phong nhắc bóng chàng lên, đặt chàng trở lại trên giường.

Nàng gần giọng :

- Nếu người còn nghĩ đến sự sống, người phải nghe lời ta, bằng không thì người cứ đi, đi đâu cứ đi, tùy thích, ta không ngăn cản.

Nàng đưa tay chỉ ra phía cửa như mời chàng.

Du Bội Ngọc muốn đi nhưng chàng đi nổi chăng? Vạn nhất gặp kẻ thù, làm sao chàng ứng phó? Dù ở đây gặp kẻ thù, chàng cũng đành phải bó tay chứ chẳng mong thủ thắng. Tuy nhiên, cũng còn đỡ, bởi ít nhất, kẻ thù có muốn hạ sát chàng, họ phải đến đây tìm chàng, còn như chàng lang thang bên ngoài, sẽ có nhiều người trông thấy.

Cơ Linh Phong nhìn chàng với ánh mắt lạnh lùng, qua một lúc, nàng thốt :

- Người đừng lo ngại! Có kẻ nào xông vào đây, Cơ Táng Hoa có to gan bằng núi, cũng chẳng bao giờ đưa ai đến đây tìm người, ta có cách bức hiếp lão, ta thừa thủ đoạn bảo hộ người!

Du Bội Ngọc cố ngượng một lúc, ngồi dậy được, chàng nhìn sững nàng :

- Cô nương bảo hộ được tại hạ?

Cơ Linh Phong gật đầu :

- Người yên trí! Ta còn, nhất định là người còn! Khi nào ta chết đi, ai muốn làm gì người mới có thể làm được!

Du Bội Ngọc từ từ thốt :

- Cô nương nói đúng! Hiện tại, chỉ còn nơi đây là nơi an toàn nhất cho tại hạ!

Nhưng có một người thà chịu chết chứ chẳng chịu để cho người bảo hộ, che chở...

Cơ Linh Phong cười nhạt :

- Và trong hạng người đó có người? Và người không cần ta bảo hộ che chở?

Nàng cười lớn hơn một chút rồi tiếp :

- Người tưởng người thuộc hạng người đó? Song, ta không tưởng là như vậy!

Du Bội Ngọc nhếch mép cười khổ :

- Tại sao?

Muốn chứng tỏ chàng không cần sự che chở của Cơ Linh Phong, chàng không sợ chết, Du Bội Ngọc cố gom tàn lực bước xuống giường, đứng vững một chút lấy thăng bằng, cho tinh thần trấn định, đoạn từ từ bước ra cửa.

Vô luận là chàng gặp buồn phiền uất hận như thế nào, luôn luôn chàng nhã nhặn, ôn hòa, nhu hiền trong ngôn từ, cử động, dù đối với kẻ thù cũng thế. Chàng không muốn mình thất lễ trước mặt bất kỳ ai, dù kẻ đó có xứng đáng cho chàng thủ lễ hay không. Bản chất của chàng ôn hòa như thế, đừng ai cho rằng chàng khiếp nhược.

Cơ Linh Phong giật mình, thực ra là nàng không thể tưởng là chàng dám làm như vậy, nàng trầm giọng hỏi :

- Người định dẫn xác đi nạp cho chúng?

Du Bội Ngọc không quay nhìn lại, không đáp, chàng cũng không dừng bước.

Cơ Linh Phong gọi to :

- Người không có nơi dung thân, tại sao còn sinh cường? Sinh cường là tìm cái chết, người có biết không?

Bây giờ Du Bội Ngọc mới chịu quay đầu lại, thốt một câu :

- Đa tạ cô nương quan tâm đến tại hạ, tại hạ đã có một nơi, nơi đó có thể dung chứa tại hạ!

Cơ Linh Phong cười lạnh :

- Được! Người cứ đi! Giả sử người có sống, người nhờ, có chết thì người chịu!

Đối với ta, chẳng có gì quan hệ cả!

Nàng nói thế, song nàng nhìn theo bóng Du Bội Ngọc khuất dần, nàng nhìn đến độ xuất thần, lặng người đứng nguyên tại chỗ.

Thời khắc vào lúc hoàng hôn.

Cứ mỗi lần hôn mê, Du Bội Ngọc có cảm tưởng mình chẳng bao giờ làm được việc gì nữa, chàng sẽ phải trở thành con người chẳng biết chút võ công nào.

Nhưng, sau mỗi cơn mê, lúc tỉnh lại, chàng cảm thấy công lực vẫn còn nguyên vẹn, không vì một nguyên nhân nào, công lực đó bị tiêu tan, bất quá, thời gian khôi phục lại nhanh hay chậm đi một đôi phút mà thôi.

Chàng biết mình hơn ai hết, nếu chàng được như vậy, không phải nhờ vào phẩm chất khác thường, mà chỉ nhờ vào hoàn thuốc của Thiên Cang đạo trưởng, do Hồng Liên Hoa trao cho chàng trước đó mấy hôm.

Ra khỏi căn phòng quái dị của Cơ phu nhân, Du Bội Ngọc cảm thấy trong mình sáng khoái lạ thường, giả dĩ vào thời khắc hoàng hôn, chàng ít sợ bị ai phát hiện ra chàng, chàng tung tăng chạy nhảy qua mấy hàng cây, vui như con chim non vừa rời tổ, trông trời cao đất rộng mà hứng ngất chín tầng mây.

Không ai tưởng tượng được do đâu chàng cao hứng, do đâu chàng dám ngang nhiên xông xáo trong khung cảnh đầy chết chóc như thế này.

Chàng có cần gì phải nghĩ viễn vông? Cứ đi, đi mãi cho đến khi nào gặp trở ngại hăng hay, nếu không trở ngại thì càng tốt, chàng sẽ rời khỏi trang viện Sát Nhân Trang, rất có thể không bao giờ chàng sẽ trở lại đây, rất có thể chàng sẽ trở lại một ngày nào đó, xem diễn tiến như thế nào trong thế giới điên cuồng vô tưởng.

Trong những hàng cây, chàng trông thấy rõ khắp nơi, nơi nào cũng có bóng người đi động, rồi chàng nghĩ đến những cơ quan bí mật đặt rải rác ven đường hoặc trên đầu cảnh, ngọn cỏ...

Mặc, chàng chẳng màng gì, cứ tiến tới.

Chàng tiến về hướng Tây, chàng có ý định trở về ngôi nhà hoang vu, nơi lão nhân đưa chàng vào trong lần đầu tiên, sai khi lão nhặt chàng dưới cơn mưa tầm tã, đúng lúc bọn đệ tử hai phái Điểm Thương và Côn Lôn đang truy nã gấp rút.

Chàng muốn trở lại đó vì chàng nhận thấy chỉ có lão nhân cứu chàng, đưa chàng về đây là có lương tri. Chàng có thể tin tưởng nơi lão nhân, không nhiều thì ít, chàng có thể nói chuyện với lão một cách cởi mở, thông cảm hơn.

Hoàng hôn xuống nơi hoang dã, bóng tối xuống chậm, chốn rừng cây âm u, bóng tối phủ sau, trước mắt chàng, cảnh vật lơ mơ, trông huyền ảo, lạnh lùng, rừng rợn vô cùng, càng rừng rợn hơn nữa, càng rừng rợn hơn nữa là tử khí như bao trùm, bất cứ nơi nào cùng bốc tử khí trùng trùng.

Đã lạ nơi, lại nhân lúc nhá nhem tối, Du Bội Ngọc làm sao nhận định phương hướng nào dẫn đến địa phương nào?

Chàng chạy mãi, qua hết dãy nhà này đến dãy nhà khác, chàng chẳng rõ mình theo con đường thẳng mà tiến hay quanh co lẫn lộn theo con đường vòng.

Đi một lúc, chàng phát hiện mình đi đến tòa tiểu các, nơi mình bị bọn đệ tử hai phái Điểm Thương và Côn Lôn bao vây.

Chàng nhìn quanh cục diện, lúc đó những thi thể đã được di chuyển rồi nhưng dấu máu vẫn còn, đủ chứng tỏ một cuộc ác chiến vừa khai diễn ở đây.

Nhìn dấu máu, Du Bội Ngọc rung mình tưởng chừng cuộc giết chóc vừa qua lại hiện ra, tiếp tục khai diễn.

Chàng quay mình lùi lại, hướng sang lối khác, nhưng đi được vài bước, chàng vụt đứng lại.

Trong tòa tiểu các, có một cái hang, bên dưới chiếc bồ đoàn, nơi đó chỉ có mỗi mình Cơ Táng Hoa biết thôi, chẳng lẽ lão còn trở lại để tìm chàng?

Giả sử bây giờ chàng vào ẩn nấp trong ấy tạm thời, chắc cũng được an toàn.

Nghĩ như vậy, chàng không do dự, quay mình trở lại, tiến vào tòa tiểu các, dỡ chiếc bồ đoàn lên, chui tọt xuống hang, đẩy bồ đoàn lại như cũ.

Trong lòng hang, bóng tối dày đặc, ban ngày còn tối hướng chi ban đêm, ngửa bàn tay không thấy đủ năm ngón.

Tựa mình vào vách đá lạnh như băng, Du Bội Ngọc thở dốc.

Trước mắt chàng là một vùng đen tối, bóng tối quá dày đặc, ngửa bàn tay không thấy ngón thì chàng còn nhận định được gì?

Hô hấp trở lại bình hòa rồi, chàng nghĩ lại sự việc vừa qua, càng nghĩ càng kinh khiếp.

Niềm sợ hãi dâng lên nhanh và mạnh, chàng phải làm một động tác gì để có một hiện cảnh trấn an dao động.

Chàng đi tới, chậm bước, tay quờ quạng.

Bỗng chàng chạm phải một người.

Ai? Người này đến đây trước chàng, chờ chực chàng? Không nhìn, chàng nhờ xúc giác ước độ, chừng như người nào đó đang ngồi, manh áo bên ngoài hơi nhám, có lẽ là một loại bố.

Tâm mạch như ngừng lại, Du Bội Ngọc dè tay lên ngực ép con tim, rung rung giọng hỏi :

- Ai? Ai đấy?

Mồ hôi vã ra như tắm, ướt sũng cả đầu, cả trán, đầm cả mặt, chàng rà rà tay theo vách tiến tới.

Bước được một bước, chàng lại hỏi :

- Người là ai? Người ẩn trong này có dụng ý gì?

Cũng như lần hỏi trước, chàng không nghe tiếng đáp lại.

Bàn tay đang rà rà nơi vách, Du Bội Ngọc chạm phải cây đèn, chàng mừng rỡ, vội quơ quạng tay quanh chiếc đèn.

Đúng như chàng dự đoán, cạnh cây đèn có vật đánh lửa.

Nơi chứa đèn và vật đánh lửa là một lỗ trũng sâu vào vách. Chàng rung tay, bật mãi mãi lửa mà chẳng có một tia sáng nào lóe lên.

Chàng vừa đánh lửa vừa hăm :

- Ta hỏi người chẳng đáp! Ta đánh lửa đốt đèn tự nhiên sẽ thấy mặt người, biết được người là ai!

Hăm mà làm gì? Hỏi hai lượt chẳng có tiếng đáp, chàng có hăm giết, chưa chắc người đó đáp.

Đánh mãi rồi cũng phải có lửa xẹt ra, Du Bội Ngọc đốt ngọn đèn lên.

Có ánh sáng rồi, chàng nhìn xuống người đó.

Y là một người lùn, đang ngồi xếp bằng tròn, vận bộ y phục vận bằng gai, nhuộm màu vàng.

Gương mặt khô đen, cằm cỗi, chẳng điểm một giọt máu tươi.

Gương mặt đó đem đặt cạnh gương mặt Cơ Táng Hoa, người tể nhị đến đâu cũng khó tìm ra những điểm sai biệt quan trọng.

Bất quá, gương mặt đó lạnh lùng, lạnh như người chết.

Du Bội Ngọc nghe mồ hôi lạnh ướt đầm lòng bàn tay, hấp tấp hỏi :

- Người...người là gia gia của Cơ Táng Hoa?

Lão nhân vẫn bất động.

Đã hãi hùng vì khung cảnh, lại gặp người mà không hẳn là người sống, cũng chẳng phải là quỷ, Du Bội Ngọc càng sợ hãi hơn, chàng cắn răng cố làm bạo dạn bước tới.

Chợt, chàng biến sắc, nhận ra tóc và râu của lão là những vật giả.

Râu, tóc bằng sáp!

Như vậy, lão nhân là con người bằng sáp!

Niềm sợ hãi trong phút chốc tan biến, chàng điểm một nụ cười chua chát, nhìn con người bằng sáp đó một lúc nữa, chợt hoài nghi, chàng thâm nghĩ :

- Tại sao tượng sáp của phụ thân Cơ Táng Hoa lại được đặt ở nơi đây?

Du Bội Ngọc đưa ánh đèn rọi chung quanh, nhận thấy trước mặt có một con đường bí mật, đường dài thăm thẳm, đường sâu, trong vùng tối chẳng biết dẫn tới nơi nào...

Lòng địa huyết rộng độ hai trượng tròn, ngoại trừ pho tượng bằng sáp, còn có một chiếc giường nhỏ, bên cạnh chiếc giường còn có một chiếc bàn, trên bàn có chén có bình, có thơ, có sách, những vật đó chìm lịm dưới lớp bụi dày nửa tấc.

Những vật đó là vật thường dụng mỗi ngày, chẳng có gì đáng chú ý, điều lạ lùng là sự hiện diện của chúng tại đây chứng tỏ nơi địa huyết này có người ở.

Du Bội Ngọc lại nghĩ :

- Phụ thân của Cơ Táng Hoa bị áp lực nào đó bức bách hoặc lập dị tự giam mình nơi này? Lão tạo dựng lên tòa nhà như vậy làm nơi sám hối những tội lỗi đã làm? Pho tượng bằng sáp rất có thể do lão chế tạo, thường ngày đem đặt tại ngôi nhà nhỏ bên trên, để che mặt mọi người là lão luôn luôn có mặt tại ngôi nhà đó và không ai dám bén mảng đến gần quấy nhiễu lão. Tất cả những gì lão dàn cảnh thực sự có mục đích gì?

Chàng đặt chiếc đèn lên mặt bàn, đoạn đưa tay lật thử mấy quyển thơ sách.

Những sách đó thuộc loại truyền kỳ mạn lục, tuyệt nhiên chẳng có một quyển nào về võ học cả.

Chàng thất vọng.

Bỗng, chàng nhận thấy một mảnh giấy nằm bên dưới chồng sách, mảnh giấy có những chữ tươi hẹ, người viết nên những dòng chữ đó hẳn phải là một giai nhân.

Đọc mảnh giấy, Du Bội Ngọc mơ màng một lúc.

Những chữ trên mảnh giấy là những lời thán oán, tủi hờn của một nữ nhân, biểu lộ niềm tương tư sâu đậm, nhưng tình nhân hình như quá hồ hững, không đoái hoài đến nỗi nhung nhớ của khách thâm khuê.

Con người bần sáp kia tượng trưng cho ai trong gia đình này? Một con người vừa lùn, vừa ốm nhỏ, xấu xí, mà lại có một giai nhân mơ tưởng, dành trọn tuổi xuân để chờ đợi hiển? Giai nhân nào đó có quá mạnh mẽ chăng?

Du Bội Ngọc cười khổ, đặt tờ giấy xuống chỗ cũ, toan rời đi chỗ khác, bỗng thấy trên địa huyết, dưới chân giường có một bức cẩm nang. Chàng nhặt lên.

Trong bức cẩm nang có một ngọc quyết hình vuông, màu ngọc thuần khiết, chạm khắc li ti khắp các mặt.

Nơi một mặt có mấy chữ :

Tiên Thiên Vô Cực.

Nơi mặt đối chiếu có khắc một chữ Du.

Như vậy ngọc quyết là vật báu gia truyền của dòng họ chàng. Đã là vật của dòng họ chàng, sao lại ở đây? Sự kiện này làm cho Du Bội Ngọc suy nghĩ một lúc.

Rồi chàng nhìn xuống chiếc túi gấm, thấy có thêu hình một nữ nhân. Tuy là hình thêu song chẳng kém truyền thần, gương mặt đẹp ghê hồn, đôi mắt tình tứ đầy quyến rũ.

Không cần nhìn lâu, Du Bội Ngọc nhận ra ngay, hình thêu đó chính là Cơ phu nhân.

Bên cạnh hình có mấy chữ :

- Giữ mãi bên chàng, đừng bao giờ rời xa!

Dưới hàng chữ có tên My Nương!

My Nương là người trong hình! My Nương thêu chân dung này! My Nương đương nhiên là tên tục của Cơ phu nhân! Nét bút và đường thêu chính là của My Nương, Cơ phu nhân.

Đẹp như bà, lại kết hôn với một người như Cơ Táng Hoa, bảo sao bà không sầu muộn chốn phòng sâu? Bảo sao bà đừng tịch mịch ưu phiền?

Giai nhân thì phải phối hợp với tài tử, chứ giai nhân nào lại kết hợp với xú quỷ?

Đem giai nhân đặt vào vòng tay một xú quỷ là mĩa mai tạo hóa đã ung đúc lên thân xác ngọc ngà!

Cho nên, bà về gia đình họ với cái xác thân, còn tâm hồn đã gửi đến một người khác, mà người đó lại họ Du!

Chàng còn nghe văng vẳng bên tai những tiếng của Cơ phu nhân thốt lên trước đây :

- Có một người họ Du đã sát hại người thân cận của ta, cho nên, ta có cảm giác tất cả những ai mang họ Du đều không phải là người tốt!

Cơ phu nhân hận những người mang họ Du!

Hận, dĩ nhiên bà ta có hận, nhưng cái duyên cớ gây nên hận chẳng phải là người họ Du sát hại người thân của bà. Làm gì có việc họ Du sát hại họ Cơ?

Giờ đây, Du Bội Ngọc đã hiểu, cái duyên cớ gây nên hận cho Cơ phu nhân là có một người họ Du tạo cho bà một mối thương tâm to lớn!

Thì ra, bà hận tình!

Và họ Du đó, có thể là rất giống Du Bội Ngọc! Họ Du đó lâm nguy, họ Du đó bị Cơ phu nhân quản thúc tại địa huyết này, có lẽ đúng lúc gia gia Cơ Táng Hoa tạ thế. Khi sống, lão già ấy dùng nơi này để che mắt mọi người, khi chết đi, nàng dâu của lão lại dùng nơi này để che mắt người đời. Tình nhân của bà ở đây thì còn ai hiểu thấu?

Có thể là Cơ phu nhân yêu người họ Du trước khi lấy chồng, mà cũng có thể sau khi về làm dâu nhà họ Cơ, tình cờ bà gặp người họ Du bị nạn ngay trong khu trang viện này, bà đem lòng ái mộ, bà thành thực yêu người kia miễn cưỡng đáp ứng, rồi trong một cơ hội nào đó, người đó bỏ đi, phụ tình bà, bà hận.

Người đó đi rồi là lẽ sống của Cơ phu nhân cũng đi luôn, bà cô đơn, sầu muộn nơi phòng riêng, bà chỉ còn một lối duy nhất gặp lại người yêu, đó là lối mộng.

Cho nên, bà đang sống đấy mà có cái dáng chập chờn, nửa tình, nửa mê.

Có lẽ, bà mơ ước suốt đời được nằm trong mộng mãi.

Con người của Cơ phu nhân ngày nay so với con người của Cơ phu nhân trước kia, cách biệt làm sao!

Một là mùa xuân tươi thắm, tất cả đầu nở, tất cả đều cởi mở, một là mùa hạ héo tàn, mùa thu tiêu tụy, mùa đông xác xơ.

Bất giác, Du Bội Ngọc thở dài. Chàng tự hỏi họ Du kia là ai?

Gì thì chẳng biết chứ người họ Du đó thuộc hàng trưởng thượng của chàng là cái chắc.

Gì thì chẳng biết, chàng chắc chắn người đó không thể là phụ thân chàng.

Thế thì ai? Ai lại có đoạn diễm tình thần bí với Cơ phu nhân? Trừ Cơ phu nhân và người họ Du đó ra, còn ai biết được?

Nhất là đoạn diễm tình đó lại kết cấu trong thâm lén!

Chàng nghĩ thầm :

Bị quản thúc tại đây lại bỏ đi, người đó do lối nào mà thoát đi? Nếu người đó thoát đi mà Cơ phu nhân không hay biết, hẳn phải có một lối bí mật chứ?

Du Bội Ngọc vụt phần khởi tinh thần.

Người đó thoát đi được thì chàng cũng thoát đi được! Lập tức, chàng lắng đọng mọi ý niệm phức tạp, cầm ngọn đèn, theo con đường bí mật trước mặt, đi tới.

X Du Bội Ngọc càng đi tới, càng thấy khó khăn vô cùng, con đường bí mật dần dần hẹp lại, lại quanh quanh co co, càng đi, chàng thấy có cảm tưởng là con đường dài vô cùng.

Chàng nhớ Cơ Linh Phong đã từng nói với chàng :

- Những xác chết dưới đáy huyết này là thành tích của lão đấy!

Bất giác, chàng xuất mồ hôi lạnh.

Tuy chàng không gặp một xác chết nào dọc theo lối địa đạo, song chàng vẫn sợ hãi như thường, bởi chàng nghĩ :

con đường dài, xác chết không nằm ở đây thì nằm ở đằng kia, tận đầu đường cũng nên! Và như vậy thì thể nào chàng cũng gặp những xác chết đó.

Đường dù xa, đi mãi cũng có lúc đến đầu.

Cuối cùng, Du Bội Ngọc cũng đi suốt con đường bí mật. Đường là đường hầm thiết lập trong lòng đất, tất phải có lối đi lên, đến tận đầu rồi, chàng tìm mãi một lúc nữa mới thấy cơ quan mở đóng lối đi.

Một tấm đá chắn ngang, chàng bấm vào nút cơ quan, tấm đá từ từ xê dịch.

Ánh sáng bên kia lùa vào, Du Bội Ngọc hết sức mừng rỡ, vội quăng chiếc đèn...

Bỗng, có hai cánh tay ôm cần cổ chàng, ghì chàng tới trước.

Mồ hôi lại đổ ra, một luồng khí lạnh chuyển nhanh xuống xương sống.

Một tràng cười khanh khách vang lên đón tiếp chàng :

- Chung quy rồi người cũng trở lại đây! Ta biết thể nào người cũng trở lại đây!

Du Bội Ngọc tưởng chừng mình vừa từ cung trăng rơi xuống.

Người đưa hai cánh tay vòng cổ chàng, chính là Cơ phu nhân, và tận đầu địa đạo là khuê phòng của bà ta.

Cơ phu nhân cười vang, thốt vang rồi tiếp đó lại khóc vang.

Bà khóc một lúc, lại nức nở tiếp :

- Người...lòng người...ác độc thay! Người đi...người không cho ta hay, người chẳng già từ ta nửa tiếng, người để cho ta ngày đêm trông đợi, ngày đêm mỏi mòn...Ta nhớ người, ta trông người, ta hận người, ta hận ta tại sao lại chẳng giết người để mãi mãi giữ linh hồn người bên cạnh ta! Nhưng bây giờ người trở về, ta tha thứ cho người, tha tất cả những lỗi của người!

Du Bội Ngọc chết điếng trong lòng, thể này thì đúng là chàng mắc phải tam tai.

Chàng chạy trốn, nhưng chàng chạy theo cái vòng lẩn quẩn, cuối đường lại trở về đầu đường!

Chàng thở dài :

- Phu nhân! Phu nhân lắm! Tại hạ chẳng phải là người mà phu nhân mơ tưởng!

Phu nhân buông tại hạ ra đi!

Cơ phu nhân buông thể nào được? Trái lại, bà ta ghì chặt chàng hơn, rồi bà cười, cười một lúc lại khóc, khóc một lúc lại tức tưởi :

- Độc! Lòng dạ người ác độc lắm! Trước kia người lừa dối ta, giờ đây người cũng định lừa dối ta! Đừng! Đừng hòng! Ta chẳng khi nào mắc lừa người nữa đâu! Ta chẳng khi nào buông tha người nữa đâu! Người ở bên ta, vĩnh viễn ở bên cạnh ta, ta chết, người chết theo, ta sống, người bầu bạn với ta! Vĩnh viễn! Ta đóng kín khung đời của người trong vòng tay ta!

Du Bội Ngọc lại xuất mồ hôi lạnh.

Vừa lúc đó, Cơ Linh Phong hiện ra nơi cửa phòng, Du Bội Ngọc mừng, gọi gấp :

- Cơ cô nương! Cô nương có thể nhận ra tại hạ là ai chứ?

Cơ Linh Phong lạnh lùng nhìn chàng rồi đột nhiên bật cười :

- Tất nhiên! Tự nhiên ta biết người là ai rồi! Người là người mà mẹ ta mơ tưởng đêm ngày trong bao nhiêu năm qua!

Trời! Thế có chết cho Du Bội Ngọc không?

Du Bội Ngọc xám mặt, ấp úng :

- Cô nương...công nương...tại sao muốn hại tôi như vậy...cô nương...?

Cơ Linh Phong cười lạnh :

- Người đã làm cho mẹ ta khổ bao nhiêu năm trời, người phải làm cho mẹ ta hết khổ, như vậy mới công bình!

Du Bội Ngọc càng chết điếng trong lòng. Mồ hôi xuất ra như tắm, chàng muốn vùng vẫy thoát khỏi vòng tay của Cơ phu nhân, nhưng khi nào bà lại chịu buông? Dù phải chết, bà cũng giữ lại.

Cơ phu nhân cười ngây, cười dại, cười một lúc, ghì chàng đến chiếc giường, ấn chàng ngồi xuống bên bà, bà mân mê đôi tay chàng, nói giọng thiết tha âu yếm :

- Bao nhiêu năm qua, người có được bình an chẳng? Người có biết là ta tưởng nhớ đến người vô cùng chẳng?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Tại hạ...tại hạ không...

Cơ phu nhân chẳng để chàng nói dứt câu :

- Ta biết, người không được an nhàn cho lắm, người hẳn có gặp khổ nhiều, nhưng người không chịu nói thật với ta, người sợ ta buồn! Ta biết! Giờ đây, chúng ta trùng phùng rồi, ta cao hứng quá! Linh Phong đâu, sao chưa mang rượu đến cho mẹ uống mừng ngày tái ngộ? Mau lên đi con, mẹ phải chúc mừng!

Bà vuốt tay lên vai chàng trều mến :

- Chúc mừng! Chúc mừng!

Cơ Linh Phong bước đi liền.

Không lâu lắm, chàng trở lại với một bình rượu có hình thức hết sức cổ quái, hai chén ngọc.

Cơ phu nhân rót đầy chén rượu đưa tới trước mặt chàng :

- Từ ngày người bỏ đi, ta chẳng hề uống một giọt rượu! Đây là chén thứ nhất từ ngày ấy, ta kính mừng người, người uống với ta!

Dưới ánh đèn, mặt bà đỏ lên tươi nhuận như thuở thiếu thời.

Du Bội Ngọc biết rõ, hiện giờ, chàng có giải thích cách nào cũng chẳng có kết quả, mà biết đâu lại chẳng sinh biến cố tai hại cho chàng như thế, tốt hơn là giả vờ xuôi thuận để tìm cách giải thoát.

Chàng nâng chén uống cạn.

Cơ phu nhân mơ màng :

- Người còn nhớ chẳng? Ngày ấy, người từng nói với ta :

chẳng khi nào chúng ta xa nhau, chẳng khi nào chúng ta thiếu vắng nhau...

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Tại hạ...tại hạ...

Cơ phu nhân đứng lên, nhìn vào mặt chàng :

- Chưa uống rượu, người còn mơ hồ, uống rượu rồi, chắc người không còn nói ngoa với ta nữa!

Du Bội Ngọc giật mình, biết rằng trong rượu có gì rồi. Chàng nghe khí lạnh từ đan điền dồn lên, kể đó, tay chân đều lạnh, ngàn sao chớp chớp trước mắt.

Chàng kêu lên kinh hãi :

- Rượu có độc?

Cơ phu nhân bật cười khanh khách :

- Rượu này có cái tên là Đoạn Trường tửu! Người uống một chén rồi, đừng mong chuyện thoát đi nữa!

Du Bội Ngọc nhảy dựng lên :

- Nhưng chẳng phải tại hạ, tại hạ chẳng phải là...

Chàng ngã nhào xuống nền phòng, đôi mắt mông lung...

10. Chết Đi Sống Lại

Chàng ngã xuống rồi, Cơ phu nhân im bật, bà bật khóc, khóc một lúc, bà cúi mình xuống đưa tay sờ đầu, sờ cổ chàng, bà xoa mặt, vuốt tóc chàng, âu yếm biết bao!

Bà lẩm nhẩm như rên rỉ :

- Ta còn nhớ lần thứ nhất, người từ địa đạo chui lên, ta đang thay đổi y phục, người thấy ta, ta thấy người, người sững sờ, còn ta thì vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, nhưng nhìn kỹ người một chút, ta nhận ra người khôi ngô anh tuấn, đáng mến đáng yêu biết bao! Người bình tĩnh rồi nhìn ta mà cười, đôi mắt của người đa tình lắm sao!

Bởi đôi mắt đó, ta không xuất thủ đánh người được về cái tội nhìn trộm thân thể ta, dù chỉ là bất ngờ...

Bà nói mãi, quanh quẩn bao nhiêu tiếng đó thôi, bà mơ màng như đang trong cơn mộng, giọng nói lúc ngọt ngào, lúc oán lúc mừng vui, lúc căm giận.

Cơ Linh Phong còn đứng đó, nhìn bà, chen một câu :

- Lúc đó, mẹ tịch mịch làm sao!

Cơ phu nhân u buồn :

- Lấy một người chồng như vậy, nữ nhân nào lại không tịch mịch? Mẹ có sống được đến ngày nay, kể ra cũng can đảm lắm đó con ạ! Cảnh tịch mịch nào lại chẳng giết dần giết mòn con người? Bởi mẹ quá tịch mịch nên mẹ hằng mong mỗi cuộc nhiệt nào cho khuây khỏa tâm tư, hấn mang đến cái nhiệt náo đó đến cho mẹ, mẹ phải mắc lừa hấn là tự nhiên rồi! Hấn đã cho mẹ ăn bánh vẽ, bây giờ mẹ muốn biến cái bánh vẽ thành bánh thực!

Cơ Linh Phong tắc lưỡi :

- Nhưng xem ra, hấn đối xử với mẹ cũng chẳng tệ bạc lắm, phải không mẹ?

Đôi mắt sáng ngời, Cơ phu nhân cười tươi, nụ cười đầu tiên từ ngày người họ Du ly khai bà :

- Hấn đối với ta rất tốt, bên cạnh hấn, ta có hạnh phúc vô cùng, bình sinh ta chưa hề sống những ngày tươi sáng như vậy! Mà dù hấn không trở lại, nhớ đến hấn, ta thấy lòng ấm áp lạ thường!

Cơ Linh Phong thở dài :

- Gần nhau hạnh phúc bao nhiêu thì xa nhau sầu khổ bấy nhiêu!

Cơ phu nhân trầm gương mặt :

- Phải! Hấn bỏ đi, ta hận lắm! Ta hận lắm!

Bà lại cúi đầu nhìn Du Bội Ngọc, bà lòn mấy ngón tay trong tóc chàng, vuốt vuốt rồi âu yếm tiếp :

- Giờ thì ta không hận hấn nữa! Ta hết hận hấn rồi! Hấn hoàn toàn thuộc về ta, vĩnh viễn thuộc về ta! Không còn ai cướp được hấn nữa!

Cơ Linh Phong lạnh lùng :

- Nhưng nếu mẹ có giết chết gã kia, gã cũng chẳng bao giờ trở thành con người ngày cũ!

Cơ phu nhân bật cười cuồng dại :

- Người lừa ta, Linh Phong! Con lừa mẹ, Linh Phong! Nếu không là hấn thì còn ai biết được con đường bí mật nơi lòng đất mà đến đây với mẹ hở Linh Phong?

Cơ Linh Phong điềm nhiên :

- Con đường đó tuy là bí mật, ngày xưa, người đó vẫn phát hiện ra, ngày nay gã này cũng phát hiện ra, người xưa và người nay đều phát hiện được con đường bởi cả hai đều là họ Du, mà người họ Du rất am tường Thái Cực Đồ!

Cơ phu nhân hét lên :

- Câm! Người câm đi...

Cơ Linh Phong không màng đến tiếng hét của bà, lạnh lùng tiếp nói :

- Thực ra thì mẹ vẫn biết gã kia chẳng phải là người năm xưa thực sự, mà chỉ vì mẹ muốn xem, cố ý xem gã như người năm xưa, mẹ tự lừa mình, mượn một ảo ảnh để níu kéo một bóng hình có thể mất đi vĩnh viễn cho mẹ, chỉ có ảo ảnh đó mới giải tỏa nỗi sầu muộn của mẹ thôi!

Cơ phu nhân vụt khóc nửa nở, tựa như đứa trẻ bị cướp mất món đồ chơi ưa thích nhất, rồi bà nhào lặn dưới nền, bà gào lên :

- Tại sao người lại nói toạc cái ý của ta? Người muốn ta trở lại cảnh khổ như trước ư?

Cơ Linh Phong lạnh lùng như người vô cảm :

- Mẹ cứ cho rằng con làm khổ mẹ, chứ mẹ nào có nghĩ mẹ đã làm khổ cho con?

Mẹ làm khổ con từ lâu lắm rồi, mẹ muốn con sống vĩnh viễn trong cảnh khổ, lấy cái chất khổ làm nhựa sống! Cơ Linh Yến nhờ cái tuổi ấu thơ của nó mà tránh được cái khổ, còn con... mẹ Ôi! Con hận mẹ! Con oán mẹ!

Gương mặt lạnh như tiền, gương mặt đó làm gì có được một chút tình cảm?

Nhìn gương mặt đó, chẳng ai tin được nàng có được một giọt nước mắt nào.

Vậy mà giờ đây, nàng khóc.

Đột nhiên, Cơ phu nhân dốc Du Bội Ngọc lên rồi thét :

- Người chẳng phải là hắc! Người chẳng phải là hắc! Đã không phải là hắc, sao người lại đến đây? Tại sao...tại sao?

Bà nhắc bổng chàng lên, quăng chàng ra cửa sổ.

Cơ Linh Phong cấp tốc ra cửa phòng, bước ra ngoài hành lang, gọi lớn :

- Du Bội Ngọc chết rồi, sao các người chẳng bước tới mà xem?

Giọng nàng lạnh lùng quá, cao vút quá, thanh âm truyền đi trong đêm vắng, vang rền.

Từ các nơi trong vùng tối, nhiều bóng người lao đến như tên bắn.

Đi đầu, hiển nhiên là Bạch Hạc đạo nhân phái Côn Lôn, lão đến nơi, cúi xuống sờ vào mình Du Bội Ngọc, rồi đứng lên trầm giọng thốt :

- Đúng! Hắc đã chết rồi!

Bọn đệ tử phái Điểm Thương dậm chân :

- Chết rồi! Hận thay chúng tôi chẳng được cái thú tự tay hạ sát hắc!

Bạch Hạc đạo nhân cao giọng :

- Lúc hắc sống, chúng ta không hạ thủ được, thì lúc hắc chết, chúng ta phải đập nát xác hắc!

Kiểm theo tay lão kêu soạt một tiếng, rút ra khỏi vỏ, ánh thép chớp ngời, đạo nhân đã vung tay định thực hiện câu nói vừa buông.

Keng!

Thanh trường kiếm bay xuống nửa chừng, bỗng bật ngược trở lên không. Cơ Táng Hoa đã đứng trước cái xác Du Bội Ngọc, cười toe toét.

Thanh trường kiếm vượt khỏi tay, bay ra xa, Bạch Hạc đạo nhân kinh hãi, hấp tấp hỏi :

- Cơ trang chủ có ý tứ gì?

Cơ Táng Hoa điềm nhiên :

- Đã là người xuất gia, sao lại có cái tâm ác độc như thế? Giết người sống, chẳng thể làm, huống hồ chém xác chết? Không được đầu đao trường, không được tàn nhẫn thế!

Bạch Hạc đạo nhân trở mắt, nhìn Cơ Táng Hoa một lúc, đoạn cười lạnh :

- Trang chủ đã biến thành người từ bi từ lúc nào thế?

Cơ Táng Hoa trừng mắt quát :

- Chứ ta không là người từ bi từ lúc nào?

Trang chủ Sát Nhân Trang bỗng nhiên nói đến hai tiếng từ bi, nếu trên đời này có nhiều mâu thuẫn, thì chưa có cái mâu thuẫn nào chua cay bằng mâu thuẫn này!

Bạch Hạc đạo nhân vừa tức uất, vừa buồn cười, nhưng nhớ lại đạo chỉ phong vừa rồi của Cơ Táng Hoa đánh bay thanh kiếm của lão, lão chẳng dám tỏ lộ ức uất, cũng chẳng giám tỏ lời mỉa mai, lão chỉ nghiêng mình hết sức nghiêm trang :

- Trang chủ tha thứ cho bản đạo! Bản đạo nhìn nhận là mình thất ngôn, chẳng phải là bản đạo không có cái tâm từ bi, nhưng nghĩ lại, Du Bội Ngọc đã làm nên bao nhiêu tội ác lớn lao, hắn chỉ chết đơn giản như vậy, cũng chưa đền bù được hết tội ác đã làm!

Cơ Táng Hoa lắc đầu :

- Vô luận là lúc sống, hắn đã làm những tội ác như thế nào, hắn chết rồi là cảm như chấm dứt mọi liên hệ với hắn. Con người lương thiện chỉ khi nào chết đi mà thôi, hắn chết, hắn là con người lương thiện rồi, hắn không có tội thì người sống xử tội hắn thế nào được? Bất cứ ai trên thế gian này, trong mọi giai tầng xã hội, phải tôn kính người chết!

Mọi người dở khóc dở cười.

Bạch Hạc đạo nhân cau mày :

- Hắn đã chết rồi, trang chủ còn biện hộ che chở cho hắn làm chi quá kỹ như vậy?

Cơ Táng Hoa chỉnh sắc mặt :

- Trong Sát Nhân Trang, chỉ có người chết mới thực sự là khách quý của ta!

Đạo trưởng thấy đó! Hắn hiện giờ là khách quý của ta, ta phải kính trọng hắn, dù phải nhọc hơn, ta cũng phải chịu! Còn tất cả với người sống sót, đạo nhân muốn đối xử thế nào, tùy ý, ta chẳng hề can thiệp. Nơi đây, những kẻ sống được tự do chém giết nhau, nhưng tuyệt đối cấm xâm phạm đến kẻ chết!

Bạch Hạc đạo nhân đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi thốt :

- Nếu thế, bản đạo xin tuân mạng! Nhưng...

Lão dừng lại một chút rồi nghiêm giọng tiếp :

- Lúc sống, hắn từng là môn đệ phái Côn Lôn, thì lúc chết, hắn phải được phái Côn Lôn chiếu cố, mong trang chủ cho bản đạo tiếp lãnh cái xác của hắn về bốn môn, mai táng cho trọn tình!

Cơ Táng Hoa khoát tay :

- Vô luận hắn là môn đệ phái nào, hắn đã chết tại Sát Nhân Trang thì xác của hắn thuộc quyền của ta định đoạt, chẳng ai được mang xác hắn đi đâu. Nếu đạo trưởng bạo hành, ta nhất định đổi mạng với đạo trưởng!

Đôi mắt lão trợn tròn, sắc mặt lão đỏ lên, lão chẳng khác nào một người đang tranh chấp một báu vật, một kho tàng tranh chấp với bất cứ giá nào, kể cả giá sanh mạng.

Bọn đệ tử phái Côn Lôn đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng Bạch Hạc đạo nhân thở dài thốt :

- Du Bội Ngọc đã chết rồi, chúng ta cảm như nhiệm vụ đã được giải tỏa, thôi thì cứ để xác hẩn lại đây, tùy ý trang chủ, chúng ta chẳng đòi hỏi làm gì!

Lời nói đó cốt xoa dịu sự bồn bộn của bọn đệ tử, mà cũng dứt khoát với Cơ Táng Hoa.

Cơ Linh Phong đứng nơi hành lang, lạnh lùng nhìn đôi bên, chừng như nàng đã hiểu sự việc diễn tiến như thế nào, nàng chẳng hề tỏ vẻ kinh dị.

Cơ Táng Hoa cúi xuống, bế xác Du Bội Ngọc lên, lão trân trọng vô cùng, tưởng chừng cái xác đó đối với lão ngang với một kho tàng châu ngọc.

Lão mang xác của Du Bội Ngọc nhảy vọt vào vùng bóng tối của đêm dày.

Bạch Hạc đạo nhân có vẻ như muốn nói gì đó, nhưng nhìn Cơ Táng Hoa một thoáng rồi thôi, chỉ dậm chân, đoạn bước đi, được một đoạn xa, đạo nhân cầu nhàu :

- Sát Nhân Trang là nơi quy tụ những kẻ điên, ta không thể dùng lý luận giảng giải với chúng được! Đi! Ta phải đi, chỉ còn có việc đi mà thôi, chẳng thể làm gì khác hơn!

X Cơ Táng Hoa mang xác Du Bội Ngọc vào cánh rừng bên đường, đặt xác chàng xuống, lau bụi đất cho sạch mặt chàng, sửa lại thẳng những nếp áo nhăn nheo.

Lão làm những động tác đó vừa dè dặt, vừa nhẹ tay, sợ chạm đau đến cơ thể chàng.

Trên thế gian này, chưa có một ai thận trọng bằng lão đối với một xác chết.

Sao đó, lão đến một cây, tìm xuống, khởi sự đào huyệt.

Lão lộ vẻ hân hoan rõ rệt, vừa đào đất, lão vừa lẩm nhẩm :

- Đáng thương! Tiểu tử đáng thương lắm! Tuổi còn nhỏ mà chết gấp như vậy, rất đáng tiếc! Chỉ tại người, người chẳng nghe lời ta! Nếu người chịu nghe lời ta thì đâu đến nỗi bị yêu phụ hãm hại!

Bỗng có một giọng nói lạnh lùng đâu đây vang lên :

- Nếu hẩn nghe được lời của gia gia thì hẩn chết được đau đớn thêm một lần nữa!

Dưới ánh sáng mờ mờ của những ngôi sao thưa, Cơ Linh Phong xuất hiện trước mặt lão.

Cơ Táng Hoa vụt đứng thẳng người lên, vỗ ngực ỳnh ỳnh, kêu to :

- Trời! Người lại đến! Người không thể để cho ta yên phút giây nào chẳng?

Cơ Linh Phong lạnh lùng :

- Còn gia gia? Người ta đã chết rồi, sao gia gia không để cho người ta yên?

Cơ Táng Hoa hừ một tiếng :

- Thì ta muốn cho hẩn yên nên mới định vùi hẩn sâu dưới lòng đất, hẩn sẽ được yên vĩnh viễn!

Cơ Linh Phong cười lạnh :

- Dù là người chết, xác nào được gia gia mai táng, còn lâu xác đó mới được yên tịnh! Một lúc nào đó, gia gia sẽ quật mồ lên, moi xác lên mà ngắm, mà nhìn, còn xác nào an tịnh ngàn thu?

Cơ Táng Hoa phẫn nộ :

- Sao người dám nói với ta như vậy? Dù ta chẳng phải là phụ thân của người đi nữa, người cũng không thể nói như vậy với ta! Người dựa vào uy lực nào mà dám hỗn với ta? Cút! Cút ngay nếu chẳng muốn ta chôn luôn người với hẩn!

Cơ Linh Phong vẫn bất động, từ từ thốt :

- Gia gia không dám làm gì con đâu! Gia gia nên nhớ, lúc chết đi, ông nội có nói với con rất nhiều điều bí mật, trong số những bí mật đó, có một điều gia gia sợ nhất!

Cơ Táng Hoa bỗng nhũn người, vẻ hồng hách tiêu tan, lão cúi đầu, thấp giọng :

- Người muốn gì?

Cơ Linh Phong điềm nhiên :

- Cái xác đó thuộc về con! Gia gia không được động chạm đến!

Cơ Tăng Hoa giật mình, đột nhiên bật cười cuồng dại :

- Tại sao người lại có hứng thú đối với một xác chết? Không lẽ người đồng một quan niệm với ta? Phải! Người mang họ Cơ, mà họ Cơ nào mà lại chẳng giống họ Cơ nào! Được! Ta trả cái xác chết đó cho người!

Lão vung tay, đá chân, rồi lão chạy đi.

Cơ Linh Phong cúi xuống, bế thi thể Du Bội Ngọc lên rồi lẩm nhẩm :

- Người ta cho rằng người đã chết, có ai nghĩ là người chết cũng có thể sống lại được!

Nàng bế xác Du Bội Ngọc chạy sâu vào rừng.

Trên mặt tảng đá lớn, có lớp rêu xanh, quanh mép tảng đá, có tơ nhện giăng khắp vùng, tơ nhện dày, bụi bám đen, nhìn lớp bụi phải lạnh mình, ngỡ rằng trong bụi có độc.

Tảng đá to, một ngôi nhà được dựng ngay trong lòng tảng đá đó, ngôi nhà tự nhiên không có cửa sổ, tự nhiên chẳng có gió, tự nhiên chẳng có ánh dương quang, nếu có thì cũng yếu lắt, xuyên qua một lỗ hổng chui vào, và lỗ hổng đó thời thường lại được bít kín.

Trong nhà chẳng có vật gì cả.

Trên nóc nhà có một lỗ hổng, ánh sáng bên ngoài xuyên qua lỗ hổng đó rọi vào.

Hiện giờ, ánh sáng rọi ngay mặt Du Bội Ngọc.

Chàng đang rung người, có thể là chàng đã bắt đầu sống lại. Chàng sống lại thực. Đôi mắt vừa mở ra, bắt giác chàng giật mình, nhảy dựng lên liền.

Ngôi nhà chết! Nhìn quanh chàng, chàng nhận ra đúng là ngôi nhà chết.

Những người nhà họ Cơ chết đi đều được để tại đây.

Mồ hôi lạnh toát ra đầm ướt người chàng, chàng thầm nghĩ :

ta đã chết? Họ mang ta bỏ tại nơi này. Nhưng, ta chết, sao ta còn cử động được?...Hay ta đã biến thành quỷ?

Chàng thấy một người.

Người ấy vận y phục bằng bố, màu trắng, ngồi trên một chiếc ghế rộng lớn, trông có vẻ uy nghi đáng sợ.

Nhưng, Du Bội Ngọc thần nhiên, bởi chàng biết đó chỉ là một tượng hình bằng sáp.

Chàng bước tới hai bước.

Không khí thoáng di động, gió nhẹ vờn quanh, thì ra gió từ lỗ hổng từ bên trên nóc lòn vào.

Gió làm phất phơ râu và tóc của tượng sáp.

Tượng sáp sao lại có tóc thật, râu thật?

Không! Hẳn là người thật, chứ không phải là tượng sáp!

Du Bội Ngọc kinh hãi hét to :

- Người là ai?

Người đó vẫn ngồi yên trên ghế, bất động như chẳng nghe chàng hét, hoặc giả có nghe nhưng không màng đáp lại.

Chàng nghĩ :

- Được đưa vào đây là ta đã chết rồi, là con người chết, ta còn sợ gì kẻ chết?

Chàng bước tới gần hơn, đưa tay sờ vào người đó.

Không phải tượng sáp mà chính là người thật, nhưng lại là một người đã chết rồi.

Du Bội Ngọc nghe luồng điện lạnh chạy quanh cơ thể, cấp tốc rút tay về, quay mình về hướng khác.

Bây giờ, nhãn lực đã quen bóng tối, chàng bỗng chợt nhận ra nơi đây chẳng phải chỉ có một người chết mà còn có nhiều người.

Thì ra, thi thể của tổ tiên nhà họ Cơ đều được tẩm thuốc và giữ gìn tại đây, nhờ chất thuốc ướp xác đó, thi thể của tất cả đều còn nguyên vẹn.

Chàng quan sát qua một lượt, thấy mỗi chiếc xác đều được đặt trên một chiếc ghế to và rộng, tấu xảo cho chàng là những chiếc ghế đó lại đặt quanh chàng, chàng nghiễm nhiên trở thành trung tâm của hội này.

Đã biết rõ, xác chết thì chẳng hề cử động được, chẳng hề làm hại gì đến chàng mà chàng vẫn sợ.

Chàng nhìn từng gương mặt, mặt nào cũng khô cằn teo rút, tuy nhiên chẳng có mặt nào có vẻ dữ tợn cả, chỉ có vẻ lạnh lẽo thôi.

Xác chết không làm cho chàng sợ, mà chàng sợ là cái cảm tưởng như mình đang ở tại địa ngục.

Bất giác chàng kêu âm lên, kêu để tự giác là mình còn sống, kêu để cho bớt sợ, bớt lạnh lùng, chàng vừa kêu vừa chạy quanh quẩn trong nhà.

Trong các xác đó, Du Bội Ngọc có nhận ra xác của gia gia Cơ Táng Hoa, xác đó giống hệt tượng sáp trong địa huyết, y phục của xác đó có vẻ mới so với các y phục của các xác kia, chứng tỏ là gia gia Cơ Táng Hoa chết cách đây không lâu lắm.

Đang lúc chàng kêu âm lên, một xác chết vụt đứng dậy, hướng sang chàng lạnh lùng hỏi :

- Người! Người đến đây rồi à?

Du Bội Ngọc hoảng kinh, vụt đứng lại.

Người vừa gọi chàng vận y phục bố trắng, mặt cũng trùn bố trắng.

Một người chết hay một người sống trà trộn trong xác chết?

Đứng lại rồi, nhìn sững người đó một lúc lâu, chàng lùi lại xa xa, vừa lùi vừa run giọng ấp úng :

- Người...người...

Chàng quá sợ, líu lưỡi, không nói được gì thêm.

Người đó điềm nhiên thốt :

- Đừng sợ! Ta chẳng phải là quỷ đâu!

Du Bội Ngọc lí nhí :

- Người...người không là quỷ, vậy người là ai?

Người đó không đáp, đưa tay mở lượt bố bao mặt.

Gương mặt của y đầy vết sẹo, trông kinh tởm quá.

Du Bội Ngọc nhìn y một chút, vội hét to :

- Người...tiền bối? Tạ Thiên Bích lão tiền bối!

Tạ Thiên Bích ở tại đây?

Nếu gặp quỷ, chắc Du Bội Ngọc cũng chẳng hải hùng hơn.

Tạ Thiên Bích cười thắm :

- Phải! Ta là Tạ Thiên Bích! Không ngờ người cũng còn nhận ra ta!

Du Bội Ngọc thở phào, đã gặp được một người sống trong cõi chết này, chàng thấy đỡ cô đơn, không còn sợ hãi nữa.

Tạ Thiên Bích tiếp :

- Ta ở đây, chen chúc với đám chết này mấy hôm rồi! Chợt thấy người đến, ta mừng rỡ vô cùng!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Tạ tiên bối nhận ra tại hạ?

Tạ Thiên Bích gật đầu :

- Nhận ra ngay! Trên thế gian này, hiểu ta, duy nhất chỉ có người, mà hiểu người, duy nhất chỉ có ta!

Du Bội Ngọc cau mày :

- Tạ tiên bối bây giờ...

Tạ Thiên Bích cười khổ :

- Thành vô dụng mất rồi! Ta cũng như người, ta sợ vĩnh viễn sẽ chẳng có dịp nào chường mặt ra ánh sáng nữa!

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc :

- Tại sao Tạ tiên bối lại bị đưa đến chỗ này?

Tạ Thiên Bích đáp :

- Vào một buổi chiều, ta có uống mấy chén rượu ngà ngà say, lúc ngủ thì đêm cũng sắp canh ba, ta đang ngủ mê, bỗng có người gọi tỉnh rồi hỏi ta là ai?

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Kể đó vào tận phòng của tiên bối, tiên bối không hỏi y là ai, y lại hỏi trở lại tiên bối! Sao lại có chuyện lạ như thế?

Tạ Thiên Bích tiếp :

- Lúc đó, ta phẫn nộ, nhưng khi ngẩng đầu lên, bất giác ta sững sờ, chẳng làm sao phát tác được!

Du Bội Ngọc trở mắt :

- Tại sao? Tạ tiên bối thấy gì?

Tạ Thiên Bích thở dài :

- Người đó giống ta như hai giọt nước!

Du Bội Ngọc căm hờn :

- Đúng là tên ác tặc đó rồi!

Tạ Thiên Bích tiếp nói :

- Qua phút giây sững sờ, ta nhìn y, y nhìn ta, chính y hỏi ta trước, rồi y cũng nói trước :

ta là Tạ Thiên Bích thuộc phái Điểm Thương, người là ai, ở đâu lại đến đây chiếm giường ngủ của ta? Ta càng sôi giận trừng mắt nhìn, đoạn thét lớn :

người là Tạ Thiên Bích, thế thì ta là ai chứ?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Rồi hấn làm sao?

Tạ Thiên Bích tiếp :

- Y mắng ta không tiếc lời, chửi rằng ta cải dạng y, y lại thách ta so tài với y, người thì cải dạng được, so tài mới biết ai giả ai thật, kẻ nào bại là giả, kẻ bại thì đi, thật ở lại.

Du Bội Ngọc chú ý :

- Tạ tiền bối có kiếm pháp tuyệt luân, ác tặc làm gì thắng nổi mà thách thức?

Tạ Thiên Bích cười thắm :

- Nói như ngươi thì đơn giản quá! Hắn phải có thủ đoạn gì mới thách thức với ta chứ! Chính y đã hạ độc trong rượu ta uống ban chiều, bởi thế nên qua vài chiêu, ta bị hắn đánh rơi kiếm! Điều là lòng là hắn vẫn dùng kiếm pháp phái Điểm Thương!

Du Bội Ngọc cau mày :

- Rồi Tạ tiền bối bị y đuổi đi?

Tạ Thiên Bích thở dài :

- Lúc đó, Du Phóng Hạc, Vương Vũ Lâu đột nhiên xuất hiện, họ dùng uy lực mình chủ bức bách các đệ tử của ta ly khai! Hai người đó chừng như nấp tại chỗ từ lâu, đến lúc cần mới xuất hiện...

Du Bội Ngọc khí giận tràn lòng :

- Chắc lúc đó, lão tiền bối không nghĩ hai người kia cũng giả nết?

Tạ Thiên Bích gật đầu :

- Đúng vậy! Ta nằm mộng cũng chẳng tưởng ra việc đó! Thấy họ xuất hiện, ta mừng hết sức, ngờ đâu, họ một mực cho là ta giả mạo!

Lão cầm hờn rít giọng tiếp :

- Ta biết là mình mắc mưu, ta thống khổ vô cùng, ta kháng cự song khí lực của ta bị chất độc làm cho tiêu tan mất, làm sao ta kháng cự nổi với họ? Họ đẩy ta lên một cỗ xe, chở ta ra khỏi chỗ đó liền!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Còn...họ Du đó, có theo xe chăng?

Tạ Thiên Bích lắc đầu :

- Không! Chỉ có mấy đại hán áp giải ta thôi! Ta nghĩ, chúng sẽ đưa ta đến một nơi nào đó xa xa rồi giết ta. Ta đã mất hết khí lực, dù bọn đại hán đó là những kẻ tâm thương, ta cũng chẳng làm gì nổi chúng!

Du Bội Ngọc thở ra :

- Tuy nhiên tiền bối vẫn sống sót! Đúng là cái cảnh cử tử nhất sinh!

Tạ Thiên Bích thốt :

- Nhờ chúng quá dè dặt giữ bí mật tuyệt đối, ta mới sống được!

Du Bội Ngọc lấy làm kỳ :

- Tại sao?

Tạ Thiên Bích cười khổ :

- Nếu chúng hạ sát ta bên ven đường, hay bất cứ chỗ nào thông thường thì ta nguy rồi! Nhưng chúng muốn hành động bí mật, vả lại phải hủy diệt thi thể ta để phi tang...

Lão dừng lại một chút, đoạn thở dài :

- Chúng chọn Sát Nhân Trang! Trên thế gian này, chỉ có Sát Nhân Trang là nơi giết người mà không sợ bại lộ hành động!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Đúng vậy! Trong Sát Nhân Trang, giết người như phát cỏ, chẳng ai xem là trọng cả!

Tạ Thiên Bích nín lặng, không tiếp thêm một lời nào.

Du Bội Ngọc đợi mãi không thấy lão nói gì liền hỏi :

- Tiền bối bị thương nặng như vậy, hắc ác tặc muốn hành hạ cho tiền bối phải đau khổ đến tột độ, chịu không nổi mà chết!

Tạ Thiên Bích cười khở :

- Hắc vậy rồi!

Du Bội Ngọc tiếp :

- Rồi tiền bối làm thế nào thoát nạn? Làm sao tiền bối đến ngôi nhà này?

Tạ Thiên Bích trầm ngâm một chút :

- Do cơ duyên may! Tuy nhiên, việc đó có liên hệ đến một người, mà người ấy thì cần giữ bí mật, không có sự đồng ý của người ấy, ta không thể tiết lộ cho người hiểu được!

Không để cho Du Bội Ngọc bức hỏi, lão tiếp nói :

- Còn người? Làm sao người cũng lọt vào đây?

Du Bội Ngọc thở ra :

- Tại hạ...vào đây với tư cách một người chết! Người ta tưởng tại hạ chết nên đưa vào cảnh chết này, lập thành một thế giới người chết!

Tạ Thiên Bích lấy làm lạ :

- Tư cách người chết? Hay là người...

Bỗng một giọng nói vang lên :

- Hắc nói đúng đó! Hắc đã chết một lần nhưng hắc đã sống lại!

Qua lỗ hồng, lơ mờ một bóng người xuất hiện, tà áo trắng phiêu phiêu phưởng phưởng, suối tóc đen chập chờn, nàng như tiên tử nương mây lơ lửng, đôi mắt sáng như sao. Cái đẹp huyền ảo với sự xuất hiện mờ ảo tượng một u linh, càng tạo thêm tân kỳ, một vẻ đẹp tân kỳ huyền hoặc.

Nàng, chẳng phải ai khác lạ, chính là Cơ Linh Phong.

Tạ Thiên Bích bị vẻ đẹp huyền ảo đó thu hút trọn vẹn tâm thần, bàng hoàng một lúc lâu, rồi bật cười khan hỏi :

- Cô nương đùa đấy phải chăng? Con người đã chết, khi nào lại sống lại được?

Cơ Linh Phong điềm nhiên đáp :

- Chính ta làm cho hắc sống lại được!

Nàng thốt bình thần quá, tựa hồ nàng có một nhiệm màu cải tử hoàn sinh, nàng thao túng nhân loại với nhiệm màu đó, đôi mắt sáng lạnh của nàng tạo lên một bí mật của một chúa tể nắm vận năng phối hợp hoặc biến cải vạn vật.

Cơ Linh Phong vào nhà.

Nhà này là ngôi nhà mồ, điều đó thì Tạ Thiên Bích và Du Bội Ngọc đã hiểu, song hiểu rồi mà vẫn sợ hãi như thường, dù họ thuộc giới giang hồ, dù họ hung tâm hào khí.

Cơ Linh Phong đến trước một thi thể, lạy ba lạy, đột nhiên thốt :

- Trong tòa mộ đá này, toàn là người họ Cơ, tổ tiên của họ Cơ, chắc các người lấy làm lạ tại sao ta chỉ lạy có một người thôi? Cho các người biết, chỉ vì người ấy có cứu ta một lần, cũng như ta cứu các người!

Du Bội Ngọc, Tạ Thiên Bích cứ nghe, nàng nói sao nghe làm vậy chứ có biết phải đáp như thế nào?

Lạy rồi, nàng đứng lên, nhìn chăm chặp Tạ Thiên Bích :

- Người còn thoi thóp thở chờ chết, sắp sửa bị người hạ độc thủ kết liễu tính mạng người, chính ta làm cho bọn ấy tưởng người đã chết, chúng bỏ đi, ta cứu người, mang người đến đây, người có biết chăng?

Tạ Thiên Bích vòng tay :

- Cô nương có ơn trọng với tại hạ, suốt đời tại hạ xin ghi nhớ!

Cơ Linh Phong cười lạnh :

- Đường đường là chưởng môn một đại kiếm phái, lại nhờ một nữ nhân vô danh cứu mạng, trong tâm người chẳng thấy mất mặt hay sao? Cho nên vừa rồi, có kẻ hỏi, người không đáp, có phải vậy chăng?

Tạ Thiên Bích cười ngượng :

- Cô nương trách oan quá, chỉ vì...

Cơ Linh Phong lạnh lùng chặn lại :

- Ta bình sanh có khí độ rất hẹp hòi, cứu được ai rồi, ta muốn người đó phải vĩnh viễn nhớ ơn ta, nếu ai không nhớ ơn ta, ta sẽ đưa người đó trở lại cảnh cũ, nghĩa là ta trả người đó về với cái chết! Các người nên nhớ điều đó, cũng như nên nhớ ơn ta.

11. Đường Ranh Sống Chết

Tạ Thiên Bích há mồm lè lưỡi, không nói được tiếng nào.

Cơ Linh Phong không màng đến lão, hướng qua Du Bội Ngọc :

- Còn người cứ kể như người đã chết rồi, mỗi người trong trang đều có sớ mớ đến thi thể của người, ai ai cũng công nhận như vậy. Song ta lại làm cho người không nói ra, người cũng chẳng tin, bởi con người đã chết rồi, có ai sống lại được?

Du Bội Ngọc trầm lặng một lúc lâu mới thốt :

- Tại hạ không hoài nghi, song vẫn thắc mắc về sự bí mật chết đi sống lại này.

Chắc chắn là chén rượu do tại hạ vừa rồi có liên quan hệ trọng!

Cơ Linh Phong cười lạnh :

- Xem người thì khù khờ đần độn nhưng kỳ thực thì người có quá ngu dốt? Ta cho người uống loại rượu đó chẳng phải là loại Đoạn Trường Tửu như phu nhân đã nói, mà chính là loại Đoạn Tình Tửu! Một loại rượu trồn tình, xa lánh tình!

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Đoạn Tình Tửu! Cái tên nghe thanh nhã làm sao!

Cơ Linh Phong tiếp :

- Nghe nói. Loại rượu đó, ngày xưa do một vị tài nhân đặc chế, y bị ba nữ nhân mê luyện, ráng buộc y quá nửa đời người, cuối cùng thì y không còn chịu đựng nổi nữa. Do đó, y mới chế ra loại rượu này, uống vào lập tức ngưng thở, tay chân lạnh, thân thể cứng đờ, chẳng khác nào một xác chết, nhưng chỉ qua một ngày đêm thôi, chất rượu tan, con người sống lại. Người thấy không? Uống rượu chết đó vào rồi, còn sinh lực nữa đâu mà làm tình được? Ba nữ nhân kia dù có kích động cách nào, cũng chẳng có cách kích động được một xác chết. Nhờ đó, vị tài nhân tránh được móng vuốt ba ả si tình. Vì vậy tài nhân đó cao hứng vô cùng, đặt cho cho loại rượu đó cái tên Đoạn Tình Tửu!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Ngờ đâu cái dư hưởng phong lưu của người xưa lại cứu mạng tại hạ ngày nay!

Cơ Linh Phong lạnh lùng :

- Người đừng nghĩ sai! Rượu đó chẳng cứu mạng sống của người đâu!

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Ân trọng của cô nương, khi nào tại hạ lại dám quên?

Cơ Linh Phong quắc mắt sáng ngời chiếu thẳng vào mặt chàng :

- Người có biết tại sao ta cứu người chẳng?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Việc đó...thì...thì...

Dù cho ai cũng chẳng biết phải đáp làm sao! Tự nhiên Du Bội Ngọc áp úng mấy tiếng rồi nín bật.

Cơ Linh Phong vẫn giữ vẻ lạnh lùng, tiếp :

- Giả như người cho rằng ta thích người, ta mê người mà cứu người là người lắm, lắm lớn! Ta không thuộc hạng gái si tình, đừng tưởng là ta si trai!

Nàng phải nói lên câu đó để chặn mọi ý nghĩ của Du Bội Ngọc, bởi có chàng trai nào không tưởng như chàng vừa nói?

Gái mà cứu trai, nếu không vì si mê thì cứu làm gì một chàng trai mà mình chưa mấy may liên hệ?

Nàng phải chặn để giữ thể diện cho nàng :

Du Bội Ngọc thẹn đỏ mặt, toan cãi, song nàng lại tiếp luôn :

- Ta cứu người như ta đã cứu Tạ Thiên Bích, ta muốn các người tri ân ta, mãi mãi tri ân ta!

Du Bội Ngọc chưa hết bàng hoàng, nàng lại tiếp :

- Chắc người nghĩ rằng, một kẻ thi ân mà mong người báo đáp, hẳn không phải quân tử chút nào?

Tạ Thiên Bích đáp nhanh :

- Không! Không đâu cô nương! Lão phu chẳng có ý tưởng xấu xa như vậy!

Cơ Linh Phong cười lạnh :

- Người không nghĩ cho ta như vậy song ta nghĩ cho người có ý đó, ta cũng nghĩ cho ta như vậy. Bởi sao? Ta không phải là quân tử, ta không muốn làm người quân tử, ta thi ân là mong người thọ ân báo đáp lại ta!

Nàng trầm giọng hỏi :

- Ta đã cứu hai người, thử hỏi hai người sẽ làm gì báo đáp cho ta?

Tạ Thiên Bích nhìn sang Du Bội Ngọc. Du Bội Ngọc nhìn lão. Cả hai cùng giương tròn mắt, cùng há mồm, nhưng cả hai vẫn nín lặng.

Họ phải nói như thế nào?

Việc báo đáp ân nghĩa thuộc về tương lai, mà tương lai thì ai biết nó sẽ như thế nào?

Như vậy, họ làm sao nói được?

Cơ Linh Phong sôi giận :

- Các người câm lặng, các người thọ ân ta rồi lại định quyêt ân, không tưởng đến báo đáp?

Du Bội Ngọc áp úng :

- Cái ân cứu mạng thì...thì...

Cơ Linh Phong hừ một tiếng :

- Thế nào là ơn với trọng suốt đời chẳng quên? Thế nào là kết cỏ ngậm vành?

Đừng! Đừng nói những lời suông như vậy với ta, những lời suông đó chẳng thực tế chút nào, chẳng gây cho ta một tiếng vang nào! Nói đi, nói cái gì cụ thể, nghe được, thấy được, thấy liền xem nào?

Trên thế gian này có sự kiện nào quái quỷ như vậy chẳng?

Nàng thi ân như người ta cho vay, nàng đòi đáp ân như người ta đòi nợ?

Nợ dĩ nhiên có hạn kỳ, đến kỳ mà chẳng trả nổi, còn có thể khát nợ.

Ân vừa thi ra lại đòi, đòi báo đáp một cách cụ thể, báo lập tức, không cho khát hên.

Nợ thì chỉ trả bằng tiền, còn ân thì trả làm sao? Phải có nhiều hình thức trả ơn chứ? Mà hình thức nào là cụ thể? Cụ thể mức nào mới đáp ứng đúng ý muốn của nàng?

Du Bội Ngọc sững sờ, Tạ Thiên Bích ngậy người!

Mãi một lúc sau, Tạ Thiên Bích nhếch nhếch cười khổ, ướm thử :

- Cái ý của cô nương thế nào, xin nói cho chúng tôi biết?

Cơ Linh Phong đột nhiên quay mặt về hướng những người chết :

- Các người có biết những người này là ai không? Hay đúng hơn, các người đang đối diện với ta đây, là ai không?

Du Bội Ngọc úp úng :

- Người đó là... là... là phụ thân của Cơ Táng Hoa...

Chàng không nói rõ là nội tổ của nàng, mà lại gọi là phụ thân của Cơ Táng Hoa, chỉ vì chàng nhận thấy thân thể của nàng có vẻ bí mật quá và nàng cũng không thừa nhận là giọt máu của Cơ Táng Hoa!

Cơ Linh Phong gật đầu :

- Đúng đó! Lão tên là Cơ Khổ Tình, ta lạy lão, chẳng phải do cái danh nghĩa lão là phụ thân của Cơ Táng Hoa, mà cũng chẳng phải hoàn toàn do lão chữa lành trọng bệnh của ta, ta lạy lão vì lão là con người trí tuệ, lão từng nói rồi đây giang hồ sẽ tạo loạn hải hùng, một cuộc hỗn loạn không tiền khoáng hậu. Mà ta thì sinh ra giữa cái thời hỗn loạn đó...

Nàng quay mặt trở lại, đối mặt với Du Bội Ngọc và Tạ Thiên Bích, ánh mắt của nàng rực lên như một ngọn lửa, chùng như lửa hận, nàng cao giọng, tiếp nói :

- Bởi ta sanh ra đúng thời kỳ đó, thì thời kỳ đó phải thuộc về ta, tất cả mọi người phải tuân phục ta, tiếp trợ ta. Ta đã cứu sống các người, ta muốn các người đáp ân ta bằng cách tuân lệnh ta mà làm bất cứ việc gì ta muốn. Dù bảo các người chết, các người cũng chẳng được phép tiếc mạng sống!

Tạ Thiên Bích và Du Bội Ngọc nằm mộng cũng chẳng tưởng tượng nổi là một thiếu nữ như nàng lại có cái dã tâm lớn như bầu vũ trụ!

Cả hai sững sờ, nhìn nàng không nói gì được!

Nàng đưa tay vào mình, lấy chiếc bình bằng gỗ, tiếp :

- Trong bình này có hai hoàn thuốc, mỗi người uống một viên, uống xong là mê, tỉnh lại thì hoàn toàn biến thành một con người khác lạ, người quen thân của các người chẳng nhận ra các người, ta muốn các người quên hết, quên dĩ vãng, không nghĩ đến tương lai, chỉ chuyên tâm phục tùng ta, tuân lệnh ta, làm mọi việc do ta sai khiến, các người trở thành công cụ của ta!

Nàng nhấn mạnh :

- Các người cảm như đã chết rồi, và hiện tại thì do ta mà còn sống, thì cái sống của các người phải do ta xử dụng!

Tạ Thiên Bích biến sắc :

- Nhược bằng bọn lão phu không đáp ứng cô nương?

Cơ Linh Phong lạnh lùng :

- Các người đừng quên, sanh mạng của các người nằm trong tay ta đây!

Nàng bước tới hai bước.

Tạ Thiên Bích và Du Bội Ngọc lùi lại hai bước!

Đột nhiên, bên ngoài nhà mồ, có tiếng cười vang, rồi một giọng nói cuồng ngạo vọng vào :

- Liều đầu, chính người cũng chưa chắc gì được sống lâu hơn, người còn hăm dọa ai chi?

Chẳng rõ Du Bội Ngọc mừng hay sợ, kêu lên thất thanh :

- Cơ Táng Hoa!

Ba tiếng gọi của chàng vừa dứt, Cơ Linh Phong đã vọt mình ra bên ngoài.

Du Bội Ngọc cũng vọt theo luôn.

Nhưng Cơ Linh Phong và chàng cùng dội lại. Cánh cửa đã bị Cơ Táng Hoa cài bên ngoài.

Lão bật cười cuồng dại :

- Liều đầu! Người tưởng chẳng có ai dám đến đây à? Người tưởng chẳng có ai biết được hành động của người à? Con người ta, càng tỏ ra mình chu đáo càng để lộ sơ hở đấy! Và chính những sơ hở đó giết người!

Cơ Linh Phong biến sắc mặt. Nàng thử người ra đó, biết có làm gì cũng vô ích, bởi bên ngoài đã bị Cơ Táng Hoa khóa chặt rồi!

Cơ Táng Hoa lại cười lên tiếng cười nghe kèn kẹt như sắt nghiền :

- Đáng lý, người phải hiểu, ngôi nhà này chẳng bao giờ dung chứa người sống, chết rồi mới vào đây, và vào đây rồi, sống cũng như chết. Làm gì còn ra ngoài nữa mà hòng sống? Người to gan lắm, ta công nhận điều đó!... Ta cố ý mở khóa từ bao nhiêu ngày rồi, ta như người, ta biết có một ngày nào đó, người cũng phải vào đây, người háo hức vào đây! Ha ha! Người cho rằng người thông minh, song thông minh đến đâu cũng mắc mưu ta như thường!

Tiếng cười nhỏ dần, nhỏ dần, cuối cùng thì chẳng còn âm vang gì nữa.

Cơ Linh Phong đứng lặng tại chỗ, tức uất đến không cầm lệ hận. Chết tại đây, chẳng phải nàng sợ. Nàng chỉ hận là chết như vậy thì cái chí hùng vĩ vĩnh viễn tiêu tan...

Du Bội Ngọc và Tạ Thiên Bích cũng sững sờ.

Lâu lắm, Cơ Linh Phong mới từ từ quay người lại, đến ghế đá trống, ngồi xuống, đảo mắt nhìn chung quanh rồi bật cười cuồng dại :

- Ta chết! Ha ha! Ta chết cũng chẳng tịch mịch lắm đâu! Ta chết mà cũng có kẻ bầu bạn với ta! Kể ra cũng thú!

Tạ Thiên Bích trở mặt :

- Cô nương... cô nương đành chờ chết à?

Cơ Linh Phong gật đầu :

- Yên tâm mà chờ cái chết đến từ từ, chắc cái tư vị đó cũng hay hay!

Tạ Thiên Bích chớp mắt :

- Thiết tưởng cô nương nên tìm biện pháp gì ra khỏi nơi đây chứ?

Cơ Linh Phong cười mỉa :

- Ra khỏi nơi đây? Bên ngoài đã được khóa chặt như vậy, còn ra thế nào được?

Đừng mong tìm biện pháp nào cả, vô ích!

Tạ Thiên Bích lắc đầu :

- Nói như cô nương thì nơi đây từ lúc nào đến giờ chẳng có người sống vào cả sao?

Cơ Linh Phong lạnh lùng :

- Vào thì có nhưng ra thì không! Sống mới đi đặng mà vào, nhưng vào rồi là già từ cuộc sống! Từ lúc nào đến giờ, chẳng có một người sống nào rời khỏi đây cả!

Du Bội Ngọc vụt hỏi :

- Muốn đưa một xác chết vào đây, phải nhờ đến người sống, những người sống đó cũng chẳng rời khỏi đây được à?

Cơ Linh Phong lắc đầu :

- Chẳng có người sống nào đưa người chết vào đây cả!

Tạ Thiên Bích trở mắt :

- Không ai đưa vào? Thế thì tại sao các xác chết lại ở đây?

Cơ Linh Phong gằn từng tiếng :

- Tự các xác chết di động! Tự các xác chết vào đây!

Giải thích như vậy có trời mới hiểu nổi? Còn di động được sao gọi là chết? Đã chết rồi, còn đi đứng làm sao được mà vào đây?

Tạ Thiên Bích đảo mắt nhìn các xác chết trên ghế quanh gian nhà mồ, những xác chết đó như tròng mắt như bắn tia nhìn về lão, bất giác lão run người.

Rồi giọng của lão cũng run run theo :

- Cô... cô nương... nói đùa cho vui đấy thôi!

Cơ Linh Phong hừ một tiếng :

- Trong trường hợp này còn ai mà đùa được nữa? Hừ!

Tạ Thiên Bích đổ mồ hôi lạnh ướt đầu :

- Nhưng... nhưng... trên đời này làm gì có xác chết tự di động?

Cơ Linh Phong thốt :

- Tự nhiên là vậy rồi. Đã chết, còn ai đi đứng được? Phải là còn sống mới đi được và đến đây được, song khi ngồi xuống ghế rồi, là chết luôn, là biến thành xác chết!

Tạ Thiên Bích lè lưỡi :

- Tại sao ngồi xuống ghế lại biến thành xác chết?

Cơ Linh Phong cười bí mật :

- Chỉ có người trong họ Cơ mới biết điều đó thôi!

Tạ Thiên Bích cau mày :

- Trong cảnh này cô nương còn dẫu làm gì?

Chớp ánh mắt sáng lạnh, nhìn ra trước mặt, Cơ Linh Phong buông từng tiếng :

- Trong dòng máu của người họ Cơ có cái chất ngông cuồng, biến con người thành điên dại. Cái chất cuồng ngạo đó hủy diệt căn tính của mình, khi cái chết đó sôi động mạnh, thì hoặc là tìm người khác mà diệt, hoặc tự diệt lấy mình. Nếu không tìm người để diệt thì tự diệt lấy mình, chung quy cũng tự diệt. Còn như việc tìm người khác để hủy diệt bất quá chỉ là thời gian, trước sau rồi cũng đi đến chỗ tự diệt!

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp :

- Từ tổ tiên đến Cơ Khổ Tình, người trong họ Cơ đều tự diệt cả, không ai thoát khỏi cái thông lệ đó. Từ Cơ Táng Hoa trở xuống, thì sự việc còn tùy thuộc tương lai!

Tạ Thiên Bích càng lúc càng mơ hồ, hỏi :

- Tự tìm đến đây, tự ngồi vào ghế, tự diệt cũng chẳng phải lạ lùng gì, bởi người điên còn có thể làm được những chuyện còn lạ hơn nữa. Nhưng họ chết đã lâu, tại sao thi thể không thối nát? Xem kỹ thì những xác chết này đều có ướp thuốc, chẳng lẽ họ chết rồi mà còn tự ướp xác của mình? Ướp xác, có khi nào ướp trước khi chết đâu?

Càng mơ hồ, lão càng sợ hãi, một sự sợ hãi vô danh, lão cũng chẳng biết mình sợ gì.

Là chương môn một phái kiếm lớn, là một nhân vật hữu hạn trên giang hồ, có khi nào lão sợ ma quỷ? Vả lại, từng giết người, lão đâu có sợ xác chết?

Vậy mà lão sợ như thường! Cho nên, đừng tưởng là anh hùng thì không biết sợ.

Cơ Linh Phong đáp :

- Rất dễ hiểu. Xác không thối nát, chẳng phải nhờ chất ướp gì mà là do một loại độc được, chế biến với hơn mấy mươi, họ vừa ngồi vào ghế là uống ngay. Họ còn đủ thời giờ ngồi sửa dáng ngồi, kéo y phục thẳng nếp. Sau cùng xác thân mới cứng đờ.

Nàng cười nhẹ, tiếp :

- Ngồi trên ghế, sửa dáng ngồi, họ bình tĩnh nghe cái xâm nhập vào cơ thể, bắt đầu từ tay, từ chân dần dần len vào mình, lên đầu, xuống ngực, họ nghe rõ, họ cảm giác rất rõ, như các người nhìn một vật từ từ di động, từ từ chuyển mình, cuối cùng là tim ngừng đập, họ tắt thở, vĩnh viễn tắt thở.

Du Bội Ngọc lẩm nhẩm :

- Điên! Chỉ có những kẻ điên mới khoái làm chuyện quái dị. Cơ phu nhân đã nói, sống họ là người điên, chết, họ là quỷ điên!

Cơ Linh Phong lại tiếp :

- Chất độc đó thấm ra tất cả những lỗ chân lông, có cái hiệu năng giữ gìn cơ thể không thối nát. Cho nên họ không cần được ướp xác, mà xác vẫn tồn tại thoải mái!

Nàng nhìn Tạ Thiên Bích, hỏi :

- Bây giờ, người đã minh bạch rồi chứ? Họ đến đây tuy chưa chết song có khác nào đã chết nửa phần, bởi họ đi về cõi chết mà! Họ đến đây, chính là cái thầy còn sống, chứ chẳng phải là con người thực sự nữa!

Tạ Thiên Bích gật đầu :

- Thảo nào mà chẳng có kẻ sống thoát khỏi từ nơi này!

Cơ Linh Phong trầm giọng :

- Tình huống của chúng ta chẳng khác gì họ. Cứ ngồi tại đây, sửa dáng cho đài hoàng, rồi bình tĩnh chờ cái chết từ từ đến, tuy chậm nhưng chắc chắn sẽ đến!

Nàng nhìn sang Cơ Khổ Tình, hay đúng hơn là cái xác của Cơ Khổ Tình, tiếp :

- Ta còn nhớ, ngày mà lão này tự diệt, bọn chúng ta đưa lão đến tận ngoài gian nhà mồ, lão thông thả bước vào, vào trong rồi, lão quay ra nhìn bọn ta cười thốt :

”- Ngoài mặt, các người lộ vẻ bi ai, nhưng trong thâm tâm, các người hằn cười ta, cho rằng ta điên, là gốc, các người cứ tỏ lộ cái ý thực đi, chẳng cần giả vờ nữa.

Phần ta, ta thú thực là bình sanh, ta chỉ khoan khoái nhất trong giây phút này thôi!” Tạ Thiên Bích không muốn nghe nữa, bởi lão chẳng dám nghe nữa, song không nghe làm sao được? Nàng ở bên cạnh, nàng nói mãi kia mà :

- Bọn chúng ta không dám nói gì. Lão lại cười hì hì rồi tiếp :

Từ nay, các người nên hiểu, một kẻ chết sánh với một người chết, thỏa thích hơn nhiều! Lão thốt, lão ngồi trên ghế, cơ thể lão cứng dần dần, lạnh dần dần. Rồi nụ cười tắt, lúc đó Cơ Linh Yến được mười tuổi, nó sợ hãi quá, khóc ré lên.

Nàng vừa thốt, vừa quan sát phản ứng nơi gương mặt của đối tượng, càng thấy người nghe sợ hãi hoặc khó chịu, nàng càng háo hức hơn, hứng càng cao, nàng càng nói nhiều, nói chẳng cần có ai nghe, nói để làm khó chịu người nghe, nói để làm khó chịu những người không muốn nghe, nói để gieo thêm nỗi sợ hãi cho người muốn nghe.

Đột nhiên, Tạ Thiên Bích bật cười cuồng dại, cười mãi không thôi.

Du Bội Ngọc hoảng sợ :

- Tạ tiền bối! Tiền bối làm sao thế?

Đang cười điên dại, Tạ Thiên Bích chẳng nghe chàng gọi.

Du Bội Ngọc bước tới, lắc mạnh đôi vai lão.

Vô ích, lão không ngưng cười, trái lại lão còn cười lớn hơn, cười ngây, cười ngất ngất!

Cơ Linh Phong điềm nhiên thốt :

- Lão ấy sợ quá thành điên rồi!

Du Bội Ngọc cắn răng vung tay tát mạnh vào mặt của Tạ Thiên Bích.

Tạ Thiên Bích ngưng bật tiếng cười, lơ lảo nhìn chàng, rồi bật khóc.

Cơ Linh Phong lại thốt :

- Điên! Lão điên thật! Như vậy càng hay! Ít nhất cũng đỡ được cái khổ chờ chết!

Du Bội Ngọc vụt quay nhanh người lại nhìn chàng, trầm giọng :

- Tuy người có ơn cứu ta một lần, song hiện giờ thì ta đang ở trong cái cảnh chờ chết, ta chờ chết là ta chờ cái lúc trả sự sống của ta cho người, kể từ giờ phút này, ta không thiếu gì đối với người, người không có quyền đòi hỏi gì nơi ta nữa. Nếu người còn toan khích động lão, ta sẽ có thái độ vô lễ với người ngay!

Cơ Linh Phong nhìn sững chàng một lúc, rồi quay mặt nơi khác, không nói một tiếng nào.

Du Bội Ngọc đưa tay vuốt những giọt mồ hôi.

Bỗng chàng cảm thấy không khí nhà mồ nóng lên, càng lúc càng nóng.

Cơ Linh Phong cũng nghe nóng như chàng.

Nàng kêu lên thất thanh :

- Lửa! Cái lão điên ấy phóng hỏa đốt chúng ta!

Từ lỗ hổng trên đỉnh nhà, có khói theo gió lòn vào.

Cơ Linh Phong gằn giọng :

- Lão sợ chúng ta chết khoan khoái, lão sợ chúng ta chết không gấp, nên lão nổi lửa định đốt gian nhà mồ này! Thực ra thì trước sau gì cũng chết, thà chúng ta được chết gấp còn sướng hơn!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tại sao lão muốn thế? Lão có thể chọn một biện pháp khác thích đáng hơn?

Cơ Linh Phong hừ một tiếng :

- Lão chẳng thể chọn một biện pháp nào khác, bởi lão rất quý trọng các xác chết, mà xác chết thì có khi nào sợ lửa? Lão chọn một biện pháp nào đừng gây cái sợ cho xác chết. Chỉ có những kẻ sống mới sợ nóng,

không chịu nổi cái nóng. Nhà này bằng đá, lão đốt không cháy nổi, nhưng lửa áp vào, chúng ta không chịu nổi sức nóng!

Lúc đó Tạ Thiên Bích ngừng khóc, lão nhìn cơ thể Cơ Khổ Tình rồi lẩm bẩm :

- Kỳ quái!... Kỳ quái!...

Lão nói luôn một lúc mấy tiếng kỳ quái.

Cả Du Bội Ngọc và Cơ Linh Phong đều không để ý đến lão.

Cơ Linh Phong trước sau vẫn ngồi nguyên trên ghế, đôi mắt mơ mơ màng màng, miệng nhếch nụ cười nhưng không cười. Nàng họ Cơ ngồi chờ chết như tất cả những người họ Cơ. Nàng chờ tiếp đón cái tư vị của sự chết dần, chết từ từ.

Nàng ngồi yên, chờ chết nhưng Du Bội Ngọc thì không thể ngồi, chàng còn nuôi hy vọng, một điểm hy vọng cuối cùng trong ngàn hy vọng lần lượt tiêu tan.

Hy vọng đó, chàng chẳng biết nó có hình thức gì, nó sẽ được thực hiện như thế nào, và lúc nào thì nó đến với chàng, có điều là chàng hy vọng.

Bởi chàng nghĩ, đâu có chết vô lý như thế này được?

Hy vọng đó là thoát chết, mà thoát chết thì ít nhất cũng phải ra khỏi được gian nhà mồ!

Ra bằng cách nào? Ra lối nào?

Đột nhiên, Tạ Thiên Bích đưa tay chỉ xác chết của Cơ Khổ Tình, gọi cả hai :

- Các người xem, có kỳ quái hay không chứ? Người chết, xác chết sao lại đổ mồ hôi? Làm gì có việc như vậy?

Rồi lão bật cười lên, cười cuồng dại như trước, vừa cười lão vừa kêu ầm lên :

- Xác chết đổ mồ hôi! Ha ha! Xác chết đổ mồ hôi!...

Du Bội Ngọc thở dài!

Chưởng môn nhân một phái kiếm lớn vùng Thiên Nam lại điên loạn trước khi chết!

Xác chết làm gì đổ mồ hôi?

Lão ấy thấy sao mà nói thế? Lão điên rồi mới thấy thế! Chỉ có những người điên mới thấy xác chết đổ mồ hôi!

Nhưng chàng cũng bước tới, nhìn khuôn mặt của xác chết Cơ Khổ Tình.

Trên gương mặt lạnh như giá băng, lúc đó, những hạt nước to bằng hạt đậu từ trong làn da rỉ ra, chảy xuống cổ, xuống mình...

Thôi, đúng rồi! Mồ hôi! Xác chết đổ mồ hôi!

X Trong vòng nửa tháng qua, Du Bội Ngọc đã tao ngộ biết bao sự việc kỳ bí lạ lùng, đáng khiếp sợ nhưng chẳng có sự việc nào kỳ quái, lạ lùng, đáng khiếp sợ bằng cái việc xác chết đổ mồ hôi!

Chàng đứng lặng người, nhìn từng hạt mồ hôi rỉ ra, chảy dài xuống, không điên nhìn hiện tượng đó cũng phát điên.

Chẳng những Du Bội Ngọc kinh hãi mà Cơ Linh Phong cũng thất sắc, nàng run run giọng kêu lên :

- Ông ấy... Ông ấy đổ mồ hôi! Thật sự! Đúng rồi!...

Tạ Thiên Bích cười khanh khách :

- Người chết đó cũng biết sợ như chúng ta?

Người còn biết sợ gì nữa? Người chết còn đổ mồ hôi thế nào được? Thuật lại điều đó cho bất kỳ ai, chắc chắn chẳng ai tin nổi.

Không khí trong ngôi nhà mờ càng lúc càng nóng, mồ hôi trên gương mặt người chết càng lúc càng đượm nhiều.

Du Bội Ngọc vụt nhảy dựng lên, hét lên :

- Tượng sáp! Xác chết đó, chẳng phải xác người, mà chỉ là một tượng sáp!

Cơ Linh Phong cãi :

- Chính mắt ta trông thấy lão vào đây, vào rồi chẳng hề trở ra, sao lại bằng sáp được?

Du Bội Ngọc bước tới, đưa tay vuốt từ trên đầu xác đó xuống mặt, vuốt đến đầu, sáp nhão theo tay chàng đùn lại, cuối cùng chàng ấn tay lên trên đầu, theo áp lực của bàn tay, xác đó thụt xuống.

Không ai tưởng tượng trong những xác chết tại đây, lại có một pho tượng bằng sáp.

Sự phát giác đó khiến cho Du Bội Ngọc càng sợ hãi hơn là một xác chết đổ mồ hôi.

Cơ Linh Phong cũng sợ hãi không kém chàng, song nàng cố cãi :

- Không thể là bằng sáp được! Ta không hiểu nổi rồi! Chính mắt ta thấy rõ ràng mà, lão vào đây, lão vào trong nhà, lão ngồi xuống chiếc ghế này, ta còn nhớ mang máng nụ cười của lão, ta còn nghe văng vẳng lời lão nói kia mà!

Bởi nếu có tượng sáp như vậy thì cái xác của Cơ Khổ Tình biến đi đâu?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Lão vào đây rồi, lão trốn đi!...

Cơ Linh Phong trầm giọng :

- Rất có thể lão không uống hoàn thuốc độc đó, rất có thể lão giả chết, nhưng cửa bên ngoài khóa chặt, lão trốn đi ngả nào?

Nàng run run giọng tiếp :

- Nếu không trốn ra được, lão ở trong này, không uống hoàn thuốc độc cũng phải chết như thường. Lão chết, thì cái xác của lão đâu? Chẳng lẽ lão biến thành sáp?

Du Bội Ngọc chớp chớp mắt, cao giọng :

- Ngôi nhà mờ này hẳn phải có một lối ra, nhất định là Cơ Khổ Tình do theo ngõ đó thoát ra, lão đã thoát đi được!

Không màng đến sức nóng của ngọn lửa bên ngoài, sức nóng đó hiện giờ đốt bốn bức vách nóng như sắt nung, chàng đi quanh, sờ mó từng nơi, tìm tòi.

Là người xuất thân từ Tiên Thiên Vô Cực môn, việc tìm kiếm cơ quan then chốt mở đóng chẳng lạ gì đối với chàng, nhưng chàng tìm mãi mà chẳng thấy gì cả.

Sợ quá, mồ hôi ướt đầm y phục, rồi lửa đốt nóng quá, mồ hôi khô, y phục khô, duy có đôi mắt thì đỏ ngầu, khí nóng bên ngoài, hơi thở bên trong làm cho đôi môi chàng khô đến rạn nứt.

Chàng không thất vọng, vừa tìm vừa lăm bắm :

- Kỳ quái! Kỳ quái! Lối đi ấy ở chỗ nào? Cơ Khổ Tình giả chết để gạt người nhà, vào đây là lão phải biết có lối ra mới dám vào chứ? Lão do lối nào thoát ra?

Cơ Linh Phong lạnh lùng thốt :

- Theo ta biết thì chẳng có lối nào khác hơn vọng cửa của nhà mờ cả!

Du Bội Ngọc quả quyết :

- Nhất định là phải có một lối khác! Nếu không thì làm gì Cơ Khổ Tình thoát đi được?

Cơ Linh Phong trầm ngâm một lúc :

- Biết đâu, chẳng có người bên ngoài mở cửa cho lão ra?

Du Bội Ngọc giật mình, cho là nàng nói đúng. Rất có thể như vậy lắm.

Tuy Cơ Khổ Tình không muốn cho ai biết rõ sự bí mật của lão song biết đâu lão chẳng có một kẻ bí mật nào đó trung thành với lão, giúp lão thoát đi theo đúng kế hoạch của lão? Kẻ nào mở cửa cho lão thoát đi, kẻ đó hẳn phải đồng mưu với lão.

Giải thích như vậy cũng chẳng có gì là chắc chắn lắm, song cứ theo tình hình này lại chẳng có sự giải thích nào ổn thỏa hơn.

Hơn nữa, rất có thể sau khi ra khỏi gian nhà mồ, dù kẻ giúp lão có trung thành với lão đến đâu, lão cũng hoài nghi và lão hạ sát kẻ đó cho sự tình không bại lộ?

Du Bội Ngọc càng nhận thấy giải thích đó hợp lý, càng càng tuyệt vọng.

Bỗng Tạ Thiên Bích vụt thốt :

- Các người xem kìa, có kỳ quái không kìa chứ? Người chết đó biến mất, biến mất rồi!

Tự nhiên là phải mất, bởi sáp làm sao chịu nổi sức nóng lâu? Sáp phải chảy, hình tượng phải mất.

Điều lạ nhất là phần sáp chảy không đọng lại trên nền, bao nhiêu phần sáp đọng lại đó bất quá chỉ bằng độ một phần mười hình tượng.

Thế thì những phần sáp kia biến đi đâu?

Chàng bước tới bên chiếc ghế, quan sát một lúc, chợt reo lên hân hoan :

- Ta đoán có sai đâu! Ta đã bảo là phải có một lối thoát ra ngoài! Lối thoát đó ở ngay bên dưới tượng sáp! Ngay nơi chiếc ghế có tượng sáp!

Nơi chiếc ghế có một chỗ trống, nhưng lỗ trống đó hẹp, bất quá chỉ đủ nhét hai ngón tay vào thôi.

Với một lỗ trống như vậy, làm thế nào một con người thoát đi lọt?

Cơ Linh Phong cười lạnh :

- Ta nghĩ người nên yên trí mà chờ cái chết đến với người thôi, tội gì trước khi chết lại hành hạ trí óc và xác thân người như thế chứ? Nếu nơi đó có một lối thoát thì Cơ Khổ Tình đi rồi, sao lại có tượng sáp đặt lên ghế? Chẳng lẽ tượng sáp đó tự nó di động đến trên ghế sao?

Du Bội Ngọc chớp chớp mắt :

- Cơ Khổ Tình lợi dụng cái điểm đó, lão cho rằng dù có ai phát hiện ra xác chết của lão là một hình sáp cũng chẳng tưởng là dưới tượng có lối thông ra ngoài!

Cơ Linh Phong lắc đầu :

- Vô luận làm sao cũng phải có người mó tay vào, tượng sáp mới ngồi lên ghế được. Vô luận làm sao, sự giải thích đó không thể rõ ràng được! Chắc chắn là phải có người đặt tượng lên ghế, song chúng ta không tìm được giải thích như thế nào thôi!

Du Bội Ngọc hừ một tiếng :

- Cái lỗ trống kia là một giải thích chứ còn gì nữa?

Cơ Linh Phong trố mắt :

- Lỗ trống?...

Du Bội Ngọc tiếp :

- Cơ Khổ Tình dùng một sợi dây, cột tượng sáp, sợi dây đó lòn trong lỗ trống, ăn thông xuống dưới, lão thoát đi, đẩy nắp miệng hầm, rồi nắm sợi dây kéo tượng sáp đến ghế. Bất quá, lão thử đi thử lại nhiều lần, sắp xếp thế nào cho lúc lão kéo dây, tượng sáp ngồi đúng chỗ như lão muốn. Làm xong việc đó, lão mới thoát đi luôn!

Cơ Linh Phong kêu lên :

- Đúng! Đúng rồi! Lão nghĩ ra được mẹo đó, tuyệt quá!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Cơ mưu của lão cao, kế hoạch của lão chu đáo, nhưng lão không ngờ một điều là ngôi nhà mồ có lúc bị phóng hỏa! Lửa làm chảy tượng sáp, bày ra sự bí ẩn của lão!

Người thấy đó, một lỗ hổng nhỏ như vậy cũng đủ làm hỏng âm mưu của lão!

Cơ Linh Phong trầm ngâm một lúc, đoạn thở ra :

- Thông minh! Người thông minh lắm đấy!

X Bên dưới chiếc ghế có tượng sáp đó, có một tấm đá, đá đó di động được. Dời tấm đá qua một bên, Du Bội Ngọc thấy bên dưới là một con đường hầm tối mò mò.

Chàng thở dài :

- Trong ngôi nhà mồ, có người sống vào mà chẳng phải chỉ có một người thôi!

Có lối thoát đi, tự nhiên họ phải đi.

Du Bội Ngọc dìu Tạ Thiên Bích chui xuống rồi dò dò từng bước tiến tới.

Địa đạo dài, lại quanh co và dĩ nhiên là tối, giữa bàn tay không thấy ngón.

Đường dù dài đến đâu, có lúc đi phải tận cùng, rồi họ ra khỏi địa đạo.

Có lối thoát là đi, cứ đi mà có sao nữa cũng đi, chứ ai lại chịu ở một chỗ chờ chết?

Họ đi nhưng chẳng ai tin tưởng là họ sẽ ra khỏi địa đạo một cách an toàn.

Chẳng hạn như Du Bội Ngọc, đã bị một lần rồi, hơn ai hết, chàng không tin tưởng là sẽ được an toàn ra khỏi địa đạo, biết đâu nơi đầu địa đạo lại chẳng là gian phòng của Cơ phu nhân?

Chàng vừa nghĩ như thế, trước mắt có ánh đèn chiếu tới, ánh đèn không sáng lắm, nhưng trong một chỗ tối tăm như địa đạo, có một điểm sáng bằng đốm lửa cũng quý lắm rồi.

Có ánh đèn là phải có người.

Du Bội Ngọc buông Tạ Thiên Bích, vọt mình đi tới, vô luận là chàng gặp ai ở phía trước, cũng phải hạ cho kỳ được rồi muốn ra sao thì ra.

Ngờ đâu, nơi đó có ánh đèn mà chẳng có người. Bất quá, một ngọn đèn được đặt tại đó, đặt ngay trên đất, đèn chao chao ngọn như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Du Bội Ngọc nhận ra chiếc đèn đó chính là chiếc đèn do chàng vất đi vừa rồi.

Lúc Cơ phu nhân đưa tay ôm cổ chàng, chàng hoảng hồn quăng đi, đèn không tắt và còn cháy đến giờ.

Trời!

Vậy là chàng trở về chỗ cũ! Chàng nằm mộng cũng không tưởng là ngọa thất của Cơ phu nhân lại là nơi giáp mối của những địa đạo, ăn thông từ tòa tiểu đình bằng giấy đến nhà mồ.

Du Bội Ngọc dở khóc dở cười.

Trải qua bao nhiêu gian lao nguy hiểm, chàng vẫn thoát lọt, giờ đây thêm một lần nữa thì có sao? Nhưng cái nguy hiểm này tẩu xảo làm sao! Số phận của chàng lại dập dềnh mãi về tay Cơ phu nhân!

Chính Cơ Linh Phong cũng sững sờ.

Du Bội Ngọc thốt :

- Theo ta nghĩ, phải một lối thứ tư thoát ra nơi nào đó!

Cơ Linh Phong hỏi gấp :

- Còn một lối thứ tư? Do đâu người dám quả quyết thế?

Du Bội Ngọc giải thích :

- Cái người họ Du nào đó, tình nhân của Cơ phu nhân và cái lão Cơ Khổ Tình này nếu có thoát đi, chắc chắn là chẳng bao giờ thoát ra ngoạ thất của Cơ phu nhân.

Tránh nơi này, họ đi bằng lối khác. Mà họ đi được, tất nhiên phải có lối thoát khác!

Cơ Linh Phong gật đầu, lộ vẻ vui ra mặt :

- Nhưng lối đó ở đâu chứ?

Du Bội Ngọc cầm chiếc đèn đi tới, hiển nhiên là chàng đi về phía địa huyết, bên dưới tòa tiểu đình có vách bằng giấy tô, chàng vừa đi vừa hỏi :

- Người có biết người họ Du nào đó, đến Sát Nhân Trang từ lúc nào chẳng?

Cơ Linh Phong gật đầu :

- Ta nhớ rõ lắm, ngày mừng ba tháng giêng năm vừa qua, hơn một năm, ngày thứ ba Cơ Khổ Tình uống thuốc độc, lão chọn ngày mừng một là nguyên đán, uống độc dược để cho mọi người không được vui chơi ngày đó, lão muốn đầu độc cuộc sống của mọi người trong ngày đó, tận mắt thấy lão uống độc dược ngày mừng một, thì ngày mừng ba, người họ Du đến.

Du Bội Ngọc hỏi :

- Lão uống độc dược ngày mừng một rồi lão vào nhà mồ ngày nào?

Cơ Linh Phong đáp :

- Ngày rằm tháng giêng. Từ lúc lão uống độc dược đến ngày rằm, người trong trang bận rộn lo hậu sự của lão, nên không ai lưu ý đến họ Du.

Họ đã đi đến chỗ tượng sập của Cơ Khổ Tình, chiếc túi gấm vẫn còn trên giường, luôn cả mảnh ngọc.

Tạ Thiên Bích bật cười ha hả :

- Thảo nào mà chẳng mất cái xác chết nơi nhà mồ! Thì ra y chui vào đây!

Du Bội Ngọc không để ý đến những gì lão nói, chàng cầm lấy mảnh ngọc, trầm ngâm một lúc, đoạn thốt :

- Họ Du đó chưa thoát khỏi nơi này, Cơ phu nhân trách oan người ta đó!

Cơ Linh Phong trở mặt :

- Người nói gì?

Du Bội Ngọc giải thích :

- Họ Du đó chưa đi đâu cả. Nếu đã đi thì chẳng bao giờ y bỏ mảnh ngọc lại đây.

Chiếc túi gấm kia có giá trị đối với y hay không, y bỏ lại hay mang theo, chẳng quan hệ gì, còn mảnh ngọc này, nhất định là y chẳng rời nó.

Cơ Linh Phong suy nghĩ một chút :

- Có lý! Mảnh ngọc này là vật gia truyền, dù y có khấn cấp thế nào cũng không thể sơ xuất bỏ nó lại đây, nếu y quyết ý bỏ đi nơi khác!

Du Bội Ngọc tiếp :

- Không ai biết được địa đạo này, y còn sợ gì nữa mà khấn cấp? Nếu tìm được lối thứ tư thoát đi, thì y cứ ung dung mà đi, có gì khiến y phải vội vàng đâu? Trừ ra...

Cơ Linh Phong hỏi :

- Trừ ra làm sao?...

Du Bội Ngọc đáp :

- Trừ ra y chưa muốn thoát đi, nhưng lại bị người bức bách phải đi! Có như vậy, y mới vội vàng, y mới bỏ quên vật gia truyền!

Cơ Linh Phong giật mình :

- Người nghĩ là họ Du bị Cơ Khổ Tình phát hiện y?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Rất có thể như vậy! Cơ Khổ Tình trốn khỏi nhà mò đến đây gặp y, tự nhiên lão không dung cho kẻ thứ hai nào ở đây, hơn nữa, kẻ đó thấy lão là cơ mưu của lão bị bại lộ. Lão phải bức bách họ Du đi nơi khác!

Cơ Linh Phong giật mình :

- Mà cũng có thể là lão giết chết họ Du để diệt khẩu cũng nên!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Họ Du nào đó, hẳn đã bị Cơ Khổ Tình hạ sát! Giả thuyết này vững hơn là giả thuyết y thoát đi!

Cơ Linh Phong trầm ngâm một lúc :

- Nếu biết được họ Du đã chết, thì Cơ phu nhân đâu đến nỗi quá thương tâm, quá sầu khổ như thế? Hơn nữa, bà ấy còn nuôi hy vọng họ Du ấy trở lại kia mà? Nếu họ Du bị hạ sát, hẳn bà ta phải biết chứ?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Trái lại là khác! Nếu bà ta biết được tình nhân đã chết thì bà ta còn đau khổ hơn nhiều! Niềm đau tuyệt vọng hẳn phải mãnh liệt hơn cái khổ mà còn hy vọng!

Cơ Linh Phong không đồng ý :

- Tử biệt, hẳn phải là một niềm đau to lớn, song rồi cũng có lúc người ngoại không còn mong vọng gì nữa. Chữ sanh ly thì bao giờ cũng gây nên cái khổ dai dẳng, họ yêu nhau, vì trở ngại, họ không được gần nhau, chứ họ có tuyệt vọng đâu? Trừ khi nào họ tự nguyện ly khai, tự nguyện đơn phương thì để hận cho một người, tự nguyện song phương thì cả hai cảm như thỏa thuận! Cho nên, ta dám quả quyết là nếu họ Du chết, bà ta không đau khổ nặng nề như vậy đâu. Nếu có thì chỉ là lúc đầu thôi, hướng chi một năm đã qua rồi, ít nhất bà cũng nguôi ngoai nửa phần!

Du Bội Ngọc hừ một tiếng :

- Cũng có thể là nghe họ Du chết, bà ấy hả dạ lắm!

Cơ Linh Phong gật đầu :

- Có thể lắm! Bởi họ Du chết là vĩnh viễn của bà, họ Du còn sống, bà sợ có người tranh! Hoặc giả trong một ngày nào đó, họ Du chán bà, phụ bạc bà, chẳng những bà khổ mà còn thêm hận!

Du Bội Ngọc không đáp, chỉ thở dài, rồi cầm đèn rọi khắp nơi.

Nếu có lối thoát thứ tư, lối đó hẳn phải ở quanh quần chiếc giường con.

Nhưng chàng không tìm lâu được bởi bình đèn đã cạn dầu, lu dần rồi tắt.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Nhất định phải có một lối thoát thứ tư! Song tối tăm như thế này, làm sao tìm được?

Cơ Linh Phong vụt thốt :

- Thực ra, người chẳng cần tìm lối đi đó nữa, bởi chúng ta vẫn có thể thoát đi như thường!

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Người đùa đấy thôi! Không có lối đi thì làm sao thoát đi?

Cơ Linh Phong gật gù :

- Vậy mà đi được!

Du Bội Ngọc cau mày :

- Biện pháp của người thế nào, thử nói cho ta xem?

12. Thân Ngoại Hóa Thân

Cơ Linh Phong đáp :

- Người làm cách nào chứng thực được trước mặt Cơ phu nhân là người họ Du đã chết, bà ấy sẽ không còn hận người nữa, và rất có thể bà ấy sẽ phóng thích người.

Du Bội Ngọc kia kịp đáp, có một giọng nói từ trong bóng tối vang lên :

- Không được! Biện pháp đó không thể thực hiện được!

Cơ Linh Phong hỏi :

- Tại sao lại không thể thực hiện được?

Người đó đáp :

- Du Bội Ngọc được kể như đã chết rồi, thì còn Du Bội Ngọc nào còn sống đây mà làm cái việc chứng thực đó?

Đến lúc đó, Cơ Linh Phong mới nhận ra câu nói chẳng phải do Du Bội Ngọc hay Tạ Thiên Bích thốt lên, bất giác nàng đỏ mồ hôi lạnh, rú lên thất thanh :

- Người... người là ai?

Người đó cười khanh khách :

- Đến người mà cũng chẳng nhận ra âm thanh của ta nữa sao?

Một tiếng cạch vang khẽ.

Tiếng cạch do vật đánh lửa phát ra, ánh lửa chớp lên, soi rõ một gương mặt xanh lét, tiêu tụy, một gương mặt in đủ nét phong trần trải qua muôn ngàn lao khổ.

Du Bội Ngọc và Cơ Linh Phong đồng kêu lên kinh hãi :

- Cao lão! Trời, lão trượng! Làm sao lão trượng đến đây được?

Lão Cao nhìn Cơ Linh Phong, cười bí mật :

- Một lão già có bốn phận chẻ củi gánh nước lại xuất hiện nơi đây, hẳn phải là một điều lạ lùng lắm chứ? Nhưng các người chỉ biết lão là Cao lão đầu, chứ làm gì biết được ta là ai?

Ánh mắt Cao lão đầu sáng rực, ánh mắt đó từ lúc nào đến bây giờ, Cơ Linh Phong mới bắt gặp lần đầu.

Nàng sợ ánh mắt đó, lùi lại một bước, run run giọng :

- Người là ai?

Cao lão đầu từ từ bước tới, đặt chiếc đèn lên chiếc bàn nơi đầu giường, đoạn quay mình lại quắc mắt nhìn nàng, gần từng tiếng :

- Ta là ai? Ta là người làm cho Cơ Khổ Tình ăn mất ngon ngủ mất yên, ta là người làm cho Cơ Khổ Tình không sống được!...

Du Bội Ngọc kêu lên :

- Cơ Khổ Tình bị bức đến độ phải vào tòa tiểu các này, sống cuộc đời khổ hạnh, ăn năn sám hối, nhưng vào đây rồi cũng chẳng được an thân đến nỗi phải giả chết. Có phải lão ấy quá sợ lão trượng chăng?

Cao lão đầu bật cười khanh khách :

- Người không tưởng nổi đâu! Bình sanh Cơ Khổ Tình không sợ ai ai, chỉ sợ ta!

Lão sợ ta nhất trên đời!

Cơ Linh Phong kinh hãi :

- Thế lão ấy có biết Cao lão đầu là ai không?

Cao lão đầu cười lạnh :

- Đương nhiên là lão biết, có biết mới có sợ chứ! Nhưng lão chẳng dám tiết lộ điều bí mật đó. Lão vờ như lão chẳng biết ta là ai, lão giả dại giả khờ bởi lão hiểu rõ những gì lão làm không qua nổi mắt ta được!

Cơ Linh Phong hỏi :

- Lão ấy có điều gì bí mật?

Cao lão đầu đáp :

- Hai mươi năm trước đây trên giang hồ bỗng nhiên xảy ra nhiều vụ trọng án không tội phạm, hay đúng hơn người ta không biết ai là thủ phạm. Những kho tàng bí mật nhất bị cướp, những nhân vật thần bí nhất bị sát hại, người gây ra những vụ cướp, vụ sát nhân đó võ công cực cao, hành động lại cực kỳ cẩn mật. Vũ lâm ngày đó có công cử mấy mươi cao thủ đi khắp bốn phương trời tra cứu thủ phạm, nhưng có ai ngờ đâu, kẻ gây nên những vụ án phi thường đó, lại quanh năm suốt tháng chẳng ra khỏi nhà. Kẻ đó lại ngày ngày sám hối những tội lỗi đã làm. Kẻ đó là Cơ Khổ Tình!

Du Bội Ngọc giật mình :

- Tôi từng nghi ngờ là lão có âm mưu gì mới cam khuất mình trong lòng giếng sâu, bên trong có tiểu các ngục trang cho cuộc sống khổ hạnh của lão!

Cơ Linh Phong cao giọng :

- Lão trượng nói Cơ Khổ Tình là một kẻ đại sát nhân, một đại cường đạo, tôi không tin! Nhất định không tin!

Cao lão đầu thở dài :

- Chẳng những chỉ một mình người không tin mà tất cả người trong thiên hạ nếu nghe ta nói chắc cũng chẳng ai tin. Vì muốn khám phá ra bí mật đó ta mới vào Sát Nhân Trang!

Cơ Linh Phong hừ một tiếng :

- Lão trượng đã nói Cơ Khổ Tình đã biết lão trượng là ai, thì tại sao Cơ Khổ Tình còn dung dưỡng lão trượng trong Sát Nhân Trang? Tại sao Cơ Khổ Tình không giết lão trượng để mà diệt khẩu?

Cao lão đầu đáp :

- Ngày đó nếu lão không chứa chấp ta trong Sát Nhân Trang thì có khác nào lão tự thú nhận những tội ác đã làm?

- Lão là con người chu đáo, không bao giờ hành động hồ đồ. Dù biết rằng ta vào Sát Nhân Trang để giám thị lão, lão vẫn lờ đi như thường, và cứ giả điên giả dại để đánh lạc hướng sự nghi ngờ của ta!

Lão cười nhẹ, nói tiếp :

- Nếu không như vậy thì có bao giờ Sát Nhân Trang thu dụng một lão đầu có lai lịch bất minh như ta?

Du Bội Ngọc thốt :

- Đã biết lão trượng giám thị lão ngày cũng như đêm, tại sao lão ấy không giữ gìn ý tứ, để cho lão trượng khám phá ra tất cả bí mật?

Cao lão đầu lại thở dài :

- Thực tình mà nói, Cơ Khổ Tình quả là con người kín đáo, đừng hòng ai khám phá được những gì lão đã làm. Cho nên ngày ta vào đây ta có cảm tưởng những vụ án phi thường đó không tài nào khám phá nổi!

Cơ Linh Phong hỏi :

- Nếu thấy mình bất lực, tại sao lão trượng còn lưu lại Sát Nhân Trang làm gì?

Cao lão đầu cười khổ :

- Không khám phá được những vụ án cũ thì với sự giám sát của ta,ta có thể ngăn ngừa lão gây thêm nhiều vụ án khác, bởi từ ngày ta đến trang viện này, lão chẳng dám bỏ đi đâu gần hay xa. Mà thực vậy, kể từ ngày đó trên giang hồ không còn xảy ra những vụ án phi thường nữa!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Lão tiền bối ngăn trở được tội ác phát sanh, cái công lao đối với thế gian rất to lớn vậy! Làm công việc đó cam tâm nhận lãnh kiếp nô lệ, tiền bối nêu một gương hy sinh cao cả nhất trên đời!

Cao lão đầu lộ vẻ ảm đạm, nghĩ đến thời gian qua, hơn mười mấy năm gian lao cực khổ, một con người chịu đựng nổi thì hẳn phải kiên nhẫn lắm.

Nhưng ảm đạm mà làm gì khi sự việc đã qua?

Lão bật cười lớn thốt :

- Ta đã hy sinh chuỗi ngày hưởng thụ. Dù sao thì cũng được hài lòng với kết quả của việc làm có tính chất trường kỳ đó. Cuối cùng, lão không chịu nổi sự bức bách của ta, bắt buộc phải lộng giả thành chân, nhận lãnh mọi gian khổ tại tòa tiểu thất này!

Du Bội Ngọc lập luận :

- Không giết được lão tiền bối, không đào tẩu được khỏi sự giám sát của lão tiền bối , thì Cơ Khổ Tình chỉ còn cách giả chết...

Cao lão đầu tiếp :

- Phàm con người đã có dã tâm, thì dù chết thân cái dã tâm vẫn còn, cho nên lão chẵn hề cam tâm với cái tịch mịch nơi đây, tịch mịch đến ngày cuối cuộc đời. Lão giả chết để cho ta lơ lửng theo dõi lão, mà ta thì không khi nào tin lão có thể ở mãi trong tòa tiểu các!

Cơ Linh Phong hỏi :

- Lão ấy đã giả chết, sao lão tiền bối không rời Sát Nhân Trang mà đi?

Cao lão đầu mỉm cười :

- Ta đã bảo ta không tin, mà đã không tin ta bỏ đi thế nào được?

Rồi lão thở dài, tiếp :

- Ta từ nhỏ, điều linh phiêu bạt khắp giang hồ, chẳng nơi nào ta dừng chân quá nửa năm, về Sát Nhân Trang ta được an thân ngày lại ngày, tự nhiên ta rất thích thú, hơn nữa, ta không có con, trước mắt ta có hai chị em người, ta nhìn các người lớn lên lòng ta khoan khoái vô cùng. Nhờ vậy, ta lưu lại mười mấy năm dài tại Sát Nhân Trang không lấy gì làm chán ngán!

Cơ Linh Phong cười lạnh :

- Bọn tôi đâu cần gì lão tiền bối thương yêu, quý mến? Tiền bối ở, chúng tôi không lợi gì, tiền bối đi chúng tôi không thiệt hại gì. Cuộc sống của tiền bối chẳng liên quan gì đến chị em chúng tôi. Xin đừng lấy cái lưng của chị em tôi làm cái móc giữa Sát Nhân Trang và tiền bối. Giờ đây thì mục đích đã đạt rồi thì tiền bối còn lý do gì lưu lại ở đây nữa. Như tôi đã nói, ở hay đi tùy tiền bối, riêng tôi từ nay, tôi quyết không nhìn mặt tiền bối nữa.

Cao lão đầu trầm ngâm một lúc lâu :

- Phải! Mục đích, ta đã đạt rồi! Ta chứng thực là Cơ Khổ Tình chưa chết! Ta còn ở lại đây làm gì? Ta sẽ trở lại cái kiếp phiêu lãng giang hồ, ta sẽ truy tầm tung tích lão ấy, xem lão hạ lạc nơi nào. Nhất định ta phải tìm được lão, nhất định ta phải tận mắt nhìn lão ấy chết, chết thật sự, có như vậy ta mới cam tâm!

Cơ Linh Phong cười nhạt :

- Đã chắc gì tiền bối tìm được lão?

Cao lão đầu thở dài :

- Ta biết đó là một việc khó làm, không nhiều hy vọng thành công. Nếu lão thay tên đổi họ, sống một nơi tịch mịch thì chắc chắn là ta không tìm ra. Bằng lão còn hành động như ngày xưa thì lão sẽ khó lọt sự truy nã của ta!

Dừng lại một chút lão tiếp :

- Tuy nhiên ta biết, lão thuộc hạng người hiếu động, chẳng khi nào lão chịu nổi cảnh sống tịch mịch cả. Cho nên ta nghĩ là ta có thể tìm ra lão!

Lão không nói gì thêm, Cơ Linh Phong và Du Bội Ngọc cũng chẳng hỏi câu nào.

Lâu lắm, Cơ Linh Phong chợt hỏi :

- Lão tiền bối là ai?

Cao lão đầu cười nhẹ :

- Người đã nói là từ này không còn nhìn nhận ta nữa thì cần gì phải biết ta là ai?

Cơ Linh Phong cúi đầu, nín lặng.

Thực ra, nàng không cần hỏi lão điều đó. Bởi, một người có thể làm Cơ Khổ Tình sợ hãi, người đó dĩ nhiên phải có một quá khứ huy hoàng, một lai lịch phi thường.

Lão là ai?

Cơ Khổ Tình bỏ đi đâu?

Du Bội Ngọc không quan tâm đến những điều đó. Điều làm chàng lo nghĩ là tìm một lối thoát cho hoàn cảnh hiện tại.

Chàng hỏi :

- Tiền bối do ngã nào tới đây?

Cao lão đầu cười nhẹ :

- Ta nghe nói người đã chết rồi, ta âm thầm đến cư sở của Cơ phu nhân do thám sự tình thế nào, bất ngờ lại phát giác ra chỗ phu nhân thay y phục có một con đường bí mật. Trong nhiều năm qua, lối ra vào con đường đó đã được bít lại. Chẳng rõ tại sao giờ lại bỏ ngõ!

Thì ra, sau khi Du Bội Ngọc đi rồi, Cơ phu nhân quên dời chiếc tủ bít lối như trước.

Du Bội Ngọc sáng mắt lên :

- Nơi đó chắc không có ai trong giờ khắc này?

Cao lão đầu hỏi :

- Người muốn theo lối đó thoát đi?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Họ cho rằng tại hạ đã chết, tất nhiên họ không còn phòng bị nữa. Tại hạ muốn thừa cơ hội này ly khai Sát Nhân Trang!

Cao lão đầu đột nhiên cao giọng :

- Người đã chết rồi, làm sao sống lại được mà thoát đi?

Du Bội Ngọc giật mình :

- Ý tứ của lão tiên bối có phải là....

Cao lão đầu chớp mắt :

- Cái ý tứ của ta chẳng lẽ người không đoán ra?

Chẳng rõ vô tình hay cố ý, lão đưa mắt nhìn pho tượng bằng sáp của Cơ Khổ Tình.

Du Bội Ngọc tỉnh ngộ :

- Đúng đấy, tiên bối. Cơ Khổ Tình giả chết lừa được mọi người, tại sao tại hạ không làm được như lão! Trên thế gian này, chỉ có người chết mới trốn tránh khỏi sự truy tìm bởi chẳng có ai can đảm đi tìm người chết! Mà cũng chỉ có những kẻ chết mới tra cứu rõ ràng sự bí mật của người đời, bởi chẳng ai đề phòng kẻ chết!

Cao lão đầu cười nhẹ :

- Vậy là người đã hiểu! Chung quy rồi người cũng hiểu! Vô luận là người có oán thù với người đời như thế nào, không còn ai truy tìm người khi nghe người đã chết. Đã không truy tìm người, người ta cũng chẳng đề phòng người!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Thảo nào mà lúc vào nhà mồ, Cơ Khổ Tình chẳng nói là chết so với lúc sống khoái lạc hơn nhiều. Lời nói hàm chứa một thâm ý, rất tiếc là chẳng ai thấu đáo!

Cơ Linh Phong lạnh lùng :

- Rất tiếc là mọi người sẽ nhận ra Du Bội Ngọc dễ dàng!

Du Bội Ngọc giật mình :

- Phải! Dù tại hạ giả chết, song dung mạo còn y nguyên thì làm sao lừa được mọi người?

Cao lão đầu thần nhiên triết lý vụn :

- Con người sinh ra, hiền ngu thiện ác bất đồng, song nhất định là tạo hóa chẳng bao giờ để cho một người hoàn mỹ, trong mỗi cá nhân đều có ít nhất một khuyết điểm, đó là công lệ, bất di bất dịch từ cổ chí kim!

Lão ngưng ánh mắt nơi Du Bội Ngọc, lại tiếp :

- Như người, nhìn toàn diện đúng là một mỹ nam tử, song xét qua từng điểm một thì ta thấy đôi mày hơi rậm, đôi mắt hơi nhỏ, chiếc mũi không được thẳng lắm, khoe miệng có phần thô!

Du Bội Ngọc chẳng hiểu lão liên tưởng đến chuyện gì, lại làm một cuộc quan sát như vậy, nhếch nhếch cười khổ, thốt :

- Tại hạ đâu dám cho mình là một mỹ nam tử!

Cao lão đầu tiếp tục theo ý nghĩ của lão :

- Các khuyết điểm bên trong, trên đời này không ai thay quyền tạo hóa mà sửa nổi, nhưng về dung mạo bên ngoài thì con người có phương pháp bổ túc như thường.

Từ lâu, ta chủ tâm tạo thành một người thập toàn, nhưng chưa tìm được mẫu người thích hợp, cho nên tâm nguyện của ta chưa thực hiện được...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Cải biến một con người thành một mỹ nam tử, chẳng phải là một việc làm dễ dàng, giả như cái miệng rộng phải làm cho hẹp lại, đôi mày dày phải làm cho mỏng, chiếc mũi cong phải làm sao cho thẳng? Tuy biết khó mà ta không nản chí, cơ khổ, theo ta chẳng phải là việc làm mà là việc tìm mẫu người!...

Lão từ từ bước đến gần Du Bội Ngọc, lại tiếp :

- Ta thấy phong độ của ngươi, ta nghĩ đến tâm nguyện của ta, ta nhận ra ngươi là mẫu người ta kiếm bao lâu nay, ta có thể sửa chữa những khuyết điểm trên dung mạo của ngươi, biến ngươi thành một mỹ nam tử thập toàn, thập mỹ.

Du Bội Ngọc sững sốt :

- Lão tiền bối biến tại hạ thành một mỹ nam tử? Một con người hoàn toàn khác lạ?

Cao lão đầu cười nhẹ :

- Là một mỹ nam tử, sướng nhiều hơn khổ, ngươi không thấy thích à? Ta đề ra một cái sướng trong muôn ngàn cái sướng, là ngươi được thiếu nữ tôn làm thần tượng, giả như ngươi có rơi vào tay một nữ ma đầu, chắc chắn là nữ ma đầu sẽ thương tiếc cái vẻ đẹp của ngươi mà không nỡ gia hại. Và biết đâu, nàng sẽ dành cho ngươi nhiều thích thú mê ly bất ngờ?

Du Bội Ngọc cao giọng :

- Vô luận làm sao, tại hạ cũng rất bằng lòng với dung mạo hiện tại. Tại hạ chẳng muốn trở thành một mỹ nam tử! Lão tiền bối nên tìm một người khác mà thực hiện cái tâm nguyện đó!

Mặc chàng nói gì cứ nói, lão chỉ cười lạnh một tiếng rồi tiếp :

- Bỏ những cái sướng xa xôi, ta chỉ nói đến những cái sướng gần cho ngươi, là bắt đầu từ ngày hôm nay, chẳng còn ai nhận ra ngươi là Du Bội Ngọc của ngày nào nữa!

Du Bội Ngọc thử người một lúc lâu, đoạn lẩm nhẩm :

- Nhưng khi trở thành một mỹ nam tử, thì tại hạ sẽ bị nhiều người chú ý...

Cao lão đầu thần nhiên :

- Ai chú ý thì mặc người ta, tại dung mạo của ngươi làm cho người ta chú ý chứ có phải viện gì khác đâu? Với dung mạo mới, dù ngươi có cử chỉ hay ngôn từ hờ hênh, cũng chẳng hại gì cả. Đó là điều sướng nhất!

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc lâu, rồi thở dài :

- Nếu được vậy, tại hạ xin vâng lời lão tiền bối!

Chàng ngẩng đầu lên thấy Tạ Thiên Bích vẫn ngây ngây dại dại như thường, lão đang nhìn trân trân pho tượng sáp.

Cơ Linh Phong ngồi đối diện với Tạ Thiên Bích, không nói gì, không hỏi gì, tâm tư như gửi tận nơi nào.

X Lòng địa đạo bỗng sáng lên.

Cao lão đầu bước ra một lúc rồi trở vào, mang thức ăn, nước và một số đèn sáp, hai tấm gương đồng. Ánh sáng vừa hiện là do đèn chiếu vào gương đồng tạo ra.

Cao lão đầu bảo Du Bội Ngọc nằm lên giường, cho lão bắt đầu cái việc cải sửa dung mạo cho chàng.

Lão đắp một chiếc khăn có tấm thuốc lên mặt chàng, làm chàng mất tri giác nhanh chóng, rồi từ đó mê man luôn, chẳng biết Cao lão đầu làm gì trên mặt chàng.

Tuy nhiên, chàng nghe mang máng, lão thông thả thốt với chàng :

- Cứ ngủ đi! Khi nào ngươi tỉnh dậy, ngươi sẽ trở thành một mỹ nam tử thập toàn thập mỹ độc nhất trên thế gian này!

X Chàng mê man luôn sau đó, chẳng biết độ bao lâu tỉnh lại nhận thấy chiếc khăn bỏ còn đắp trên mặt.

Chiếc khăn đó chàng chỉ được lấy ra ba ngày sau thôi. Cao lão đầu đứng một bên, ngắm nhìn gương mặt chàng như họa sĩ ngắm bức tranh sắp sửa hoàn thành để điểm xuyết một vài nét cọ.

Khoan khoái trước sự thành công, Cao lão đầu mỉm cười, tự lẩm nhẩm :

- Còn ai tìm được một khuyết điểm trên gương mặt này chứ? Phải, một gương mặt thôi, dù tận thiện tận mỹ đến đâu vẫn chưa đủ, phải có thêm cái gì nữa, song người...

Lão vỗ mạnh vào đầu vai Du Bội Ngọc cười tươi rồi thốt :

- May mắn cho ngươi là đã có cái tánh chất văn nhã ngay từ lúc ấu thơ, rồi vào đời lại trải qua bao lần gặp tai biến, ngươi lại tập được sự kiên nhẫn trấn định, cuối cùng lại gặp ta! Gặp ta là vận số ngươi đến hồi đỏ, tuy có hải hùng tưởng chừng như phải bỏ mạng rồi đó, song qua cơn giông bão bùng, trời lại quang, mây lại tan, gió lại tịnh, ánh thái dương trở về với thế gian, trời lại trong sáng như thường, giai đoạn rực rỡ bắt đầu cho ngươi kể từ hôm nay...

Cơ Linh Phong lạnh lùng thốt :

- Phải, chẳng những đời hần được tươi sáng, mà đến những kẻ đặt kỳ vọng vào nơi hần cũng sắp bước vào giai đoạn tươi sáng như hần. Có một thuộc hạ như hần, tôi sẽ thành công dễ dàng trên con đường tạo sự nghiệp...

Cao lão đầu giật mình :

- Ngươi cho rằng hần là thuộc hạ của ngươi?

Cơ Linh Phong thản nhiên :

- Luôn cả hần lẫn lão trượng!...

Cao lão đầu nhìn nàng như nhìn một quái vật! Lão nhìn nàng hầu như xuất thần.

Cơ Linh Phong lạnh lùng tiếp :

- Giả như các ngươi chẳng tuân lệnh lời của tôi thì tôi sẽ tiết lộ sự bí mật của các người, khiến cho công lao và tâm huyết vận dụng cầm như phí bỏ, cho Du Bội Ngọc chết, cho người mãi mãi mang niềm tuyệt vọng của ngày tất thổ!

Bây giờ, nàng bắt đầu giở cái giọng ngang ngược đối với Cao lão đầu, không còn giữ lễ độ như trước nữa.

Cao lão đầu thở dài :

- Nếu ngươi muốn vậy, cứ ra ngoài đi, ra mà tiết lộ sự việc với mẹ ngươi!

Lão thách nàng, làm nàng kinh ngạc. Nàng dọa, lão không sợ lại còn thách lại, nàng giật mình.

Lâu lắm, nàng ấp úng :

- Ngươi... ngươi muốn ta tiết lộ bí mật của ngươi?

Cao lão đầu cười nhẹ :

- Ta chắc ngươi không dám tiết lộ, chắc ngươi không dám làm việc đó! Ta biết bề ngoài ngươi có vẻ lạnh lùng, hung ác song bên trong ngươi có tâm địa thiện lương.

Ta nhìn ngươi lớn lên từng ngày, từng tháng, qua bao nhiêu năm rồi, làm gì ta chẳng biết rõ ngươi?

Cơ Linh Phong sững sờ!

Đột nhiên, nàng đứng lên, định ra ngoài, song bước đi vài bước, nàng nhào xuống bậc thềm, rồi bật khóc!

Cao lão đầu bước tới vỗ vai nàng thở dài :

- Đáng thương cho bé con! Ngươi tưởng rằng mọi việc đều đơn giản, nhưng sự thật thì phức tạp, ly kỳ. Ngươi tưởng rằng muốn làm một ác nhân lại dễ lắm sao?

Không! Làm một ác nhân là điều khó nhất trên đời! Làm ác nhân khó gấp năm, gấp mười lần làm thiện nhân đó! Đáng thương hại cho ngươi, tưởng đâu sự việc đơn giản thái quá!

Du Bội Ngọc đứng lên.

Chàng nghe ngứa ngáy nơi mặt, đưa tay lên toan chà sát, song Cao lão đầu chặn lại :

- Tuyệt đối không nên sờ mó trong vòng ba ngày. Hơn nữa, ngươi cũng phải kiêng rửa mặt luôn. Nên nhớ là chất thuốc kỳ nước đấy!

Du Bội Ngọc trở mắt :

- Như vậy là còn phải ở đây thêm ba hôm nữa?

Cao lão đầu mỉm cười :

- Không cần thiết lắm, nếu người không muốn chờ cho được chắc chắn hơn thì cứ đi, có điều phải cẩn thận ghi nhớ lời ta dặn, chỉ có thể gỡ tấm vải thôi, còn thì đừng sờ mó đừng rửa trong vòng ba hôm!

Lão lại thở ra, tiếp :

- Kỳ thực, chính ta cũng không thể ở lại đây lâu hơn. Ta muốn cho người xuất hiện, sớm trở về thế gian cho toàn nhân loại nhìn thấy người , trầm trồ khen ngợi một mỹ nam tử. Và mỹ nam tử đó chính là kỳ công của ta!

Cao lão đầu thấy chàng bất động lại hỏi :

- Người không đi?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Tại hạ... để thân hình như vậy mà đi được à?

Cao lão đầu cười nhẹ :

- Sao lại không? Chẳng có gì dơ dáy trên mặt người cả. Cứ đi. Ta đảm bảo chẳng một ai nhận ra người là Du Bội Ngọc thừa nào!

Du Bội Ngọc nhìn sang Tạ Thiên Bích.

Tạ Thiên Bích vẫn cố lải nhải :

- Người chết đổ mồ hôi! Người chết đổ mồ hôi! Xác chết biến mất...

Du Bội Ngọc cảm thấy lòng chua xót vô cùng. Chàng bước tới gần, nắm tay Tạ Thiên Bích, dịu giọng gọi :

- Lão tiền bối...

Đột nhiên, Cơ Linh Phong quay mình lại :

- Người không phải lo cho lão. Chính ta đã bức bách cho lão điên, ta chịu trách nhiệm, ta sẽ lo liệu cho lão. Trong Sát Nhân Trang, chẳng một ai hướng về ta mà hỏi điều này điều nọ, vả lại, chẳng một ai gặp lão, vĩnh viễn chẳng tìm được lão!

Du Bội Ngọc nhìn nàng :

- Cô nương còn lưu lại đây?

Cơ Linh Phong trầm giọng :

- Tại sao ta phải đi chứ?

Du Bội Ngọc thở ra :

- Cơ Táng Hoa...

Cơ Linh Phong cười lạnh :

- Nếu lão biết rằng ta còn sống, hẳn lão phải tránh mặt ta, tránh rất xa, dù lão có can đảm đến đâu, lão cũng chẳng dám manh tâm hại ta lần nữa. Do đó, không khi nào lão dám gần ta để hỏi cái lý do ta thoát khỏi nhà mồ!

Lúc đó, nàng đã ngưng khóc. Nàng bình tĩnh trở lại thì vẻ cao ngạo hiện ra liền, ánh mắt sắc lạnh như ngày thường.

Nàng nhìn Du Bội Ngọc với ánh mắt đó, tiếp :

- Người muốn đi thì đi gấp đi, người còn chờ ta thay đổi chủ ý à?

Cao lão đầu cười nhẹ :

- Ta nghĩ, người nên đi ngay từ bây giờ. Chủ ý của nữ nhân là cái phù phiếm nhất trên đời đó! Chủ ý của nữ nhân thay đổi dễ dàng như trở bàn tay và nhanh chóng như một thoáng mắt!

Ra khỏi địa đạo, tức nhiên theo đường thang trong giếng khô lên tòa tiểu các có những bức tường vách bằng giấy bồi.

Khi Du Bội Ngọc ra khỏi nhà tiểu các thì ngày chưa tàn, ánh dương quang chiếu sáng trên bộ y phục mới của chàng.

Bộ y phục đó dĩ nhiên do Cao lão đầu cấp cho chàng, Sát Nhân Trang chỉ âm u huyền bí ban đêm, chứ ban ngày thì vẫn mang sắc thái bình thường như bao trang viện khác.

Du Bội Ngọc đi thẳng đến một dòng suối, soi mình vào dòng nước.

Chàng nhận ra gương mặt đã đổi khác, bất quá chỉ còn một vài điểm nhỏ hao hao giống chàng ngày nào.

Chàng đã biến thành một mỹ nam tử như Cao lão đầu đã nói!

Chàng bồi hồi một lúc lâu, tự hỏi, với gương mặt này cuộc đời chàng có thay đổi chăng? Và thay đổi như thế nào, nếu có!

Chàng sẽ gặp tai họa nhiều hơn, hay nhiều phúc hạnh sẽ đón chờ chàng ở mỗi khúc quanh đường!

Dù sao, chàng cũng thầm phục Cao lão đầu có thủ thuật ảo diệu phi thường, một thủ thuật đoạt quyền cấu tạo nhân và vật của tạo hóa!

Chàng lẩm nhẩm :

- Mỹ nam tử trong dòng nước kia là ta? Có thể là ta sao? Gương mặt ta đã đổi khác nhưng lòng ta có nên đổi khác chăng?

Rồi chàng tự nhủ :

- Đừng bao giờ thay lòng đổi dạ! Đừng! Cái bản chất của ta làm sao, ta phải giữ làm vậy! Con đường đã đi qua, cứ tiếp tục đi tới! Đừng bao giờ chần chừ mà tâm trí ta phải chuyển hướng!

Chàng rời giòng suối bước đi, tha thẩn một lúc đến sau hòn giả sơn.

Nơi đó, có mấy người đang quây quần bàn luận.

Chàng tiến về phía đám người đó.

Một trong bọn người vừa cười vừa thốt :

- Giang hồ truyền thuyết Sát Nhân Trang là đất huyền bí, họ ví nơi đây như một Ma Cung, một địa ngục. Giờ đây nhìn tận mắt, ta mới biết chẳng có gì khác biệt hơn cái trang viện!

Một người khác tiếp lời :

- Người có nghĩ đến cái việc giết người dễ dàng nhưng chẳng hề bị giết lại chăng? Vì đến đây đối với mục đích thông thường, nên người ta cứ tưởng Sát Nhân Trang tầm thường như mọi trang viện, chẳng có gì đặc biệt!

Người thứ ba mỉm cười :

- Mục đích? Mục đích là điều tang, nhưng đó là một mục đích giả tạo! Lấy cái giả tạo làm tiêu chuẩn để nhận định, biện minh thì sao cho đúng trường hợp? Chính ta đến đây để quan sát xem Sát Nhân Trang có đúng như lời truyền thuyết chăng. Nếu không ngụy tạo một mục đích mà vào đây cầm bằng có đi song chẳng có về!

Những người đó cười nói một lúc, rồi kéo nhau đi.

Du Bội Ngọc lững thững theo sau.

Đoàn người đó tiến thẳng đến tòa đại sảnh.

Trước tòa đại sảnh có rất đông người đứng áng khuất tầm mắt, Du Bội Ngọc không nhìn thấy được gì bên trong tòa đại sảnh.

Chàng không trông được, song vẫn nghe họ kháo chuyện với nhau.

Một người thốt :

- Hắn chết không được vinh quang lắm, song đám tang của hắn lại long trọng vô cùng!

Một người khác tiếp :

- Nhờ thanh danh của gia gia hắn mà có cảnh long trọng này, chứ nếu không thì đám tang của hắn cũng chỉ được cử hành âm thầm như người ta mai táng một tên hành khất!

Du Bội Ngọc lấy làm lạ, vỗ nhẹ vào vai người đó, hỏi :

- Các vị đến đây điếu tang, song chẳng biết vị anh hùng nào bất hạnh thế?

Người đó quay mặt lại nhìn Du Bội Ngọc một lúc, đoạn cau mày đáp :

- Huynh đài không biết sao? Kẻ bất hạnh chính là Du Bội Ngọc, con trai của vị đương kim Minh Chủ vũ lâm!

Du Bội Ngọc giật mình, nhếch nụ cười khổ :

- À! Thì ra là hắn!

Người đó búng búng ngón tay trong không gian, tán :

- Du Phóng Hạc quả không hổ là một bậc Minh Chủ vũ lâm! Con trai đã chết, chẳng những không truy cứu mà lão còn nói là cái thứ bất hiếu có chết cũng đáng đời, chính lão cũng muốn vì người đời trừ hại, song không có dịp đấy thôi! Chính tại hạ cũng có cái ý đó nhưng nay hắn đã chết rồi âu cũng là một điều may cho giang hồ.

Tại hạ vì tình cha nên hôm nay đến để điếu tang con!

Người đó có cái giọng đầy nhân nghĩa, ai nghe y nói mà không kính phục?

Một người khác tiếp :

- Huynh đài có thể cho biết quý tánh cao danh không?

Du Bội Ngọc cười nhạt :

- Tại hạ là Du Bội Ngọc!

Người đó giật mình, suýt nhảy dựng lên, nhưng rồi lấy lại bình tĩnh thốt :

- Trên giang hồ có biết bao nhiêu người đồng họ đồng tên, song nhân phẩm thì hoàn toàn khác biệt. Tại hạ thấy huynh đài có phong tư xuất chúng, nên nghĩ Du Bội Ngọc còn sống này ắt hẳn phải cao minh hơn Du Bội Ngọc đã chết kia!

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Chỉ sợ vị tất người sống lại cao minh hơn kẻ đã chết!

Vừa lúc đó, đám đông đang tụ tập rẽ làm hai nhường một khoảng trống. Rồi một thiếu phụ nhan sắc tuyệt trần từ xa tiến đến, đi qua khoảng trống vừa đi vừa nhìn ra hai bên.

Du Bội Ngọc nhận ra thiếu phụ không khó khăn lắm.

Bà ta chính là Hải Đường phu nhân.

Bà ta nắm tay một thiếu nữ nương tựa mà đi tới, tưởng chừng như buông thiếu nữ ra thì nàng ta ngã liền.

Thiếu nữ vận y phục đen che mặt một lớp sa đen, tuy không ai trông thấy thần sắc của nàng, nhưng cũng biết là nàng đang khóc, bởi có tiếng sụt sùi từ bên trong vuong sa văng vẳng ra.

Du Bội Ngọc thừa hiểu thiếu nữ đó là ai rồi, chàng hết sức khẩn trương song chẳng dám biểu lộ một ý nghĩ nào, chỉ đứng chờ ra đó.

Như vô tình, như hữu ý, Hải Đường phu nhân nhìn Du Bội Ngọc nở một nụ cười, còn thiếu nữ vẫn gằm đầu, âm thầm khóc chẳng nhìn ai cả.

Đám người tề tựu trước tòa đại sảnh lại xôn xao bàn tán.

Một người thốt :

- Nghe nói vị cô nương đó là vợ chưa cưới của Du Bội Ngọc, nàng khóc đến ngất xỉu trước linh cữu của Du Bội Ngọc, khóc chết đi sống lại ba hôm liền, nàng còn cắt tóc, chùng như để phát thệ lời nguyện đó...

Du Bội Ngọc nghe như trăm ngàn mũi kim đâm vào tim, nếu không tự kiềm chế, hẳn chàng đã vượt đám đông bước đến trước mặt nàng, cầm tay nàng và nói rằng chàng còn sống đây và kẻ chết kia là một người giả mạo.

Chàng sẽ an ủi nàng, chàng sẽ bảo nàng cười và tiếp tục yêu đời như trước...

Nhưng chàng không hề nhích động đôi chân và Hải Đường phu nhân cùng Lâm Diêu Bình cứ đi thẳng tới trước.

Lại có người thốt :

- Có cha như vậy, có vợ như vậy, nếu Du Bội Ngọc cứ giữ tư cách của con nhà nho giáo thì có phải là hẳn hưởng thụ vô cùng chẳng? Rất tiếc, hẳn quá tâm thường, không có cái chí tiến thủ, dần dần trở thành một kẻ bại hoại, cha từ bỏ phải đi hoang, cuối cùng lại chết âm thầm nơi xứ lạ!

Bỗng có kẻ kêu lên :

- Du Bội Ngọc là bằng hữu của ta, lúc sanh tiền, hẳn tốt hẳn xấu thế nào, ta chẳng cần biết, nhưng nay hẳn đã chết rồi, nếu ai còn bình luận đến hẳn thì nhất định ta chẳng dung thứ!

Tiếp theo câu nói, một người bước tới, gương mặt hiện lộ vẻ phẫn nộ.

Du Bội Ngọc nhận ra, người đó chính là Hồng Liên Hoa.

Biết như vậy, nhưng Du Bội Ngọc chẳng dám nhìn cũng như chàng không dám nhìn vị hôn thê của mình.

Không dám nhìn bạn, không dám nhìn vợ, dù biết rằng bạn vẫn còn khảng khái như ngày nào, vợ vẫn còn tưởng nhớ như ngày nào, trên thế gian này có sự gì khổ hơn? Và trên thế gian này có ai khổ hơn Du Bội Ngọc?

Đúng là một cảnh đoạn trường!

Không rõ từ lúc nào, lệ thấm đã trào mi, lệ thấm kết thành dòng lã dài trên má, Du Bội Ngọc khóc trước mặt mọi người!

Nhưng có nhiều sự việc quanh đó làm mọi người chú ý đến, nên chẳng ai quan tâm đến chàng, cũng chẳng ai ngạc nhiên hỏi chàng.

Và một sự kiện làm cho mọi người không quan tâm đến chàng là vừa lúc đó, Minh Chủ vũ lâm Du Phóng Hạc xuất hiện.

Lão thu hút nhân quang của tất cả mọi người, ai ai cũng chờ xem lão sẽ làm gì, nghe lão nói gì...

Gương mặt lão đầy bi thương, lão xuất hiện với thần sắc trầm trọng phi thường, đoàn người theo sau lão cũng biểu lộ sự trầm trọng phi thường.

Chùng như lão và những người đó cố nén lòng, giữ cho giọng lệ thấm không trào mi và sự cố nén đó làm cho họ thêm thần sắc trầm trọng hơn.

Rồi đám người tụ tập trước đại sảnh dần dần giải tán, trước khi giải tán người nào cũng ngược nhìn chàng, có người nhìn thoáng qua, có người nhìn lâu, ai ai cũng có vẻ kinh dị nhận ra chàng rất đẹp trai, họ kinh dị vì không tưởng là trên đời này lại có một mỹ nam tử thập toàn thập mỹ như thế.

Ai nhìn chàng, mặc ai, chàng đứng tại chỗ, mãi một lúc sau chàng thấy Cơ Táng Hoa, lão đang nhìn về phía chàng, miệng điểm một nụ cười.

Ngày nào, chàng cũng trông thấy mặt lão, chàng còn có cảm tình được, song từ phút giây lão nổi lửa đốt ngôi nhà mồ, từ phút giây chàng biết được ít nhiều bí mật trong gia đình họ Cơ, cái cảm tình của chàng đối với Cơ Táng Hoa tiêu tan mất, và giờ đây chàng thấy lão như thấy một con rắn độc.

Chàng sợ hãi lão, không phải vì lão có tài nghệ cao, mà sợ vì tâm địa hiểm độc của lão.

Chàng toan cất bước đi về hướng khác xa lão hơn, càng xa càng tốt, nhưng chàng chưa bước đi, lão lại tiến đến gần chàng rồi.

Chàng rùng mình thầm nghĩ :

- Không lẽ lão đã nhận ra ta?

Du Bội Ngọc muốn chạy đi lắm, song chạy đi là làm cho nhiều người ở đó chú ý đến chàng, người ta sẽ chặn chàng lại, hởi lý do.

Trong lúc này, chàng không muốn cho ai chú ý đến chàng, thì chàng không nên gây kinh động.

Chàng đành đứng lại, mặc cho sự tình diễn tiến thế nào cứ diễn tiến.

Cơ Táng Hoa đi thẳng đến trước mặt chàng.

Lão vòng tay, điểm một nụ cười thốt :

- Phẩm chất của huynh đài rạng rỡ vô cùng, tại hạ hết sức hâm mộ, chẳng hay huynh đài có nhàn rồi không? Nếu có tại hạ xin thỉnh huynh đài vào trang viện, cho tại hạ được vinh hạnh đãi vài chum rượu nhạt để đánh dấu cuộc tao ngộ hôm nay?

Giọng nói của lão thành khẩn quá, nụ cười của lão hiền dịu quá, một giọng nói, một vẻ cười biểu lộ cái thuật chiêu đãi rất tinh vi, nếu đối tượng của lão là một người nào khác chẳng phải chàng, hẳn không ngờ lão như con rắn độc đang hút gió nhử mồi.

Du Bội Ngọc nghe như dòng điện lạnh đang chạy khắp xương sống, cổ gượng điểm một nụ cười :

- Đa tạ trang chủ thanh tình, tại hạ không dám quấy nhiễu đâu, xin để dịp khác...

Cơ Táng Hoa khấn khoản :

- Nếu huynh đài từ khước là huynh đài cho rằng tại hạ không xứng đáng cầu thân đó!

Rồi lão nắm bàn tay chàng lôi vào trang viện, bắt chấp chàng có ưng thuận hay không ưng thuận.

Bàn tay của lão lạnh quá, chẳng biết là lạnh tự nhiên hay là do cảm giác của Du Bội Ngọc qua thành kiến đã có về lão.

Chàng tưởng bàn tay lạnh đó là cái lưỡi của con rắn độc đang thè ra liếm chàng!

Chàng lại rùng mình, không biết nên đối phó thế nào?

Bỗng một giọng cười của một thiếu nữ vang lên, giọng cười trong trẻo, dịu dàng đầm ấm :

- Vị khách đó, phu nhân của tôi đã ước hội trước rồi, xin trang chủ để dịp khác đi!

Một bàn tay dịu dàng đưa ra, bàn tay đó chẳng biết vô tình hay hữu ý, chụp đúng vào mạch môn của Cơ Táng Hoa.

Cơ Táng Hoa bật cười khanh khách!

Thiếu nữ vừa can thiệp đó vận chiếc áo hồng, đảo mắt thu ba nhìn lão, ánh mắt tỏ rõ vẻ khinh khỉnh.

Cơ Táng Hoa lại bật cười khanh khách :

- Cô nương can đảm to đấy! Chắc cô nương không biết tôi là ai?

Thiếu nữ cười hì hì :

- Trang chủ biết phu nhân của tôi là ai chẳng?

Cơ Táng Hoa trầm giọng :

- Lão phu đang tìm hiểu phu nhân của cô nương là ai?

Thiếu nữ chớp mắt :

- Trang chủ muốn biết, tôi cho biết, nhưng đừng sợ hãi nhé! Người là Hải Đường phu nhân!

Cơ Táng Hoa giật mình, quay nhanh người bước đi gấp.

Du Bội Ngọc thở phào!

Thiếu nữ hừ một tiếng :

- Người còn tiếc lão ấy phải không? Chắc muốn đi theo lão ấy?

Thiếu nữ không nhìn chàng nhưng lại tiếp :

- Chắc người cũng không biết lão ấy mời người vào trang với dụng ý gì?

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Đúng vậy, cô nương!

Thiếu nữ bật cười khanh khách :

- Từ trước đến nay lão chưa hề giết một người có dung mạo xinh đẹp như người, cho nên lão muốn giết người để cho biết cái tư vị giết một mỹ nam tử như thế nào. Ta nghĩ giết một mỹ nam tử phải thích thú hơn giết một người xấu xí!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Cô nương muốn thực nghiệm chẳng?

Thiếu nữ cười tươi :

- Cũng muốn lắm chứ, nhưng ta đâu nỡ hạ thủ!

Bỗng nàng nhét vội vào tay chàng một mảnh giấy nhỏ còn bốc hương thoang thoảng, chàng nhận ra đó là mùi hương riêng biệt của Hải Đường phu nhân. Rồi nàng hỏi :

- Người còn đứng đây làm gì nữa? Tìm chỗ nào đó đọc mảnh giấy đi, phải biết là một điềm phúc từ trên trời rớt xuống cho người đó!

Du Bội Ngọc sững sờ một chút, không cần đi đâu, chàng cứ đứng tại chỗ mở mảnh giấy ra đọc :

- Canh ba đêm nay, tại miếu Hoa Thần bên ngoài Sát Nhân Trang, có người chờ người đãi rượu, nơi đó có giai nhân có mỹ tửu, người đến hay không đến?

13. Hải Đường Phu Nhân

Canh ba chưa đến, Du Bội Ngọc đã có mặt nơi miếu Hoa Thần, bên ngoài Sát Nhân Trang.

Chàng đến đó, không vì giai nhân nào chờ đón, không vì men nồng của mỹ tửu, mà vì đôi mắt tuyệt vời ẩn sau vương sa đen.

Đôi mắt đó ám ảnh chàng ngay từ lúc bắt gặp, ngời lên khi trao mảnh giấy cho chàng, đôi mắt đó là động cơ của sự quyết định chấp nhận cuộc ước hẹn.

Chàng muốn biết nàng là ai?

Ánh trăng càng sáng, càng chiếu rõ cảnh vật thê lương hoang vắng quanh miếu, cảnh vật càng lạnh, càng gợi lên vẻ âm u huyền ảo của vùng bí mật, vùng mà ai cũng có thể giết người mà không sợ bị tra cứu.

Nơi đó, có trăm hoa, trong đám hoa, có chiếc bàn đá trắng, cạnh bàn có một mỹ nhân vận y phục bằng sa mỏng.

Trên trăng chiếu xuống, dưới hoa ánh lên muôn màu lờ mờ, giữa hoa có người đẹp, cái đẹp cũng mờ mờ trong ánh sáng mờ mờ, cái đẹp như ẩn hiện, cái đẹp như ẩn hiện qua lượt sa mờ.

Tất cả chập chờn như trong cảnh mộng.

Đêm nay là đêm gì, Du Bội Ngọc lạc lõng về cõi nào? Thiên thai?

Dù không là thiên thai, có hoa, có rượu, có giai nhân cũng đủ lắm rồi, đợi gì phải đúng là thiên thai?

Nhưng cảnh trước mặt chưa làm thỏa mãn Du Bội Ngọc, bởi cảnh đó có khuyết điểm.

Dù cho từ cung tiên có đưa xuống một đoàn nữ thần, đoàn nữ thần cũng không đủ sức quyến rũ chàng nếu không có đôi mắt diệu huyền ẩn sau vuông sa đen.

Đôi mắt đó chứa cả một vũ trụ cho chàng, của chàng không có đôi mắt đó, là tất cả đều hư vô đối với chàng.

Một tràng cười trong trẻo vang lên từ trong hoa vọng ra, rồi một giọng nói cũng trong trẻo cũng trầm ấm tiếp theo :

- Đã đến đây, sao chẳng dám vào đây?

Du Bội Ngọc bước vào, cười nhạt :

- Môi chưa mềm trước chén rượu, chân nào dám đặt lên chốn thiên thai!

Hải Đường phu nhân cười tươi :

- Hoa có hương sắc như thế, chưa đủ làm say lòng người à?

Du Bội Ngọc đáp :

- Chưa rõ phu nhân hẹn tại hạ lên đây có mục đích gì, tại hạ chưa dám buông lung thị hiếu, ai lại chẳng hiểu hữu hoa, hữu tửu, xuân thường tại, ai lại chẳng thích hạn định trăm năm vẫn mãi mãi là xuân? Phu nhân nghĩ có đúng như vậy chăng?

Hải Đường phu nhân mỉm cười :

- Dưới trăng sáng, giữa đêm thanh, trong hoa đẹp đối diện với một mỹ nam tử tìm cái say trong men rượu nồng thử hỏi trên thế gian này có lạc thú nào hơn, đáng cho người đời hưởng thụ? Ta không còn mong ước xa xôi, bởi cái hiện tại như thế đã quá đủ rồi. Và ta nghĩ, cũng quá đủ cho người lắm rồi, người còn tìm hiểu gì khác chứ?

Du Bội Ngọc cười nhẹ, bước đến bàn, ngồi đối diện với phu nhân.

Uống đủ ba chén, rót chén thứ tư, đưa chén lên cao, chàng nhìn trăng thốt :

- Phu nhân nói phải! Một kiếp người phông có bao nhiêu thời gian, thoáng mắt đã thấy bạc đầu, chớp mắt đã thấy từ lòng mẹ chui vào lòng đất lạnh, thì có bao nhiêu thời gian, hưởng thụ bấy nhiêu! Cùng phu nhân đối ẩm một phút giây, cầm bằng một cơn mộng du tiên cảnh! Tại hạ muốn biết chi hơn?... Không biết là phải! Không hỏi nữa là phải! Hỏi là còn vương vấn tục trần, vào cõi tiên là thoát trần, phải chăng phu nhân?

Nhân sanh thay vì thoát tục, lại tìm câu thúc là một điều ngu xuẩn! Hiểu thêm một việc là tự ràng buộc vào đời, thoát khỏi dòng đời nhưng chưa xa rời nhân loại, là thấy được thiên đàng giữa trần gian!

Hải Đường phu nhân nhìn chàng không chớp mắt, một lúc lâu, khẽ nhẹ một nụ cười :

- Người có biết chăng? Ngồi bên cạnh người cái hứng thú của ta càng lúc càng tăng?

Du Bội Ngọc thản nhiên :

- Hứng thú?

Hải Đường phu nhân đảo mắt thu ba, ánh mắt chớp qua tia trăng chiếu sáng :

- Có liên quan đến người, bất kỳ việc gì đều gây hứng thú cho ta được cả. Giả như người là ai? Người từ đâu đến? Đến để làm gì? Người xuất thân từ môn phái nào?

Những điều đó gây hứng thú cho ta!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tại hạ là ai? Một lãng tử lấy bốn phương làm nhà, có cái chi nhất định mà bồi đắp phu nhân? Chắc phu nhân cũng hiểu là vấn đề không hỏi đáp chứ?

Hải Đường phu nhân mỉm cười :

- Người còn nhỏ tuổi, lại trải qua nhiều việc lắm sao? Người nói chuyện với ta bằng cái giọng của con người từng trải, con người chứng kiến bao cảnh bể dâu, con người có đôi mắt nhìn thấu ẩn tình của đối tượng...

Du Bội Ngọc mơ màng :

- Có người không cần phải ném đủ mùi đời mới tê đầu lưỡi phu nhân ạ! Dù chỉ ném một vị thôi, nhưng lại gặp phải một vị kết tinh của muôn ngàn vị, thì người đó cảm như đã qua cuộc thử thách của bầy tình!

Hải Đường phu nhân gật gù :

- Người nói nghe hay lắm! Nhưng người cho ta biết tên họ thì hay hơn!

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc :

- Tại hạ là Du Bội Ngọc!

Hải Đường phu nhân tắt ngay nụ cười :

- Du Bội Ngọc?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Chẳng như phu nhân có cảm nghĩ là một tên bất thường?

Hải Đường phu nhân bật cười khanh khách :

- Không! Bất thường thế nào được? Trái lại ta còn thích thú biết thêm một cái tên đẹp. Người biết tại sao ta cho rằng đẹp không? Bởi con người mang tên đó vừa làm một chuyện kỳ thú, bởi chính Du Bội Ngọc lại đi dự đám tang của Du Bội Ngọc!

Người có thấy sự kiện đó gây hứng thú chẳng?

Rồi bà nhìn sững chàng.

Du Bội Ngọc điềm nhiên điểm một nụ cười :

- Tư Mã Tương Như, Lạn Tương Như, cả hai đều là Tương Như nhưng lại chẳng tương như. Thì một Du Bội Ngọc chết đi, một Du Bội Ngọc sống ở lại, cũng chẳng phải là một chuyện lạ!

Hải Đường phu nhân gần từng tiếng :

- Người có thể chứng thực Du Bội Ngọc chết đi có khác với Du Bội Ngọc còn sống chẳng?

Du Bội Ngọc cười lớn :

- Không lẽ phu nhân cho rằng tại hạ là một hồn ma bóng quỷ?

Hải Đường phu nhân gật đầu :

- Thoáng nhìn qua người là ta thấy quỷ khí bao bọc quanh người!

Du Bội Ngọc trở mắt :

- Ạ?

Hải Đường phu nhân tiếp :

- Ta có cảm tưởng như người từ cõi u minh hiện lên để tìm một chỗ đứng giữa hồng trần. Trước khi người xuất hiện chẳng ai trông thấy người một lần, mà cũng chẳng ai biết được lai lịch người?

Du Bội Ngọc lại ạ lên một tiếng :

- Thế ra phu nhân mở cuộc điều tra về tại hạ?

Hải Đường phu nhân cười nhẹ :

- Người trong nhân loại này, có nữ nhân nào trông thấy người mà không nghe niềm cảm hứng dạt dào? Ta, là một nữ nhân, tự nhiên phải ở trong công lệ đó!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Phu nhân nào phải chỉ là một nữ nhân suông? Phu nhân là một siêu nữ nhân, một tiên tử trong nữ nhân!

Hải Đường phu nhân hỏi :

- Nhưng người gặp ta, người không có cảm hứng gì. Ta đi ngang qua mặt người, người không nhìn đến ta nửa mắt, thế có kỳ quái không chứ?

Giọng cười của bà vẫn quyến rũ, giọng nói của bà vẫn ấm dịu, nhưng nhìn bà, Du Bội Ngọc cảm thấy có một cái gì đó sắc bén xoáy sâu vào lòng người, và đối tượng của bà khó che giấu được bí mật.

Du Bội Ngọc giật mình, gượng điểm một nụ cười để lấy tự nhiên, chàng thốt :

- Phu nhân điểm lệ như người trời, tại hạ đâu có can đảm nhìn ngọn mắt?

Hải Đường phu nhân dịu lại :

- Người không nhìn ta nhưng lại nhìn một người khác ở sau lưng ta. Ta để lộ mặt, người không chú ý, trái lại người tìm gương mặt ẩn sau vuông sa đen! Tại sao chứ? Người muốn tìm một gương mặt quen? Người có quen với nàng ấy từ trước không?

Du Bội Ngọc ấp úng :

- Nàng... Nàng là ai?

Hải Đường phu nhân cười vang :

- Đừng mong dấu ta! Trên thế gian này không có ai che dấu được ta điều gì! Ta biết người là Du Bội Ngọc, một Du Bội Ngọc đã chết rồi nhưng lại còn sống!

Ánh mắt của bà có một ma lực vừa hấp dẫn mà cũng vừa sâu sắc, nhìn vào ai là thu hút tâm hồn người đó để lộ trần. Đối thoại với bà, Du Bội Ngọc hết sức sợ hãi, chàng gượng điểm một nụ cười, buông lơ lửng một câu :

- Phu nhân nói đúng, trên thế gian này làm gì có kẻ lừa dối được phu nhân!

Hải Đường phu nhân trầm giọng :

- Không ai lừa dối được, nhưng chỉ mình người lừa dối được, phải không?

Du Bội Ngọc không đáp câu, chỉ thốt gọn :

- Tại hạ cũng chỉ là một con người như muôn vạn người, tại hạ vẫn bị gói trong cái bao la tổng quát!

Hải Đường phu nhân bật cười khanh khách :

- Tốt! Người tốt quá!

Bỗng bà vỗ tay một tiếng.

Từ trong màn hoa một thiếu nữ bước ra.

Thiếu nữ bước ra, đối với Du Bội Ngọc , như từ giấc mộng hiện về.

Trong ánh mắt nàng là cả một trời bi ai, vẻ bi ai càng hiển lộ giữa khuôn mặt trắng xanh, niềm sầu muộn che mờ vết yêu thương cho nàng một sắc thái uể oải như sóng lầy lắt cho qua ngày, qua tháng trong chuỗi ngày vô vị.

Tuy nhiên những điều đó không làm suy giảm nhan sắc tuyệt đẹp của nàng, nàng xuất hiện như nữ hoa thần hiện, nữ hoa thần xuất hiện là muôn hoa như xuống sắc.

Du Bội Ngọc cảm thấy trời quay, đất quay, tất cả đều quay tròn trước mắt, rồi chính chàng cũng quay theo luôn. Chàng càng quay hơi thở của chàng như ngừng, máu trong người như đọng lại.

Hải Đường phu nhân theo dõi từng biến chuyển thần sắc của chàng, nhưng bà không nói gì liền.

Một lúc lâu sau, bà đưa ta chỉ Lâm Diêu Bình hỏi chàng :

- Nhìn kỹ chưa? Người đã nhận ra nàng là ai chẳng?

Du Bội Ngọc trở lại ngay trạng thái bình thường, tay nâng chén rượu nốc cạn, đoạn lắc đầu :

- Không nhận được!

Ba tiếng gọn đó, muốn nói ra, nói thản nhiên.

Du Bội Ngọc nói được còn khó hơn bảo chàng xô ngã một hòn núi, tát cạn một lòng biển.

Chàng dùng tận khí lực sanh môi, đẩy ba tiếng đó từ đáy lòng, lên yết hầu, qua miệng ra ngoài. Không có cái gì khó làm hơn là việc dùng sức đẩy một vật mà không thể cho vật đó đi nhanh, bởi đi nhanh thì quá trốn, mà không dùng sức lại đẩy không trôi.

Ba tiếng đó thoát ra phải nhẹ nhàng, phải từ từ, có như vậy mới thản nhiên.

Hiện tại chàng cần thản nhiên hơn bao giờ hết. Thản nhiên trong ngôn từ, cử động, trong ánh mắt, trong vẻ cười, bởi đối tượng của chàng đang cầm cái máy đo lòng, nếu chàng hờ hững là rơi vào cạm bẫy.

Ngoài khó khăn đó, còn một niềm đau to lớn. Bởi còn gì đau đớn hơn là phải phủ nhận một con người mà chàng thân thiết nhất trên đời?

Hải Đường phu nhân nhìn sang Lâm Diêu Bình.

Lâm Diêu Bình lạnh lùng :

- Không nhận được!

Không thể thừa nhận được người thân thiết là một cái khó, nghe người thân thiết phủ nhận mình là một cái khó, khó hơn!

Ba tiếng gọn của nàng là ba mũi tên bắn ngay vào tim chàng.

Hải Đường phu nhân thở dài :

- Đến nàng cũng không nhận ra người thì đúng là người không phải là Du Bội Ngọc đã chết rồi! Nói một cách khác, một người mà vợ chưa cưới còn không nhìn nhận, thì có khác nào đã chết rồi!

Dù còn sống đó, Du Bội Ngọc như có con tim đã chết, chàng ngẩng mặt lên không, cười lớn :

- Phu nhân nói rất đúng! Tại hạ phải uống ba chén mới được!

Chàng tự châm, tự uống, uống như mềm môi, không thấy phút giây chàng đã cạn hơn mười chén lớn!

Chàng uống, gắp đầu mà uống, Lâm Diêu Bình quay mình bước trở lại màn hoa, chàng cũng chẳng nhìn.

Hải Đường phu nhân cười nhẹ :

- Người say rồi!

Du Bội Ngọc nâng chén lên :

- Người sanh trên thế gian, có mấy dịp được say?

Hải Đường phu nhân mơ màng :

- Phải! Một say giải phá ngày sâu! Cứ say đi!

Du Bội Ngọc lẩm nhẩm :

- Rất tiếc mấy chén rượu nhạt không làm cho tại hạ say!

Chàng cho rằng mình tửu lượng rất cao, chẳng có loại rượu nào làm say được, chàng có ngờ đâu loại Bách Hoa Giai Tương của Hải Đường phu nhân là loại phi thường, tửu lượng của chàng gặp thứ rượu phi thường đó phải quy hàng ngay, chẳng bao lâu chàng chập chờn trong cơn mộng.

Chàng mang máng nghe Hải Đường phu nhân dịu giọng thốt :

- Say đi! Cứ say! Đã dẫn thân trên con đường giang hồ đầy nguy hiểm này, đến cái say mà cũng chẳng say được thì cuộc đời bi thảm biết bao! Lần sau, nếu người muốn tìm lại cái say, cứ đến đây, ta sẽ giúp cho người say!

Say! Thì nơi nào lại chẳng say được? Bất cứ nơi nào, có rượu là có thể say!

Thế thì tại sao, bà lại bảo Du Bội Ngọc khi nào muốn say, cứ đến tìm bà?

Cái say do bà cung cấp cho chàng hẳn phải đặc biệt lắm chăng? Đặc biệt về khung cảnh? Đặc biệt về rượu?

Phải có cái gì đặc biệt, bà mới bảo chàng như vậy!

Rồi chàng còn phảng phất thấy có rất nhiều người, cao có, thấp có, bao vây quanh chàng. Người nào cũng có gương mặt hết sức hung bạo.

Hải Đường phu nhân lại thốt :

- Hẳn là Du Bội Ngọc, một con chim non vừa rời tổ ấm, vỗ cánh bay lượn trong bầu trời rộng giang hồ, các vị nên tin như vậy.

Giang hồ có nhiều nguy hiểm đến thế sao?

Người giang hồ hiểu kỳ đến thế sao? Đối với bất kỳ một kẻ nào vừa đặt bước chân đầu tiên lên giang hồ, là họ phải tìm hiểu lai lịch cả sao?

Nếu không có Hải Đường phu nhân can thiệp, liệu Du Bội Ngọc có tránh khỏi sự quấy nhiễu của bọn người đó chăng?

Hải Đường phu nhân còn thốt tiếp :

- Hôm nay thiếu niên đó là khách của ta thì vĩnh viễn hẳn vẫn là quý khách của Bách Hoa Cung, bất cứ trong trường hợp nào, bất cứ trong thời gian nào, các vị không nên gây sự với hắn. Bây giờ các vị lui đi, để cho hắn ngủ yên!

X Lúc Du Bội Ngọc tỉnh lại thì hương hoa mát, ánh trăng mát, tất cả những gì chàng thấy đêm qua đều mất và thái dương đã trở về với vạn vật, nơi phương Đông rạng rỡ những áng mây hồng.

Có tiếng oanh trời dịu dàng nơi đây...

Chàng chớp mắt nhìn ra, thấy một bóng người thướt tha đi tới, bóng đó nhẹ nhàng đặt bước trên những cánh hoa rụng còn tươi đẹp dưới lớp sương mai.

Bóng đó có đôi mắt trong suốt như gương, ánh mắt không sắc bén như tia nhìn của Hải Đường phu nhân, mà cũng chẳng động niệm bi ai như ánh mắt của Lâm Diêu Bình.

Trong ánh mắt đó, vũ trụ hiện ra rất đơn thuần, một vũ trụ thanh bình không gió không mưa, không sấm sét, một vũ trụ trầm lặng như vũng nước ao tù.

Nàng từ từ đi tới, đến cạnh Du Bội Ngọc, nhẹ nhàng cất tiếng :

- Hỡi cánh yến lạc lõng giữa bầu trời mệnh mang kia! Đã tỉnh lại rồi, phải không? Trên thế gian, có biết bao nhiêu dòng suối ngọt ngào, sao không uống, lại đi uống làm gì cái thứ nước đắng cay nồng?

Lời nói ảm diệu làm sao? Cái nhìn âu yếm làm sao?

Du Bội Ngọc khẽ thở ra mấy lượt, lẩm bẩm :

- Những phiền não trong cõi nhân sanh, Vân Tước cô nương làm sao hiểu được?

Cơ Linh Yến cúi đầu, trầm lặng một lúc, rồi thở dài tiếp nối với giọng u buồn :

- Người có biết chăng, Vân Tước vô ưu tư, vô phiền não của ngày nào, giờ đây lại nặng ưu tư phiền não chăng?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Cô nương cũng có phiền não, cũng có ưu tư nữa sao?

Đôi mắt Cơ Linh Yến rướm lệ.

Vài tiếng nắc nứch chờ thoát ra, yết hầu máy động, Cơ Linh Yến mơ màng :

- Cái tổ ấm của Vân Tước đã đầm máu hồng. Không còn lưu luyến nơi đó nữa rồi! Đáng thương cho Vân Tước biết bao, Vân Tước tìm đâu có nơi nghỉ cánh trong vòm trời bát ngát bao la này?

Đột nhiên, nàng nắm lấy tay Du Bội Ngọc, rung rung giọng tiếp :

- Ta van người! Ta cầu người! Cho ta theo với! Vô luận người đến phương trời nào ta cũng sẵn sàng theo!

Du Bội Ngọc giật mình :

- Cô nương có biết tại hạ là ai chăng? Tại sao cô nương muốn theo tại hạ?

Cơ Linh Yến trầm giọng :

- Ta nhận ra đôi mắt của người! Đôi mắt vừa hiền từ, vừa dửng dưng, đôi mắt của con chim yến, suốt đời chẳng làm hại đến nhân loại, đồng loại, nhưng lại đầy dửng dưng vượt muôn dặm đường tránh cái lạnh của thời tiết! Đôi mắt của người không giống với đôi mắt của bất kỳ ai! Ta làm sao quên đôi mắt đó! Ta làm sao không nhận ra đôi mắt đó?

Những cái gì thiên hạ biết, nàng không biết, không cần tìm biết. Những gì nàng biết, không ai biết, dù có tìm cũng không biết!

Chẳng hạn, nàng không biết cái xảo của ngôn ngữ con người, nhưng nàng hiểu được cái huyền bí của loài chim, nàng không thích nhân ngữ, nàng am tường điệu ngữ.

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc lâu.

Sau cùng, chàng nhếch nụ cười khổ :

- Cô nương nên hiểu, chẳng thể nào cô nương đi theo tại hạ được, bởi nơi nào tại hạ đi ngang qua là nơi đó có những kẻ hung tàn, chực chờ hãm hại tại hạ. Đi theo tại hạ, cô nương sẽ bị liên lụy!

Cơ Linh Yến cương quyết :

- Ta chẳng sợ gì cả! Vả lại, có người bảo vệ, ta còn sợ gì?

Nàng có cái vẻ ngây thơ quá, nàng nhìn Du Bội Ngọc, ánh mắt ngời lên niềm van cầu khẩn thiết. Nàng hoàn toàn tin nơi chàng, sẵn sàng tiếp nhận mọi gian khổ hiểm nguy bên cạnh chàng trên khắp nẻo giang hồ.

Trước ánh mắt đó, còn ai cầm vững con tim mà không buông thả lòng theo ước vọng của nàng?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Cô nương muốn thế, tại hạ làm sao cự tuyệt? Chỉ vì... chỉ vì tại hạ chưa đủ sức tự vệ, thì làm thế nào bảo vệ được cô nương?

Cơ Linh Yến cười tươi :

- Ta biết thế nào người cũng chấp nhận mà!...

Rồi Du Bội Ngọc bước đi.

Nàng theo sát bên chàng. Nàng sẽ theo chàng đi về đâu, cứ lặng lẽ theo sau!

Giả sử nàng có hỏi, chàng cũng chẳng biết là phải đáp làm sao. Bởi chàng có biết mình sẽ đi về đâu, chàng có chọn địa phương nào mà định hướng?

Chàng cứ đi, nàng cứ theo sau.

Tuy nhiên, dù không có chủ trương rõ rệt, Du Bội Ngọc cũng suy nghĩ về địa phương mà chàng sắp đến.

Chàng sẽ đến đâu trước?

Bỗng có tiếng y phục quất gió lao xào, thấy bốn người không rõ từ phương hướng nào lao vút đến, đứng chắn trước mặt chàng.

Bốn người đó có thân pháp vô cùng nhanh nhẹn, chứng ta họ là những tay có võ công rất cao.

Du Bội Ngọc giật mình.

Chàng nhận ra bốn người đó rất rõ ràng. Họ là những tay ác bá hóa thân, họ là Vương Vũ Lâu, Lâm Tẩu Các, Bửu Mã Thần Thương và Mâu Sơn Tây Môn Vô Cốt.

Vương Vũ Lâu bước tới một bước, chớp ánh mắt sáng ngời, hỏi :

- Phải Du Bội Ngọc chăng?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Tại hạ chính là Du Bội Ngọc. Các vị là ai, có điều chi chỉ giáo tại hạ?

Tám ánh mắt hướng về chàng, như xoáy vào tâm tư chàng.

Tám ánh mắt cố tìm cuộc biến hóa nơi thần sắc chàng, nhưng chàng như một vật thể vô tri vô giác, thân hình bất động, thần sắc trầm lặng.

Chàng còn sợ gì nữa! Chàng đã gặp bao nhiêu nguy hiểm, những nguy hiểm đó đã đưa chàng đến chí chết, rồi từ cái chết chàng trở lại với cái sống, tim chàng chai lỳ, óc chàng cứng rắn, trên thế gian này chẳng có một uy lực nào làm cho chàng phải sợ hãi nữa!

Vương Vũ Lâu bật cười ha hả :

- Du công tử vừa bước chân vào đời, lại được Hải Đường phu nhân để vào mắt xanh, tất nhiên phải có một lai lịch phi thường! Bọn tại hạ mạo muội đến đây, với ý nguyện thỉnh giáo võ công của công tử. Chắc công tử không nỡ từ chối?

Du Bội Ngọc ngẩng mặt lên không trung cười vang :

- Thì ra lời nói của Hải Đường phu nhân đêm rồi không đủ tạo niềm tin cho các vị? Các vị muốn bức bách tại hạ thì triển bốn môn võ công, để truy nguyên lai lịch?

Các vị muốn biết Du Bội Ngọc này có phải là Du Bội Ngọc đã chết chẳng phải vậy chăng?

Chàng cố ý nói rõ cái tâm nguyện của họ xem họ có phản ứng chi chẳng.

Vương Vũ Lâu không hề biến đổi thần sắc, cười đáp :

- Gần đây, trên giang hồ, cái thuật sửa dung mạo được truyền bá sâu rộng. Chắc công tử có nghe cái truyền thuyết đó chứ?

Du Bội Ngọc hỏi lại :

- Giả như tại hạ có dùng đến cái thuật đó, chẳng lẽ các vị không nhận thấy à?

Vương Vũ Lâu điềm nhiên :

- Thuật cải sửa dung mạo có trăm ngàn biến hóa, bọn tại hạ không thể khám phá nổi. Do đó, phải áp dụng một biện pháp khác, chỉ cần công tử xuất phát một vài chiêu, bọn tại hạ thấy rồi là đi ngay!

Du Bội Ngọc chớp mắt :

- Chẳng rõ cái gã Du Bội Ngọc chết rồi có đắc tội gì đến các vị đến đổi các vị không thể buông tha một ám ảnh? Hắn chết mà hắn còn làm cho các vị vẫn quan tâm như thường, quả thật cũng lý thú lắm!

Vương Vũ Lâu bỗng biến sắc, cao giọng thốt :

- Công tử cứ xuất chiêu là biết ngay tại sai có sự lạ lùng đó!

Câu nói vừa dứt âm vang, thanh kiếm của y bay sang đối tượng liền.

Kiểm pháp của y quả thật cao cường, vừa mạnh, vừa ổn, vừa chuẩn, y sử dụng chiêu thức “Long Đài Đầu” rất ảo diệu.

Y xuất thủ, Du Bội Ngọc cũng phản ứng.

Nhưng chàng làm sao hóa giải kiếm chiêu tuyệt vời đó! Dùng bốn môn vũ công sao? Nếu thi triển môn võ công bí chế của dòng họ chàng là “Tiên Thiên Vô Cực” thì Vương Vũ Lâu sẽ nhận ra chàng liền.

Khổ một nỗi, nếu không phản ứng kịp thời, thì thanh kiếm của y sẽ bay vào ngực chàng liền. Còn như né tránh thì y lại càng nghi ngờ hơn.

Đang khi chàng đắn đo, bỗng một tiếng xoảng vang lên, tiếng xoảng ngân dài trong không gian, thanh kiếm của Vương Vũ Lâu bật dội trở lại, y nghe cánh tay tê dại hẳn.

Rồi một bóng trắng nhẹ nhàng lướt tới trước mặt Du Bội Ngọc, đối diện với Vương Vũ Lâu.

Bóng trắng là một thiếu nữ, tay cầm đôi đoản kiếm, miệng thêm một nụ cười :

- Chàng là một người tốt, các vị không nên khinh khi chàng!

Vương Vũ Lâu biến sắc :

- Cô nương là ai? Tại sao cô nương gánh vác việc của hắn?

Cơ Linh Yến cười nhẹ :

- Gia gia của ta rất thích giết người, chị của ta cũng rất thích giết người. Nhưng chỉ có ta không thích giết người. Tuy vậy, ta cũng không thích một kẻ nào đó khinh thị bằng hữu của ta!

Nàng vung tay, đôi đoản kiếm chớp lên. Thân hình nàng nhẹ nhàng, kiếm pháp nàng ảo diệu, kiếm pháp đó xem ra chẳng những ảo diệu mà còn rất ác độc.

Du Bội Ngọc không thể tưởng một con người thiện lương như thế lại có một kiếm pháp tuyệt độc, học được kiếm pháp tuyệt độc đó để làm gì, khi nàng là một con người thiện lương?

Nàng vung tay, đôi đoản kiếm chớp lên, nàng không tấn công ai, chỉ thi triển đúng bốn mươi chín đường kiếm tuyệt độc cho bọn Vương Vũ Lâu xem, rồi nàng thu kiếm, hỏi :

- Người ta nói, kiếm pháp đó tuyệt độc. Các vị có thấy như vậy không?

Vương Vũ Lâu bật cười khanh khách :

- Có có! Bọn tại hạ có thấy như vậy! Kiếm pháp tuyệt độc!

Trong giọng cười của y có gượng gạo, cũng có pha chút căm hờn.

Cơ Linh Yến tiếp :

- Kiếm pháp tuy độc, nhưng ta không dùng để đối phó với con người, ta không dùng để giết người, thì dù có độc cũng chẳng quan hệ gì. Các vị có thấy như vậy không?

Vương Vũ Lâu nhìn nàng một lúc lâu, rồi nhìn sang Du Bội Ngọc, không nói một tiếng nào, lặng lẽ quay mình bước đi, đến cũng nhanh, đi cũng gấp.

Y đi, ba người kia cũng đi theo.

Cơ Linh Yến cắt song kiếm vào mình, an tường như chẳng có chuyện gì xảy ra, nhìn Du Bội Ngọc điểm một nụ cười :

- Mình đi chứ!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Cô nương yêu cầu tại hạ bảo vệ, nhưng chính cô nương bảo vệ tại hạ! Tại hạ từ lâu xem thường cô nương, ngờ đâu cô nương học được kiếm pháp cao minh!

Cơ Linh Yến chớp chớp mắt, lại cười :

- Người cũng cho rằng kiếm pháp của ta tuyệt độc? Các bằng hữu chim của ta cũng nói ta cũng nói thế, chúng bảo Vân Tước học được kiếm thuật sẽ không bị lão ưng khinh khi. Những kẻ đó có phải là lão ưng không?

Nàng lùi lại sau lưng chàng như trước, rồi cả hai cùng đi.

Dọc theo đường, nàng toàn kể chuyện bằng hữu chim của nàng cho chàng nghe, nàng bảo, loài chim chóc hay a dua, loài quạ đen rất trung thực, còn loài chim hoàng oanh thường gây tương tư cho người đời.

Nàng kể chuyện nghĩ cũng vui vui. Du Bội Ngọc cảm thấy không quá đến nỗi tịch mịch trên đường dài.

Trước đó, chàng lo ngại rời Sát Nhân Trang đi, chàng sẽ đi về đâu? Nhưng sau rồi chàng nghĩ vũ trụ bao la trên trần gian há chẳng có nơi nào làm bến đỗ, dừng bước chân phiêu lãng trên giang hồ?

Đến đâu thuận tiện là dừng, thích thì ở lại, không thì lại ra đi, đi mãi, đi khắp bốn phương trời, nhân cuộc lãng du này, truy ra bí mật của ác ma, kể cũng là một việc đáng làm.

Chàng an tâm về những ngày xảy đến, cái hứng dâng lên mau, khi cái hứng đến độ rạt rào, chàng dừng chân nơi quán rượu làm mấy chén.

Cơ Linh Yến một mực thuận tùng, chàng muốn làm sao, nàng y làm vậy sẵn sàng phục dịch chàng.

Suốt ngày, nàng lúi lo bên cạnh chàng, nhưng đêm xuống nàng lại ngủ yên, ngủ say như người vô tư lự.

Trái lại, Du Bội Ngọc suy nghĩ miên man đường kia nẻo nọ, không thể chớp mắt được.

Nơi cả hai dừng chân qua đêm là một khách sạn nhỏ bên ngoại thành.

Du Bội Ngọc cố tìm giấc ngủ song giấc ngủ không đến với chàng, trần trọc một lúc, chàng dậy lấy áo mặc, bước ra khỏi phòng, bách bộ dưới bóng trăng, thẳng đến một ao nhỏ.

Trăng sao chiếu xuống mặt ao, phản ánh như muôn hạt kim cương lấp lánh. Con trùn khoan nhặt, tấu nhạc buồn giữa đêm thanh vắng vẻ.

Trong những ngày gần đây, Du Bội Ngọc không có được những ngày yên tĩnh, giờ đây, lần thứ nhất, chàng cảm thấy thư thái vô cùng.

Chàng ung dung bách bộ, lòng cảm thấy khoan thai nhẹ nhàng.

Bỗng hai vệt sáng chớp lên trước mắt, hai mũi kiếm lao thẳng vào yết hầu chàng.

Một đêm có trăng thanh, gió lành lại có thể phát sinh điều hãi hùng đến như thế sao?

Kẻ nào đó sao nở gieo sát khí giữa khung cảnh ảo huyền, làm mất đi cái vẻ thanh lịch.

Chàng nhào xuống đất, lăn mình mấy vòng, tránh sự ám toán của kẻ nào đó.

Bốn người vận y phục chệt màu đen, từ trong bóng tối, không nói một tiếng nào, như bốn con độc xà, gặp mồi là cất cao cổ ngoạm.

Bốn người đó vừa xuất hiện, liền vung tay, bốn đạo kiếm từ bên trên liền giáng xuống đỉnh đầu Du Bội Ngọc.

Du Bội Ngọc lại lòn mình qua làn lưới kiếm thoát đi.

Tuy nhiên, những mũi kiếm đó cũng kịp thời rọc tét y phục chàng gần như tơi tả.

Bọn áo đen chỉ muốn bắt thần tấn công chàng, để chàng tỏ lộ vũ học chứ chẳng cố tâm sát hại chàng.

Nhưng chàng không hoàn thủ, bị tấn công hai lượt, chàng vẫn né tránh.

Chàng né tránh bọn áo đen chẳng buông tha, họ càng bức dồn chàng hơn, quyết phải làm cách nào cho chàng hiển lộ vũ công.

Dần dần, Du Bội Ngọc bị ba bốn vết thương, dù bị thương, chàng vẫn không hoàn thủ.

Chàng không hoàn thủ, bốn người áo đen càng nghi ngờ thêm.

Một người vọt cười lạnh :

- Vô luận là thật là giả, cứ giết!

Một người khác tiếp :

- Phải! Thà giết lầm hơn tha lầm!

Nghe họ đối đáp với nhau, dù họ bao mặt, Du Bội Ngọc cũng đoán ra họ là những ai rồi.

Tuy vậy, chàng vẫn lơ đi như chẳng biết gì cả, chàng cố ý kêu lớn lên :

- Nếu các vị muốn xuất thủ, ít nhất cũng phải để lộ chân tướng chứ? Tại hạ là một nam tử đường đường chánh chánh, có thể nào chịu giao chiến với hạng người dấu mặt dấu mày, không tên không họ đâu?

Một người gần giọng :

- Người không xuất thủ là phải chết!

Bốn thanh kiếm đồng loạt chớp lên, bay sang liền.

Nếu lần này chàng không hoàn thủ thì cảm chắc phải bị họ giết ngay.

Vừa lúc đó, một đợt khói hồng như có thể chất, mà cũng như không thể chất, xem thì chậm nhưng lại nhanh, đợt khói đó từ xa kéo đến, len vào giữa vàng kiếm ảnh.

Bốn thanh kiếm vướng phải đợt khói hồng đó, như mờ lại, như chậm lại, nhờ thế, Du Bội Ngọc lòn ra ngoài dễ dàng.

Lại một lần nữa, chàng khởi xuất thủ.

Một người đầu đây quát khê :

- Hoa không hấn là hoa, khói sương không hấn là khói sương, làm đứt ruột người liền mất tích, còn chẳng lưu lại chút dư hương!...

Lời ca vừa dứt, bốn người áo đen không hện mà cùng vọt mình trở vào bóng tối.

Chúng đến nhanh, chúng thoát đi gấp, chúng càng để lộ vẻ vội vàng hấp tấp, Du Bội Ngọc càng nhận thấy sự theo dõi của chàng như bóng với hình, có lẽ từ đây trên khắp giang hồ, nơi nào chàng đến là có thể bắt thần gặp chúng.

Du Bội Ngọc vòng tay, hướng vào một vùng tối, cung kính hỏi :

- Có phải Quân phu nhân đến cứu mạng chăng?

Không có tiếng đáp.

Nhưng khi chàng ngẩng mặt lên thì trước mặt chàng có thêm một bóng người.

Người đó khê cau mày, người đó có khuôn mặt trắng nhợt, với đôi mắt u buồn.

Thì ra chẳng phải là Hải Đường phu nhân như Du Bội Ngọc tưởng mà chính là Lâm Diêu Bình.

Du Bội Ngọc nghe con tim nhói lên rồi thất lại, như có đường dây vô hình quấn quanh, hai đầu dây rút hẹp, rút hẹp dần...

Chàng cố trấn định tâm thần, thốt :

- Thì ra cô nương! Đa tạ cô nương!

Lâm Diêu Bình vẫy tay, ngăn chặn chàng đừng nói tiếp, đoạn nàng trầm giọng hỏi :

- Tại sao người có cái tên là Du Bội Ngọc?

- Thì...cô nương...việc đó...

Lâm Diêu Bình lại chặn :

- Tốt hơn hết, người nên đổi tên khác đi! Du Bội Ngọc là cái tên hết sức bất tường đó, vô luận là ai, thích tự xưng mình với bọn đó là gặp tai họa ngay, có thể chết được đấy! Ta tuy vâng lệnh phu nhân, nhưng bất quá ta chỉ yêu cầu người một lần thôi, còn ra, nghe hay không, tùy người, chắc là ta không nói lại một lần thứ hai nữa đâu!

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc :

- Còn nguyên nhân nào khác nữa chẳng, cô nương?

Lâm Diêu Bình gật đầu :

- Còn chứ! Dĩ nhiên là còn nguyên nhân khác nữa chứ!

Bỗng nàng quay mình, bước đi mấy bước rồi tiếp :

- Du Bội Ngọc là cái tên của một người chết, người đó chết rồi, ta không muốn ai lạm dụng cái tên đó, tự khoát cho mình!

Du Bội Ngọc ấp úng :

- Nhưng...tại hạ...

Lâm Diêu Bình hừ một tiếng :

- Dù đó là tên thật của người, dù cho là trùng tên trùng họ, người chẳng xứng đáng mang một cái tên như vậy!

Du Bội Ngọc sững sờ.

Nàng bước đi, thoăn thoắt đi, chàng đưa mắt nhìn theo bóng nàng mờ dần trong bóng đêm.

Chàng tần ngần tại chỗ chẳng biết nên khóc hay nên cười.

Tại sao nàng có thái độ quá lạnh nhạt đối với chàng như vậy? Tại sao nàng khinh miệt chàng như thế?

Nàng có nhận ra chàng chẳng? Hay có nhận ra nhưng vẫn vờ là chẳng biết, để mượn một cái vu vơ mà mắng gián tiếp? Nàng hận chàng?

Dù sao thì chàng cũng chẳng có lý do trách nàng được bởi chàng đã phủ nhận mình là Du Bội Ngọc, chàng không phải là con người đã chết rồi kia, thì bất cứ ai khinh miệt kẻ chết, xỉ nhục kẻ chết như thế nào, chàng muốn nghe cứ nghe chứ chẳng được quyền phản đối dù với tư cách bằng hữu bệnh vực kẻ chết.

Điều tối kỵ cho chàng là bệnh vực kẻ chết, bởi sự bệnh vực đó sẽ làm cho đối tượng nghi ngờ thêm.

14. Quỳnh Hoa Tam Nương Tử

Đêm càng về khuya, trăng càng lạnh, sao càng thưa.

Nơi phương đông, màu trời dần dần trắng.

Du Bội Ngọc vẫn còn đi tới đi lui bên ngoài trời, đi như kẻ điên dại, đi không hồn, không tư tưởng.

Chàng đi tới đi lui mãi, bất giác đêm sắp tàn, ngày sắp về mà chàng chẳng hay biết.

Sương rơi lúc đêm tàn phải nặng hạt, sương làm rơi rụng những chiếc lá vàng còn luyến tiếc cành cây chưa vội buông mình, lá rụng mang theo sương lạnh, lá và sương rơi trên mình chàng, gieo cái lạnh cuối cùng trên thân xác chàng trước khi thái dương về sưởi ấm lại.

Đột nhiên một bóng người từ xa chạy đến, bóng đó nhỏ ốm, tóc bạc trắng, gương mặt điểm xuyết một nụ cười bí hiểm.

Người đó không lạ gì đối với Du Bội Ngọc, song điều làm chàng kinh ngạc là sự hiện diện của người đó tại đây, trong phút giây này.

Lão ta cầm trong tay một bức họa đồ, lão đưa bức họa đồ ra trước mặt Du Bội Ngọc, cười mấy tiếng rồi hỏi :

- Người xem đi, xem rồi cho ta biết là người có hiểu ta vẽ những gì hay chăng?

Bức họa phô bày những nét vẽ hỗn độn, núi chẳng ra núi, mây chẳng ra mây, nhìn kỹ một chút lại thấy như một lọ mực đổ lên giấy, chỗ đậm, chỗ nhạt, chỗ ngắn, chỗ dài, những đường thẳng, gãy, tròn, những đốm tạo thành một bức họa danh, bởi nó chẳng tượng trưng cái gì cả.

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Chịu thôi! Chẳng làm sao nhận nổi hình gì với hình gì!

Lão nhân thốt :

- Bức họa này ghi nhận hình núi phía trước mặt người đó. Ta không hiểu tại sao người không nhận ra!

Du Bội Ngọc nhìn ra trước mắt, qua màn sương mờ mờ, rồi nhìn trở lại bức họa, chàng dường như thấy có chỗ giống nhau, vụt cười lên một tiếng :

- Giờ thì thấy rồi!

Lão nhân bỗng bật cười cuồng dại.

Du Bội Ngọc nhìn lão, thấy lão cười bằng thích , cười múa tay động chân, người ngửa nghiêng mình, mắt cũng cười, mũi cũng cười.

Toàn thân lão, lúc cười, bốc lên một vẻ nguy dị, kỳ bí vô tưởng.

Chàng lấy làm lạ hỏi :

- Cười chi mà tợn thế?

Lão nhân vỗ tay reo lên :

- Ta cười vì ta vui! Ta cười vì ta thành công!

Du Bội Ngọc lấy làm lạ :

- Lão tự xưng thành công về việc gì?

Lão nhân tiếp :

- Ta được một siêu phẩm! Bức họa này là một siêu phẩm của ta!

Du Bội Ngọc nhìn xuống bức họa, nhếch miệng cười khỏ :

- Một bức họa như thế này, lão tự xưng cho là một siêu phẩm?

Lão nhân gật đầu :

- Ý ta muốn vẽ ra núi, nhưng ta không vẽ thành núi, ta không vẽ thành núi mà người vẫn nhìn ra núi, như vậy là tài tình lắm rồi, bởi ta không vẽ nên hình, vẽ nên hình thức rõ ràng là một việc dễ làm! Bất cứ một họa sĩ nào cũng vẽ được. Ta không vẽ núi, ta chỉ vẽ nên hồn núi. Trên thế gian này, có ai vẽ được cái hồn của sự vật không? Ta vẽ được cái hồn của núi là bức họa của ta phải là một siêu phẩm rồi!

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Chỉ sợ cái hồn núi trong bức họa này rất ít người trông thấy được!

Lão nhân lại vỗ tay :

- Cần gì có kẻ thấy được? Cần gì có kẻ hiểu được? Ta muốn vẽ núi, dù cái hình của ta vẽ ra không phải là núi, song con mắt ta thấy như núi, cái tâm ta tưởng như núi, ta hiểu, mà người khác không hiểu nổi như ta, thế là tuyệt lắm rồi! Tuyệt diệu lắm rồi!

Lão lại cười vang, cười rồi vỗ tay, vỗ tay rồi cười. Lão càng cao hứng, Du Bội Ngọc càng sững sờ. Lão bỏ đi luôn.

Chàng như nghe Du Phóng Hạc thốt văng vẳng bên tai dù lời nói của Du Phóng Hạc đã qua lâu, lâu lắm rồi :

- Kiếm pháp mà quá câu chấp về hình thức của chiêu thì dù khổ công tập luyện đến đâu cũng chẳng đạt hết cái tinh hoa sở học trong bản môn, cái tinh hoa của môn Tiên Thiên Vô Cực. Trong cái vô ý vô hình biến sanh biết bao chi hữu ý hữu hình, rồi gom tụ những cái hữu ý, hữu tình đó trả về vô ý vô hình, có khác nào từ nơi hỗn tạp của thế giới trở lại cái chân lý? Chân lý phát sanh vô cùng hình ý, nhưng phát sanh quá nhiều thành hỗn tạp, trong cái hỗn tạp đó, người hưởng dụng khó chọn lựa thích hợp nên cuối cùng lại mơ hồ, đi dần đến thất bại. Do đó, thiên về hình thức là cố chấp, còn cố chấp là mơ hồ, dễ thất bại, chưa đạt được tinh hoa. Thấy được chân lý là đạt được tinh hoa của kiếm pháp. Lúc giao đấu không cần có chiêu thức mà tự nhiên chiêu thức cũng phát sanh, từ chỗ vô ý vô hình, từ chỗ chân lý xử dụng rồi là trở về nơi chỗ phát sanh. Không thể học từ chiêu thức mà phải đạt cái tinh hoa. Đạt được tinh hoa là nắm được đạo kiếm vậy!...

Bây giờ lão nhân vẽ cái hồn tức là vẽ cái vô, từ cái vô mà thấy cái hữu!

Họa đạo và kiếm đạo tương đồng!

Chàng tỉnh ngộ.

Bẻ một cành cây, tượng trưng cho kiếm, chàng đâm ra một nhát.

Cái ý của chàng tưởng là thi triển Tiên Thiên Vô Cực kiếm pháp, và áp dụng chiêu Tiên Thiên Vô Biên. Nhưng nhát kiếm pháp xuất lại không đúng theo cái thể của chiêu Tiên Thiên Vô Biên.

Không đúng hình thức của chiêu Tiên Thiên Vô Biên, nhát kiếm vẫn bao hàm cái ảo diệu của chiêu Tiên Thiên Vô Biên, hay đúng hơn chiêu kiếm phát huy trọn vẹn cái hồn của chiêu Tiên Thiên Vô Biên.

Mà phát huy được như vậy, là do nơi ý chàng hơn là do kiếm pháp.

Bất giác chàng reo lên :

- Ta nghĩ ra rồi! Ta nghĩ ra rồi!

Bỗng một giọng nói trong trẻo vang lên :

- Người nghĩ ra điều chi?

Câu nói buông đứt, Cơ Linh Yến đã đến bên cạnh chàng.

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Tại hạ nghĩ ra việc gì, lũ chim chóc kia chưa tường thuật lại cho cô nương biết sao?

Cơ Linh Yến vội ngưng thần, lắng tai nghe chim chóc líu lo trên cành.

Một lúc lâu nàng thốt :

- Chúng chẳng hiểu người đã nghĩ ra chuyện gì, nhưng chúng cho biết là người có vẻ điên cuồng đó!

Du Bội Ngọc cười lớn :

- Chúng làm sao hiểu được tại hạ nghĩ ra việc gì? Cô nương cứ bảo chúng, giá như chúng hiểu được tại hạ nghĩ ra việc gì, thì chúng sẽ chẳng còn sợ lão ưng nữa.

Đừng nói là lão ưng, dù là người chúng cũng chẳng ngán!

Cơ Linh Yến cười nhẹ :

- Người nghe kia, chúng đang nghị luận về lời nói của người đó! Chúng bảo với nhau rằng người nói đúng, chúng cho rằng lão ưng không đáng sợ, chúng sợ nhất là loài người!

Du Bội Ngọc không cười nữa.

Chàng nhìn về vùng cây nơi khu rừng gần đó, trong màn sương tan dần, từng đàn chim bay liệng, chàng động niềm cảm khái, thở dài :

- Chúng có lý! Loài người đáng sợ nhất! Chúng là chim mà còn biết cái đạo lý đó, còn loài người?... Loài người lại chẳng hiểu loài người đáng sợ nhất, loài người cứ tưởng mình đáng yêu nhất, là một gương mẫu trong muôn loài!

Cơ Linh Yến cũng thở dài :

- Người xem kia, sẽ có một con chim từ trong thành bay ra, nó nói dù con người dù biết được cái đạo lý đó, con người cũng chẳng bao giờ thừa nhận! Vĩnh viễn chẳng bao giờ thừa nhận!

X Chàng và nàng trở lại khách sạn.

Cơ Linh Yến còn muốn ngủ thêm một lúc nữa, mà Du Bội Ngọc thì thức trắng đêm đang muốn làm một giấc lấy lại sức. Họ xô cửa phòng, chưa bước vào liền khựng lại đó.

Trên chiếc giường của họ có một người đang ngồi xếp bằng tròn.

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ, rọi ngay mặt người đó, rọi gương mặt đỏ hồng, chiếc đầu nhẵn bóng chẳng còn một sợi tóc nào cả.

Tuổi y thì cao mà sắc diện thì trẻ, con người giữ được phong thái đó hẳn phải quá thước lắm.

Y không phải là người xa lạ gì đối với Du Bội Ngọc, y là tay xử dụng ám khí tinh diệu nhất trên giang hồ, sinh quán tại Tứ Xuyên, họ Đường tên Vô Song, chủng môn nhân Đường môn, một môn phái lừng danh về dụng độc.

Y nhắm mắt, quanh mình bày la liệt hơn hai mươi loại ám khí, ngời màu đen.

Màu đen bóng nhoáng đó chẳng phải trơn vẹn là màu thép mà chính là màu của độc được bôi bên ngoài.

Lão không đến đây đơn độc.

Còn hai người nữa đứng cạnh lão, một bên tả, một bên hữu, cả hai cùng vận y phục chèn màu đen. Chiếc khăn vấn đầu và vuông vải che mặt đã cởi ra, đặt trên giường.

Du Bội Ngọc nhận ra ngay hai người đó.

Họ là Vương Vũ Lâu và Tây Môn Vô Cốt, đã hai lần tìm cách ám hại chàng từ lúc chàng rời khỏi vườn hoa của Hải Đường phu nhân.

Chàng thở một hơi dài trong không khí, đưa tay chặn Cơ Linh Yến lại bên ngoài, điểm nhẹ thêm một nụ cười thốt :

- Hân hạnh thay! Một căn phòng đơn giản trong phút chốc trở nên huy hoàng với sự hiện diện của các vị thượng tôn!

Đường Vô Song mở mắt ra nhìn chàng, ánh mắt lão chớp lên mấy lượt, đoạn trầm giọng hỏi, song chẳng phải hỏi chàng mà là hỏi hai người cạnh lão :

- Có phải hẳn chăng?

Vương Vũ Lâu cung kính đáp :

- Chính hẳn!

Đường Vô Song gật gù :

- Tốt! Để lão phu thử xem!

Tiếng cuối của câu nói vừa buông dứt, bàn tay tả may động, lão bắn năm ngón tay ra, năm mũi xoa bên cạnh lao vút tới.

Đồng thời, lão vẩy bàn tay hữu, rồi kế tiếp quét nhẹ đôi chân, mười năm ngón ám khí nữa bay theo năm món trước.

Còn lại bảy món ám khí trên giường, lão chu miệng thổi một hơi, bảy mũi đó cũng bay đi luôn.

Phát xuất ám khí được như lão, kể ra trên giang hồ tìm một người thứ hai hẵn khó như tìm một mũi kim dưới lòng biển sâu.

Mà mũi kim thì ít nhất cũng biết được là nó nằm dưới lòng biển, chỉ khó tìm đó thôi, chứ tìm một người thứ hai phóng ám khí như lão làm gì có mà tìm.

Phóng bằng tay, phóng bằng chân, phóng bằng hơi thổi, rất có thể lão phóng cả bằng đầu, bằng cánh chỏ cũng được như thường.

Trong chớp mắt, số ám khí trên giường được phóng đi tất cả.

Ám khí có nhiều loại, tất nhiên hình thể bất đồng, trọng lượng cũng bất đồng, trong vũ lâm, một người thích sử dụng ám khí, bất quá chỉ chuyên luyện vài ba món là cùng, nhưng đối với lão thì món nào cũng như món nào, lão sử dụng dễ dàng phóng nhanh, phóng chuẩn, phóng mạnh như nhau.

Hay hơn nữa là phóng cùng một lúc như vậy, lão muốn món nào đi nhanh, món nào đi chậm tùy ý của lão. Lại có thứ đi thẳng, có thứ đi vòng quanh, có thứ uốn vòng cầu, có thứ từ dưới móc câu lên.

Từ ngày đặt chân lên giang hồ, Du Bội Ngọc từng gặp rất nhiều cường địch, song chưa có một địch thủ nào sử dụng hàng loạt ám khí bất đồng như thế!

Tay chàng còn cầm nhánh cây tượng trưng thanh kiếm mà vừa rồi chàng thực hiện chiêu Tiên Thiên Vô Biên.

Chàng cầm cành cây đó, phóng một đường theo chiêu theo chiêu Thiên Địa Vô Cực, rồi tiếp theo chiêu nữa, biến chiêu phóng thành chiêu quét.

Chiêu phóng ra là chiêu chánh, chiêu quét ngang là chiêu phản, chánh và phản tương sinh phát xuất vòng tròn trở về Vô Cực.

Chàng cầm cây, phóng qua quét lại, chẳng ai biết chàng thi triển chiêu thức gì, chỉ nghe một loạt tiếng cộp cộp vang lên, một tràng tiếng cộp cộp dứt, hơn hai mươi thứ ám khí đều cắm phập vào cành cây đó.

Cành cây có màu xám đục, lúc đó chớp ngời như vừa nạm một số minh châu.

Vương Vũ Lâu, Tây Môn Vô Cốt đều biến sắc mặt.

Đường Vô Song sững sờ.

Lâu lắm, lão mới kêu lên :

- Kiểm pháp tuyệt diệu!

Lão vỗ tay lên đầu vai Vương Vũ Lâu, hỏi :

- Hẳn đã xuất thủ, các người có nhận ra lai lịch kiểm pháp của hần không?

Vương Vũ Lâu thất vọng, lắc đầu :

- Không nhận nổi!

Đường Vô Song cười lớn :

- Nào phải một mình người không nhận ra? Lão phu từng bốn tẩu trên giang hồ mấy mươi năm dài, bình sanh chưa thấy loại kiểm pháp đó! Tuy nhiên lão phu có thể đoán định điều này là trong môn học Tiên Thiên Vô Cực, chẳng bao giờ có loại kiểm pháp cao minh như vậy!

Vương Vũ Lâu gật đầu :

- Đúng như lão tiên bối nói! Đích xác là chẳng bao giờ có!

Đường Vô Song cười nhẹ :

- Lão phu đã biết, hắn chẳng phải là Du Bội Ngọc đã chết rồi đó đâu! Giả như hắn là Du Bội Ngọc đã chết, cải dạng lại chẳng lẽ hắn chọn một cái tên khác, lại đại gì cứ mang lấy cái tên cũ của hắn?

Vương Vũ Lâu vòng tay cười gượng :

- Tại hạ mấy phen thất lễ với Du công tử, xin công tử lượng thứ cho!

Du Bội Ngọc cười nhạt :

- Có gì đâu, cát hạ? Chỉ xin từ này...

Bồng Cơ Linh Yến kêu lên kinh hãi, một tiếng bình vang lên tiếp nối theo tiếng kêu của nàng liền.

Tiểu nhị từ bên ngoài chạy bay vào, chạm mình vào cửa suýt ngã.

Thần sắc của hắn biến đổi đáng khiếp, đôi mắt hắn đỏ ngầu, hắn nhăn răng, bành miệng trông hết sức dữ tợn.

Cơ Linh Yến vừa kêu lên, vừa nắm tay Du Bội Ngọc kéo ra xa.

Tây Môn Vô Cốt đưa chân ra, bàn chân móc vào chiếc vào chiếc bàn trước mặt, hất chiếc bàn đó vút đến tên tiểu nhị.

Tiểu nhị vùng tay tới đâm mạnh vào chiếc bàn, chiếc bàn vỡ ra thành từng mảnh vụn.

Du Bội Ngọc giật mình thầm nghĩ :

- Một tên tiểu nhị trong khách sạn, có thân phận gì? Sao gã này có công lực như thần?

Đám vỡ vụn chiếc bàn rồi, tiểu nhị nhào tới luôn.

Vương Vũ Lâu phóng chân tung một cước vào ngực hắn. Hắn hộc máu mồm, ngã nhào.

Máu từ miệng hắn vọt ra trúng vào bàn tay của Vương Vũ Lâu.

Đường Vô Song cấp tốc rút thanh đoản đao trong người ra, lia một nhát, tiện lìa bàn tay vấy máu của Vương Vũ Lâu.

Tây Môn Vô Cốt kinh hãi, hấp tấp hỏi :

- Lão tiên bối làm gì thế?

Đường Vô Song trầm giọng :

- Gã tiểu nhị đó trúng phải một chất kịch độc của Thiên Tầm Giáo ở Miêu Cương, chất độc đó làm cho hắn thất tán hồn, điên cuồng, đồng thời công lực hắn gia tăng gấp trăm vạn lần, máu của hắn biến thành chất độc, người thường dính phải một giọt máu của hắn, da thịt lở loét nhầy nhụa khắp mình, chảy nước vàng mà chết. Nếu lão phu không tiện dứt bàn tay của Vương Vũ Lâu, y sẽ bị lở loét mà chết!

Tây Môn Vô Cốt xuất mồ hôi lạnh ướt đầu, run run giọng :

- Có phải... có phải là một ma công trong bảy ma công của Thiên Tầm Giáo chẳng? Ma công đó có cái tên là Thi Ma Huyết Sát Đại Sát? Nếu thế này thì hắn có người trong Thiên Tầm Giáo đến đây!

Y sợ hãi ra mặt.

Du Bội Ngọc cũng hết sức kinh hoàng. Chàng nhìn bàn tay bị tiện của Vương Vũ Lâu, rơi trên nền phòng, bàn tay đó đã biến thành một vũng máu đen!

Đường Vô Song đồ mồ hôi lạnh, tuy nhiên lão vẫn giữ bình tĩnh, cao giọng hỏi :

- Có phải Quỳnh Hoa Tam Nương Tử đã đến ở bên ngoài đây chẳng?

Một tràng cười trong trẻo vang lên, đáp lại.

Tràng cười ăm dịu có cái sức quyến rũ phi thường, nghe giọng cười đó, không ai tưởng là con người phát ra có tâm địa đáng sợ.

Nhưng Đường Vô Song lại nhận rõ người qua giọng cười, dù chưa xuất hiện.

Rồi một giọng nói cũng ăm dịu vang lên, tiếp theo tràng cười vừa dứt :

- Đường lão gia quả thật là người cao minh, thấy việc đoán ra người liền! Chị em tôi không sao qua mắt được Đường lão gia nổi!

Đường Vô Song tiếp hỏi :

- Các vị bỗng nhiên vào Trung Nguyên hẳn phải có nguyên nhân gì?

Người đối thoại đáp ngay :

- Có chứ, Đường lão gia. Chị em chúng tôi vào Trung Nguyên không ngoài mục đích tìm lão gia. Đến quý xá, hỏi ra mới hay lão gia đã đi dự đại hội Huỳnh Trì. Chị em chúng tôi lại tìm đến Huỳnh Trì, nhưng chậm một chút, đến nơi thì đại hội đã giải tán rồi!

Dừng lại một chút, người đó tiếp :

- Tuy nhiên, rồi cuối cùng cũng gặp được lão gia, kể ra cũng còn may!

Thái độ của người đó, qua giọng nói thản nhiên, có vẻ thân mật vô cùng, chẳng khác nào một người nhà của lão Đường Vô Song.

Không ai tưởng được người có thái độ đó qua giọng nói đó, lại có cái ác ý gì với Đường Vô Song cả.

Nhưng Đường Vô Song không che dấu được niềm sợ hãi, toàn thân lão rung rung, hai tay nắm lại trong bàn tay, chuôi dao ngắn như suýt nát dụng qua sự dụng lực của lão.

Giọng nói của lão rung rung :

- Thì ra các vị đã đến tìm lão phu tận nhà à?

Người bên ngoài đáp :

- Lão gia yên trí, chị em chúng tôi không hề làm hại đến một con kiến trong nhà lão gia. Điều đó thì hiển nhiên rồi, lão gia. Bởi vì dù sao, chúng tôi cũng nể mặt người chồng của đại thơ chứ!

Đường Vô Song thở phào.

Bỗng lão sôi giận, gằn hỏi :

- Ai là chồng của đại thơ các vị?

Người đó tiếp :

- Dù Đường công tử có vẻ đẹp như Phan An, có tài cao như Tống Ngọc, song đại thơ tôi nào phải xấu gì? Đem nam tài sánh với nữ mạo, đôi rất xứng đôi, thiết tưởng trên đời này chẳng có cuộc phối hợp nào đẹp hơn!

Đường Vô Song không còn khách khí nữa :

- Câm ngay! Ai cho phép các người ăn nói ngông cuồng?

Người bên ngoài không nổi giận, vẫn cười ăm dịu, vẫn giọng nói thản nhiên :

- Đường lão gia nóng nảy quá! Cái đạo lý cho phép, chứ còn ai nữa, hay gì nữa, lão gia?

Rồi người đó lại tiếp :

- Hà huống cả hai tình đầu ý hợp! Trên đời này, có cái kỳ ngộ nào thích thú bằng tài tử ngộ giai nhân? Cả hai đã cùng nhau đính hôn tại hậu hoa viên, cả hai cùng hứa hẹn sự chung thân với nhau! Thiết tưởng, lão gia không nỡ nào lại đi làm cái việc chia uyên rẽ thủy!

Đường Vô Song thét lên :

- Nghịch tử đáng chết! Nó chẳng tra cứu đến lai lịch của yêu nữ, nó để cho yêu nữ dụ hoặc!

Lão dừng lại một chút, đoạn nghiêm giọng tiếp :

- Nhưng ta đã kịp thời cảnh giác nó, nay thì nó đã thức tỉnh rồi, nó chẳng bao giờ nhận lấy yêu nữ làm vợ!

Người bên ngoài bật cười khanh khách :

- Chỉ sợ không đúng như vậy, lão gia! Đường công tử là người đa tình, không yêu thì thôi, chứ yêu rồi thì ngàn năm vẫn mãi mãi chung thủy với tình yêu, nhất định chẳng bao giờ thay lòng đổi dạ đối với đại thê tôi đâu! Hà huống, đại thê tôi là một giai nhân, trên đời có biết bao thanh niên tài tuấn mơ mộng đến đại thê tôi. Đường công tử chẳng đại gì bỏ cái diễm phúc vừa tầm tay cho người khác hưởng!

Đường Vô Song cao giọng :

- Cái ý của ta đã quyết, các ngươi đừng lăm lờ vô ích. Nếu ta chẳng nghĩ ngày trước nghịch tử có dính dấp với các ngươi, thì hôm nay các ngươi khó yên thân mà trở về quê hương đấy!

Người bên ngoài rần giọng một chút :

- Thế lão gia không đáp ứng cái hảo ý của chị em chúng tôi?

Đường Vô Song cương quyết :

- Không có gì làm ta thay đổi gì cả!

Người bên ngoài cười gằn :

- Lão gia có nghĩ là sau này sẽ hối hận chẳng?

Đường Vô Song quát lên :

- Dù người trong họ Đường có chết tận, chết tuyệt, nhất định chẳng bao giờ chấp nhận yêu nữ vào trong gia đình mà cầu sống! Vĩnh viễn yêu nữ không thể là dâu con của ta!

Người bên ngoài im lặng một lúc, bỗng cười vang :

- Tôi không thể thuyết phục được lão gia, chắc tôi phải nhờ đến một người làm trung gian rồi đó!

Du Bội Ngọc đã hiểu đại khái tình hình giữa họ.

Đại thê của bọn Quỳnh Hoa Tam Nương Tử đã tư tình với con trai của Đường Vô Song, bọn chúng muốn đưa cuộc tư tình đó đến hôn nhân chính thức, song Đường Vô Song cương quyết khước từ, thành ra một bên cầu hôn cấp bách, mà lại là nữ cầu nam, như vậy kể cũng trở trên phần nào còn Đường Vô Song quá cố chấp, cũng không tránh khỏi vô tình.

Du Bội Ngọc chờ xem cái người họ định nhờ làm môi giới là ai, người đó có cách gì làm cho Đường Vô Song đổi ý.

Cánh cửa sổ mở tung, vang lên một tiếng ầm, một bóng người từ bên ngoài bay vút vào.

Người đó có đôi mắt lờ ra trông đến khiếp sắc, mặt nửa đen nửa tím, nơi hai đầu vai, nơi ngực, nơi lưng có giắt bảy thanh đao, chuỗi bằng ngọc, đao bằng vàng.

Người đó giương đôi mắt lờ nhìn trừng trừng Đường Vô Song, đôi mắt đỏ ngầu, chẳng hiểu đỏ tự nhiên hay là vì lúc đó nổi giận mà đỏ.

Người đó có vẻ thần bí phi thường.

Bàn tay Cơ Linh Yến đang nắm tay Du Bội Ngọc run run lên.

Tây Môn Vô Cốt đỏ mồ hôi ướt mặt như vừa bị kẻ nào đó tạt cho một chậu nước.

Đường Vô Song nhảy vọt xuống giường hét to :

- Kim Dao Hóa Huyết trong bộ môn Thi Ma Huyết Sát đại pháp của Thiên Tầm Giáo!

Đường Vô Song vừa buông đứt câu, ánh kim đao lóe lên, bảy thanh đao cùng rời chỗ giắt bay ra bên ngoài cửa sổ, đao có cột giấy nhỏ màu đen đen, vàng vàng.

Đao bay qua, bảy đợt màu hồng bắn ra, trong khoảnh khắc máu tỏa như sương khắp phòng.

Vì Vương Vũ Lâu cụt tay, không phương tự vệ, Đường Vô Song đã chụp y quăng ngang qua cửa sổ đồng thời lão nhún chân nhảy vọt lên không bám vào kèo nhà.

Du Bội Ngọc ngằm phóng một đạo chưởng phong, quét văng sương máu xa thân mình hơn hai thước.

Chỉ có Tây Môn Vô Cốt phản ứng chậm, tuy có nhảy lên xà nhà, song mấy điểm máu đã vấy lên mình.

Y cắn răng, lấy dao ngăn nơi mình, theo ngay những mảng thịt có vấy máu độc.

Máu độc từ bảy thanh đao bắn ra, bám nơi tường phòng, biến màu ngay, những điểm máu tô điểm tường phòng như bức họa hoa mai, song màu thì đen tối!

Đột nhiên Du Bội Ngọc vọt mình ra bên ngoài.

Đường Vô Song kinh hãi, kêu lên :

- Du công tử! Hãy cẩn thận!

Cơ Linh Yến điềm nhiên điềm một nụ cười :

- Chẳng sao đâu! Trên thế gian này không có một nữ nhân nào nhẫn tâm hãm hại chàng ta cả!

X Bên ngoài, cách cánh cửa chừng hai trượng, có một cột cây bạch dương. Trên tàng cây, có độ bốn năm người, những người đó bị trói tay chân, tất cả đều hôn mê.

Hiển nhiên, họ bị đánh thuốc mê, rồi được đem lên tàng cây, cột lại đó. Họ hoàn toàn mất cả tri giác.

Trước cột bạch dương, có ba thiếu nữ, nàng nào cũng có sắc đẹp tuyệt trần, nàng nào cũng trùm bên ngoài một chiếc áo rộng thùng thình, chiếc áo che dấu những đường cong tuyệt mỹ, nhìn qua mảnh áo, chẳng ai biết được nàng nào mảnh mai hơn nàng nào.

Họ vấn tóc cao, như mỗi nàng có mang trên đầu một chiếc tháp, trên chiếc tháp đó có một đóa hoa quỳnh.

Mỗi nàng mang một sắc hoa.

Nàng thứ nhất có hoa vàng, nàng thứ hai có hoa bạc, nàng thứ ba có hoa đen.

Hoa vàng, hoa bạc hay hoa đen cũng chiếu sáng ngời.

Nàng có đóa hoa vàng hơi trầm tư, thần sắc ngưng trọng. Chừng như nàng đang có mang tâm sự gì...

Hiển nhiên, nàng đó là đại thư của hai nàng kia và tâm sự của nàng không ngoài mối tình với vị công tử họ Đường.

Nàng mang hoa bạc có tài sắc quyền rũ phi thường, kẻ yếu lòng trông thấy nàng, hẳn phải tiêu hồn lạc phách...

Nàng có hoa đen rất vui tính, cứ cười luôn miệng.

Như Đường Vô Song đã gọi, họ là ba chị em Quỳnh Hoa Tam Nương Tử, cái hiệu từng làm khiếp đảm bao nhiêu người, khiếp đảm vì tài mà cũng vì nhan sắc...

Bàn tay của họ mềm mại quá, mềm như chẳng có xương vậy mà họ luyện được kỳ công, bàn tay đó vung ra là ít nhất cũng có một người già từ cuộc thế mà về cùng tiên tổ.

Nếu chẳng mục kích thủ đoạn của họ, chẳng bao giờ Du Bội Ngọc tin được là họ có hành động phi phạm.

Chàng vừa vọt ra cửa, ba nàng chú mắt nhìn chàng.

Thiết Hoa Nương, con người vui tính nhất, điềm một nụ cười, cất tiếng trước :

- Từ đâu đến một mỹ nam tử thế? Từ đâu đến? Đến để làm gì? Định câu dẫn gái nhà lành như bọn ta chẳng?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Tại hạ đến đây, không ngoài mục đích muốn lãnh giáo thủ đoạn của các cô nương! Cái thủ đoạn giết người!

Thiết Hoa Nương cười lớn, bước tới :

- Sát nhân! Người nói nghe đáng sợ vô cùng. Sát nhân làm giảm cái vẻ mỹ lệ của thiếu nữ, bởi sợ cái vẻ mỹ lệ kém giảm nên chị em ta nào dám sát nhân? Có lẽ người rất thường sát nhân?

Giọng nói ầm dịu, đúng là giọng nói ngây thơ của con gái nhà lành, nàng vừa nói vừa nhìn nghiêng Du Bội Ngọc, nghe nàng nói chẳng ai tin là nàng đã giết người, hoặc nàng có thể giết người, hơn nữa hoặc có nhói đến việc giết người.

Du Bội Ngọc còn lạ gì, chẳng những họ có giết người, giết rất nhiều người rồi, mà họ còn coi mạng người như cỏ rác.

Nhưng nhìn cái vẻ ngây thơ của Thiết Hoa Nương, có ai tưởng tượng được họ là những ác ma dẫu bàn tay vậy máu vào trong lớp nhung mịn màng, có ai ngờ sau vành môi hàm tiếu kia, có chiếc lưỡi của độc xà?

Du Bội Ngọc cau mày :

- Thế ra, nạn nhân vừa rồi mất mạng do tay ai?

Thiết Hoa Nương trở mắt :

- Vậy là họ mất mạng không phải do người?

Du Bội Ngọc giật bắn mình :

- Tại hạ?...

Thiết Hoa Nương tiếp :

- Thì rõ ràng, người đó chạy sầm vào phòng người, bị bọn người sát hại, người có thể chối cái việc đó sao. Bọn người đã giết người, rồi định đổ tội cho chị em ta à?

Buộc tội người, Du Bội Ngọc trở thành kẻ có tội! Mà nàng ấy quát trả lại chàng cũng có lý lắm chứ? Rõ ràng là Vương Vũ Lâu tung cước đá chết tên tiểu nhị đó mà!

Cả ba nàng có ai vào phòng đầu mà bảo là họ xuất thủ hạ sát tên tiểu nhị?

Chàng sững sờ!

Thiết Hoa Nương thở dài, lại tiếp :

- Ta biết, sau khi người giết người rồi, người thấy xốn xang bứt rứt, người cảm thấy khó chịu lắm, nhưng chẳng phải khó chịu rồi tìm người khác đổ tội cho được nhẹ nhàng. Không, đừng làm thế, người chỉ cần ăn năn hối cải, gìn lòng, từ sau đừng tái phạm nữa, như vậy là được!

Muốn giáo huấn người, lại bị người giáo huấn ngược, Du Bội Ngọc dở khóc dở cười.

Vọt mình ra đây với cả một trời oán hận, niềm oán hận tuy còn vương vấn, song chẳng làm sao chúng phát tác nổi.

Họ là quỷ, là ma hay là người?

Họ đẹp kinh hồn, họ thông minh tuyệt thế, họ điêu ngoa gian hoạt phi thường, họ ăn nói lưu loát quá, dùng cái lý đối với họ, họ bắt cái lý dễ dàng, giờ Du Bội Ngọc phải làm sao?

Động thủ? Khiêu khích thiếu nữ động thủ? Tác phong anh hùng có cho phép chàng làm thế không, dù đối tượng là những người đáng được giết chết, dù đối tượng là những ác quỷ hút máu?

Không làm gì được, không nói gì trôi, Du Bội Ngọc thừ người ra đó.

Thiết Hoa Nương mỉm cười, lấy chiếc khăn tay nhẹ phát lên, thốt :

- Nếu người còn thấy khó chịu, thì cứ theo bọn ta, có thể là bọn ta giúp người giải tỏa sự khó chịu đó được!

Nàng quay mình, bước đi vài bước, rồi day đầu nhìn lại.

Du Bội Ngọc vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, thần sắc an tường, trấn định phi thường, chẳng chút biến đổi.

Thiết Hoa Nương giật mình kinh hãi.

Chẳng chịu kém, nàng nhoẻn miệng cười tươi, cười với tất cả duyên dáng.

Thì ra chiếc khăn của nàng có thoa phấn mê của Thiên Tầm Giáo, nàng lấy làm lạ tự hỏi tại sao mê được chẳng có một công hiệu nào đối với Du Bội Ngọc?

Chiếc khăn đó có tên là La Phách Chiêu Hồn, mà môn công thì mang tên La Phách Chiêu Hồn đại pháp. Từ bao lâu nay, chiếc khăn đó mỗi lần sử dụng là đều có kết quả nhưng lần này Du Bội Ngọc chẳng bị ảnh hưởng gì. Lần thứ nhất chiếc khăn vô hiệu!

Tại sao Du Bội Ngọc không hề bị ảnh hưởng?

Từng bao phen vào nguy ra tử, Du Bội Ngọc luyện cảnh giác đến cao độ, bất cứ trong trường hợp nào, bất cứ người thân hay thù, chàng đều dè dặt đề phòng.

Huống chi đã nghe Đường Vô Song nói đến lai lịch của bọn Quỳnh Hoa Tam Nương Tử, trước khi chạm mặt với họ, chàng đã chuẩn bị đề phòng cẩn mật và chàng đã vận khí bế trụ các bộ phận hô hấp, tự nhiên mê được không thể nào xâm nhiễm vào người chàng được.

X Thiết Hoa Nương thốt :

- Con người sao mà vô tình thế? Người ta thỉnh đi theo người ta để tiêu sầu giải muộn, cho nhẹ niềm thắc mắc vì đã gây nên tội sát nhân, lại không chịu nghe, cứ đứng đó để mặc cho sự ân hận dày vò!

Từ xa xa, một giọng khác thốt vọng đến :

- Nếu công tử chịu theo chị em tôi, chắc chắn là công tử không đến nỗi thất vọng!

Giọng nói đó có một ma lực phi thường, ai nghe cũng phải xiêu hồn, giọng nói đó do kỳ công bí học tạo thành chứ chẳng phải giọng nói tự nhiên và người vừa thốt lên đó, đang vận dụng công phu để tạo một áp lực đối với Du Bội Ngọc.

Giọng nói đó phải do một trong ba thiếu nữ phát ra và thiếu nữ nói lên mấy tiếng đó là Ngân Hoa Nương, nàng có đoá hoa bạc.

Thốt xong, nàng bước tới, chân bước, thân hình uốn éo, miệng cười, mắt liếc, chừng như nàng dùng trọn các bộ phận trong người để phát huy một kỳ công bí học, đúng hơn là nàng đang thi triển một bí thuật hấp dẫn đối phương.

Nàng chưa đến gần chàng mà mùi hương bốc từ người nàng đã thoang thoảng bên mũi chàng. Bàn tay nàng vỗ nhẹ vào một mái tóc, rồi nàng nở nụ cười say đắm, tiếp :

- Tôi biết, công tử không nỡ cự tuyệt thịnh tình của chị em chúng tôi, có phải vậy chăng, công tử?

Du Bội Ngọc điềm nhiên đáp :

- Không phải vậy!

Không phải vậy nghĩa là nàng đoán sai, nghĩa là chàng cự tuyệt.

Ngân Hoa Nương cau mày :

- Công tử hẳn tâm như thế sao?

Nàng làm mấy động tác hở hang, những động tác có hiệu dụng khiêu gợi nam nhân.

Vô ích!

Du Bội Ngọc như một tượng hình vô tri giác, nếu là tượng hình vô tri giác, Ngân Hoa Nương không tức, tuy nhiên chàng điềm nhiên, nhìn ánh mắt chàng ngồi lên cái vế chế nhạo như đứng nhìn một trò đùa, mà trò không ý nhị bao nhiêu.

Ngân Hoa Nương thở dài :

- Công tử không chịu đi theo, mà cũng chẳng bỏ đi nơi khác, cứ đứng đờ ra đó, đứng mũi để làm?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Tại hạ đứng đây làm gì? Đứng để xem thủ đoạn của Quỳnh Hoa Tam Nương Tử thế nào!

Ngân Hoa Nương thoáng biến sắc, nhưng liền theo đó, bật cười khanh khách :

- Tốt!

Một nàng vừa buông dứt tiếng, cả ba nàng cùng xoay người nửa vòng, cả ba chiếc áo rộng thùng thình phồng lên, quay theo đà của họ, bọc gió kêu vù vù. Áo rộng phồng lên gió hất cao, để lộ ba chiếc thân nõn nà.

Bên trong chiếc áo, chừng như chẳng có một lượt vải mỏng nào che các bộ phận, kể cả bộ phận kín. Họ như trần truồng.

Mỗi nàng có một cặp đùi tuyệt mỹ, dù là một đôi đùi gà, gọt đẽo cẩn thận, cũng chẳng sánh được đùi của bất cứ nàng nào.

Những cặp đùi đó có sức hấp dẫn làm mê say những kẻ khó tính nhất, nếu chê ngắn, chê dài, chê mập, chê ốm, sự chê đó thoáng qua thôi, chừng nhìn kỹ lại mới thấy là mình chê sai.

Vạt áo rộng phồng lên, tạo cho họ một cánh tròn, bao bọc quanh mình, cánh tròn đó chuyển động theo đà xoay của họ, tạo một màn sương mỏng, qua màn sương, thân hình họ hiện ra ảo huyền, tuy đang lúc ban ngày vẻ ảo huyền vẫn có như thường.

Ba nàng phô diễn cái thuật dụ dỗ đó giữa những pho tượng đá, hẳn những pho tượng cũng phải nhích động, đừng nói là giữa đám người, trước mắt người bằng xương bằng thịt.

Du Bội Ngọc điềm nhiên, không tránh mắt thì tự nhận là mình kém, tránh mắt là ngán cái sức hấp dẫn của trò diễn.

Chàng điềm nhiên nhìn.

Bỗng chàng thở dài hỏi :

- Kim cô nương! Lúc Đường công tử xem cô nương biểu diễn như vậy, chẳng hay người có cảm nghĩ làm sao?

Kim Hoa Nương run run người, như hứng phải một ngọn roi quất mạnh vào mình nàng.

Tuy vậy, nàng không ngừng quay mình biểu diễn, thay vì đáp, nàng chỉ cười, cười lên thành tiếng.

Bất thành linh, cả ba đổi tư thế, đầu xuống đất, chân giơ lên, biểu diễn càng nhanh hơn trước.

Du Bội Ngọc thần nhiên nhìn.

Vừa lúc đó, chàng nghe Đường Vô Song run run giọng thốt :

- Tiêu Hồn Thiên Ma Vũ!

Cạnh cửa sổ đóng lại, kêu một tiếng ầm, người bên trong cửa chẳng dám nhìn vũ điệu của Quỳnh Hoa Tam Nương Tử.

Đường Vô Song dù tuổi đã cao, biết rõ nếu đứng gần quá cũng khó tránh khỏi vũ điệu thu hút thần hồn, mà bị thu hút thần hồn, là cầm như cái chết, chết không gấp cũng chết dần chết mòn.

Tuy nhiên, có lẽ bình sanh chỉ nghe nói chứ chưa hề nhìn thấy tận mắt, lão hiểu kỳ nhìn qua khe hở nơi cánh cửa.

Lão thấy gì, lão nghĩ gì, chỉ có lão biết, gương mặt lão lúc đó đã đỏ sẫm càng đỏ thêm, rồi toàn thân lão rung rung, lão phải cắn răng nhắm mắt, chống lại hấp lực của điệu vũ.

Trong thời gian được phụ thân huấn luyện, Du Bội Ngọc phải chịu những trận đòn chét người để tập dưỡng tâm, dưỡng tánh, cái công phu chàng tập từ lúc nhỏ, chẳng ngày nào lơ lửng, nhờ vậy mà chàng giữ được chân thân, ý định hơn bất cứ một nhân vật nào.

Vậy mà giờ đây, lòng chàng đã phải nao nao, con tim đập hơi dập dồn hơn một chút.

Thế là chàng đã phân tâm rồi!

Chợt chàng giật mình, nhận ra trong phút giây phân tâm, chàng không lưu ý để ba nàng tung một màn lưới mỏng bao bọc quanh chàng. Lúc đó, ba nàng đã đứng lên, từ nơi ngón tay họ, những đường tơ nhỏ đến độ mắt thường khó nhìn thấy, cuộn cuộn bay ra, kết thành một màn lưới.

Thiết Hoa Nương ngừng biểu diễn, cười lớn :

- Nhân lực khá đó! Cuối cùng rồi người cũng thấy!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Cô nương hy sinh nhan sắc và tướng quá độ như vậy, chỉ để tung màn lưới nhện vậy hãm tại hạ thôi à?

Thiết Hoa Nương cười lớn :

- Người sai rồi! Thiên Ma Thần Vũ của chị em ta có cái công hiệu tiêu hồn cốt, nào phải chỉ có việc chăng lưới nhện thôi! Người chẳng tin hãy nhìn Đường lão gia kia, nếu chị em ta chẳng nể tình Đường công tử thì cái lão từng nổi danh là tay xử dụng ám khí tài tình đệ nhất hắc phải... hắc phải...

Nàng cố ý dừng lại đó, rồi bật cười vang.

Du Bội Ngọc quay lại nhìn, thấy Đường Vô Song tựa mình nơi cửa sổ như chẳng còn một chút khí lực nào cả.

Rất có thể lão ta phải chết!

Thiết Hoa Nương bỗng thở dài :

- Rất tiếc, người là một con người gỗ, không biết tiếp nhận cái ân của mỹ nhân, do đó chị em ta phải dùng lưới bạc vây người. Lưới bạc đấy chứ chẳng phải là lưới nhện đâu!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Không là lưới nhện thì sao?

Thiết Hoa Nương tiếp :

- Cho người biết, những đường tơ đó là vật trấn sơn của Thiên Tầm Giáo, chị em ta gọi là Tình Tơ! Người nhớ, Tình Tơ chứ chẳng phải tơ nhện, bởi nó sáng như bạc nên ta mới gọi là ngân tơ!

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Tình tơ vương vấn! Vương vấn xác thân, vương vấn con tim!

Thiết Hoa Nương tiếp :

- Người làm gì tưởng nổi có sự phi thường đó! Giả sử người chưa nhận ra kịp thời, thì người còn thấy nhiều chuyện lạ hơn nữa! Người có thể thực nghiệm nhiều chuyện nữa!

Du Bội Ngọc thừa hiểu, Tình Tơ của Thiên Tầm Giáo rất độc, nếu chàng không thấy kịp hẳn đã bị quấn quanh mình rồi. Và như vậy là như chàng trở thành công cụ của ba nàng.

Chàng tưởng chừng như mình đang đi vào cửa quỷ, sống trong thế giới của quỷ.

Chàng nghe mồ hôi lạnh bắt đầu rỉ ra làm lạnh từng mảng da, tuy vậy chàng không bộc lộ cảm nghĩ nào cả, chỉ cười nhẹ thốt :

- Tại hạ thừa hiểu, danh từ thì đẹp, đẹp lắm, song vẫn độc như thường. Có lẽ độc ngang với Tiêu Hồn Tán, Đoạn Tình Tử!

Thiêt Hoa Nương xì một tiếng :

- Trên thế gian này chẳng có vật gì sánh được Tình Tơ của bốn giáo. Tiêu Hồn Tán và Đoạn Tình Tửu người vừa nói phỏng có nghĩa gì?

Du Bội Ngọc chớp mắt :

- Nhưng tại sao, cô nương vung tay phóng tơ, tơ đó chỉ vờn quanh tại hạ mà không quần thẳng vào người?

Thiêt Hoa Nương mỉm cười :

- Người đúng là một ngốc tử! Nếu chị em ta phóng tơ chạm vào mình người thì người phát giác lập tức, cho nên chị em ta chỉ phóng vờn quanh, dù người có phát giác ra thì màn lưới cũng đã kết rồi!

Nàng dừng lại, cười nhẹ, rồi tiếp nói :

- Một vài đường tơ làm gì chuyển động nổi một con người gỗ như người? Phải có trọn một mảng lưới, gồm vô số đường tơ chứ?

Du Bội Ngọc gật gù :

- Thì ra là vậy!

Thiêt Hoa Nương thức ngộ là nàng đã bị Du Bội Ngọc khích, thành ra tiết lộ sự hư thực của Tình Tơ, nhưng nàng không nao núng, chỉ cười rồi tiếp :

- Hiện giờ, người đã bị Tình Tơ quần quanh mình, đừng mong thoát đi đâu được.

Nếu muốn được yên lành thì cứ mọp xuống, van cầu chị em ta. Mọp xuống gần gấu quần gái nhà lành này, tự nhiên người sẽ được tự do!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Cô nương có Tình Tơ, dễ thường tại hạ không có Tuệ Kiếm sao?

Thốt xong, chàng vung khê bàn tay!

Từ tay chàng, hai vật bay ra, hai vật đó là hai ám khí của họ Đường, do chàng dùng cành cây tiếp thu trước đó.

Vô ích!

Hai món ám khí đó bay ra, đụng vào màn lưới, dính lại đó.

Du Bội Ngọc bên trong lo lắng, bên ngoài vẫn điềm nhiên :

- Tình Tơ của cô nương thật là tuyệt diệu đấy!

Thiêt Hoa Nương cười ha hả :

- Người chịu phục chưa?

Bởi đang lo nghĩ, Du Bội Ngọc không chú ý nghe nàng nói gì.

Nàng tiếp nói :

- Nếu người không đáp ứng, chị em ta sẽ thu tay về, mảng Tình Tơ sẽ khép chặt, người sẽ trở thành một con quỷ, con Tình Quỷ!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Vì tình mà thành quỷ nên gọi là Tình Quỷ, như vậy thì hay lắm chứ, cô nương!

Bởi tình quỷ dù sao cũng ít khổ hơn sẽ mang chứng tương tư!

Thiêt Hoa Nương trầm giọng :

- Tùy người!

Mặt nàng hơi xanh lại, giọng nói lạnh lùng hơn, nàng nói tiếp :

- Người đã muốn thành quỷ thì người sẽ được toại nguyện!

Nàng vẫy tay!

Màn lưới trắng từ từ thu hẹp về trung ương, từ từ khép cận Du Bội Ngọc. Màn lưới hẹp dần, nhất định phải quấn vào mình Du Bội Ngọc, có như vậy mới thỏa ý nàng.

Màn lưới đó, nàng gọi là lưới tình, bây giờ đối với Du Bội Ngọc có khác nào màn lưới sát nhân?

Màn lưới rất mỏng, đứng xa xa không ai trông thấy.

Không trông thấy lưới nhưng trông thấy người. Chàng đang cười nói với ba thiếu nữ nhan sắc tuyệt trần, nhìn cảnh đó, hỏi chàng trai nào chẳng đổ kị chàng?

Nhưng, có chàng trai nào biết, chàng đang cười nói với tử thần? Bởi chẳng được điều đó, họ đổ kị, họ muốn giành chỗ đứng của chàng, họ muốn chết thay chàng!

X Kim Hoa Nương nhìn chàng, ánh mắt si si dại dại, giọng buồn buồn:

- Vì tình mà thành quỷ, tự nguyện làm quỷ, đúng đấy, còn thích thú hơn mang chứng bệnh tương tư! Xem ra, người là người từng trải tình trường nhiều lắm đó. Phải, một con người đã nếm rất nhiều hương vị tình yêu thì có bao giờ sợ làm Tình Quỷ!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Tương tư hay làm cho con người mau già, mà trong tình trường, kị nhất là phải già gấp, bị già gấp!

Chàng dùng cành cây đó thay cho kiếm, đầu cành cây tức là đầu mũi kiếm tượng trưng, đâm vào các nơi do ám khí dính vào Tình Tơ.

Chàng đâm vào lưới, chàng dùng lực quá mạnh, làm cho người cầm đầu lưới cũng phải chồn tay.

Bởi tay chồn, gần như tê dại, Thiết Hoa Nương không còn giật lưới được như trước nữa, dĩ nhiên màn lưới dùng thu hẹp.

Chẳng những nàng không giật lưới được, trái lại cánh tay càng lúc càng bị chấn động, bắt buộc nàng phải lùi ra ngoài, mà lùi như vậy có nghĩa là nhả cái lưới rộng như cũ.

Tình Tơ của Thiên Tầm Giáo vô cùng lợi hại. Bất cứ vật nào chạm đến là dính cứng vào đó. Nếu Du Bội Ngọc thoát đầu dùng cành cây phá lưới, cành cây sẽ dính vào đó, dù chàng có công lực đến đâu cũng không làm sao vung tay cho kiếm rời khỏi lưới. Do đó chàng phóng ám khí dính vào lưới, rồi sau đó chàng dùng cành cây đâm vào ám khí, Tình Tơ không thể nào hút cành cây của chàng cứng được.

Chàng gọi cành cây là Tuệ Kiếm cũng do dụng ý đó.

Cuối cùng, cây đập ám khí, ám khí nung sức cây, đâm vào lưới, đâm mãi lưới phải thủng.

15. Viên Độc Được Cực Lạc

Du Bội Ngọc đột nhiên hú lên một tiếng thật dài, xoay tròn thân hình, thanh “Tuệ Kiếm” trên tay tủa ra một vòng ánh sáng...

Loạt ám khí đầu tiên bay tới, một mũi trong số đó bị gió kiếm đánh dạt sang bên mấy tấc, chạm vào mũi thứ hai, mũi thứ hai do đó cũng lệch mất đường bay, tạo thành một lỗ trống khác to hơn và sang mũi thứ ba...

Sự va chạm cứ theo thể dây chuyền tiếp tục mãi, thoáng chốc mảnh lưới “Tình Vong” bị phá nát chẳng còn.

Du Bội Ngọc chẳng phút giây chần chừ dùng cành cây chỏi nhẹ xuống đất, thân hình bắn vọt ra ngoài, lồng theo tiếng hú lồng lộng, người chàng mun mót lên cao...

Quỳnh Hoa Tam Nương Tử cũng sờ nhìn theo khâm phục!

Cho đến khi ấy ba người mới tự cảnh giác, cùng dậm chân tháo vội ra sau.

Thiết Hoa Nương cất giọng cười lạnh lạnh :

- Giỏi! Giỏi lắm! Khắp thiên hạ, chỉ có ngươi là người duy nhất thoát khỏi lưới tình của chúng ta, người quả xứng đáng tự kiêu hãnh và đắc ý!...

Nàng chấm câu bằng một chuỗi cười đanh ác, đồng thời vươn tay nhỏ một ngọn kim đao trên cây xuống, ánh đao chớp lên mấy lượt, những kẻ bị buộc dính vào thân cây, từng cánh tay lộp độp rơi xuống, máu phun như mưa rơi...

Thế nhưng, đám người nọ không một chút đau đớn lộ trên khuôn mặt, vẫn si dại nhớn miệng cười tình...

Thiết Hoa Nương nhanh như cắt gom hết những cánh tay máu me, dầm dìa ném sang địch thủ.

Du Bội Ngọc giận dữ, rống lên :

- Cho đến bây giờ, các ngươi vẫn còn hại người à?

Thân hình chàng vừa xà xuống đất, lại vội vàng bắn lộn tuốt lên cao. Vì chàng thừa hiểu những giọt máu từ trong cánh tay kia phọt ra toàn là những chất độc cực mạnh, dễ đầu dấm để dấy vào mình.

Những hành động quá tàn độc của Thiết Hoa Nương Tử, lửa giận nghe như bốc cháy trong đầu, người vừa nhấc lên cao, chàng lại bổ nhanh xuống phía họ...

Đột nhiên...

Bốc! Bốc!

Từng tiếng pháo nổ như tiếng liên châu vang lên, những cánh tay cụt nọ bỗng đứng nổ toang ra tạo thành những đám mây mù của máu và thịt, trông kinh tởm dị thường.

Như được một sức vô hình điều khiển, vầng mây mù máu thịt đó ùn ùn cuộn tới phía chàng.

Thân hình đang lơ lửng giữa không trung, sự kinh hãi của Du Bội Ngọc lúc ấy quả không sao mô tả...

Chàng chỉ còn cách tay chân quệt mạnh trong không khí, mượn đà lộn ngược người ra sau, đập lên khung cửa sổ.

Vầng mây mù máu thịt mỗi lúc một lan rộng và nó cũng loãng dần.

Từ xa xa, tiếng cười lạnh lạnh của Thiết Hoa Nương vang lên :

- Thiên Tầm phủ cốt, chưa chết chẳng thôi, ngươi cứ chống mắt chờ xem...

Qua vầng “huyết vụ” loang loảng, bóng của Quỳnh Hoa Tam Nương Tử đã biệt tăm, ngọn kim đao cắm trên thân cây, chuôi đao vẫn còn rung rung chưa dừng hẳn...

Máu theo hơi gió loãng tanh cả một vùng không gian, Du Bội Ngọc nghe như muốn mưa, nét kinh hoảng vẫn còn lộ trên nét mặt.

Đường Vô Song chợt than lên :

- Vừa rồi đúng là tuyệt kỹ “Hóa Huyết Ẩn Thân” của Thiên Tầm Giáo. Một khi pháp thuật đó thi thố thì dù hòng một ai tóm được các ả!

Nghiêng nghiêng tựa người vào lưng ghế, Đường Vô Song dõi nhìn về phương xa, trong tia mắt bộc lộ đầy nét kinh hoàng, dường như đã nhìn thấy những nguy cơ hung hiểm cực cùng đang đợi ở tương lai.

Du Bội Ngọc vành môi mím chặt :

- Một tổ chức Ma giáo tà độc như thế, tại sao chẳng có ai chịu đi diệt trừ chúng?

Đường Vô Song cười chua chát :

- Không ai trên đời này diệt trừ được họ. Vì võ công của đám Thiên Tầm Giáo lạ độc dị thường, chưa xấp đến gần họ là đã bỏ mạng rồi!

Du Bội Ngọc vụt hỏi :

- Giáo chủ của họ là ai?

Đường Vô Song đáp :

- Giáo chủ của Thiên Tầm Giáo hành tung bất chợt, ẩn hiện như quỷ ma, chưa một người nào trên giang hồ thấy được mặt thật của hắn, cho đến tên tuổi là chi cũng chẳng rõ!

Du Bội Ngọc nhướng mắt :

- Tôi không tin là không ai trên đời kiểm chế nổi chúng!

Đường Vô Song nhếch mép :

- Võ công của Thiên Tầm Giáo tuy lang độc, nhưng ít khi chịu khinh xuất phạm người, cũng ít khi bước chân đến miền Trung thổ, mà chỉ ẩn thân nơi non cao cốc thẳm của miền núi hoang vu. Khi mà họ chẳng chọc đến ai, thì đừng hòng tìm ra họ.

Chỉ cần họ đừng chạm đến mình, thiên hạ đã mừng “hết lớn” rồi, còn ai đi chọc đến họ làm gì cho mệt?

Du Bội Ngọc cau mặt trầm ngâm một lúc :

- Nhưng rồi sẽ có người làm thế!

Đường Vô Song nhìn thẳng vào mặt chàng :

- Phải lắm. Chỉ có mỗi một mình cát hạ, trẻ tuổi to gan dạ nhưng lại kiêu kỳ.

Sau này nếu có kẻ diệt trừ được Thiên Tầm Giáo thì chính cát hạ chứ không có ai.

Còn như ta...

Y nhếch nụ cười chua chát và nói tiếp :

- Ta trẻ tuổi phóng đảng, buông lung tình sắc, định lực không chút kiên cường.

Cho nên, những tà công của “Thiên Tầm Ma Giáo”, quả đúng là khắc tinh của ta!

Cho đến bây giờ Du Bội Ngọc mới hiểu tại sao đường đường tông chủ của một phái trên vũ lâm, lại đối với đám “Quỳnh Hoa Tam Nương Tử” lại tỏ ra sợ sệt và yếu hèn đến thế!

Nhưng đối với những nhược điểm sâu kín của mình, gã thẳng thắn nói ra không một chút ngại miệng, đúng là con người hào sảng khó ai bằng. Nội ở điểm ấy, đủ không hổ thân phận là chủ môn của một phái.

Tây Môn Vô Cốt chợt thò đầu ra nhìn Du Bội Ngọc cười nham hiểm :

- Thiên Tàn Phủ Cốt, chưa chết chẳng thôi. Đã bị bọn chúng quấy rầy đến rồi, chưa một ai sống nổi trên đời. Tuy họ đã đi rồi, nhưng Du công tử khá thận trọng cho lắm!

Du Bội Ngọc nhếch mép lạnh lùng :

- Điều đó các hạ khỏi phải bận tâm!

Tây Môn Vô Cốt hơi sượng mặt :

- Đã thế, tại hạ xin cáo từ trước!

Và quay sang Đường Vô Song, hắn nói tiếp :

- Tiền bối định...

Đường Vô Song có vẻ ngần ngại :

- Du công tử...

Du Bội Ngọc điềm đạm đỡ lời :

- Xin tiền bối an tâm rời đi, đừng lo đến văn bối làm gì! Nếu như một mình tự lo chẳng nổi mình, sau này còn bôn tẩu giang hồ thế nào được?

Đường Vô Song thoáng giây ngẫm nghĩ :

- Ngẫm chắc là công tử đủ sức tự lo lấy mình, nhưng công tử nên nhớ một điều :

người của Thiên Tầm Giáo đã chú trọng vào thì lợi hại nhất trong vòng bảy ngày đầu, sau trong bảy ngày đó, công tử nếu qua khỏi được, thì về sau chẳng còn gì sợ hãi nữa!

Tây Môn Vô Cốt âm trầm tiếp lời :

- Nhưng có điều là :

trong vòng thời gian bảy ngày đó, chưa từng một ai thoát khỏi!

Nói xong hần uể oải đỡ xóc Vương Vũ Lâu, rảo bước đi nhanh, đầu chẳng buồn ngoái lại.

Cơ Linh Yến chờ cho bọn Đường Vô Song đi khỏi, cười khanh khách bước ra :

- Ta biết rằng trên thế gian này, không một người con gái nào nhẫn tâm cả!

Câu nói nàng vừa dứt, Du Bội Ngọc đã ngã ngay xuống đất.

Da mặt chàng tái xanh đến phát sợ, môi giật giật chẳng ngừng, toàn thân run lên lẩy bẩy, cổ gờ tay sờ thử lấy mình, toàn thân nóng hừng hực gần như bốc khói.

Vì khi vàng mây mù “huyết vụ” loăng tan, chàng đã vô ý hít phải một ít, lúc đó đã cảm thấy ngay những bất thường trong người rồi, nhưng mãi dần chế cho đến lúc này, chất độc mới phát tác!

Cơ Linh Yến sợ đến thừ người ra :

- Người... người rốt cục vẫn trúng phải độc của chúng!

Du Bội Ngọc cảm thấy châu thân toàn thân khi nóng khi lạnh bất chừng, tự hiểu rằng đã trúng độc rất nặng.

Nhưng bản tính bao giờ cũng nghĩ cho người hơn cho mình, chàng sợ Cơ Linh Yến thương tâm lo lắng nên nghiêng răng gượng cười :

- Tôi sớm đã biết trúng độc, nhưng... nhưng chất độc này chẳng đáng ngại lắm!

Cơ Linh Yến chau mày :

- Đã biết là trúng độc, tại sao lúc nãy ngươi chẳng nói ra?

Du Bội Ngọc cười buồn :

- Tây Môn Vô Cốt đối với tôi vốn mang sẵn ác ý, nếu khi nãy tôi lộ chút vẻ nào trúng độc, sợ rằng y chẳng để tôi yên đâu, cho nên tôi cố gắng chống chế đến bây giờ!

Tuy rằng nói lên rất đổi khó khăn, nhưng vì Cơ Linh Yến chàng cố gắng giải thích rành mạch, chỉ mong cô gái với tâm tính thơ ngây và thuần khiết ấy hiểu được phần nào những man trá trên cuộc đời.

Cơ Linh Yến thở dài :

- Lòng dạ của con người các ngươi sao mà nhiều rắc rối thế, loài chim không khi nào...

Nhìn gương mặt ngây thơ của nàng đang đượm nét hoang mang, Du Bội Ngọc không khỏi nghe lòng mình nao nao chua xót.

Chàng rất hiểu lời của Tây Môn Vô Cốt chẳng phải là lời nói suông, bọn Quỳnh Hoa Tam Nương Tử nhất định là sẽ chẳng bỏ qua cho chàng. Bảy ngày hạn định ấy chưa chắc chàng đã tránh qua khỏi, huống hồ hiện tại đang trúng độc, không còn đủ sức để đứng lên.

Dù rằng chất độc trong người chưa đến nỗi chí mạng, nhưng chàng thật cũng khó mà hy vọng thoát khỏi độc thủ Quỳnh Hoa Tam Nương Tử.

Giả như hiện giờ có một người nào khác ở bên cạnh may ra có thể giúp được chàng đuổi chất độc ra ngoài hay giúp chàng thoát qua cơn nạn lớn này, nhưng khổ nỗi Cơ Linh Yến chỉ là một thiếu nữ khờ dại, chẳng hiểu mấy sự đời...

Càng nghĩ, Du Bội Ngọc càng oằn nặng âu lo, một khi Quỳnh Hoa Tam Nương Tử trở lại, Cơ Linh Yến cũng không thoát khỏi vạ lây, chàng liền cao giọng :

- Đám bạn chim của cô nương đang đợi đấy, nàng mau đi tìm chúng thôi!

Cơ Linh Yến tròn mắt hỏi :

- Thế còn người?

Du Bội Ngọc cố gắng mỉm cười :

- Tôi... tôi nằm nghỉ ở đây một chốc là khỏi!

Cơ Linh Yến nghiêng đầu ngẫm nghĩ một hồi và nhẹ cười :

- Ta ở đây chơi với người vậy. Chờ lúc nào người khỏi chúng ta cùng đi!

Và nàng ngồi xuống cạnh chàng với một thái độ hết sức vô tư, tuyệt nhiên chẳng biết rằng nguy cơ sẽ đến với Du Bội Ngọc trong chốc lát.

Du Bội Ngọc nghe khí huyết dần dần ngược dồn lên cửa miệng, rồi chỉ phút giây sau hai vành môi cũng cứng đờ theo, muốn nói chuyện không sao nói được, chỉ còn đôi mắt nặng lo âu nhìn người bạn gái...

Khuôn mặt tươi cười của nàng như mờ dần... xa dần...

Tiếng nói giọng cười của nàng càng thoang thoảng như tận nơi nào vọng lại :

- Người đừng lo, khi bọn chim bị bệnh, ta thường ở chơi bên cạnh với chúng, mỗi ngày đút thuốc cho chúng ăn, thuốc của ta hay lắm, người uống xong khỏe lại ngay!

Du Bội Ngọc muốn kêu to lên :

- Tôi chẳng phải là chim, làm thế nào uống thuốc của chim được?

Nhưng khổ nỗi, muốn nói chẳng nói lên lời, Cơ Linh Yến đã nhanh tay nhét vào miệng chàng một viên thuốc nho nhỏ.

Viên thuốc lập tức tan theo nước miếng đi thẳng vào cổ họng, mang theo một hương thơm ngao ngát lạ thường.

Thần trí đang như phiêu phưởng vụt quy tụ trở về, Du Bội Ngọc nghe toàn thân một sự khoan khoái không sao mô tả...

Và chỉ thoáng chốc sau, chàng tự nhiên rơi vào một giấc thật êm đềm, thật ngon say!

X Mỗi khi Du Bội Ngọc vừa nghe thần trí thoang thoảng tỉnh, Cơ Linh Yến lại nhét vào mồm chàng một viên kế tiếp và một sự thư thái khác thường lại trở về với chàng, cơn ngủ lại kéo đến say sưa...

Mỗi lúc chàng chợt tỉnh, câu nói đầu tiên ở cửa miệng là câu thúc giục nàng :

- Cô mau mau trốn đi... mau trốn đi, Quỳnh Hoa Tam Nương Tử có thể trở lại bất cứ lúc nào!

Đến cuối cùng, chàng nghe hồn mình phiêu phiêu ngây ngất, lòng đầy tự tin với tất cả mọi việc xảy ra cho dù Quỳnh Hoa Tam Nương Tử quả tình cờ đến, chàng cũng không cảm thấy có gì phải sợ hãi.

Du Bội Ngọc cũng không hiểu tại sao mình có cảm giác như thế, cũng chẳng hiểu mình đã qua khỏi bấy ngày đây rầy nguy nan đó chưa. Tất cả cái hiểm nguy chết sống hiện giờ, chàng xem như một trò đùa trước mắt.

Hai người không hề rời khỏi gian dân thất nửa bước, mà Quỳnh Hoa Tam Nương Tử chẳng biết sẽ đến ở lúc nào. Và một khi đó Du Bội Ngọc đừng hòng mong sống sót.

Cũng chẳng biết là đã qua bao nhiêu ngày trời, Du Bội Ngọc một hôm chợt cảm thấy mình thật tỉnh táo, toàn thân chẳng có chút ít hiện tượng mê man của kẻ bị trúng độc mà trái lại cảm thấy sảng khoái mạnh mẽ khác thường.

Cơ Linh Yến nhìn chàng mỉm cười :

- Linh được của tôi kể ra cũng không đến nỗi xoàng chứ?

Du Bội Ngọc cười cảm kích :

- Đáng gọi là linh đơn diệu dược, hân hữu thể gian...

Chàng bất chợt đảo mắt nhìn quanh, nhận thấy mình vẫn nằm trong gian phòng hẹp cũ.

Tuy xác chết và máu người đã được quét dọn sạch sẽ nhưng chàng cũng chợt nhớ đến Quỳnh Hoa Tam Nương Tử, rúng động hỏi ngay :

- Tôi đã ngủ được mấy đêm ngày?

Cơ Linh Yến đáp :

- Hình như là tám chín hôm gì rồi!

Du Bội Ngọc thất thanh kêu lên :

- Chín đêm ngày?... Bọn họ có đến không?

Cơ Linh Yến phì cười :

- Sao? Người nhớ họ à?

Du Bội Ngọc cười khở :

- Làm gì mà nhớ họ? Tôi... tôi chỉ hơi lạ là tại sao họ không đến?

Cơ Linh Yến đứng dưng :

- Thế tại sao người chẳng đi, không lẽ định chờ họ đến?

Du Bội Ngọc bật dậy ngay :

- Phải lắm! Nhất định họ không sao ngờ được tôi vẫn ở nơi đây chẳng đi và có lẽ họ đuổi theo tôi nơi chốn nào xa rồi!

Kéo lấy tay Cơ Linh Yến, chàng nói tiếp :

- Tuy rằng làm như thế là quá ư mạo hiểm, nhưng tình thế đã quá bắt buộc không còn cách gì hơn. Mà chính đó cũng là biện pháp cực hay khó ai nghĩ đến nổi.

Cô lại tìm ra được, tôi quả thật không ngờ!

Cơ Linh Yến cười ngây ngô :

- Biện pháp chi mà hay? Ta thật không hiểu người nói gì?

Du Bội Ngọc nhìn nàng sững sờ, tia mắt chàng soi mói nhìn lên khuôn mặt ngây thơ và vô tư của nàng, hoang mang chẳng hiểu nàng thật tình ngây ngô vô tri, làm bừa mà trúng cách, hay là dưới lớp khờ khạo đó, ẩn chứa một trí tuệ tuyệt luân?

Vì những con người trí tuệ tuyệt vời, có những lúc kẻ thế tục khó mà nhìn ra nổi.

Chàng chợt nhớ ra một việc, gian khách sạn tuy ở nơi hoang tịch, nhưng chưa phải là một chốn không có dấu chân người.

Thế tại sao trong khách sạn bao nhiêu mạng chết chóc, lại không có một ai đến tra vấn hỏi han?

Và những người bị treo trên cây kia còn sống sót hay đã chết, có ai đã cứu chữa cho họ chẳng? Và trong khách sạn hiện giờ không có một người, chả lẽ không có người quản lý. Nếu quả thật tình không có người quản lý, tại làm sao chàng có thể ở suốt bảy tám ngày?

Quả thật những câu hỏi hóc búa khiến người phải đau đầu nhức óc, dù cho Du Bội Ngọc có thật tình tảo cũng không tìm ra đáp số, thì với một cô gái như Cơ Linh Yến chẳng hiểu sự đời kia làm sao nghĩ ra nổi?

Một ý niệm hoài nghi không khỏi dâng lên trong tâm khảm, tia mắt chàng tự nhiên dời về hướng Cơ Linh Yến đang vỗ tay nhảy múa xa xa dưới ánh mặt trời...

“Phải chăng nàng thật sự chẳng ngu dại như ta tưởng mà chỉ vờ vĩnh để che giấu một trí óc tuyệt thông minh? Và bao nhiêu ngày nay, đã có người đến đây thay nàng giải quyết đi mọi việc, thế sao nàng chẳng chịu nói ra?”

Một ý niệm lại vang lên, chàng thở dài tự trách lấy mình :

- Người ta không ngại lao nhọc cứu lấy mình, thế mà mình trái lại cứ ôm lòng hoài nghi, quả là một điều bậy bạ. Giả như nàng thật sự có ác tâm thì nàng đâu dễ cứu ta?

Cơ Linh Yến bỗng chạy về hướng chàng, tươi cười cất tiếng :

- Chúng vừa cho ta hay, phía trước đây không xa có chỗ rất vui, chúng mình cùng đi xem nhé!

Du Bội Ngọc thừa hiểu tiếng “chúng” mà nàng nói lên kia, tất nhiên là ám chỉ những con chim nhỏ của nàng.

Dưới ánh nắng vàng tươi, đôi má này hồng mịn như những quả đào vừa chín mọng, đôi mắt sáng ngời trong niềm vui, càng nói lên nét vô tư không biết chi là âm trá của cuộc đời!

Du Bội Ngọc càng thêm cảm thấy sự đa nghi không phải của mình, nên muốn hết sức chiều ý nàng để chuộc lại điều chẳng phải đó.

Chàng cười lên thật dịu :

- Bất luận cô muốn đi đâu, tôi cũng đưa cô đi cả!

Ánh mắt Cơ Linh Yến sáng ngời lên niềm hân hoan, nàng ôm chầm lấy Du Bội Ngọc, hôn lên má chàng chẳng chút ngại ngần hay e thẹn :

- Người tốt quá!

Như một con chim sẻ, nàng tung tăng đi trước dẫn đường, Du Bội Ngọc lẻo đẻo cất bước theo sau.

Nhìn thấy vẻ hớn hởi của nàng, chàng cũng đầm vui lây, cái ám ảnh Quỳnh Hoa Tam Nương Tử đang đè chặt tâm tư, cũng dần dần tiêu biến.

Đi một lúc, Cơ Linh Yến quay đầu lại hỏi :

- Chỗ ấy khá xa, người có mệt không?

Du Bội Ngọc cười :

- Tinh thần tôi chưa bao giờ thấy khỏe như bây giờ!

Cơ Linh Yến vỗ tay reo :

- Đây là hoàn toàn nhờ vào linh dược của ta, bây giờ sau khi uống thuốc xong, cũng bay thật cao thật nhanh!

Đến giữa trưa, hai người vào một quán cơm lót dạ, Cơ Linh Yến ăn rất ngon lành, trái lại Du Bội Ngọc cứ chống đũa ngồi ngó, không muốn ăn gì cả.

Ăn xong, hai người lại tiếp tục lộ trình, Du Bội Ngọc chỉ nghe hai mắt mình nặng trĩu, buồn ngủ vô cùng, bao nhiêu cái khỏe khoắn lúc này, chẳng hiểu tan biến đi đâu mất!

Cơ Linh Yến cười lên không ngớt tiếng :

- Sắp đến nơi rồi... người có thấy mệt chẳng?

Thấy nét vui tươi của nàng, Du Bội Ngọc không nỡ làm nàng mất hứng, gắng gượng đáp :

- Không mệt lắm!

Và không dần được, chàng hỏi tiếp :

- Mà nơi nào thế?

Cơ Linh Yến chớp chớp mắt :

- Nhất định là nơi đó sẽ làm người vô cùng kinh ngạc!

Mặt trời đã ngả hoàng hôn, phóng mắt nhìn ra phía trước xa xa, khói chiều đó đây bốc lên cuồn cuộn, hình như nơi sắp đến là một thị trấn to tát, khách lữ hành mỗi lúc một thêm đông.

Cơ Linh Yến càng phấn khởi bao nhiêu, thì Du Bội Ngọc trái lại càng khó chịu, lừ đừ bấy nhiêu, chỉ muốn nằm lăn ra đất ngủ ngay.

Đi qua một tòa trang viện, Cơ Linh Yến vụt cười hỏi :

- Người có biết ở đây là đâu chẳng?

Du Bội Ngọc uể oải lắc đầu :

- Không biết!

Cơ Linh Yến nghiêm trang nói tiếp :

- Đây là “Kim Xác Trang”, vị chủ trang là La Lương Tử, một tay đại phú ông, lại còn biết võ công. Chỉ có tánh người quá ư nhỏ nhen, bình thời rất tần tiện, cho đến người làm cũng không dám mướn nhiều!

Dù lúc ấy, Du Bội Ngọc làm biếng cả việc chuyện trò, nhưng nghe xong, động ngay tính tò mò, vội hỏi :

- Sao cô biết được những điều đó?

Cơ Linh Yến thản nhiên :

- Tự nhiên là đám bạn chim của ta cho biết!

Du Bội Ngọc đành cười :

- Đám bạn chim của cô kể ra cũng biết khá nhiều chuyện đấy!

Cơ Linh Yến cười đắc ý :

- Chúng tôi ngày bay đó bay đây, chuyện chi trên đời không làm sao dấu nổi với chúng!

Du Bội Ngọc thở ra :

- May là có tâm tính thiện lương, bằng không những gì kín đáo của mọi người cô đều hiểu rõ hết!

Cơ Linh Yến cười khanh khách ; - Nghe nói, người nào hiểu được tiếng chim, sẽ có lúc phát đại tài mà cũng có lúc gặp rủi ro vô cùng. Người có biết câu chuyện cổ tích của gã Công Dã Tràng chứ?

Tuổi thơ ấu, Du Bội Ngọc đã từng ngồi dưới bóng cây, nghe cha kể chuyện Công Dã Tràng, một con người biết nghe được tiếng chim...

Một hôm nghe chim gọi tên mình rằng :

- “Công Dã Tràng, Công Dã Tràng, núi Nam có con dê non, người xơi thịt, ta xơi gan lòng!” “Chàng liền xách cung tên bắn được con dê, vác về nhà nhưng lại quên không chừa lại gan lòng cho chim, chim nổi giận tìm cách hại chàng suốt nửa thì bỏ mạng!” Câu truyện tuy rất thú vị nhưng giờ đây Du Bội Ngọc chẳng những biếng kể mà biếng cả nghe, cho đến biếng cả nghĩ ngợi, đầu óc mê mê mết mết, bước đi xiêu vẹo chỉ chực té ngã.

Cơ Linh Yến kéo tay chàng cười cười :

- Đến rồi! Vào đi thôi!

Du Bội Ngọc cố mở mắt ra, thấy phía trước là một tòa trang viện, quy mô to tát, cánh cửa sơn bóng loáng đỏ ngời, khí khái quả phi phàm.

Cơ Linh Yến lại nói :

- Bên trong này vui lắm, chúng ta vào xem!

Du Bội Ngọc cười thăm nào :

- Đây là nhà của người ta, làm sao mà vào xem được?

Cơ Linh Yến quả quyết :

- Không sao, cứ vào đi!

Và không chờ Du Bội Ngọc phản ứng ra sao, nàng chụp tay kéo thẳng vào trong.

Bên trong là một khoảng viện đường bát ngát, sảnh đường bố trí thật cao sang.

Cơ Linh Yến ngang nhiên tiến bước thẳng vào, cũng chẳng có ai tiến ra ngăn trở.

Sân viện được quét dọn hết sức khang trang, tuyệt không phải là tòa trang viện hoang vu, không có chủ.

Du Bội Ngọc không dần được, lên tiếng khuyên :

- Thưa khi chủ nhà không có ở đây, chúng ta mau trở ra đi thôi!

Cơ Linh Yến chẳng buồn để ý lời chàng, trái lại quát to lên :

- Sao chưa châm trà?

Quả nhiên, không bao lâu có một gã đàn ông áo xanh bưng vào chiếc khay nhỏ, trên để hai chum trà, cung kính đặt trên bàn và lẳng lặng cúi đầu trở gót.

Cơ Linh Yến hớp một ngụm trà và nói :

- Bụng ta đói rồi!

Nàng vừa dứt lời, bên trong dường như đã có người đặt sẵn, nên rượu thịt lập tức được dọn ra.

Và cũng y như gã đàn ông áo xanh trước, nhưng kẻ bưng rượu thịt ra, thái độ cũng thật là cung kính, chẳng những không nói một lời, mà cũng không kẻ ngược mắt nhìn khách, gằm đầu lẳng lặng rút lui.

Du Bội Ngọc nhìn đến phát sửng, chàng cứ ngỡ là mình đang nằm mộng.

Cơ Linh Yến so đũa cười khanh khách :

- Ăn đi chứ, còn khách sáo gì nữa!

Nhưng Du Bội Ngọc nuốt làm sao cho vô, chàng ngồi im đưa mắt nhìn cô bạn gái ăn một cách ngon lành, rồi không sao dần được, chàng hỏi :

- Chủ nhân ở đây, hình như cô có quen phải không?

Cơ Linh Yến làm thỉnh gằm đầu ăn nốt, đột nhiên nàng xô mạnh chiếc bàn, khiến bao nhiêu bát đĩa đều rơi xuống đất loảng xoảng bể nát.

Giọng nàng hằn học quát lên :

- Bậy đâu?

Ba bốn tên đại hán áo xanh hốt hoảng chạy ra, sắc mặt người nào cũng lộ đầy nét kinh hoàng, cúi đầu sợ sệt trước mặt Cơ Linh Yến chẳng dám thở mạnh.

Cơ Linh Yến trừng mắt hầm hầm :

- Chén hải sâm chân vịt mặn không chịu được, người nào đã nêm thế?

Một tên hán tử quỳ mọp xuống đất, run rẩy :

- Dạ... chính tiểu nhân!

Cơ Linh Yến cười gằn :

- Người định cho ta chết hẳn phải không?

Du Bội Ngọc không nhin được :

- Họ chẳng có nể qua thì làm sao biết được hẳn hay nhạt, đâu có thể trách họ được! Huống hồ chúng ta đang là kẻ ăn chực cơm của người, có đâu lại giận hờn như vậy?

Cơ Linh Yến nhoẻn miệng cười :

- Tôi thật chẳng biết chuyện, người chớ buồn!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Cô...

Chàng chưa kịp dứt lời, tên hán tử nọ đã lớn tiếng nói :

- Tiểu nhân không nên bưng món ăn quá hẳn lên, tiểu nhân tội đáng chết, bàn tay bưng đồ ăn lại càng đáng chết...

Cùng với tiếng chết vừa thoát ra khỏi miệng, hán tử áo xanh rút phăng đoản đao cài bên hông ra chặt đứt một bên tay mình.

Du Bội Ngọc giật bắn mình kinh hãi.

Tên hán tử áo xanh tuy đau đến mồ hôi vã đầy trán nhưng không dám một tiếng rên rỉ, tay phải nâng lấy cườm tay bị chặt cụt, máu tươi không ngớt phun vọt ra, vẫn chưa dám đứng lên.

Cơ Linh Yến gật gù cười :

- Như thế là được đấy!

Du Bội Ngọc rung động đổi sắc :

- Tại sao... tại sao cô biến đổi thành ác độc quá thế?

Cơ Linh Yến đứng dưng :

- Chúng không phải là chim, thì tại làm sao ta phải xót thương chúng?

Du Bội Ngọc hần học :

- Con người lại chẳng bằng chim à?

Cơ Linh Yến cười nhìn chàng :

- Tại họ cam tâm làm như thế, sao người lại trách ta?

Du Bội Ngọc giận dữ, to tiếng :

- Trên đời không một kẻ nào lại cam tâm tình nguyện tự hủy lấy thân thể của mình!

Cơ Linh Yến chẳng buồn đáp, dời mắt sang gã hán tử vừa chặt đứt bàn tay :

- Các người đều tự nguyện nghe theo lời của ta phải không?

Đám hán tử áo xanh đồng thanh đáp :

- Thưa phải!

Cơ Linh Yến gật đầu :

- Vậy thì mỗi người chặt đứt hai lông tay của bàn tay trái mình cho ta xem!

Du Bội Ngọc nghe xong cơ hồ nhảy dựng người lên khỏi ghế, nhưng đám đại hán nọ không ngờ lại rút đao ra, tiện đứt hai lỏng tay của chính mình, những tiếng phập phập nối tiếp nhau nghe đến lạnh cả da lưng.

Cơ Linh Yến lại lên tiếng hỏi :

- Các người làm như thế, là cam tâm tình nguyện, phải không?

Lũ hán tử nọ chẳng kể đến máu đang chảy ròng ròng nơi bàn tay, tranh nhau đáp :

- Thưa phải!

Cơ Linh Yến thần nhiên hỏi tiếp ; - Các người chẳng những không cảm thấy đau đớn, mà trái lại còn thấy rất khoan khoái trong lòng, phải chăng?

Lũ hán tử lại đáp lên một lượt :

- Thưa phải, chúng tiểu nhân khoan khoái vô cùng!

Cơ Linh Yến cười lạnh :

- Đã khoan khoái, sao chẳng cười lên?

Tuy tên nào cũng đau đớn đến tháo ướm mồ hôi đầu nhưng cũng cố nhanh miệng cười ngay, nhả răng mà cười, một nét cười nguy dị dễ sợ!

Du Bội Ngọc cảm thấy da lưng mình hơi ớn ớn, mồ hôi lạnh nườm nượp túa ra.

Đám hán tử kia tuy quả thật đều là những con người sống, nhưng lại y như là những con búp bê biết động đậy, Cơ Linh Yến sai sử thế nào, chúng rầm rập tuân theo thế ấy.

Nếu Du Bội Ngọc không tận mắt mọi tình hình, dù bất cứ nghe ai thuật lại, chàng cũng không làm sao tin nổi trên thế gian này lại có chuyện quái dị dường ấy!

Cơ Linh Yến quay sang chàng mỉm cười :

- Người có biết tại sao họ lại nghe lời ta như thế không?

Du Bội Ngọc hoang mang :

- Họ... họ...

Chẳng đợi chàng nói dứt, Cơ Linh Yến tiếp lời :

- Chỉ vì họ đã đem linh hồn bán cho ta rồi!

Tóc lông Du Bội Ngọc cơ hồ dựng lên từng sợi, chàng hốt hoảng kêu lên :

- Cô... cô điên rồi...

Cơ Linh Yến vụt cười lên lạnh lạnh :

- Chẳng những ta mua linh hồn của họ, mà cả đến linh hồn của người ta cũng sắp mua đứt luôn. Không phải chị họ biết nghe lời ta, mà chính người cũng sẽ phải nghe lời ta!

Bị chạm vào lòng tự tôn, Du Bội Ngọc rống lên :

- Cô... cô dám nói như thế...

Cơ Linh Yến cười dài ngắt lời :

- Hiện giờ hai chân người đã nhũn ra, khí lực toàn thân chẳng còn, không sao đứng lên nổi, ta chỉ cần đẩy nhẹ một ngón tay, cũng dư đủ xô người ngã xuống!

Nghe xong, Du Bội Ngọc liền đứng phắt dậy, và quả nhiên hai chân chàng như xùn xuống, chàng rơi phịch trở xuống ghế liền.

Cơ Linh Yến cười lạnh, nói tiếp :

- Chỉ chốc sau nữa, toàn thân người sẽ lúc nóng lúc lạnh, rồi tiếp đẩy lại nhức nhối và ngứa ngáy lạ lùng, như bị muôn ngàn con kiến thi nhau bò cắn thịt da...

Quả đúng như lời Cơ Linh Yến, chẳng cần đợi lâu mà ngay bây giờ, chàng cũng đã nghe có những cảm giác như trên rồi!

Giọng chàng rung lên :

- Chính... chính do cô hạ độc phải không?

Cơ Linh Yến cười thật ngây ngô :

- Trừ ta ra, thì còn ai nữa chứ?

Hai hàm răng của Du Bội Ngọc lớp lớp cớp nhíp vào nhau :

- Tại sao cô không giết tôi ngay cho rồi?

Cơ Linh Yến nhướng nhướng mày :

- Một kẻ hữu dụng như người, giết đi có phải đáng tiếc không?

Mồ hôi không ngừng đầm đầy vàng trán, Du Bội Ngọc thở hắt một hơi dài :

- Bây giờ cô định làm gì tôi đây?

Cơ Linh Yến đáp :

- Hiện giờ tuy người đã sa vào địa ngục, nhưng chỉ cần đem linh hồn bán cho ta, ta sẽ đưa người lên một chỗ “Thiên Đường”, mà không chừng còn vui vẻ hơn Thiên Đường là khác!

Du Bội Ngọc nghe trong người còn đau nhức, càng lúc càng hành hạ dữ dội, chàng rên rỉ hỏi :

- Bây giờ cô muốn tôi phải làm gì?

Giọng nói của Cơ Linh Yến trầm lặng lại, một giọng nói thật ghê sợ mà chàng chưa từng nghe qua :

- Bây giờ, người tức khắc đến Kim Xác Trang, tàn sát tất cả hai mươi ba nhân số lớn nhỏ trong trang, đừng chừa một tên nào... số tài sản mà La Tử Lương khổ nhục tạo nên, ta hiện tại đang cần có chuyện tiêu xài!

Du Bội Ngọc cười thê thảm :

- Ta bây giờ mà đủ sức giết người à?

Cơ Linh Yến gật gù :

- Bây giờ người không thể giết người, nhưng khi đến Kim Xác Trang, lập tức người sẽ biến thành sức mạnh vô song, nếu không đem ra sử dụng ngay, con người người có thể nổ tan vì sức mạnh không lối thoát đó!

Sự đau đớn quá mức trong cơ thể, khiến Du Bội Ngọc hoàn toàn mất hẳn sáng suốt của lương tri, chàng cơ hồ muốn liều lĩnh tất cả...

Nhưng vừa vụt chạy ra cửa, chàng lập tức quay trở vô rên rỉ :

- Ta không thể làm như vậy được!

Cơ Linh Yến cười nửa miệng :

- Ta tin rằng người sẽ phải làm! Có dám đánh cuộc với ta không?

Du Bội Ngọc cắn môi rít lên :

- Ta cứ ngỡ cô là một thiếu nữ vô tư thuần khiết, chẳng ngờ cô chỉ giả vờ ra như thế mà thôi!

Chàng ngừng lại hừ lên một tiếng và nói tiếp :

- Hừ! Cô cứ vờ ra như thế, để không một ai để ý đề phòng! Hừ... cô còn độc hơn cả Cơ Linh Phong một bậc!

Cơ Linh Yến cười bí mật :

- Vậy người cho ta là ai?

Du Bội Ngọc không khỏi ngược nhìn nàng, từ đôi mắt ngây thơ thuần khiết đó, đột nhiên ánh ngời lên như đôi mắt của chim ưng.

Du Bội Ngọc vụt nghe sau lưng mình ớn lạnh :

- A... Cô đúng là Cơ Linh Phong!

X Cơ Linh Phong bật cười lạnh lạnh :

- Suốt mười mấy ngày trời làm tên ngốc, bây giờ thì người đã hiểu rồi chứ?

Người thật sự tưởng rằng ta biết được tiếng của loài chim à? Không ai trên thế gian này hiểu nổi được ngôn ngữ của giống chim, dù cho cái con khùng Cơ Linh Yến đó vị tất đã hiểu nổi. Những điều mà ta biết, toàn do bao nhiêu tâm lực của ta đổi lại, cho đến người cũng chẳng biết, thì chim làm sao mà biết được. Người tự cho là mình thông minh, thế mà một đạo lý xoàng như thế lại không nghĩ ra!

Du Bội Ngọc nghe chân thân mình như lạnh ngắt :

- Thảo nào cô cứ mãi theo tôi? Thảo nào cô đã đoán được Quỳnh Hoa Tam Nương Tử tuyệt không quay trở lại, rồi đến gian khách sạn nhỏ nọ...

Cơ Linh Phong ngắt lời :

- Người tuy trúng chất độc của Quỳnh Hoa Tam Nương Tử nhưng chẳng nặng lắm. Và hình như người đã uống qua một loại linh đơn đơn gì, nên đối với các độc tánh có sức đề kháng rất mạnh...

Du Bội Ngọc vụt kêu lên :

- Đúng thế! Côn Lôn “Tiểu Hoàn Đơn”!

Cơ Linh Phong gật đầu cười :

- Phải rồi! Nhưng dù cho Côn Lôn “Tiểu Hoàn Đơn” có giải được trăm độc, nhưng đối với “Cực Lạc Hoàn” của ta thì không thể...

Du Bội Ngọc rung mình kinh khiếp :

- “Cực Lạc Hoàn”! Phải chăng tôi đã bị “Cực Lạc Hoàn” của cô hại đến nông nỗi này? Không lẽ bọn người kia đều trúng phải chất độc “Cực Lạc Hoàn”, mới đem cả linh hồn mà bán cho cô?

Cơ Linh Phong nghiêm mặt :

- Nếu đem “Cực Lạc Hoàn” của ta ví thành độc dược là người có ý sỉ nhục ta vậy. Người hiện giờ tuy thống khổ vô biên, nhưng một khi uống xong viên “Cực Lạc Hoàn”, chẳng những sự thống khổ lập tức tiêu tán mà tinh thần vụt tăng lên trăm lần, cả một đời người cũng chưa bao giờ cảm thấy một sự khoan khoái đường ấy!

Du Bội Ngọc run lên :

- Phải chăng “Cực Lạc Hoàn” là một thứ ma túy bắt người phải nghiện? Trúng phải chất độc của nó, mỗi ngày nhất định phải uống, bằng không sẽ bị hành hạ đau đớn không sao chịu nổi?

Cơ Linh Phong cười ngặt ngặt :

- Đúng, đúng lắm! Trong thuốc “Cực Lạc Hoàn” của ta có pha trộn một thứ hoa quả lạ sản xuất từ Tây Phương Thiên Trúc, tên gọi là “Phù Dung Hoa”, không một sắc hoa nào trên thế gian này đẹp bằng nó, nhưng quả của nó mới thật là quý hơn, làm cho người ta khoan khoái còn hơn cả lên thiên đàng, đồng thời làm người ta đau đớn còn hơn cả xuống địa ngục!

Nàng chợt quay qua đám đại hán đang đứng khoanh tay sau lưng :

- Có phải các người đang sống một cách khoan khoái không?

Đám đại hán cùng gật đầu lia lịa :

- Chúng tiểu nhân chưa bao giờ cảm thấy khoan khoái như hiện thời!

Cơ Linh Phong lại hỏi :

- Nếu như ta không cho các người uống “Cực Lạc Hoàn”?

Da mặt của đám hán tử áo xanh vụt nổi vòng lên giật giật, ánh mắt bộc lộ một sự kinh hãi tuột cùng, một sự sợ hãi chính từ nội tâm dâng lên.

Cả bọn dập đầu van vãn :

- Xin cô nương dung mạng, dù cô nương sai bảo tiểu nhân bất cứ một điều gì, chỉ cần cô nương mỗi ngày ban cho một viên “Cực Lạc Hoàn” thôi ạ!

Cơ Linh Phong cười rờn rợn :

- Vì một viên “Cực Lạc Hoàn”, các người cũng không tiếc bán cả cha mẹ vợ con mình phải không?

Đám hán tử áo xanh rạp đầu đáp :

- Thưa phải!

Quay đầu qua Du Bội Ngọc, Cơ Linh Phong nheo mắt cười :

- Tuy người không có cha mẹ vợ con để mà bán như chúng, nhưng người có thể bán lấy bản thân, dùng cái thể xác bằng xương bằng thịt của người mà trao đổi, người sẽ đổi lại được một sự khoan khoái tột cùng của linh hồn, như thế không đáng giá hay sao?

Du Bội Ngọc nghe mồ hôi lạnh tuôn khắp thân thể, giọng chàng như lạc đi :

- Tôi... tôi...

Tiếng nói của Cơ Linh Phong chuyển thành hết sức dịu dàng :

- Người không có cách gì chống chế lại được cơn thuốc hành hạ. Trong tám chín hôm liền, ngày nào ta cũng tăng gia số lượng “Cực Lạc Hoàn” cho người uống, bây giờ sự ghiền “độc” của người nặng hơn tất cả bọn chúng, tất nhiên sự đau đớn mà người sẽ chịu đựng, không một ai có thể chịu đựng nổi, hãy ngoan ngoãn mà nghe theo lời ta là khôn đấy!

Du Bội Ngọc mím chặt hai hàm răng không đáp, mà dù có muốn đáp, thì giờ chàng cũng chẳng còn đủ sức lực đâu mà mở miệng nổi.

Cơ Linh Phong đánh thêm một đòn tâm lý cuối cùng :

- Sớm bằng lòng chừng nào là đỡ khổ cho chừng ấy, bằng không người sẽ chịu khổ một cách vô bổ mà thôi. Vả lại, sớm muộn gì người cũng không thoát khỏi phải cúi đầu nghe theo ta!

Chậm rãi lôi từ người là một lọ ngọc màu xanh biếc, Cơ Linh Phong đổ ra từng viên thuốc màu đen thẫm, kèm theo một mùi thơm kỳ lạ bay loăng khắp phòng.

Đám đại hán áo xanh, đôi mắt hau háu thèm thuồng nhìn chăm vào viên thuốc, ti tiện như một bầy chó đói trông thấy cục xương.

Cơ Linh Phong đưa viên thuốc ra nhử ở trước mặt Du Bội Ngọc, nhếch miệng cười :

- Ta biết là người không sao nhịn nổi, chỉ bằng uống trước lấy một viên rồi đi làm việc... chỉ cần người gật đầu ưng chịu là ta tin người ngay!

Du Bội Ngọc hai tay bấm chặt vào nhau cơ hồ rướm máu :

- Không, không! Ta không uống!

Giọng của Cơ Linh Phong càng hết sức dịu dàng :

- Hiện giờ, người chỉ cần gơ tay ra là có thể từ địa ngục bay thẳng lên thiên đường! Một sự khoái lạc dễ dàng như thế, nếu người chẳng muốn thì quả là rất ngu!

Du Bội Ngọc không khỏi hau háu nhìn vào viên thuốc, tia mắt bộc lộ một sự thèm khát tuyệt cùng, chỉ cần thò tay ra là được ngay, chàng có đủ can đảm để khước từ không?

Và bàn tay chàng đã rung rung chầm chậm thò dần ra...

Cơ Linh Phong nụ cười thêm dịu :

- Mau lấy đi cho rồi, còn chần chừ gì nữa?

Đám đại hán áo xanh lúc ấy đã quỳ mọp xuống đất, hồng hộc thở lên như bầy chó đói.

Góc mắt của Du Bội Ngọc bất chợt nhìn về phía họ, đột nhiên chàng nghĩ đến chỗ, nếu như chàng uống xong viên “Cực Lạc Hoàn” kia, chàng cũng sẽ biến thành ti tiện y như họ, suốt đời thuần phục dưới bàn chân của Cơ Linh Phong để mong nàng ban cho một viên “Cực Lạc Hoàn”, suốt đời làm một tên nô lệ cho nàng, trầm luân mãi trong sự đau đớn ti tiện, không làm sao ngóc đầu lên nổi...

Mồ hôi hột vọt tháo ướt cả người, thấm lạnh cả vạt áo, Du Bội Ngọc bất thần rống lên một tiếng vung chân đá ngã hai tên đại hán, rồi như một kẻ điên lao tuốt ra ngoài...

Cơ Linh Phong chẳng buồn ngăn cản, chỉ lạnh lùng nhếch mép :

- Muốn, người cứ đi! Chỉ cần nhớ rằng, khi nào sự đau đớn làm người không chịu đựng nổi, cứ tùy tiện quay về đây, viên “Cực Lạc Hoàn” luôn luôn để dành cho người, trở lại đây là người lập tức được giải thoát.

Một nụ cười hiểm độc thoáng nở trên vành môi, Cơ Linh Phong chậm rãi nói tiếp :

- Dù chân người có bị xích bằng dây sắt, người cũng sẽ quay về đây. Hay dù người có bị chặt đứt đi đôi chân, người cũng tìm cách lết về đây mà thôi!

16. Quỳnh Hoa Tam Nương

Du Bội Ngọc bất kể phương hướng, chạy tuôn ra ngoài đồng trống lẫn lộn, vùng vẫy trên nền đất cát nóng bỏng.

Y phục trên người chàng đều rách bươm ra, chân thân xây xước vết trầy.

Nhưng chàng hình như không hề cảm thấy, vì một chút đau đớn của xác thịt bên ngoài, làm sao so sánh được cái thống khổ phát sinh từ trong linh hồn.

Chưa từng đắm mình trong cảnh ngộ đó, tất không làm sao tưởng tượng nổi cái thống khổ tột cùng đó.

Thậm chí chàng đâm cả đầu vào núi đá, máu từ những lỗ thủng xối ra ướt đầm khắp da đầu.

Tay chàng cào, đâm xước cả da ngực... nhưng tất cả mấy hành động của chàng đều vô dụng. Tại chàng không ngớt vang lên câu nói của Cơ Linh Phong :

- “Khi nào sự đau đớn làm người không chịu nổi, người cứ tùy tiện quay về đây... người lập tức được giải thoát”.

Giải thoát! Giải thoát!

Hai tiếng nói đơn giản ấy, cho đến bây giờ Du Bội Ngọc mới hiểu được thâm thía cái ý nghĩa của nó.

Bao nhiêu sự giày vò của thể xác vừa qua, chàng chỉ mong ở một sự giải thoát mà thôi.

Và bây giờ... bây giờ thì chàng hết chịu đựng nổi nữa rồi. Dù phải bán đi thể xác mình, bán cả linh hồn của mình, hay bán tất cả những cái gì có được để đổi lại một sự giải thoát, chàng cũng bán nốt mà bất cần hậu quả thể nào!

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Cơ Linh Phong, Du Bội Ngọc như một con trâu điên say nắng hồng hộc quay trở lại.

- Hay quá, rốt cuộc thì người cũng bị chúng ta tìm được!

Một giọng cười trong vắt vang lên và liền theo đấy ba bóng người thon thon, nhẹ nhàng như ba cánh én vụt lướt ra chen mất lối đi.

Không cần nhìn mặt họ, chỉ cần nhìn ba chiếc nón đen nhánh dưới ánh mặt trời, Du Bội Ngọc cũng nhận ngay ra họ là “Quỳnh Hoa Tam Nương Tử”.

Nhưng bây giờ, đối với Quỳnh Hoa Tam Nương Tử, Du Bội Ngọc không còn chút gì cảm thấy sợ hãi, đôi mắt đỏ long lên vì gân máu, chàng rít lên :

- Xê ra! Xê ra cho ta đi!

Nhìn thấy dáng sắc của chàng, Quỳnh Hoa Tam Nương Tử mặt không khỏi cùng lộ sắc lạ lùng.

Ba chị em nhìn nhau một thoáng và Thiết Hoa Nương nhú mày lên tiếng :

- Một trang mỹ nam tử như thế, sao bỗng dưng biến thành như dã thú?

Nàng chưa dứt lời, Du Bội Ngọc đã xồng xộc xông qua.

Tuy sức mạnh của chàng lúc ấy vô cùng, nhưng chỉ là thứ sức mạnh phát xuất từ bản ngã, một sức mạnh của dã thú không hơn không kém.

Chàng quên đi cả phương thức sử dụng nội lực một cách khéo léo hơn.

Do đó, Thiết Hoa Nương chỉ cần khê ngay chân ra, Du Bội Ngọc đã ngã chúi nhủi về phía trước.

Ngân Hoa Nương lập tức dậm chân lên sống lưng chàng kinh ngạc :

- Cái gã này cho đến võ công cũng quên tuốt!

Kim Hoa Nương nói tiếp :

- Hay là Hương Hồn đã nhìn lầm, gã này không phải là hấn?

Thiết Hoa Nương lắc đầu :

- Khuôn mặt này thì không thể nào nhìn lầm được. Có điều là khi Hương Hồn gặp hấn, tuy nhìn ra thần sắc hấn hơi khác thường, đến đổi Hương Hồn phóng tín hiệu lên, gã này cũng chẳng hay biết, nhưng chưa có tác tộ như bây giờ.

Du Bội Ngọc không ngớt lăn lộn, vùng vẫy, tay chân chồi đập, miệng rên rĩ :

- Van... van các cô... thả tôi ra...

Ngân Hoa Nương cười lại :

- Người tưởng là ta có thể tha cho người à?

Du Bội Ngọc lại rên rĩ :

- Các người không chịu thả tôi, thả giết tôi đi là hơn!

Kim Hoa Nương thở dài :

- Người làm sao biến đổi ra như thế, phải chăng đã trúng phải chất độc gì?

Du Bội Ngọc lại rên rĩ :

- “Cực Lạc Hoàn”... “Cực Lạc Hoàn”! Trời ơi, van các người cho tôi một viên “Cực Lạc Hoàn”!

Kim Hoa Nương trở mắt :

- Cái chi là “Cực Lạc Hoàn”?

Du Bội Ngọc nói như người trong cơn sáng :

- Cái chi tôi cũng bằng lòng cả! Tôi bằng lòng làm nô lệ của nàng, tôi đi giết chết La Tử Lương ngay...

Thần trí chàng gần như hoàn toàn mê loạn, không còn phân biệt ai là ai!

Kim Hoa Nương không khỏi rúng động :

- Quả lợi hại cho thứ “Cực Lạc Hoàn”, có thể khiến một con người quật cường dễ dàng cúi đầu chịu nô lệ cho kẻ khác. Ta thật nghĩ chẳng ra cái mà gọi là “Cực Lạc Hoàn” là cái chi?

Thiệt Hoa Nương nhú mày ngẫm nghĩ một lúc :

- Bất luận thế nào, chúng ta cứ mang hấn đi rồi sẽ nghĩ sau!

Ngón tay nàng nhẹ búng lên thành tiếng, lập tức từ những triền núi gần đấy, có mấy thiếu nữ vận quần áo chèn hiện ra...

Trên tay họ cầm sẵn một chiếc túi ta màu xám, không mấy chốc, họ đã nhét gọn Du Bội Ngọc vào trong.

Không hiểu chiếc túi được dệt bằng một loại tơ chi mà vô cùng kiên cố, Du Bội Ngọc dù bên trong đâm đá lung tung, hét la gào thét, cũng vô phương thoát ra được.

Tất nhiên Cơ Linh Phong không sao ngờ được Du Bội Ngọc có thể bị người nhốt kín vào túi. Bằng chẳng vậy, dù có phải bò, hấn Du Bội Ngọc cũng ráng bò trở về!

Kim Hoa Nương nhú mày dăm chiêu :

- Xem cách trúng độc của hấn thật là lạ, không hiểu phải giải bằng cách nào, và trong giang hồ có ai biết được cách giải nó chẳng?

Thiệt Hoa Nương cười lạnh :

- Cho đến chúng ta cũng bó tay thì trên đời này còn có ai có thể giải nổi?

Kim Hoa Nương cau mặt :

- Không lẽ chúng ta cứ đứng ỳ ra mà nhìn hấn như thế à?

Ngân Hoa Nương lạnh lùng :

- Đại tỷ đừng quên hấn là kẻ thù của ta. Dù cho hấn không trúng độc chúng ta cũng phải giết hấn. Tại sao lại cứu hấn chứ?

Kim Hoa Nương không dần được tiếng thở dài :

- Tuy hấn là kẻ thù của ta, nhưng thấy hấn như thế cũng đáng tội nghiệp!

Thiệt Hoa Nương cười mỉa :

- Đại tỷ thật là người đa tình, nhưng sự đa tình của tỷ e rằng không đúng chỗ!

Kim Hoa Nương không giận mà mỉm cười :

- Tiểu muội tưởng rằng ta làm như thế là cho ta à?

Thiệt Hoa Nương cười đáp :

- Không vì tỷ tỷ, chẳng lẽ lại vì tôi?

Kim Hoa Nương gật đầu :

- Muội muội đoán trúng đó! Ta thật vì muội muội đấy!

Da mặt Thiệt Hoa Nương vụt ửng hồng lên, nàng cắn nhẹ lấy vành môi :

- O... O...! Cho đến cái tên của hấn tôi còn chẳng biết, đại tỷ...

Da mặt nàng vụt thêm đỏ hồng, Thiệt Hoa Nương bỏ lửng câu nói và đột nhiên quay ngoắt người chạy lảng nơi khác.

Một cỗ xe hoa lệ vừa vạn lướt tới, đám thiếu nữ áo chèn vội khiêng túi người đặt lên xe.

Quyên Hoa Tam Nương Tử mỗi người trèo lên lưng ngựa cùng giục ngựa dong xe vượt dặm dài...

X Đoàn xe ngựa trực chỉ về Nam, băng qua đất Ngạc vào vùng đất Xuyên và bây giờ đang trên lộ trình vào đất lạnh.

Trên đường dài, Du Bội Ngọc không ngớt vùng vẫy thét la, sự thống khổ dày vò khiến cho chàng gần như chết đi sống lại.

Quỳnh Hoa Tam Nương Tử chẳng những không ngược đãi mà thậm chí chăm sóc chàng từng li từng tí.

Cô gái cứng cỏi ngang bướng Thiết Hoa Nương, bây giờ đầu mày cuối mắt đã đượm vẻ ưu tư, biếng nói biếng cười.

Kim Hoa Nương thừa hiểu là cô ả đang vì chàng mà âm thầm lo lắng.

Ngân Hoa Nương trái lại không ngớt mĩa mai rồi châm chọc :

- Đại tỷ xem tam muội đó, người ta đã mấy lần muốn giết thể mà trái lại đi yêu người ta!

Kim Hoa Nương cười giả lả :

- Tam muội bình thường cao ngạo, xem đàn ông trong thiên hạ rẻ như bèo. Ta đang lo lắng cho nàng suốt đời chẳng lấy được ai, bây giờ bỗng nhiên nàng tìm được một ý trung nhân cho mình, chúng ta phải mừng cho tam muội mới phải!

Ngân Hoa Nương lắc đầu không phục :

- Nhưng hắn là kẻ thù của chúng ta kia mà!

Kim Hoa Nương mỉm cười :

- Chỗ nào gọi rằng thù, hắn với chúng ta chưa có chuyện gì đáng gọi là thâm thù cừ. Huống hồ, nếu sau này hắn chịu làm em rể của chúng ta rồi thì thù đối thành thân đâu mấy chốc!

Ngân Hoa Nương làm thinh trong giây lát rồi bật cười :

- Tiểu muội không hiểu do đâu mà tam muội phải lòng hắn?

Kim Hoa Nương đáp :

- Hắn không những là một trang mỹ nam tử đẹp khác thường mà võ công lại quán tuyệt hơn người. Một thanh niên như thế, còn ai lại chẳng thích, huống hồ tam muội lại đang lúc tuổi xuân phơi phới nhựa tình?

Ngân Hoa Nương mím môi làm thinh, giục ngựa bỏ đi.

Đoàn người ngựa tuy rằng hành tung kỳ bí, nhưng Quỳnh Hoa Tam Nương Tử là những kẻ rất biết vung tiền.

Và “tiền” quả nhiên là vạn năng trên trần thế, đã mấy ai chẳng cúi đầu cung kính trước mãnh lực của hoàng kim?

Do đó cuộc hành trình của họ thật là suôn sẻ.

Sau khi vượt qua Trường Giang, về đêm họ không cần phải mượn khách sạn nghỉ ngơi như đoạn lộ trình qua. Vì dọc đường, những nhà phú hộ đều sẵn sàng mở rộng cửa, ân cần tiếp đãi họ.

Điều đó, đủ chứng tỏ thế lực của Thiên Tầm Giáo đã bành trướng ngấm ngấm đến vùng Giang Nam và những tay phú gia bá hộ kia đều là đệ tử trong bản giáo.

Và điều làm cho chị em Kim Hoa Nương vui nhất là sự đau đớn của Du Bội Ngọc dần dần thuyên giảm, đã có lúc hắn ngủ thật ngon lành.

Các nàng làm sao hiểu được rằng, độc tánh của “Phù Dung Hoa” tuy lợi hại nhưng chỉ cần cố gắng chịu đựng trong một khoảng thời gian mà không một ai chịu đựng nổi độc tánh sẽ tự nhiên giảm nhẹ dần.

Chỉ vì không một ai biết được cách thức để nhờ người giúp sức chống ngăn, nên trong vạn người chưa có một ai chịu đựng nổi khoảng thời gian bị dày vò thống khổ đó.

Giá như Du Bội Ngọc không bị đám Quỳnh Hoa Tam Nương Tử theo đuổi như đòi bám lấy xương, thì bây giờ chắc hẳn chàng đã sa vào cảnh trầm luân trong bầy ma túy của Cơ Linh Phong đang giương sẵn.

Thấy chàng đã bình phục dần dần, Thiết Hoa Nương không khỏi hớn hởi nét hoa dung. Nhưng Ngân Hoa Nương trái lại, sắc diện càng lúc thêm âm trầm hình như giữa nàng và Du Bội Ngọc có mối thù không thể giải.

Du Bội Ngọc ngày càng thêm tỉnh táo, nhưng như vừa trải qua một cơn bệnh trầm kha, chẳng còn lấy một chút khí lực.

Nghĩ đến cơn nguy hiểm trải qua, suýt nữa chàng bị rơi vào vạ kiếp khổ luân không phương góc dậy, mồ hôi lạnh không khỏi rướm rướm da lưng.

Phúc họa của cuộc đời, quả chỉ sơ xích ở đường tơ kẽ tóc.

Tuy nhận thấy nhóm Quỳnh Hoa Tam Nương Tử đối đãi với mình một mực chu đáo ân cần, nhưng Du Bội Ngọc vẫn không ngớt ngay ngáy phập phồng trong dạ, không hiểu với lối hành sự nguy dị khó lường của ba chị em, đang dự tính những gì cho số phận chàng?

Qua khỏi vùng đất Xuyên, một ngày nọ, đoàn người đặt chân vào thị trấn Tang Bình.

Thị trấn tuy không to, nhưng phố xá rất chỉnh tề khang trang, chợ búa phồn hoa rất mực.

Người qua lại trên đường phố, thấy ba chị em Quỳnh Hoa Tam Nương Tử kệnh kiệu giục ngựa vào thành, không ai khỏi dừng chân chú mắt.

Đường đi mỗi lúc thêm đông, ba chị em phải xuống ngựa dẫn bộ, thấy mọi người ánh mắt nhìn ba người như si dại, Quỳnh Hoa Tam Nương Tử chẳng tránh khỏi hớn hởi tự hào.

Ngân Hoa Nương vụt vỗ vai một người đang đứng bên đường nhìn mình, nhoẻn miệng cười tình :

- Đại ca có phải là người cư ngụ tại thị trấn Tang Bình này không?

Gã nọ nghe như cả người mình vụt mềm nhũn ra, nhìn thấy bàn tay muôn muốt của người đẹp vẫn để yên trên bờ vai mình, không sao dẫn được háo hức, len lén quay đầu xuống ngửi nhẹ vài hơi, đôi mắt lảo liên tống tình :

- Vâng, phải, phải!

Ngân Hoa Nương như không hề hay biết bàn tay mình bị người hôn lén, nụ cười trên môi càng nở ngọt ngào :

- Vậy thì đại ca chắc biết Mã Hủ Thiên ở đâu chứ?

Nghe đến tên Mã Hủ Thiên, gã nọ như vừa bị ngọn roi quật mạnh vào da thịt, vội ngay người đổi sang thái độ e dè :

- Té ra cô nương là khách quý của Mã đại gia, ở phía trước đây thôi, qua khỏi con đường này, quẹo tay trái, có một ngôi nhà to cửa sơn son là nơi đó!

Ngân Hoa Nương chơm chớp mắt và bỗng ghé sát mặt bên tai hắn, miệng mỉm cười :

- Sao lại sợ Mã Hủ Thiên thế? Nếu có can đảm, đêm nay đại ca đến tìm tôi, tôi đợi...

Nàng bỏ lửng câu nói bằng cách thổi phù một hơi nhẹ vào lỗ tai hắn và khúc khích cười.

Gã nọ nghe như hồn mình đang chơi vơi trên từng mây, ấp a ấp ứng:

- Tôi... tôi chẳng dám!

Ngân Hoa Nương véo nhẹ vào má hắn, mắng yêu :

- Đàn ông gì mà vô dụng thế?

Gã đàn ông tròn mắt nhìn sững theo ba nàng bàng hoàng ngây ngất tựa như vừa trải qua một cơn mộng liêu trai, tay sờ lấy má còn tăng tăng vết nhéo vì bàn tay của người đẹp, miệng lẩm bầm lấy mình :

- Lão chết dịch Mã Hủ Thiên, bao nhiêu của quý đều về tay lão hưởng hết, ông đây...

Đột nhiên gã nghe khuôn mặt mình đang tăng tăng vụt chuyển thành nhứt nhối, bên má sưng múp lên như quả táo, lỗ tai lại như muôn ngàn mũi kim châm chích, đau đớn vô ngần.

Quá đau lại thêm quá khiếp, gã lăn lộn trên mặt đất và la hét như heo bị chọc tiết.

Từ xa xa, nghe tiếng kêu la thảm thiết của hắn, Kim Hoa Nương lắc nhẹ đầu :

- Nhị muội hại hắn như thế để làm gì?

Ngân Hoa Nương cười lạnh :

- Cái thứ “dê xồm” đó, không cho chúng một bài học chẳng được! Đại tỷ đổi thành một kẻ nhân từ hồi nào thế? Không lẽ định sửa soạn làm một cô dâu ngoan ngoãn của nhà họ Đường à?

Kim Hoa Nương biến sắc làm thình, lồm lì đi trước.

Phía trước mặt nàng sừng sững hiện lên một bức tường cao vọt, trước khung cửa to sơn son đỏ chói, vài tên vô lại hạ lưu đang ngồi chồm hổm trong cuộc đổ đen, bên cạnh hai con thạch sư.

Ngân Hoa Nương vội lướt tới, phóng chân đá bay một gã văng bắn vào một xó.

Mấy gã còn lại vừa giận vừa kinh, cùng hét lên nhảy phắt dậy, chồn vờn định xốc tới ăn thua.

Nhưng Ngân Hoa Nương liếc nhìn họ cười thật dịu :

- Xin hỏi các đại ca, đây có phải là nhà của Mã đại gia không?

Nụ cười tiêu hồn của nàng làm cho cơn giận của đám người lỗ mãng vụt hạ xuống ngay. Đôi mắt chúng không ngớt lăn lộn xoay tròn lên từng đường cong trên cơ thể của ba nàng.

Một tên trong bọn cười nham nhở :

- Ta cũng họ Mã, cũng là Mã đại gia đây! Cô em tìm ta có chuyện gì?

Ngân Hoa Nương cười rạng rỡ :

- Cái khuôn mặt này hình như không phải mà?

Bàn tay nàng theo câu nói đó sờ nhẹ lên khuôn mặt ngựa của gã.

Gã nọ vừa choàng miệng định hôn, chẳng ngờ Ngân Hoa Nương đã xoay tay tát mạnh khiến gã xiểng liểng văng tuốt ra sau.

Những tên còn lại giận dữ, quát thét nhảy xổ tới.

Ngân Hoa Nương bật cười lạnh lạnh :

- Ta chẳng có chuẩn bị đi làm dâu hiền của ai, thì lòng lang tay độc một chút cũng chẳng sao!

Tất nhiên, câu nói ấy nàng cốt mỉa Kim Hoa Nương và... giận cá chém thớt, không may cho đám đại hán nọ tự xưng bị “lãnh đủ”, tên nào tên nấy bị nàng đánh cho bư đầu sứt trán, té chạy bỏ cần.

Kim Hoa Nương quá giận, cứ nhếch môi cười lạnh, mặc cho nàng hành động chẳng cần khuyên ngăn.

Đột nhiên có tiếng người rống lên giận dữ :

- Lũ chết bầm, tên khốn nạn nào dám náo loạn trước cửa nhà ông thế?... Có dừng tay lại tất cả hay không?

Từ trong nhà, một đại hán, áo gấm màu đỏ bệ vệ bước ra, xung quanh có bảy tám tên tráng đinh tiền hô hậu ủng.

Ngân Hoa Nương hất mặt cười thật lạnh :

- Chà, tưởng đâu là ai, té ra Mã đại gia, thật là uy phong lẫm liệt!

Bảy tám tên tráng đinh trừng mắt định xốc lên gây sự, nhưng Mã Hủ Thiên vừa nhìn thấy ba nàng, mặt vùng đỏ sặc, quỳ ngay nơi ngưỡng cửa cung kính vái chào :

- Xuyên Bắc phân đà, đệ tử Mã Hủ Thiên, không hay ba vị hương chủ giá lâm để ra xa nghinh đón, tội thật đáng chết. Xin ba vị hương chủ dung thứ!

Ngân Hoa Nương hầm hầm nhích tới :

- Mã đại gia còn nhận ra chị em chúng tôi à? May mà Mã đại gia ra sớm, bằng không các anh em thủ hạ của Mã đại gia đây đánh chết chúng tôi rồi còn gì?

Mã Hủ Thiên biết rõ là chính nàng đánh bọn thuộc hạ của mình chạy lủi như chuột, thế mà nói trái lại là bị chúng đánh. Nhưng cái sợ đã làm gã tháo mồ hôi lạnh, còn đâu dám nói năng biện bạch, chỉ còn cách giả lả gượng cười :

- Đám súc sanh này thật đáng chết. Đệ tử sẽ trừng phạt thật nặng tội của bọn chúng.

Kim Hoa Nương tiến lên can thiệp :

- Chuyện cũng chẳng có gì, Mã đại chủ tha cho họ vậy! Phiền Mã đại chủ lo cho chúng tôi một chỗ thật thanh tịnh nghỉ ngơi vì trong xe có người bệnh!

Mã Hủ Thiên vâng dạ rồi rít, kính cẩn đưa khách vào nhà. Đám thuộc hạ, xưa nay thấy Mã Hủ Thiên xem trời đất bằng vung, thế mà trước mặt cô gái lại tỏ ra hết sức sợ hãi, cả bọn từng hừng nhìn nhau chẳng biết ba nàng là nhân vật chi mà ghê gớm thế?

Chờ cho Kim Hoa Nương bước vào bên trong, Ngân Hoa Nương vụt cất tiếng cười lạt :

- Đại tỷ ta tuy bằng lòng tha cho bọn chúng, nhưng ta thì không tha được!

Mã Hủ Thiên sợ toát mồ hôi, ấp úng :

- Đệ tử đã hiểu... đệ tử hiểu rồi!

Thiệt Hoa Nương không sao làm thỉnh, kéo nhẹ tay Ngân Hoa Nương khuyên nhủ :

- Nhị tỷ biết rõ là tâm tình của đại tỷ gần đây rất thất thường, còn trêu cho người thêm giận làm chi?

Ngân Hoa Nương cười lạnh :

- Chị ấy đâu có tìm cho ta một đức lang quân như ý, ta cần chi phải bưng bọ chị ấy chứ?

Và nàng phất tay hất mặt bước thẳng vào nhà.

X Mã Hủ Thiên đưa ba chị em Quỳnh Hoa Tam Nương Tử vào tận bon sảnh. Và bất chợt đẩy lui tất cả đám tùy tùng, tươi cười vòng tay trước mặt ba nàng :

- Đệ tử lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sự quang lâm của ba vị hương chủ, và biết rõ tánh ba vị ưa thanh tịnh, nên sớm đã sửa soạn một nơi rất thích hợp!

Kim Hoa Nương liền hỏi :

- Ở đâu?

Mã Hủ Thiên đáp :

- Ngay tại đây!

Gã mỉm cười bước tới nhắc cao bức họa “trung đường” treo nơi giữa sảnh tiền, quả nhiên bên sau có một từng cửa ngách...

Sau tấm cửa ngách là một con đường hầm ăn thông đến vài gian phòng cách bày trí thật u nhã.

Ngân Hoa Nương mặt lạnh như đá :

- Chúng ta đâu cần phải trốn ai, tại sao lại phải chui rúc dưới cái địa động đó chứ?

Mã Hủ Thiên như bị xối một máng nước lạnh lên đầu, cụt hứng tiu nghỉu :

- Nếu... hương chủ chẳng vừa ý, nơi hậu viên còn có chỗ nữa...

Kim Hoa Nương sa sầm nét mặt :

- Nơi đây được rồi!

Và nàng đầu tiên cất bước đi vào, đám thể nữ khiêng Du Bội Ngọc theo sát phía sau.

Du Bội Ngọc nhận thấy càng lúc họ càng đưa mình vào những nơi kín đáo, không biết rồi đây sẽ ra sao, nhưng dù chàng có chẳng bằng lòng, thì giờ đây chàng cũng chẳng có quyền tự chủ.

Đám thể nữ sau khi đặt Du Bội Ngọc êm ái lên chiếc giường liền khép ngay cửa lại.

Bên trong phòng không còn nghe được tiếng động chi lọt vào tai, Du Bội Ngọc ngược mắt nhìn lên trần phòng suy tư nghĩ ngợi...

Thiết Hoa Nương nhẹ xô cửa bước vào, ngồi ngay nơi đầu giường lặng im nhìn Du Bội Ngọc cười cười không nói.

Không sao dần được, Du Bội Ngọc lên tiếng trước :

- Mang ơn cô nương đã hết tình chăm sóc, bằng không, bằng không...

Thiết Hoa Nương cười ấm dịu :

- Công tử không giận chúng tôi chứ?

Du Bội Ngọc thật khó mà trả lời, ấp úng một lúc chàng nói ; - Tại hạ chưa có gì để mà giận các cô, chỉ cần các cô đừng... đừng...

Thiết Hoa Nương cười chặn lời ; - Đừng giết người bữa bãi phải không?

Du Bội Ngọc gượng cười :

- Chính cô nương cũng đã nói qua, giết người quá nhiều dung mạo cũng đổi thành xấu xa hung ác!

Thiết Hoa Nương nhìn chàng, lặng thinh một lúc, vụt hỏi :

- Công tử thích cho tôi đẹp phải không?

Du Bội Ngọc chợt nghe bối rối :

- Tôi... à, à... tại hạ...

Muốn nói rằng thích thì quá sồng sượng, bằng nói chẳng thích thì nghe lại không ổn với lòng mình, Du Bội Ngọc cảm thấy lúng túng đến tháo mồ hôi tay. Quả thật trả lời câu hỏi của cô gái, càng khó hơn cả làm chuyện chi!

Thiết Hoa Nương tia mắt bắn thẳng vào mặt chàng :

- Thích thì nói thích, không thích thì cứ nói thẳng là không thích, có chi mà không dám nói?

Du Bội Ngọc thở hơi ra :

- Tất nhiên là... là thích rồi!

Thiết Hoa Nương nghe như mật rót vào lòng :

- Thế thì công tử muốn tôi nghe lời của công tử chứ?

Câu hỏi của cô gái càng lúc càng thẳng thắn mà cũng thật hóc búa thêm hơn.

Du Bội Ngọc cười nghe như mếu :

- Tại hạ... tại hạ xét mình chẳng có gì xứng đáng, dám đâu muốn cô nương nghe theo lời mình!

Thiết Hoa Nương dịu dàng :

- Bất luận là xứng đáng hay không xứng đáng, chỉ cần công tử muốn tôi nghe lời là tôi nghe lời ngay!

Du Bội Ngọc càng thêm ảm ố :

- Nhưng... nhưng tại hạ...

Thiết Hoa Nương trầm ngay nét mặt :

- Không lẽ công tử thích tôi đi giết người?

Du Bội Ngọc kêu lên :

- Không, tại hạ không có ý đó!

Thiết Hoa Nương cười ngay :

- Như thế là công tử muốn tôi nghe lời công tử rồi vậy!

Du Bội Ngọc lắc đầu thở khi :

- Phải!

Thiết Hoa Nương vụt nhảy dựng lên, đôi vành môi anh đào phớt lên má chàng mấy tiếng hôn thật kêu và tung tăng chạy ra khỏi phòng.

Nhìn theo bóng lưng nàng khuất sau vọng cửa, Du Bội Ngọc lẩm bẩm hỏi lấy mình :

- Sao bỗng nhiên nàng vui như thế? Hay là nàng tưởng ta đã bằng lòng nàng điều gì?

Nghĩ đến tình hình ba nàng bám theo vị Đường công tử nọ, Du Bội Ngọc chợt nghe da lưng rướm lạnh mồ hôi.

Mấy ngày nay, tuy đã hoàn toàn tỉnh táo, nhưng Du Bội Ngọc cảm thấy thể lực suy nhược lạ lùng, tứ chi uể oải không sao nhắc lên nổi.

Nằm nghĩ ngợi mông lung một lúc, chàng thiếp đi trong giấc ngủ chẳng biết từ lúc nào.

Cũng chẳng biết là ngủ đã bao lâu, Du Bội Ngọc chợt nghe có một thân hình vừa mềm mại vừa mát lạnh chui rúc vào chiếc mền chàng đang đắp, cắn nhẹ vào gáy và thổi khe khẽ vào tai chàng.

Du Bội Ngọc bàng hoàng tỉnh giấc và mở mắt ra...

Ánh đèn trong phòng đã được ai thổi tắt, Du Bội Ngọc không còn nhìn thấy ra vật gì, chỉ nghe mùi thơm ngọt ngào của tóc da, của hơi thở ngọt ngào bốc lên mũi, một mùi thơm cực kỳ quyến rũ, khiến chàng vụt nghe tim mình nhịp mạnh khác thường.

Chàng thất thanh kêu lên :

- Cô... cô là ai?

Người nằm cạnh chàng không buồn đáp, trái lại lần tay cởi khuy áo chàng, mười ngón tay thon mượt như những con rắn nhỏ, vuốt lấy sống lưng chàng, càng làm cho Du Bội Ngọc rùng mình... ngây ngất!

Thầm đoán kẻ đang rúc gọn vào lòng mình không ai khác hơn là Thiết Hoa Nương, vì chỉ có nàng, một cô gái còn nhiều man tính, mới dám hành động như thế mà thôi!

Tim chàng càng đập loạn lên dữ dội, cố gắng lắm chàng mới giữ cho giọng nói khỏi run :

- Nếu cô biết nghe lời tôi thì hãy ra khỏi nơi đây!

Người nằm bên cạnh cười lên khúc khích :

- Ai thèm nghe theo lời người chứ, mà ta muốn người phải ngoan ngoãn nghe theo lời ta kìa!

Giọng nói nghe hơi trầm và đượm nhiều chanh chua.

Du Bội Ngọc thất thanh kêu lên :

- Ngân Hoa Nương, cô đấy à?

Ngân Hoa Nương cười đậm đàng :

- Ta thì sao? Cứ nghe theo lời ta, ta sẽ không làm cho người thất vọng đâu!

Thần lực trời ban của Du Bội Ngọc hiện giờ không còn lấy một điểm, chàng bị cô gái đè chặt, thở chẳng ra hơi.

Vừa giận lại vừa sợ, Du Bội Ngọc càng nghe tim mình nhảy lên thành thịch, mồ hôi tháo ướt khắp người.

Túng quá, chàng la bừa lên :

- Thì cô đốt đèn lên cho sáng đã!

Ngân Hoa Nương lửa dục đã đốt rần cơ thể, rên rỉ trong hơi thở dồn dập :

- Để tối như thế này không được à?

Du Bội Ngọc dịu giọng :

- Tôi muốn được ngắm rõ cô nương!

Ngân Hoa Nương cười riu rít trong bóng tối :

- Không ngờ người cũng là tay lão luyện, rất biết thú phong lưu, ta chiều người vậy!

Chẳng kịp mang giày vớ, Ngân Hoa Nương cứ chân không nhảy xuống khỏi giường, tìm dụng cụ đánh lửa đốt đèn lên...

Ánh nến hắt lên tấm thân muồn muột như thạch cao của nàng một màu hồng quỳn rũ cực cùng, tia mắt đảo điên nhìn chàng, nụ cười nghe như rục ngồi lửa dục :

- Muốn ngắm, tha hồ cho người ngắm bằng thích đấy!

Không ngờ Du Bội Ngọc nhếch môi tàn khốc :

- Phải, ta muốn ngắm cái khuôn mặt của một cô gái vô sỉ như người, xem thử vô sỉ đến mức độ nào. Cô tưởng là mình đẹp lắm à, nhưng ta nhìn là thấy muốn phát mửa ngay!

Trong đời Du Bội Ngọc, chưa khi nào chàng thốt lên những lời khắc bạc như thế với một ai, nhưng vì cố ý chọc cho đối phương phải phát giận, chàng đã không ngại nói ra những câu tổn thương lòng tự ái của nàng.

Và chỉ bằng phương pháp ấy, mới có thể dập tắt ngay lửa lòng đang bốc cháy mãnh liệt trong người nàng.

Quả nhiên, nụ cười tình tứ trên môi Ngân Hoa Nương vụt tắt mất, ánh hồng trên khuôn mặt cũng biến thành màu xanh, tia mắt long lanh ấm dịu bỗng rục ngồi sát khí.

Giọng nói của nàng theo đó cũng rít lên để sợ :

- Hừ... người... người dám khinh miệt ta!

Thấy phương pháp của mình đã có hiệu quả, Du Bội Ngọc càng mắng :

- Nếu cô thấy còn chưa đủ xấu, cô hãy tự soi kiếng mà xem!

Càng mắng, Du Bội Ngọc càng chọn những lời thật thậm tệ. Một cô gái dù xuân tình đang cháy bực nào, bị những câu mắng ấy, cũng phải lạnh ngay nhiệt độ.

Ngân Hoa Nương giận đến vành môi giật lia :

- Người tự cho mình là một mỹ nam tử phải không? Ta cần xem đẹp đến mức nào cho biết?

Nàng vụt rút phẳng thanh đao treo trên tường xuống, xông xộc chạy đến cạnh giường, túm lấy gáy Du Bội Ngọc giở lên, cười đánh ác :

- Bây giờ ta sẽ cho người biến thành một tên đàn ông xấu nhất trần gian để đàn bà con gái trong thiên hạ thấy người phải phát tởm ngay, xem người còn làm cao hay không?

Liên theo câu nói, Du Bội Ngọc nghe ánh đao lướt nhẹ lên khuôn mặt mình lạnh ngắt và sau đó một cảm giác buồn buồn dâng lên.

Nhưng Du Bội Ngọc không thấy đó là đau đớn, trái lại đem đến cho chàng một khoái cảm tàn khốc, chàng cười rú lên như điên.

Nhìn thấy khuôn mặt điển trai không một vết tì của Du Bội Ngọc phải nứt rạn lên vì vết cứa của đường đao trên tay mình, từng dòng máu đỏ tươi lên làn da trắng tái, Ngân Hoa Nương không khỏi cảm thấy bàn tay run run, lưỡi dao thứ hai không làm sao hạ xuống được.

Một con người, dù bất cứ là ai muốn hủy hoại đi một kiệt tác tinh mỹ của nghệ thuật không phải là một chuyện dễ làm.

Du Bội Ngọc vụt trừng mắt nhìn nàng khiêu khích ; - Động thủ nữa đi, tại sao ngươi dừng tay? Khuôn mặt này vốn không phải của ta, ngươi hủy hoại nó đối với ta là một sự giải thoát, ta cần phải cảm ơn ngươi hơn là hối tiếc!

Chàng lại cười to lên, cười như chưa bao giờ được cười, vết cứa trên mặt càng bị động, máu càng tươi nhiều, máu tràn vào mắt, càng nhuộm thêm thần sắc của chàng một nét điên cuồng khao khát giải thoát.

Ngân Hoa Nương cảm thấy mồ hôi tay của mình thấm ướt tấm lụa hồng quấn quanh chuôi đao, nàng rít lên :

- Dù ngươi không hối tiếc, nhưng lại có người phải đau đớn, không chiếm được ngươi, ta hủy hoại ngươi xem ả còn yêu nổi con người vừa xấu vừa điên như ngươi không?

Nàng cũng vụt cười to lên như kẻ phát điên, đường đao thứ hai theo đó rạch vào một nhát.

Đột nhiên cánh cửa bị đá bung vào trong kêu bung một tiếng, Thiết Hoa Nương như một cơn gió từ bên ngoài bay thốc vào trong, ôm chầm lấy hông Ngân Hoa Nương, một mặt réo to lên :

- Đại tỷ ơi, mau vào đây, nhị tỷ đang phát điên đây nè!

Ngân Hoa Nương thúc tay lia vào người nàng, cười sằng sặc :

- Ta không điên, đức ông chồng tương lai của ngươi mới thật là tên điên. Hắn nói khuôn mặt đó vốn không phải là của hắn, cái thứ điên như thế ta nhường cho ngươi đấy, lạy ta, ta cũng chẳng thêm!

17. Những Chuyện Kinh Hồn

Du Bội Ngọc cùng Thiết Hoa Nương và Ngân Hoa Nương đang tương trì với nhau thì Kim Hoa Nương đã mặc xong y phục, chạy đến, thấy Du Bội Ngọc ở trên giường, mặt đầy máu, hoảng hồn kêu lên :

- Người... người gây nên tình trạng này phải không?

Ngân Hoa Nương cười lớn :

- Tôi làm ra rồi sao! Đại thơ đau lòng hả?

Kim Hoa Nương giáng cho nàng một cái tát tai khá mạnh!

Tiếng tát tai vang lên, Ngân Hoa Nương ngưng bật tiếng cười.

Gian nhà trầm lặng như cảnh chết.

Thiết Hoa Nương buông tay; Ngân Hoa Nương lùi lại, tựa mình vào tường, đôi mắt ngời hung quang, run run giọng hỏi :

- Đại thơ đánh tôi! Đại thơ dám đánh tôi à?

Kim Hoa Nương dậm chân :

- Tại sao ngươi hành động như vậy chứ?

Ngân Hoa Nương cũng dậm chân thét to :

- Tại sao tôi không làm được như vậy chứ? Đại thơ chỉ biết tam muội thích hắn, tôi cũng thích hắn, tại sao đại thơ không biết cho điều đó? Ai cũng có ý trung nhân, tại sao tôi không có?

Kim Hoa Nương sững sốt :

- Người... người không hận hân à?

Ngân Hoa Nương rít lên :

- Tôi hận hân! Tôi hận hân! Đại thơ chỉ biết tam muội lớn rồi, tam muội cần nam nhân, nên tìm nam nhân cho tam muội! Còn tôi là chị của tam muội, tôi lại chưa lớn sao? Tại sao đại thơ không cho tôi tìm nam nhân? Tại sao đại thơ không tìm nam nhân cho tôi?

Kim Hoa Nương thừ người một lúc, đoạn thở dài :

- Ta không ngờ! Ta không tưởng là người cần ta tìm nam nhân cho người!

Người... bao nhiêu nam nhân rồi, chưa đủ cho người sao? Người còn bảo ta tìm thêm nam nhân cho người!

Ngân Hoa Nương hét lên một tiếng lớn, chạy vụt ra ngoài.

Nàng vừa hét điên cuồng, vừa gào lên :

- Tôi hận đại thơ! Tôi hận tam muội! Tôi hận cả hai! Tôi hận tất cả những người trên thế gian, tôi hận không thể giết chết tất cả, giết cho trần gian tĩnh mịch chỉ có một mình tôi thôi!

Kim Hoa Nương lặng người tại chỗ, lâu lắm mà nàng không làm một cử động nào.

Du Bội Ngọc bình tĩnh trở lại lẩm nhẩm :

- Trên đời này, chẳng có sự gì tránh được khuyết điểm, chẳng có sự gì thập toàn! Cái đạo lý đáng lẽ Cao lão đầu phải biết hơn ai cả chứ? Nếu bây giờ, lão gặp lại ta, chẳng rõ lão sẽ có cảm giác như thế nào?

Rồi chàng nghĩ, đáng buồn cười quá, nghĩ thế chàng bật cười ngay, cười lớn.

Chung quy, chàng cũng giải thoát được mọi sự ràng buộc, mọi áp lực, chàng nghe khoan khoái vô cùng, cả tâm hồn lẫn cơ thể đều thoải mái phi thường.

Thiệt Hoa Nương ngưng khóc, kinh dị nhìn chàng. Tâm lý của chàng như thế nào, nàng làm sao hiểu nổi? Có người nào hiểu nổi?

Vĩnh viễn chẳng có ai hiểu nổi!

Ba hôm sau, cơ thể của Du Bội Ngọc khôi phục bình thường hơn phân nửa.

Trên gương mặt, mảnh bô trắng điểm lốm đốm những vết đen, vết tím, nơi mảnh bô chỉ còn lộ ra một chiếc mũi và đôi mắt.

Kim Hoa Nương và Thiệt Hoa Nương nhìn chàng hồi hận vô cùng, đau đớn vô cùng.

Một lúc lâu, Kim Hoa Nương thở dài :

- Người muốn đi?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Thời cơ đã qua rồi, nói chi đến chuyện đi làm chi!

Thiệt Hoa Nương vội chồm tới ôm chầm lấy chàng, cao giọng :

- Người không nên đi đâu! Đừng đi đâu cả! Vô luận người biến thành hình dạng nào, ta vẫn đối tốt với người như thường! Như thường!

Du Bội Ngọc cười nhạt :

- Nếu người đối tốt với ta, thì người đừng ngăn trở ta đi! Một người, khi mất tự chủ rồi, một người, khi mất tự do hành động rồi, người đó, nếu muốn sống, cũng chẳng có giá trị gì!

Kim Hoa Nương hỏi :

- Ít nhất, người cũng để chị em ta thấy người biến đổi như thế nào chứ?

Du Bội Ngọc thở ra :

- Vô luận ta biến đổi như thế nào, ta vẫn là ta!

Chàng nhẹ nhàng đẩy Thiết Hoa Nương ra xa chàng, rồi đứng lên, bật cười thành tiếng :

- Các người nên biết, ta đi rồi, ta sẽ làm một việc trước tiên!

Chàng gần giọng hỏi :

- Các người có tưởng là ta sẽ làm việc gì chẳng?

Kim Hoa Nương buông gọn :

- Tìm nhị muội độc ác của ta chứ còn làm gì nữa?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Ta tìm một người nhưng chẳng phải nàng đó!

Thiết Hoa Nương chớp mắt :

- Người tìm ai?

Du Bội Ngọc đáp :

- Đường công tử! Ta gọi y đến đây gặp các người, rồi ta tìm Đường Vô Song lão tiền bối, tố cáo với người là Quỳnh Hoa Tam Nương Tử không phải bại hoại như lão tưởng!

Kim Hoa Nương cúi đầu, thở dài :

- Thật... ta chẳng biết nói sao để cảm tạ người...

Du Bội Ngọc vẫn cười :

- Muốn cảm tạ ta, các người chẳng cần làm gì cả, các người cứ ngồi yên đây để cho ta đi!

Chàng bước đi, không hề quay đầu lại.

Kim Hoa Nương và Thiết Hoa Nương không bước theo chàng.

Trong mắt họ có vài giọt lệ long lanh...

Du Bội Ngọc cảm thấy mình không bị ràng buộc bởi một hình bóng, một sự tình nào, nên đối với bất kỳ ai, chàng không lưu luyến mà cũng chẳng khinh phụ, thì một vài giọt lệ đau thương của ai đó, có cầm chân nổi chàng không?

Chàng rời thạch thất, bước ra đến cửa, ánh thái dương chiếu vào mặt chàng, trông ra, là ánh tà dương. Chàng ă lên một tiếng, buột miệng kêu khê :

- Lại một ngày sắp tàn!

Vừa đưa tay khép cánh cửa lại, chàng buông ngay hai tay xuống, rồi chân cứng đờ, không còn nhấc lên nổi để bước đi.

Nơi hoa sảnh, trên kèo nhà, có một chùm xác người. Máu tươi còn rỏ giọt từ những xác đó xuống nền sảnh.

Họ chết rồi, nhưng có lẽ máu còn nóng hổi bởi có nóng mới còn nhỏ giọt.

Mỗi xác chết đều có vết thương như nhau, treo họ lên kèo nhà như cá treo trên bếp.

Trong cái xác chết đó, có xác của chủ nhân tòa nhà này!

Tính theo thời gian, thì sự kiện bất quá chỉ xảy ra vào giờ ngọ, mà vào giờ đó, chủ nhân còn đến tận địa thất mang thức ăn, thức uống đến cho chàng.

Một số người bị sát hại như vậy, hẳn phải có náo động chứ?

Tại sao khung cảnh vẫn im vắng như thường?

Giết người mà không gây náo động, là một việc khó, huống chi giết nhiều người cùng một lượt!

Kẻ nào gây lên án mạng, hẳn phải có thủ đoạn phi thường vậy!

Nhìn cảnh tượng đó một lúc, Du Bội Ngọc toan trở vào địa thất, nhưng đảo mắt nhìn chung quang, chàng đổi ý.

Chàng mạnh dạn bước qua hoa sảnh, ra ngoài.

Chàng kinh hãi thật sự nhưng vẫn giữ thản nhiên, người ngoài không ai biết được là chàng sợ.

Chàng đi qua dưới mấy xác chết, ung dung đi qua dưới các cành cây.

Bỗng có tiếng quát vang lên đầu đây :

- Kẻ nào đó? Đứng lại!

Du Bội Ngọc dừng chân, bình tĩnh đảo mắt nhìn quanh, chẳng hề tỏ ra bối rối, hoang mang như đã biết trước thể nào cũng có người quát bảo chàng đứng lại.

Người vừa quát, trầm giọng bảo :

- Người bước lại đây!

Du Bội Ngọc bước liền về hướng có tiếng người quát.

Nơi sau một cánh cửa, có một người bước ra, người đó chính là Kim Yến Tử.

Chàng không thể tưởng là Kim Yến Tử có mặt tại đây nhưng chàng không tỏ vẻ ngạc nhiên.

Kim Yến Tử cũng không ngờ chính là chàng, song khác với chàng, để lộ vẻ kinh dị trên gương mặt.

Kim Yến Tử cao giọng hỏi :

- Người tử đâu chui ra đây? Tại sao ta không thấy người?

Du Bội Ngọc bình thản như thường :

- Ta từ dưới đất vừa chui lên!

Kim Yến Tử hét :

- Người họp chung một chỗ với Quỳnh Hoa Tam Nương Tử?

Du Bội Ngọc bĩu môi :

- Thì sao? Có can gì đến người?

Chàng vừa buông dứt tiếng cuối, mũi kiếm của Kim Yến Tử đã bay tới yết hầu chàng.

Nàng không thể nào nhận ra Du Bội Ngọc trong dung mạo hiện tại.

Chẳng những chàng bao mặt với mảnh bố, mà dáng điệu của chàng hết sức ung dung, không hề lúng túng, hoang mang, hồi hải như trước. Có thể chàng bây giờ và chàng trước đó là hai con người, hoàn toàn khác lạ.

Thì làm sao Kim Yến Tử nhận ra chàng?

Hơn nữa, một mũi kiếm nơi yết hầu, chàng không hề khiếp hãi.

Đừng nói là một mũi kiếm, giả sử có trăm mũi, ngàn mũi chong như thế, chàng cũng không hề nhúc nhích.

Thì làm sao Kim Yến Tử nhận ra là con người cũ?

Một người, chính mắt nhìn cha mình chết thảm, chính mắt nhìn kẻ khác đề quyết mình đã điên cuồng, lại bị bắt mình nhận kẻ giết cha mình làm cha!

Có ai nhin được chăng? Chàng chính là người đó, và chàng nhin được!

Một người trông thấy ý trung nhân của mình, lại không thể nhìn nhận, trên thế gian này, còn gì đau khổ bằng?

Chàng chính là con người đó, chàng đau khổ như mọi người và chàng chịu được sự đau khổ đó.

Một người từng vào sanh ra tử, suốt đời chưa một phút giây an toàn, người đó có thể sống được chăng, và sống để làm gì?

Chàng cũng chính là con người đó, và chàng còn sống, thần nhiên mà sống, để mãi mãi ra tử vào nguy!

Như vậy, chàng còn sợ gì?

Chẳng có một sự việc gì trên đời này làm cho Du Bội Ngọc phải nao núng nữa thì mũi kiếm chong nơi yết hầu phỏng có ý nghĩa gì? Bất quá, chết là cùng, mà chàng thì từ cái chết mà sống lại, từng phen như thế, tự nhiên chàng bình tĩnh, chẳng lạ lùng gì!

Chẳng rõ từ lúc nào và tại sao, Kim Yến Tử xuôi tay xuống.

Nàng thức ngộ, dùng oai mà bức Du Bội Ngọc là làm một trò cười, nàng biết vậy, song Du Bội Ngọc thăm hỏi, sao nàng không nhích mũi kiếm tới một chút nữa?

Du Bội Ngọc nhìn nàng một lúc, đoạn hỏi :

- Thần Dao công tử đâu?

Kim Yến Tử kinh hãi kêu lên :

- Người... người nhận ra ta?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Dù tại hạ không nhận ra cô nương, tại hạ cũng biết là cô nương với Thần Dao công tử như bóng với hình, nơi nào có một là phải đủ hai!

Kim Yến Tử quan sát chàng một lúc cau mày lăm bắm :

- Lạ! Lạ thật! Chừng như người không phải là người xa lạ đối với ta, tại sao ta không nhận ra người?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Cô nương nhìn mảnh bố dịt thương nơi đầu nơi mặt cho rằng tại hạ là người không lạ, bởi những kẻ dùng bố dịt thương chẳng thiếu, cô nương thường thấy. Chứ cô nương có biết tại hạ là ai đâu mà cho là quen?

Kim Yến Tử cao giọng :

- Người là ai?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Tại hạ là Du Bội Ngọc!

Kim Yến Tử lùi lại một bước, kinh ngạc nhìn chàng :

- Du Bội Ngọc nào? Du Bội Ngọc đã chết rồi, người là... là...

Du Bội Ngọc nhếch một nụ cười :

- Cô nương có biết là trên thế gian này có đến hai Du Bội Ngọc chăng? Một chết rồi, một còn sống đây. Rất tiếc tại hạ không phải là Du Bội Ngọc đã chết rồi, chừng như hẳn có rất nhiều bằng hữu!

Chàng gật gù lăm bắm :

- Du Bội Ngọc chết có rất nhiều bằng hữu hơn Du Bội Ngọc sống!

Kim Yến Tử thở phào, không còn sợ đối tượng là ma là quỷ nữa.

Nàng hỏi :

- Những kẻ kia, chính người giết họ?

Du Bội Ngọc hỏi lại :

- Thế không phải là cô nương giết họ?

Kim Yến Tử sôi giận :

- Họ là những tay hung ác, họ tạo nên tội nghiệp quá nhiều, có chết đủ mười lần cũng chưa đủ tội. Ta có ý giết họ từ lâu, nhưng không có dịp. Hôm nay, ta đến đây, chỉ để tìm họ mà hạ thủ, rất tiếc ta đến chậm, thành mất một việc làm thích thú!

Du Bội Ngọc kinh ngạc :

- Cô nương không biết ai hạ sát họ?...

Bỗng một giọng nói vang lên đầu đây :

- Người sát hại họ chính là ta!

Giọng nói tự nhiên, không tự hào về việc làm, không hối hận vì đã gây máu đổ, giọng nói tự nhiên như câu chào hỏi qua đường của hai kẻ không thân mà cũng không thù, người nào đó phát xuất ra câu nói gọn, hẳn phải có tâm thần trấn định phi thường.

Liên theo câu nói, một người xuất hiện trước mặt Du Bội Ngọc và Kim Yến Tử.

Người đó vận chiếc áo chóp ngài màu bạc dưới ánh tà dương, áo rất rộng, tay áo bên tả bỏ thông phùng phình, tay áo bên hữu cột vào hông.

Hiển nhiên, người đó chỉ có một tay.

Chòm râu bạc lất phất nơi ngực, lưng cột giây cũng màu bạc nhưng xám hơn màu áo một chút, mang giày đồng màu với dây lưng, cả đến chiếc mũ nơi đầu cũng cùng nốt màu với dây lưng, với giày.

Lão nhân trang phục như vậy, mà gương mặt cũng đồng màu với trang phục, chính gương mặt mới làm cho Du Bội Ngọc và Kim Yến Tử chú ý hơn hết.

Lạ làm sao, đôi mắt cũng màu đó.

Từng xuôi ngược chốn giang hồ, từng gặp dị nhân quái khách, Kim Yến Tử đã có một lá gan lỳ chẳng hề biết sợ trước một ác ma, thế mà gặp lão nhân này, nàng không khỏi rùng mình.

Nàng kêu lên :

- Thế ra, chính lão trượng đã giết những người này?

Lão nhân điềm nhiên :

- Cô nương tưởng lão phu chỉ có một tay rồi không làm nổi cái việc đó à? Nếu lão phu không giết nổi ác nhân, thì trên đời này, dễ thường đã biến thành thế giới của bọn ác nhân!

Kim Yến Tử rung rung giọng :

- Tiền bối... chẳng hay tiền bối...

Lão nhân gạt ngang :

- Cô nương không cần tìm hiểu tên họ của lão phu, cứ biết cô nương đối đầu với Thiên Tầm Giáo, tất nhiên cô nương là người cùng chí hướng với lão phu. Bởi là đồng chí hướng với lão phu, nên cô nương có mặt tại đây mà vẫn được an toàn, nếu không thì hẳn cô nương cũng có số phận như bọn đó!

Bình sanh, nghe ai nói câu đó trước mặt nàng, Kim Yến Tử đã rút kiếm hỏi tội liền, nhưng giờ đây, lão nhân nói như vậy, nàng không phản nộ, bởi nàng hiểu lão nói đúng đạo nghĩa giang hồ. Nàng hỏi :

- Tiền bối đã gặp bọn Quỳnh Hoa Tam Nương Tử chưa?

Ngân Quang lão nhân hỏi lại :

- Cô nương có thù oán gì với ba nàng ấy?

Kim Yến Tử nghiêng rằng :

- Cừu hận rất sâu, một vài câu nói chẳng thể diễn tả hết!

Ngân Quang lão nhân lại hỏi :

- Cô nương muốn gặp họ?

Kim Yến Tử cảm hờn :

- Với bất cứ giá nào, tôi nhất định phải tìm cho được chúng!

Lão nhân gật đầu :

- Được, muốn gặp ba nàng ấy, cô nương cứ theo lão phu!

Lão đi trước, ra khỏi hoa sảnh, vượt qua hậu viên, qua luôn một vọng cửa nhỏ.

Bên ngoài cửa nhỏ là một con đường khá rộng, trên con đường đó, chẳng có một bóng người.

Đi theo lão nhân, Kim Yến Tử khoan khoái vô cùng.

Dĩ nhiên Du Bội Ngọc cũng đi theo nhưng chàng hết sức nghi hoặc.

Chàng nghĩ, lão nhân chẳng hề biết Quỳnh Hoa Tam Nương Tử ở đâu, thế mà công nhiên dẫn Kim Yến Tử đi tìm.

Hơn nữa, giả như lão có tài nghệ hạ sát được bọn kia, thử hỏi một người cụt mất một tay làm sao treo xác bọn chúng lên kèo nhà được?

Chính hai sự kiện đó làm cho Du Bội Ngọc nghi ngờ.

Phàm những kẻ bịa chuyện lừa người, đều có một mưu đồ nào đó.

Nhưng chàng lại nghĩ :

- Cứ theo cái thân pháp của lão thì võ công của lão hẳn phải cao, nếu lão muốn giết Kim Yến Tử, lão hạ thủ dễ dàng. Như lão có muốn giết nàng thì lão cứ hạ thủ, cần gì phải đồ mưu thiết kế?

Như vậy, lão lừa Kim Yến Tử, định đưa nàng đi đến đâu? Và để làm gì?

Trước cũng như sau, lão chẳng hề nhìn Du Bội Ngọc đến nửa mắt, chừng như từ lúc xuất, lão chỉ chuyên chú vào mỗi một mình Kim Yến Tử thôi, chừng như vì nàng mà lão xuất hiện.

Mặc, lão nhìn hay không nhìn, chàng cứ lặng lẽ đi theo sau.

Lão đã trầm khí được thì chàng cũng trầm khí được chứ! Lão chẳng gọi chuyện với chàng, thì chàng cũng chẳng cần nói gì với lão.

Song Kim Yến Tử không trầm khí được như chàng.

Hoàng hôn dần dần xuống, ánh tà dương dần dần tắt, đêm sắp sửa trở về, mà lão nhân đưa nàng càng lúc càng đi vào cảnh tĩnh mịch hoang vu.

Trăng đã lên, ánh trăng chiếu xuống chiếc áo của lão, tạo cho lão cái vẻ ảo huyền như một u linh từ Uổng Tử Thành lên trần thế.

Nàng hỏi :

- Quỳnh Hoa Tam Nương Tử ở đâu?

Lão nhân không quay mình lại :

- Chúng là bọn tà ác, tự nhiên chúng ở tại một địa phương tà ác!

Kim Yến Tử cau mày :

- Một địa phương tà ác?

Ngân Quang lão nhân hừ một tiếng :

- Giả như cô nương nhất gan, chẳng dám đến đó, thế thì ngay từ bây giờ hãy trở lại, thiết tưởng chẳng muộn lắm đâu!

Kim Yến Tử cắn răng, chẳng thốt lời gì nữa.

Du Bội Ngọc càng lúc càng nghi ngờ lão nhân hơn.

Xem chừng lão nhân không bước gấp, song Kim Yến Tử phải vất vả vô cùng mới theo kịp lão. Đã thành danh với cái hiệu Kim Yến Tử, tức nhiên nàng có thuật khinh công rất cao, tuy nhiên nàng còn kém lão nhân một bậc, trong khi nàng thở mạnh thì lão nhân vẫn thản nhiên như thường.

Du Bội Ngọc chưa hoàn toàn bình phục, cũng theo kịp họ. Chàng vừa đi vừa tự hỏi, chẳng rõ lão nhân thuộc hạng người nào trên giang hồ, nếu là người trong chánh phái thì chẳng nói làm chi, nếu đúng là người hắc đạo, thì thực là phiền cho Kim Yến Tử lẫn chàng.

Đến một khu rừng, lão nhân quanh qua rẽ lại mấy lượt, họ thấy trước mặt một cái gò nơi triền núi, gò không cao lắm, chẳng có một ngọn cỏ, chỉ có đá chơm chөр, đá cũng không cao nhưng lại lan tràn, tạo cho cái gò một địa điểm vô cùng hiểm trở.

Trên gò, giữa những mô đá lởm chởm, có một tảng đá lớn, trước mặt tảng đá có ba chữ lớn, có nhiều dấu đao chém vắt ngang vắt dọc trên ba chữ đó, chẳng rõ kẻ nào đã hạn gì tảng đá hay ba chữ mà chém như vậy.

Du Bội Ngọc trầm nghĩ :

- Ba chữ đó có lẽ là sơn danh, mà sơn danh thì có liên quan gì đến con người, tại sao hành hung một vật vô tri là tảng đá mang ba chữ đó?

Bất cứ gặp việc gì trên đời, Du Bội Ngọc đều dè dặt, bởi dè dặt nên chàng không bỏ qua việc gì, bởi thế chàng tìm hiểu tại sao ba chữ đó lại bị chém như vậy?

Chẳng qua chàng gặp nhiều nguy hiểm, nên thói quen cảnh giác bùng lên ở mỗi chặng đường đi qua, thấy cái gì hơi lạ là chàng phân tách ngay.

Những vết đao ngang dọc trên ba chữ đó, đối với ai khác chẳng có ý nghĩa gì nhưng đối với chàng lại thành một vấn đề và chàng phải tìm giải đáp cho vấn đề, nếu không thì chàng thắc mắc mãi.

Chàng nghi hoặc lão nhân, chàng phải nghi hoặc luôn địa điểm do lão đưa Kim Yến Tử tới, và đến đây rồi, chàng càng nghi hoặc hơn khi thấy ba chữ nơi tảng đá bị đao chém gần như nát mấy tự dạng.

Lão nhân nhún chân nhảy lên tảng đá đó, Kim Yến Tử cũng sắp sửa lên theo, bỗng một tiếng “cách” vang lên, không lớn lắm, tảng đá từ từ di động, bày ra một cửa hang.

Kim Yến Tử và Du Bội Ngọc giật mình, chưa người nào dám lên bên trên đó.

Lão nhân gọi :

- Sao hai vị chưa động thân?

Kim Yến Tử dạy lại Du Bội Ngọc, thốt :

- Đi vào nguy hiểm, sao người theo ta làm chi? Hãy trở lại đi!

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Đi theo cô nương đến đây rồi dù có muốn trở về cũng chẳng kịp nữa đâu!

Kim Yến Tử trở mắt :

- Tại sao?

Du Bội Ngọc không đáp, lướt qua mặt nàng, định lên trên đó trước nàng.

Lão nhân nhìn chàng đăm đăm, chú ý xem vũ công của chàng ra sao.

Biết lão nhân đang dò xét mình, Du Bội Ngọc chỉ vận dụng năm thành công lực thôi, với năm thành công lực đó, chàng phi thân lên trên tảng đá.

Lão nhân thản nhiên, chẳng tỏ lộ chút cảm nghĩ nào, nhưng trong ánh mắt chừng như có vẻ bất mãn.

Rồi nhìn sang Kim Yến Tử, thấy nàng vận dụng toàn lực nhảy lên, vẻ bất mãn trước đó tiêu tan, nhường chỗ cho niềm thích thú thoáng hiện lộ.

Du Bội Ngọc vô cùng kỳ quái, chẳng rõ cái dụng ý của lão nhân như thế nào.

Chàng nghĩ :

- Nếu lão muốn hại người, thì thấy người kém võ công thì lão phải mừng chứ có lẽ nào người kém võ công thì lão bất mãn, mà thấy người có võ công cao, lão lại thích thú? Xem thần sắc của lão, ta có cảm nghĩ là lão hy vọng ta và Kim Yến Tử có võ công cao. Tại sao lão hy vọng như thế?...

Đêm đã xuống, lòng hang đen tối lại càng đen tối hơn, vì quá đen tối nên chàng và Kim Yến Tử chẳng biết đáy sâu cạn như thế nào.

Gió lạnh từ bên dưới lộng lên vu vu, nghe rợn người, rợn vì huyền bí hơn là vì lạnh.

Tảng đá di động sang một bên, nơi có chỗ trũng xuống rất vừa vặn thành ra trông như liền lạc, không ai tưởng là có tảng đá rời vừa từ một vị trí khác chuyển tới.

Tảng đá nặng hàng vạn cân, do một người làm cho di động được hẳn phải có cơ quan điều khiển, tạo nên một cơ quan như vậy hẳn phải phí rất nhiều nhân lực, mà cũng rất có thể ban nhân mạng.

Dĩ nhiên, phải có hao phí vật lực, ngoài nhân lực và nhân mạng. Nhưng người nào đó sử dụng vật lực, nhân lực, nhân mạng quan trọng như vậy để tạo nên một cơ quan tại đây, hẳn phải có một mục đích gì chứ? Chẳng hạn, tàng trữ một bí mật hay một kho báu, hay ít nhất cũng để ẩn thân kín đáo không sợ người đời quấy nhiễu...

Kim Yến Tử đã khởi sanh nghi, lẩm bẩm :

- Quỳnh Hoa Tam Nương Tử ở tại đây sao?

Ngân Quang lão nhân đáp :

- Nơi đây là chỗ Thiên Tầm Giáo tàng trữ báu vật, nếu Quỳnh Hoa Tam Nương Tử chẳng phải là những đàn chủ trong giáo thì chẳng khi nào được đặt chân tới!

Kim Yến Tử trở mắt :

- Làm sao lão tiền bối biết được những điều bí mật của Thiên Tầm Giáo?

Ngân Quang lão nhân cười nhạt :

- Trên thế gian này, có sự gì đáng gọi là bí mật đối với lão phu!

Lời nói đó, nếu người nào đó nói lên tất Kim Yến Tử sẽ cho là khoác lác, nhưng lão nhân đã nói ra, hẳn là lão có cái đạo lý của lão, và nàng không nghĩ là lão tự khoa trương.

Kim Yến Tử suy nghĩ một chút, rồi lại lẩm bẩm :

- Quái lạ! Thiên Tầm Giáo lập căn cứ tận Miêu Cương, sao lại có hang động bí mật tại đây?

Lão nhân không đáp, chỉ chớp ánh mắt lạnh lùng hỏi nàng :

- Cô nương có dám vào trong hang chẳng?

Kim Yến Tử hít một hơi dài không khí, cao giọng :

- Nếu tìm được Quỳnh Hoa Tam Nương Tử, dù có phải lên trời xuống biển, đuổi cạy, bắt rồng tôi cũng chẳng cho là khó khăn, nguy hiểm, sá chi cái việc vào một hang động con con này?

Gương mặt lão nhân dịu ngay.

Lão gật đầu :

- Chỉ cần cô nương lưu tâm đề phòng qua mỗi bước đi thôi. Lão phu đảm bảo là chẳng có chuyện gì làm nguy hại đến cả hai đâu!

Lão nói cả hai là có gồm Du Bội Ngọc, như vậy là lão chấp nhận cho Du Bội Ngọc theo vào hang.

Bỗng Du Bội Ngọc thốt :

- Tại hạ không có ý muốn vào trong đó!

Chàng muốn nói trắng ra như thế này :

- Tại hạ biết rõ Quỳnh Hoa Tam Nương Tử chẳng hề ở trong đó, lão còn lừa tại hạ làm sao được?

Song, chàng cũng thừa hiểu, nếu chàng nói ra như vậy, chẳng bao giờ lão nhân buông tha cho chàng. Chàng tự lượng sức mình, trong tình trạng này, động thủ với lão nhân là điều bất lợi.

Bởi thế, chàng chỉ buông dò một câu nhẹ xem lão phản ứng như thế nào?

Lão nhân quắc mắt, bắn tia nhìn sắc lạnh vào mặt chàng :

- Người không muốn vào?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Tại hạ không muốn tìm Quỳnh Hoa Tam Nương Tử thì vào đó làm chi?

Kim Yến Tử giải thích :

- Hắn chẳng liên quan gì đến việc đó đâu, tiền bối! Hắn và tôi là hai người hoàn toàn xa lạ, chẳng phải là bạn đồng hành đồng sư.

Lão nhân rùn vai :

- Người không muốn vào thì thôi, ta chẳng cưỡng bách làm gì!

Chẳng rõ vô tình hay hữu ý, lão đưa tay vỗ nhẹ vào tảng đá. Cái vỗ không gây lên một tiếng động khê, nhưng chỗ đó lại hằn sâu vào, một dấu tay hiện lộ rõ rệt.

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Thực ý thì tại hạ chẳng muốn vào. Song nghĩ lại, dễ hồ bất cứ ai cũng biết được nơi tàng trữ bí mật của Thiên Tâm Giáo? Do đó, tại hạ cho là một cơ hội may mắn, dù biết rằng chẳng phải người nào cũng có thể vào trong đó, tại hạ đổi ý muốn vào xem cho biết.

Lão nhân không lưu ý đến chàng nữa, lão lấy trong mình ra một thanh đoản kiếm có chiếc vỏ bạc, dài độ một thước ba tấc trao cho Kim Yến Tử thốt :

- Thanh kiếm này chém sắt như chém bùn, cô nương cứ cầm lấy, biết đâu chẳng có chỗ dùng!

Lão còn trao cho nàng một vật đánh lửa, bảo :

- Phàm đã vào hang tối, là phải có những vật này, cô nương hãy trân trọng nó, tuyệt đối không nên đánh rơi!

Kim Yến Tử vừa nhận vật, vừa thốt lời cảm tạ.

Nàng và Du Bội Ngọc bước qua cửa động.

Lão nhân vận cơ quan, vận tảng đá bít cửa hang.

Kim Yến Tử kinh hãi kêu lên :

- Tiền bối bít cửa hang lại như vậy, làm sao chúng tôi trở ra?

Tảng đá đang di động, chưa bít hẳn lối ra, Kim Yến Tử vừa dậm nhảy ra ngoài, bỗng từ bên ngoài một đạo kinh lực lao vút vào trong, đẩy bật nàng nhào trở lại.

Lão nhân cao giọng :

- Khi nào người trở ra, cứ gõ kiếm vào tảng đá bảy tiếng, lão phu biết liền...

Lão vừa dứt câu thì tảng đá cũng lấp kín miệng hang.

Hang chưa bít lại thì nhìn gần còn thấy lơ mờ, hang bít lại rồi đứng bên trong ngửa bàn tay chẳng thấy ngón.

Kim Yến Tử lấy vật đánh lửa, bật lên, vật đó có hình thức vô cùng quái dị, tỏa ra những tia sáng bàng bạc, vừa đủ soi rõ một khoảng nhỏ chung quang nang.

Kim Yến Tử day lại nhìn Du Bội Ngọc, vì gương mặt chàng ẩn trong lớp bóng, nàng chẳng thấy được thần sắc của chàng lúc đó như thế nào, nhưng nàng cứ tưởng là chàng sợ, nếu không sợ thì hiển nhiên chàng đúng là một gốc tử, chẳng biết nguy hiểm là gì...

Nàng thở dài hỏi :

- Việc này có liên quan gì đến người đâu, sao người theo ta vào đây làm gì chứ?

Du Bội Ngọc trầm nghĩ :

- Cái tính khí của nàng khó chịu thật, song tâm địa nàng rất tốt đấy, vào đến đây rồi mà cũng còn nghĩ đến sự an nguy của kẻ khác!

Trong mấy hôm gần đây, chàng gặp rất nhiều nữ nhân, nàng nào cũng có cái tâm ác độc với chàng, chàng gần như có thành kiến không đẹp đối với tất cả nữ nhân, bỗng nhiên lại gặp Kim Yến Tử, nàng lại lo lắng cho chàng, ngay trong khi nàng đặt chân vào nguy cảnh.

Tự nhiên, chàng có mỹ cảm ngay, chàng cười nhẹ thốt :

- Có hai người cùng chung một chỗ, dù chỗ đó là một cạm bẫy, kể ra cũng ít sợ hơn là đơn độc mà rơi vào lưới rập!

Kim Yến Tử giật mình :

- Vậy ra, người vì ta mà theo đến đây?

Du Bội Ngọc vẫn cười :

- Cô nương đã là bằng hữu của Du Bội Ngọc thì cô nương vẫn là bằng hữu của tất cả những người mang tên Du Bội Ngọc. Đã là bằng hữu, cô nương khỏi phải hỏi những câu như thế!

Kim Yến Tử nhìn chàng!

Nàng chợt mặt đỏ lên, đôi mắt sáng ngời kỳ dị, gương mặt vừa đỏ, lại đổi sắc trắng liền.

Du Bội Ngọc khó đoán được đúng tâm trạng của nàng lúc đó.

Nàng trầm lặng một lúc lâu, đột nhiên hỏi :

- Người có biết dụng ý của lão nhân đó như thế nào không?

Du Bội Ngọc hỏi lại :

- Cô nương nghĩ thế nào?

Kim Yến Tử đáp :

- Giả như lão muốn hại ta, thì khi nào lão trao cho ta những vật quý đó? Hà huống, bằng vào chưởng lực vừa rồi trên tảng đá, chúng ta phải hiểu vũ công của lão cao đến bậc nào. Nếu lão muốn sát hại chúng ta, thì chẳng khó khăn chút nào cả!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Đúng vậy! Chưởng lực của lão tuyệt diệu. Xuất phát thì âm nhu, nhưng tiếp xúc lại cường mãnh, so với Cẩm chưởng của Xuất Trần Đạo Trưởng phái Vũ Dương, chẳng kém chút nào...

Kim Yến Tử tiếp :

- Nhưng nếu lão không có ý ác, thì lão còn bức người vào đây để làm gì? Phát ra chưởng lực đó, đúng là lão uy hiếp người một cách gián tiếp, hay âm thầm cũng thế. Vả lại, lão còn biết lối ra, lão ngầm giục chúng ta cứ đi tới...?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Thì chúng ta cứ đi tới!

Kim Yến Tử day qua nhìn chàng, rồi vụt cười lớn lên :

- Cái gan của ta vốn to lắm, không ngờ ngươi lại to gan hơn ta! Ở bên ngươi, ta muốn sợ hãi, cũng không sợ hãi. Có ngươi, ta chẳng biết sợ gì cả.

Du Bội Ngọc trầm nghĩ :

- Nếu tất cả nữ nhân đều như ngươi, thì thế gian này làm gì chẳng được thanh bình?

Du Bội Ngọc muốn cầm vật đánh lửa đó, đi trước dẫn đường, Kim Yến Tử ưng thuận liền.

Dưới ánh sáng bàng bạc của ngọn lửa, chàng nhận ra nơi vách hai bên, có khắc những họa đồ vô cùng tinh tế, mỗi họa đồ có một nam một nữ, thần tình như sống.

Trông thấy họa đồ đó, Kim Yến Tử đỏ mặt.

Nàng kêu lên :

- Đúng là một địa phương tàn ác, tại sao... tại sao...

Du Bội Ngọc cũng nghe mặt nóng hừng hực, không thể tưởng là trong một cái hang thần bí này lại có những đồ họa điêu khắc trơ trẽn như vậy.

Kim Yến Tử đưa tay che mặt, bước nhanh tới trước, định lướt qua khỏi đoạn đường này, tránh nhìn những cái không nên nhìn.

Bỗng từ trong bóng tối có hai người vọt ra, mỗi người cầm một thanh đao, hai người cùng vun đao chém xuống mình Kim Yến Tử.

Thủ pháp của họ rất nhanh, đường đao cũng mãnh liệt phi thường.

Du Bội Ngọc kinh hãi, hét lên :

- Cẩn thận!

Chàng vừa hét, vừa lướt tới, ôm nhanh Kim Yến Tử, cùng nàng nhào xuống, lăn tròn ra ngoài tầm đao.

Cả hai vừa nhào xuống, đà đao vút ngang lên trên, kêu vù vù, nghe rợn người.

Khi Du Bội Ngọc và Kim Yến Tử đứng lên thì hai người đó đã rút về bóng tối.

Du Bội Ngọc bật cười :

- Thì ra chính là hai người bằng đá!

Kim Yến Tử thở dốc, nhìn chàng, thốt :

- Nếu không có ngươi thì ta đã đứt thành mấy khúc rồi!

Du Bội Ngọc nghe mùi thơm thoang thoảng bên mũi, chàng cúi mình xuống, bất giác nhận ra chàng còn ôm nàng trong lòng, chàng cúi mặt xuống đúng lúc nàng ngẩng mặt lên, hai gương mặt sát vào nhau, bốn môi gần chạm.

Mùi thơm đó, bốc từ tóc nàng, từ hơi thở nàng, một mùi thơm không thể đặt tên được...

Chàng giật mình, định tỏ mấy lời xin lỗi, nhưng Kim Yến Tử bật cười khanh khách, thốt :

- Ngươi biết không, nếu Thần Đao công tử thấy chúng ta như thế này, hẳn phải tức uất có thể chết được lắm. Thực tình là hy vọng y thấy được cảnh này! Nhưng làm sao y có mặt tại đây mà trông thấy!

Du Bội Ngọc chỉ sợ nàng thẹn rồi sinh hận, ngờ đâu nàng thoát lạc, phóng khoáng như thế?

Giả sử, nàng có thích gần chàng đi nữa, thì ít nhất trong phút giây đầu tiên đụng chạm bất đắc dĩ như vậy, nàng cũng phải giả vờ e thẹn cho hợp với cái vẻ của con gái nhà lành chứ?

Không, nàng không vờ gì cả, cứ thẳng thắn mà tỏ ý niệm.

Chàng thở phào, cười nhẹ :

- Lần này, Thần Dao công tử không đi theo cô nương, kể cũng là một sự lạ!

Kim Yến Tử mỉm cười :

- Người có biết y làm gì bên cạnh ta không? Từ sáng đến chiều, từ chiều đến tối, y nhìn ta, y quanh quẩn theo ta như con lươn xanh bám mỡ, kẻ nào nhìn ta, y sanh sự với kẻ đó ngay, thực ta bức mình vô cùng. Ta có cơ hội là lên đi ngay, lánh mặt y được phút nào hay phút ấy. Ta sợ hấn...

Bỗng nàng dừng câu nói, rồi nhìn về phía hậu Du Bội Ngọc hấp tấp thót :

- Người xem!...

Du Bội Ngọc quay đầu nhìn lại, nhận ra nơi đó chừng như có vọng cửa.

Chàng nhìn kỹ, thì đúng là một vọng cửa, bên trên vọng cửa có mấy chữ :

- Tỏa Hồn My Cung - Vào là chết!

À - Kim Yến Tử cau mày :

- Nơi tàng trữ báu vật của Thiên Tầm Giáo sao lại gọi là Tỏa Hồn My Cung?

Du Bội Ngọc thấy mấy đồ họa bên ngoài, vào đây lại đọc mấy chữ đó, biết ngay nơi đây chẳng những là một nơi tà ác mà còn là một địa điểm ẩn chứa những gì quỷ rũ nhất, dĩ nhiên những cái quỷ rũ đó cực kỳ nguy hiểm, cực kỳ thần bí, một nơi đáng sợ hơn hết trên giang hồ.

Chàng nhìn thẳng vào mặt Kim Yến Tử, hỏi :

- Cô nương muốn vào chẳng?

Kim Yến Tử mỉm cười :

- Chẳng lẽ mấy chữ đó làm cho chúng ta ngán?

Du Bội Ngọc lại hỏi :

- Nếu Quỳnh Hoa Tam Nương Tử không có ở trong đó?

Kim Yến Tử giật mình :

- Tại sao chúng không ở trong đó? Chẳng lẽ lão nhân lừa gạt chúng ta?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Cứ theo tại hạ biết thì Quỳnh Hoa Tam Nương Tử không ở đây. Còn như tại sao lão nhân lừa chúng ta thì thực tình tại hạ không hiểu nổi!

Kim Yến Tử suy nghĩ một lúc :

- Người nghĩ xem, vào đến đây rồi, chẳng lẽ chúng ta lại quay trở về?

Nàng vẫn lộn tóc xòa cho gọn, đoạn tiếp :

- Giờ đây, giả sử chúng ta có trở ra, gõ kiếm vào đá bảy trăm lượt chứ đừng nói là bảy lượt, chưa chắc lão nhân chịu vận động cơ quan mở lối cho chúng ta đi. Lừa chúng ta vào đây là lão có dụng ý gì đó, khi nào dụng ý đó chưa có kết quả là lão vẫn chưa buông tha chúng ta!

Kim Yến Tử trầm giọng tiếp :

- Người có nghĩ như ta chẳng?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Nhưng vào trong đó, hẳn phải gặp nhiều nguy hiểm. Tốt hơn, cô nương nên đứng đây chờ tại hạ, tại hạ vào một mình trước xem sao...

Kim Yến Tử mỉm cười :

- Người đã nói, có được hai người cùng chung một chỗ, dù gặp điều gì đáng sợ, cũng ít sợ hơn là đơn độc...

Con người, trong nguy cảnh mới lộ chân tướng rõ rệt. Và chỉ trong trường hợp đó, người đáng hận càng làm cho mình trông thấy mà hận hơn, người đáng yêu lại càng làm cho mình yêu hơn.

Trong nguy cảnh, con người càng bộc lộ bản ngã, kẻ xấu không dấu cái xấu, kẻ tốt càng biểu hiện cái tốt.

Du Bội Ngọc nắm tay Kim Yến Tử mỉm cười, gật đầu :

- Thì chúng ta cùng vào. Nhưng cô nương cẩn thận nhé! Tại hạ nghĩ, bắt quá chúng ta phòng xa chứ chẳng lẽ...

Bỗng chàng cảm thấy đôi chân nhũn lại, nền đá bên dưới chỗ đứng nứt ra, hai người cùng rơi xuống.

Bên dưới có một cái động.

18. Đuà Với Tử Thần

Du Bội Ngọc nắm tay Kim Yến Tử giật mạnh lên, Kim Yến Tử nương đà đó uốn cong người, vọt mạnh như con tôm búng nòng trở lại bên trên, đạp chân xuống mép động, song Du Bội Ngọc rơi luôn.

Chân vừa chạm mép động, nòng kêu lên :

- Người... người có sao không?

Bên dưới động sâu hơn mười trượng, ánh lửa chớp chớp nhưng nòng chẳng thấy Du Bội Ngọc.

Nòng bật khóc, vừa khóc vừa gọi :

- Người ở đâu? Người có sao không? Sao người không đáp lời ta?

Bên dưới động im lìm, chẳng một tiếng đáp vọng lên.

Nàng đánh liều, nhắm mắt lại, buông mình rơi xuống.

Vừa lúc đó, một người vươn tay nắm nòng giữ lại.

Nàng giật mình, mở mắt ra thấy ánh lửa còn chớp chớp bên dưới. Ánh lửa còn chớp, là Du Bội Ngọc còn ở bên dưới, thế thì ai nắm nòng, giữ nòng lại?

Nhưng tiếng cười hì hì vang lên bên tai nòng. Tiếng cười đó, nòng nhận ra ngay, nếu không là của Du Bội Ngọc thì của ai chứ?

Nàng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, ọ lên một tiếng, rồi sà vào lòng chàng, dậm chân, nũng nịu :

- Người làm ta sợ quá, suýt chết khiếp được đó! Tại sao ta hỏi mấy lượt người không đáp?

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Tại hạ đang vận khí bám vào vách động, nương đà vọt trở lên, nếu mở miệng thì chân khí thoát ra, thân hình mất chỗ nương tựa, phải rơi xuống dưới còn gì?

Kim Yến Tử cười hì hì :

- Ta thấy mỗi lửa chớp chớp bên dưới, đỉnh ninh là người đã rơi đến đấy, và như vậy là người... người nguy rồi! Ngờ đâu vật rơi xuống mà người còn đây!

Du Bội Ngọc nhìn sững sờ nòng :

- Cô nương lo cho tại hạ làm chi cho khổ?

Kim Yến Tử cúi đầu :

- Người vì cứu ta mà chết, thử hỏi ta có sống được trong khi người chết vì ta không?

Rồi nàng ngẩng đầu lên bật cười vang :

- Chẳng phải riêng vì một mình ngươi, bất cứ ai khác vì cứu ta mà chết, ta không thể sống nổi!

Du Bội Ngọc chớp chớp mắt, cổ ý hỏi :

- Cô nương nói thế, chẳng sợ tại hạ thất vọng à?

Kim Yến Tử cười nhẹ :

- Ta biết rõ, con người như ngươi, thế nào cũng có ý trung nhân, nếu ta nói là vì ngươi mà ta có thể chết được thì chẳng hóa ra tạo cái khó xử cho ngươi chẳng?

Đột nhiên, Du Bội Ngọc nắm tay nàng bật cười ha hả :

- Cô nương đúng là một thiếu nữ vui tươi, ở bên cạnh cô nương chẳng ai phiền não nổi!

Chàng cảm thấy khoan khoái vô cùng, có một người bạn đồng hành, đồng cảnh như nàng, thì dù đi mấy vạn dặm đường, dù vào sanh ra tử, cũng chẳng ai biết mệt, biết sợ.

Không cần người tâng bốc, không biết khinh khi miệt thị ai, không hề dùng tiểu xảo, thủ đoạn lừa ai, không gây phiền não cho ai, nàng đúng là một mẫu người rất hiếm trên thế gian này.

Nhìn xuống đáy động, mỗi lửa vẫn còn chớp chớp đó, cả hai hết sức tiếc.

Bỗng, Du Bội Ngọc nhìn thanh đoản kiếm của Kim Yến Tử.

Suy nghĩ một chút, chàng với tay lấy thanh đoản kiếm đó đâm mạnh vào vách đá.

Kiếm chạm vào đá, đá mềm như bùn, kiếm hút sâu đến tận chuôi. Chàng loay hoay một lúc, khoét được một lỗ hổng.

Chàng reo lên :

- Thanh kiếm quý thật! Mình dùng nó lấy lại mỗi lửa!

Chàng trao kiếm cho Kim Yến Tử, nắm một tay nàng, thông nàng xuống lòng động, nàng dùng kiếm khoét nơi vách. Cả hai cứ theo phương pháp đó, khoét một hàng lỗ dài xuống đáy động. Không bao lâu, cả hai xuống bên dưới, và chính Du Bội Ngọc nhặt vật đánh lửa lên cầm tay.

Chàng đưa mỗi lửa, rọi qua rọi lại quanh quần nền đáy động.

Nơi đó, có vô số thanh đao nhọn, đao nằm dưới, xương người nằm trên.

Xương người đã khô, dưới ánh sáng bàng bạc của mỗi lửa, xương đó hiện lơ mờ, nửa trắng nửa vàng.

Xương đó, tuy nằm la liệt song bộ nào theo bộ ấy, tất cả đều có y phục lợp bên ngoài, song da thịt còn rữa nát, huống hồ cái y phục bao bọc cái rữa nát ấy?

Bất quá, chỉ còn cái đáng mờ mờ thôi.

Du Bội Ngọc ước đoán, những xác người đó, từ khi tắt hơi thở cuối cùng, tính đến nay cũng trên hai mươi năm.

Bất giác, chàng kinh dị.

Chàng vừa nhận thấy, trong những bộ xương người đó, có một xác chết còn nguyên vẹn.

Đó là xác của một nữ nhân, vận chiếc áo màu xanh, áo mới tinh, xác vẫn còn tươi như thể một người đang ngủ.

Du Bội Ngọc trầm nghĩ :

- Khoảng cách thời gian giữa những bộ xương kia và xác chết này ít nhất cũng trên hai mươi năm, điều đó chứng tỏ Tỏa Hồn My Cung này đã bị bỏ phế hơn hai mươi năm dài, mãi đến gần đây mới có người phát giác ra, qua sự phát giác đó mới có xác chết mới tinh này! Như thế thì Tỏa Hồn My Cung có phải là nơi tàng trữ báu vật của Thiên Tầm Giáo?

Kim Yến Tử lấy giày chà chà trên nền đất động, đôi giày cạo sạch lớp bao phủ bên trên, bày ra mặt đá trơn bóng, bắt giắc nàng cau mày :

- Nơi đây, toàn là đá tảng trơn bóng lót đường, mỗi tảng đá đều có thể sụp xuống bất ngờ đưa chúng ta vào hố sâu, như thế này làm sao tới?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc :

- Cô nương cứ theo sát bên sau tại hạ, đừng cách ra xa quá, như vậy nếu một trong hai chúng ta sa hố, tại hạ cũng có cách ứng chiêu kịp thời.

Bỗng Kim Yến Tử cao giọng :

- Việc là việc của ta, người nên để cho ta đi trước mới phải, người không nên cho rằng ta là một nữ nhân, rồi cứ giành phần khó, phần nguy về người!

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Tại hạ tuy chẳng muốn nghĩ rằng cô nương là một nữ nhân, song thực sự thì cô nương là một nữ nhân, mà trước mặt nữ nhân, bất cứ nam nhân nào cũng thích trở tài, cũng thích tỏ ra mình là anh hùng. Cô nương chẳng hiểu như vậy sao mà còn giành đi trước đi sau với tại hạ?

Kim Yến Tử nhìn chàng, chớp chớp đôi mắt mỉm cười :

- Trong con mắt ta, người là một nam nhân ít gây khó chịu nhất cho nữ nhân!

Rồi, chàng đi trước, nàng ngoan ngoãn theo sát bên sau, chàng bước đi từng bước một, trước khi bước tới một bước, lấy chân rà rà xuống mặt đá ấn nhẹ nhẹ, xem có cơ quan không?

Điều mà họ lưu tâm đề phòng là đặt chân trúng cơ quan.

Họ đi được ba trượng rồi, chẳng có chuyện gì xảy ra.

Bỗng trước mặt họ hiện ra hai pho tượng đá, tượng đá màu trắng hình thiếu nữ khỏa thân, hai thiếu nữ ôm nhau vô cùng thân thiết, vô cùng tình tứ. Nếu là một nam một nữ, thì sự quần quýt đó khiến gọi cực điểm.

Tuy là hình hai thiếu nữ, sự kích động nơi người trông thấy vẫn mãnh liệt như thường.

Vì bị kích động, nên bất cứ nam hay nữ cũng phải đỏ mặt ít nhiều.

Hai pho tượng to hơn một người có tầm vóc thường, chắn bít lối đi.

Du Bội Ngọc tìm cơ quan di động hai pho tượng, để có lối đi.

Kim Yến Tử chụp vật đánh lửa nơi tay chàng, hừ lên một tiếng :

- Nơi đây chẳng có gì khác hơn mấy cái cửa quỷ này, nhìn vào là thấy lợm giọng liền!

Nàng co chân tung một cước vào hai pho tượng.

Du Bội Ngọc toan chặn lại, nhưng không còn kịp nữa.

Chân Kim Yến Tử vừa chạm vào pho tượng, một đợt khói nhạt xẹt ra, tuy chỉ là một đợt khói nhưng xẹt ra như một mũi tên, bắn thẳng vào mặt nàng.

Du Bội Ngọc hấp tấp kéo nàng qua một bên, tránh đợt khói, gắt :

- Nóng nẩy làm chi thế cô nương?

Chàng mãi lo ngại cho Kim Yến Tử, quên mất ngừng hô hấp, mùi đợt khói đó đã thoảng đến mũi rồi, tự nhiên chàng phải ngửi.

Trong khi Kim Yến Tử lắc đầu, Du Bội Ngọc ngồi xuống vận công điều tức, bức khí độc thoát ra ngoài.

Kim Yến Tử biết mình nóng tính, gây tai họa nên hối hận vô cùng, run run giọng thốt :

- Người... người...

Vì đang vận công, không thể mở miệng, Du Bội Ngọc đưa ánh mắt ngằm ra hiệu bảo nàng đừng nói gì hết. Nàng nghe lời, đứng im bỏ lửng câu nói.

Một lúc sau, Du Bội Ngọc thở dài :

- May mà loại phần độc này được đặt trong bụng pho tượng cách đây rất lâu nên được tính mất công hiệu nhiều, nếu không...

Kim Yến Tử cúi mặt :

- Tại ta!

Rồi nàng hỏi :

- Nếu phần đó bắn trúng mặt ta, chẳng biết có sao chẳng?

Du Bội Ngọc đáp :

- Rất có thể...

Nhưng chàng không thốt tiếp.

Kim Yến Tử nhìn chàng với ánh mắt biết ơn :

- Người lại cứu ta một lần nữa!

X Du Bội Ngọc cầm mỗi lửa rọi chung quanh pho tượng một lúc lâu, đoạn hỏi :

- Cô nương có thể nhắm mắt lại một lúc được không?

Kim Yến Tử mỉm cười :

- Chứ ta nhìn không được à?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Mấu chốt cơ quan nằm tại một chỗ khó trông lắm cô nương ạ!

Chàng không cần nói nhiều, Kim Yến Tử đỏ mặt, nhắm mắt lại liền.

Du Bội Ngọc mò mò, xoay xoay một hồi, bỗng có tiếng cách vang lên, hai pho tượng lập tức tách rời, mỗi tượng bay qua một bên, bày ra một chỗ trống, rộng độ một thước.

Kim Yến Tử thở dài :

- Không ngờ người am tường những trò quỷ quái này của bọn tà ác! Nếu chẳng có người, dù ta có xuống đến đây, cũng chẳng biết phải xoay sở như thế nào!

Du Bội Ngọc thông thả thốt :

- Theo tại hạ tưởng, dù có đi tới nữa mà cũng chẳng việc gì, tốt hơn đừng đi là phải!

Kim Yến Tử cười :

- Tại sao lại không nên đi tới nữa? Nơi đây là một địa phương tà ác, có rất nhiều sự cổ quái, có rất nhiều điều bí mật, mình cũng nên khám phá cho biết chứ? Dù không có Quỳnh Hoa Tam Nương Tử, ta vẫn muốn đi tới!

Du Bội Ngọc thản nhiên :

- Bí mật càng lớn, nguy hiểm càng nhiều...

Kim Yến Tử lắc đầu :

- Ta không sợ. Có người bên cạnh ta còn sợ gì chứ?

Du Bội Ngọc cười khổ, không nói gì nữa, cứ bước đi.

Con đường bên trong hai pho tượng, ít bụi bám, dưới ánh lửa bồng bục, cả hai trông thấy mặt đá lát pho rõ những nét rạn nứt.

Lạ lùng hết sức, những nét rạn nứt đó, chẳng phải tự nhiên mà có, những nét rạn nứt đó hiệp nhau lại, kết thành hình hoặc nam hoặc nữ riêng biệt hoặc nam nữ quần quýt nhau, dù là hình nam hay nữ, hình nào cũng trần truồng cả.

Du Bội Ngọc quan sát những hình dưới chân một lúc, đoạn bảo Kim Yến Tử :

- Cô nương lưu ý, nhìn chân tại hạ đây, tại hạ đặt chỗ nào, cô nương bước lên chỗ ấy, tuyệt đối không nên bước chệch ra ngoài nhé!

Nơi chàng đặt chân là những bộ phận trong hình, không thanh nhã chút nào.

Kim Yến Tử vừa bước đi, vừa cầu nhàu :

- Đúng là nơi chứa quý, chứ người quân tử nào lại có thể giam mình trong một khung cảnh như thế này?

Du Bội Ngọc thốt :

- Chủ nhân địa phương này cố ý làm ra thế, để cho người quân tử ngại đặt chân vào đây, có như vậy y mới khỏi bị phiền nhiễu chứ!

Kim Yến Tử cười :

- Còn người? Người đã vào đây, là không quân tử à?

Du Bội Ngọc cũng cười :

- Có lúc, tại hạ là quân tử, có lúc thì không, làm quân tử cũng phải tùy thời, tùy lúc chứ cô nương!

Kim Yến Tử cười vang :

- Người đáng yêu quá, ăn nói có duyên lạ! Gần người là thấy cao hứng liền!

Bỗng, nàng vụt tắt nụ cười ngay.

Từ bên trên, một nữ nhân mặc áo đỏ xuất hiện trước mặt nàng, nữ nhân đó như bị cột thông xuống, trông chẳng khác nào một người thắt cổ chết treo.

Kim Yến Tử kinh hãi rú lên :

- Xem ra cái câu “vào là chết” nơi tắm biển bên ngoài đúng sự thật đấy chứ chẳng phải dọa suông đâu!

Nữ nhân, chỉ là một xác chết, xác còn nguyên vẹn, hơi thở đứt song làn da mặt còn tươi, chừng như nạn nhân tắt thở không quá hai ngày...

Du Bội Ngọc lẩm bẩm :

- Một địa phương thần bí, suốt hai mươi năm dài, chẳng ai biết đến, bỗng nhiên bị phát giác, những người mạo hiểm vào đây, cốt khám phá những bí mật chôn dấu hơn hai mươi năm dài đều bị giết! Những bí mật đó như thế nào mà có sức câu dẫn khách giang hồ mãnh liệt đến mức đó?

Cả hai lách qua thi thể nữ nhân áo đỏ, bước tới mấy bước nữa, phát hiện ra một nữ nhân khác vận áo tím, thi thể được ghim vào vách đá bằng một ngọn mâu có hình thức cổ quái. Hai bàn tay nữ nhân còn nắm chặt cán mâu, điều đó chứng tỏ trước khi chết, nàng cố sức rút cán mâu, song không măn nguyện, cái tư thế đó còn y nguyên đến giờ.

Kim Yến Tử lợm giọng mấy lượt, suýt nôn.

Rồi từ đó, vào sâu bên trong, cứ khoảng vài ba bước là họ lại gặp một thi thể nữ nhân, chết dưới nhiều hình thức, có người còn nguyên vẹn thể xác, có người nát bét mặt mày, có người bị đá ép dẹp mình.

Kim Yến Tử rung rung giọng :

- Đúng là mỗi bước đi đều có hiểm nguy! Nếu không có người thì ta... ta cũng sẽ là... như các nàng ấy!

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Họ vào đến tận nơi này, kể ra cũng là những tay khá đấy!

Kim Yến Tử hỏi :

- Họ vào đây, hợp đoàn mà đi hay riêng rẽ mà đi?

Du Bội Ngọc suy nghĩ một chút :

- Có thể họ cùng đi chung với nhau thành đoàn!

Kim Yến Tử trầm ngâm một lúc :

- Những nàng này, vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp, ở vào cái tuổi đời đó, lại có sắc đẹp, không yên thân mà chờ hưởng dụng hạnh phúc, còn len lỏi vào địa phương quỷ quái làm gì cho thiệt mạng?

Du Bội Ngọc thốt :

- Họ bỏ nơi yên tĩnh, vào tận chốn tà ma hẳn phải có nguyên nhân. Tại hạ nghĩ, chắc có lời truyền thuyết cho rằng nơi đây có tàng trữ ngọc ngà châu báu chi đó, lời truyền thuyết kích động lòng tham của nhiều người, họ kéo nhau vào đây cũng chỉ vì lòng tham xúi sử...

Kim Yến Tử dừng chân nhìn chàng :

- Người có nghĩ là lão nhân lừa chúng ta vào đây, không ngoài dụng ý dùng chúng ta làm vật lót đường chăng?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Có thể là như vậy, cô nương à. Do đó, lão hy vọng chúng ta có võ công cao, do đó lão chẳng tiếc vật báu mà trao cho chúng ta đoán kiếm chém sắt như bùn, và vật đánh lửa kì dị...

Kim Yến Tử lo sợ :

- Như vậy, nếu chúng ta càng đi sâu vào, là càng làm cái việc khai lộ không công cho lão, chết thì chúng ta chịu, an toàn thì lão hưởng thụ kết quả. Lão ấy thế mà tàn độc phi thường!

Du Bội Ngọc mơ màng :

- Có một điều này cũng kỳ quái vô cùng!

Kim Yến Tử vội hỏi :

- Việc gì?

Du Bội Ngọc đáp :

- Cô nương xem đó, nơi đáy động cũng là xác chết của nữ nhân, dọc theo con đường này cũng là xác chết của nữ nhân. Không lẽ vào đây, toan trộm báu đều là nữ nhân, chẳng có một nam nhân nào?

Bỗng một giọng nói đâu đây vọng đến tai họ :

- Có hai nguyên nhân, các người có muốn biết chăng?

Kim Yến Tử biến sắc, chụp tay Du Bội Ngọc, thốt khẽ :

- Lão...! Lão theo chúng ta vào đây!...

Đúng là lão nhân cụt một tay.

Lão điềm nhiên thốt :

- Ta đã muốn các người đi tiên phong khai lộ, tự nhiên ta phải theo vào, nơi nào có mai phục, là các người phá hủy, ta chẳng cần ra sức!

Lão tiến đến nơi, dưới ánh sáng của môi lửa, chiếc áo bạc của lão chớp ngời.

Kim Yến Tử vừa khấn cấp vừa phẫn nộ :

- Tôi đã kính trọng lão là bậc tiền bối, lão lại lấy cái tâm đó đối đãi với bọn tôi, như vậy lão đâu có xứng đáng với sự kính trọng của tôi nữa? Lão cư xử như thế, chẳng thấy mặt dạn mày dày à?

Lão nhân điềm nhiên như thường :

- Các người có khổ nhọc vì ta thật đấy, song có phải là các người hoàn toàn có hảo ý với ta đâu? Hà huống, làm một cuộc thám hiểm như thế này, kể ra cũng thích thú đấy chứ ? Thiết tưởng, dù cho các người có thiệt mạng, các người cũng chẳng có gì để ân hận!

Kim Yến Tử gần giọng :

- Ta hỏi thật lão, nơi đây là địa phương nào?

Ngân Quang lão nhân hỏi lại :

- Sao các người chẳng nhìn ra phía đó?

Kim Yến Tử và Du Bội Ngọc nhìn theo tay lão chỉ, nơi lão chỉ là bên cạnh xác một thiếu nữ áo xanh, trên vách đá, có sáu chữ :

“Ôn Nhu Địa, Hành Lạc Cung” Bên sáu chữ đó, có một hàng chữ nhỏ hơn :

“Hồn Tan, Xương Rã, Cùng Độc Cùng Hung” Lão nhân tiếp :

- Các người thấy đó, nơi đây là khung cảnh phong lưu, những nơi phong lưu nhất trên thế gian này cũng chẳng sánh bằng! Được đến nơi đây một lần là cảm như phỉ nguyện bình sanh, dù có hồn tan xương rã cũng chẳng ân hận!

Kim Yến Tử kinh hãi :

- Lão trượng nói sao?

Lão nhân bật cười ha hả :

- Nam cũng như nữ, có vào đây rồi mới biết cái khoái lạc hưởng thụ bên nhau như thế nào, cái khoái lạc nơi đây lý kỳ huyền ảo gấp trăm gấp ngàn lần ở bên ngoài.

Chỉ khổ, mỗi người chỉ được hưởng thụ một lần thôi, sau lần hưởng thụ rồi là nhất định phải chết!

Lão cười lớn hơn trước.

Du Bội Ngọc rùng mình hỏi :

- Thế sao bọn tại hạ chẳng thấy một xác nam nhân nào?

Lão nhân đáp :

- Bọn nam nhân phải chờ vào cung, bái kiến Tỏa Hồn Cung Chủ, khi nào cung chủ bình phẩm rồi mới chết, do đó, nữ nhân chết ngay, nên có xác như các người đã thấy, còn nam nhân thì cũng chết, nhưng chết sau bởi còn chờ lệnh mới chết được!

Kim Yến Tử nghiêng rằng :

- Cái bọn thiếu nữ này ngốc thật, có chết cũng đáng đời. Đã biết nơi đây là cảnh quỷ, còn dẫn xác đến làm gì cho khổ?

Ngân Quang lão nhân giải thích :

- Phải có nguyên nhân khiến chúng đến đây chứ? Có rất nhiều nguyên nhân, chẳng hạn, có nàng đồ kỹ nhan sắc tân kiều diễm lệ của Tỏa Hồn Cung Chủ đến đây để diệt trừ, có nàng căm hận vì cung chủ hại chết trượng phu đến đây để báo thù chồng, có người phản uất vì tình nhân bị cung chủ cướp mất rồi vào đây báo oán...

Kim Yến Tử hừ một tiếng :

- Dù cho có việc đó đi nữa thì cung chủ cũng chết rồi, giả như bà ấy còn sống thì bất quá cũng chỉ là một yêu bà cổ quái, các nàng ấy còn tranh giành, gây sự với bà ta làm gì?

Ngân Quang lão nhân tiếp :

- Cung chủ chết song báu vật còn, bí kíp còn nhất là quyển bí kíp dạy My Công, học được môn công đó thì có thể làm cho tất cả nam nhân trong thiên hạ đều mê mẩn tâm thần, đến cả nữ nhân cũng không chắc kháng cự lại nổi.

Lão mỉm cười, tiếp :

- Người thử nghĩ, có thiếu nữ nào lại chẳng thích nam nhân mọp mình sát đất, bên cạnh gấu quần mình mà van xin mà cầu khẩn ban bố một chút tình thừa? Bởi chúng ham thích nên mạo hiểm vào đây, định chiếm đoạt pho bí kíp My Công đó. Bởi ham thích, mà chúng có đi chẳng có về, có vào đây mà chẳng trở ra ngoài!

Kim Yên Tử khẽ liếc mắt sang Du Bội Ngọc, gương mặt hơi ửng hồng :

- Cái thứ bí kíp ma quái đó, tôi chẳng muốn nhìn, nói chi đến việc chiếm đoạt!

Lão nhân bật cười ha hả :

- Khoan có ý kiến gì cả. Cứ chờ xem, khi nào người trông thấy tận mắt rồi sẽ lấy thái độ cũng không muốn gì!

Lão nhìn qua Du Bội Ngọc, thốt :

- Tuy võ công của người quá tầm thường, song về tập học bàng môn, người lại có một số vốn rất khá, kể ra, người cũng là tay hữu dụng, nếu ta giết đi thì uổng biết bao!

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Bây giờ chưa đến cung, tự nhiên lão trượng chưa giết tại hạ!

Lão nhân chớp mắt :

- Nếu người có thể đưa ta vào đến cung, ta sẽ tha thứ cho người, ngoài ra ta còn chia đồng đều số báu vật đó với người!

Du Bội Ngọc thản nhiên :

- Giả như tại hạ khước từ, không đưa lão trượng đến đó?

Lão nhân lạnh lùng :

- Thì người phải chết!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Nơi đây đã có rất nhiều người đến trước chúng ta, biết đâu những báu vật bên trong đã chẳng bị đoạt hết rồi?

Lão nhân rùn vai :

- Ta biết, cho đến phút giây này, chưa có một kẻ nào vào đây rồi mà sống sót trở ra!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Lão trượng có lý. Câu nói của lão trượng, tại hạ có nghe đi nghe lại nhiều lần, do nhiều người thốt. Có điều không ai nghĩ là nếu có người sống sót mà ra, chắc chẳng ai trông thấy người đó trở ra, bởi chẳng trông thấy nên cho rằng chẳng có ai sống sót mà trở ra!

Lão nhân cười lớn :

- Người có đếm được bao nhiêu xác chết trong hang chẳng? Tất cả là chín nàng, chúng vào rồi, chính ta bế tặc lối ra và chính ta ở bên ngoài rình chúng. Nếu đúng như người nói, có kẻ đã vào đây, lấy mất báu vật, lên đi rồi mà ta chẳng thấy, thì ta tình nguyện móc đôi mắt này, bởi ta có mắt cũng như mù, thà móc cho mù luôn, để làm gì nữa?

Du Bội Ngọc chớp mắt, từ từ thốt :

- Lão trượng giết toàn gia Mã Hủ Thiên, chẳng qua lão trượng có nghi ngờ Mã Hủ Thiên có tiết lộ cái nơi bí mật này với chín nữ nhân đó?

Lão nhân hừ lạnh :

- Người đi xa vấn đề rồi đó!

Kim Yến Tử kêu lên :

- Lão trượng nghi ngờ một người, lại nỡ sát hại trọn gia đình của người ta? Trời ơi, sao mà tàn độc thế?

Lão nhân điềm nhiên :

- Người đừng quên, những người bị ta giết đều là những người trong Thiên Tầm Giáo cả!

Kim Yến Tử cau mày :

- Chẳng cần biết những nạn nhân trong Thiên Tầm Giáo hay không, chỉ biết là lão trượng giết họ không ngoài cái lý do nghi ngờ họ tiết lộ điều bí mật mà lão trượng muốn giấu.

Ngân Quang lão nhân lại hừ một tiếng, không đáp.

Kim Yến Tử cao giọng, tiếp :

- Nhưng những người trong Thiên Tầm Giáo làm sao biết được điều bí mật của lão trượng? Có phải lão trượng câu kết với họ từ lâu chẳng?

Đột nhiên, lão nhân quay mình lại, đập nhẹ tay vào vách đá, đoạn gằn giọng :

- Người cũng đi xa vấn đề như hần!

Kim Yến Tử nhìn dấu tay in nơi mặt vách đá, nín luôn.

X Du Bội Ngọc tìm một lúc lâu, lẩm bẩm :

- Chẳng lẽ cửa vào cung không có tại đây?

Ngân Quang lão nhân thốt :

- Trước mặt chẳng có lối đi, nếu không có tại đây thì ở đâu?

Du Bội Ngọc suy nghĩ một chút, đột nhiên dịch cái xác áo xanh sang một bên.

Cái xác đó không mang một vết thương nào, chỉ có đôi tay thì bầm đen.

Du Bội Ngọc lấy vỏ kiếm hất bàn tay đó, nhận ra ngón tay trở của mỗi bàn có một dấu máu.

Dấu đó dường tượng dấu cắn chứ chẳng phải do vũ khí gây lên. Nạn nhân chết vì dấu cắn đó.

Chàng đến lên thở dài, lẩm nhẩm :

- Ôn Nhu Địa! Hành Lạc Cung! Đường vào cung bí mật thay! Nhưng đường vào cung nằm ở hai chữ ” Chi ”!

Hai chữ Chi trên vách, ở hai câu :

Ôn Nhu Chi Địa, Hành Lạc Chi Cung!

Mấy chữ đó, bị bụi bám mờ đi, chỉ còn hai chữ Chi thì còn rõ ràng lắm.

Hai chữ Chi được rõ ràng là nhờ có bàn tay sờ mó vào rất thường, còn mấy chữ kia chẳng ai sờ mó đến nên bụi càng ngày càng bám dày.

Kim Yến Tử mừng rỡ :

- Phải rồi! Ta thấy rồi! Cứ ấn ngón tay vào hai chữ đó thì cửa mở ra ngay! Có đúng vậy chẳng?

Nàng không đợi nghe Du Bội Ngọc nói gì, đưa bàn tay làm theo ý vừa nghĩ.

Nhưng Du Bội Ngọc vội kéo nàng lùi lại hỏi :

- Cô nương không thấy thiếu nữ áo xanh kia sao? Nếu muốn như nàng đó thì cứ tùy ý mà hành động! Mở một lần cửa phải hy sinh một mạng người thì mờ làm gì? Cái giá quá đắt, cô nương ạ!

Bỗng, ánh sáng vụt chớp lên.

Thì ra, lão nhân đã giật thanh kiếm trong tay Du Bội Ngọc, chặt đứt hai ngón tay của thiếu nữ áo xanh, đồng thời ấn vào hai điểm trên đầu chữ Chi.

Vách đá trơn bóng liền lạc ngân dài một nhạc điệu êm ái rồi từ từ chuyển động, dịch qua một bên, bày ra một bức màn bằng hạt châu, màn buông thòng xuống đất.

Màn châu dưới ánh lửa chớp sáng ngời.

Đồng thời, cả ba cùng thấy tám chữ xuất hiện trước mắt :

“Cực Lạc Chi Hoàn, Dữ Quân Cộng Hưởng” Cạnh mấy chữ đó, còn có một hàng chữ nữa :

“Nhập Thử Môn Trung, Nhất Bộ Đăng Thiên” Nơi gương mặt của lão nhân, vẻ cao hứng hiện lên rõ rệt.

Đôi mắt của lão sáng ngời.

Đột nhiên lão ngửa mặt lên không, cười vang :

- Cái bí mật của Tòa Hồn Nương Tử, chung quy rồi cũng bị lão phu khám phá!

Lão vừa cười vừa thốt, vừa bước tới, vén bức màn châu bước vào.

Kim Yến Tử động tính hiếu kỳ, cúi mình xuống, đưa tay nhặt hai ngón tay của thiếu nữ áo xanh do lão nhân vừa chặt đứt. Nàng nhận thấy nơi đầu ngón tay có một lỗ hồng rất nhỏ. Lỗ hồng đó Du Bội Ngọc cho là dấu răng cắn thủng.

Nàng nhìn Du Bội Ngọc, thở dài :

- Người cứu mạng ta một lần nữa! Có ngờ đâu, nơi hai điểm nhỏ trên đầu chữ Chi, lại có mai phục một vật giết người! Lão nhân dùng kiếm ấn vào, nếu không thì cũng tán mạng như nàng này!

Thì ra, nơi điểm đó, có một mũi châm rất nhỏ, con mắt thường không thể trông thấy. Giả dĩ nơi đây, bóng tối phủ dày, ngày cũng như đêm, dù có ánh đèn cũng khó thấy được ngay!

Du Bội Ngọc nhìn bức màn châu, ra vẻ tư lự trầm lặng.

Chàng đang đắn đo, nghĩ có nên vào hay không.

Bỗng, một bàn tay giá từ bên trong ló ra, nắm lấy tay Kim Yến Tử.

Tiếp theo đó, lão nhân cất tiếng :

- Châu báu ở đây, một nửa về phần ngươi, sao ngươi không vào?

Nàng không vào cũng không được, vì lão nhân đã kéo nàng vào.

Du Bội Ngọc thở dài, rồi nhếch nụ cười khổ :

- Đặng chim bẻ ná, đặng cá quăng nơm! Bắt được con thỏ rồi, còn để con chó săn làm gì? Cái lão già độc ác này, hẳn cũng chẳng buông tha ta!

Tiếng hoan hô của Kim Yến Tử vang dội bên trong, Du Bội Ngọc không thể không theo vào.

Bên trong bức màn châu là một thế giới khác biệt. Trước mắt Du Bội Ngọc, châu báu chồng lên nhau, chiếu sáng ngời.

Kim Yến Tử cầm một cái chén ngọc, bước lại gần chàng. Màu ngọc ánh lên gương mặt nàng làm cho nàng rạng rỡ thêm hay là niềm cao hứng làm cho nàng rạng rỡ?

Nàng cười ha hả hỏi :

- Vật này có đẹp không?

Du Bội Ngọc nhìn nàng :

- Cô nương thích nó?

Kim Yến Tử gật đầu :

- Cô gái nào không thích châu báu?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Chỉ có nữ thích châu báu thôi à? Còn nam thì không?

Kim Yến Tử đáp :

- Cái thích của nam khác hơn của nữ. Nam thích vì giá trị của châu báu, còn nữ thích vì cái vẻ đẹp của nó!

Nàng chọn một xâu chuỗi ngọc, quàng lên cổ.

Du Bội Ngọc nhìn xâu chuỗi rồi thở dài :

- Chuỗi ngọc tuy đẹp, nhưng còn kém một vật!

Kim Yến Tử trở mắt :

- Vật gì?

Du Bội Ngọc buông gọn :

- Đôi mắt của cô nương!

Kim Yến Tử cười tươi nhưng đầu cúi xuống, dấu gương mặt ửng đỏ.

Ngân Quang lão nhân không lưu ý đến nàng, mặc nàng chọn món này món nọ tùy thích, chừng như đối với lão, những châu báu này chẳng có giá trị gì.

Lão dùng tay, dùng luôn cả chân, đùa số châu báu đó qua một bên như đùa đồng cỏ rác.

Có lẽ vật mà lão định tìm nơi đây có giá trị gấp bao nhiêu lần số châu báu đó?

Nhưng lão tìm gì?

Kim Yến Tử hỏi :

- Người có nghĩ là lão đang tìm pho bí kíp chẳng?

Du Bội Ngọc đáp :

- Chắc vậy!

Kim Yến Tử bật cười khanh khách :

- Lão chẳng phải mỹ nhân, dù lão có học được cái môn Mỹ Công đó, thiết tưởng cũng chẳng dùng vào đâu được!

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Biết đâu vũ công của lão cùng đồng một xuất xứ với vũ công của Tỏa Hồn Cung Chủ, lão muốn cuốn bí kíp đó để tham chiếu, chỉ có lão mới biết được sự ích lợi của quyển bí kíp đó, chứ chúng ta làm sao mà hiểu được? Hơn nữa, có thể lão có một người con gái...

Bỗng lão nhân bật cười cuồng dại.

Trong tay lão, có mấy quyển sách nhỏ, sách bằng lụa mỏng, màu hồng, lão cầm mấy quyển sách đó, vừa cười như điên vừa nhảy nhót như trẻ nít được quà, lão mừng rỡ còn hơn Kim Yến Tử được châu báu mà mừng rỡ.

Du Bội Ngọc lại thở dài.

Lão nhân gắt :

- Lão phu đã thỏa nguyện bình sanh, đáng lẽ người phải mừng cho lão phu mới phải, có sao người lại thở dài?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Tại hạ bỗng nhớ đến câu :

Đặng chim bẻ ná, đặng cá quăng nơm, bắt được thỏ rồi thì thịt chó sẵn, do đó buột miệng thở dài!

Lão nhân cười lớn :

- Lão phu đã nói là không giết người, khi nào lão phu lại nuốt lời?

Lão đưa tay vẽ ngang một đường vào không gian, đoạn tiếp :

- Chẳng những không giết người, lão phu còn chia cho người một nửa số châu báu này, đây, ta vẽ đường ranh như vậy đó, phần bên tả thuộc về người, người cứ hốt đi!

Kim Yến Tử mỉm cười :

- Lão trượng xử sự phân minh đó, có như vậy chúng tôi gọi lão trượng là tiền bối cũng chẳng uống!

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Dù tiền bối nhường cho tại hạ tất cả số châu báu này, tại hạ cũng chẳng làm sao mang đi cho hết! Như vậy là cầm như phí của!

Chẳng rõ vô tình hay hữu ý, chàng bước tới vọng cửa, đứng áng tại đó.

Lão nhân mỉm cười :

- Vũ công của người thì tầm thường, nhưng ít nhất người cũng đủ sức vác một bao châu báu này theo người, vác được bao nhiêu cứ vác, đại gì bỏ lại đây?

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Dù cho tiền bối không làm gì hại đến tính mạng của tại hạ, nhưng nếu tại hạ lo khuôn vác số châu báu này, tiền bối ra khỏi động trước, ấn nút cơ quan, đóng bít lối đi thì phỏng số châu báu này còn có ích lợi gì cho tại hạ nữa? Ở lại trong động này, đối lã người đi, có lấy được châu ngọc mà ăn đâu?

Ngân Quang lão nhân cứ tưởng Du Bội Ngọc là một tiểu tử thật thà chất phác, không ngờ chàng thấy rõ tâm địa của lão, lão giật mình rất thẹn, thẹn thành giận, lão thét lên :

- Người định đứng áng cửa à? Người cho rằng làm như vậy là ngăn chặn được ta phải không?

Lão vọt tới, sè năm ngón tay, chụp vào mạch môn chàng.

Du Bội Ngọc xoay ngược bàn tay, chụp lại mạch môn của lão.

Lão nhân giật mình, vung bàn tay đánh tới.

Du Bội Ngọc không né tránh, ung dung đưa tay lên nghinh đón.

Song chưởng chạm nhau, bật kêu một tiếng bốp. Cả hai cùng lùi lại ba bước.

Lão nhân kinh hãi, nằm mộng cũng không tưởng là Du Bội Ngọc có công lực thâm hậu đến như vậy.

Thì ra, lão đánh giá chàng quá thấp qua cái nhảy lên tảng đá bên ngoài cửa động.

Lão bật cười ghê rợn, rít lên :

- Lão phu lầm người!

Trong thoáng mắt, lão đánh ra hơn mười chiêu, những chiêu của lão vô cùng nguy dị, vừa độc, vừa phát huy tà khí.

Du Bội Ngọc ung dung chống đỡ, song vừa lành bệnh, công lực chưa hoàn toàn khôi phục, thành ra qua mười chiêu đầu, chàng cảm thấy chậm chạp phản ứng.

Nhìn sang Kim Yến Tử, chàng thét :

- Sao cô nương chưa thừa dịp chạy đi?

Kim Yến Tử thoát đầu sững sốt, nhìn cuộc đấu quên mất thực cảnh, đến lúc đó giật mình, vội cười nhẹ thốt :

- Chạy đi đâu? Hai đánh một có hy vọng hơn một đánh một, ta vào đây!

Du Bội Ngọc lại hét :

- Võ công cô nương kém lắm, có xuất thủ cũng vô ích. Cứ chạy trước đi, đừng chờ tại hạ!

Bận đối thoại với Kim Yến Tử, chàng phân tâm hết mấy giây, bị lão nhân bức thoái hai bước.

Thấy song phương có dấu pháp kín đáo quá, liệu có vào cũng chẳng có sơ hở mà xuất thủ, nàng thở dài, vọt ngang qua lão nhân thoát ra ngoài cửa.

Nhưng chừng như lão nhân có mắt ở sau lưng, nàng vừa nhích động thân mình, lão hoành tay ra sau tung một chưởng.

Kim Yến Tử làm sao ngăn chặn được chưởng lực của lão?

Chưởng đó trúng ngay ngực nàng, đẩy bật nàng nhào ngược về phía hậu, ngã xuống!

Thừa lúc lão nhân hoành tay ra sau lưng tấn công Kim Yến Tử, Du Bội Ngọc đánh luôn mấy tay quyền, bức lùi lão lại, chàng tiến lên, lấy lại phần đất đã mất.

Chàng vừa đánh vừa hỏi Kim Yến Tử :

- Cô nương có bị thương chẳng?

Kim Yến Tử bị chấn động mạnh trong cơ thể, song cố gượng cười đáp :

- Chẳng sao đâu! Người đừng lo cho ta!

Thấy nụ cười của nàng, Du Bội Ngọc biết ngay, chỉ trong thời gian ngắn là nàng không còn đứng vững nổi nữa. Chàng lo sợ cho nàng.

Vì tâm thần tán loạn qua niềm sợ hãi cho Kim Yến Tử, chàng bị lão nhân đánh trúng hai chưởng, chấn dội ra xa.

Kim Yến Tử kêu lên thất thanh :

- Người có sao chẳng?

Du Bội Ngọc cắn răng, tiếp luôn ba chưởng nữa của lão nhân.

Một ở bên trong bức màn đánh ra, một ở bên ngoài đánh vào, qua ba chưởng, bức màn tối tả, rơi xuống đất.

Kim Yến Tử hét lên :

- Sao người không nói chi hết? Hay là người bị thương?

Du Bội Ngọc bức quá quát :

- Cô nương yên trí. Tại hạ...

Mở miệng mà giao đấu là điều tối kỵ trong lúc giao đấu, Du Bội Ngọc cố tránh, Kim Yến Tử chẳng biết gì, cứ hỏi mãi, thành ra chàng phải đáp, chân khí theo lời nói thoát ra ngoài, sức chịu đựng kém giảm ngay. Câu nói chưa phát xuất tròn ý đã thấy nguy trước mắt rồi bắt buộc chàng phải bỏ dở.

Chàng bị lão nhân bức dồn ngay hai chưởng, chấn dội lại hai bước.

Lần này, chàng vọt hẳn ra ngoài cửa.

Lão nhân tiến theo liền bật cười ha hả :

- Đúng là một đôi đồng mạng uyên ương, lo lắng cho nhau chí tình! Ta khen đó!

19. Diễn Biến Bất Ngờ

Du Bội Ngọc toan thừa dịp lão nhân phân tâm qua tròng cười và câu nói của lão, phản công để chiếm lại vị trí đã mất, song chàng cảm thấy lực bất tòng tâm, không thể nào thực hiện cái ý định đó được.

Mảnh bố trắng bọc đầu bao mặt đã ướt đầm mồ hôi, nếu lúc đó chàng chạy đi thì còn hy vọng thoát thân.

Nhưng, chạy như vậy là phải bỏ rơi Kim Yến Tử, điều mà chàng không thể làm.

Lão nhân như đoán được tâm ý chàng, bật cười vang :

- Nếu ngươi không lập tức vào trong, trước hết ta đóng cửa lại, nhốt nàng trong đó rồi sẽ xử trí ngươi sau. Muốn còn là đôi đồng mạng uyên ương thì vào ngay đi!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Nếu vậy, xin tiền bối bước qua một bên cho tại hạ đi vào!

Lão nhân lại cười ha hả, bước qua một bên nhường lối cho Du Bội Ngọc.

Chàng không do dự, từ từ bước tới.

Ngờ đâu, đến giữa cửa, chàng phát xuất hai chưởng chớp nhoáng tấn công bất thành linh lão nhân không đứng xa chàng lắm.

Bởi không đề phòng, lão nhân chẳng làm sao hóa giải hai chưởng đó kịp thời, bắt buộc lão phải lùi lại hai bước.

Lão lùi đi là cửa vọng hoàn toàn trống trải.

Du Bội Ngọc day qua Kim Yến Tử, cao giọng bảo :

- Chạy đi! Tại hạ đứng đây ngăn chặn lão! Mất dịp này thì cảm như cả hai đều bỏ mạng đấy!

Lần này, Kim Yến Tử không cãi nữa, vừa bước ra vừa run run giọng hỏi :

- Còn ngươi?...

Du Bội Ngọc bực qua, quả thật nàng lắm chuyện, cứ mỗi chút là mỗi hỏi, trong khi chàng cần giữ bình tĩnh vận dụng chân khí, làm sao đối đáp được?

Con người đẹp đẽ như vậy, sao mà ngu thế?

Chàng muốn bóp cổ nàng, rồi nói toạc vào mặt nàng :

- Đi ra rồi tìm cách giải cứu cho ta chẳng được sao, cái cô bé ngu ngốc?

Nhưng chàng làm sao dám mở miệng, trong khi cần giữ vững chân ngươn tương tri với lão nhân?

Lão nhân chừng như cũng đoán được ý của chàng, lão tìm cách khích Kim Yến Tử :

- Hắn quyết cứu ngươi, bất chấp an nguy, mạo hiểm ở lại, ngươi bỏ đi thì còn gì tình nghĩa nữa?

Kim Yến Tử dậm chân :

- Ta không thể chạy đi một mình đâu, ta nhất định ở lại, nếu có chết thì cùng chết với nhau, chết chung một chỗ!

Lão nhân bật cười ha hả :

- Hay lắm! Có khí phách lắm! Con người có lương tâm khi nào bỏ rơi đồng bọn, cốt mưu cầu an toàn riêng cho bản thân?

Du Bội Ngọc vừa khấn trương vừa tức uất, nếu có thể thì chàng đã tung một cước bắn vọt Kim Yến Tử ra ngoài xa, vì tức uất, tinh thần lại phân tán lượt nữa, bị lão nhân đảo bộ, lấy tư thế đánh ra mấy chưởng, chấn dội chàng trở về trong nhà.

Lần này thì chàng không làm sao lướt nổi trở lại chỗ cũ nơi chấn ngang lối đi của lão nhân.

Lão nhân bật cười ha hả :

- Hắn đã vào trong rồi, cô nương chưa vào theo sao?...

Lão gọi nàng là cô nương, với giọng đầy mỉa mai, lão gọi nàng như để khích nộ Du Bội Ngọc...

Kim Yến Tử hừ một tiếng :

- Vào hay không mặc tôi, lão làm gì phải giục?

Du Bội Ngọc quát chặn, Kim Yến Tử lão đảo bước vào, cổ gượng đi tới nhưng kiệt sức quá, đứng không vững, ngã nhào vào lòng chàng.

Lão nhân bật cười cuồng dại :

- Lão phu đã nói không giết người thì chẳng khi nào lão phu giết người, nhưng nếu các người chết ngộp thì cũng đừng oán hận lão phu nhé!

Một tiếng cách vang lên, cánh cửa đóng lại liền. Cửa đóng là bức tường xê dịch lại như trước.

Bên trong, Kim Yến Tử khóc lên, vừa khóc vừa gào :

- Tại ta! Ta làm liên lụy cho người!... Phải chi người cứ chạy đi!... Một mình chạy đi!...

Du Bội Ngọc thở dài :

- Còn cô nương? Tại sao cô nương không chạy đi? Cứ chạy đi rồi tìm cách giải cứu tại hạ chẳng được sao? Cô nương phản ứng chậm quá, thành ra cả hai đành phải khổ!

Kim Yến Tử giật mình!

Nhưng nàng ngưng khóc, rồi bật cười khan.

Du Bội Ngọc cau mày :

- Cô nương cười được à? Tại hạ nói sai chăng?

Kim Yến Tử lườm chàng :

- Thế tại sao người không chạy đi rồi tìm cách trở lại cứu ta?

Du Bội Ngọc sững sờ!

Một lúc sau, chàng nhếch nụ cười khổ :

- Tại hạ tưởng cho là cô nương vụn tính, không ngờ tại hạ lại vụn tính hơn!

Kim Yến Tử dụ giọng :

- Người không vụn tính đâu! Chỉ vì người quá lo ngại cho ta, cứ nghĩ đến ta mà quên mình!

Du Bội Ngọc đưa tay vuốt mái tóc đen tuyền của nàng, lại thở dài :

- Còn cô nương? Cô nương lại không quả lo ngại cho tại hạ sao? Cô nương cứ nghĩ đến tại hạ mà quên mình!

Mồ côi mẹ từ thuở nhỏ, Du Bội Ngọc lớn lên dưới sự giáo dưỡng của cha, tuy có đính hôn nhưng chưa hề sờ mó đến một ngón tay vị hôn thê, thì làm gì có những giây phút rung cảm qua cuộc tiếp xúc đầy tình tứ giữa nam và nữ.

Giờ đây, Kim Yến Tử nép sát vào lòng chàng, hương từ người nàng bốc lên mình chàng, da thịt nàng truyền qua một cảm giác mê mê, chàng ngây ngất say sưa, tay vuốt tóc nàng, lòng rạo rực.

Chàng không hiểu được lúc đó chàng khoan khoái hay lo sợ, chàng vui hay buồn, cái cảnh đàn rằng nguy hại, song nhờ cảnh nguy hại đó, chàng lại được gần nàng, được biết cái cảm giác vừa rộn mà vừa êm, vừa nôn nao vừa đề mê...

Nàng cũng chẳng hơn gì chàng, cũng say sưa, cũng ngây ngất, cũng quên luôn thực tại có nhiều hải hùng đang chờ cả hai.

Lâu lắm, Kim Yến Tử rời lòng chàng, đứng lên, gương mặt thoáng điểm hồng, điểm một nụ cười :

- Người xem, chúng ta thành ngọc tử cả rồi! Nếu cửa đóng được do cơ quan bên ngoài thì hẳn bên trong cũng có cơ quan mở ra chứ? Nếu không thì người bên trong làm sao ra ngoài? Bởi cung chủ vào đây rồi hẳn phải đóng cửa lại, rồi chẳng lẽ cứ ở mãi trong này, chờ người bên ngoài mở cửa cho chứ không có cao hứng lúc nào mở lúc đó?

Nàng nói có lý, bởi nhận thấy có lý, nên nàng quan tâm.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Dù có cơ quan thì bên trong cũng như bên ngoài, cơ quan đó phải được đặt cùng một nơi, lão nhân đã đóng cửa hẳn lão cũng đã phá hỏng cơ quan đó rồi, có khi nào lão quá đại dốt để nguyên cho chúng ta sử dụng đâu?

Kim Yến Tử giật mình :

- Nhưng... chẳng lẽ lão không tiếc số châu báu này?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Tiếc hay không thì không thành vấn đề, bởi có ai khuân vác đi đâu mà lão sợ mất? Chúng ta ở lại đây, sớm muộn gì cũng phải chết, thì còn ai đâu chuyển vận kho báu đi nơi khác mà lão lo ngại? Một ngày nào đó, lão sẽ trở lại với đông người, lão sẽ tìm cách phá cửa, lấy vật báu đi! Số châu báu này, dù muốn dù không vẫn thuộc quyền sở hữu của lão, lão muốn hưởng dụng lúc nào, tùy lão.

Kim Yến Tử ngồi xuống, mỉm cười thốt :

- Trước đây mấy khắc thời gian, ta cứ tưởng đâu là sẽ cùng người chết chung một chỗ. Nhưng lạ lùng làm sao, bây giờ biết rõ là mình phải chết, ta lại chẳng sợ chết chút nào. Bây giờ ta mới biết, chết không phải là điều đáng sợ, huống hồ lại được chết chung với người, chết bên cạnh người! Ta chết như vậy còn sướng hơn tám người kia!

Bỗng Du Bội Ngọc sáng mắt, kêu lên :

- Cô nương nói gì? Tám thiếu nữ đó?

Kim Yến Tử chẳng hiểu chàng có ý tứ gì, gật gật đầu :

- Phải!

Chàng chụp tay nàng, bóp nhanh :

- Tám nàng? Cô nương nhớ kỹ chứ? Tám nàng chứ không phải chín?

Kim Yến Tử quả quyết :

- Tám! Không thiếu không thừa!

Du Bội Ngọc kêu to hơn :

- Quan trọng lắm! Quan trọng lắm, cô nương!

Kim Yến Tử nhận ra niềm hân hoan hiện lên trong ánh mắt chàng. Nàng vô cùng kỳ quái, liền hỏi :

- Tại sao? Quan trọng như thế nào?

Du Bội Ngọc lại bóp tay nàng mạnh hơn :

- Lão nhân đó đã nói là có đúng chín nàng vào đây, chắc chắn lão không nhìn sai đâu. Mà cô nương thì nói là chỉ có tám cái xác, chắc chắn cô nương cũng không đếm sai!

Chàng thở phào mấy lượt nhìn nàng, gần từng tiếng :

- Tại hạ hỏi cô nương, còn nàng thứ chín đâu?

Kim Yến Tử chừng như hiểu, chừng như không hiểu, lẩm nhẩm :

- Nàng thứ chín! Sao chẳng thấy xác nàng?...

Du Bội Ngọc mơ màng :

- Xác nàng đâu? Tại sao chúng ta không thấy? Một cái xác người, nào phải chuyện nhỏ?

Kim Yến Tử ạ lên một tiếng :

- Đúng! Nào phải là một vật nhỏ, mà mắt không nhìn thấy?

Du Bội Ngọc gắt :

- Cô nương chẳng hiểu chi hết! Nếu không có xác của nàng thứ chín, thì nghĩa là nàng ấy không chết, nàng ấy không ở đây thì nàng đã phải tìm thấy lối ra, chẳng lẽ nàng đột nhiên được ra ngoài?

Kim Yến Tử lại đứng lên, lại nhảy nhót, reo :

- Đúng!

Rồi nàng cười :

- Người không ngu chút nào! Chính ta mới là kẻ ngu!

X Đang chờ chết, chịu chết, bỗng thấy có một tia hy vọng sống được, cả hai vui lên.

Có ai không vui như họ vui?

Họ vui, họ quên mất một điều! Là nàng thứ chín vào đây được, thoát ra được, tại sao không mang châu báu theo? Nếu không mang châu báu theo, thì tìm đến kho tàng làm gì? Mạo hiểm làm gì?

Ngân Quang lão nhân lấy cuốn bí kíp trong cái học bằng đá, học rất lớn, học đó còn mở tung ra, lão chưa kịp đập nắp lại.

Trước học đá, có chiếc bồ đoàn, cũng bằng đá, trạm trổ lằng nhằng không thành hình gì cả.

Một chiếc bồ đoàn được đặt tại đây, không hợp cảnh chút nào. Mà bồ đoàn lại bằng đá, lại càng không hợp hơn nữa, bởi bồ đoàn thì phải mềm mại, người ngồi trên đó cảm thấy thư thái mà ngồi lâu được!

Một chiếc bồ đoàn bất hợp như vậy, lại được đặt ở đây, hẳn phải có chỗ riêng biệt.

Du Bội Ngọc đoán là bồ đoàn có che dấu một bí mật gì bên dưới.

Chàng bước đến gần bồ đoàn.

Chàng nhận ra, nó dường như liền lạc với nền, xô thử nó không ngã, nhấc lên nó không nhúc nhích, đảo về bất cứ hướng nào, nó không xoay chuyển.

Thất vọng, chàng thở dài.

Chàng ngẩng đầu nhìn lên vách, bên trên hốc đá, thấy có trạm nhiều cặp hình người, cũng loại hình dâm tục như bên ngoài.

Mỗi cặp hình là một chữ, tay chân và thân thể là những nét chữ.

Tất cả những hình đó hiệp lại thành bốn câu :

Đắc ngã Bí kíp, nhập ngã Chí môn Truyền ngã Tâm pháp, bá ngã Di Linh Hung, Kiết, Họa, Phúc, Duy ngã Thánh Lệnh Vi ngã lưu ngôn, Tất Dĩ thân Tuân.

Bên cạnh bốn câu đó, còn có mấy hàng chữ nhỏ, mấy hàng chữ nhỏ, giải thích bốn hàng chữ lớn :

- Được bí kíp của ta, phải vào môn phái của ta, quỳ trước bồ đoàn hướng vào vách, thành tâm thành ý, cúi đầu sát đất lạy đúng tám mươi một lần, làm đủ lễ để báỉ sư, tự nhiên sẽ hưởng phúc. Nếu trái lệnh ta, lấy được bí kíp mà bỏ đi, quỷ hồn của ta sẽ theo dõi đòi mạng. Ghi nhớ! Ghi nhớ!

Ngân Quang lão nhân đâu có làm mấy điều đó? Lão có trọng vọng gì Tỏa Hồn Nương Tử? Lão không tin là một người đã chết rồi, có thể làm gì hại được lão.

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc, đoạn ngồi xuống trước bồ đoàn, vập vập đầu xuống đất.

Kim Yến Tử vừa giật mình vừa cười :

- Người định làm lễ báỉ sư?

Du Bội Ngọc vừa vập đầu, vừa cười đáp :

- Lúc sống đã làm nhiều chuyện kinh thiên động địa, lúc chết đi Tỏa Hồn Cung Chủ cũng không để cho tâm tư an ổn! Thật là kỳ quái!

Kim Yến Tử thốt :

- Một con người phi thường có khi nào chịu để cho cái chết của mình quá tầm thường! Phải làm một cái gì để lại sau cái chết chứ? Có như vậy mới phải!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Cho nên , tại hạ nghĩ, phí công điêu khắc mấy lời di chúc như trên, hẳn phải có dụng ý gì, và chắc chắn mấy chữ đó có chứa ẩn một bí mật nào đây...

Kim Yến Tử cau mày :

- Nhưng một người đã chết rồi, có thể nào làm được những việc đó?

Bồng nàng biến sắc :

- Hay là... hay là bà ta chưa chết?

Đúng lúc đó, Du Bội Ngọc đã vập đầu đủ tám mươi một lượt.

Bức vách có khắc chữ đột nhiên mở ra, hai cánh khép qua hai bên.

Một vầng sáng chói từ trong vách chiếu ra.

Chiếc bồ đoàn tự động chui vào hộc đá.

Du Bội Ngọc ngồi trước bồ đoàn, vập đầu đủ tám mươi một lượt, đôi chân tê dại, không đứng lên nổi, bị bồ đoàn cuốn luôn vào hộc đá.

Vì vầng sáng chiếu bất ngờ làm chói mắt, Du Bội Ngọc chẳng cảm thấy gì cả, cảm thấy bồ đoàn chuyển động, cấp tốc nhào qua một bên rơi xuống đất.

Có tiếng rắc rắc vang lên, như thân hình chàng chạm vỡ một vật gì.

Rồi một đợt khói lơ mờ, không rõ từ đâu bắn ram chiếc bồ đoàn rời hộc đá trở về chỗ cũ, vách đá cũng liền lại như cũ.

Các diễn biến của tình hình quá nhanh, Du Bội Ngọc không thể nào phản ứng kịp, chàng đã hít phải mấy hơi khói thơm thơm, nhưng chừng như châm chít trong người một cách khó chịu.

Chàng không tưởng là tuân theo di ngôn trên vách lại gặp phải những sự lạ đó, chàng liền phong bế hô hấp.

Hít hơi khói, đó là họa hay phúc?

X Kim Yến Tử bị vầng sáng chói mạnh, không mở mắt nổi.

Nàng chỉ thấy mơ hồ là bồ đoàn chui vào hộc đá rồi lại chui ra, chứ chẳng thấy gì khác.

Bây giờ nhìn lại, vẫn chẳng thấy hộc đá có biến đổi chi cả.

Nhưng nàng biến sắc, nhận ra Du Bội Ngọc đã mất dạng. Nàng sững sờ một lúc rồi cất tiếng gọi to.

Gọi vỡ yết hầu, cũng chẳng có ma nào nghe tiếng nàng.

Mất Du Bội Ngọc rồi, nàng làm sao? Làm sao? Nàng còn nương cậy ai trong hoàn cảnh nguy nan này?

Nàng đã hiểu, bắt đầu từ giờ phút này, nàng sống được cũng chỉ bằng vào trí và lực của nàng, nàng chết cũng do nàng.

Khi đã hiểu mất chỗ tựa nương, thoát đầu nàng còn hoang mang lo sợ, song qua cơn hoang mang lo sợ, nàng trở nên kiên cường phi thường, sự kiên cường phát sinh từ ý chí tự tồn và nàng trầm tĩnh lạ thường.

Bỗng nàng kêu lên :

- Ta minh bạch rồi!

Thì ra nàng đã tìm được cơ quan, nơi chân bồ đoàn.

Bồ đoàn không thể nhấc bổng lên, không thể xoay chuyển, song nếu ngồi lên đó, rồi vấp đầu như chày mổ thì thừa sức di chuyển, bởi làm như vậy là dùng cách sử dụng cơ quan.

Vấp đầu đúng số tám mươi một, cơ quan bên dưới may động, cơ quan liên lạc với vách, vách mở rộng ra, lại động đến một mấu chốt khác, sau đó bồ đoàn trở về chỗ cũ, vách liền lại ngay.

Sự rất đơn giản, song Tỏa Hồn Cung Chủ cố giả vờ cho có vẻ nào thần bí, gieo sự khiếp đảm cho những người vào đây.

Không do dự, nàng ngồi trên bồ đoàn, vấp đầu như lạy.

Nàng làm đủ mười hai lượt, vụt nhún chân lao vút lên không.

Trước đó, nàng để ý thấy một chiếc rương bằng sắt, đặt trên một chiếc chậu cao gần học đá.

Nàng lao vút lên không, vọt đến chiếc rương, giật chiếc nắp, rồi quay lại bồ đoàn, đặt chiếc nắp rương sau lưng, rồi tiếp tục vấp đầu cho đủ số tám mươi một lượt.

Cũng như Du Bội Ngọc, nàng được chiếc bồ đoàn chui qua học đá, đưa tuốt vào bên trong, do khoảng trống nơi vách đá vừa mở.

Nàng biết rõ, bồ đoàn chui vào là mở ra liền, nên vừa qua khỏi khoảng trống nơi vách, nàng hoành tay chụp nhanh chiếc rương, quăng ngược lại.

Nàng có tài phóng ám khí bách phát bách trúng nên phóng nắp rương rất dễ dàng.

Nắp rương sắt bay đi, bằng thời gian với chiếc bồ đoàn trở ra ngoài và vách đá khép lại.

Nhưng vách đá không khép liền lạc như trước được, bởi chiếc nắp rương do nàng quăng ra, nằm ngay khoảng giữa, giữa hai mảnh vách rời nhau.

Nàng điểm một nụ cười, mặt lộ vẻ đắc ý.

X Bên trong vách là một tòa thạch thất, hình bát giác, có gắn những chiếc gương bằng đồng, nơi mỗi gương đồng có một hạt minh châu, minh châu lớn hạt nhưng gương đồng nhỏ khuôn, bắt quá chỉ vừa vịn viên quanh vừa đủ phản chiếu ánh hạt châu, vừa tăng vẻ ngoạn mục.

Gương đồng rất nhiều, minh châu rất nhiều, châu sáng, gương chiếu, nhìn thoáng qua dường tượng những sao trời.

Nơi giữa nhà có một cổ áo quan bằng đá, cổ quan là vật duy nhất trang trí tòa nhà, nhưng Kim Yến Tử không buồn nhìn áo quan, nàng bận tìm một thứ gì khác.

Cái gì đó chính là Du Bội Ngọc.

Thì kìa, chàng đang ngồi xếp bằng tròn, toàn thân rung rung, mảnh bố bao trên đầu dầm ướt như vừa bị tạt nước. Nước nhỏ ròng ròng từ mảnh bố rơi xuống y phục chàng.

Kim Yến Tử kinh hãi, kêu lên :

- Người... tại sao người ra thân thể như vậy?

Du Bội Ngọc cắn răng, đôi mắt nhắm nghiền, chẳng rõ chàng có nghe Kim Yến Tử kêu hay không, đôi mắt không mở.

Kim Yến Tử vô cùng khiếp đảm, chụp bàn tay chàng.

Bất ngờ, Du Bội Ngọc xoay bàn tay đánh ngang qua làm nàng ngã nhào.

Kim Yến Tử thét lớn :

- Người làm sao thế?

Du Bội Ngọc hừ một tiếng :

- Cô nương... cô nương đừng quấy nhiễu tại hạ, hãy để yên cho tại hạ điều tức một chút, là chẳng còn gì đáng ngại nữa!

Nói được tròn câu, Du Bội Ngọc cảm thấy nhọc phờ người.

Kim Yến Tử đứng lên, không còn dám gọi chàng nữa.

Nàng nhận ra, cạnh mình chàng có những mảnh nhỏ chớp sáng, màu hồng, song chẳng biết là vật gì.

Phía sau cổ áo quan có một cái hộc, cửa hộc đã mở tung ra.

Trong hộc, có độ bảy tám chiếc bình bằng pha lê, màu hồng. Những bình đó chớp chớp như ánh sao, đồng thể chất và màu sắc với những mảnh quanh người chàng.

Bên cạnh những chiếc bình đó, có mấy quyển sách, cũng màu hồng, đồng loại với quyển do Ngân Quang lão nhân đã nhặt được và đem đi. Sách bằng lụa mỏng.

Sách bị lật ra, những trang sách tung tóe bừa bãi, chừng như bị người mở ra, tra cứu và vất ngổn ngang, không buồn xếp lại đàng hoàng.

Kim Yến Tử cho rằng Du Bội Ngọc có sờ mó đến những quyển sách đó. Nàng cũng muốn nhìn qua cho biết ghi chép những gì.

Đọc qua vài trang, bắt giác nàng đỏ mặt, tim đập rộn lên.

Nơi trang trước của quyển đầu, có một hàng chữ :

- Tỏa Hồn bí kíp, đắc chi, cực lạc!

Nơi trang trước một quyển khác, có hàng chữ :

- Tỏa Hồn bí được, đắc chi, thăng thiên!

Dưới hàng chữ đó, có câu chú giải :

- Phần thiếu nữ nào bắt được bí kíp này, là có phúc phận lớn lao, học được một năm có thể làm mê mẩn nam nhân, học ba năm có thể bắt cả nam nhân trong thế gian mọp dưới gấu quần. Ngoài mấy quyển bí kíp này, nếu có những quyển tương tự, những quyển đó toàn là giả mạo. Nếu luyện theo những quyển giả mạo, sẽ vĩnh viễn trầm mình trong biển khổ, không làm sao ngoi mình lên khỏi. Đã vậy, thân thể đau đớn mãi mãi, cuối cùng, chịu không nổi mà chết!

Kim Yến Tử đọc tiếp qua mấy quyển kế, những quyển đó ghi chú những phương pháp hành lạc.

Nàng toan hủy diệt tất cả những quyển sách đó, song chẳng hiểu tại sao nàng cảm thấy tiếc, không dám hủy diệt.

Do dự một chút, bỗng linh cơ phát động, nàng thâm nghĩ :

- Hay là hẩn trúng phải đọc một trong những chiếc bình này? Như vậy, hẩn phải có phương pháp giải cứu trong những phương pháp này!

Rồi nàng tìm quyển sách dạy về phương pháp giải độc, quả nhiên có đoạn ghi chú cách thức, rất rõ ràng :

- Những chiếc bình này chứa toàn thuốc kích thích tình dục, hoặc thuốc nước hoặc thuốc hoàn, hoặc giống như phấn, nam nhân uống phải, lập tức phải tìm nữ nhân để thỏa mãn tình dục nếu không thì rỉ máu qua thất khiếu mà chết!

Kim Yến Tử suýt rú lên.

Nàng nhìn sang Du Bội Ngọc thấy chàng trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt như bốc lửa.

Du Bội Ngọc nghiêng răng ken két, cổ thốt mấy tiếng :

- Cô nương... đi đi... đi gấp...!

Kim Yến Tử sững sờ, ngây người tại chỗ.

Chàng đã vì nàng mà lâm vào cảnh đó, nàng có thể bỏ mặc chàng mà đi sao?

Nàng đi rồi, chắc chắn không lâu lắm, máu sẽ rỉ qua thất khiếu chàng và chàng phải chết.

Bỗng nàng nhoẻn miệng cười, thay vì đi ra, nàng lại bước về phía chàng.

Lúc đó, nàng không thể nhận định rõ rệt là nàng vui, nàng thẹn, nàng sợ hãi, hay ra sao nữa.

Du Bội Ngọc run run giọng bảo :

- Đứng! Đứng lại gần tại hạ! Cô nương!

Kim Yến Tử nhắm mắt lại, nhào vào lòng chàng.

Nàng cương quyết hy sinh để cứu chàng.

Nhưng, trên thế gian này, có thiếu nữ nào dám hy sinh như vậy, cho một chàng trai mà mình không yêu thích?

Nếu sẵn sàng dâng hiến cho một chàng trai mình yêu thích thì đâu còn gọi được là hy sinh?

Sự kiện đó lại đồng tình, do đồng tình, không hơn không kém.

Nàng nhắm mắt, tình nguyện tiếp nhận những gì sẽ diễn ra.

Bỗng nàng nghe nhói ở hông.

Thì ra, Du Bội Ngọc đã điểm huyết nàng, tiếp theo đó nàng bị chàng nhấc bổng lên, tung qua khoảng trống nơi vách đá bay ra ngoài.

Chiếc nắp rương bằng sắt bật theo sau, văng ra xa, hai mảnh vách mất vật chỏi, khép lại liền.

Kim Yến Tử hết sức cảm kích mà chùng như nàng cũng thất vọng.

Nàng biết rõ, Du Bội Ngọc chưa mất lý trí, chàng không muốn làm gì hại đến nàng.

Nàng biết, chàng điểm huyết nàng là muốn ngăn chặn nàng tìm cách trở vào, thà rằng chàng bị nhốt bên trong chờ cái chết đến với chàng, hơn là miễn cưỡng tìm cái sống trên sự phá hoại cuộc đời nàng.

Nàng khóc, rên rỉ :

- Người... tại sao thế?... Người tưởng ta chỉ vì cứu người mà làm như vậy thôi à?

Ta tình nguyện mà! Ta thích mến người mà! Thật sự, ta yêu người...

X Có một lối bí mật, do theo lối đó, Du Bội Ngọc thốt vọng ra ngoài.

Cả hai có thể đối thoại với nhau, song bây giờ, nếu họ thay đổi chủ ý, thiết tưởng cũng quá muộn rồi.

Du Bội Ngọc vỗ vào vách, thốt vọng ra :

- Cô nương biết chứ! Tại hạ đâu thể làm như thế! Tại hạ đâu có thể hủy hoại cuộc đời của cô nương!

Kim Yến Tử hét lên :

- Người không chấp nhận như vậy, là người phải chết!

Du Bội Ngọc đáp :

- Tại hạ... thực tình... tại hạ Kim Yến Tử khóc to hơn :
- Người bằng lòng chịu chết? Người không nghĩ đến ta? Ta yêu người...

Du Bội Ngọc run giọng :

- Cô nương tha thứ cho tại hạ...

Kim Yến Tử gào to :

- Ta hận người! Ta hận người! Vĩnh viễn ta không bao giờ tha thứ cho người!

Người cứ tưởng là người không nỡ làm hại ta, người có biết đâu, người cự tuyệt ta, người làm cho ta đau khổ, ta thất vọng, người còn làm hại ta hơn!

Chính nàng cũng chẳng rõ tại sao nàng nói ra được những lời đó. Nàng lại hy vọng Du Bội Ngọc tìm cách ra ngoài.

Du Bội Ngọc nghe toàn thân nóng ran lên, như đang ngồi trong lò lửa cao giọng thốt :

- Tại hạ lắm! Tại hạ vụn vặt quá! Tại hạ cũng thích cô nương...

Kim Yến Tử giận :

- Thì tìm cách ra đây, ra ngay! Người không thể ra được sao?

Du Bội Ngọc đáp :

- Muộn mất rồi! Muộn rồi cô nương ơi!

Kim Yến Tử dậm chân thành thịnh : :

- Người biết chứ, nếu không ra được là phải chết!

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Biết làm sao hơn, cô nương! Dù có phải chết tại hạ cũng cảm kích sự thành thật của cô nương!

Chàng nghe nhiệt độ trong người tăng cao hơn trước nhiều. Đang lúc bối rối, bỗng chàng thấy nhiệt độ đó xuống nhanh, xuống gấp đến đôi chàng tưởng mình đang nằm trong một khối băng giá.

Bên ngoài, Kim Yến Tử làm gì thấy được những diễn biến bên trong?

Lúc đó, nắp quan tài đá vụn vỡ, một nữ nhân diễm lệ như tiên tử bước ra.

Nàng xuất hiện bất ngờ, âm thầm như một tiên tử thực sự. Nhưng, nơi đây làm gì có tiên tử! Thì bất quá, nàng hiện ra như một u hồn!

Chính sự xuất hiện của nàng làm cho Du Bội Ngọc kinh ngạc mát lạnh người trở lại trong khi hỏa dục bùng cháy cao độ.

Người trong quan tài sống lại chăng?

Nàng vận chiếc áo trắng như tuyết, gương mặt nàng hầu như trắng hơn cả màu áo.

Nàng nhìn Du Bội Ngọc đang vận mình chống cự với sức thuốc hoành hành, điểm nụ cười lạnh, thốt :

- Hai người đúng là một đôi đồng mạng duyên ương! Ta sẽ cho hai người chết chung một chỗ!

Nàng chưa chết? Nàng là ai?

Tại sao lại nằm trong quan tài khi nàng chưa chết?

Du Bội Ngọc dù thấy quỷ hiện cũng không sợ bằng thấy nàng.

Trời!

Nàng là Lâm Diêu Bình!

Tám nàng kia! Tám nàng đã chết rồi, đều là đệ tử của Bách Hoa Môn!

Lâm Diêu Bình là nàng thứ chín, thất tung! Bởi nàng thất tung nên Ngân Quang lão nhân không thấy nàng trở ra, và Du Bội Ngọc cùng Kim Yến Tử không thấy xác nàng.

Du Bội Ngọc kêu lên :

- Lâm Diêu Bình! Làm sao cô nương lại ở đây?

Lâm Diêu Bình biến sắc :

- Người là ai? Sao lại biết tên ta?

Du Bội Ngọc cao giọng hơn :

- Tại hạ là Du Bội Ngọc!

Lâm Diêu Bình giật mình, liền theo đó, nàng bình tĩnh trở lại, thốt :

- Thì ra người là Du Bội Ngọc! Người không chịu đổi tên?

Du Bội Ngọc vẫn cao giọng :

- Tại hạ là Du Bội Ngọc, tại sao tại hạ lại phải đổi tên?

Lâm Diêu Bình hừ một tiếng :

- Vô luận người đổi tên hay không đổi, giờ đây chẳng còn quan hệ gì nữa. Bởi người đã muốn chết thì mang tên mới hay tên cũ cũng thế! Người phải chết dù người chưa muốn chết! Đã biết những bí mật tại đây là phải chết!

Du Bội Ngọc cố gương đứng lên.

Bỗng chàng phát giác trong cổ áo quan còn có xác người. Xác đó là một nữ nhân, tươi như còn sống, cũng đẹp tuyệt trần!

Chàng hét lên :

- Tại sao thế? Việc gì thế này?

Lâm Diêu Bình cười lạnh :

- Người kinh hãi? Cho người biết, xác trong quan tài đó là xác của Tỏa Hồn Nương Tử đây, lúc sống bà đã làm cho thiên hạ đảo điên, lúc chết, bà vẫn có bí thuật bảo vệ sắc đẹp, bảo vệ xác còn nguyên vẹn!

Du Bội Ngọc rung rung giọng :

- Còn... còn cô nương?

Lâm Diêu Bình vẫn lạnh lùng :

- Ta nghe có người vào đây, lập tức nắp trong áo quan, ta nhận ra người, người có vũ công cao, nên không muốn động thủ làm gì cho mệt sức. Bởi tránh động thủ, ta phải tạm thời ẩn mặt...

Du Bội Ngọc tỉnh ngộ :

- Thì ra là mê dược! Cô nương bố trí mê dược, hãm hại tại hạ!

Lâm Diêu Bình cười lạnh :

- Chính ta cũng bị chiếc bô đoàn hất vào đây, ta biết rõ thế nào cũng có người vào đây như ta nên đã bố trí trước một loại mê dược, ta cần gì phải động thủ nếu ta muốn giết người!

Du Bội Ngọc trở mắt :

- Cô nương đã đổi tâm địa từ thiện lương sang tàn độc từ phút giây nào thế?

Lâm Diêu Bình điềm nhiên :

- Con người độc trên thế gian này rất nhiều. Nếu ta không độc, tất ta phải bị hãm hại!

Du Bội Ngọc cười thâm :

- Nhưng tại hạ là vị hôn phu của cô nương! Cô nương nữ nào...

Lâm Diêu Bình tát mạnh tay vào mặt chàng, thét :

- Vị hôn phu của ta đã chết rồi, người dám mạo nhận à?

Nàng tát mạnh tay quá, nhưng Du Bội Ngọc không nghe đau đớn gì cả, chàng giương mắt nhìn sang qua lỗ hổng của mảnh bố, lẩm bẩm :

- Cô nương... là vợ của tại hạ... Cô nương là vị hôn thê của tại hạ...!

Lâm Diêu Bình sợ ánh mắt của chàng.

Nàng thoáng biến sắc, rung rung giọng :

- Người... người muốn gì?

Du Bội Ngọc nhếch mép điểm một nụ cười. Nụ cười của chàng quái dị vô tưởng. Chàng tiếp tục lẩm nhẩm :

- Cô nương là vị hôn thê của tại hạ! Cô nương là...

Đột nhiên, chàng vọt mình tới.

Nhờ dùng nội lực, bức chế độc được, chàng còn giữ được phần nào lý trí, giờ đây độc được phát tác, phần lý trí còn lại tiêu tan mất, chàng không làm sao kiềm hãm dục vọng, do đó mất cả tự chủ, nhào tới Lâm Diêu Bình.

Lâm Diêu Bình vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, quát to :

- Người điên à? Người dám bạo hành à?

Nàng dang tay, định tát vào mặt chàng.

Chàng không tránh, ngang nhiên hứng cái tát đó như lần trước, đôi mắt chàng mở to hơn, ánh mắt bốc rực hơn, Lâm Diêu Bình lùi một bước, chàng bước tới hai bước.

Lâm Diêu Bình có ngờ đâu mặt chàng có một lượt bố bao bên ngoài nên dù đánh ra với toàn nội lực, hai cái tát tai đó chẳng làm chàng đau đớn như nàng nghĩ.

Độc được lúc đó đã phát tác khắp cơ thể chàng, độc được bức mạnh tưởng chừng thân thể chàng vỡ tung ra như thể quả cầu bị dồn hơi quá nhiều, chính sức thuốc đó phát ra, chế ngăn chướng lực của Lâm Diêu Bình, nhờ thế mà chàng không nghe đau đớn.

Lâm Diêu Bình sợ quá độ, không còn làm cách nào khác hơn là quay mình bỏ chạy.

Du Bội Ngọc lập tức đuổi theo.

Hiện tại, chàng như một con dã thú, săn đuổi con mồi, chàng mất hẳn cái phong thái ôn nhu hòa nhã như ngày nào...

X Tuy không trông thấy những gì xảy ra bên trong, Kim Yến Tử cũng nghe tiếng động, nàng nghe được, tất nhiên đoán được đại khái tình hình.

Nàng gọi lớn :

- Du Bội Ngọc! Du Bội Ngọc! Người làm gì thế?

Chỉ có tiếng dội đáp lại, bên trong vẫn im lìm.

Kim Yến Tử khản trương ra mặt, lại thét lên :

- Du Bội Ngọc! Người làm gì thế? Sao ta hiến dâng, người không nhận, người lại đòi hỏi nơi nàng? Người thích nàng hơn ta sao?

Lần này, Du Bội Ngọc cất tiếng :

- Nàng là... là...

Kim Yến Tử rung rung giọng :

- Người đã nói là người thích ta kia mà? Người chỉ thích mỗi mình ta thôi mà!

Du Bội Ngọc rít lên :

- Tại hạ không... không...

Lâm Diêu Bình cũng hét lên :

- Gã điên kia, người đã thích nàng ấy, sao người không đòi hỏi nơi nàng, làm gì bức ta như thế?

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Tại hạ thích cô nương, chỉ thích cô nương thôi! Cô nương là vợ của tại hạ mà!

Lâm Diêu Bình mắng :

- Câm miệng lại! Ai là vợ người?

Bên ngoài, Kim Yến Tử bật khóc ồ ồ.

Nàng đang khóc, bỗng giật mình, ngừng khóc ngay khi bên trong Lâm Diêu Bình rú lên một tiếng.

Tiếng rú đó có ý nghĩa vô cùng, tiếng rú đó vang lên, vọng đến tai Kim Yến Tử như một mũi tên lao vào tim nàng.

Nàng đã hiểu, Lâm Diêu Bình đã bị Du Bội Ngọc chụp trúng rồi, theo nàng đã hiểu, Du Bội Ngọc đang làm gì Lâm Diêu Bình khiến nàng ấy phải rú lên như vậy!

Trong khi Lâm Diêu Bình sợ hãi mà rú, cố tránh mà không tránh khỏi nên bị chụp, thì Kim Yến Tử lại ước mong Du Bội Ngọc đuổi theo nàng, chụp trúng nàng, và làm những gì chàng đang làm với Lâm Diêu Bình.

Nàng muốn ở vào địa vị của Lâm Diêu Bình, nhưng trớ trêu thay, Du Bội Ngọc ngảnh mặt với nàng, quay về với Lâm Diêu Bình, Lâm Diêu Bình rú lên làm nàng đau nhói nơi tim.

Những gì kế tiếp diễn ra sau tiếng rú?

Lâm Diêu Bình vùng vẫy, Lâm Diêu Bình mắng, tiếng mắng thoát đầu nghe lớn, rồi dần dần nhỏ, thoát đầu mắng gấp, sau rồi mắng chậm, mắng miễn cưỡng, cuối cùng là những tiếng rên ư ử.

Rồi bên trong im lìm.

Thà có tiếng động, thà có nghe mắng nghe la bên trong, Kim Yến Tử còn chịu được.

Cái im lìm đó là nàng muốn chết đi được!

Bên trong im lìm, bên ngoài nàng lại bật khóc. Nàng khóc nghe thảm hơn tiếng khóc của Lâm Diêu Bình.

Nạn nhân không thể thảm bằng nàng!

Nhưng bên trong nghe im lặng quá lâu, bên ngoài nàng cũng ngừng khóc lâu rồi.

Nàng đợi mãi, chẳng nghe tiếng động, bất giác kinh hãi, nghĩ là rất có thể Du Bội Ngọc đã bỏ đi rồi.

Chàng đi như vậy, thì nàng làm sao?

Ít nhất, dù không ưa thích nàng, để chọn Lâm Diêu Bình làm cái việc giải độc cho, thì chàng cũng phải tìm cách nào cứu nàng thoát khỏi nơi này chứ?

Một lúc lâu, nàng nghe có tiếng chân người.

Rồi một thiếu nữ cười trong trẻo, cười mấy tiếng lại thốt :

- Xảo Thủ Tam Lang quả thật là một tay tuyệt vời. Tuy nhiên, nếu ta không thỉnh người đến đây thì người làm gì biết mà tìm đến?

Có tiếng cười đáp lại, tiếng cười của một nam nhân :

- Chẳng phải tại hạ khoa trương trước mặt cô nương, ngoài đại ca, nhị ca của tại hạ, trên thế gian này chẳng còn tay nào sánh cái việc đó! Có thể bảo bộ ba của tại hạ vô địch về cái thuật mà cô nương vừa tán dương đó!

Thiếu nữ cười vang :

- Đã có nhiều nàng mê tíu như vậy, sao người chưa lập gia đình?

Nam nhân cười, đáp lại :

- Tại hạ chưa lập gia đình vì còn chờ cô nương đó!

Nếu Du Bội Ngọc nghe lọt cuộc đối thoại của đôi nam nữ lẳng lơ này, hẳn chàng nhận ra dễ dàng thiếu nữ không ai khác hơn là Ngân Hoa Nương!

20. Một Cuộc Kỳ Ngộ

Kim Yến Tử không biết được đôi nam nữ đó là ai, song nghe họ ăn nói lả lơi với nhau, nàng hết sức lo sợ.

Du Bội Ngọc lúc quãng nàng ra đây đã điểm huyết nàng, thành thử bây giờ có tìm chỗ ẩn nấp cũng chẳng làm sao di chuyển được.

Nàng hy vọng Ngân Quang lão nhân trước khi rời đi, có phá hủy cơ quan mở đóng khung cửa, nếu đúng như vậy thì hai người đó không thể nào vào đây bắt gặp nàng trong tình cảnh này.

Bỗng, Xảo Thủ Tam Lang ngưng bật tiếng cười, đoạn hỏi :

- Sao lại thế này? Chừng như có ai hãm cơ quan mở cửa? Mà lại có dấu kiếm chém nơi đó? Hay là bên trong có người tẩu thoát ra ngoài?

Ngân Hoa Nương hừ một tiếng :

- Bên trong làm gì có người mà bảo là tẩu thoát ra ngoài? Đây là một nơi hoàn toàn bí mật, gia gia ta chỉ tiết lộ với ba chị em ta mà thôi, không một kẻ thứ tư nào được biết!

Xảo Thủ Tam Lang trầm giọng :

- Tại hạ nghi là có kẻ nào đó đã vào đây rồi, và sự bí mật cầm như bị tiết lộ mất! Vào lọt đến đây, kẻ đó hẳn phải là một tay phi thường vậy!

Ngân Hoa Nương cười lớn :

- Dù phi thường, kẻ đó cũng chẳng đáng cho Tam thiếu gia của Như Ý Đường phải ngán! Có đúng vậy chăng?

Xảo Thủ Tam Lang cũng cười vang :

- Tại hạ sợ gì chứ?... Tại hạ chẳng biết sợ ai cả! Chỉ sợ mỗi mình cô nương thôi!

Giả như cô nương có luyện được công phu của Tỏa Hồn Nương Tử, thì chắc chắn tại hạ phải bại trận!

Ngân Hoa Nương cười tíu :

- Ta muốn học công phu của Tỏa Hồn Nương Tử chẳng qua để chờ người đó!

Một tiếng cách vang lên, cánh cửa mở tung ra.

Bóng người hiện ra trước tiên là một thiếu niên vận chiếc áo màu xanh dơi, tay cầm một đôi Thủy Nga My Thích.

Nhìn qua dáng dấp của hắn, tất phải hiểu hắn có võ công khá cao.

Da mặt hần trắng xanh, mũi giống mỏ chim ưng. Hần có phong độ của một người miệt mài trong tửu sắc, nhưng ngược lại đôi mắt của hần sáng vô cùng, đôi mắt biểu hiện một tinh thần dũng mãnh bất phàm.

Đôi mắt đó dán chặt trên con người của Kim Yến Tử.

Kim Yến Tử cũng trừng mắt nhìn hần, song không nói gì cả.

Xảo Thủ Tam Lang vụt cười to :

- Tại hạ đã bảo là có người vào đây, cô nương không chịu tin, mà lại là người đẹp nữa! Chẳng biết nàng bị ai điểm huyết mà bất động như thế?

Ngân Hoa Nương bước tới.

Nàng vận y phục ngắn, thành quá hở hang, tà khí bốc mạnh quanh người nàng, đặc biệt hơn hết là ánh mắt nàng, trông đậm dạt vô tưởng.

Nàng trầm giọng :

- Kẻ điểm huyết nàng ở đâu? Sao chẳng thấy?

Xảo Thủ Tam Lang bước tới, lấy ngón chân ấn vào huyệt đạo của Kim Yến Tử.

Cử động đó, vô lễ quá, Kim Yến Tử sôi giận, quát mắt nhìn hần.

Hần cười hì hì thốt :

- Tội nghiệp tiểu cô nương quá chừng! Kẻ nào điểm huyết cô nương thật chẳng biết thương hoa tiếc ngọc chút nào! Nói cho tại hạ biết đi cô nương, tại hạ sẽ trừng trị hần!

Ngân Hoa Nương bật cười khanh khách :

- Tiểu muội tử cho y biết đi, y là Tam Lang, đa tình bậc nhất đấy, y thấy tiểu muội tử bị kẻ nào đó khinh miệt, y tức giận liền. Ai lại nỡ trông thấy người đẹp bị khinh miệt mà làm ngơ, không can thiệp chứ?

Xảo Thủ Tam Lang cười lớn :

- Giọng nói của cô nương chua quá, nghe chừng có pha dấm!

Ngân Hoa Nương vòng tay qua, câu vào cổ hần :

- Ta không thích người, thì làm gì ta phải ghen?

Xảo Thủ Tam Lang rùn cổ xuống, cười khúc khích :

- Tại hạ có cô nương còn để ý đến ai nữa chứ? Hai chiếc đùi của cô nương...

Đột nhiên hần ngã sụm xuống tại chỗ, hần không kịp rú lên một tiếng, hần tắt thở ngay, nụ cười vẫn còn gấn trên vành môi.

Kim Yến Tử sững sờ!

Sự tình diễn ra trên chỗ tưởng tượng của nàng, nàng chẳng tin là chính mắt nàng trông thấy sự thật, tưởng chừng nàng đang nằm mộng!

Xảo Thủ Tam Lang chết, Ngân Hoa Nương không buồn nhìn hần nữa mắt, nàng lại nhìn qua Kim Yến Tử, mỉm cười thốt :

- Cái thứ nam nhân, thấy thiếu nữ là muốn vồ vập liền, có chết cũng chẳng oan uổng gì! Dù cho tôi không vì thơ thơ tôi cũng giết hần như thường!

Kim Yến Tử trở mắt :

- Cô nương vì tôi?

Ngân Hoa Nương dịu giọng :

- Thơ thơ không nhận ra tôi chứ tôi nhận ra thơ thơ! Thơ thơ là vị nữ hiệp Kim Yến Tử, có thính danh chấn động trên giang hồ đúng không?

Kim Yến Tử lại trở mắt :

- Cô nương là ai?

Ngân Hoa Nương thở dài :

- Tôi là kẻ lênh đênh, cơ khổ...

Kim Yến Tử cười lớn :

- Cô nương còn có phụ thân, có tỷ muội, sao gọi là lênh đênh, cơ khổ được?

Ngân Hoa Nương chớp chớp mắt, lệ thảm tuôn tròn, cúi ấp đầu, nước mắt :

- Có phụ thân, có tỷ muội cũng như không có, thơ thơ ơi! Ai cũng oán ghét tôi, ai cũng khinh miệt hiếp đáp tôi, tôi không chịu nổi, tôi...

Nàng muốn nói là nàng phải thoát ly gia đình, sống với kiếp linh đình, cơ khổ.

Kim Yến Tử nghe lòng yếu lại, nhưng vụt cao giọng hỏi :

- Cô nương dám giết người, có sợ gì đâu mà không chịu nổi gia đình hiếp bức?

Ngân Hoa Nương rung rung giọng :

- Thơ thơ biết không, hắn nhờ tôi đưa hắn đến đây, dọc đường tôi bị hắn giở đủ trò khả ố, nếu tôi không giết hắn thì còn biết bao nhiêu thiếu nữ bị hắn lăng nhục?

Bỗng nàng nhào xuống mình Kim Yến Tử, bật khóc to :

- Thơ thơ! Thơ thơ còn trách tôi nữa sao? Tôi làm như thế, không phải sao?

Kim Yến Tử lại mềm lòng, thở dài :

- Phải! Tôi không trách cô nương! Trên thế gian này có nhiều nam nhân đáng bị giết như hắn lắm!

Nàng không thể hiểu được tại sao Ngân Hoa Nương lừa nàng. Nếu nàng có ác ý đối với nàng, thì Ngân Hoa Nương cứ chém nàng một đao là xong, hà tất phải dàn cảnh?

Dù nàng có kinh nghiệm giang hồ, song thực ra, nàng sánh làm sao được với Ngân Hoa Nương!

Ngân Hoa Nương đã giải khai huyết đạo cho Kim Yến Tử rồi.

Nàng cười lên, thốt :

- Không ngờ thơ thơ lại hiểu được tôi! Tôi cảm kích quá, thơ thơ ơi!

Kim Yến Tử thở dài :

- Cô nương cứu tôi, tôi phải cảm kích mới đúng chứ?

Ngân Hoa Nương cúi đầu một lúc, đột nhiên thốt :

- Tôi có một điều tâm sự, chẳng biết có nên nói cho thơ thơ nghe hay chẳng?

Kim Yến Tử trầm giọng :

- Nếu không tiện thì thôi! Chứ tôi sẵn sàng nghe!

Ngân Hoa Nương trầm buồn tiếp :

- Tôi linh đình cơ khổ thế này, chẳng biết thơ thơ có bằng lòng nhận tôi làm tiểu muội chẳng?

Kim Yến Tử giật mình kêu lên :

- Thì chúng ta đã chẳng quen biết nhau đây sao? Như vậy chẳng đủ à?

Ngân Hoa Nương càng khóc lớn :

- Phụ thân tôi từ bỏ, tử muội tôi không nhìn, tôi khổ sở biết bao! Không ai biết thương xót tôi! Tôi đi đến đâu cũng bị người ta đối xử lạnh nhạt... tôi... tôi...

Nàng khóc ngất, không nói được gì thêm.

Kim Yến Tử thương hại nàng quá, ôm nàng vỗ về :

- Tiểu muội đừng quá bi thảm! Tôi có khước từ, không nhận tiểu muội đâu?

Nhưng... nhưng tiểu muội cho tôi biết tên họ là chi, để tiện việc xưng hô!

Ngân Hoa Nương mừng rỡ, ngừng khóc rồi nhoẻn miệng cười :

- Tôi hồ đồ quá! Thờ thờ ngồi lại đi, cho Hoa Ngân Phụng này lạy một lạy!

Nàng thốt xong, cúi lạy liền.

Kim Yến Tử nâng nàng đứng lên, điểm một nụ cười :

- Tôi là Kim Yến Tử, tiểu muội là Ngân Phụng Hoàng! Đúng là trời sanh chúng ta để trở thành một đôi thơ muội!

Chính nàng cũng cô độc, cũng phiêu bạt khắp giang hồ, lắm lúc cũng buồn tủi tứ cố vô thân, giờ được một nghĩa muội xinh đẹp như thế này, kể ra cũng may mắn lắm.

Nàng hân hoan vô cùng.

Nàng biết đâu, con phụng hoàng của nàng lại chính là một con chim ưng, trong một thời cơ nào đó, xé rách nàng mà xơi sống, như chim ưng xé xác một con gà?

Tại sao Ngân Hoa Nương lại phải cấu tạo nên sự tình này? Cái lý do, ngoài nàng ra, còn ai biết được?

X Ngân Hoa Nương đảo mắt nhìn quanh tòa thạch thất, cao hứng vô cùng.

Nàng giữ ý không hề hỏi Kim Yến Tử tại sao nàng có mặt nơi đây, bị ai điểm huyết.

Nàng không nói gì cả, song Kim Yến Tử đâu có chịu nín thinh?

Kim Yến Tử thốt :

- Nơi đây, châu báu rất nhiều, song bên trong kia mới có nhiều vật quý hơn!

Ngân Hoa Nương trở mắt :

- Bên trong còn có một địa điểm khác nữa sao?

Hỏi như thế để che dấu sự hiểu biết của nàng, chứ làm gì nàng không rõ là bên trong còn có một tòa thạch thất khác nữa?

Nếu không thì cái người điểm huyết Kim Yến Tử thoát đi nơi nào?

Chính nàng từ cửa động đi vào, có trông thấy ai đi ra đâu?

Kim Yến Tử trầm giọng :

- Tiểu muội theo tôi đây! Phải hết sức cẩn thận nhé! Vô luận là trông thấy gì, không được nói gì hết. Tiểu muội có chịu vậy chăng?

Ngân Hoa Nương gật đầu :

- Thờ thờ bảo gì, sao tiểu muội lại chẳng dám chẳng chịu?

Kim Yến Tử lấy chiếc nắp rương, dán lên đầu, y theo phương pháp cũ mà làm.

Ngân Hoa Nương hết sức kỳ quái, song không mở miệng hỏi chi cả.

Bồ đoàn chui vào hộc đá, vách mở ra.

Trong khi Ngân Hoa Nương kinh ngạc, bên trong Kim Yến Tử kêu lên :

- Sao thế này?

Du Bội Ngọc và Lâm Diêu Bình mất dạng.

Nhờ chiếc nắp rương ngăn chặn mảnh vách, có lối ra vào, Ngân Hoa Nương bước vào.

Nhìn gian nhà, Ngân Hoa Nương vừa sợ vừa mừng. Còn Kim Yến Tử thì thờ người ra như kẻ mất hồn.

Nàng lảo nhảm :

- Họ đi đâu? Họ đi đâu?

Ngân Hoa Nương trở mắt :

- Họ là ai?

Kim Yến Tử không đáp, đi vòng vòng quanh chiếc quan tài bằng đá. Nàng phát giác ra một cái hang.

Trong số các chiếc lọ, có hai chiếc đã vỡ.

Dù ngu xuẩn đến đâu, nàng nhìn qua tình hình đã đoán được sự gì đã xảy ra.

Du Bội Ngọc dùng vũ lực toan cưỡng hiếp Lâm Diêu Bình, nàng vùng vẫy, cả hai vật nhau, làm vỡ hai chiếc lọ đựng thuốc kích dâm, Lâm Diêu Bình bị nhiễm chất đó, dâm tâm phát động.

Cho nên thoát đầu, nàng còn mắng còn la, cuối cùng thì nàng rên ư ử, rồi nín lặng...

Trong lúc cả hai vật nhau, họ chạm phải một mấu chốt cơ quan, cơ quan chuyển động, bày ra cái hang đó. Cả hai cùng nhào xuống hang.

Kim Yến Tử đứng bên miệng hang nhìn xuống, thấy lòng hang sâu vô cùng, cố vận dụng nhãn quang nhìn một lúc vẫn chẳng nhận ra bên dưới có gì quái lạ, hay chỉ là một cái hang không đáy...

Nàng khấn trương ra mặt, vụt bảo Ngân Hoa Nương :

- Tiểu muội ở đây chờ ngu thơ nhé! Ngu thơ xuống đây xem sao!

Ngân Hoa Nương nhìn sang học đá, trong đó có mấy quyển sách bằng lụa hồng và chiếc lọ đựng thuốc kích thích tình dục, gật đầu :

- Thơ thơ cẩn thận nhé! Đừng để Hoa Ngân Phụng này vừa có thơ thơ liền mất thơ thơ!...

Kim Yến Tử mỉm cười :

- Cứ yên trí! Ngu thơ không chết dễ dàng như thế đâu!

Nàng rà rà chân quanh lòng hang, phát giác ra hang lại lồi như hình một chiếc thang, song lại là thang một chữ không có nấc.

Nàng nhắm mắt buông mình cho tuột xuống.

Khi nàng mở mắt ra, bắt giác kinh ngạc kêu lên mấy tiếng.

Thì ra bên dưới chính là Cung Hành Lạc!

X Hang khá rộng, có cái vẻ thiên nhiên, tựa hồ không có bàn tay người cải tạo, bất quá có khảm ngọc gắn châu nhưng châu ngọc đó chiếu sáng nơi những vú đá.

Nơi đó, có một chiếc giường rất êm, lót gấm, cạnh giường có một cái bàn thấp, trên bàn có chén ngọc bình vàng.

Bên dưới hang, có một lòng ao, nhưng ao đã cạn nước, quanh ao có khắc những hình dâm ô như mọi nơi nàng đã trải qua trong cái động kỳ bí này.

Khung cảnh tĩnh mịch vô cùng.

Có lẽ năm xưa, nơi này không dứt tiếng cười tiếng nói, nhưng cảnh đã theo chủ nhân mà chìm trong quên lãng của thời gian, thành hoang lạnh chứ chẳng điêu tàn...

Từ bên trên tuột xuống, chạm ngay lòng ao có nước ấm, rồi ở trong nước ấm, nhìn lên hình điêu khắc gợi tình, tất phải quên đi những gì còn vương vấn tục trần, cho rằng mình lạc vào thiên thai.

Do đó, tuy đi xuống mà ví là Đấng Thiên.

Giờ đây, ao đã khô, cảnh đã vắng, nhưng những hình khiêu dâm vẫn còn hiệu lực kích thích của nó...

Song, Du Bội Ngọc và Lâm Diêu Bình không có mặt tại đây.

Nàng bước quanh lòng hang, phát hiện ra sau một vách đá khá to, có ánh sáng thiên nhiên truyền vào.

Không còn nghi ngờ gì nữa. Nơi có ánh sáng thiên nhiên đó chính là nơi xuất nhập.

Du Bội Ngọc đã đi rồi!

Chàng đi như thế được sao? Chính chàng điểm huyết nàng, bỏ nàng lại đây, làm sao nàng thoát thân?

Kim Yến Tử không cảm được giòng lệ hận, để nó tuôn dài theo má.

Bên trên, Ngân Hoa Nương gọi to :

- Thơ thơ! Có sao không?

Kim Yến Tử đáp :

- Hiện giờ thì chưa có gì. Tiểu muội xuống đi!

Nàng lau nhanh ngấn lệ, không muốn cho Ngân Hoa Nương trông thấy vẻ bi thảm của nàng.

Nàng cương quyết xem tất cả những gì diễn biến tại đây như một cơn mộng, vĩnh viễn không còn nghĩ ngợi đến nữa.

Cũng như nàng sẽ vĩnh viễn quên Du Bội Ngọc.

Nàng không nghĩ đến một việc.

Lâm Diêu Bình cảm hận Du Bội Ngọc vô cùng, có khi nào chịu cùng đi chung với chàng?

Nhất là qua cơn dục loạn đó, tỉnh ngộ ra, nàng càng giận Du Bội Ngọc hơn, bởi có thiếu nữ nào không hận kẻ đã phá hoại trinh tiết của mình?

X Bên ngoài động, thái dương đã lên, ánh sáng chiếu khắp vùng, hoa núi phô màu, gió núi vờn qua, đem cái mát của bình minh rải rác lên vạn vật.

Ngân Hoa Nương khuôn từng chiếc gương châu báu trong động ra ngoài.

Kim Yến Tử thở dài :

- Phụng muội xem kia, đóa hoa ngọc có nạm châu đó, trên thế gian này có vật nào đẹp bằng!

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Châu ngọc bắt quá chỉ kích động lòng ham muốn của người đời, chứ không có ma lực nào làm cho con người đời tôn kính, phục tùng!

Kim Yến Tử nhìn lên vầng mây trôi ngang trời, lẩm nhẩm :

- Có một cái gì trên đời quý giá hơn châu ngọc! Châu ngọc không đánh đổi được nó! Bao nhiêu châu ngọc trên thế gian cũng không đánh đổi được!

Ngân Hoa Nương bật cười khanh khách :

- Thơ thơ động niềm tâm sự rồi à?

Kim Yến Tử lại thở dài, không đáp.

Ngân Hoa Nương tiếp :

- Thơ thơ chờ một chút nhé! Tiểu muội chạy đây một chút, trở lại ngay!

Nàng chạy đi, Kim Yến Tử ngậy người tại đó, chờ.

Không lâu lắm, Ngân Hoa Nương đã thuê được ba cỗ xe to đến nơi.

Ngoài ba cỗ xe còn có hai con ngựa.

Ba gã phu xe trở mắt lộ vẻ kinh ngạc nhìn những chiếc rương, nhưng chúng chẳng nói gì cả, lẳng lặng tiếp tay Ngân Hoa Nương chất lên xe.

Đối với nam nhân, Ngân Hoa Nương quả thật có tài điều khiển.

Họ đi theo một con suối, dần dần đến chân núi.

Đang ngồi trên mình ngựa, bỗng Ngân Hoa Nương trông thấy một mảnh bố trên mặt suối. Mảnh bố bị một ngọn cỏ vướng vào, cứ lênh bênh tại đó, chưa thoát theo dòng. Kim Yến Tử cũng thấy mảnh bố.

Nàng xuống ngựa liền, bẻ cành cây vớt mảnh bố lên, nhận ra dấu máu trên bố vẫn còn.

Đúng là mảnh bố bọc đầu bao mặt của Du Bội Ngọc!

Và như vậy là chàng có dừng lại đây một lúc, tháo mảnh bố ra rửa đầu rửa mặt và cũng có lẽ chàng soi mình trong nước, soát lại dung mạo...

Chàng thấy những vết thương trên mặt mình, đã nghĩ như thế nào?

Và lúc đó Lâm Diêu Bình ở đâu? Còn bên cạnh chàng chẳng hay là đã bỏ đi rồi? Nàng thừa nhận chồng chưa cưới của nàng chưa?

Du Bội Ngọc này với Du Bội Ngọc chết rồi có đúng là một người hay không?

Kim Yến Tử quăng mảnh bố xuống đất, lấy chân dậm lên, vừa dậm vừa mắng thảm :

- Người đừng mong ta còn tưởng nghĩ đến người nữa! Ta vĩnh viễn quên người rồi! Ta cảm như chưa hề gặp người lần nào trong đời ta!

Ngân Hoa Nương thấy tất cả những gì nàng tỏ lộ, song lơ đi như chẳng biết, không hỏi một tiếng nào.

Đoàn người và xe xuôi về Tây Nam, chừng như đi vào đất Thục.

Con đường đó là một trục giao thông khá quan trọng, khách giang hồ thường qua lại.

Từ xa, họ trông thấy tà áo vàng óng ánh của Kim Yến Tử họ đã biết nàng là ai rồi, nên đều tránh qua các lối khác đi, không dám chạm mặt nàng.

Trong suốt ngày đó, Kim Yến Tử gặp ít nhất cũng trên bốn mươi người nhưng chẳng một ai dám tiếp cận nàng.

Kim Yến Tử muốn hỏi thăm họ một vài câu, xem họ có gặp một thanh niên bị thương nơi mặt chẳng, và thanh niên đó có một thiếu nữ đồng hành chẳng, song hỏi như vậy là lộ tâm sự mình, nên nàng đành cắn răng, nín lặng.

Ngân Hoa Nương mỉm cười thốt :

- Đi đường có thơ thơ, tiểu muội không còn sợ ai quấy nhiễu cả. Phải biết, với ba kho báu này, tiểu muội đi một mình có thể mất mạng đấy!

Bỗng một người từ phía hậu, cười ngựa lướt tới.

Người ngồi trên ngựa có gương mặt trắng, mặc áo gấm, khí sắc đường đường, bên hông lưng lửng một thanh đoản đao, nạm ngọc châu rất nhiều, chiếu sáng người.

Người đó không ai khác hơn là Thần Đao công tử.

Kim Yến Tử vừa trông thấy hắn, liền day mặt qua hướng khác, như nhìn thấy một người xa lạ.

Trái lại, Thần Dao công tử gặp nàng, hân hoan phi thường.

Tuy nhiên, hắn cất giọng đầy oán hờn :

- YẾN MUỘI! YẾN MUỘI BỎ ĐI ĐỘT NGỘT, KHÔNG BÁO QUA MỘT LỜI CHO NGU HUYNH ĐƯỢC BIẾT! NGU HUYNH KHỔ SỞ BIẾT BAO!

Kim Yến Tử lạnh lùng :

- Ai khiến người tìm ta? Ai khiến người khổ sở?

Thần Dao công tử giật mình :

- Ngu huynh không tìm Yến muội thì tìm ai?

Kim Yến Tử cười lạnh :

- Kiểm ai thì kiểm chứ việc gì đến ta mà hỏi ta? Trong thiên hạ, có bao nhiêu người sao người không tìm, lại tìm ta?

Không ngờ Kim Yến Tử đổi thái độ lạnh lùng nhanh chóng đến thế, Thần Dao công tử sững sờ.

Niềm hân hoan chớm hiện, vụt tắt ngay.

Ngân Hoa Nương nhìn sang hắn, giục ngựa đến gần, thấp giọng thốt :

- Hai hôm nay, thơ thơ tôi không được bình tĩnh lắm, công tử hãy nhẫn nhịn một chút đi, rồi muốn nói gì nói sau!

Thần Dao công tử lại giật mình :

- Thơ thơ của cô nương?

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Thế công tử không thích có một người tiểu muội như tôi à?

Thần Dao công tử đưa mắt quan sát nàng từ đầu đến chân, bất giác tâm thần bồn chồn, si si đại đại, không nói được tiếng nào cả.

Ngân Hoa Nương uốn ẹo lưng một tý cho có vẻ tình tứ, cười duyên tiếp :

- Nếu công tử muốn cho tôi gọi là tỷ phu, thì công tử phải vuốt ve tôi, tặng bốc tôi, nghe theo lời tôi mới được!

Rồi nàng giục ngựa chạy đi, ngựa vừa vọt, nàng quay đầu lại gọi :

- Công tử không theo tôi sao?

Thần Dao công tử như bị người hớp hồn, thúc chân vào hông ngựa, giục ngựa theo liền.

Niềm oán hận Kim Yến Tử tiêu tan như mây khói.

Đến trưa họ dừng chân lại trấn Nhạc Gia Tự, vừa nghỉ chân vừa dùng bữa.

Ngân Hoa Nương chọn bàn, chọn thức ăn, rồi cưỡng bách Kim Yến Tử và Thần Dao công tử ngồi gần nhau, nàng thì thâm với người này một câu, với người kia mấy tiếng. Nàng luôn miệng cười tí toét.

Thần Dao công tử là kẻ đa tình, thấy sắc đẹp là bám vào như thiêu thân bám ánh lửa, hắn như quên hẳn Kim Yến Tử, hắn cứ theo dõi hành động của Ngân Hoa Nương, nàng cười hắn cười, nàng thốt hắn lắng nghe.

Ngân Hoa Nương chốc chốc liếc xéo sang hắn, mỗi lần nàng liếc qua hắn thấy thần hồn chơi vơi xa rời hẳn...

Bỗng, Ngân Hoa Nương vỗ tay lên thanh đoản đao của hắn, tán :

- Thật chẳng hổ cái danh Thần Dao công tử! Đây là một thanh đao hi hữu!

Thần Dao công tử đắc ý cười vang :

- Cô nương biết không, trên giang hồ, chẳng có một thanh đao, thần kiếm nào sánh bằng!

Như vô tình, như hữu ý, Ngân Hoa Nương chụp tay hắn, cười hắc hắc :

- Thật vậy à?

Thần Đao công tử quả quyết :

- Bửu đao của tại hạ chặt đứt vô số đao kiếm hữu hạng trên giang hồ rồi đó, cô nương!

Ngân Hoa Nương trố mắt :

- Độ chừng bao nhiêu?

Thần Đao công tử nhẩm tính một chút :

- Bảy tám mươi thanh gì đó!

Ngân Hoa Nương nhìn hắn, trong mắt ánh ngời niềm thán phục. Nàng nắm tay hắn bóp mạnh, không buông, lại cười duyên, thốt :

- Có công tử bên cạnh, tôi chẳng còn biết sợ là gì nữa cả!

Thần Đao công tử phồng ngực, tưởng chừng như bùng ngực vỡ ngay, tim vọt ra ngoài.

Hai cánh mũi của hắn vênh ra, thần sắc dương dương.

Tuy không quan tâm đến hắn nữa, Kim Yến Tử thấy hắn mất hồn vía như vậy bên cạnh Ngân Hoa Nương, không khỏi sôi giận.

Trên thế gian này, có thiếu nữ nào chấp nhận một nam nhân đang bò lăn bò lết dưới gấu quần mình, lại với tay nắm gấu quần của kẻ khác chẳng? Dù không còn yêu nam nhân đó nữa, thiếu nữ vẫn muốn nam nhân đó phải mãi mãi là nô lệ của mình, nếu hắn quay mặt về nơi khác, là mình bị chạm vào tự ái, phải hận, phải thù.

Nhất là sự tình diễn ra trước mắt thiếu nữ, thì thiếu nữ nào lại chịu nổi sự trở mặt đó?

Nhưng đối thủ của Kim Yến Tử lại là nghĩa muội của nàng, thì nàng làm sao?

Không làm sao được, hắn phải tránh, đừng thấy cái cảnh xốn mắt đó, nàng gạt chén rượu qua một bên, đứng lên, xô ghế, bước ra ngoài.

Thần Đao công tử biết có việc chẳng lành rồi, vội cười lớn bảo :

- Yến muội còn nhớ cái gã Du Bội Ngọc ấy chứ?

Kim Yến Tử giật mình!

Cái tên Du Bội Ngọc từ của miệng Thần Đao công tử thoát ra như ba móc câu, móc chân nàng lại tại chỗ.

Nàng chờ cho con tim lắng dịu một chút, lấy vẻ lạnh lùng hỏi :

- Du Bội Ngọc đã chết rồi, phải không?

Thần Đao công tử mỉm cười :

- Tử một gã, sanh một gã khác!

Kim Yến Tử đưa tay vịn khung cửa cho khỏi ngã. Nàng cố giữ vẻ lạnh lùng, nhưng sự miễn cưỡng hiện lộ rõ rệt, ai cũng trông thấy được.

Biết mình chưa được bình tĩnh, nàng không dám quay đầu lại liền.

Bởi không nhìn lại, nàng không thấy được thần sắc của Ngân Hoa Nương biến đổi hơn nàng nhiều.

Nàng không nói gì cả, song Ngân Hoa Nương không câm lặng được, cao giọng hỏi :

- Cả hai Du Bội Ngọc đều nhận được?

Thần Dao công tử cười lạnh :

- Chẳng những biết người biết mặt, tại hạ còn biết lòng cả hai!

Ngân Hoa Nương chớp chớp mắt, điểm một nụ cười :

- Nghe nói, gã Du Bội Ngọc đã chết rồi đó, là con trai của đương kim vũ lâm minh chủ, có dáng dấp tuấn tú khôi ngô, tính tình lại hòa nhã, ôn nhu. Còn cái gã Du Bội Ngọc sống đó, hẳn là con người như thế nào? Có sánh bằng gã đã chết không?

Thần Dao công tử thốt :

- Luận về dáng dấp kẻ sống không bằng kẻ chết. Luận về tính tình thì cả hai như nhau, cũng hòa nhã, cũng ôn nhu khả ái!

Hắn cố ý dìm giá trị của kẻ đã chết, nâng cao giá trị kẻ còn sống, nhưng hắn có biết đâu Kim Yến Tử lại chú trọng đến kẻ còn sống mà chẳng mấy may chú ý đến kẻ đã chết?

Nằm mộng, nàng cũng không thể tưởng tượng nổi cả hai Du Bội Ngọc chỉ là một người.

Kim Yến Tử cười khanh khách :

- Thế thì Du Bội Ngọc còn sống là mỹ nam tử rồi!

Thần Dao công tử nhìn lên, chỉ thấy lưng nàng, bởi nàng chưa quay lưng lại.

Hắn cười lớn, tiếp :

- Đúng vậy! Du Bội Ngọc còn sống là một mỹ nam tử, hẳn đẹp hơn Du Bội Ngọc đã chết mấy phần. Rất tiếc, chẳng rõ ai ác độc rạch một vết đao nơi mặt hắn.

Dù có vết sẹo đó, hắn vẫn đẹp hơn Du Bội Ngọc chết!

Hắn muốn nói thế để chọc tức Kim Yến Tử, nhưng hắn làm cho Ngân Hoa Nương giật mình kinh hãi, còn Kim Yến Tử hân hoan vô cùng.

Nàng cười vang, thốt :

- Thì ra có đến hai Du Bội Ngọc! Thì ra hắn không là vị hôn phu của Lâm Diêu Bình! Thì ra hắn bị thương không nặng lắm, hắn cũng chẳng xấu xí!

Nàng cười thì lớn tiếng, nhưng thốt lại thấp giọng như tự lẩm nhẩm với nàng.

Thần Dao công tử hét lên :

- Yến muội nói gì?

Kim Yến Tử mỉm cười :

- Ta có nói chi đâu? Bất quá ta cho rằng, những gì ta thắc mắc, thì người đã giải thích cho ta biết hết rồi!

Thần Dao công tử trầm giọng :

- Ngu huynh không hiểu nổi ý tứ của Yến muội!

Kim Yến Tử thản nhiên :

- Không hiểu nổi thì càng hay!

Ngân Hoa Nương đột nhiên bật cười :

- Công tử gặp hắn tại đâu? Chúng tôi muốn thấy mặt hắn một lần cho biết!

Thần Dao công tử đáp :

- Chiều hôm qua, tại hạ trông thấy hắn một lần. Lúc đó, tại hạ cũng chưa biết tên hắn là Du Bội Ngọc. Hắn đi với một thiếu nữ!

Ngân Hoa Nương trừng mắt, sắc mặt nàng biến đổi quái dị :

- Chỉ có mỗi một thiếu nữ theo hần?

Thần Dao công tử hừ lạnh :

- Chứ cô nương muốn có mấy thiếu nữ theo hần?

Ngân Hoa Nương cầm hờn :

- Tiện tỳ! Tiện tỳ đáng ghét vô cùng! Đành bỏ đại thơ chạy theo hần!

Nàng tin quyết thiếu nữ đó là Thiết Hoa Nương.

Thần Dao công tử mỉm cười :

- Thực buồn cười vô cùng! Thiếu nữ đó trước kia là vợ chưa cưới của Du Bội Ngọc. Du Bội Ngọc chết rồi, nàng lại theo một Du Bội Ngọc khác! Nếu Du Bội Ngọc thứ hai này chết, chắc nàng lại tìm một Du Bội Ngọc thứ ba!

Ngân Hoa Nương giật mình :

- Công tử nói sao? Thiếu nữ đó thực sự là ai?

Thần Dao công tử lạnh lùng :

- Lâm Diêu Bình, con gái của Lăng Hoa Kiếm Khách chứ còn ai nữa!

Ngân Hoa Nương đột nhiên cười lớn :

- Hay quá! Hay vô cùng! Thì ra hần lại bắt sang họ Lâm nữa rồi! Hần đúng là một tay phong lưu!

Nàng tin quyết là Thiết Hoa Nương bị Du Bội Ngọc bỏ rơi, chàng chụp ngay Lâm Diêu Bình.

Tâm sự của nàng chỉ có nàng biết, Thần Dao công tử làm gì biết được? Bởi không biết được hần lấy làm lạ, chẳng hiểu tại sao nàng lại biến đổi thái độ liên liên, thoát hận, thoát lo, thoát cười như kẻ mất lý trí.

Hần nhìn sững nàng một chút, rồi thuật tiếp :

- Tại hạ nhận ra Lâm Diêu Bình không mang tang lại đi với trai một đường, tại hạ có ý khinh khi nàng. Có ai ngờ, trước kia thì nàng làm như nàng là thần là thánh, đoan chánh, trang nghiêm, bất khả xâm phạm, bây giờ lại đi lấy trai? Thì ra, nàng chỉ là một dâm nữ!

Ngân Hoa Nương bật cười khanh khách :

- Cùng đi một đường với nam nhân chưa hần là dâm nữ, hiện tại giờ đây tôi chẳng phải cùng đi với công tử sao? Tôi có là dâm nữ đâu?

Thần Dao công tử mê man nhìn nàng, định nắm tay nàng, si si đại đại thốt :

- Tự nhiên là không rồi, cô nương! Cô nương có là...

Bỗng, Kim Yến Tử hét lên :

- Rồi sau đó, sự việc ra sao? Tại sao người không thuật tiếp?

Thần Dao công tử rút tay về, ngồi ngay ngắn, đoan đàng háng một tiếng thốt :

- Sau đó, ngu huynh vào khách sạn, còn họ thì vào một ngôi nhà!

Kim Yến Tử cười lạt :

- Thì ra, người là một kẻ quá tò mò, tìm hiểu sự riêng tư của người ta!

Ngân Hoa Nương bật cười khanh khách :

- Theo dõi họ như vậy, công tử có mục đích gì? Không lẽ công tử định rình xem họ...? Có gì thích thú mà rình xem việc đó? Thích, là người trong cuộc thích, chứ công tử chia sẻ được gì?

Thần Dao công tử đỏ mặt, cao giọng :

- Tại hạ nào phải hạng người dê hèn như thế? Bất quá, tại thị trấn đó chỉ có mỗi một khách sạn, gồm nhiều ngôi nhà riêng biệt, tại hạ Ở một nơi, họ Ở riêng một nơi khác, nào phải chung dưới một mái nhà đâu? Vả lại, nếu không vào khách sạn, thuê chỗ ngủ, dễ thường tại hạ phải ngủ ngoài vệ đường à? Tại sao phải tránh họ chứ?

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Đừng nổi giận chứ, công tử. Thật ra thì vô tình trông thấy này nọ cũng chẳng sao!

Thần Dao công tử nín lặng.

Ngân Hoa Nương lại tiếp :

- Chắc trong đêm đó, công tử cũng len lén nhìn chứ?

Thần Dao công tử lại hét :

- Tại hạ làm gì hèn như thế? Thiếu chi điều đáng cho tại hạ nhìn, lại đi nhìn trộm cái việc đó?

Rồi hần trầm giọng :

- Đến nửa đêm, không rõ cả hai làm gì nhau, lại náo động lên...

Kim Yến Tử bây giờ mới quay mặt lại :

- Họ làm gì nhau?

Thần Dao công tử tiếp :

- Nghe náo động, ngu huynh chạy đến nhìn qua khe vách thấy Lâm Diêu Bình như người lâm phải trọng bệnh, nàng đứng không vững, chính Du Bội Ngọc bế nàng...

21. Một Khỏi Chung Tình

Thần Dao công tử thốt :

- Nhưng tại hạ có thấy được gì? Bất quá vừa ghé mắt nhìn qua khe cửa, thấy tình hình như vậy đã nóng mặt rồi, ngay lúc đó, Lâm Diêu Bình vụt thoát khỏi vòng tay Du Bội Ngọc đập tung cửa chạy ra ngoài, tay nàng cầm một thanh kiếm.

Ngân Hoa Nương cười nhẹ :

- Cái vị Lâm cô nương thật kỳ quái, bệnh vừa khỏi lại muốn sát nhân! Không lẽ, Du Bội Ngọc không chiếu cố bệnh tình của nàng một cách chu đáo!

Thần Dao công tử cười lạnh :

- Theo tại hạ ước đoán thì gã Du công tử thừa lúc Lâm cô nương bệnh nặng, dở trò sàm sỡ, do đó nàng phẫn nộ, cho nên vừa chạy ra ngoài, vừa hét Du Bội Ngọc!

"Hôm nay không ngươi thì ta, không ta thì ngươi, phải có một chết! Ngươi hãy ra đây!

Ra ngay!" Hần dừng lại một chút, đoạn tiếp :

- Mãi đến lúc đó tại hạ mới biết thanh niên là Du Bội Ngọc!

Ngân Hoa Nương liếc mắt sang Kim Yến Tử, điểm một nụ cười :

- Như vậy là Du Bội Ngọc có làm gì động đến Lâm cô nương rồi đó! Cho nên nàng hận, nàng quyết liều mạng! Thơ thơ nghĩ xem, Du Bội Ngọc có thể như vậy chăng?

Tự nhiên, Kim Yến Tử thừa hiểu nguyên nhân khiến Lâm Diêu Bình muốn giết Du Bội Ngọc, nhưng nàng làm sao nói ra điều đó?

Nhớ lại sự tình đã xảy ra trong Tỏa Hồn Cung, nàng chua xót vô cùng.

Nàng lạnh lùng đáp :

- Thơ thơ có biết gì mà ngĩ? Tốt hơn, nên chờ nghe hấn thuật tiếp!

Thần Dao công tử tiếp ngay :

- Chẳng như Du Bội Ngọc cảm thấy thẹn, hấn cứ ở mãi trong phòng, chẳng dám bước ra! Lâm Diêu Bình ở bên ngoài dậm chân thành thành, mắng vang vang lâu lắm, đợi mãi chẳng thấy Du Bội Ngọc trở ra, nàng bỏ đi.

Kim Yến Tử hỏi gấp :

- Còn Du Bội Ngọc? Hấn có bỏ đi chẳng?

Thần Dao công tử mỉm cười :

- Hấn ngồi chờ người trên ghế như kẻ mất hồn. Lúc đó, người trong khách sạn nghe huyền náo, kéo đến xem rất đông. Người thì cho là vợ chồng này cãi nhau, toan khuyên dút, người thì thần nhiên như nhìn một cuộc diễn trò. Mãi sau, Lâm Diêu Bình hét lên như cuồng loạn, múa kiếm chớp chớp, họ hoảng sợ, chẳng ai dám vào khuyên can.

Ngân Hoa Nương hừ một tiếng :

- Cái vị Lâm cô nương thế mà hung dữ gớm!

Thần Dao công tử lại tiếp :

- Nàng chạy đi một lúc, đột nhiên trở lại vào phòng, mắng như tát nước vào mặt Du Bội Ngọc, hấn cứ ngồi lì tại chỗ, chẳng hề biện bạch, phân trần, van xin hay mắng lại!

Ngân Hoa Nương thốt :

- Mắng mãi một người không hề phản ứng, hấn cái vị cô nương họ Lâm đó có ý tứ gì...

Thần Dao công tử tiếp nói :

- Nàng có ý tứ gì, nào ai biết được, tại hạ xem ra thì chẳng như nàng loạn óc vậy. Nếu chẳng điên thì sao lại bất thành linh vụ kiếm đâm tới?

Kim Yến Tử kêu lên kinh hãi :

- Chết Du Bội Ngọc còn gì? Hấn có phản ứng chẳng?

Thần Dao công tử nhìn thoáng qua nàng :

- Chẳng những hấn không hoàn thủ, mà hấn còn không né tránh! Mũi kiếm của Lâm Diêu Bình chạm vào mình hấn, hấn vẫn bất động!

Kim Yến Tử biến sắc :

- Hấn bị thương? Nặng lắm không?

Thần Dao công tử lạnh lùng :

- Có lẽ Lâm Diêu Bình không định đâm chết hấn, cho nên nàng hướng mũi kiếm lên đầu vai hấn, còn mũi kiếm thứ hai chỉ làm tét một mảng da ngực của hấn thôi!

Kim Yến Tử lại kêu lên :

- Nàng đâm đến hai nhát kiếm?

Thần Dao công tử cười lạnh :

- Nàng mắng, nàng khóc, nàng đâm đến hai nhát kiếm rồi lại không ngừng tay...

Kim Yến Tử nghe mắt nàng vừa ướt vừa mờ :

- Vậy mà chẳng có ai ngăn cản Lâm Diêu Bình? Họ chỉ tịt lại đó, xem như xem trò diễn!

Thần Dao công tử lạnh lùng :

- Việc gì đến họ mà can ngăn! Vả lại, Lâm Diêu Bình mất cả lý trí rồi, chắc đâu nàng chịu nghe giảng giải mà vào khuyên dút! Lỡ ra, nàng vùng kiếm chém loạn thì có phải là khổ cho họ chăng?

Kim Yến Tử dậm chân :

- Còn người? Người là con nhà võ lại chẳng dám can thiệp những chuyện như vậy à?

Thần Dao công tử cúi đầu :

- Ngu huynh cũng muốn khuyên can nàng, nhưng chẳng hiểu tại sao biết được hần là Du Bội Ngọc, ngu huynh lạnh lùng ngay, để mặc cho nàng làm gì hần thì làm!

Kim Yến Tử rung giọng :

- Vậy là người trở mặt nhìn hần bị Lâm Diêu Bình sát hại?

Thần Dao công tử nhìn sững nàng :

- Yến muội quen với hần? Tại sao Yến muội quá lo cho hần thế?

- Ta quen với hần rồi sao? Ta lo lắng cho hần rồi sao? Có can gì đến người chăng?

Đôi mắt của Thần Dao công tử như bốc lửa, hần cầm chén rượu đưa cao, tay hần rung quá độ, rượu đổ ra ngoài, rơi xuống mặt bàn, rượu theo cổ tay hần, ướt đầm tay áo.

Ngân Hoa Nương cười hắc hắc :

- Nhưng Du Bội Ngọc có bị Lâm Diêu Bình giết chết không?

Thần Dao công tử còn nhìn hằm hạp Kim Yến Tử, đột nhiên bật cười :

- Còn phải nói!

Kim Yến Tử vụt đứng lên :

- Người...người đã...

Thần Dao công tử cũng đứng lên hét to :

- Du Bội Ngọc không hoàn thủ là hần tự nguyện chết nơi tay Lâm Diêu Bình, hần tự nguyện chết thì ngu huynh còn can thiệp làm gì? Sự việc đó có liên hệ gì đến ngu huynh mà ngu huynh nhất định phải can thiệp?

Kim Yến Tử trở mặt nhìn hần một lúc lâu, nàng từ từ lui ra cửa, đến ngưỡng cửa rồi, lệ thấm trào ra, bỗng nàng quay nhanh mình phóng chân chạy đi.

Ngân Hoa Nương giật mình, song liền theo đó, nàng bật cười khanh khách :

- Du Bội Ngọc đã chết! Chung quy hần cũng chết! Hần chết vì nữ nhân! Nơi tay nữ nhân! Nếu nàng ta hay được, chắc phải héo mặt đến buồn cười!

Nàng nhìn lên, thấy Thần Dao công tử đứng đó như pho tượng đá, song gương mặt hần thoát xanh, thoát trắng, thoát đỏ, trông quái dị phi thường, rồi hần lỏng bàn tay, chén rượu rơi xuống nền, kêu xoảng một tiếng...

X Kim Yến Tử chạy về phòng, nhào lên giường, kéo chăn kín bít thân thể, đoạn khóc ồ ồ...

Nàng không tưởng là có thể thương tâm đến độ đó.

Nàng không biết là đã khóc bao nhiêu lâu, một bàn tay lòn vào chăn, chạm phải vai nàng. Bàn tay đó kéo chiếc chăn qua một bên.

Kim Yến Tử nhìn Ngân Hoa Nương qua màn lệ.

Ngân Hoa Nương dịu giọng an ủi nàng :

- Người đã chết rồi, khóc cho lắm cũng chẳng làm cho người sống lại, thơ thơ làm khổ mình làm gì?

Kim Yến Tử lộ vẻ xúc động trong ánh mắt còn nhòa lệ, giờ đây, trên đời này, nàng có còn ai là người thân thiết ngoài Ngân Hoa Nương?

Niềm xúc động làm nàng khóc thêm một lúc nữa, vừa khóc nàng vừa thốt :

- Chẳng rõ tại sao ngu thơ lại quá độ thương tâm! Thực ra ngu thơ chỉ quen biết hần một ngày thôi, trong thời gian ngắn đó, dù ngu thơ có cảm tình với hần nhiều đến đâu cũng không thể làm cho ngu thơ bi thảm như thế này!

Ngân Hoa Nương kinh ngạc :

- Một ngày thôi? Chỉ có một ngày?

Kim Yến Tử gật đầu :

- Chỉ có một ngày thôi! Tuy nhiên, trong thời gian một ngày đó, có biết bao nhiêu việc xảy ra! Những sự việc xảy ra trong một ngày đủ cho ngu thơ nhớ trọn đời!

Bởi bằng tất cả sự xảy ra trọn một đời!

Ngân Hoa Nương chớp mắt :

- Chắc hần đối xử rất tốt với thơ thơ?

Kim Yến Tử gật đầu :

- Đúng vậy!

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Nhưng Thần Dao công tử cũng đối xử với thơ thơ rất tốt!

Kim Yến Tử lắc đầu :

- Bất đồng! Tốt thì tốt thật, song không sánh được cái tốt của Du Bội Ngọc!

Hần chỉ mong chiếm hưởng xác thân ngu thơ, còn Du Bội Ngọc thì...thì...không màng đến việc đó, trái lại, hần còn sẵn sàng hy sinh tánh mạng cho ngu thơ!

Ngân Hoa Nương lạnh lùng :

- Tôi xem hần chẳng đến đối quá tốt như vậy!

Kim Yến Tử rung rung giọng :

- Tiểu muội biết không? Ngu thơ tình nguyện hiến dâng cho hần đấy, mà...mà...hần từ chối...hần không muốn làm hại cuộc đời ngu thơ!

Ngân Hoa Nương bị kích động mạnh, kêu lên :

- Hần cự tuyệt vì hần không thích thơ thơ, đúng là hần không thích!

Kim Yến Tử lại lắc đầu :

- Không phải vậy đâu! Không có việc ấy đâu! Nghĩa muội không thể nào hiểu được!

Ngân Hoa Nương :

- Sao tôi lại không hiểu? Tôi biết rõ, hần là con người không bao giờ biết phân biệt phải quấy! Hần không nhận thức được người tốt kẻ xấu! Đáng lẽ thơ thơ phải hận hần mới đúng chứ làm gì lại thương tâm vì hần?

Kim Yến Tử thở dài :

- Thực ra thì ngu thơ phải hận hần...song giờ đây...ngu thơ đã hiểu rõ cái ý của hần rồi! Hần không muốn phá hoại hạnh phúc của ngu thơ, hần thà chịu để cho ngu thơ hận hần, hơn là phá hoại hạnh phúc của ngu thơ! Chỉ nội một điểm đó thôi cũng làm cho ngu thơ nhớ hần suốt đời!

Ngân Hoa Nương sững sờ, nhưng rồi nàng cười lạnh, thốt :

- Nếu đổi lại tôi bị người nào đó cự tuyệt, chắc chắn là tôi không thể không hận!

Một tiếng kêu vang lên, cánh cửa bị người nào đó xô mạnh, cánh cửa mở ra, Thần Dao công tử hiện ra nơi khuôn cửa, gương mặt của hắn trắng nhợt, trông thảm quá.

Kim Yến Tử sôi giận :

- Ai cho ngươi vào đây? Cút ngay!

Thần Dao công tử thờ người tại chỗ một lúc lâu. Bỗng, hắn thở dài :

- Yến muội đừng quá thương tâm! Du Bội Ngọc chưa chết!

Kim Yến Tử giật mình :

- Thế tại sao vừa rồi ngươi nói...

Thần Dao công tử cúi đầu :

- Ngu huynh cố ý khích tức Yến muội thôi! Nhưng hiện tại, thấy...Yến muội...

quá...bi thảm...ngu huynh không nỡ...

Kim Yến Tử sững sờ, gương tròn mắt, không nói được tiếng nào.

Thần Dao công tử tiếp :

- Nếu chẳng có người giải cứu, hắn đã chết dưới tay Lâm Diêu Bình rồi! Ngờ đâu, đang cơn nguy biến đó, một người chẳng rõ từ đâu đến, lao vút vào phòng ngăn chặn Lâm Diêu Bình hạ thủ!

Kim Yến Tử hấp tấp hỏi :

- Ai?

Thần Dao công tử đáp :

- Hồng Liên Hoa!

Kim Yến Tử kêu lên :

- Du Bội Ngọc nhận ra Hồng Liên bang chủ?

Thần Dao công tử điềm nhiên tiếp :

- Hồng Liên Hoa xuất hiện cứu hắn nhưng chẳng nhận ra hắn! Chừng như vị bang chủ đó có ác ý với hắn hay sao đó, bắt quá bang chủ cho rằng tội của hắn chưa đến nỗi phải chết, cho nên ngăn trở Lâm Diêu Bình giết hắn!

Kim Yến Tử hỏi :

- Sao ngươi biết rõ vậy?

Thần Dao công tử giải thích :

- Lúc đó, máu vấy khắp thân thể Du Bội Ngọc, ai trông thấy hắn cũng biết ngay là hắn bị trọng thương, ai nhìn hắn cũng lắc đầu lộ vẻ thương hại, nhưng Hồng Liên Hoa không nhìn hắn nửa mắt, chỉ hướng sang Lâm Diêu Bình khuyên dứt nàng. Qua lời nói của họ Hồng, chừng như y cho rằng kẻ bị thương chẳng phải là Du Bội Ngọc, còn Lâm Diêu Bình thì trở mắt nhìn hắn, sững sờ chẳng nói được tiếng nào!

Kim Yến Tử nóng nảy :

- Rồi sau đó?

Thần Dao công tử tiếp :

- Hồng Liên Hoa nắm tay Lâm Diêu Bình lôi nàng đi, giả như họ Hồng có là bằng hữu của Du Bội Ngọc, hoặc giả hắn chẳng có ác cảm với Du Bội Ngọc, thì ít nhất y cũng nhìn thoáng qua hắn một thoáng chứ?

Ngân Hoa Nương thở dài :

- Nếu không là bằng hữu, nếu có ác cảm với Du Bội Ngọc thì tại sao Hồng Liên Hoa lại cứu hần? Đúng là con người đó thích can dự vào việc của thiên hạ! Nghĩ cũng tẩu xảo thật, y không đến sớm mà cũng chẳng đến chậm, y đến rất đúng lúc! Hay là y đã có mặt từ lâu? Y nấp trong bóng tối, chờ đúng lúc mới ra mặt? Hay là y có theo dõi cả hai trước khi họ đến khách sạn?

Thần Dao công tử thốt :

- Thật sự thì lúc đó, nấp trong chỗ kín đáo theo dõi sự tình, chẳng phải chỉ có Hồng Liên Hoa mà thôi!

Ngân Hoa Nương trở mặt :

- Vậy còn ai nữa?

Thần Dao công tử mỉm cười :

- Hồng Liên Hoa và Lâm Diêu Bình đi rồi, một nữ nhân bước vào phòng, nàng cười hì hì, nhìn Du Bội Ngọc, nàng thốt :

Ta biết thế nào cũng có người cứu người, cho nên ta không cần ra mặt... Nếu nàng đó không ẩn nấp gần đầu đó, thì làm gì nói một câu như vậy?

Ngân Hoa Nương cười lạnh :

- Xem đó cũng đủ biết Du Bội Ngọc quen biết rất nhiều nữ nhân! Nàng này đi, nàng khác đến, những nàng đó sợ hần quá tịch mịch tại khách sạn, nên luân lưu nhau ở bên cạnh hần, dù ở một nơi không nên có mặt! Nàng ấy chờ trong bóng tối, đến phiên là nhảy vào! Giả sử Hồng Liên Hoa không xuất thủ thì nàng ấy cũng xuất thủ!

Cái mạng của Du Bội Ngọc rất dài! Quá dài!

Thần Dao công tử tiếp :

- Du Bội Ngọc thấy nàng đó, kinh hãi còn hơn thấy quỷ! Hần bất chấp thương thế, bất chấp máu chảy, hần nhảy dựng lên rồi vọt nhanh khỏi phòng! Phải nhận hần có thuật khinh công cao siêu lắm, dù mang thương thế như vậy, hần vẫn chạy như bay, chắc chắn là nữ nhân đó phải bị hần bỏ rơi sau xa! Bởi có khi nào nàng chịu để cho hần bỏ đi như vậy? Tất nhiên nàng đuổi theo liền!

Ngân Hoa Nương cau mày hỏi :

- Nữ nhân đó như thế nào? Có đẹp lắm không, cao, ốm, mập, thấp, già, trẻ?

Thần Dao công tử đáp :

- Nàng mặc chiếc áo trắng, dung mạo đẹp, vũ công cao, tại hạ không được rõ nàng là ai, từng góp mặt trên giang hồ hay mới bước vào đời!

Mặt hần vẫn trắng nhợt, thần thái si si đại đại, ai hỏi đến đâu đáp đến đó, thính thoảng điểm một nụ cười, hần thốt đến đó, đột nhiên nhìn trừng trừng Kim Yến Tử, đoạn tiếp :

- Ngu huynh nghe gì, thấy sao đều thuật hết rồi! Có thể sự tình còn chứa nhiều uẩn khúc, song ngu huynh chẳng hiểu sau đó Du Bội Ngọc tạo ngộ những gì.

Hần dừng lại một chút, tiếp luôn :

- Giả sử sau này gặp hần, ngu huynh mách cho hần tìm Yến muội. Ngu huynh biết rõ tâm ý Yến muội rồi, vô luận là Yến muội đối với ngu huynh như thế nào, ngu huynh vẫn...vẫn...giữ tốt với Yến muội, tốt mãi mãi.

Hần quay mình lại bước đi.

Ngày thường, chẳng khi nào hần rời ra Kim Yến Tử, dù nàng mắng hần chẳng tiếc lời, hần vẫn quán quýt bên nàng như trẻ con bám vú mẹ.

Bây giờ hần bỏ đi, thần nhiên bỏ đi, biểu lộ rõ cái thái độ cao thượng.

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Hắn cũng cứng đầu chứ? Đừng tưởng hắn yếu hèn mà lắm!

Kim Yến Tử thở dài :

- Hắn đối xử rất tốt với ngu thơ, chính ngu thơ mới đáng trách!

Ngân Hoa Nương tiếp :

- Vì tôi chăm chú nghe ngu thơ nói nên không để ý có hắn ở bên ngoài nghe trộm! Nếu hắn không nghe trộm, hắn chưa bỏ đi đâu!

Kim Yến Tử thở dài :

- Từ bao lâu nay, hắn bám sát bên ngu thơ, thật khó chịu vô cùng. Hắn biết là ngu thơ lạnh nhạt với hắn, song đối với những kẻ khác thì ngu thơ còn lạnh nhạt hơn, do đó, hắn cho là hắn được biệt đãi, hắn nuôi hy vọng, hắn không nản chí theo ngu thơ khắp bốn phương trời. Giờ đây, hắn biết được ngu thơ chú ý đến một người, hắn tuyệt vọng nên bỏ đi, ngu thơ nhẹ được một niềm tâm sự!

Ngân Hoa Nương cười lớn :

- Nhưng tại sao thơ thơ lại bóp chặt con tim của hắn? Giả như cứ vờ cho hắn tin tưởng, cho hắn mãi nuôi hy vọng, hắn theo chúng ta khắp bốn phương trời, ta sai gì hắn làm nấy, ta sai đi đâu, hắn đi đó, có phải tiện lợi cho chúng ta chăng? Thơ thơ phải biết, bôn tẩu giang hồ như chúng ta cũng cần phải có kẻ tùy hành như hắn!

Kim Yến Tử không ngờ Ngân Hoa Nương có ý tưởng xấu xa như vậy, song nàng đang có tâm sự nặng nề, không thừa hơi sức trách cứ Ngân Hoa Nương, nàng chỉ thở dài khóa lấp điều đó :

- Ngu thơ nghe mệt mỏi, lại muốn nghỉ một lúc, nghỉa muối ra ngoài đi!

Ngân Hoa Nương vẫn ngồi yên một chỗ, chưa chịu rời khỏi phòng.

Nàng mở to mắt nhìn Kim Yến Tử hỏi :

- Thơ thơ nghĩ thử xem, vì lý do gì Lâm Diêu Bình muốn hạ sát Du Bội Ngọc?

Kim Yến Tử trở mình nhắm mắt không đáp.

Ngân Hoa Nương tiếp :

- Theo ý tôi thì...vì tất Lâm Diêu Bình thực tâm trừ diệt Du Bội Ngọc? Bởi có hai nghi vấn, có lẽ thơ thơ cũng thấy như tôi!

Tuy không muốn nghe nàng nói nữa, Kim Yến Tử cũng phải chú ý, hỏi :

- Nghi vấn như thế nào?

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Cứ như cách cư xử của Du Bội Ngọc với Lâm Diêu Bình thì hắn chẳng bao giờ có ý đề phòng nàng. Mà cả hai cùng ở một chỗ, đi một đường với nhau, chẳng phải một ngày một bữa gì...

Kim Yến Tử cau mày :

- Nhưng dù họ có đi chung với nhau một ngày hay mấy ngày, phỏng có gì kỳ quái đâu!

Ngân Hoa Nương tiếp :

- Đã ở chung với nhau nhiều ngày thì Lâm Diêu Bình có nhiều cơ hội hạ sát Du Bội Ngọc chứ? Tại sao nàng đợi đến đêm đó, ngay trong lúc có nhiều người mới ra tay? Vả lại, trước khi ra tay, nàng còn làm kinh động đến nhiều người nữa!

Kim Yến Tử suy nghĩ một chút :

- Biết đâu nàng cố ý hay không cố ý làm kinh động những khách trọ? Bất quá, nàng giận lúc nào, phát tác lúc ấy, mãi đến đêm ấy, nàng không dần lòng được mới phát tác!

Ngân Hoa Nương cười nhẹ :

- Một nữ nhân nếu hận một nam nhân cực độ, nếu hận mà muốn hạ sát thì chẳng khi nào lại la hét gây huyên náo đến như vậy! Còn như nếu la hét sỉ vả như vậy thì chẳng khi nào nghĩ đến việc giết người! Thơ thơ là nữ nhân chắc biết cái đạo lý đó chứ?

Kim Yến Tử ngấm nghĩ một chút rồi gật đầu :

- Phải đó!

Ngân Hoa Nương lại tiếp :

- Còn một điều này nữa! Nếu nàng thực sự muốn giết hần, nàng đã vung thanh kiếm thật nhanh, vung kiếm liền, có đâu dằn dụa cho mất thời giờ?

Kim Yến Tử mỉm cười :

- Nếu nàng cố ý làm cho Du Bội Ngọc phải thấm thía cái khổ từ từ?

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Theo tôi thì Lâm Diêu Bình không có cái tâm quá độc như vậy, huống chi nàng cố ý kéo dài thời gian, đã thế, nàng đâm mũi kiếm không mạnh tay lắm!

Kim Yến Tử cau mày :

- Sao nghĩa muội biết được nàng hạ thủ mạnh hay nhẹ?

Ngân Hoa Nương thần nhiên :

- Nếu nàng hạ thủ nặng thì Du Bội Ngọc hẳn phải bị trọng thương, nếu đã trọng thương rồi thì hẳn làm sao dùng thuật khinh công được?

Kim Yến Tử lại trầm ngâm một lúc :

- Nghĩa muội thấy sự tình như thế nào?

Ngân Hoa Nương đáp :

- Nàng muốn dàn cảnh cho mọi người trông thấy thôi!

Kim Yến Tử hừ một tiếng :

- Để làm gì?

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Để làm gì thì chỉ có thơ thơ biết, tôi làm sao biết được?

Kim Yến Tử lạnh lùng :

- Ngươi thơ chỉ biết là nàng hận Du Bội Ngọc cực độ, và cái lý do để con người trên thế gian này thì chỉ mỗi Lâm Diêu Bình mới có lý do đó! Và chỉ có nàng có quyết ý hạ sát hần!

Tuy khẳng định như vậy, Kim Yến Tử vẫn khẳng định sự tình bên trong có gì uẩn khúc khó hiểu.

Và nàng đang tìm hiểu sự phức tạp đó.

X Người và xe dừng lại tại một tiểu trấn một ngày.

Qua ngày sau, trời chưa sáng, Ngân Hoa Nương đã thôi thúc mọi người chuẩn bị lên đường sớm.

Kim Yến Tử cầu nhàu :

- Tại sao lại đi sớm?

Ngân Hoa Nương cười nhẹ :

- Sớm cũng thế, muộn cũng thế, đi sớm được mát mẻ hơn!

Kim Yến Tử hừ một tiếng :

- Chắc nghĩa muội phải có mục đích chứ? Bây giờ chúng ta định đi đâu đây?

Sao nghĩa muội không cho ngu thơ biết?

Ngân Hoa Nương nường vẫn cười :

- Thơ thơ không hề hỏi đến...

Kim Yến Tử lại hừ một tiếng :

- Thì bây giờ ngu thơ hỏi đây!

Ngân Hoa Nương chớp mắt :

- Chúng ta mang số châu báu này theo đường, tuy không sợ có người cướp đoạt, song nghĩ ra thật bất tiện, cho nên tôi định tìm chỗ nào đáng tin cậy gửi đó...

Kim Yến Tử lạnh lùng :

- Gửi ở đâu?

Ngân Hoa Nương điềm nhiên :

- Gửi ở đâu, thơ thơ nhất định, thơ thơ từng trải giang hồ, quen biết nhiều người, chứ tôi thì như con chim non rời tổ, có biết ai đâu mà đáng tin cậy?

Kim Yến Tử đã để ý đến Ngân Hoa Nương, biết là nàng chẳng ngại thơ chất phác gì, nhưng cũng không nghi ngờ nàng có mưu đồ hãm hại nhau, cho nên nàng trầm ngâm một lúc, đoạn thốt :

- Số châu báu quan trọng như thế này, gửi ở đâu cũng bất tiện cả! Minh thì chẳng tha thiết chi đến món đó, nhưng người khác, ai lại chịu gánh vác một sự can hệ lớn lao?

Ngân Hoa Nương gật đầu :

- Có lý! Cái người nhận lãnh hộ cho chúng ta phải gánh lụy phiền không ít! Như vậy phải có một người khẳng khái không sợ hiểm nguy...

Kim Yến Tử soát qua ký ức thốt :

- Trong vùng phụ cận có một người...

Ngân Hoa Nương sáng mắt lên :

- Họ Đường, thuộc gia đình danh vọng tại đất thực...

Ngân Hoa Nương vỗ tay lớn :

- Tôi có nghe danh họ Đường tại đất Thực! Nếu gửi được số châu báu này tại đó thì còn nói gì? Trên đời này, còn ai dám đến đó dòm ngó chứ? Trêu vào cha con, anh em họ Đường, có khác nào vuốt râu hùm?

Bỗng nàng cau mày tiếp :

- Nhưng Đường gia có tánh lạnh nhạt, ít chịu tiếp xúc với người đời, nếu không quen thân với họ thì đừng mong họ tiếp đón thành thực!

Kim Yến Tử cười nhẹ :

- Nghĩa muội cũng am tường giới giang hồ lắm đó! Có lẽ nghĩa muội cũng biết luôn ngu thơ cùng bọn Đường môn tứ tú có kết nghĩa chị em với nhau chứ?

Nàng thấy rõ Ngân Hoa Nương lộ vẻ hân hoan, song nàng cứ nghĩ là Ngân Hoa Nương sợ mất số châu báu, gửi được nơi chắc chắn là Ngân Hoa Nương phải mừng.

Nàng làm sao biết được là Ngân Hoa Nương đã hiểu từ lâu nàng và bọn Đường môn tứ tú có giao tình thâm hậu? Nếu không vậy, Ngân Hoa Nương đã hạ sát nàng rồi, có thể đã hạ sát ngay trong Tỏa Hồn Cung.

Ngân Hoa Nương cao hứng quá, cười vang :

- Nếu thơ thơ là bạn của các chị em họ Đường, thì tôi cũng sẽ được họ chiếu cố đến! Tôi có khổ linh đình, thiết nghĩ được làm nghĩa muội của chị em danh trấn giang hồ, thiết tưởng còn có đạo hạnh nào sánh bằng?

Kim Yến Tử cũng vui lây :

- Gia giáo trong họ Đường rất nghiêm, bình sanh giới nữ nhân trong cánh họ đó rất dè dặt chọn bạn, nhưng nghĩa muội đẹp để vui tính như thế này, hẳn họ rất sẵn lòng tiếp đón.

Nàng vui, lại quên mất dự dè dặt hơn trước nữa, nàng còn hội hận, mấy hôm nay nàng lạnh nhạt đề phòng Ngân Hoa Nương là quá đáng bởi Ngân Hoa Nương cô cút lại nghèo nàn, thấy châu báu thì ham, có châu báu rồi thì khư khư giữ, khi biết có nơi gửi chắc chắn rồi thì lại mừng. Đó cũng là tánh thông thường của mọi cô gái thông thường.

Dọc đường vào đất Thục, Kim Yến Tử thay đổi thái độ, cười nói vui vẻ với Ngân Hoa Nương.

Đường vào Thục là con đường hiểm trở nhất, nhưng vào tới bên trong rồi, khách lữ hành lại cảm thấy nhẹ nhàng.

Núi không nhiều, gập núi cũng không sao, bởi lộ trình không thường xuyên qua vùng sơn dã.

Đất Thục là nơi sản xuất rất nhiều vật liệu, khách thương từ khắp phương đổ về, làm công việc mậu dịch tấp nập phi thường.

Địa phương không tịch mịch như người chưa hề đến tận nơi nhìn thấy rồi lầm tưởng.

Nơi nào có sự tấp nập nhộn nhịp là nơi đó có bọn khát cái quy tụ đông đúc.

Chúng đông đến độ tụ năm tụ bảy, thả lượn theo đường.

Chúng gặp khách bộ hành, kính cẩn nhường lối, chúng không hề bu quanh chìa tay van xin gây phiền nhiễu.

Có những tên khát cái cao ngạo, khí sắc dương dương, chẳng hề tự thẹn với lối sinh hoạt dè hèn.

Ngân Hoa Nương lấy làm lạ, thốt khê bên tai Kim Yến Tử :

- Tôi xem, bọn này ít nhiều biết võ công cả, chúng không giống những khát cái thông thường, hay là chúng đều là đệ tử cái bang?

Một tên khát cái quay đầu nhìn nàng.

Hắn điểm một nụ cười, thốt :

- Hoa cô nương cứ đi đường của cô nương, việc của ai, mặc người ta, đừng tìm hiểu làm gì!

Hắn vận y phục hết sức lam lũ, mặt mày, đầu cổ dơ dáy phi thường. Hắn lại ốm, vẻ tiêu tụy hiện rõ, nhưng đôi mắt lại sáng phi thường.

Ngân Hoa Nương lè lưỡi cười nhẹ :

- Lão tiên bối có thánh giác linh diệu vô cùng, có lẽ lão tiên bối là một vị trưởng lão trong cái bang?

Người khát cái đó, tác trung niên, vệt trâm gương mặt. Nơi đôi mày, khí giận thoáng bùng lên.

Y nhìn sang Kim Yến Tử bên cạnh Ngân Hoa Nương, lạnh lùng đáp :

- Tôi chẳng phải tiên bối! Tôi chẳng phải trưởng lão! Cô nương nhận xét nhầm đấy!

Xe ngựa lướt qua ngang y.

Ngân Hoa Nương lắc đầu, cười khổ :

- Tánh khí của lão ấy cổ quái thật! Tôi có làm gì lão đâu mà lão muốn sanh sự với tôi?

Kim Yến Tử không đáp.

Một lúc lâu, đột nhiên nàng cất tiếng :

- Trước mặt chúng ta là thị trấn Lý Độ, nghĩa muối hãy đến Lý Gia khách sạn, ở đó chờ ngu thơ!

Ngân Hoa Nương kinh ngạc :

- Thơ thơ đi đâu?

Kim Yến Tử đáp :

- Bỗng nhiên ngu thơ nhớ đến một việc...

Ngân Hoa Nương cau mày :

- Chứ tôi không đi theo thơ thơ được sao?

Kim Yến Tử có vẻ không hài lòng :

- Ngu thơ muốn nghĩa muối ở đây chờ, lâu lắm trong ba hôm, ngu thơ sẽ trở lại.

Nghĩa muối sợ ngu thơ bỏ đi luôn à?

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Thì thôi vậy! Tôi phải ở đó chờ thơ thơ chứ biết sao?

Chờ cho Ngân Hoa Nương và ba cỗ xe đi xa rồi, Kim Yến Tử quay đầu ngựa trở lại đường cũ, lúc đó, người khát cái trung niên đã nằm ngủ cạnh một cội cây.

Phạm đệ tử cái bang, người nào cũng mặc áo có cấp bậc dựa theo túi trên lưng, túi nhiều túi ít tùy theo cấp bậc. Nếu hành nghề ăn mày mà áo mặc không túi, tức nhiên chưa gia nhập bang hội.

Người khát cái trung niên này có vẻ cao ngạo, bước đi thoăn thoắt, không làm bay một hạt bụi đường, điều đó chứng tỏ y có vũ công cực cao, nếu đúng là người trong Cái bang, thì hẳn y phải có cấp bậc quan trọng.

Nhưng áo y chẳng có một chiếc túi nào cả.

Những kẻ hành khất khác, y phục có vẻ lam lũ, song vẫn giặt giũ thường xuyên, xem chẳng đến nỗi dơ dáy lắm, bất quá gương mặt thì hơi dơ dáy, có dơ dáy mới đượm vẻ phong trần lao khổ.

Người trung niên này, tuy vận y phục lam lũ nhưng gương mặt sạch sẽ, mà làn da cũng mịn màng, chẳng có một vết nhăn nhỏ hay một vết sẹo chai.

Các hành khất khác, tụ năm tụ bảy thành đàn thành lũ, nhưng người trung niên lại đơn độc, không khích nhập bọn với đồng nghiệp.

Bổn ý của Kim Yến Tử là tìm Hồng Liên Hoa, hỏi cho biết rõ sự tình trong đêm đó. mà tìm Hồng Liên Hoa, có gì bằng hỏi tin tức ngay bọn khát cái?

Song, nàng nhìn người trung niên, lòng không khỏi lấy làm lạ, càng nhìn y, nàng càng thấy tính hiếu kỳ sôi động, nàng liền xuống ngựa đến ngồi bên cạnh y.

Những gã hành khất khác lộ vẻ kinh ngạc nhưng chẳng nói gì cả, khi đi ngang nơi đó, chúng lại rón rén bước chân, chùng như sợ làm kinh động giấc ngủ của người trung niên.

Kim Yến Tử kiên nhẫn ngồi chờ, không đánh thức y.

Người trung niên có vẻ ngủ say, tiếng thở vang lên đều đều, thỉnh thoảng lại gọi lí nhí như đối thoại trong mộng.

Kim Yến Tử chú ý lắng nghe.

Bỗng người khát cái trung niên thốt :

- Xe chở đồ vật quý giá như vậy, chẳng lo bảo vệ, quay trở lại đây làm gì?

Kim Yến Tử giật mình.

Dù người trung niên khát cái có ngủ thật hay giả vờ, nàng nhất định ngồi chờ chứ không đánh thức y dậy.

Một lúc lâu, y bật cười khanh khách, tiếp :

- Thân danh là một nữ hiệp, được giang hồ trọng vọng tặng cái danh hiệu là Kim Yến Tử, chẳng biết tự trọng, lại đến nhìn kẻ ăn xin ngủ say, chẳng sợ thiên hạ cười chê sao?

Kim Yến Tử giật mình, biết ngay là y giả vờ ngủ.

Nàng kêu lên :

- Tiền bối biết đệ tử?

Người trung niên hành khát cười lớn :

- Chẳng những biết con chim yến lạc đàn mà còn biết luôn con chim ưng cô độc!

Kim Yến Tử giật mình lướt nữa, lần này thì nàng sợ hãi ra mặt.

Ba mươi năm trước đây, giang hồ xuất hiện một vị đại hiệp tên Vân Thiết Dực, ngoại hiệu Thần Ưng, vị đại hiệp đó không hề kết bạn với ai, đơn thân độc lực bốn tẩu giang hồ, gây nên chẳng biết bao nhiêu tình cừu ân oán, có thù nhân khắp bốn phương trời.

Bình sanh, đại hiệp không thu nhận một môn đồ nào ngoài Kim Yến Tử.

Khi đại hiệp cho Kim Yến Tử hạ sơn, thì người đang lâm bệnh nặng, người dặn dò Kim Yến Tử bất cứ trong trường hợp nào cũng không tiết lộ sư môn, bởi thù nhân nếu không tìm được sư phụ báo hận thì cũng tìm đệ tử trả oán.

Do đó, chẳng ai biết được nàng là đệ đệ của Thần Ưng Vân Thiết Dực, dĩ nhiên, chẳng ai biết được nàng thọ giáo bậc đệ nhân nào.

Đến cả Hồng Liên Hoa, bang chủ Cái bang, từng nổi tiếng am tường tất cả sự việc trên giang hồ, cũng chẳng biết được lai lịch sư phụ nàng, cũng như chẳng hề biết nàng xuất xứ từ môn phái nào.

Người trung niên khát cái này là ai, lại biết cả những việc mà Hồng Liên Hoa không biết?

Nàng cố trấn tĩnh tinh thần, hỏi :

- Tiền bối có thể cho biết quý tánh cao danh, và có mối liên quan gì đến gia sư chăng?

Người trung niên khát cái bỗng sa sầm nét mặt :

- Tên họ ta, ta có nói ra, ngươi cũng chẳng biết ta là ai! Còn như ngươi hỏi ta tại sao ta biết ngươi là đệ tử của Vân Thiết Dực, trừ ra ngươi đừng thọ giáo với lão ấy, bởi trên đời này, có sự bí mật nào được giữ mãi?

Đang cười đó, y vụt sa sầm nét mặt, thái độ y biến đổi nhanh chóng quá, Kim Yến Tử hết sức lấy làm lạ.

Y nhìn nàng một lúc lại bật cười vang :

- Ngươi đến tìm ta có việc chi?

Kim Yến Tử đáp :

- Đệ tử muốn gặp bang chủ quý bang, có chút việc nhờ chỉ giáo. Do đó, đệ tử đến đây tìm tiền bối, mong tiền bối dẫn...

Người trung niên khát cái vụt sôi giận :

- Ngươi bảo ta dẫn đường cho ngươi đi tìm Hồng Liên Hoa?

22. Đường Tơ Kẽ Tóc

Kim Yến Tử nhận ra, trong lúc y phần nộ, ánh mắt y sáng lạnh, trông khủng khiếp vô cùng.

Nhưng khi y cười, khuôn mặt y hiền dịu như nắng xuân...

Bình sanh, nàng chưa từng gặp người nào biến đổi thái độ nhanh như người trung niên dị cái này.

Y lại bật cười lớn :

- Người đã muốn ta đưa đi gặp Hồng Liên Hoa, tại sao ta lại từ chối chứ? Hãy lên ngựa đi! Theo sau ta!

Thấy thái độ y kỳ quái quá, Kim Yến Tử chưa biết nhất định như thế nào, đứng chờ ta đó.

Người trung niên dị cái bước đi vài bước, quay mặt lại, gắt :

- Ta bảo người theo ta, sao người chưa đi?

Kim Yến Tử cười khỏ, chưa dám lên ngựa, sợ làm như vậy là vô lễ, liền dắt ngựa theo sau y.

Lúc đó, hoàng hôn đã xuống, bóng tối lan dần. Trên đường, khách bộ hành vắng bóng, chỉ còn bọn khất cái tụ năm tụ ba, hoặc đi xuôi, đi ngược, hoặc ngồi lại bên vệ đường.

Tất cả đều tránh xa hắn, nửa như cung kính, nửa như sợ hãi.

Có kẻ đang cười nói với đồng bọn, trông thấy hắn đi tới, vội nín bật, tuyệt nhiên chẳng có tên nào chào hỏi hắn.

Người trung niên dị cái hoàn toàn không lưu ý đến chúng, điều đó làm cho Kim Yến Tử hết sức kinh dị.

Nàng hoài nghi hắn không phải là người trong Cái Bang, song nếu không phải là người trong Cái Bang, tại sao ăn mặc như hàng khất?

Nàng hồi hận đã đi theo y.

Nàng nghĩ :

Hành tung của y bí mật quá! Có thể y là kẻ tử đối đầu của Cái Bang, vì y có vũ công cao nên bọn đệ tử Cái Bang này chẳng dám đụng chạm đến y!

Nếu đúng như ta dự đoán mà ta lại nhờ y dẫn ta đi tìm Hồng Liên bang chủ, thì thật là phiền phức!

Người trung niên dị cái cứ đi, không hề quay đầu nhìn lại xem nàng có đi theo hay không.

Y đi nhanh quá, Kim Yến Tử không sao theo kịp, bắt buộc nàng phải lên lưng ngựa, buộc ngựa chạy đi.

Độ chừng đã bỏ y lại sau xa, nàng dừng ngựa lại lẩm nhẩm :

- Ta thật nông nổi vô cùng...

Nàng chưa nói hết câu, bỗng có một giọng lạnh lùng từ một cội cây bên vệ đường vọng đến tai nàng :

- Người đi sai đường rồi đó! Tìm Hồng Liên Hoa mà đi theo con đường này, làm sao tìm được!

Kim Yến Tử giật mình nhìn qua vệ đường, nhận ra chính người trung niên dị cái vừa thoát.

Nàng kinh hãi, chẳng hiểu y đi cách nào quá nhanh như vậy, nàng cưỡi ngựa, lại bỏ y ở sau xa, vậy mà y lại đến đây trước nàng!

Y đang tựa mình vào thân cây, tay nâng bình rượu nốc ừng ực.

Kim Yến Tử không nói tiếng gì cả, quay ngựa trở lại con đường cũ, chạy đi một lúc, toan xuống ngựa nghỉ mệt, vừa lúc đó, có giọng nói lạnh lùng lại vang lên :

- Lại đi lầm đường rồi!

Thì ra, cũng chính là người trung niên dị cái thoát với nàng!

Nàng kinh hãi phi thường, rung rung giọng hỏi :

- Tiền bối...muốn gì chứ?

Người trung niên cười nhẹ :

- Người bảo ta đưa người đi tìm Hồng Liên Hoa thì ta đưa người đi, chứ ta có muốn chi đâu?

Kim Yến Tử quá sợ, biết sợ cũng chẳng ích lợi gì, nàng dám liều :

- Bây giờ tôi không muốn đi tìm nữa!

Người trung niên lạnh lùng :

- Người không muốn ta đưa người đi, ta cứ đưa người đi, người không đi cũng chẳng được!

Giả sử nơi nào, một người nào đó nói với nàng như vậy, nàng rút kiếm hành hung liền. Nhưng ở đây, người nói lại chính là trung niên quái dị, nàng không còn can đảm phản ứng nữa.

Người trung niên dị cái quay mình bước đi, Kim Yến Tử muốn chạy trốn lắm song không dám chạy, đành phải theo sau hắn.

Nàng cũng chẳng biết tại sao nàng quá sợ như vậy, có thể bảo đây là lần thứ nhất nàng tuân phục theo lệnh một người.

Người trung niên dị cái vừa đi vừa trầm giọng thốt :

- Ta biết giờ đây người hối hận, người tự trách lấy mình, tại sao lại tìm ta!

Kim Yến Tử cắn răng nín lặng.

Y tiếp :

- Tuy nhiên! Người đừng hối hận! Bởi chính ta tìm người chứ chẳng phải người tìm ta!

Kim Yến Tử giật mình :

- Tiền bối tìm tôi?

Trung niên dị cái đột nhiên quay người lại nhìn thẳng nàng :

- Phải! Chính ta tìm người! Bất quá người không hiểu đó thôi!

Y nói đúng.

Chẳng biết tại sao, khi đến địa phương này, bắt gặp ánh mắt của người trung niên, Kim Yến Tử không thể nào quên được y, tuy cùng đi với Ngân Hoa Nương, song nàng muốn trở lại với y. Ngân Hoa Nương dần dà đòi theo nàng, nàng bực dọc, nóng nảy, muốn trở lại với y.

Đôi mắt của y.

Đôi mắt có ánh sáng kỳ lạ, hầu như có một ma lực gì hấp dẫn nàng.

Kim Yến Tử run run giọng :

- Tiền bối... tìm tôi để làm gì?

Trung niên dị cái điềm nhiên :

- Có ba nguyên nhân!

Kim Yến Tử trố mắt :

- Ba nguyên nhân?

Trung niên dị cái gật đầu :

- Nguyên nhân thứ nhất là vì người là đệ tử của Vân Thiết Dực!

Kim Yến Tử lầy lăm lẹ :

- Tiền bối và gia sư có quan hệ gì với nhau?

Trung niên dị cái không đáp ngay câu hỏi, chỉ từ từ tiếp :

- Nguyên thứ hai là vì người muốn tìm Hồng Liên Hoa?

Kim Yến Tử chớp mắt :

- Tiền bối có cừu hận gì với Hồng Liên bang chủ?

Người trung niên dị cái vẫn không đáp, điểm nhẹ một nụ cười, tiếp nói :

- Nguyên nhân thứ ba là vì người là một nữ nhân! Một nữ nhân tuyệt sắc!

Y cười, miệng cười, ánh mắt cũng cười, miệng cười nham nhở, ánh mắt cười thâm dật, toàn thân toát lên một vàng tà khí rợn người.

Giờ đây, y quả là một dâm quỷ hiện thân, một dâm quỷ ác độc!

Y nhìn thấy Kim Yến Tử, ánh mắt như lộ trần nàng. Nếu đất có nứt ra, Kim Yến Tử chui xuống đất liền, dù bên dưới có đao thương kiếm kích, có rắn độc, có cọp dữ.

Nàng run lên :

- Tiền bối...muốn gì?

Người trung niên dị cái từ từ thốt :

- Ta muốn người tìm ta để cho ta bảo hộ người! Ta bảo hộ người! Người biết không? Ta bảo hộ người!

Giọng nói của hắn rất nhu hòa, song, ánh mắt của hắn đầy dâm dật, mặt hắn đầy tà khí.

Kim Yến Tử như chìm trong mông lung, mê mê tỉnh tỉnh bất định.

Nàng mất cả tự chủ, như hoàn toàn bị y sai khiến ngược lại, những lời y nói :

- Phải! Tiền bối bảo hộ tôi!

Người trung niên dị cái mỉm cười :

- Bây giờ, người nên hiểu rằng, trên đời này chỉ có mỗi mình ta là thân cận với người!

Kim Yến Tử gật gù :

- Phải! Tôi biết tiền bối là người thân duy nhất của tôi!

Người trung niên dị cái lại tiếp :

- Cho nên ta hỏi người điều gì, người phải đáp đúng sự thực với ta!

Kim Yến Tử gật gù :

- Phải! Tôi phải đáp ứng đúng sự thật những câu do tiền bối yêu cầu!

Người trung niên dị cái ra vẻ hài lòng :

- Trước hết, ta hỏi người, trước khi chết Vân Thiết Dực có tìm được một pho bí kíp vũ công, lão ấy có giao cho người quyển bí kíp đó chăng?

Kim Yến Tử lắc đầu :

- Không!

Người trung niên dị cái trở mặt :

- Sao lại không?

Kim Yến Tử đáp :

- Gia sư bảo rằng, người nào muốn luyện được pho bí kíp đó phải có trí tuệ cực cao, nếu cho người có trao cho tôi, tôi cũng không luyện tập nổi. Trái lại, giữ pho bí kíp đó bên mình, tôi có thể bị hại bất ngờ!

Người trung niên dì cái trầm ngâm đôi chút :

- Lão ấy chết rồi, pho bí kíp ấy hạ lạc về nơi đâu?

Kim Yến Tử đáp :

- Gia sư bảo rằng, nếu để cho pho bí kíp ấy tồn tại trên giang hồ thì phải có nhiều cuộc tranh đồ máu giữa các nhân vật vũ lâm, người muốn hủy diệt đi, nhưng lại tiếc một vật báu vô giá, cho nên người đã giấu pho bí kíp tại một nơi vô cùng bí mật, ngoài ra, chẳng một ai biết nơi đó!

Người trung niên dì cái hừ một tiếng :

- Người cũng chẳng biết?

Kim Yến Tử gật đầu :

- Đúng vậy! Gia sư không hề dấu tôi một việc gì, tuy nhiên người chẳng hề cho tôi biết chỗ dấu pho bí kíp. Bởi người cho rằng, trên thế gian chẳng có một nữ nhân nào giữ nổi một sự bí mật!

Người trung niên dì cái cảm hờn :

- Ta phí công biết bao năm rồi mới biết người là đồ đệ của lão, ngờ đâu người cũng chẳng biết gì về việc đó! Lão đã biết thế nào cũng không sống được, tại sao lão còn làm như thế? Lão chết rồi, pho bí kíp có về tay ai nữa đi thì có làm sao?

Kim Yến Tử giải thích :

- Gia sư có nói, người nào luyện thành vũ công trong pho bí kíp đó sẽ trở nên vô địch, giả như pho bí kíp về tay ác nhân, thì cái hậu quả tai hại cho giang hồ chẳng biết thế nào mà lường. Gia sư thừa hiểu, từ ngày có quyển bí kíp đó trong tay, có biết bao nhân vật vũ lâm theo dõi người, tìm mọi cách để chiếm đoạt. Dù người chết rồi, thiên hạ cũng hướng về đệ tử mà truy cứu, do đó gia sư không muốn cho tôi tiết lộ lai lịch, sợ là tôi bị hại một cách oan uổng!

Người trung niên dì cái trầm ngâm lâu lắm mới cất giọng hỏi :

- Người muốn gặp Hồng Liên Hoa để làm gì?

Kim Yến Tử đáp :

- Hỏi tin tức Du Bội Ngọc và Lâm Diêu Bình!

Người trung niên dì cái hơi cau mày :

- Người thích chen vào việc thiên hạ lắm sao?

Kim Yến Tử thản nhiên :

- Việc đó liên quan đến tôi, bởi tôi yêu Du Bội Ngọc!

Người trung niên dì cái điểm một nụ cười quái dị :

- Không! Người được yêu không phải là Du Bội Ngọc! Người đó là ta đây! Là ta đây! Người biết chứ?

Kim Yến Tử hét lên :

- Tôi yêu Du Bội Ngọc! Tôi chỉ yêu hắn! Tôi chẳng hề yêu một ai khác hắn!

Trên phương diện ái tình, cái ma lực của người trung niên dì cái mất hết phương diệu rồi, y chẳng còn mê hoặc Kim Yến Tử như trước nữa.

Y cười nhạt, lấy trong mình một đường dây rất nhỏ, đầu dây có một hạt châu, y đảo đường dây cho hạt châu quay tròn trước mặt Kim Yến Tử, ánh sáng hạt châu bắn vào mắt nàng, tăng cường ma lực, thu hút thần hồn nàng.

Nàng vừa tỉnh lại, liền mê mê man man như cũ.

Người trung niên dì cái hỏi :

- Vô luận là người yêu ai, ta là người thân mật duy nhất của người, người biết chứ?

Kim Yến Tử gật đầu :

- Biết!

Người trung niên dì cái tiếp :

- Vô luận ta bảo người gì, người cũng không phản kháng, người biết chứ?

Kim Yến Tử gật đầu :

- Vâng!

Người trung niên tiếp :

- Bây giờ ta bảo người cởi áo, người cởi đi!

Kim Yến Tử mở khuy áo, lột trần, để lộ phần thân trên.

Người trung niên say sưa nhìn làn da tuyết qua những đường con tuyết mỹ, ánh mắt của y bốc rực tà khí. Y vừa nhìn vừa cười, niềm đắc ý hiện rõ trên gương mặt.

Rồi y bảo :

- Còn bao nhiêu mảnh vải, cởi nốt đi!

Kim Yến Tử không do dự, đưa tay lần dải dây lưng quần tìm mối nút.

Vừa lúc đó, có tiếng động như ai gõ một vật gì vào thanh trúc, vang lên rất khẽ.

Người trung niên dì cái thở dài :

- Rất tiếc! Rất tiếc! Thôi người khỏi tuột lớp vải đó và hãy mặc áo vào đi!

Đợi Kim Yến Tử mặc xong, y tiếp :

- Bây giờ, người tỉnh lại dần dần đi, người phải quên hết những gì ta đã hỏi!

Người chỉ nên nhớ điều này, ta là bằng hữu của người, ta là chồng, là cha, là sư phụ của người!

Y thu hạt châu về, cất vào mình.

Kim Yến Tử lẩm nhẩm :

- Tiền bối là bằng hữu, là chồng, là cha của tôi! Tôi nhớ điều đó!

Đoạn nàng vụt hỏi :

- Nhưng tiền bối là ai?

Người trung niên dì cái mỉm cười :

- Người muốn biết ta là ai? Ta là người biết tất cả mọi việc trong thiên hạ, việc ngày xưa, việc ngày nay, ta là người làm được mọi việc, ta là Quách Phiến Tiên, ta là một dị nhân trong thiên hạ!

Chừng như Kim Yến Tử thoáng giật mình.

Nàng lẩm nhẩm :

- Quách Phiến Tiên!....

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Ngày xưa, ta là một vị chưởng lão trong Cái Bang, một hộ pháp trong phái Võ Đang, một chủ nhân mã trường tại vùng Tây bắc , một đại phú ông trên thế gian, ta từng là phu quân Hải Đường phu nhân! Ta là tất cả!

Y bật cười lớn, tiếp :

- Ta có rất nhiều thân phận song ta không nhớ hết! Ta là người quan trọng nhất trên thế gian này!

Kim Yến Tử lẩm nhẩm :

- Quách Phiến Tiên! Một dị nhân trong thiên hạ! Chồng của ta...

X Tại một nơi trong vùng núi vắng giữa đêm khuya, một ánh đèn chớp sáng.

Một ánh đèn chớp lên, nhiều ngọn đuốc sáng lên, soi rõ thung lũng bốn phía vách đá đứng bao bọc.

Dưới ánh đèn, đuốc, hàng trăm đệ tử Cái Bang hiện ra ngồi lợp địa điểm.

Những đệ tử Cái Bang im lặng, bầu không khí lặng trầm trầm.

Mai Tứ Mãng cất tiếng :

- Không lẽ bang chủ không biết dụng ý của y?

Hồng Liên Hoa suy nghĩ một giây lâu, sau, cất nụ cười khổ :

- Y muốn ta nhường cho y cái ngôi vị bang chủ? Một con người như vậy, có khi nào lại mãn nguyện với ngôi vị này? Ta nghĩ, y có một mưu đồ gì lớn lao lắm...

Mai Tứ Mãng trầm gương mặt, từ từ thốt :

- Vô luận là y có mưu đồ gì, y đến đây là có mang theo tai họa! Tai họa!

Hắn nín lặng một chút, đoạn tiếp :

- Nhưng vô luận là vũ công y có cao đến mức độ nào, với nhân số hiện có, chúng ta dư sức trừ diệt y!

Hồng Liên Hoa thoáng biến sắc, run run giọng :

- Tuy nhiên, vô luận y làm sao, y cũng là một trưởng lão trong Cái Bang!

Mai Tứ Mãng hừ một tiếng :

- Cứ như sự hiểu biết của đệ tử thì y còn là một hộ pháp trong Võ Đang, một người kiêm nhiệm hai chức vụ trong hai phái khác nhau là điều tối kỵ trong phái Cái Bang, bang chủ có thể đưa vào mà trị tội y!

Hồng Liên Hoa ngồi trên một phiến đá, thần sắc ngưng trọng phi thường.

Bình sanh, vị bang chủ Cái Bang chưa từng gặp sự kiện nào khó giải quyết như sự kiện này.

Mai Tứ Mãng ngồi bên cạnh y, trầm gương mặt.

Không ai dám thở mạnh, hàng ngàn người có mặt nhưng chẳng khác nào cảnh chết, gió từ xa cuốn về làm chao đèn đuốc, tăng thêm vẻ ma quái cho cục trường.

Lâu lắm, Hồng Liên Hoa mới hỏi :

- Người nghĩ, có chắc là y đến đây không?

Mai Tứ Mãng trầm giọng :

- Trên con đường từ miền Bắc về đây, các đệ tử của chúng ta có gặp một người, hình dáng giống như sự mô tả của bang chủ. Tuy nhiên, chẳng một ai có thể quả quyết chính là y. Các đệ tử tuân lệnh bang chủ, tránh xa người đó, nhớ thế, chẳng có việc gì đáng tiếc xảy ra.

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Mười năm năm vắng bóng trên giang hồ, đột nhiên tái xuất hiện! Hắn phải có một dụng ý gì! Dụng ý đó phải có tầm quan trọng lớn lao!

Đoạn nhếch nụ cười khổ, bang chủ dạy qua Mai Tứ Mãng :

- Có ai chứng minh được y nhận chức hộ pháp trong phái Võ Đang?

Mai Tứ Mãng ấp úng :

- Việc đó thì...

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Y từng gây nên nhiều tội ác, song chẳng ai nắm được bằng chứng nào về những tội ác của y! Nếu có bằng chứng nào thì ngày trước, lão bang chủ đã trừng trị y rồi, y đâu còn sống đến ngày nay?

Mai Tứ Mãng cau mày :

- Bây giờ, bang chủ quyết định như thế nào?

Hồng Liên Hoa trầm giọng :

- Ngay từ lúc biết được tin của y, ta đã tìm cách đối phó, nhưng tìm mãi chẳng có biện pháp nào thỏa đáng cả! Biết đâu...

Bỗng, tiếng mõ trúc vang lên vắng vắng.

Mai Tứ Mãng biến sắc :

- Đến! Đến rồi!

Tiếng mõ trúc vang lên dồn dập, lớn dần.

Hồng Liên Hoa kêu khẽ :

- Nhanh đến thế à?

Hàng ngàn đệ tử Cái Bang tuy ngồi bất động, song nhìn kỹ, hẳn thấy rõ người nào cũng khẩn trương, có người rung rung bàn tay, có người chớp chớp mắt.

Không lâu lắm, một người xuất hiện, theo sau là một thiếu nữ vận áo màu vàng nhạt, thiếu nữ cúi gằm đầu lặng lẽ bước.

Người đó không ai khác hơn là Quách Phiến Tiên.

Trông thấy thiếu nữ, Hồng Liên Hoa giật mình nghĩ thầm :

- Kim Yến Tử sao lại cùng đi với y?

Mai Tứ Mãng khẽ hỏi Hồng Liên Hoa :

- Kim nữ hiệp bị y dùng ma lực dụ hoặc rồi chăng?

Quách Phiến Tiên đã đến trước mặt Hồng Liên Hoa, đưa ánh mắt quan sát đối tượng từ đầu đến chân, đoạn cười lạnh thốt :

- Thời gian qua mau nhỉ! Mới ngày nào tóc còn để chỏm, ngày nay đã là một anh tuấn thanh niên vang danh khắp thiên hạ. Đáng khen lắm!

Hồng Liên Hoa vòng tay giữ lễ độ :

- Chẳng dám nhận lời tặng quá đáng!

Quách Phiến Tiên hỏi :

- Ngươi có nhận ra được ta chăng?

Hồng Liên Hoa đáp :

- Bao nhiêu năm qua, Quách trưởng lão vẫn còn phong độ như ngày nào, thoáng nhìn qua, đệ tử nhận ra ngay. Huống chi, thời thời, khắc khắc, đệ tử hằng tưởng nhớ trưởng lão!

Quách Phiến Tiên trầm gương mặt :

- Đã nhận ra ta, đã bảo luôn tưởng nhớ đến ta, sao gặp mặt ta lại không cúi lạy?

Hồng Liên Hoa giật mình :

- Vì...vì...

Mai Tứ Mãng đứng một bên cao giọng :

- Bang chủ là ngôi vị chí tôn, dù Quách trưởng lão thuộc hàng tiền bối, bang chủ đâu thể cúi lạy!

Quách Phiến Tiên bật cười ha hả :

- Hay! Hay! Người đảm đương cho bang chủ của người à! Khá khen đó!

Giọng cười của y không lớn lắm, song y vận nội lực phát ra, âm thanh rền dội cả một thung lũng, hàng ngàn đệ tử Cái Bang hiện diện nghe như tiếng sét nổ bên tai, tất cả đều biến sắc.

Quách Phiến Tiên ngừng bật tràng cười, nhìn thẳng vào mặt Hồng Liên Hoa, gần mạnh :

- Chẳng rõ cái ngôi vị bang chủ này ai ban cho người?

Mai Tứ Mãng đáp ngay :

- Di mạng của lão bang chủ!

Quách Phiến Tiên hừ một tiếng :

- Di mạng? Trao bằng cớ cho ta xem!

Mai Tứ Mãng điềm nhiên :

- Lão bang chủ tự thốt ra lúc lâm chung chứ chẳng có chúc thư để lại!

Quách Phiến Tiên cười lạnh :

- Có những ai nghe tận tai?

Mai Tứ Mãng đáp :

- Có đệ tử!

Quách Phiến Tiên bĩu môi :

- Bằng vào một lời nói của người mà ngôi vị bang chủ dễ dàng rơi vào tay Hồng Liên Hoa à?

Mai Tứ Mãng bất bình :

- Trưởng lão cho rằng đệ tử nói dối?

Quách Phiến Tiên trừng mắt :

- Ai cho phép người ăn nói như thế trước mắt ta? Người dựa vào lực nào?

Mai Tứ Mãng trầm giọng :

- Đệ tử dựa vào cái lý, phân trần cùng trưởng lão, chẳng dựa vào thế lực nào cả!

Quách Phiến Tiên bĩu môi :

- Người có tư cách gì lý luận với ta?

Mai Tứ Mãng chưa kịp đáp bỗng mắt hoa lên, bàn tay của Quách Phiến Tiên bay tới, tát vào một bên má của hắn, một tiếng bốp vang lên, hắn lảo đảo người chực ngã.

Đồng thời, bàn tay đó chụp nhanh tới ngực áo hắn, vung mạnh ra.

Mai Tứ Mãng rơi ngoài mấy trượng xa.

Tuy khiếp đảm trước oai khí của vị trưởng lão cự thời, bọn đệ tử Cái Bang không chấp nhận một hành động quá phũ phàng như vậy, dù sao thì Mai Tứ Mãng cũng là người đáng kính trọng trong bang hội, hắn bị nhục là toàn bang bị nhục, tất cả nhao nhao lên, cục trường sôi động.

Quách Phiến Tiên quắc mắt nhìn bốn phía, hét lớn :

- Muốn được suy tôn vào ngôi vị bang chủ, phải hội đủ hai điều kiện, thân phận và vũ công. Ta đến đây với tư cách là hộ pháp trưởng lão, tra cứu trường hợp của Hồng Liên Hoa, các người náo loạn lên như thế là có ý tứ gì?

Sự bất bình quá độ không làm cho hàng ngàn đệ tử Cái Bang ngán vị trưởng lão cự thời của chúng, chúng vẫn ồn ào bàn tán như thường.

Quách Phiến Tiên sôi giận, day sang Hồng Liên Hoa :

- Bang chủ gì người, dung túng cho bọn đệ tử khinh miệt bang quy phải chăng?

Hồng Liên Hoa cười nhẹ, từ từ đưa tay cao lên, từ vẫy nhẹ, trầm giọng thốt :

- Các anh em trầm tĩnh lại, có gì chúng ta thông thả nói!

Cục trường lắng dịu, khung cảnh trở lại tĩnh lặng như cũ.

Hồng Liên Hoa mỉm cười :

- Bang quy còn đó, trưởng lão thấy chứ? Chẳng qua trưởng lão vắng mặt mười lăm năm, thời gian khá dài, con người tránh sao khỏi quên đi ít nhiều những việc xa xưa?

Quách Phiến Tiên biến sắc :

- Chúng đã quên ta?

Hồng Liên Hoa điềm nhiên giải thích :

- Không phải họ quên, họ còn nhớ rõ nữa là khác, chẳng qua, mười lăm năm trước con mắt họ, Quách trưởng lão đã ly khai khỏi Cái Bang rồi, vì thế, dù muốn dù không, trước con mắt họ, Quách trưởng lão không còn là hộ pháp trưởng lão trong Cái Bang nữa!

Quách Phiến Tiên trừng mắt :

- Ai nói với người là ta đã ly khai?

Hồng Liên Hoa cười nhẹ :

- Mười năm năm trước, lão bang chủ đã tuyên bố như thế trước đại hội đệ tử, ai ai cũng nghe rõ ràng, không lẽ giờ đây Quách trưởng lão cho rằng vẫn bịa chuyện?

Quách Phiến Tiên trầm lặng giây lâu, bỗng bật cười lạnh :

- Lão không tuyên bố trực xuất ra khỏi Cái Bang mà chỉ nói ta tự ly khai khỏi Cái Bang, kể ra lão cũng tốt đấy!

Hồng Liên Hoa thốt :

- Lão bang chủ thừa hiểu, trưởng lão chỉ tại bốn phương, không chịu sự quản thúc của một chức vị nhỏ nhen, nếu không thì bằng vào thân phận và vũ công của trưởng lão, ngôi vị bang chủ mà hôm nay vẫn bồi thừa hưởng, phải về tay trưởng lão.

Quách Phiến Tiên bật cười ha hả :

- Thảo nào mà trên giang hồ, anh hùng hào kiệt không tán dương Hồng Liên Hoa là tay văn vũ song toàn, trí mưu cao diệu, ngôn từ lưu loát, hôm nay mới gặp lại lần đầu, là ta phải công nhận là lời truyền thuyết đó không ngoa.

Hồng Liên Hoa vụt bước tới trước mặt Kim Yến Tử hỏi :

- Kim nữ hiệp hôm nay đột nhiên đến đây, hẳn có điều chi chỉ giáo?

Kim Yến Tử đáp :

- Tôi chỉ là người tùy hành thôi!

Hồng Liên Hoa dò dẫm :

- Có lẽ Kim nữ hiệp biết Quách trưởng lão không lâu?

Kim Yên Tử đáp ngoài câu hỏi, nhưng cũng có thể gián tiếp thỏa mãn câu hỏi :

- Tiền bối là người thân cận nhất của tôi!

Hồng Liên Hoa à lên một tiếng :

- Thật không thể ngờ!

Y muốn nghe tự miệng Kim Yên Tử tiết lộ một hành động tàn ác của Quách Phiến Tiên, nàng đáp như vậy làm cho y thất vọng vô cùng.

Tuy nhiên, y vẫn giữ vẻ thản nhiên, chẳng hề lộ một cảm nghĩ nào.

Y biết rõ, đối với Quách Phiến Tiên, nếu để lộ một chút sơ sót là cảm như thất bại rồi, lão ấy sẽ khai thác cái sơ hở, tạo ưu thế làm bàn đạp thực hiện mưu đồ.

Quách Phiến Tiên tự cười, tự thốt :

- Ta từ lâu cứ lo ngại hãn không dám nhận nổi trọng trách, bây giờ trông thấy tận mắt hãn rất được lòng bọn đệ tử, như vậy là ta nhẹ lo rồi!

Tự cười, tự thốt, lão cũng cố ý là cho Hồng Liên Hoa nghe lọt.

Hồng Liên Hoa làm sao tin được Quách Phiến Tiên có hảo ý với y?

Y trầm nghĩ :

- Lão biết lòng người đã bỏ lão, dù tranh đoạt được chức vị bang chủ, cũng chẳng thu phục được ai, do đó, lão thay đổi ý định, tuy nhiên, lão chưa chịu bại đầu, hãn lão phải tìm một biện pháp khác.

Y cười nhẹ thốt :

- Quách trưởng lão đã chọn kiếp sống của bậc hóa ngoại thần tiên mà còn quan tâm đến sự việc của bang hội, lo cho văn bối như vậy, thật văn bối cảm kích vô cùng.

Văn bối xin thay mặt toàn bang, kính lời cảm tạ trưởng lão!

Trong khi thốt, Hồng Liên Hoa thoáng nhìn Quách Phiến Tiên, nhận thấy ánh mắt của lão ngời lên một vẻ kỳ dị làm cho y giật mình. Ánh mắt đó hấp dẫn y nhanh quá, y muốn rời ánh mắt của y đi nơi khác, song muện mắt rồi, đôi ánh mắt như nguyện vào nhau, mà người bị chế ngự dĩ nhiên là Hồng Liên Hoa...

Quách Phiến Tiên gia tăng hấp lực, từ từ thốt :

- Nhưng một cột chẳng chống nổi ngôi nhà, một cây không tạo nên rừng, cái đức con người có hạn, tự người làm sao quản trị toàn thể đệ tử khắp bốn phương trời?

Hãn người cũng có nghĩ việc thỉnh ta trở lại hầu tiếp trợ người chứ?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Phải!

Quách Phiến Tiên mỉm cười :

- Thế là từ nay, mọi việc trong bang cùng chia cho hai chúng ta điều hành, có phải không?

Hồng Liên Hoa đáp :

- Phải!

Hàng ngàn đệ tử Cái Bang hết sức kinh dị, chẳng hiểu tại sao bang chủ của họ lại khẳng khái nhận lời như vậy.

Họ bất mãn, nhưng bang quy nghiêm khắc, chẳng một ai dám nói gì.

Chỉ có Mai Tứ Mãng là lên tiếng phản kháng.

Hắn đứng lên hét to :

- Bang chủ nghe lời lão làm chi? Hãy suy nghĩ lại đi!

Quách Phiến Tiên cao giọng :

- Gã đó không biết tôn trọng người trên, dám xúc phạm đến trưởng lão, có nên áp dụng bang quy, xử tội lão chẳng?

Hồng Liên Hoa mở to mắt :

- Hấn...hấn...

Mai Tứ Mãng bước tới, sụp lạy Hồng Liên Hoa :

- Dù bang chủ có áp dụng bang quy, xử tội đệ tử, đệ tử cũng quyết nói cho được. Nếu cái quyền điều khiển Cái Bang thuộc về tay kẻ khác thì đại cuộc cầm như hồng mắt!

Hồng Liên Hoa lộ vẻ khó khăn.

Quách Phiến Tiên lấy trong mình ra đường dây nhỏ có cột hạt châu, quơ quơ trước mặt Hồng Liên Hoa, gần giọng :

- Gã đó, tội đáng xử tử, sao ngươi chưa ra lệnh thi hành?

Toàn thể đệ tử Cái Bang đều biến sắc. Tất cả đều chờ nghe Hồng Liên Hoa ứng đáp như thế nào.

Mai Tứ Mãng đập đầu xuống đất, lạy liên hồi, da trán nát bét, máu chảy ròng ròng, hấn gào lên :

- Đệ tử chết chẳng hề oán than, chỉ mong bang chủ nên thận trọng!

Quách Phiến Tiên hét to :

- Gã đó xúc phạm bậc trưởng thượng, lại can thiệp quyền bang chủ, gã vi phạm điều thứ nhất trong bang quy, tội đó đáng xử lăng trì, có phải như vậy chẳng?

Bổng, Kim Yến Tử thốt :

- Phải!

Thì ra nàng vô tình nhìn vào hạt châu nơi đầu dây, liền chịu ảnh hưởng của hạt châu bốc ra, cho nên, bất cứ Quách Phiến Tiên nói cái gì, nói với ai, nàng đều cho là phải.

Rồi Hồng Liên Hoa cũng tiếp theo :

- Phải! Xử lăng trì!

Mai Tứ Mãng thét lên một tiếng, ngã lảo ra, hôn mê liền.

Toàn thể đệ tử Cái Bang sững sờ, tất cả lặng người như pho tượng.

Họ không thể tưởng nổi là bang chủ của họ lại có thể xử lăng trì Mai Tứ Mãng.

Quyền uy của một bang chủ Cái Bang rất lớn, nếu không lớn thì làm sao quản trị nổi vô số hành khất khắp bốn phương trời?

Cho nên, dù bang chủ có ra lệnh sai quấy, tất cả cũng phải cúi đầu tuân phục.

Cái Bang được sáng lập từ đời Tàn Đường, người sáng lập lấy sự :

trị loạn thế, dụng trọng điển, làm nguyên tắc quy luật uy nghiêm, cái truyền thống đó cho đến nay vẫn còn, nhờ vậy mà hàng đệ tử nhiều người hỗn tạp, song bang quy vẫn được duy trì.

Quách Phiến Tiên cười mỉa :

- Bang chủ đã hạ lệnh, kẻ chấp chương hình pháp đâu sao chưa bước tới?

Từ trong đoàn đệ tử, bốn người bước ra, họ bước đi nhưng đầu gằm xuống, họ gằm đầu để dấu những giọt lệ đang trào mi.

Bốn người đó khóc, tất cả những người kia cũng khóc.

Quách Phiến Tiên không ngừng giao động hạt châu.

Lão cười nhẹ gọi Hồng Liên Hoa :

- Hiện tại, ngươi có thể...

Bỗng, một tiếng vút bỗng vang lên, một vật gì rất nhỏ từ nơi tay Hồng Liên Hoa bay ra, chạm vào hạt châu, hạt châu vỡ tan thành cám.

Quách Phiến Tiên hét lên kinh hãi, lùi lại mấy bước, kinh hãi hét :

- Ngươi...

Hồng Liên Hoa bật cười cuồng dại :

- Ngươi tưởng ta dễ dàng rơi vào cái thuật Nhiếp Tâm của ngươi à? Làm! Ngươi làm! Quách Phiến Tiên!

Quách Phiến Tiên biến sắc :

- Hay! Đáng khen Hồng Liên Hoa! Giả vờ khéo lắm!

Hồng Liên Hoa bật cười ha hả :

- Nếu ta giả vờ không giống, thì làm sao lừa được ngươi? Ta phải để cho toàn thể đệ huynh thấy rõ chân tướng của ngươi rồi động thủ, chứ nếu không vậy thì những người không biết sẽ cho là ta tranh vị tranh quyền với ngươi mà sanh ra tranh đấu!

Toàn thể đệ tử Cái Bang vừa mừng vừa sợ.

Người mừng hơn hết chính là Mai Tứ Mãng, hấn khóc lên ồ ồ, hấn khóc vì xúc động, hấn vừa khóc vừa reo lên :

- Cái việc mà ngày trước lão bang chủ chưa làm được thì ngày nay thiếu bang chủ đã làm được rồi! Cơ mưu gian ác của Quách Phiến Tiên chung quy cũng phải bại lộ! Nơi tiên cảnh, lão bang chủ nhìn về đệ tử, hấn người phải vui lòng!

Quách Phiến Tiên biến sắc mặt xanh dờn :

- Sao là gian mưu? Sao là Nhiếp Tâm thuật? Ta thật không hiểu nổi!

Lão bật cười vang.

Hồng Liên Hoa cao giọng :

- Sự tình đã rõ, ngươi còn chờ gì mà chưa nhận tội?

Quách Phiến Tiên ngưng cười, trầm lạnh giọng :

- Ta có tội gì? Chính ngươi định hành hình Mai Tứ Mãng rồi bây giờ ăn năn hối hận, việc đó can hệ gì đến ta?

Lão giữ trầm tĩnh, cốt dùng lý luận đảo ngược tình thế.

Hồng Liên Hoa và Mai Tứ Mãng biết rõ ý định của lão song lão nói đúng sự thật, bởi hiệu lệnh hành hình do chính Hồng Liên Hoa thốt ra.

Cả hai sững sờ một chút, chưa tìm lời phản ứng kịp thời.

Quách Phiến Tiên hướng ra bốn phía cao giọng thốt :

- Hỡi các anh em, Hồng Liên Hoa cho rằng lão phu dùng thuật Nhiếp Tâm, các vị hãy bảo hấn trưng bằng cơ ra, nếu chẳng có bằng cơ là hấn ngậm máu phun người đó!

Bọn đệ tử Cái Bang nhìn nhau sững sờ.

23. Điền Đảo Mê Ly

Quách Phiến Tiên thấy Hồng Liên Hoa không thể chứng minh là lão dùng thuật Nhiếp Tâm, cười lạnh một tiếng rồi tiếp một đòn :

- Hồng Liên Hoa! Chỉ cần một người có xác nhận ta dùng yêu thuật, một người thôi cũng đủ rồi, là ta sẽ cúi đầu nhận tội! Nếu không thể chứng minh, hiển nhiên là người bịa chuyện với mục đích là lăng nhục tôn trưởng, ta sẽ nhân danh là một cựu trưởng lão trong Cái Bang để lên tiếng nói của người bị Oan uổng ngay! Ta sẽ vì bốn bang chinh lý nội tình, thanh trừng kẻ man trá!

Hồng Liên Hoa làm sao trưng được bằng cứ về yêu thuật? Mồ hôi lạnh điểm trán như trút châu ngọc lấm lấm, y nhếch nụ cười khổ, thầm nghĩ :

Ta lầm! Là lầm lớn! Lão bang chủ đã để hai mươi năm dài tìm cách chứng minh tội ác của lão ấy mà vẫn hoài công, ta mới đầu hôm sớm mai, làm sao thu hoạch kết quả được?

Bỗng có người kêu lớn :

- Đây là đâu? Làm sao tôi lại ở đây?

Hồng Liên Hoa quay nhanh người, ngẩng mặt nhìn Kim Yến Tử, niềm hân hoan dâng cao, y bật cười ha hả :

- Quách Phiến Tiên! Đừng tưởng trên thế gian này không có ai chứng minh được người dùng yêu thuật Nhiếp Tâm!

X Hạt châu đã vỡ, Kim Yến Tử nghe toàn thân chấn động mạnh, mừng tượng bị một nhát búa trên đầu, cảm giác đau đòn truyền nhanh khắp cơ thể.

Nàng rung người lên.

Tinh thần, lý trí như bị hạt châu đó kiềm hãm trong vòng ma lực chặt chẽ như nhà giam, hạt châu vỡ, nhà giam như vỡ tinh thần và lý trí của nàng như thoát xiềng, nàng tỉnh ngộ ngay, nhận ra thực cảnh lạ lùng, mới kêu lên quá dị.

Hồng Liên Hoa bước nhanh đến trước mặt nàng, cao giọng hỏi gấp :

- Kim cô nương không biết tại sao lại có mặt nơi này à? Sao lạ thế cô nương?

Kim Yến Tử đảo mắt nhìn quanh, thấy Quách Phiến Tiên, vụt đưa tay chỉ lão hét lớn :

- Lão ấy! Chính lão ấy! Một ác ma! Lão dùng yêu thuật làm cho tôi mê man, lão muốn tôi làm tình nhân của lão, đồ đệ của lão! Lại muốn tôi làm vợ, làm con của lão nữa!

Bọn đệ tử Cái Bang nhao nhao lên.

Cục trường sôi động ầm ầm, như một cuộc chiến sắp xảy ra long trời lở đất.

Mai Tứ Mãng hét to :

- Quách Phiến Tiên! Dù cho người giảo hoạt đến đâu cũng chẳng thể chạy tội nổi!

Quách Phiến Tiên nhìn quanh, thấy đệ tử Cái Bang ùn ùn lướt tới như sóng biển tràn bờ, người nào cũng lộ vẻ phẫn nộ, trong cơn nguy cấp, lão hét lên :

- Đứng lại! Các người muốn gì?

Mai Tứ Mãng cất cao giọng :

- Xử tội tên phản đồ! Chinh nội tình!

Quách Phiến Tiên bật cười ha hả :

- Người có tư cách gì đòi làm một việc quan trọng?

Bổng lão lấy trong mình ra một mảnh lụa màu vàng, trên mảnh lụa đó có những chữ màu đỏ, nét chữ tung hoành như rồng bay phượng múa.

Có tám chữ tất cả :

Hộ pháp đến đâu, như ta tự đến!

Mai Tứ Mãng biến sắc :

- Vật đó... vật đó sao lại trong tay lão?

Quách Phiến Tiên không lưu ý đến hắn, nhìn sang Hồng Liên Hoa, cao giọng hỏi :

- Người có nhận ra thủ bút của ai chăng?

Hồng Liên Hoa cúi đầu :

- Đơn thư của vị lão tiền nhân từ ba năm trước lưu lại!

Quách Phiến Tiên hét :

- Đã biết là đơn thư của tiền nhân, sao người chưa chịu quỳ xuống?

Hồng Liên Hoa thở dài, từ từ quỳ xuống.

Bang chủ đã quỳ, các đệ tử còn ai dám không?

Trong khoảng khắc, hàng ngàn khát cái đầu quỳ xuống, cúi đầu.

Cục trường trầm lặng trở lại như cảnh chết.

Quách Phiến Tiên bật cười cuồng dại :

- Dù ta có tội, chỉ có các vị tiền nhân mới xử tội ta được! Khi nào các vị ấy sống lại, ta sẽ cúi đầu nhận tội trước các vị ấy!

Bổng lão ngừng bật câu nói, lão cũng ngừng cười luôn, mặt lão biến sắc xanh dờn.

Một người hét lớn :

- Ta không phải đệ tử Cái Bang, đơn thư không chế ngự ta được! Bang quy không ràng buộc ta được!

Người vừa hét là Kim Yến Tử, nàng cầm thanh chủy thủ, từ phía sau lưng Quách Phiến Tiên nhào tới.

Quách Phiến Tiên đang lúc đắc ý, không đề phòng, khi phát giác ra thì đã muộn màng.

Mũi chủy thủ đã cắm sâu vào lưng lão.

Đệ tử Cái Bang vừa sợ vừa mừng.

Quách Phiến Tiên lão đảo người, nhếch nụ cười khổ, thốt :

- Không ngờ hôm nay, ta lại bị con bé con ám toán như thế này!

Bổng lão hoành tay đánh trái về phía sau một chưởng nhanh và mạnh.

Phát xuất chưởng đó, lão vận dụng toàn công phu nội lực bình sanh, Kim Yến Tử không làm sao tránh kịp, giả dĩ nàng lại đang lúc đắc ý, cầm chắc là Quách Phiến Tiên phải bị hạ dưới mũi chủy thủ của nàng.

Nàng bị chưởng kinh của Quách Phiến Tiên bắn ra xa rơi ngoài mấy trượng.

Không rú lên một tiếng, nàng hôn mê ngay khi rơi xuống.

Thanh chủy thủ vẫn còn cắm nơi lưng lão.

Lão chấp choạng lùi lại, bàn tay còn cầm mảnh đơn thư, lão bật cười quái dị, giọng cười rung rung :

- Đơn thư còn ở trong tay ta, kẻ nào dám làm gì ta?

Hồng Liên Hoa thừa hiểu, nếu y xuất thủ, là chế ngự ngay họ Quách, song y làm sao xuất thủ trong khi Quách Phiến Tiên còn giữ mảnh đơn thơ trong tay?

Y giương tròn mắt nhìn lão, từ từ lui xa dần, xa dần.

Bỗng, có bóng người chớp lên.

Có đến hai người, một trước một sau xuất hiện, chắn lối thoát của Quách Phiến Tiên.

Người trước là một đạo cô, tác trung niên, tóc đen, mặc áo vàng.

Đạo cô phong thái siêu trần thoát tục, sau lưng có cài một thanh trường kiếm vỏ đen, tua kiếm màu hạnh huỳnh.

Đạo cô chính là Phù Dung Tiên Tử, tên Từ Thực Chân, chương môn nhân phái kiếm Hoa Sơn.

Theo sau cô là Chung Tịnh, đệ tử phái Hoa Sơn, dung nhan xinh đẹp, ánh khí bốc bùng.

Trông thấy đạo cô và thiếu nữ xuất hiện, Hồng Liên Hoa thở phào.

Từ Thực Chân lạnh lùng cất tiếng :

- Lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt! Quách Phiến Tiên! Trước sau gì ta cũng tìm được người!

Quách Phiến Tiên hét lên một tiếng toan vọt đi, nhưng Phù Dung Tiên Tử Từ Thực Chân đã vươn hai bàn tay ra điểm vào bả, tám huyệt đạo trên mình hắn.

Hồng Liên Hoa vô cùng mừng rỡ hỏi :

- Chắc Tiên Tử có oán cừu với người này?

Từ Thực Chân thở dài :

- Bần đạo truy tầm lão ngay từ sau ngày đại hội Huỳnh Trì, mãi đến hôm nay mới gặp lão, Hoa Sơn phái với lão có cái thù chẳng đội trời chung!

Từ Thực Chân tiếp :

- Đơn thơ, bần đạo xin giao hoàn, còn người, xin để cho bần đạo mang đi, bang chủ nghĩ sao?

Bà trao đơn thơ cho Hồng Liên Hoa.

Hồng Liên Hoa kính cẩn tiếp nhận đơn thơ, trầm ngâm một chút, từ từ thốt :

- Hôm nay, nếu không có Tiên Tử giá lâm, chỉ sợ lão thoát rồi!

Từ Thực Chân mỉm cười :

- Huống chi, mười mấy năm trước, cố lão bang chủ đã trục xuất ra khỏi bang hội rồi, lão không còn liên hệ gì đến Cái Bang nữa! Bần đạo mang lão đi, tưởng chẳng thiệt hại gì đến quý bang!

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Tiên Tử nói đúng!

Từ Thực Chân chấp tay chữ thập :

- Đa tạ bang chủ!

Bà nhìn sang Kim Yến Tử đang hôn mê trầm trầm, bỗng bật cười tiếp :

- Hôm nay, nếu không có vị cô nương này, thiết tưởng chẳng ai làm gì được họ Quách, xin bang chủ chuyển đến vị cô nương đó, ngày sau nếu nàng cần đến, bần đạo sẵn sàng giúp đỡ, để báo đáp việc hôm nay.

Hồng Liên Hoa cười nhẹ :

- Được Tiên Tử chiếu cố, Kim cô nương quả đến hồi vận đỏ!

Y nhìn theo bóng Phù Dung Tiên Tử Từ Thục Chân mang Quách Phiến Tiên thoát đi, lòng vui nhẹ bao nỗi niềm, y toan cúi mình xuống quan sát thương thế của Kim Yến Tử, bỗng một bóng người từ xa lướt tới.

Thuật khinh công của người đó không cao lắm, song cái dáng phiêu phưởng nhẹ nhàng trông như Tiên Tử cõi mây giáng trần.

Hồng Liên Hoa cau mày hỏi :

- Có phải sứ giả Bách Hoa cung chăng?

Thiếu nữ vừa xuất hiện, sụp mình lạy trước Hồng Liên Hoa :

- Đệ tử là Hoa Tấn, xin bái kiến bang chủ!

Hồng Liên Hoa vừa tránh sang một bên, vừa cười nhẹ :

- Không dám nhận lễ trọng! Xin cô nương cứ tự nhiên cho! Cô nương đến đây, hẳn Hải Đường phu nhân có điều chi giao phó tại hạ?

Hoa Tấn đứng lên gật đầu :

- Phu nhân sai đệ tử đến đây, trước là để tỏ lời cảm tạ bang chủ chẳng ngại đường xa đưa Lâm sư tỷ trở về, còn sau đó thì yêu cầu bang chủ một việc!

Hồng Liên Hoa mỉm cười :

- Hải Đường phu nhân có việc cần, hẳn tại hạ phải gắng sức!

Hoa Tấn chớp mắt :

- Quách hộ pháp ẩn tích mai tung mười năm năm qua nay bỗng tái xuất hiện trên giang hồ, chính Hoa Môi đại sư tỷ của đệ tử có gặp Quách hộ pháp nên mới biết được người đã trở lại trên thế gian. Bang chủ quy tụ một số đồng đệ tử hẳn phải có việc làm liên quan đến Quách hộ pháp, sư phụ nghĩ thế nên sai đệ tử đến đây, yêu cầu bang chủ...

Hồng Liên Hoa chặn lời ngay :

- Không lẽ phu nhân cũng có oán cừu gì với lão?

Hoa Tấn thở dài :

- Đúng như vậy đó bang chủ! Phu nhân ước mong khi nào Quách hộ pháp đến đây, lập tức bang chủ đốt khói Kỳ Hoa lên báo hiệu cho phu nhân hay liền. Phu nhân ở vùng kế cận đây, thấy khói hiệu là đến ngay!

Hồng Liên Hoa trầm ngâm một lúc, đoạn nhếch nụ cười khổ :

- Phu nhân phân phó, tự nhiên tại hạ phải tuân mạng, song rất tiếc cô nương đến chậm một chút!

Hoa Tấn kêu lên :

- Bang chủ đã áp dụng bang quy, xử tội Quách hộ pháp rồi?

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Xin cô nương trở về phục lệnh phu nhân, Quách Phiến Tiên đã bị Phù Dung Tiên Tử Từ Thục Chân, chưởng môn nhân phái Hoa Sơn mang đi rồi!

X Lâu lắm Kim Yến Tử mới tỉnh lại.

Hồng Liên Hoa nóng nảy, không chờ nàng tỉnh lại hẳn, nghiêng mình hỏi :

- Bỗng bang được cô nương tiếp trợ, rồi vì sự tiếp trợ đó, cô nương bị tai nạn, Cái Bang thật cảm kích cô nương!

Kim Yến Tử cười nhẹ :

- Bang chủ nói quá lời!

Nàng nghiêm sắc mặt tiếp :

- Cái lão ác ma đó đã chết rồi hử bang chủ?

Hồng Liên Hoa lắc đầu :

- Lão ta bị thương! Phù Dung Tiên Tử phái Hoa Sơn xuất hiện bắt nờ mang lão đi! Hoa Sơn phái với lão có oán cừu thâm hận, Phù Dung Tiên Tử lại ghét lão như thù, hiện tại lão chưa chết nhưng rồi lão cũng phải chết!

Kim Yến Tử suy nghĩ một lúc lâu, thở dài thốt :

- Chưa thấy tận mắt lão ấy chết, tôi không thể yên lòng được!

Hồng Liên Hoa cười mỉm :

- Lão ấy có kẻ thù khắp trong thiên hạ, Phù Dung Tiên Tử không sát hại lão, Hải Đường Tiên Tử cũng chẳng dung tha lão!

Kim Yến Tử cau mày :

- Hải Đường phu nhân?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Vừa rồi, Hải Đường phu nhân có phái sứ giả đến đây hỏi tin tức lão!

Kim Yến Tử biến sắc :

- Bang chủ đã cho biết?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Đương nhiên! Cô nương còn ngại gì?

Kim Yến Tử thở dài :

- Nếu bang chủ tiết lộ sự tình cho Hải Đường phu nhân biết, tôi chỉ sợ từ đây giữa hai phái Hoa Sơn và Bách Hoa sẽ có nhiều cuộc tranh chấp xảy ra!

Hồng Liên Hoa kinh ngạc :

- Tại sao?

Kim Yến Tử trầm giọng :

- Bang chủ không biết sự liên hệ giữa Quách Phiến Tiên và Hải Đường phu nhân như thế nào sao?

Hồng Liên Hoa lắc đầu :

- Không!

Kim Yến Tử trầm ngâm một chút :

- Không lẽ trên giang hồ chẳng một ai biết họ là đôi vợ chồng?

Hồng Liên Hoa kêu lên thất thanh :

- Vợ chồng?

Kim Yến Tử thở dài :

- Đối với họ Quách, Hải Đường phu nhân có oán giận thật đấy, nhưng khi nào bà chấp nhận được lão chết nơi tay một người khác, nếu cần giết Quách Phiến Tiên, chỉ có mỗi bà được quyền giết thôi, xem đó, Hải Đường phu nhân quyết chẳng bỏ qua việc này!

Hồng Liên Hoa thờ người một lúc lâu, thở ra mấy tiếng, lắc đầu thốt :

- Thảo nào Hoa Tẩn cô nương lại chẳng giết mình khi biết được sự tình như thế!

Nàng lập tức cáo từ tại hạ để trở về báo cáo với Hải Đường phu nhân...hừ! Phù Dung Tiên Tử và Hải Đường phu nhân là hai nữ nhân có uy lực nhất trên giang hồ hiện nay, nếu họ không nhường nhịn nhau thì thật tai hại! Tại hạ cho họ mà cũng cho một số đông cao thủ có cảm tình với song phương!

Kim Yến Tử vụt đứng lên trầm giọng :

- Sự tình đã thế, có nói cũng vô ích! Bây giờ hãy nói đến việc tôi đến đây...

Hồng Liên Hoa chớp mắt :

- Chắc cô nương có chi chỉ giáo?

Kim Yến Tử lắc đầu :

- Tôi đâu dám chỉ giáo bang chủ điều gì, bất qua tôi muốn hỏi bang chủ một việc...

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Cô nương cứ hỏi! Nếu không ngoài sự hiểu biết của tại hạ thì tại hạ không dám dẫu, dù là một chi tiết nhỏ!

Kim Yến Tử cúi đầu :

- Chiều hôm đó, trong tửu điểm, giữa Lâm Diêu Bình cô nương và Du Bội Ngọc công tử có sự tranh chấp, tôi biết điều đó! Bang chủ có thể nói cho tôi nghe chăng?

Hồng Liên Hoa thoáng biến sắc, trầm lặng giây lâu, đoạn hỏi :

- Sự việc đó có liên quan đến cô nương chăng?

Kim Yến Tử cười khổ :

- Nếu bang chủ sẵn sàng cho biết thì hà tất phải hỏi sự liên quan?

Hồng Liên Hoa lại trầm lặng một lúc rồi đáp :

- Chiều hôm đó, tại hạ đứng tại tiểu trấn nghỉ đêm, bất ngờ gặp hai người. Tại hạ Lâm Diêu Bình cô nương thì có quen biết từ lâu, do đó tại hạ có gọi dù bên cạnh nàng có một thiếu niên, tại hạ chỉ cố đến Lâm cô nương, không cần biết thiếu niên đó là ai...

Kim Yến Tử trầm giọng :

- Bởi bang chủ nghĩ Du Bội Ngọc đã chết rồi, lẻ đôi bằng hữu chí thân, nên thấy Lâm cô nương đi cùng một gã thiếu niên nên tất nhiên phải bất bình!

Hồng Liên Hoa giật mình, bỗng bật cười ha hả :

- Nếu cô nương nhận xét như vậy thì đúng là lầm lớn! Bình sanh, tại hạ có tánh phát lạc, phóng khoáng, chẳng khi nào tại hạ chú trọng đến cái lễ giáo vờ vĩnh của thế tục, dù Lâm Diêu Bình có là vợ chưa cưới hay cưới rồi của Du Bội Ngọc, tại hạ chẳng có lý do gì lại buộc nàng phải thủ tiết với hắn. Nàng có quen hắn mà giao du với kẻ khác thì mặc nàng, rất có thể tại hạ cũng vui vì thấy nàng bớt cô quạnh, thì cái việc nàng có bạn khác chẳng thành vấn đề!

Giọng của y cao vút, sang sảng, thản nhiên song có phần thê lương uất hận.

Kim Yến Tử không nhận thấy cái điểm chua chát thê lương qua giọng cười, nàng cũng bật cười theo :

- Bang chủ có chỗ đặc biệt hơn người, thành ra tôi đoán sai, xin bang chủ bỏ qua cho tôi nhé!

Hồng Liên Hoa cau mày :

- Khi tại hạ cất tiếng gọi thì thiếu niên đó thoáng giật mình, còn Lâm cô nương thì không lưu ý đến tại hạ, chừng như nàng không nghe mà cũng không thấy tại hạ.

Cứ theo chỗ giao tình chỗ nàng và tại hạ, nàng không nên có thái độ đó!

Kim Yến Tử tắc lưỡi :

- Biết đâu tâm tình của nàng lúc ấy không được trầm tĩnh?

Hồng Liên Hoa cười khổ :

- Cũng có thể như vậy! Tại hạ nhận thấy thái độ hôm ấy liền nhớ đến thái độ của nàng cách hơn tháng, vào thời gian đó, nàng cũng xem tại hạ như người xa lạ một lần. Nhưng tại hạ biết sở dĩ nàng có thái độ như thế là vì nàng đang lâm vào tình cảnh hiểm nguy, nàng không thể làm khác hơn. Rồi lần này nàng cũng lạnh nhạt nữa...

Kim Yến Tử thở ra :

- Cho nên bang chủ lại nghi ngờ, nàng cũng có một trường hợp khó khăn như lần trước?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Phải đó cô nương!

Kim Yến Tử hỏi :

- Do đó, bang chủ tìm hiểu sự tình? Chính cái sự tình đó là điều tôi muốn biết, nên cố tìm gặp bang chủ. Có lẽ bang chủ không nhớ đâu?

Mai Tứ Mãng bên cạnh Hồng Liên Hoa cất giọng :

- Phàm ai ai cũng có tính hiếu kỳ, ban ngày gặp thắc mắc thì ban đêm phải tìm ra lời giải đáp, nếu không thì chẳng chịu bao giờ ngủ yên. Và ai ai cũng phải theo dõi sự tình, dù sự theo dõi không được quang minh chính đại, giả như phải nhìn trộm vào phòng thiếu nữ, cũng phải làm...

Y giương mắt nhìn Kim Yến Tử, cười nhẹ, tiếp :

- Tuy nhiên cô nương nên hiểu, một người có thân phận là bang chủ Cái Bang, hành sự có chỗ dị đồng, không thể giống người đời. Vì cái thân phận đó, vì chỗ dị đồng đó mà bang chủ không thể mỗi lúc tùy tiện mà làm.

Kim Yến Tử thoáng đỏ mặt :

- Tôi lỡ lời! Nhưng...

Nàng do dự một chút rồi tiếp :

- Dù sao thì bang chủ cũng truy cứu sự việc chứ?

Mai Tứ Mãng đáp thay Hồng Liên Hoa :

- Cái đó thì đã hẳn rồi! Bang chủ hành sự rất cẩn thận, đã biết là việc không thể làm, bởi làm là làm nhục thân phận thì bang chủ không miễn cưỡng làm. Dù vậy bang chủ cũng không thể lơ đi khi biết được bằng hữu đang lâm nguy, bang chủ phải có cách tra cứu chứ?

Kim Yến Tử nghiêm giọng :

- Tôi biết bang chủ Cái Bang là người hiệp nghĩa, thận trọng, cát hạ khỏi phải biện bạch!

Đến lượt Mai Tứ Mãng phải đỏ mặt vì sốt sắng biện minh cho Hồng Liên Hoa.

Hắn đằng hắng một tiếng rồi tiếp :

- Làm cái việc đó, bang chủ chỉ cần cho một đệ tử giả dạng tiểu nhị trong khách sạn, luôn luôn có mặt bên Lâm cô nương và vị công tử đó...

Kim Yến Tử hỏi :

- Lúc đó vào giờ nào?

Mai Tứ Mãng nhìn thoáng Hồng Liên Hoa.

Hồng Liên Hoa gật đầu.

Mai Tứ Mãng tiếp :

- Sau hoàng hôn một lúc!

Kim Yến Tử vụt cười vang :

- Nếu tiện thì bang chủ nên đối đáp thẳng với tôi, bằng không thì thôi chứ cái lối đàm thoại có trung gian như thế này, tôi xem bất hợp quá! Cứ mỗi lần tôi hỏi, cát hạ không đáp liền, phải chờ thỉnh thì nơi bang chủ, như vậy thì phiền phức vô cùng!

Mai Tứ Mãng cười lớn :

- Thật không ai qua mắt được nữ hiệp Kim Yến Tử cả! Tại hạ vô ý trung, chen vào câu chuyện, thành ra đắc tội với cô nương!

Rồi y nghiêng mình lùi lại.

Kim Yến Tử thở dài :

- Người trong Cái Bang có cái tâm trung thành như vậy, bang chủ thật tốt phúc!

Không đợi Hồng Liên Hoa nói gì, nàng đi thẳng vào vấn đề :

- Người đệ tử do bang chủ giao phó theo dõi Lâm cô nương, đã thấy, đã nghe những gì?

Hồng Liên Hoa đáp :

- Thần sắc của Lâm cô nương vô cùng trầm trọng...

Kim Yến Tử sốt sắng :

- Trầm trọng là sao? Lo lắng? Sợ hãi? Phẫn uất?

Hồng Liên Hoa không đáp câu hỏi :

- Nàng không nhìn tên đệ tử đến nửa mắt, hắn giả dạng cũng khéo đấy chứ, vậy mà nàng vẫn nhận ra hắn!

Kim Yến Tử ạ lên một tiếng.

Hồng Liên Hoa tiếp :

- Hắn là Tổng lão tứ. Một tháng trước đây, khi Lâm cô nương gặp nạn tại vùng phụ cận Thương Khẩu, chính Tổng lão tứ giả dạng tiểu nhị khách sạn theo nàng. Hắn tìm cách liên lạc với Lâm cô nương, nhưng nàng không nhìn sang hắn một lần nào cả, thành ra chẳng có một cơ hội nào nói chuyện được với nàng! Thật là kỳ quái!

Kim Yến Tử cau mày :

- Vì vậy bang chủ mới...

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Tại hạ nghĩ, lần này Lâm cô nương lâm vào cảnh nguy có tầm quan trọng hơn lần trước, do đó, hoặc giả nàng không có cơ hội liên lạc với Tổng lão tứ để thông tin tức, hoặc giả có cơ hội mà nàng không dám làm việc đó!

Kim Yến Tử trầm ngâm một chút :

- Bang chủ lo ngại quá đấy thôi chứ chắc gì Lâm cô nương gặp phải cảnh nguy?

Bởi chẳng có gì nguy hiểm, nàng chẳng cần thông tin tức!

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Cũng có thể như vậy lắm! Song nếu chẳng may có hiểm thì khi tại hạ gọi, Lâm cô nương đã ứng tiếng rồi!

Kim Yến Tử cau mày :

- Biết đâu nàng chưa muốn chạm mặt bang chủ lúc đó?

Hồng Liên Hoa lắc đầu :

- Không thể có việc đó! Phải có một lý do gì quan trọng, Lâm cô nương mới lờ đi như vậy, và cái lý do quan trọng bắt nguồn từ một nguy cảnh.

Kim Yến Tử nhìn sững đối tượng :

- Bang chủ tin chắc như vậy à?

Hồng Liên Hoa quả quyết :

- Chắc vậy!

Kim Yến Tử bật cười :

- Như vậy mối giao tình giữa bang chủ là Lâm cô nương đã có từ lâu và rất thâm hậu! Thảo nào mà bang chủ chẳng quan tâm đến sự an nguy của Lâm cô nương!

Hồng Liên Hoa thoáng biến sắc, nhưng y liền cười khỏa lấp :

- Còn cô nương! Có lẽ cô nương cũng chú ý đến trường hợp của vị thanh niên đó lắm!

Kim Yến Tử giật mình rồi cười lớn :

- Hồng Liên bang chủ là một nhân vật lợi hại thật!

Một lúc lâu, Hồng Liên Hoa mới thuật lại chuyện tiếp :

- Mượn cái cớ châm trà, Tổng lão đầu vào phòng của Lâm cô nương hai lượt, lần trước, hắn chẳng thấy chi lạ, lần sau, hắn gặp Lâm cô nương khóc. Nàng lấy khăn trùm đầu còn Du công tử quay mặt nhìn vào vách, chừng như không muốn cho ai thấy thần sắc của y!

Kim Yến Tử điềm nhiên :

- Bang chủ cho là một sự lạ?

Hồng Liên Hoa cứ tiếp :

- Đêm càng khuya, tại hạ càng nghi ngờ, tuy muốn đến đó nhưng vẫn do dự mãi...

Kim Yến Tử hỏi :

- Rồi sau đó, sự gì xảy ra khiến cho bang chủ quyết tâm?

Hồng Liên Hoa đáp :

- Lúc đó, bỗng tại hạ phát hiện ra có nhiều khách dạ hành đến khách sạn, những người đó có thuật khinh công cực cao! Tại hạ không còn do dự nữa, nhất định phải tìm hiểu sự tình bằng mọi giá...

Kim Yến Tử kêu lên :

- Thế ra còn có nhiều người khác nữa sao? Những người đó là ai? Bang chủ có biết họ chẳng?

Hồng Liên Hoa lắc đầu :

- Họ có hành tung rất bí mật, họ lại dùng khăn đen bao kín mặt, tại hạ không nhận được ai cả. Nhưng sau đó, có một người thon dài mình chui qua lỗ thông hơi bên trên nóc nhà vào phòng. Người đó có thuật nhuyn công siêu thượng, trên giang hồ chẳng có mấy tay sánh được...

Kim Yến Tử chớp mắt :

- Bang chủ cho là Tây Môn Vô Cốt?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Chắc không ai ngoài người đó!

Kim Yến Tử cau mày :

- Tây Môn Vô Cốt theo họ làm gì?

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Sự tình dài dòng lắm cô nương! Tại hạ không thể nói hết cho cô nương rõ! Đại khái, Lâm cô nương là vợ chưa cưới của Du Bội Ngọc hiền đệ, dù Du Bội Ngọc chết rồi họ vẫn theo đuổi những gì có liên quan đến Du Bội Ngọc!

Kim Yến Tử trầm ngâm một lúc lâu :

- Sự tình càng lúc càng phức tạp...

Hồng Liên Hoa thốt :

- Bên trong hẳn có nhiều bí mật, nếu cô nương chẳng phải là đại ân nhân của bốn bang, nhất định tại hạ không khi nào tiết lộ.

Kim Yến Tử gần từng tiếng :

- Bang chủ yên trí! Bất cứ bí mật nào thuộc về Du Bội Ngọc, tôi vẫn giữ kín, dù là Du Bội Ngọc đã chết hay Du Bội Ngọc còn sống.

Hồng Liên Hoa mỉm cười :

- Đêm đó lại không trăng không sao, khách trọ lại ngủ cả, đèn phòng tắt hết, tòa khách sạn im lắng lạnh lùng, rủ mình trong vùng tối. Tại hạ nhận ra có năm khách dạ hành, một người đã theo lối thông hơi vào trong, còn bốn người đứng bên ngoài bao vây gian phòng của Lâm cô nương!

Kim Yến Tử cau mày :

- Bất qua, họ ẩn mình trong bóng tối để theo dõi cử động của Lâm cô nương, họ cần gì phải bao mặt? Họ cần gì phải bao vây quanh phòng? Hay là họ có ác ý gì đó?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Họ có ác ý thật đấy cô nương!

Kim Yến Tử trở mắt :

- Họ...họ làm gì?

Hồng Liên Hoa nhìn nàng một lúc lâu, không đáp ngay.

Nàng cao giọng :

- Vô luận là sự việc gì liên quan đến Du Bội Ngọc, bất chấp là Du Bội Ngọc nào, sống cũng như chết, tôi thà chết chứ không tiết lộ với ai!

Hồng Liên Hoa thở ra mấy tiếng rồi tiếp :

- Họ nhất quyết bắt Lâm cô nương về, bắt sống không được thì giết chết mang xác về!

Kim Yến Tử kêu lên :

- Tại sao?

Hồng Liên Hoa cười khổ :

- Việc đó không liên quan gì đến điều cô nương muốn biết, có đúng vậy chăng?

Kim Yến Tử suy nghĩ giây lâu, đoạn lẩm nhẩm :

Tây Môn Vô Cốt là chỗ thâm giao của Lăng Hoa Thần Kiếm Lâm Tẩu Các, mà Lâm Diêu Bình là con gái duy nhất của Lâm Tẩu Các, có lý do gì mà Tây Môn Vô Cốt muốn ác ý với nàng? Y không sợ Lăng Hoa Thần Kiếm Lâm Tẩu Các báo thù sao?

Hồng Liên Hoa trầm giọng :

- Trên đời này có biết bao nhiêu sự kiện ngoài sức tưởng tượng của con người!

Tại hạ chỉ nói cho cô nương biết là bọn họ chỉ quyết bắt Lâm cô nương mang về, sống cũng tốt, chết cũng chẳng sao. Họ đã có ý đó từ lâu, song Hải Đường phụ nhân che chở cho nàng, thành họ chẳng dám làm gì. Tuy nhiên, nếu biết được Lâm cô nương đơn độc nơi nào, là họ tìm đến quyết thực hiện ý đồ cho kỳ được!

Kim Yến Tử lại hỏi :

- Đã thế, sao họ không động thủ?

Hồng Liên Hoa trầm ngâm một chút :

- Có lẽ họ cố kỵ vị Du công tử đó, có lẽ họ chờ xem Lâm cô nương đối xử với vị Du công tử đó có thái độ thế nào để biết sự liên hệ giữa nhau...

Y thở dài tiếp :

- Chúng đối với Du hiền đệ của tại hạ, hết sức sợ sệt, bởi sợ sệt nên sinh ra nghi ngờ vị Du công tử này! Chúng nghi ngờ Du hiền đệ chưa chết, bây giờ thấy Lâm cô nương đi cùng với vị Du công tử này, chúng lại càng nghi ngờ là Du hiền đệ còn sống. Bởi chúng cũng hiểu tánh tình của Lâm cô nương, biết rõ có khi nào Lâm cô nương lại chịu đi chung, ở chung với một kẻ lạ?

Kim Yến Tử lắc đầu :

- Bang chủ đa nghi quá!

Hồng Liên Hoa cười thầm :

- Tại hạ biết Du hiền đệ của tại hạ đã chết rồi, nếu Du công tử này có là Du hiền đệ của tại hạ, ít nhất hẳn cũng chào hỏi hoặc nhìn tại hạ một thoáng chứ? Nhưng không! Hắn không nhìn mà cũng chẳng chào hỏi chi cả!

Kim Yến Tử suy nghĩ một lúc lâu :

- Bang chủ nói phải đấy! Dù là Du Bội Ngọc nào đi nữa, cũng không thể vô tình vô nghĩa như vậy! Khách qua đường gặp nhau còn cười nói với nhau một tiếng, huống hồ cùng ngụ chung một khách sạn?

Hồng Liên Hoa tiếp :

- Tại hạ biết, những người đó có vũ công cực cao, nên hết sức lo sợ cho Lâm cô nương. Nhưng họ chưa xuất thủ thì tại hạ chẳng có lý do gì động thủ. Đã chưa động thủ được thì càng không nên làm kinh động đến họ, tại hạ phải nấp trong chỗ tối theo dõi họ!

Kim Yến Tử hỏi :

- Lúc đó Lâm cô nương có la hét gì chẳng?

Hồng Liên Hoa lắc đầu :

- Trong phòng, Lâm cô nương không hề gây một tiếng động gì cả, song đèn thì vẫn sáng rõ. Tại hạ cứ tưởng nàng và Du Bội Ngọc ngủ rồi. Ngờ đâu, Lâm cô nương vụt đập tung cánh cửa, vừa hét to, vừa chạy ra ngoài.

Kim Yến Tử bỗng vỗ tay :

- Tôi hiểu rồi!

Hồng Liên Hoa hỏi :

- Cô nương hiểu làm sao?

Kim Yến Tử đáp :

- Lâm cô nương có lẽ đã phát giác ra có người rình rập quanh phòng, nên đập cửa vừa hét, vừa chạy ra ngoài, làm như cái lấy gì đó với Du Bội Ngọc để gây náo động. Tự nhiên, người trong khách sạn sẽ chạy đến và trước đông người, bọn Tây Môn Vô Cốt không tiện hạ thủ.

Hồng Liên Hoa trầm ngâm một chút :

- Rất có thể như vậy, song mấy mũi kiếm kia, kể ra cũng nguy hiểm vô cùng, nếu là việc giả vờ, tại sao nàng hạ thủ khá mạnh như thế?

Kim Yến Tử hừ một tiếng :

- Nhưng nàng không đâm vào những chỗ yếu nhược!

Hồng Liên Hoa trầm giọng :

- Nếu Lâm cô nương cố tình giả vờ như thế, thì nàng làm một việc quá sai lầm!

Kim Yến Tử trở mắt :

- Sai lầm? Sai lầm ở điểm nào?

Hồng Liên Hoa giải thích :

- Sở dĩ Tây Môn Vô Cốt chưa dám hạ thủ vì bọn chúng cố kỵ vị Du công tử đó!

Nàng không hiểu như vậy, lại cố tình gây bất hòa với Du Bội Ngọc, thì có khác nào nàng giục bọn kia hạ thủ? Bởi khi đã bất hòa với nhau rồi, Du công tử có bao giờ can thiệp tiếp trợ nàng nếu bọn kia hành hung nàng?

Kim Yến Tử lại hừ lên một tiếng :

- Dù Du Bội Ngọc không tiếp trợ nàng, cũng còn có người khác can thiệp chứ?

Lúc đó có rất đông người kia mà?

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Có đông người mà làm gì hã cô nương? Bởi những người đó là khách trọ bình thường, bọn Tây Môn Vô Cốt có xem ra quái gì đâu mà ngán? Lâm Diêu Bình đâm nhất kiếm thứ hai thì người nấp trên lỗ thông hơi xuất hiện, nhưng còn ở trên trần nhà chứ chưa xuống dưới phòng!

Kim Yến Tử hỏi nhanh :

- Chính lúc đó, bang chủ vọt vào phòng?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Tại hạ thừa dịp chúng không lưu ý, tiên hạ thủ vi cường nhảy vào, bế Lâm Diêu Bình mang đi. Chúng có muốn ngăn trở cũng chẳng còn kịp nữa!

Kim Yến Tử cười khở :

- Người ngoài cứ tưởng bang chủ ngăn chặn bạo động, cứu mạng Du Bội Ngọc có ai ngờ đâu, bang chủ cứu Lâm Diêu Bình? Cho nên, dù thấy sự tình tận mắt, cũng chẳng biết sự thật thế nào!

Nàng thở dài một tiếng, đoạn tiếp :

- Chính tôi cũng nghĩ lắm!

Hồng Liên Hoa hỏi :

- Cô nương nghĩ như thế nào mà cho là lắm?

Kim Yến Tử đáp :

- Tôi nghĩ, Lâm cô nương thực tình muốn hạ sát Du công tử chứ chẳng phải giả vờ chi cả. Bởi nàng biết được có người toan hại nàng thì khi nào nàng dám trở mặt với Du công tử trong lúc đó? Nàng cần có sự tiếp trợ của hắn chứ?

Hồng Liên Hoa lắc đầu :

- Không phải như vậy đâu cô nương!

Kim Yến Tử cau mày :

- À!

Hồng Liên Hoa buông gọn :

- Nàng thấy tại hạ nấp trong bóng tối, nên thế nào tại hạ cũng cứu nàng.

Kim Yến Tử ạ lên một tiếng :

- Thế thì nàng giả vờ làm quái gì nữa? Thật tôi không hiểu nổi!

Hồng Liên Hoa thản nhiên thốt :

- Nàng sợ bọn Tây Môn Vô Cốt lắm tưởng Du công tử là Du hiền đệ của tại hạ, nàng đâm hai nhát kiếm, bọn họ không còn nghi ngờ chi cả!

Kim Yến Tử trầm giọng :

- Như vậy, nàng vì Du công tử chứ không vì nàng! Nàng đâm hai nhát kiếm không phải để hạ sát hấn mà là để cứu hấn!

Hồng Liên Hoa tiếp :

- Tuy nhiên, đó chỉ là sự ước đoán của tại hạ, còn sự ra sao, chỉ có mỗi một mình Lâm Diêu Bình biết mà thôi!

Kim Yến Tử nhìn sững Hồng Liên Hoa :

- Sau khi cứu nàng rồi, bang chủ không hỏi chi sao?

Hồng Liên Hoa đưa mắt nhìn ra phương trời xa thẳm, thốt qua mơ màng :

- Tại hạ có tư cách gì hỏi điều tâm sự của nàng?

Bỗng Kim Yến Tử bật cười vang :

- Bang chủ yên trí, nàng không hề có tình ý chi với Du công tử đâu! Trái lại, nàng hận hấn là khác, và biết đâu trong đêm đó, nàng không có ý sát hại hấn?

Hồng Liên Hoa giật mình, gượng cười :

- Yên trí? Tại sao tại hạ yên trí?

Kim Yến Tử gằn từng tiếng :

- Bang chủ không che dấu nổi tôi đâu! Tôi biết rõ tâm sự của bang chủ! Còn như Lâm cô nương có biết hay không điều tâm sự của bang chủ, việc đó chỉ có mỗi mình nàng hiểu! Tuy nhiên, tôi hy vọng nàng biết...

Hồng Liên Hoa lộ vẻ thống khổ ra mặt, song bật tiếng cười vang :

- Vô luận cô nương tưởng như thế nào, cô nương cũng tưởng sai! Phải biết, tại hạ với Du Bội Ngọc tình như thủ túc!

Kim Yến Tử mỉm cười :

- Nhưng Du Bội Ngọc đã chết rồi, phải vậy chăng bang chủ?

Hồng Liên Hoa trầm giọng :

- Người thì chết thật! Hình bóng người vẫn còn trong tâm tại hạ!

Kim Yến Tử bật cười ha hả :

- Vì một người bằng hữu mà bang chủ giết chết tình cảm của mình à? Giả như hồn Du Bội Ngọc có thiêng, hấn cũng hiện về yêu cầu bang chủ thay hấn vô về, an ủi Lâm cô nương cho nàng đỡ tịch mịch!

Hồng Liên Hoa thét lên :

- Lâm cô nương không cần ai an ủi cả!

Kim Yến Tử tiếp một câu :

- Bang chủ lắm! Bang chủ có biết đâu, hiện tại nàng vô cùng thống khổ? Mà người an ủi nàng có hiệu quả nhất chính là bang chủ!

Hồng Liên Hoa nhìn nàng không chớp mắt, bỗng cười lạnh :

- Cô nương hy vọng tại hạ an ủi Lâm Diêu Bình bởi cô nương sợ nàng cướp đoạt mất Du công tử? Cô nương hy vọng nàng hận hần? Cô nương hy vọng nàng giết hần, cho hần chết đi, hần không còn nằm ngồi đi đứng chung với nàng!

24. Trí Thắng Tứ Quái

Kim Yến Tử rung rung người, cúi đầu thấp giọng:

- Phải! Bang chủ nói đúng! Tôi chỉ vì tôi! Tôi ích kỷ!....

Nàng đưa tay che mặt, những hạt lệ thấm rơi xuống lòng bàn tay, nóng bỏng.

Hồng Liên Hoa thoáng hồi hận, dịu giọng ve vuốt niềm đau của nàng:

- Trên đại hạt tình yêu, ai không ích kỷ hả cô nương?

Kim Yến Tử đột nhiên ngẩng mặt lên:

- Ai khác thì ích kỷ chứ bang chủ thì không! Bang chủ vì yêu mà hy sinh, hy sinh tất cả cho tình yêu! Hy sinh âm thầm, không muốn cho ai biết mình yêu, mình hy sinh!

Nàng rít giọng tiếp:

- Tại sao tôi không học cái gương như bang chủ? Tại sao tôi không làm được như bang chủ?

Hồng Liên Hoa không muốn kéo dài câu chuyện trên vấn đề đó, một vấn đề mà mỗi lần nêu lên, như có mũi dùi nhọn đâm vào quả tim y.

Y chuyển hướng câu chuyện liên:

- Cô nương đã hỏi tại hạ rồi! Bây giờ đến lượt tại hạ hỏi cô nương!

Kim Yến Tử gật đầu:

- Bang chủ cứ hỏi!

Hồng Liên Hoa trầm ngâm một chút:

- Chẳng hay do đâu cô nương biết được sự việc đó?

Kim Yến Tử đưa tay áo lên lau nước mắt:

- Thế ra đêm đó bang chủ không thấy Tư Mã Bân à?

Hồng Liên Hoa kêu lên:

- Thần Đạo công tử cũng có mặt trong khách sạn trong đêm đó?

Kim Yến Tử thở dài:

- Hần nói với tôi về việc đó, tôi nghe rất đơn giản, nên dường như quá đơn giản mà như có thiếu sót gì! Bây giờ nghe bang chủ thuật lại, tôi thấy việc đó quá ư phức tạp! Tôi không ngờ sự việc quá phức tạp như vậy! Nhưng tất cả sự việc xảy ra, người chủ động nhắm vào mục đích gì? Tôi suy nghĩ mãi không hiểu nổi!

Hồng Liên Hoa cũng thở dài:

- Nào phải chỉ có mỗi một mình cô nương không hiểu! Chính tại hạ cũng chẳng hiểu gì cả! Thực ra đêm đó, tại hạ đã bỏ bao nhiêu sự việc, không kịp lưu ý đến! bởi tại hạ quá chú trọng đến việc theo dõi bọn Tây

Môn Vô Cốt, đến Thần Dao công tử có mặt mà tại hạ vẫn mù mờ! Như vậy, tại hạ còn bỏ sót nhiều người khác nữa!

Kim Yến Tử gật đầu:

- Ít nhất, bang chủ cũng bỏ sót thêm một người!

Hồng Liên Hoa trở mắt:

- Ai?

Kim Yến Tử từ từ thốt:

- Một thiếu nữ rất xinh đẹp nhưng cũng rất bí mật, nghe nói, Du công tử thấy nàng chẳng khác nào thấy quỷ, lập tức chạy đi liền!

Hồng Liên Hoa lấy làm lạ:

- Thiếu nữ đó là ai? tại sao Du công tử quá sợ nàng như thế?

Kim Yến Tử thở ra:

- Tại sao thì ai biết được? Ngoài Du công tử ra, dường như không thêm một ai biết được điều đó!

Hồng Liên Hoa cau mày:

- Du Bội Ngọc! Du Bội Ngọc! Cái tên đó sao lại có liên quan đến quá nhiều bí mật trên đời như vậy chứ?

Kim Yến Tử thốt nhanh:

- Tại sao bang chủ không hỏi tôi? Hỏi về sự liên hệ giữa Du công tử và Lâm Diêu Bình, tôi biết hết! Tôi biết sự bí mật của cả hai!

Hồng Liên Hoa cười thầm:

- Một người càng biết nhiều bí mật, càng thêm thống khổ chứ có ích gì! Tại hạ tuy biết khá nhiều bí mật nhưng vẫn còn muốn biết thêm, tuy nhiên, loại bí mật đó thì không biết là hơn. Thương thế của Kim Yến Tử khá nặng, nhờ loại thuốc trị thương của Cái bang có công hiệu linh diệu vô cùng, nên nàng thoát khỏi cơn nguy, tuy vậy, vẫn còn yếu lắm, không thể cử động mạnh. Nhưng nàng muốn đi ngay!

Hồng Liên Hoa có ý định khuyên Kim Yến Tử dưỡng một lúc nữa, khi nào khôi phục lại nguyên trạng rồi sẽ đi. Song khuyên Kim Yến Tử bất động, có khác nào bảo nàng tự tử?

Nàng vốn hiếu động, trừ khi toàn thân bất toại không nhúc nhích được thì thôi, chứ đã cử động được lại rồi là nàng hoạt động ngay.

Nàng chưa được vững lắm thì đi thế nào nổi?

Hồng Liên Hoa bắt buộc bảo Mai Tứ Mãng hộ tống nàng, ngoài ra y còn phá lệ thuê một cỗ xe lừa chở nàng.

Người trong Cái bang không bao giờ xê dịch bằng xe, Mai Tứ Mãng nghe lệnh bang chủ, phải ngồi xe đánh lừa, là một điều mà hắn không thích làm.

Khi cỗ xe vừa đến Lý Độ trấn, thì đúng lúc đêm xuống. Họ đã mất một đêm một ngày trên đường dài.

Mai Tứ Mãng cho xe dừng lại, hỏi:

- Bang chủ sẽ đợi Kim cô nương tại đây!

Kim Yến Tử đáp:

- Mấy năm trước, tôi có đến thị trấn này và trọ tại Lý Gia khách sạn, tôi quen nơi đó, nên bảo nghĩa muội thuê phòng chờ tôi!

Mai Tứ Mãng cười nhẹ:

- Trái lại, đây là lần thứ nhất tại hạ đến thị trấn này, chẳng rõ Lý gia khách sạn nằm trên con đường nào?

Kim Yến Tử ngồi trong xe, thò đầu ra nhìn một chút, mỉm cười đáp:

- Thị trấn này rất nhỏ, chỉ có một con đường lớn thôi, Lý gia khách sạn ở tại...

Vừa lúc đó, có tiếng rống vang lên, tiếng rống làm chấn động một vùng rộng lớn, tiếng rống của một con báo lìa rừng.

Nơi đây gần thị trấn, làm gì có tiếng báo?

Kế tiếp từ hướng Nam, hưởng ứng theo tiếng rống, có tiếng trống vang lên.

Tiếng rống vang một, tiếng trống vang hai, rồi tứ nơi hướng Tây, ba tiếng thanh la nổi dậy, sau đó, bốn tiếng cồng từ hướng Bắc vọng đến.

Những tiếng trống, tiếng rống, tiếng thanh la, tiếng cồng vang vọng lên giữa đêm vắng, âm thanh thật quái dị, ai nghe cũng phải rợn người.

Kim Yến Tử là tay nữ hiệp, cũng không tránh khỏi kinh khiếp.

Nàng cau mày, gọi Mai Tứ Mãng, hỏi:

- Âm thanh gì quái dị thế?

Mai Tứ Mãng biến sắc mặt, hấp tấp bảo khẽ:

- Đừng nói gì hết cô nương! Mau vào xe đi! Nhớ giữ im lặng hoàn toàn nhé!

Hắn nhảy xuống xe, dắt con lừa rời cỗ đường cái, đến một cội cây gần đó.

Cỗ xe đến chỗ cội cây rồi, trên con đường cái hiện ra mấy người.

Những bóng người đó di động cực kỳ nhanh nhẹn. Họ phải là những nhân vật phi phàm mới có thân pháp ảo diệu như thế.

Mai Tứ Mãng chỉ tưởng ẩn tránh như vậy là chẳng ai thấy kịp, song khách du hành đã thấy hắn rồi.

Một người trong bọn thốt:

- Thanh toán chúng đi!

Một người khác ngăn cản lại:

- Tha cho chúng đi! Mình gây thêm việc làm chi?

Người trước bật cười ha hả:

- Mạng chúng còn dài đấy!

Bọn người đó cất tiếng cười vang, trong thoáng mắt đã khuất dạng trên đường dài. Kim Yến Tử thò đầu ra ngoài mũi xe, hỏi Mai Tứ Mãng:

- Có thể xảy ra việc chi chẳng cát hạ?

Mai Tứ Mãng thở dài:

- Hiện tại thì không! Họ chẳng chạm đến chúng ta thì chúng ta nên tránh họ!

Kim Yến Tử cau mày:

- Tội gì phải tránh họ? Họ đáng sợ lắm sao?

Mai Tứ Mãng trố mắt:

- Chẳng lẽ cô nương không biết họ là những ai?

Kim Yến Tử chú ý:

- Họ là những ai?

Mai Tứ Mãng trầm giọng:

- Cô nương đã nghe giang hồ đề cập đến Tứ Ác Thú chứ? Bốn người đó tung hoành khắp bốn tỉnh Xuyên, Ngạc, Xiêm, Cam, gieo khủng khiếp nơi nào họ đặt chân đến, nghe họ Ở nơi nào là thiên hạ tránh bén mảng đến vùng đó, sợ mang tai họa với họ!

Kim Yến Tử kêu lên hãi hùng:

- Họ là Tứ Ác Thú?

Mai Tứ Mãng thở dài:

- Đúng vậy! Và đủ cả!

Kim Yến Tử lộ vẻ sợ hãi ra mặt:

- Nghe nói Tứ Ác Thú mỗi người hùng cứ một phương, ngày thường không năng lui tới với nhau, bỗng dưng hôm nay lại vây đoàn như thế này, hẳn phải có nguyên nhân quan trọng?

Mai Tứ Mãng gật đầu:

- Cai đó đã hẳn rồi! Nếu không phải là một công tác quan trọng thì có khi nào họ xuất hiện cùng một lúc? Song, tại một thị trấn nhỏ bé như thế này, có sự gì quan trọng khiến họ cùng hiệp nhau đủ cả bốn người đến thế?

Kim Yến Tử chợt biến sắc, nàng giương tròn mắt nhìn qua màn đêm, trên con đường dài dẫn vào thị trấn. Con đường vắng lặng, không một tiếng động, không một bóng người.

Nàng hấp tấp hỏi Mai Tứ Mãng:

- Cát hạ thấy họ đi về đâu chăng?

Mai Tứ Mãng đáp:

- Chừng như họ vào ngôi nhà ở cuối đường!

Kim Yến Tử xanh mặt:

- Ngôi nhà đó là Lý gia khách sạn đấy! Nguy rồi!

Mai Tứ Mãng biến sắc:

- Lệnh muội có châu báu bên mình chăng?

Kim Yến Tử rung rung giọng:

- Chẳng những có châu báu, mà lại có nhiều! Có rất nhiều!

Nàng loay hoay định bước xuống xe, Mai Tứ Mãng giữ nàng lại:

- Cô nương còn suy yếu, không nên vọng động!

Kim Yến Tử hết sức khẩn trương:

- Họ có vũ công tuyệt đỉnh, nghĩa muội tôi làm sao chống cự nổi với họ? Dù tôi chưa khôi phục công lực, tôi cũng phải làm gì để cứu nạn nghĩa muội tôi chứ? Chẳng lẽ tôi biết vậy mà an nhiên để cho nghĩa muội tôi thọ hại sao?

Mai Tứ Mãng trầm giọng:

- Nhưng trong lúc này, nếu cô nương can thiệp thì có khác nào lao đầu vào tử cảnh, cùng chịu hại với lệnh muội?

Kim Yến Tử cau mày:

- Thế thì làm sao? Làm sao bây giờ hử cát hạ?

Mai Tứ Mãng gượng điểm một nụ cười:

- Cô nương yên trí! Tại hạ đã có mặt nơi này, tại hạ lại biết được sự tình như thế, có khi nào tại hạ để cho sự việc tự tung tự tác đâu!

Miệng thì nghĩ vậy nhưng Mai Tứ Mãng vẫn chưa nghĩ ra một biện pháp nào.

Kim Yến Tử giục:

- Thế thì cát hạ còn chờ gì nữa mà chưa đến đó, chậm một chút là nghĩa muội tôi nguy thêm một phần...

Mai Tứ Mãng trầm ngâm giây lâu, thốt:

- Họ không động thủ gấp đâu! Từ bao lâu nay, họ nổi tiếng là con người thận trọng bậc nhất trên giang hồ, nhờ họ hành động như vậy, nên chẳng khi nào thất bại!

Y nhìn ra phía trước, nhận thấy Lý gia khách sạn có một tòa tiểu lâu, nhô cao khỏi nóc các ngôi nhà kế cận.

Bỗng y bật cười:

- Luận về tuổi tác thì tại hạ có thể liệt vào hàng thúc bá của cô nương, giả như cô nương không hiềm tỵ gì thì xin cô nương lên lưng tại hạ, chúng ta đến đó, ẩn nấp trên tòa tiểu lâu, xem họ động tịnh như thế nào...

Kim Yến Tử thở dài:

- Dù làm như vậy là vô lễ, tôi cũng chẳng biết làm sao hơn! Mai Tứ Mãng công Kim Yến Tử bỏ con đường cái, theo con đường nhỏ vòng ra phía hậu tòa tiểu lâu, lấy trên mình ra một đường dây có móc câu ở đầu, quãng đường dây đó cho móc câu móc vào lan can, rồi theo đường dây le lên.

Tuy khẩn cấp song y không hề hấp tấp, vội vàng, thận trọng phăng lần đường dây tiến lên, chậm nhưng được bảo đảm hơn.

Đáng lý, y giỏi thuật khinh công nhảy lên, nhưng đeo Kim Yến Tử bên mình, dù sao cũng là một sức nặng, y sợ gây tiếng động, thà dùng đường dây, tuy lâu nhưng yên tâm hơn.

Lên đến tiểu lâu rồi, y nhìn xuống thấy tất cả các gian phòng chìm trong bóng tối, chỉ còn một gian có le lói ánh sáng đèn. Trước ngôi khách sạn, có hai ngọn đèn lồng, gió thổi mạnh, đèn chao qua chao lại, bên ngoài xa, cành cây uốn theo gió, lá động xạc xào.

Khung cảnh có phần nào rùng rợn dù là giữa một thị trấn, một nơi có nhiều người trọ.

Dựa cội cây, nơi nào không có ánh đèn chiếu tới, có một bóng người, những người đó đứng lặng như pho tượng.

Kim Yến Tử thì thầm bên tai Mai Tứ Mãng:

- Nghĩa muội tôi sao ngủ say thế? Cường đạo đã đến cửa mà vẫn không hay biết!

Bỗng từ trong bóng tối, có tiếng búng ngón tay vang lên rất khẽ.

Bốn người lập tức rút đao cầm tay, vọt mình tới một gian phòng đối diện với họ, hai người đến cửa phòng, hai người đến cửa sổ.

Nhưng cả bốn người, chưa ai vào cửa phòng cũng như cửa sổ, đèn trong phòng bỗng cháy lên, ánh sáng chiếu rọi ra ngoài.

Bốn người đó giật mình, trụ bộ lại, thủ sẵn đao, đứng im, nhìn đăm đăm vào phòng.

Bên trong, một tràng cười trong trẻo vang lên.

Đêm khuya tịch mịch, một tràng cười bất chợt vang lên có vẻ ma quái, ai nghe lại không rợn óc?

Tiếp theo đó, cánh cửa mở ra.

Một thiếu nữ tuyệt đẹp, tóc xỏa, chùng như vừa mới thức dậy, tay tả vén tóc, tay hữu cầm đèn bước ra.

Nàng vận một chiếc áo dài bằng lụa mỏng, gần như để lộ thân mình.

Mai Tứ Mãng giật mình thầm nghĩ:

không ngờ em gái của Kim Yến Tử lại xinh đẹp như thế này!

Bốn bóng người nhìn sững thiếu nữ.

Thiếu nữ, dĩ nhiên là Ngân Hoa Nương, cao giọng hỏi:

- Các vị đại ca đến tìm tôi phải không?

Bốn người đó cùng đáp một lượt:

- Phải!

Họ định thốt lên những lời hung bạo, nhưng mở miệng ra rồi, chẳng còn can đảm thốt được tiếng gì khác hơn tiếng phải gọn gàng.

Họ cũng định tỏ thái độ hung bạo, song người họ như nhũn lại, thành ngoan ngoãn như cừu non.

Ngân Hoa Nương dịu giọng:

- Các vị đến tìm tôi, sao lại cứ đứng bên ngoài mãi thế? Đêm khuya sương lạnh, gió lạnh không khéo lại mang bệnh đấy!

Nàng cười lên mấy tiếng hỏi:

- Các vị không muốn vào phòng dùng một chén trà với tôi sao?

Nàng làm như chủ nhân, có đầy đủ lễ độ đối với khách, ân cần mời khách, như không hề tưởng là họ đến đây để hại nàng.

Bốn người sững sờ, ngây người như tượng gỗ.

Họ hoàn toàn bất ngờ trước một con người không một tấc thép phòng thân.

Phương tiện tự vệ duy nhất của nàng là nhan sắc diễm kiều, phương tiện đó là loại vũ khí vô địch chế ngự bốn hung thần vùng Xiêm, Ngạc, Xiêm, Cam bốn tỉnh.

Bỗng một người bật cười quái dị thốt:

- Có nữ nhân tuyệt sắc mời trà, anh em chúng ta đâu thể khước từ mà thành đắc tội vô lễ! Không ai vào thì Hắc Báo Tàn Bưu này xin vào trước!

Người đó thân vóc rất cao, vận y phục đen bước tới, dáng dấp trịnh trọng vô cùng, nhưng bước đi rất êm, như bước đi trên nhung lụa, chẳng gây một tiếng động khẽ.

Đứng xa mà nhìn, hẳn phải nhận ra y có vẻ anh tuấn, nhưng nhìn tận mặt thì ai cũng phải hãi hùng. Gương mặt đen như sơn, đôi xương gò má nhô cao, một gương mặt mang vô số vết sẹo đao kiếm, y cười, miệng bành ra, môi và nướu đỏ như máu.

Ngân Hoa Nương nhìn y, cười tươi như thường, chẳng chút kinh hãi:

- Một con người khô khan anh dũng như vậy, đâu có thể uống trà! Phải đãi rượu mới được, mà một loại rượu quý mới xứng đáng! Trên đời này, có hai vật dành cho anh hùng là tuyệt sắc và mỹ tửu!

Hắc Báo Tàn Bưu bật cười ha hả.

Một người khác cười vang tiếp nói:

- Khá lắm! Nàng ấy xem ra cũng biết điều đó! Chúng ta phải uống với nàng mấy chén mới được!

Ba người kia đồng bước tới.

Một người cao và mập, mặt bự thịt, một người ốm tong teo, mặt tái như xác chết, mũi mất một nửa, tai chỉ còn một vành.

Người cuối cùng thì chẳng có gì đặc biệt, nhưng dáng đi thì xiêu vẹo, đôi tay không ngừng rung, tuy vậy vẫn đáng sợ như những người kia.

Kim Yến Tử biến sắc, mặt xanh dờn.

Nhưng bên dưới, Ngân Hoa Nương vẫn cười nói như thường, đảo mắt hết nhìn người này đến người khác, thần nhiên mà nhìn, như nhìn người thân thích.

Người mặt thịt vận áo màu hồng bật cười ha hả:

- Hồng Hổ Triệu Cương này đi suốt từ Bắc đến Nam, chưa từng thấy một nữ nhân nào bạo dạn như nàng này! Ta hận không thể nuốt trứng nàng ngay!

Người cuối cùng vận áo trắng cười to:

- Cô nương đừng sợ! Lão ấy nói nghe rợn như thế nhưng cái tâm thì rất tốt!

Y không thốt tay còn rung, y thốt, tay còn rung hơn.

Hồng Hổ Triệu Cương gật gù:

- Bạch Xà Lang Quân nói đúng đấy! Mặt ta không đẹp nhưng lòng ta đẹp! Mặt người đẹp song lòng người sao đẹp bằng lòng ta! Gái nào bị người ôm ấp một đêm thôi thì cảm như phải liệt giường ba ngày đêm liền!

Họ cười nói oang oang nham nhở, toàn là những lời làm đỏ mặt bất cứ nữ nhân nào, liêm sỉ hay vô sỉ cũng thế!

Có điều đáng chú ý là họ không tỏ vẻ nghi ngờ Ngân Hoa Nương có mưu đồ gì hãm hại họ.

Chỉ có người mất nửa mũi, vận áo màu tro, tuyệt nhiên không nhìn Ngân Hoa Nương nửa ánh mắt, chừng như nàng không gây nổi hứng thú nơi y.

Khi y đi qua ngang Ngân Hoa Nương, bất thành linh, y đưa tay chụp cổ tay nàng, bóp mạnh.

Ngân Hoa Nương đau quá, suýt rớt lệ, la lên:

- Oái! Ta tưởng người là người tốt! Không ngờ người căn trộm như chó! Chó trước khi cắn còn sủa, sao người chẳng sủa?

Người đó lạnh lùng đáp:

- Chó cắn thì sủa, còn lang thì im lặng mà cắn!

Ngân Hoa Nương cười lớn:

- Người là lang?

Người đó đáp:

- Khôi Lang! Vào đến phòng rồi, cả bốn người nhào lên giường, chụp gối kéo chăn mà ngấm, mà hôn, mà ngủ. Rồi họ bật cười vang, cùng kêu lên:

- Thơm! Thơm vô cùng! Nàng ử cái thứ hương gì mà gửi vào bất ngựa ngứa quá!

Chính Hồng Hổ Triệu Cương gửi bằng thích. Y rà rà chiếc mũi khắp giường, mũi hít thí như gió luân khe cửa nghe vo vo!

Khôi Lang cười lạnh:

- Lão nhị đừng quên mục đích của cuộc xuất hành này đấy!

Ngân Hoa Nương cười duyên:

- Vô luận là các vị đến đây với mục đích gì, trước hết phải uống mấy chén rượu với tôi mới được! Uống mấy chén có quan hệ gì chứ? Tưởng các vị không từ chối!

Nàng lấy bốn chén lớn, đặt vào mâm, rót đầy rượu mang đến.

Bạch Xà Lang Quân bật cười khanh khách:

- Tay ngọc rót rượu, thời thường thì rượu phải có độc vậy, có đúng không cô nương?

Bỗng Hồng Hổ Triệu Cương ngồi bật dậy, đưa tay vuốt ve tay Ngân Hoa Nương rồi cười lớn:

- Trắng quá! Mịn màng quá! Tay này mà rót rượu, dù có độc ta cũng uống, uống như thường!

Y chụp một chén rượu uống ngay.

Hắc Báo Tàn Bưu trường mắt nhìn, một lúc lâu, chẳng thấy điểm gì chứng tỏ Hồng Hồ Triệu Cương trúng độc, y đắc ý cao giọng:

- Trước mặt chúng ta mà giám hạ độc, quả thật nàng phải to gan lắm! Nếu không thì cũng là ngu lắm!

Y nốc một chén rượu như Hồng Hồ Triệu Cương.

Mai Tứ Mãng day qua Kim Yên Tử thấp giọng hỏi:

- Cô nương nghĩ trong rượu có độc chăng?

Kim Yên Tử đáp:

- Đại khái thì không có độc đâu!

Nàng hừ một tiếng, tiếp:

- Đáng lẽ, nghĩa muội tôi phải hạ độc!

Mai Tứ Mãng cười nhẹ:

- Nếu làm như cô nương tưởng là sai rồi! Hạ độc trong rượu thì rất dễ bị đối phương phát hiện! Vả lại. Làm như vậy là mạo hiểm, tại hạ chắc chắn lệnh muội không ngu như thế đâu!

Kim Yên Tử thở dài:

- Nếu vậy, hắn nàng có biện pháp gì đó!

Mai Tứ Mãng gật đầu:

- Theo tại hạ nhận xét thì lệnh muội có thủ đoạn hơn cô nương nhiều! Có lẽ còn hơn tại hạ nữa đấy! Chắc là đêm nay chúng t không cần phải xuất thủ đấy cô nương ạ!

Ngân Hoa Nương mang mâm rượu đến trước mặt Bạch Xà Lang Quân hỏi:

- Công tử có chê rượu của tôi không?

Bạch Xà Lang Quân cười khanh khách:

- Cô nương muốn cho tại hạ uống rượu, ít nhất cũng phải cho món gì nhắm nháp chứ?

Ngân Hoa Nương hỏi:

- Công tử muốn dùng món gì?

Bạch Xà Lang Quân cười bí mật:

- Anh em tại hạ từ xa đến đây, vì món gì, cô nương không biết sao?

Ngân Hoa Nương điềm nhiên:

- Món đó không ngọt bùi, không mặn, không béo, dùng làm món nhắm thế nào được?

Bạch Xà Lang Quân mỉm cười:

- Cần gì phải ngọt bùi mặn béo? Bọn tại hạ có ăn đâu? Tại hạ chỉ nhìn qua thôi!

Nhìn thấy món đó rồi, tại hạ xin uống luôn ba chén, chẳng biết cô nương có bằng lòng cho xem chẳng?

Ngân Hoa Nương gật đầu:

- Nếu công tử muốn thấy, tự nhiên tôi phải trình ra, khi nào tôi lại dám chẳng vâng?

Đột nhiên, nàng vén bức màn treo gần giường, tất cả bốn người cùng trở mắt nhìn bên trong bức màn, châu ngọc ánh ngời, nhiều trên chỗ tường của bọn Tứ Ác Thủ.

Bạch Xà Lang Quân càng rung tay hơn.

Hồng Hổ Triệu Cương đưa tay bốc một nắm hạt châu, cười lớn:

- Nhiều! Nhiều quá! Làm xong cái nghiệp vụ này, chúng ta có thể giải nghệ, hưởng thụ suốt đời cũng còn thừa!

Bạch Xà Lang Quân cười híp mắt:

- Rất tiếc! Châu ngọc này là vật có chủ! Muốn hưởng thụ, chúng ta cần phải có sự đồng ý của cô nương này chứ?

Hồng Hổ Triệu Cương hét lớn:

- Bất cứ nằng bằng lòng hay không, ta cũng mang đi hết!

Ngân Hoa Nương cười:

- Các vị cứ mang đi! Tôi biết thế nào các vị cũng đến nên chuẩn bị sẵn chờ các vị đấy!

Hồng Hổ Triệu Cương bật cười ha hả:

- Thông minh đó, cô bé!

Ngân Hoa Nương thản nhiên:

- Chẳng những tôi bằng lòng hiến cho các vị số châu báu đó mà tôi còn hiến cho các vị một vật báu vô giá nữa!

Hồng Hổ Triệu Cương trừng mắt:

- Vật báu đó ở đâu?

Ngân Hoa Nương cười nhẹ:

- Tôi nói thế, các vị không hiểu kịp à?

Nàng giật đứt khuy áo, chiếc áo tuột xuống, bày ra một pho tượng thiên nhiên, bất quá chỉ có một lượt sa mỏng bó lấy thân hình nàng.

Không một đường cong nào không tuyệt diệu, không một bộ phận nào không hấp dẫn tột độ.

Tám con mắt như vượt khỏi tròng để biến thành tám ánh lửa chiếu vào pho tượng thiên nhiên đó, đi từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu...

Hồng Hổ Triệu Cương đói hơn hết, nuốt nước bọt ừng ực.

Bạch Xà Lang Quân không rung hai tay mà lại rung trọn thân hình, y lí nhí:

- Cô nương...hiển luôn...?

Ngân Hoa Nương gật đầu:

- Trai lớn lên, trai nào chẳng đa tình? Gái lớn lên, gái nào chẳng động xuân tình? Gái lớn lên không xem châu ngọc là quý, gái chỉ xem trai thích hợp là quý hơn mọi châu báu trên đời! Người ta không tự tử vì châu ngọc, người ta dám chết vì tình!...

Nàng vuốt tay từ ngực xuống háng, xuống đùi, hỏi:

- Các vị xem tôi có phải là gái lớn lên chẳng? Tôi có là con trẻ nữa đâu!

Hồng Hổ Triệu Cương hét lên:

- Đúng! Đúng! Người là gái lớn lên, tràn trề nhựa sống, hừng hực xuân tình!

Bỗng, Hắc Báo Tồn Bưu cao giọng:

- Người có thân hình hấp dẫn như vậy, muốn tìm bao nhiêu trai mà chẳng có?

Tại sao người lại tìm bọn ta, người định giở trò quỷ gì ấy chứ?

Ngân Hoa Nương cười nhạt:

- Đành rằng các vị không là mỹ nam tử, nhưng các vị là đại anh hùng. Có thiếu nữ nào không thích anh hùng? Tôi...

Nàng có vẻ thẹn, cúi đầu một chút, cười duyên tiếp:

- Tôi chỉ thích anh hùng thôi!

Hồng Hổ Triệu Cương bật cười hắc hắc:

- Người nói đúng đấy! Chỉ có anh hùng mới sánh với người! Chứ cái bọn nam nhân thông thường thì liếm chân người cũng không xứng đáng, hòng gì được người lưu ý đến!

Đột nhiên, Ngân Hoa Nương thở dài:

- Tuy vậy, có một điều rất khó khăn cho tôi!

Hồng Hổ trừng mắt:

- Điều gì?

Ngân Hoa Nương đảo mắt tình tứ nhìn khắp bốn người, đoạn thốt:

- Châu ngọc có thể chia ra bốn phần đồng đều, còn tôi chỉ có một thân...

Hồng Hổ Triệu Cương lại hét to:

- Trong bọn, chỉ có ta là chưa vợ, người phải thuộc về ta chẳng phải chia chác ra mấy phần cả, trọn vẹn về ta là cái chắc!

Ngân Hoa Nương gật đầu:

- Được làm vợ Triệu công tử thật phúc hạnh cho tôi biết bao! Bất quá...

Nàng kín đáo liếc sang Hắc Báo Tàn Bư.

Hắc Báo Tàn Bư cao giọng:

- Triệu lão nhị! Châu ngọc tôi nhường cho lão nhị cả đó, tôi chỉ nhận phần nàng thôi!

Hồng Hổ Triệu Cương bật cười cuồng dại:

- Giả như ta không bằng lòng! Người định lấy cái vai đại ca bức hiếp ta à? Phải biết, nếu ta không nhường thì thân phận đại ca là của ta mới đúng đó!

Hắc Báo Tàn Bư sôi giận:

- Người không phục?

Hồng Hổ Triệu Cương cười lớn:

- Ta phục người? Người có gì đáng cho ta phục?

Ngân Hoa Nương cười khổ:

- Nếu vì tôi mà hai vị mất hòa khí thì tôi đắc tội với hai vị biết bao!

Bạch Xà Lang Quân cười vang:

- Nàng ấy nói đúng đó! Đại ca và nhị ca đừng tranh chấp với nhau nữa, người ngoài sẽ cười chúng ta đó! Hãy để nàng tự chọn ai trong bốn chúng ta, tùy theo cái thích của nàng!

Y cho rằng, trong bốn người, chỉ có y là đẹp trai nhất, y chắc thế nào nàng cũng chọn y nên đưa ra giải pháp đó.

Hồng Hổ Triệu Cương bỗng reo lên:

- Hay! Cách đó hay!

Y tiếp:

- Chọn ta đi, ta nhất định yêu người suốt đời, chẳng bao giờ phụ phàng người!

Ngân Hoa Nương cúi đầu cắn môi, mắt hết liếc người này đến người kia.

Hắc Báo Tàn Bưu vỗ ngực ình ịch:

- Người thích ai, cứ nói! Đừng sợ chi hết!

Hồng Hổ Triệu Cương lập tức hét lên:

- Giả như người chọn ta, người cứ nói, cứ mạnh dạn nói đừng sợ chi cả! Cái bọn này, nếu có ai động đến chân lông, ta bóp nát kẻ đó ngay!

Ai cũng nghĩ là Ngân Hoa Nương sẽ chọn mình, bởi ai cũng tưởng rằng mình trên hơn tất cả.

Làm cho một người mê mệt mình không phải là dễ cho phần đông thiếu nữ, huống hồ làm cho nhiều người mê mệt? Tất cả những người hiện diện mê mệt đến độ phải tranh chấp?

Mai Tứ Măng thở dài, không tưởng nổi là Kim Yến Tử có một người em gái lợi hại đến như vậy.

Y cười thầm, thốt khê bên tai Kim Yến Tử:

- Nếu tại hạ chưa luống tuổi, hẳn cũng phải xuống dự cuộc thi rồi...

25. HẮN CÓ DỤNG TÂM

Ngân Hoa Nương đảo mắt nhìn người này đến người kia, bất chợt buông tiếng thở dài :

- Các vị đều là bậc anh hùng cả! Tôi không làm sao dứt khoát được sự chọn lựa! Nghĩ mãi, tôi chỉ thấy có một biện pháp này...

Bọn Tứ Ác Thú đồng thanh hỏi gấp :

- Biện pháp như thế nào?

Ngân Hoa Nương nghiêm giọng :

- Phàm nữ nhân, hẳn phải yếu đuối, hy vọng được bảo vệ chu đáo. Cho nên, bất cứ nữ nhân nào cũng muốn có một người chồng có vũ công cao...

Khôi Lang thoáng biến sắc.

Ngân Hoa Nương không cho y nói gì, tiếp liền :

- Nếu bốn vị động thủ, tất có vị thọ thương, mà vô luận là ai thọ thương, tôi cũng đau lòng...

Hồng Hổ Triệu Cương cau mày :

- Nếu không động thủ thì làm sao biết cao thấp, biết ai hơn ai kém? Ta thấy cần phải động thủ! Không còn cách nào khác hơn là động thủ!

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Tôi mong thấy được mỗi người biểu lộ một môn công, qua môn công đó tôi cũng có thể hiểu ai hơn, ai kém! Biểu lộ một môn công, các vị khỏi phải động thủ với nhau, tránh gây tổn thương cho nhau, tiện biết bao!

Hồng Hổ Triệu Cương bật cười ha hả :

- Hay! Không ngờ người có chủ ý sáng suốt như thế!

Bên trên tiểu lâu, Kim Yến Tử hỏi nhỏ bên tai Mai Tứ Măng :

- Chủ ý gì chứ?

Mai Tứ Mảng mỉm cười :

- Dẫn dụ cho bốn người tương tàn tương sát lẫn nhau chứ còn chú ý gì?

Kim Yến Tử hừ một tiếng :

- Nếu vậy tại sao nghĩa muội lại không để cho chúng động thủ?

Mai Tứ Mảng vẫn cười :

- Chính chỗ đó mới làm nổi bật sự thông minh của lệnh muội! Gã Khôi Lang đã sanh nghi rồi, nếu lệnh muội chấp thuận cho chúng động thủ với nhau, thì gã sẽ ngăn trở, gã sẽ nói toạc mưu mô của lệnh muội, thế thì nguy mất!

Kim Yến Tử cau mày :

- Nhưng nếu cả bốn người cùng động thủ với nhau, có chi đâu là tương tàn tương sát? Bất quá họ tranh hơn kém với nhau. Phân định cao thấp với nhau thôi, chứ làm gì quá đáng với nhau?

Mai Tứ Mảng cười nhẹ :

- Lệnh muội đã ước đoán sự tình kỹ lắm! Biết rõ bọn đó tuy là anh em với nhau, song chẳng ai chịu phục ai, chẳng ai chịu nhận mình thua kém ai, thoát đầu thì chúng còn nương tay nhau, dần dần chúng sinh tài quyết chiến, rồi từ chỗ quyết chiến đi đến tử chiến. Nếu chúng động thủ với nhau thì cầm chắc phải có kẻ còn người mất! Dù lệnh muội vờ ngăn cản chúng động thủ với nhau, song cuối cùng rồi chúng cũng phải động thủ, cô nương cứ chờ xem!

Kim Yến Tử thở dài không nói gì nữa.

Hồng Hổ Triệu Cương phóng mình lên, vắn gân, bẻ xương kêu răng rắc, bất thành linh hét lên một tiếng, vung tay đánh một chưởng vào chiếc đòn đá gần bên cạnh y.

Tuy chiếc đòn có rỗng bụng, nhưng nếu người thường dùng búa đánh mạnh vào, vị tất đã bể?

Bàn tay Hồng Hổ Triệu Cương vừa giáng xuống, một tiếng bốp vang lên, thạch đòn vỡ ra làm bảy tám mảnh, bụi đá bốc theo gió chưởng bốc lên xoáy vùn vùn một lúc mới lắng đọng.

Ngân Hoa Nương chớp mắt kêu to :

- Trời! Triệu công tử có sức mạnh như thiên thần! Tôi nằm mộng cũng không tưởng nổi con người có thể luyện nội lực cao đến mức ấy! Có một người chồng như thế, nữ nhân còn sợ ai hiếp đáp nổi?

Hồng Hổ Triệu Cương bật cười cuồng dại :

- Ta đã biểu diễn một môn công rồi, những người khác khỏi cần biểu diễn, bởi vô ích, chắc chắn chẳng có ai hơn ta đâu!

Ngân Hoa Nương gật đầu :

- Chắc không có ai sánh kịp Triệu công tử rồi!

Nàng đáp lời Hồng Hổ song mắt lại nhìn sang Hắc Báo.

Hắc Báo Tần Bưu cười lạnh :

- Môn công đó dùng bữa củi đốn cây thì thật tuyệt, nhưng đem dùng vào chiến đấu thì chẳng thành trò trống chi cả!

Hồng Hổ Triệu Cương đỏ mặt, hét lên :

- Môn công của ta vô dụng, dễ thường môn công của người hữu dụng à?

Hồng Hổ Triệu Cương cười lạnh, từ từ ngồi xuống một chiếc thạch đòn khác, y ngồi một lúc, bất động.

Hồng Hổ Triệu Cương cười vang :

- Công phu gì thế? Xem như chó chổng mông xuất phân vậy!

Hắc Báo Tàn Bưu lạnh lùng :

- Đầu óc của ngươi vô dụng, chẳng lẽ mắt của ngươi cũng đui luôn?

Hồng Hồ Triệu Cương trừng mắt nhìn, y không còn cười được nữa, y nhận ra Hắc Báo Tàn Bưu càng lúc càng thấp xuống. Chiếc đòn từ từ lúc vào nền, hiện tại chỉ còn một nửa lơ lửng trên mặt đất. Môn công đó xem ra tuyệt diệu hơn cả môn công của Hồng Hồ Triệu Cương một phần.

Ngân Hoa Nương lại reo lên :

- Tàn công tử quả là tay phi phàm! Đáng mắt đại ca các vị lắm! Giả như thạch đòn chân nhọn thì bất cứ ai cũng có thể ấn lún xuống đất! Nhưng đòn bằng chân, chân lại lớn, thế mà chỉ ngồi lên một lúc, đòn lún sâu như vậy! Cái môn công này quả là hỷ hữu!

Bạch Xà Lang Quân cười khan :

- Hay quá! Hay quá! Không ngờ cách mặt mấy tháng, đại ca tiến bộ phi thường!

Hắc Báo Tàn Bưu nhónh cao đầu lên cười lớn :

- Nếu ta chẳng có vũ công tuyệt diệu thì bọn ngươi đã đè đầu cười cổ ta từ lâu!

Bỗng y biến sắc.

Chẳng rõ từ lúc nào, Khôi Lang đã đến sau lưng hắn, một thanh chủy thủ từ tay Khôi Lang cắm phập vào lưng hắn ngay tiếng cười câu nói vừa dứt.

Hắc Báo Tàn Bưu toát mồ hôi đầu, rung rung giọng :

- Lão tam! Trời! Ngươi tàn độc...

Khôi Lang lạnh lùng thốt :

- Cho ngươi biết! Võ công của lão nhị chỉ để chế cưỡi đồ vật thì võ công của ngươi cũng chẳng hữu dụng chút nào. Để cho ngươi sống, để thưởng ngươi dùng môn công đó ngồi lên đầu lên cổ thiên hạ à?

Nhìn sang Ngân Hoa Nương, y tiếp :

- Trên thế gian này, không có môn công nào hữu dụng bằng môn công giết người, cô nương có đồng ý như vậy chăng?

Hắc Báo Tàn Bưu hét lên một tiếng, toan chồm lên bóp cổ Khôi Lang, song Khôi Lang đã lùi lại xa hơn năm thước, trong lúc lùi lại, y đã nhanh nhẹn hoành tay nắm chuôi chủy thủ rút khỏi lưng Hắc Báo Tàn Bưu.

Máu theo thanh chủy thủ vọt ra liền.

Hắc Báo Tàn Bưu ngã xuống nền phòng, vĩnh viễn bất động.

Hồng Hồ Triệu Cương sôi giận, hét to :

- Dù Hắc Báo Tàn Bưu có xấu xa gì, cũng là huynh đệ của ta, sao ngươi lỡ hạ thủ?

Khôi Lang lạnh lùng :

- Giết hắn để cho ngươi lên chức đại ca, ngươi còn nói gì ta nữa chứ?

Hồng Hồ Triệu Cương sững sờ, nín lặng luôn.

Bạch Xà Lang Quân bật cười khanh khách :

- Lão tam nói đúng đấy! Không có công phu nào hữu dụng bằng công phu sát nhân, phàm người học võ phải luyện công phu đó cho tinh! Bất quá, cái công phu của tiểu đệ chẳng kém lão tam phần nào...

Y vừa nói vừa vọt mình, thanh chủy thủ trong tay y ngời lên ánh thép lạnh lùng, thanh chủy thủ đó nhắm hậu bối của Hồng Hồ Triệu Cương lao tới.

Thủ pháp, thân pháp y rất nhanh, suýt xoát với Khôi Lang, Hồng Hổ Triệu Cương xem thì ngu xuẩn nhưng y chẳng ngu xuẩn tý nào, thấy Bạch Xà Lang Quân đảo bộ hành ra sau lưng y, y hụp mình xuống ngay.

Nhưng vẫn chậm một chút, bất quá, y kịp thời tránh chủy thủ trúng chỗ nhược, chứ không tránh khỏi trọn vẹn được.

Mũi chủy thủ lệch lên vai y, Bạch Xà Lang Quân ấn mạnh tay, chủy thủ lút sâu vào da thịt y, mất luôn chuôi. Bởi cổ đâm chủy thủ lút chuôi, Bạch Xà Lang Quân không kịp rút ta về, Hồng Hổ Triệu Cương hét lên một tiếng vung tay đánh ra, chụp trúng Bạch Xà Lang Quân, kéo tới một chút, kẹp đầu y dưới nách, đoạn cười quái dị :

- Định chạy mà thoát khỏi tay ta chẳng?

Bạch Xà Lang Quân kêu lên :

- Nhị ca! Buông tiểu đệ ra đi! Tha cho tiểu đệ, nhị ca!

Hồng Hổ Triệu Cương bật cười khanh khách :

- Lòng ta thì muốn lắm, song tay ta không chịu tha, biết làm thế nào?

Y ép mạnh cánh tay vào hông, có tiếng rắc rắc vang lên, đầu Bạch Xà Lang Quân vỡ ra, tóc nhuộm máu hồng phọt ra tung tóe.

Bạch Xà Lang Quân không kịp rú lên một tiếng.

Hồng Hổ Triệu Cương mở rộng cánh tay, buông y rơi xuống thềm, y dẫy đành đạch như cá bị đập đầu rồi bất động.

Khôi Lang thở ra mấy hơi lạnh, bật cười ròn :

- Thần lực! Nhị ca quả có thần lực!

Hồng Hổ Triệu Cương hoành tay rút mũi chủy thủ, máu phun ra có vòi, máu chảy ròng xuống thân thể, nhuộm đỏ cả y phục lẫn người. Vậy mà y vẫn chẳng hề nhăn mặt, y vẫn đứng vững như thường. Y nhìn Khôi Lang, bật cười ha hả :

- Bây giờ chỉ còn có ngươi và ta, ngươi muốn gì?

Ngân Hoa Nương đã lui về một góc phòng, đứng lặng nhìn bọn Tứ Ác Thú thanh toán lẫn nhau, nàng hiểu rõ ngọn lửa bốc cháy mạnh rồi, chẳng vãn phải đổ thêm dầu.

Hồng Hổ Triệu Cương và Khôi Lang trừng mắt nhìn nhau một lúc, sau cùng, Khôi Lang bước đến một chiếc ghế cạnh bàn, ngồi xuống, rồi điểm một nụ cười :

- Ngồi đi nhị ca! Chúng ta thông thả đàm luận với nhau!

Hồng Hổ Triệu Cương cười một tiếng :

- Ngồi thì ngồi! Song ta cảnh cáo cho ngươi biết, dù ngươi giở trò quỷ gì, ta cũng chẳng sợ! Tốt hơn, ngươi nên biết thân là có lợi cho ngươi!

Y cũng kéo một chiếc ghế xa xa, đoạn ngồi xuống.

Khôi Lang cười bí hiểm :

- Một chiếc bàn có hai chiếc ghế! Ít nhất cũng phải có hai chiếc ghế mới đúng với luật đối chiếu, phải không nhị ca?

Hồng Hổ Triệu Cương chẳng hiểu y ám chỉ điều gì, song tìm hiểu để làm gì? Y mơ hồ gật đầu :

- Phải!

Khôi Lang với bình trà, rót ra hai chén, vừa rót vừa cười :

- Một bình trà rót hai chén chứ? Nhị ca thấy có đúng luật đối chiếu chẳng?

Hồng Hồ Triệu Cương bực, y hét lên :

- Nếu cứ nói nhảm mãi thì câm đi cho ta nhờ!

Khôi Lang cầm một chén, đứng lên, mang đến cho Hồng Hồ Triệu Cương, thốt :

- Nhị ca cũng như tiểu đệ, chúng ta khát! Khát thì uống! Đã có trà ngon, đang lúc khát, sao chẳng uống? Tội gì mà lại liều sống chết với nhau?

Chừng như Ngân Hoa Nương hiểu dụng ý của Khôi Lang, nàng cau mày chăm chú nhìn y.

Hồng Hồ Triệu Cương cau mày lắc đầu :

- Ta chẳng hiểu ngươi nói gì, cứ nói thẳng ra có phải đơn giản hơn không, làm gì mà cứ úp úp mở mở, quanh quẩn mãi?

Khôi Lang mỉm cười :

- Ngày xưa, Nga Hoàng và Nữ Anh là đôi chị em, cùng lấy một chồng, ngày nay chúng ta là đôi anh em, tại sao chúng ta không thể lấy chung một vợ?

Hồng Hồ Triệu Cương sôi giận :

- Cái gì thì chung chạ được chứ vợ thì nhất định không!

Khôi Lang lạnh lùng :

- Anh em chúng ta từ lúc dấn thân trên giang hồ đến nay đã gây thù kết oán với hàng ngàn hàng vạn, kẻ thù của chúng ta rải rác khắp bốn phương trời, nếu nhị ca giết tiểu đệ thì nhị ca trở thành cô độc, liệu nhị ca có thể đối đầu với tất cả cừu nhân khi thân cô thế cô chẳng? Hà huống nếu chúng ta quyết đấu với nhau thì chưa chắc gì tiểu đệ phải chết? Bởi hai lẽ đó, tiểu đệ thiết tưởng nhị ca nên ước lượng lại tình hình, đừng để điều tiếc hận xảy ra!

Hồng Hồ Triệu Cương trừng mắt nhìn Khôi Lang một lúc rồi bật cười ha hả :

- Phải đó! Hai chồng một vợ, mỗi chồng chỉ có nửa vợ, có nửa vợ còn khổ hơn chẳng có vậy chẳng? Huống chi cái nàng kia chẳng phải tay vừa, một mình ta chắc gì tri tri năng năng nổi?

Y đưa tay tiếp lấy chén trà, nâng lên, tiếp nói :

- Nào! Người anh em tốt bụng kia! Người nói được một câu rất hay! Ta kính mừng ngươi một chén trà đầy! Mừng ngươi có chủ ý tuyệt diệu!

Ngân Hoa Nương bước ra bật cười khanh khách :

- Chủ ý đó thật là tuyệt diệu, nhưng nếu Triệu công tử uống xong chum trà đó thì thật là tuyệt diệu hơn!

Hồng Hồ Triệu Cương chớp mắt, giữ nguyên chén trà lơ lửng, một lúc lâu lại đặt xuống bàn.

Y không quá ngu đến nỗi chẳng hiểu cái ý của Ngân Hoa Nương, mấy mươi năm qua trên giang hồ, việc tốt thì y chậm hiểu chứ việc xấu thì y thừa thông minh, cho nên, kẻ nào dùng ý xấu với y, y thức ngộ nhanh chóng.

Y trầm giọng lầm nhảm :

- Chén trà có gì bí ẩn?

Khôi Lang kêu lên :

- Nhị ca đừng tin lời nàng ấy mà nghi oan cho tiểu đệ! Chúng ta là anh em trong nhiều năm qua, chúng ta mãi là anh em, tuyệt đối không nên lâm kế ly gián của ngoại nhân, nhị ca!

Ngân Hoa Nương cười nhẹ :

- Nếu quả quyết như vậy, ngươi có dám uống chén trà này chẳng?

Mãi đến bây giờ, nàng mới xưng hô trắng trợn như vậy, một phần do nàng hiểu sự tình sắp kết thúc, phần khác do nàng cố ý tỏ ra nàng đứng chung với Hồng Hồ Triệu Cương một vị trí.

Nàng với tay cầm chén trà, ngón tay út lên trên mặt nước, nàng đưa chén trà đó trước mặt Khôi Lang, điểm một nụ cười bảo :

- Ta dám chắc trong trà có độc, bây giờ ta mời người, nhất định là người không uống, mà người không uống cũng phải, bởi có ai tự hạ độc mình đâu? Người không uống, ta cũng chẳng lấy làm lạ!

Hồng Hồ Triệu Cương hét lên :

- Nếu người không uống chén trà đó, ta sẽ đập vỡ sọ người cho mà xem!

Vỡ sọ rồi, còn xem gì được?

Khôi Lang biến sắc :

- Chén trà đó, khi tiểu đệ mời nhị ca thì chưa có độc, bây giờ có độc rồi, làm sao dám uống?

Ngân Hoa Nương trừng mắt :

- Người...người muốn nói là ta hạ độc trong chén trà?

Khôi Lang cao giọng :

- Chứ còn ai nữa?

Y vung tay đánh tới một quyền, Ngân Hoa Nương đảo bộ vòng ra sau ứng Hồng Hồ Triệu Cương.

Hồng Hồ quát to :

- Đúng là người hạ độc! Người còn đổ cho ai?

Y bước tới.

Khôi Lang đánh tiếp hai chưởng, chưởng kinh chạm vào mình Hồng Hồ kêu lên bình bịch như chạm vào bao cát.

Hồng Hồ Triệu Cương mặc cho y đánh, cứ bước tới, tung một quyền vào đầu y.

Đánh Hồng Hồ, Hồng Hồ không việc gì, trái lại Khôi Lang lại bị trúng một quyền ngã nhào. Hồng Hồ Triệu Cương bước tới bồi thêm một chưởng nữa, Khôi Lang vỡ sọ, tắt thở.

Hạ xong Khôi Lang, Hồng Hồ Triệu Cương bật cười vang :

- Không giỏi đánh dấm lại thích đánh dấm! Có mất mạng cũng chẳng phải sự lạ!

Ngân Hoa Nương vỗ tay reo lên :

- Triệu công tử đúng là một tay cao cường! Tôi thật khâm phục nhưng hấn đánh trúng công tử hai chưởng, công tử có sao chẳng?

Hồng Hồ Triệu Cương vỗ ngực bình bịch :

- Hấn thì làm gì nổi ta? Hấn chạm vào mình ta, chẳng khác nào hấn gãi ngứa!

Ngân Hoa Nương dịu giọng :

- Còn vết thương ở vai công tử? Máu còn chảy đấy!

Nàng bước tới, đưa tay nắn nắn vết thương, lấy ngón tay khều khều miệng vết thương, đoạn nàng hỏi :

- Có đau không?

Hồng Hồ Triệu Cương mỉm cười :

- Không đau đến chi cả! Bất quá, ngón tay người chạm nơi đó, ta thấy nhột nhột mà thôi!

Y quay người lại, hoành tay ngang qua dịch chân quanh mình Ngân Hoa Nương.

Ngân Hoa Nương nhanh chân lách mình ra ngoài, bật cười khanh khách :

- Công tử bắt được tôi, tôi mới phục là giỏi! Bắt đi!

Nàng chạy quanh phòng, Hồng Hổ Triệu Cương vừa cười sằng sặc vừa đuổi theo.

Đuổi quanh phóng mấy vòng, hắn vẫn không vợ trúng chiếc áo nàng.

Đuổi theo một lúc, Hồng Hổ Triệu Cương thấm mệt, đứng lại bên cạnh bàn, thở dốc. Y vừa thở dốc vừa cười gọi :

- Lại đây! Lại đây cho ta ôm một tý nào!

Ngân Hoa Nương cười hì hì một lúc, đoạn thở dài thốt :

- Người...ngu như con heo! Tại sao người chẳng nhận ra điều đó?

Hồng Hổ Triệu Cương trở mặt :

- Người...người nói gì?

Ngân Hoa Nương điềm nhiên :

- Ta nói người ngu như heo! Người là một con heo không hơn không kém! Vừa rồi, ta rắc thuốc độc trong vết thương của người, loại đó gặp máu là thấm nhanh làm chết người liền, không thuốc nào giải trừ được. Giả như người bất động thì còn duy trì được vài khắc thời gian, còn nếu người vọng động thì thuốc ngấm mau, người phải chết gấp. Cố ý khêu gọi cho người đuổi theo ta, người đã vận động quá nhiều rồi, bây giờ thuốc đã tán khắp cơ thể người, người sẽ chết trong phút giây này!

Nàng dừng lại rồi tiếp :

- Người không tin? Cử động thì biết!

Hồng Hổ Triệu Cương hét lên một tiếng, tung quyền đánh bay chiếc bàn, định nhảy vọt tới, nhưng chiếc bàn vừa rớt xuống nền, y cũng rớt theo luôn, bàn và xác của y cùng bật lên một tiếng ầm.

Y dẫy đành đạch một chút rồi tắt thở.

Ngân Hoa Nương thở dài :

- Ta có ý tốt bảo người đừng vọng động, người không nghe ta, bây giờ thì an giấc ngàn thu nhé!

Nàng bước ra ngoài cửa, cao giọng gọi :

- Trong này có bốn người chết, các anh em đâu, hãy vào mà lấy thầy!

Bên ngoài có bọn thuộc hạ của Tứ Ác Thú, chúng nấp trong bóng tối, khi nào chủ nhân gọi mới dám vào.

Oai lệnh của Tứ Ác Thú rất nghiêm, dù chúng nghe bên trong có tiếng động ầm ầm, biết là có sự quan trọng xảy ra, chúng nóng nảy vô cùng, muốn vào xem ngay cho biết việc gì, song chưa có lệnh gọi, chẳng một tên nào dám vào.

Bây giờ người gọi chẳng phải chủ nhân, chúng sợ hãi, chúng bất chấp nghiêm lệnh chạy tới. Từ bên ngoài cửa nhìn vào, mười tên thuộc hạ của Tứ Ác Thú trông thấy bốn xác chết, tất cả đều sững sờ, trong giây phút kinh hoàng, chưa một tên nào có phản ứng kịp thời.

Biết chúng thế nào cũng xuất thủ trả thù cho chủ nhân, Ngân Hoa Nương dụ giọng thốt :

- Tôi biết thế nào các vị cũng hạ sát tôi để phục thù cho chủ. Các vị trông thấy chủ chết như thế kia, tự nhiên phải tức uất, phải nóng nảy. Vậy thì tùy ý các vị vậy, dù các vị có xuất thủ, tôi cũng chẳng làm sao trách phiền được!

Tứ Ác Thú nào phải tay vừa? Một người có thể chống cự ngàn người, huống hồ cả bốn người cùng chung một chỗ? Mà cả bốn đầu chết! Trong khi đó, gian phòng chỉ có một thiếu nữ, mà thiếu nữ lại chẳng hề rời một lọn tóc, nhả một nếp áo, như vậy là nàng phải có bản lĩnh phi phàm mới hạ sát nổi bốn người.

Bọn thuộc hạ đó, dù muốn dù không cũng phải gồm.

Hơn nữa, thân hình nàng gần như lửa lò đỏ, hấp dẫn chúng tội đồ, làm tan tác mất cái đầu trí của chúng. Chúng nhìn nhau rồi cùng quay mình chạy đi.

Ngân Hoa Nương nhìn theo chúng thở dài, lẩm nhẩm :

- Chẳng hiểu tại sao bọn ác nhân, bọn cường đạo càng ngày càng mất can đảm!

Chừng như gan của chúng teo lại theo năm tháng trôi qua!

X Bên trên tiểu lâu, Kim Yến Tử và Mai Tứ Mãng càng giật mình sửng sốt lâu lắm. Mai Tứ Mãng cười khổ :

- Lệnh muội có thủ đoạn như vậy, cô nương còn lo ngại gì nữa? Hải Đường phu nhân lúc thiếu thời, bất quá cũng chỉ như thế thôi chứ không hơn! Mà thủ đoạn cũng cao cường đến mức độ đó thôi! Tại hạ hiểu, chẳng cần gì chúng ta tiếp trợ, lệnh muội vẫn thừa sức hạ chúng!

Kim Yến Tử muốn nói gì đó song Mai Tứ Mãng tiếp nối liền :

- Bây giờ thì cô nương có thể xuống được rồi, bây giờ thì tại hạ về phục lệnh bang chủ!

Kim Yến Tử kêu lên :

- Cát hạ không xuống đây, ngồi nghỉ một chút?

Mai Tứ Mãng lắc đầu cười khổ :

- Tại hạ dù cao niên kỷ, chung quy cũng là một nam nhân, mà một nam nhân thì tránh được lệnh muội lúc nào hay lúc ấy, mà càng tránh được thì càng hay!

Hắn đứng lên, phi thân xuống nóc nhà bên cạnh, chuyển đi thoáng chớp mắt dạng.

Kim Yến Tử thở dài.

Bên dưới, Ngân Hoa Nương bước ra, chỉ lên vọng hoa lâu, gọi :

- Còn vị quý khách nào đó? Xin xuống đây cho tôi tạ tội chậm tiếp nghinh!

Kim Yến Tử đã cử động được như thường giả thuật khinh công buông mình đáp xuống.

Ngân Hoa Nương nhận ra nàng, bất giác cũng sửng sờ.

Nhanh như chớp, nàng lướt tới vung tay tát hai cái vào mặt nàng khá mạnh.

Ngân Hoa Nương ngã nhào xuống cạnh cửa, rú lên thất thanh :

- Thơ thơ!

Kim Yến Tử cho rằng nàng đánh không được mạnh lắm, dậm chân thành thịnh rồi cười lạnh :

- Thơ thơ! Đừng gọi ta là thơ thơ nữa! Ta không đủ tư cách làm thơ thơ một người xem đồng loại thấp giá hơn một con chó! Khi cao hứng, người cũng giết ta như thường!

Ngân Hoa Nương đưa tay che mặt khóc ồ lên.

Kim Yến Tử sôi giận :

- Cười mới phải chứ? Sao lại khóc? Giết một lúc bốn mạng người, người có lý do cao hứng đấy, cười lên đi! Khóc làm gì?

Ngân Hoa Nương càng khóc lớn :

- Đại thơ cho rằng tôi giết chúng rồi cao hứng phải không? Nếu tôi không giết chúng, chúng có tha cho tôi không?

Nàng vừa khóc vừa kết tới chân Kim Yến Tử, lại gào lên :

- Thơ thơ cứ đánh tôi đi, cứ mắng tôi đi, nhưng đừng từ bỏ tôi! Nếu thơ thơ quyết liệt thì tôi đập đầu chết trước thơ thơ!

Đánh cũng rồi, mắng cũng rồi, Kim Yến Tử nghe niềm uất hận vơi đi phần lớn, lại nghe Ngân Hoa Nương nói những lời thiết tha như vậy, bất giác xúc động tâm tình, òa lên khóc, nàng dậm chân, rít lên :

- Dù rằng sự thể chẳng đáng thì đừng, ít nhất người cũng có biện pháp nào kém tàn độc hơn chứ!

Ngân Hoa Nương ôm choàng đôi chân Kim Yến Tử nức nở :

- Trong tình thế đó, tôi còn thì giờ đâu cân nhắc nữa thơ thơ? Bình sinh tôi bị người đời khinh phụ lắm, tôi phải hận! Giả như chúng đừng có thái độ quá sỗ sàng thì tôi chẳng đến nỗi tàn độc! Vả lại, chính chúng tự diệt lấy nhau cơ mà, tôi có hạ thủ đâu?

Kim Yến Tử thở dài :

- Chung quy lỗi tại ta! Nếu ta về sớm một chút...

Nàng tự quy trách nhiệm về nàng, không nở thẳng thắn với Ngân Hoa Nương, nàng cúi xuống bế Ngân Hoa Nương lên, mang vào phòng.

Bên ngoài thì Ngân Hoa Nương khóc thảm thiết, bên trong, nàng nghĩ thầm :

- Nếu có thủ đoạn một chút thì đối phó dễ dàng với nam nhân cũng như đối với nữ nhân! Thủ đoạn trước tiên là tìm hiểu được nhược điểm của con người. Nắm được nhược điểm đó, chẳng khác nào nắm sợi dây xoắn mũi thú, muốn dẫn đi đâu lại chẳng được?

X Giang hồ là nơi hung hiểm song cũng là nơi công bình nhất đối với mọi người.

Nếu là người có tài năng thì đương nhiên là có danh vọng, không áp lực nào đàn áp nổi một tài năng vượn mình. Tài năng lên là vinh diệu theo liền. Có điều, cái sự huy hoàng như ánh lửa đóm lóe lên rồi vụt tắt.

Trong ba trăm năm qua, có biết bao anh hùng hừng khởi lên rồi tàn lụi để trở về với quên lãng của thời gian.

Tuy nhiên, cũng có một số người thân chết nhưng danh còn.

Danh còn là nhờ con nhờ cháu, con cháu duy trì sự nghiệp tinh thần của tổ phụ qua bao thế hệ.

Trong số thân chết danh còn, nếu kể về đẳng phái môn bang, thì trước nhất phải đề cập đến hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang.

Về phương diện cá nhân thì có những thế gia như :

Trương Giản Trai ở kinh thành với y thuật kinh kỳ, Phích Lịch Đường tại Giang Nam với Hỏa Khí, họ Nam Cung với chưởng pháp, Thiên Ngư Đường với thủy binh và cuối cùng là họ Bành tại đất Hà Nam với đao pháp Ngũ Hổ Đoạn Môn.

Tuy nhiên, cũng có người thành danh về môn dụng độc như họ Đường tại đất Tứ Xuyên.

Con người, sự vật có thăng có trầm, có thành có bại nhưng họ Đường tại đất Tứ Xuyên hơn ba trăm năm qua có thăng có thành chứ không trầm, chưa hề bại.

Bên ngoài Du thành dựa chân núi, có một gia trang rộng lớn. Đó là Đường gia trang.

Hơn ba trăm năm qua, Đường gia trang từ một vài dãy nhà trệt đơn sơ, đã biến thành một tiểu thị trấn. Có thể bảo, người trong trang có tất cả mọi vật dùng ngay tại trang mà không cần phải mua sắm tại một phố thị nào.

Nơi đó có cả trà phường tửu phố, có hí viện, có công trường, có trường dạy văn, có sân luyện võ.

Người trong trang tự sản xuất các nhu yếu phẩm cung cấp cho người trong trang, ngoài ra còn bán đi nơi khác.

Cảnh sống trong trang rất phong phú.

Nơi đây sản xuất lụa Tứ Xuyên, nơi đây có chế tạo đủ phần sáo, bán ra cho mỹ nhân khắp nước dùng.

Rượu cất tại đây cũng thuộc loại mỹ tửu.

Nhờ tự lực cánh sinh, Đường gia trang ngày càng thịnh vượng, sống cuộc đời độc lập, không bị chi phối bởi một địa phương nào qua một nhu cầu thông thường.

Chính Ngân Hoa Nương từng hưởng dụng thừa thải gần như được ưu đãi trên cõi đời vật chất này, từng đi khắp bốn phương trời, khi bước qua ngưỡng cổng gia trang cũng phải hoa mắt lên vì khung thế giới biệt lập này.

Nàng thực sự hãi hùng trước lối thiết kế tân kỳ của Đường gia trang, nâng mức sống trang nhân lên rất cao. Nàng hãi hùng vì khâm phục chứ chẳng phải vì kinh khiếp gồm tằm hay đồ kỳ...

Nàng cũng có đến địa phương này mấy lần song chỉ ở bên ngoài trang viện, chưa bước qua ngưỡng cửa vào trong.

Bây giờ, vào tận gia trang, nàng mới thấy rõ cuộc sinh hoạt đại quy mô của gia trang, dù nàng có giàu tưởng tượng đến đâu cũng chẳng hề nghĩ nổi.

Đứng bên ngoài nhìn vào, vãn cột cờ bên trên phát phới là cờ hiệu của gia trang, đại khái chẳng có vẽ vờ gì khác lạ hơn tại tượng các trang viện của khách giang hồ có một cơ sở đồ sộ.

Bất quá, cột cổng to hơn, cột cờ sao hơn thôi.

Nhưng, vào trong rồi mới thấy cái vẽ khác biệt. Từ hệ thống đường xá, từ lối kiến trúc nhà cửa, từ cách trồng cây trồng hoa, tất cả đều khác biệt, tất cả đều gợi lên một niềm hứng thú vô biên cho tân khách viếng thăm.

Đặc biệt nhất là trong gia trang lại có một thị trấn, sinh ý phồn thịnh phi thường.

Thử hỏi, trên khắp sông hồ, có trang viện nào sánh bằng Đường gia trang?

Còn điều này khác biệt mà không nơi nào có, là ở đây, chẳng thiết lập một hệ thống canh phòng. Chừng như người trong trang cho là địa phương của họ bất khả xâm phạm, nên chẳng hề tưởng có một phút giây nào đó, có kẻ bại hoại xâm nhập, phá quấy.

Ngân Hoa Nương thở dài hỏi :

- Tất cả đều thuộc về Đường gia trang?

Kim Yến Tử cau mày :

- Người không tin?

Ngân Hoa Nương lắc đầu :

- Tin thì có tin, nhưng dù sao, tiểu muội cũng khó tránh hồ đồ!

Trên đường, có nhiều người qua lại, họ cũng có nhìn hai nàng, hoặc lâu, hoặc thoáng qua song chẳng ai hỏi một tiếng nào.

Ngân Hoa Nương càng lấy làm lạ thốt :

- Trên giang hồ, lời truyền thuyết cho rằng Thiếu Lâm Tự, Vũ Dương Sơn và Đường gia trang là cấm địa trong vũ lâm. Song chẳng biết tại hai nơi kia công cuộc bố phòng như thế nào chứ chừng như ở đây thì ai muốn vào ra cũng được như thường!

Thế thì cái lời truyền thuyết đó không đúng sự thật lắm!

Kim Yến Tử cười nhạt :

- Biết đâu sự thể đó là do chúng ta cùng đi chung?

Ngân Hoa Nương trở mắt :

- Nếu vậy, một mình tiểu muội chắc không vào lọt?

Kim Yến Tử gật đầu :

- Một người vào là có ra gặp! Hơn nữa, lúc trở ra chỉ sợ do người khiêng!

Nàng mỉm cười tiếp :

- Những người đi đường kia xem thì hòa dịu lắm đó, có phải vậy chẳng? Nhưng nếu người tỏ lộ một điều gì khác lạ, lập tức, từ nơi tay áo, một vật bay ra giết chết người liền!

Ngân Hoa Nương nghe điện lạnh truyền khắp người.

Nàng gượng cười, hỏi :

- Sao chẳng có ai ra đón chúng ta để dẫn đường? Chẳng như không có người thông báo với họ Đường?

Kim Yến Tử trầm giọng :

- Người cho rằng chẳng có ai thông báo? Tại người không hiểu phương pháp báo tin của họ đấy thôi! Nếu người không tin, cứ chờ xem, sẽ có người ra đón chúng ta bây giờ đây!

Ngân Hoa Nương thốt :

- Chủ nhân trang viện này...

Kim Yến Tử tiếp :

- Đường Vô Song cùng các con ở trong một tòa lầu phía sau. Từ nơi lầu đó, một người có thể nhìn thấy mọi sự việc xảy ra, bất cứ ở phương hướng nào. Cho nên, mình vừa qua khỏi cửa là có người thấy rồi!

Ngân Hoa Nương thở dài :

- Bời lão ấy ở nơi an toàn nên cái gan của lão ấy càng ngày càng khô mật!

Kim Yến Tử cau mày :

- Sao người biết được lão ấy càng ngày càng sợ?

Ngân Hoa Nương thấy mình lỡ lời, vội chữa :

- Tiểu muội nghe thiên hạ nói thế!

Kim Yến Tử không hỏi nữa.

Vừa lúc đó, có mấy thiếu nữ đi ngược chiều, từ xa tiến đến. Họ vận áo quá dài, hầu như quét đất.

Cùng đi trong số thiếu nữ đó, có một thiếu phụ, người không đẹp lắm, vừa nhìn thấy Kim Yến Tử, reo to lên :

- Tam tiểu đầu! Mãi đến hôm nay mới chường mặt nơi này à? Thơ thơ tưởng nhớ suýt chết được đấy!

Sau đó Ngân Hoa Nương mới biết nàng là Đường Kỳ, con gái thứ hai của Đường Vô Song.

Kim Yến Tử giải thích với nàng :

- Người có thấy làm lạ là vị thơ thơ đó luống tuổi mà chưa chồng chẳng? Thực ra, đã hứa gả hai lần rồi đấy, song gần đến ngày cưới thì vị hôn phu lại chết. Người trong trang cho rằng vì thơ thơ đó có số sát phu, từ đó nhị thơ phát thệ không bao giờ lấy chồng nữa, cam sống cái kiếp gái già!

Song phương gặp nhau, hàn huyên một lúc, Đường Kỳ hết sức tán dương nhan sắc kiều diễm của Ngân Hoa Nương.

Ngân Hoa Nương đã hiểu tại sao trong Đường gia trang lại bình lặng như vậy.

Nàng cười thầm, Đường Kỳ không có chồng cũng phải, nếu có chồng thì người chồng khổ thân với vợ là cái chắc.

Bên cạnh Đường Kỳ là người dẫu lớn của Đường Vô Song, vợ của Đường Vô, họ Lý, tên Bội Linh, mặt tròn, mắt to, tay đẹp, vẻ người rất hiền, rất thông minh.

Nàng này là mẫu người dẫu của những đại gia đình đại thế tộc.

Em gái của Đường Kỳ là Đường Lâm, dáng người ẻo lả, có đôi mắt đen, ánh mắt trầm trầm như chứa đựng một niềm sầu uất nặng nề.

Ngân Hoa Nương biết rõ, ba nàng này là những nhân vật trọng yếu trong gia đình họ Đường.

Còn những người kia như biểu thơ, biểu muội, tam cô, tam tẩu và một số người thân thích xa gần, không đáng cho nàng lưu ý đến.

Họ đi hết con đường lớn, đến con đường nhỏ và một khu rừng, rừng không lớn lắm, cây không dày, sau mấy hàng cây, ẩn ước thấy mái nhà, tường sơn đỏ, phản chiếu lá cây xanh, lợp ngói xám.

Nơi đó là gia cư họ Đường.

Đường Kỳ đã nhặt đầy một bao khăn những mảnh giấy có chữ, những vỏ trái cây.

Về đến khu rừng, nàng bước đến bờ suối, rửa tay rồi cười thốt :

- Ông già có lẽ đang nghỉ trưa, chúng ta không vội ra mắt sớm. Bây giờ chúng ta đi thẳng đến phòng của đại tẩu đi, tôi biết nơi đó còn mấy hũ Mai Quế Lộ, có thể dùng tạm giải khát được.

Lý Bội Linh mỉm cười :

- Đường nhị, cô đúng là một nữ ma vương! Nhà người có chi, nhị cô đều biết rõ!

Lợi hại thật!

Đường Kỳ bật cười khanh khách :

- Tôi chẳng có tài gì, bất quá, tôi vô tình trong thấy vậy thôi! Nếu không thừa dịp có khách phương xa đến đây mà nốc hết cho rồi, đại ca trở về, người cũng nốc hết! Chúng ta lại phải nhịn thêm!

Cả bọn cười vang.

Thành thực mà nói, ở đây, ai cũng đón Kim Yến Tử hết sức nồng hậu. Nàng rất được lòng cả nhà!

X Mới lạ sau quen, Ngân Hoa Nương và người nhà họ Đường thân nhau gấp.

Ngân Hoa Nương chọn mấy món châu ngọc biếu mỗi người một vài món. Của mọn cũng có thể gây cảm tình, hướng chi của quý?

Ngân Hoa Nương rồi cũng được xem trọng như Kim Yến Tử như người quen biết từ lâu.

Có một điều Ngân Hoa Nương biết chắc là Đường Vô Song không nhận nàng là một trong bọn Quỳnh Hoa tam nương tử, nàng tin tưởng với lối phục sức của ba chị em nàng, dù cho ai có gặp qua họ một vài lần cũng không thể nào nhớ được.

Nàng gặp hầu hết những người trong họ Đường, trừ một người, người đó là nhị công tử Đường Ngọc.

Nàng cũng chẳng nghe ai đề cập đến vị công tử đó.

Thế Đường Ngọc đâu?

Ngân Hoa Nương cũng có đi khắp nơi trong trang, trừ một nơi, mỗi lần nàng đến gần là có người ngăn trở khuyên ngăn nàng trở lại.

Nơi đó là một cái động nhỏ phía sau núi.

Sau này nàng mới biết được, nơi đó dành cho họ Đường luyện độc, một nơi nguy hiểm, bất cứ ai nếu không có lệnh cũng chẳng được vào.

Chiều lại, dĩ nhiên có tiệc tiếp tân.

Tất cả đều uống rượu, riêng Ngân Hoa Nương, bất quá nàng chỉ nhấp nháp cửa đủ ướt môi cho lấy lệ mà thôi.

Nàng không uống vì nào phải nàng đến Đường gia trang vì tìm rượu mà uống?

Đường Lâm cũng uống rất ít, cũng như Ngân Hoa Nương.

Đường Kỳ vụt hỏi Kim Yến Tử :

- Tam liễu đầu năm nay được bao nhiêu tuổi rồi?

Kim Yến Tử bật cười khanh khách :

- Nhị thơ hỏi để làm gì? Định giành chén rượu mai dong đấy phải không? Hay lại yêu tôi mất rồi? Rất tiếc, nhị thơ là nữ nhân, nếu không thì tôi ưng ngay!

Đường Kỳ nốc cạn chén rượu hỏi :

- Ta biết, Tam liễu đầu sanh vào tháng ba và chừng như đã được hai mươi tuổi rồi, có đúng vậy chăng?

26. Đi Tìm Bí Mật

Kim Yến Tử gật đầu :

- Đúng! Hai mươi tuổi rồi đại thơ!

Đường Kỳ tiếp :

- Một nữ nhân hai mươi tuổi đầu chẳng khác nào một quả pháo đang châm ngòi! Nguy! Nguy mọi mặt! Nguy cho người! Nguy luôn cho mọi người!

Kim Yến Tử thoáng đỏ mặt :

- Nhị thơ nên lo cho mình trước đi, khi nào tiểu muội tới tuổi của nhị thơ sẽ hay!

Đường Kỳ rót một chén rượu, uống cạn, thở dài :

- Như ngu thơ còn cái chi nữa mà luận bàn? Qua hết rồi! Tất cả đều qua theo thời xuân mộng! Giờ đây chỉ là một vật chờ đúng dịp là vứt bỏ ngoài thời gian! Chứ Yến muội thì khác! Yến muội phải có chồng! Đờng bao giờ noi gương theo ngu thơ, khi đến tuổi của ngu thơ thì phải khóc cho tịch mịch đấy! Không có cảnh tịch mịch nào khó chịu bằng cảnh tịch mịch của một cô gái già!

Kim Yến Tử bắt giắc sa sầm gương mặt, tuy nhiên, nàng lấy lại bình thường, gượng điểm một nụ cười :

- Hôm nay nhị thơ lại dốc bầu tâm sự đây! Nghe sao buồn quá nhị thơ ạ!

Đường Kỳ lại nâng chén rượu lên :

- Trước mặt các người, Đường Kỳ này còn dấu diếm điều gì? Bởi, có phải tôi thích ở vậy suốt đời đâu! Tôi vẫn muốn là muốn... trước kia, chứ bây giờ, thì tìm... tìm đâu có một người ưng thuận một gái già? Người mình muốn, người ta lại chẳng muốn mình! Kẻ muốn mình, mình lại chẳng muốn người ta! Cao không với tới, thấp chẳng màng nhìn...

Nàng uống cạn chén nữa, rượu rót vào yết hầu nghe như tức tưởi nghẹn ngào, rượu cuốn vào lòng, dòng lệ sắp trào ra...

Lý Bội Linh cười lớn :

- Nhị cô nói đúng đấy! Đã đến lúc Yến muội lấy chồng rồi đó! Chẳng hay, Yến muội đã có ý trung nhân chưa? Chừng như Thần Đào công tử...

Kim Yến Tử kêu lên :

- Các vị đừng nhắc đến hần! Nghe ai nhắc đến hần là tôi lợm giọng ngay! Cái hứng rượu đang lên đã tan biến rồi đây!

Lý Bội Linh trở mặt :

- Đã chán nhau rồi chẳng? Hoặc giả mắt xanh đã để ý đến một kỳ nam tử nào khác?

Kim Yến Tử ửng hồng đôi má, cười duyên :

- Làm gì có việc đó, đại tẩu!

Đường Kỳ cao giọng :

- Ngu thơ biết! Yển muội đã chọn được người yêu rồi! Về cái việc đó, Yển muội đừng mong dấu ai được lâu, thà cứ nói thẳng ra cho mỗi người nghe một chút cho có vẻ thành thật hơn! Nói đi Yển muội! Nào, Yển muội yêu ai? Chàng thanh niên nào có điểm phúc được mắt xanh để ý đến? Dấu mãi thì có chết với ngu thơ đấy!

Nàng đưa tay bẹo má Kim Yển Tử.

Kim Yển Tử vừa cười ha hả, vừa đứng nhanh lên, chạy ra phía sau lưng Đường Lâm hỏi :

- Tứ muội cũng lớn rồi, sao các vị chẳng hỏi tứ muội xem, con tim đó đã in bóng chàng nam mỹ tử nào mà cứ hỏi tôi mãi thế?

Đường Lâm đứng vụt lên, lạnh thốt :

- Tôi chẳng trêu các người, các người hãy để cho tôi yên!

Buông xong câu nói, nàng thoát đi liền.

Kim Yển Tử giật mình :

- Tứ muội sao thế? Dễ giận dữ vậy à?

Đường Kỳ khoát tay :

- Mặc nó! Mấy lúc sau này nó cứ như vậy luôn, chẳng ai hiểu nó có tâm sự gì!

Lý Bội Linh cười dịu :

- Nữ nhân nào đến tuổi đó cũng thế cả! Giữa cơn biến đổi từ giai đoạn ấu tri qua giai đoạn trưởng thành, nàng nào lại chẳng có ít nhiều tâm sự? Để tôi bước theo tứ cô xem có gì đến đổi chẳng?

Ngân Hoa Nương chớp mắt, cũng đứng lên, điểm một nụ cười thốt :

- Đại tẩu chờ chút! Cho tôi cùng đi với!

Lý Bội Linh dừng lại, suy nghĩ một chút :

- Thôi! Ngu thơ khỏi đi! Để một mình hiền muội đi thì tiện hơn! Đồng lứa tuổi với nhau, dễ thông cảm nhau, nhưng nói chuyện một chút rồi đưa nhau trở lại đây nhé! Ngu thơ sắp dọn một món ăn hạp khẩu lắm, đừng bắt mọi người chờ lâu, nguội lạnh mất!

X Đường Lâm ra đến bên ngoài, dừng chân dưới tàng cây quế, cây đang đầy hoa, hương hoa lan rộng trong không gian, bát ngát.

Thấy Đường Lâm rồi, Ngân Hoa Nương không vội bước.

Nhìn Đường Lâm đứng im lìm dưới tàng cây, như mơ màng đến tận phương trời nào, Ngân Hoa Nương nghe lòng mình man mác mông lung :

- Nhân sanh! Kiếp nhân anh còn gì thích thú? Vầng trăng kia sáng để làm gì?

Hoa quế kia thơm để làm gì? Trăng càng sáng, hoa càng thơm, trăng và hoa càng tăng gia cái cảnh tịch mịch của cõi lòng cô đơn trống trải lạnh lùng!

Nàng biết rõ, Đường Lâm đang nặng lòng suy tư, không thích nói năng, cho nên nàng vờ tự thốt nhưng cũng cố ý cho Đường Lâm nghe, hòng thử Đường Lâm.

Ngân Hoa Nương nói đúng tâm lý của Đường Lâm, Đường Lâm đang u sầu về số phận, ngậm ngùi nghĩ đến cảnh tịch mịch của những ngày qua và có thể là mãi mãi...

Bất giác nàng quay đầu lại, nhìn sững Ngân Hoa Nương một lúc lâu cất giọng u buồn thốt :

- Thơ thơ mà cũng thở than nữa sao? Người như thơ thơ, muốn đi đâu là đi, muốn ở đâu là ở, muốn làm gì là làm, thông dong tự tại, làm gì có tịch mịch đến nỗi phải oán hờn? Cái tịch mịch chỉ để dành cho những con chim lồng cá chậu, những con chim con cá đó mới thâm thía cái tịch mịch đến tận cùng!

Ngân Hoa Nương thở dài :

- Hiền muội tuổi còn nhỏ, làm sao biết hết được tịch mịch là như thế nào mà luận về tịch mịch? Có những kẻ thường ngày cười cười, nói nói, quây quần tụ hội cùng bạn bè, nhưng trong tâm lại thấy mình quá đơn độc, cái nhộn nhằng bên ngoài không xoa dịu được cái tịch mịch bên trong! Có những kẻ suốt đời một bóng một hình, bạn cùng cây cỏ, gió trăng, sông núi, nhìn mây bay, nghe chim hót, nhìn vào ai lại chẳng cho những kẻ đó quá tịch mịch? Nhưng không, những kẻ đó lại cảm thấy cái hứng rất rào! Còn như ngồi mơ màng, đứng băng khuâng, thần hồn dật dờ cũng chưa hẳn là tịch mịch, bởi chỉ nhớ đến một bóng hình xa xôi nào đó, biết rằng bóng hình kia vẫn tưởng vọng đến mình thì sao gọi là tịch mịch? Con người thực sự tịch mịch là chẳng có kỷ niệm, chẳng có dĩ vãng, chẳng tin ở hiện tại, chẳng mong vọng đến tương lai. Không rõ hiền muội có đồng quan niệm với ngu thơ chăng?

Đường Lâm trầm ngâm một lúc lâu rồi gật đầu :

- Phải! Chỉ có những người biết qua tư vị của tịch mịch mới bình luận xác đáng như vậy! Nhưng...khi mình tưởng đến một người nơi phương xa, làm thế nào biết được người đó cũng tưởng nhớ đến mình?

Ngân Hoa Nương lắc đầu :

- Ngu thơ chịu thôi! Có ai hiểu được tâm tư của người ngoại vực dậm? Cho nên, con người phải khổ qua mỗi độ nhớ nhung, niềm hoài nghi nan giải tỏa...

Đường Lâm cúi đầu buồn rười rượi :

- Phải! Đó là niềm thống khổ lớn lao nhất của con người!

Ngân Hoa Nương tiếp :

- Cách nay đã lâu, lâu lắm, ngu thơ có yêu một chàng trai, hẵn tên Trịnh Tam Lang, ngu thơ chỉ thấy hẵn có một lần rồi từ đó không làm sao quên được hẵn, hình bóng của hẵn khắc sâu nơi tâm khảm ngu thơ, ngu thơ mang chứng tương tư, chứng ngày càng nặng! Nhưng, hẵn... nào hẵn có biết đâu? Có thể là hẵn chẳng nhìn qua ngu thơ một lần nào, có thể là hẵn không thể biết tên họ của ngu thơ...

Nàng hiểu rõ, muốn cho một thiếu nữ thổ lộ tâm tình thì trước tiên nàng phải nói rõ tâm tình của mình cho thiếu nữ nghe. Thiếu nữ nghe xong sẽ tự cởi mở cõi lòng mà tuôn ra những gì u uẩn chứa chất lâu ngày.

Nàng có tâm sự thực tình hay không tâm sự, điều đó có can hệ gì? Cứ bịa ra một mẩu chuyện, đặt cho nhân vật tưởng tượng đó một cái tên, là chuyện bịa thành chuyện thật ngay.

Nhưng phải làm sao cho đối tượng hiểu là chuyện đó đã qua rồi, chuyện đó đã chìm trong quên lãng, bởi chỉ có những chuyện đã qua mới cung cấp cho mình những kinh nghiệm, mình thuật lại với đầy đủ những kinh nghiệm, đối tượng mới trọn vẹn đặt niềm tin nơi mình mà tiết lộ dần dần những uẩn tình u uất.

Quả nhiên, Đường Lâm xúc động mạnh, thân hình rung rung từng cơn, lâu lắm nàng cất tiếng :

- Chắc thơ thơ đã đi nhiều?

Ngân Hoa Nương gật đầu :

- Đủ mọi giới, đủ mọi lứa tuổi, thân có, sơ có, thành thật có, giả dối có!

Đường Lâm cúi đầu, chùng như nàng đang dàn xếp một sự mâu thuẫn bên trong lòng, cái mâu thuẫn giữa nên và không nên tiếp tục câu chuyện.

Lâu lắm, nàng ngẩng đầu lên, hỏi :

- Thơ thơ có biết một người tên...

Ngân Hoa Nương điềm nhiên :

- Tên chi hiền muội?

Đường Lâm đáp :

- Du Bội Ngọc!

Du Bội Ngọc!

Ngân Hoa Nương tưởng tai mình nghe tiếng sét, chân như dẫm lên đồng than hồng, nếu không là tay già dận thì nàng đã nhảy dựng lên rồi, cổ lấy về thản nhiên, hỏi :

- Hiền muội không hề rời trang viện, tại sao lại biết Du Bội Ngọc?

Đường Lâm đáp :

- Cách đây mấy hôm, hần có đến Đường gia trang!

Ngân Hoa Nương lần này mắt bình tĩnh kêu lên :

- Hần đến đây cách mấy hôm?

Đường Lâm cảm mạnh vào môi :

- Hần đến đây tìm gia phụ! Hôm đó, đại tẩu và đại thê xuất ngoại tiễn đại ca, chỉ có mỗi một mình tôi ở nhà. Hần cùng gia phụ đàm đạo rất lâu. Bỗng, gia phụ có việc phải ra đi gấp, chừng như đi tìm hộ cho hần một người. Gia phụ bảo tôi vào tiếp hần trong khi người vắng mặt...

Dưới ánh trăng, gương mặt nàng ửng đỏ, đôi mắt nàng chớp sáng ngời.

Ngân Hoa Nương bình tĩnh chờ nghe, không hỏi chặn.

Nàng dừng lại một lúc lâu rồi tiếp :

- Bình sanh, tôi không thích đối thoại với người lạ, nhưng không rõ tại sao, tôi lại thích nghe hần nói, thích nhìn hần cười, thích mọi cử động nơi hần! Hần nói gì tôi cũng đều biểu lộ đồng tình với hần cả, chừng như hần bị thương nặng song tuyệt nhiên hần chẳng hề để lộ vẻ thống khổ. Hần không muốn tôi phải khó chịu về hần.

Hần tế nhị quá! Hần biết tưởng nghĩ đến người trước khi nghĩ đến hần!

Nàng nói, mê men mà nói như đang nằm mộng.

Ngân Hoa Nương muốn bình tĩnh lại nhưng không dần được nóng nảy vội hỏi :

- Rồi sau đó?

Đường Lâm tiếp :

- Gia phụ trở về, tôi phải lui ra, tôi cứ nghĩ là ngày kế đó tôi còn gặp lại hần, ngờ đâu... đến nửa đêm, hần ra đi. Gia phụ chẳng chịu nói rõ là hần đi đâu, chỉ cho biết là hần cho nhờ gửi lời cảm tạ tôi đã tiếp chuyện với hần trong một lúc. Hần đỡ cô quạnh ngồi chờ gia phụ trở lại. Tôi chỉ sợ... từ nay không được gặp hần nữa...

Nàng cúi đầu, để mặc dòng lệ thấm đang tuôn trào.

Ngân Hoa Nương cau mày :

- Hiền muội mới gặp hần có một lần mà đã quý trọng hần đến thế kia à?

Đường Lâm hỏi lại :

- Chứ thơ thơ chẳng phải chỉ thấy Trịnh Ngọc Lang có một lần thôi sao?

Ngân Hoa Nương đảo mắt nhìn quanh một vòng, đoạn hỏi :

- Giả như hiền muội không còn gặp lại hần nữa thì sao?

Đường Lâm thở dài :

- Còn biết sao mà nói! Tôi chỉ sợ từ nay tôi chẳng còn biết khoái lạc là gì nữa!

Ngân Hoa Nương nhìn sững nàng, trầm giọng :

- Giả như có người tìm hần giúp hiền muội?

Đường Lâm chụp tay Ngân Hoa Nương run run giọng :

- Nếu có người làm hộ tôi cái việc đó thì tôi có thể làm bất cứ việc gì để báo đáp cái ơn trọng! Bình sanh, tôi chẳng hề xồn xang bút rứt, song đối việc này... thú thật với thơ thơ, khổ sở quá! Có thể tôi sắp điên mất, thơ thơ ạ!

Ngân Hoa Nương thở dài :

- Cái tâm của thiếu nữ, tâm nào cũng như nhau! Thiếu nữ nào chẳng một đau khổ?

Đường Lâm càng bóp mạnh tay hơn :

- Thơ thơ có thể...

Ngân Hoa Nương rút tay lại, không đáp vội, quay người nhìn về một phía, đoạn hỏi :

- Ngu thơ có một việc, chẳng hay hiền muội giúp được chăng?

Đường Lâm giục :

- Thơ thơ cứ nói!

Ngân Hoa Nương tiếp :

- Từ lúc nhỏ, ngu thơ có nghe, biết được họ Đường có phương thức luyện độc trong ám khí vô cùng bí mật thần diệu, ngu thơ muốn nhìn qua cho biết...

Đường Lâm biến sắc :

- Nơi đó có chi lý thú đâu mà đến xem?

Ngân Hoa Nương tắc lưỡi :

- Nếu hiền muội không giúp được thì đành vậy, bây giờ ngu thơ trở vào tiếp tục cuộc rượu với các vị ấy. Có lẽ họ trông đợi đấy!

Đường Lâm nắm tay nàng giữ lại :

- Giả như tôi giúp thơ thơ thì thơ thơ sẽ...

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Tự nhiên ngu thơ sẽ giúp lại!

Đường Lâm suy nghĩ một chút, cắn răng gật đầu :

- Được rồi! Tôi đưa thơ thơ đến đó, thành công hay không, tôi không quả quyết được, có điều, tôi chỉ cần thơ thơ hứa là không động bất cứ vật gì ở đấy!

Ngân Hoa Nương vô cùng hân hoan :

- Ngu thơ chỉ lấy mắt nhìn cũng đủ thích thú rồi, còn đến vật này vật nọ làm chi?

Đường Lâm gật đầu :

- Vậy là được! Chúng ta đi ngay! Chẳng cần trở vào tiệc rượu làm gì nữa!

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Đúng gấp! Phải trở vào, nếu không các vị ấy nghi ngờ! Ngu thơ biết! Trước cửa động bí mật, có ngôi nhà nhỏ, chúng ta sẽ gặp nhau tại đó. Phần ngu thơ, khi nào các vị ấy say khướt, ngu thơ sẽ đi, còn hiền muội đi trước đi, đợi nhau tại ngôi nhà đó!

Đường Lâm gật đầu, đôi mắt nhòa lệ, nàng lẩm nhẩm :

- Du Bội Ngọc! Du Bội Ngọc! Ta vì mi, mạo hiểm làm việc ấy! Ta vì ai, mi có biết không?...

X Canh ba đêm đó, Ngân Hoa Nương đến ngôi tiểu đình trước động luyện thuốc độc của họ Đường.

Đường Lâm chực sẵn, nàng nép mình sau một chiếc cột trong bóng tối, vừa thấy Ngân Hoa Nương, nàng đưa tay ngoắt.

Từ tiểu đình đến động khoảng khá xa, họ biết vậy nhưng không thể đi gấp cho mau đến nơi, bởi họ phải dè dặt từng bước, phòng mọi bất trắc.

Trước sơn động, có đại hán vận y phục đen qua lại canh phòng. Trong động có ánh đèn le lói.

Không thấy một bóng người nào khác.

Tiếng động duy nhất nơi đây là tiếng suối chảy từ xa xa vọng lại.

Ngân Hoa Nương biết rõ phía sau núi có một ngọn núi âm, sở dĩ độc được của Đường gia độc đáo, không ai phỏng chế được là nhờ nước suối đó có những chất kỳ lạ.

Còn như có cái gì trong cách luyện độc được khác hơn thủy chất thì trên giang hồ chẳng có ai biết cả.

Ngân Hoa Nương thấp giọng :

- Chúng ta vào sơn động được chưa?

Mặt biến sắc trắng nhợt, Đường Lâm rung rung giọng :

- Chưa được! Người đang canh chừng trước sơn động hiện giờ là tứ sư huynh Đường Thủ Phương, tánh tình nghiêm khắc, nhất định chẳng khi nào cho chúng ta vào đâu!

Ngân Hoa Nương trầm gương mặt :

- Nếu vậy, chúng ta trở về!

Đường Lâm hấp tấp tiếp :

- Đợi một chút đi thơ thơ! Hết canh ba có thay đổi phiên canh, nếu gặp đúng phiên của đại sư huynh hay thất sư ca thì mình có hy vọng! Hai người đó rất dễ tánh!

Ngân Hoa Nương cũng mỉm cười :

- Cũng được!

Cả hai nấp tại chỗ chờ đợi.

Đường Lâm bồn chồn vô cùng, cổ dần nóng nẩy, song không dẫn được lâu, hỏi :

- Thơ thơ... làm sao quen Du công tử?

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Hiền muội yên trí! Thơ thơ và hần vốn là đôi bằng hữu thông thường! Ngu thơ đã có người yêu rồi, chẳng khi nào tranh giành với hiền muội đâu!

Đường Lâm thẹn đỏ mặt, cúi đầu im lặng.

Đợi một lúc lâu, đến lượt Ngân Hoa Nương bồn chồn hỏi :

- Hiền muội nói hần bị thương?

Đường Lâm thở dài :

- Phải! Nơi mặt hần còn rõ vết dao, hần bảo, hần bị một nữ nhân vô cùng ác độc hãm hại! Chính nữ nhân đó rạch mặt hần!

Ngân Hoa Nương cắn răng, cổ núu cơn kích động, điểm một nụ cười :

- Nếu không tàn độc, nữ nhân đó làm gì gây tổn thương cho hần được!

Đường Lâm cũng cười :

- Nữ nhân nào đó tưởng rằng cho hần mang sẹo là hần phải xấu trai, đúng là lắm! Làm to!

Ngân Hoa Nương chớp mắt, Đường Lâm tiếp :

- Vết sẹo đó làm cho hấn tỏ rõ cái khí khái của một nam nhân, chẳng những hấn không xấu đi một tí nào, hấn lại còn oai phong hơn, hấp dẫn hơn. Nếu là một gương mặt lạnh lặn thì có khác nào một gương mặt vương tử công tôn vô dụng? Nam nhân phải có khí hùng mới đẹp!

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Hiền muội lấy con mắt tình nhân nhận định tình nhân! Có bao giờ người mình yêu lại xấu xí? Nếu xấu xí làm sao mình yêu nổi?

Vừa lúc đó, có tiếng chân người vang lên, tiếng chân của nhiều người. Không lâu lắm, trên con đường đỏ, một đoàn người xuất hiện, đoàn người đó xấp hàng đội, phòng có đến hơn mười đôi.

Đôi đi đầu và đôi đi cuối đều có cầm lồng đèn.

Dẫn đầu đoàn là một người vừa lùn vừa mập, không đem theo bên mình một món vũ khí nào, nhưng bên hông có một vật gì lộ ra, chừng như là một chiếc bao, một túi nhỏ.

Hiển nhiên, bao hay túi đó chứa đựng ám khí, vô số ám khí, đủ loại ám khí.

Đường Lâm tươi ngay nét mặt thốt :

- Có hy vọng rồi thơ thơ! Người đối phiên canh chính là Thất Sư Ca!

Ngân Hoa Nương hỏi :

- Người lùn mập đó chính là Thất Sư Ca của hiền muội?

Đường Lâm gật đầu :

- Phải! Thất Sư Ca có vẻ hiền lắm, song võ công thì sao siêu vô cùng, giang hồ tặc biết hiệu Thiên Thủ Di Đà, trong Đường gia trang, trừ đại ca và đại sư huynh, chẳng có ai hơn y nổi!

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Ngu thơ thật tình chẳng nhận ra cái khác thường trong con người tầm thường đó! Trông y giống như gã quản lý của một tửu lầu!

Đường Lâm phì cười :

- Lúc bình thường, y chẳng có vẻ gì khác người, lúc hữu sự, y tỏ ra con người hữu dụng trên chỗ tưởng của mọi người! Khi y mới đến đây, xin nhập môn, ai ai cũng bật cười trước cái đáng quá khôi hài của y.

Có thiếu nữ nào, biết rõ là mình sắp gặp người tình mà từ lâu mình mong mỏi, lại không cởi mở rộng cõi lòng? Cũng như những đóa hoa còn hàm tiếu buổi chiều hôm, đã bè cánh, phó nhụy trước lúc bình minh về, chờ con bướm lượn quanh?

Đường Lâm trầm lặng mấy hôm nay, giờ lại hoạt bát lạ, vui lạ.

Trong khi cả hai cười nói trên con đường nhỏ, Thiên Thủ Di Đà dẫn đoàn dân canh từ từ tiến tới.

Đến sơn động, đoàn người dừng lại.

Thiên Thủ Di Đà lấy trong mình một chiếc bài đen, đưa cho đại hán canh cửa.

Đại hán đó nghiêng mình làm lễ, tiếp nhận chiếc bài, vào trong động.

Không lâu lắm, từ trong động, một đại hán khác bước ra. Đại hán này mặt đen, oai khí hùng mạnh, thân vóc to lớn lạ.

Người lùn mập có cái tên Đường Thủ Thanh bước tới, điểm một nụ cười :

- Tứ ca vất vả từ đầu hôm đến giờ!

Đường Thủ Thanh đảo mắt nhìn qua khắp nơi, đoạn trầm giọng hỏi :

- Chỉ có hai mươi chín người thôi à?

Đường Thủ Thanh mỉm cười :

- Chỉ vắng mặt gã Tiểu Hổ, vợ hán sanh nở bất ngờ, tiểu đệ cho hán nghỉ phiên canh đêm nay!

Đường Thủ Phương vẫn lạnh lùng như thường :

- Vợ sanh chẳng phải là một đại sự, trong Đường gia trang, ngày nào lại chẳng có việc sanh sản? Chính ta đây, lúc vợ ta sanh, ta có nghỉ lúc nào đâu?

Đường Thủ Thanh cúi đầu cười ngượng :

- Tiểu đệ biết mình sơ sót!

Đường Thủ Phương hừ một tiếng :

- Đã như vậy rồi, ta còn biết nói làm sao? Bất quá, ta phạt ngươi trong tháng sau phải lãnh thêm ba phiên, ngoài những phiên thường! Còn bây giờ, thiếu một người, thật khó...

Đường Thủ Phương cười nhẹ chặn lời :

- Nơi đây, hơn mười năm rồi, nào có xảy ra việc gì đâu? Chẳng lẽ đêm nay thiếu đi một người lại có can hệ?

Đường Thủ Phương cao giọng :

- Thất đệ sai rồi! Đừng nói là mười ba, mười năm năm, cho dù một vạn năm đi nữa, biết rằng chẳng có gì xảy ra, chúng ta vẫn mãi mãi phải đề cao cảnh giác, không thể lơ lỏng việc canh phòng, phải biết, cái may ngàn ngày chưa hẳn là may, mà cái rủi trong một giây có thể gây đổ vỡ toàn diện và muôn đời đấy! Đừng tưởng rằng nơi đây là cấm địa mà ngày ngày ngủ kỹ ăn no, tin chắc chẳng có người bén mảng đến!

Đường Thủ Thanh lại cúi đầu thấp hơn lần trước :

- Tứ sư ca dạy rất phải!

Đường Thủ Thanh lại đảo mắt nhìn quanh, đoạn chỉ một đại hán đang đứng canh trước cửa động, thốt :

- Ngươi có uống mấy chén rượu trong bữa ăn chiều qua, ta định trở về sẽ phạt ngươi, nhưng giờ đây, thiếu một người canh, nếu ngươi bằng lòng thay chỗ Tiểu Hổ, ta sẽ tha cho!

Đại hán cúi đầu :

- Bằng lòng!

Việc bàn giao phiên canh xong, Đường Thủ Phương day qua Đường Thủ Thanh, thốt :

- Mãn phiên rồi, ngày mai thất đệ đến nhà ta, tứ tẩu của thất đệ còn mấy con gà béo dành cho thất đệ đó!

Đường Thủ Thanh cười tươi :

- Tứ sư ca yên trí! Tiểu đệ sẽ có mặt! Phần rượu, tứ sư ca đừng lo, tiểu đệ sẽ mang đến!

Đường Thủ Phương dẫn toán mãn phiên canh đi được mấy bước, dừng chân lại, dặn :

- Rượu không nên mang nhiều, uống cho cố vào, ngày sau lại kêu cứu mạng!

Đường Thủ Thanh cười lớn :

- Biết rồi, tứ ca!

X Mười ba năm qua, chẳng có một biến cố nào xảy ra trong Đường gia trang, tự nhiên sơn động này cũng thái bình như toàn khu vực. Mười ba năm qua, ngày lại ngày, cuộc canh phòng vẫn nghiêm mật như ngày đầu.

Ngân Hoa Nương nhận thấy sự cảnh giác trong trang, hết sức kinh ngạc, nghĩ thầm :

- Thảo nào Đường gia trang chẳng thành một cấm địa!

Nàng khâm phục vô cùng. Và nàng cũng giật mình, cho là may mắn lớn lao nên nàng chưa vọng động, nếu vọng động, hẳn phải nguy với họ.

Đường Thủ Phương và toán canh đi khuất dạng rồi, Đường Lâm thở phào, nắm chéo áo Ngân Hoa Nương giật nhẹ, đoạn bảo :

- Vận đồ của chúng ta đến rồi đó thơ thơ!

Nàng và Ngân Hoa Nương bước tới, không lâu lắm đã đến trước cửa sơn động.

Đại hán đứng canh trước cửa động lập tức quát hỏi :

- Ai?

Đường Lâm đáp :

- Ta! Người không nhận ra ta hả?

Đại hán mỉm cười, nghiêng mình chào :

- Thế ra tứ cô nương!

Đường Lâm tiếp :

- Ta muốn gặp thất sư ca!

Vừa thốt, nàng vừa bước tới định vào sơn động, đại hán nhanh chân bước ra chặn trước mặt nàng, cười nhẹ :

- Nhị vị cô nương thứ tội cho tôi, nếu chẳng có lệnh của lão gia, tôi chẳng dám cho ai vào, dù cho tứ cô nương cũng thế!

Đường Lâm chặn lại :

- Nếu vậy, người vào trong gọi thất sư ca ra đây cho ta nói chuyện!

Đại hán do dự một lúc rồi nghiêng mình :

- Xin vâng!

Hắn khởi bước đi nửa bước, Đường Thủ Thanh từ bên trong, vừa bước ra vừa cười :

- Tứ muội bỗng nhiên đưa khách quý đến đây, bảo tôi phải tiếp đãi cách nào cho trọn lễ?

Ngân Hoa Nương điểm nụ cười duyên, lại liếc xéo hết sức tình tứ rồi cúi đầu.

Đường Lâm mỉm cười :

- Sao thất sư ca biết là quý khách? Tứ ca có biết đây là ai chẳng?

Đường Thủ Thanh đáp :

- Hai hôm trước tôi có nghe nói, Kim nghĩa cô đến đây cùng với người em gái, các vị cô nương lại hiệp nhau uống hết hai hũ Mai Quế Lộ của đại tẩu. Việc đó trong trang này thì còn ai chẳng biết, huống hồ tôi?

Đường Lâm gật đầu :

- Thảo nào mà đại tẩu chẳng khen ngợi thất sư ca có đôi tai thuận phong, đôi mắt thiên lý? Không có việc nào trong trang qua khỏi mắt của sư ca!

Đường Thủ Thanh lắc đầu nguầy nguậy :

- Đừng! Tứ muội! Khen tôi mà làm gì? Thối phòng mãi thế nào cũng có ngày tôi cũng vỡ bụng ra mà chết!

Y nghiêm giọng một chút, tiếp :

- Tứ muội đến đây trong giờ này, có điều chi, cho tôi biết đi?

Đường Lâm mỉm cười :

- Tôi muốn hỏi, đưa khách quý đến đây, sư ca định tiếp đãi như thế nào?

Đường Thủ Thanh cười khổ :

- Trời! Tôi đã thở than rồi mà tứ muội! Một trạm canh có chi quý đâu để tiếp khách? Giá như tứ muội chấp nhận thì ngày mai, vào giờ Ngọ, tôi chuẩn bị một tiệc rượu mọn chờ hai cô nương đến, được cái hân hạnh hầu tiếp vài giờ!

Đường Lâm hừ một tiếng :

- Chẳng ai thích uống rượu, sư ca mời làm chi?

Bồng, nàng chụp tay áo Đường Thủ Thanh, cười nhẹ, tiếp :

- Quý khách chỉ muốn xem cho biết sơn động này như thế nào thôi! Sư ca nên dành cho tôi một sự dễ dãi đi! Tôi nhớ có lần sư ca cho phép nhị thơ dẫn khách vào đây, dễ dãi với nhị thơ được thì hẳn sư ca không khước từ tôi chứ? Sư ca khước từ là tôi giận đó nha! Từ nay, có chi ngon lạ, tôi không biểu sư ca nữa đâu!

Đường Thủ Thanh thở dài :

- Thoạt trông thấy tứ muội, tôi hiểu ngay tứ muội đến đây để làm gì rồi! Dễ hiểu quá! Không đến sớm mà cũng không đến muộn, lại đợi đến lúc tôi đổi phiên canh cho tứ sư ca! Cái ý của tứ muội rõ như ban ngày!

Ngân Hoa Nương cười tươi, nàng liếc ngang Đường Thủ Thanh rồi dाय sang Đường Lâm :

- Ngu thơ biết mà, chẳng làm sao nói cho sư ca động lòng được đâu! Thôi mình về hiền muội, về gọi nhị thơ đến đây với mình!

Tuy nàng nói với Đường Lâm, song nàng muốn cho Đường Thủ Thanh nghe lọt.

Đường Lâm chưa nói gì, Đường Thủ Thanh cười khổ :

- Cô nương cho rằng tôi sợ nhị thơ? Dễ thường tôi lại chẳng sợ tứ muội sao?

Thực ra, tôi còn sợ tứ muội gấp mấy lần đấy!

Y đưa tay vãi dài :

- Hai vị có vào, xin vào gấp nhìn gì thì nhìn gấp, rồi ra gấp nhé! Nhất là theo sát bên tôi, không được bước loạn mọi nơi, không được sờ mó vào vật gì!

X Từ xa nhìn qua, chẳng ai thấy sơn động có cửa, bất quá chỉ có một miệng động, bên ngoài miệng động thiên nhiên. Nhưng, đi sâu vào trong mới thấy ba vọng cửa bằng sắt. Sắt nếu là bằng thì dày vô tưởng, nếu là chốt tròn thì to vô tưởng, dù thiên quân ngàn tướng, muốn phá vỡ cũng phải mất mấy hôm liền. Lối kiến thiết hết sức kiên cố.

Những vọng cửa đó, hàng chục, hàng trăm người, vị tất đã di động nổi? Song, Đường Thủ Thanh chỉ ấn nhẹ vào một nút cơ quan, cửa rút nhanh vào vách núi ngay, đặc biệt nhất là một vật thể khổng lồ di chuyển lại chẳng hề có một tiếng động nhỏ.

Bên trong, hình thể sơn động vô cùng hiểm tuấn, từng nơi, từng nơi, đá mọc lởm chởm, cao có, thấp có, chẳng hiểu được nơi nào có cơ quan mà nơi nào có độc mô nào không.

Đường đi vào rất rộng, cửa lớn, hai bên lại có chấn song tựa lan can, cửa và ba chấn song như ba quan ải, ngăn chặn mọi sự đột nhập từ bên ngoài, dù cho áp lực đột nhập có mạnh đến đâu, muốn qua lọt mấy vọng cửa đó, phải phí rất nhiều thời gian.

Qua khỏi ba vọng cửa rồi, vào đến bên trong sâu như vào một ngôi chùa cổ, vắng vẻ, lạnh lùng, ai mới vào đây lần đầu hẳn phải rợn người.

Ngân Hoa Nương thở dài :

- Thực ra, chẳng cần gì cò sự dạn dò, kẻ nào hiếu kỳ cao độ mà vào đây cũng chẳng cần bước loạn, sờ mó loạn! Một nơi đây huyền bí, nguy hiểm hơn xa động quý hang ma!

Đường Lâm cũng lắc đầu cau mày :

- Nếu không bầu bạn với thơ thơ, một mình tôi, dù có đổi lấy hạnh phúc của người trần thế, tôi cũng chẳng vào đây!

Tuy nói như vậy, nàng vẫn đắc ý như thường. Đắc vì địa phương này thuộc sản nghiệp họ Đường, địa phương này là lá bùa hộ mạng của mọi người trong dòng họ, một hãnh diện của họ đối với giang hồ.

Không rõ nước chảy ở đâu, gần hay xa, tiếng nước chảy vang lên vo ve róc rách.

Tuy nhiên, đi quanh quẩn một lúc, Ngân Hoa Nương quen dần không khí rờn rợn, nàng bớt sợ hơn trước.

Họ đi mãi, đến một nơi, nơi đó là chỗ mở rộng của sơn động, hình tròn, nóc cao, cách mặt nền ước trên mười trượng.

Nơi khoảng rộng đó có một con suối, nước suối đục và vàng, hơi nóng bước lên thấy rõ.

Bên kia suối có một dãy nhà bằng đá, bên này suối có chín chiếc lò, nơi khoảng trôi nổi giữa hai lò, có một tấm bình phong bằng đá ngăn chặn.

Tại mỗi chiếc, có hai đại hán dùng búa nhỏ đập vào sắt, sắt không lớn phiến, búa không to, đại hán chẳng cần dùng sức mạnh nhiều, song chăm chú vào việc làm.

Phiến sắt được đập một lúc, hai đại hán bỏ vào một chiếc giỏ trên mặt suối, do một cơ quan điều động, giỏ thông xuống nước, vừa sàng qua sàng lại, vừa trôi từ từ đến chiếc lò kế đó.

Cứ như thế, phiến sắt từ lò thứ nhất chuyển sang lò thứ chín, lần này thì được ngâm dưới nước lâu hơn, cuối lại được vớt lên chuyển đến dãy nhà đá.

Người làm việc trong dãy nhà đá toàn là những cụ già, râu tóc bạc trắng, mỗi người ở trong một lò, mỗi lò đều có màn che.

Những cụ già này còn làm việc chăm chỉ còn hơn những gã đại hán bên lò, chừng như họ chỉ biết làm việc thôi, những gì xảy ra xung quanh không mấy may làm cho họ xao lãng công việc.

Chính những người già trong các lò nhà đó chế tạo các loại ám khí lừng danh trên giang hồ. Từ nơi tay họ sản xuất ra những thứ giết người, duy trì danh dự Đường môn hơn ba trăm năm qua.

X Đường Lâm nhìn Ngân Hoa Nương cười nhẹ, hỏi :

- Thơ thơ xem mãn nhãn chưa?

Ngân Hoa Nương gật đầu :

- Xem thì nhiều, hiểu thì ít. Bất quá, ngu thơ nghĩ rằng, chế tạo được một loại ám khí phải trải qua biết bao nhiêu thời gian, biết bao nhiêu công lực, chính đó là điều ngu thơ không hiểu nổi!

Đường Lâm thần nhiên :

- Việc làm bắt từ khởi thi đến kết cuộc, thực sự thì phiền phức vô cùng, tuy vậy, có phiền phức thì mới có những đặc điểm mà trên giang hồ, ám khí Đường gia được xem là độc đáo, cũng nhờ những đặc điểm đó!

Nàng giải thích thêm :

- Chẳng hạn như một mũi Thiết Tật Lê, người trên giang hồ trước tiên chế tạo thành hình rồi tẩm độc đem ra dùng. Còn Đường gia chế tạo theo một phương pháp riêng biệt, thép được tẩm độc trước khi làm từng bộ phận, các bộ phận đó được ghép sau, cho nên Thiết Tật Lê của họ Đường có mười ba cánh, lúc không sử dụng thì cánh xếp lại, khi phóng ra chạm vào mình đối tượng rồi, mười ba cánh sẽ xòe ra, nếu cầm chuôi mà giật, tức phải sứt một mảng da thịt. Mười ba cánh đó dĩ nhiên có tẩm độc, mỗi cánh một loại độc, độc thấm vào máu, nạn nhân chết ngay, không phương cứu giải.

27. Họa Từ Đâu Đến

Ngân Hoa Nương tặc lưỡi :

- Thảo nào trên giang hồ cho rằng thà gặp quỷ còn ít ngàn sợ hơn gặp người họ Đường!

Đường Lâm tiếp :

- Thiết Tật Lê lợi hại như vậy, song bắt quá chỉ có mười ba loại độc. Đến như Cửu Thiên Thập Địa Thần Châm thì sự lợi hại cầm như khôn cùng vậy! Bởi mỗi một mũi châm cũng tẩm ít nhất bảy tám mươi loại độc!

Ngân Hoa Nương ngẫm nghĩ một chút, đoạn thốt :

- Vì cái chỗ lợi hại tuyệt đối đó, Đường gia phải giữ bí mật tuyệt đối về cách tạo ám khí, cho nên, cứ mỗi lò ám khí lại có bình phong ngăn cách, sợ kẻ bên lò này nhìn sang bên lò kia...

Đường Lâm gật đầu :

- Đúng vậy! Luyện ám khí phải trải qua nhiều giai đoạn, mỗi giai đoạn có một số người phụ trách, phần việc của ai nấy lo, người của giai đoạn này chẳng hề biết phần việc của người ở giai đoạn khác. Đành rằng họ trung thành, chẳng bao giờ tiết lộ cách chế tạo với ngoại nhân, song biết đâu trong một lúc nào đó, bị ngoại nhân uy hiếp? Họ sẽ bị bức bách cung khai, dù gặp cảnh đó, nếu họ cung khai thì phần tiết lộ cũng chẳng góp ích gì cho kẻ muốn biết!

Nàng mỉm cười tiếp :

- Phân công như vậy, chủ nhân lại có thêm một cái lợi khác nữa là chẳng cần phải canh giữ họ, họ chẳng hề làm gì khác hơn là thi hành công tác của một giai đoạn, giao phó cho họ. Mọi người không thể biết hết mọi giai đoạn thì có khi nào chế luyện được ám khí hành hình?

Ngân Hoa Nương chớp mắt :

- Đó là trường hợp của các đại hán bên cạnh lò. Còn các lão nhân trong những dãy nhà kia? Những đại hán chỉ có việc chế thép, còn phần việc chính là tạo ám khí thành hình, thiết tưởng do các lão nhân đó đảm trách chứ? Họ phải am tường cách chế tạo, họ có thể tiết lộ bí mật chứ? Giả sử có thể uy hiếp một lão nhân cung khai, thì sự tiết lộ của lão nhân phải có giá trị thiết thực chứ?

Đường Lâm gật đầu :

- Lời nói đó có lý, nhưng chẳng khi nào việc như thế xảy ra bởi những lão nhân đó không còn thiết đến việc đời riêng tư của họ, vả lại, họ không hề rời sơn động đi đâu nửa bước, còn ai gặp họ, còn ai biết họ là những tay thợ tạo ám khí mà uy hiếp họ? Thợ thợ phải biết cách tuyển chọn nhân công ở đây phải vô cùng nghiêm mật, cho nên, từ hơn ba trăm năm qua, chưa hề có điều chi đáng tiếc xảy ra!

Ngân Hoa Nương thở dài tỏ vẻ khâm phục vô cùng.

Bỗng, Đường Lâm kêu lên :

- Thơ thơ và thất ca ở đây một lúc, tôi có việc cần đi, xong việc tôi trở lại liền!

Đường Thủ Thanh cau mày :

- Tứ muội đừng quên...

Y toan ngăn chặn nhưng Đường Lâm đã tung mình bay ngang qua ngọn suối, cách xa rồi.

oOo Ngân Hoa Nương ra chiều e thẹn cúi đầu.

Một mặt, nàng đáp hững hờ từng câu hỏi của Đường Thủ Thanh, mặt khác, nàng len lén nhìn theo Đường Lâm.

Nàng vệt tấm màn che trước cửa lò, bước vào. Phút giây bức màn được vệt qua một bên rồi buông trở lại, đủ cho Ngân Hoa Nương nhìn bên trong lò nhà.

Nàng đã thấy những gì muốn thấy.

Trong nhà đó cũng có một nhân công, ngồi đưa lưng ra ngoài, chăm chú làm công việc.

Ngân Hoa Nương không thấy mặt người, song thấy mớ tóc còn đen, nàng khoan khoái vô cùng.

Tóc đen là tuổi chưa cao.

Nhân công đó là một thanh niên, mà nơi đó chỉ có những nhân công già, Đường gia chỉ tuyển dụng những nhân công già làm việc trong dãy nhà đó.

Sự có mặt của một thanh niên trong toán nhân công già là một ngoại lệ, nếu Đường gia phá lệ, hẳn phải có một nguyên nhân gì quan trọng lắm.

Thế thì thanh niên đó là ai?

Ngân Hoa Nương nghĩ thầm :

- Đường Ngọc! Nhất định là hắn rồi! Ta vào đây đã hai hôm không thấy hắn đâu! Ngờ đâu, Đường Vô Song quần thúc hắn ở đây!

Nàng hết sức hân hoan với sự khám phá của nàng, dù chưa có xác nhận vững vàng, nàng cũng tin là đúng sự thật như vậy. Nhưng nàng không thể tỏ lộ cảm nghĩ bởi Đường Thủ Thanh đang ở trước mặt.

Nàng phải dùng đến chiến thuật mê hoặc để ra Đường Thủ Thanh lơ cảnh giác, và nàng thu thập kết quả mong muốn dễ dàng.

Một lúc sau, nàng hỏi :

- Có thể đến bờ suối rửa tay được chăng?

Đường Thủ Thanh gật đầu nhanh :

- Chẳng có gì không thể khi người đẹp muốn!

Ngân Hoa Nương e lệ điểm nụ cười duyên, chớp ánh thu ba tình tứ, vẻ giận dỗi hiện rõ nơi gương mặt.

Về đến nơi, nàng cầu nhàu :

- Sao cái tình càng ngày càng khó chịu thế? Đến ta mà cũng chẳng chịu nhìn!

Đường Thủ Thanh mỉm cười :

- Chỉ tại tứ muội tự tìm cái sự bức mình, còn trách người làm gì?

Ngồi bên bờ suối, nghe câu nói của Đường Thủ Thanh và Đường Lâm, Ngân Hoa Nương vô cùng hân hoan, tin chắc nàng đoán đúng sự tình. Nàng tự tán thưởng chẳng uống công lao dầu dãi đến đây tìm điều mà nàng muốn biết, nàng đã biết được rồi, và hiện tại chỉ còn thực hiện nốt giai đoạn cuối cùng là hoàn toàn thu thập kết quả mong muốn.

Nương theo đà tay khoát trong nước, nàng buông một vật gì tròn tròn trên mặt suối, vật đó lan rộng ra nhuộm nhanh dòng suối màu tím sẫm.

Nàng cấp tốc đứng lên, bước về chỗ cũ, gọi Đường Lâm :

- Hiền muội! Ngu thơ xem đủ rồi! Bây giờ chúng ta trở về!

Đường Thủ Thanh hấp tấp kêu lên :

- Tứ muội!....

Đường Lâm khoát tay :

- Tôi muốn về! Thất sư ca đừng cầm lại làm gì! Hãy xem đây! Tôi chẳng lấy một vật gì về đây nhé! Sư ca yên trí!

Đường Thủ Thanh thất vọng :

- Hai vị về...

Y thông một câu :

- Khi nào hai vị thấy hứng, cứ...

Bỗng, một vầng khói tím từ dòng suối bốc lên, thoát đầu mỏng hẹp, dần dần dày, lan rộng ra, thoát đầu còn phủ mặt suối, sau lan khắp lòng dòng.

Cảnh vật đột nhiên bị vàng khói che mờ, ngoài khoảng một thước, không ai nhìn thấy những gì quanh mình.

Rồi có tiếng người kêu lên vang dậy.

Đường Thủ Thanh biến sắc, hét lớn :

- Ai đứng đâu, đứng yên tại đó, chẳng được loạn động!

Đường Lâm cũng kêu to :

- Còn tôi...

Đường Thủ Thanh cao giọng :

- Tứ muội bảo vệ vị bằng hữu của tứ muội, cả hai không nên đi ra!

Y lấy trong mình ra một vật đánh lửa, bật mỗi lửa lên, lửa cháy, song, trong vùng khói tím, ánh lửa chỉ còn là một điểm nhỏ, mờ mờ, chẳng soi rọi sáng đến vật gì cả.

Đường Lâm đưa tay chụp Ngân Hoa Nương, nhưng chỉ chụp vào khoảng không, Ngân Hoa Nương đã biến đâu mất dạng.

Nàng gọi to :

- Thơ thơ! Hoa Ngân Phụng! Thơ thơ ở đâu?

Không có tiếng đáp.

Vĩnh viễn chẳng có tiếng đáp.

oOo Ngân Hoa Nương đã nhận định phương hướng rồi, như một mũi tên lao, nàng bay qua ngang ngọn suối, thẳng đến ngôi nhà có người thanh niên đang làm việc, vệt bức màn cửa tiến vào, nàng gọi gấp :

- Đường Ngọc! Đường công tử!

Một giọng đáp lại :

- Ai gọi tại hạ đó? Tìm tại hạ có việc chi?

Ngân Hoa Nương đến bên cạnh hắn, nắm tay lôi ra ngoài, gần giọng :

- Công tử không nhận ra âm thanh của tôi nữa sao?

Đường Ngọc rú lên thất thanh :

- Ngân Hoa...

Ngân Hoa Nương cười nhẹ :

- Công tử vô tình quá, để cho đại thơ tôi tưởng nhớ suýt điên lên được! Tôi mạo hiểm vào đây tìm công tử, công tử có bằng lòng theo tôi chẳng?

Đường Ngọc run run giọng :

- Gia phụ...

Tuy nói thế, tuy do dự, nhưng rồi Đường Ngọc cũng chạy theo Ngân Hoa Nương.

Ngân Hoa Nương vừa chạy, vừa trách :

- Công tử mất cả lương tâm rồi! Nỡ nào không gấp lại đại thơ tôi, dù chỉ một lần?

Ra khỏi ngôi nhà rồi, Ngân Hoa Nương vung tay lên, một vệt sáng lóe ra đủ soi rõ một đoạn đường đi, lóe lên rồi tắt, chốc chốc lại lóe lên rồi tắt.

Cả hai theo ánh sáng đó, vượt qua vùng khói tím.

Đường Ngọc tuy chạy theo Ngân Hoa Nương, nhưng dường như còn ngần ngại.

Ngân Hoa Nương bất chấp điều đó, cứ lôi y đi.

Đường Thủ Thanh hét lớn, tiếng hét dội vào tai Ngân Hoa Nương :

- Bế tắc cửa động! Không cho ai ra vào!

Ngân Hoa Nương trầm giọng bảo Đường Ngọc :

- Công tử phải quyết định! Dần dà mãi, chậm trễ mất thời cơ! Ra không thoát thì đừng trách tôi tàn nhẫn!

Đường Ngọc không còn dám chậm chân nữa, chạy như bay theo nàng.

Nhờ thế, cả hai thoát ra khỏi động sau đó không lâu lắm. Từ bên trong ra đến bên ngoài, Ngân Hoa Nương cũng gặp một vài trở ngại, song, những người đó thì có nghĩa gì với nàng, bắt qua nàng chỉ vung tay lên, tiếng rú vang theo rồi bóng người ngã ngục.

Biến cố bên trong chưa lan truyền ra bên ngoài động, tên đại hán đứng canh nơi đó ung dung qua lại như thường.

Bất ngờ, Ngân Hoa Nương và Đường Ngọc thoát ra, hấn không kịp trở tay, Ngân Hoa Nương đã tung ám khí hạ hấn ngay.

Chính trong lúc đó, tiếng chuông báo động trong lòng hang động vang dội ra bên ngoài, rồi từ bốn phía, gần cũng như xa, tiếng trống đổ dồn liên hồi, toàn diện gia trang đều náo động.

Trong hai ngày qua, lưu lại Đường gia trang, Ngân Hoa Nương tận dụng thời gian từng giây từng phút, quan sát tình thế, nhận xét từng người, giờ đây nàng chỉ theo hướng hoạch định mà chạy, nhờ vậy nàng không gặp trở ngại hoặc phải dò đường tìm lối.

Nàng nhắm hướng Đông Nam chạy đi.

Đường Ngọc như bóng theo hình, bám sát bên nàng.

Y vừa chạy vừa thốt :

- Nơi nào cũng có canh phòng nghiêm ngặt, chạy không thoát đâu!

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Đường gia trang là cấm địa của tất cả mọi người trên giang hồ, song đối với tôi chẳng qua chỉ là đồng hoang bãi vắng, tôi muốn đến lúc nào cứ đến, muốn đi lúc nào cứ đi, chẳng hề ngại sự trở ngại nào!

Không lâu lắm, cả hai đến bao tường bên ngoài.

Nơi đầu tường có nhiều bóng người, vũ khí nơi một tay, tay kia cầm sẵn ám khí.

Ngân Hoa Nương giật mình.

Đường Thủ Phương cao giọng gọi :

- Người nào đang chạy đến đó? Xin dừng chân lại! Bất tuân thì đừng trách ám khí vô tình!

Ngân Hoa Nương cười lớn :

- Người có ám khí, dễ thường ta chẳng có sao? Chúng ta thử so sánh xem ai có thủ đoạn cao, ám khí của ai lợi hại!

Bàn tay vừa đưa cao, chợt Đường Thủ Phương hạ xuống.

Ngân Hoa Nương toan xuất thủ, Đường Ngọc ngăn chặn liền.

Đường Ngọc lấy một tấm bài bằng trúc chiếu :

- Thủ lĩnh của trang chủ nơi tay ta, có ai dám ngăn trở chẳng?

Đường Thủ Phương cúi đầu :

- Không ai ngăn trở cả!

Y vẫy tay, các đại hán sau lưng y lui nhanh vào bóng tối.

Ngân Hoa Nương cười vang, nắm tay Đường Ngọc, cùng nhảy lên bờ tường, thoát ra ngoài.

Đêm chưa tàn, cảnh vắng vẻ lạnh lùng.

Tuy ra khỏi tầm nguy hiểm rồi, Ngân Hoa Nương cứ chạy mãi.

Nàng cùng Đường Ngọc chạy vòng theo rào Đường gia trang, đến chân núi, nơi đó có một ngôi miếu thổ địa, và ngôi miếu này là nơi dừng chân thứ nhất trên con đường rút lui.

Nàng thở phào, cười nhẹ :

- Dù sao cũng phải nhìn nhận là công tử còn lương tâm đó! Giúp tôi thoát nạn như vậy, kể ra cũng là một cái tình, cái tình này đáp lại phần nào sự chờ mong của chị em tôi sau những ngày xa cách!

Nàng lấy vật đánh lửa, đốt lên ngọn đèn trên bụi thờ, đèn cháy lên, bắt giặc nàng sưng sờ.

Đường Ngọc có gương mặt lốm đốm vằn màu đen, xanh, trắng lẫn lộn vào nhau, trông y chẳng khác nào con quỷ hiện hình.

Nhìn kỹ một chút, nàng nhận ra y mang nạ da người, biến thành con người xấu xí nhất trần gian.

Nàng bật cười khanh khách :

- Muốn mang nạ, thiếu chi thứ dễ trông, cứ chi lại giả dạng con người ghê tởm hơn quỷ? Tôi cứ tưởng chàng trai tuấn nhã phong lưu của chị em tôi lại bị ai hủy diệt dung nhan rồi!

Đường Ngọc thở dài :

- Gia phụ tại hạ sợ tại hạ ra ngoài gặp người quen nhận diện, nên buộc tại hạ mang mặt nạ như vậy!

Ngân Hoa Nương thè lưỡi :

- Bây giờ thì công tử có thể gỡ ra được rồi!

Đường Ngọc cười khổ :

- Chiếc mặt nạ này chẳng giống như những chiếc thường, nó không thể tháo ra hay mang vào tùy ý, nó được dán luôn vào mặt bằng một chất keo do gia phụ đặc chế, nếu không đúng giờ đúng khắc thì không thể lấy ra. Giả như bây giờ tại hạ cương lý mà gỡ, thì da mặt thật sẽ theo luôn mà lở lói ghê tởm...

Ngân Hoa Nương giật mình tái mặt :

- Rồi sao! Công tử mang bộ mặt này đi đường thì thiên hạ sẽ cho là quỷ hiện!

Còn ai dám nhìn công tử nữa? Tôi...

Nàng điểm nhẹ một nụ cười, tiếp :

- Tôi...tôi thì công tử có biến hình đổi dạng thế nào cũng chẳng quan trọng, bởi tôi đã biết dung nhan công tử ra sao rồi!

Đường Ngọc thở dài :

- Cô nương nhớ mặt tại hạ?

Ngân Hoa Nương gật đầu :

- Tuy đại thơ dấu công tử một nơi, tôi chỉ thấy mặt công tử một lần, nói không đến ba câu, tôi... nhớ mãi, vĩnh viễn chẳng quên!

Đường Ngọc trầm ngâm một lúc lâu, rồi tiếp nối với giọng u buồn :

- Đại thơ cô nương mạnh chứ?

Ngân Hoa Nương ngẩng mặt nhìn y, đôi mắt đỏ, giọng rung rung :

- Tôi trải qua trăm cay ngàn đắng, muôn hiểm vạn nguy để giải thoát công tử khỏi nơi giam cầm, đem tự do lại cho công tử, công tử lại chẳng tạ Ôn một lời, dành câu thứ nhất cho người vắng mặt, đau thay!

Đường Ngọc dịu giọng :

- Tại hạ phải biết ơn cô nương chứ! Vào tận nơi giam cữu tại hạ, nào phải việc dễ làm?

Ngân Hoa Nương cúi đầu, tay vờ vờ tà áo, cắn môi dần tiếng nấc, buông nhẹ :

- Biết là việc khó khăn, vậy cũng được!

Đường Ngọc tiếp :

- Tuy nhiên, tại hạ thăm hỏi, chẳng biết cô nương dùng phương pháp nào...

Ngân Hoa Nương ngẩng mặt lên, cười tươi trở lại :

- Công tử có biết Kim Yến Tử chứ?

Đường Ngọc cau mày :

- Chừng như tại hạ có nghe nói đến nàng ấy!

Ngân Hoa Nương bĩu môi :

- Đừng dấu tôi, công tử! Tôi không ghen đâu! Kim Yến Tử là thâm giao của đại tẩu và nhị thê công tử, làm gì công tử chẳng biết nàng?

Đường Ngọc cười khỏ lấp :

- Thì thôi! Tại hạ có biết nàng ấy!

Ngân Hoa Nương tiếp :

- Tôi nghe nói Kim Yến Tử có liên hệ với người trong Đường gia trang, bởi muốn tìm công tử, tôi kết thân với nàng!

Đường Ngọc kinh hãi :

- Cô nương kết thân với nàng?

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Đừng sợ gì công tử! Chẳng bao giờ nàng biết được tôi là ai! Bất quá, nàng tưởng rằng tôi là một thiếu nữ cơ khổ, điêu linh, nàng nghĩ là tôi cần người che chở nên sẵn sàng nhận tôi làm nghĩa muội.

Đường Ngọc thở dài :

- Nàng chất phác quá để... người ta lừa gạt!

Ngân Hoa Nương cười một tiếng :

- Đừng tưởng dễ gạt được nàng mà làm đấy! Phải biết, khó khăn lắm tôi mới thuyết phục được nàng đưa tôi đến Đường gia trang!

Đường Ngọc à một tiếng.

Ngân Hoa Nương tiếp :

- Thoạt đầu, nàng không chịu đưa tôi đi, may mà tôi có mấy rương châu ngọc, tôi than thở là chẳng có nơi nào chắc chắn để tạm gởi, một thời gian, nàng nhận ra chẳng có nơi nào an toàn bằng Đường gia trang, nên bằng lòng đưa tôi đến cho tôi gởi của!

Đường Ngọc nhìn sững nàng :

- Rồi bây giờ bỏ đi như vậy, cô nương không tiếc rẻ?

Ngân Hoa Nương bật cười khanh khách :

- Có khi nào tôi ngu đến nỗi mang của đến cho người hưởng dụng? Dọc đường, tôi đã lấy đồ thật ra, trao đồ giả vào, bất quá chỉ lưu lại một phần rất nhỏ, những món đồ đó, tôi có ý dành tặng chị em công tử, ngoài những đồ đó, trong rương chỉ toàn đồ giả. Thử bỏ đi, tôi nào tiếc chi?

Đường Ngọc dừng lại một chút rồi tiếp :

- Cô nương nói cách nào, Đường Lâm bằng lòng đưa vào trong động?

Ngân Hoa Nương cười lớn :

- Có gì đâu, vị tiểu muội đó đang lúc xuân tình phát động, hôm trước đây có gặp một nam nhân. Tôi bảo là có thể tìm được nam nhân đó giúp nàng, tự nhiên nàng phải làm một cái gì đó cho tôi, giúp tôi!

Đường Ngọc nín lặng giây lâu, thở dài mấy lượt :

- Xem ra cô nương vì tại hạ mà hao phí biết bao tâm cơ! Nếu đại thư cô nương biết được việc này, hẳn nàng phải cảm kích cô nương vô cùng!

Ngân Hoa Nương vụt tắt nụ cười, đôi mắt đỏ lên, giọng rung rung như trước :

- Lại cũng đại thư tôi! Trời... Công tử chỉ biết có đại thư tôi, còn tôi có gian lao khổ cực thể nào, công tử không nghĩ đến! Có phải tôi mạo hiểm tìm công tử là vì đại thư tôi đâu! Công tử có biết trong lúc tôi vất vả như thế này thì đại thư tôi làm gì chăng?

Đường Ngọc lắc đầu :

- Tại hạ làm sao biết được?

Ngân Hoa Nương rung rung giọng hơn :

- Đại thư...

Vài giọt lệ ứa trào mi, lăn dài theo má.

Đường Ngọc kinh hãi :

- Nàng... việc gì xảy đến cho nàng?

Ngân Hoa Nương đưa tay ôm mặt :

- Chẳng có việc gì cả!

Đường Ngọc cau mày :

- Thế tại sao cô nương khóc?

Ngân Hoa Nương dậm chân :

- Ngốc! Ngốc ơi là ngốc! Tôi nào khóc cho đại thư! Tôi khóc cho công tử đó!

Đường Ngọc trố mắt :

- Khóc cho tại hạ? Tại hạ có gì đáng thương hại đâu mà cô nương phải khóc như vậy?

Ngân Hoa Nương thốt :

- Tôi thương hại công tử! Tôi không thể không thương tâm vì công tử!

Đường Ngọc càng kinh ngạc :

- Thương tâm vì tại hạ? Tại sao?

Ngân Hoa Nương cao giọng :

- Tôi cho công tử biết! Công tử vì đại thư tôi mà đau khổ, nhưng đại thư tôi lại...lại...

Đường Ngọc hấp tấp hỏi :

- Nàng làm sao?

Ngân Hoa Nương buông gọn :

- Rơi vào vòng tay của một nam nhân khác!

Nàng chớp mắt, tự sửa chữa câu nói :

- Đúng hơn, tự đại thơ hiển dăng!

Đường Ngọc sững sờ, lâu lắm chưa thốt được tiếng nào.

Ngân Hoa Nương lại tiếp :

- Đáng lý ra, tôi không nên tiết lộ sự tình với công tử, song... tôi không thể phỉnh lừa công tử, tôi... tôi... tôi khổ lắm đó, công tử!

Bỗng, nàng sà vào lòng Đường Ngọc, òa lên khóc.

Đường Ngọc lặng người như chết, một lúc sau, y gần từng tiếng :

- Nam nhân đó là ai?

Ngân Hoa Nương càng khóc hơn :

- Tôi không thể nói! Không! Tôi lỗi với đại thơ tôi lắm rồi!

Đường Ngọc hừ một tiếng :

- Cô nương nên cho tại hạ biết đi. Nếu không...

Ngân Hoa Nương ngẩng mặt lên, nước mắt :

- Được! Tôi cho công tử biết! Nam nhân đó là Du Bội Ngọc!

Đường Ngọc kêu lên thất thanh :

- Du Bội Ngọc?

Ngân Hoa Nương ngừng khóc ngay :

- Phải! Công tử biết hẩn?

Đường Ngọc từ từ thốt :

- Tại hạ chỉ nghe đến hẩn lần đầu, do chính cô nương thốt!

Ngân Hoa Nương trầm giọng :

- May cho công tử đấy! Nếu có quen hẩn, chắc thế nào công tử cũng bị hẩn lừa!

Đường Ngọc cau mày, à lên một tiếng.

Ngân Hoa Nương tiếp :

- Hẩn nham hiểm lắm! Hẩn tàn độc lắm! Mặt hẩn thì đẹp, nữ nhân nào gặp hẩn cũng phải mê hẩn. Nhưng, lòng hẩn thì xấu xa vô cùng! Bởi thế, đại thơ tôi bị hẩn lừa!

Đường Ngọc trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Đại thơ cô nương đã thay lòng đổi dạ, cô nương còn tìm tại hạ để làm gì?

Ngân Hoa Nương vùi đầu vào lòng y :

- Công tử không biết tại sao à?

Đường Ngọc lắc đầu :

- Không!

Ngân Hoa Nương lại dậm chân :

- Ngốc ơi là ngốc!

Đường Ngọc thở dài :

- Tại hạ vốn là một ngốc tử, nếu không thì...

Ngân Hoa Nương hừ một tiếng :

- Tôi không muốn công tử nói tiếp đâu! Đừng nói là hơn! Dù đại thơ tôi có lỗi với công tử, chứ tôi thì tôi...tôi...

Nàng dùng cử động thay cho lời nói, những cử động đó tiếp nối đoạn câu bỏ dở.

Nàng áp gọn mình trong lòng Đường Ngọc, những cử động đó hẳn phải khích động nhiều.

Huống chi, những cử động lại do một Ngân Hoa Nương gây nên?

Rồi Đường Ngọc cũng phải vòng tay qua ngang hông nàng, ghì sát nàng vào lòng hơn.

Ngân Hoa Nương rên rỉ :

- Tắt đèn! Tắt đèn đi công tử! Tôi sợ gương mặt quý đó lắm!

Đường Ngọc lắc đầu :

- Tắt đèn làm gì? Tại hạ muốn nhìn rõ gương mặt đẹp của cô nương!

Ngân Hoa Nương rên rỉ gấp hơn :

- Quý! Quý! Ghét lắm! Ghét lắm!

Đường Ngọc say sưa thốt :

- Tại hạ muốn thấy gương mặt của cô nương, một gương mặt đẹp!

Bỗng y rít lên :

- Gương mặt đẹp thật! Nhưng là một gương mặt tàn độc, một gương mặt vô liêm sỉ! Một gương mặt của kẻ đề tiện nhất trần gian!

Ngân Hoa Nương cảm thấy trời đất quay cuồng, rú lên thất thanh :

- Công tử nói gì?

Bây giờ thì nàng vung vẩy, định thoát khỏi vòng tay Đường Ngọc, nhưng trễ mất rồi.

Bàn tay của Đường Ngọc đã lòn vào áo nàng, xoa khắp lưng nàng, điểm vào hơn mười huyết đạo.

Ngân Hoa Nương ngã ngửa người ra, nằm dài trên nền miếu, kêu hoảng lên :

- Công tử làm gì thế?

Đường Ngọc lạnh lùng :

- Âm thanh của Đường Ngọc, vĩnh viễn cô nương không quên chứ?

Ngân Hoa Nương rợn người, ấp úng :

- Người...người không phải là hắn?

Dù nằm mộng, nàng cũng không tưởng nổi là người hiện tại không phải là Đường Ngọc. Nhưng sự thật như thế, nàng không tin cũng không được.

Nếu chẳng phải Đường Ngọc thì người này là ai?

Tại sao người này biết rõ sự tình Đường Ngọc và Kim Hoa Nương?

Ngân Hoa Nương trầm giọng :

- Người là ai?

Đường Ngọc giả điềm nhiên :

- Trên thế gian này, có lẽ cô nương là con người giáo quyết nhất, tuy nhiên, cô nương không thể đoán được tại hạ là ai! Chắc như vậy đó, cô nương!

Y từ từ giở chiếc nạ, nạ rơi ra rồi, gương mặt thật lộ rõ.

Gương mặt đó không lạ, một gương mặt mà tất cả các thiếu nữ đều mơ trộm tưởng thầm, một gương mặt có vết sẹo đao không lớn lắm, vết sẹo không hề làm giảm sức hấp dẫn, trái lại còn tăng thêm phần duyên dáng.

Ngân Hoa Nương hét lên :

- Người! Du Bội Ngọc! Người! Có thể người được chăng?

Du Bội Ngọc nhếch môi, điểm một nụ cười mỉa, thản nhiên thốt :

- Cô nương không tưởng nổi? Chỉ tại cô nương gặp lúc vận đen! Bối vận đen, ngay trước mặt Du Bội Ngọc, cô nương lại nói xấu Du Bội Ngọc. Nếu chẳng phải chính Du Bội Ngọc nghe cô nương nói, bất cứ ai vào địa vị Du Bội Ngọc cũng phải tin lời cô nương!

Ngân Hoa Nương chết lặng, lâu lắm, nàng lẩm bẩm :

- Tại sao? Có thể là người...? Tại sao?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Chắc cô nương có nghe Đường Lâm nói là tại hạ có đến Đường gia trang chứ?

Ngân Hoa Nương kêu lên :

- Có! Thế mà ta không nghĩ ra! Người đã bị bức bách, không đường tẩu thoát phải đến cầu cứu Đường Vô Song, nhờ lão ấy dẫu hộ!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Đúng vậy đó, cô nương! Vả lại, tại hạ mang thương thế khá nặng! Đường Vô Song không vì việc đó khinh miệt tại hạ, nên phá lệ, đưa tại hạ vào sơn động!

Ngân Hoa Nương dần dần trấn định tinh thần, nàng cười lạnh :

- Cái lão ấy đối xử với người thật chí tình! Đến con gái của lão mà lão cũng dẫu luôn việc của người, nàng vẫn lầm người là Đường Ngọc! Thảo nào mà người lại chẳng nín thinh? Người sợ nàng nhận ra âm thanh, biết người là Đường Ngọc giả?

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Bởi nàng ấy thì chắc chắn chẳng quên được âm thanh của Đường Ngọc!

Ngân Hoa Nương thở dài :

- Nếu vậy, quả Đường Ngọc bị quản thúc nơi đó?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Hẳn có mặt trong dãy nhà đó! Chiếc mặt nạ này vốn của hắn đấy! Đường Vô Song bảo hắn gỡ ra cho tại hạ mang, và thay đổi y phục với tại hạ. Trong sơn động, bọn đệ tử chỉ biết Đường Vô Song mang một người vào, chỉ có thể thôi, ngoài ra, chẳng một ai biết được sự bí mật!

Ngân Hoa Nương lại hỏi :

- Còn Đường Ngọc? Hắn đã được Đường Vô Song đưa ra khỏi động à?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Phải!

Ngân Hoa Nương trở mắt :

- Lão ấy đưa hắn đi đâu?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Tại hạ làm sao biết được? Dù cho tại hạ biết, dù cho tại hạ có tiết lộ cho cô nương, vĩnh viễn cô nương cũng không gặp lại được hắn!

Ngân Hoa Nương biến sắc :

- Người... người định làm gì ta?

Du Bội Ngọc cúi đầu nhìn nàng, không đáp.

Nàng tiếp :

- Ta gây thương tích cho người, ta biết người hận ta lắm...

Nàng không đợi chàng nói gì, lại tiếp luôn :

- Tuy nhiên, bắt quá ta chỉ gây cho người một vết sẹo thôi, còn người khác, đâm người từ đao này đến đao khác, người khác muốn hại người, người không hận người khác, lại hận ta!

Nàng ám chỉ Lâm Diêu Bình.

Du Bội Ngọc trầm gương mặt, thở ra mãi rồi chàng nhắm mắt lại.

Ngân Hoa Nương cảm thấy hi vọng lóe lên, cao giọng tiếp nói :

- Hà huống, dù cho ta có gây thương tích cho người, dù cho ta có mắng người thậm tệ, chẳng qua vì ta yêu người, ta quá yêu nên sanh hận. Người không thấy như vậy sao?

Du Bội Ngọc từ từ thốt :

- Cô nương yên trí, tại hạ không giết cô nương đâu!

Đoạn, chàng nhếch nụ cười thâm, tiếp :

- Cô nương nói phải! Người ta đâm chém tại hạ, người ta sỉ nhục tại hạ, muốn sát hại tại hạ, tại sao tại hạ không hận mà chỉ hận cô nương? Tại sao tại hạ chỉ tìm có một mình cô nương mà báo hận?

Ngân Hoa Nương sáng mắt :

- Người không hận ta?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Không! Tại hạ không hận cô nương! Tại hạ chẳng hề chuẩn bị làm gì hại đến cô nương!

Chàng mở mắt ra, tiếp :

- Bất quá, tại hạ đưa cô nương trở lại Đường gia trang thôi!

Ngân Hoa Nương biến sắc :

- Người! Nếu người không hận ta, tại sao người hành động như vậy? Người phải hiểu, ta trở về đó là đi vào tử cảnh!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tại hạ đã nói, cô nương chửi mắng, sỉ vả, thậm chí có hạ sát tại hạ đi chẳng nữa, cũng chẳng quan hệ gì, không bao giờ tại hạ để tâm. Có điều, tại hạ không thể để cho cô nương tiếp tục lừa gạt, sát hại người khác!

Ngân Hoa Nương khăn trương ra mặt :

- Người là một tên súc sanh! Người là một kẻ giả dối quỷ man trá! Miệng thì nói nhân nghĩa, lòng thì hiểm độc! Người muốn giết ta nhưng không chịu hạ thủ, lại mượn tay kẻ khác!

Nàng hét lên :

- Du Bội Ngọc! Nếu người tốt, nếu người là con người đàng hoàng, người cứ hạ thủ ta mới phục người, còn như có ý định đưa ta trở lại Đường gia trang, người là một tên súc sanh, một gã cầu trệ.

Du Bội Ngọc bình tĩnh nhìn nàng, không hề giận.

Gặp mẫu người như Du Bội Ngọc, Ngân Hoa Nương chẳng thể thốt một thủ đoạn nào được. Nàng hoàn toàn bại cuộc.

Du Bội Ngọc lại thở dài, thốt :

- Nếu trước kia, có nương biết trọng con người, đừng xem con người là gốc tử thì làm gì cô nương có ngày nay?

Bỗng, có tiếng vó ngựa vang lên. Đêm vắng, cảnh tĩnh, tiếng vó ngựa vang lên rộn người.

Vó ngựa thoát đầu nghe xa, phút chốc vang rất gần.

Du Bội Ngọc chụp chiếc đèn trên bực thờ, thổi tắt, đoạn điểm huyết cam Ngân Hoa Nương.

Không phải Du Bội Ngọc khiếp sợ, bởi chàng gặp qua nhiều nguy hiểm, tự nhiên chàng phải đề phòng, tránh gặp thêm nguy hiểm.

Vó ngựa nện rất gấp, Du Bội Ngọc lắng nghe, ước độ ít nhất cũng ba con ngựa.

Những kỵ sĩ đó, đang đem đi về đâu mà vội vàng?

Tại sao họ hướng về vùng cô tịch này?

Chàng đã có ý hoài nghi, lại nghe vó ngựa hướng về phía miếu, lại càng hoài nghi hơn.

Không do dự, chàng bế thốc Ngân Hoa Nương lên, nhảy vọt lên xà nhà.

Nếu là người nào khác muốn trốn, hẳn phải chui vào bệ thờ hay dưới gầm án thờ, song Du Bội Ngọc nhận ra, tuy miếu không người thường trực nhưng vẫn được quét dọn sạch sẽ, chàng tinh tế lắm mới nhận xét đến điều đó.

Mà dù cho ai có nhận xét như chàng, họ không quan tâm đến sự phát hiện đó, nhưng đối với chàng, sự phát hiện ra điều này là cả vấn đề suy ngẫm. Phải công nhận là chàng phản ứng rất nhanh.

Vó ngựa dừng lại trước cửa miếu.

Một người trầm giọng hỏi :

- Ở đây phải không?

Một người khác đáp :

- Phải! Xin hai vị theo tại hạ vào trong!

Người đi trước có vẻ hiểu rành ngôi miếu này nên bước đi rất nhanh, dù ngôi miếu tối tăm, xòe tay không thấy năm ngón.

Người đi đầu bật mỗi lửa, đốt ngọn đèn mà Du Bội Ngọc vừa tắt đi.

Đèn cháy sáng, Du Bội Ngọc trông rõ ba người, chàng kinh hãi, suýt buông tay rơi xuống.

X Người đi đầu là một thiếu niên, có vóc dáng cao, vận áo gấm hoa, bên hông có đeo một túi da ngũ sắc. Chiếc túi đó là nhân hiệu của họ Đường.

Hai người đi sau, một người có râu tóc đều bạc, bên hông có đeo thanh trường kiếm nạm ngọc, tóc thì bạc nhưng phong thái còn cường kiện như trai tráng.

Còn người kia thì thần sắc nghiêm lạnh, dáng vẻ trịnh trọng, khí khái phi phàm.

Hai người đi sau là Lăng Hoa Thần Kiếm Lâm Tẩu Các và Thái Hồ Vương Kim Long.

Đã có đệ tử của Đường gia đưa đường, tại sao họ không đi thẳng về Đường gia trang, lại đưa nhau đến tòa miếu vắng này?

Du Bội Ngọc hết sức kỳ quái, cố tìm hiểu nguyên nhân.

Thái Hồ Vương đảo mắt nhìn quanh một vòng, đoạn vuốt râu mỉm cười thốt :

- Tại sao cái lão Đường Vô Song lại ước hẹn bọn ta đến chỗ cô tịch này? Nếu không có Đường công tử, chắc bọn tại hạ phải sanh nghi!

Thiếu niên áo gấm cười nhẹ :

- Gia phụ muốn tránh tai mắt hiếu kỳ cho nên phải chọn nơi này! Trừ tại hạ ra, trong bang môn chẳng ai biết được cuộc ước hẹn đêm nay! Hai vị cũng hiểu chứ, phàm bàn luận những chuyện bí mật, người dự thính càng ít, bí mật cũng được giữ kín!

Thái Hồ Vương bật cười ha hả :

- Đúng đó! Bởi đây là cuộc trao đổi riêng biệt giữa song phương, bí mật càng phải giữ tuyệt đối!

Du Bội Ngọc giật mình, thì ra thiếu niên là con trai trưởng của Đường Vô Song, tên là Đường Vô.

Chàng nghĩ :

họ trao đổi với nhau những gì? Đã là cuộc trao đổi thì có bí mật gì mà phải giữ kín?

Một lúc lâu, Thái Hồ Vương hỏi :

- Có đúng là lệnh tôn hẹn ước đêm nay chẳng?

Đường Vô mỉm cười :

- Việc quan trọng, tại hạ sơ sót thể nào được?

Lâm Tẩu Các vụt hỏi :

- Cứ theo lời truyền thuyết thì gã ấy có võ công rất cao, tâm tánh lại giảo hoạt, thể lĩnh tôn làm sao bắt được hắn?

Đường Vô mỉm cười :

- Hắn giảo hoạt thật, nhưng lại hoàn toàn tin tưởng nơi gia phụ, cho nên, hắn chẳng chút đề phòng, gia phụ dụ hắn vào một nơi vô cùng nghiêm mật và giam lỏng hắn ở đó!

Lâm Tẩu Các cười nhẹ :

- Gìung càng già càng cay! Cái thủ đoạn đó, ta khâm phục lắm!

Thái Hồ Vương trầm giọng :

- Nhưng công tử nên hiểu! Đối với hắn, mình chủ chẳng hề có ác ý, bất quá, mình chủ sợ hắn giả mạo vị công tử đã chết rồi, mượn thanh danh mà làm điều bại hoại, do đó, cần phải tìm hắn...

Đường Vô mỉm cười :

- Tại hạ minh bạch!

Thái Hồ Vương tiếp :

- Lệnh tôn làm được việc cho mình chủ rồi, mình chủ chẳng hề quên công khó nhọc của lệnh tôn, sẽ làm cho lệnh tôn thỏa mãn. Tuy nhiên, vì cái thân phận trọng vọng giữa giang hồ, mình chủ phải hành động với tất cả dè dặt. Người rất sợ sự tình bị bại lộ, thiên hạ sẽ đàm tiếu...

Đường Vô trấn an :

- Tiền bối yên trí! Nhất định bí mật chẳng hề bị tiết lộ!

Du Bội Ngọc nghe chân tay lạnh cứng. Chàng thừa hiểu, bên dưới họ đang nói về chàng. Bởi con trai mình chủ là Du Bội Ngọc, mà chàng vẫn giữ cái tên đó, Du Bội Ngọc đã chết rồi, trên thế gian này chỉ còn chàng với cái tên đó, giả mạo kẻ đã chết chứ còn ai nữa chứ? Huống chi, Đường Vô Song lại cho chàng vào xưởng chế tạo ám khí cho chàng ẩn thân.

Nếu không có Ngân Hoa Nương nhằm lần cứu chàng, thì chẳng sớm thì muộn, chàng sẽ rơi vào tay ác ma.

Đường Vô tiếp :

- Mong rằng khi gia phụ làm xong việc đó, tiền bối đừng quên lời hứa!

Lâm Tẩu Các chỉnh sắc :

- Minh chủ đã hứa, có khi nào không giữ lời?

Thái Hồ Vương cười nhẹ :

- Bọn này sẽ phụ trách cái việc diệt trừ Quỳnh Hoa Tam Nương Tử. Đã là minh chủ võ lâm, quản trị thiên hạ quần hùng, thì còn sợ gì cái bọn Thiên Tầm giáo là một tổ chức yên tà nhỏ mọn?

Đường Vô Song mỉm cười :

- Nếu minh chủ trừ được cái họa tâm phúc của Đường môn, thì từ nay, bất cứ trong trường hợp nào, nếu minh chủ cần đến, mấy trăm đệ tử Đường gia liều chết tuân hành mệnh lệnh.

Đường Vô Song kiêng sợ bọn Quỳnh Hoa tam nương tử, muốn trừ diệt bọn đó, lão không ngần ngại dùng chàng làm vật đổi chác.

28. Cải Biến Không Lường

Đại khái cuộc trao đổi của họ là như thế.

Du Bội Ngọc đỡ khóc đỡ cười, không ngờ là Đường Vô Song lại có cái mặt lưu can như vậy.

Dù sao, chàng cũng phải cho là Đường Vô Song quá hèn.

Bỗng một tiếng cạch vang lên, bức thờ nghiêng qua một bên, Đường Vô Song từ bên dưới chui lên.

Thì ra, trong lòng đất, có một con đường hầm, lối thoát ra lại là nơi bệ thờ, có một cơ quan phát động.

Thần sắc của Đường Vô Song lúc đó thảm thê vô cùng, lão miễn cưỡng vòng tay chào Thái Hồ Vương và Lâm Tẩu Các, đoạn thốt :

- Hai vị giữ chữ tín như vậy mà lão phu đến trễ, thật lỗi vô cùng!

Thái Hồ Vương chớp mắt, vòng tay đáp lễ :

- Chắc Đường đại hiệp có mang Du Bội Ngọc đến đây?

Đường Vô Song đằng hắng một tiếng :

- Việc đó đúng ra thì không thành vấn đề nữa, nào ngờ...nào ngờ...

Lão lại ho, tiếng ho ngượng ngạo, che khuất một khó khăn.

Thái Hồ Vương trầm gương mặt :

- Có biến cố vào giờ cuối phải không?

Đường Vô Song thở dài, cười khổ :

- Đúng là có biến! Du Bội Ngọc! Hắn...hắn đã trốn thoát rồi!

Thái Hồ Vương biến sắc :

- Đường đại hiệp nói sao?

Đường Vô Song lại thở dài :

- Lão phu hết sức hổ thẹn! Đúng là một biến cố bất ngờ...

Thái Hồ Vương nổi giận :

- Bất ngờ! Hừ! Đại hiệp định đùa với bọn này hử?

Đường Vô Song ngượng cười :

- Có trời đất chứng minh cho lão phu! Sự thực là như thế!

Lâm Tẩu Các lạnh lùng :

- Dù sự thực là như thế, thiết nghĩ, Đường gia đâu phải chốn hoang tàn, mặc ai đến cứ đến, đi cứ đi!

Đường Vô Song thở dài :

- Lão phu sơ sót đáng tiếc! Vì muốn cho Du Bội Ngọc tin tưởng là lão phu có hảo tâm với hần, đưa hần vào sơn động rồi, lão phu còn cho hần một tấm lệnh bài được quyền xuất nhập! Nhờ tấm lệnh bài đó, hần thoát đi dễ dàng!

Thái Hồ Vương trầm giọng :

- Sơ sót thế nào được? Lão phu nghĩ, đại hiệp có một âm mưu gì!

Đường Vô Song ngưỡng cười :

- Lão phu chẳng hề có ý gì khác!

Lâm Tẩu Các cười lạnh :

- Nếu không có âm mưu thì cũng là hồ đồ...

Đường Vô biến sắc, vỗ bàn hét lớn :

- Các vị tự cho mình là hạng người như thế nào mà lại ăn nói với gia phụ bằng cái giọng đó?

Cha thì hèn, con thì hùng dũng, thực Đường Vô Song chẳng bằng Đường Vô vậy!

Lâm Tẩu Các và Thái Hồ Vương kinh hãi!

Đường Vô cao giọng tiếp :

- Hai vị đừng quên hai vị đang ở tại địa phương nào, nếu họ Đường hét lên một tiếng lệnh thì hai vị đừng mong thoát đi toàn vẹn!

Thái Hồ Vương bỗng cười ha hả :

- Công tử nổi giận làm chi? Bất quá, bọn này tiếc rẻ sự việc bất thành, dù cho có lời lẽ nào thốt ra, vô lễ cũng chẳng phải cố ý mà thốt!

Giọng nói của Thái Hồ Vương dịu hần lại.

Đường Vô Song khẽ vuốt chòm râu dài, cười nhẹ :

- Sự việc đã không thành, giả như mình chủ có đích thân đến đây, người cũng không trách cứ lão phu!

Thái Hồ Vương chớp mắt, điểm một nụ cười bí hiểm :

- Thật vậy à?

Vừa lúc đó, có tiếng chân người vang, rồi tám đại hán vận y phục chệt, màu đen, đội nón rộng vành, tay cầm đao bước vào.

Đường Vô Song biến sắc, hấp tấp hỏi :

- Việc gì thế?

Một lão nhân, tinh thần quắc thước, vận áo xanh, tay chắp sau lưng, từ từ bước vào.

Lão nhân chính là đương kim minh chủ vũ lâm, trừ Du Bội Ngọc ra, ai ai cũng cho rằng lão là Du Phóng Hạc.

Du Bội Ngọc cảm thấy lạnh người, mồ hôi đầm ướt lòng bàn tay.

Chàng đổ mồ hôi tay, Đường Vô Song lại đổ mồ hôi trán, lão vòng tay chào :

- Không hay mình chủ đến, lão phu chậm tiếp nghinh, mong mình chủ thứ tội!

Minh chủ nhìn Đường Vô Song một thoáng, điểm nụ cười nhạt :

- Đường huynh không nên khách khí!

Đoạn day qua Đường Vô, ánh mắt của lão thoáng hiện vẻ phần nộ, lão hỏi :

- Vị này là lĩnh lang?

Đường Vô Song cười vuốt :

- Phải đấy, mình chủ!

Du Phóng Hạc gật đầu :

- Tốt lắm! Tốt lắm! Đúng là một trang thiếu niên anh tuấn, không hổ con giòng cháu giống! Chẳng rõ năm nay được bao nhiêu tuổi rồi?

Đường Vô nghiêng mình :

- Văn bối năm nay được hai mươi sáu tuổi!

Du Phóng Hạc điềm nhiên :

- Có tánh nóng nảy như vậy mà sống được hai mươi sáu năm, thiết tưởng không dễ dàng!

Đường Vô giật mình biến sắc.

Du Phóng Hạc từ từ tiếp nối :

- Hạng thiếu niên gặp tôn trưởng, có thiếu lễ độ cũng chẳng đáng trách. Song đến như cái việc vỗ bàn ầm ầm thì kể ra cũng quá phận!

Đường Vô phản đối :

- Nhưng văn bối không phải là không có lý!

Du Phóng Hạc cười nhẹ :

- Đường công tử không phục lời nói của lão phu? Nếu vậy lão phu nói sai rồi?

Và lão phu nghĩ rằng mình bắt bẻ một cách vô lý!

Đường Vô chưa kịp nói gì, Đường Vô Song đã quát im miệng, đoạn mỉm cười, hướng sang Du Phóng Hạc :

- Trẻ con vô lễ, lão phu xin nhận tội thay! Mong Du huynh tha thứ cho y!

Du Phóng Hạc trầm giọng :

- Lão phu muốn đối thoại với lĩnh lang, xin Đường huynh đừng nhiều lời!

Đường Vô Song nín lặng.

Đường Vô thở một hơi dài, thốt :

- Văn bối tuy bất tài, song từng đọc qua sách thánh hiền, nào dám khinh thường bậc tôn trưởng? Nhưng, thấy người miệt thị gia phụ, lẽ nào lại điềm nhiên?

Du Phóng Hạc hỏi :

- Không điềm nhiên thì phải làm sao?

Đường Vô cao giọng :

- Kẻ nào khinh nhục gia phụ, văn bối sẽ liều sống chết với kẻ đó!

Du Phóng Hạc cười nhẹ :

- À! Thật vậy à? Chí khí lắm!

Bỗng lão vung tay tát mạnh vào mặt Đường Vô Song.

Không lẽ vì khiếp oai hay vì không tránh né kịp, Đường Vô Song hứng trọn cái tát đó.

Du Phóng Hạc nhìn Đường Vô, mỉm cười :

- Rồi sao?

Gương mặt Đường Vô đổi sắc mấy lượt, thoát xanh, thoát trắng, thoát đỏ.

Đôi bàn tay rung rung như có điện giật.

Đường Vô Song đưa tay che mặt hét to :

- Bất hiếu! Súc sanh! Ngươi dám vô lễ với mình chủ à?

Du Phóng Hạc cười nhạt :

- Làm gì hấn dám vô lễ!

Bỗng lão lại tát bồi thêm một tát nữa vào mặt Đường Vô Song.

Đường Vô khóc ròng, rít lên :

- Gia gia! Con bất hiếu! Con không thể...

Y vọt mình tới.

Đường Vô Song hét lớn :

- Vô nhi! Dừng tay nhanh!

Tay quyền của Đường Vô đã chạm đầu tay Du Phóng Hạc.

Một tiếng rắc vang lên, cánh tay Đường Vô gãy, thân hình Đường Vô bị bắn ra ngoài xa.

Du Phóng Hạc chấp tay sau lưng, cười nhẹ :

- Đường huynh! Cái gan của lịnh lang to lắm đấy!

Đường Vô Song hạ mình lạy một lạy, đôi mắt nhòa lệ, rung rung giọng thốt :

- Súc sanh vô lễ, mong mình chủ tha thứ một lần!

Du Phóng Hạc thở dài :

- Nào lão phu có muốn hơn thua với hấn! Bất quá... có lẽ, Đường huynh cũng biết, tại đại hội Huỳnh trì, kẻ nào nhục mạ mình chủ sẽ bị trừng trị ra sao chứ?

Đường Vô Song van cầu :

- Vạn mong mình chủ tha cho súc sanh! Lão phu sẽ chặt tay nó để tạ tội trước mình chủ!

Du Phóng Hạc day qua Thái Hồ Vương, hất hàm :

- Thế nào?

Thái Hồ Vương cao giọng :

- Quy luật đã được đặt ra tại đại hội Huỳnh Trì! Toàn thể vũ lâm đều biết! Nếu bây giờ phá lệ thì làm sao chế ngự hào kiệt giang hồ? Từ nay, mỗi người đều có thể sinh cường, quy luật không còn ước thúc được ai thì loạn mất! Mà mình chủ cũng chẳng còn oai vọng trong vũ lâm!

Du Phóng Hạc hướng sang Đường Vô Song, điềm nhiên hỏi :

- Đường huynh nghe chẳng? Vì tình riêng mà bỏ quy luật thì quần hùng bất mãn, lão phu không biết làm sao hơn!

Thái Hồ Vương lôi Đường Vô ra ngoài.

Một tiếng rú thảm vang lên.

Đường Vô Song đã đứng dậy rồi, bỗng lão lão đảo rồi ngã xuống.

Mục kích trọn vẹn tấm thảm kịch, Du Bội Ngọc đổ lệ từ lâu.

Nếu chàng chẳng cần sống để lo việc lớn, thì lúc đó chàng chẳng tiếc thân mình lao xuống.

Du Phóng Hạc nhìn sững Đường Vô Song một lúc, vụt hỏi :

- Thương tâm vì con chết thảm, hửn Đường huynh có toan tính phục thù chứ?

Đường Vô Song đứng lên, cúi gầm đầu, đáp :

- Nó chết, đáng tội nó, lão phu trách ai được?

Du Phóng Hạc bật cười khanh khách :

- Đường huynh thông đạt thời vụ lắm!

Đường Vô Song cúi thấp đầu hơn.

Du Bội Ngọc khinh bỉ lão vô cùng.

Du Phóng Hạc lại tiếp :

- Lão phu từ ngàn dặm đến đây, hửn Đường huynh cũng biết là để làm gì rồi chứ?

Đường Vô Song ấp úng :

- Biết! Vì việc Du Bội Ngọc!

Du Phóng Hạc lạnh lùng :

- Còn sai!

Đường Vô Song giật mình :

- Sai?

Du Phóng Hạc thở dài :

- Lão tìm Du Bội Ngọc để tìm hiểu xem nó có phải là đứa con bất hiếu của lão phu chăng. Song hiện tại, lão phu biết đích xác, hửn hoàn toàn là một người khác, không mấy may liên quan đến đứa con ngỗ nghịch của lão phu. Từ nay, hửn đi đâu, hửn làm gì, hửn còn sống hay đã chết, lão phu không lưu ý nữa!

Du Bội Ngọc giật mình.

Đường Vô Song kinh dị hỏi :

- Nếu vậy, mình chủ đến đây vì một mục đích khác?

Du Phóng Hạc gật :

- Giới thiệu Đường huynh với một người, một hảo bằng hữu!

- Ai?

Du Phóng Hạc mỉm cười :

- Nói ra, nghe như kỳ quái thật! Người bằng hữu đó, Đường huynh thấy hằng ngày, nhưng hửn chẳng hề thấy Đường huynh!

Đường Vô Song sùng sờ.

Du Bội Ngọc cũng kinh dị.

Trên đời này lại có một sự lạ như vậy sao? Cũng như Đường Vô Song, Du Bội Ngọc đang tìm hiểu.

Giới thiệu người với người là một việc làm thân thiện, do hảo ý. Thế tại sao trước khi tỏ cái hảo ý, Du Phóng Hạc lại giết người?

X Du Phóng Hạc vẫy tay.

Tám đại hán cúi đầu, lặng lẽ bước ra ngoài, một thoáng sau, đưa vào một người.

Người đó đội nón rộng vành. Từ trên trông xuống, Du Bội Ngọc không thể trông rõ mặt.

Nhưng Đường Vô Song thấy rõ.

Lão vừa nhìn đó, bất giác biến sắc mặt xanh dờn.

Du Bội Ngọc kinh hãi, tự hỏi người đó là ai mà Du Bội Ngọc khiếp sợ như vậy.

Du Phóng Hạc cười nhẹ :

- Đường huynh đã thấy mặt người này nhiều lần rồi chứ?

Đường Vô Song kêu lên :

- Lão phu... lão phu...

Du Phóng Hạc chặn lại :

- Từ lâu y muốn gặp mặt Đường huynh, nhưng lão phu cho rằng thời cơ chưa thuận lợi, nên không thể giới thiệu sớm. Đường huynh biết tại sao lão phu lại chậm giới thiệu chăng?

Đường Vô Song lắc đầu :

- Làm sao biết được... Du huynh?

Du Phóng Hạc điềm nhiên :

- Chỉ vì lão phu không muốn Đường huynh chết gấp. Bởi khi đối diện với nhau rồi là Đường huynh đến giờ tận số!

Đường Vô Song tròn mắt :

- Tại sao?

Du Phóng Hạc bước tới, đưa tay lật chiếc nón trên đầu người đó.

Du Bội Ngọc bây giờ mới trông thấy rõ ràng.

Trời!

Người đó là một Đường Vô Song thứ hai! Không có một điểm nhỏ nào khác biệt Đường Vô Song! Người đó giống Đường Vô Song như hình ảnh của lão trong chiếc gương. Đến cả chiều cao cũng chẳng sai lệch một phân, một ly. Đến cả trọng lượng cũng chẳng sai lệch phần trăm phần ngàn cân.

Du Phóng Hạc bật cười khanh khách :

- Đường huynh có nhận ra là một kiệt tác chăng? Lão phu rất hãnh diện với kiệt tác này, Đường huynh ạ!

Lão gật gù tiếp :

- Kể ra, làm được kiệt phẩm này, mất lắm công phu đấy! Tìm hiểu từng cử động, nghe từng ngôn từ của Đường huynh, phải mất hết nhiều thì giờ, còn thêm cái việc học tập cho thuần thục nữa! Ý chà! Vất vả lắm!

Đường Vô Song chẳng khác nào một cái xác chết được dựng đứng tại đó.

Du Phóng Hạc lại tiếp :

- Bây giờ thì tạo được một Đường Vô Song thứ hai, lão phu nghĩ, mình có thể hãnh diện vậy!

Đường Vô Song hỏi như cái máy :

- Nhưng... nhưng... để làm gì?

Du Phóng Hạc cười vang :

- Đường huynh không hiểu à?

Đường Vô Song lắc đầu :

- Lão phu chịu thôi!

Du Phóng Hạc trầm giọng :

- Đường Vô Song cũ sống đã lâu rồi, hưởng thụ đã thừa thãi rồi, nếu sống mãi, hưởng thụ mãi thì thành bất công quá! Đã đến lúc người cũ rút lui, nhường chỗ cho người mới! Đường Vô Song thứ hai, bắt đầu từ hôm nay, thay thế cho Đường Vô Song thứ nhất!

Đường Vô Song vụt cười lên cuồng dại.

Du Phóng Hạc lạnh lùng nhìn lão, mãi một lúc lâu mới cất tiếng thốt :

- Trong lúc này, Đường huynh cười được, lão phu hết sức lạ lùng cho Đường huynh đó!

Đường Vô Song cười lớn hơn :

- Tại sao ta lại không cười được? Ta có lý do cười! Càng cười càng hợp lý! Các người tưởng, tạo một con người như thế là thay thế được ta à?

Lão không còn khách sáo nữa và bắt đầu giở cái giọng đối lập với Du Phóng Hạc.

Du Phóng Hạc chớp mắt :

- Khác ở những điểm nào?

Đường Vô Song cười lạnh :

- Những người đó, hoặc đơn cô, không thân thích, hoặc tính tình cô tịch, chẳng chịu tiếp xúc với người đời, cho nên, chẳng ai nhận ra họ là những con người giả.

Người có thể dùng họ theo dõi Du Bội Ngọc, bức bách Lâm Diêu Bình, cho cả hai bên tẩu khắp giang hồ, nhưng họ chẳng thể nào bức bách toàn bộ nhân số trong Đường gia trang, các người có thể hạ sát trọn vẹn cái số vài trăm, vài ngàn người chăng? Các người giết một Đường Vô, sẽ còn hàng trăm, hàng ngàn Đường Vô khác như thường.

Và sớm muộn gì, cũng có một ngày nào đó, cái bọn người Đường gia trang sẽ khám phá ra bí mật của các người, chúng sẽ tuyên bố khắp giang hồ, thiết tưởng các người cũng phải mệt vì chúng!

Du Phóng Hạc bĩu môi :

- Như vậy chăng?

Đường Vô Song điềm nhiên tiếp :

- Các người có biết được tên riêng mỗi đứa con ta chăng? Các người có thể biết được sinh nhật từng đứa con ta chăng? Nếu chúng hỏi, các người sẽ đối đáp với chúng như thế nào? Các người có hiểu cá tính mỗi đứa con ta chăng? Ngoài ra, còn các chi tiết khác như lối cư xử của ta với vài người trong gia trang, các người chẳng khi nào hiểu hết được! Ta nói, trước sau gì, cái sự giả mạo này cũng bị bại lộ! Đừng đắc ý trước mà sau này thất vọng lớn!

Lão bật cười ha hả :

- Một gia nhân sống trong gia đình lâu lắm, chưa chắc đã hiểu rõ những sinh hoạt của gia đình đó, gia đình càng lớn, gia nhân càng bị hạn chế gia vụ hơn, mỗi tên chuyên một phần việc riêng biệt, chẳng hề biết đến phần việc của kẻ khác. Thì thử hỏi, một kẻ từ bên ngoài đột nhập vào gia đình đó, làm sao biết rõ mọi người, mọi việc? Trên thế gian này, chẳng ai biết rõ cái tính của từng người trong một tập thể hàng trăm, hàng ngàn người! Một vị tướng soái điều khiển hàng ngàn hàng vạn quân chỉ bằng vào kỷ luật, chứ nào biết được hàng trăm ngàn vạn quân qua cá tính của từng người?

Du Phóng Hạc trầm ngâm một lúc, đoạn gật đầu :

- Người có lý, Đường Vô Song! Dĩ nhiên phải có nhiều chi tiết chúng ta không biết. Nhưng có khó khăn gì, rồi chúng ta sẽ tìm hiểu, chỉ trong một thời gian ngắn là chúng ta am tường!

Đường Vô Song lắc đầu :

- Không thể được, chắc chắn là không thể được!

Du Phóng Hạc bật cười lạnh :

- Ta thì tin chắc là phải được, được gấp đó Vô Song! Bởi người sẽ cung khai tất cả với chúng ta!

Đường Vô Song hét to :

- Chẳng bao giờ ta tiết lộ một sự gì! Không một oai lực gì có thể bức bách ta nổi!

Du Phóng Hạc bật cười ha hả :

- Ta có biện pháp tân kỳ, với biện pháp đó, ta sẽ làm cho người cung khai tất cả! Rồi người chờ xem...

Bỗng có tiếng động bên ngoài vang lên, Thái Hồ Vương bước nhanh ra cửa rồi trở vào ngay, giọng trầm thốt :

- Tình báo cho biết, có người sắp đến đây!

Du Phóng Hạc quát :

- Cho rút lui tất cả tình báo, rời xa khu núi!

Thc đưa tay chỉ Đường Vô Song, hỏi :

- Còn lão này?

Du Phóng Hạc đáp :

- Bao mặt lại, mang theo các người!

Đường Vô Song vụt nhảy dựng lên, đôi tay cùng vung một lượt, đôi chân cùng phóng một lượt.

Lão có biệt tài phóng ám khí, bất cứ bộ phận nào trong người lão cũng có thể phóng ám khí được.

Khi lão nhích động toàn thân, ít nhất cũng có hàng trăm ám khí đủ loại bay ra.

Bọn Thái Hồ Vương, Lâm Tảo Các chưa kịp lui ra ngoài, đều giật mình kinh hãi.

Du Phóng Hạc hét to :

- Hai người cứ bất động! Để mặc ta đối phó với hắn!

Chiếc nón của Đường Vô Song giả, lão còn cầm nơi tay, lão dùng chiếc nón đó, vung lên, vẽ một vòng tròn lớn. Theo đường quét, bao nhiêu ám khí của Đường Vô Song đều ghim trọn vào chiếc nón đó.

Tiếp thu số ám khí xong, Du Phóng Hạc quát :

- Vô Song! Người dám động thủ à?

Đường Vô Song rít lên :

- Ta động thủ rồi có sao chẳng?

Liền theo câu nói, lão tuôn ra một lúc hơn hai mươi quyền. Thế công của lão có vẻ linh như quyết cùng đối phương đồng quy ư tận.

Nhưng, Du Phóng Hạc hóa giải dễ dàng.

Du Bội Ngọc cố ý xem Du Phóng Hạc xử dụng vũ công thuộc môn phái nào.

Chàng hết sức kinh ngạc thấy lão thi triển Tiên Thiên Vô Cực công, môn bí công của gia đình chàng. Thủ pháp, thân pháp của lão linh diệu chẳng kém thân phụ chàng.

Bên dưới, Du Phóng Hạc đột nhiên hét to :

- Chết này!

Cùng theo tiếng quát, cánh tay của lão bay tới, Đường Vô Song ngã nhào.

Du Phóng Hạc vừa bước nhanh ra cửa vừa bảo :

- Mang lão theo ta ngay!

Lâm Tẩu Các chờ cho Thái Hồ Vương bế Đường Vô Song xong, đoạn cùng với Thái Hồ Vương chạy theo Du Phóng Hạc, và không quên quạt một chưởng tắt ngọn đèn trên bệ thờ.

Tòa cổ miếu chìm trong vùng tối, vắng vẻ lạnh lùng.

Du Bội Ngọc lâu lắm mới trấn định tâm thần. Diễn tiến vừa qua làm dao động mạnh thần trí chàng, chàng nghĩ thầm :

- Nếu bây giờ ta tìm chỗ nào vắng vẻ, an toàn hơn ở đây, chỉ một lúc thì khoái biết bao nhiêu! Song mấy khi có được dịp may như thế này? Nếu ta dừng tìm chỗ nghỉ, cứ chạy theo bọn đó, chắc chắn ta sẽ phát hiện ra điều hữu ích!

Chàng cũng biết, theo dõi một số cao thủ thượng đẳng như vậy là rất nguy hiểm, nhưng ý đã quyết rồi, biết là nguy hiểm cũng chẳng bỏ qua dịp may.

Bây giờ chàng không còn muốn đưa Ngân Hoa Nương về Đường gia trang nữa.

Chàng gọi nàng thốt :

- Tại hạ bỏ cái ý định mang trả cô nương về Đường gia trang, vậy cô nương cũng nên giải tỏa mọi oán cừu giữa chúng ta, đừng ai tìm ai nữa nhé! Các huyết đạo tại hạ đã điểm đó, chỉ trong thời gian ngắn sẽ tự giải khai như thường, tại hạ khỏi cần phải động thủ! Phiền cô nương một lúc, khi nào huyết đạo khai thông trở lại hãy đi!

Chàng chưa kịp nhảy xuống bên dưới bỗng có tiếng chân người vang lên rất gấp bên ngoài miếu.

Chàng giật mình nhìn ra.

Ánh sáng bên ngoài lóe lên do kẻ nào đó bật lửa. Trong ánh sáng đó, Thái Hồ Vương hiện ra với hai đại hán áo đen.

Lão ấy trở lại làm gì?

29. Diên Đảo Mê Ly

Du Bội Ngọc kinh hãi, không hiểu Thái Hồ Kim Long Vương còn trở lại đây làm gì.

Không lý Du Phóng Hạc đi rồi, còn hoài nghi chi đó nên bảo Thái Hồ Vương ở lại đây rình rập?

Bên dưới, Thái Hồ Vương gọi hai đại hán lại bảo :

- Sửa bụi thờ cho ngay ngắn lại! Sắp xếp mọi vật y chỗ cũ! Quét dọn sạch sẽ nền miếu, đừng để vết tích gì chứng tỏ chúng ta đến đây! Để cho bọn đệ tử Đường môn không biết được Đường Vô Song đi ngã nào và đi về đâu!

Đúng là bọn chúng hành động hết sức cẩn thận, chu đáo!

Giờ đây, chàng có thể xuống được đây, chàng thử sức hạ bọn Thái Hồ Vương ba người, nhưng chàng sợ làm thế sẽ kinh động đến Du Phóng Hạc, bởi chàng nghĩ lão ấy chưa đi xa lắm.

Dù sao thì lão cũng chờ Thái Hồ Vương làm xong công việc này rồi đi một lượt.

Song chàng lại nghĩ, giả như Du Phóng Hạc không đợi Thái Hồ Vương, lão cứ đi luôn chàng chờ mãi cho Thái Hồ Vương rời miếu thì lão ấy đi mất rồi, chàng còn theo làm sao được?

Hai đại hán từ từ thu dọn, không gấp, không chậm. Chúng càng ung dung, Du Bội Ngọc càng bồn chồn nóng nảy.

Nhưng chàng nóng nảy cũng thể thôi, nghĩ mãi cũng chẳng có biện pháp nào chàng thực hiện ý muốn.

Chàng hy vọng, sau khi làm xong việc, cả ba người cùng chạy theo Du Phóng Hạc chứ đừng đi về ngã khác. Nếu được vậy thì chờ đợi đến bao lâu cũng chẳng sao.

Niềm hy vọng ấy làm chàng bớt nóng nảy và chàng từ bỏ ý định hạ sát chúng.

Bất ngờ, vừa lúc đó có tiếng rẹt rẹt vang lên.

Ba mũi ám khí từ bên ngoài bay vào.

Thái Hồ Vương phản ứng rất nhanh, nhún chân nhảy vọt lên không, nhường cho ba mũi ám khí bay qua bên dưới, đoạn cao giọng hỏi :

- Kẻ nào to gan dám dùng ám khí hại vũ sĩ của Minh chủ? Đã chán sống rồi chẳng?

Chiếc Kim Long Tiên nằm gọn trong tay lão, bàn tay chớp lên, một vầng sáng vàng lóe nhanh, lão vọt mình qua cửa ra ngoài.

Chừng như có tiếng cười dị ngợm phát lên trong bóng tối.

Du Bội Ngọc vừa sợ hãi, vừa khấn trương.

Nếu có cuộc chiến xảy ra thì thời gian kéo dài, chàng không làm sao theo kịp Du Phóng Hạc.

Chàng thầm hỏi ai đó phóng ám khí vào miếu? Để làm gì? Chắc chắn chẳng phải người tốt rồi!

Có thể là Đường gia đệ tử chăng?

Hoặc một kẻ nào đó đối đầu với Thái Hồ Vương, nhân lúc lão đơn độc, hạ thủ đoạn thanh toán lão?

Dù cho kẻ đó là ai, kẻ đó có hạ được Thái Hồ Vương hay không, kẻ đó cũng làm tiêu tan niềm hy vọng vừa nảy nở nơi chàng.

X Ngọn đèn trên bụi thờ đã được đốt cháy lên.

Thái Hồ Vương trở vào.

Ngọn Nhuyễn Tiên vẫn còn trên tay, song buông thõng xuống, kéo lê lét trên nền miếu chứ không cầm ngang. Điều đó chứng tỏ cái oai khí của lão tan biến mất rồi.

Đúng vậy, niềm sợ hãi hiện rõ trên gương mặt lão, mồ hôi trán, mồ hôi đầu còn rơi từng hạt lớn.

Tuy nhiên, lão chẳng tỏ lộ vẻ gì là có bị thương.

Lão quá sợ, sợ như tiều phu vào rừng tìm củi, gặp cọp.

Bên ngoài, một giọng nói trầm trầm vang lên, dịu hòa nhưng có phần nào lạnh lùng :

- Bằng hữu là ai? Từ đâu đến?

Du Bội Ngọc lạnh người khi nghe giọng nói đó, một giọng hiền từ song lại có vẻ tà! Chàng chưa từng nghe một giọng nói như vậy bao giờ.

Trong bóng tối bên ngoài, có dạng người mờ mờ.

Ánh đèn bên trong miếu chiếu ra yếu ớt, không soi rõ được gương mặt người đó, chỉ có đôi mắt ngời lên sáng như hai điểm sao.

Hai điểm sao lơ lửng giữa khoảng không, có vẻ huyền ảo phi thường.

Đôi mắt đó không nhìn Du Bội Ngọc, song chàng lạnh rợn người.

Thái Hồ Vương rung rung giọng đáp :

- Tại hạ họ Vương, tên Kim Long, từ Thái Hồ đến đây!

Giọng nói vừa ồm ồm, vừa tà quái vang lên :

- Thế ra cát hạ là Thái Hồ Vương! Cát hạ đến đây có việc gì?

Thái Hồ Vương thốt :

- Tại hạ tùy hành vũ lâm minh chủ!

Người bên ngoài lại hỏi :

- Phải Du Phóng Hạc chăng?

Thái Hồ Vương gật đầu :

- Phải!

Người bên ngoài lại hỏi :

- Lão ấy đến đây có việc gì?

Thái Hồ Vương thốt :

- Đường Vô Song ước hẹn đến đây!

Lão không dấu diếm điều gì, chừng như lão mất cả thần trí, có lẽ lão bị đôi mắt đỏ niếp phục hoàn toàn.

Du Bội Ngọc càng thêm sợ đôi mắt của người bên ngoài.

Người đó tiếp hỏi :

- Du Phóng Hạc và Đường Vô Song ước hẹn với nhau, sao lại chọn địa điểm này? Họ thương lượng với nhau về một việc xấu xa nhất phải không? Cho nên họ không muốn ai nghe điều bí mật đó, không muốn ai thấy họ hội họp với nhau?

Thái Hồ Vương đáp :

- Thực sự thì cũng có điều bí mật, chỉ vì mình chủ...

Du Bội Ngọc định ninh là lão sẽ nói ra điều bí mật đó, chàng vừa sợ, vừa mừng.

Nhưng, thốt đến đó rồi, lão bỗng nín lặng, bỏ dở câu nói, rung rung người.

Ánh mắt người bên ngoài ngời chớp sáng, giọng nói cũng cao hơn trước :

- Bí mật như thế nào? Tại sao cát hạ không nói tiếp?

Thái Hồ Vương cắn răng, cố nín lặng, mồ hôi đầu xuất ra ướt đầu, ướt mặt, rơi từng hạt to xuống áo.

Người bên ngoài khuyến dụ :

- Cát hạ cứ nói đi, chẳng quan hệ gì đâu! Nói đi, chẳng có ai làm hại gì đến cát hạ!

Thái Hồ Vương rung người bần bật, vẻ thống khổ hiện rõ nơi gương mặt. Một trận bão đang nổi dậy trong tâm tư lão, làm rung chuyển cả thân hình lão.

Lão rung giọng thốt :

- Tại hạ không thể nói! Tuyệt đối không thể nói!

Người bên ngoài vẫn với giọng tà quái :

- Tại sao không thể nói? Cát hạ đừng quên, hiện tại nội thân, sinh mạng, linh hồn đều tùy thuộc tại hạ, cát hạ cưỡng lại tại hạ sao?

Thái Hồ Vương đột nhiên hét lên như cơn điên nổi dậy :

- Tại hạ hoàn toàn tùy thuộc nơi mình chủ, tất cả đều tùy thuộc nơi mình chủ, linh hồn lẫn thể xác! Tại hạ không thể phản bội mình chủ! Nếu bị bức bách thì có cái chết mà thôi! Thà chết chứ không phản bội!

Bỗng lão trở đầu nhuyển tiên, đánh mạnh xuống đầu lão.

Người bên ngoài chừng như không tưởng sự tình có thể xảy ra như vậy. Kêu lên một tiếng hãi hùng, Thái Hồ Vương đã nằm trong vũng máu.

X Du Bội Ngọc rung mình.

Nếu không nhìn rõ sự tình, dù ai có nói cho chàng nghe, chàng cũng không thể tin là có thật.

Từ trong bóng tối bên ngoài, một người bước vào. Người đó đi rất nhẹ, tựa hồ một bóng ma di động.

Y vận bộ y phục nhà nông thông thường, tay cầm một chiếc nón rách, thân vóc ốm, gương mặt anh tuấn.

Tác người đó, cũng có thể cho là năm mươi, khi y bước vào trong, ánh mắt y có vẻ tà quái.

Trông y chẳng thấy điểm gì đặc biệt hơn người thường, chỉ có đôi bàn tay là đẹp, tay mỹ nhân bất quá cũng chỉ đẹp như thế thôi, không hơn.

Du Bội Ngọc không tưởng nổi con người như thế lại có con mắt đầy ma lực. Mà đôi mắt đó lại biến đổi một cách nhanh chóng, dễ dàng.

Y là ma, là quỷ, tùy thời biến hóa?

Bỗng có một giọng nói thiếu nữ vang lên :

- Chết! Chết hết rồi!

Du Bội Ngọc giật mình.

Vì mãi lưu ý đến người quái dị, Du Bội Ngọc không lưu ý đến sau lưng y còn có một thiếu nữ.

Nàng đội một chiếc nón rộng vành, kéo sụp xuống nửa mặt.

Nàng không muốn người ta nhận ra nàng hay muốn lẫn tránh sự gì?

Du Bội Ngọc nghe âm thanh đó rất quen. Song chẳng nhớ được là nghe tại nơi nào.

Người quái dị đi quanh một vòng rồi quay nhìn thiếu nữ. Y điểm một nụ cười, nụ cười của y có duyên vô cùng, đoạn y thốt :

- Đúng như cô nương nói! Chết tất cả rồi!

Thiếu nữ cắn môi :

- Họ chẳng xúc phạm gì đến mình, sao ngươi lại giết họ?

Người quái dị cười nhẹ :

- Cô nương nói phải! Tại hạ đúng ra không nên giết họ!

Thiếu nữ hừ một tiếng :

- Đã biết vậy, sao ngươi còn giết?

Người quái dị không đáp, nhìn nàng một lúc rồi cười, rồi thở dài, đáp :

- Đẹp thật! Dưới ánh đèn, đôi mắt cô nương đẹp vô cùng! Cô nương chỉ liếc nhìn tại hạ một thoáng thôi, tại hạ có thể chết cho cô nương đấy!

Đối với thiếu nữ, y hết lòng tuân phục, hết mực cung kính, như tín đồ với nữ giáo chủ.

Kỳ quái thay, thiếu nữ lại tin tưởng y vô cùng, chẳng mảy may là y gian trá, lừa dối nàng.

Có lẽ vì là nàng là người trong cuộc, không có cái sáng suốt của kẻ bàng quan, nên không trông thấy sự kiêu hãnh có đượm phần nham nhở của y chăng?

Nàng đỏ mặt, lâu lắm mới cất tiếng thở dài :

- Ta hy vọng người chẳng giết người, càng tránh được việc giết người chừng nào, càng hay chừng ấy! Trốn thoát được lần này, chúng ta tìm một nơi yên tĩnh nào đấy, cuộc sống êm đềm, như vậy chẳng tốt sao?

Người đó cười nhẹ :

- Phải! Tại hạ sẽ tìm một khung cảnh thích hợp với chúng ta, nơi đó núi, có sông, có rừng, có suối, tại hạ cùng cô nương tiêu dao ngày tháng, toại hưởng hạnh phúc...

Thiếu nữ say sưa suy nghĩ đến viễn ảnh tốt đẹp, môi mắt nhắm lại, đầu ngả lên, mơ màng thốt :

- Ta ước mong một ngày nào đó, tâm nguyện được thành tựu, dù chỉ thành tựu một ngày thôi cũng đủ lắm rồi! Ta có chết cũng vui lòng! Ta không hề tiếc hận...

Nàng càng thốt, càng lộ vẻ si mê người đó. Hạnh phúc chưa đến, nàng với theo ảo tưởng mà vẫn thiết tha, đến độ lệ cảm xúc tuôn tràn...

Bồng Du Bội Ngọc nhớ ra nàng. Chàng đã gặp trong đêm trước khi đại hội Huỳnh Trì khai diễn, nàng đưa chàng vào nghinh tân quán.

Nàng là Chung Tịnh, đệ tử phái Hoa Sơn.

Là môn đồ một môn phái chánh tông, làm sao nàng lại kết cấu với một con người như thế? Nàng đã làm gì tại sơn môn, trên giang hồ, đến độ phải nói lên một niềm tiếc hận?

Du Bội Ngọc hết sức kinh nghi.

Người đó nhìn sang nàng rồi nhìn xuống vũng máu, trong đó Thái Hồ Vương nằm bất động, suy nghĩ một lúc lại lẩm nhẩm :

- Lão đầu điểm một bí mật gì? Ta đã dùng tất cả tâm cơ vẫn không làm sao cho lão tiết lộ! Thế thì Du Phóng Hạc có ma lực như thế nào khiến lão trung thành kiên định trên chỗ tưởng?

Y lại chấp tay sau lưng, bước tới bước lui tường này, trở lại tường kia.

Bồng, y chớp ánh mắt sáng ngời, nhìn quanh một lượt rồi gọi khẽ :

- Cô nương xem! Nơi đây có một con đường bí mật!

Y bước tới, xoay tượng thổ địa, tượng dịch qua một bên, bày địa đạo trước mắt.

Chung Tịnh kêu lên :

- Một địa đạo! Địa đạo ăn thông về đâu?

Người đó vỗ trán suy tư một chút, chợt cười khan :

- Đây có phải là phía sau núi thuộc khu vực Đường gia trang chăng?

Chung Tịnh gật đầu :

- Đúng rồi! Đại đạo ăn thông về Đường gia trang!

Người đó cười nhẹ :

- Chắc như vậy! Cô nương thông minh lắm!

Thiếu nữ đỏ mặt, mân mê tà áo, một giây sau, thốt :

- Nơi đây là một địa phương bí mật của người ngoài, chúng ta nên bỏ đi tìm chốn khác!

Người đó trở mắt :

- Đi nơi khác? Tại sao lại bỏ đi? Cái thích thú của tại hạ là khám phá bí mật của người đời, gặp dịp rồi, có khi nào bỏ qua?

Y cười nhẹ, đưa tay vuốt má nàng tiếp :

- Du Phóng Hạc cùng Đường Vô Song thỏa hiệp với nhau thực hiện trò quỷ gì, dù là trò gì đi nữa, nhất định không thể tốt được! Tại hạ muốn theo con đường bí mật này, tìm hiểu họ sắp đặt sự việc gì! Cô nương đứng đây chờ tại hạ nhé!

Chung Tịnh nắm tay áo y giữ lại :

- Người đừng đi! Đi không được đâu!

Người đó lạnh lùng :

- Tại sao? Cô nương sợ tại hạ không trở lại?

Chung Tịnh không lưu ý đến thần sắc biến đổi của y, lại dịu giọng tiếp :

- Ta lo ngại cho người bởi người còn mang thương thể, công lực chưa được khôi phục hoàn toàn, mà Đường Vô Song và Du Phóng Hạc là những tay lợi hại.. Người đó cười nhạt :

- Cô nương sợ người đó đánh bại tại hạ?

Chung Tịnh đáp ứng :

- Giả như có điều không may xảy đến cho người thì ta phải làm sao?

Người đó cười lớn :

- Yên trí cô nương! Hai người ấy có làm gì tại hạ cũng còn lâu!

Y vuốt ve suối tóc đẹp của nàng, dịu giọng tiếp :

- Cứ ở đây chờ tại hạ! Trong khoảng khắc, tại hạ trở lại, không lâu đâu! Tại hạ dám quả quyết là chẳng ai làm gì nổi tại hạ!

Y thốt xong chui xuống địa đạo.

Chung Tịnh sững sờ, đứng lặng nhìn miệng địa đạo rồi đưa tay che mặt thở dài :

- Ta làm sao? Làm sao? Ta hành động có hợp lý không?

Một giọng nói trầm trầm vang lên đầu đây :

- Không hợp lý đâu cô nương!

X Chung Tịnh buông nhanh tay, nhảy dựng lên, hét :

- Ai?

Một thiếu niên đứng trước mặt nàng, miệng gằn nụ cười, giới thiệu :

- Tại hạ!

Nàng giật mình lướt nữa, quay người lại.

Thiếu niên tiếp :

- Du Bội Ngọc!

Chung Tịnh kêu lên :

- Du Bội Ngọc...?

Đối với nàng cũng như đối với mọi người, Du Bội Ngọc đã chết rồi.

Tại một vùng hoang vắng, bỗng dưng Du Bội Ngọc hiện thân, nếu không là quỷ là ma thì là gì?

Nhưng thiếu niên có vẻ ôn nhu, hiền dịu quá, lại khôi ngô anh tuấn quá, thiếu niên không giá lạnh, ảo huyền thì đâu phải là một hồn ma bóng quỷ?

Chung Tịnh không còn sợ hãi nữa.

Thiếu niên là con người thực thì thiếu nữ nào lại sợ một thiếu niên?

Chung Tịnh thoạt đầu lui hai bước, giờ thì nàng dừng chân, rồi ràng cao giọng :

- Ta có quen một Du Bội Ngọc nhưng Du Bội Ngọc đó không phải là người, hay ngược lại người không phải là Du Bội Ngọc! Ta không nhận ra người!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Cô nương không nhận ra tại hạ, trái lại, tại hạ nhận ra cô nương!

Chung Tịnh giật mình :

- Người nhận ra ta?

Du Bội Ngọc thản nhiên :

- Có phải cô nương là Chung Tịnh, đệ tử phái Hoa Sơn chăng?

Chung Tịnh khấn trương thấy rõ :

- Người theo dõi bọn ta?

Du Bội Ngọc thâm kinh dị, nhưng vẫn giữ vẻ bình thản, hỏi :

- Cô nương phạm tội gì tại sơn môn? Tại sao cô nương lại sợ có người theo dõi?

Chung Tịnh sững sờ nhìn chàng, lâu lắm nàng mới gượng cười, từ từ thốt :

- Ta có phạm tội gì đâu, bắt quá ta vùi vĩnh vậ mà!

Du Bội Ngọc thở ra :

- Tại hạ chẳng có ý khám phá bí mật của cô nương nên không cần bức hỏi cô nương làm gì. Tuy nhiên, tại hạ khuyên cô nương nên trở về là phải!

Chung Tịnh giật mình :

- Trở về? Người bảo ta trở về đâu?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Về bên cạnh lệnh sư! Người sẽ bảo vệ cô nương! Người sẽ chẳng để cô nương bị ai lừa gạt!

Chung Tịnh biến sắc :

- Ta bị ai lừa gạt chứ? Ai gạt ta được chứ? Người lấy tư cách gì can thiệp vào chuyện của ta?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Tại hạ tự lo cho bản thân còn không kịp thời, kịp việc, làm gì có rỗi rảnh mà can thiệp vào việc của người khác? Nhưng tại hạ thấy sự tình diễn tiến như bị một cái gì ngăn chặn nơi yết hầu, khó chịu vô cùng, phải nói ra mới được! Còn như nghe hay không nghe là quyền của cô nương!

Chàng cúi nhìn cái xác chết trên nền miếu rồi thở dài, niềm hy vọng cuối cùng theo dõi Du Phóng Hạc, dò theo hành tung của lão, niềm hy vọng đó tiêu tan rồi, tiêu tan với cái chết của Thái Hồ Vương, chàng còn ở lại đây làm gì nữa.

Về Ngăn Hoa Nương, nàng nắm bắt động trên xà nhà, nàng còn bắt động một lúc lâu, chàng có ngại gì? Sau đó nàng sẽ lấy lại được tự do khi huyết đạo tự giải khai, chàng có ngại gì?

Nếu chàng muốn đi ngay thì chẳng có gì làm chàng thắc mắc phải ở lại.

Chừng như chàng dợm bước đi, Chung Tịnh giật mình, toan ngăn chặn chàng, song nghĩ sao, nàng lại thôi.

Nàng không ngăn chặn, Du Bội Ngọc phải bước đi, ra đến cửa rồi, chàng toan dừng lại, rất có thể chàng trở vào, nhưng một bóng người vọt ngang qua chàng, chắn trước mặt chàng.

Bóng người chưa nói gì, Du Bội Ngọc chưa nói gì, Chung Tịnh rú lên :

- Sao người trở lại? Sao nhanh thế?

Bóng người đó chính là người quái dị, y cười nhẹ :

- Nhanh à?

Giọng nói có vẻ mỉa mai, Chung Tịnh nghe xốn tai vô chừng, chừng như nàng lơ đi, chỉ hỏi :

- Người có gặp Du Phóng Hạc và Đường Vô Song chăng?

Người đó lắc đầu :

- Không! Du Phóng Hạc không có mặt, tự nhiên Đường Vô Song cũng phải vắng bóng!

Y nhìn sang Du Bội Ngọc, cười nhẹ :

- Sự tình có vẻ quái dị, phải vậy chăng?

Con đường thoát đi bị chặn rồi, Du Bội Ngọc trầm tánh xuống, bình tĩnh quan sát con người kỳ dị, chàng hết sức lấy làm lạ, nhận ra y có vẻ tốt mà cũng có vẻ xấu.

Y là ai?

Y quắc mắt nhìn chàng, chàng rợn người ngay.

Y lập lại :

- Kỳ quái chứ phải không?

Du Bội Ngọc cười lơ lửng :

- Phải! Kỳ quái thật!

Chàng biết, đối phó với hạng người như y phải giữ ý như chặn ngàn con ngựa bất kham, lơ lửng một chút là sẽ có con lông lộn.

Y mỉm cười tiếp :

- Có lẽ cát hạ không nghĩ là kỳ quái như tại hạ có cảm tưởng. Điều đó cũng chẳng lạ gì. Bởi tại hạ chưa thấy việc bí mật còn cát hạ thì may mắn được thấy rồi!

Du Bội Ngọc chỉ cười, không đáp, chàng cười thay cho lời đáp. Bỗng chàng cảm thấy đôi mắt y đáng sợ hơn, đôi mắt phát huỵ một ma lực mãnh liệt.

Đừng nói Chung Tịnh bị ánh mắt đó nhiếp phục, chính chàng cũng bị hấp dẫn như thường.

Người đó vẫn nhìn chàng, một lúc lâu, y thốt :

- Cát hạ là một mỹ nam tử! Một mỹ nam tử đệ nhất trong thiên hạ ngày nay!

Chính tại hạ còn phải mê nói chi đến các thiếu nữ?

Du Bội Ngọc thâm dạn lòng không nên nói chuyện nhưng nghe y nói rồi chàng lại muốn nói.

Rồi chàng nói liền, điểm một nụ cười, chàng sắp sửa nói, vừa mở miệng buông hai tiếng :

- Tại hạ...

Người đó chặn lời chàng :

- Có một gương mặt như cát hạ, không biết lợi dụng thì thật là điều đáng tiếc, cát hạ yên trí đi! Nếu cát hạ không biết cách lợi dụng thì tại hạ xin mách cho, nhất định không để cho cát hạ uống một gương mặt như vậy!

Nếu một kẻ nào khác nói với chàng như vậy, chàng sẽ phẫn nộ, chàng sẽ phát tác, song câu nói đó, phát xuất từ con người đó nghe hiền dịu làm sao, tha thiết làm sao.

Chàng nếu không đồng tình cũng chẳng phát tác được.

Người đó cười nhẹ tiếp :

- Bây giờ cát hạ nên quên hết và bắt đầu thuật cho tại hạ hiểu sự bí mật đó như thế nào, Du Phóng Hạc và Đường Vô Song thương lượng với nhau về việc gì? Cát hạ nghe làm sao, thấy làm sao cứ nói. Hãy quên tất cả những gì không liên quan đến bí mật đó và nói cho tại hạ nghe tất cả những gì liên quan đến bí mật đó!

Du Bội Ngọc thần nhiên :

- Tại hạ không nói là hơn!

Người đó trầm giọng :

- Tại hạ muốn cát hạ nói cát hạ phải nói, không nói không được, cát hạ có biết như vậy chẳng?

Y điểm một nụ cười nhưng ánh mắt y sáng lên một cách nguy dị. Mắt càng sáng, y càng nhìn sững Du Bội Ngọc.

Du Bội Ngọc vẫn điềm nhiên :

- Tại sao tại hạ không nói không được?

Người đó lấy trong mình một viên minh châu, khoa khoa trước mắt Du Bội Ngọc, từ từ thốt :

- Chỉ vì cát hạ giờ đây chỉ là một tên nô lệ của tại hạ, chủ nhân muốn là nô lệ phải làm. Tại hạ nói cái gì, cát hạ tuyệt đối phải tuân theo, tuyệt đối không được chống cự!

Chung Tĩnh tỏ vẻ sợ hãi ra mặt. Nàng hiểu rõ người đó có một năng lực sai khiến con người, nàng không muốn y dùng năng lực đó hại người, song không dám ngăn trở y.

Ngờ đâu, thần sắc của Du Bội Ngọc chẳng hề dao động, chàng thần nhiên đáp :

- Tại hạ bình sanh thích tự do, tại hạ có tự chủ, sao lại bỗng dưng biến thành nô lệ của cát hạ được?

Người đó biến sắc, mồ hôi lạnh điểm lấm tấm trên trán y.

Y đang sử dụng đại pháp Nhiếp Tâm với Du Bội Ngọc, pháp đó không công hiệu lúc đầu, y lại dùng nốt viên minh châu tăng cường pháp đó, song vẫn vô hiệu.

Phương pháp vô hiệu thì y trở thành vô dụng bởi y sở trường về thuật Nhiếp Tâm chứ chẳng phải bằng vào vũ công cao chế ngự người đời.

Đại pháp Nhiếp Tâm vô hiệu, y còn biện pháp gì để bảo vệ lấy thân?

Hướng chi y thừa hiểu, một người không bị cái thuật của y áp đảo thì người ấy luyện được ngũ căn thanh tịnh và chỉ có hạng có vũ công cao diệu mới giữ được ngũ căn thanh tịnh như mặt nước ao hồ khi lặng gió.

Y hoang mang sợ hãi, khẩn trương.

Du Bội Ngọc chẳng rõ tại sao bỗng dưng y lại khẩn trương.

Chàng cười nhẹ hỏi :

- Cát hạ nói đùa cho vui vậy thôi phải không?

Người đó miễn cưỡng gật đầu :

- Phải!

Du Bội Ngọc tiếp luôn :

- Dám hỏi quý tánh cao danh cát hạ là chi?

Người đó mồ hôi lạnh nặng hạt hơn, từng hạt mồ hôi rơi xuống áo, nếu lắng tai hẳn nghe tiếng lộp bộp, nhật hơn tiếng hạt sương rơi trên lá. Y đáp :

- Quách Phiến Tiên!

Y nhận thấy ánh mắt của Du Bội Ngọc càng phút càng sáng, ánh mắt của y càng phút càng mờ, rồi niềm khiếp hãi dâng lên, y không tri tri nổi cuộc đối thoại gay cần với Du Bội Ngọc.

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc :

- Quách Phiến Tiên! Cái tên nghe mới quá! Chẳng hay tên họ thật của cát hạ là chi?

Quách Phiến Tiên run giọng :

- Tại hạ chỉ có một tên!

Giả như chàng hỏi tới mãi, chắc chắn y sẽ tiết lộ tất cả bí mật.

Nhưng Du Bội Ngọc vô cùng quái dị, chẳng hiểu tại sao chàng hỏi câu nào, y cứ thực đáp câu đó không hề dấu diếm.

Chàng chợt nảy sanh ý niệm.

Thực hiện ý niệm đó, chàng hỏi liền :

- Có phải cát hạ cùng Chung cô nương trốn đi chăng?

Quách Phiến Tiên gật đầu :

- Phải!

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Cát hạ trốn ai?

Quách Phiến Tiên cắn răng :

- Từ Thực Chân!

Du Bội Ngọc kêu lên :

- Trưởng môn nhân Hoa Sơn phái?

Quách Phiến Tiên gật đầu :

- Phải!

Du Bội Ngọc lại trầm ngâm một chút :

- Không lẽ cát hạ bị Từ chương môn quản thúc? Rồi Chung cô lại si mê cát hạ, giải thoát cho cát hạ?

Quách Phiến Tiên rung giọng :

- Sự thật như vậy đó!

Y sợ đến táng đờm, tiêu hồn nhưng không làm sao không tiết lộ được.

Thấy y như vậy, Chung Tịnh sững sờ.

Du Bội Ngọc thở dài, day qua Chung Tịnh, nhếch nụ cười khổ :

- Không ngờ cô nương đã làm một việc đáng tiếc, bội phản sư môn! Thiết tưởng tình yêu của cô nương...

Bỗng, hơn mấy mươi vệt sáng bạc không biết từ đâu bay tới.

Dĩ nhiên, Du Bội Ngọc là cái đích.

Thì ra, chàng không nhìn Quách Phiến Tiên nữa, khi day qua Chung Tịnh, Quách Phiến Tiên như được giải thoát ma lực từ ánh mắt chàng, y lấy ngay bình tĩnh, ước định tình hình, không do dự, vung tay ném ra một nắm hạ châu kết thành chuỗi tấn công chàng.

Du Bội Ngọc không tưởng tượng nổi một con người khiếp nhược chàng, hoàn toàn có thể trong nháy mắt thay đổi thái độ, tung ám khí hãm hại chàng.

Chàng lập tức nghiêng đầu qua một bên, thân hình theo đó chênh luôn, hai cánh tay hoành ngược trở lại, gió chuông phát ra, quét y phục Chung Tịnh bay phần phật.

Hơn mấy mươi vệt ánh sáng của Quách Phiến Tiên đảo tròn quanh mình Du Bội Ngọc như bị cơn lốc cuồng phong hút tròn, xoáy vòng vòng trông đẹp mắt vô cùng.

Chung Tịnh nhìn miên mang quên hết hiện cảnh.

Một tiếng rồn vang lên, đúng hơn nhiều tiếng rồn hợp nhất vang lên, những hạt châu rơi xuống nền miếu.

Vô ý chung, chàng quay mình, xoay tròn ngằm hợp với chân khí Tiên Thiên Vô Cực, hữu ý, vô hình, cái ý đi trước hình thành đi theo hiệu quả vô song, không thể dùng lời tả nổi.

Chung Tịnh nhìn sững một lúc, khê thở dài :

- Công phu tuyệt diệu!

Quách Phiến Tiên đã đánh tiếp đúng bốn chưởng.

Y đã có kinh nghiệm rồi, chẳng khi nào dám đối diện với Du Bội Ngọc nữa. Y sợ ánh mắt của chàng.

Đánh ra bốn chưởng, chưởng nào cũng độc nhưng y không dám xuất ra toàn lực, mỗi chưởng đều có dành lại một phần công lực để sẵn sàng ứng phó nếu Du Bội Ngọc phản công.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Thế các hạ quyết tâm dồn tại hạ vào cảnh chết?

Chàng ung dung né tránh bốn chưởng.

Quách Phiến Tiên trầm giọng :

- Đúng vậy!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Tại sao?

Quách Phiến Tiên lạnh lùng :

- Chỉ vì nếu các hạ còn sống trên đời này thì tại hạ chẳng bao giờ ăn ngon ngủ yên!

Chưởng pháp của Quách Phiến Tiên cũng là chưởng pháp chánh tông, tên Thái Cực chưởng, vốn cùng một xuất xứ với Tiên Thiên Vô Cực chưởng.

Nhận ra điều đó, Du Bội Ngọc nhảy lùi ra phía hậu, cao giọng hỏi :

- Các hạ là môn hạ Thái Cực Môn? Có đúng vậy chẳng tiền bối?

Chàng tiếp thêm hai tiếng tiền bối. Vì nếu Quách Phiến Tiên đúng là môn hạ Thái Cực Môn, với công lực thâm hậu như vậy, hẳn y phải có thân phận cao.

Quách Phiến Tiên mỉm cười :

- Thái Cực Môn có đáng kể gì, tại hạ há giam mình trong chỗ chật hẹp như vậy sao?

Y đánh tiếp mấy chưởng nữa.

Chưởng thứ nhất theo chiêu thức La Hán Phục Hổ của phái Thiếu Lâm, trong chưởng pháp Phục Hổ La Hán Quyền.

Du Bội Ngọc giật mình.

Chưởng thứ hai theo chiêu thức Đại Hồng Quyền, chưởng thế pháp xuất nửa vờ, vụt biến đổi, hai tay cùng bay tới, tiến công hai nơi.

Đúng là hai tay cùng nhắm vào hai má Du Bội Ngọc, nhưng lại biến đổi lượt nữa, trầm xuống một chút, lao vào ngực chàng.

Y đặc ý với thế tấn công ngực di đó, bật cười lớn :

- Cát hạ đã nhận ra môn phái của của tại hạ chưa?

Lần này, Du Bội Ngọc không thể tránh né được nữa, bắt buộc phải hoàn trả.

Thủ pháp của chàng có vẻ phi phạm, Quách Phiến Tiên vô cùng kinh khiếp muốn rút tay về thủ bộ phần ngực song muộn mất rồi.

Lực đạo từ tay Du Bội Ngọc phát ra bắn y bay lộn ngược trở lại.

Du Bội Ngọc vốn có thần lực thiên sanh, dù Quách Phiến Tiên có dùng tận sức, vị tất đã làm gì nổi chàng, nói chi chỉ dùng nửa phần lực?

Chung Tịnh kinh hãi kêu lên :

- Không nên hại y!

Du Bội Ngọc cười lạt :

- Không đâu cô nương! Tại hạ không có ý hại người! Nếu hai vị muốn đi, tại hạ không hề ngăn trở!

Chàng đã biết cái tư vị của người bị hại, có khi nào chàng lại muốn hại ai?

Quách Phiến Tiên thở dài.

Chung Tịnh chạy đến, nắm tay y van cầu :

- Đi! Tại sao người muốn liều mạng với hắn?

Quách Phiến Tiên cười khổ :

- Về vũ công, tại hạ chưa biết rõ cát hạ đã đạt đến mức độ nào, song về thần lực, bình sanh tại hạ chưa thấy một người thứ hai, sánh được cát hạ! Tại hạ khó thủ thắng là cái chắc!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Biết vậy sao cát hạ chưa đi?

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Xem ra, tại hạ nên đi là phải!

Y vòng tay, làm như chào biệt, bất ngờ y phát mạnh tay áo, hơn mười điểm đen lao vút ra liền.

Chung Tịnh hét lớn :

- Người...

Quách Phiến Tiên nhanh như chớp, đẩy nàng nhào tới Du Bội Ngọc, đồng thời y đảo bộ về phía hậu chàng.

Tránh ám khí với Du Bội Ngọc thì không khó khăn gì, song Chung Tịnh nhào tới, hắn có vung tay, dù nàng không tấn công chàng, rất có thể nàng gây trở ngại cho chàng trong khi chàng cần quay lại nghênh đón Quách Phiến Tiên ở phía hậu.

Cùng một lúc bị hai thể công chánh một thể công phụ, Du Bội Ngọc thoáng bối rối.

Trong khi đó, ba thể công chánh và phụ đã đến rất gần.

Giả như chàng xuất chiêu đánh hạt ám khí quay trở lại thì Chung Tịnh phải lãnh đủ thứ ám khí đó, và như vậy là chẳng khác nào chàng giết người.

Không tránh được, không xuất chiêu được, chẳng lẽ chàng cam tâm hứng số ám khí đó sao?

Quách Phiến Tiên đẩy Chung Tịnh nhào tới, là y biết rõ chàng không nỡ giết nàng.

Ngờ đâu, Du Bội Ngọc cũng xuất cả hai. Lực đạo của hai tay chàng bất đồng.

Tay tả phát ra âm nhu, tay hữu phát ra dương cương.

Tay tả đưa ra, âm nhu lực đạo đẩy bật Chung Tịnh trở lại, tay hữu đưa ra, dương cương lực đạo cuốn số ám khí bay ra xa.

Đúng lúc song chưởng của Quách Phiến Tiên đã đến bên lưng chàng.

Chàng xuất phát cả hai tay, công lực tận dụng, không còn làm sao tránh né được, mà dù có rút cả hai về để đánh trả về phía hậu cũng không còn kịp nữa.

Vô luận là ai, ở trong tình thế đó, chắc chắn là phải lãnh đủ hai chưởng của Quách Phiến Tiên.

Đột nhiên chàng co tay hữu về.

Đạo dương cương lực đạo cũng quay về, thay vì muốn ám khí quăng đi, lực đạo đó hốt ám khí ngược lại.

Bàn tay chàng gạt nhẹ, ám khí vút qua ngang bên mình chàng bay ngược về Quách Phiến Tiên.

Quách Phiến Tiên nằm mộng cũng không thể tưởng tượng nổi có sự biến hóa như vậy.

Nếu y cứ đánh chưởng tới, dù làm cho Du Bội Ngọc bị thương, thì y vẫn bị ám khí bắn vào người, nguy hại còn hơn Du Bội Ngọc trúng chưởng.

Bất giác, y xám mặt, bỏ dở thế công, ngả người về phía hậu, đạp mạnh chân xuống nền miếu, vọt xa, rồi lăn xuống mấy vòng.

Tuy có phần dành công lực phòng hờ, y vẫn không tránh kịp ám khí, có mấy mũi phốt qua y phục, làm rách toạc mấy mảng lớn.

Chung Tinh bị đạo âm nhu lực của Du Bội Ngọc đẩy tới tận bức tường, chạm vào tường, nàng còn bị trượt ra rìa độ mấy thước nữa.

Lực đạo đó vừa mãn đà, nàng ngã xuống chân tường. Nàng không may mắn tổn thương, nhưng gương mặt xám xịt.

Du Bội Ngọc đương nhiên chẳng hề hấn gì, song chàng nổi giận. Chàng đã nương tay cho mấy lượt, Quách Phiến Tiên vẫn có ác ý với chàng như thường, con người vô ơn như thế là cùng, tàn độc còn hơn loài lang sói.

Chàng hét lên một tiếng nhún chân nhảy vọt theo Quách Phiến Tiên.

Lần này, chính chàng tấn công trước. Lần này, Quách Phiến Tiên bắt buộc phải vận dụng toàn lực chống đỡ.

Công lực của Quách Phiến Tiên tuy cao thâm, song chân khí không liên miên kế tiếp, bởi bình sanh y không giao đấu một trận nào lớn, vả lại mỗi lần giao đấu, y chỉ dùng cơ trí mà thủ thắng, chứ ít dùng vũ công, do đó y không thường luyện tập chân khí vì y cho rằng chẳng cần thiết lắm.

Chẳng qua, từ trước đến giờ, y thủ thắng quá dễ dàng nên đâm ra khinh thường.

Phần, gần đây, y bị Kim Yến Tử bất ngờ đánh trọng thương, nguyên trạng chưa phục hồi.

Trong tình thế đó, làm sao Quách Phiến Tiên tránh khỏi bại dưới tay Du Bội Ngọc?

Tuy nhiên y vẫn chống đỡ như thường.

Hầu như y đánh ra đủ loại chiêu thức của tất cả các môn phái trên giang hồ, chiêu nào cũng biến hóa ảo diệu không kém một cao thủ của môn phái đó xử dụng.

Du Bội Ngọc vô cùng kinh dị, chàng phải hết sức đề dặt nên thế công của chàng có kém linh ảo phần nào.

Hơn nữa, chàng biết rõ đối phương đa trá, sợ y giở trò quỷ quái bất ngờ, rất có thể chàng bị y đánh bại ngược lại.

Song phương trao đổi được mười chiêu.

Du Bội Ngọc xuất hạn ứt cả y phục.

Bỗng Quách Phiến Tiên hét to :

- Không lẽ cát hạ định đồ tại hạ vào tử địa?

Câu nói đó, Du Bội Ngọc đã nói với y rồi, bây giờ y lặp lại.

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Tại hạ muốn vậy!

Quách Phiến Tiên lại hỏi :

- Tại sao?

Du Bội Ngọc lạnh lùng :

- Vì cát hạ còn sống trên đời này thì tại hạ chẳng bao giờ ăn ngon ngủ yên!

Chàng phát hiện ra, khi Quách Phiến Tiên hỏi mấy câu, khí lực của y không còn đầy đủ nữa, biết ngay y chỉ là dây cung đã kéo thẳng đường dây, cùng gãy, dây đứt bất cứ phút giây nào!

Chàng tấn công tới tấp, quyết hạ nhanh đối tượng, chàng thấy cần phải giết y, trừ một mối hại cho người đời.

Quách Phiến Tiên đổ mồ hôi ướt đầm đầu, ướt mặt, thủ pháp bắt đầu lơ lửng, chiêu thức đánh ra hư nhiều thực ít, dần dần y bị Du Bội Ngọc dồn dần đến chân tường.

Chung Tịnh đứng nhìn cuộc chiến, lệ thảm tuôn trào.

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Thôi! Được lắm! Tại hạ nên chết cho xong! Sống mà làm gì! Người thân cận nhất của tại hạ trong cảnh nguy như thế này không xuất thủ tiếp trợ, lại còn sống làm gì chứ?

Chung Tịnh không tỏ lộ một cảm nghĩ nào, buông gọn :

- Người chết đi! Ta sẽ chết theo người!

Quách Phiến Tiên lắc đầu :

- Chết theo tại hạ làm gì, cô nương! Nên sống, sống để theo y là hơn! Y đẹp trai, tài ba, theo y thì hay biết bao nhiêu?

Bỗng, Quách Phiến Tiên thay đổi đấu pháp.

Với đấu pháp này, đang bại đó, vụt trở thành vững vàng như một tòa thành kiên cố.

Du Bội Ngọc giật mình nghĩ thầm :

- Chương pháp của Bách Hoa Môn! Hắn làm sao học được chương pháp này?

Chàng để ý thêm, có đúng là y sử dụng trọn vẹn chương pháp đó, hay là chỉ biết qua một vài chiêu thức thôi.

Càng để ý, chàng càng kinh hãi, cuối cùng thì kêu lên :

- Các hạ là người trong Bách Hoa Môn?

Quách Phiến Tiên chớp mắt :

- Bách Hoa Môn không thu nhận nam nhân, cát hạ không nghe nói đến điều đó hay sao?

Du Bội Ngọc cau mày :

- Thế thì sao các hạ học được chương pháp của Bách Hoa Môn?

Quách Phiến Tiên cau mày :

- Đã học được công phu của các phái Thiếu Lâm, Vũ Đang thì tại hạ cũng có thể học được công phu của các môn phái khác chứ? Phàm người học võ, chẳng ai lấy làm lạ về những điều như vậy!

Du Bội Ngọc nhìn y một lúc, đoạn trầm giọng hỏi :

- Cát hạ nhất định chịu chết chứ không chịu nói sự liên quan với Bách Hoa Môn à?

Quách Phiến Tiên ngẩng mặt lên không cười lớn :

- Tuy tại hạ còn mang thương thế trong người, hay tại hạ mất nhiều khí lực, cát hạ cũng chẳng làm gì nổi tại hạ! Có lẽ cát hạ đành nhìn rằng tại hạ phải van cầu cát hạ dung mạng à?

Du Bội Ngọc rùng mình, nghĩ con người trước mặt chẳng những tàn độc sợ chết, mà lại có tánh cao ngạo phi thường, một con người như vậy gian hiểm vô tưởng.

Chàng lặng người một lúc lâu, thở dài hỏi :

- Cát hạ cao ngạo như thế sao lại có những thủ đoạn dễ tiện được?

Quách Phiến Tiên cười lạnh :

- Bất cứ làm việc gì, tại hạ đều vẫn tâm, việc đó nên làm hay không, có cái gì tại hạ hổ thẹn hay không, có cái gì lợi, cái gì hại cho tại hạ, còn ra thì dư luận của người đời ra sao, tại hạ chẳng cần biết đến. Bởi tại hạ chủ trương, phạm làm việc gì là làm cho mình, chứ nào phải làm cho người đời mà phải nghĩ đến hậu quả sẽ gây nên một luồng dư luận hợp hay bất hợp!

Du Bội Ngọc sững sờ.

Chàng nghĩ, sống giữa dòng đời mà tư tưởng như Quách Phiến Tiên, quả y là một quái nhân.

Xưa nay, chàng từng cho mình xem người không lầm, bây giờ, đối với con người này, chàng nhận ra nhân quang mình có kém.

Quách Phiến Tiên hỏi :

- Tại sao cát hạ muốn biết tại hạ có liên quan hay không với Bách Hoa Môn?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tại hạ không bao giờ muốn động thủ với người trong Bách Hoa Môn!

Quách Phiến Tiên biến sắc cao giọng hỏi tiếp :

- Tại sao thế? Tại hạ có liên hệ gì với Quân Hải Đường!

Du Bội Ngọc nghe thấy y biến đổi thần sắc, lại càng thêm kinh dị. Chàng chưa kịp nói gì, bỗng Chung Tịnh vọt mình tới, run run giọng hỏi :

- Người đã đáp ứng với ta là chẳng bao giờ nhắc đến tên bà ấy, bây giờ tại sao người lại hỏi hán có liên hệ gì đến bà ta? Người còn nhớ mãi bà ta phải không?

Quách Phiến Tiên trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt ngời lên niềm phẫn hận cực độ.

Chung Tịnh run người hơn gào lên :

- Tại sao? Hử? Tại sao người lại muốn biết sự liên hệ của người khác với bà ta?

Người ghen à?

Quách Phiến Tiên quát mắt, bắn hung quang thẳng vào mặt nàng, lâu lắm ánh mắt của y dịu dần, đoạn y thở dài :

- Ghen? Chẳng phải tại hạ ghen mà chính cô nương ghen!

Chung Tịnh rít lên :

- Vừa rồi người cư xử với ta như vậy là người lừa ta, vờ vĩnh với ta, giả như bà ấy ở vào địa vị ta, thì chắc hẳn người không vờ vĩnh như vậy, có đúng chẳng? Bây giờ thì người tức uất, tại sao ta không chết đi, chết gấp đi, có đúng vậy chẳng?

Quách Phiến Tiên trầm lặng giây lâu rồi từ từ hỏi :

- Tại hạ chết đi, cô nương sẽ cùng chết theo, cô nương chết đi, chẳng lẽ tại hạ không chết theo được sao?

Chung Tịnh giật mình, run như cây sậy, rồi khóc to, lăn dài trên nền miều rồi khóc, rồi gào.

Quách Phiến Tiên từ từ đáp :

- Tại hạ nghĩ, không cần phải nói gì hơn, bởi cát hạ thừa hiểu tại hạ có liên hệ như thế nào với Bách Hoa Môn!

Du Bội Ngọc thở ra toàn hơi lạnh :

- Phải! Tại hạ hiểu rồi!

Quách Phiến Tiên bước tới cạnh Chung Tịnh, cúi xuống, đưa tay xoa nhẹ đầu nàng rồi cười nhẹ :

- Tại hạ lấy làm lạ, một người ôn nhu, hiền dịu như nàng này sao lại có thói ghen cao độ?

Du Bội Ngọc kinh hãi :

- Cát hạ định giết nàng?

Bàn tay vờ vình xoa nhẹ đầu Chung Tịnh kia, rất có thể ẩn mạnh xuống thiên linh cái của nàng, dù Du Bội Ngọc có muốn cứu nàng, chắc chắn là chàng không can thiệp kịp lúc.

Quách Phiến Tiên điềm nhiên :

- Tại sao tại hạ có ý muốn giết nàng? Tuy rằng nàng tiết lộ bí mật của tại hạ, điều đó cũng chẳng do nàng có ác tâm, bất quá vì quá ghen mà nàng buột miệng thốt ra, giả như nàng không thật lòng yêu tại hạ, khi nào nàng lại làm thế?

Bổng y bật cười vang tiếp :

- Tại hạ ngàn vạn lý do giết nàng nhưng chẳng bao giờ vì lý do nàng ghen mà giết nàng, dù nàng ghen mà tiết lộ bí mật của tại hạ!

Du Bội Ngọc trở mắt :

- Người như cát hạ mà cũng lượng sự tình một cách rất nhân hậu à?

Quách Phiến Tiên trầm gương mặt, chừng như nghĩ ngợi về chuỗi cô đơn của y, cô đơn từ thuở nhỏ, cô đơn mãi theo năm tháng trôi qua, cho đến bây giờ, y vẫn còn thấm thía niềm cô đơn đó.

Giọng y đượm u buồn :

- Cát hạ biết chẳng, bình sanh, tại hạ có rất nhiều nhân tình, nhưng chẳng một nhân tình nào ghen cả, tại hạ yêu ai, bỏ ai, tuyệt nhiên không một nhân tình nào dao động tâm tư, chỉ có nàng này! Phải! Chỉ có mỗi mình nàng...

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Đó là điều tâm sự của cát hạ, điều bí mật của cát hạ, cát hạ nói với tại hạ làm chi?

Quách Phiến Tiên cười lạt :

- Tại hạ có chủ trương, phạm một người nào không chết trong tay tại hạ, người đó phải trở thành bằng hữu của tại hạ, ít nhất tại hạ muốn vậy, còn thành bằng hữu hay không là tùy đối tượng! Kết tình bằng hữu với người mà tại hạ không thể giết được, là một điều thích thú rất lớn cho tại hạ đấy! Bất quá...

Y dừng lại một lúc lâu, lại tiếp :

- Tại hạ có thể tiết lộ với cát hạ là vì cho đến bây giờ, bằng hữu của tại hạ chỉ có ba người!

Du Bội Ngọc càng lúc càng nhận ra Quách Phiến Tiên là một con người rất phức tạp. Bởi y quá phức tạp, nên chàng không thể tin tưởng nơi y.

Một con người có tánh cực đoan, khi nào lại dung hợp với hạng dung hòa?

Người cực đoan phải tìm người cực đoan làm bạn, dù là cực đoan tương phản!

Phức tạp thay!

Những con người như y, rất sợ chết, nên tìm mọi cách trốn tránh thoát chết, để chờ một thời cơ nào đó, giờ mọi thủ đoạn tàn độc quật lại kẻ thù, chứ nhất định chẳng bao giờ van xin dung thứ!

Hoặc trốn tránh không được thì đành chịu chết, dù có dịp van cầu, cũng chẳng cần van cầu.

Khi con người đó nổi tính lên, quyết giết ai thì kẻ đó chỉ còn cách là liều sanh tử, chứ đừng mong được tha thứ.

Phức tạp thật đấy, nhưng khi chạm đến chỗ cực đoan rồi thì chỉ có một con đường theo con đường cực đoan.

Quách Phiến Tiên nhìn Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Và, các hạ là bằng hữu thứ tư của tại hạ!

Với giọng đầy cao ngạo, y tiếp luôn :

- Tại hạ không có uy quyền tối thượng trên thế gian, song tại hạ dám xưng mình là thiên hạ đệ nhất phú ông giữa dòng đời. Phàm ai kết giao với tại hạ sẽ hưởng dụng vô cùng, dù hưởng dụng đến năm mươi kiếp, tại hạ vẫn thừa sức cung cấp!

Du Bội Ngọc cười nhạt :

- Cát hạ nói, xem ra rất hợp lý, hợp lý lắm. Song đem những lời như thế nói với tại hạ thì có khác nào xem tại hạ như một kẻ xu thời, phụ thế, ham lợi ham tài! Giao tình đặt trên nền tảng tài lợi, thì cái giao tình ấy chỉ có trong hạng tiểu nhân!

Trong khi chàng thốt, chàng dậm chân. Khi câu nói buông dứt, chàng đã quay mình và chàng bắt đầu bước ra cửa!

30. Những Cái Bất Ngờ

Quách Phiến Tiên bất ngờ thét lớn :

- Bằng hữu khoan đi!

Du Bội Ngọc không quay đầu, nhưng dừng chân lại, từ từ hỏi :

- Không kết giao được, chắc cát hạ muốn thực nghiệm xem có thể giết tại hạ được chẳng, phải vậy không?

Quách Phiến Tiên đáp :

- Giết được hay không, tại hạ chẳng cần thực nghiệm. Bất quá, cát hạ chưa biết rõ cái khả năng của tại hạ, sao lại nở cự tuyệt hảo ý của kẻ ngoài vạn dặm xa, tưởng vọng đến mình?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Cát hạ phải hiểu, chỉ vì cát hạ có liên quan đến Bách Hoa Môn nên tại hạ nhượng bộ một phần nào, chứ chẳng phải sợ gì cát hạ. Còn như cái việc kết giao, thú thật người như cát hạ, chẳng khi nào tại hạ dám với cao!

Quách Phiến Tiên trầm giọng :

- Có đúng là cát hạ cho rằng tại hạ tàn độc nên không xứng kết tình bằng hữu?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Chẳng lẽ không phải như vậy?

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Độc được tuy có làm chết người, song nếu dùng một phân lượng vừa phải, thì cũng có thể cứu người! Còn như lấy độc trị độc, thì hẳn cát hạ cũng biết rõ cái đạo lý đó chứ?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc lâu :

- Lấy độc trị độc...

Quách Phiến Tiên chớp người ánh mắt :

- Cát hạ như thế đó, tại hạ như thế này, nếu chúng ta cùng liên thủ, tại hạ đảm bảo rằng trong vòng ba năm, cát hạ có thể xưng bá trong võ lâm, chiếm ngôi vị độc tôn trong thiên hạ!

Du Bội Ngọc cũng chưa quay đầu lại, chàng lạnh lùng thốt :

- Cát hạ xem trọng cái dã tâm của tại hạ quá!

Quách Phiến Tiên cao giọng :

- Sao lại gọi là dã tâm được? Đại trượng phu sanh trên đời, phải làm nên một sự nghiệp động địa kinh thiên, mới không uổng một kiếp người chứ! Du Phóng Hạc kia là con người chi mà lão còn được tôn vinh làm minh chủ vũ lâm thì tại sao chúng ta không làm được bằng lão ấy! Lão chỉ là một kẻ giả nhân, giả nghĩa, ai cho lão là quân tử, chứ tại hạ chỉ xem lão là một ác quỷ đội lốt người. Giả như chúng ta khám phá được điều bí mật của lão, tuyên bố sự thật trong khắp giang hồ, cho mọi người đều biết chân tướng của lão ta...

Y chưa dứt câu, Du Bội Ngọc đã quay phắt người lại, gương mặt nhợt nhạt vệt nhuộm hồng, mau niêm cao húng, chàng hét to :

- Được rồi! Thế là chúng ta thỏa hiệp như vậy đó! Từ nay chúng ta liên thủ đối phó với cái mặt người mà lòng thú cho thiên hạ biết Du Bội Ngọc có thủ đoạn như thế nào!

Quách Phiến Tiên vô cùng kinh ngạc trước sự thay đổi thái độ nhanh chóng của chàng, trong khi chàng kích động mãnh liệt thì Quách Phiến Tiên nhìn sững chàng, ánh mắt của y cuối cùng chớp lên, y đưa thẳng tay ra cười lớn :

- Phải! Chúng ta thỏa hiệp như vậy! Nhất định không ai được hối hận sau này!

Du Bội Ngọc ngẩng mặt lên không cười lớn :

- Tại hạ không phải là con người thất tín! Cát hạ cứ tin chắc đi!

Một tràng cười trong trẻo từ xà nhà vọng xuống, tiếp theo tràng cười, một giọng nói cũng trong trẻo như thế, vang lên :

- Muốn tung hoành trong thiên hạ, hai vị không đủ sức làm cái việc đó đâu!

Còn thiếu! Còn thiếu!

X Do Du Bội Ngọc xuất thủ không mạnh lắm, nên chỉ trong một thời gian ngắn, những huyết đạo của Ngân Hoa Nương tự động giải khai.

Chàng nghe tiếng cười tiếng nói, đã biết là ai phát ra rồi nên chẳng lấy làm lạ, mà cũng chẳng cần nhìn lên.

Trái lại, Quách Phiến Tiên giật mình, nhưng y trầm trụ khí ngay, cũng không nhìn lên.

Y không nhìn, chỉ cười âm trầm mấy tiếng, đoạn hỏi :

- Thiếu như thế nào?

Ngân Hoa Nương cười vang :

- Thiếu tôi!

Nàng đã lấy lại bình thường từ lâu từ lâu, song chưa chịu xuống ngay, bây giờ, vung tay, duỗi chân cho hết tê dại, đoạn phủ sạch bụi trên y phục, lấy khăn lau sạch, rồi mới buông mình đáp xuống.

Bảo nàng trần truồng xuất hiện trước hàng ngàn thiếu niên, nàng không e thẹn chút nào. Nhưng bảo nàng ăn mặc xốc xếch, tóc rối, mặt lợt lem xuất hiện trước một người, nhất định chẳng bao giờ nàng chịu.

Bởi nàng rất cẩn trọng trong vấn đề trang sức, thà rằng để lộ thân vóc thiên nhiên thì chẳng sao, còn như mặc y phục vào, là phải chỉnh tề mới được.

Nhìn thoáng qua nàng, Quách Phiến Tiên chớp mắt nhanh, ánh mắt sáng rực.

Ngân Hoa Nương cười duyên, hỏi :

- Cát hạ thấy tôi thế nào?

Quách Phiến Tiên lúng túng :

- Đẹp! Đẹp vô cùng!

Ngân Hoa Nương thở dài :

- Rất tiếc chẳng có lấy một chiếc gương cho tôi trang điểm thêm!

Quách Phiến Tiên lắc đầu :

- Khỏi điểm trang thêm, cô nương! Như vậy đó, cũng đủ làm chết người rồi!

Chung Tịnh đột nhiên vọt mình tới, trừng mắt, hét to :

- Người là ai? Tại sao đến đây rình nghe việc bí mật của bọn ta? Người chán sống rồi phải không?

Ngân Hoa Nương cười ròn tan :

- Tiểu muội ơi! Đừng dọa ngu tử! Cái gan của ngu tử nhỏ lắm! Rất có thể ngu tử chết khiếp được đấy!

Chung Tịnh quát :

- Đã biết sợ, sao chưa cút đi?

Ngân Hoa Nương bật cười khanh khách :

- Tiểu muội không còn phải đuổi ngu tử! Ngu tử biết tiểu muội chứa đầy dấm trong bụng, chẳng khi nào ngu tử giành giật người yêu đâu! Nói thật với tiểu muội, nếu cần hàng trăm nam nhân, ngu tử chỉ khê búng một ngón tay, là mặc tình chọn lựa.

Chung Tịnh giận quá, tái mặt, không biết làm cách nào đối phó với Ngân Hoa Nương.

Du Bội Ngọc thấy thế, thương hại nàng, dạy qua Ngân Hoa Nương, ôn tồn bảo :

- Nếu muốn hý vọng gái nhà lành, cô nương nên tìm nơi khác. Hãy buông tha cho nàng đi!

Ngân Hoa Nương cười híp mắt :

- Tôi biết, Du công tử của chúng ta hay can thiệp vào những chuyện bất bình, nên có khi nào tôi dám bắt tuân! Cầu xin công tử đừng nổi giận, ai thì tôi không sợ, chứ Du công tử thì tôi ngán lắm!

Nàng dùng hai tiếng chúng ta, lại liếc sang Quách Phiến Tiên, chứng tỏ là nàng ghép y vào với nàng.

Rồi nàng cười duyên, tiếp :

- Tôi cùng y là người đồng bệnh, hễ đồng bệnh là phải tương liên, chúng tôi cùng là kẻ chiến bại trong tay Du công tử, công tử muốn chúng tôi ngồi xuống, nhất định là chúng tôi chẳng dám đứng thêm một giây!

Đúng là nàng quyết ghép Quách Phiến Tiên với nàng rồi để cả hai trở thành đồng mạng uyên ương.

Du Bội Ngọc đã hiểu thâm ý của nàng, nàng toàn lời cuốn Quách Phiến Tiên về cùng phía với nàng, để thực hiện một mưu mô chống đối với chàng.

Chàng thở dài, thốt :

- Cô nương muốn chi, xin cứ nói ngay đi!

Ngân Hoa Nương chớp mắt :

- Tôi chẳng đã nói rồi sao?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Nhưng tại hạ không hiểu rõ ý tứ của cô nương!

Ngân Hoa Nương điềm nhiên :

- Nếu các vị muốn làm bá chủ thiên hạ, thì phải kể có tôi mới thành công!

Nàng cười tươi, tiếp :

- Chúng ta ba người hợp lại sẽ thành một lực lượng vô địch! Nhất định như vậy!

Quách Phiến Tiên cười lớn :

- Thì ra, cô nương muốn liên minh với bọn này!

Ngân Hoa Nương gật đầu :

- Tôi là vị bằng hữu thứ năm của cát hạ đây!

Quách Phiến Tiên nhìn nàng từ đầu đến chân, đoạn cười nhẹ :

- Người như cô nương, muốn làm hoàng hậu, thứ phi, cũng thừa tư cách, song muốn làm bằng hữu của tại hạ, thiết tưởng còn sai!

Ngân Hoa Nương cau mày :

- Chẳng lẽ tôi lại kém người tình của cát hạ?

Quách Phiến Tiên thản nhiên :

- Bằng hữu khác, nhân tình khác! Tình nhân của tại hạ nhiều như cát sông Hằng, bằng hữu của tại hạ chỉ có bốn người. Mà trong bốn người đó, ba đã chết rồi!

Ngân Hoa Nương cắn môi :

- Nếu vậy, phải làm sao mới được cát hạ ưng thuận kết giao bằng hữu?

Quách Phiến Tiên điểm một nụ cười :

- Cô nương hãy nói ra điều kiện trước đi!

Ngân Hoa Nương thốt :

- Tuy không là tuyệt sắc giai nhân trong thiên hạ, tôi e cái thuật làm cho nam nhân khoái lạc, giả như hiện giờ, cát hạ không tin thì sau này cát hạ sẽ tin tôi nói thật!

Quách Phiến Tiên nheo mắt :

- Tại hạ tin, tin gấp cô nương! Nhưng bao nhiêu đó chưa đủ!

Ngân Hoa Nương tiếp :

- Tôi là người có quyền thế lớn nhất, trong số các nữ nhân có quyền thế hiện tại. Nếu tôi gọi một tiếng sẽ có ba ngàn người trong năm tỉnh phụ cận kéo tới, chờ lệnh tôi sai khiến!

Quách Phiến Tiên cười nhạt :

- Người đông, chỉ có ích duy nhất cho mỗi một việc, là ăn mau hết gạo!

Ngân Hoa Nương chớp mắt :

- Tôi là người giàu nhất trong thiên hạ, tài sản của tôi có thể kích động lòng tham của quỷ thần, nếu cát hạ không tin, tôi xin cho thấy lập tức!

Quách Phiến Tiên sáng mắt :

- Giàu đến độ mua quỷ thần nổi hỏa? Chắc cô nương tích trữ quanh vùng này?

Du Bội Ngọc bỗng chen vào :

- Cũng chưa đủ!

Ngân Hoa Nương trừng mắt nhìn chàng, trầm giọng :

- Tâm địa của tôi độc, thủ đoạn của tôi độc, nhất định chẳng kém một ai, nếu các vị muốn lấy độc trị độc thì chẳng còn dùng ai hơn tôi! Hà huống...

Dừng lại một chút, nàng tiếp :

- Tôi là nữ nhân, nếu có việc gì cần nữ nhân làm, thì tôi nhận lãnh làm! Tôi làm thì phải khéo hơn nam nhân!

Du Bội Ngọc suy nghĩ một chút :

- Tốt! Như vậy thì đủ rồi! Đủ!

Ngân Hoa Nương day qua Quách Phiến Tiên :

- Còn cát hạ?

Quách Phiến Tiên đáp :

- Cô nương là bằng hữu thứ năm của tại hạ!

Ngân Hoa Nương vỗ tay reo lên :

- Hay lắm! Nếu bây giờ có ai trêu vào chúng ta, kẻ đó quả đến hồi tận số rồi vậy!

X Trước đó nửa hôm, Du Bội Ngọc có nằm mộng cũng không tưởng nổi là chàng có thể kết giao bằng hữu với hạng người như Quách Phiến Tiên, Ngân Hoa Nương.

Nhưng bây giờ thì sự thể đã khác hẳn rồi.

Anh hùng hào kiệt gần như bị tiêu diệt trọn tại đại hội Huỳnh Trì, còn lại một số người bạch không ra bạch, hắc không ra hắc, cam tâm làm nô lệ cho Du Phóng Hạc.

Duy nhất triệt để chống đối với vị minh chủ võ lâm đương thời chỉ có mỗi Du Bội Ngọc.

Độc lực, đơn thân, làm sao chàng dám hy vọng sự thành công, chứ đừng nói đến chính cái sự thành công?

Có ai dám hiệp tâm với chàng làm cái việc đó?

Chàng chỉ có cách cao bay, xa chạy, lánh nạn xa thù.

Giờ đây, bỗng Quách Phiến Tiên đề nghị, Ngân Hoa Nương đồng tình, chàng còn mong mỗi chi hơn?

Do đó tình bằng hữu được cấu kết nhanh chóng.

Lấy độc trị độc.

Đường Vô Song mà chàng cho là bậc đáng kính, suy ra còn kém Ngân Hoa Nương bởi Ngân Hoa Nương không hề giả nhân giả nghĩa như họ Đường. Cái thẳng thắn của nàng nói lên can đảm làm người.

Lấy độc trị độc!

Còn ai hơn Ngân Hoa Nương, còn ai hơn Quách Phiến Tiên?

Còn ai dám làm cái việc lấy độc trị độc ngoài hai người đó?

oOo Một phần mộ!

Có phần mộ nào không tịch mịch? Lạnh lùng? Về đêm, phần mộ còn gieo cái sợ mông lung!

Phần mộ này là nơi an nghỉ của tầng lớp người bần khổ, đê tiện, lớp căn bã trong xã hội loại người.

Chung Tịnh nắm chặt tay Quách Phiến Tiên, trừng mắt nhìn Ngân Hoa Nương, giọng căm hờn :

- Người đưa bọn ta đến đây làm gì hở? Người có ý tứ gì?

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Tiểu muội ơi! Sợ rồi phải không? Thực ra, chẳng những địa phương này chẳng có gì đáng sợ, mà còn cung cấp cho chúng ta những niềm thích thú!

Chung Tịnh giương tròn mắt phần nộ :

- Thích thú gì? Người nói cho ta xem!

Ngân Hoa Nương vẫn điềm nhiên điểm nụ cười :

- Cứ vào đêm trăng sáng, nơi đây, quỷ hồn từ đáy mộ chui lên như con người chết sống lại trở về với thế gian, múa trò rất vui vẻ. Tiểu muội chờ một chút, chúng sắp lên rồi đó!

Một luồng gió lạnh quét qua, mang theo những ánh lửa ma từ phần mộ bốc lên, chập chờn, chập chờn...

Chung Tịnh rung người, song cố ý tỏ ra gan dạ, cười lạnh :

- Nếu thực sự chúng chui lên khiêu vũ thì ta sẽ nhập cuộc với chúng!

Ngân Hoa Nương bật cười khanh khách :

- Phải đó! Có người đẹp như thế này, cùng nhảy nhót với chúng, tự nhiên phải thích. Người không vào, chúng cũng kéo vào!

Nàng gọi Chung Tịnh là tiểu muội, xưng là ngu tử, bất quá là để mỉa mai thôi!

Chứ người như nàng có khi nào lại kết tình tỷ muội với một thiếu nữ quá thơ ngây, quá tầm thường, dù có sắc đẹp?

Chung Tịnh càng rung người hơn. Nàng rút gọn mình trong lòng Quách Phiến Tiên.

Ngân Hoa Nương cũng rút tròn mình lại, song để cười bằng thích.

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Cô nương tìm chỗ này đấu châu ngọc, quả là cao kiến đó!

Ngân Hoa Nương chớp mắt :

- Tôi làm gì cũng chẳng qua mắt cát hạ được! Tâm ý của tôi, cát hạ hiểu rõ quá! Đúng là chúng ta đồng tình trên mọi phương diện! Đồng loại mà!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Chỉ mong loại người như các vị có rất ít trên đời, càng ít càng có lợi cho đời!

Ngân Hoa Nương cười hì hì :

- Làm gì loại người đó có nhiều trên thế gian? Chỉ hai chúng tôi cũng đủ lắm rồi! Cũng đủ đầu độc cả thế gian!

Quách Phiến Tiên cười phụ họa.

Chung Tịnh đứng bên cười lạnh :

- Nếu người muốn câu dẫn nam nhân thì nhớ chớ đến một địa phương nào khác!

Ngân Hoa Nương cười lớn :

- Đó! Đó! Hũ dấm lại được mở nắp rồi đó!

Du Bội Ngọc cau mày :

- Không lẽ cô nương đấu châu báu tại đây?

Ngân Hoa Nương nhìn chàng :

- Tôi tìm hai tên vô tích sự, cho chúng ăn uống say sưa rồi dẫn dụ chúng đến đây, nhờ chúng đào hai lô huyết, moi quan tài lên, bỏ xác chết ra, bỏ châu báu vào, đập lại như cũ!

Nàng mỉm cười tiếp :

- Phương pháp đó hay chứ? Nơi đây là phần mộ của hạng nghèo hèn, không khi nào trộm cướp tìm đến đào mả lấy vật tẩm niệm. Chỉ có quỷ mới biết được hành động của tôi!

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Còn hai gã moi huyết đầu cô nương?

Ngân Hoa Nương đắc ý :

- Biết lắm mà! Tôi không làm sao qua mắt được cát hạ! Hai gã đó, tôi hậu tạ, tôi đãi rượu, nhưng thấy chúng không có phúc tận hưởng châu báu do tôi hậu tạ, tôi cho chúng say luôn vĩnh viễn! Say muôn đời!

Một việc làm dễ tiện, dã man, dù có gan làm được song chẳng ai có gan nói lên. Nhưng Ngân Hoa Nương đã làm được, còn nói được.

Quách Phiến Tiên nhìn thoáng qua Du Bội Ngọc rồi mỉm cười hỏi :

- Những kẻ vô dụng có chết cũng chẳng sao, phải không Du bằng hữu?

Du Bội Ngọc muốn nói gì lại thôi, chỉ thở dài.

Cả bốn người đi quanh nghĩa địa một lúc, bỗng Ngân Hoa Nương dừng chân, thốt :

- Tại chỗ này đây! Kể từ đầu hướng Đông đến đây, ngôi mộ này thứ hai mươi bảy. Trước ngôi mộ có một cây nhỏ, cây đó do chính tay tôi trồng.

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Còn ai hành sự chu đáo hơn cô nương?

Ngân Hoa Nương tiếp :

- Trong mộ không có xác chết, ngôi mộ chỉ là một nắm đất hờ!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Chắc phải vậy!

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Tôi biết Du công tử không thích làm cái việc đào mộ! Cũng chẳng sao, đào đất cũng chẳng phải là việc quan hệ gì đó...

Nàng định lừa Du Bội Ngọc, chàng vờ như chẳng tha thiết lắm, thành ra nàng phải làm cái việc moi đất.

Một cỗ quan tài thô sơ hiện ra.

Ngân Hoa Nương thốt :

- Nó đây rồi! Tôi có ghi trên quan tài mấy chữ, chỉ rõ đây là quan tài của một thiếu phụ, chết vì ghen chồng có vợ lẽ!

Đột nhiên nàng nhìn sang Chung Tịnh, bật cười :

- Người xem! Độ ghen của nàng này có cao bằng độ ghen của người chẳng?

Chung Tịnh xanh mặt, cắn môi, không đáp.

Ngân Hoa Nương cười hì hì :

- Nghe nói, người chết rồi, quỷ hồn vẫn hiện về đại mộ mỗi đêm, chui vào quan tài. Người đồng bệnh với quỷ hồn, vẫn hẳn phải được quỷ hồn chiếu cố! Ta cạy nắp quan tài, thiếu phụ ghen đó chẳng tìm ai, chỉ tìm người thôi! Tương liên mà!

Chung Tịnh cố làm gan, song chân thì lùi lại, vô ý trung mà lùi.

Gió lạnh thổi sau lưng, gió lạnh làm cho nàng đổ mồ hôi.

Cạnh!

Nắp quan tài bật lên...

Ngân Hoa Nương kêu một tiếng lớn khủng khiếp.

Du Bội Ngọc và Quách Phiến Tiên sững sờ nhìn nhau.

Châu ngọc đâu? Trong lòng quan tài có một xác người, xác thiếu phụ! Xác đã sinh, gương mặt chần vắn, to bằng hai, bằng ba gương mặt bình thường.

Lạ lùng hơn nữa, xác chết hướng mặt ngay Ngân Hoa Nương như muốn nói :

- Chẳng những quỷ hồn của ta trở lại, luôn xác ta cũng trở lại!

X Gió đêm quét qua từng cơn. Lửa ma chập chờn khắp bốn phía.

Ngân Hoa Nương qua hồi kinh hãi, hét to :

- Rõ ràng là tôi moi xác bỏ ra ngoài, đặt châu ngọc vào trong, sao bây giờ lại thế này?

Chân nàng như nhũn lại, nàng ngã sụn tại chỗ.

Trong tay xác chết, dường tượng có một mảnh giấy.

Quách Phiến Tiên bẻ một cành cây khều thử. Đúng là một mảnh giấy! Y lại lấy cành cây kẹp lên, đọc :

- Lúc ta sống, ta bị con tiện tỳ bức đuổi! Ta chết đi, nó còn toan đuổi xác ta ra khỏi quan tài à?

Mảnh giấy bốc mùi tử khí, mảnh giấy cũng bộc lộ tử ý, tất cả đều lạnh lùng, ghê rợn!

Quách Phiến Tiên buông ngay cành cây, không dám cầm lâu.

Y là người can đảm, lúc đó cũng phải sợ.

Du Bội Ngọc thản nhiên như thường, chàng trầm giọng hỏi :

- Cô nương có chắc là không ai thấy cô nương dấu châu ngọc chẳng?

Ngân Hoa Nương vừa run vừa gật đầu :

- Chắc lắm!

Du Bội Ngọc cau mày :

- Kỳ quái! Nếu vậy thì... chỉ có hai gã vô tích sự đó... sống lại, nhưng...

Bỗng từ xa, có tiếng cười khanh khách vọng lại, rồi một câu nói tiếp theo đầy ngạo nghễ :

- Rượu ngon vô cùng! Rượu ngon vô cùng! Cho một bình nữa đi!

Một giọng nói khác vọng lại :

- Rượu thì ngon! Song uống vào, nghe bụng đau quá!

Một ngọn đèn lồng từ xa bay tà tà tới.

Khi ngọn đèn đến gần, Du Bội Ngọc thấy hai bóng người.

Ngân Hoa Nương hét lớn :

- Hai gã đó! Chính chúng đó!

31. Một Rủi Một May

Quách Phiến Tiên nhanh tay giữ nàng lại, trầm giọng hỏi:

- Cô nương hạ độc có linh không?

Ngân Hoa Nương quả quyết:

- Chất độc của Thiên Tầm Giáo, trong thiên hạ chẳng có ai giải được!

Người cầm lồng đèn bật cười to:

- Người tưởng là hạ độc cho chúng ta chết rồi lại êm chuyện à?

Người kia cũng cười vang phụ họa:

- Chúng ta chết rồi sống lại đây là để đòi mạng người!

Dưới ánh đèn màu hồng, ánh mắt của hai người cũng hồng luôn, nhưng chẳng phải hồng vì màu đèn ánh qua mà chính là vì máu.

Mặt họ đầy máu, máu từ mắt, từ mũi, từ tai, từ miệng chảy ra ròng rọc.

Quách Phiến Tiên hét lớn:

- Đã chết rồi làm gì sống lại được? Nếu sống lại rồi, ta cho các người chết thêm lần nữa!

Bàn tay y vẩy ra, mấy mươi điểm sáng bạc bay tới.

Hai người đó rú thảm một tiếng, nhào ngay xuống đất. Ngọn đèn tắt phụt, cả hai dãy đèn đánh đạch một lúc rồi bất động. Vĩnh viễn, chúng chẳng dậy được.

Quách Phiến Tiên ngẩng mặt lên không cười ròn:

- Thì ra lũ quỷ không đáng sợ cho lắm! Với mấy mũi ám khí thông thường, tại hạ đã thu dọn chúng nhanh chóng!

Ngân Hoa Nương rung rung giọng:

- Nhưng...nhưng...rõ ràng là chúng đã chết rồi! Tại sao chúng sống lại được?...Sống lại được rồi, lại chết lần thứ hai?...

Du Bội Ngọc chớp mắt, trầm giọng thốt:

- Chất độc trong Thiên Tầm Giáo, người trong môn phái của cô nương cũng chẳng có giải được hóa tiêu được à?

Ngân Hoa Nương giật mình, lấy mỗi lửa đốt ngọn đèn lồng của hai người đó, rọi khắp người chúng, quan sát một lúc đoạn bật cười ha hả.

Quách Phiến Tiên gắt:

- Cô nương cười gì? Thế cái chất đang chảy trên mặt chúng chẳng phải là máu sao?

Ngân Hoa Nương không đáp lại vừa cười to, vừa cao giọng gọi:

- Gia gia ơi! Gia gia đã đến đây rồi sao không ra mặt ngay cho?

Trong bóng tối nào có ai đâu đáp lời nàng?

Ngân Hoa Nương lại tiếp:

- Thì ra gia gia đã theo dõi tôi tới đây, tôi chôn châu ngọc trong lòng huyết, gia gia lấy ra, trả chiếc xác thiếu phụ vào. Tôi hạ sát hai tên đó, gia gia cứu sống họ lại, gia gia còn ức độ tôi trở lại đây nên bảo chúng đợi sẵn tại đây, dọa khiếp tôi!

Nàng cười lớn hơn tiếp nói:

- Gia gia làm cho con gái gia gia suýt chết khiếp! Giả như muốn phạt tôi, gia gia làm như vậy cũng đủ lắm rồi, giờ thì xin gia gia xuất hiện cho con gái thấy mặt đi!

Từ xa xa trong bóng tối, một giọng nói lạnh lùng vọng tới:

- Vật báu trong bốn môn, người định cuỗm hết, cái tội đó đáng phạt tử hình, mượn xác cho hồn nhập, bắt quá cũng chỉ là thuật mượn của ta, nếu ta chẳng nghĩ người là con gái ta thì người phải thọ tội trước gia pháp đó!

Giọng nói nhẹ nhàng như ve ngân theo gió đêm vắng văng vọng lại, tuy nhẹ nhàng nhưng giọng nói nghe rất rõ ràng, thoát đầu lớn, dần dần thấp, chừng như người phát âm vừa đi vừa thốt, lúc tiếng cuối thốt lên, người đó có thể đã đi xa ngoài mấy mươi trượng.

Ngân Hoa Nương thở dài, lẩm nhẩm:

- Độc! Độc thật! Đến một viên châu ngọc nhỏ cũng chẳng lưu lại cho mình!

Quách Phiến Tiên trầm lặng giây lâu bỗng cười vụt lên:

- Làm cha mà mượn kẻ khác dọa quỷ nhát con gái mình, sự kiện đó quả thật nghìn năm trước chưa ai làm mà nghìn năm sau cũng sẽ chẳng có ai làm.

Ngân Hoa Nương thở dài:

- Cát hạ tướng người chỉ dọa khiếp tôi mà thôi sao?

Quách Phiến Tiên trố mắt:

- Lại còn gì nữa sao?

Ngân Hoa Nương từ từ thốt:

- Gia gia tôi chỉ nghĩ là một mình tôi trở lại đây mà thôi, dọa khiếp cho tôi bất tỉnh rồi hạ thủ sau. Tôi chết như vậy hẳn phải là một cái chết hồ đồ, tôi có chết thành quỷ thì quỷ hồn của tôi cũng chẳng biết ai đã hạ thủ. Phương pháp giết người như thế rất quen thuộc trong Thiên Tầm Giáo!

Du Bội Ngọc cau mày:

- Cô nương quên một điều, người đó là phụ thân cô nương!

Ngân Hoa Nương điềm nhiên:

- Phụ thân? Phụ thân rồi làm sao? Thiên Tầm Giáo chỉ có môn quy chứ không có tình thân, sợ dĩ người không hạ thủ là vì người tránh né hai vị đó!

Bồng nàng cười duyên tiếp:

- Các vị biết chứ? Nếu người giàu tình cảm thì người không thể làm giáo chủ Thiên Tầm Giáo được!

Quách Phiến Tiên thở dài:

- Đáng phục thay giáo chủ Thiên Tầm Giáo! Quả nhiên danh bất hư truyền!

Tâm độc, tay độc, trên thế gian này chẳng còn ai độc hơn!

Ngân Hoa Nương tiếp:

- Cha như thế thì có con cũng như thế, có con như tôi hẳn phải có cha như người.

Tuy muốn giết tôi song người không đáng trách. Tôi rất hãnh diện có một người cha như vậy!

Quách Phiến Tiên lạnh lùng:

- Nhưng giờ đây cô nương chẳng còn một chút tư sản nào thì hãnh diện sao nổi?

Ngân Hoa Nương sững sờ một lúc bỗng bật cười khanh khách:

- Cát hạ cũng là một con người đồng loại với tôi, tôi muốn nói là đồng loại tâm tưởng đó! Người giàu có khi nào xem trọng kẻ nghèo? Cái đạo lý đó rất chân sắc bởi tôi cũng rất khinh khi người nghèo. Tuy nhiên chẳng phải vì nghèo mà thiên hạ cam tâm chịu chết khổ!

Quách Phiến Tiên trố mắt:

- Cô nương...

Ngân Hoa Nương chận lời:

- Tuy tôi không biết trước phụ thân tôi theo dõi mà đề phòng, song tôi rất cẩn thận, bởi cẩn thận nên tôi không dấu hết số châu ngọc tại đây. Bây giờ phụ thân tôi có hết số châu ngọc này, tôi vẫn còn một phần dấu nơi khác!

Quách Phiến Tiên sáng mắt:

- Dấu tại đâu nữa?

Ngân Hoa Nương cười nhẹ:

- Không thể nào các vị đoán được đó là đâu? Chắc như vậy!

Chôn dấu châu ngọc trong một cỗ quan tài bình thường, giữa một nghĩa địa bình thường, thiết tưởng hạng nữ nhân bình thường chẳng khi nào làm được việc đó, hay ít ra nghĩ được việc đó.

Dấu như thế quả là một hành động phi thường rồi, phần châu báu còn lại nàng dấu một nơi khác, bí mật hơn, thế nơi đó là nơi nào? Hẳn phải ngoài chỗ tưởng, xa chỗ tưởng hơn cái việc dấu tại mộ địa.

Nàng lại còn khoe là chẳng ai nghĩ ra nơi đó.

Thế nàng dấu ở đâu? Trên thiên cung? Dưới địa phủ?

Ngân Hoa Nương đưa họ đến một nơi cách mộ địa không xa lắm. Nơi đó là một thị trấn nhỏ, bởi đêm xuống quá khuya rồi, đèn nhà trong thị trấn đã tắt, không gian tịch mịch như cảnh hoang vu.

Thị trấn nhỏ song đường phố khá đẹp.

Nhìn vẻ mặt kinh dị của bọn đồng hành, Ngân Hoa Nương cười tươi hỏi:

- Hẳn các vị cho rằng chỗ tôi cất dấu phần châu ngọc còn lại, phải cô tịch, vắng vẻ, lạnh lùng lắm? Cho nên đưa các vị vào thị trấn này, các vị kinh ngạc, có đúng thế chẳng?

Du Bội Ngọc gật đầu:

- Đúng!

Đưa tay chỉ một dãy nhà trệt, Ngân Hoa Nương tiếp:

- Đây là Lý Độ Trấn, dãy nhà đó là khách sạn Lý Gia nửa tháng trước đây, tôi mang số châu ngọc theo mình thuê phòng trọ tại khách sạn đó!

Chung Tịnh trở mắt:

- Người dấu số châu ngọc còn lại đó tại đây?

Ngân Hoa Nương gật đầu:

- Phải!

Nàng mỉm cười tiếp:

- Trước hết tôi lấy bố đen bọc số châu ngọc đó đem dấu nơi nóc nhà, còn lại bao nhiêu tôi mang đến nghĩa địa!

Chung Tịnh cười lạnh:

- Ta cứ tưởng là một nơi bí mật nào, một đứa bé cũng tìm ra, sao gọi là bí mật, nếu không bí mật làm sao có lo toan?

Ngân Hoa Nương cười hắc hắc:

- Cô bé ơi! Tuy không đến nỗi ngu, người vẫn còn khờ, người chẳng có mấy may một chút kiến thức! Người chẳng hiểu việc chi cả, lớn cũng như nhỏ. Phải biết, chỗ dấu càng kém bí mật, thiên hạ càng ít lưu ý! Không ai lưu ý, dĩ nhiên là có an toàn rồi!

Nàng dạy qua Quách Phiến Tiên hỏi:

- Đúng không?

Quách Phiến Tiên mỉm cười:

- Đúng! Đó là cái đạo lý nghịch thường!

Ngân Hoa Nương tiếp :

- Cho nên nếu có ai theo dõi xem tôi dấu châu ngọc tại chỗ nào, bỗng phải nom theo đến mộ địa, tuyệt nhiên chẳng hề biết được là tôi dấu trên nóc nhà!

Nàng nhìn qua Chung Tịnh, nheo nheo mắt hỏi:

- Bây giờ thì cô bé minh bạch rồi chứ?

Chung Tịnh rùn vai:

- Ta không co thói quen dấu diếm việc gì, vật gì, ta chẳng cần giấu đáo cái đạo lý đó!

Ngân Hoa Nương cười nhẹ:

- Phải! Người chỉ biết có một việc và phải tập làm cái việc đó cho thuần thực!

Chung Tịnh hừ một tiếng:

- Việc gì?

Ngân Hoa Nương điềm nhiên:

- Ghen!

Chung Tịnh giận run chẳng nói được tiếng nào.

Ngân Hoa Nương tiếp:

- Tôi biết nóc nhà này, đối diện với một toàn tiểu lâu, từ trên tiểu lâu nhìn xuống, tôi có thể thấy rõ mọi động tĩnh trong nhà. Chúng ta lên tòa tiểu lâu đó quan sát sự tình trước khi hạ thủ!

Quách Phiến Tiên cười nhẹ:

- Cô nương hành sự chu đáo quá!

Ngân Hoa Nương điềm nhiên:

- Một người biết thận trọng có thể sống lâu hơn tuổi thọ! Ba chúng ta chẳng phải là người cẩn thận cả sao? Còn tiểu lâu vừa thô sơ vừa hẹp, chỉ có một căn phòng trên cao, cô quạnh trong cảnh tịch mịch.

Đứng trên tiểu lâu có thể quan sát khắp thị trấn Lý Độ.

Chính nơi đó Kim Yến Tử đã ẩn nấp theo dõi Ngân Hoa Nương đối phó với bọn Tứ Ác thú.

Bây giờ, Ngân Hoa Nương lên đó quan sát động tĩnh của người khác.

Cả bốn người lên trên đó nhìn xuống, họ thấy gì?

Đèn trong phòng sáng rực, ngoài những vật bình thường, có bốn chiếc ghế cao, trên mỗi chiếc ghế có một cây đèn sáp to lớn, đèn được đốt sáng, căn phòng rực rỡ như ban ngày.

Trong phòng có đèn sáng, trong phòng hẳn có người và người đang thức dù đêm đã khuya.

Giữa phòng, trên chiếc bàn có một bàn cờ, hai người đang gầy cuộc.

Cờ, người chơi có thể thức suốt đêm mà chơi, chứ người xem lại thức suốt đêm mà xem, quả thật hiếm có.

Nhưng sự kiện đó không đủ làm cho Du Bội Ngọc kinh hãi.

Hai người đang chơi cờ là Đường Vô Song và Du Phóng Hạc, một trong những người đứng xem là Lâm Tẩu Các.

Tuy không nhận ra những người còn lại, Du Bội Ngọc nhìn qua khí thái họ, cũng biết rõ là những tay có hạng trong vũ lâm.

Chung Tịnh sợ hãi hơn ai hết. Nàng thấy có quá nhiều cao thủ giang hồ có mặt tại đó, lo ngại họ nhận ra nàng, họ sẽ báo cáo tin đó khắp nơi, hành tung nàng phải bị bại lộ.

Quách Phiến Tiên nghĩ ngay đến sự bí mật giữa Đường Vô Song và Du Phóng Hạc, chính vì sự bí mật đó mà y đã hạ sát hai đại hán, làm cho Thái Hồ Vương quá sợ phải tự tử.

Họ đang cầu kết với nhau để làm việc gì? Sao họ không đi lo việc đó, lại ở đây, chơi cờ, xem như nhàn hạ lắm vậy?

Du Bội Ngọc tự hỏi, Đường Vô Song, hiện đang chơi cờ dưới đó là người thật hay giả mạo.

Ngân Hoa Nương khẽ thở dài:

- Đúng là trời hại tôi! Họ không đi động đi tây, họ lại kéo nhau đến đây chơi cờ, lại ngay trong đêm nay! Họ ở đó, làm sao mình lấy sổ châu ngọc được?

Quách Phiến Tiên cau mày:

- Thế này thì chúng ta phải đi rồi!

Ngân Hoa Nương hừ một tiếng:

- Đi?

Quách Phiến Tiên thấp giọng:

- Họ chơi cờ đến chừng nào? Hơn nữa, chưa chắc xong cuộc cờ rồi họ kéo nhau đi ngay? Chúng ta phải ở mãi nơi đây chờ đợi sao?

Bỗng Du Bội Ngọc trầm giọng:

- Chúng ta không đi được!

Chàng nhất định theo dõi Đường Vô Song, dù là giả, dù là thật.

Ngân Hoa Nương phụ họa ngay:

- Phải! Chúng ta không thể đi được!

Quách Phiến Tiên tắc lưỡi:

- Nhưng trời sắp sáng rồi...

Ngân Hoa Nương day qua y, điểm một nụ cười:

- Ở đây không được thì mình xuống bên dưới!

Nàng thốt xong, bò qua phía sau tiểu lâu, móc chân nới mái nhà, thông xuống, đưa tay xô cửa sổ.

Nàng nắm chần song, buông chân, lộn người xuống, chui vào trong.

Du Bội Ngọc tối kỵ vào nhà người lạ một cách bất hợp lý như thế này, song tình hình hiện tại không cho phép chàng cố chấp tiểu tiết, đành theo Ngân Hoa Nương vào trong luôn.

Gian phòng không ánh sáng, cửa sổ bốn phía lại đóng kín, bóng tối dày đặc, xòe tay không thấy ngón.

Ngân Hoa Nương lấy vật đánh lửa bật lên, đốt đèn...

Nàng định nhìn là trong phòng có người nhưng người nào đó phải ngủ say như chết.

Ngờ đâu, ánh lửa vừa bật lên, nàng bắt gặp bốn ánh mắt nhìn nàng chong chong.

Bốn con mắt đó mở to, mí không nháy.

Nàng giật mình suýt buông rơi vật đánh lửa.

Gian phòng trang bị rất nhã, có một chiếc giường lớn, trên giường một người đang nằm, tóc rối bồng, mặt vàng xanh bệnh hoạn, ốm quá dần mất cả nhân dạng.

Thời tiết chưa vào đông mà người đó đắp một chiếc chăn vừa dày vừa lớn.

Trợn thân hình khuất trong chăn, chỉ có chiếc đầu ló ra ngoài.

Cạnh giường có nàng con gái nhỏ, tuổi độ mười một mười hai, lúc đó sợ hãi tột độ, co rút người lại thành một khoanh tròn.

Chính đứa bé đó giương đôi mắt tròn nhìn Ngân Hoa Nương.

Ngân Hoa Nương bình tĩnh trở lại, mỉm cười hỏi:

- Đêm khuya rồi, tiểu cô nương chưa ngủ sao?

Tiểu cô nương gật đầu nhanh:

- Phải!

Ngân Hoa Nương lại hỏi:

- Còn thức sao lại tắt đèn? Làm gì như mèo rút vào bóng tối?

Tiểu cô nương chừng như bất bình, mở to mắt một chút, lắc đầu.

Người bệnh nhếch nụ cười thảm:

- Ở đây không có đèn!

Ngân Hoa Nương cau mày:

- Không có đèn?

Người bệnh thở dài:

- Tại hạ nằm đây có khác nào chờ chết, cần chi đèn đuốc? Chờ chết trong bóng tối đỡ được cái sợ, cái lo, cái tiếc!

Giọng nói như mất cả khí lực. Nói vài tiếng lại ngừng để thở, người đó lay vào tình trạng vô phương cứu rồi!

Ngân Hoa Nương nhìn y một lúc lại hỏi:

- Nhiều người đột nhiên vào đây, cát hạ có thấy sợ không?

Người bệnh cười nhạt:

- Tại hạ là người chờ chết, còn sợ gì nữa?

Ngân Hoa Nương gật đầu:

- Đúng vậy! Một người được chết gấp, cảm thấy khỏe hơn là kéo dài tình trạng dở sống dở chết! Giả như tôi có thể giết được cát hạ đó, ý muốn giết cát hạ đó, song tôi đổi ý, giờ thì tôi không muốn giết cát hạ nữa!

Nàng xoa tay trên đầu tiểu cô nương, dịu giọng hỏi:

- Còn người? Người có sợ không?

Tiểu cô nương duy nghĩ một chút, từ từ đáp:

- Nếu tam thúc chết, tôi không muốn sống làm gì!

Nghĩa là tiểu cô nương cũng chờ chết, nghĩa là không còn sợ gì cả!

Ngân Hoa Nương mỉm cười:

- Không sợ?

Tiểu cô nương lắc đầu:

- Không!

Ngân Hoa Nương lại cười:

- Người không sợ hân người không kêu la chứ?

Tiểu cô nương đáp:

- Tam thúc muốn được yên tĩnh từ lâu rồi, tôi không quen làm kinh động!

Ngân Hoa Nương gật đầu:

- Vậy là được! Vậy là còn có thể sống lâu hơn!

Nàng mặc cho người bệnh và tiểu cô nương nghĩ sao cứ nghĩ, nàng đến bên cạnh cửa sổ mở tung ra.

Từ nơi đó nhìn xuống phòng đối diện, nàng vẫn thấy rõ mọi động tĩnh của bọn Du Phóng Hạc như ở bên trên nóc lầu.

Mỗi lửa trong tay nàng đã tắt, gian phòng tối tăm tịch mịch như cũ.

Từ bên dưới vọng lên, tiếng quân cờ đập vào bàn chan chất, tỏ rõ người chơi đang hồi cao hứng.

Người bệnh đã nhắm mắt nhưng tiểu cô nương lại phóng nhãn quang sáng rực nhìn bọn người xa la.....

Du Bội Ngọc tiến gần hỏi:

- Tiểu muội tên chi?

Tiểu cô nương bình thản đáp:

- Bèo nước gặp nhau, bèo trôi nước chảy, hỏi tên họ nhau mà làm gì?

Hơn mười tuổi, cô bé đã đối đáp khá già dặn như thế quả cũng là sự phi thường.

Du Bội Ngọc giật mình, không còn dám khinh thường cô còn bé bỏng nữa.

Chàng nhìn nó một lúc lâu, đoạn thốt:

- Thế ra tiểu muội không muốn thân nhau?

Tiểu cô nương trầm ngâm một chút:

- Tráng sĩ muốn biết, tôi chẳng lẽ dấu diêm, tôi là Châu Lệ Nhi, lệ là nước mắt, tôi có cái tên đó là vì khi tôi còn nhỏ, tôi hay khóc.

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Còn bây giờ...

Châu Lệ Nhi tiếp nói:

- Tôi không còn khóc nữa, có thể là vì khóc nhiều quá, nên nguồn lệ đã cạn rồi!

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc:

- Tam thúc của tiểu muội thọ bệnh từ bao giờ?

Châu Lệ Nhi đáp:

- Bốn năm năm nay!

Du Bội Ngọc hỏi tiếp:

- Trong thời gian đó, chỉ có mỗi một mình săn sóc người?

Châu Lệ Nhi gật đầu:

- Phải!

Du Bội Ngọc cau mày:

- Không lẽ chẳng có một ai tiếp tay với tiểu muội?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên:

- Tam thúc chẳng còn người thân nào ngoài tôi!

Du Bội Ngọc thở dài:

- Bốn năm trước, Châu Lệ Nhi chỉ là đứa bé lên sáu lên bảy, nào đã biết gì? Vậy mà không thiết việc nô đùa hằng ngày, phục thị người bệnh! Chừng như tam thúc của nó mang bệnh trầm kha, một đứa bé quanh quẩn ngày đêm bên cạnh một phế nhân, qua năm dài tháng rộng, kể ra hoàn cảnh cũng bi đát, thê lương vô cùng!

Ngày không rời tiểu lâu, đêm không ánh đèn, đáng thương hại cho nó lắm chứ?

Chàng chẳng biết nói gì hơn nữa.

Chung Tịnh đã ngủ bên cạnh Quách Phiến Tiên.

Quách Phiến Tiên nhìn mãi người bệnh trên giường, trầm tư.

Bồng Ngân Hoa Nương thở dài:

- Tôi xem cuộc cờ này cũng kéo dài ít nhất đến nửa năm! Họ đang cao hứng quá...

Nàng rời cửa sổ, đến bên cạnh Châu Lệ Nhi, hỏi:

- Người có thể xuống dưới nhà chứ! Nấu một nồi cháo, pha một bình trà mang lên đây, tam thúc người và chúng ta cùng dùng!

Châu Lệ Nhi lắc đầu:

- Không được đâu! Tôi không thể ly khai tam thúc tôi được!

Ngân Hoa Nương mỉm cười:

- Sao người không nghe lời người lớn bảo?

Châu Lệ Nhi không nhìn nàng đến nửa mắt:

- Tôi không đi!

Ngân Hoa Nương ôn tồn hơn:

- Ta biết người chẳng sợ gì ta, nên ta bảo, người không vâng lời!

Giọng nàng thì ôn tồn, ầm dịu nhưng buông xong câu nói thì nàng đưa tay tát vào mặt Châu Lệ Nhi.

Gương mặt Châu Lệ Nhi trắng nhợt, bị cái tát đó đỏ lên, sưng một bên má liền.

Nhưng nó bất động, mắt không chớp, chừng như nó chẳng cảm giác chi cả. Nó nhìn Ngân Hoa Nương không thốt một lời nào.

Ngân Hoa Nương cau mày:

- Người cho rằng ta đánh nhẹ?

Nàng đưa tay ra, song Du Bội Ngọc ngăn lại.

Nàng thở dài:

- Tôi biết công tử lại can thiệp vào việc bắt bình nữa rồi!

Du Bội Ngọc lạnh lùng:

- Giả như cô nương muốn cùng đi chung đường với tại hạ thì từ nay..

Bồng Châu Lệ Nhi đưa tay ôm mặt, rung rung giọng kêu lên:

- Đau! Cô nương đánh tôi đau quá!

Ngân Hoa Nương giật mình:

- Sao đến giờ người mới nghe đau?

Châu Lệ Nhi không đáp, chỉ kêu:

- Đau chết đi thôi!

Ngân Hoa Nương kinh hãi, không tưởng nổi trên đời này có người cảm giác quá chậm như vậy. Lúc bị đánh không nghe đau, mãi lúc lâu sau mới nghe đau.

Nàng nhìn Châu Lệ Nhi, thất vọng vì chẳng có cháo ăn, trà uống.

Vừa lúc đó, người bệnh thở dài:

- Người sợ đau sao không nghe lời người ta bảo? Đi đi, đừng để bị đánh nữa!

Châu Lệ Nhi vụt mở to mắt nhìn trừng trừng Ngân Hoa Nương:

- Tam thúc bảo đi, tôi đi! Người khác có đánh chết tôi, tôi cũng không đi!

Nó bước xuống giường đi liền, nó ốm yếu quá, Du Bội Ngọc thương cảm vô cùng, buột miệng thở dài.

Ngân Hoa Nương mỉm cười:

- Ương ngạnh đấy chứ? Người giống ta lắm! Ta lúc nhỏ cũng thế!

Bỗng nàng dừng lại, chơm chớp mắt rồi tiếp:

- Nếu cô bé giống ta lúc nhỏ thì món cháo này nhất định không được ăn đâu!

Nàng thấp giọng:

- Tôi xuống dưới theo nó, xem nó làm gì!

Du Bội Ngọc cau mày:

- Nó bé bỏng quá, nó đâu biết gì, cô nương sợ nó hạ độc à?

Ngân Hoa Nương mỉm cười:

- Lúc nhỏ, nhỏ hơn nó nhiều, tôi đã hạ độc, sát hại bảy tám mươi người đấy!

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Cô bé không sợ cô nương, cô nương lại sợ cô bé!

Ngân Hoa Nương sững sờ. Nàng không hiểu tại sao nàng lại sợ một đứa bé ốm yếu như vậy?

Quách Phiến Tiên cũng lấy làm lạ, y nhìn nó, nó chẳng nao núng chút nào, trái lại nó càng mở mắt to ra nhìn y. Bất gặp ánh mắt đó, y cũng phải lạnh mình.

Một lúc lâu, Ngân Hoa Nương gượngยิ้ม một nụ cười:

- Một người có được tánh cẩn thận, kể ra cũng hay! Các vị quên câu đó rồi sao?

Du Bội Ngọc thở dài:

- Nếu cô muốn xuống đó với cô bé, tốt hơn nên để tại hạ đi thế cho!

Phần dưới lầu, chỉ có một gian phòng, hơn nửa gian chứa củi, còn lại một góc nhỏ, nơi đó có chum nước, có bếp, có chén bát, có chậu...

Châu Lệ Nhi đến bên chum nước vo gạo. Có hạt thóc nào, hạt sạn nào, nàng nhặt để qua một bên.

Khi nồi cháo được đặt lên lò rồi, nàng lấy giấy gói những hạt đó, đoạn múc nước rửa sạch nơi chỗ đó.

Du Bội Ngọc nhận thấy gian nhà rất sạch sẽ, chẳng có một hạt bụi động, đến chiếc nồi cũng chẳng có vấy điểm lọ nào.

Bếp sạch chẳng kém một gian khách sảnh của đại phú gia.

Một gian nhà sạch sẽ như vậy, phải thu dọn hàng ngày. Với thân hình gầy guộc đó, với đôi tay gầy nhỏ đó, Châu Lệ Nhi đã làm công việc đó từ mấy năm nay rồi?

Nó làm được một công việc như vậy chẳng?

Du Bội Ngọc thở dài:

- Mỗi ngày, tiểu muội thu dọn đều như vậy à?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên:

- Trên đời này, có ai chịu nhìn những cái chướng mắt chẳng! Bởi không nhìn được tức phải thu dọn mãi thành quen, chẳng còn biết vất vả nữa!

Vật chướng mắt, tất phải dọn.

Còn người chướng mắt, thì sao? Có thu dọn chẳng? Thu dọn thì làm thế nào?

Giết chẳng?

Hạt bụi còn làm chướng mắt nó, huống hồ những bốn người!

Bỗng, nó trừng mắt nhìn Du Bội Ngọc:

- Tráng sĩ nghĩ sao về lời tôi vừa nói?

Du Bội Ngọc giật mình:

- Tiểu muội nói phải! Chẳng ai muốn sống chung với những kẻ bừa bãi!

Châu Lệ Nhi chớp mắt:

- Tại sao... tại sao tráng sĩ lại thích hợp đoàn với những người bừa bãi?

Du Bội Ngọc lại giật mình, chẳng biết phải trả lời làm sao!

Kỳ quái thật cho cô bé!

Có lúc, xem nó đáng thương hại, bởi nó quá yếu đuối! Có lúc nó biến thành một kẻ lịch duyệt phi thường.

Châu Lệ Nhi lấy một chiếc ghế nhỏ ngồi xuống, cầm chiếc quạt con, quạt lửa!

Vừa quạt, nó vừa thốt:

- Tuy tôi còn nhỏ, song tại tiểu lâu này, tôi mục kích biết bao việc! Nếu có việc gì thích thú, tôi thuật cho Tam thúc nghe. Cũng nhờ vậy, người đỡ tịch mịch!

Du Bội Ngọc cau mày:

- Ở tại tiểu lâu này thì còn thấy được sự gì nữa?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên:

- Vậy mà có việc cho tôi thấy! Luôn luôn có việc!

Bỗng, nàng quay mình lại rồi tiếp:

- Có một hôm, tôi thấy một mỹ nhân tuyệt đẹp, dùng một thủ đoạn kỳ quái hạ sát nhiều người. Tráng sĩ có biết nữ nhân ấy là ai chẳng?

Du Bội Ngọc cười khổ:

- Người đã tát tai tiểu muội!

Châu Lệ Nhi cười nhạt:

- Vừa rồi, ai đã tát tai tôi? Tôi quên mất!

Du Bội Ngọc chợt phát hiện ra, mặt nó sừng lên lúc đó vì bị Ngân Hoa Nương tát, giờ thì chỗ sừng không còn sừng nữa, nó trở lại bình thường!

Châu Lệ Nhi lại tiếp:

- Tráng sĩ có bị ai đánh, nếu không đánh lại được thì đừng bao giờ nhớ đến người đã đánh mình, cũng như quên đi là mình có bị đánh. Quên được thì tâm lý mới nhẹ nhàng!

Du Bội Ngọc trầm giọng:

- Nhưng lúc bị đánh, tiểu muội không nghe đau, sao lâu lắm mới kêu đau?

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Người bị đánh, hấn phải đau, sớm cũng đau, muộn cũng là đau, đau sớm hay đau muộn, có quan hệ gì? Đau đốn, càng làm cho người đánh mình thích thú hơn. Đau muộn thì mình làm chậm lại niềm thích thú của người đánh mình!

Nàng tiếp:

- Tôi đã bị đánh là cái khổ cho tôi, chẳng đánh lại thì thôi, sao tôi lại làm cho người đánh tôi được thích thú?

Du Bội Ngọc sững sờ.

Chàng không tưởng cô bé lạnh lợi đến thế!

Vừa lúc đó có tiếng xe ngựa bên ngoài. Rồi tiếng người vang lên ồn ào.

Tiếng người từ bên vách kia vọng sang.

Du Bội Ngọc thở ra, điểm một nụ cười:

- Để tôi bước ra xem có việc chi thế? Nói ra bước ra, thực sự là Du Bội Ngọc trở lên gác.

Người trong khách sạn Lý Gia đã đông lắm rồi, người từ đâu kéo đến rất đông, người cứ tiếp đến, lần lượt vào phòng, tăng cường nhân số đã đông sẵn.

Không nhìn được mặt những người đó, Du Bội Ngọc cũng biết ngay toàn là hào kiệt giang hồ.

Ngân Hoa Nương thở dài:

- Những người đó đến đây làm gì đông thế? Bao nhiêu người trước đã làm cho chúng ta khổ rồi! Lại còn đến thêm!

Du Bội Ngọc toan đáp, Quách Phiến Tiên đã lên tiếng trước:

- Minh chủ vũ lâm chơi cờ với bá chủ Tây Thục, thiên hạ anh hùng còn ai không thích mục kích cảnh hi hữu đó? Nếu cuộc cờ này kéo dài đến ba hôm, tại hạ chỉ sợ ngôi khách sạn Lý Gia phải vỡ mất! Bởi chẳng đủ sức chứa một biển người!

Ngân Hoa Nương cảm hận:

- Kể nào truyền bá tin tức nhanh chóng như thế? Trong thiên hạ sao lại có người dư công làm cái việc oái ăm như thế?

Câu hỏi đó, làm gì có người đáp được!

Tự nhiên, người cho loan truyền tin tức hấn phải do lệnh Du Phóng Hạc.

Lão muốn quần hùng trong thấy lão và Đường Vô Song chơi cờ. Đường gia đệ tử sẽ không còn thắc mắc về sự vắng mặt đột ngột của Đường Vô Song nữa.

Và du Đường Vô Song có là người giả, cái vụ mình chủ chơi cờ với Đường Vô Song sẽ tạo một ấn tượng nơi quần hùng rồi Đường Vô Song thật có sống sót, biện minh, cũng chẳng ai tin!

Bên dưới, quần hùng nghị luận vang lên.

Có người thốt:

- Vị đó là tân minh chủ võ lâm Du Phóng Hạc à? Một con người có phong thái phi phàm vậy, thảo nào Hồng Liên bang chủ chẳng kính phục!

Một người khác hỏi:

- Làm thế nào để nói mấy câu với minh chủ được?

Lâm Tẩu Các mỉm cười bước tới đối diện trước mọi người:

- Xin các vị giữ yên lặng cho, và chẳng cần gì phải vội vã. Cuộc cờ này có thể kéo dài bốn năm hôm đó, tốt hơn các vị nên tìm nơi trọ, chờ minh chủ xong cuộc cờ sẽ đàm đạo với các vị. Nếu các vị gặp khó khăn, minh chủ sẽ tận tình giúp đỡ các vị!

Mọi người đều hoan hô, bất chấp đêm khuya, làm kinh động thị trấn.

Du Bội Ngọc cố trầm tụ khí.

Lâm Tẩu Các trở vào phòng.

Trong phòng, có một người cầu nhàu:

- Lăng Hoa Thần Kiếm Lâm Tẩu Các đó à! Nghe nói con gái của ông là một giai nhân đương thời!

Một người khác tiếp:

- Rất tiếc, từ xưa đến nay, hồng nhan thì bạc phận, nàng ấy đã được hứa gả cho Du công tử, con trai của minh chủ, ngờ đâu hôn lễ chưa cử hành, Du công tử lại chết tại Sát Nhân Trang!

Một người khác hỏi:

- Ai giết hắn? Minh chủ không báo thù cho hắn à?

Một người đáp:

- Hắn có tánh ương ngạnh, Minh chủ không chịu nổi hắn. Lâm cô nương lấy hắn làm chồng, có khác nào một đóa hoa hồng cắm giữa đồng phân!

Du Bội Ngọc ngồi phịch xuống, đổ mồ hôi trên trán thành hạt to.

Bổng, Ngân Hoa Nương đóng cửa sổ lại, rồi thở dài:

- Các vị có nghe chứ? Họ định kéo dài cuộc cờ mấy hôm nữa đấy! Minh phải đợi đến chừng nào chứ?

Du Bội Ngọc vụt đứng lên:

- Chúng ta không cần phải chờ!...

Ngân Hoa Nương giật mình:

- Không lẽ... chúng ta..

Du Bội Ngọc điềm nhiên:

- Trong những trường hợp như thế này, nếu cô nương cứ ần núp mãi thì người ta sẽ nghi ngờ mãi, tìm mọi cách bức bách mãi. Chi bằng nên ra mặt...

Nói câu đó, chàng nói cho Ngân Hoa Nương nghe, hay chàng tự nhủ mình?

Ngân Hoa Nương sững sờ:

- Ý cát hạ như thế nào? Tôi không thể hiểu nổi rồi!

Du Bội Ngọc đã bước đến gần đầu cầu thang, xuống bên dưới lầu, mở cửa bước ra..

Ngân Hoa Nương lại hé cửa sổ nhìn xuống, quả thấy Du Bội Ngọc tiến về khách sạn, rồi bước vào phòng.

Chung Tịnh xanh mặt kêu lên:

- Can đảm phi thường!

Quách Phiến Tiên cười nhẹ:

- Có bằng hữu như tại hạ còn ai không can đảm hơn lên chứ? Kể nhút nhát trở nên kẻ can đảm, kẻ can đảm sẵn, trở thành phi thường!

Ngân Hoa Nương thở ra:

- Lúc chưa gặp cát hạ hấn đã to gan lắm rồi. Bề ngoài, hấn ôn nhu như cừ non, bề trong hấn là con hổ đấy!

Những người trong phòng đều chong mắt nhìn Du Bội Ngọc.

Chàng là một mỹ nam tử, còn ai không muốn nhìn chàng, dù nhìn thán phục, dù nhìn đổ kỵ?

Nhưng Du Bội Ngọc chẳng nhìn ai.

Lâm Tẩu Các cau mày:

- Cát hạ là ai? Minh chủ đang...

Du Bội Ngọc chặn lời:

- Tại hạ là Du Bội Ngọc!

Lâm Tẩu Các biến sắc.

Bên ngoài, quần hùng nhao nhao lên.

Du Phóng Hạc cùng Đường Vô Song ngưng cuộc cờ, quay sang nhìn chàng.

Chàng thấy rõ Du Phóng Hạc không nhận ra chàng, mà Đường Vô Song cũng thế.

Như vậy, Đường Vô Song này là giả rồi!

Du Phóng Hạc cười nhẹ:

- Du Bội Ngọc? Thế ra cát hạ cũng mang một tên với con trai lão phu?

Du Bội Ngọc nhìn lão, lòng khích động phi thường.

Nhưng chàng mỉm cười thốt:

- Được mang cái tên đẹp của linh lang, tại hạ cho là một vinh hạnh lớn!

Du Phóng Hạc bình tĩnh như thường:

- Cát hạ đến đây có điều chi chỉ giáo?

Du Bội Ngọc cũng điềm nhiên:

- Tại hạ đến đây để lấy lại một vài món đồ!

Du Phóng Hạc vuốt râu:

- Trong phòng này, làm gì có vật của cát hạ?

Du Bội Ngọc đáp:

- Trước đây mấy hôm, tại hạ có thuê phòng này tạm trọ, lúc đi, vô ý để quên lại!

Chừng như thích thú về câu chuyện, Du Phóng Hạc cười tươi:

- Khách sạn là nơi đông người, hỗn tạp, biết đâu chẳng có sự sai lầm? Mong cát hạ tìm lại được vật bỏ quên!

Du Bội Ngọc điềm nhiên:

- Nếu mình chủ đáp ứng, tại hạ.....

Du Phóng Hạc cười lớn một chút:

- Nếu vật đó còn tại đây, cát hạ cứ lấy mà mang đi!

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Đa tạ mình chủ cho phép, tại hạ xin đi tìm!

32. Gió Dậy Lầu Cao

Đứng nguyên tại chỗ, không làm một động tác gì lấy đà, tay không vươn ra, tay không rùn xuống, thân hình thẳng tắp, Du Bội Ngọc bất thành linh vọt thẳng tắp lên xà nhà như chiếc pháo thẳng thiên.

Chàng dùng môn khinh công Hạng Địa Bạt Tông, môn công khó học nhất trong vũ học.

Dùng môn khinh công đó, Du Bội Ngọc chẳng phải khoa tài, chàng chỉ muốn dừng ai hiểu lai lịch vũ công của chàng thôi.

Du Phóng Hạc vỗ tay reo lên :

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!

Mọi người cùng phụ họa theo mình chủ, tiếng reo hò vang lên ầm ĩ.

Bọn Ngân Hoa Nương không lưu ý xem chàng sử dụng môn khinh công nào.

Nhất là Ngân Hoa Nương, nàng còn công việc khác đáng lưu ý hơn.

Nàng đang chăm chú nhìn nơi cất dấu châu ngọc.

Du Bội Ngọc đã đáp xuống nền phòng, tay chàng cầm một chiếc bọc bằng bố đen.

Thấy chiếc bọc nơi tay Du Bội Ngọc, Ngân Hoa Nương hân hoan ra mặt, nếu không kìm hãm niềm cao hứng, hẳn nàng đã buột miệng kêu to rồi.

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Vật đó còn chăng?

Ngân Hoa Nương cười nhẹ :

- Tôi đã nói mà! Dấu đồ tại nơi đó thì làm gì mất được chứ? Quỷ thần cũng chẳng biết chỗ mà lấy, nói chi đến người?

Quách Phiến Tiên gật gù :

- Du Bội Ngọc khá đấy! Có gan, có óc, có bản lĩnh! Dám chường mặt trước số đông cao thủ, ngang nhiên lấy chiếc bao, Du Phóng Hạc dù có muốn đoạt cũng chẳng làm sao hạ thủ!

Ngân Hoa Nương thích thú vô cùng :

- Bây giờ, hẳn gấp bước trở về đó!

Bỗng nàng kêu lên :

- Cái gì thế? Không xong rồi!

Nụ cười tắt ngay, nàng thoáng biến sắc.

Quách Phiến Tiên cau mày :

- Việc gì thế? Không lẽ Du Phóng Hạc đã ngăn chặn hẳn?

Quách Phiến Tiên đã rời cửa sổ từ lâu, về ngồi nơi một góc nên chẳng trông thấy gì bên dưới.

Ngân Hoa Nương lẩm nhẩm :

- Lão hồ ly đó làm gì lại xáp vào gần Du Bội Ngọc? Thế lão muốn hẳn để lại bọc đó sao chứ?

Quách Phiến Tiên hỏi :

- Du Bội Ngọc có thái độ như thế nào?

Ngân Hoa Nương trả lời :

- Hắn trầm tụ khí, điềm nhiên nở một nụ cười, hắn bảo đợi xong cuộc cờ, hắn sẽ lãnh giáo Du Phóng Hạc!

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Cô nương nghe rõ hắn nói?

Ngân Hoa Nương không lưu ý đến vẻ mỉa mai của y, lắc đầu đáp :

- Bên dưới ồn ào như chợ vỡ, tôi còn nghe được gì? Nhưng nhìn hắn mấp máy môi, ít nhất tôi cũng đoán được đại khái hắn nói gì!

Quách Phiến Tiên mỉm cười :

- Cô nương tài quá!...

Bỗng Ngân Hoa Nương biến sắc kêu lên :

- Nguy! Lão hồ ly đột nhiên lại xóa bàn cờ, chẳng những thế, lão lại còn thốt :

nếu được tiếp đón Du Bội Ngọc là một trang thiếu niên anh hùng, thì còn gì thích thú bằng? Một cuộc cờ phỗng có hào hứng bao nhiêu chứ?

Quách Phiến Tiên cau mày :

- Như vậy là Du Bội Ngọc gặp khó khăn rồi! Nếu không trở mặt ngay mà còn giữ cái sáo giang hồ, hắn chẳng bao giờ hắn đi được!

Ngân Hoa Nương khẩn trương vô cùng :

- Làm sao hắn trở mặt được trong hoàn cảnh này? Chừng như hắn bối rối...

Bỗng từ bên dưới, một tràng cười vang dội vọng lên, tiếp theo là một câu nói oang oang :

- Một cuộc cờ thích thú như thế này, trăm năm chưa có một lần, sao mình chủ bỏ dở được chứ? Mình chủ không ngại là làm cho bọn tại hạ thất vọng vì mất một dịp hi hữu dự khán một cuộc cờ lịch sử sao?

Quách Phiến Tiên cau mày hỏi Ngân Hoa Nương :

- Ai thế?

Ngân Hoa Nương đang lo sợ đó, bỗng vui lại liền, nàng đáp :

- Khoan biết y là ai, cứ hoan nghinh đi! Cuộc cờ đã xóa bỏ rồi, y sắp lại y như cũ! Không sai một quân cờ! Tài thật! Tài thật!

Quách Phiến Tiên động tính hiếu kỳ đứng lên, bước đến khung cửa sổ, nhìn xuống.

Một thiếu niên khất cái, không rõ đã đến khách sạn từ lúc nào, vận chiếc áo rách, những chỗ rách chỉ vá bằng vải hồng, lụa hồng, thành ra chiếc áo hồng, còn màu sắc cũ như thế nào, chẳng ai hiểu rõ.

Thiếu niên chẳng phải xa lạ gì với Quách Phiến Tiên, nhìn thoáng qua là y nhận ra ngay.

Thiếu niên chính là Hồng Liên bang chủ.

Du Phóng Hạc bật cười khanh khách :

- Không ngờ cái húng của Hồng Liên bang chủ lại dâng cao đến thế à? Nếu vậy, lão phu phải tiếp tục chứ biết sao hơn?

Quách Phiến Tiên đóng nhanh cửa sổ.

Mồ hôi lạnh bắt đầu đổ lấm tẩm nơi trán y.

Ngân Hoa Nương bật cười :

- Tại sao cát hạ lại sợ y?

Quách Phiến Tiên trở về chỗ cũ, ngồi xuống, không nói năng gì. Thực sự, y còn nói gì nổi?

Ngân Hoa Nương lẩm nhẩm :

- Quái lạ! Quái thật! Không lẽ Hồng Liên Hoa có ý đến đây tiếp trợ Du Bội Ngọc? Nếu y là bằng hữu của hần thì sao lại không nhìn hần nửa mắt khi hần bị Lâm Diêu Bình đâm mấy nhát kiếm?

Vừa lúc đó, có tiếng mở cửa dưới lầu.

Quách Phiến Tiên vụt đứng dậy, thấy người đi lên chính là Du Bội Ngọc, y thở phào hởi :

- Hồng Liên Hoa có thấy cát hạ về đây chẳng?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Tại sao hần phải lưu ý đến tại hạ?

Quách Phiến Tiên trở mắt :

- Hần không nhận ra cát hạ?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Không!

Chàng cảm thấy đau khổ vô cùng, gặp được người bằng hữu chí thân mà chẳng ai dám nhận ra ai, xem nhau như xa lạ.

Đã không dám nhận Hồng Liên Hoa, chàng còn len lén rút lui.

Chàng rút lui để tránh nhau chứ chẳng phải thừa cơ hội không ai để ý, mang bao bố về cho Ngân Hoa Nương.

Nếu có thành công trong công việc mạo hiểm vào khách sạn, thì đó chẳng phải là lấy được chiếc bao bố, mà lại biết chắc Đường Vô Song đang chơi cờ kia là con người giả mạo.

Biết được con người giả, chàng hy vọng con người thật chưa bị chúng hãm hại đến phải chết.

Ngân Hoa Nương đã tiếp nhận chiếc bao bố rồi.

Nàng thốt :

- Nơi này là đất thị phi, chúng ta không nên ở lâu, vật đã lấy được rồi, chúng ta nên ly khai tòa tiểu lâu gấp!

Quách Phiến Tiên trầm giọng :

- Hồng Liên Hoa chưa đi, chúng ta phải ở lại đây!

Ngân Hoa Nương cười nhẹ :

- Cát hạ sợ người ta thấy, tôi không sợ ai thấy nên muốn đi!

Quách Phiến Tiên gần từng tiếng :

- Cô nương không đi được!

Ngân Hoa Nương cười mỉm :

- Phải! Tôi không thể đi được! Cát hạ còn ở đây, tôi làm sao bỏ đi một mình?

Nàng nâng chiếc bao lên, chiếc bao to lớn hơn một người thường, đảo mắt nhìn quanh như tìm nơi cất dấu tạm thời, như hận không thể nuốt tất cả vật trong bao vào bụng cho kín đáo hơn.

Quách Phiến Tiên nhìn chiếc bao nơi tay nàng, điểm nụ cười lạnh :

- Thực ra, cô nương muốn đi cứ đi! Có đi thì mang chiếc bao đó theo!

Ngân Hoa Nương giật mình :

- Thật à?

Quách Phiến Tiên rùn vai :

- Tại sao cô nương không kiểm soát chiếc bao?

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Cần gì kiểm soát?

Nhưng nàng thoáng biến sắc.

Giọng nói của Quách Phiến Tiên có vẻ kỳ lạ quá, nàng sanh nghi.

Lập tức nàng đặt chiếc bao lên mặt bàn, chưa kịp mở bao ra, vụt kêu lên thất thanh :

- Không xong!

Nàng đã thấy các mối dây thừng bên ngoài khác lạ.

Buông xong hai tiếng kêu hãi hùng, nàng giật đứt dây, mở bao ra. Bên trong chẳng có châu ngọc gì cả mà toàn gạch ngói vụn.

Ngân Hoa Nương như bị một nhát dao chém vào người, nàng suýt ngã xỉu xuống sàn. Chỉ có Quách Phiến Tiên bình thản đến lạnh lùng. Y mĩa :

- Khỏi cần kiểm soát hử cô nương? Đúng! Bởi cô nương biết trong bao có những vật gì rồi!

Ngân Hoa Nương rung rung giọng :

- Nhưng cát hạ...làm sao...cát hạ biết...?

Quách Phiến Tiên điềm nhiên :

- Chỉ nghe bước chân của người mang lên thang lầu, là tại hạ đã nhận ra khác lạ ngay. Các trọng lượng của hai vật khác nhau chứa trong dung tích bằng nhau, không thể giống nhau được. Cô nương bị dao động tâm thần, rồi cô nương mừng mà quên đi điểm nhỏ đó, chứ tại hạ không là chủ sở hữu của vật, tại hạ chẳng thiết tha đến sự mất còn, nên tại hạ nghe rất rõ và nhận xét rất đúng!

Ngân Hoa Nương dậm chân kêu trời :

- Ai đã phổng tay trên cửa tôi thế? Ai? Lúc tôi dấu chiếc bao, tôi đã đóng kín cửa phòng mà! Tôi lại còn tắt đèn mà! Làm sao có người trông thấy được?

Nàng bước quanh gian phòng mấy lượt rồi lẩm nhảm :

- Hay là chính cái lão Du Phóng Hạc đã làm cái việc phổng tay trên cửa tôi?

Đúng rồi! Đúng rồi! Chính lão hồ ly đó chứ chẳng còn ai khác! Trước khi định trọ nơi gian phòng đó, hẳn lão có quan sát khắp nơi...

Du Bội Ngọc từ từ thốt :

- Nếu đúng là lão ấy cướp đoạt châu ngọc của cô nương thì vĩnh viễn cô nương không hy vọng lấy lại được!

Quách Phiến Tiên không nói gì nữa, chú mắt nhìn người bệnh trên giường.

Ngân Hoa Nương cũng nhìn theo y.

Bỗng, nàng phát giác ra, một con người gầy guộc còn da bọc xương, làm gì có cái xác to lớn được? Thân thể không to lớn, sao chiếu chấn đấp trên mình lại chồng lên quá cao?

Chùng như trong chiếc chăn đó có độn vật gì.

Đêm đã tàn, ngày đến, lúc đó, ánh dương quang chiếu nghiêng nghiêng vào phòng.

Ngân Hoa Nương cùng Quách Phiến Tiên có cảm tưởng là chiếc chăn động đậy, dường tượng có một con vật gì đang nhúc nhích trong đó, hoặc không nữa thì cũng có bàn tay xê dịch một vật thể nào.

Ngân Hoa Nương bật cười khanh khách :

- Không ngờ tôi có mắt mà cũng như mù! Mù đến độ không trông thấy những gì trước mặt!

Nàng bước đến cạnh giường.

Du Bội Ngọc cau mày :

- Cô nương định làm gì?

Ngân Hoa Nương bật cười vang :

- Bên trong chiếc chăn, hẳn có vật gì đáng được nhìn qua lắm! Tôi muốn nhìn vật đó cho biết là vật chi!

Nàng đến sát giường. Đưa tay tới, nàng toan nắm lấy chiếc chăn, giật ra.

Ngờ đâu, người bệnh vụt mở mắt, nhìn trừng trừng vào mặt nàng gần từng tiếng:

- Nếu cô nương dỡ hé chiếc chăn ra một chút là cô nương mất mạng ngay!

Một người bệnh trầm kha, bất toại toàn thân, lại buông câu nói hăm dọa?

Đôi mắt mất thần của y vụt sáng lên.

Ngân Hoa Nương bắt giác rợn người, rút tay liền. Chẳng những thế, nàng còn lùi lại xa chiếc giường.

Người bệnh từ từ khép mi mắt lại.

Ánh nắng sớm động trên mặt y, soi rõ gương mặt gầy xanh, trong chẳng khác gì một gương mặt chết.

Một con người trong hình dạng đó, có thể là một kẻ giả đau chăng?

Ngân Hoa Nương lấy lại bình tĩnh, bật cười dòn :

- Không thể gỡ chiếc chăn ấy lên được à?

Người bệnh buông cục lóc :

- Không!

Ngân Hoa Nương tiếp :

- Nhưng tôi không hề tin tưởng những việc tà quái, tôi cũng không thích những cái tật kỳ quái của người đời! Cái gì không nên làm, làm là nó chết, tôi lại muốn làm, quyết làm cho được!

Người bệnh thở dài, gọi :

- Châu nhi đâu! Cho cô nương đó xem đi!

Châu Lệ Nhi đang ở dưới lầu, nghe gọi chạy lên. Nó trừng mắt nhìn Ngân Hoa Nương :

- Cô nương muốn xem? Rồi đừng hối tiếc nhé!

Ngân Hoa Nương cười lớn :

- Làm gì ta phải hối tiếc? Không lẽ trong chăn có yêu quái gì ẩn nấp, chực vồ người?

Bên ngoài nàng cười, nàng nói cứng nhưng bên trong nàng lo ngại, sợ hãi.

Hai người trong phòng này, một mang bệnh chờ chết, một lại bé bỏng, cả hai còn làm gì hại được ai?

Nàng lấy làm lạ, không rõ tại sao lại sợ, dù cố không sợ, nàng vẫn rùng mình.

Châu Lệ Nhi lại trở xuống mang lên một chậu nước. Đoạn nàng lấy trong mình ra một chiếc hộp, chiếc hộp đó đựng một loại phấn đen.

Mở nắp hộp ra, nó khêu bột đen vào chậu nước.

Dĩ nhiên, chậu nước biến thành màu đen liền.

Ngân Hoa Nương nhìn sững, chẳng hiểu cô bé chuẩn bị làm gì.

Nó mang chậu nước đen đặt vào một góc nhà, đoạn cười thốt :

- Cô nương chờ xem! Sẽ có sự lạ hiện ra!

Nụ cười của nó kỳ bí vô cùng.

Du Bội Ngọc là con người trầm tĩnh nhất cũng phải động tính hiếu kỳ, còn Ngân Hoa Nương thì hẳn là nàng mở to đôi mắt, chăm chú nhìn.

Cái gì trong chần đó cứ động mạnh, càng lúc càng mạnh, chiếc chần chuyển động như sóng biển cuộn trào.

Mọi người hồi hộp, nín thở.

Bỗng Ngân Hoa Nương kêu lên :

- Tôi không muốn nhìn nữa! Vô luận là vật gì trong chần, tôi cũng không thích nhìn nữa!...

Chung Tịnh sợ hơn ai hết, từ lâu, nàng thùn người ngồi nép vào một góc, mồ hôi lạnh ướt đầm chân tay.

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Bây giờ cô nương không muốn xem cũng chẳng được. Muộn rồi! Tôi đã bảo cô nương sẽ hối hận, bây giờ cô nương có hối cũng thể thôi!

Một con rít từ trong chần, lồng lộn lên một lúc, rồi chui dưới mép chần, bò ra ngoài.

oOo Con rít không lớn lắm, nó chỉ là một con rít thông thường về hình vóc, song lại đặc biệt về màu sắc của nó.

Màu da của nó đỏ rực, chiếu sáng, dường như màu san hô.

Một con chui ra trước, kế tiếp có hơn ba mươi con khác chui ra theo, con nào không giống con nào, màu sắc bất đồng, hình vóc cũng bất đồng.

Chúng nối đuôi nhau, bò ra như xâu chuỗi.

Tự nhiên, nhìn qua rít lạ, ai cũng biết đó là rít độc.

Ngân Hoa Nương bật cười khanh khách :

- Ta tưởng là yêu, là quỷ, ngờ đây chỉ là một bầy rít. Ngay từ lúc lên ba, ta đã từng bắt rít mà đùa như bắt bướm!

Nàng nói đúng!

Người trong Thiên Tầm Giáo có khi nào sợ rít? Đã sợ thì còn làm sao dám gia nhập vào giáo phái đó? Huống chi nàng là con gái của giáo chủ!

Tuy nhiên, nàng lấy làm lạ là tại sao người bệnh lại nhốt rít quanh mình. Rít ở trong chần hay ở trong người y chui ra, chẳng hạn do từ lỗ trôn?

Nhưng chưa hết!

Sau bầy rít còn có một bầy bò cạp, sau bò cạp có độc xà, kế tiếp là cóc, là nhái.

Đặc biệt nhất, chúng diễu hành từ trong chần ra, con sau theo sát con trước, không vượt hàng, bỏ ngả, đều đều vô cùng nghiêm trang.

Kỷ luật được tôn trọng trên chỗ tưởng!

Nụ cười của Ngân Hoa Nương đã tắt từ lâu!

Chung Tịnh tựa hồ cứng mình như hóa đá.

Một sự kiện không tiền khoáng hậu!

Với bao nhiêu loài vật đó trong chần, người bệnh vẫn nằm yên được, không kể mùi hôi hám, bởi loài vật nào chẳng hôi hám?

Có thể y chịu đựng cái cảnh này từ lâu rồi!

Ngân Hoa Nương cảm thấy gai ốc nổi lên khắp người, bao nhiêu lông tóc đều dựng ngược!

Dù sống với loài độc vật từ nhỏ, bất quá chỉ dùng chúng làm trò đùa, chứ bảo nài chung với chúng, năm này qua năm khác, nài chẳng dám làm. Có giết nài, nài chịu chết, chứ bảo làm mà cho nài sống, nài cũng chẳng làm.

Chẳng phải vì ương ngạnh mà không làm. Nài quá sợ, chẳng dám làm, có thể thôi!

Loài độc trùng bò dần vào góc nhà.

Châu Lệ Nhi đã gác sẵn hai chiếc đu, từ sàn nhà lên miệng chậu, như đường thang.

Loài độc trùng theo một chiếc bò lên, nhảy vào chậu nước đen, dầm mình cho ướt, đoạn theo chiếc đu kia, bò xuống.

Chúng tuân tự làm cái việc đều đều, không vượt trật tự, không vương kỷ luật.

Chúng tắm xong, lại bò ra ngoan ngoãn, dù mang danh là độc trùng, chúng chẳng có vẻ gì độc hại cả.

Phòng đếm tất cả các con vật có trên trăm con, thuộc nhiều loại.

Chúng tắm rồi, tuân tự trở về giường, chui vào chăn như trước.

Chậu nước đen lúc đó mất hẳn đen, trở lại trong ngần như trước.

Con cuối cùng là một con vật lạ, chẳng ai biết nó là con vật gì, nó ra sau cùng, nó cũng trở về chăn sau cùng. Chẳng như nó điều khiển cả bầy, nó đi sau để kiểm sát, để chỉ huy.

Khi con vật vô danh cuối cùng đó lặn trong nước, chậu nước sôi lên, hơi nước bốc lên.

Quách Phiến Tiên xuất mồ hôi hạn.

Rồi tất cả số trùng độc chui vào chăn. Gian phòng tiểu lâu trở lại trạng thái bình thường, như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng đó là trạng thái của khung cảnh.

Họ không còn thốt lên được lời nào. Chẳng như họ không thở lại, qua lúc nín thở lâu.

Họ đây là Du Bội Ngọc, Quách Phiến Tiên, Ngân Hoa Nương, và Chung Tịnh, tuy cái độ hãi hùng sai lệch, song tất cả đều hãi hùng.

Châu Lệ Nhi bưng chậu nước lên, bước lại gần Ngân Hoa Nương, cười hì hì :

- Cháo chưa chín, giả như cô nương có đói, cứ uống tạm nước trong chậu này, bổ và ngon hơn nước sốt gà đó!

Ngân Hoa Nương lùi lại, khoát tay, cười gượng :

- Không! Không! Ta không uống đâu! Người cứ giữ lại mà dùng!

Nài xuất thân từ nơi độc, làm gì lại không biết chất độc? Loại thuốc bột đen của Châu Lệ Nhi có hiệu dụng bức bách độc trùng nhả chất độc vào nước.

Chất độc của độc trùng khắc chế chất bột màu đen nên nước trở lại trong như trước.

Nước trong, nhưng lại chứa độc.

Chất độc của hàng trăm con vật, thuộc nhiều loại hẳn phải phi thường. Giả như ai bị vấy vào một giọt có thể chết ngay, không đợi gì phải uống.

Châu Lệ Nhi cười nhẹ :

- Nước bổ và ngon, các vị không dùng chẳng lẽ đổ đi? Thôi thì tôi uống vậy!

Nài đưa chậu nước lên, kê miệng uống liền, uống nghe ừng ực.

Du Bội Ngọc trở mắt nhìn, tìm hiểu.

Quách Phiến Tiên và Ngân Hoa Nương biến sắc. Họ nghĩ chẳng lẽ dạ dày của cô bé là kim cương bất hoại.

Uống xong, Châu Lệ Nhi thốt :

- Tam thúc lâm bệnh lâu ngày, chỉ nhờ có chất nước này mà sống đến ngày nay.

Nếu chúng tôi có thất lễ với các vị trong cách biểu hiện sự kiện vừa rồi, tôi xin các vị lượng thứ cho!

Ngân Hoa Nương gượng cười :

- Tam thúc người đau làm sao?

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Bệnh của Tam thúc chẳng biết nên gọi tên như thế nào! Nếu các vị muốn biết...

Vừa lúc đó, có tiếng gõ cửa bên dưới lầu.

Rồi một giọng già gọi vọng lên :

- Có Du công tử ở trên lầu chăng? Bồn Bang chủ Hồng Liên muốn gặp đây!

Giọng nói đó chính là của Mai Tứ Mãng.

Du Bội Ngọc vừa sợ vừa mừng. Chàng tự hỏi, Hồng Liên Hoa tìm chàng để làm gì?

Nghe tiếng gọi của, Quách Phiến Tiên xám mặt, run run giọng thốt :

- Cát hạ xuống đó chặn họ! Tại hạ phải đi gấp!

Tiếng gõ cửa lại vang lên.

Tiếp theo đó một giọng nói của thiếu nữ vang lên :

- Du công tử mở cửa đi! Quân phu nhân muốn gặp công tử!

Lại có Hải Đường phu nhân!

Quách Phiến Tiên càng xám mặt, bước nhanh đến khung cửa sổ phía hậu, mở tung cánh cửa, nhìn xuống.

Trời!

Tòa tiểu lâu đã bị bao vây!

Người trên đường, người trên nóc của những ngôi nhà kề cận, lao nhao lố nhố, nam có, nữ có, đủ hạng tuổi, không thể đếm có bao nhiêu người.

Một người từ bên dưới lầu thốt vọng lên :

- Quân phu nhân và Hồng Liên bang chủ cầu kiến Du công tử, xin công tử mở cửa!

Quách Phiến Tiên chụp tay Du Bội Ngọc, rung rung giọng hỏi :

- Họ đã phát giác ra tại hạ có mặt tại đây?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Cát hạ hỏi tại hạ? Làm sao tại hạ biết được?

Quách Phiến Tiên trầm giọng :

- Thế tại sao họ đến đây tìm cát hạ?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Tại hạ làm sao biết được ý tứ của họ?

Quách Phiến Tiên hừ một tiếng :

- Họ bao vây bốn mặt rồi! Chừng như họ có cừu oán sâu nặng gì với chúng ta!

Nếu thế, chúng ta là người chung cảnh, chúng ta phải chu toàn an ninh cho nhau! Cát hạ không nên mở cửa! Tuyệt đối không nên!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tại hạ không mở, dễ thường họ không biết phá cửa mà vào?

Thiếu nữ bên dưới lại gọi :

- Du công tử! Chúng tôi tiên lễ hậu binh, nếu công tử không mở cửa, chúng tôi phải phá cửa mà vào đấy!

Ngân Hoa Nương chớp mắt cười duyên :

- Du công tử đang đại tiện, nếu các vị vào ngay thì thú lắm! Hãy đợi một chút nữa đi, xong việc rồi là người mở cửa ngay! Các vị làm chi mà gấp thế?

Bên dưới im lặng một lúc!

Thiếu nữ lại bật cười khanh khách :

- Được, chúng tôi chờ. Chỉ mong hẩn đừng chui vào thùng phân mà trốn thôi!

Du Bội Ngọc nhìn Quách Phiến Tiên, cau mày :

- Đến Hải Đường phu nhân mà cát hạ cũng chẳng dám chạm mặt nữa sao? Có sự liên hệ nào giữa cát hạ và bà ta chứ?

Quách Phiến Tiên cứ đờ đẫn hăng mãi, song chẳng thốt được tiếng gì.

Chung Tịnh đã ngắt xiu từ lâu, bây giờ mới tỉnh lại, vỗ tay vào lưng y, vỗ liên hồi, khẩn cấp ra mặt.

Du Bội Ngọc thở dài, từ từ tiếp :

- Vô luận làm sao, họ vẫn quyết định phải lên đây cho kỳ được, tại hạ không thể không mở cửa được. Cát hạ suy nghĩ gấp đi!

Người bệnh trên giường lúc đó đột nhiên mở mắt ra, thốt :

- Tại hạ có phương pháp!

Quách Phiến Tiên mừng rỡ, hấp tấp hỏi :

- Cát hạ có cao kiến như thế nào?

Người bệnh bảo :

- Cát hạ lại gần đây, kê sát lỗ tai vào miệng tại hạ đây, tại hạ nói nhỏ cho nghe!

Quách Phiến Tiên không do dự, bước tới liền. Nhưng vừa đến gần giường, y nhớ lại bệnh nhân là con người kỳ bí, nguy dị phi thường, bất giác y rùn mình, dợm lùi lại.

Chung Tịnh lo sợ cho Quách Phiến Tiên hơn chính y, vội bước tới, hỏi gấp :

- Tiền bối có biện pháp gì giải nạn cho y, xin cứ nói với đệ tử. Đệ tử cảm kích vô cùng!

Người bệnh cau mày :

- Cô nương là ai? Thuộc môn phái nào?

Chung Tịnh đáp :

- Đệ tử là Chung Tịnh, môn hạ phái Hoa Sơn!

Người bệnh lăm bắm :

- Môn hạ Hoa Sơn... cũng là nội gia chánh tông... cô nương bước tới đây, tại hạ nói cho nghe!

Chung Tịnh cũng sợ chẳng kém Quách Phiến Tiên, đỏ mồ hôi lạnh ướt mặt, nhưng vì quá yêu Quách Phiến Tiên, liều mạng bước tới.

Người bệnh hỏi :

- Cô nương luyện võ từ bao lâu rồi?

Chung Tĩnh chẳng biết được ý tứ của người bệnh như thế nào lại hỏi câu đó, song nàng vẫn đáp :

- Mười một năm.

Người bệnh nhếch nụ cười héo hắt :

- Được! Được lắm!...

Bỗng y vươn tay ra, nắm lấy cánh tay nàng. Y đang mang chứng bệnh trầm kha chờ chết, hơi thở nhẹ như tơ, lời nói như gió thoảng, thế mà y vươn tay ra nhanh vô cùng.

Du Bội Ngọc, Quách Phiến Tiên không kịp thấy y vươn tay ra như thế nào. Và Chung Tĩnh muốn rút tay về, muốn kêu lên cũng chẳng còn kịp nữa, y đã nắm chắc cánh tay nàng rồi.

Du Bội Ngọc thoáng giật mình, hỏi :

- Cát hạ làm gì thế?

Nắm cánh tay Chung Tĩnh rồi, người bệnh chẳng làm thêm một động tác nào khác, chỉ nhắm mắt lại.

Chung Tĩnh cảm thấy bàn tay của y lạnh như thép ngâm trong giá băng. Qua giây phút kinh hoàng, nàng lấy lại bình tĩnh, hỏi :

- Tiền bối có cao kiến như thế nào?

Người bệnh vẫn nhắm mắt, thốt :

- Cái vị cứ ở đây, đừng mở cửa!...

Chung Tĩnh biến sắc :

- Như vậy... sao gọi là biện pháp?

Người bệnh điềm nhiên :

- Các vị không mở cửa thì thế gian này chẳng có một người nào dám lên lầu này.

Chung Tĩnh cho rằng y khoa trương, nhưng nghĩ lại, con người của y kỳ bí phi thường, hẳn y nói như vậy là y có biện pháp gì có thể ngăn chặn bất cứ ai bước lên đây. Dần dần, nàng tin là y nói thật.

Gương mặt chết của người bệnh dần dần có sinh khí trở lại. Trong khi y phục hồi sinh khí thì Chung Tĩnh lại dần dần biến sắc mặt.

Bên dưới, tiếng gọi càng lúc càng gấp, bọn Du Bội Ngọc để ý trợn vện nghe động tĩnh của bọn Hồng Liên Hoa và Hải Đường phu nhân nên không ai nhận ra sự thay đổi thần sắc của hai người.

Tuy nhiên, chưa có ai phá cửa.

Mai Tứ Mãng cao giọng :

- Du công tử, có minh chủ và Đường lão nhân đến nữa đây, không lẽ công tử không xuống nghinh tiếp?

Du Bội Ngọc đã toan xuống mở cửa mấy lần, song lần nào cũng do dự một chút rồi thôi.

Chàng thầm hỏi, họ tìm chàng để làm gì? Tại sao họ gấp gáp chàng như vậy?

Thiếu nữ bên dưới lại gọi :

- Giả như công tử không muốn chúng tôi lên đó thì xin công tử xuống đây, nói một vài tiếng với chúng tôi. Nhiều người muốn gặp công tử đó, tại sao công tử cự tuyệt sự ngưỡng mộ của kẻ từ ngàn dặm đến đây?

Họ không cần lên đây, tức nhiên họ không vì Quách Phiến Tiên mà đến. Rồi họ bảo chàng cứ xuống dưới, thế họ có mưu kế chi chăng?

Bên dưới, họ thay phiên nhau thúc giục chàng mãi.

Họ càng thúc giục, Du Bội Ngọc càng do dự.

Bổng Chung Tịnh thét lên một tiếng, người bệnh buông tay, nàng ngã xuống sàn phòng ngay tức khắc.

Quách Phiến Tiên bước tới, nâng nàng lên, nàng lúc đó mềm nhũn người, không còn đủ sức nhích nhẹ cánh tay.

Y đưa tay trước mũi nàng, nghe hơi thở nhẹ như tơ nhện.

Quách Phiến Tiên kinh hãi hỏi :

- Cô nương làm sao thế?

Chung Tịnh phều phào :

- Ác...ma... không phải là người đâu!...Tại sao...

Nàng nhìn thẳng ra trước mặt, nàng phều phào như vậy, chẳng khác nào vừa nổi cơn điên, ai hỏi gì, nàng cũng chẳng đáp câu hỏi, cứ phều phào như vậy mãi.

Trái lại, trên giường bệnh, người kia trở nên hồng hào.

Mười một năm tu dưỡng của Chung Tịnh đã bị y hút mất!

Quách Phiến Tiên vụt đứng lên, ánh mắt của y lộ vẻ kinh khiếp.

Người bệnh thì thở đều đều, chừng như say ngủ.

Châu Lệ Nhi bước tới, kéo tấm chăn, che các chỗ hở của người bệnh.

Ngân Hoa Nương nhẹ nắm cánh tay Du Bội Ngọc và Quách Phiến Tiên kéo về góc nhà, thấp giọng thốt :

- Lạ thật! Các người có hiểu chi chẳng, chứ tôi thì chẳng hiểu gì hết!

Quách Phiến Tiên đỏ mặt hỏi mình :

- Hút tinh huyết của người để tăng công lực của mình! Không ngờ trên thế gian này lại có môn công phu tàn độc như vậy! Nếu chúng ta không thừa dịp này diệt trừ y thì chẳng biết sẽ có bao nhiêu người nữa bị hại!

Ngân Hoa Nương thở dài :

- Nếu cát hạ ra tay trước, thì tôi sẵn sàng tiếp trợ!

Quách Phiến Tiên giật mình!

Y không biết nói làm sao, diệt trừ kẻ tàn nhẫn thì muốn lắm, song hạ thủ trước thì chắc chắn là không muốn rồi!

Trên tiểu lâu, không một tiếng động nhỏ.

Du Bội Ngọc toan làm gì để phá sự im lặng nặng nề. Bỗng từ dưới lầu, Du Phóng Hạc thốt :

- Hắn đã không chịu xuống đây, hắn có liên kết với bọn rắn rít rồi, nếu chúng ta không nhân dịp có đông người như thế này mà xuất thủ, chỉ sợ muộn màng và biết đâu chẳng có biến?...

Hải Đường phu nhân hỏi :

- Minh chủ đã tra cứu minh bạch chứ?

Du Phóng Hạc đáp :

- Có nhân chứng sẵn sàng, vả lại Hồng Liên bang chủ cũng thấy tận mắt!

Hồng Liên Hoa không lên tiếng, song sự im lặng của y chừng có nghĩa là mặc nhận.

Du Bội Ngọc trầm nghĩ, chẳng biết họ đề cập đến sự việc gì?

Vừa lúc đó, hơn mười trái cầu bằng sắt, màu đen, có chứa lửa bên trong, từ phía dưới bay lên, chạm phải song cửa, song cửa gãy, những quả cầu lọt vào phòng.

Những quả cầu đó to bằng những quả dưa hấu.

Bọn Du Bội Ngọc chẳng biết đó là những vật gì nên không biết phải ứng phó làm sao, họ chỉ nhảy tránh cho những quả cầu đừng chạm vào mình.

Người bệnh đột nhiên thò hai ngón tay gầy guộc ra khỏi chăn, mười ngón tay búng búng như bắn vật gì.

Những tiếng chách chách vang lên liên tục, hơn mười quả cầu đó bị bắn tung ra ngoài.

Thì ra, y phóng những đạo kinh khí, gần như hữu chất nhưng chẳng có hình dáng như thế nào cả, kinh khí chạm vào quả cầu, đừng nói là quả cầu bằng sắt, cho dù là bằng kim cương cũng không làm sao chịu nổi.

Hà hướng những đạo kinh đó được phát xuất liên miên, lại mãnh liệt, dù ai thiện dụng môn Đan Chỉ Thần Công, cũng chẳng thể so với y.

Thiết cầu bị tung ra ngoài, nổ lên, bắn ra vô số điểm lửa xoẹt khắp bốn phía.

Một quả cầu có hàng ngàn điểm lửa, mười quả cầu thi nhau nổ, cùng bắn lửa, không gian ngời lên những vệt sáng giao chuyển như mắc cửi, trông đẹp mắt vô cùng.

Mười quả cầu cùng nổ lên, chấn động không gian, tòa tiểu lâu chao chao muốn ngã.

33. Đi Rồi Trở Lại

Du Bội Ngọc không khỏi hãi hùng trước sức công phá của mười quả cầu, tuy tòa tiểu lâu không đổ hẳn.

Ngân Hoa Nương hỏi :

- Có phải là hỏa khí của Phích Lịch Đường tại Giang Nam không?

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Chứ còn gì nữa? Tuy hỏa lực của hỏa khí đó không có cái tinh thể phi thường, song nếu vừa rồi nó chạm vào chúng ta, nếu chúng ta không mất mạng hẳn cũng phải bư đầu, sứt trán!

Châu Lệ Nhi day đầu về phía họ, mỉm cười :

- Bây giờ thì các vị đã hiểu chứ? Tam thúc tôi chỉ mượn mười một năm công lực của vị cô nương đó, bù lại, người đã cứu thoát bốn mạng người. Thiết tưởng cuộc đổi chác đó rất công bình, không bên nào thiệt cả!

Cửa sổ đã bị quả cầu lửa phá hỏng, Châu Lệ Nhi bước đến, kéo màn che lại, như không muốn ai nhìn vào trong phòng, thấy rõ mọi động tĩnh.

Người bệnh đã rút hai tay vào chăn. Gương mặt dần dần trắng nhợt.

Nếu không chính mắt trông thấy, bọn Du Bội Ngọc chẳng bao giờ tin một con người dở sống dở chết như vậy lại có tài kinh thiên động địa.

Du Bội Ngọc đột nhiên hỏi :

- Du Phóng Hạc có mối thù như thế nào đối với cát hạ?

Người bệnh điềm nhiên :

- Lão không xứng cái danh nghĩa đó!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Thế tại sao lão ấy muốn dồn cát hạ vào tử cảnh?

Người bệnh hừ một tiếng :

- Có chắc gì lão ấy đến đây vì tại hạ chứ không phải các vị?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Du Phóng Hạc không chọn nơi nào khác để gầy cuộc cờ, lại tìm đến cái thị trấn nhỏ bé này! Tại hạ vô cùng kỳ quái cứ tìm hiểu mãi. Bây giờ thì mới rõ lão đến đây vì cái gì!

Người bệnh nhắm mắt lại không đáp.

Du Bội Ngọc tiếp :

- Còn nữa! Cái hạ không tìm nơi nào khác để dưỡng bệnh lại tìm đến thị trấn nhỏ bé này! Cũng là một điều kỳ quái chứ? Tại hạ tự hỏi, địa phương này có cái gì đặc biệt thu hút con người đến thế?

Người bệnh không đáp.

Đối tượng im lặng, Du Bội Ngọc cũng phải im lặng.

Một lúc lâu, đột nhiên Châu Lệ Nhi từ từ thốt :

- Không phải chúng đối phó với Tam thúc đâu! Người mà chúng đối phó chính là tôi!

Du Bội Ngọc trở mắt :

- Đối phó với một người ở cái tuổi như tiểu muội? Một lão già đối phó với cô bé mười một, mười hai tuổi?

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Cái hạ cho rằng cái tuổi đó nhỏ lắm sao?

Du Bội Ngọc tiếp :

- Dù cho Du Phóng Hạc có lòng người mặt thú, song lão vẫn là minh chủ võ lâm, không lẽ lão huy động một số đông hào kiệt đến để đối phó với một cô bé?

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Võ lâm minh chủ! Ai gọi lão là võ lâm minh chủ? Dù cho lão có là một minh chủ, lão chẳng ra cái quái gì. Đừng nói là Tam thúc, chính tôi, tôi cũng rất xem thường.

Rất thường!

Một vị võ lâm minh chủ được quần hùng tôn kính, trong con mắt của cô bé chỉ là một kẻ tầm thường?

Nó là ai? Nó tôn quý hơn minh chủ võ lâm?

Du Bội Ngọc không kinh người, dù người đó là một cô bé vừa hơn mười tuổi.

Song chàng chẳng khỏi lấy làm lạ.

Chàng muốn nói gì thêm nữa, Ngân Hoa Nương vụt kêu lên :

- Đi hết rồi! Đi không còn một người!

Quách Phiến Tiên đến bên cạnh cửa sổ, vệt rèm nhìn xuống.

Đúng như Ngân Hoa Nương đã nói, Du Phóng Hạc đã dẫn quần hùng rời khỏi khu vực, hiện tại bên dưới im lìm, chẳng có một bóng người, chẳng nghe một tiếng động nhỏ.

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Có gì lạ kỳ đâu! Tự nhiên là họ phải đi! Trước sau gì họ cũng phải đi. Họ đã phát giác ra Tam thúc đã khôi phục vũ công thì làm gì họ dám lưu lại đâu lâu? Họ chẳng đại gì chịu chết một cách vô lý như vậy!

Du Phóng Hạc, Quân Hải Đường đều sợ người bệnh đến thế à? Y là ai? Y có thân phận gì trong võ lâm?

Du Bội Ngọc hết sức kinh dị!

Quách Phiến Tiên bẻ xóc Chung Tinh lên :

- Chúng ta đi thôi!

Châu Lệ Nhi lạnh lùng :

- Đi là phải! Bây giờ không đi, còn đợi chừng nào?

Du Bội Ngọc hỏi :

- Nhưng đám người đó có thể trở lại, các vị...

Châu Lệ Nhi cao ngạo :

- Việc của Tam thúc, chẳng lẽ cần đến các vị lo hộ sao? Còn tôi, tôi có sống hay chết, chẳng bao giờ tôi chấp thuận ai quan tâm đến!

Chung Tịnh rung rung giọng :

- Đã vậy tại sao các người còn đánh cắp công lực của tôi?

Châu Lệ Nhi lạnh lùng :

- Cô nương yêu cầu Tam thúc làm thế, chứ Tam thúc có yêu cầu cô nương đâu?

Bây giờ còn oán trách ai hơn oán trách mình?

Chung Tịnh giật mình, rồi bật khóc.

Bỗng, người bệnh gọi Châu Lệ Nhi :

- Họ phải vất vả lắm mới đến được nơi đây, nghĩ cũng thương hại! Người hãy trả lại cho họ đi!

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Của tôi mà, sao lại phải trả cho họ?

Người bệnh hừ một tiếng :

- Một vài món châu ngọc, đáng giá bao nhiêu? Người càng ngày càng biến thái quá đi quá!

Châu Lệ Nhi không dám cãi, bước đến vách, kéo khuôn vách ra, bên trong có một cái kệ, trong cái kệ có một chiếc bao.

Nó lấy chiếc bao, vất về phía Ngân Hoa Nương.

Một chiếc bao sút mỗi, bày ra vô số châu ngọc. Ngân Hoa Nương nhận ra chính là những vật nàng giấu nơi sà nhà trong khách sạn Lý Gia. Nàng nhìn vật đó một lúc, hơi nghi ngờ người bệnh có ẩn ý gì!

Một lúc lâu, nàng chụp nhanh chiếc bao, ôm vào lòng rồi thoát chạy xuống lầu.

X Người bệnh là ai? Tại sao Du Phóng Hạc quá sợ y? Còn Châu Lệ Nhi có thân phận gì, dám miệt thị cả vũ lâm minh chủ? Có thể quần hùng kéo nhau đến đây để đối phó với một cô bé sao? Trong số quần hùng lại có Hồng Liên Hoa, đó là điều làm cho Du Bội Ngọc thắc mắc hơn ai hết!

Người bệnh đau chứng gì? Tại sao lại đến thị trấn nhỏ này dưỡng bệnh?

Công lực của y chưa hoàn toàn khôi phục, mà Du Phóng Hạc và nội bọn chắc chắn vẫn còn quanh quẩn nơi đây, đáng lý y phải cầm bọn Du Bội Ngọc ở lại, sao y để cho họ đi?

Bao nhiêu suy nghĩ hiện ra trong tâm tư, Du Bội Ngọc vừa đi vừa suy nghĩ, cố tìm những lời giải thích xứng đáng.

Ngân Hoa Nương chẳng nghĩ gì xa hơn bọc châu báu nơi tay nàng, nàng lẩm bẩm :

- Kỳ quái! Cái lão bệnh quỷ ấy bỗng dưng trả lại châu báu cho tôi! Tại sao? Trả lại rồi còn để cho chúng ta ra đi dễ dàng! Lão ấy có âm mưu gì chẳng?

Dọc theo con đường họ đi qua, nhà nào cũng đóng cửa, chẳng có một bóng người.

Quách Phiến Tiên đang đi, bỗng nhảy vọt tới trước, chặn trước mặt Ngân Hoa Nương.

Ngân Hoa Nương cấp tốc đưa cái bọc ra sau lưng, biến sắc mặt hỏi :

- Cát hạ muốn gì chứ?

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Nữ nhân! Đại để cũng là nữ nhân! Nàng nào cũng nhỏ nòi hẹp lượng như nhau! Trong trường hợp này, tại hạ còn nghĩ đến cái việc cướp chiếc bao của cô nương được sao?

Ngân Hoa Nương chớp mắt, cười khỏ lấp :

- Đã biết nữ nhân hẹp lượng, cạn suy, tại sao cát hạ đột nhiên chặn đường? Tự nhiên người ta phải sợ mất của chứ? Thế cát hạ muốn tôi đứng lại chẳng? Cát hạ muốn thoát đi gấp chẳng?

Quách Phiến Tiên lạnh lùng :

- Tại hạ không muốn bị người khiêng đi như khiêng con lợn!

Ngân Hoa Nương nhìn thoáng qua Chung Tịnh :

- Còn tôi, trái lại tôi rất muốn được bế đi cho đỡ mỏi chân, song rất tiếc, cát hạ không thừa tay!

Quách Phiến Tiên trầm giọng :

- Nếu chúng ta cứ đi tới, chỉ sợ cô nương không muốn ai khiêng mình, vẫn có kẻ khiêng!

Ngân Hoa Nương chớp mắt :

- Cát hạ muốn nói là... chúng ta không đi được?

Quách Phiến Tiên gật đầu :

- Hiện tại, chúng ta không hy vọng đi khỏi thị trấn này nửa bước đấy, cô nương!

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Cát hạ tưởng tôi thích được nhức đầu nhức óc mãi à? Tôi ngu dại gì chẳng biết bọn Du Phóng Hạc còn ở lại thị trấn này! Tôi lại còn biết họ bao vây cả bên ngoài thị trấn nữa kia! Tôi khi nào để rơi vào tay họ mà phải tìm phương pháp thoát cho nhức đầu nhức óc? Cát hạ xem kia, đường chẳng có bóng người, nhà không ai mở cửa! Tôi chỉ sợ ma quỷ trong thị trấn cũng trốn mất, đừng nói là người!

Quách Phiến Tiên cười mỉa :

- Biết vậy mà cô nương lại nghĩ, cô nương chẳng có oán cừ gì với họ, tự nhiên họ để cô nương ra đi thông thả, phải vậy chẳng? Cô nương lại nghĩ, đi được, cứ đi, còn đồng bọn ai đi không được, mặc họ phải không?

Ngân Hoa Nương vẫn cười :

- Tôi là nữ nhân, tôi nhỏ mọn, hẹp lượng, cát hạ muốn tôi nghĩ làm sao khác hơn cho sự an toàn của mình? Cái vị đường đường là nam tử, lại cần đến tôi chiếu cố nữa sao? Nữ nhân phải bảo vệ nam nhân nữa sao?

Quách Phiến Tiên bĩu môi :

- Hay! Bằng hữu có cái tâm như vật rất quý! Tự tư, tự lợi, bất chấp đạo nghĩa sừng đời chưa, khổ thì để mặc ai nấy chịu, nói nghe thông quá! Rất tiếc cô nương là nữ nhân, chứ nếu là nam nhân, hẳn cô nương phải tán mạng lâu rồi!

Ngân Hoa Nương bật cười khanh khách :

- Tôi biết, cát hạ chẳng bao giờ sát hại tôi! Giả như cát hạ có ác ý với tôi, thì còn Du công tử kia, một vị công tử giàu nhân, giàu nghĩa chắc chẳng bao giờ yên lặng nhìn cát hạ động thủ!

Quách Phiến Tiên lạnh lùng :

- Cô nương quyết ý đi, cứ đi! Tại hạ không ngăn cản!...

Ngân Hoa Nương cười lớn :

- Thế ra, cát hạ cũng giàu nhân, giàu nghĩa nữa à?...

Quách Phiến Tiên rùn vai :

- Nhưng mang chiếc bao đó theo mình, cô nương đừng mong ai cho cô nương mang đi!

Ngân Hoa Nương giật mình như vừa bị ai dẫm giày lên chân đau nhói. Nàng suýt ngã xỉu.

Quách Phiến Tiên điềm nhiên, tiếp theo một đòn tâm lý :

- Cho nên, muốn cho người thoát lọt vòng vây, phải để vật lại đây! Mang vật theo mình, vật cũng phải mất mà người cũng khó tránh cái họa diệt thân!

Bỗng Ngân Hoa Nương dậm chân thành thịch, rồi nhảy chơi chơi, kêu lên :

- Bây giờ tôi mới biết cái lão bịnh quỷ đó, sợ dĩ trao trả châu ngọc cho tôi, là có cầm chân tôi lại đây! Nguy hiểm thật! Con người đó còn một hơi thở nào, là còn làm những trò quỷ hại thiên hạ!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Đã biết vậy sao cô nương không trả ngược lại cho lão? Tiếp nhận làm gì chứ?

Ngân Hoa Nương lại dậm chân :

- Lão thừa hiểu là tôi chẳng bao giờ bỏ của! Phải biết một số châu ngọc quan trọng như này, ai không ham?

Nàng vụt cười khan, ánh mắt chớp lên, miệng điểm nụ cười duyên, tiếp :

- Hà huống, dù không có chiếc bao này, tôi cũng không đi được! Tôi nữ đi một mình sao trong khi các vị còn trong vòng nguy hiểm? Vừa rồi tôi chỉ nói đùa thôi!

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Lối đùa đó, có ý nhị lắm! Thích thú lắm!

Ngân Hoa Nương ngẩng mặt lên, nghiêng đầu về y, như tỏ ra cái vẻ hoàn toàn nương tựa vào y, đoạn dịu giọng :

- Bây giờ mình trở lại đó chứ?

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Cô nương đã có cách thoát đi an toàn, sao chẳng đi, còn toan trở lại đó làm gì?

Thà gặp mặt Hồng Liên Hoa còn dễ chịu hơn là trở lại đó, gặp con người kỳ dị, giữa đồng ếch rắn.

Ngân Hoa Nương cau mày :

- Tôi không xong, lui không được, bây giờ phải làm sao? Không lẽ mình tìm một ngôi nhà nào đó tạm ẩn thân? Giả như mình lại gặp một lão bịnh quỷ nữa, thì còn gì tánh mạng mình?

Quách Phiến Tiên mỉm cười :

- Lần này tại hạ tìm một chỗ, nhất định là chẳng có một ai, bất cứ là ai có thể...

Ngân Hoa Nương hỏi gấp :

- Nơi nào thế?

Quách Phiến Tiên đáp gọn :

- Tại khách sạn!

Ngân Hoa Nương cười vang :

- Cát hạ thông minh vô cùng! Bọn đó từ khách sạn mà ra đi, chắc chắn không trở lại khách sạn rồi! Khắp thị trấn nhỏ bé này, chẳng có một nơi nào an toàn bằng khách sạn, bất quá...

Nàng liếc sang Du Bội Ngọc, cắn môi, đoạn cười, nói tiếp :

- Du công tử của chúng ta có theo chúng ta đến đó chẳng?

Quách Phiến Tiên đáp :

- Chắc chắn là theo rồi!

Ngân Hoa Nương trở mắt :

- A!

Quách Phiến Tiên đáp :

- Du Phóng Hạc không thấy động tĩnh gì về phía chúng ta, thế nào cũng kéo đồng bọn trở lại, mà họ trở lại là phải bao vây ngôi tiểu lâu. Chúng ta ở tại khách sạn, mặc tình dự khán trận long tranh hổ đấu đó!

Y lại cười đắc ý vô cùng, rồi tiếp luôn :

- Hiện tại, Du huynh đang ôm một bầu trời hoài nghi, nếu không nhìn thiên hạ tát cạn giếng nước để trông thấy đáy thì nhất định là không rời khỏi thị trấn này. Du huynh nghĩ sao?

Du Bội Ngọc cười nhạt :

- Hà huống, tại hạ chẳng còn nơi nào để đến!

X Khách sạn vắng vẻ lạ lùng.

Không có một khách trọ đã đành, đến cả chuông quỹ, các tiểu nhị cũng vắng bóng luôn, chẳng rõ bọn đó kéo nhau đến địa phương nào.

Chừng như chúng tiên đoán là nơi đây sắp sửa có một tai họa phi thường xảy ra...

Quách Phiến Tiên đi trước dẫn đoàn.

Y không tìm đến một gia nhà trọ nào, y không đến ngôi nhà do Du Phóng Hạc thuê trước đó, y dẫn cả bọn vào thẳng nhà bếp.

Tại trù phòng, lửa củi còn nhúm, trên lò có một nồi cháo đã chín, trên bàn có mấy món ăn với cháo, còn nóng.

Ngân Hoa Nương nhìn tả nhìn hữu, quan sát một lúc, mỉm cười thốt :

- Bọn người trong khách sạn này hẳn vừa đi đây, họ vội vã đến độ chẳng kịp ăn sáng! Không lẽ Du Phóng Hạc đuổi họ đi gấp?

Quách Phiến Tiên rùn vai :

- Cần gì Du Phóng Hạc phải đuổi họ? Mục đích việc vừa qua, nhất là nghe tiếng nổ của hỏa khí Phích Lịch Đường, còn ai chẳng biết nơi đây là một sân trường của tấn đại kịch thị phi?

Ngân Hoa Nương gật đầu :

- Khách sạn này quả đã đến hồi mặt vận rồi! Trong vòng thời gian không đầy nửa tháng, lại gặp bao nhiêu việc phi thường...

Vừa thốt, nàng vừa dấu chiếc bao châu ngọc trong đồng củi.

Đoạn, nàng sắp sửa chén đũa cho cả bọn cùng ăn cháo.

Quách Phiến Tiên trao một chén tận tay Chung Tịnh, điểm một nụ cười :

- Ăn đi! Chắc là cháo không có độc đâu!

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Bình sanh tôi chưa ăn bữa cháo nào thơm ngon như hôm nay! Cô nương...

Nàng chưa buông dứt câu, Chung Tịnh đã hất chén cháo nơi tay Quách Phiến Tiên đổ bữa bãi dưới nền, đoạn òa khóc.

Khóc một lúc, nàng kể lể :

- Tôi là con người dễ chết dễ sống, tôi biết thế nào người ta cũng vứt bỏ tôi như một con vật phế thải! Tôi ăn làm gì? Thà để đói còn hơn!

Quách Phiến Tiên không giận, dịu giọng an ủi nàng :

- Tại hạ biết tâm tình cô nương bị dao động mạnh. Nhưng mất vũ công thì đã sao? Không có vũ công rồi chẳng phải là người sao? Tại hạ nào muốn cô nương làm một tên bảo tiêu nuôi tại hạ đâu!

Chung Tịnh rung rung giọng :

- Đừng vờ vĩnh với ta! Ta còn nhớ mà, người đã thề thốt với ta là đoạn tình, đoạn nghĩa với Hải Đường phu nhân, sao bây giờ người chẳng dám gặp mặt bà ta?

Người sợ gì chứ? Hừ! Ta hỏi, người sợ gì?

Quách Phiến Tiên biến sắc.

Vừa lúc đó, có người đằng hắng một tiếng.

Tất cả bốn người đều im lặng. Hầu như họ cũng nín thở luôn.

Bên ngoài, ẩn ước có tiếng chân người, dường tượng sắp có người đến đây, theo cửa hậu.

Quách Phiến Tiên nhìn qua khe cửa, thấy hai người từ từ tiến đến, một người đang dùng tay che miệng.

Chính người đó đằng hắng.

Người đó có thân hình cao và ốm, mặt trắng nhợt, sau lưng có thanh trường kiếm, cán lộ khỏi đầu vai, tua kiếm màu hồng phủ trên lớp áo xanh, hai màu sắc phản chiếu ánh ngời.

Người kia cũng ốm, trông còn tinh thần hơn, đôi mắt sắc lạnh.

Quách Phiến Tiên nhìn thoáng qua, biết cả hai có thuật khinh công khá cao.

Họ ngang nhau, cách khoảng độ mười thước, họ bước đi rất dè dặt.

Chừng như họ đang làm việc trinh sát, họ sợ gây tiếng động, người trên tiểu lâu phát hiện ra hành động của họ.

Quách Phiến Tiên vụt mở cửa nhìn họ, mỉm cười.

Hai người đó giật mình.

Nhưng Quách Phiến Tiên chẳng nói gì cả, lặng lẽ chui vào.

Cánh cửa mở, Quách Phiến Tiên không đóng lại, gió đưa qua đưa lại, bật kêu kéo kẹt.

Qua tiếng cửa kêu, Quách Phiến Tiên lại nhìn hai người đó, thấp giọng hỏi :

- Sao hai vị không vào?

Ngân Hoa Nương biết ý muốn dụ dẫn hai người đó để thăm dò tin tức về Du Phóng Hạc.

Họ trở lại đây làm cái việc do thám, bỗng trở thành cái kẻ mang tin tức cho người ngoài.

Trò đời có nhiều diễn biến trở trêu, nghĩ cũng đáng buồn cười.

Quách Phiến Tiên đoán là hai người đó thấy trong nhà trọ có đông người, hẩn phải vào để nhìn qua sự tình, dù có hiểm nguy cũng phải vào.

Nhưng Quách Phiến Tiên đợi mãi, hai người đó cũng vẫn không vào.

Họ không vào, họ cũng không nói gì.

Ngân Hoa Nương thấy làm lạ, thấp giọng hỏi :

- Hai vị đó sao nhát thế?

Quách Phiến Tiên trầm giọng :

- Tại hạ nhận ra một trong hai người đó là Quách Xung, ngoại hiệu Hồng Anh Lục Liễu Kiếm, thuộc phái Điểm Thương, người ấy có thanh danh to lớn tại vùng Kiếm Quý Lương Châu! Nhất định y không nhất gan đâu!

Một luồng gió thoảng qua, đẩy cánh cửa đóng lại, khi nó bật mở ra, hai người đó đã mất dạng.

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Tôi nghĩ, cái mặt của vị Hồng Anh Lục Liễu Kiếm đó không to bằng hạt anh đào bao nhiêu!

Quách Phiến Tiên cau mày, thò đầu ra cửa, thấy không rõ từ lúc nào, Châu Lệ Nhi đã xuống lầu, đang đứng hái hoa.

Hoa, là hoa quế, cây quế mọc bên cạnh tường, đang nở hoa, tỏa hương bát ngát.

Nó với lên cành, tay áo thụt xuống, bày ra hai cánh tay trông đáng mến vô cùng.

Hồng Anh Lục Liễu Kiếm Quách Xung và đại hán áo xanh đứng sau lưng nó nhìn.

Châu Lệ Nhi hái hoa, rồi không quay đầu lại, bước về nhà.

Quách Xung và gã đồng bọn lặng lẽ theo sau.

Về si mê hiệu rõ trên gương mặt họ, chừng như họ quên mất phần việc thi hành.

Quách Phiến Tiên hết sức kỳ quái, tự hỏi chẳng biết hai người đó có cái chứng tật gì?

Dù Châu Lệ Nhi có đẹp, bất quá nó là một đứa bé hơn mười tuổi, mà họ thì ít nhất cũng trên ba bốn mươi tuổi, chẳng lẽ họ si mê một đứa bé con?

Đang đi, bỗng Châu Lệ Nhi quay đầu lại, nở một nụ cười.

Ánh mắt của nó, chẳng rõ vô tình hay cố ý, lại hướng thẳng đến Quách Phiến Tiên.

Quách Phiến Tiên cơ hồ quên mất số tuổi của nó, y nhìn sững nó, chỉ thấy đôi má nó, ngoài ra chẳng thấy gì hết.

Cơ hồ y muốn chạy theo nó.

Nhưng y có công phu hàm dưỡng thâm hậu, cái tâm vừa lơ đãng là y trấn định ngay.

Châu Lệ Nhi đã khuất mình sau bức tường.

Quách Xung và đại hán áo xanh cũng khuất dạng luôn.

Ngân Hoa Nương thở phào mấy lượt, đoạn lẩm nhẩm :

- Kỳ quái thật! Con bé đúng là một con yêu quái! Nó mới ngần ấy tuổi đã hấp dẫn nổi gã trung niên như vậy, kể cũng đáng khiếp! Lúc tôi ở tuổi nó, chỉ chạy theo nam nhân!

Nàng bật cười khanh khách, tiếp :

- May mà Quách tiên sanh của chúng ta nội lực cao thâm, nếu không thì cũng phải bị nó thu hút luôn!

Quách Phiến Tiên lạnh lùng :

- Chẳng phải tại hạ có công lực cao thâm gì đó! Bất quá tại hạ đã biết quá nhiều nữ nhân!

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Tôi biết rồi! Nó câu cá! Hai con cá theo mồi, lên lầu rồi, bao nhiêu công phu sẽ bị lão bệnh quỷ hút hết!

Quách Phiến Tiên gật đầu :

- Đúng vậy!

Ngân Hoa Nương cười hì hì :

- Ngần ấy tuổi đã biết dùng mỹ nhân kế rồi! Gớm thật!

Quách Phiến Tiên nhìn sang Du Bội Ngọc thốt :

- Như vậy, bọn Hồng Liên Hoa đến tìm nó, kể ra cũng chẳng phải không đạo lý!

Du Bội Ngọc cười khỏ :

- Nó đã có thủ đoạn đó, hẳn chẳng phải chỉ một lần này thôi đâu!

Quách Phiến Tiên gật đầu :

- Xem ra, nó cũng già dặn lắm đó! Chẳng rõ nó đã hại bao nhiêu thanh thiếu niên rồi! Cho nên Du Phóng Hạc tìm nó là phải!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Có lý lắm! Nếu chẳng vì một nguyên nhân quan trọng thì một con người như Hồng Liên Hoa không bao giờ đặt mình dưới sự khống chế của Du Phóng Hạc!

Về điều này, chẳng ai hiểu như chàng bởi chàng biết rõ thái độ của Hồng Liên Hoa đối với Du Phóng Hạc như thế nào!

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Kể ra, sự việc có phần thích thú đấy! Một cô bé mười một mười hai tuổi, có thủ đoạn phi thường đến đổi vị mình chủ vô lâm phải huy động một số đông cao thủ đối phó! Một mình Hồng Liên Hoa vị tất đã đối phó nổi với nó? Hẳn nó có một lai lịch gì!

Ngân Hoa Nương bật cười khanh khách :

- Dù lai lịch của nó có như thế nào, tôi cũng đã tặng nó một cái tát!

Không đưa bàn tay lên, nàng còn cười, đưa lên rồi, nhận ra sắc mặt nàng xanh rờn, không còn một điểm máu hồng.

Niềm sợ hãi hiện rõ trong ánh mắt nàng, nàng đang đắm đắm nhìn bàn tay của nàng.

Rồi toàn thân nàng rung lên.

Du Bội Ngọc và Quách Phiến Tiên lại nhìn bàn tay nàng. Cả hai cùng biến sắc mặt, niềm sợ hãi cũng hiện rõ trong ánh mắt.

Bàn tay đẹp của nàng lúc đó vừa xanh, vừa đỏ, vừa đen, trông không khác gì một bàn tay quỷ!

Du Bội Ngọc kêu lên :

- Sao lại thế này?

Ngân Hoa Nương rung rung giọng :

- Tôi còn biết làm sao hơn? Tôi chẳng nghe một cảm giác nào cả! Không khéo bàn tay này lại thành tay quỷ mất!

Quách Phiến Tiên hỏi :

- Cô nương cử động bàn tay có được chẳng?

Ngân Hoa Nương đáp :

- Chừng như còn cử động được...bất quá...

Quách Phiến Tiên chụp một miếng củi, đập vào tay nàng. Cái đập khá mạnh, miếng củi lại to, lại thô, dù đập vào bàn tay chai lỳ, vẫn làm đau đớn như thường, huống hồ là bàn tay đẹp của một nữ nhân?

Nhưng Ngân Hoa Nương chẳng nghe một cảm giác nào cả.

Quách Phiến Tiên cau mày :

- Không đau?

Ngân Hoa Nương lắc đầu :

- Không!

Bị đánh mà không đau là một điều đáng mừng, song Ngân Hoa Nương không mừng, trái lại, nàng bật khóc.

Thiếu nữ nào ở trong trường hợp của nàng lại không khóc? Thà mất một món đồ quý giá còn hơn có một bàn tay đẹp trở lên xấu xí.

Quách Phiến Tiên cau mày.

Y nhìn ra trước mặt thấy một con dao xắt rau cải, bỗng y chụp con dao đó, cứa nhanh tay Ngân Hoa Nương.

Con dao rất bén, cứa trên da thịt hằn phải đứt sâu.

Nhưng bất qua, con dao kéo một vết dài trên bàn tay nàng, không hề đứt sâu mà cũng chẳng có máu rướm ra.

Bàn tay đó đã chai cứng như củi rồi.

Dao cứa vào da thịt, không đứt sâu, ai ai cũng phải mừng, nhưng Ngân Hoa Nương lại không mừng, trái lại, nàng lại khóc to hơn.

Một tiếng keng vang lên.

Quách Phiến Tiên đã quăng con dao xuống nền nhà, đoạn lắc đầu, thở dài :

- Một cái tát tay đáng giá lắm! Một cái tát tay tạo nên bao nhiêu phiền não cho bao nhiêu người!

Ngân Hoa Nương thốt :

- Nhưng lúc đánh nó, tôi chẳng nghe một cảm giác gì cả!

Quách Phiến Tiên cười khổ :

- Như vậy mới gọi là độc! Cô nương có biết đâu! Trong khi cô nương chẳng nghe cảm giác gì cả, thì chất độc đã thấm vào máu rồi, sau đó, độc khí mới phát tác!

Giả như lúc đó cô nương hay liền thì còn có phương giải cứu!

Ngân Hoa Nương xanh mặt :

- Chứ bây giờ lại không phương sao?

Quách Phiến Tiên lắc đầu :

- Chỉ sợ không còn hy vọng gì nữa!

Ngân Hoa Nương nhào tới sát Quách Phiến Tiên, cao giọng :

- Tôi biết cát hạ có phương cứu! Cát hạ là tay xử dụng độc có tiếng mà! Cát hạ... cát hạ...

Nàng nhào tới, Quách Phiến Tiên tránh liền như tránh rắn rít, y đáp :

- Đúng vậy! Tại hạ là tay xử dụng độc có tiếng, tại hạ có thể là lão tổ tông trong nghề dụng độc, song vẫn phải cúi đầu chịu thua trong trường hợp này!

Y dừng lại, trầm giọng tiếp :

- Cô nương trúng độc như vậy, thiết tưởng chẳng còn nữa mà phải nghĩ đến việc hại người. Hãy tìm một nơi nào đó thật là yên tĩnh để bình tâm đếm từng hơi thở chờ chết!

Ngân Hoa Nương nhũn người, ngã xuống liền.

Du Bội Ngọc cũng kinh hãi vô cùng. Chàng suy nghĩ một lúc, đoạn bảo :

- Cô nương theo tại hạ!

Ngân Hoa Nương hấp tấp hỏi :

- Cát hạ đưa tôi đi đâu?

Du Bội Ngọc đáp :

- Người ngoài không ai cứu được cô nương đâu! Chỉ có người hạ độc mới cứu được thôi!

Ngân Hoa Nương đứng lên liền :

- Phải! Đúng vậy! Nó! Nhất định nó cứu được tôi! Tôi đánh nó một tát tay, đành rằng nó bất bình, nhưng thật ra tôi với nó có đại cừu đại hận gì đâu? Nếu tôi van cầu nó, tạ lỗi với nó, hẳn nó cứu tôi ngay!

Thực ra, nàng cũng hiểu, sự tình đâu có thể giản đơn như vậy? Nhưng nàng cần phải nghĩ như thế để tự an ủi mình trong lúc khẩn cấp, để tạo một hy vọng rồi bám vào hy vọng đó, chờ một nhiệm màu.

Quách Phiến Tiên hét lên :

- Du huynh muốn đưa cô nương lên trên đó?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Phải!

Quách Phiến Tiên cau mày :

- Một già một trẻ đều có tà khí cả! Chúng ta thoát khỏi tay chúng, kể ra cũng may lắm rồi, sao lại còn muốn trở lên trên đó nữa? Tại hạ chỉ sợ lần này thì không mong gì trở xuống được nữa!

Du Bội Ngọc cười nhạt :

- Nếu tại hạ muốn chết thì đã chết từ lâu rồi...

Quách Phiến Tiên hừ một tiếng :

- Một nữ nhân như vậy có đáng chi cho Du huynh hy sinh không chứ?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Đừng nói là nàng, dù cho Quách huynh lâm vào tình trạng thập tử nhất sinh như thế, tại hạ cũng cứu như thường.

Chàng vừa thốt vừa đưa Ngân Hoa Nương đi.

Quách Phiến Tiên lắc đầu thở ra :

- Thật ta chưa từng thấy một con người như hần, ta không thể biết được hần có phải là...

Đột nhiên, Ngân Hoa Nương từ ngoài xa kêu to lên :

- Hồng Liên Hoa! Quân Hải Đường! Mau mau đến bắt Quách Phiến Tiên! Hần đang ở trong khách sạn kia!

Quách Phiến Tiên biến sắc, dậm chân :

- Tàn độc quá! Nàng muốn hại ta!

Y bẻ Chung Tịnh, lấy chiếc bọc châu ngọc trong đồng củi ra.

Chung Tịnh nhìn y, lệ trào ra khóe mắt, nức nở :

- Ta ra thân thể như thế này, ngươi vẫn không bỏ ta! Ngươi đã hái bao nhiêu hoa, không giữ hoa nào, sao lại giữ đóa hoa tàn?

Quách Phiến Tiên lạnh lùng :

- Nếu cô nương bớt nhảy miêng, tại hạ còn đối tốt hơn nữa!

X Ngân Hoa Nương vừa gọi to, vừa chạy về phía tòa tiểu lâu, vừa thở hồng hộc.

Thấy Du Bội Ngọc nhìn nàng, nàng mỉm cười hỏi :

- Hần độc ác với tôi, tôi trả đũa lại, phải vậy mới được chứ?

Du Bội Ngọc thở dài cười khổ :

- Cô nương đừng cho rằng tại hạ lấy làm lạ! Luận về con người bại hoại, bây giờ tại hạ nhận ra có nhiều người bại hoại hơn cô nương. Nếu chẳng có ai đắc tội với cô nương thì tuyệt nhiên cô nương không đối xử tàn nhẫn với người đó. Còn hấn thì...

Chàng dừng chân nơi cửa, vừa đưa tay lên định gõ, bên trong đã có người thốt vọng ra :

- Cửa chỉ khép hờ, các vị cứ xô mà vào!

Ngân Hoa Nương cắn môi thấp giọng :

- Nó đã viết trước chúng ta thế nào cũng trở lại! Do đó nó và lão bịnh quỷ mới để cho chúng ta đi!

Nàng gần như thì thầm bên tai Du Bội Ngọc, song người bên trong cửa nghe lọt.

Và người đó, không ai khác hơn là Châu Lệ Nhi.

Nó điềm nhiên thốt vọng ra :

- Tôi đã nói, chúng tôi chẳng bao giờ cầu khẩn nơi người, chỉ có người cầu khẩn nơi chúng tôi thôi!

Nhưng, Du Bội Ngọc xô cửa bước vào, chàng chẳng thấy một bóng người nào trong gian bếp của tòa tiểu lâu cả.

Cả hai đang kinh ngạc thì Châu Lệ Nhi từ trên lầu thốt vọng xuống :

- Các vị vào rồi đừng cài cửa nhé! Biết đâu lại có người đến nữa!

Ngân Hoa Nương nghiêng răng nghi :
- Nó thính tai hơn quỷ!

Nàng không nói tiếng gì cả, theo sau Du Bội Ngọc lên lầu.

Những chiếc màn cửa đã được kéo thẳng, che kín các vọng cửa, gian phòng có vẻ lạnh lùng quá...

Châu Lệ Nhi ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh giường, không nhìn họ đến nửa mắt.

Nàng đang nhìn Tam thúc của nàng.

Hai đại hán theo nàng trước đó đang quỳ nơi mép giường, mỗi người một cánh tay bị người bịnh nắm cứng như là đã làm với Chung Tịnh.

Cả hai đại hán cùng đổ mồ hôi ướt đầu, ướt mặt, vẻ sợ hãi hiện rõ trong mắt.

Người bịnh nhắm mắt, gương mặt dần dần hồng hào lên.

Một lúc lâu, một đạo nhiệt khí bốc từ đầu lão, tỏa ra như làn hơi nước nấu sôi.

Quách Xung rung rung giọng van cầu :

- Tiền bối tha cho... tha cho tại hạ được sống sót!

Chốc chốc y lại van cầu, giọng nói lần sau lại nhỏ hơn lần trước, cuối cùng thì chỉ nghe khào khào, chẳng thành tiếng nói.

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Tam thúc tôi bắt quá mượn vũ công của hai vị chứ không có ý hại mạng người đâu! Đừng sợ!

Nó dừng lại một chút, đoạn tiếp :

- Vũ công của hai vị được chuyển sang cho Tam thúc tôi là một điều may mắn lớn cho hai vị đó!

Vừa lúc đó, người bịnh buông tay.

Hai đại hán lập tức ngã nhào xuống nền nhà, thoi thóp thở.

Châu Lệ Nhi lấy khăn bước đến lau mồ hôi mặt cho người bịnh.

Nó nhẹ giọng hỏi :

- Công phu của hai người đó như thế nào?

Người bệnh thở ra mấy lượt, lẩm nhẩm :

- Có danh mà không thực! Giang hồ hiện tại gồm đa số bọn này!

Châu Lệ Nhi cau mày.

Bỗng nó quay sang hai người đó, chỉ tay vào mặt họ, mắng :

- Các người sống đến lứa tuổi này, sao không dùng thời gian đã qua luyện tập võ công, thành suốt đời chỉ mang cái hư danh vô dụng? Phải biết, người có hư danh thì làm nên trò trống gì? Giả như các người cố công học hỏi thì ngày nay, sự tiến bộ chẳng biết đến mức độ nào?

Nó như còn dư hận, gần từng tiếng :

- Hừ! Đã là hữu danh vô thực thì còn can đảm đâu dám làm việc phi thường?

Nó thương hại người Tam thúc vì kém võ công mà khó thành công trên đời chăng?

Nó có thương hại ai đâu? Nó mong người Tam thúc luyện được công phu cao diệu rồi mang công phu đó đến đây cho Tam thúc thúc nó mượn!

Cái đạo lý đó, chỉ có nó và Tam thúc nó chấp nhận được mà thôi.

Người ngoài, ai nghe lọt nổi giảng lý của nó?

Du Bội Ngọc dở khóc dở cười.

Nó còn hận, có lẽ nó hận vì lằm lặc. Săn hai con mồi không béo bở thành mất thì giờ.

Nó tung chân đá vào hai người đó. Chẳng rõ nó đá bằng cách nào, hai người đó bị bắn lộn ra cửa sổ, có lẽ bay xa lắm nên một lúc lâu sau mới rơi xuống nóc nhà vùng đó.

Lúc nó tung chân đến khi tiếng bịch vang lên, khoảng cách thời gian đến mấy phút.

Hiển nhiên, hai người đó khó sống được.

Du Bội Ngọc lắc đầu, không tưởng nổi cô bé lại tàn nhẫn đến mức độ đó.

Ngân Hoa Nương bây giờ ngoan ngoãn lạ.

Nàng cười duyên gọi cô bé :

- Châu cô nương! Tôi có mắt như mù! Vừa rồi xúc phạm đến cô nương, xin cô nương đừng chấp...

Châu Lệ Nhi lạnh lùng :

- Tôi có trách phiền gì cô nương đâu! Tôi quen quá rồi! Ngoài Tam thúc, ai ai cũng ức hiếp tôi, đánh đập tôi, thành ra tôi xem thường quá cô nương ạ! Chẳng khi nào tôi để tâm!

Ngân Hoa Nương không biết rõ nó còn hận lắm, suy nghĩ một chút, nàng quỳ xuống, hướng mặt về người bệnh, lệ thấm đổ ra liền. Nàng meo máo :

- Tôi cô độc bơ vơ từ thuở ấu thơ, sống cái kiếp diêu linh phiêu bạt suốt bốn phương trời, không nơi nương tựa, xin tiền bố thí thương tình. Nếu tiền bố thí ra ơn cứu nạn, tôi tình nguyện ở lại đây phục dịch tiền bố thí, dù làm trâu làm ngựa tôi cũng vui lòng.

Châu Lệ Nhi lạnh lùng có nghĩa là nó không cứu nàng!

Nàng biết rõ, van cầu một nữ nhân khó hơn van cầu một nam nhân, bởi nam nhân thường thường có độ lượng rộng rãi hơn nữ nhân, nếu nàng khéo nói một chút là nam nhân động tâm ngay.

Giả như người bệnh gật đầu thì dù cho Châu Lệ Nhi không muốn cũng chẳng dám trái ý.

Người bệnh mở mắt ra, nhìn Ngân Hoa Nương một lúc, bỗng hỏi :

- Cô nương là môn hạ của Tỏa Hồn Cung Chủ?

Câu hỏi buông ra hết sức bất ngờ, ngay cả Du Bội Ngọc cũng phải kinh ngạc.

Ngân Hoa Nương dĩ nhiên phải kinh ngạc hơn chàng, rú lên :

- Làm sao tiền bối...

Nàng muốn nói làm sao lão biết được, nàng còn nhớ rõ lúc vào Tỏa Hồn Cung, nàng có quỳ lạy bài kệ của cung chủ lưu lại trên vách, và như vậy nàng đã trở thành môn hạ của cung chủ rồi!

Nàng còn biết rõ, lúc cung chủ chưa chết, người trong giang hồ ai ai cũng thề nguyện phải giết cho được bà, bây giờ nàng thừa nhận xuất thân từ môn phái đó thì còn ai chịu cứu nàng?

Nàng nín lặng luôn, bỏ dở câu nói.

Người bình lập lại :

- Cô nương có phải là môn hạ của Tỏa Hồn Cung Chủ chăng?

Ngân Hoa Nương lắc đầu :

- Không phải!

Người bình lại nhìn nàng một lúc nữa, đoạn thở dài thốt :

- Rất tiếc! Rất tiếc!

Ngân Hoa Nương ngạc nhiên :

- Rất tiếc?

Người bình lại nhắm mắt.

Ngân Hoa Nương há miệng sẵn sàng, nhưng chẳng giám hỏi thêm một lời nào nữa, không hỏi được, nàng đâm ra hoang mang nóng nảy.

Lâu lắm Châu Lệ Nhi mới cất tiếng :

- Học vũ công của Tỏa Hồn Cung, tức nhiên trở thành môn hạ của Tỏa Hồn Cung, đã là môn hạ của Tỏa Hồn Cung lại chẳng chịu thừa nhận, như thế là vong sư bội tổ, một con người như vậy còn mong được ai thương mà cứu nạn?

Ngân Hoa Nương xuất huyệt ướm trán :

- Người... cô nương nói sao?

Châu Lệ Nhi nhắm mắt, không lưu ý đến nàng.

Trong lầu vắng vẻ, ngoài lầu vắng vẻ, thị trấn nhỏ bé này như chìm trong cảnh chết.

Ngân Hoa Nương nhìn người bình rồi nhìn sang Châu Lệ Nhi, niềm sợ hãi càng phút càng lớn mạnh, bất giác đôi hàm răng chạm vào nhau cạch cạch, toàn thân rung rung lên.

Bỗng, có tiếng thở dài rồi tiếp theo lại có một câu gọn :

- Đáng tiếc thay! Đáng tiếc!

Người vừa thở dài, vừa thốt đó chính là Quách Phiến Tiên,, y đã theo đến nơi và chẳng rõ y đã lên lầu từ lúc nào.

Ngân Hoa Nương giật mình, quay lại nhìn y :

- Đáng tiếc? Mà đáng tiếc cái gì cơ chứ?

Quách Phiến Tiên thốt :

- Giả như vừa rồi người thừa nhận là môn hạ Tỏa Hồn Cung, thì rất có thể vị tiểu cô nương họ Châu kia bằng lòng cứu người!

Y cảm hận Ngân Hoa Nương la hoảng lên trước đó, nên bây giờ bỏ cái sáo ngữ, không gọi nàng là cô nương nữa. Tuy nhiên, gọi như thế rồi, y mới nhận ra mình sơ sót, để cho người thấy nhược điểm của mình, y vội chữa :

- Đáng tiếc là cô nương đã bỏ lỡ một dịp may ngàn năm một thuở!

Ngân Hoa Nương trở mắt :

- Tại sao?

Quách Phiến Tiên vụt cười khan :

- Thế cô nương chưa đoán ra Châu tiểu cô nương kia là ai à?

Ngân Hoa Nương nhìn sững y :

- Nó là ai?

Quách Phiến Tiên không đáp lời nàng, day qua Châu Lệ Nhi dù lúc đó nó nhắm mắt, y vòng tay vái một vái, thốt :

- Đến bây giờ tại hạ mới nhận ra Châu cô nương là linh ái của Châu nương nương, cung chủ Tỏa Hồn Cung, kể ra cũng hơi muộn!

Du Bội Ngọc giật mình như chạm điện, Ngân Hoa Nương suýt nhảy dựng lên, gương tròn mắt, rung rung giọng :

- Cô nương... cô nương là linh ái của Tỏa Hồn Cung Chủ?

Châu Lệ Nhi lạnh lùng như thường, thần sắc nó trầm trọng chẳng khác nào một nữ nhân ba bốn mươi tuổi đang sầu tư.

Ngân Hoa Nương suy nghĩ một lúc, đột nhiên kêu lên :

- Không phải đâu! Tỏa Hồn Cung Chủ đã chết cách đây ba bốn mươi năm, làm gì có đứa con mười một mười hai tuổi?

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Vũ lâm là nơi sản xuất trăm ngàn bí mật, chỉ nghĩ đến thôi, con người cũng phải điên đầu, nói chi đến tìm hiểu? Cô nương tuổi tác được bao nhiêu mà mong hiểu rõ được sự tình và cho rằng phải với không phải?

Ngân Hoa Nương hừ một tiếng :

- Tôi không hiểu rõ, dễ thường cát hạ hiểu rõ?

Quách Phiến Tiên gật đầu :

- Tự nhiên là tại hạ hiểu rõ, có điều là chẳng dám nói ra!

Người bệnh chợt hỏi :

- Tại sao lại chẳng dám nói ra?

Quách Phiến Tiên nghiêng mình chào người bệnh :

- Nếu tiền bối cho phép nói, tại hạ xin nói!

Du Bội Ngọc cũng không biết sự tình như thế nào nên chong mắt nhìn sững Quách Phiến Tiên.

Ngân Hoa Nương thờ người chờ nghe.

Quách Phiến Tiên từ từ tiếp :

- Cứ theo lời truyền thuyết của các vị cổ lão, trên giang hồ trong vòng mấy mươi năm qua, có ba điều bí mật quan trọng. Trong ba điều đó, có cái chết bất minh của Tỏa Hồn Cung Chủ.

Người bệnh gật đầu :

- Đúng vậy!

Quách Phiến Tiên lại tiếp :

- Phần đông người trên giang hồ đều biết là Tỏa Hồn Cung Chủ đã chết hơn ba mươi năm qua và Tỏa Hồn bị bỏ hoang phế, bụi bám nhện giăng. Nhưng chẳng rõ phát xuất từ đâu, lại có một luồng dư luận khác, cho rằng cung chủ chưa chết, bất quá vì trốn tránh cừu nhân, nên ly khai cung điện, ẩn mình một nơi bí mật!

Du Bội Ngọc buột miệng thốt :

- Tại hạ chính mắt trông thấy xác bà ấy!

34. Hiểm Độc Phi Thường

Quách Phiến Tiên lắc đầu :

- Không phải xác của bà ta! Để đánh lạc hướng sự truy tầm của kẻ thù, hoặc để gieo một niềm tin nơi kẻ thù, bà dùng xác một cung nữ làm nghi trang, chính là cái xác mà cát hạ đã trông thấy!

Y đáp lời Du Bội Ngọc, song mắt thì hướng về người bệnh.

Người bệnh thở đều, như ngủ say, không rõ lão có nghe hay không nghe câu nói của y.

Y đằng hắng một tiếng rồi tiếp :

- Tỏa Hồn Cung Chủ hành sự rất bí mật, song chẳng rõ tại sao, sau đó có người phát giác sự tình và người biết được điều bí mật đó trước hơn ai hết là Đông Phương Thành Chủ...

Du Bội Ngọc kinh ngạc :

- Đông Phương Thành Chủ? Có phải là Đông Phương Đại Minh, ở tại Nhật Nguyệt Đảo, một trong bảy mươi hai đảo tại vùng Nam Hải? Chính vì đôi bánh xe Nhật Nguyệt của người mà Hải Nam kiểm pháp suốt mấy mươi năm qua không dám vọng động. Có phải là con người đó chăng?

Quách Phiến Tiên cười nhạt :

- Chứ còn ai nữa? Nhưng nêu danh người lúc này chưa phải là điều khẩn thiết.

Bởi nếu là năm xưa có ai nói đến tên người, kẻ đó nhất định không còn sống trên thế gian!

Bỗng người bệnh mở mắt ra, nhìn trừng trừng Du Bội Ngọc, cao giọng hỏi :

- Do đâu mà cát hạ biết tên họ của Đông Phương Đại Minh?

Du Bội Ngọc không tưởng là đôi mắt của một người mang bệnh trầm kha lại biến nhanh chóng thành đôi móng bạc sáng ngời, đôi móng bạc đó như xoáy tâm tư chàng. Chàng phải giật mình, song vẫn giữ vẻ thản nhiên, từ từ thốt :

- Gia phụ ngày trước có thuật cho hàng đệ tử biết, Đông Phương Thành Chủ ngày xưa là một trong mười vị cao thủ võ lâm, vì người ở tận Nam Hải, nên chẳng ai hiểu sự lợi hại của người. Gia phụ còn cho mười vị cao thủ đó ít khi xuất hiện trên giang hồ. Về võ công, họ trên hẳn các vị Chương môn mười ba môn phái trong võ lâm hiện nay!

Người bệnh hỏi :

- Lệnh tôn bình luận như thế nào về các cao thủ đó?

Du Bội Ngọc đáp :

- Tại hạ không nhớ rõ lắm. Bất quá ngoài Đông Phương Thành Chủ còn có Thần Ni Anh Hoa đại sư thái tại Anh Hoa Cốc trên đảo Tiểu Bồng Lai. Tận vùng Sa Mạc Cực Bắc có Phi Đà Ất Côn. Tại Thanh Thành Sơn có Nộ Chân Nhân. Ngoài ra, như Lý Thiên Vương tại Thần Phong Lãnh, Du Hiệp Vô Tông Thần Long Kiếm Khách.

Người bệnh cau mày xì một tiếng, chận lời :

- Thập đại cao thủ là những người ấy? Họ xứng đáng gì?

Rồi y vẫy tay :

- Nói tiếp đi!

Quách Phiến Tiên đằng hắng một tiếng :

- Nghe nói Đông Phương Thành Chủ chẳng rõ cấu kết từ lúc nào có mối thù sâu nặng với Cung chủ Tỏa Hồn Cung. Khi nghe tin tức về Cung chủ, lập tức huy động hơn mười đảo chủ trên bảy mươi hai đảo, hiệp cùng Lý Thiên Vương, Hồ Lão Lão đến nơi toan phục thù...

Du Bội Ngọc kêu lên :

- Tại hạ nhớ ra rồi! Hồ Lão Lão là một trong Thập đại cao thủ. Bà ấy về võ công thì chẳng cao cho lắm, nhưng về cái thuật dụng độc, thì phải nhìn nhận bà vô địch trong thiên hạ!

Quách Phiến Tiên đáp :

- Sở dĩ Đông Phương Thành Chủ thỉnh Hồ Lão Lão trợ giúp đối phó với Tỏa Hồn Cung Chủ là vì...

Y đằng hắng thêm mấy tiếng. Y muốn nói lấy độc trừ độc, nhưng nhìn sang Châu Lệ Nhi, y thấy nó xanh dờn mặt mày. Y ngán ngay, không dám nói tiếp. Do đó y vờ ho để tắt trách sự bỏ dở câu nói.

Du Bội Ngọc trở mắt :

- Những người đó đã biết chỗ ẩn cư của Tỏa Hồn Cung Chủ?

Quách Phiến Tiên đáp :

- Tự nhiên là phải biết!

Du Bội Ngọc hỏi tiếp :

- Rồi họ có tìm được bà ta chăng?

Quách Phiến Tiên trầm giọng :

- Hình như tìm được!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Vậy là có cuộc ác chiến. Chắc chắn phải kinh thiên động địa, khoáng hậu khôn tiền!

Chàng lại hỏi :

- Rồi sau đó, kết cuộc như thế nào?

Quách Phiến Tiên lắc đầu :

- Tại hạ không được rõ!

Du Bội Ngọc hừ một tiếng :

- Cát hạ không biết?

Quách Phiến Tiên cười khở :

- Chẳng những một mình tại hạ không biết, mà trên giang hồ không một ai biết được!

Du Bội Ngọc lấy làm kỳ :

- Tại sao?

Quách Phiến Tiên tiếp :

- Đông Phương Đại Minh, Lý Thiên Vương và Hồ Lão Lão cùng với các vị kia hành sự rất cẩn mật, song trước khi khai quân có đến Nhạc Dương Lâu uống rượu suốt một ngày đêm, chừng như mừng trước cuộc

chiến thắng, bởi họ cầm chắc thắng lợi trong tay. Trong lúc đó, bên cạnh Nhạc Dương Hầu có một con thuyền, trong thuyền có người đang uống rượu thưởng trăng, nghe lỏm được họ nói chuyện với nhau, người đó mới biết rõ là có nhiều cao thủ tụ họp với nhau chuốc chén trên lầu. Người đó còn biết sau cuộc rượu, những cao thủ thượng đỉnh đó sẽ tìm Tỏa Hồn Cung Chủ thanh toán tình cừu ân oán.

Du Bội Ngọc hỏi :

- Rồi nhân đó, tin tức được truyền đi?

Quách Phiến Tiên lại tiếp :

- Người trên thuyền không thuộc hạng nhảy mồm nhảy miệng, cho nên cái tin đó bất quá chỉ được loan truyền trong vùng thân hữu gồm một số rất ít. Nhưng cứ như truyền thống giang hồ thì từ xưa xa, không có một bí mật nào được bảo tồn trọn vẹn, những ai biết được tin đó rồi, đều ngầm theo dõi, họ muốn mục kích trận đấu, hay ít nhất cũng tìm hiểu cái kết quả!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Cuối cùng chẳng ai tìm hiểu được gì!

Quách Phiến Tiên lắc đầu :

- Không một ai thành công.

Du Bội Ngọc lấy làm lạ :

- Tại sao thế?

Quách Phiến Tiên thở ra :

- Chỉ vì Đông Phương Đại Minh, Lý Thiên Vương, Hồ Lão Lão và các vị kia sau cuộc chiến đều thất tung, chẳng ai biết họ lạc phương trời nào?

Du Bội Ngọc giật mình :

- Hay là những người đó đều bị Tỏa Hồn Cung Chủ... Tỏa Hồn Cung Chủ đã...

Chàng nhìn sang Châu Lệ Nhi, không rõ nghĩ sao lại ngưng bật đoạn cuối câu.

Quách Phiến Tiên thốt :

- Tuy Tỏa Hồn Cung Chủ là bậc kỳ nhân trong võ lâm, song cứ như dư luận đương thời thì bà không thể nào làm cho các vị cao thủ tuyệt đỉnh đó...

Y nhìn sang Châu Lệ Nhi, rồi cũng bỏ dở câu nói như Du Bội Ngọc.

Bỗng người bệnh từ từ hỏi :

- Các vị có muốn hiểu rõ sự việc đó chăng?

Quách Phiến Tiên cười ve vuốt :

- Tự nhiên rồi, tiền bối! Song bọn tại hạ đâu dám làm nhọc tiền bối!

Người bệnh tiếp :

- Được, nếu các hạ muốn nghe, tại hạ xin thuật cho nghe! Đông Phương Đại Minh, Lý Thiên Vương, Hồ Lão Lão và mười chín vị đảo chủ bị giết hết, chẳng còn một người nào sống sót hết!

Lão nói thản nhiên, như nói một câu tầm thường, chứ chẳng phải lão đề cập đến một biến cố quan trọng trên giang hồ mấy mươi năm về trước.

Quách Phiến Tiên, Du Bội Ngọc sững sờ. Cả hai cùng ngậy người, tựa hồ họ có liên quan đến sự việc xảy ra từ lâu.

Những cao thủ đó có bản lĩnh trên hắc Chưởng môn mười ba môn phái đời nay, họ lại cùng liên thủ với nhau, cái lực lượng đó có thể chinh phục được thiên đình, thử hỏi dưới phàm trần có ai phá nổi lực lượng đó vỡ tan?

Giang hồ còn truyền thuyết một trong những vị đảo chủ tại vùng Nam Hải từng giao thủ liên tiếp ba ngày ba đêm với Phi Ngự Kiếm Khách, chẳng hề kém một tấc đất.

Người bệnh từ từ tiếp :

- Còn một việc này nữa, mẫu thân của Lệ Nhi là Châu Mỹ chẳng phải vì trốn tránh kẻ thù mà ly khai Tỏa Hồn Cung. Chẳng qua, vì lằm độ vào tử ra sanh, trải nhiều tang thương biến đổi, một hôm bỗng dưng cảm thấy yêu một người. Vì tình yêu, bà ấy hy sinh tất cả cơ nghiệp, thanh danh, theo người yêu đến một chân trời xa lạ, sống cuộc đời chồng vợ bình thường!

Du Bội Ngọc và Quách Phiến Tiên càng sửng sờ.

Họ trầm nghĩ :

- Người tình của Tỏa Hồn Cung Chủ có phải là lão chẳng? Và Châu Lệ Nhi có phải là con gái của lão chẳng? Song cả hai làm gì dám nêu lên câu hỏi.

Người bệnh lại hỏi :

- Các vị chừng như muốn biết người tình của Cung Chủ là ai?

Quách Phiến Tiên mừng rỡ, nhưng làm tỉnh :

- Nếu tiên bối thấy không tiện nói thì thôi vậy! Biết được cũng tốt, không biết cũng chẳng sao!

Người bệnh trầm giọng :

- Người đó là con trai của Đông Phương Đại Minh, tên Đông Phương Mỹ Ngọc!

Du Bội Ngọc và Quách Phiến Tiên thở ra, chừng như họ thất vọng.

Châu Lệ Nhi bước tới chiếc giường, nép mình bên cạnh người bệnh.

Người bệnh tiếp :

- Có cái tên đó, Đông Phương Mỹ Ngọc phải đẹp trai, có thể bảo y là một đệ nhất mỹ nam tử đương thời. Cho nên, dù Châu Mỹ có hưởng dụng thừa thừa bên cạnh hàng trăm hàng ngàn nam tử, cũng dám si mê con người chỉ có nửa số tuổi của bà ta!

Du Bội Ngọc và Quách Phiến Tiên không biết phải nói một câu gì cho có vẻ đẩy đưa câu chuyện.

Ngân Hoa Nương thở dài :

- Cũng chẳng có gì lạ!

Người bệnh tiếp nổi :

- Nhưng Đông Phương Mỹ Ngọc chỉ được cái đẹp người còn phẩm cách thì vô cùng tồi tệ!

Trước mặt Châu Lệ Nhi, lão thẳng lời mắng phụ thân nó, lão không sợ nó tủi thân sao?

Nó thản nhiên như thường, chừng như nó cho rằng phụ thân nó đáng bị mắng lắm!

Du Bội Ngọc và Quách Phiến Tiên lại lấy làm kỳ.

Người bệnh cứ tiếp :

- Từ ngày lấy Đông Phương Mỹ Ngọc, Châu Mỹ như đổi lột con người cam sống cuộc đời nội trợ như bất cứ gái nhà lành nào. Sau khi lấy chồng, bà ta quên đi dĩ vãng, lo phục thị trượng phu. Cái tình của bà ta đối với Mỹ Ngọc vô cùng thâm hậu. Các vị giàu tướng tượng đến đâu cũng không tướng nổi.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Được một người vợ ngoan ngoãn như vậy, thì nam nhân nào lại chẳng cho là mình có hạnh phúc nhất trên đời!

Ngân Hoa Nương cũng thở dài trầm nghĩ :

- Chẳng rõ sau này ta yêu ai, ta có là được như bà ấy chẳng?

Nhưng nàng trầm buồn nét mặt nghĩ tiếp :

- Hơi đâu ta mơ màng vớ vẩn? Ta sắp chết, chết gấp đến nơi đây, nghĩ chi đến chuyện chồng con xa vời?

Quách Phiến Tiên trầm nghĩ :

- Tỏa Hồn Cung Chủ trải lăm tang thương, mới thức ngộ được chân lý nhân sinh, chứ Mỹ Ngọc còn trẻ quá, hẳn y không thích thú gì!

Người bệnh lại tiếp :

- Châu Mỵ vui với kiếp sống bình thường, song Mỹ Ngọc cuối cùng sanh chán nản. Y thúc giục Châu Mỵ trở về Tỏa Hồn Cung!

Quách Phiến Tiên cười nhẹ, tự tán thưởng mình nghĩ đúng.

Du Bội Ngọc lắc đầu.

Ngân Hoa Nương hỏi :

- Bà ấy có chịu trở về chẳng?

Người bệnh đáp :

- Châu Mỵ không bằng lòng. Lúc đó, tuổi bà đã cao, song nhờ bà có thuật giữ gìn nhan sắc, nên vẫn còn đẹp như tiên nữ. Do đó, Đông Phương Mỹ Ngọc không thể dứt tình ra đi...

Quách Phiến Tiên nhìn sang Châu Lệ Nhi một thoáng trầm nghĩ :

- Mới ngần ấy tuổi mà đã làm mê mết nam nhân rồi, con đã vậy thì mẹ ghê gớm đến đâu? Rất tiếc ta từng tự hào là phong lưu nhưng vẫn còn thiếu cơ duyên gặp con người phi thường như bà ấy!

Ngân Hoa Nương thì lại nghĩ :

- Châu Mỵ tuy cởi lốt phong trần, nép mình trong bốn phận hiền thê, vẫn còn có ma lực khiến Đông Phương Mỹ Ngọc đắm đuối si mê, sau này ta có thể được như bà chẳng?

Nàng nhìn sang Du Bội Ngọc.

Du Bội Ngọc thở dài mãi.

Người bệnh vẫn tiếp :

- Nhưng cái thuật bảo tồn nhan sắc lại tối kỵ sinh sản. Châu Mỵ rất hiểu điều đó, cho nên họ sống bên cạnh nhau qua nhiều năm, bà không hề thọ thai. Mãi về sau lâu, Châu Mỵ bỗng nhiên lại thích có một đứa con. Cái ý muốn đó càng ngày càng lớn mạnh, cuối cùng bà không cưỡng lại được, và cái gì phải đến đã đến. Nó ra đời.

Lão nhìn Châu Lệ Nhi.

Châu Lệ Nhi cúi đầu, mắt ngời ngấn lệ.

Ngân Hoa Nương cau mày :

- Sinh con rồi bà ấy có biến thành già chẳng?

Mọi người đều quan tâm đến câu chuyện, riêng Ngân Hoa Nương lại tha thiết tìm hiểu sự đổi thay của dung nhan Tỏa Hồn Cung Chủ.

Người bệnh thở dài :

- Dĩ nhiên là phải như vậy rồi! Nửa năm sau, da bà nhẵn, tóc bà bạc, từ một thiếu nữ đang xuân, bà biến thành một lão phụ, trong thời gian ngắn!

Ngân Hoa Nương thở ra mãi.

Nàng không nói gì, song thầm nghĩ :

- Nếu thế, dù giết chết ta thì giết, nhất định không ai bức bách ta phải sanh sản!

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Đông Phương Mỹ Ngọc đối với Châu...Châu Cung Chủ có cái ý chán chê, chỉ sợ sau đó...

Chàng nhìn Châu Lệ Nhi, rồi bỏ dở câu nói.

Người bệnh cứ tiếp :

- Châu Mỵ vốn thông minh tuyệt đỉnh, tự nhiên phải hiểu sự chuyển biến thái độ của Mỹ Ngọc, mà bà cũng không ngờ sanh hạ không bao lâu, dung nhan tàn tạ như vậy. Một hôm lấy gương soi mặt, bà nhận ra sợi tóc đen huyền thuở nào đã rụng mất phân nửa, phần còn lại ngả màu bạc... Bà biết ngay không còn cách gì cầm chân Mỹ Ngọc được nữa.

Ngân Hoa Nương nghĩ thầm :

- Nếu ở trong hoàn cảnh của bà, chắc chắn là ta phải tặng Mỹ Ngọc một nhát dao. Dù ta không còn được yêu quý nữa, song ta cũng không để ai ôm ấp y! Tình yêu phải độc quyền!

Nàng lại nhìn sang Du Bội Ngọc, thấy vết dao nơi mặt chàng, bất giác nàng cúi đầu!

Thì nàng đã chẳng tặng chàng một nhát kiếm sao? Còn như nhát dao mà nàng tưởng tượng đó, chắc chắn nàng không có dịp hạ thủ rồi.

Người bệnh cứ tiếp :

- Đêm đó, bà ôm con khóc mãi. Qua ngày sau, khi bình minh vừa lên, bà sang phòng Mỹ Ngọc gọi y thức dậy!

Ngân Hoa Nương trở mắt :

- Họ không ngủ chung phòng?

Người bệnh đáp :

- Có ai ngủ chung phòng với thiếu phụ có con mọn? Y viện cái cố để cho Châu Mỵ săn sóc con, chứ kỳ thực ra...

Quách Phiến Tiên thầm nghĩ :

- Cũng chẳng nên trách y, giả như ta trong hoàn cảnh của y, ta cũng không thích ngủ chung với một người vợ già!

Bỗng người bệnh quắc mắt nhìn y. Y vội cười, hỏi :

- Chẳng hay Châu Cung Chủ gọi Mỹ Ngọc thức dậy để làm gì?

Người bệnh thở dài :

- Các vị không tưởng nổi!

Không ai dám hỏi dồn, chỉ lặng lẽ chờ nghe.

Lâu lắm, người bệnh mới thốt :

- Bà gọi Mỹ Ngọc để cáo biệt y!

Du Bội Ngọc, Quách Phiến Tiên, Ngân Hoa Nương cùng kêu lên một lượt :

- Cáo biệt? Bà ra đi?

Người bệnh mơ màng :

- Phải! Bà biểu không còn làm vui được Mỹ Ngọc nữa thì ở lại ngày nào, càng chuốc lấy phũ phàng, rẻ rúng nữa, thà ôm sầu hận đau buồn mà ra đi, trả tự do lại cho Mỹ Ngọc. Bà thốt :

Yêu chồng, tất phải muốn cho chồng có hạnh phúc, khi chẳng còn hạnh phúc đến cho chồng, thì còn làm lụy nhau làm gì nữa? Tôi đi rồi, phu quân cứ lấy vợ, tìm một người nào trẻ đẹp mà kết duyên vợ chồng. Còn tôi...tôi cam âm thầm ẩn trong bóng tối, đếm chuỗi ngày tàn mà nuôi dưỡng con chúng ta...

Người ngoài cuộc lập lại câu nói đó, hẳn phải mất nửa vế thê lương, nhưng bọn Du Bội Ngọc vẫn ảo não như thường.

Quách Phiến Tiên cau mày :

- Đông Phương Mỹ Ngọc nữ để cho bà ra đi?

Người bệnh từ từ đáp :

- Nghe bà ta nói thế, y thề trời thề đất y nói lòng dạ của y chẳng bao giờ thay đổi, vô luận Châu My già xấu như thế nào, y vẫn yêu, y không thể xa bà!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Như thế tâm địa của y không xấu!

Người bệnh liền tiếp :

- Phải! Y không phải là người phũ phàng! Rất tiếc y cũng không phải là con người!

Bỗng người bệnh biến sắc mặt, trong ánh mắt niềm phẫn nộ bộc phát, nơi trán lấm tấm mấy hạt mồ hôi.

Châu Lệ Nhi lấy khăn lau cho lão. Nó khóc từ lâu, nó còn đang khóc.

Bọn Du Bội Ngọc lắc đầu, không ai dám nói gì.

Gian phòng không một tiếng động, ngoài tiếng nước nở của Châu Lệ Nhi.

Lâu lắm, người bệnh lại tiếp :

- Châu My cảm kích vô cùng. Thực ra thì bà nào có muốn ly khai Mỹ Ngọc!

Chẳng qua, bà muốn hy sinh cho chồng thôi. Mỹ Ngọc đã nói như thế rồi, từ đó bà không nói đến chuyện biệt ly nữa.

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Đông Phương Mỹ Ngọc có một chủ tâm gì chứ?

Người bệnh không đáp ngay, chỉ thốt :

- Châu My lại chuyên chú vào bốn phận làm mẹ, làm vợ. Bà phục thị chồng rất chu đáo, chỉ thiếu có một điều là rút quả tim ra cho Mỹ Ngọc ăn mà thôi. Hai năm sau, phụ thân của Mỹ Ngọc bỗng nhiên tìm ra tung tích bà. Lão ấy đến, mang theo hơn hai mươi cao thủ võ lâm.

Người bệnh đi vòng câu chuyện, bây giờ trở về chỗ khởi đầu.

Bọn Du Bội Ngọc đoán là lão có một đoạn ẩn tình, lão cố ý lướt qua đoạn ẩn tình đó, không chịu đề cập đến.

Người bệnh đảo ánh mắt nhìn quanh mọi người, rồi từ từ thốt :

- Châu My biết rõ, người đời không dung tha bà, do đó bà phải tìm một nơi hết sức bí mật ẩn cư. Vậy mà Đông Phương Đại Minh lại tìm ra được!

Lão dừng lại, hỏi :

- Các vị có nghĩ ra tại sao chưa?

Quách Phiến Tiên mỉm cười :

- Tại hạ hết sức kỳ quái...

Người bệnh chận lời :

- Chẳng những một mình cát hạ kỳ quái, mà Châu Mỹ lúc đó cũng kỳ quái phi thường. Chừng bà thấy hành động của Đông Phương Mỹ Ngọc rồi, bà mới hiểu rõ.

Du Bội Ngọc kêu lên :

- Đông Phương Mỹ Ngọc hành động như thế nào?

Người bệnh tiếp với giọng sền sệt, chừng như cảm hờn chừng như bi thảm :

- Thấy bọn Đông Phương Đại Minh kéo đến, chẳng những y không sợ hãi, trái lại y còn chạy đến họ...

Một tiếng soảng vang lên, tiếp theo một tiếng rốp, cả bình trà lẫn chiếc ghế thấp bị người bệnh quét tay qua, bình trà đổ vỡ, chiếc ghế gãy vụn.

Du Bội Ngọc, Quách Phiến Tiên cùng Ngân Hoa Nương đều có cảm nghĩ như nhau. Họ cho rằng có thể Đông Phương Mỹ Ngọc thầm lén đưa tin về cho phụ thân y, nhưng lão bệnh nhân này không thể nói ra điều đó, thành tức uất, phải phá vỡ một cái gì cho đỡ uất.

Lão thở gấp, chứng tỏ niềm phần hận đang dâng mạnh kích động lão mãnh liệt.

Châu Lệ Nhi ngừng khóc, an ủi :

- Tam thúc hà tất phải phần hận? Khí lực chưa được khôi phục hoàn toàn, Tam thúc nên bình tĩnh để tĩnh dưỡng chứ!

Người bệnh rít lên :

- Tất cả những người trong thiên hạ chẳng hiểu điều bí mật đó! Chẳng một người nào hiểu cả! Giả như ta nói ra điều đó rồi, có một có đứt hơi mà chết, ta cũng nói. Ta phải nói chứ, ta đâu có thể để cho mẫu thân người chết mà còn ôm hận bị mắng oan?

Châu Lệ Nhi khuyên giải người chưa có hiệu quả, chính nó lại nhào xuống giường, oà lên khóc như trước.

Người bệnh tiếp :

- Thì ra cái tên súc sanh Mỹ Ngọc đó... sau khi thấy Châu Mỹ mất hẳn nhan sắc diễm kiều ngày nào, đâm ra chán. Năm đầu y còn cố gượng chịu đựng sự chung chạ, qua năm thứ hai, y dùng bạc vàng khuyến dụ một gã khách thương tìm cách đến tận Nhật Nguyệt Đảo đưa tin cho phụ thân y. Y ước độ thời gian đi và về của gã khách thương, chuẩn bị hậu tạ gã thi hành tròn công tác giao phó. Ngờ đâu, đường đi đến Nhật Nguyệt Đảo rất khó khăn, mãi mấy năm sau tin của Đông Phương Mỹ Ngọc mới đến tận nơi...

Điều này, bọn Du Bội Ngọc đã ước đoán, song họ không dám tin là đúng sự thật.

Bây giờ, người bệnh xác nhận, tự nhiên không hận mà đồng, ai ai cũng cảm hận Mỹ Ngọc có tâm địa thâm độc.

Chính Ngân Hoa Nương mắng nặng hơn ai hết.

Bỗng, người bệnh trừng mắt nhìn Quách Phiến Tiên, gằn từng tiếng :

- Tại hạ biết cát hạ là một người bạc tình, song đối cát hạ vào hoàn cảnh của Mỹ Ngọc, cát hạ cũng không thể làm như vậy được, có đúng thế không? Cát hạ cứ nói thật đi!

Quách Phiến Tiên giật mình ấp úng :

- Tại hạ...tại hạ...

Đôi mắt của người bệnh sắc như dao, đôi mắt đó xoáy vào tâm tư y, y chẳng dám nói lệch ý tưởng của y, chỉ thở dài, cười khổ, cuối cùng trầm giọng đáp :

- Nếu là tại hạ, thì cùng lắm tại hạ chỉ bỏ đi mà thôi! Ly khai bà là một điều quá dễ dàng rồi, sao lại còn toan hãm hại nhau?

Người bệnh gật đầu :

- Đúng vậy! Vô luận là người nào, có cái tâm tàn độc đến đâu, cũng chỉ ly khai là cùng! Nhưng Mỹ Ngọc thừa hiểu Châu Mỹ có võ công rất cao, nếu y bỏ đi rồi, bà sẽ theo dõi, y sợ không trốn thoát.

Du Bội Ngọc cầm hờn :

- Nhưng Châu Cung Chủ đã tự nguyện chính mình ly khai kia mà! Nếu y bỏ đi, bà ta theo dõi làm gì? Thiết tưởng y hành động như thế là thừa!

Người bệnh giải thích :

- Châu Mỹ thì thành thật, mà y thì lại đa nghi, y cứ tưởng bà ta thử lòng y. Hà huống, y đã nhờ người khách thương ra đi trước khi Châu Mỹ tỏ bày tâm sự. Y dùng lời giả dối lung lạc bà, cốt cầm chân bà cho đến ngày phụ thân y xuất hiện. Nếu y không trấn an bà, bà bỏ đi, chừng Đông Phương Đại Minh đến, y sẽ đối đáp làm sao?

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Độc! Thủ đoạn đó độc vô cùng! Nếu không có cái tâm lang sói, quyết không ai làm được!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Rồi sau đó...chẳng lẽ Châu Cung Chủ lại chết về tay họ?

Người bệnh trầm ngâm một lúc lâu, đoạn trầm giọng thốt :

- Các vị quên hỏi tại hạ một việc...

Du Bội Ngọc trở mắt :

- Việc gì?

Người bệnh lạnh lùng :

- Các vị quên hỏi tại sao tại hạ biết được sự tình?

Bây giờ, bọn Du Bội Ngọc mới nhận ra là kỳ quái. Kỳ quái ở cái chỗ lão biết quá rõ sự tình, biết như người có nhìn tận mắt, nghe tận tai, nghe và thấy liên tiếp ngày này qua ngày khác, mọi diễn tiến giữa Mỹ Ngọc và Châu Mỹ.

Người bệnh nhắm mắt lại, chậm chậm tiếp :

- Tại hạ bình sanh rất thích được cô độc, trước khi việc đó xảy ra, tại hạ đã thích cô độc rồi, sau khi việc đó xảy ra, tại hạ không muốn nhìn ai, nghe ai nói nữa! Tại hạ không chịu nổi loài người! Gặp con người là tại hạ muốn giết ngay!

Lão không nói liền nguyên nhân hiểu rõ sự tình, lão bộc lộ tánh cách của lão, điều đó càng làm cho bọn Du Bội Ngọc thêm kinh dị, nhưng họ yên lặng chờ nghe, chứ không hỏi.

Người bệnh vẫn với nhịp độ đều đều tiếp :

- Nhưng tại hạ làm sao giết cho hết người đời? Cho nên tại hạ phải xa lánh người đời! Một ngày, vào mùa xuân, tại bờ biển Phúc Châu, tại hạ chờ đoàn thuyền khách thương từ đảo Bồng Lai đến. Tại hạ chọn một con thuyền vừa nhẹ vừa kiên cố, nhảy lên đó, trục xuất những người chèo thuyền, đoạn kéo buồm ra khơi. Trên thuyền có thức ăn thức uống đầy đủ, tại hạ không còn lo đói khát nữa.

Lão mơ màng, tiếp nói :

- Muốn xa lánh loài người, không thể tìm nơi nào bằng mặt biển bao la bát ngát, ngày đêm không nghe tiếng động nào ngoài tiếng gió lộng, sóng đùa, không gặp một bóng minh vật nào ngoài những con chim biển, những con cá bay...

Lão đưa mọi người ra biển, nhưng tất cả đều hiểu, cuộc hải du của lão có liên quan đến sự việc vừa kể. Sự quan hệ đó nằm trong hai tiếng Hải thuyền!

Người bệnh tiếp :

- Thung dung ngày này qua ngày khác, tại hạ chẳng nhớ rõ được bao lâu. Bỗng một hôm, tại hạ trông thấy một người bênh bồng theo sóng dập dồn, mình đầy máu, trong tình trạng thập tử nhất sinh. Người đó ôm một đoạn gỗ, đeo chắc mình vào đoạn gỗ như hai vật liền nhau.

Quách Phiến Tiên thầm nghĩ :

- Nếu người đó có thể sống, hẳn lão không cứu đâu! Bởi biết người đó chết nên lão muốn làm một việc gì cho qua thì giờ nhàn hạ quá dài! Mà cũng biết đâu, lão xa người đời quá lâu, muốn tiếp xúc lại người đời thử xem? Dù lão thù thế nhân cứ cấm lão cứu người đó, sau rồi khi nào cao hứng, lão cứ giết đi! Lão lại được cái sướng giết người!

Người bệnh tiếp :

- Tại hạ thù hận người đời cùng cực, không muốn cứu y, nhưng thấy y trong tình trạng đó thương hại phần nào hỏi y tại sao ra thân thế đó. Ai đã hạ thủ đoạn ác độc với y, hoặc gần đó có bọn cướp biển nào chẳng, tại hạ sẽ đến nơi tận diệt chúng!

35. Khói Mây Dĩ Vãng

Du Bội Ngọc thầm nghĩ :

- Người này thù hận người đời, chỉ muốn giết người, song lại không vọng sát kẻ lương thiện, chỉ nghĩ đến việc giết cướp giết hung cứu người thiện lương, kẻ ra cũng có hiệp khí đấy!

Trước đó, chàng khinh thường lão, bây giờ chàng có phần nào tôn kính lão.

Người bệnh bỗng trừng mắt nhìn chàng :

- Bây giờ cát hạ có đoán ra, người bị nạn đó là ai chẳng?

Du Bội Ngọc giật mình, một ý niệm vừa hiện lên, chàng kêu lên :

- Có phải người mang tin Đông Phương Mỹ Ngọc cho Nhật Nguyệt Đảo Chủ không?

Người bệnh lạnh lùng :

- Đúng vậy!

Đoạn lão tiếp :

- Cát hạ đoán xem, hẳn bị ai hạ độc thủ!

Du Bội Ngọc chưa kịp đáp, Quách Phiến Tiên buột miệng kêu lên :

- Đông Phương Đại Minh?

Người bệnh gật đầu :

- Chính lão ấy! Khi người khách thương đến Bất Dạ Thành tại Nhật Nguyệt Đảo, trao phong thư của Đông Phương Mỹ Ngọc cho lão xong, y chờ lão hậu tạ. Ngờ đâu, lão lại sát hại trọn nhân số trên thuyền gồm ba mươi bảy người. Chính y bị thương nặng, song tìm phương cách thoát đi. Chính y tiết lộ sự bí mật đó!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Luật trời báo ứng rất công bình! Cho nên người khách thương còn sống sót để gặp được tiên bói!

Quách Phiến Tiên cũng thở dài :

- Nếu tại hạ là người khách thương đó, nhất định tại hạ chẳng mang thơ đến hải đảo. Phải biết, một sự bí mật như vậy, cha con Đông Phương Mỹ Ngọc khi nào để sống kẻ trung gian. Dù Đông Phương Đại Minh không giết y, khi trở về, Mỹ Ngọc cũng giết y! Y chết là phải lắm!

Người bệnh điềm nhiên tiếp :

- Phàm bọn thương khách vượt trùng dương hành nghề có tên nào lại ngu xuẩn?

Tự nhiên người khách thương đó phải hiểu như Cát hạ vừa nghĩ, song y có tánh tham, đáng lý ra lãnh vàng và phong thơ của Mỹ Ngọc rồi, y vất phong thơ đi, rồi tìm một nơi nào đó, ẩn cư mà hưởng dụng, y lại muốn đến tận nơi để lãnh thù lao một lần nữa do Đông Phương Đại Minh tặng. Và cái điều đưa y đến tai nạn là tánh hiếu kỳ y muốn biết phong thơ chứa đựng sự bí mật gì, đến nỗi Mỹ Ngọc phải tốn nhiều bạc vàng nhờ y mang đi...

Du Bội Ngọc thở dài :

- Nếu tại hạ Ở vào trường hợp người khách thương, tại hạ cũng không tránh khỏi hiếu kỳ như y!

Người bệnh lạnh lùng :

- Cho nên, y chết cũng chẳng oan uổng chút nào!

Ngân Hoa Nương cúi đầu, không dám nói gì.

Du Bội Ngọc lại hỏi :

- Vậy bức thơ ấy nói gì?

Người bệnh căm hờn :

- Tên súc sanh Mỹ Ngọc bảo rằng y bị Châu Mỵ bức hiếp, nhờ Đông Phương Đại Minh giải cứu cho y. Trong thơ y dặn Đại Minh nên trọng thưởng người khách thương, chỉ vì câu nói đó mà người khách thương phải vất vả tìm đến tận Bất Dạ Thành ngoài Nhật Nguyệt Đảo.

Lão thở dài rồi tiếp :

- Mỹ Ngọc bảo phụ thân y thưởng người khách thương chừng một phần thưởng hưởng dụng suốt đời không hết! Trên thế gian này có tài sản nào hưởng dụng suốt đời không hết? Ngược lại, chỉ có những tài sản mà mình gom góp suốt đời không hết, gom không hết rồi lại phải chết trước khi gom hết! Chính đó là cái mà Mỹ Ngọc gọi là suốt đời. Hai tiếng suốt đời ngụ một cái ý sâu xa của Mỹ Ngọc, giống như hai tiếng tàn đời, tiêu đời!

Quách Phiến Tiên gật đầu :

- Đúng vậy! Mỹ Ngọc ngầm bảo phụ thân y sát hại người khách thương. Rất tiếc người đó quá tham, cứ tưởng vọng phần thưởng, quên mất suy ra cái lý ẩn tàng trong câu nói!

Người bệnh lại tiếp :

- Nào phải chỉ có mỗi một việc đó mà thôi? Đông Phương Mỹ Ngọc còn ước đoán người khách thương dọc đường thế nào cũng tìm cách xem lên phong thơ, do đó y mới thêm mấy câu, cốt khích động lòng tham của khách thương.

Lão thở dài, kết luận trường hợp của người khách thương :

- Tuy hẳn chết là đáng đời, song dù sao thì thủ đoạn của Đông Phương Mỹ Ngọc cũng tàn độc lắm!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Tiền bối nhận ra Mỹ Ngọc vô cùng ác độc, nên quay thuyền trở về định tìm cách sát diệt y, trừ hại cho người đời?

Người bệnh đáp :

- Nếu chỉ vì một điểm đó thì chưa hẳn tại hạ trở lại đất liền. Người khách thương trước khi chết có nói với tại hạ mấy lời, chính những lời đó làm cho tại hạ sôi giận, quay thuyền ngay!

Du Bội Ngọc chú ý :

- Người đó nói như thế nào?

Người bệnh chưa đáp ngay, lại hỏi :

- Dám đem điều bí mật quan trọng ủy thác cho người khách thương, hẳn Mỹ Ngọc có liên quan mật thiết với người khách thương chứ, có đúng vậy chăng?

Du Bội Ngọc cau mày :

- Đông Phương Mỹ Ngọc đã ẩn cư rồi!

Người bệnh hừ một tiếng :

- Đại ẩn, ẩn cư giữa chợ, tiểu ẩn quy ẩn tại núi rừng, Cát hạ biết cái lẽ đó chứ?

Quách Phiến Tiên vỗ tay :

- Đúng vậy! Nếu thật sự muốn ẩn cư, thì có ai cần vào rừng sâu lên non cao?

Và đừng tưởng ở ẩn những nơi đó, người ta không tìm ra được mình? Trái lại là khác.

Muốn tìm một người ở ẩn, thói thường người ta hay lên núi, vào rừng mà tìm! Như Châu Cung Chủ, nếu tìm một tiểu thị trấn nào đó, mà sống một đời sống thông thường an thân, cam phận, thì còn ai tìm ra nổi?

Du Bội Ngọc bỗng kêu lên :

- Năm xưa, Châu Cung Chủ ẩn cư tại thị trấn này?

Người bệnh thở dài :

- Trấn này không lớn, mà cũng không nhỏ, dân cư lại thuần lương, chất phát, tuyệt nhiên không hề dòm ngó đến sinh hoạt của người khác, ai có điều bí mật gì cũng chẳng sợ họ hiếu kỳ tìm hiểu. Tuy thỉnh thoảng khách giang hồ có đi ngang qua đây, song những người ấy là những tay tầm thường, chẳng khi nào dám sanh sự. Nơi đây đúng là một nơi ẩn cư lý tưởng. Nếu Đông Phương Mỹ Ngọc đừng có dã tâm, thì dù bà ta ở mãi tại đây bao nhiêu lâu cũng chẳng ai hay biết.

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Đúng lắm!

Người bệnh tiếp :

- Khách thương họ Lý tên Mộng Đường, hẳn là một thổ hào tại thị trấn này. Từ lúc nhỏ đã ly gia sống cái kiếp hải hồ, bỗng một hôm về quê thăm gia quyến, nhà của hắn lại cách không xa nhà của Châu Cung Chủ. Đông Phương Mỹ Ngọc dò xét, biết hắn sắp sửa ra đi, nên tìm cách kết giao.

Quách Phiến Tiên cau mày :

- Châu Cung Chủ là người thông minh, tại sao không lưu ý đến sự giao du của Mỹ Ngọc?

Người bệnh đáp :

- Châu Mỹ mới sanh con, dành hết thì giờ lo cho con, hà huống trong thôn xóm những gia đình lân cận thường lai vãng với nhau có điều gì lạ đâu?

Du Bội Ngọc lại gật đầu :

- Phải đó! Ai lại để ý đến sự nhỏ nhặt thông thường đó? Vả lại nếu không lui tới với những người lân cận, bà sẽ làm cho người ta chú ý đến bà, không có lợi gì cho bà. Ngoài ra, có thể bà nghĩ rằng Lý Mộng Đường là một người tầm thường chẳng bao giờ biết được lai lịch bà!

Người bệnh tiếp :

- Trong xóm, ai ai cũng khen ngợi bà ta là một người vợ hiền, siêng năng cần kiệm, hết lòng hết dạ tôn kính chồng...

Quách Phiến Tiên thốt :

- Hẳn lúc về nhà, Lý Mộng Đường có nghe gia quyến nói đến bà!

Người bệnh gật đầu :

- Cho nên, khi hẳn xem phong thơ rồi, hẳn hết sức kinh hãi. Hẳn không tưởng nổi người hiền phụ đó lại là một ma nữ trá hình. Rồi cho rằng Mỹ Ngọc đối với vợ như thế là không tốt. Nhưng lương tri của hẳn quá nhỏ bé, mà tham dục lại lớn mạnh, hẳn nhắm mắt hành động theo như Mỹ Ngọc yêu cầu. Đến lúc biết mình phải chết, lương tâm hẳn bừng dậy, hẳn hối hận việc đã làm, nên hẳn thuật lại cho tại hạ nghe tường tận!

Lão vung tay đập xuống chiếc ghế có bình trà đặt cạnh giường, song chiếc ghế đã bị lão đập nát, luôn cả bình trà rồi, thành ra tay lão vút xuống khoảng không, cánh tay chạm vào mép giường chuyển động suýt gãy.

Châu Lệ Nhi vội nâng cánh tay lão lên khuyên :

- Tam thúc hãy trầm tĩnh cho khoẻ tâm thần!

Nâng một cánh tay của người khác là một cử động rất thông thường, nhưng Du Bội Ngọc và Quách Phiến Tiên lấy con mắt võ thuật mà nhìn, nhận ra nó có một trình độ võ học cực cao. Do đó cả hai đều kinh ngạc, không tưởng nổi cô bé chỉ hơn mười tuổi đầu lại luyện được bản lĩnh ngang hàng cao thủ võ lâm.

Quách Phiến Tiên trầm nghĩ :

- Thì ra liễu đầu vừa tinh thông cái thuật my người, vừa am tường võ học ghê gớm thật. Và võ học đó, ai truyền dạy nó? Chắc chắn là con người tàn phế thải nằm trên giường bệnh kia dạy nó rồi. Song dạy như thế, là dạy phần lý thuyết, chứ lão không còn đi đứng nữa, thì làm sao chỉ dẫn thực hành? Học lý thuyết mà tự mình lĩnh hội tinh tường, chuyển sang thực hành hữu hiệu như vậy, kể ra nó thông minh tuyệt đỉnh!

Quách Phiến Tiên đổ mồ hôi lạnh.

Người bệnh chừng như dịu bớt phần uất, thở dài thốt :

- Nghe Lý Mộng Đường nói, tại hạ vô cùng căm giận, bảo hẳn chỉ rõ vị trí Bất Dạ Thành và phương hướng Nhật Nguyệt Đảo. Hẳn biết tại hạ sẽ đến đó báo thù cho hẳn, nên hẳn chỉ xong điểm một nụ cười rồi nhắm mắt tắt thở.

Du Bội Ngọc hỏi :

- Rồi tiền bối đến ngay Bất Dạ Thành?

Người bệnh gật đầu :

- Phải! Rất tiếc, khi tại hạ đến nơi, Đông Phương Đại Minh đã rời đảo, không gặp lão ấy, tại hạ phá hủy trọn tòa thành. Tại hạ lại nghĩ, có thể Đại Minh đi tìm người tiếp trợ, như vậy là phải mất nhiều thì giờ, chưa đến Lý Độ Trấn tức khắc. Tại hạ liền nảy sinh ý định tìm Châu My báo tin cứu mạng bà ta. Ngờ đâu, về đến nơi, thì sự việc đã rồi! Tại hạ chậm chân một chút!

Quách Phiến Tiên và Ngân Hoa Nương lấy làm lạ, nghĩ rằng lão ấy đã thù hận thế nhân, hẳn phải thù luôn Châu My, thì tại sao lão lại cứu Châu My? Mà Châu My lại là người có một dĩ vãng bất hảo, chứ nào phải hạng gương mẫu gì đáng sống trên đời cho thiên hạ tôn kính!

Do nguyên nhân nào, lão định cứu Châu My?

Riêng Du Bội Ngọc lại nghĩ :

- Suy ra khẩu khí của lão, ta có thể đoán lão là con người đa tình, bị tình phụ nên sanh ra hận đời. Lão trở về, chưa chắc gì định cứu Châu My, mà có lẽ để giết Mỹ Ngọc.

Người bệnh nhắm mắt, thở mệt.

Lão mệt chẳng phải vì nói nhiều, mà chính vì câu chuyện xa xưa khích động mạnh, làm thương tổn tinh thần lão.

Du Bội Ngọc muốn hỏi lão như thế này :

- Châu Mỹ chết như thế nào? Có thật bà ấy chết rồi chẳng? Còn Đông Phương Mỹ Ngọc, sau đó ra sao? Bọn Đông Phương Đại Minh đều chết hết, tại sao tiền bối thọ thương?

Nhưng thấy lão quá mệt, chàng không mở miệng hỏi được.

Châu Lệ Nhi thốt :

- Cháo đã chín từ lâu, chắc các vị đói, để tôi mang lên cho các vị dùng.

Quách Phiến Tiên mỉm cười :

- Đâu dám làm nhọc lòng cô nương!

Châu Lệ Nhi lau khô lệ, bước qua ngang mặt y, xuống lầu.

Ngân Hoa Nương run run giọng nói :

- Châu cô nương! Hãy thương xót tôi, cứu tôi với!

Châu Lệ Nhi không quay đầu lại, lạnh lùng đáp :

- Lấy được bí kiếp của ta là nhập môn thọ giáo với ta rồi. Lành dữ họa phúc là do ta định, trái lời ta thì táng mạng.

Những tiếng nó vừa nói là bài kệ khắc trên vách trong Tỏa Hồn Cung. Những lời di ngôn của Cung Chủ.

Du Bội Ngọc và Kim Yến Tử vào trước, dọn đường mở lối. Ngân Hoa Nương vào sau, chẳng phí chút công phu nào, nhặt được quyển bí kiếp. Nàng y theo bí kiếp, tập luyện ngày đêm, kết quả rất chóng.

Như vậy, dù muốn dù không, nàng cũng là môn đệ của Tỏa Hồn Cung Chủ, tại sao nàng không thừa nhận?

Không thừa nhận là phản sư, là vong bản, có táng mạng cũng chẳng oán hận được ai.

Nàng nhớ lại bài kệ do Châu Lệ Nhi vừa nhắc, bất giác biến sắc. Quá sợ hãi, nàng bủn rủn tay chân, ngã nhào xuống sàng nhà.

Châu Lệ Nhi đã trở lên.

Ngân Hoa Nương đổ mồ hôi lạnh, đầm ướt mình.

Nhưng Châu Lệ Nhi không nhìn nàng đến nửa mắt, nó lại nhìn sang Quách Phiến Tiên gần từng tiếng :

- Vị cô nương ở dưới đó là chi của cát hạ?

Quách Phiến Tiên giật mình cười gượng :

- Bằng hữu của tại hạ đó cô nương!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Chỉ sợ còn trên bằng hữu một bậc.

Quách Phiến Tiên cười khổ :

- Cô nương có nhân lực khá lắm!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Nếu vậy, sao cát hạ bỏ mặc một mình nàng ở dưới!

Quách Phiến Tiên thở dài trầm nghĩ :

- Nàng ra thân thế đó là do các vị, bây giờ cô nương lại quan tâm đến nàng!

Song y làm gì dám nói ra ý nghĩ đó!

Y cười vuốt, đáp :

- Tại hạ sợ mang nạng lên đây có chỗ bất tiện cho nên phải để nạng ở dưới đó!

Châu Lệ Nhi hừ lạnh :

- Thì ra, cát hạ là một người có cái tâm phụ bạc rõ rệt!

Phụ bạc!

Quách Phiến Tiên nghe toàn thân mọc ốc, không dám nói gì nữa, chạy bay xuống lầu bé Chung Tinh trở lên.

Châu Lệ Nhi đã dọn cháo ra, song chẳng một ai còn lòng dạ nào nghĩ đến cái ăn.

Bỗng người bệnh thốt :

- Có người đến!

Lúc đó, chẳng có một tiếng động nào, gió cũng ngừng thổi cây rũ táng im lặng, đường vắng bóng người, nhà nhà đều đóng cửa.

Người bệnh nghe gì, mà cho rằng có người đến?

Du Bội Ngọc nghĩ là lão mất hẳn bình tĩnh, thần kinh dao động từng cơn, thành ra tai lưng bùng, thính giác không còn tinh tế nữa.

Nhưng không lâu lắm, có tiếng gõ cửa vang lên bên dưới. Tiếng gõ cửa đúng ba lần, tiếng gõ vô cùng quái dị, như dùng mỏ mà gõ vào cửa.

Tiếp theo đó, một âm thanh vang lên sang sảng :

- Trên lầu có ai không? Văn bối là Điền Tế Vân, mang thơ đến đây!

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Mang thơ? Thơ gì? Điền Tế Vân? Hẳn là ai?

Nàng chạy ngay xuống lầu.

Người bệnh trầm giọng thốt :

- Người đó có thuật khinh công rất cao, mà nội công cũng phi thường, chừng như y cũng luyện được môn Đại Ứng Trảo Công, nếu người không ngăn trở nổi y, thì cứ để cho y lên đây!

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Tôi hiểu, Tam thúc!

Giọng nó nghe hậm hực quá, có lẽ nó bất phục.

Du Bội Ngọc biết rõ, người bệnh suy qua tiếng gõ cửa và âm thanh của Điền Tế Vân đoán ra võ học của người.

Còn như họ Điền đến đây, chân bước không gây nên một tiếng động khẽ, như vậy là thuật khinh công của y rất cao.

Du Bội Ngọc trầm ngâm một chút, đoạn thốt :

- Tại hạ xin xuống đó xem một chút.

Châu Lệ Nhi đã xuống đến bên dưới rồi, nó mở cửa ra. Ánh dương quang bên ngoài lùa vào, nó chớp chớp mắt cho hết chói, đoạn nhìn người gõ cửa.

Người đó đứng thẳng, dáng nghiêm trang, vận chiếc áo màu tím, có đôi mây lưỡi kiếm, đôi mắt tròn và sáng như điểm sao, tuổi độ trên dưới hai mươi.

Châu Lệ Nhi lạnh lùng hỏi :

- Người mang thơ đến? Thơ đâu?

Điền Tể Vân nhìn nó từ đầu đến chân, cười nhạt :

- Phong thơ đó tại hạ không thể trao cho tiểu cô nương. Tại hạ lên thang trên lầu được chẳng?

Châu Lệ Nhi thấy thiếu niên nhìn nàng với vẻ ngạo nghễ, nhếch môi cười lạt, thốt :

- Kể mang thơ đâu được phép xâm nhập gia cư? Nếu người không thể trao cho ta, thì cứ về.

Điền Tể Vân mỉm cười :

- Tiểu cô nương lanh lợi quá! Chẳng rõ tiểu cô nương có tiếp nhận nổi phong thơ của tại hạ chẳng?

Y thốt xong, lấy phong thơ trong tay áo, rồi cầm hai tay đưa tới cung cung kính kính như đệ trình.

Du Bội Ngọc đã xuống đến nơi, thấy hai bàn tay y hơi co lại, chứng tỏ y đang dồn kinh lực vào hai tay đó.

Tuy nhiên, thần sắc của y an tường vô cùng, hơi thở lại điều hòa, toàn thân y chẳng biểu lộ một điểm nào khiêu khích cả.

Nếu Châu Lệ Nhi hấp tấp đưa tay tiếp nhận phong thơ, chắc chắn nó phải khổ.

Du Bội Ngọc định bước tới, song Châu Lệ Nhi đã lạnh lùng cất tiếng :

- Người đặt phong thơ xuống đất đó cho ta!

Điền Tể Vân chớp mắt, cười nhẹ :

- Tiểu cô nương không dám cầm phong thơ à?

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Ta xem người có cái chất thư văn, vậy mà người chẳng hiểu câu nam nữ thọ thọ bất tương thân. Nghĩ cũng thương hại cho người lắm!

Điền Tể Vân cười lớn :

- Lợi hại quá! Thảo nào mà chẳng có nhiều người táng mạng dưới tay tiểu cô nương.

Y nhích động hai bàn tay, phong thơ bay sang Châu Lệ Nhi.

Thơ là bằng giấy mỏng, bay đi lại có mãnh lực như thép cứng.

Châu Lệ Nhi ung dung lánh mình sang một bên, đoạn quát khê :

- Ta bảo người đặt nó xuống đất, sao người lại quăng sang cho ta?

Một tiếng gió rít vang lên, Điền Tể Vân đã vèo mình tới, qua ngang mặt Châu Lệ Nhi, chỉ cách độ nửa thước.

Y đảo người lao mình vào trong cửa.

Châu Lệ Nhi toan ngăn chặn, song chẳng còn kịp nữa.

Điền Tể Vân lại bật cười thốt :

- Tiểu cô nương nói phải đó, nam nữ thọ thọ bất tương thân, tại hạ xin mang thơ thẳng lên lầu vậy.

Một người trầm giọng tiếp nói :

- Cát hạ bắt tất lên trên đó, cứ trao đây cho tại hạ cũng được.

Điền Tể Vân ngưng bật tiếng cười, nhìn ra thấy một mỹ thiếu niên đang đứng chắn lối tại thang lầu.

Thiếu niên đẹp còn giữ nụ cười trên môi.

Từ bao lâu, y tự phụ mình là một mỹ nam tử, trên đời chẳng có một thanh thiếu niên nào sánh bằng. Bây giờ, trông thấy dung mạo của đối tượng, bất giác giật mình mỉm cười hỏi :

- Thế ra, cát hạ là chủ nhân tòa tiểu lầu này?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Chủ nhân đang ngủ. Còn cát hạ...

Điền Tế Văn mỉm cười :

- Cát hạ không là chủ nhân, thì nhận thơ thế nào được?

Hai tay y vươn tới, như đã làm đối với Châu Lệ Nhi. Nhưng Du Bội Ngọc không né tránh, đưa tay đón ngay. Chàng xuất thủ nhanh vô cùng.

Điền Tế Văn cau mày quát khê :

- Cát hạ muốn tiếp nhận phong thơ! Liệu có tiếp nổi không?

Y búng ngón tay, phong thơ bị bắn trở vào trong tay áo, đoạn y đưa hai tay tới, chụp xuống.

Du Bội Ngọc đưa tay lên.

Cả hai tương trì như thế một lúc. Cả hai cùng kinh hãi, không tưởng là đối phương có thần lực phi thường.

Cả hai cùng đổ mồ hôi trán.

Điền Tế Văn hối hận, lỗ tỷ công lực với chàng rồi, còn biết làm sao nữa?

Châu Lệ Nhi bước đến sau lưng y, thốt :

- Hai vị Ở đây đấu lực với nhau, còn phong thơ trao cho tôi!

Nàng đưa tay tới, ung dung mò trong tay áo Điền Tế Văn tìm phong thơ.

Nếu lúc đó Điền Tế Văn tránh né, hoặc lách cánh tay một chút, thì phải bị áp lực của Du Bội Ngọc dồn qua, y phải ngã liền.

Hà hướng, Châu Lệ Nhi đưa tay mò phong thơ, còn tay hữu đặt nơi lưng y, dồn công lực sẵn sàng, đánh vào tâm mạch của y.

Du Bội Ngọc cau mày, thầm trách Châu Lệ Nhi thừa cơ nguy của người mà hạ thủ. Song chàng làm sao ngăn chặn nàng được? Nếu rút tay về, hẳn chàng phải bị kinh lực của Điền Tế Văn áp đảo ngay.

Bỗng một tràng cười vang lên, Điền Tế Văn nhảy vọt lên không liền.

Du Bội Ngọc đứng tại chân thang lầu. Điền Tế Văn nhảy vọt lên dùng khoảng trống đầu thang trên, thành ra sự chần lỗi của chàng vô ích.

Chàng và Châu Lệ Nhi hết sức kinh ngạc, không ngờ Điền Tế Văn có thuật khinh công cao tuyệt như vậy.

Điền Tế Văn vừa lên đến nơi, liền cất tiếng :

- Văn sinh là Điền Tế Văn, mang thơ đến đây, cầu tiên bói chỉ giáo!

Người bệnh nhìn hẳn, điềm nhiên hỏi :

- Ai sai người đến đây?

Điền Tế Văn đáp :

- Tiên bói xem thơ, tức khắc hiểu ai sai!

Y hai tay trao thơ, đôi mắt nhìn đăm đăm người bệnh. Nơi chân mày, sát khí bốc bùng.

Châu Lệ Nhi vừa trở lên, thét lớn :

- Tam thúc đề phòng, bàn tay của hắn...

Người bệnh khê phất bàn tay.

Chẳng rõ tại sao phong thơ từ tay Điền Tế Văn bay sang tay lão.

Điền Tế Văn biến sắc, lùi lại ba bước, nghiêng mình :

- Văn sinh đã làm tròn nhiệm vụ, xin phép cáo từ!

Y lại lùi thêm mấy bước nữa.

Y lùi đến đầu thang lầu, y bước xuống, bất thành linh y xuất thủ chụp vào mạch môn Châu Lệ Nhi.

Châu Lệ Nhi không tài nào tránh kịp, cổ tay vừa bị chụp, thân hình nhũn lại, nó rút lên thất thanh:

- Tam thúc...

Điền Tế Vân trầm giọng :

- Nếu các vị lo ngại cho sự an toàn của vị tiểu cô nương này, thì tuyệt đối không nên vọng động. Bất quá tại hạ đưa cô nương đến gặp một người, đến nơi rồi, tại hạ sẽ đưa trở về đây!

Y vừa thốt vừa xuống thang.

Không ai dám nhích động.

Nhưng người bệnh đứng đưng như thường, điềm nhiên hỏi :

- Người đưa nó đến gặp ai?

Điền Tế Vân đáp :

- Gia sư...

Người bệnh cười lạnh :

- Nếu sư phó người muốn gặp nó, thì cứ đến đây!

Bỗng lão tung bỗng người bay khỏi giường.

Điền Tế Vân biến sắc, thét lớn :

- Tiền bối không muốn cho cô nương này...

Câu nói không dứt tròn ý, người bệnh đã đáp xuống đầu y, bàn tay đã chụp vào yết hầu y.

Điền Tế Vân cảm thấy một đạo kinh phong từ bên trên áo xuống, áp lực nặng nề vô tưởng, y hầu như không thở nổi, không khí tựa hồ bị dồn ép kết tinh lại thành khối.

Trong vòng áp lực đó, y không còn chạy kịp, đành đưa hai tay lên chống đỡ.

Lúc y đưa tay lên, người bệnh còn lơ lửng trên đầu y. Bàn tay chụp xuống, vội biết thế ngay, thay vì chụp vào yết hầu y, lại chụp vào mạch môn.

Bọn Du Bội Ngọc kinh khiếp phi thường.

Họ biết rõ, người bệnh có một lai lịch bất phàm. Họ biết rõ lão có võ công tuyệt cao, nhưng mức cao còn trong chỗ tưởng tượng của họ.

Giờ đây, thấy lão xuất thủ, họ nhận ra võ công của lão vô lường, trên xa chỗ tưởng của họ.

Vô luận địch sử dụng môn học của phái nào, lão hóa giải rất dễ dàng, cầm như trò đùa trẻ con.

Quách Phiến Tiên trầm nghĩ :

- Tiểu tử đó tự mình làm khổ lấy mình! Hắn đã bị nắm như vậy, chỉ sợ công lực của hắn phải chuyển sang cho lão ta mất!

Người bệnh quát khê :

- Trẻ con ngông cuồng, cậy tài vô lễ, ta trừng trị để cảnh cáo, không nỡ xuống tay nặng. Cút đi cho đỡ bẩn mắt ta!

Lão nhắc bỗng Điền Tế Vân lên, vẫy nhẹ bàn tay. Điền Tế Vân bị lão quăng ra ngoài, lâu lắm mới nghe một tiếng bình.

Người bệnh trở lại giường thở mạnh.

Một lúc sau, Điền Tế Vân từ bên ngoài, thốt vọng vào :

- Tiền bối có võ công cao diệu, một ngày nào đó, văn sinh trở lại lãnh giáo!

Tiếng cuối vang lên ngoài mấy mươi trượng.

Không gian trở lại trầm tĩnh như trước.

Du Bội Ngọc nhận ra thiếu niên đó hiên ngang, can đảm quật cường, đáng mặt làm trai, làm chàng bồng có ý tiếc rẻ, thở dài :

- Một hảo hán đáng ngợi! Chẳng rõ sư phụ hán là ai?

Người bệnh trầm giọng :

- Lượng bọn Du Phóng Hạc làm gì đào tạo nổi một môn đồ cỡ đó!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Đúng vậy, tiền bối! Hán không thể là môn hạ của bất cứ môn phái nào trong mười ba môn phái đương thời. Cho nên tại hạ hết sức kinh ngạc, tự hỏi hán đến từ đâu...

Người bệnh nhắm mắt, lắc đầu không nói gì nữa.

Châu Lệ Nhi hiểu kỳ hỏi :

- Tại sao Tam thúc buông tha hán?

Người bệnh lạnh lùng :

- Hai nước giao tranh, không có lệ chém giết sứ giả. Song phương khai chiến, sát hại người liên lạc thế nào được. Hà huống ta muốn nhân hán vô lễ, xem thử thực học của hán như thế nào?

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Nhưng tôi nghĩ, hán đến đây không chỉ vì một việc mang thư mà thôi đâu!

Hán đến để xem hư thực của chúng ta đấy! Hán thấy Tam thúc còn bệnh, thế nào hán cũng đưa người đến sanh sự.

Người bệnh nổi giận :

- Đưa người đến đây rồi sao? Ta dù có phải chết cũng không thể làm được việc hèn hạ để cầu sống!

Châu Lệ Nhi cúi đầu :

- Tam thúc nói phải!

Du Bội Ngọc thăm phục lão vô cùng.

Quách Phiến Tiên trầm ngâm một lúc, mỉm miệng cười đoạn hỏi :

- Tiền bối muốn tha hán thì tìm chết cũng là một đại ân huệ rồi, sao không mượn công lực của hán để sử dụng?

Người bệnh nhìn y với ánh mắt sắc lạnh, trong ánh mắt có vẻ khinh miệt rõ ràng. Lão không đáp.

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Tam thúc chỉ mượn công lực của ai cam tâm tình nguyện. Có như vậy, người bị mượn không còn oán hờn được. Chẳng khi nào Tam thúc cưỡng bức ai cả.

Quách Phiến Tiên rùng mình, không dám nói nhiều. Từ bao lâu, y hay cho mình cao minh lắm, bây giờ thấy là mình còn kém thiên hạ quá xa. Chẳng qua y chưa có dịp tiếp xúc với kỳ nhân dị khách, nên chưa thấy những hành động phi phạm.

Lâu lắm, y lại hỏi :

- Cô nương nói đùa đấy chứ? Trong thiên hạ, có ai chịu khổ học võ công để rồi đem cho người khác mượn? Có ai cam tâm tình nguyện lạ kỳ như thế chứ?

Châu Lệ Nhi nhìn thoáng qua Ngân Hoa Nương, lạnh lùng thốt :

- Vậy mà vẫn có người cam tâm tình nguyện như thường. Bởi có người nên sự việc chẳng còn lạ nữa!

Ngân Hoa Nương chẳng hiểu tại sao nó nhìn nàng rồi thốt ra câu đó. Nàng nghe rộn xương sống, cố gắng tìm một câu ướm thử sự tình.

Nàng hỏi :

- Phong thơ đó nói gì?

Mở miệng hỏi như vậy rồi, nàng lại hối hận. Nàng nghĩ là có ai chịu nói cho nàng biết đâu mà hỏi? Hỏi, không ai đáp đã vô ích, còn làm cho người ta cho nàng tò mò, rất có thể người ta giận, bất lợi cho nàng.

Ngờ đâu, người bệnh trao phong thơ cho Châu Lệ Nhi bảo :

- Đọc cho các vị nghe!

Châu Lệ Nhi mở phong bì, lấy thơ ra, xem qua một thoáng, rồi đọc lớn :

- Lão tiền bối túc hạ, bọn tôi từ lâu ái mộ bậc cao tài, tướng trợn kiếp này không có dịp được bái kiến tôn nhan. Ngờ đâu, tiền bối lại đến ẩn cư nơi đây! Giả như bọn tôi muốn đến lãnh giáo, chắc một người hào hiệp như tiền bối không nỡ khước từ.

Vậy xin được phép vào giờ Tý đêm nay, đích thân đến tận quý cư gặp bậc cao hiền, cho thỏa lòng khát vọng. Được tiền bối chấp nhận, bọn Du Phóng Hạc mười hai người lấy làm vinh diện vô cùng.

Phong thơ được viết trong lúc vội vàng, nên ngôn từ có phần nào bất nhã, bất quá cộc lốc, nên tỏ rõ cái ý khiêu khích rõ ràng.

Nhưng Châu Lệ Nhi đã cố ý bỏ sót ba chữ. Ba chữ đó là đầu câu, hẳn là Du Phóng Hạc nêu danh hiệu của người bệnh.

Du Bội Ngọc trầm nghĩ :

- Nó không muốn mình biết được lai lịch của Tam thúc nó!

Cuối phong thơ, còn một câu phụ Châu Lệ Nhi đọc luôn :

- Bọn tôi nghĩ, chẳng khi nào tiền bối lại cố ý che chở cho giòng máu của yêu nữ được mãi mãi tươi hồng. Giòng máu đó sau này sẽ lôi cuốn bao nhiêu sanh mạng vào đường hủy diệt như cái nguồn phát sinh ra nó!

Dĩ nhiên ai cũng hiểu câu đó ám chỉ Châu Lệ Nhi.

Người bệnh vụt cười lạnh :

- Du Phóng Hạc mười hai người! Hừ! Bọn đó lại dám ước hẹn giờ khắc đến gặp tại hạ!

Châu Lệ Nhi thấp giọng :

- Nếu chỉ có những người đó thôi thì họ làm gì dám ước hẹn như vậy? Hẳn họ có một viện thủ nào, và người giúp họ phải là tay phi thường trên họ mấy bậc!

Du Bội Ngọc và Quách Phiến Tiên thán phục Châu Lệ Nhi có sự suy luận rất xác đáng.

Du Bội Ngọc trầm nghĩ :

- Viện thủ của Du Phóng Hạc có phải là sư phụ của Điền Tế Vân chẳng?

Bất giác, chàng lo ngại cho người bệnh.

Người bệnh trầm ngâm một lúc, đoạn từ từ thốt :

- Chúng ta đã dùng lễ đưa thơ, tại hạ phải giữ lễ đáp thơ. Lệ Nhi ngươi đến cho chúng hay, ta ở đây chờ chúng...

Quách Phiến Tiên cười lạnh nghĩ thầm :

- Lão nói nghe thanh thoát quá, chứ thực ra lão muốn biết thực lực của địch như thế nào! Nhất là xem con người trụ cột của bọn Du Phóng Hạc là ai!

Nào hay, Châu Lệ Nhi lắc đầu :

- Tôi không đi đâu, Tam thúc!

Người bệnh cau mày :

- Người không đi?

Châu Lệ Nhi liếc sang Quách Phiến Tiên và Ngân Hoa Nương một thoáng, đoạn cúi đầu :

- Tôi muốn ở lại đây hầu hạ Tam thúc! Tôi không muốn đi đâu cả!

Du Bội Ngọc biết rõ nó không tin tưởng Quách Phiến Tiên và Ngân Hoa Nương, nếu nó bỏ đi rồi, hai người đó thừa dịp hãm hại Tam thúc nó.

Như vậy, là khí lực người bệnh hiện tại chẳng đủ đối phó với hai người đó. Nếu không đối phó nổi Quách Phiến Tiên và Ngân Hoa Nương thì làm sao đối phó với bọn Du Phóng Hạc? Nói chi đến sự phụ của Điền Tế Văn?

Chàng liền thốt :

- Nếu Châu cô nương muốn ở lại đây hầu hạ tiền bối, thì tại hạ xin đi thế cho!

Người bệnh mở to đôi mắt :

- Cát hạ muốn đi?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Tiền bối liệu tại hạ làm nổi việc đó chăng?

Người bệnh nhìn sững chàng một lúc, bỗng gọi :

- Cát hạ lại đây!

Chung Tịnh im lặng từ lúc đầu, bây giờ nghe lão gọi Du Bội Ngọc, nàng biến sắc khoát tay nhanh.

Ai cũng biết là nàng ngăn chặn Du Bội Ngọc bước tới.

Song, Du Bội Ngọc vẫn bước tới như thường.

Chàng hỏi :

- Tiền bối có điều chi phân phó?

Người bệnh vẫy tay. Chàng cúi sát đầu xuống. Chung Tịnh trở mắt nhìn. Người bệnh thì thào bên tai chàng một lúc lâu.

Chẳng ai nghe rõ lão nói gì, chỉ thấy Du Bội Ngọc lộ vẻ hân hoan ra mặt.

Bỗng chàng nghiêng mình thốt :

- Đa tạ tiền bối!

Người bệnh hỏi :

- Cát hạ đã minh bạch rồi chứ?

Du Bội Ngọc nhắm mắt, suy nghĩ một lúc, vụt đưa hai tay lên không, vẽ khơi khơi mấy đường, chừng như chàng vẽ lên những đoạn lồi thối.

Không ai biết chàng ngụ ý gì qua những hình vẽ vô hình đó, nhưng Quách Phiến Tiên biết. Y kinh hãi.

Một đường vẽ vừa ngay, vừa vòng, vừa ngoằn ngoèo đó hàm súc một chiêu thức sát thủ cực kỳ lợi hại.

Du Bội Ngọc càng phút càng vẽ nhanh, rồi từ từ, rồi ngừng tay. Đoạn chàng thở một hơi dài, gương mặt trở nên hồng nhuận.

Chàng nghiêng mình lướt nữa :

- Có đúng vậy không, tiền bối?

Người bệnh ra vẻ hài lòng, gật gật đầu :

- Tốt lắm rồi! Thôi cát hạ đi đi!

Du Bội Ngọc cúi chào lão, đoạn quay mình bước đi.

Quách Phiến Tiên biết ngay người bệnh sợ bọn địch làm nhục kẻ mang thương, nên truyền cho Du Bội Ngọc mấy chiêu tuyệt học, giúp chàng đối phó với họ.

Y hối hận, phải chi y lãnh mang thương, thì làm gì lại chẳng học được mấy chiêu kỳ bí đó!

Y hối hận, mà y cũng kỳ quái, nghĩ :

- Lão chỉ nói mấy câu, Du Bội Ngọc lại tập được! Làm sao hắn tập nhanh chóng thế?

Y biết đâu người bệnh có mắt xem người? Lão biết võ học của Du Bội Ngọc có chỗ giống với võ học của lão, lão chỉ cần giảng sơ qua là chàng lãnh hội được ngay.

Huống chi, chàng lại thông minh tốt độ.

Người bệnh thở đều đều, như ngủ liền sau khi Du Bội Ngọc ra đi. Chừng như lão muốn ngủ, là ngủ được, muốn thức là thức ngay, thức bao lâu cũng được, ngủ bao lâu cũng được.

Châu Lệ Nhi lộ vẻ âm đạm, lẩm bẩm :

- Đêm nay! Giờ Tý! Còn không mấy khắc thời gian nữa!

Nó nhìn quan Ngân Hoa Nương, lạnh lùng thốt :

- Trong mấy khắc thời gian đó, chỉ sợ cô nương sẽ...

Ngân Hoa Nương vụt thụt xuống, lạy nó :

- Xin cô nương niệm tình đồng môn, cứu tôi thoát nạn!

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Bây giờ cô nương mới thừa nhận là người trong bốn môn?

Ngân Hoa Nương cúi đầu :

- Tôi...tôi...phải!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Cô nương có thấy là quá muộn chẳng?

Ngân Hoa Nương mềm nhũn người, cơ hồ muốn rũ xác tại chỗ. Dù nàng có thể hí lộng tất cả nam nhân trên đời, nàng vẫn thua một cô bé! Trước mặt nó, nàng chỉ là một con mồi, chờ nó làm thịt.

Nàng chờ Châu Lệ Nhi tỏ thái độ.

Mãi một lúc lâu, Châu Lệ Nhi vụt thốt :

- Nếu cô nương muốn sống...

Ngân Hoa Nương hấp tấp hỏi :

- Thì sao?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Chẳng phải không có cách!

Ngân Hoa Nương sáng mắt :

- Cách gì?

Châu Lệ Nhi lạnh lùng :

- Cô nương không nghĩ ra à?

Ngân Hoa Nương nghiêng răng, mắng thăm :

- Nếu ta nghĩ ra phương pháp, cần gì phải cầu khẩn người, liễu đầu khả ố thật!

Nhưng làm sao nàng dám mắng công khai? Nàng cố gượng cười thốt :

- Tôi ngu lắm, cô nương ạ! Bởi ngu, nên tôi đắc tội với cô nương, đã ngu thì làm sao nghĩ ra được cách tự cứu! Xin cô nương rộng ơn cứu nạn...

Châu Lệ Nhi đã quay mặt nơi khác, như không muốn nghe nàng nói gì.

Ngân Hoa Nương khẩn trương tưởng chừng có thể điên lên được. Nếu có thể, nàng mắng cho bằng thích, nàng xé xác cô bé cho bằng thích.

Quách Phiến Tiên từ từ thốt :

- Phương pháp đó, tại hạ đã hiểu!

Ngân Hoa Nương giật mình kêu lên :

- Cát hạ đã hiểu?

Quách Phiến Tiên gật đầu :

- Hiểu!

Ngân Hoa Nương hừ một tiếng :

- Đã hiểu tại sao cát hạ không nói ra?

Quách Phiến Tiên lạnh lùng :

- Tại sao phải nói ra?

Ngân Hoa Nương lại giật mình, biến sắc mặt liên liền, thoát xanh thoát trắng thoát đỏ. Nàng đang sợ, hận, lo ngại, nhiều ý niệm chột hiện trong tâm tư, chột biến, làm nàng muốn điên đầu.

Bỗng nàng nghiêng răng, rồi cười duyên :

- Nói đi! Cát hạ! Vĩnh viễn tôi ghi ơn cát hạ!....

Quách Phiến Tiên thấy rõ vẻ man trá của nụ cười, rùn vai :

- Tại hạ không muốn cô nương ghi ơn vĩnh viễn.

Ngân Hoa Nương bồi thêm một đòn tâm lý:

- Chẳng những tôi ghi nhớ mãi mãi ơn trọng của cát hạ mà cát hạ muốn gì, tôi sẵn sàng đáp ứng. Đáp ứng là do khăng khải, chứ chẳng phải trả ơn đâu!

Quách Phiến Tiên chớp mắt :

- Vô luận như thế nào?

Ngân Hoa Nương cúi đầu :

- Phải!

Có tiếng cách cách vang lên bên cạnh.

Thì ra Chung Tịnh đang đập hai hàm răng vào nhau. Thay vì nghiêng, nàng lại đập bởi nàng giận rung người. Câu hỏi của Quách Phiến Tiên chứa đựng nhiều ý nghĩa quá!

Vô luận như thế nào? Y muốn gì mà hỏi như vậy, hỏi một thiếu nữ kiêu diễm!

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Vừa rồi, Châu cô nương có nói, nhiều người can tâm tình nguyện cho vị tiên bối đó mượn võ công, tại hạ không tin. Bây giờ thì tại hạ hiểu. Đã hiểu, tất phải tin!

Ngân Hoa Nương suýt ngất xỉu. Mồ hôi lạnh xuất ra đầm ướt mình nàng.

Quách Phiến Tiên tiếp :

- Nếu cô nương bằng lòng cho vị tiên bối kia mượn võ công thì chất độc trong người của cô nương sẽ bị tiên bối hút mất, cô nương thoát nạn, sẽ sống được như thường.

Ngân Hoa Nương rung bắn người lên :

- Nhưng...làm thế thì...vị tiên bối bị trúng độc?...

Nàng tin chắc là Quách Phiến Tiên không đáp được câu vặn lý của nàng.

Nếu có người đáp được, người đó chỉ là Châu Lệ Nhi.

Và Châu Lệ Nhi lên tiếng ngay :

- Chất độc đó, đối với cô nương thì cô nương không chịu nổi, song đối với Tam thúc thì chẳng có nghĩa gì!

Ngân Hoa Nương lại đổ mồ hôi hạt.

Nàng nhìn người bệnh, rồi nhìn bàn tay, bỗng kêu lên :

- Tôi bằng lòng!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Cô nương bằng lòng là phần cô nương, còn chúng tôi có chấp nhận hay không lại là một việc khác nữa!

Ngân Hoa Nương biến sắc :

- Cô nương...vậy ra cô nương muốn tôi phải làm thế nào?

Châu Lệ Nhi lại cười lạnh, không đáp.

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Người ta không chấp nhận, chẳng lẽ cô nương không biết van lơn cầu khẩn à?

Ngân Hoa Nương chết điếng trong lòng, lâu lắm nàng cất giọng run run :

- Cầu cô nương, trăm ngàn cầu cô nương...

Nàng chiều lòng, nàng hạ mình, nàng uất ức đến nghẹn ngào.

Chung Tinh khoái trá vô cùng. Nàng trầm nghĩ :

- Thì ra người cũng chẳng hơn gì ta!

Châu Lệ Nhi cười nhạt :

- Cô nương nên nhớ là cầu xin nơi tôi đấy nhé! Chẳng có ai bức bách cô nương đấy nhé!

Ngân Hoa Nương nhào xuống sàn lều, khóc thét lên.

36. Ung Dung Ứng Dịch

Thời gian lúc đó vào Ngọ.

Thái dương nhả nóng ngay đỉnh đầu, song không làm ấm nổi một thị trấn đang chìm trong tử khí.

Trên mọi nẻo đường không có một bóng người.

Từ trong nhà, đến mọi góc hẻm, chẳng có một tiếng động.

Cảnh lạnh lùng còn hơn thành Uổng Tử. Dù thái dương đang chói lọi trên không, chuyển nhựa sống xuống trần gian.

Chẳng khác nào trận mưa rào, giọt nước mát ngọt đến đâu chẳng làm sống lại một khu rừng chết.

Con chó già nằm nép bên chân tường, ngày thường sủa mỗi mồm trước bộ hành đông đúc, bây giờ chỉ ngáp ruồi, đợi mãi một bóng người, sủa lên mấy tiếng cũng chẳng có dịp sủa.

Một thị trấn trở thành hoang lương thê thảm, là một sự kiện phi thường, một biến cố có cái tầm quan trọng to tát.

Nếu bất chợt có khách viễn phương đến vùng này, họ phải giật mình tưởng rằng lạc lỏng chốn âm ty.

Trong khung cảnh đó, xuyên qua những con đường chết, Du Bội Ngọc bước đi.

Chàng đi mãi, ra khỏi thị trấn, nhìn tới trước nơi khu rừng già gần đó, thấy bóng người dao động lại qua.

Chàng nghĩ, bọn Du Phóng Hạc đang tại đó, nên gấp bước tiến tới.

Bất quá, chàng nghĩ một số ít người đang túc trực tại đây, còn thì tản mác khắp nơi, chờ giờ quyết định.

Nào hay ở đây, gần như đang quy tụ một biển người. Người trên tàng cây, người dựa cội cây, người trên tảng đá, nơi nào ngồi được là có người, nơi nào đi tới lui được là có người.

Người già có, trẻ có, nam có, nữ có.

Người đây là cư dân của thị trấn. Tất cả đều do sự bức bách của Du Phóng Hạc quy tụ tại đây.

Già trẻ nam nữ như nhau, người nào cũng ưu tư ra mặt, kinh hãi ra mặt.

Tất cả người trong thị trấn đều ở tại đây, song chẳng có một tiếng động.

Không ai nói với ai một lời.

Không có một nụ cười trong một biển người.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Cái lão Du Phóng Hạc đó đúng là một kẻ mua danh chuốc tiếng. Lão đưa mọi người ra đến đây, hẳn là phải vịn vào cái cớ tránh sự thương tổn cho họ, nhưng họ là những người chơn chất, lương thiện, họ làm gì ai mà ai toan gây thương tổn cho họ?

Lão làm như luôn luôn lo lắng đến sự an toàn của mọi người...

Những người tại đó đều giương mắt nhìn chàng. Họ có vẻ nửa kinh hoàng, nửa khinh ghét. Họ như ngấm bảo chàng :

- Lại còn muốn gì nữa đó? Người ta đã bỏ nhà ra đây rồi, chưa vừa lòng sao, tìm theo mà quấy nhiễu?

Du Bội Ngọc không dám nhìn họ thẳng mắt, cúi gằm đầu cúi lủi bước đi.

Bỗng có hai đại hán vận y phục chệt, từ trong rừng bước ra chặn lối chàng.

Một người vòng tay hỏi :

- Bằng hữu từ đâu đến? Đến có việc gì?

Hai đại hán chắc không hề đến Lý Độ trấn, nên chẳng nhận ra Du Bội Ngọc.

Nhưng chàng biết ngay họ là người trong nhóm Du Phóng Hạc.

Trong phút chốc, chàng cảm thấy lửa giận bốc cháy mạnh ngọn trong lòng, nhưng trong lúc này có phát tác cũng chẳng ích gì, chàng lạnh lùng hỏi lại :

- Các vị có thể đưa đường tại hạ chăng? Tại hạ đến đây để đưa tin.

Một đại hán bật cười vang :

- Minh chủ đã biết là sẽ có người đưa tin đến, cho nên đặt bọn tại hạ tại đây chờ đón. Dự toán như Minh chủ quả sáng suốt như thần! Đáng phục thật! Đáng phục!

Du Bội Ngọc thần nhiên :

- A?

Người đó trừng mắt nhìn chàng, gương mặt trầm xuống :

- Đã vậy, cát hạ cứ theo tại hạ. Nếu Minh chủ không nói trước, gặp cát hạ như thế này hấn bọn tại hạ...

Du Bội Ngọc thấy chúng khinh thường chàng quá, thầm nghĩ :

- Nếu tất cả những người chịu lệnh sai sử của Du Phóng Hạ thì may mắn biết bao nhiêu?

Gần khu rừng, có ngôi đạo quán. Thị trấn gồm phần đông những người họ Lý, nên ngôi đạo quán này thờ Lý Lão Quân. Những người họ Lý cho rằng họ là giòng dõi của Lý Lão Quân, cho nên hiệp nhau bỏ tiền tu bổ hết sức huy hoàng, khuôn viên rộng lớn, so với một ngôi chùa hữu danh, đạo quán này còn to hơn một phần.

Hiện tại, ngôi đạo quán im vắng như chẳng có người ở, vọng cửa sơn đen khép hờ.

Hai đại hán đưa Du Bội Ngọc đến trước cửa quán, quay đầu lại bảo chàng :

- Bằng hữu đứng đợi tại đây một chút, bọn tại hạ vào trong thông tác rồi trở ra ngay, xin bằng hữu đừng đi đâu nhé!

Du Bội Ngọc cười nhạt :

- Các vị có sự thông cảm như vậy, tại hạ hết sức cảm kích!

Hai người trừng mắt nhìn chàng, cùng cười lạnh, rồi bước vào trong.

Bên trong, có tiếng thốt âm thanh vọng ra ngoài :

- Minh chủ cho biết là đối phương rất lợi hại, song tôi xem tên đưa tin quá tầm thường. Hấn như một phường tuồng bôi son trát phấn, trông bảnh bao lắm, rất tiếc là có cái sẹo cao nơi mặt.

Du Bội Ngọc không giận, trái lại còn thích thú.

Phạm thiếu niên, huyết khí phương cương, dễ nóng tính bị ai chê, ai khinh, ai làm nhục, đều khó chịu cả. Song, Du Bội Ngọc trầm tĩnh phi thường.

Chàng trầm tĩnh được, cũng nhờ trải qua nhiều gian khổ, có những trường hợp dồn chàng vào bất lực, nóng nảy cũng chẳng ích gì, chàng nhẫn nhịn thành quen.

Bây giờ nếu chẳng bị bắt buộc bảo vệ sinh mạng thì nhất định chàng giả câm giả điếc.

Một lúc lâu, có tiếng đằng hắng bên trong cửa, rồi một người hỏi :

- Người mang tin ở đâu?

Du Bội Ngọc biết ngay đó là cái lối lên tiếng vừa dọa tinh thần kẻ chờ đợi là chàng, mà cũng vừa tăng can đảm cho chính người đó.

Bởi y hiểu rõ kẻ mang tin đang đứng bên ngoài cửa kia mà, muốn gặp là cứ xô cửa bước ra, hà tất phải lên tiếng hỏi băng quơ.

Những người sợ ma đi vào hoang địa có mộ phần thường dùng cái lối hỏi băng quơ như vậy.

Chàng xốc lại chiếc áo trắng thớm, đoạn lên tiếng :

- Ở đây!

Chàng đáp để cho tròn vai của kẻ nào đó đang đóng kịch dọa người, tăng tinh thần.

Hỏi xong, đáp xong là tấn kịch bắt đầu.

Nhưng chưa có ai bước ra.

Chàng đợi một lúc lâu, sốt ruột, lập lại mấy lượt liền tiếp :

- Kẻ mang tin ở đây! Kẻ mang tin ở đây!

Bên trong vẫn im lìm.

Du Bội Ngọc chờ một lúc, bật cười khan :

- Cát hạ đã biết có người mang tin đến, sao lại làm ngơ không lẽ cát hạ chẳng muốn nhận tin? Tại hạ thực tình chẳng hiểu nổi dụng ý của cát hạ rồi!

Bên trong vẫn im lìm.

Du Bội Ngọc lại tiếp :

- Tại hạ nhận sự ủy thác của người, phải trung thành với nhiệm vụ, đã mang tin đến đây rồi, dù thị dù phi, dù lành dù dữ, cũng phải đưa tin đến tận đây...

Chàng đẩy cửa bước vào.

Không có một bóng người nào bên trong, giữa không gian trầm lặng của phần tiền điện đạo quán rộng lớn.

Hai đại hán đưa chàng đến đây cũng mất dạng.

Du Bội Ngọc không nhìn tả, không nhìn hữu, cứ thẳng đường trước mặt đi tới.

Chàng đi vào đại điện.

Nơi đó khói hương nghi ngút, tượng thần trang nghiêm phơi lộ.

Những vật trên bệ thờ còn y nguyên tại chỗ, chỉ có chiếc lư hương thì bị trịch qua một bên.

Chiếc lư hương rất to, rất nặng, không ai dư công đùa giỡn mà dời nó lệch vị trí.

Vả lại dời nó sai chỗ để làm gì?

Thế tại sao nó sai vị trí?

Đáng lý nó phải ở chính giữa, thì nó lại nép về một bên, Du Bội Ngọc nhận ra ngay điều quái dị đó.

Giả như có người di chuyển chiếc lư nổi, thì người đó phải có thần lực mạnh hơn Bá Vương thuở nào.

Bằng nếu không, thì hẳn phải có cơ quan điều động.

Chiếc lư hương lệch qua một bên, tại khoảng giữa tiền điện có mười hai chiếc ghế bành, cây đỏ.

Ghế bỏ trống chẳng có một người nào ngồi trên đó cả.

Đến nơi đây, hầu như cùng đường, Du Bội Ngọc không còn tiến sâu vào trong được.

Chàng bỗng thức ngộ thâm nghĩ :

- Họ biết rõ người bệnh sẽ đáp thơ, mượn cái cớ đáp thơ để do thám tình hình, cho nên ẩn mặt. Du Phóng Hạc và Lâm Tảo Các cần gì phải ẩn mặt? Nếu cần ẩn mặt thì chỉ có người mà họ cần viện đó thôi!

Người đó là ai? Tại sao muốn giữ sự thần bí như vậy? Tại sao lại sợ người bệnh biết? Nếu biết được, thì người bệnh phải làm sao? Trốn chẳng?

Du Bội Ngọc bất giác động tính hiếu kỳ, đảo mắt nhìn quanh một lượt, đoạn vòng tay hướng về cái ghế trống và thốt :

- Tại hạ là Du Bội Ngọc, đến đây mong được bá kiến Minh chủ!

Chàng tỏ vẻ cung cung kính kính, tuy đối với chiếc ghế bỏ trống mà chẳng khác nào có Du Phóng Hạc đang ngồi trên đó.

Nếu không muốn mất thân phận Minh chủ, tự nhiên Du Phóng Hạc phải xuất hiện tiếp đón chàng.

Quả nhiên không lâu lắm, từ phía sau, Du Phóng Hạc vừa cười vừa thốt :

- Lão phu thực tình không tưởng người mang tin lại chính là Du công tử! Thật lỗi quá! Lỗi quá!

Đúng là lão dùng cái giọng khách sáo.

Bỗng, bên cạnh Du Phóng Hạc một người nào đó, cao giọng hỏi :

- Người thay mặt Phượng Tam mang tin đến đây?

Nhờ có đến đây, Du Bội Ngọc mới biết người bệnh là Phượng Tam.

Giọng nói đó rất nhanh, gần như hấp tấp, tỏ rõ cái tánh có nóng nảy phần nào, chứ chẳng phải tự nhiên do tánh người.

Du Bội Ngọc đoán ra người nào đó phải có tánh táo bạo. Mà tánh người táo bạo thì ít khi đạt đến mức thành tựu cao siêu, dù có luyện được lâu năm, dù có học được chân truyền cũng chẳng khi nào tạo được một căn cơ vững chắc.

Bản lãnh của những người đó hẳn là phù phiếm, bạo phát thì bạo tàn...

Nhưng âm thanh của y lại chứng minh điều trái ngược. Âm thanh vang lên như chuông đồng, như trống lớn, dội chan chất vào màn tai.

Du Bội Ngọc đoán là người đó có võ công rất cao, bình sanh chàng chưa gặp một tay nào có võ công ở mức độ đó.

Người ấy phải trên hẳn mười ba vị Chưởng môn một bậc.

Chàng chưa kịp đáp, người đó lại hỏi dồn :

- Ta hỏi sao ngươi không đáp nhanh?

- Đúng vậy! Tại hạ thay mặt Phượng lão tiền bối, mang tin đến đây!

Người đó cao giọng :

- Ngươi là chi của Phượng Tam?

Du Bội Ngọc đáp :

- Không thân thích, không giao tình, bắt quá...

Người đó hét lớn :

- Không là chi cả, sao ngươi thay hẳn mang tin? Ngươi ăn no rồi chẳng có việc gì làm à?

Mỗi câu nói ra chưa dứt ý, là bị người đó chặn lại liền. Du Bội Ngọc cười thầm :

- Sao y lại nóng nảy thế? Bạo tác như thế thì làm sao luyện võ thành tựu được?

Y có võ công cao, chẳng biết y luyện cách nào mà cao?

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Mang tin chẳng phải là việc khó khăn, làm được việc gì hữu ích cho người đời, là tại hạ vui mà làm, đợi gì phải có thân có giao tình?

Người đó hừ một tiếng :

- Thơ đâu?

Du Bội Ngọc đáp :

- Thơ miệng, chứ không có thơ giấy!

Người đó hừ một tiếng nữa lớn hơn :

- Thơ miệng? Lão ấy không còn cầm bút nữa à?

Bổng y bật cười vang.

Tiếng cười của y nghe lạnh người. Tiếng cười chấn động cả tòa đại điện, chừng như thần tượng cũng rung rung.

Du Bội Ngọc kinh hãi.

Rồi tiếng cười ngưng bật.

Chàng trầm giọng thốt :

- Phượng lão tiên bối nhờ tại hạ đến cho các vị rõ, giờ Tý đêm nay, người ở tại đó sẵn sàng chờ các vị đến, mong các vị đến đúng giờ...

Người đó sôi giận :

- Đến đúng giờ? Thế lão ấy cho rằng ta sợ nên hẹn rồi mà chẳng dám đến?

Du Bội Ngọc tiếp :

- Cái ý của Phượng lão tiên bối, bất quá là...

Người đó lại hét :

- Ý tứ của lão, người làm sao biết được? Người là cái quái gì? Tin đã mang đến đây xong, lo mà rút đi, nán nã lại đó, ta đập vỡ sọ đấy!

Du Bội Ngọc cười nhạt :

- Nếu vậy, tại hạ xin cáo từ!

Bọn Du Phóng Hạc không làm khó dễ gì chàng, đáng lý chàng khoan khoái mới phải, trái lại chàng suy tư trầm trọng.

Mang tin đến đây, chàng có hai mục đích, một cho người bệnh, một riêng cho chàng.

Lo cho người bệnh là xem hư thực tại ngôi đạo quán này. Lo cho chàng là tìm gặp Hồng Liên Hoa.

Chàng không muốn Hồng Liên Hoa bị lôi cuốn vào công cuộc này.

Nhưng cả hai mục đích, chàng chưa đạt được một.

Hư thực tại đây ra sao, chàng không rõ. Chàng cũng không gặp Hồng Liên Hoa.

Như vậy, chàng ra về là sao được?

Song, cứ như tình thế này, chàng cũng không thể ở lại được. Thế là một cuộc ra đi vô ích.

Lá rụng quanh đạo quán chưa được quét sạch, tô đậm cái ý thu. Mùa thu gieo ảm đạm khắp nơi, mùa thu cũng gieo ảm đạm trong tâm hồn Du Bội Ngọc, kết tinh lại thành một thất vọng nào nề.

Chàng bước trên lá rụng, cứ than thầm mãi.

Bỗng, một tiếng soạt vang lên, ánh kiếm chớp ngời, một mũi kiếm đâm vào từ sau lưng nhắm vào sườn chàng.

Kiểm thế rất nhanh, dù hay kịp, Du Bội Ngọc cũng khó tránh kịp.

Nhưng đến đây với cảnh giác đề cao tột độ, chàng phòng bị rất chu đáo, dù tâm tư nặng niềm sầu động, chàng vẫn lưu ý đến mọi diễn tiến chung quanh.

Lập tức, chàng quay người lại, đồng thời đưa tay lên vẽ một vòng tròn.

Chàng thi triển một thủ pháp do người bệnh truyền thụ.

Chàng cũng chẳng rõ oai lực của thủ pháp đó như thế nào, song tình thế cấp bách, chàng đánh liều sử dụng.

Một tiếng rắc vang lên, thanh kiếm đó lọt vào vòng vẽ gãy thành hai đoạn.

Bàn tay chàng không hề chạm kiếm, chính kinh khí của vòng vẽ đó chạm trúng kiếm, làm kiếm gãy lìa.

Du Bội Ngọc không tưởng nổi kết quả phi thường như vậy.

Nơi gốc cây, một người cầm nửa đoạn kiếm, đứng thừ ra đó, kinh ngạc đến xuất thần.

Người đó chính là Lăng Hoa Thần Kiếm Lâm Tẩu Các.

Trông thấy Lâm Tẩu Các, Du Bội Ngọc tỉnh ngộ liền.

Thì ra, họ vẫn không yên lòng vì chàng, họ muốn xem võ công của chàng để đoán lai lịch.

Bởi khi bị tấn công bất ngờ, do phản ứng tự nhiên, con người để lộ chân tướng.

Nếu biết trước được, thì ai lại chẳng biết dùng đến võ học ngoại môn để dấu lai lịch của mình.

Cũng may, Du Bội Ngọc lại sử dụng thủ pháp do người bệnh truyền thụ. Thành ra, chàng vừa giữ được hành tung, vừa thủ thắng dễ dàng.

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Không ngờ lại gặp đại hiệp tại đây! Kiếm pháp của đại hiệp cao diệu vô cùng.

Lâm Tẩu Các bối rối chưa biết đáp như thế nào, chàng lại mỉm cười cứ đi tới.

Vừa lúc đó, tiếng quát vang lên như sấm dậy ngang mày, cùng tiếng quát, một bóng người vút tới :

- Đứng lại đó!

Quát đã to như sấm, đến nhanh như gió, mạnh như bão, giả dĩ con người đó mặt to mày rậm, râu ngắn bao tròn cằm lan ra cả mặt, người đó hẳn phải có thân hình to lớn, mới đứng với luật cân đối.

Không!

Người đó, ốm, nhỏ, bất quá cao đến ngực Du Bội Ngọc thôi, vận chiếc đạo bào bằng bố, màu lam, thắt dây gai, một thanh đoản kiếm dài độ một thước cài bên trong dây gai cạnh sườn.

Võ kiếm nạm đầy châu, chiếu sáng ngời.

Du Bội Ngọc giật mình trước con người kỳ dị, kỳ từ cách ăn mặc đến thân vóc, tuy nhiên chàng giữ trăm tĩnh như thường, cười nhẹ hỏi :

- Tiền bối có điều chi phân phó?

Người đó quắc đôi mắt to, nhìn chàng không chớp. Một lúc lâu, lại hét, chừng như lão có thói quen đối thoại với ai là chỉ hét thôi :

- Người thực sự là chi của Phượng Tam?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Tại hạ đã trình qua với tiền bối rồi, đối với Phượng Tam, tại hạ chẳng có mấy may liên hệ...

Đạo nhân áo lam lại hét :

- Vô lý! Nếu không liên hệ, sao ngươi lại học được chiêu Hành Vân Bố Vũ, Phượng Vũ Cửu Thiên?

Mỗi lần lão đạo thốt, âm thanh làm Du Bội Ngọc khiếp hãi vô cùng.

Không ai tưởng, con người nhỏ thó như thế, lại có oai lực phi thường.

Du Bội Ngọc thở dài, nhếch nụ cười khổ :

- Phượng lão tiền bối vừa chỉ qua cho tại hạ, trước khi nhờ tại hạ đến đây. Thú thật với lão tiền bối, tại hạ không biết cái chiêu đó tên chi.

Đạo nhân áo lam nổi giận :

- Vô lý! Vô lý! Không bao giờ Phượng Tam khinh thường truyền thụ tuyệt học cho người ngoài.

Đã là kẻ xuất gia, người đó lại ăn nói hồ đồ, thô bạo quá. Du Bội Ngọc cười thầm, nhận thấy cái gì nơi lão cũng mâu thuẫn cả.

Chàng bình tĩnh đáp :

- Vì Phượng lão tiền bối sợ mất mặt người thay mặt, nên...

Đạo nhân áo lam lại hét :

- Cũng được đi! Nhưng trong khoảnh khắc mà người học được như vậy, kể ra người chẳng phải là người? Con người phạm tục đâu có thể thông minh như thế nổi?

Lão không tin là phải. Dù cho ai cũng không tin.

Rồi, học một tuyệt chiêu, muốn sử dụng thuần thục, ít nhất cũng trải qua một thời gian ngắn, chứ có ai học võ còn nhanh hơn học một câu nói?

Sai người đưa tin, sợ mất mặt nói qua loa một chiêu thức, người mang tin lãnh hội ngay, và sử dụng rất thuần thục.

Một sự kiện chỉ có trong tưởng tượng thôi.

Du Bội Ngọc cười khở :

- Nếu lão tiền bối không chịu tin, tại hạ còn biết nói sao?

Đạo nhân áo lam lại hét :

- Người chẳng biết nói sao? Dù biết nói sao, trước mặt ta, người chẳng được nói ngoa! Giả như ta xuất thủ, thì người sẽ cho là ta ỷ lớn hiếp nhỏ...

Chính lão thốt, rồi lão giận vì câu nói, lão lại hét lên :

- Người cho là ta ỷ lớn hiếp nhỏ phải không? Phải vậy không?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Câu đó, chính lão tiền bối nói ra, sao lại...

Đạo nhân áo lam quát chặn :

- Người không nói, nhưng người cười, người cười gì?

Du Bội Ngọc nghĩ thầm :

- Con người không chịu nghe ai giảng lý cả, ta chưa từng thấy trên đời này!

Đạo nhân lại hét :

- Tại sao người câm? Bỗng dưng lại mang tật câm à?

Du Bội Ngọc cười khở :

- Tiền bối không có ý động thủ thì tại hạ xin cáo từ vậy!

Đạo nhân hét :

- Không được đi đâu cả! Nếu người không phải là đồ đệ của Phượng Tam, ta cho người đi, song người đã học được võ công của Phượng Tam rồi, ta không thể cho người đi được. Ta muốn biết Phượng Tam đã truyền dạy cho người những gì?

Lão quay đầu về phía sau, quát lớn :

- Đồ đệ của thiên hạ Ở đây, diệu võ dương oai, còn đồ đệ của ta đâu, chết hết cả rồi ă?

Một bóng người từ trong đại điện bay vọt ra, người đó nghiêng mình trước mặt lão :

- Sư phụ có điều chi phân phó?

Du Bội Ngọc chỉ nghĩ đồ đệ của đạo nhân áo lam phải là Điền Tế Vân, ngờ đâu người vừa đến là một tiểu đạo sĩ, mày thanh mắt đẹp, tư chất văn nhã, vận chiếc áo màu xanh, gương mặt trắng hồng, làn da rất mỏng, tưởng chừng như con ruồi đập lên đó cũng làm xơ xát được.

Du Bội Ngọc có cảm tưởng đạo sĩ đó là một nữ nhân.

Đạo nhân áo lam lại hét :

- Ta có điều gì phân phó? Hừ! Hởi nghe hay! Người có là kẻ chết rồi đâu, lại chẳng hiểu chi cả?

Tiểu đạo sĩ cười vuốt :

- Sư phụ muốn thực nghiệm võ công của vị công tử này?

Đạo nhân áo lam vẫn quen tánh hét :

- Đã biết vậy, sao còn hỏi ta?

Du Bội Ngọc bây giờ mới hiểu chẳng những riêng đối với chàng lão hàm hồ la hét, mà đối với đệ tử của lão, lão vẫn bạo tàn như vậy.

Chàng lắc đầu, thầm nghĩ :

- Chịu được cái tính khí của lão cũng đủ khổ rồi, nói gì đến học hỏi đòi lăm công phu, còn ai theo học lão nổi?

- Đệ tử Thập Vân, xin lãnh giáo công tử, mong công tử lưu tình!

Đạo sĩ xưng là đệ tử, phải xin lưu tình, rõ là khiêm tốn quá độ, gần như khách sáo.

Đạo sĩ hòa dịu quá, tánh tình đó tương phản rõ rệt với tánh tình của sư tôn. Vậy mà hai cái tương phản chịu đựng với nhau được, qua nhiều năm tháng kể cũng lạ.

Phải qua nhiều năm tháng, bởi đào tạo một đồ đệ, đâu phải là việc ngày việc bữa?

Du Bội Ngọc đáp lễ :

- Đạo trưởng quá khiêm! Đáng lý tại hạ chẳng dám múa máy trước đạo trưởng, song vì...

Đạo nhân áo lam hét :

- Đánh thì cứ đánh, còn nhiều lời chi cho mất thời giờ?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Đã vậy, xin đạo trưởng xuất chiêu!

Thập Vân mỉm cười :

- Công tử đã dạy, đệ tử xin vô lễ!

Câu nói vừa buông dứt, chiêu thức bay ra liền.

Du Bội Ngọc không tưởng là một con người văn nhã, mãnh mai như thiếu nữ, lại có oai lực phi thường, khí thế phát huy cuộn cuộn như thác đổ, âm âm như núi vỡ.

Có bậc thầy như vậy, phải có hạng trò như thế, đương nhiên rồi. Dù cho đệ tử ôn nhu đến đâu, qua sự huấn luyện bạo tàn của một sư phụ bạo tàn, võ công của đệ tử đó phải bạo tàn là sự thường, chẳng đáng lấy làm lạ.

Cho nên đạo sĩ chưa xuất thủ là một kẻ tu hiền, khi xuất thủ rồi, trở thành một hung thần ác sát.

Song phương trao đổi hơn hai mươi chiêu, dần dần Du Bội Ngọc bị dồn vào tuyệt địa.

Thực ra nếu chàng đem bốn môn võ học ra sử dụng thì vị tất đạo sĩ thắng thế?

Song đem Tiên Thiên Vô Cực ra chống địch, có khác nào tự thú cái lai lịch mà chàng muốn giấu.

Cho nên, chàng tùy cơ ứng biến, hóa giải được thì thôi. Nhưng làm như thế cũng chẳng ổn, bởi tùy cơ ứng biến, chẳng cần chiêu thức rõ rệt, là trở về chỗ Vô Cực rồi, đã dấu lai lịch tức nhiên phải cố kỵ điều đó.

Chàng miễn cưỡng duy trì một lúc.

Đứng bên ngoài, đạo nhân áo lam hét to :

- Tiểu tử! Sao ngươi không sử dụng võ công của Phượng Tam dạy ngươi. Ngươi sợ ta khám phá ra bí mật của võ công đó à?

Rồi lão hét tên đồ đệ của lão :

- Mới cách có một đêm, mà ngươi quên hết sở học rồi sao?

Lão sợ đồ đệ của lão đánh không tận lực, chứ thực ra Thập Vân đã tận dụng sở năng rồi, bảo hấn tăng gia công lực thì hấn làm sao nổi?

Thập Vân đánh ra chiêu thức nào, dốc toàn tâm toàn lực mà đánh. Còn Du Bội Ngọc trước khi xuất thủ, phải đắn đo xem chiêu đó có làm lộ bốn môn chẳng.

Cho nên phản ứng của chàng phải kém phần linh hoạt.

Bởi phản ứng kém linh lợi, chàng phải vất vả lắm mới duy trì được mấy mươi chiêu, mồ hôi đổ ra ướt đầu ướt trán.

Chàng hoàn toàn dồn vào nguy cảnh, nếu không gỡ chiêu thức Hành Vân Bố Vũ, Phượng Vũ Cửu Thiên thì nguy mất.

Rồi sau cùng, chàng bất buộc phải sử dụng đến thủ pháp của người bệnh truyền thụ cho chàng.

Tuy nhiên, chàng chỉ đánh ra từ từ, từng phần, vừa đủ hóa giải cơn nguy thôi.

Đạo nhân áo lam lại hét :

- Tiểu tử chưa gỡ tất cả thủ pháp của Phượng Tam ra thi triển, còn đợi chừng nào nữa? Gặp tên đồ đệ bại nhược của ta, nó không tranh hơn tranh kém, nên ngươi còn chi trì được đến bây giờ đó, chứ nếu là ta thì ngươi đã mất mạng ngay từ lúc đầu!

Ngươi mất mạng vì cái vờ khiêm tốn của ngươi đấy!

Lão chẳng rõ Du Bội Ngọc thực sự học được những gì nơi Phượng Tam, chỉ thấy công lực của chàng vô cùng hùng hậu. Công lực đó chỉ có hàng cao thủ thượng đỉnh trên giang hồ mới có nổi, cho nên lão lấy làm lạ tại sao chàng không gỡ chiêu nào khác hơn chiêu Hành Vân Bố Vũ, Phượng Vũ Cửu Thiên.

Du Bội Ngọc như ngậm phải bồ hòn, nhả cũng khó, nuốt không trôi, tấn thoái lưỡng nan.

Chàng nhận ra chừng như đạo nhân áo lam nửa mắng hét, nửa khuyến khích chàng.

Nhờ lão khuyến khích, chàng mới gắng gượng chi trì, nương theo khuyến khích đó, giả vờ chống trả, cố ra vẻ lững lờ, như muốn dốc toàn lực, như đắn đo.

Cũng nhờ thế, chàng mới che dấu sự miễn cưỡng trước con mắt của Lâm Tẩu Các, nếu không thì họ Lâm đã thấy rõ chàng tránh dùng võ học bốn môn.

Nếu Lâm Tẩu Các nghi ngờ thì chàng sẽ gặp bao nhiêu phiền phức sau này.

Giao đấu với một kinh địch mà bất buộc không tận dụng sở năng, thì có gì khổ bằng, nhất là cái khổ đó có thể đưa đến cảnh tử diệt.

Du Bội Ngọc càng phút càng đổ mồ hôi.

Không ai cho rằng chàng có thể chống nổi ba mươi chiêu cả.

Nhưng cũng chẳng có ai biết chàng có thần lực thiên sanh, tiềm lực dồi dào, cho nên qua ba mươi chiêu rồi, chàng chẳng hề thất bại. Bất quá, mồ hôi đổ ra nhiều hơn trước thôi.

Những người xem cuộc chiến đều thầm nghĩ :

- Liệu hấn có chịu nổi thêm ba mươi chiêu nữa chẳng?

37. Cánh Bằng Bạt Gió

Không ai tưởng Du Bội Ngọc có đủ sức duy trì thêm ba mươi chiêu nữa.

Nhưng chàng vẫn cầm cự được như thường.

Điều đó làm cho mọi người kinh ngạc. Họ không còn kinh ngạc Thập Vân có khí thế hùng mãnh, họ kinh ngạc vì kinh lực của Du Bội Ngọc quá dồi dào.

Thập Vân càng hùng mãnh, chàng càng vững, chẳng vì địch hùng mãnh mà chàng núng thế.

Bây giờ, tại thềm đại điện, quần hùng đã tụ tập rất đông. Người nào cũng lộ vẻ khích động.

Lâm Tảo Các cười khỏ :

- Tiểu tử đó xem ra thì bản chất tư văn, chẳng có vẻ gì hùng dũng cả, vậy mà hấn có một thần lực phi thường, chẳng khác nào một con trâu mộng. Nếu một người nào khác, chẳng phải là Thập Vân sư huynh, hấn đã bị hấn hạ từ lâu!

Vừa rồi y thị bị Du Bội Ngọc đánh gãy kiếm, dù sao thì y thị cũng thẹn với cái bại đó. Cho nên, y thị vờ khen ngợi Du Bội Ngọc để gián tiếp bảo cho mọi người biết rằng y thị không kém, song vì gặp Du Bội Ngọc là tay phi thường, thành ra y thị bại.

Bại nơi tay một bậc cao tài thì có gì đáng thẹn?

Y thị khen Du Bội Ngọc để vớt vát thể diện của mình.

Điền Tế Vân cười nhạt :

- Con trâu nào dù hung hăng đến đâu, vẫn bị người cỡi như thường. Điều cần yếu là biết tìm người chẵn. Người chẵn giỏi, chế ngự cả trâu điên!

Y thốt rất thấp giọng, chùng như y chỉ nói với mình, ngờ đâu đạo nhân áo lam đang hò hét, đang nhảy nhót quanh cuộc chiến lại nghe lọt.

Lão sôi giận, quát to :

- Được lắm, võ công của ngươi cao! Để ta xem cao đến bậc nào?

Lúc đó, Thập Vân đang cung hai tay đánh vào hai bên sườn Du Bội Ngọc.

Du Bội Ngọc bối rối, chưa biết phải hóa giải bằng thủ pháp nào, bỗng thấy Thập Vân bỏ thế công, tung bóng người lên không.

Thì ra đạo nhân áo lam đã nhảy vọt tới nắm cổ y, vút bóng y lên không, đoạn lão quát :

- Ngươi là một kẻ vô dụng nhất đời! Cút đi, cố mà xem người ta biểu diễn, rồi học hỏi! Người ta nói là chỉ đưa tay ra là tóm được cái gã họ Du ngay, còn ngươi, đánh trọn nửa ngày mà chẳng làm gì được ai? Còn đứng đây làm gì nữa?

Lão mắng đồ đệ, thực ra lão móc xéo Điền Tế Vân. Lão biết rõ còn ai có đủ sức đưa tay ra là tóm được ngay Du Bội Ngọc, như Điền Tế Vân vừa khoác lác.

Du Phóng Hạc, Lâm Tảo Các cùng nhìn nhau mỉm cười, cả hai thầm nghĩ :

- Không ngờ lão ấy vẫn còn nặng tự ái như thuở nào. Thực cái tật của con người dù đã già cũng khó bỏ!

Điền Tế Vân thầm kêu khỏ.

Thập Vân bị lão tung bóng lên không, đảo lộn thân mình thuận thế đáp xuống.

Y nhìn sang Du Bội Ngọc, chấp tay vái chàng :

- Bần đạo thất lễ, xin công tử lượng thứ!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Đạo trưởng nhẹ tay lưu tình, tại hạ hết sức cảm kích!

Thập Vân mỉm cười.

Họ vui vẻ với nhau như vậy, có ai tưởng được là họ vừa trí mạng với nhau?

Đạo nhân áo lam trừng mắt nhìn Điền Tế Vân, cao giọng gọi :

- Giờ đến lượt ngươi đó! Lão phu muốn xem sư phụ ngươi đã truyền dạy ngươi võ công như thế nào mà ngươi dám khoa trương như vậy! Vào đi, chẳng lẽ ngươi còn chờ lão phu thỉnh ngươi nữa sao?

Điền Tế Vân thở dài, nhếch nhếch cười khổ :

- Đạo trưởng muốn cho đệ tử múa may, thì đệ tử phải vâng. Bất quá, xin các vị tiền bối thấy chỗ nào sơ hở, chỉ điểm cho!

Du Phóng Hạc cười nhẹ.

Lão cùng Đường Vô Song đứng ngang nhau, phía sau là Lâm Tảo Các tay còn cầm đoạn kiếm gãy.

Y theo dõi cuộc đấu đến xuất thần, quên mất là tay còn cầm chứng tích cuộc thảm vừa qua.

Du Bội Ngọc nhận ra ngoài ba người này, chàng không hề biết mặt, biết tên những người khác.

Tuy nhiên, nhìn phong độ của những người lạ đó, chàng biết ngay họ là những cao thủ thượng đỉnh trên giang hồ.

Chàng hết sức lấy làm lạ, không thấy Hồng Liên Hoa đâu cả.

Chàng thăm hỏi :

- Y đi đâu? Y nghe ta đến đây rồi ẩn mặt chẳng?

Chàng đếm số người trên thềm điện, chỉ có mười một người, chàng lại nghĩ :

- Du Phóng Hạc đã nói là mười hai người, sao ta chỉ thấy có mười một người, kể cả đạo nhân áo lam, còn người thứ mười hai là ai, ở đâu?

Bỗng chàng tỉnh ngộ :

- Thì ra Thiếu Hải Đường phu nhân! Bà ta không thích đứng chung với đám này, dù có đến đây tham gia cuộc tấn công Phượng Tam!

Chàng nhìn vào đại điện, bất giác giật mình, Hồng Liên Hoa đang ngồi bên chiếc đánh đồng.

Chàng tự ại một tiếng với mình.

Bỗng đạo nhân áo lam hét lớn :

- Tiểu tử! Làm gì ngươi đứng đờ ra đó? Người ta cho ngươi là con trâu mộng, định đến xỏ mũi, cỡi ngươi đó! Người ta không tầm thường như đồ đệ ta đâu nhé! Cố mà giữ mình, nếu không thì bị cỡi như trâu đấy!

Lão mắng Du Bội Ngọc, nhưng chẳng khác nào xúi giục Du Bội Ngọc cố thắng Điền Tế Vân. Đồ đệ của lão không thắng chàng thì có lý nào lão muốn cho kẻ khác thắng chàng. Như vậy chẳng hóa ra đồ đệ của lão kém đồ đệ của người khác sao?

Những người hiện diện đều lão luyện giang hồ, tuy nhiên họ hiểu rõ cái ý của lão.

Và ai ai cũng buồn cười, song chẳng ai dám cười.

Điền Tế Vân đã bước ra cục trường nhìn Du Bội Ngọc cười nhạt :

- Cát hạ có thần lực kinh khủng, vừa rồi tại hạ có lãnh giáo. Lần này lại muốn lãnh giáo mấy chiêu tuyệt diệu, cát hạ chẳng cần phải lưu tình!

Đạo nhân áo lam hét :

- Lưu tình? Thế vừa rồi hẳn lưu tình với đồ đệ của ta à?

oOo Điền Tế Vân và Du Bội Ngọc đã trao đổi hơn bốn năm mươi chiêu rồi, mà lão đạo nhân áo lam vẫn còn la hét.

Không ai tưởng nổi lão có tánh nóng nảy như vậy.

Cuộc chiến này khác hơn cuộc chiến trước.

Thập Vân tuy nho nhã, song đánh ra toàn chiêu thực mãnh liệt như gió cuốn, sóng tràn.

Còn Điền Tế Vân thì thân hình khô vữa, song lại đánh ra toàn là hư chiêu.

Thuật khinh công của y vô cùng cao diệu, y xoay quanh người Du Bội Ngọc nhanh chóng vô tưởng, thành ra phía nào cũng có bóng y, như y có phép hóa thân thành chục thành trăm. Hàng chục, hàng trăm Điền Tế Vân bao bọc một Du Bội Ngọc vào giữa.

Trong số những người hiện diện có một lão nhân, mặt đỏ như trùng tảo, râu dài quá ngực, vận áo màu tím, lão vuốt râu cười nhẹ :

- Điền Thất Gia xưng là Thần Long, cũng xứng đáng lắm! Không ngờ con trai lão ấy luyện được môn khinh công cao diệu vô cùng. Dù cho Phi Ứng trong Thất Cầm Võ Lâm cũng không hơn!

Một người khác mỉm cười thốt :

- Thất Cầm Võ Lâm, thực ra cũng chẳng có công phu gì đáng kể! Tuy Phi Ứng Tôn Xung là thủ lĩnh của Thất Cầm, đem sánh với đệ tử của Thần Long cũng còn kém xa!

Người vừa thốt, râu tóc đều bạc, lùn nhỏ, có vẻ linh hoạt phi thường, hiển nhiên lão là một tay khinh công thượng thặng. Tuy lão luận về khinh công của người khác, song chẳng khác nào lão tự khoe mình, hạ người là có ý tôn mình, cho rằng kẻ khác kém có ngụ ý tỏ ra mình hơn.

Điều đó, trong tình đời vẫn thường có.

Lão nói ra chừng như phỏng xem có ai tăng bốc lão một vài câu chẳng.

Quả nhiên, Lâm Tẩu Các mỉm cười thốt :

- Lão Phi nói đúng đấy! Nhưng cũng phải nghĩ đến mình với chứ! Trên giang hồ còn ai không biết Mộc Ảnh Tử Đồ Đại gia có thuật khinh công vô song? Giả như lão không bằng Điền Thất gia đi nữa, cái đó chẳng nói làm chi, chứ đem Điền công tử so sánh với lão thì... ha ha...!

Mộc Ảnh Tử Đồ Phi bực tức vô cùng, muốn nghe Lâm Tẩu Các hạ câu như thế nào, song họ Lâm chỉ bật cười ha hả mấy tiếng rồi bỏ dở.

Ai ai cũng biết Lâm Tẩu Các muốn nói gì, song Lâm Tẩu Các lại không tiếp.

Lâm Tẩu Các không nói tiếp, lão nhân áo tím lại tiếp thay :

- Phải! Gừng càng già càng cay, dù Điền công tử có khinh công cao, song so sánh được với Đồ huynh đã luyện thuật đó đến mức hỏa hầu...

Đồ Phi khoan khoái vô cùng, nhưng còn vờ khiêm tốn, chỉnh sắc mặt thốt :

- Hưởng huynh nói thế, chứ người càng già thì gân cốt càng bải hoải, sánh nào được hạng thanh niên như Điền công tử. Hà huống, khinh công là môn học thấp nhất, khinh công sánh sao được với quyền pháp. Cho nên, người đáng sợ, phải là Hưởng huynh từng nổi tiếng là Thần Quyền Vô Địch!

Thần Quyền Vô Địch Hưởng Đại Hồ Tử nở mặt nở mày, bật cười ha hả :

- Đồ huynh quá khen!

Cả ba từ chỗ luận khinh công của Điền Tế Vân, dần dần chuyển câu chuyện về sự tăng bốc lẫn nhau, người này khen người kia để chờ nghe người kia khen lại, họ không còn cố kỵ một ai chung quanh họ.

Đạo nhân áo lam nghe không sót một tiếng, bực quá, lão hét lên :

- Ở đây có kẻ đánh rắm! Thúi quá! Thúi quá!

Nếu chẳng có ai phụ họa, thì cái điều đó rồi cũng qua đi, khổ nỗi Thập Vân cao giọng thốt :

- Ở đây có ai đánh rắm đâu?

Đạo nhân áo lam hừ một tiếng :

- Người biết gì? Ta với người đánh rắm bằng lỗ tròn, song cũng có người đánh rắm bằng lỗ miệng. Đánh rắm bằng tròn xem vậy mà ít thúi hơn đánh rắm bằng miệng đấy!

Đồ Phi, Lâm Tảo Các , Hướng Đại Hồ Tử đỏ mặt.

Cả ba vừa thẹn vừa giận, song họ chẳng dám phát tác. Trên giang hồ, họ chẳng nhượng ai, song ở đây, họ ngán đạo nhân áo lam thấy rõ.

Họ không dám phát tác, song họ thầm mắng :

- Đồ đệ người không thủ thắng nổi trước họ Du, nếu Điền Tế Vân thắng được thì người mất mặt ngay! Chừng đó người còn nhìn ai được nữa chứ, sao người không lo rầu dần đi, lại hạ nhục bọn ta?

Họ cùng nhìn nhau, thầm hẹn nhau sẽ cười khoái trá nếu Điền Tế Vân thắng cuộc.

Đạo nhân áo lam đương nhiên không thể để cho mình mất mặt được.

Thoạt đầu, lão chỉ mong Du Bội Ngọc thi triển thủ pháp của Phượng Tam tiên sanh, để nghiên cứu cái diệu dụng của sở học địch, hầu đối phó với địch vào giờ Tý đêm nay. Chứ lão không muốn chàng thắng, bởi chàng thắng trước mặt lão thì còn gì danh diện lão?

Phượng Tam sợ mất mặt, nên truyền dạy bí học cho Du Bội Ngọc thì lão cũng phải sợ mất mặt, nếu để Du Bội Ngọc thắng.

Nhưng bây giờ thì khác, nếu Du Bội Ngọc bại thì lão sẽ mất mặt. Vì Điền Tế Vân thắng là Điền Tế Vân cao cường hơn đồ đệ lão.

Lão mong Du Bội Ngọc thắng là vì lý do đó. Làm gì lão chẳng biết bọn Lâm Tảo Các, Đồ Phi và Hướng Đại Hồ Tử mong mỗi Điền Tế Vân thắng cho lão mất mặt.

Nhưng vì không thể sử dụng võ công bốn môn, vì không thể thi triển thủ pháp của Phượng Tam, Du Bội Ngọc càng lúc càng yếu thế.

Tuy nhiên, chàng vẫn còn cầm cự được.

Thắng, chắc chắn là chàng không hy vọng rồi, nhưng bại, chàng cũng chẳng thể bại ngay. Bây giờ, chàng mới biết là trên giang hồ có nhiều tay tài giỏi quá, họ sống âm thầm, họ ít chịu phô tài, thành ra không ai biết đến họ, chỉ khi nào cần họ mới lộ diện.

Từ bao lâu nay, dù có gặp đại địch, chàng không ngán lắm. Nhưng giờ đây, gặp một Thập Vân, rồi đến Điền Tế Vân, cả hai không hơn tuổi chàng, song tài nghệ quá cao, chàng có thể bại nơi tay họ.

Bại như vậy, thì chàng còn danh diện gì nữa?

Cho nên thà chết tại chỗ, hơn là nhận lãnh cái nhục bại, nhất định chống cự đến cùng.

Điền Tế Vân đánh mãi, không thủ thắng, dù thấy rõ mình chiếm ưu thế, cũng bức tức. Y biết, muốn hạ Du Bội Ngọc ít nhất cũng phải trải qua một cuộc đấu lâu dài, mà y thì chỉ muốn thắng gấp. Do đó, y càng tăng gia công lực, quyết kết thúc trận đấu.

Du Bội Ngọc dẻo dai quá, y cố gắng cách nào, cũng không được toại ý ngay.

Bên ngoài, đạo nhân áo lam hỏi Thập Vân :

- Người đánh với Du Bội Ngọc được bao nhiêu chiêu?

Thập Vân đáp :

- Dưới ba trăm chiêu!

Đạo nhân áo lam lại hỏi :

- Còn Điền Tế Vân?

Thập Vân mỉm cười :

- Qua ba trăm chiêu rồi!

Đạo nhân áo lam cười lớn :

- Thế mới biết, nói thì nghe tài lắm, song làm thì chẳng ra quái gì. Cho nên, phàm là danh thiếu niên, nên luyện nghề hơn luyện nói, nói giỏi mà nghề dở chỉ làm cho thiên hạ cười thôi!

Điền Tế Vân biết ngay lão móc xỏ mình, y đỏ bừng mặt, dụ Du Bội Ngọc :

- Trước sau gì cát hạ cũng phải bại. Nếu để bại thì nguy hại đến bản thân. Tốt hơn cát hạ nên chịu thua đi, để bảo toàn sanh mạng.

Du Bội Ngọc hừ một tiếng :

- Chịu thua?

Điền Tế Vân gật đầu :

- Tại hạ hứa, nếu cát hạ chịu thua, tại hạ sẽ không làm gì hại đến cát hạ. Trái lại, còn hộ tống cát hạ về đến nơi an toàn.

Du Bội Ngọc mỉm cười, không đáp, chỉ đánh tới một chiêu.

Chiêu thức đánh ra thay lời đáp.

Điền Tế Vân nổi giận, hét lên :

- Tiểu tử muốn chết, ta cho chết!

Bỗng y hú vọng một tiếng dài, nhún chân lao vút mình lên không. Y giở tuyệt kỹ ra đối phó với Du Bội Ngọc.

Chiêu thức đó là môn võ công bí truyền của Thần Long Môn có cái tên Kinh Long Bái Mạng Đại Tam Thức.

Như cái tên đã chỉ, môn võ công gồm ba chiêu thức, Điền Tế Vân đang sử dụng chiêu đầu.

Môn võ cùng có oai lực hùng mãnh phi thường, có thể bảo là vô địch thiên hạ.

Sở dĩ có cái tên Kinh Long là vì Thần Long sau cơn kinh hoàng, sáng chế ra chiêu đó, chuyển bại thành thắng, từ cái chết trở về cái sống. Đúng là một môn võ công cứu mạng.

Mỗi khi môn hạ Thần Long sử dụng chiêu đó, là đối phương phải táng mạng tại cục trường.

Và chỉ khi nào gặp cảnh tối nguy, người trong Thần Long Môn mới được sử dụng bí học đó. Bởi chính là một chiêu trí mạng đánh ra rồi, chẳng khác nào mạng đổi mạng, nếu địch tránh né được là người sử dụng khó tránh tử vong, vì thân thể hoàn toàn trống trải. Địch phản công dễ dàng, đánh vào đâu là trúng đấy.

Nếu không gặp cảnh vạn bất đắc dĩ, quyết chẳng dám dùng.

Giờ đây, Điền Tế Vân bức tức đạo nhân áo lam nên nóng lòng thủ thắng, không ngần ngại đánh ra ngay.

Y chắc chắn là Du Bội Ngọc không thể hóa giải nổi, nên quyết tâm phát xuất chiêu tuyệt mạng đó.

Du Bội Ngọc kinh hãi nhận ra đây trời muôn vạn Điền Tế Vân ào ào bay xuống, muốn tránh phía nào cũng có Điền Tế Vân ở phía đó, phản áp lực của song chưởng địch chụp xuống đầu chàng cơ hồ làm chàng nghẹt thở.

Bị áp lực đó, chàng không còn đưa tay lên chống đỡ, dù là chống đỡ gượng gạo.

Giả như chàng cố gắng đưa tay lên, thì tay chàng phải gãy lìa.

Trong khi chàng suy nghĩ, thì thiết chưởng của địch đã xuống quá gần đầu chàng.

Chàng nhắm mắt lại chờ chết...

oOo Quần hùng thấy Điền Tế Văn sử dụng tuyệt học, đều tặc lưỡi vừa tán thưởng vừa kinh hãi.

Bọn Lâm Tảo Các, Đồ Phi và Hướng Đại Hồ Tử khoái trá hơn ai hết.

Họ cầm chắc đạo nhân áo lam phải bẻ mặt với họ.

Họ cùng kêu lên thích thú :

- Kinh Long xuất hiện, chết chẳng oán than!

Chết rồi, còn oán than ai?

Họ nói thế, để tiên đoán là Du Bội Ngọc phải chết, chẳng có cách gì thoát chết được.

Du Phóng Hạc cũng kêu lên :

- Lợi hại thật!

Ai ai cũng cầm chắc Du Bội Ngọc phải táng mạng dưới tay Điền Tế Văn.

Họ hồi hộp chờ đợi.

Bỗng một tiếng rút vang lên, thê thảm.

Họ cùng nhìn Du Bội Ngọc, chàng còn đứng nguyên tại đó, chẳng sao cả.

Nhưng Điền Tế Văn, mọi người thấy đã đáp xuống rồi, lại tung bỗng lên không.

Thế là nghĩa gì? Y bỏ giờ chiêu công?...

Không, cái thể tung bỗng của y chẳng đúng thân pháp nào cả. Y bay như một vật gì bị quăng, bị ném, bay như một vật vô tri giác, một con người bất lực.

Quần hùng kinh hãi, xám mặt chẳng hiểu sự gì đã xảy ra.

Du Bội Ngọc còn đứng nguyên đó, chẳng tỏ lộ vẻ gì là chàng có xuất thủ, mà cũng chẳng ai thấy có người thứ ba nào xuất thủ cứu mạng Du Bội Ngọc.

Nhân lực của họ phải phi thường chứ, thế mà sự việc xảy ra trước mắt chẳng ai trông thấy chi cả.

Thế thì tại sao Điền Tế Văn bị bắn tung lên không?

Trong khi đó, Điền Tế Văn rơi xuống tàng cây, vướng phải cành lá, cành lá kêu xào xào, rồi một tiếng bình vang lên, y rơi luôn xuống.

Y mở to đôi mắt nhìn đạo nhân áo lam, lăm lăm :

- Tiền bối...tiền bối...

Y không nói được nữa, máu đã tràn lên vết hầu y, khẹt khẹt mấy tiếng, ói ra mấy búng máu hồng, rồi ngất lịm.

Quần hùng bất giác nhìn về đạo nhân áo lam.

Bọn Lâm Tảo Các, Đồ Phi, Hướng Đại Hồ Tử nhìn xoi mói hơn ai hết.

Đạo nhân áo lam nhảy chơi chơi, hét lớn :

- Các người nhìn gì? Thế các người cho là lão phu xuất thủ tiếp trợ gã họ Du à?

Hừ! Một kẻ vô dụng, bình sanh lão phu có ám toán ai chẳng? Huống chi gã họ Điền là một tên tầm thường, có đáng cho lão phu hành động hèn hạ chẳng? Vô dụng, hồ đồ!

Hai bàn tay lão còn nằm trong cánh tay áo rộng, như vậy làm sao dám cho là lão xuất thủ.

Chừng như chưa hả giận, lão lại hét :

- Vô dụng! Đến mở to mắt mà trừng trừng, cũng chẳng thấy được gì, lại dám có ý nghi ngờ hồ đồ, vô dụng, hèn!

Lão mắng xong, rũ ống tay áo, bước mạnh vào nhà.

Mọi người đều đỏ mặt, nhưng tất cả đều cúi đầu, chẳng dám tỏ lộ phản uất.

Trong lúc đó, Du Bội Ngọc vọt đi chớp mắt đã khuất dạng.

Không ai nghĩ đến việc ngăn chặn chàng.

Lâm Tẩu Các nhìn Du Phóng Hạc nhắc :

- Minh Chủ...

Du Phóng Hạc cười nhạt :

- Cho hân đi, bắt quá đến giờ Tý đêm nay...

Lâm Tẩu Các bước tới, đỡ Điền Tế Vân lên.

Y đã tỉnh lại rồi, nhếch mép cười nhẹ, lẩm bẩm :

- Dù người thoát được đêm nay, người cũng không thoát được bàn tay của Điền Thất gia! Hừ, người sẽ biết tu vi của bọn họ Điền! Thần Long Truy Hồn! Thượng Thiên Nhập Địa!.... Ha ha! Thượng Thiên Nhập Địa!....

oOo Ra khỏi đạo quán rồi, Du Bội Ngọc còn run sợ, con tim vẫn đập liên hồi.

Chàng cứ tự hỏi mãi, ai đã xuất thủ cứu chàng?

Lúc đó, chàng nghe một đạo kinh phong như đường tơ vút ngang bên trên đầu chàng, đạo kinh phong đó chạm vào ngực Điền Tế Vân.

Nhưng đạo kinh phong đó chẳng phải do đạo nhân áo lam phóng ra rồi, bởi lão ở trước mắt chàng, còn đạo kinh phong thì từ phía sau phóng tới.

Du Bội Ngọc vô cùng hoang mang, chẳng rõ ai đã cứu chàng. Bình sinh chàng chưa gặp nhân vật nào phóng ra một đạo kinh khí mãnh liệt như cuồng phong, do đó chàng không tưởng tượng nổi là ai, bởi những người chàng quen biết, chẳng một ai có công lực tu vi ngang mức độ đó.

Thế thì người cứu chàng là ai?

Tại sao lại cứu chàng, nếu không phải là chỗ quen biết với chàng?

Lúc đó, chàng có quay mặt lại nhìn, song chẳng thấy chi cả, bắt quá một vài cành cây dao động nhẹ vậy thôi, chứ tuyệt nhiên chẳng có một bóng người, dù mãi tận nơi xa.

Như vậy, người đó có khí công cao tuyệt. Mà thần công cũng phi thường.

Trên thế gian này, làm gì có bậc tài giỏi như thế.

Du Bội Ngọc thở dài.

Bỗng có tiếng động nơi tàng cây gần đó. Rồi một bóng người xuất hiện, ngăn chặn lối đi của chàng.

Người đó, không ai khác hơn đạo nhân áo lam.

Lão bật cười cuồng dại, cười một lúc, quát hỏi chàng :

- Người đã đánh trọng thương con nuôi của Điền Thất gia, rồi bây giờ định chạy trốn phải không?

Du Bội Ngọc trông thấy lão, bất giác sợ hãi, lùi lại một bước.

Chàng lấy lại bình tĩnh, nhếch nụ cười khổ :

- Đạo trưởng có con mắt thần, tưởng đã thấy rõ, chẳng phải tại hạ xuất thủ chứ?

Đạo nhân giương tròn đôi mắt :

- Vậy ai xuất thủ?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Chính tại hạ muốn thỉnh giáo đạo trưởng đây!

Đạo nhân nổi giận :

- Ai cứu người, người cũng chẳng biết nữa à?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Đạo trưởng còn không nhìn thấy kịp, tại hạ làm sao thấy nổi?

Đạo nhân càng giận :

- Người dám chê ta à? Những trò ma quái đó ta nhìn làm chi? Những kẻ hành động lén lút, ta xem chúng như ma quỷ, chẳng cần để ý đến!

Lão chụp áo Du Bội Ngọc, vừa giận vừa hỏi :

- Có phải Phượng Tam chăng?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Phượng Tam tiên sinh đâu có những hành động ma quái như vậy?

Đạo nhân gầm lên :

- Nếu không phải Phượng Tam thì là ai? Người đó chỉ dùng một cành cây nhỏ, mà đánh Diên Tế Vân đến hộc máu, thế gian này trừ Phượng Tam và ta ra, không còn ai có được bản lĩnh đó?

Du Bội Ngọc cười khở :

- Tại hạ không tưởng nổi, đạo trưởng!

Đạo nhân áo lam nhìn chàng một lúc lâu, trầm giọng thốt :

- Vô luận thế nào, Diên Tế Vân cũng vì động thủ với người mà thọ thương. Phụ thân hấn sẽ tìm người mà hỏi lại việc này. Trong bảy anh em họ Diên, sáu người già không còn muốn tranh chấp với ai, tuy có Diên Thất thì...

Lão bật cười hắc hắc, rồi tiếp :

- Nếu y muốn sanh sự với người, ta tưởng dù người bay lên trời, chui xuống đất cũng không tránh khỏi y!

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Tại hạ không bay đi đâu, mà cũng chẳng chui nơi nào cả!

Đạo nhân cười lạnh :

- Không bay, không chui? Người tưởng y chẳng tìm được người, người tưởng y chẳng thắng nổi người?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Tại hạ không nghĩ đến việc đấm đánh với y.

Đạo nhân áo lam trừng mắt :

- Không trốn mà cũng không đánh, thế người có biện pháp gì? Người tưởng Diên Thất nghe người giảng lý là?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc :

- Đến lúc đó, tại hạ sẽ có cách giải quyết sự tình.

Đạo nhân áo lam cười lớn :

- Người còn nhỏ tuổi mà ăn nói như bậc lão thành! Nếu người chẳng có biện pháp, thì ta có biện pháp. Người không tự cứu nổi, ta sẽ cứu người.

Du Bội Ngọc lạnh lùng :

- Xin đạo trưởng chỉ giáo.

Đạo Nhân áo lam vụt thốt :

- Lạy ta làm thầy, ta sẽ bảo đảm an toàn, chẳng một ai dám chạm sợi chân lông người.

Du Bội Ngọc giật mình :

- Bái nhận đạo trưởng làm sư phụ?

Đạo nhân cao giọng :

- Người đừng tưởng ta không thể thu nhận đồ đệ. Chẳng qua ta thấy người là con người khá, có thể trở nên người hữu dụng. Hơn nữa, người có tánh kiên định đáng khen, gã họ Điền từng dụ dỗ người, mà người chẳng chịu làm nhục ta.

Làm nhục lão, là chịu thu Điền Tế Vân, để cho Điền Tế Vân thắng cuộc, có thắng y mới tỏ rõ hơn hẳn Thập Vân, và đạo nhân sẽ mất mặt.

Du Bội Ngọc sững sốt :

- Đạo trưởng đã nghe y nói với tại hạ?

Đạo nhân gật đầu :

- Nếu ta không nghe hẳn nói, thì dù người có đập đầu lạy, ta cũng chẳng thu nhận người. Đừng tưởng ta hò hét như vậy lại chẳng có ai thích làm đồ đệ của ta?

Chán vạ người yêu cầu ta đẩy cho người biết!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Đạo trưởng có hảo ý với tại hạ, tại hạ xin ghi ơn trọng, nhưng tại hạ là con người bất tường, trọn đời tại hạ không nghĩ đến việc xin làm đệ tử cho ai cả.

Đạo nhân bưng giận :

- Người không chịu?

Du Bội Ngọc cúi đầu, không đáp.

Đạo nhân cao giọng hơn :

- Người không hối hận?

Du Bội Ngọc im lặng.

Đạo nhân hừ một tiếng :

- Ngu! Ngốc! Điền!....

Lão cần phải phát tiết cái khí uất, nhìn quanh quẩn thấy một cội cây to độ vòng tay, liền vung quyền đánh vào cây đó.

Thân cây gãy tron lằn đổ xuống, bật kêu một tiếng ầm.

Đoạn lão hú vọng một tiếng dài.

Khi Du Bội Ngọc ngẩng đầu lên, lão đã vọt đi, xa ngoài mấy mươi trượng.

Du Bội Ngọc thở dài, bỗng có người thở dài theo chàng, tiếp đó là mấy tiếng tặc lưỡi :

- Rất tiếc! Rất tiếc!....

Một người từ trên tàng cây đáp xuống trước mặt chàng.

Du Bội Ngọc nghe tiếng động, chưa kịp nhìn, đã vội hỏi :

- Ai?

Nhưng hỏi rồi, nhìn ra, thì chính là Bang chủ Cái Bang Hồng Liên Hoa.

oOo Hồng Liên Hoa chớp mắt :

- Cát hạ nhận ra tại hạ chẳng?

Trong phút giây kích động, Du Bội Ngọc cơ hồ tiết lộ tất cả bí mật với Hồng Liên Hoa.

Song chàng nghĩ, đã chắc gì trong cảnh tịch mịch này, chẳng có người nào đó ẩn núp quanh đây?

Chàng trầm trù khí, điềm nhiên vòng tay hỏi lại :

- Hồng Liên Bang chủ có thỉnh danh chấn dội khắp sông hồ, còn ai chẳng biết?

Hồng Liên Hoa lại thở dài một tiếng, bỗng cười nhẹ :

- Cát hạ có biết đạo nhân toan thu cát hạ làm đồ đệ là ai chẳng?

Du Bội Ngọc cau mày :

- Ai?

Hồng Liên Hoa đáp :

- Cát hạ còn nhỏ tuổi quá, chỉ sợ chưa từng nghe ai nói đến Nộ Chân Nhân...

Du Bội Ngọc thoáng giật mình :

- Nộ Chân Nhân? Lão đạo ấy là Nộ Chân Nhân trên Hoa Sơn?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Phải! Ngoài Nộ Chân Nhân ra, còn ai có công lực phi thường như thế. Còn ai có tánh nóng nảy như thế?

Du Bội Ngọc thở ra :

- Thảo nào mà thiên hạ chẳng liệt lão đạo vào hàng Thập Đại Cao Thủ trong võ lâm ngày nay. Mãi đến bây giờ tại hạ mới được biết...

Chàng nhìn Hồng Liên Hoa, muốn nói gì đó, lại thôi.

Hồng Liên Hoa mỉm cười tiếp :

- Bây giờ thì cát hạ mới biết. Như chúng ta mà cũng xưng là cao thủ thì nghĩ có hổ thẹn trước hạng người như lão ấy chẳng?

Y nói lên câu đó, chắc chắn là Du Bội Ngọc không thể hỏi đáp cho nên tiếp luôn :

- Lão ấy luyện được khí công rất cao, có thể bảo là tay đệ nhất khí công trong thiên hạ ngày nay. Tánh tình lại cô tịch, bình sanh chẳng hề xem trọng một người nào.

Giờ đây, lão muốn thu nhận cát hạ làm đồ đệ, cát hạ lại chẳng bằng lòng, thì thực là một điều đáng tiếc cho cát hạ đó.

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc, rồi cười nhạt :

- Bang chủ theo tại hạ đến đây, chỉ để nói lên việc đó thôi à?

Hồng Liên Hoa từ từ thốt :

- Tại hạ còn muốn hỏi một chuyện.

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Bang chủ hỏi đi!

Hồng Liên Hoa vụt quắc mắt sáng rực lên, nhìn trừng trừng Du Bội Ngọc, trầm giọng hỏi :

- Vì lý do gì, Lâm Diêu Bình cô nương có ý định giết cát hạ?

Du Bội Ngọc cười thâm :

- Nàng không nói chi với Bang chủ?

Hồng Liên Hoa lắc đầu :

- Tại hạ không có hỏi nàng.

Du Bội Ngọc lạnh lùng :

- Không hỏi nàng, sao Bang chủ hỏi tại hạ?

Hồng Liên Hoa cao giọng :

- Chỉ vì có những sự việc, nữ nhân không thể nói ra được. Là nam nhân, vô luận việc gì, đã có gan làm, tất phải có gan nhận, có gan nói ra việc mình đã làm. Cát hạ có nghĩ như vậy chăng?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Điều đó còn tùy người, tùy trường hợp, Bang chủ ạ! Chẳng phải mỗi người đều có một khăng khải như Bang chủ đâu! Biết làm sao khi một người gặp phải khó khăn?

Hồng Liên Hoa vẫn trừng mắt nhìn chàng. Sau cùng, y trầm giọng hỏi :

- Cát hạ gặp khó khăn thế nào?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Cái khó khăn của tại hạ không thể tả nên lời!

Hồng Liên Hoa lại trừng mắt nhìn chàng một lúc nữa, đoạn ngẩng mặt lên không, thở ra mấy lượt :

- Hạt châu dù sáng, rơi xuống bùn cũng phải tối tăm! Rất tiếc! Rất tiếc!

Du Bội Ngọc vụt thốt :

- Thực ra thì nên tiếc cho Bang chủ mới đúng!

Hồng Liên Hoa cau mày :

- Tại hạ có gì đáng tiếc?

Du Bội Ngọc nghiêm giọng :

- Bang chủ có cái danh hiệp nghĩa, chấn dội giang hồ. Hôm nay, lại hiệp đoàn cùng bọn ngụy quân tử, lấy cái thể đồng bực thế ít, lấy thế mạnh hiếp thế yếu, khi phụ một thiếu nữ cô khổ linh đình!.... Tại sao?

Hồng Liên Hoa biến sắc :

- Cô khổ linh đình? Cát hạ cho là thế?

Y bật cười cuồng dại, rồi đột nhiên ngưng tiếng cười cất cao giọng :

- Cát hạ có biết tại sao bọn tại hạ tìm đến được nơi đây chăng?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Tại hạ định thỉnh giáo nơi Bang chủ đấy!

Hồng Liên Hoa tiếp :

- Trong mấy năm gần đây, có hơn hai mươi người trên giang hồ thất tung một cách vô cùng thần bí, không ai biết được những người đó họ lạc phương trời nào.

Những người đó, hoặc hào kiệt miền Nam, hoặc anh hùng miền Bắc, họ không liên quan với nhau, song theo cuộc điều tra kín đáo, thì họ có một điểm tương đồng...

Du Bội Ngọc hỏi :

- Tương đồng như thế nào?

Hồng Liên Hoa đáp :

- Trước khi thất tung, họ đều có mặt tại Lý Độ trấn.

Du Bội Ngọc kêu lên :

- Ạ!

Hồng Liên Hoa tiếp :

- Họ xuất hiện tại đây rồi, vĩnh viễn không còn ai gặp lại họ nữa.

Du Bội Ngọc thốt :

- Tại hạ chưa hiểu rõ câu đó...

Hồng Liên Hoa giải thích :

- Thiên hạ thấy họ ngày trước, qua ngày sau thì họ mất dạng.

Du Bội Ngọc mơ màng :

- Điều đó...

Hồng Liên Hoa tiếp :

- Dĩ nhiên, nếu chỉ là trường hợp của một vài người, thì chẳng ai lưu ý cho lắm!

Song hơn hai mươi người đồng cảnh ngộ thì sự kiện phải đáng được suy nghĩ. Gia quyến những nạn nhân đề cử ba người đến Lý Độ trấn điều tra.

Du Bội Ngọc cau mày :

- Ba người đó là ai?

Hồng Liên Hoa đáp :

- Tại hạ nói tên họ, vị tất cát hạ biết được! Cát hạ chỉ nên hiểu là đại diện cho bao nhiêu gia đình, hãn họ phải có võ công cao, trí óc sáng!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Họ nói gì?

Hồng Liên Hoa lắc đầu :

- Ba người đó chẳng nói gì cả.

Du Bội Ngọc trở mắt :

- Tại sao? Cuộc điều tra không kết quả?

Hồng Liên Hoa cười khổ :

- Họ có đi, không có về!

Du Bội Ngọc kinh dị :

- Rồi sau đó?

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Gia đình nạn nhân phải cầu cứu nơi Minh Chủ võ lâm!

Du Bội Ngọc kêu khẽ :

- A!

Hồng Liên Hoa tiếp :

- Lúc đó, Du Minh Chủ đang đau buồn vì con trai duy nhất mới chết, không thể cứu xét ngay. Do đó, Cái Bang mới lãnh trách vụ điều tra. Trách vụ này rất hợp với Cái Bang, bởi bọn ăn mày nơi nào mà chẳng có! Sự có mặt của bọn ăn mày, bất cứ ở địa phương nào, cũng chẳng tạo nghi ngờ cho ai cả.

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Đúng vậy!

Hồng Liên Hoa lại tiếp :

- Cho nên, từ tháng trước, tại Lý Độ trấn bỗng nhiên bọn hành khất từ bốn phương đổ đến khá đông. Chúng gõ từng nhà xin cơm xin tiền, chúng mở cuộc điều tra đại quy mô mà chẳng sợ ai nghi ngờ.

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Do đó, trên thế gian này chẳng ai dám động chạm đến quý bang.

Hồng Liên Hoa cũng cười :

- Sau hơn mười ngày tra phỏng, chúng tổng kết các điều đã nghe và thấy, mới biết được cư dân thị trấn gồm những phần tử an phận thủ thường, riêng tại tòa tiểu lâu, cạnh Lý gia khách sạn, có hai người lai lịch bí mật, chúng liên đồn mọi nỗ lực về mục tiêu đó.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Rồi sau đó?

Hồng Liên Hoa tiếp :

- Chúng rình rập trọn một ngày, chẳng thấy động tĩnh gì trong tòa tiểu lâu đó.

Trong tiểu lâu có một vị...tiểu cô nương. Tiểu cô nương phát hiện ra chúng. Đêm đó, chẳng hiểu tại sao, năm tên đệ tử Cái Bang túc trực canh phòng quanh tiểu lâu, bỗng nhiên phát giác ra những chiếc túi tượng trưng đẳng cấp kết nơi lưng, đều biến mất.

Y dừng lại một chút, rồi trầm giọng tiếp nói :

- Cát hạ cũng hiểu chứ, đối với đệ tử Cái Bang, những chiếc túi đó quan trọng vô cùng, cho nên ai ai cũng giữ gìn như của báu, chẳng ai dám lơ hổng. Vậy mà những chiếc túi đó vẫn mất như thường! Lấy được chiếc túi đó, thì cũng lấy được mạng chúng. Bọn đệ tử Cái Bang mới biết vị tiểu cô nương là một cao nhân, chỉ cảnh cáo chúng đừng chen vào việc người khác, chứ không muốn giết chúng.

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Ngờ đâu, sự tình muốn khéo, thành vụng, phải vậy chẳng?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Đúng vậy!

Y trầm giọng tiếp :

- Mà cũng vì chen vào việc người, nên đệ tử Cái Bang mới bảo toàn tánh mạng!

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Rồi Bang chủ xúc tiến kế hoạch! Bắt đầu từ hôm đó, Bang chủ điều động lực lượng vào Xuyên Trang?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Đáng lý ra bốn bang phải triệu tập toàn thể đệ tử đến Thái Hành Sơn, khai đại hội xử tội phản đồ, song vì việc đó, bốn bang phải dời đại hội đến một ngày nào khác, để kịp thời đến Lý Độ trấn.

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc, lại hỏi :

- Bây giờ, Bang chủ nhận định vị tiểu cô nương đó có liên quan với sự thất tung của hơn hai mươi người?

Hồng Liên Hoa lại gật đầu :

- Phải. Sau khi nghe báo cáo của bọn đệ tử Cái Bang, Du Minh Chủ phát hiệu lệnh triệu tập một số cao thủ võ lâm, kéo đến đây, trước hết mượn cái cớ chơi cờ, để kéo dài thời gian dò xét, sau cùng đoán ra hai người trên tiểu lầu, chính là Phương Tam và con gái của Tỏa Hồn Cung Chủ.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Nhiều khúc chiết quá! Tại hạ cứ tưởng là sự tình rất đơn giản!

Hồng Liên Hoa chớp mắt cao giọng :

- Nếu cát hạ cho là tại hạ nói phải, thì nên ly khai vòng thị phi, bằng chẳng vậy chỉ sợ phải chuốc lấy họa diệt thân!

Du Bội Ngọc suy nghĩ một lúc, đoạn từ từ thốt :

- Chỉ sợ sự tình không đúng như Bang chủ suy luận!

Hồng Liên Hoa trầm giọng :

- Tại hạ chỉ biết nói lên những lời chân thật, còn nghe hay không là tùy cát hạ!

Y nhìn thoáng qua Du Bội Ngọc, chừng như còn muốn nói gì thêm, song lại thôi, rồi bỏ đi.

38. Mượn Dao Giết Người

Du Bội Ngọc hấp tấp xuyên qua khu rừng.

Chàng thấy đám dân cư thị trấn còn ở lại nơi tập họp, thần sắc trầm trọng hơn trước.

Chàng cũng nghe lòng nặng nề suy tư như họ, hơn nữa ngày qua, chàng đã biết được bao nhiêu bí mật giang hồ.

Chàng hoang mang quá độ, tự hỏi sự thật như thế nào sau bao nhiêu diễn tiến lạ lùng gần như vô tưởng!

Ra khỏi khu rừng, chàng theo con đường nhỏ trên một gò đất cao, dựa chân núi.

Qua khỏi gò cao, là đến Lý Độ trấn.

Đến gò cao, chàng chợt nghe tiếng rên.

Giật mình, chàng lắng tai nghe, tiếng rên phát xuất từ phía sau gò.

Du Bội Ngọc cau mày, bước đến nơi, nhận ra người rên là một lão bà, đang co mình trên một tảng đá.

Tuy đang tiết Thu, trời không lạnh lắm, lão bà vẫn mặc áo dày, áo bằng bố, màu xanh, may nhiều lớp.

Bà thấy Du Bội Ngọc, vừa rên vừa gọi :

- Thiếu gia... Thiếu gia cứu nạn già!

Bà bị bạo bệnh?

Tuy có thể bà lâm bệnh bất ngờ, tuy tuổi bà quá cao, Du Bội Ngọc vẫn đề phòng.

Chàng chậm chậm bước tới, niềm hoài nghi càng lúc càng lớn mạnh.

Chàng hỏi :

- Lão thái thái là người trong thị trấn?

Lão bà gật đầu :

- Phải!.... Phải!....

Du Bội Ngọc lại hỏi :

- Mọi người đều ở đằng kia, sao bà lại ở đây một mình?

Lão bà đưa bàn tay gầy guộc sau quanh mắt, đáp :

- Nói ra chỉ sợ thiếu gia cười thôi! Già chỉ có một thân, cơ khổ linh đình, không ai chiếu cố trong cái tuổi gần đất xa trời này. Người ta lại hiềm già dơ dáy, thô lỗ, ai ai cũng tránh xa. Chỉ có Tiểu Hoa ở bên cạnh già...

Bà khóc. Khóc một lúc, bà tiếp :

- Người ta đuổi già ra khỏi thị trấn, lại không cho già mang Tiểu Hoa theo. Hơn nửa ngày rồi, Tiểu Hoa ở trong thị trấn, chắc nó đói, nó khát lắm!

Bà nói xa xăm :

- Tiểu Hoa! Tiểu Hoa! Mẹ sẽ về, đừng lo ngại!

Bà cố gượng ngồi lên, vừa ngồi lên, lại ngã xuống ngay.

Du Bội Ngọc bước tới đỡ bà, cau mày hỏi :

- Tiểu Hoa là con bà? Bà già thế này còn có con, hẳn con bà phải lớn? Tại sao họ không cho bà mang con đi?

Lão bà lại khóc :

- Phải đấy! Nó là con của già! Con của người ta, hay quấy hay rầy, chứ con của già nó ngoan quá! Nó không khóc, không la. Nó không làm hại đến một con ruồi, con muỗi! Đừng nói là động đến một con chuột già bỏ chậm chạp trước mặt nó!

Du Bội Ngọc kinh ngạc :

- Chụp chuột già? Lão thái thái muốn nói đến một con mèo?

Lão bà khóc lớn hơn :

- Phải! Con mèo của già! Trước con mắt của hạng trai trẻ như thiếu gia, nó chỉ là một con mèo, nhưng trước mắt già, nó là cái gì quý giá hơn sinh mạng của già! Nếu không có nó, già làm sao sống nổi với cảnh cô độc, trong chuỗi ngày tàn? Nó là một con mèo cái! Nó là con, là bạn của già!

Bà lết tới một chút :

- Tiểu Hoa ơi! Con ơi! Bạn ơi! Ta sẽ về! Ta về cho người ăn cơm ngon, ăn cá tươi, người đừng khóc nhé! Người khóc là ta khổ lắm đấy! Ta bò la bò lết, cho người ăn đấy!

Du Bội Ngọc thương hại vô cùng.

Chàng cao giọng :

- Bà không đi được, tại hạ sẽ công bà đi!

Lão bà lau lệ :

- Thiếu gia tốt vậy à?

Du Bội Ngọc cười dịu :

- Nếu mẹ tại hạ còn sống, hẳn cũng thích nuôi mèo như bà!

Lão bà nhe răng cười, cười bằng thích, lâu lắm vẫn chưa khép miệng lại được.

Rồi bà thốt :

- Họ nghe già nói là trở lại cho con Tiểu Hoa ăn, họ ngăn cản, không cho già đi chỉ có thiếu gia là đồng tình! Thoạt nhìn thiếu gia, già biết ngay là gặp người tốt!

Bà nằm trên lưng Du Bội Ngọc cứ lải nhải mãi, khen chàng là người tốt, chàng sẽ hưởng nhiều phúc, chàng sẽ có vợ đẹp vợ khôn.

Du Bội Ngọc đỏ mặt.

Cũng may, con đường trở vào thị trấn không dài lắm, đường càng ngắn thì chàng càng đỡ nghe bà lải nhải.

Vào thị trấn rồi, chàng hỏi :

- Bà ở con đường nào trong trấn?

Lão bà đáp :

- Già ở một chỗ dễ tìm lắm!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Mà ở đâu mới được chứ?

Lão bà thốt :

- Tòa tiểu lâu, bên tả đó! Thiếu gia nhìn thấy mà!

Du Bội Ngọc tắt ngay nụ cười.

Bà bảo là ở tòa tiểu lâu duy nhất đó trong Lý Độ trấn! Tòa tiểu lâu của Phượng Tam và Châu Lệ Nhi!

Chàng biết ngay sự tình không hợp rồi!

Nhưng chàng chưa có phản ứng, đôi chân của lão bà như hai gọng sắt kẹp vào.

Dù chàng có thần lực trời sanh, cũng không thể vùng khỏi cái kẹp của bà.

Bà kẹp đôi chân quá mạnh, đến nỗi làm chàng muốn ngạt thở.

Chàng kinh hãi, thét lên :

- Lão thái thái làm gì thế?

Lão bà điềm nhiên :

- Già chỉ muốn thiếu gia đưa già về nhà.

Du Bội Ngọc lẩm nhẩm :

- Chỗ đó... chỗ đó...

Lão bà cười khan một tiếng, như chim đêm khệt trong tàng cây. Du Bội Ngọc rợn gai ốc khắp mình.

Rồi bà lại cười vang, tiếp :

- Thiếu gia chưa biết sao? Nơi đó, là gia cư của già, hai người trong nhà, một là cháu nội của già, một là cháu chắt.

Du Bội Ngọc hớp mấy hơi dài không khí, cố lấy bình tĩnh, từ từ hỏi :

- Nếu bà có thù oán gì với Phượng Tam thì cứ đến gặp ngay lão ấy, tại sao bà bắt tôi công bà đến tận nơi? Đôi chân của bà có một áp lực như vậy, chẳng lẽ bà đi không nổi?

Lão bà lại cười lớn :

- Thiếu gia là người tốt, nhưng cháu chắt của già lại bất hiếu, bất thảo, chúng nó thẹn vì già, chúng nó thấy già đến chắt chắt là tống già ra khỏi cửa ngay!

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Bây giờ, bà muốn tại hạ phải làm sao?

Lão bà tiếp :

- Già chỉ nhờ thiếu gia công già lên lầu, cho chúng hay là già lâm bệnh nguy cấp, có thể chết gấp, thiếu gia thấy thế, thương tình đưa già về cho chúng chạy chữa!

Du Bội Ngọc lại hỏi :

- Rồi sau đó?

Lão bà bật cười khanh khách :

- Thiếu gia khỏi cần biết những gì xảy ra sau đó, khỏi cần!

Du Bội Ngọc nghĩ thầm :

- Phải! Nhưng sau đó, bà có buông tha ta chăng?

Chàng nghe lưng lạnh, vì mồ hôi đổ quá nhiều.

Lão bà thốt :

- Thiếu gia đừng nghĩ ngợi gì cả, có nghĩ cũng vô ích bởi tuy cao tuổi, già vẫn còn đủ sức bẻ gãy cổ thiếu gia như thường, bẻ như bẻ một cọng cỏ vậy!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tại hạ không phục bà về việc gì cả, mà chỉ phục câu chuyện con mèo Tiểu Hoa thôi! Bà bịa chuyện hay quá, chẳng ai nghi ngờ nổi!

oOo Cửa dưới lầu chỉ khép hờ.

Trên lầu, Quách Phiến Tiên ngồi thờ người trên sàn. Chung Tịnh nằm gối đầu lên đùi y, chùng như ngủ.

Ngân Hoa Nương thu hình trong một góc, gương mặt tái nhợt, đôi mắt mở to, nhìn về phía chiếc giường, đôi mắt đó lơ đãng, mất hẳn tinh thần.

Châu Lệ Nhi kèm bên cạnh nàng, niềm hân hoan hiện rõ trong thần sắc của nó.

Du Bội Ngọc đã lên thang.

Chàng bừa bước vừa cao giọng hỏi :

- Lão bà này thọ bệnh dọc đường, tại hạ phải đưa bà về đây. Tại hạ không thể để bà chết bờ chết bụi, các vị nghĩ tại hạ làm thế có hợp lẽ phải chăng?

Quách Phiến Tiên cau mày.

Chung Tịnh vẫn còn say ngủ. Ngân Hoa Nương như mất hồn, chẳng nghĩ gì đến thực tại.

Phượng Tam tiên sinh chưa mở mắt.

Chỉ có Châu Lệ Nhi cười nhẹ :

- Lão bà đó đau chứng gì? Để tôi...

Bỗng, nó mở to mắt nhìn bà, vẻ kinh hãi hiện ra nơi gương mặt. Nó như người vừa gặp quỷ, khiếp đảm đến lặng cứng thân mình.

Lão bà nép mặt vào lưng Du Bội Ngọc, rên hừ hừ :

- Cô nương thương hại già, cứu già đi! Cho già một chút thuốc gì, giúp già sống thêm mấy ngày!

Châu Lệ Nhi kêu lên :

- Hồ Lão Lão!.... Hồ Lão Lão!.... Bà là Hồ Lão Lão?...

Quách Phiến Tiên giật bắn mình, mặt không còn hạt máu. Nếu có thể, y vọt nhanh ra cửa liền.

Du Bội Ngọc nghe lòng bàn tay ướt đầm.

Chàng từng nghe gia gia chàng bảo trong thiên hạ ngày nay, Hồ Lão Lão là một nữ nhân hung ác tàn độc nhất! Bà có thuật khinh công cao vô tưởng. Năm xưa, ba vị trong số Thập Đại Cao Thủ võ lâm từng vây đánh bà tại Vô Trường Cốc trên Âm Bình Sơn, đôi bên cầm cự nhau suốt bảy ngày đêm, cuối cùng bà vẫn thoát đi được!

Hồ Lão Lão thở dài :

- Ta biết thế nào tiểu liễu đầu cũng nhận ra ta! Thật ta phí công quá!

Bà đưa tay vẫy vẫy Châu Lệ Nhi :

- Tại sao ngươi biết ta? Nói đi, rồi ta cho quà!

Châu Lệ Nhi đã bước đến cạnh Phượng Tam, nắm chặt tay lão, rung rung giọng gọi :

- Tam thúc xem kìa, Hồ Lão Lão còn sống mà! Bà ấy đâu có chết như thiên hạ đồn? Bà đã đến rồi đó!

Phượng Tam tiên sinh không mở mắt, từ từ thốt :

- Bà đó không phải là Hồ Lão Lão!

Châu Lệ Nhi quả quyết :

- Tôi nhận ra bà!... Tôi nhận ra, Tam thúc ạ! Bà vẫn mặc chiếc áo dày bằng bố màu xanh, trên đầu có cài một cây trâm bằng ô mộc, đôi giày nơi chân bà vẫn là đôi giày ngày nào!

Phượng Tam tiên sinh lạnh lùng :

- Bà ấy không phải là Hồ Lão Lão. Hồ Lão Lão đã chết rồi!

Châu Lệ Nhi vẫn cãi :

- Nhưng...bà ấy sống lại!

Phượng Tam tiên sinh cao giọng :

- Trúng phải Hóa Cốt Đơn của ta, đừng nói là có thể sống lại, Hồ Lão Lão muốn thành quỷ cũng chẳng còn hồn mà thành!

Lão bà bà cười cuồng dại :

- Thế à?

Tiếng kết kệt của thân trúc cọ nhau, hai thỏi sắt mài vào nhau, tiếng chim đêm kêu sương, những tiếng đó dễ gây rờn rợn nơi người nghe, tiếng cười của lão bà càng gây cái rợn người hơn.

Âm thanh đó, Du Bội Ngọc mới nghe lần đầu trong đời chàng.

Rồi bà tiếp :

- Thảo nào mà già chẳng tìm đâu ra người chị em của già! Thì ra người chị em của già đã bị con quỷ bệnh sát hại chết, tốt quá! Chết đẹp quá! Người chị em của già sống đủ lắm rồi, có chết cũng vừa! Đáng chết lắm! Song người chết đi, làm cho già bơ vơ, cô độc linh đình, khổ sở, già làm sao sống nốt chuỗi ngày tàn? Làm sao?...

Tiếng cười đổi thành tiếng khóc. Bà khóc lại càng khó nghe hơn! Bà khóc mà người nghe đều dựng tóc gáy, đều rợn da gà.

Du Bội Ngọc cơ hồ không đứng vững.

Phượng Tam mở mắt ra.

Ánh mắt của lão chớp lên, sáng hơn đèn lóa. Lão nhìn lão bà trừng trừng, cao giọng hỏi :

- Bà là thơ thơ của Hồ Lão Lão?

Lão bà đáp :

- Già và Hồ Lão Lão, hai mà một, một mà hai. Một này là Hồ Lão Lão, thì một kia cũng là Hồ Lão Lão. Không thể phân ra làm hai, dù là hai người!

Quách Phiến Tiên thầm nghĩ :

- Thảo nào mà Hồ Lão Lão chẳng có hành tung thần bí? Người ta thoát thấy bà ở phương Nam, rồi đột nhiên bà xuất hiện ở phương Bắc. Có ai ngờ đâu, hai chị em cùng là Hồ Lão Lão cả. Họ cùng phân nhau ra, xuất hiện nhiều nơi, tạo nên hành tung thần bí cho cái tên Hồ Lão Lão!

Hồ Lão Lão khóc một lúc, rồi kêu lên :

- Người là một con quỷ! Con quỷ bệnh! Người đã giết em ta, người còn toan giết cả ta! Người cứ giết luôn ta đi!

Phượng Tam điềm nhiên :

- Thế là bà đến đây để lão phu giết luôn bà? Được lắm, bà muốn chết cứ bước lại gần đây!

Hồ Lão Lão hét lớn :

- Các người ơi! Các người có thấy ai tàn độc như lão bệnh quỷ đó chẳng? Đã giết em còn muốn giết luôn chị, người không còn một điểm nhân tâm nào!

Phượng Tam lạnh lùng :

- Nếu bà chưa muốn chết, cứ xuống lầu!

Hồ Lão Lão lại gào lên :

- Xuống thì xuống chứ, không giết được người, ở lại đây càng thêm tức, ta ở lại làm gì?

Nghe bà ta nói thế, Du Bội Ngọc toan quay mình, chưa quay mình mà chàng đã thức ngộ ngay là xuống lầu lần này chàng sẽ bị người chế ngự hoàn toàn và vĩnh viễn, mãi đến chết mới thoát khỏi.

Ngờ đâu, Hồ Lão Lão trườn bụng lên, dài theo lưng chàng. Bà trườn đến đâu, lôi hai đùi theo đến đó, bà trườn mãi, làm Du Bội Ngọc ngã chúi ra phía trước.

Đồng thời gian, chàng cảm thấy hai đạo kinh lực chuyển sang hai tay chàng.

Ngã chúi tới, chàng phải vươn tay ra, tìm chỗ chỗi mình lại, kinh đạo lại chuyển sang đẩy hai tay chàng chồm xa hơn, và chàng chụp xuống chiếc giường của Phượng Tam.

Đúng là cái thế mượn đao giết người, nếu chàng chụp trúng Phượng Tam, là Hồ Lão Lão toại nguyện, bằng như Phượng Tam phản ứng kịp, thì chính chàng phải thọ thương nếu không mất mạng.

Còn bà, thì chẳng việc gì.

Nếu chàng chụp hụt, nếu Phượng Tam khó tránh khỏi cái chụp đó, và nếu lão ấy muốn được an toàn, tất phải phản ứng.

Nói một cách khác, nếu lão không muốn chết, tất lão phải giết Du Bội Ngọc qua phản ứng của lão.

Phượng Tam chết, bà sẽ hạ nốt Du Bội Ngọc, dễ dàng.

Rốt cuộc rồi, Du Bội Ngọc thế nào cũng phải chết.

oOo Châu Lệ Nhi kêu lên khủng khiếp.

Phượng Tam tiên sinh đưa hai bàn tay gầy guộc lên, đón lấy hai tay Du Bội Ngọc.

Từ tay lão hai đạo kinh lực bắn đi, chạm vào lòng bàn tay chàng đẩy trở lại.

Chẳng những chàng rút tay về, mà chàng nghe đạo kinh lực đó theo cánh tay chàng chạy thẳng lên huyết Kiên Tinh đẩy bật đạo lực của Hồ Lão Lão chuyển qua chàng ra ngoài.

Bàn tay của Hồ Lão Lão còn đặt nơi huyết đạo, kinh lực của bà ta thoát khỏi mình Du Bội Ngọc, lại trở về tay bà, kinh đạo của Phượng Tam nóng quá, Du Bội Ngọc vô tình làm trung gian cho sự giao chuyển đó, nghe như có lửa đốt trong cánh tay.

Chàng chưa kịp nói gì, Hồ Lão Lão đã kêu lên :

- Phượng Tam! Phượng lão tiền bối! Xin tha cho tôi! Tôi phục rồi!

Bà ta không còn dám xưng tiếng già nữa.

Phượng Tam tiên sinh từ từ thốt :

- Lão phu không có ý muốn thu hút chân khí của ai, song ngươi đã muốn giết lão phu...

Phượng Tam cũng không còn gọi tiếng bà nữa đối với Hồ Lão Lão.

Hồ Lão Lão hấp tấp van cầu :

- Tha cho tôi, tiền bối! Tôi không dám xúc phạm lần thứ hai nữa đâu! Xin tiền bối rộng lượng, tha cho tôi lần này...

Du Bội Ngọc vừa kinh dị, vừa buồn cười.

Quách Phiến Tiên sưng sờ, hết nhìn người này, lại nhìn người kia.

Bỗng, Hồ Lão Lão há miệng cắn vào cánh tay mình, rồi kẹp hai đùi vào người Du Bội Ngọc, lấy đà vọt lên. Bình!....

Thân hình bà chạm phải nóc lầu, dội trở xuống, bà vội quỳ tại chỗ, miệng cầu khẩn liên miên :

- Tôi đã biết tội rồi, Phượng lão tiền bối! Xin tiền bối tha cho tôi lần này!

Phượng Tam điềm nhiên :

- Ngươi tự mình thoát được sức hấp dẫn của ta, như vậy là khá đấy! Thôi, cứ đi đi!

Rồi lão quay sang Du Bội Ngọc, mỉm cười :

- Chỉ có cát hạ là có lợi!

Hồ Lão Lão thoát đi rồi, Du Bội Ngọc nghe chân khí chuyển mạnh khắp người chàng, chuyển mãi không ngừng, như đang làm cuộc tuần hoàn liên tục khắp châu thân chàng.

Chàng kinh hãi, chẳng biết tại sao lại có hiện tượng quái lạ như thế. Châu Lệ Nhi mỉm cười hỏi :

- Tam thúc tôi đã hút chân khí của bà ấy, lưu lại một phần trong mình cát hạ, bỗng dưng mà được tiếp tế chân khí như vậy, là điều đáng mừng, cát hạ không nhận ra sự tình như vậy đó sao?

Hồ Lão Lão còn đó, Du Bội Ngọc nhìn bà, chẳng rõ chàng mừng hay chàng nghĩ gì, cứ thờ người ra, chẳng biểu lộ một vẻ gì cả.

Hồ Lão Lão cứ ngồi rũ một chỗ, lâu lắm mới đứng lên, bước chập choạng xuống lầu. Tuy bà cúi gằm đầu, song đôi mắt ngời hung quang, len lén nhìn thoáng về Phượng Tam.

Phượng Tam vụt gọi :

- Ngươi khoan đi!

Hồ Lão Lão giật mình đứng lại :

- Phượng lão tiền bối còn phân phó điều chi?

Phượng Tam từ từ thốt :

- Lão phu không hề giao du với người trên giang hồ, do đó chẳng hề có ân oán tình cừu với bất kỳ ai. Nếu bây giờ, ngươi đi ngang như vậy, hẳn ngươi sẽ cho rằng lão phu vô duyên vô cớ sát hại Hồ Lão Lão.

Hồ Lão Lão cúi đầu :

- Tôi đâu dám nghĩ là tiền bối đã giết em gái tôi!

Phượng Tam tiếp :

- Lão phu không giao du với khách giang hồ. Lão phu không gây ân oán tình cừu với bất kỳ ai, nếu có một người nào đó bị lão phu giết, hẳn phải có nguyên nhân.

Người hãy nán lại đây một chút, nghe lão phu nói đến cái lý do lão phu giết Hồ Lão Lão em người.

Hồ Lão Lão gật đầu :

- Nếu tiền bối muốn cho tôi nghe, tự nhiên tôi phải vâng lời ở lại!

Bà ta làm như bị bức ở lại mà nghe, chứ thực ra, bà nóng nghe vô cùng.

Du Bội Ngọc biết là Phượng Tam sẽ nhắc đến một đoạn cổ sự, mà về cổ sự thì chàng rất thích nghe, nên chàng cũng nóng nảy như Hồ Lão Lão.

Phượng Tam chưa kịp nói gì, Châu Lệ Nhi đã cất tiếng :

- Tam thúc cứ nghỉ mệt đi, để tôi thuật thay cho!

Phượng Tam thở dài :

- Người còn nhớ rõ sự việc ngày đó sao?

Châu Lệ Nhi cắn mạnh môi, gần từng tiếng :

- Tuy tôi còn nhỏ lúc việc xảy ra, song tôi vẫn nhớ rõ như thường, bởi sự việc đó có cái tầm quan trọng đặc biệt, ghi sâu một ấn tượng nơi tâm não tôi, có thể bảo là từ đó đến nay, cứ mỗi lần nhắm mắt lại là tôi thấy sự việc diễn ra như ngày nào... Tôi chẳng quên một gương mặt của những người có liên quan đến sự việc ngày đó...

Nàng nhẹ giọng. Giọng nàng lại chậm, nhưng mỗi lời nói ra đều ẩn chứa một niềm căm hờn, đến lúc nàng thốt tiếng cuối cùng thì gương mặt nàng ngời vẻ oán độc.

Hồ Lão Lão chị hết sức sợ hãi, nhưng phải giả vờ vô sự, điểm một nụ cười :

- Nếu vậy, cô nương cứ thay lão tiền bối!

Châu Lệ Nhi trừng mắt nhìn bà, trước khi thuật, trầm giọng hỏi :

- Bà có biết tôi là ai chẳng?

Hồ Lão Lão chị mỉm cười :

- Trong thiên hạ, chỉ có mẫu người mẹ như Châu Cung Chủ mới sanh ra mẫu người con như cô nương, cô nương còn hỏi tôi là thừa vậy!

Châu Lệ Nhi hừ nhẹ một tiếng, rồi từ từ thốt :

- Thời gian, lúc đó về đêm, đêm xuống khuya lắm rồi! Mẹ tôi chưa ngủ. Bà ngồi bên chiếc đèn may áo cho tôi. Chiếc áo đó màu hồng, bà chuẩn bị may từ năm trước, mãi đến đêm đó, bà mới bắt tay vào việc. Bà định thêu một con kỳ lân nơi ngực áo. Bà cho tôi biết là bà hy vọng con kỳ lân đó sẽ tạo may mắn cho bà có một đứa con trai, cho tôi một đứa em trai!

Đôi mắt nó ngời lên niềm xúc động, đủ biết nó tha thiết vô cùng đến những kỷ niệm xưa...

Nó tiếp :

- Là trẻ thơ, có đứa nào lại không thích mặc áo mới? Tôi không ngủ cứ chờ bà may xong áo, thêu xong hình là mặc liền.

Hồ Lão Lão chớp chớp mắt, mỉm cười :

- Tỏa Hồn Cung Chủ tự tay may áo cho con, kể ra cũng là một sự kiện hy hữu!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Chẳng những mẹ ta may, mà bà còn giặt giũ, còn nấu nướng, bà làm hết mọi gia vụ, có lẽ không ai tin!

Hồ Lão Lão mỉm cười :

- Tôi tin chứ! Tin lắm, cô nương ạ!

Châu Lệ Nhi lại tiếp :

- Trong thị trấn, nhà nào cũng tắt đèn, mọi người đều ngủ say. Không gian trầm tịch như cảnh chết... như cảnh hiện tại...

Hiện tại, là giữa ngày, dương quang chiếu sáng khắp nơi, nhưng thị trấn chìm lặng trong cảnh chết.

Cảnh trầm lặng giữa đêm trường, bất giác chỉ lạnh vì không khí, cái trầm lặng giữa trưa, mỗi gieo lạnh vì cái ý, cái lạnh đó để thấm thía nơi lòng người.

Bọn Du Bội Ngọc rộn mình, cảm thấy một cái gì hãi hùng đang đe dọa đâu đây!

Một sự trầm lặng đầy bất thường.

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Mẹ tôi chừng như có linh cảm một sự bất tường sắp xảy ra, lòng bà hồi hộp, bà thêu lộn mấy đường kim, nhận ra mình thêu lộn, bà càng lo sợ. Bên ngoài lúc đó, một con dạ điếu ré lên, đập cánh bay ngang nóc nhà...

Nó thuật đến đó, trầm gương mặt xuống, không cười nữa. Vẻ khấn trương hiện rõ trong ánh mắt, dù sự việc đã cách mấy năm dài.

Nó tiếp :

- Chim ré lên, tôi hoảng sợ, nhào vào lòng mẹ. Bà đến một kẻ hở bên vách nhà, nhìn ra ngoài.

Hồ Lão Lão thốt :

- Chim đêm bị động, là có khách dạ hành xuất hiện. Lệnh đường quả là tay lão luyện giang hồ! Nếu bà còn ngồi thêu, chắc chắn là bị ám toán!

Châu Lệ Nhi lạnh lùng tiếp :

- Bên ngoài, người làm kinh động chim đêm là Hồ Lão Lão!

Hồ Lão Lão giật mình :

- Là...là...em gái tôi?

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Mẹ tôi rút một mũi kim phóng qua khe cửa. Mũi kim bay đi, vô ảnh hưởng. Bà liền mang tôi đến phòng Đông Phương Mỹ Ngọc...

Nó muốn nói là gia gia của nó lắm, song nó ngập ngừng rồi nói tên ra.

Nó tiếp :

- Bà đánh thức Mỹ Ngọc dậy, trao tôi cho người, gương mặt bà biến sắc trắng nhợt, trái lại Mỹ Ngọc lại hân hoan cực độ...

Du Bội Ngọc thở dài, thâm nghĩ :

- Khắc bạc, vô tình đến thế là cùng. Thảo nào mà Châu Lệ Nhi chẳng muốn nhìn nhận là cha!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Vừa lúc đó, bên ngoài, một tràng cười lớn vang dội giữa đêm trường tịch mịch, tiếp theo là một câu nói đầy ngạo nghễ :

“Cái món Mãn Thiên Hoa Vũ Táng Nan Châm đó, linh diệu lắm, song gặp già thì cảm như vô dụng.” Mọi người không hện mà đồng cùng hướng mắt về Hồ Lão Lão.

Hồ Lão Lão cười khan :

- Lúc đó, cô nương được mấy tuổi?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Bốn tuổi!

Hồ Lão Lão thốt :

- Mới bốn tuổi mà cô nương nhớ chẳng sót một tiếng nào!

Châu Lệ Nhi bĩu môi :

- Có những kẻ, sống đến bảy tám mươi tuổi, càng già càng hồ đồ, có những kẻ năm ba tuổi, lại biết rất nhiều việc. Huống chi...

Nó nhìn thẳng vào mặt Hồ Lão Lão tiếp :

- Già như bà, lúc bà lên bốn tuổi, có kẻ giết mẹ của bà ngay trước mặt bà, bà có thể quên được chăng?

Hồ Lão Lão rùng mình trước cái nhìn sắc lạnh của nàng, vội cười vuốt :

- Em gái tôi thật là hồ đồ, bỗng dưng lại gánh vác việc người! Chẳng lợi gì, lại chuốc lấy cái họa diệt thân!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Mẹ tôi liền lên tiếng :

” Tôi với Hồ Lão Lão, không oán không thù, tại sao lại đến tìm tôi?” Bà vừa dứt câu, tất cả cửa nhà đều bị mở tung ra, hơn mười người xuất hiện, chẳng khác nào những bóng ma âm thầm lặng lẽ.

Hồ Lão Lão thở dài :

- Thế ra họ kéo đến hơn mười người...

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Ngôi nhà không lớn lắm, bao nhiêu người đó đứng chật. Mẹ tôi lại bị bao vây chung quanh, không còn lùi được một bước nào.

Hồ Lão Lão hỏi gấp :

- Những người đó có hình dáng như thế nào?

Châu Lệ Nhi đáp :

- Người đứng đầu, đội mào lông chim, xem có vẻ tiên phong đạo cốt, nhìn qua ai ai cũng sanh lòng tôn kính, nhưng thực ra một con người tàn độc phi thường, có cái tâm tiểu mọn cũng hi hữu...

Hồ Lão Lão cười lớn :

- Thành chủ Bát Dạ Thành Đông Phương Đại Minh!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Một người khác, râu ngắn đầy mặt, vóc dáng khôi ngô, da mặt đen như trôn chảo, cầm món vũ khí giống như cái tháp.

Hồ Lão Lão trố mắt :

- Lý Thiên Vương cũng có mặt?

Châu Lệ Nhi lạnh lùng tiếp :

- Một người khác, râu tóc bạc trắng, răng ngời như ánh châu ngọc, miệng luôn luôn cười. Bà có vẻ hiền từ như Phật sống, nhưng có ai ngờ lại là một mụ già ác độc hơn rắn rết?

Nó nhìn trừng trừng Hồ Lão Lão, cái nhìn đó đủ nói lên con người nó vừa tởm.

Hồ Lão Lão cười vang :

- Mắng hay lắm! Nếu tôi gặp mụ ấy tôi cũng mắng cho khoái miệng!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Mẹ tôi nhận ra họ, bắt giắc kinh hãi, biến sắc mặt. Nhưng sau đó một thoáng, bà lấy ngay bình tĩnh, hỏi họ đến tìm bà để làm gì.

Hồ Lão Lão gật gù :

- Dù họ là những tay tàn độc, Châu Cung Chủ lại sợ họ sao?

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Đông Phương Đại Minh lớn tiếng mắng mẹ tôi, nói là mẹ tôi dụ hoặc con trai lão, lão nói những tiếng mà con người không thể để vào tai được. Mẹ tôi giận lắm, song nghĩ lại dù sao thì lão ấy cũng là cha chồng, cho nên không dám nặng lời tranh biện, toan giải thích cho lão nghe, mẹ tôi đành ninh là lão lầm lạc...

Hồ Lão Lão lắc đầu :

- Đông Phương Đại Minh là con người cố chấp, chắc gì lệnh đường giải thích mà lão ấy chịu nghe?

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Lão chẳng để cho mẹ tôi nói tiếng nào. Mẹ tôi hy vọng Đông Phương Mỹ Ngọc trần tình thay cho bà, ngờ đâu Mỹ Ngọc nhảy vọt về phía hậu Đông Phương Đại Minh, rồi đưa tay chỉ vào mặt mẹ tôi mà mắng, y mắng đến độ phụ thân y nghe mà còn nhả mắt...

Hồ Lão Lão thở dài :

- Nam nhân là thế! Phần đông đều táng tận lương tâm!

Chung Tĩnh lúc đó đã tỉnh lại, nghe sự tình, bắt giắc động lòng khóc lớn.

Châu Lệ Nhi cũng ướm mắt, tiếp :

- Bao nhiêu năm dồn tâm huyết kính yêu một người, bỗng nhiên thấy người đó dè hèn quá, má tôi chưa xót vô cùng, nhiệt tình vụt lạnh, bà không buồn thốt lên một tiếng nào. Bà chỉ hỏi Đại Minh và Mỹ Ngọc có chấp nhận nuôi dưỡng tôi thành người chăng?

Nói đến đó, bật khóc thành tiếng.

Ngân Hoa Nương cũng khóc. Du Bội Ngọc tan nát lòng. Quách Phiến Tiên thở dài.

Lâu lắm, Châu Lệ Nhi mới tiếp :

- Mỹ Ngọc đáp ứng, bởi tôi là giọt máu của y. Mẹ tôi nhìn y, như tỏ cái ý muốn chết trước mắt y, cho y hài lòng. Bà nhìn một lúc, rồi cử đao lên, định tự tử...

Mọi người kêu lên một tiếng, chừng như thương tiếc.

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Bất ngờ, Hồ Lão Lão vọt đến đoạt thanh đao, không cho mẹ tôi tự tử.

Hồ Lão Lão mỉm cười :

- Tuy em gái tôi hồ đồ, song xem ra có lương tâm hơn cả bọn đó!

Châu Lệ Nhi cười khổ :

- Ủ!

39. Dĩ Vãng Đau Buồn

Châu Lệ Nhi thuật tiếp :

- Mẹ tôi không tự tử được, lại không thể để cho những người đó bắt mang đi, mà chống cự thì chắc gì thủ thắng, bởi họ đông người, và lại trong gian nhà quá chật hẹp, nên thừa lúc Hồ Lão Lão vọt đến bỏ trống vị trí, bà bế tôi phi thân qua cửa sổ thoát đi. Dĩ nhiên những người đó phải đuổi theo. Nhờ bà có thuật khinh công khá cao, nên vừa thoát ra ngoài, là tạo nên một khoảng cách độ ba mươi trượng...

Nó thở dài, một lúc sau lại tiếp :

- Phần vương bận tôi, phần bỏ phế luyện tập mấy năm sau này, chuyên tâm làm bốn phận vợ, rồi làm mẹ, nên công phu kém giảm, chỉ chạy nhanh được lúc đầu, rồi dần dần chân chậm lại...

Du Bội Ngọc thở ra :

- Bỏ luyện tập công phu không tiến, tức phải thoái, đương nhiên là thế?

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Có tiếng động phía sau, mẹ tôi biết là họ đã đuổi theo đến nơi rồi. Bất ngờ, lúc đó có bóng người từ trên không đáp xuống, chặn phía trước mặt.

Mọi người kinh hãi, kêu lên :

- Ai?

Châu Lệ Nhi không vội đáp, chỉ thuật tiếp :

- Tôi nào biết võ công là gì, song bằng vào thân pháp của họ, tôi biết ngay họ tài giỏi hơn mẹ tôi nhiều!

Hồ Lão Lão chớp mắt :

- Ạ!

Du Bội Ngọc nhận ra, bà có liếc xéo về Phượng Tam.

Tự nhiên, chàng đã đoán ra người xuất hiện trước mặt Châu Cung Chủ là ai rồi.

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Mẹ tôi sôi giận, không cần hỏi tiếng nào, vung tay đánh ra một chưởng. Người đó cấp tốc tránh qua một bên, lách mình bước vòng ra phía sau lưng mẹ tôi, đón chặn những người đuổi theo.

Nó thở dài, thốt :

- Bây giờ, có lẽ các vị đã hiểu người đó là ai!

Mọi người gật đầu :

- Hiểu!

Châu Lệ Nhi nhìn thoáng về Phượng Tam, điểm nhẹ một nụ cười, tiếp :

- Lúc đó, Tam thúc tôi còn là một vị công tử khôi ngô. Hôm đó, người vận bộ y phục trắng như tuyết, từ trên không đáp xuống, tôi trong giống một vị thần tiên vô cùng.

Hồ Lão Lãoặng hắng một tiếng :

- Phong thể của Phượng Tam công tử ngày trước, tôi có nghe thiên hạ ca tụng rất nhiều.

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Tam thúc tôi đáp xuống, bọn Đông Phương Đại Minh đều trông thấy. Bởi họ kinh hãi trước thuật khinh công của Tam thúc, tất cả đều biến sắc, chỉ có Đông Phương Đại Minh giữ được bình tĩnh hỏi :

“Cát hạ là ai? Đến đây có việc gì?” Hồ Lão Lão trầm giọng :

- Đại Minh ở tại hải đảo, không nhận ra Phương Tam tiên sinh đã đành, còn Lý Thiên Vương, còn em gái tôi, còn các người kia, tại sao họ không nhận ra? Trên thế gian này, có ai luyện được thuật khinh công cao diệu bằng Phương Tam công tử?

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Nghe Đông Phương Đại Minh hỏi, Hồ Lão Lão kêu ngay danh hiệu Tam thúc, mẹ tôi lúc đó mới thức ngộ là Tam thúc xuất hiện để cứu bà, không bị bọn kia làm nhục.

Phương Tam tiên sinh thở dài, thốt với giọng thâm trầm :

- Nào hay ta...ta...

Châu Lệ Nhi cúi đầu, nhắm mắt lại giây lâu, rồi tiếp :

- Tam thúc bày giải sự tình rành mạch, đồng thời mắng Đông Phương Mỹ Ngọc chẳng tiếc lời. Những người đó ngây ra như tượng gỗ, chẳng rõ họ có tin hay không tin.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Chắc chắn là dù bên trong họ nghi ngờ, bên ngoài họ vẫn phải tỏ ra tin tưởng!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Trong bọn, có Lý Thiên Vương là con người tự cao tự đại, ngạo nghễ thành tánh, và Đông Phương Đại Minh lại chẳng biết Tam thúc lợi hại như thế nào, chừng như cả hai nghĩ :

“Tuy người có võ công cao, song người đơn thân độc lực, chắc gì người thắng nổi số đông chẳng?” Cả hai cùng đưa mắt nhìn nhau, bất thành lời cùng nhào tới, xuất thủ...

Hồ Lão Lão thở dài :

- Hai người đó hẳn đã chán sống! Có lẽ họ chưa từng nghe thiên hạ cho rằng con phượng Giang Nam ré lên, là trời phải nghiêng đất phải lở!...

Du Bội Ngọc cũng có nghe giang hồ nói như vậy, bây giờ Hồ Lão Lão nhắc lại, chàng kích động vô cùng, máu nóng sôi bùng, hào khí dâng cao.

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Đã đến đó với ý định can thiệp, Tam thúc tự nhiên có chuẩn bị chu đáo rồi.

Người không biểu lộ một cảm nghĩ nào. Từ xa xa, tôi nhìn thấy chiếc tháp nặng hơn mấy trăm cân giáng xuống đầu Tam thúc, gió rít vù vù, gió vụt ra xa, đến độ tà áo của tôi bay lất phất. Trong khi đó, Đông Phương Đại Minh cũng xuất thế công. Tôi sợ quá, khóc thét lên.

Mọi người cùng biến sắc.

Nó lại tiếp :

- Tam thúc điềm nhiên như thường. Khí thế công của địch đến đúng tầm, người hú vọng lên một tiếng, cao thấu chín tầng mây, thanh tao êm dịu, nghe ra rất thích thú vô cùng.

Hồ Lão Lão vỗ tay bốp bốp :

- Đó là tiếng con phượng gáy ngoài nghìn dặm, phượng gáy lên rồi là hồn tan phách diệt!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Tiếng hú của Tam thúc vừa vang lên, chẳng rõ tại sao Lý Thiên Vương bị hất bay ngược trở về, chiếc tháp lại nằm trong tay Tam thúc. Người vượt nhẹ chiếc tháp biến thành một chiếc côn sắt.

Mọi người lại biến sắc.

Trên thế gian này lại có một người luyện được công phu nhập hóa siêu thần như vậy sao?

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Đông Phương Đại Minh sợ quá, thờ người tại chỗ. Tam thúc nhìn lão, cười lạnh thốt :

“Ta nể mặt nàng dâu của ngươi, tha cho ngươi đó, cút đi!” Tam thúc thốt xong, uốn cong chiếc côn sắt, thuận tay quăng ra bên vệ đường, cái vòng sắt đó chạm phải một thân cây to độ vòng tay, gãy ngang, tàng cây đổ bật kêu một tiếng ầm.

Nó thở dài, một lúc lâu tiếp theo :

- Không còn ai dám vọng động nữa.

Mọi người đều biết rõ, Châu Cung Chủ dù sao cũng đã chết rồi, song nghe thuật đến đoạn này, họ khoan khoái vô cùng.

Ai ai cũng thở phào, như tỏ ra là không còn lo sợ thay cho Cung Chủ nữa.

Tuy nhiên, họ vẫn lấy làm lạ, chẳng hiểu tại sao đã có người cứu nạn, mà Cung Chủ vẫn chết? Đã thế, Phượng Tam tiên sinh lại thọ thương?...

Ngày dần dần tàn, đêm sắp sủ xuống, tòa tiểu lâu chìm dần trong bóng tối.

Du Bội Ngọc chợt hỏi :

- Sự việc đó rồi sau kết thúc như thế nào? Chắc phải kinh thiên động địa?

Châu Lệ Nhi rót một chén trà trao cho Phượng Tam, chờ lão uống xong, nàng đặt chén về chỗ cũ, tiếp :

- Mẹ tôi thấy oai khí của Tam thúc trấn áp được bọn Đông Phương Đại Minh, liền bước tới tạ Ôn cứu mạng. Tam thúc hỏi mẹ tôi muốn sự tình phải kết thúc như thế nào, người sẽ tùy theo ý bà mà hành động.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Đông Phương Mỹ Ngọc dù bội bạc, chắc lệnh đường cũng không nỡ đoạn tình!

Hồ Lão Lão cũng thở dài :

- Phải! Nhi nữ thường tình, anh hùng khí đoản!

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Nhưng bên trong có nhiều thắc mắc, và thắc mắc đáng sợ!

Châu Lệ Nhi như chẳng nghe ai nói gì cả. Nó đưa ánh mắt mơ màng nhìn ra ngoài khung cửa sổ, trầm ngâm một lúc lâu, rồi thốt :

- Mẹ tôi khóc, không nói gì cả. Tam thúc lại hỏi bà có muốn cho người giết chết cả lũ chẳng. Bà vẫn im lặng. Sau đó, bà lắc đầu. Tam thúc thốt :

“Vậy thì nên đuổi họ chạy đi.” Ngờ đâu, nghe Tam thúc nói thế, bà lại khóc lớn.

Du Bội Ngọc lấy làm lạ :

- Lệnh đường không chịu giết họ, mà cũng không chịu đuổi họ đi, thế là có ý tứ gì?

Châu Lệ Nhi cúi đầu :

- Mẹ tôi... Mẹ... Bà...

Đột nhiên Phượng Tam thốt :

- Ngươi để ta thuật tiếp cho! Hãy nghỉ một lúc đi!

Châu Lệ Nhi còn nghẹn ngào vì xúc động :

- Vâng!

Phượng Tam tiếp :

- Lúc đó, tại hạ hết sức kỳ quái, không hiểu Châu Mỹ muốn gì. Không giết họ, thì cho họ đi. Không cho họ đi, thì cứ giết, tại sao lại có thái độ lừng chừng?

Lão thử dài nói tiếp :

- Cái tâm ý của nữ nhân, thực tại hạ không làm sao hiểu nổi! Trong lúc đó, Hồ Lão Lão chen vào, bà ấy nói là bà đã hiểu ý tứ của Châu My.

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Đúng vậy, chỉ có nữ nhân mới hiểu được nữ nhân!

Phượng Tam tiếp :

- Tại hạ để cho bà nói. Bà bước tới trước mặt Châu My điểm một nụ cười, hỏi :

“Cung Chủ muốn hòa hợp lại với Đông Phương công tử phải không?” Tại hạ nghe Hồ Lão Lão hỏi như vậy, sôi giận lên, bởi tha chết cho Mỹ Ngọc là một việc quá sức tưởng tượng rồi, khi nào Châu My lại muốn tiếp tục sống chung với y? Nào ngờ, Châu My ngừng khóc. Ngừng khóc có nghĩa là nhẹ nhàng trong người rồi. Lời nói của Hồ Lão Lão làm cho Châu My nhẹ người. Hồ Lão Lão dạy qua tại hạ mỉm cười thốt :

“Bây giờ, công tử hiểu rồi chứ?” Tại hạ hỏi Châu My, hỏi mãi mà bà chẳng đáp.

Ngân Hoa Nương vụt thử dài cất tiếng :

- Không khóc, không đáp, là mặc nhận!

Phượng Tam cười khổ :

- Lâu lắm tại hạ mới hiểu. Như vậy là Đông Phương Mỹ Ngọc được tiện nghi quá! Nhưng tại hạ biết làm sao, bởi Châu My đã muốn như thế rồi? Tại hạ không có lý do gì cưỡng ép cả.

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Trên thế gian, người ta có thể cưỡng ép ai đó làm một việc gì, chỉ có vấn đề tình ái là tuyệt đối không thể cưỡng ép.

Phượng Tam tiếp :

- Bọn kia thấy tại hạ thể theo ý nguyện của Châu My, đều thử phào. Đông Phương Đại Minh nắm tay Mỹ Ngọc bước đến trước mặt Châu My tạ lỗi. Tại hạ thử người ra đó chẳng còn biết ăn nói làm sao nữa.

Du Bội Ngọc hỏi :

- Thái độ của Mỹ Ngọc như thế nào?

Phượng Tam thử dài :

- Thì tỏ vẻ ăn năn, hối hận, thì van cầu tha thứ, chứ còn thái độ gì nữa? Thoạt đầu, Châu My còn giận, dần dần ánh mắt sáng lên, gương mặt đỏ lên. Ngờ đâu, Hồ Lão Lão nảy sinh một ý niệm...

Du Bội Ngọc giật mình :

- Ý niệm như thế nào?

Phượng Tam tiếp :

- Bà ta nói, tuy Mỹ Ngọc và Châu My yêu nhau, ăn ở với nhau đã có con, song chưa có lệnh cha mẹ tác hợp, chưa có mai dong, như vậy là chưa chánh tức thành vợ thành chồng. Bà đề nghị tự lãnh vai trò mai dong, để cho hai đảng chánh thức kết hôn trước mặt Đông Phương Đại Minh, còn tại hạ thì đứng chủ hôn bên Châu My.

Hồ Lão Lão mỉm cười :

- Cái chủ ý đó cũng tốt chứ?

Phượng Tam lạnh lùng :

- Lúc đó, tại hạ cũng nghĩ là một ý kiến hay, cho nên tán thành ngay, và tất cả đưa nhau đến thị trấn. Nơi chuốc chén là tòa tiểu lâu này.

Du Bội Ngọc chớp mắt :

- Lại có rượu?

Phượng Tam gật đầu :

- Phải, có rượu!

Du Bội Ngọc gần từng tiếng :

- Có rượu là có độc được!

Phượng Tam thở dài :

- Cát hạ còn nhỏ tuổi mà lịch duyệt trường đời hơn lão phu lúc đó nhiều, nhiều lắm!

Du Bội Ngọc cũng thở ra, trầm nghĩ :

- Có thể tiền bối tự phụ võ công cao, cho nên không xem bọn họ ra gì, cứ tưởng là chẳng ai dám hại mình, thành thử phải khổ!

Phượng Tam tiếp :

- Cát hạ hẳn đã nghĩ là lão phu tự phụ, cho rằng chẳng ai dám hãm hại lão phu?

Cát hạ có biết tình huống ra sao?

Rồi lão thở dài :

- Nếu lúc đó có cát hạ, tất phải thấy ai ai cũng hân hoan ra mặt, thấy như vậy rồi, cát hạ sẽ chẳng còn hoài nghi được nữa!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Giả như có người toan hại tiền bối, chẳng lẽ người đó biểu lộ cảm nghĩ gì cho tiền bối sanh nghi?

Phượng Tam ngưng trọng thần sắc, lâu lắm vẫn chưa nói gì.

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Có những nguyên nhân cát hạ chưa hiểu. Lẽ thứ nhất, Tam thúc cho rằng bọn đó gồm những tay hữu danh trên giang hồ, họ không thể có hành động đê hèn, thủ đoạn bỉ ổi.

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Càng nổi danh hiệp nghĩa, con người càng có thủ đoạn hạ tiện! Những tay đó, nếu có giở mưu mô gì chắc chắn chẳng ai đề phòng. Ngoài ra, nếu chúng ta có tuyên bố khắp nơi về thủ đoạn của họ, chẳng ai tin!

Châu Lệ Nhi lại trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng nó từ từ tiếp :

- Lẽ thứ hai, bằng vào công lực của Tam thúc lúc đó, dù người có uống phải độc được, người vẫn thừa sức bức xuất độc ra ngoài. Hà huống người chú mắt nhìn bình rượu duy nhất rót ra cho mọi người.

Quách Phiến Tiên nhìn thoáng qua Hồ Lão Lão, rồi thốt :

- Nếu là một loại độc phổ thông, thì dù tiền bối có uống cũng chẳng sao. Nhưng Hồ Lão Lão là tay dụng độc nổi tiếng, có thể bảo là vô song trong thiên hạ, thì tiền bối khó tránh khỏi nguy hại, một khi bà ta hạ thủ!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Sau đó Tam thúc mới biết ra, bà ấy không hạ độc trong rượu, mà bà lại trét một lượt độc được cực kỳ lợi hại nơi chén của mẹ tôi và của Tam thúc.

Du Bội Ngọc hỏi :

- Rượu có độc thì rượu biến mùi, không nhiều thì ít, không lẽ Phượng Tam tiền bối uống xong chén thứ nhất, lại không phát giác? Sao lại còn uống thêm chén thứ hai, thứ ba?

Quách Phiến Tiên chận hỏi :

- Dù Phượng lão tiên bối chưa phát giác ra kịp, thì còn Châu Cung Chủ đó chi?

Cung Chủ cũng là tay dụng độc nổi tiếng kia mà, tại sao có chuyện lạ lùng thế?

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Độc được, bôi nơi chén, rượu lại lạnh, chén đầu tiên ai cũng uống cạn, trong chén đầu tiên, chất độc chưa thấm tan ra nhiều...

Quách Phiến Tiên hừ một tiếng :

- Nhưng sau đó...

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Sau đó, chất độc tan nhanh, nhưng mẹ tôi và Tam thúc đã uống khá nhiều rồi, cảm giác kém phần linh mãnh.

Nó cúi đầu, tiếp :

- Các vị phải hiểu, hôm đó mẹ tôi cao hứng vô cùng! Con người đang chìm trong khoái lạc, hẳn ít có ai đề phòng!

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Hồ Lão Lão quả thật lợi hại, trước khi hạ độc, còn nghiên cứu kỹ tâm lý con người! Thủ đoạn lại hết sức chu đáo!

Tất cả cùng nhìn sang Hồ Lão Lão, tất cả đều rùng mình.

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Cuộc rượu kéo dài một lúc, mẹ tôi cung cung kính kính hướng sang Tam thúc, vừa vái vừa cảm tạ Ôn cứu mạng.

Phượng Tam thở dài :

- Lúc đó, tại hạ lấy làm kỳ quái, không hiểu Châu My muốn gì, nhưng tại hạ không nói gì cả. Bà ta lại bước đến cạnh Đông Phương Mỹ Ngọc, nắm tay y thốt:

“Nhờ các vị tiên bối tác thành, chúng ta nên vợ nên chồng, vô luận làm sao, tôi vẫn cảm kích lắm lắm!” Đông Phương Mỹ Ngọc cười phụ họa :

“Tự nhiên, tôi cũng cảm kích như nương tử!” Châu My lại cười, tiếp :

“Thiên hạ nói phu thê đồng mạng, tuy chúng ta không đồng sanh, song ai ngăn cấm chúng ta đồng tử? Phu quân có đồng ý như vậy không?”... Tại hạ càng kỳ quái, tự hỏi tại sao Châu My lại dùng tiếng chết ngay trong tiệc mừng?

Lão dừng lại một chút, rồi tiếp :

- Đông Phương Mỹ Ngọc không cười nữa, hỏi tại sao Châu My lại nói đến tiếng gở giữa lúc đó. Châu My nhìn y không đáp, chỉ hỏi y có đồng ý như thế không. Y miễn cưỡng gật đầu, đáp :

“Tự nhiên tôi đồng ý.” Ngờ đâu, Châu My bóp mạnh cánh tay y gãy liền, kêu rắc một tiếng. Bọn Đông Phương Đại Minh kêu lên kinh hãi...

Mọi người đều kêu lên kinh hãi. Du Bội Ngọc thở ra :

- Có lẽ Cung Chủ đã biết mình trúng độc, vô phương cứu trị, cho nên trước hết cảm tạ tiên bối, để tỏ cái ý quyết liệt!

Ngân Hoa Nương cũng thở dài :

- Bà đã lập định quyết tâm ngay từ phút đầu, cùng bạc tình lang đồng quy ư tận!

Phượng Tam mơ màng :

- Tại hạ chưa kịp hỏi bà tại sao lại làm thế, bọn Đông Phương Đại Minh đã nhào tới. Châu My chụp yết hầu Đông Phương Mỹ Ngọc hét lớn :

“Nếu các vị bước tới một bước nữa, tôi hạ sát Mỹ Ngọc ngay!” Liệng chuột sợ vỡ đồ, Đông Phương Đại Minh và nội bọn đứng lại. Châu My hướng sang tại hạ, cất giọng thê thảm thốt :

“Trong rượu có chất kỳ độc, trên thế gian này, không có thuốc giải, độc đã thấm đến xương, tôi không sống được, xin tiền bối chiếu cố Lệ Nhi!” Lão thở dài, một lúc lâu mới tiếp :

- Tại hạ ngẫm vận khí, phát hiện ra mình cũng trúng độc, mà lại trúng nặng hơn Châu My. Như vậy cũng kể là vô cứu rồi!... Chất độc phát tác rất hòa hưởng, khi tại hạ vận khí, thì tay chân biến thành màu tím liền. Châu My hết sức kinh hãi, phát hiện ra tại hạ lâm vào tình trạng nguy kịch hơn bà nhiều!

Mọi người nghe như có đá đè lên ngực, thở không muốn nổi.

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Lúc đó, tôi ngồi trên một chiếc ghế nhỏ, ăn từng miếng thịt do mẹ trao cho, thấy tình hình như vậy, há hốc mồm, thịt rơi xuống nền. Tam thúc lại rú lên, như chim phượng ré. Hồ Lão Lão biến sắc, lùi lại mấy bước, hét to :

“Độc được do Đông Phương Đảo Chủ luyện với tám mươi một dược liệu, nếu người vọng động, phải chết liền!” Du Bội Ngọc trở mặt :

- Đông Phương Đại Minh luyện được chất kỳ độc đó sao?

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Hồ Lão Lão vừa gian vừa trá, thấy Phượng lão tiền bối còn đủ oai phong, làm gì dám nhận là độc được của bà? Chẳng qua, bà ta muốn dọa Phượng lão tiền bối đó thôi. Hơn nữa, bà muốn đổ tội cho Đông Phương Đại Minh.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Đáng sợ bà ấy thật!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Bà đánh giá công lực của Tam thúc quá sai. Dù chất độc đang phát tác mạnh, Tam thúc vận khí bức trụ tại Đan Điền, đồng thời nhảy vọt đến Đông Phương Đại Minh. Mẹ tôi kêu lên :

“Độc được không phải của Đông Phương Đại Minh đâu, tiền bối hãy bắt Hồ Lão Lão, không chừng bà ta có thuốc giải trong người đấy!” Bà buông vừa dứt câu, Đại Minh đã bị Tam thúc bẻ gãy đôi tay. Tam thúc bồi thêm một chưởng vào ngực lão, lão ói máu ngã nhào. Mọi người kinh hãi, không tưởng là một vị Đảo Chủ danh trấn giang hồ lại không chịu nổi một chưởng của Tam thúc. Có kẻ toan chạy đi, nhưng Tam thúc đã sôi giận rồi để gì để cho họ chạy thoát? Một tràng tiếng bốp, chát, bịch vang lên hòa với tiếng rút rất cả đều ngã xuống, vũ khí của họ gãy lìa, máu bắn tứ tung, nhuộm đỏ nền, vẽ hoa máu khắp bốn bức tường.

Du Bội Ngọc phào, lại hỏi :

- Còn Hồ Lão Lão?

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Chỉ có bà ấy được sống. Tam thúc bẻ gãy chân tay bà, cuối cùng bức bách bà trao thuốc giải.

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Chất độc do tám mươi một vị dược liệu chế thành, chắc gì bà ta có thuốc giải?

Châu Lệ Nhi trầm giọng :

- Đúng vậy! Mẹ tôi biết rõ bà ấy không nói dối, chỉ bảo bà kê ra tên tám mươi một vị dược liệu để tùy tiện tìm phương tự cứu.

Quách Phiến Tiên gật đầu :

- Chỉ còn cách đó thôi!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Nhưng bà có chịu nói không?

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Bà ta tuy gian hoạt như hồ ly, song lại sợ chết, nếu có cơ hội thoát chết dễ gì bà ta bỏ qua. Ngờ đâu, bà vừa kể được hai được liệu, một nắm độc châm từ bên cạnh, bay tới cắm vào lưng bà. Rồi Đông Phương Đại Minh cười cuồng dại thốt :

“Phượng Tam, người giết ta, người phải chết theo ta. Trong thiên hạ, chẳng ai cứu được người đâu!” Thì ra, lão chưa chết hẳn. Lão sợ Hồ Lão Lão nói rõ cách giải cứu, nên dùng độc châm, sát hại bà để diệt khẩu.

Nó cúi đầu ngưng câu chuyện lại đó...

Bọn Du Bội Ngọc cảm khái vô cùng, không ai nói lên một tiếng nào, bởi lòng ai cũng nặng niềm thương cảm.

Lâu lắm, Hồ Lão Lão buột miệng thở dài, lẩm nhẩm :

- Tôi lắm!.... Tôi lắm!....

Bà ta nói đi nói lại hai tiếng đó độ mười lần. Bỗng bà đứng lên hướng về Phượng Tam tiên sinh, vái một vái, đoạn thốt :

- Thì ra em tôi chẳng phải do Tam gia sát hại! Hà hướng, nó đã hại Tam gia ra thân thể như thế này, dù Tam gia có giết nó, tôi cũng chẳng nói vào đâu được!

Bỗng nhiên bà ta nói lên một câu thông tình đạt lý như vậy, mọi người đều kinh dị.

Phượng Tam vẫn tay :

- Bọn đáng chết, đã chết hết rồi. Dĩ vãng là dĩ vãng, đừng hòa lẫn dĩ vãng với hiện tại. Người đi đi!

Hồ Lão Lão cúi đầu :

- Đa tạ Tam gia!

Bà xuống được hai nấc thang, vụt quay đầu lại thốt :

- Đông Phương Đại Minh, lão ấy lắm to!

Phượng Tam cau mày :

- Ạ?

Hồ Lão Lão tiếp :

- Lão cho rằng trên thế gian này, chẳng có ai giải độc cho tiên bối nổi, lão ấy quên Hồ Lão Lão em chết, còn Hồ Lão Lão chị đó chi?

Châu Lệ Nhi vụt nhảy dựng lên, reo mừng :

- Đúng vậy! Em bà biết chế độc được, hẳn bà cũng biết cách giải độc.

Hồ Lão Lão mỉm cười :

- Cô nương biết không, có một điều cô nương chưa được minh bạch!

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Điều gì?

Hồ Lão Lão tiếp :

- Chất độc đó, thực ra do tôi chế ra, cho nên em tôi không có thuốc giải nơi mình là lẽ tất nhiên!

Mọi người vừa sợ, vừa mừng.

Châu Lệ Nhi cao hứng phi thường, hấp tấp hỏi :

- Hiện bà có sẵn trong mình chẳng?

Hồ Lão Lão lấy trong mình ra một chiếc hộp bằng gỗ giáng hương, đáp :

- Giải được ở trong hộp này!

Sự kiện diễn ra quá đột ngột, lại kỳ thú, mọi người như đang nằm trong mộng.

Dù mắt thấy, tai nghe, song chẳng có ai tin là sự thật.

Châu Lệ Nhi dán mắt vào chiếc hộp, toàn thân rung lên.

Hồ Lão Lão thở dài :

- Tôi không nghĩ là nên đưa ra loại giải được này, song nhận thấy Tam gia là người giàu nhân giàu nghĩa, nếu để Tam gia mãi mãi trong tình trạng đó, thì chẳng hóa ra thiên lý không có trên thế gian sao, như vậy là bất công lắm!

Châu Lệ Nhi run run giọng :

- Bà... bà... cũng còn lương tâm!...

Nó chụp chiếc hộp, nắm chắc như sợ có người đoạt mất. Nó ôm vào mình, quyết lấy tấm thân nhỏ thó của nó bảo vệ chiếc hộp, nó kêu lên :

- Tam thúc! Tam thúc! Có phương cứu rồi, Tam thúc ơi! Cơn mộng dài đã chấm dứt rồi, Tam thúc ơi! Tam thúc có cao hứng chẳng?

Phượng Tam cũng khích động như nó.

Hơn mấy năm dài đau khổ sầu hận, cuối cùng vận đen lại chuyển đỏ.

Khích động quá độ, Châu Lệ Nhi nhào lên giường khóc.

Phượng Tam xoa tóc nó, muốn nói gì, song cổ họng nghẹn lại, không nói được!

Hồ Lão Lão cảm xúc vô cùng, thở ra mãi, rồi lẩm nhẩm :

- Người tốt, trước sau vẫn gặp việc tốt! Công đạo ở lòng người! Bây giờ tôi xin đi!

Du Bội Ngọc vội đảo bộ bước đến chặn lối đi, gằn giọng :

- Có đúng là thuốc giải thật sự chẳng?

Hồ Lão Lão cười nhẹ :

- Tiểu tử hỏi nghe hay! Có lẽ bình sanh người gặp toàn là những con người bại hoại, cho nên đối với ai, người chẳng còn chút tin tưởng nào. Người xem, ta có thể nhẫn tâm hại Phượng Tam tiên sinh chẳng?

Du Bội Ngọc từ từ thốt :

- Bà nói đúng, tại hạ đã gặp quá nhiều người xấu, cho nên tại hạ cứ nghĩ là dù ra thân thể đó, Phượng Tam tiên sinh vẫn còn bị người hãm hại như thường!

Quách Phiến Tiên chen vào :

- Hà huống, Phượng Tam tiên sinh lại hút mất võ công của bà! Bà hận là phải hơn, chứ sao lại cứu? Chính tại hạ cũng nghi ngờ nữa, bà ạ! Làm gì trên đời này có người quá tốt như thế?

Y hoài nghi từ lâu, song vì câu chuyện không liên quan đến y, nên chẳng dám nói ra, bây giờ Du Bội Ngọc mở đầu, y phụ họa liền.

Châu Lệ Nhi mất ngay niềm cao hứng, vụt đứng lên, trừng mắt nhìn Hồ Lão Lão, hỏi gấp :

- Bà nói mau, có phải là giải được không?

Hồ Lão Lão thở dài :

- Nếu cô nương không tin, xin trao trả lại cho tôi!

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Đâu có thể đơn giản như vậy được, hử bà! Nếu bà định lừa gạt tôi, tôi giết bà ngay!

Hồ Lão Lão cười khở :

- Cô nương muốn làm sao mới đủ tin tôi?

Châu Lệ Nhi buông gọn :

- Bà uống trước cho tôi xem!

Du Bội Ngọc định ninh là Hồ Lão Lão phải khở vì mưu mô của bà. Ngờ đâu, bà tiếp lấy chiếc hộp, mỉm cười thốt :

- Tôi xin uống một viên cho cô nương thấy!

Quách Phiến Tiên hừ một tiếng :

- Giả như bà có uống thuốc giải trước, thì sao? Có thuốc giải rồi, bà còn sợ gì thuốc độc nữa mà chẳng dám uống?

Hồ Lão Lão thở dài :

- Thật đúng là làm người khó! Khó làm người! Khi muốn làm người, cũng chẳng có dịp làm người! Thế này thì tôi phải suốt đời làm lang làm sói à?

Bỗng bà cười lớn :

- May mà tôi còn một phương pháp khác để chứng minh loại thuốc trong hộp đó là thuốc gì?

Châu Lệ Nhi nghiêng rằng :

- Phải có phương pháp chứ? Nếu không thì là... hừ...

Hồ Lão Lão lại lấy ra một chiếc hộp nữa, cũng bằng gỗ giáng hương, song lại đỏ như màu máu.

Bà thốt :

- Thuốc này là loại thuốc em gái tôi dùng trong cuộc rượt ngày trước.

Bà mở nắp hộp ra, đưa ngón tay khều một chút phấn hồng trong hộp bỏ vào miệng.

Mọi người trông thấy đều giật mình kinh sợ.

Hồ Lão Lão mỉm cười, thốt :

- Tôi xem cô nương có tướng khác thường, hẳn ngày sau sẽ trở thành một kỳ nhân. Chất độc này ai uống thì chết ngay, chứ cô nương uống thì chẳng việc gì, bởi trong mình cô nương dường như có chất khác độc.

Rồi bà mỉm cười hỏi tiếp :

- Tôi nói thế có đúng hay không, hử cô nương?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng, không đáp.

Nó không nói, song thâm tâm nó thầm phục bà có nhãn lực tinh vi.

Hồ Lão Lão tiếp :

- Điểm đặc biệt đó hẳn chẳng phải do trời sanh, có đúng vậy không cô nương?

Châu Lệ Nhi suy nghĩ một lúc, đoạn trầm giọng đáp :

- Đúng vậy đó bà! Vì tôi cố ý thực nghiệm xem Tam thức trúng loại độc gì, nên tôi nếm tất cả những chất độc trên đời để tìm hiểu phản ứng của những chất độc đó, rồi bằng vào những hiện tượng phát sanh mà tìm thuốc giải.

Hồ Lão Lão cười nhẹ :

- Vô luận là chất độc nào cũng không thể phát tác đến đổi chết mạng người, nếu mình uống dưới lượng độ cần thiết. Cô nương uống nhiều thứ, những chất độc đó kết hợp lại thành một sức phản kháng rất hữu ích.

Bà thở dài, tiếp nói :

- Nói nghe thì dễ nhưng làm thì rất khó, ngoài ra còn phải phí nhiều năm tháng, nếu không có quyết tâm nghị lực thì nhất định không làm được. Tôi khâm phục cô nương vô cùng.

Chẳng những một mình bà khâm phục, mà bộ Du Bội Ngọc cũng khâm phục luôn.

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Việc đó chẳng khó khăn gì cho lắm, bởi thường thường những chất độc có vị ngọt, mùi thơm rất dễ uống. Vì rất dễ uống nên người ta mới dễ trúng độc.

Hồ Lão Lão mỉm cười :

- Những chất độc giết người nhanh chóng, lại càng thơm ngọt. Trái lại, những loại giải được cứu người nhanh chóng lại càng đắng hôi. Cho nên, mới có câu lương dược khổ khẩu.

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Bà luận rất xác đáng!

Hồ Lão Lão tiếp :

- Giả như bây giờ cô nương có uống lầm chất độc của rắn rết, tôi dám chắc cô nương chẳng việc gì. Tuy nhiên, chất độc tôi chế ra, có sức công phạt phi thường, chỉ sợ cô nương không chi trì nổi.

Châu Lệ Nhi muốn nói gì đó, song nghĩ sao không biết, nó lại nín lặng.

Nó vừa phát hiện gương mặt của Hồ Lão Lão biến sang màu tím, đến ánh mắt cũng tím luôn. Trông bà ai cũng sợ hãi.

Nhưng Hồ Lão Lão mỉm cười :

- Chất độc đang phát trong người tôi đây! Cô nương là người trong cuộc, hãy nhìn kỹ xem có đúng là hôm đó Phụng Tam tiên sinh đứng một tình trạng như tôi chẳng?

Giọng nói của bà run run, thân hình của bà cũng run run.

Châu Lệ Nhi biến sắc :

- Đúng rồi, bà ạ!

Phụng Tam tiên sinh ngồi vọt dậy, hỏi gấp :

- Độc đã phát tác mạnh, sao người chưa uống giải được?

Hồ Lão Lão lúc đó mới mở nắp hộp lấy một viên thuốc uống vào.

Mọi người tuy đứng xa bà, vẫn nghe mùi tanh thúi từ viên thuốc bốc ra, xông lên nồng nặc.

Có ai uống được một vật tanh thúi như thế chẳng? Và có ai tin rằng vật đó cứu được mạng người?

Hồ Lão Lão nhìn mọi người cười nhẹ :

- Lương dược khổ khẩu, lợi ư bệnh! Mùi thuốc, vị thuốc chẳng có nghĩa gì! Chất thuốc mới đáng kể! Giả như chất độc tanh thúi như thế này, thì trên đời có ai trúng độc?

Chung Tịnh bây giờ mới thở dài, thốt :

- Bà nói đúng! Người ta làm vì cái thơm, cái ngọt, cái dịu! Cho nên, có câu mật ngọt chết ruồi! Và nữa nhân đau khổ cũng vì lời đường mật của nam nhân!

Hồ Lão Lão gật đầu :

- Lời ngọt dịu của nam nhân còn độc hơn thuốc độc!

Chung Tịnh liếc sang Quách Phiến Tiên một thoáng không đáp.

Một lúc sau, Hồ Lão Lão khôi phục thần sắc, điều đó chứng tỏ giải được công hiệu phi thường.

Bà hỏi Châu Lệ Nhi :

- Cô nương tin chưa?

Châu Lệ Nhi cúi đầu :

- Tôi lỗi quá! Bà tha thứ cho!

Hồ Lão Lão cười nhẹ :

- Ai cũng thế, cô nương ạ! Tuy nhiên, ai cũng phải nghĩ!

Châu Lệ Nhi vừa thẹn vừa cảm kích, tiếp lấy chiếc hộp bước tới trao cho Phượng Tam.

Hồ Lão Lão nhìn qua Du Bội Ngọc và Quách Phiến Tiên một thoáng, điểm một nụ cười :

- Bây giờ tôi đi được chưa?

Du Bội Ngọc thừa hiểu sự tình còn nhiều uẩn khúc, nhưng chàng còn nói gì được khi bà ta đã chứng minh rõ rệt quá rồi, chàng chỉ cúi đầu, vòng tay vái, thốt bằng quơ :

- Lỗi quá! Xin bà tha thứ!

Chàng muốn tạ lỗi đã chận lối bà trước đó hay ngầm chỉ về một việc gì khác?

Có phải là một việc đoạt công lực bà chăng?

Hồ Lão Lão vẫn mỉm cười, bỗng quay mình vọt đến trước mặt Quách Phiến Tiên.

Quách Phiến Tiên nhớ lại những lời chống đối bà vừa qua, tự biết mình đắc tội, vội gượng cười thốt :

- Tiền bối... Trăm ngàn xin tiền bối...

Hồ Lão Lão cười :

- Người đừng sợ! Ta chẳng làm gì động đến người đâu. Dù người đã nói gì, ta cũng không trách phiền! Ta nhận thấy người cũng là một bậc nhân tài, nên muốn làm quen với người sau này, khi nào thấy hứng, người cứ tìm ta! Minh sẽ đàm đạo với nhau!

Đối với Quách Phiến Tiên, chẳng rõ tại sao bà lại dùng cái giọng trưởng thượng như vậy?

Bà dạy qua Chung Tịnh, tiếp :

- Ta già quá rồi, chắc người không thể ghen với một lão bà rưng rưng chứ?

Quách Phiến Tiên toan đáp, song Hồ Lão Lão đã xuống lầu rồi.

Y lắc đầu cười khổ :

- Làm sao hiểu nổi một con người kỳ quái như thế?...

40. Gió Mưa Đưa Đến

Phượng Tam tiên sinh cuối cùng rồi cũng phải uống loại giải dược của Hồ Lão Lão.

Những con độc vật trong chần đã bị Châu Lệ Nhi dụ dẫn cho vào một chiếc bao lớn.

Chất độc trong người đã được giải, lão còn cần chi đến những con vật trấn áp độc tánh đó nữa.

Châu Lệ Nhi hết sức hân hoan, nó cười, nó nói luôn miệng.

Du Bội Ngọc trái lại, trải qua nhiều biến cố trong một đêm, một ngày, tâm thần căng thẳng quá độ, hết muốn nói năng gì.

Phượng Tam xếp bằng tròn trên giường, cau mày hỏi :

- Vậy ra, chính là Nộ Chân Nhân? Nghe nói lão ấy có khí công rất cao, cát hạ có thấy lão ấy xử dụng chứ?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Đúng là danh bất hư truyền!

Châu Lệ Nhi cười nhẹ :

- Vô luận khí công của lão cao đến mức độ nào cũng chẳng đáng sợ! Bây giờ thì chất độc trong người tam thúc đã được giải trừ rồi, chúng đến một, ta tĩa một, đến hai, ta tĩa hai!

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc, đoạn thốt :

- Tại hạ nhận ra, tiền bối đúng là bậc đại nhân đại nghĩa, song những người kia kéo đến đây, cũng chẳng phải là họ không có đạo lý...

Châu Lệ Nhi trừng mắt :

- Đạo lý gì? Đạo lý của quỷ phải không? Cát hạ thử giải thích cho mọi người nghe đi!

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Chỉ vì việc làm của cô nương...

Châu Lệ Nhi suýt nhảy dựng lên :

- Chắc chúng đã nói gì với cát hạ? Trên giang hồ, có biết bao người thất tung, tất cả đều bị tôi sát hại hết sao?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Chính họ nói thế!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Nhưng cát hạ có biết những người đó tại sao lại vào gian nhà này chẳng?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Tại hạ làm sao biết được, cô nương!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Có người muốn khi phụ tôi, có người toan cướp giết, ai ai đến đây cũng có ác ý cả. Sở dĩ tôi phải chạm đến những người đó là vì họ đáng chết, nếu cát hạ thấy được cái bọn tham tài, háo sắc đó tỏ thái độ với tôi, hẳn cát hạ cũng đã vì tôi mà xuất thủ, huống hồ tôi là nạn nhân? Có đúng vậy không?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Tuy cô nương nói nghe có lý, song...

Châu Lệ Nhi chẹn lời :

- Tam thúc vì cứu người mà trúng độc, tuy dùng nội lực bức dồn độc khí xuống đan điền, song tình trạng đó không thể kéo dài lâu, tự nhiên phải tìm một phương pháp gì khử trừ chất độc ra ngoài, do đó cần đến sự hỗ trợ công lực của người ngoài.

Bằng chẳng làm vậy, thì Tam thúc đã chết từ lâu. Cát hạ nghĩ xem Tam thúc đáng sống hay đáng chết?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc lâu, đoạn thở dài thốt :

- Việc trong thiên hạ phải trái, ngay gian, người ngoài cuộc không thể nào nhận xét đúng tình, đúng cách được! Tại hạ nhìn nhận mình lắm!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Còn một điểm này, Tam thúc dùng môn công thần bí kỳ diệu hút công lực của ngoại nhân, cái công lực vay mượn đó tiêu hao nhanh chóng, cho nên thành thoảng phải tìm người mà mượn tạm công lực...

Quách Phiến Tiên hỏi :

- Phượng lão tiên bối đã dùng công lực bức xuất khí độc, sao lại còn dùng đến những loài độc vật đó?

Châu Lệ Nhi giải thích :

- Sau mỗi lần Tam thúc bức xuất độc khí, chân lông nở ra, chân lông cũng hô hấp như mũi và qua sự hô hấp đó, độc khí lại hút trở vào người. Thoạt đầu, Tam thúc chưa minh bạch sự kiện đó, nên phải khổ sở mấy tháng, mãi sau này mới thức ngộ ra, do đó người mới dùng đến các loài độc vật, chúng hút cả những độc khí mỗi lần bức xuất. Các vị đã hiểu chứ?

Có ai hiểu được sự thần bí gần như hoang đường thế? Nếu nó không giải thích rành mạch, thì vĩnh viễn họ mang niềm thắc mắc nan giải, dù chính mắt họ mục kích một sự việc khó tin.

Du Bội Ngọc lại hỏi :

- Phượng lão tiên bối trúng độc rồi, lại làm dao động đến chân lực, chắc không thể đi xa được nên phải lưu lại tòa tiểu lâu này mãi đến ngày nay để dưỡng bệnh, có đúng vậy không?

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Cũng may Tam thúc có loại Hóa Cốt Đơn, nếu không thì tôi chẳng biết làm sao với những xác chết đó!

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Và cô nương đã dùng Hóa Cốt Đơn để thủ tiêu những người mà giang hồ cho rằng mất tích?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Hóa Cốt Đơn là loại kỳ dược, rất khó chế luyện, ai lại dùng đối với cái loại lang sói đó! Chúng có chết, tôi có cách thủ tiêu xác chúng, có khi nào lại phạm Hóa Cốt Đơn?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Bây giờ thì tại hạ đã minh bạch lắm rồi!

Bổng Chung Tịnh kêu lên :

- Các vị xem kìa, Phượng lão tiên bối làm sao thế?

Mọi người nhìn sang Phượng Tam.

Lão đang thở hổn hển, toàn thân rung rung, mồ hôi đổ ra như tắm.

Sao lại thế? Rõ ràng Hồ Lão Lão đã trao thuốc giải độc kia mà? Và còn nghi ngờ gì nữa, chính loại thuốc giải đó đang phát tác, hạnh hạ lão?

Sao lạ thế?

Châu Lệ Nhi òa khóc, ôm Phượng Tam hỏi gấp :

- Tam thúc còn nhìn thấy tôi chẳng? Còn nghe tôi nói đây chẳng?

Phượng Tam nhắm mắt, nghiêng răng, không nói tiếng nào.

Châu Lệ Nhi gào lên :

- Chính các vị cũng thấy rõ như tôi, đúng là giải dược chứ? Sao bây giờ lại ra thế này?

Ngân Hoa Nương vụt cười nhẹ :

- Tôi biết tại sao!

Châu Lệ Nhi vọt đến trước mặt nàng :

- Cô nương biết!

Ngân Hoa Nương gật đầu :

- Phải!

Châu Lệ Nhi gần giọng :

- Hồ Lão Lão để lẫn lộn thuốc độc trong hộp! Thay vì trao thuốc giải, bà ta trao thuốc độc?

Ngân Hoa Nương lắc đầu :

- Không! Thật sự bà ta đưa thuốc giải chứ chẳng phải thuốc độc đâu!

Châu Lệ Nhi tròn tròn mắt :

- Đã là thuốc giải, tại sao Tam thúc lại bị hành hạ như vậy?

Ngân Hoa Nương giải thích :

- Phượng lão tiền bối đã bị trúng độc khá lâu, người dùng công lực bức xuất độc khí mãi, công lực đó tản mát khắp nơi không còn đủ sức duy trì sự công phạt của giải dược, thành ra bị hành hạ như vậy! Cho nên, thuốc giải mà dùng không đúng thời gian vẫn có hại như thuốc độc!

Quách Phiến Tiên kêu lên :

- Độc thật! Hồ Lão Lão dùng giải dược hãm hại Phượng lão tiền bối! Ai dám nghĩ là bà ta ác đâu? Bà làm vậy, đến thánh cũng phải lầm!

Châu Lệ Nhi lại khóc to hơn.

X Chỉ còn hai khắc thời gian nữa là đến giờ hẹn ước đấu với bọn Du Phóng Hạc, và Phượng Tam tiên sinh lại như thế này, thì làm sao?

Du Bội Ngọc vọt đứng dậy, cao giọng thốt :

- Châu cô nương! Đưa Phượng lão tiền bối đi nơi khác gấp! Các vị cũng nên đi hết! May ra mới thoát nạn!

Châu Lệ Nhi hấp tấp hỏi :

- Còn cát hạ?...

Du Bội Ngọc đáp :

- Chung quang đây, dĩ nhiên phải có mai phục, nhưng cô nương và Quách Phiến Tiên hiệp sức thì thoát đi không khó khăn lắm! Chỉ sợ có một điều, Nộ Chân Nhân nghe tin, cấp tốc đến đây, do đó tại hạ phải...

Châu Lệ Nhi trở mắt :

- Cát hạ định lưu lại đây?...

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Dù tại hạ kém võ công, song có cách đối phó với họ ít nhất cũng trong thời gian ngắn. Trong thời gian đó, cô nương đã đi được khá xa...

Chàng dừng lại một chút, rồi trầm giọng thốt :

- Ở lại tất cả là chết tất cả. Chi bằng để một mình tại hạ ở lại, may ra tất cả cùng thoát nạn. Huống chi, họ đến đây, chẳng phải để tìm tại hạ! Cô nương hiểu mục tiêu của họ như thế nào rồi chứ?

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Họ không tìm cát hạ, tại sao cát hạ chịu chết một cách vô lý?...

Du Bội Ngọc từ từ thốt :

- Mỗi một người có một lúc nào đó cũng cam tâm chịu chết, cô nương có hiểu như vậy chăng?

Ngân Hoa Nương cười lạnh :

- Tôi cứ đinh ninh cát hạ là người cẩn thận, xem mạng sống của mình rất trọng, không ngờ bỗng nhiên hành động hồ đồ! Không hiểu tại sao cát hạ ngu như vậy?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Mỗi một người ít nhất cũng có một lần ngu trong đời, đã chắc gì tại hạ ngu?

Chỉ sợ những kẻ cho là tại hạ ngu, những kẻ đó mới thật là ngu, vì không biết cái ngu của tại hạ!

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Đại trượng phu có việc không nên làm. Du huynh đúng là một tay hiệp sĩ trên đời! Chúng ta đừng làm cho Du huynh phật ý!

Du Bội Ngọc lạnh lùng :

- Tôi đã quyết tâm! Các vị cứ đi đi!

Phượng Tam vụt mở mắt ra, nhìn Du Bội Ngọc, cao giọng hỏi :

- Cát hạ có ý đó, hẳn đã cho lão phu là ham sanh hý tử à?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tại hạ đâu có dám nghĩ như vậy! Bất quá...

Phượng Tam hừ một tiếng :

- Sinh tử là điều khó khăn! Song nếu phải chọn, đại trượng phu còn chọn gì hơn cái chết?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Tiền bối nói đúng! Tại hạ hiểu!

Phượng Tam tiếp :

- Cho nên cát hạ tình nguyện ở lại?

Du Bội Ngọc lại gật đầu :

- Phải!

Phượng Tam sôi giận :

- Thế tại sao cát hạ bảo lão phu trốn đi? Cát hạ muốn lão phu nhận cái nhục, để thành toàn danh dự cho cát hạ phải không?

Du Bội Ngọc sợ hãi, cúi đầu :

- Tại hạ nào dám có ý đó?

Quách Phiến Tiên đã đứng lên, chuẩn bị dời đi, liền ngồi xuống, cười khổ :

- Nếu chúng ta ở lại, quyết tử chiến với họ. Bất quá nếu vận số chúng ta còn thì ít nhất chúng ta cũng duy trì được một lúc mới chết!

Phượng Tam chớp chớp mắt hỏi Du Bội Ngọc :

- Cát hạ cho rằng chúng ta phải bại?

Du Bội Ngọc còn lạ gì thực lực của song phương? Chàng cười khổ :

- Tiền bối thì không thể xuất thủ, mà tại hạ cũng không thể thủ thắng, điều đó...

Phượng Tam vỗ tay mạnh xuống giường, kêu ầm một tiếng :

- Lão phu chết, chẳng có gì đáng tiếc hận! Chỉ biết có một điều là không thể để cho bọn thất phu đó hạ nhục!

Không cho người ta hạ nhục, là phải đánh! Và đánh là phải thắng?

Châu Lệ Nhi kinh hãi kêu lên :

- Vô luận làm sao, Tam thúc không nên xuất thủ!

Phượng Tam nhìn Du Bội Ngọc, từ từ hỏi :

- Lão phu có thể mượn công lực của người, hẳn cũng có thể cho người mượn công lực chứ? Có phải vậy chẳng?

Châu Lệ Nhi lại kêu lên :

- Tam thúc cho người mượn trọn công lực, rồi làm sao bức trụ độc khí?

Phượng Tam nổi giận :

- Chết vì độc khí nhục, hay chết vì tay chúng nhục? Cho mượn công lực, chẳng thành vấn đề, chỉ cần biết là có người chịu nhận hay không?

Quách Phiến Tiên và Ngân Hoa Nương sáng mắt!

Họ nghĩ, nếu Phượng Tam tiên sinh cho họ mượn công lực của lão, họ sẽ trở thành nhân vật thượng đỉnh trong nháy mắt, khỏi cần phải tu luyện lâu năm!

Và họ hy vọng tiên sinh đề nghị với họ, chọn họ để cho họ mượn công lực.

Nhưng rồi họ nghĩ, công lực của Phượng Tam có còn được bao nhiêu? Chắc gì với số công lực còn sót lại của lão, cộng với công lực của họ, họ chống cự nổi Nộ Chân Nhân?

Họ sợ, họ không còn hy vọng nữa, họ cúi mặt xuống, lo ngại lão chọn họ.

Chung Tịnh chợt hỏi :

- Tiên bối có thể cho người khác mượn công lực để giao đấu, tại sao tiên bối không dùng công lực đó để nghênh chiến?

Phượng Tam mỉm cười :

- Cho mượn công lực, hẳn lão phu phải giữ một phần bức trụ độc khí, lão phu cứ bình tĩnh bức trụ độc khí, khỏi phải chuyên chú kháng địch. Giả như cùng người giao thủ, rất có thể lão phu dốc toàn lực đối phó, trong lúc đó, độc khí mất sự kiểm giữ, phát tác lên, có phải nguy hại không? Lão phu tránh cái phân tâm, giữ cái chuyên tâm. Đạo lý là thế!

Chung Tịnh ướm một câu :

- Tiên bối xem, tôi có thể thay tiên bối giao thủ với họ chẳng?

Phượng Tam thốt :

- Cô nương quên hận, tận tình xuất lực hộ lão phu, đáng ngại lắm. Song bản chất của cô nương rất đơn bạc, nếu lão phu chuyển sang công lực, cô nương không thọ nhận nổi đâu. Như vậy là có hại cho cô nương!

Lão thoáng nhìn qua Du Bội Ngọc.

Chung Tịnh kêu lên :

- Du công tử! Chẳng lẽ công tử từ chối?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tại hạ có khi nào chẳng muốn xuất lực làm một việc hữu ích cho Phượng lão tiên bối? Song thừa cái nguy của người mà thủ lợi cho mình thì...

Chung Tịnh cao giọng :

- Chính lão tiền bối muốn như vậy. Nào phải công tử lợi dụng cơ nguy của người!

Phượng Tam trầm giọng :

- Cát hạ không thừa cái nguy của lão phu thì lão phu cũng chẳng thể lợi dụng cái lương tâm của cát hạ! Bây giờ chỉ còn cách cát hạ nhận lão phu làm sư phụ. Vì đệ tử hy sinh cho sư phụ, sư phụ ban bố ân huệ cho đệ tử, như vậy là hợp lý, cát hạ nghĩ sao?

Du Bội Ngọc giật mình :

- Nhưng... nhưng...

Phượng Tam cười nhẹ :

- Nói thế, chứ lão phu chỉ mong cát hạ gọi lão phu là huynh trưởng cũng đủ lắm rồi! Tình huynh đệ còn khăng khít hơn tình thầy trò chứ, có đúng vậy chăng?

Lão gật gù tiếp :

- Có một nghĩa đệ như cát hạ, lão phu có chết cũng vui!

Châu Lệ Nhi vụt kêu lên :

- Thúc thúc!

Hai tiếng đó kích động mạnh Du Bội Ngọc.

Chàng vừa sợ vừa mừng.

Sợ vì mình không chắc làm tròn sự ủy thác, mừng vì kết giao với bậc kỳ nhân.

Và cuộc chiến này, chàng phải thắng! Thắng bằng mọi giá, chàng có thắng nổi chăng?

X Gió thổi mạnh từng cơn.

Đêm xuống dần dần, thời khắc trôi qua, thời khắc càng qua, tìm người càng hồi hộp.

Bất cứ cái gì đang chờ đợi, dù cái đó chậm đến, rốt cục cũng phải đến.

Đèn trong tiểu lâu đã tắt.

Trong tối tăm, cảnh tử tịch càng nặng nề.

Phượng Tam tiên sinh ngồi xếp bằng tròn trên giường, bất động như một pho tượng.

Tất cả mọi người đều bất động, chẳng phải chỉ một Phượng Tam.

Bất quá, họ còn hô hấp, bởi họ chẳng phải là người chết.

Châu Lệ Nhi tựa mình vào người Phượng Tam, chừng như nó không muốn rời xa Tam thúc nó, nếu nó rời xa, chắc chắn là nó không còn gần tam thúc nó được! Nó linh cảm một bất tường, nó nghĩ thời gian gần gũi tam thúc nó chẳng còn bao lâu nữa.

Du Bội Ngọc đã tiếp nhận công lực của Phượng Tam rồi, công lực đó đã hòa cùng công lực của chàng rồi, song chàng không an tâm bởi đối thủ của chàng trong chốc lát đây là Nộ Chân Nhân, một nhân vật thượng đỉnh, ngang bậc thầy của Du Phóng Hạc, Quân Hải Đường...

Trước đó mấy khắc thời gian, chàng không tưởng là mình sẽ đối chiến với Nộ Chân Nhân.

Bây giờ tình thế chuyển biến, chàng đương nhiên trở thành đầu thủ của lão ấy.

Dù chàng không nắm cái cơ tất thắng, chàng cũng không sợ.

Không! Chàng không sợ chết!

Cái điều làm cho chàng không yên tâm là sự chuyển biến của tình hình.

Chàng có một vinh dự quá lớn.

Bởi, giao thủ với Nộ Chân Nhân, là một vinh dự mà một hạng người như chàng khó mà mơ vọng. Dù chàng dám liều chết song chắc gì Nộ Chân Nhân giao đấu?

Nếu là một vinh dự cho chàng, dự trái lại, không là một vinh dự cho Nộ Chân Nhân, bởi có bao giờ người có thân phận như lão lại chịu giao đấu với chàng?

Cho nên chàng không yên tâm.

Quách Phiến Tiên tựa mình bên khung cửa sổ, nhìn ra cảnh đêm mờ mịt huyền ảo.

Lòng y cũng mờ mịt lung...

Không rõ cửa nhà ai đó, then cài không kỹ, gió mở tung ra, rồi cũng theo gió, quạt qua, quạt lại, kêu ken két, ken két...

Một vài con chó sủa, thu hình nơi góc tường nhà có tiếng ken két, giật mình, sủa gâu gâu lên...

Tiếng chó sủa khơi khơi, thỉnh thoảng vang lên nghe rợn người.

Không gian chìm trong thâm trầm...

Bỗng, từ nơi đầu đường hoang vắng, có bóng đèn hiện ra. Đèn loại đèn hồng, chao chao theo gió, chập chờn như lửa ma.

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Đến! Đến rồi! Trước sau gì cũng đến!

X Đèn đi tới từ từ.

Rồi đèn dừng lại dưới tiểu lâu.

Qua ánh đèn mờ mờ, Quách Phiến Tiên thấy nhiều bóng người dao động.

Người nào cũng có bước chân trầm trọng, thần sắc trầm trọng. Ánh mắt của họ sáng lạ lùng, chùng như bao nhiêu tinh thần đều tập trung vào ánh mắt.

Rồi một giọng nói sang sảng vang lên :

- Thập Vân, đệ tử Thiên Diệu Quân tại Thanh Thành, xin yết kiến!

Châu Lệ Nhi thấp giọng hỏi :

- Thập Vân là ai?

Du Bội Ngọc đáp :

- Cao đồ của Nộ Chân Nhân!

Châu Lệ Nhi Ạ một tiếng, đoạn cất cao giọng :

- Cửa đã mở sẵn, cứ lên!

Một lúc sau, có tiếng chân người dẫm lên thang, tiếng chân một người từ từ bước.

Tiếng chân vang đều đều, không dậm mà nghe rất mạnh, chứng tỏ người nào đó có công phu hạ bàn rất thâm hậu, con người đó xuống tấn rồi, hẳn phải vững như núi.

Cũng như Du Bội Ngọc lúc đầu, mọi người đều kinh ngạc, không tưởng là Nộ Chân Nhân lại có một đệ tử như vậy.

Trên tiểu lâu, bóng tối dày đặc. Từ bên dưới vừa lên, Thập Vân chẳng nhìn thấy ai cả. Tuy nhiên, y bình tĩnh như thường, y lên tòa tiểu lâu rồi, y đứng lặng tại chỗ.

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Bọn chúng ta tại đây, người là gì đứng sững đó?

Thập Vân không phần nộ, nhìn thoáng qua nó rồi cúi đầu, từ từ bước tới, nghiêng mình chào :

- Thập Vân kính bái Phượng lão tiên bối!

Phượng Tam buông gọn :

- Bất tất thủ lễ!

Thập Vân hai tay đưa tấm thiệp lên :

- Minh chủ vũ lâm, Du tiên bối, cùng gia sư và quần hùng đang ở dưới lầu, chờ được tiếp kiến Phượng lão tiên bối! Thập Vân thỉnh cầu lão tiên bối cho biết tôn ý!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Giả như Tam thúc đáp rằng không thì các người đó có lên lầu chẳng?

Thập Vân cúi đầu :

- Thập Vân chỉ vâng lệnh đến đây thỉnh cầu ý kiến, ngoài ra chẳng hiểu gì hơn!

Châu Lệ Nhi trầm giọng :

- Chứ người còn hiểu gì hơn?

Thập Vân điềm nhiên :

- Thật vậy, cô nương! Tại hạ chẳng hiểu gì hơn ngoài sứ mạng thỉnh ý lão tiên bối!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Không lẽ cao đồ của Nộ Chân Nhân lại là một kẻ túi cơm giá áo, ngoài sự ăn nó mặc ấm, chẳng biết gì cả?

Thập Vân mỉm cười :

- Thầy cao sáng nhưng trò thấp tối, chính đó là điều gia sư hết sức hổ thẹn với giang hồ!

Đổi đáp tròn ý, trọn lễ, thái độ bình hòa, thuận không màng, nghịch chẳng giận, trên thế gian này có mấy tay như Thập Vân?

Châu Lệ Nhi bình sanh chưa gặp một thanh niên nào cỡ đó, bất giác giật mình.

Phượng Tam thở dài :

- Nộ Chân Nhân có đồ đệ như người thật đáng hãnh diện!

Thập Vân nghiêng mình :

- Tiên bối quá khen, tại hạ thẹn vô cùng!

Phượng Tam tiếp :

- Nhờ cát hạ phục lệnh sư, Phượng Tam này đang chờ được lãnh giáo cao hiền!

Thập Vân vái dài :

- Đa tạ lão tiên bối!

Y từ từ quay mình, từ từ bước, xuống cũng như lên, thân trầm ổn, dáng chừng chạc.

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Đến đây là để giết người, còn bày chi những cái sáo đáng tởm đó? Ta lợm giọng quá!

Nó cố ý nói to cho Thập Vân nghe lọt, song Thập Vân phớt tỉnh như thường.

Phượng Tam trầm giọng :

- Những người đó có thân phận tông chủ, họ có cái khí độ của họ, họ không để mất uy danh. Tôn trọng người ngoài là họ tự tôn trọng đấy!

Châu Lệ Nhi không dám nói gì thêm, song nó không phục, nó cho rằng đối phương kém thành thật, đối phương càng tỏ ra nhân nghĩa là càng biểu lộ dã tâm. Nó cho là một bọn giả dối.

Có ánh đèn chiếu nơi cầu thang.

Nhưng bọn Du Phóng Hạc không thể thất lễ, họ treo ngọn đèn nơi giữa cầu thang chứ không mang luôn lên lầu.

Trong ánh sáng mờ mờ, một người bước lên.

Người lên đầu tiên là Du Phóng Hạc, khí độ trang nghiêm, thần sắc oai hùng.

Dù Nộ Chân Nhân có thanh danh to lớn song Du Phóng Hạc là minh chủ võ lâm, nên Nộ Chân Nhân phải để cho Du Phóng Hạc lãnh vai trò hướng dẫn.

Thấy Du Phóng Hạc, Du Bội Ngọc nghe máu trong người sôi sục, phải cố gượng lắm mới giữ được khí độ bình thản.

Du Phóng Hạc vái dài, thốt :

- Du Phóng Hạc, một tên hậu sanh vùng Giang Nam, từ lâu đã mộ Oai danh Phượng lão tiên bối, hận mình kém phúc chẳng được bái kiến kỳ nhân, mãi đến hôm nay mới có cái vinh dự lãnh bái cao hiển!

Phượng Tam điềm nhiên hỏi :

- Cát hạ là đương kim minh chủ vũ lâm?

Du Phóng Hạc cúi đầu :

- Quần hùng vui miệng gọi thế, tại hạ có dám nhận đâu!

Phượng Tam không nhìn lão nữa, chừng như thất vọng, chừng như khinh miệt, chỉ lạnh lùng thốt :

- Vậy xin mời ngồi!

Bỗng mùi thơm tỏa ra nồng nặc khắp gian lầu, mùi thơm của một loài hoa quý.

Quách Phiến Tiên biến sắc.

Y đã lui về một góc lầu từ lâu, bây giờ y càng thu mình như muốn biến mất.

Du Bội Ngọc biết ngay Hải Đường phu nhân sắp xuất hiện. Chàng hồi hộp vô cùng, tự hỏi chàng có biết Lâm Diêu Bình có đi cùng với bà hay chẳng?

Rồi Hải Đường phu nhân lên lầu.

Bà thấy Du Bội Ngọc, chừng như bà có điểm phốt nụ cười. Nhưng bà còn bận hướng sang Phượng Tam làm lễ :

- Quân Hải Đường, người đất Cô Tô, kính chào công tử!

Còn ai không muốn nhìn qua bà ta, bởi xưa kia bà từng nổi danh là một mỹ nhân? Vả lại, hai tiếng công tử do bà vừa thốt ra, nhắc nhở đến đoạn đời son trẻ, trong đoạn đời đó, Phượng Tam hẳn không phải là một bóng mờ!

Song, Phượng Tam lạnh lùng thốt :

- Tốt lắm! Xin mời ngồi!

Người thứ ba, y phục chấp vá, đứng lặng, không làm lễ, thần thái cao ngạo.

Phượng Tam bĩu môi :

- Bang chủ Cái bang?

Người đó lạnh lùng :

- Hồng Liên Hoa!

Không đợi mời ngồi, y bước đến bên cửa sổ, ngồi ngay lên bệ cửa.

Tuy Phượng Tam mời ngồi, Du Phóng Hạc và Quân Hải Đường vẫn đứng, bởi không có chiếc ghế nào cả!

Một tiếng bình vang lên.

Thì ra, từ dưới lầu, một bóng người, không leo thang mà lại bay lên, rồi đáp xuống sàn lầu.

Người đó rất lùn, rất nhỏ, vận đạo bào, vừa đáp xuống, liền hướng sang Phượng Tam hỏi gấp :

- Người là Phượng Tam?

Châu Lệ Nhi trả miếng liền :

- Người là Nộ Chân Nhân?

Nộ Chân Nhân sôi giận :

- Cái danh của ta, bị con tiện tỳ tùy tiện gọi như thế à?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Cái danh của tam thúc, bọn lông lá các người tùy tiện gọi được à?

Nộ Chân Nhân quắc mắt, bắn lửa giận, hét lớn :

- Thập Vân đâu? Lại đây gấp!

Thập Vân đến bên cạnh, liền chấp tay hỏi :

- Sư phụ có điều chi phân phó?

Nộ Chân Nhân lại hét :

- Con bé đó vô lễ, bẻ răng nó cho ta!

Thập Vân cúi đầu :

- Vâng!

Nhưng y vẫn đứng yên tại chỗ, không nhích chân.

Nộ Chân Nhân lại quát lớn :

- Tại sao người đứng đờ ra đó?

41. Bên Ngoài Sở Liệu

Thập Vân tuy nghe Nộ Chân Nhân quát, song vẫn cúi đầu, không nhích chân nửa bước.

Nộ Chân Nhân lại hét :

- Người điếc rồi à?

Thập Vân điềm nhiên :

- Đệ tử không điếc!

Nộ Chân Nhân gầm lên :

- Không điếc sao người không bước tới?

Thập Vân cúi đầu thấp hơn một chút nữa :

- Đệ tử không dám!

Nộ Chân Nhân sôi giận :

- Người sợ gì chứ? Giả như Phượng Tam ngăn cản người thì còn có ta đây chi?

Đồ đệ đối đồ đệ, sư phó đối với sư phó, người sợ gì mà không dám?

Thập Vân lắc đầu :

- Tuy vậy, đệ tử vẫn không dám!

Nộ Chân Nhân giận quá, đưa tay tát mạnh vào mặt y, hét :

- Người bước tới hay không bước?

Một bên má Thập Vân đỏ lên, năm ngón tay hằn rõ dấu, nhưng thần sắc y bình hòa, dịu giọng đáp :

- Đệ tử bình sanh không dám động thủ với nữ nhân!

Nộ Chân Nhân nhảy chơi chơi :

- Nếu nữ nhân làm thịt người, người cũng xuôi tay chịu cho người ta làm thịt hả?

Lão vừa thốt vừa tát tay, khi lão dứt câu, Thập Vân lãnh thêm đúng mười cái tát.

Thập Vân không né tránh, đưa mặt ra mà chịu, miệng điểm nhẹ một nụ cười :

- Vị cô nương đó không có ý làm thịt đệ tử đâu!

Trên thế gian này, có hai thầy trò như vậy, hẳn phải là một trường hợp hy hữu.

Tất cả mọi người sững sờ.

Châu Lệ Nhi thoát đầu rất khoải trá nhưng sau cùng chừng như thương xót Thập Vân, vội hỏi :

- Ta mừng người mà! Sao người không dám động thủ lại bảo người khác?

Nộ Chân Nhân lại nhảy dựng lên :

- Ta động thủ với người? Động thủ mới một tiểu liễu đầu chưa hết tanh mùi sữa, để cho thiên hạ nhe răng mà cười ta à?

Châu Lệ Nhi bĩu môi :

- Đã vô lý gây náo loạn, lại đánh càn, đánh vướng đồ đệ, thế thiên hạ không nhe răng cười cho à?

Ai ai cũng tin chắc là Nộ Chân Nhân sẽ nổi giận.

Song lão ngậy người, sững sốt, một lúc lâu, bật cười ha hả :

- Tiểu liễu đầu to gan đấy!

Lão không tỏ vẻ gì phẫn uất cả, ai ai cũng lấy làm kỳ.

Hải Đường phu nhân từ lâu nhìn mãi Châu Lệ Nhi, lúc đó cất tiếng hỏi :

- Tiểu muội năm nay được bao nhiêu tuổi ?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Không kém bà bao nhiêu!

Quân Hải Đường hết cười được :

- Không kém ta bao nhiêu? Tiểu muội có biết ta được bao nhiêu tuổi rồi chẳng?

Châu Lệ Nhi nhìn thoáng qua bà ta :

- Xem gương mặt bà, tôi đoán bà vào trạc trên dưới hai mươi!

Quân Hải Đường đưa tay sờ mặt, lại cười liền, cười tươi hơn trước :

- Thật vậy à?

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Xem vóc dáng của bà, tôi đoán bà vào trạc trên dưới hai mươi!

Quân Hải Đường cười tươi hơn trước :

- Tiểu muội ăn nói có duyên quá!

Trên thế gian này, có nữ nhân nào lại không thích nghe người ta khen mình còn trẻ?

Dù là đang lứa tuổi bốn mươi, nếu có ai bảo rằng chỉ độ mười bảy mười tám, nữ nhân đó biết rằng sai, vẫn thích như thường.

Châu Lệ Nhi nhìn bà, tiếp :

- Xem hai bàn tay bà, tôi đoán bà không hơn mười tám!

Quân Hải Đường liền đưa hai tay ra.

Ngờ đâu Châu Lệ Nhi tiếp ngay :

- Tổng cộng lại là năm mươi tám! Tôi đoán là dưới sáu mươi! Thế có đúng không bà?

Mọi người đều muốn cười lên, cười cho sập tòa tiểu lâu, song vì lễ độ, chẳng ai dám bật cười.

Quân Hải Đường tắt hẳn nụ cười, chùng như miệng bà méo lại trông thảm thương quá.

Du Bội Ngọc nhờ cái tình đối đãi của bà ngày nào bên khóm hoa, dưới ánh trăng, vội chữa thẹn cho bà bằng cách chuyển hướng câu chuyện, hỏi :

- Không lẽ các vị chỉ đến có bốn người?

Du Phóng Hạc cười nhẹ :

- Bọn tại hạ biết chỗ ở của Phượng lão tiền bối không tiện chứ đông người, nên để tất cả các vị khác bên dưới lầu!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Người tưởng rằng bốn người các người thừa đối phó với bọn ta? Và người sợ bọn ta chạy trốn nên đặt người ngăn chặn các ngõ đường?

Du Phóng Hạc điềm nhiên :

- Nếu cô nương cho rằng mình nói năng lanh lợi thì đúng là cô nương lắm! Như Nộ Chân Nhân, như Quân phu nhân, thân phận họ rất cao, lẽ nào lại đi cãi lý với một cô bé hay sao?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Thế tại sao người cãi lý với ta? Không lẽ thân phận người thấp kém?

Du Phóng Hạc sững sờ.

Lão vờ không nghe, đằng hắng một tiếng, hướng sang Phượng Tam thốt :

- Bọn tại hạ đêm nay đến đây, cái mục đích như thế nào, hẳn Phượng lão tiền bối thừa hiểu...

Lão không chờ Phượng Tam nói gì, tiếp luôn :

- Bọn tại hạ yêu cầu Phượng lão tiền bối giao nạp một người!

Phượng Tam chớp mắt :

- Ai?

Du Phóng Hạc tiếp :

- Đương nhiên là Phượng lão tiền bối biết rõ, người đó chính là Châu cô nương!

Phượng Tam chớp mắt :

- A!

Du Phóng Hạc lại tiếp :

- Chỉ vì trong mấy năm gần đây, Châu cô nương có hành động gây bất mãn cho bằng hữu giang hồ. Tại hạ ở cái chức vị này, không thể làm ngơ, bắt buộc phải mạo muội đến đây, yêu cầu một công đạo. Phượng lão tiên bối chấp nhận cho tại hạ mang Châu cô nương đi, thì còn gì hân hạnh bằng? Tại hạ bảo chứng sẽ xử sự đúng công bình và cam kết không hề dám quấy nhiễu nơi tịnh dưỡng của lão tiên bối.

Phượng Tam chớp mắt :

- Ạ!

Lão chỉ đáp ba lần, bằng một tiếng ạ duy nhất, không có một phản ứng nào khác.

Du Phóng Hạc giật mình, không hiểu ý tứ của lão như thế nào.

Lâu lắm, Phượng Tam thở dài thốt :

- Người ngang nhiên đến chỗ của ta, đòi giao nạp người, kẻ cũng to gan đấy !

Du Phóng Hạc mỉm cười :

- Thực ra ai ai cũng có thể làm được cái công việc đó bởi Phượng Tam tiên sinh ngày nay chẳng phải là Phượng Tam tiên sinh ngày xưa !

Phượng Tam vụt nhìn thoáng qua Nộ Chân Nhân, rồi hỏi :

- Đối đáp về phần người, còn giao đấu thì phần người khác ?

Nộ Chân Nhân cười lớn :

- Phải ! Dù Phượng Tam ngày nay không còn là Phượng Tam ngày trước, song càn cuồng đến chết, cái đít còn cay, trừ lão phu ra trên đời này không còn ai đối địch nổi người !

Phượng Tam gật đầu.

Day qua Du Bội Ngọc, lão tiếp :

- Tứ đệ ! Thu thập lão ấy hộ ngu huynh !

Du Bội Ngọc vâng một tiếng, đoạn bước tới, vòng tay thốt :

- Xin đạo trưởng xuất chiêu cho !

Du Bội Ngọc bước ra, bọn Nộ Chân Nhân, Du Phóng Hạc, Hồng Liên Hoa, Hải Đường phu nhân, đều giật mình.

Nộ Chân Nhân cuối cùng sôi giận, hét vang :

- Người cho một hài nhi ra đấu với ta, thế có nghĩa gì chứ ?

Phượng Tam nhắm mắt lại, không đáp.

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Người không đoán ra à ?

Nộ Chân Nhân vẫn hét như thường :

- Ta làm sao đoán nổi ?

Châu Lệ Nhi cười mỉa :

- Cái đạo hạnh của người như thế nào lại dám đòi giao đấu với Tam thúc? Còn lâu lắm cái mộng đó mới thành sự thực cho người ! Ngày sau, câu chuyện hôm nay sẽ lan truyền khắp giang hồ, hào kiệt sẽ cho là Tam thúc ỷ lớn hiếp nhỏ !

Nộ Chân Nhân gầm lên :

- Nhưng ta cũng không thể cùng tiểu tử động thủ ! Hắn không thắng nổi đồ đệ của ta...

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Phượng Tam ngày nay, nếu có khác Phượng Tam ngày xưa, thì Du Bội Ngọc ngày nay cũng chẳng phải là Du Bội Ngọc của ngày trước !

Du Bội Ngọc chớp mắt, vụt hỏi :

- Nếu vậy, cục diện ngày hôm nay, chỉ bằng vào một trận đấu này là được quyết định ?

Phượng Tam gật đầu :

- Đúng vậy !

Du Phóng Hạc gần từng tiếng :

- Nếu hấn bại ?

Châu Lệ Nhi đáp :

- Giả như Tứ thúc của ta bại thì ta bằng lòng đi theo các người ngay, tùy các người xử trí !

Du Phóng Hạc trầm giọng :

- Có thể tin như vậy chăng ?

Phượng Tam tiên sinh lạnh lùng :

- Người có tư cách gì mà dám hoài nghi lời hứa của Phượng tiên sinh ?

Du Phóng Hạc lộ vẻ hân hoan :

- Nếu thế, đạo trưởng xuất thủ gấp cho đi ! Không thể chờ lâu được nữa !

Nộ Chân Nhân sôi giận :

- Người bảo ta giao đấu với một gã hậu sanh à ?

Du Phóng Hạc mỉm cười :

- Vị Du công tử đó hiện tại là Tứ đệ của Phượng Tam tiên sinh, dù sao thì đạo trưởng cũng không mất mặt chút nào !

Châu Lệ Nhi vụt hỏi :

- Nếu Tứ thúc của ta thắng ? Các người tính sao ?

Nộ Chân Nhân hét lớn :

- Nếu ta bại, ta sẽ cúi đầu ba lượt trước mặt hấn, gọi hấn là sư phụ của ta !

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Chúng ta không dám nhận điều kiện đó ! Có một đồ đệ như người, la hét suốt ngày, hấn Tứ thúc ta điên đầu mà chết gấp !

Nộ Chân Nhân lại nhảy dựng lên :

- Nếu trong vòng năm mươi chiêu, ta không đánh ngã được hấn, ta lập tức đi ngay ! Ôm đầu mà lủi như chuột ngay !

Lão không có ý xuất thủ, nhưng bây giờ thì tình thế dồn ép lần lần, làm lão mất bình tĩnh, nói rằng điên thì hơi quá đáng, chứ thực ra thì lão ngây rồi.

Và lão nhận thấy, không thể không động thủ cùng Du Bội Ngọc.

Giả như bây giờ có ai ngăn chặn lão đừng xuất thủ cũng không ngăn chặn nổi, thì cần gì phải khích lão nữa ?

Châu Lệ Nhi cười nhẹ :

- Năm mươi chiêu !... Năm mươi chiêu thì có nghĩa gì ? Ba trăm chiêu cũng chưa hạn định nổi hơn kém ! Trong ba trăm chiêu, người đứng hòng chạm nổi vào chéo áo của Tứ thúc ta ! Bất quá... bất quá... người nói vậy, mà các người kia có đồng ý với người không ?

Du Phóng Hạc điềm nhiên :

- Được rồi, cô nương ! Chúng ta lấy ba trăm chiêu làm hạn định ! Nếu trong vòng ba trăm chiêu, Nộ Chân Nhân không thắng nổi Du công tử thì toàn thể bọn tại hạ sẽ nghiêng mình cúi đầu lạng lẽ bước đi. Chẳng bao giờ dám quấy nhiễu Phượng lão tiên bối nữa !

Châu Lệ Nhi quay qua Quân Hải Đường :

- Còn bà ?

Quân Hải Đường mỉm cười :

- Du công tử là chỗ quen xưa của tôi, tôi chỉ mong Nộ Chân Nhân nhẹ tay một chút, để tôi còn dịp đàm đạo với công tử sau này !

Nghĩa là bà ta chắc chắn Du Bội Ngọc sẽ phải bại ! Và như vậy, bà có cần gì xác nhận lời cam kết của Nộ Chân Nhân, bại là đi ngay ?

Châu Lệ Nhi hướng sang Hồng Liên Hoa :

- Còn người ?

Hồng Liên Hoa chớp mắt thâm trầm, không ai rõ ý đang nghĩ gì. Ý không nhìn Châu Lệ Nhi, chỉ buông gọn một tiếng :

- Tốt !

Kể luôn Hồng Liên Hoa, bên Du Phóng Hạc chẳng một ai tin rằng Du Bội Ngọc có thể giao đấu với Nộ Chân Nhân trong vòng năm trăm chiêu, bởi họ đều thấy vũ công của chàng, giả như đấu với Thập Vân, may ra chàng duy trì nổi ba trăm chiêu, nếu bất ngờ chàng chịu nổi năm mươi chiêu của Nộ Chân Nhân, thì cũng đáng cho là lạ lắm rồi !

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Vậy là song phương thỏa thuận với nhau rồi đấy !

Nộ Chân Nhân lại hét :

- Nếu có kẻ nào dị nghị, ta sẽ bóp vỡ sọ kẻ đó !

Đoạn, lão quát lớn :

- Họ Du ! Xuất thủ đi ! Ta chấp người ba chiêu đầu ! Nhất định ta không hoàn thủ !

X Du Bội Ngọc không nói gì cả.

Trước đó, chàng cảm thấy mình gánh ngàn cân nặng trên đầu vai, nhưng đối diện với Nộ Chân Nhân, chàng lại thở phào.

Chàng tự giải thích với chàng :

- Vô luận thế nào, Nộ Chân Nhân cũng chỉ là một con người, lão chẳng phải là thánh là thần, tại sao ta sợ lão ?

Ai nói gì, chàng chẳng nghe, ai làm gì, chàng chẳng thấy. Chàng chỉ chăm chú nhìn Nộ Chân Nhân.

Bỗng, chàng nhận ra đôi mắt, đôi mày, đôi tay Nộ Chân Nhân không đồng dạng với nhau. Bên hữu chừng như nhỏ hơn bên tả, nơi cánh mũi, ba sợi lông đen lộ ra, nơi ngực, nơi ngực áo có một đốm dầu, tay áo bên tả vá một đường.

Con mắt bên tả nháy nhiều hơn bên hữu, đôi môi nhấp nháy mãi, năm ngón bàn tay hữu rung luôn, trong khi năm ngón bàn tay tả sẽ thẳng như cán bút.

Không ai lưu ý đến những điểm nhỏ nhất đó, nhưng Du Bội Ngọc nhìn rất kỹ.

Dần dần, chàng nhìn thấy cánh mũi Nộ Chân Nhân phồng to hơn, cơ hồ để lộ tất cả lông đen trong mũi.

Rồi đôi mắt cũng to dần...

X Chàng nhận ra những đặc điểm đó để làm gì ?

Chỉ biết chàng nhìn đến xuất thần. Ai cười, ai nói, chàng chẳng nghe, Nộ Chân Nhân giục chàng xuất thủ hai lượt, chàng cũng không nghe.

Chàng bình tĩnh đứng bất động tại chỗ.

Nộ Chân Nhân hét to :

- Tiểu tử đó sợ quá đến tiêu tan hồn phách rồi hả ?

Du Phóng Hạc điểm phốt nộ cười, niềm đắc thắng thoáng lộ trong đôi mắt.

Nộ Chân Nhân lại nhảy loi choi :

- Người...

Lão nhảy cao hơn một chút.

Bất ngờ, lão vừa nhảy lên, Du Bội Ngọc như mũi tên rời dây cung, lao vút tới.

Bàn tay chàng nhắm đúng đầu gối của Nộ Chân Nhân, chặt vào.

Nộ Chân Nhân là một nhân vật thượng đỉnh trong vũ lâm, suốt đời chỉ chuyên chú vào võ thuật, đến cả sinh hoạt hàng ngày cũng bị méo mó vì võ thuật. Mỗi một cử động nào cũng có hình tượng chiêu thức !

Sự kiện đó, do vũ công và tâm thần, hợp nhất từ lâu rồi cho nên vô tình mà phát huy cái thói quen, cũng như một diễn viên sân khấu, dù đang đàm thoại với thân nhân, bằng hữu, cũng dùng những câu văn đối đáp trên sân khấu, đúng theo tuồng, không toàn phần thì cũng một đoạn nào đó.

Cho nên sự phát huy vũ công của Nộ Chân Nhân gần như tự nhiên, chẳng cần phải có cảnh giác.

Và cũng nhờ thế mà lão có sự tự vệ vô cùng kín đáo, không có một sơ hở nào cho địch thủ lợi dụng tấn công.

Nhưng đó phải là trong lúc bình thường, tâm linh đừng kích động, và cũng phải đứng ngay trên mặt đất.

Khi lão nhảy vọt lên, cái tư thế lơ lửng mất đi rất nhiều ý thức phòng vệ, do đó có lộ những sơ hở rải rác trên cơ thể, mà chỗ lộ sơ hở nhiều hơn hết là hai cái đầu gối.

Du Bội Ngọc đứng đó, quan sát Nộ Chân Nhân là để tìm sơ hở của lão. Song, đứng dưới đất, lão đạo nhân còn đầy đủ ý thức tự vệ, nên không để lộ một sơ hở nào nhỏ nhất.

Bởi thế, Nộ Chân Nhân giục mấy lượt, chàng không nhúc nhích. Vì có một sơ hở nào đâu trên người lão đạo mà chàng tấn công ?

Bây giờ, lão nhảy vọt lên, nơi đầu gối trống trải rồi, chàng bước tới, chặt tay vào đó ngay.

Nộ Chân Nhân bắt giác kinh hãi, vừa rút chân lên, vừa thun lưng xuống, đảo lộn nửa vòng, tránh chiêu công đó, đồng thời cả hai tay cùng đánh ra, cả hai chân đều đạp tung, công luôn một lúc bốn thế.

Lão chuyển bại sang thắng, tự nhiên Du Bội Ngọc từ cái thắng, sắp rơi vào cái bại.

Châu Lệ Nhi hét lớn :

- Chấp ba chiêu như thế đó à ?

Đang phản công, nghe Châu Lệ Nhi mĩa mai, thay vì lao tới, Nộ Chân Nhân lại lộn người trở lại.

Cái lộn người đó, bất cứ ai tại cục trường cũng không làm được, bởi cái đà đã quá tầm rồi, chiêu thức hầu như chín muồi rồi, không thể nào thu về được.

Song Nộ Chân Nhân làm được, như vậy đủ biết khí công của lão cao diệu phi thường.

Hồng Liên Hoa buột miệng kêu lên :

- Khí công tuyệt diệu !

Du Phóng Hạc cười nhẹ :

- Theo bang chủ nhận xét thì Du công tử có thể chịu đựng nổi mấy chiêu ?

Hồng Liên Hoa có vẻ thương tiếc, trầm giọng đáp :

- Chỉ sợ không hơn trăm chiêu !

Du Phóng Hạc day qua Quân Hải Đường :

- Còn phu nhân ?

Quân Hải Đường mỉm cười :

- Hồng bang chủ có nhãn lực tinh vi, có khi nào nhận xét sai ?

Nghĩa là bà ta có đồng ý với Hồng Liên Hoa, theo bà thì Du Bội Ngọc chỉ có thể duy trì độ trăm chiêu trở lại.

Hồng Liên Hoa cùng Quân Hải Đường từ lúc lên lầu đến giờ chẳng hề nhìn về phía góc tường, nơi Quách Phiến Tiên đang thu mình ẩn dạng.

Quách Phiến Tiên mừng thầm.

Nhưng nghe họ đưa ra nhận xét đó, y giật mình nghĩ :

- Tòa tiểu lâu này có rộng rãi chi đâu ? Dù ta nấp bóng tối, dù họ trong nhất thời không phát hiện ra ta, điều đó cũng chẳng có lợi cho ta, bởi họ biết rõ Du Bội Ngọc trước sau gì cũng phải rơi tay Nộ Chân Nhân và những người trên lầu này chẳng chạy đi đâu cho khỏi họ, do đó họ làm như thản nhiên, để chứng tỏ họ đại lượng !

Y xuất hạn đầy mình.

Tại trận đấu, ba chiêu nhường đã qua, Nộ Chân Nhân bắt đầu khởi thế công.

Chiêu thức của lão phát ra chẳng có gì đặc biệt, nhưng thủ pháp của lão hết sức tân kỳ, liên tiếp nhau như thác nước không hề đứt đoạn, không chiêu nào kém ồ ạt hơn chiêu nào.

Những chiêu thức đó lại không đi đúng tuần tự như phần đông hào kiệt phát xuất, có lúc một tay trên một tay dưới, có lúc một tay phía trước đánh tới, một tay hoành phía hậu móc lại hoặc cùng một lượt giáng tới, hoặc cùng một lượt thốc lên, rồi từ hai bên tả hữu quật vào.

Những chiêu thức phát xuất, cùng tương phản quy củ, tương phản chiều hướng, trên giang hồ chẳng có một nhân vật thứ hai nào có đấu pháp quái lạ như lão, bởi chẳng ai làm được như lão.

Cho nên chiêu thức rất tầm thường mà vẫn lợi hại như những chiêu thức tuyệt độc.

Châu Lệ Nhi cười lạnh, thốt :

- Thì ra Nộ Chân Nhân cũng chẳng có chi hơn người ! Tài nghệ của lão, bất quá chỉ có thế thôi !

Nhưng nhìn vào cuộc đấu, dần dần nó kinh hãi, nó không còn dám khinh thường lão nữa.

Nó bắt đầu lo sợ cho Du Bội Ngọc.

Nó đưa mắt nhìn sang tam thúc nó, song Phượng Tam tiên sinh lúc đó nhắm mắt lại, thần sắc bình tĩnh, như chẳng cho là một tình thế nghiêm trọng như nó tưởng.

Nó buột miệng hỏi :

- Liệu Du Bội Ngọc có chịu nổi ba trăm chiêu không, Tam thúc ?

Phượng Tam không đáp.

Ba mươi chiêu đã qua, Du Bội Ngọc lộ rõ thế yếu. Không ai tin được chàng chịu nổi trăm chiêu, đừng nói là ba trăm chiêu.

Du Phóng Hạc mĩa một câu :

- Đúng là một cuộc chiến không tiền khoáng hậu, nếu được xem, hẳn phải đáng tiếc !

Thập Vân mỉm cười :

- Nếu thế, đệ tử xin kéo bức màn che cửa cho trống trải, để mọi người bên ngoài đều nhìn rõ cuộc đấu, kéo đáng tiếc cho họ !

Du Phóng Hạc gật gù :

- Hay lắm ! Ý kiến đó tuyệt diệu !

Thập Vân lập tức đến bên cửa sổ, kéo màn.

Aùnh sáng của trăng mờ lùa vào, soi gian lâu tỏ rõ hơn trước.

Quách Phiến Tiên hết sức lo sợ.

Còn bóng tối y còn hy vọng bị phát hiện chậm, có ánh sáng rồi thì chỉ hy vọng đó trở nên quá mong manh.

Nhóng đầu lên nhìn ra ngoài, y thấy vô số bóng người chen chúc trên các nóc lầu lân cận.

Y càng sợ hãi, mới biết là quanh tiểu lâu, quần hùng tụ tập đông như biển.

Trước đó y có ý định liều mạng phóng mình qua cửa sổ thoát đi. Bây giờ y mới rõ, nếu nhảy xuống bên dưới là chẳng khác nào tự đưa mình vào vuốt cộp.

Không hy vọng thoát, tức nhiên Quách Phiến Tiên sanh liều lĩnh, bởi trước sau gì cũng khổ, nếu đúng Quân Hải Đường và Hồng Liên Hoa có ý làm khó y.

Y vụt đứng lên nhìn sang Quân Hải Đường, mỉm cười gật đầu như chào bà ta.

Nhưng Quân Hải Đường không nhìn y, thành ra y chẳng làm gì khác, ngoài nụ cười nở vào hư vô.

Quân Hải Đường lúc đó, hoặc do ngẫu nhiên, hay cố ý tránh cái nhìn của y, quay sang Du Phóng Hạc, thốt :

- Có một điều làm tôi kỳ quái vô cùng ?

Du Phóng Hạc cười nhẹ :

- Phu nhân có ý nghĩ gì ?

Hải Đường phu nhân hỏi :

- Minh chủ tưởng như thế nào, nếu đem so những chiêu thức của Nộ Chân Nhân với vũ công của Thiên Cang đạo trưởng?

Du Phóng Hạc suy tư một lúc :

- Tuyệt kỹ của phái Côn Lôn, còn ai chẳng biết ? Đúng là lợi hại vô song. Trên giang hồ hào kiệt đều công nhận Thiên Cang đạo trưởng là tay phi phàm, bất quá...

Hải Đường phu nhân chặn lại :

- Bất quá còn kém Nộ Chân Nhân một bậc ?

Du Phóng Hạc chỉ cười, không đáp.

Như vậy, là lão mặc nhận.

Hải Đường phu nhân tiếp :

- Trước đây hơn mười năm, tôi có đến Côn Lôn Sơn một lần. May mắn thay lại gặp Thiên Cang đạo trưởng đang cùng người giao thủ. Chừng như vị đó là một vị Lạt Ma từ Tây Vực đến, công lực phi thường !

Du Phóng Hạc thốt :

- Có lẽ đó là một trong ba cao thủ phái Mật Tông, hiệu là Hồng Vân Đại Lạt Ma, lão ấy có mối thù thâm niên với Côn Lôn phái, từng đến Côn Lôn Sơn tranh chiến với Thiên Cang đạo trưởng mấy lần !

Hải Đường phu nhân lại tiếp :

- Tôi đứng bên ngoài cuộc đấu, xa hơn bảy tám trượng, Thiên Cang đạo trưởng xuất chưởng phát gió vù vù, quét bay y phục tôi. Giờ đây, Nộ Chân Nhân xuất chiêu, sao chẳng có chút gió nào ?

Du Phóng Hạc mỉm cười :

- Chỉ vì Nộ Chân Nhân thu hoặc phát nội lực do tâm, khống chế hay phản công tùy ý, lực đạo phát huy đều tập trung trên cơ thể Du công tử, đạo nhân không hề để phí phạm một đạo lực nhỏ nào lọt ra bên ngoài, hơn nữa, một chưởng kinh đưa ra, nếu không trúng đích là đạo nhân thu hồi ngay cho nên trừ Du công tử ra chẳng ai có cảm giác nào cả. Như vậy làm gì phu nhân nghe có tiếng gió ?

Lão lại cười, đoạn kết luận :

- Nếu không vậy, đừng nói là tại hạ, là phu nhân phải bị gió chưởng quét ngã, mà đến cả tòa tiểu lâu này phải đổ vỡ từ lâu !

Hải Đường phu nhân thở dài :

- Cũng may tôi chẳng phải là Du Bội Ngọc, cho nên tôi chẳng sao !...

Cái đó hiển nhiên là như vậy rồi, bà có giao thủ đấu mà có sao với chẳng sao ?

Bất quá, bà nói thế để biểu lộ sự khâm phục Nộ Chân Nhân, đồng thời thương hại cho Du Bội Ngọc, bởi bà tin chắc là chàng phải bị hại.

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Không đúng như vậy đâu !

Hải Đường phu nhân mỉm cười :

- Cô nương là người ngoài cuộc, sao dám quả quyết cho người trong cuộc ?

Châu Lệ Nhi không đáp, chỉ lẩm nhẩm :

- Chín mươi !... Chín mươi mốt !... Chín mươi hai !...

Nó đếm nhanh quá, có khi một chiêu phát ra mà nó đếm vượt số thành hai ba chiêu.

Thực ra song phương chỉ trao đổi nhau hơn tám mươi chiêu thôi.

Mọi người cũng biết là nó đếm gian mấy chiêu, song chẳng ai cãi với nó làm gì, bởi họ nghĩ, làm gì Du Bội Ngọc chịu nổi ba trăm chiêu, dù nó có đếm gian vài ba mươi chiêu cũng chẳng có ý nghĩa gì !

Du Bội Ngọc lúc này như cây đinh, mặc tình để cho chiếc búa to giáng xuống nhưng chiếc búa cứ giáng trượt bên ngoài. Nộ Chân Nhân cố điều chỉnh chiếc búa thế nào, cũng chẳng giáng trúng đầu đinh.

Bỗng Nộ Chân Nhân như lợi thế công, không còn bức cận chàng như trước nữa.

Rồi lão xuất phát nhiều chiêu, Du Bội Ngọc không biết phải làm sao hóa giải, song lão lại bỏ dở để đánh sang chiêu khác, hoặc lão để hờ sơ hờ rờ rệt chờ chàng tấn công.

Một ý niệm thoáng qua trong tâm tư, chàng liền chậm tay lại, theo đúng nhịp độ thủ pháp của Nộ Chân Nhân.

Châu Lệ Nhi càng đếm nhanh hơn trước, mặc dầu bên trong hai đấu thủ chậm tay hơn trước :

- Một trăm lẻ một !... Một trăm lẻ hai !... Lẻ ba...

Du Phóng Hạc day qua Hồng Liên Hoa điểm một nụ cười :

- Một trăm chiêu qua rồi ! Không ngờ hần đủ sức duy trì như thế !

Hồng Liên Hoa mơ màng :

- Đích xác không ai tưởng như vậy !

Thập Vân bỗng thốt :

- Là thật ! Đường như công lực của vị Du công tử đó gia tăng quan trọng !

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Đúng vậy !

Thập Vân thở dài :

- Qua hơn một khắc thời gian giao đấu, bỗng nhiên công lực tăng gia, Du công tử quả thật là một tay phi thường! Đệ tử bình sanh chưa thấy một người nào đáng sợ bằng!

Du Phóng Hạc lại cười :

- Đạo huynh yên trí ! Dù công lực của hần có tăng gia hơn nữa ! Hần vẫn không phải là đối thủ của lệnh sư đầu ! Chắc chắn hần không chịu nổi một trăm chiêu !

Thập Vân cau mày :

- Nhưng một trăm chiêu đã qua rồi !

Du Phóng Hạc điềm nhiên :

- Bất quá lệnh sư muốn xem võ công của hần như thế nào nên nương tay đó thôi. Nếu không hần đã bị quật ngã từ lâu !

Lời lão nói với Thập Vân, song lão cổ cất cao tiếng nói, cốt cho Nộ Chân Nhân nghe.

Nộ Chân Nhân cười vang :

- Phải đấy ! Ta muốn xem Phượng Tam đã truyền dạy cho hần những gì, nhưng bây giờ thì ta đã hiểu rồi !

Lão đạo bắt đầu gia tăng tốc độ trở lại.

Ngờ đâu, Du Bội Ngọc cũng gia tăng tốc độ và thủ pháp của chàng đi đúng nhịp nhanh của Nộ Chân Nhân.

Tuy được Phượng Tam truyền cho tuyệt kỹ, song bất quá nhờ thông minh, Du Bội Ngọc chỉ lãnh hội phần lý thuyết chứ chưa thực nghiệm.

Cho nên đánh qua trăm chiêu đầu, chàng chưa quen tay, chiêu thức còn bỏ ngỏ, còn chậm.

Nhưng qua một trăm chiêu đó, linh cơ xúc động, chàng thức ngộ chỗ huyền diệu của kỳ công, nên chiêu thức đưa ra phải biến ảo hơn giai đoạn đầu.

Lắm lúc chàng phản ứng tự nhiên, chính chàng cũng chẳng hiểu tại sao mình có thủ pháp linh mãnh như vậy.

Trong lúc đó, Châu Lệ Nhi vẫn đếm :

- Một trăm sáu mươi !... Một trăm sáu mươi một !...

Bỗng Du Phóng Hạc cãi :

- Cô nương đếm sai đấy :

chỉ có một trăm năm mươi ba chiêu thôi !

Trước đó, lão chẳng màng hơn thiếu một vài chiêu, bây giờ lão lại so đo từng chiêu một.

Như vậy là lão lo ngại rồi, và như vậy là Du Bội Ngọc có thể chịu đựng nổi ba trăm chiêu rồi !

Châu Lệ Nhi bật cười khanh khách :

- Các người hết tin tưởng rồi phải không ? Các người bắt đầu lo rồi phải không ?

Rồi nàng đếm :

- Một trăm sáu mươi bảy !... Một trăm sáu mươi tám !...

Nó cứ đếm, ai nói chi, mặc ai !

Du Phóng Hạc thản nhiên :

- Tùy cô nương đếm sao thì đếm, tại hạ chỉ khấu trừ tám chiêu là đúng số thật !

Nộ Chân Nhân hét :

- Dư tám chiêu thì đã quan hệ gì ? Không lẽ ta để cho hần duy trì ba trăm chiêu sao ?

Lão đạo càng gia tăng công lực.

Du Bội Ngọc cố gắng hóa giải. Những chiêu thức được hóa giải, mà áp lực vẫn như thường, chính cái áp lực đó khó chịu hơn là chiêu công.

Châu Lệ Nhi vừa đếm số một trăm bảy mươi mốt, một tiếng bình vang lên. Du Bội Ngọc lùi thế nào, chạm vào vách thang lầu, vách gãy, cái chạm đó vang một tiếng bình, tiếp theo tiếng rắc của tấm ván gãy.

Châu Lệ Nhi kinh hãi, ngừng đếm ngay.

Du Phóng Hạc cười lớn :

- Du công tử dù bại nhưng chịu nổi hơn trăm chiêu của Nộ Chân Nhân kể ra cũng là một thành tích hy hữu !

Châu Lệ Nhi trừng mắt :

- Bại thế nào được ?

Du Phóng Hạc lại bật cười ha hả :

- Như vậy mà cũng chưa gọi là bại sao, cô nương ?

Du Bội Ngọc đã dời khỏi chỗ ván gãy, vừa nhào tới Nộ Chân Nhân, vừa vung tay tấn công.

Châu Lệ Nhi vỗ tay cười lớn :

- Người có thấy đó không ? Ván gãy, chứ nào phải bụng của Tứ thúc ta gãy đâu? Nếu cho rằng tấm ván gãy mà Tứ thúc ta bại thì tại sao các người không đập cho ván gãy, lại còn giao đấu làm gì ?

Nó vừa dứt câu, song phương cũng vừa trao đổi thêm tám chiêu. Lần này thì nó không đếm kịp nữa vì bận nói.

Du Phóng Hạc sững sờ, một lúc sau gọi :

- Du công tử nhờ tấm ván thang lầu cứu mạng đó, xin đừng quên !

Du Bội Ngọc cũng hiểu là lúc đó nền tấm ván không gãy cho chàng lùi sâu một chút, thì chàng đã bị áp lực của Nộ Chân Nhân đè bẹp dí rồi.

Nếu là một cuộc ẩn chứng võ công, thì chàng phải nhận bại.

Nhưng ở đây, nhận bại là giết một hai mạng người, vì không muốn ai phải chết bởi sự nhận bại đó, chàng phải bỏ hẳn tinh thần thượng võ, tiếp tục giao đấu.

Chàng quyết định như thế, thì có cần chi lưu ý đến lời nói của Du Phóng Hạc?

Song phương lại trao đổi thêm ba mươi chiêu nữa.

Du Phóng Hạc đã tắt nụ cười từ lâu. Lão lẩm bẩm :

- Lạ thật ! Lạ thật !

Lão hỏi Quân Hải Đường :

- Liệu hần có đủ sức chịu thêm trăm chiêu nữa chăng ? Hai trăm chiêu đã qua rồi !

Quân Hải Đường trầm giọng :

- Cũng có thể được lắm, mình chủ !

Du Phóng Hạc lại thốt :

- Không ngờ tiểu tử cũng lợi hại vô tưởng !

Lời bàn tán của họ làm Nộ Chân Nhân nổi giận, lão hét lên :

- Các người có cam đi cho ta nhờ không ? Kẻ nào còn bép xép, ta sẽ bóp vỡ sọ kẻ đó !

Không còn ai dám nói gì nữa.

Mọi người đều hiểu, Nộ Chân Nhân cũng đang lo như họ đang lo. Bởi còn mấy chiêu nữa đâu là hạn định số chiêu sẽ đến ?

Châu Lệ Nhi lại đếm :

- Hai trăm mười một !... Hai trăm mười hai !...

Đôi mắt Quách Phiến Tiên sáng lên.

Nhưng Du Bội Ngọc trầm con tim xuống.

Đột nhiên, chàng cảm thấy không thể chịu thêm ba mươi chiêu nữa.

X Bổng Phượng Tam mở mắt ra.

Gương mặt của lão vốn bình tĩnh đến lạnh lùng, bây giờ lộ vẻ lo lắng.

Chỉ có lão và Du Bội Ngọc biết rõ, công lực do lão truyền sang cho chàng đã được chàng sử dụng gần hết.

Tuy lão nhắm mắt không nhìn, song tai vẫn nghe tiếng gió của chiêu thức. Lão biết chiêu nào mạnh, chiêu nào yếu.

Trước đó, Du Bội Ngọc lùi đến chạm gậy ván thang lầu, ai cũng cho là nguy, lão không lo, bởi lão biết Du Bội Ngọc vẫn còn công lực.

Bây giờ, chàng ngang nhiên nghênh chiến, bọn Du Phóng Hạc sợ chàng thắng thì lão lại lo lắng chàng bại vì lão biết chàng đã dùng gần hết số công lực mượn nơi lão.

Du Bội Ngọc còn đánh ra mạnh, song chẳng khác nào chàng buông trôi, không thu về như ý muốn nữa.

Chàng đang ở trong cái cảnh dây cung bị kéo hết đường dây, nếu không đứt thì cung cũng phải gãy.

Hơn nữa, mỗi chiêu đánh ra đều kém những chiêu trước một thành công lực.

Dần dần, sự kém giảm quá rõ rệt, quá nhanh chóng như công lực bị một sức hút mạnh rút đi, sắp cạn.

Trong khi đó, Nộ Chân Nhân lại xuất thủ đều đều, công lực phát xuất như núi đổ.

Bổng Nộ Chân Nhân dùng tay quyền đánh tới như mũi kiếm đâm qua.

Du Bội Ngọc không còn nghĩ kịp cách hóa giải, quét tay qua chặn lại. Tay chàng chạm tay Nộ Chân Nhân, sức chạm chấn động làm chàng lùi lại, chập choạng...

Nộ Chân Nhân biết ngay là chàng không còn duy trì nổi nữa, phần khởi tinh thần, đánh liên tiếp ba quyền, dồn Du Bội Ngọc vào một góc nhà.

Bọn Du Phóng Hạc vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ.

Họ không hiểu tại sao chàng vừa chịu nổi đó, rồi lại không chịu đựng nổi nữa được !

Châu Lệ Nhi cứ đếm đều :

- Hai trăm hai mươi sáu !... Hai trăm hai mươi bảy !...

Tuy nó đếm đều đều, song giọng nó run run.

Còn hơn bảy mươi chiêu chứ nào phải ít ? Chắc gì Du Bội Ngọc tiếp nổi số chiêu còn lại đó ?

Chính Chung Tịnh là người kém nhất trong số hiện diện cũng nhận ra điều đó.

Hải Đường phu nhân thở dài, lẩm bẩm :

- Chỉ sợ không đếm đến số hai trăm sáu mươi !...

Du Phóng Hạc mỉm cười :

- Hai trăm năm mươi là cùng !

Nộ Chân Nhân quát :

- Ta nói hai trăm bốn mươi !

Tay tả tung chưởng, tay hữu tung quyền, lão đánh luôn hai chiêu cùng một lượt.

Châu Lệ Nhi đếm :

- Hai trăm ba mươi bảy !... Hai trăm ba mươi tám !...

Du Bội Ngọc thấy trước mặt có vô số nắm tay, chớp chớp như cơn mưa hoa.

Chẳng biết lão đánh chiêu thức gì nữa ? Mà dù có biết, cũng chẳng làm sao hóa giải ?

Chàng cảm chắc là bị lão đánh ngã !

X Du Phóng Hạc mỉm cười.

Hồng Liên Hoa đang ngồi nơi bệ cửa sổ, nhảy xuống sàn lầu.

Hải Đường phu nhân lắc đầu.

Thập Vân chấp tay chữ thập, niệm phật hiệu :

- Vô lượng thọ phật !

Du Bội Ngọc bị áp đảo của Nộ Chân Nhân, uốn mình lại như muốn chui vào tường nhà.

Bất quá, chỉ một cái chớp mắt là thân hình chàng co quắp lại, hoặc gãy làm đôi, như cây đình yếu bị nhất búa nện mạnh xuống.

Cây đình còn chui vào gỗ chứ chàng chui làm sao lọt ?

Nộ Chân Nhân hét :

- Người chịu bại chưa ?

Du Bội Ngọc cắn răng, khê rít :

- Không !

Nộ Chân Nhân hờm tay, gia tăng công lực :

- Người định chùng nào mới ngã chứ ?

Du Bội Ngọc cố gượng, không chịu ngã.

Thân hình chàng càng lúc càng rùn xuống thấp, bởi áp lực của Nộ Chân Nhân càng lúc càng tăng.

Mồ hôi đổ ra ướt đầu, ướt mặt, chàng vẫn không chịu ngã.

Mọi người trở mắt nhìn chàng.

Trong lầu cũng như ngoài lầu, không một tiếng động, ngoài tiếng gió thổi.

Rồi có tiếng rắc rắc vang lên, tuy khê nhưng ai cũng nghe rõ. Tiếng rắc rắc do xương của Du Bội Ngọc phát ra, chàng gồng gân, vận xương, cố chống chọi đến cùng.

Chung Tịnh khóc ròng. Dĩ nhiên nàng run vì xúc động.

Quách Phiến Tiên xuất mồ hôi lạnh.

Bổng Chung Tịnh kêu lên :

- Du công tử ơi ! Ngã xuống đi, công tử ! Cầu khẩn công tử đừng chống chọi nữa!

Hải Đường phu nhân thở dài :

- Tiểu tử ! Tại sao tự mình làm khổ cho mình thế ?

Châu Lệ Nhi thấy mắt mờ, màn lệ mỏng che khuất đôi mi. Màn lệ đó dày nhanh, biến thành hạt, vọt mi rơi xuống.

Chính nó cũng muốn Du Bội Ngọc ngã xuống !

Nàng không dám nhìn nữa !

Hồng Liên Hoa không còn điềm nhiên được nữa, hét lên :

- Phượng Tam tiên sinh ! Tiên sinh nữ để như vậy sao ?

Phượng Tam tiên sinh trầm ngâm một chút :

- Sự việc đã đến nỗi này, Phượng mỗ chỉ có...

Du Bội Ngọc đột nhiên kêu lên :

- Chúng ta chưa bại ! Tại hạ còn đứng vững ! Chưa ngã là chưa bại !

Nộ Chân Nhân quát lớn :

- Tiểu tử khả ố ! Chẳng lẽ ngươi muốn ta biến ngươi thành phế nhân à ?

Lão bước tới.

Bất ngờ lão dẫm chân lên chiếc bao bố.

Bao bố tuột mối, vì những vật bên trong bị lão dẫm xẹp chỗ này, xẹp chỗ kia, phồng lên, bứt đứt dây cột.

Vật bên trong là rắn là ếch, là bò cạp, là cóc nhái, tất cả đều phọt ra khỏi bao, tất cả đều bò nhảy, bám vào gấu quần lão, vào tay áo, tà áo, trườn lên cổ lên đầu.

Lão hoảng hồn, lùi lại, chân đạp tay phải, lão hét oang oang.

Bọn Du Phóng Hạc sững sờ.

Trong khi đó, Châu Lệ Nhi sáng mắt ra, đếm nhanh :

- Hai trăm bốn mươi hai !... Hai trăm bốn mươi ba !...

Nộ Chân Nhân cứ dẫm, đạp, cứ bóp, cứ phải, cứ rũ ào ào rẹt rẹt, nó cứ đếm.

Bọn Du Phóng Hạc ngậy người nhìn diễn tiến, không ai nói được tiếng gì.

Khi Nộ Chân Nhân giết đến con vật cuối cùng, Châu Lệ Nhi cũng đếm đến số ba trăm.

Tòa tiểu lâu im lặng như cảnh chết.

Mãi một lúc sau, Du Phóng Hạc bật cười ha hả :

- Đếm như thế sao được, cô nương ?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Thế cái lão đạo đó không làm một cử động nào cả ? Lão ấy có đứng yên không ?

Nó đưa tay chỉ về Du Bội Ngọc, cao giọng hỏi :

- Tứ thúc ta đã ngã chưa ?

Du Bội Ngọc còn dựa lưng vào vách, thở mạnh.

Chàng không ngã !

42. Tiếng Hứa Ngàn Vàng

Châu Lệ Nhi lại trừng mắt :

- Hiện tại, Tứ thúc ta chưa ngã xuống mà Nộ Chân Nhân các ngươi cũng đã phát xuất đủ ba trăm chiêu rồi, đương nhiên là chúng ta thắng các ngươi còn muốn toan tính gì nữa ?

Du Phóng Hạc thốt :

- Nhưng sáu mươi chiêu cuối cùng của Nộ Chân Nhân, nào phải để đối phó với Du công tử đâu ? Mọi người ở đây đều thấy như vậy rõ ràng !

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Đã giao thủ với Tứ thúc ta thì mỗi chiêu thức đều cầm như đối phó với tứ thúc ta, ta cứ biết là lão ấy có động thủ thôi, lão đánh loạn lên đánh vào đâu mặc lão nếu các ngươi có oán trách thì chỉ oán trách lão sao lại cãi lý với chúng ta được ?

Du Phóng Hạc vẫn cãi :

- Các loại độc vật kia...

Châu Lệ Nhi chặn lại :

- Các loại độc vật đó làm sao ? Chúng nằm yên trong bao bố có ai mở bao thả chúng ra đâu ? Sát hại chúng đáng lý phải đòi bồi thường nữa là khác, sao lại quy tội cho chúng ? Ai bảo lão ấy động chạm đến chúng cho chúng bỏ ra ?

Du Phóng Hạc biết rõ nó dùng cường tứ để đoạt lý song lão chẳng làm sao cãi được, đành sững sờ ra đó một lúc lâu.

Sau cùng, lão day qua Nộ Chân Nhân cười gượng :

- Việc này, Chân Nhân làm chủ mới được !...

Nộ Chân Nhân chớp mắt, cao giọng thốt :

- Tiểu tử đó chịu đựng nổi ba trăm chiêu của ta đáng phục lắm !

Du Phóng Hạc xám mặt, kêu lên :

- Chân Nhân có đánh đủ ba trăm chiêu đâu !

Nộ Chân Nhân trừng mắt :

- Kẻ nào nói ta không đánh đủ ba trăm chiêu ? Ta giao đấu với hắn, cứ mỗi cái động thủ là một chiêu, ta không đánh trúng hắn là do ta, mặc ta các ngươi còn nói gì ?

Du Phóng Hạc lặng người sững sờ.

Lão còn dám nói gì nữa ?

Châu Lệ Nhi nhào đến cạnh Du Bội Ngọc reo lên :

- Tứ thúc ! Chúng ta thắng rồi ! Chúng ta thắng rồi !

Du Phóng Hạc cười nhẹ, lão đã lấy lại bình tĩnh rồi, lão thốt :

- Nộ Chân Nhân đã bảo là các vị thắng, tự nhiên các vị thắng !

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Minh chủ võ lâm nói một câu nghe hay quá !

Du Bội Ngọc cười nhạt :

- Bây giờ các vị có thể đi tại hạ bảo đảm chẳng ai dám ngăn cản.

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Đi ? Đi đâu ? Đây là nhà của ta, ta phải bỏ để đi đâu ?

Chừng như Du Phóng Hạc biến sắc.

Nộ Chân Nhân hét to :

- Họ không đi đâu cả ! Chính chúng ta phải đi !

Có tiếng y phục phất gió rẹt rẹt !

Hai bóng người từ bên ngoài cửa sổ lao vút vào gian lầu, một người vừa chạm chân xuống sàng lầu, quét ánh mắt sáng ngời, cao giọng thốt :

- Phải đấy ! Chúng ta nên đi nhưng trước khi đi chúng ta phải đập vỡ sọ bọn này mới được !

Châu Lệ Nhi sôi giận :

- Các người là quái vật từ đâu đến ?

Du Phóng Hạc mỉm cười :

- Người này có đôi tay cứng hơn thép, và trong chiếc túi có bảy mươi hai mũi Kim Tiền Phiêu, khét tiếng vùng Cam Siêu lương Châu, ngoại hiệu Mãng Thiên Tinh tên Triệu Quân.

Lão đưa tay chỉ người thứ hai tiếp :

- Còn đây là vị đại anh hùng miền Hà Sóc đệ nhất cao thủ thanh danh chấn động khắp nẻo đường vùng Bắc, giang hồ gọi là Thiên Lý Thần Câu họ Huỳnh tên Phong.

Châu Lệ Nhi bật cười lạnh :

- Một con người sao lại thích được gọi là ngựa ? Có gương mặt rỗ chằng, rỗ chịt như vậy thì nên gọi là con ma rỗ chứ, sao gọi là ngựa được ? Dù cho có giống mặt ngựa cũng chẳng ai thích được ví như một con ngựa, kể cả được ví là Thần Câu !

Ngựa Thần vẫn là ngựa như thường.

Huỳnh Phong đã có gương mặt dài, lúc đó há rộng miệng cười oang oát, cằm đưa xuống gương mặt dài hơn, dài như mặt ngựa.

Y hét to :

- Nộ Chân Nhân hứa tha các người nhưng chúng ta không tha các người, chúng ta có bốn phạm diệt trừ giống yêu nghiệt, chúng ta chẳng cần giữ đúng quy cũ giang hồ tiểu liễu đầu chuẩn bị theo chúng ta đến một nơi để nhận tội.

Y đưa bàn tay to bằng mặt quạt, định chụp Châu Lệ Nhi.

Một bóng người chớp lên Thập Vân đã lướt tới chặn trước mặt y.

Thập Vân điểm nhẹ một nụ cười, chấp tay chữ thập thốt :

- Gia sư đã hứa tha cho các vị ấy Huỳnh đại hiệp không nên làm khó họ.

Huỳnh Phong cao giọng :

- Sự việc trên giang hồ đã có hàng tiền bối lo liệu người có tư cách gì can dự vào? Tránh ra cho ta hành sự.

Bàn tay y vừa rút lại bỗng vươn ra nhưng Thập Vân vẫn đứng nguyên tại chỗ, bất động.

Huỳnh Phong vận dụng toàn lực đẩy đạo sĩ, đạo sĩ trơ như trời không hề nhúc nhích.

Huỳnh Phong biến sắc.

Nộ Chân Nhân bước tới trầm giọng hỏi :

- Người muốn giáo huấn đồ đệ của ta ? Đồ đệ của ta sai quy củ hay người phủ nhận luật giang hồ ?

Huỳnh Phong tưởng lão đạo bất bình đồ đệ của lão, vội cười vuốt :

- Tại hạ mạo muội, định thay Chân Nhân...

Nộ Chân Nhân hét lớn :

- Người là cái quái gì dám thay ta ? Ai cho người giáo huấn đồ đệ của ta ? Bàn tay thô bạo của người chạm vào đồ đệ của ta là bàn tay đó phải gãy !

Bất thành linh lão xuất thủ chụp cổ tay của Huỳnh Phong.

Một tiếng rắc vang lên, cổ tay của Huỳnh Phong gãy lìa.

Huỳnh Phong rú lên một tiếng thảm, giở chân hữu quéo qua y nổi danh có đôi chân đá núi núi cũng tan vỡ, lúc đó y lại vận dụng toàn lực quét ngang, Nộ Chân Nhân có vững tấn cách nào cũng bị tung bay vỡ xương thành phế thải.

Nhưng Nộ Chân Nhân không né tránh đứng nguyên tại chỗ hứng cái quét đó.

Một tiếng rắc vang lên tiếng xương gãy, nhưng chẳng phải xương mình của Nộ Chân Nhân mà chính là chân của Huỳnh Phong gãy lìa.

Huỳnh Phong rú lên một tiếng nữa ngã nhào xuống nền bất tỉnh.

Nộ Chân Nhân không buồn nhìn Huỳnh Phong nữa mắt day qua Triệu Quân trầm giọng hỏi :

- Người khinh thường lời nói của ta, quyết đập vỡ sọ những người đó bây giờ còn muốn đập nữa hay không ?

Triệu Quân biến sắc mặt như màu đất.

Tuy nhiên y vẫn là con người có danh vọng, trước bao nhiêu cặp mắt soi mói, chẳng lẽ chịu hèn kém y bật cười khanh khách đáp :

- Chân Nhân không muốn nhúng tay vào việc này thì có người khác nhúng tay !

Nộ Chân Nhân sôi giận :

- Ai cho người nhúng tay ? Kẻ nào muốn nhúng ta ? Người tưởng bọn đó không còn động dấy gì nữa nổi nên toan đến ăn cỗ đã dọn sẵn à ?

Lão chụp áo Triệu Quân nhắc bổng y lên.

Triệu Quân giận hơn sợ, vung hai tay đánh xuống.

Hai tay của y chạm trúng hai vai Nộ Chân Nhân hai tay của y được giang hồ cho là hai tay thép, nếu đập xuống đá, đá cũng phải vỡ tan, huống hồ đôi vai của Nộ Chân Nhân ?

Nhưng có tiếng rắc vang lên Triệu Quân rú thảm mồ hôi đổ ướt đầu, đôi mắt trợn trừng.

Nộ Chân Nhân một tay chụp Triệu Quân tay kia chụp Huỳnh Phong lão nhắc bổng hai người lên như nhắc hai con gà.

Bọn Du Phóng Hạc xám mặt người nào cũng khiếp đảm trước thần lực đó.

Mãn Thiên Tinh Triệu Quân và Thiên Lý Thần Câu là hai người nhân vật thượng đỉnh giang hồ vẫn bị lão chế ngự dễ dàng không còn ai dám chống đối với lão nữa ?

Bất giác họ nhìn sang Du Bội Ngọc.

Con người văn chất như chàng lại chịu nổi ba trăm chiêu của Nộ Chân Nhân!

Hắn chàng phải là tay phi phàm !

Họ đâm ngán chàng thực sự.

Nộ Chân Nhân cao giọng hỏi :

- Còn kẻ nào bắt phục lời hứa của ta nữa không ?

Bên ngoài không một ai lên tiếng.

Lão đạo hừ một tiếng quay mình bước xuống lầu.

Thập Vân chấp tay vái chào bọn Du Phóng Hạc :

- Hôm nay may mắn cho tại hạ phi thường, được hội kiến với các vị tiền bối !

Mong rằng còn có dịp sau này tại hạ lãnh giáo thêm những điều hay nơi các vị.

Y hướng lời về bọn Du Bội Ngọc song ánh mắt lại liếc sang Châu Lệ Nhi.

Châu Lệ Nhi hừ nhẹ :

- Ánh mắt gian tà quá ! Có cút thì cút nhanh cho người ta đỡ bắt mắt.

Chẳng rõ Thập Vân có nghe câu đó không, y điểm một nụ cười vái quanh mọi người lướt nữa đoạn nghiêng mình :

- Minh Chủ đi trước !

Du Phóng Hạc mỉm cười :

- Phượng lão tiền bối bảo trọng nhé ! Du công tử bảo trọng nhé ! Bồn tọa xin cáo từ !

Hải Đường Phu Nhân vụt bước đến trước mặt Quách Phiến Tiên.

Quách Phiến Tiên biến sắc mặt trắng phơ.

Nhưng, Hải Đường Phu Nhân không nhìn y mà lại nhìn Chung Tịnh, cười hỏi :

- Người là đồ đệ của Từ Thục Chân ?

Chung Tịnh cúi đầu.

Chợt nàng nghĩ không nên tỏ ra yếu hèn trước tình địch lại ngẩng đầu lên, đáp :

- Phải !

Phu Nhân thở dài :

- Đáng thương ! Đáng thương ! Đáng tiếc quá ! Thật đáng tiếc !

Chung Tịnh trầm giọng :

- Tôi... tôi...

Nàng chỉ ấp úng được hai tiếng dù muốn nói nhiều hơn, nói nhanh hơn.

Thấy Hải Đường Phu Nhân cao ngạo, bất quá nàng phần uất gần từng tiếng :

- Tôi có gì đáng thương ? Tại sao lại phải tiếc cho tôi ? Chỉ có những người bị chồng ruồng bỏ mới đáng thương tiếc tôi... !

Hải Đường Phu Nhân cười nhạt, không nói gì nữa quay mình bước xuống lầu.

Nữ nhân, có ai không hãnh diện chiếm đoạt được người tình của kẻ khác ?

Nhưng nữ nhân có ai không tủi thẹn khi biết mình chỉ hưởng dụng của thừa thãi do người khác vất bỏ bên vệ đường ?

Hải Đường Phu Nhân không phần uất vì lời nói của nàng như vậy là Quách Phiến Tiên chẳng còn giá trị trước mắt bà, Quách Phiến Tiên là một vật thừa thãi, bà vất ra vệ đường, nàng vô lấy mà yêu mà quý.

Như vậy là nàng hưởng mót của bà !

Nàng nghĩ đến điều đó tủi nhục quá, bật khóc !

Hồng Liên Hoa nhìn Quách Phiến Tiên một lúc lâu rồi nhìn Phượng Tam, cuối cùng đến Du Bội Ngọc đoạn bất thành linh vọt mình qua cửa sổ, thoát đi không do lối thang lầu.

Những người trên nóc nhà lân cận rút đi hết.

Đến lúc đó Du Bội Ngọc thở dài rồi ngã xuống.

X Chiếu đèn lồng treo nơi cầu thang, bọn Du Phóng Hạc ra đi còn bỏ lại, cửa dưới cầu thang cũng bỏ ngỏ.

Gió từ bên ngoài lòn vào cửa tạt chao chao lồng đèn, bóng rọi dật dờ ngọn đèn thoát lu thoát đổ.

Gương mặt Du Bội Ngọc trắng hơn màu giấy, đục như màu đất.

Châu Lệ Nhi nhào tới chưa đến nơi nó bật khóc to :

- Tứ thúc ! Tôi... tôi làm cách nào đáp ơn tứ thúc ?...

Phượng Tam tiên sanh ảm đạm vô cùng, lão thở dài :

- Nói đến hai tiếng đáp ơn, là đánh giá rất thấp sự hy sinh của tứ thúc người đó !

Châu Lệ Nhi cúi đầu để mặc hai suối lệ tuông trào.

Du Bội Ngọc cười nhợt nhạt :

- Vô luận như thế nào chúng ta cũng đã thắng điều đó chưa làm cho cô nương hài lòng sao ? Còn buồn khổ chi nữa ?

Châu Lệ Nhi đưa tay áo lau vội ngắn lệ :

- Không buồn khổ đau, tứ thứ ! Tôi cao hứng lắm chứ chỉ vì tôi quá xúc động nên phải khóc đó thôi !

Rồi nó khóc hơn trước !

Quách Phiến Tiên bỗng ho lên một tiếng cười nhẹ :

- Không ngờ một người có thanh danh hiển hách như Nộ Chân Nhân hôm nay lại bại nơi tay Du huynh ! Trên giang hồ còn ai không bội phục Du huynh.

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Tứ thúc của ta, người có đủ tư cách gì dám gọi là Du huynh ?

Quách Phiến Tiên cười khan :

- Kể từ hôm nay thanh danh của Du công tử sẽ chấn động giang hồ, bất quá...

Châu Lệ Nhi trừng mắt :

- Bất quá làm sao ?

Quách Phiến Tiên điềm nhiên tiếp :

- Bất quá, nơi đây không còn là chốn dung thân lâu hơn được, phải ly khai càng sớm càng có lợi.

Châu Lệ Nhi xì một tiếng :

- Ly khai ? Đây là nhà của ta tại sao ta phải ly khai ?

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Tuy Du Phóng Hạc chấp nhận là bại cuộc song lão ấy chắc chắn không phục, nếu bảo rằng họ chẳng hề trở lại, thì tại hạ là người thứ nhất không tin như vậy đâu !

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Nếu chúng còn quyết tâm trở lại thì dù ta có trốn tránh đến nơi nào cũng không thoát khỏi sự trinh sát của chúng ! Hà huống tam thúc ta đâu có phải là hạng người trốn tránh ? Nếu ta muốn trốn thì đã trốn đi nơi khác từ lâu đời gì đến hôm nay ?

Quách Phiến Tiên trầm giọng :

- Đành là thế song ở lại đây mà chờ chết hẵn không phải là thượng sách đâu, cô nương !...

Châu Lệ Nhi bĩu môi :

- Người muốn trốn đi cứ trốn, tự tiện trốn không ai cần người ở lại cả !

Gương mặt Quách Phiến Tiên thoát xanh thoát trắng y không dám nói gì nữa, mà cũng chẳng dám bỏ đi.

Biết đâu Hồng Liên Hoa và Quân Hải Đường không ẩn nấp bên ngoài chờ y ra ?

Gió đêm cứ thổi, ngọn đèn cứ chao gian lần chìm trong tử tịch.

Nghĩ đến việc Du Phóng Hạc thua keo này bày keo khác, thì ai cũng nghe tâm tình trầm trọng hơn...

Bỗng có tiếng chó sủa từ xa vọng lại tiếng chó vang lên giữa đêm trường như tiếng ma khóc, quỷ gào.

Ai ai cũng giật mình.

Quách Phiến Tiên xám mặt, hấp tấp hỏi băng quơ :

- Là ! Chó ở đâu sủa vang ? Chó sủa gì ?

Châu Lệ Nhi cũng sợ như mọi người song nó cố cười đùa một câu :

- Có lẽ Du Phóng Hạc đập nhầm đuôi chó, đau quá, nó sủa quẩn lên !

Tiếng chó sủa vang lên một lúc rồi im bật.

Chó sủa bất ngờ, rồi im bật bất ngờ hẵn phải có cái gì bất ngờ hẵn phải có cái gì bất ngờ ! Mọi người lại càng hồi hộp.

Trong vòng trời đất chừng như đâu đâu cũng có những sự bất thường, cao hứng với ai đó thì hiện đến với người đó.

Châu Lệ Nhi muốn nói gì song không mở miệng được nó cũng không biết tại sao nó không nói được.

Bỗng, một tiếng nổ vang lên như tiếng sét rồi lửa bắn sáng trời, lửa bắt cháy rất nhanh dĩ nhiên có nhiều nhà đã bắt lửa liền theo tiếng nổ.

Quách Phiến Tiên kêu to :

- Du Phóng Hạc tàn độc thật ! Lão muốn đốt chết chúng ta !

Du Bội Ngọc biến sắc :

- Thảo nào mà lão ấy không đuổi hết dân cư trong thị trấn ra khu rừng lão mưu định đốt cháy trọn trấn này, vậy mà lão cứ cho mình hành hiệp, trượng nghĩa !

Lửa càng phút càng cháy mạnh lửa cháy quanh tòa tiểu lâu, tuy chưa bén đến mấy nhà gần song cứ cái hỏa thế đó thì tòa tiểu lâu cũng bốc cháy trong khoảng khắc.

Quách Phiến Tiên rung rung giọng :

- Nếu bây giờ chúng ta có chạy đi chắc chắn là không còn kịp nữa rồi !

Châu Lệ Nhi nhìn sang Phượng Tam.

Gương mặt lão trầm trầm thần sắc ngưng trọng lão không nói gì.

Quách Phiến Tiên dậm chân :

- Sự tình đã đến nỗi vậy các vị cũng chưa chịu chạy đi à ?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Phải ! Chúng ta phải đi !

Châu Lệ Nhi hấp tấp thốt :

- Nhưng tam thức... thương thế như vậy đó...

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Tại hạ công Phương lão... tam ca... cô nương theo sau tại hạ !

Ngân Hoa Nương gào lên :

- Còn tôi ? Các vị đành bỏ tôi lại đây à ?

Châu Lệ Nhi nghiêng rằng :

- Tôi công tam thức cho, tứ thức công cô nương đó !

Quách Phiến Tiên nhìn Chung Tịnh, cuối cùng rồi kê lưng công nàng đoạn thốt :

- Bây giờ không đi ngay thì chậm mất !

Phượng Tam lúc đó mới cất tiếng :

- Phải ! Các vị cứ đi ! Đi nhanh đi !

Châu Lệ Nhi kêu lên :

- Tam thức...

Phượng Tam trầm gương mặt gần giọng :

- Tam thức chết, cũng chẳng sao ! Nhưng có khi nào tam thức để người công?

Tam thức là người như thế nào lại chấp nhận điều đó !

Lửa cháy rực một góc trời ánh lửa chiếu đỏ gương mặt lão.

Du Bội Ngọc thốt :

- Nếu vậy tiểu đệ xin công tam ca...

Phượng Tam sôi giận :

- Nếu ngày sau giang hồ biết được là Phượng Tam nhờ người công chạy thoát diên bát đảo mới thoát chết, thì sao ? Sống như vậy có bằng chết không ? Sống như vậy sống để làm gì ?

Du Bội Ngọc kêu lên :

- Nhưng gặp trường hợp phi thường bất khả kháng... Tam ca không thể từng quyền lúc biến à ?

Phượng Tam trầm giọng :

- Cứ đi hết đi ! Ý ta đã quyết rồi, chẳng ai nói ta nghe đâu !

Châu Lệ Nhi khẩn cấp ra mặt song nó đã hiểu Phượng Tam một khi quyết tâm rồi chẳng ai làm cho lão đổi ý.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tiểu đệ biết tam ca nghĩ rằng tiểu đệ không còn khí lực nữa nên bằng lòng chết, để tiểu đệ thoát đi dễ dàng khỏi vướng bận vì nhau, nhưng tiểu đệ thấy mình còn thừa sức...

Phượng Tam đã nhắm mắt rồi ai nói gì, lão cũng không nghe ai làm gì lão cũng không nhìn.

Trong khi đó lửa cứ cháy cháy mau, cháy mạnh, lửa đã đến rất gần.

Du Phóng Hạc đã cho người bố trí các loại dẫn hỏa khắp nơi, quanh tòa tiểu lầu nhờ đó, lửa mới bắt nhanh trong một khu vực rộng lớn.

Quách Phiến Tiên nóng nảy giục :

- Các vị không đi ngay t hì tại hạ phải đi trước vậy ! Các vị... các vị...

Y muốn nói gì thêm song nghĩ sao chẳng rõ, lại nín bật.

Bỗng y nhún chân nhảy vọt qua cửa sổ.

Tiếng khóc của Chung Tịnh từ bên ngoài vọng vào thê thảm vô cùng, tiếng khóc nhỏ dần rồi dứt hẳn.

Phượng Tam cao giọng :

- Các người đi được rồi, sao chưa chịu đi ?

Châu Lệ Nhi ngồi xuống bên cạnh lão, thốt :

- Tam thúc không đi, tôi không đi !

Phượng Tam quát :

- Người không vâng lời tam thúc à ?

Châu Lệ Nhi cười thảm :

- Việc gì tôi còn có thể vâng lời tam thúc, lần này thì... thì...

Phượng Tam vung tay đánh nó rơi xuống sàn lều hét :

- Người không vâng lời ta, ta đánh người chết trước !

Châu Lệ Nhi gào :

- Tam thúc cứ đánh chết ! Tôi không đi đâu hết !

Ngân Hoa Nương cất tiếng :

- Du Bội Ngọc ! Người không đi à ? Người muốn chết chung với họ ?

Nàng không còn gọi chàng bằng hai tiếng cát hạ nữa.

Du Bội Ngọc đứng lặng tại chỗ, như chết sống.

Chàng biết lắm, ở lại đây, chờ lửa đến, đốt cháy, chết như vậy là ngu, không có cái ngu nào to bằng.

Song làm sao chàng bỏ Phượng Tam và Châu Lệ Nhi một mình chạy đi ?

Ngân Hoa Nương hét lên :

- Các vị đều điên cả rồi ! Thật tôi chưa thấy ai điên như các vị !

Nàng đứng lên, bước nhanh đến một khung cửa sổ nhún chân vút ra ngoài.

Công lực của nàng hiện giờ có còn bao nhiêu ? Nhảy như vậy là nàng liều rõ rệt.

Vừa lọt khỏi khung cửa nàng rú thẳm một tiếng, rồi im bật.

Hiển nhiên nàng không kèm được thân hình để chạm phải một chướng ngại nào đó ở bên dưới, và ít nhất nàng cũng bị gãy một chân.

Du Bội Ngọc thở dài, biết rõ nàng không may may hy vọng thoát nạn.

Phượng Tam hét to :

- Các người nhất định ở lại đây để chịu chết chung với ta à ?

Du Bội Ngọc nhìn thoáng qua Châu Lệ Nhi đáp :

- Tiểu đệ...

Phượng Tam bật cười cuồng dại :

- Các người chờ cho ta chết rồi, mới chịu đi phải không ? Được lắm !

Lão cung tay đâm vào thiên linh cái của lão...

Du Bội Ngọc cùng Châu Lệ Nhi nhào tới.

Trong khí đó một tiếng nổ lớn vang lên.

Lửa bắn ra tăng cường cho lửa đã bốc cháy từ lâu, lửa đã đến bên tiểu lâu.

X Một bóng người từ bên ngoài lao vút vào.

Người đó bước nhanh đến chiếc giường của Phượng Tam bế xốc lão lên, đoạn bay vọt trở ra.

Du Bội Ngọc không kịp nhìn rõ người đó là nam hay nữ già hay trẻ.

Châu Lệ Nhi hấp tấp hỏi vọng theo :

- Ai ? Người là ai, lại cướp tam thúc ta mang đi ?

Người đó đã ra đến bên ngoài cách xa đó trượng rồi.

Tiếng quát của Phượng Tam còn nghe vọng lại :

- Người là ai ?

Người đó cất giọng khàn khàn đáp :

- Ta !

Phượng Tam thở dài.

Rồi bên ngoài im bật, không còn tiếng động nào ngoài tiếng lửa bốc bùng tiếng nhà đổ, tường vỡ.

Dĩ nhiên Châu Lệ Nhi và Du Bội Ngọc vọt mình đuổi theo.

Trước mặt lửa cháy cao ngọn người đó chạy đến đâu, lấy tay quạt đến đó lửa vệt ra hai bên, tạo thành một lối đi vừa cho y thoát qua.

Du Bội Ngọc cứ theo còn đường vệt giữa biển lửa đuổi theo, song người đó chạy rất nhanh càng phút càng xa dần.

Châu Lệ Nhi vừa chạy, vừa gọi vang lên :

- Trả tam thúc lại cho ta ! Ta van cầu người...

Vô ích !

Khoảnh khắc sau, người đó biến mất trong biển lửa.

Mắt hút bóng người đó Châu Lệ Nhi gào khóc làm cho Du Bội Ngọc thêm quặn thắt ruột gan, chàng phải dịu nó nếu không thì nó phải ngã xuống rồi.

Bây giờ chàng phát giác ra cả hai chuyên chú chạy theo người đó không nghĩ đến những nguy hiểm quanh mình không ngờ lại lọt khỏi vùng lửa cháy.

Châu Lệ Nhi bị lửa cháy xém tóc y phục của nó cũng bị cháy lốm đốm.

Du Bội Ngọc cũng bị cháy như nàng song chẳng ai nghe nóng cả vì tâm tư của họ chỉ nghĩ đến Phượng Tam.

Cả hai dừng chân lại một chút Châu Lệ Nhi gào lên :

- Tại sao lại cướp tam thúc của tôi ? Hở tại sao ? Người đó là ai ?

Du Bội Ngọc an ủi nó :

- Tại hạ xem người đó không có ác ý đâu, thực ra cũng nhờ y dọn đường lửa, chúng ta mới chạy thoát đó ! Có thể là y đến cứu tam ca và hai chúng ta.

Đến bây giờ chàng vẫn gọi Châu Lệ Nhi là cô nương chứ không gọi nó là diệt nữ, vì chàng cho rằng cái liên hệ mới mẻ do Phượng Tam gán đó bất quá chỉ là một sự tạm bợ cho qua trường hợp thôi.

Châu Lệ Nhi vẫn khóc :

- Nhưng còn tam thúc ? Người sẽ ra sao ?

Du Bội Ngọc dịu giọng :

- Tam ca đã nhận ra người đó thì có thể họ quen nhau người đó có võ công rất cao dám mạo hiểm vào biển lửa hẳn không ngoài mục đích cứu nạn bằng hữu, chúng ta nên yên tâm là phải hơn !

Châu Lệ Nhi dần dần dịu lại, gật đầu :

- Rất có thể như vậy đó, tứ thúc ! Bởi nghe âm thanh của người đó rồi tam thúc chỉ thở dài không nói nữa tuy nhiên đã có ý cứu tam thúc sao người đó chẳng chịu cứu chúng ta luôn ?

Du Bội Ngọc giải thích :

- Vì người đó không nhận ra chúng ta !

Châu Lệ Nhi lại gật đầu :

- Phần đông bằng hữu của tam thúc, tôi chẳng biết ai cả ! Mà cũng chẳng ai biết tôi, nói chi đến tứ thúc!

Từ lâu sau ngày mất mẹ nó sống với Phượng Tam nó không đến đổi nào cô quanh, bơ vơ, giờ đây Phượng Tam đã bị người mang đi rồi nó sẽ nương tựa vào ai ?

Nghĩ đến đó nó lại òa lên khóc.

Du Bội Ngọc cũng xót xa vô cùng song dù sao thì chàng cũng lớn hơn nó chẳng lẽ chàng cũng tỏ ra yếu hèn như nó sao ? Chàng cố gượng cười hỏi :

- Không ai nhận Lệ Nhi thì còn tứ thúc đây chi ? Tứ thúc không là người thân của Lệ Nhi sao ?

Châu Lệ Nhi chụp tay chàng, hỏi qua màn lệ :

- Tứ thúc có bỏ rơi tôi không ? Tứ thúc ?

Du Bội Ngọc kêu khổ thầm, gượng cười đáp :

- Tại sao tứ thúc bỏ rơi Lệ Nhi ? Không đâu đừng nghĩ vẩn vơ, Lệ Nhi !

Chàng không bỏ rơi nó, thì chàng sẽ làm gì được cho nó chính chàng cũng như con chim bạt gió chúng bạn ly khai vị hôn thê phủ nhận, một thân chàng lạc lõng giữa giòng đời không nơi nương tựa, tự lo cho mình không tròn còn chiếu cố đến nó nữa sao kham ?

Lửa đã bật cháy đến gần chỗ cả hai dừng chân.

Họ lại nghe tiếng người quát lớn :

- Các vị đừng lo sợ gì cả bao nhiêu thiệt hại sẽ có người bồi thường cho các vị, cứ yên trí !

Du Bội Ngọc cau mày :

- Dù là một trấn nhỏ sự thiệt hại chung chẳng phải nhỏ chúng lấy tiền đâu mà bồi thường cho dân cư ? Chúng nói thế là quyết tâm đốt trụi thị trấn, giết số người mà chúng muốn giết.

X Gió, dần dần dịu thổi.

Nhưng đêm vẫn xuống sâu để cuối cùng tàn dần.

Những tiếng động qua cuộc hỏa hoạn dần dần lắng bật.

Châu Lệ Nhi gần như kiệt sức, chẳng còn cử động được nữa Du Bội Ngọc phải dìu nó đến một vùng mộ địa hoang vắng.

Nó lạng lẽ đi theo chàng, chẳng nói tiếng nào.

Bỗng Du Bội Ngọc thốt :

- Chúng phóng hỏa chẳng phải với mục đích duy nhất tiêu hủy chúng ta.

Châu Lệ Nhi mơ màng nhìn ra một nấm mộ :

- A !

Du Bội Ngọc tiếp :

- Nếu chúng muốn tiêu diệt bọn ta thì hẳn đã có mai phục quanh tiểu lâu không để cho bọn ta thoát khỏi, Lệ Nhi thấy chứ bọn ta chạy đi chẳng gặp một người nào ngăn trở !

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Phải !

Du Bội Ngọc lại tiếp :

- Cho nên tứ thúc nghĩ là chúng cố ý đuổi bọn ta ra khỏi nhà mà thôi !

Châu Lệ Nhi lấy làm lạ :

- Chỉ vì cái việc đơn giản đuổi bọn mình ra khỏi nhà, mà chúng dám phóng hỏa trọn thị trấn à ? Bao nhiêu tài sản của dân cư bị thiệt hại đâu phải là một số nhỏ mà chúng dám khinh thường ?

Du Bội Ngọc lẩm nhẩm :

- Nếu chúng dám làm chắc phải có nguyên nhân, chứ đại gì chúng khinh suất hành động để thất nhân tâm !

43. Vãn Mượn Tay Người

Châu Lệ Nhi cười khở :

- Nghe tứ thúc nói tôi chẳng hiểu làm sao cả.

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Tại Lệ Nhi chưa thấy cái đạo lý của sự tình !

Châu Lệ Nhi thốt :

- Tứ thúc giải thích cho nghe đi !

Du Bội Ngọc nhìn nó :

- Trông tòa tiểu lâu hẳn có chôn dấu một sự bí mật kinh người.

Châu Lệ Nhi chớp mắt :

- Bí mật ?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Cũng vì sự bí mật đó Đông Phương Mỹ Ngọc không thể đi đâu, mà cũng vì bí mật đó, bọn Hồ Lão lão mới kéo nhau đến nơi, cuối cùng thì Du Phóng Hạc phải phóng hỏa !

Châu Lệ Nhi chớp mắt nhanh hơn :

- Nhưng sự bí mật đó như thế nào ?

Du Bội Ngọc tiếp hỏi :

- Lệ Nhi! Hãy nhớ kỹ lại xem, lúc sắp chết Cung Chủ có nói câu gì bất thường không ?

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Mẹ tôi có nói gì đâu ? Bất quá bà bảo rằng đây là nhà của tôi sản nghiệp duy nhất bà để lại cho tôi bà căn dặn tôi phải hết sức giữ gìn, đừng bao giờ ly khai...

Bỗng nó ngưng câu nói, đôi mắt nó sáng rực lên.

Nó nhìn Du Bội Ngọc, chàng nhìn nó rồi không hẹn mà cả hai cùng đứng lên.

Lúc đó lửa đã dịu ngọn rồi, chừng như không còn vật gì dễ đốt nữa, lửa sắp tắt và tắt luôn.

Lửa không bốc ngọn song cây gỗ còn ngùn khói bốc cao, những mảng tường nào không bị cháy rụi, còn tro đó với màu đen sì, chốc chốc có một vài lưỡi lửa vọt lên rồi hạ nhanh xuống.

Khói ! Nơi nào cũng ngút khói, không thể nhìn rõ vật gì qua màn khói đó.

Theo đường của Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi trở lại.

Dĩ nhiên cả hai len lỏi trong khói, nấp mình sau những mảnh tường còn đứng vững, từ từ bước tới tránh bị bọn người của Du Phóng Hạc phát hiện, bởi họ tin chắc thế nào lão cũng đặt người xem động tĩnh.

Họ trở về chỗ cũ nhận ra những nhà tại khu vực đó đều cháy rụi, chỉ còn Lý Gia khách sạn giữ được một phần, phần không bị cháy thuộc về trù phòng chiếc lò to lớn còn nguyên trên chiếc lò có một nồi cháo, cháo khô queo một chậu nước rửa chén bát bị lửa đun sôi, còn nóng.

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Mình nên tìm ngay hay chờ bọn đó đến lục soát trước ?

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Bao năm qua Lệ Nhi không nóng nảy khom tìm ! bây giờ lại nóng nảy đã chắc gì trong khoảnh khắc mà tìm được thì nóng làm gì cho vô ích ? Hà huống chúng cũng sắp đến nơi nếu chừng thấy mình thì sao ?

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Bây giờ mình phải nấp tại đâu ?

Du Bội Ngọc chưa kịp đáp nó đưa tay chỉ một gian nhà còn bốn bức tường chung quanh hỏi tiếp :

- Nấp chỗ đó được không ?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Không được đâu, nơi đó chúng chưa kiểm soát thế nào chúng cũng đến, nếu mình chui vào đó là phát hiện ngay !

Rồi chàng tiếp :

- Vào trong bếp của khách sạn kia !

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Nơi đó chỉ còn một chiếc lò có chỗ nào kín đáo đâu ?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Lò không là nơi chúng ta trốn được sao ? Vả lại là lò khách sạn phải lớn hơn lò nhà thường chứ ?

Chàng dẫn Châu Lệ Nhi thẳng đến nhà bếp của Lý Gia khách sạn, đoạn nhắc chiếc nồi xuống đặt qua một bên mang chậu nước rửa chén đổ vào lò, cho than củi tắt đi, chờ một chút cho bên trong lò nguội lại đoạn chàng bảo Châu Lệ Nhi chui từ trên lỗ lò xuống, chàng chui theo, cuối cùng đặt nồi chảo trở lại.

Cả hai đã có nơi ẩn nấp an toàn không ai tưởng là trong lò có người được, sau cuộc hoảng loạn kinh hồn đó.

Chiếc lò rất rộng, thừa chỗ cho cả hai nằm ngồi tùy ý.

Họ chỉ còn đùn tro đắp cao cao nơi miệng lỗ, chỗ đút củi vào, là chẳng còn ai trông thấy bên trong.

Từ bên trong, họ nhìn qua miệng lò đút củi, thấy rõ bên ngoài.

Đưa mắt về tòa tiểu lâu hiện giờ là đồng gạch than vụn, Châu Lệ Nhi ứa lệ.

Nhưng nó gượng cười hỏi Du Bội Ngọc :

- Không rõ cái bếp nhà có bị thiêu hủy không ?

Du Bội Ngọc dịu giọng :

- Cái gì còn bắt lửa chứ bếp táo thì không, cho nên bất cứ ngôi nhà nào bị hỏa hoạn các đồ vật đều cháy hết, riêng bếp táo thì còn y nguyên, bất quá chỉ xém nám mà thôi.

Chàng an ủi nó :

- Nếu Lệ Nhi thích nơi đó thì sau này dựng lại một tòa tiểu lâu như vậy mà ở !

Châu Lệ Nhi mơ màng :

- Nhà cháy dựng lại được, nhưng cái gì đã mất có thể tìm lại được không ? Có những bóng hình, những kỷ vật, nếu mất rồi là vĩnh viễn mất tứ thức ạ !...

Du Bội Ngọc không dám nhìn nó nữa.

Chàng nghe từng hạt lệ tự đáy lòng dâng lên, đọng nơi mắt chực chờ thoát ra ngoài.

Mới đây chỉ cách độ nửa năm thôi, mà chàng xem như cách biệt hằng thế kỷ !

Nơi vườn sau ngôi nhà của chàng dưới bóng cây chàng ngồi đọc sách, phụ thân chàng bách bộ quanh đó nhìn cảnh vật, nhìn con ngôi nhà đó chứa chất bao nhiêu kỷ niệm êm đềm.

Giờ đây phụ thân chàng bị hại, chàng thì thành kẻ cô khổ linh đình nửa năm về trước với ngày này, chàng và Châu Lệ Nhi tuy hai thời gian và hai người song có khác gì nhau ?

Nó đang buồn rầu số kiếp nó khác nào nó buồn tủi hộ cho chàng.

Nó vĩnh viễn không tìm lại được khung cảnh ngày nào, chàng cũng vĩnh viễn già từ khung cảnh đó !

Nó luyến lưu, chàng cũng lưu luyến.

Chàng buồn thảm gật đầu :

- Đúng vậy, Lệ Nhi ! Thời gian trôi qua, sự việc diễn ra, thời gian và sự việc đã cuốn mất những cái gì quý báu của ta chẳng bao giờ trả lại !

Châu Lệ Nhi mơ màng với hình ảnh cũ :

- Nơi chiếc bếp tại nhà, tôi từng nấu những nồi cháo ngon tôi từng làm những món ngon cho tam thức ăn bây giờ dựng ngôi nhà lại, nấu những món ngon xưa nhưng để ai ăn hử tứ thức ?...

Du Bội Ngọc chưa xót quá, nửa như an ủi, nửa như khẳng khái :

- Tam thức đi, còn tứ thức ! Tứ thức sẽ ăn những món đó.

Châu Lệ Nhi rung rung giọng :

- Thật vậy hử tứ thức ? Tứ thức trở lại với tôi ?

Bình minh đã trở lại trên thị trấn hoang tàn.

Aùnh nắng ban mai dù có huy hoàng cũng chẳng làm tươi được một đóa hoa sầu héo, đóa hoa tuy chưa hé nở song hàm tiếu một cách yêu kiều...

Du Bội Ngọc nhìn Châu Lệ Nhi, bỗng nghe con tim hồi hộp, nhịp điệu lạ lùng...

Bất giác chàng rung mình, quay mặt nơi khác tránh nhìn lâu một gương mặt đã từng hấp dẫn những người trong lứa trung niên, sẵn sàng cúi đầu chờ chết để dâng công lực cho Phương Tam.

Nó còn nhỏ quá ! Du Bội Ngọc đã sợ rồi ! Nó lớn lên nữa thì cái sức hút của nó sẽ mãnh liệt như thế nào ?

Nó thờ dãi, Du Bội Ngọc không đáp câu hỏi của nó, nó tiếp :

- Tôi biết ! Tứ thức nói thế để xoa dịu niềm đau của tôi, chứ tứ thức còn bao nhiêu việc phải làm, tứ thức đâu có thì giờ trở lại đây ăn những gì tôi nấu ?

Du Bội Ngọc vẫn chưa nói gì.

Châu Lệ Nhi lại tiếp :

- Tôi nói có đúng không, tứ thúc ?

Du Bội Ngọc gượng cười :

- Tứ thúc không nói dối đâu ! Dù có nhiều việc cần phải giải quyết, song tứ thúc hứa khi nào rảnh rồi tứ thúc sẽ trở lại đây ăn những món do Lệ Nhi nấu.

Châu Lệ Nhi mỉm cười, như đóa hoa hàm tiếu hé cánh đầu tiên :

- Tôi sẽ đếm từng ngày, chờ tứ thúc trở lại !

Du Bội Ngọc trầm hồi :

- Nó đếm từng ngày chờ ta ! Ngày nào ta trở lại đây ! Nó sẽ chờ đến bao giờ ?

Nhà cửa ta tiêu điều, ta còn lo kiến tạo, thù cha chưa báo, ác ma chưa trừ, ta một thân chống làm sao nổi cả một lũ gian tà có vây cánh khắp nơi ? Làm xong bao nhiêu việc đó ta mới rảnh rồi, ta chỉ sợ nó chờ đợi đến kiếp sau !

Chàng thương cho thân mình thương cho thân nó, không cầm lòng nổi, chàng bật khóc.

Khóc là bất quá chàng rơi lệ, chứ nào phải khóc thành tiếng như trẻ con ?

Châu Lệ Nhi vụt hỏi :

- Tại sao tứ thúc khóc ?

Du Bội Ngọc đưa tay dụi mắt, mỉm cười :

- Tứ thúc có khóc đâu ? Bị khói làm cay mắt, Lệ Nhi làm đấy!

Châu Lệ Nhi trầm ngâm, một lúc rồi bật cười :

- Tứ thúc tưởng mình lớn lắm sao ? Vì tam thúc bảo tôi gọi như vậy, chứ tôi tưởng thực ra thì tôi nên gọi là tứ ca mới đúng !

Tứ ca ! Nó sứt hạng chàng, và cái sứt hạng đó đưa chàng gần nó hơn !

Bức tường ngăn cách, nó đã phá hủy !

Du Bội Ngọc mỉm cười.

Cười ngọt ? Cười chua ? Cười khổ ? Chàng cũng không rõ nụ cười của chàng như thế nào.

Chàng chưa biết đáp lời nó làm sao, bỗng có tiếng chân người vang lên.

Bốn đại hán bước vào vùng điêu tàn của Lý Gia khách sạn.

Bốn người đó có thân pháp nhanh nhẹn, nhưng tay chân thô kệch, làn da đen sạm, nhìn thoáng qua cũng biết ngay họ là những con người lao khổ, quen làm những công việc nhọc nhằn.

Cho nên Du Bội Ngọc hiểu rõ, họ xem ra thì tráng kiện thật nhưng võ công thì chẳng đáng kể gì.

Bọ là những tên quân mới, trong hàng ngũ giang hồ, họ vào giang hồ để chịu sự sai khiến hơn là tìm một thể đứng tự do, độc lập.

Người đi đầu cầm một ngọn Hồng Anh Thương người đi cuối cầm một chiếc Ngũ Cổ Xoa, hai người giữa một tay cầm cương đao, tay kia cầm thuẫn.

Vào đến ngôi nền khách sạn họ lục lạo, tìm tòi lật ngược từng viên gạch, từng đoạn gỗ, chừng như cho rằng con người nhỏ bé như con dế có thể ẩn nấp cả ở bên dưới những vật đó.

Châu Lệ Nhi và Du Bội Ngọc lặng lẽ nhìn họ làm việc, bây giờ Lệ Nhi mới phục Du Bội Ngọc cẩn thận vô cùng.

Bởi, nếu nấp tại đó, như nó đề nghị, thì bây giờ bị bọn đại hán này phát hiện ra rồi !

Người cầm thương bỗng nhiên cười lớn :

- Đường chủ của chúng ta khéo lo xa ! Qua cuộc hỏa hoạn này đến quỷ cũng phải đốt cháy, nói chi đến người ? Còn bảo chúng ta trở lại đây để lục soát làm gì cho phí công ?

Người cầm xoa mỉm cười :

- Cuộc hỏa hoạn này, người cho là do ý tứ của Đường Chủ à ?

Người cầm thương hỏi lại :

- Không do ý kiến của đường chủ thì do ý kiến của ai chứ ?

Người cầm xoa vụt hạ thấp giọng :

- Ta nói ra các người hãy giữ kín nhé ! Lần này đường chủ hạ sơn là để tiếp trợ vị minh chủ vô lâm, họ Du đó !

Người cầm thương hỏi :

- Vậy là vị minh chủ đó đưa ý kiến phóng hỏa ?

Người cầm xoa gật đầu :

- Chứ còn ai nữa ? Người phải biết đường chủ có cái hứng gì vượt ngàn dặm đến đây, vô duyên vô cớ mà đốt nhà người ?

Bây giờ Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi mới biết bọn này không phải là thuộc hạ của Du Phóng Hạc.

Lão ta mượn tay người khác làm cái việc thất nhân thất đức này để quy trách nhiệm về người hành động, còn lão vẫn vô tội như thường, trước giang hồ.

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Du Phóng Hạc đúng là một con cáo già ! Làm bất cứ việc gì lão cũng chừa lại cho lão một mảnh đất an toàn, có chỗ lui bước, mảnh đất đó bảo đảm cho ngôi vị minh chủ vô lâm của lão !

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Giết người, phóng hỏa luôn luôn có kẻ làm thay lão, lão ở sau bức màn giật giây, giả như sự tình bị bại lộ, thì có người chịu trách nhiệm thay lão, lão chẳng hề bị nghi ngờ, cho nên lão chẳng hề mất uy tín trên giang hồ !

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Giết người, lão gọi đến Nộ Chân Nhân nổi lửa, lão gọi đến đường chủ nào đó ! đường chủ là ai, hử tứ thúc ?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một chút :

- Có lẽ là Phích Lịch Đường Chủ ở đất Giang Nam, bởi trên giang hồ chỉ có tay đó chuyên chế tạo hỏa khí thôi !

Châu Lệ Nhi lại hỏi :

- Mà đường chủ đó tên họ gì ?

Du Bội Ngọc đáp :

- Lôi Phong !

Châu Lệ Nhi lẩm nhẩm :

- Phích Lịch Đường ! Lôi Phong ! Phích Lịch Đường ! Lôi Phong !

Nó nói đi nói lại mấy tiếng đó, hằng mười lượt như để khắc ghi trong tâm khảm.

Du Bội Ngọc nhìn nó :

- Lệ Nhi muốn báo thù ?

Châu Lệ Nhi trầm giọng :

- Dù y chủ ý không do, nhưng y là kẻ phóng hỏa, vô luận làm sao, y vẫn là thủ phạm ! Đốt nhà tôi, tôi phải đốt nhà y lại mới hả giận cho !

Du Bội Ngọc mơ màng một lúc lâu, đoạn thở dài không nói gì cả.

Chàng như thấy một viễn ảnh một cuộc hỏa hoạn như đêm nay, những ở địa phương khác, vào thời gian khác...

Chàng lại thấy trên giang hồ, sẽ có một ma nữ cũng hung tàn, ác độc như Châu Cung Chủ ngày nào !

Oan oan tương báo ! Nghiệp chướng liên minh !

Bỗng có người thốt lên oang oang sau một tràng cười sang sảng :

- Lôi Châu Thần Hỏa của Phích Lịch Đường tại đất Giang Nam quả nhiên lợi hại đúng như lời truyền thuyết, mãi đến hôm nay tiểu đệ mới có dịp nhìn tận mắt !...

Người thốt lên câu đó là Lăng Hoa Thần Kiếm Lâm Tẩu Các , y cố ý nói lớn cho mọi người nghe lọt, y sợ thiên hạ không biết là cuộc hỏa hoạn này do Lôi Châu Thần Hỏa gây nên.

Mọi người bật cười khanh khách :

- Có lợi hại mới xứng đáng mấy vạn lượng bạc chứ !

Giọng nói của y đầy đắc ý.

Qua giọng nói còn ai không hiểu người phát ra câu nói là Phích Lịch Đường Chủ Lôi Phong ?

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Cái gã họ Lôi kia, đúng là một ngốc tử ! Người ta đang trút tội lên đầu, mà chẳng biết gì cả cứ dương tự đắc như thường !

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Những người đó có thánh giác linh diệu lắm đấy, Lệ Nhi giữ yên lặng để tránh tai hại !

Nhiều bóng người xuất hiện trong tầm mắt của chàng và Châu Lệ Nhi.

Đi đầu là Du Phóng Hạc.

Cùng sánh vai với lão, là một người mặc áo màu hồng tuổi cao.

Phía sau Du Phóng Hạc là Lâm Tẩu Các và mấy cao thủ nữa.

Lão nhân vận áo đỏ có vẻ cao ngạo phi thường, cái cao ngạo của hạng người vừa làm xong một việc mà họ cho là một thành tích hiển hách, và họ tự hào với thành tích đó.

Người đó dù không ai giới thiệu, Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi cũng đoán được là Đường Chủ Phích Lịch Đường họ Lôi tên Phong.

Lôi Phong nổi danh trên giang hồ, không phải nhờ vào võ công trác tuyệt mà chỉ bằng vào hỏa khí do lão chế tạo ra.

Lão chế tạo vũ khí, bán ra trên giang hồ, nhờ vậy, lão tạo được một sự nghiệp to lớn.

Có thể bảo lão là một trong những tay cự phú đương thời.

Về cá nhân của lão, chẳng có gì đặc biệt cả.

Bọn Du Phóng Hạc và Lôi Phong đến nơi, bốn đại hán trước nép mình cúi đầu.

Lôi Phong nhìn thoáng qua bốn gã, hỏi :

- Có gặp ai không ?

Một đại hán đáp :

- Trừ nữ nhân đó ra, không có người nào khác !

Lôi Phong gật đầu :

- Được rồi ! Các người lui ra !

Du Bội Ngọc thở dài.

Chàng hiểu, nữ nhân đó chính là Ngân Hoa Nương.

Chàng biết, Ngân Hoa Nương có chết cũng còn dư tội ác, chàng hiểu nàng phải chết ngay từ lúc nàng nhảy qua cửa sổ thoát đi.

Nhưng, chàng vẫn nghe lòng chua xót, bởi dù sao Ngân Hoa Nương cũng là bạn đồng hành với chàng.

Bốn đại hán lùi lại Lôi Phong và Du Phóng Hạc lướt ngang qua chúng, tiến tới.

Lâm Tẩu Các bước tới sau cùng.

Y chờ cho mọi người đi xa một chút, đoạn mỉm cười tán một câu :

- Các vị tân khổ quá !

Bốn đại hán nghiêng mình :

- Có gì đâu đại hiệp.

Lâm Tẩu Các tiếp :

- Xem các vị hành sự tại hạ nghĩ rằng chẳng phải lần này là lần đầu các vị thu dọn một cuộc hỏa hoạn ! Các vị quen tay quen chân quá !

Một đại hán cười lớn :

- Đúng vậy ! Đại hiệp ! Chúng tôi làm công việc này còn rảnh hơn ăn cơm hằng ngày !

Lâm Tẩu Các trầm gương mặt :

- Sát nhân, phóng hỏa, lại rảnh hơn cơm bữa ! Thật đáng khiếp !

Đại hán giật mình !

Lời nói đó buộc tội chúng chứ đâu có ý khen ngợi ?

Hắn chưa kịp biến sắc một tiếng soảng vang lên trường kiếm của Lâm Tẩu Các đã theo tay y ra khỏi vỏ.

Một tiếng soạt tiếp theo, ánh sáng chớp ngời thanh kiếm đã bay sang, đại hán có tài thánh đến đâu cũng chẳng tránh né kịp nhất kiếm thần tốc của tay đại kiếm khách.

Hà hướng hắn nằm mòng cũng không tưởng là Lâm Tẩu Các giết hắn.

Chẳng những hắn không tưởng mà ba gã đồng bọn của hắn cũng không tưởng, bốn nhất kiếm xuất phát trong thoáng mắt cả bốn tên không kịp rút lên một tiếng, cùng ngã nhào xuống gần như đồng thời.

Máu từ người chúng vọt ra, bắn tung tóe vấy cả y phục Lâm Tẩu Các.

Lâm Tẩu Các bình thần lau kiếm dưới đế giày.

Lôi Phong nghe tiếng động giật mình quay nhìn lại, trông thấy sự tình biến sắc, kêu lên :

- Lâm Tẩu Các ! Người làm gì thế ? Sao lại giết thuộc hạ của ta ?

Lâm Tẩu Các cao giọng :

- Có mình chủ tại đây, chúng ngang nhiên phóng hỏa hủy diệt tài sản dân lành, bình thường chúng còn hoành hành đến đâu nữa ? Nếu ta không xuất thủ, thì còn ai chịu nổi sự bạo tàn của chúng ? Chẳng lẽ dung túng chúng mãi mãi sống sót để hại người sao ?

Lôi Phong sôi giận :

- Người nói vậy mà nghe được à ?

Lão day qua Du Phóng Hạc hỏi :

- Bang chủ có nghe Lâm Tẩu Các nói đấy không ?

Du Phóng Hạc điềm nhiên :

- Ý nói phải đó, sát nhân, phóng hỏa, là những tội ác rất lớn, không thể tha thứ được, phàm bất cứ ai cũng có quyền giết chúng, huống chi bọn ta từng cho mình có bốn phận trừ hung, diệt bạo ?

Lôi Phong lùi lại ba bước, quát to :

- Phóng hỏa, chính do ý muốn của mình chủ mình chủ đã hứa lão phu là sẽ thù lao cho lão phu ba vạn lượng bạc, sao bây giờ mình chủ lại đổ tội cho chúng ?

Du Phóng Hạc cau mày, hừ một tiếng :

- Bốn tọa bình sanh hành sự quang minh lỗi lạc, có lý nào vượt ngàn dặm đến đây để làm cái điều bất nhân bất nghĩa như vậy sao ? Người bỗng dừng ngậm máu phun người, có biết là với cái tội đó, bốn tọa sẽ không dung thứ người được không ?

Lôi Phong xuất hạm ước, rung rung giọng thốt :

- Trời ! Bây giờ lão phu mới biết vị mình chủ võ lâm là một kẻ giả nhân, giả nghĩa, một ác tặc đội lốt anh hùng, lão phu hỏi người, tại sao người muốn hãm hại lão phu ?

Một nhát kiếm bay tới, nhát kiếm do Lâm Tẩu Các phát xuất nhanh nhẹn phi thường.

Đồng thời Lâm Tẩu Các quát lớn :

- Câm ngay ! Người dám buông lời nhục mạ mình chủ có chết cũng đáng đời.

Liên tiếp ba nhát kiếm nữa bay sang.

Bên mình có thanh Tử Kim Dao, Lôi Phong chẳng làm sao rút ra kịp để đối phó.

Vai của lão bị một mũi kiếm đâm trúng, máu chảy ròng rã.

Lão cứ thụt lùi, vừa lùi vừa gọi các cao thủ kia :

- Các vị đứng trơ ra đây, để cho bọn giả nhân giả nghĩa sát hại lão phu sao ?

Giang hồ không còn công đạo nữa sao ?

Mấy người đi theo Du Phóng Hạc ngẩng mặt nhìn lên trời cao, xem mây bay nghiêng tai chờ một tiếng chim hót dù chim sợ lửa đã về rừng cả rồi.

Chẳng một ai nhìn Lôi Phong chẳng một ai nghe lão hét.

Chiếc áo màu đỏ của Lôi Phong đã rách bươm, máu vấy khắp chiếc mào bằng vàng bị chém sứt từng mảnh, tóc trắng phủ xóa bay phất phới theo đã di chuyển của lão.

Lôi Phong kém võ công chỉ sợ cạy nơi hỏa khí mà Lâm Tẩu Các đánh rất quá, chẳng cho lão có thì giờ xử dụng ám khí.

Như vậy, lão trong mong gì thủ thắng ?

Qua mười chiêu công của Lâm Tẩu Các lão lùi mãi vừa cố tránh né những nhát kiếm, vừa sôi giận, lão thở ô ô như trâu xịt nước.

Sau cùng lão bật cười cuồng dại :

- Được lắm, Du Phóng Hạc ! Người muốn diệt ta để diệt khẩu, ta sẽ thành toàn ý muốn của người !

Lão nhào tới.

Không phải lão định võ Du Phóng Hạc mà lão nhằm mũi kiếm của Lâm Tẩu Các lao mình vào.

Mũi kiếm bay ra người nhào vô, kiếm xóc người như thui cá nướng.

Lâm Tẩu Các rút kiếm ra khỏi ngực Lôi Phong mang theo kiếm phọt mạnh, thân hình Lôi Phong cũng ngã chúi tới.

Nhưng, lão chưa chết ngay lão lại cười cuồng dại, cao giọng quát :

- Cái đuôi chuồn của các ngươi đã lộ ra rồi ! Ta chết một mạng người bọn các ngươi toàn lộ chân tướng ! Cái chết của ta sẽ làm sáng mắt bọn người xu phụng các ngươi ! Rồi chúng có ngày ngã gục như ta, để bảo toàn cái mặt nạ của Du Phóng Hạc.

Trừ Du Phóng Hạc và Lâm Tẩu Các , những người kia đều cúi đầu.

Lôi Phong lại thở dài :

- Rất tiếc Hồng Liên Hoa vắng mặt ! Nếu không thì bọn ngươi sẽ được nghe hắn nói một câu lý thú !

Lão lịm người luôn.

Châu Lệ Nhi chụp vội bàn tay Du Bội Ngọc nắm cứng lại, tay nó đầm mồ hôi lạnh, tay Du Bội Ngọc còn lạnh hơn tay nó.

Vừa lúc đó hai đại hán từ xa chạy tới.

Chúng vận y phục chệt màu đen, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt cũng lạnh lùng, chừng như chúng có mang mặt nạ.

Nhìn qua lối trang phục của chúng, Du Bội Ngọc biết ngay chúng là môn hạ của Du Phóng Hạc chứ chẳng phải đệ tử của Lôi Phong.

Tay mỗi tên có cầm một vật, xa xa trông như vũ khí, khi chúng đến gần, xem lại thì là một chiếc thuổng.

Lâm Tẩu Các vừa tra kiếm vào vỏ vừa ra lệnh :

- Khỏi phải đào huyệt chôn cất bọn này, hãy mang xác chúng đến bìa rừng chiếu trình cho các bộ lão Lý Độ Trấn thấy giải thích cho họ biết bọn ác đồ phóng hỏa, hủy hoại tài sản của họ đã bị mình chủ xử tử rồi, mình chủ sẽ bồi thường hoàn toàn thiệt hại cho họ, bảo họ yên trí !

Hai đại hán nghiêng mình :

- Tuân mạng !

Từ nơi một góc tường đổ, có tiếng vỗ tay vang lên bốp bốp rồi một bóng người bật cười khanh khách :

- Hay ! Hay quá ! Hai tiếng bồi hoàn nghe được lắm, dùng đúng chỗ lắm !

Lâm Tẩu Các có đặt tay nơi đốc kiếm, biến sắc hỏi :

- Ai ?

Người nào đó lại cười vang :

- Lâm đại hiệp làm gì sợ hãi cuống lên như thế ? Già này là một phé nhân đếm từng hơi thở để chờ lúc về trong lòng đất lạnh, có đáng cho ai sợ hãi đâu ? Giả như Lâm đại hiệp muốn giết luôn già để diệt khẩu, thì dễ dàng như giết một con kiến !

Đừng quá sợ Lâm đại hiệp.

Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi nhận ra âm thanh của Hồ Lão Lão, cả hai cùng giật mình.

Niềm thù hận bốc lên, Châu Lệ Nhi rung người.

Du Bội Ngọc sợ nó không dần được tính nóng, nhìn qua thấy nó rít hai hàm răng vội nắm tay nó phòng ngừa nó vọt đi thành linh.

Bàn tay nó đã buông tay chàng, bây giờ chính chàng nắm tay nó nghe lạnh, chàng thương cảm vô cùng.

Bỗng, đôi tay của nó nóng bừng lên.

Nhưng, chàng không lưu ý đến sự biến đổi đó bởi chàng đang chăm chú nhìn Hồ Lão Lão từ chỗ nấp bước ra, miệng bà ta nhai nhóc nhách những hạt đậu phụng.

Bà vừa đi vừa nhai, chốc chốc thở dài rồi thốt :

- Già rồi, chẳng còn một cái răng ăn gì cả ! Chỉ thích có mỗi một loại đậu này, đã nấu chín rồi mềm rồi, vẫn nhai cũng chẳng nát ! Già rồi chẳng làm được việc gì, làm được việc nào lại thích thú vô cùng ! Nghĩ ra mỗi người có tánh ý riêng, người ta già lại muốn yên thân, còn mình già rồi lại muốn làm việc này, việc nọ ! Quái thật !

Quái thật !

Lâm Tẩu Các toan bước tới thị Oai song thấy bà ấy quá già hầu như ngọn đèn cạn dầu, chao chao muốn tắt nên dừng lại.

Thực ra vốn là người từng trải trên giang hồ y hiểu rõ hạng người như Hồ Lão Lão, càng đánh đập vào là càng nguy hiểm, nên y tránh ra ngoài vòng dù có thua sút hai tiếng nói cũng chẳng sao.

Du Phóng Hạc biến sắc mặt, miễn cưỡng điểm một nụ cười :

- Tiền bối có phải là...

Hồ Lão Lão khoát tay, chặn lại :

- Ấy chết ! Du đại hiệp đừng gọi già là tiền bối chứ ? Già nào có phúc phận làm tiền bối một vị mình chủ võ lâm ? Du đại hiệp gọi thế già sẽ tổn thọ mất ! Hãy để cho già sống thêm đôi năm nữa để ăn thêm đậu phụng cho hả cái dạ già !

Bà nói rất chậm, nhưng kéo dài từng tiếng nói không muốn ai chặn lời.

Bà thốt xong câu đó, nhìn ra phía sau Lâm Tẩu Các, đoạn từ từ thốt :

- Oai danh của Lăng Hoa Kiếm Lâm đại hiệp già từng nghe, từng ngưỡng mộ nhưng già chỉ nghe thiên hạ ca ngợi kiếm pháp của Lâm đại hiệp thôi, còn như tài ăn nói thì thú thực già chưa được biết, bây giờ nghe Lâm đại hiệp dùng hai tiếng bồi hoàn, già nghe thú vị quá ! Thú vị vô tưởng đấy Lâm đại hiệp !

Lâm Tẩu Các miễn cưỡng điểm một nụ cười :

- Tại hạ chẳng rõ hai tiếng đó gọi nên niềm thích thú như thế nào, tiền bối lại quá khen !

Hồ Lão Lão mỉm cười :

- Lời nói đó, hay lắm này Lâm đại hiệp ! Trong trường khó khăn ứng khẩu được như vậy, kể ra cũng già dặn đấy !

Bà đưa tay chỉ một căn phố, hỏi :

- Như một hiệu tạp hóa đó, phố không lớn, song đồ vật thì nhiều, ít nhất những đồ vật trị giá trên năm ngàn lượng bạc, có đúng vậy không ?

Lâm Tẩu Các cười thốt :

- Tiền bối đã ức đoán, thì có khi nào sai được ?

Hồ Lão Lão tiếp :

- Tại Lý Độ Trấn, có rất nhiều hiệu buôn cỡ đó, ngoài ra còn một số người hành nghề mãi ở phương xa khi tạo được một số vốn khả quan, trở về đây dưỡng già, tất cả đều tiêu tan tài sản trong cuộc hỏa hoạn này, thiệt hại chung linh phổng có mấy mươi vạn lượng bạc. Có đúng vậy không ?

Lâm Tẩu Các gật đầu :

- Tại hạ cũng nghĩ như thế !

Hồ Lão Lão tiếp :

- Mấy mươi vạn lượng đó ! Lẽ ra thì Minh Chủ phải bồi hoàn một số bạc lớn lao như vậy, mà các hạ lại thốt hai tiếng bồi hoàn mau mắn quá, dễ dàng quá ! Già tưởng số bạc đó do kẻ nào khác phải chịu chứ không do Minh Chủ chi ra, phải không ?

Bà không đợi nghe Lâm Tảo Các nói gì, bật cười khanh khách tiếp :

- Bồi hoàn cách nào ? Ai sẽ đảm nhận bồi hoàn ? Còn ai vào đó nữa ngoài Lôi Phong, đường chủ Phích Lịch Đường phải không ? Lôi Phong có gia tư bằng trăm vạn tại Giang Nam khác tân gia tư đó, sau khi bồi hoàn Lý Độ Trấn rồi cũng còn thừa mấy mươi vạn, Minh Chủ là người có thân phận cao làm cái việc bồi hoàn đó, vừa được tiếng là đại nhân đại nghĩa, lại vừa được hưởng cái số thừa hơn mấy mươi vạn, thiết tưởng cũng là việc nên làm lắm chứ ! Già đây sống nay chết mai cũng còn thấy ham làm, hưởng hồ những người còn mạnh khỏe ?

Lâm Tảo Các biến sắc.

Tuy nhiên lão cố giữ bình tĩnh, điềm nhiên thốt :

- Tiền bối đùa cho vui đấy thôi !

Du Phóng Hạc cười nhạt :

- Nếu phu nhân thấy thích tại hạ xin nhường cái việc đó lại cho phu nhân làm !

Hồ Lão Lão kêu lên :

- Chết ! Chết ! Sao mình chủ lại gọi là phu nhân ? Lúc nhỏ không lấy chồng, thích sống bông lông, lúc già muốn lấy chồng thì không có chồng mà lấy ! Cái tiếng phu nhân đó chẳng bao giờ già được hân hạnh khoát vào mình rồi !

Du Phóng Hạc cười nhẹ :

- Thế thì tại hạ gọi là cô nương vậy ! Cô nương đến đây có điều gì phân phó xin cứ nói, tại hạ nhất nhất sẽ tuân theo !

Hồ Lão Lão vỗ tay bốp bốp, cười lớn :

- Cô nương ? Ít nhất năm nay già cũng trên sáu mươi tuổi rồi, trong thời gian sáu mươi năm đó, già chưa nghe ai gọi già bằng cô nương cả ! Ai gọi già là cô nương già khoái trá vô cùng ! Già có cảm tình với người đó ngay ! Minh chủ tin đi già rất có cảm tình, nhất định không gây khó khăn gì cho Minh Chủ đâu !

Du Phóng Hạc cười nhẹ, không nói gì nữa.

Một Ảnh Tử Đồ đứng bên cạnh Du Phóng Hạc không dần được tánh nóng, hét lớn :

- Minh Chủ là bậc khoan nhân đại độ song bà cuồng ngạo quá đáng lý phải trừng trị bà, nghĩ vì bà cao tuổi nên tha cho, biết thân thì giữ mồm giữ miệng, nếu không thì sẽ biết thú vị đấy !

Hồ Lão Lão cười vang :

- Bình sanh già đã nếm mùi thú vị quá nhiều, bởi nếm quá nhiều nên không muốn nếm nữa ! Đừng nói gì trước một số anh hùng hào kiệt thượng đỉnh võ lâm, chỉ đối trước một Vô Ảnh Tử Đồ Phi, già cũng đủ ngán lắm rồi ! Yên trí ! Yên trí ! Già chẳng dám trêu những bậc đại hiệp như Vô Ảnh Tử Đồ Phi đâu !

Đồ Phi hừ một tiếng :

- Vậy là khôn đấy !

Hồ Lão Lão thở dài :

- Tuy nhiên đã đến lúc già chán sống, già muốn chết lắm song chẳng làm sao chết được ! Giả như các vị có lòng hào hiệp, thành toàn cho già cái ý nguyện đó già cảm kích biết bao ?

Đồ Phi nhìn sang Du Phóng Hạc muốn hỏi ý của Du Phóng Hạc xem phải đối phó với Hồ Lão Lão như thế nào, và y cũng muốn hỏi Du Hống Hạc có hiểu lai lịch của Hồ Lão Lão không ?

Nhưng Du Phóng Hạc điềm nhiên đến lạnh lùng, không hề tỏ vẻ gì quan tâm đến sự tình.

Trong khi đó Hồ Lão Lão lại ngồi xuống lấy đậu phụng luộc ra nhai, chừng như thách thức, chờ đợi, chẳng hề sợ sệt.

Đồ Phi đằng hắng một tiếng, bật cười hắc hắc :

- Bà đã biết danh hiệu của ta, bà lại biết luôn tại hạ chẳng làm gì hại bà nên bà buông lung cuồng dại, muốn nói sao thì nói phải không ? Nếu tại hạ nổi giận giết bà, thì sau này giang hồ sẽ cười chê tại hạ hẹp hòi cố chấp, đến không dung nổi một lão bà gần kề miệng lỗ !

Hồ Lão Lão bật cười khanh khách :

- Già cứ tưởng Đồ đại gia là bậc anh hùng, có dư can đảm ngờ đâu chỉ là một người quen hồng hách bằng mồm, bằng miệng nhưng gặp việc rồi lại sợ hãi đến rút cổ co đầu ? Sợ gì lại đến cả một lão bà gần đất xa trời ? Nếu ngày sau giang hồ biết được thì Đồ đại gia đi đến đâu mà chẳng bị thiên hạ nhe răng ra cười cho đến đó ?

Lâm Tẩu Các nhìn sang hướng Đại Hồ Tử cả hai cùng nhếch mép cười nhẹ.

Nụ cười của họ như mồi lửa châm thêm vào thùng dầu đang sôi sục tâm tư Đồ Phi.

Y biết rõ lão bà có chỗ cạy, bà chẳng phải tay vừa y cũng biết luôn bọn Lâm Tẩu Các đang chờ y làm một việc dọ đường để xem võ công của lão bà như thế nào.

Nhưng sự hiểu biết đó không làm sao ngăn trở cơn giận sôi bùng được, mà giận là mất khôn.

Y hét lên một tiếng lớn nhún chân nhảy vọt đến trước mặt Hồ Lão Lão đồng thời quát lớn :

- Bà muốn chết, vậy hãy để bọn ta cho chết, đừng oán trách tại hạ tàn nhẫn !

Đã có ngoại hiệu là Vô Ảnh Tử tức nhiên Đồ Phi phải có thân pháp nhanh phi thường.

Thanh đao trong tay y chớp theo liền, song đao vừa chớp lên, Đồ Phi rú lên một tiếng đảo thân hình trên không nhào trở lại khi đáp xuống một bàn tay bóp nơi yết hầu ngực y phồng lên xẹp xuống rất nhanh đôi mắt trợn trừng.

Không ai thấy Hồ Lão Lão xuất thủ như thế nào.

Bà vẫn ngồi nguyên tại chỗ, miệng vẫn nhai đậu phụng luộc.

Mọi người nhìn nhau xám mặt, cùng chăm chú nhìn Hồ Lão Lão.

Hồ Lão Lão thở dài :

- Đáng thương cho cậu bé ! Vì ham ăn một hạt đậu dấm toan giết già để giành giật ! Đã muốn ăn sao chẳng nuốt đi ? Hạt đậu ngon lắm đấy ! Đừng bỏ rất uống đấy !

Bây giờ bọn Lâm Tẩu Các mới biết là bà nhân lúc Đồ Phi hét, mồm há rộng, phóng một hạt đậu vào đó, đậu ầm ứ tại yết hầu, làm Đồ Phi uất nghẹn.

Hạt đậu bay tới có áp lực rất mạnh, đẩy bật Đồ Phi lộn nhào trở lại !

Du Bội Ngọc trầm nghĩ :

- Xử dụng ám khí tài tình như thế bà ta quả thật là một con người đáng sợ !

Đường Vô Song còn kém xa !

Chàng trực nhớ ra hai hôm nay tên Đường Vô Song giả hiệu vắng bóng.

Muốn khám phá bí mật của Du Phóng Hạc phải bắt đầu từ Đường Vô Song giả hiệu, chỉ có một bằng chứng đó là cụ thể cho chàng, vì bận lo việc người chàng quên mất việc của mình !

Châu Lệ Nhi đổ mồ hôi lạnh ướt tay !

Nếu trước đó nó liều lĩnh nhảy đón vồ Hồ Lão Lão thì nó phải bị hại rồi !

Đồ Phi xuất hạn ướt mình quăng thanh đao xuống đất, dùng cả hai tay bóp chân ngang cần cổ, gào lên với giọng khàn khàn :

- Hạt đậu ! Hạt đậu...

Hồ Lão Lão mỉm cười :

- Nó nằm tại yết hầu của Đồ đại gia phải không ? Tại sao đại gia không khạc nó ra ?

Đồ Phi đưa ba ngón tay vào miệng, cố móc hạt đậu y vừa khạc, vừa móc, ba ngón tay to lớn quá không chui vào cổ họng được, y khạc, y cố móc, nước mắt nước mũi đổ ra ròng ròng.

Y lại gào, lại khạc, lối quở cách nào hàm răng phập vào nhau ba ngón tay đứt lìa, máu chảy đỏ cả cánh tay tràn đầy miệng.

Cuối cùng y ngã xuống...

Miệng y cứ phun máu, tay y cứ vung vung trong không gian.

Hướng Đại Hồ Tử bước tới toan mang Đồ Phi đi, nhưng vừa bước tới một bước lại lùi liền ba bước nhìn sang Lâm Tảo Các, y hấp tấp hỏi :

- Hạt đậu có độc ?...

Lâm Tảo Các gật đầu không nói gì.

Có tiếng nhóc nhách vang lên.

Đồ Phi nhai cả mấy ngón tay của y, chừng như chất độc hành hạ đau đớn quá, y phải nghiêng răng cho đỡ đau.

Mọi người đều đổ mồ hôi lạnh không ai dám nhút nhít mà cũng không dám nói tiếng gì.

Hồ Lão Lão lại cười thốt :

- Hạt đậu béo lắm ! Thảo nào mà Đồ đại gia lại chẳng muốn ăn ?

Mặt Đồ Phi bây giờ như nhuộm máu.

Y nhai, y ngấu nghiêng một lúc rồi miệng bất động tay cũng bất động, chỉ còn lồng ngực là hơi hóp nhẹ thôi.

Hồ Lão Lão thở dài :

- Không ngờ một người có thanh danh to lớn như một Ảnh Tử Đồ Phi đại gia lại không chịu nổi một hạt đậu !

Du Phóng Hạc thở dài :

- Thì ra, Hồ Lão Lão giá lâm tại chốn này !

Mọi người rú lên kinh khiếp hi nghe ba tiếng Hồ Lão Lão mặt người nào cũng chẳng còn hạt máu.

Hồ Lão Lão cười vang :

- Nghe người nói ai cũng tưởng là người chỉ mới nhận ra già đây thôi !

Du Phóng Hạc lướt qua sự nhận xét của Hồ Lão Lão :

- Tại hạ có mắt không trông vạ mong tiền bồi thứ tội !

Hồ Lão Lão nhìn Du Phóng Hạc như nhìn một kẻ bà mới gặp lần đầu, chừng như bà có vẻ kinh ngạc.

Du Phóng Hạc vẫn cười song khó dấu nổi bối rối, lão mất tự nhiên trước ánh mắt của Hồ Lão Lão.

Cuối cùng Hồ Lão Lão thở dài, lắc đầu :

- Người xứng đáng là một nhân vật khó hiểu nhất ! Đến già đây còn không hiểu người nổi, thì ai hiểu nổi người ! Vừa rồi người cố ý mượn tay gì sát hại Đồ Phi bây giờ Đồ Phi chết rồi người lại giả vờ không biết ta là ai ? Mãi mãi sau cùng mới buông mấy tiếng hững hờ, lạc lõng...

Du Phóng Hạc cười nhẹ :

- Nhưng tại hạ... thực sự...

Hồ Lão Lão cười lạnh :

- Thực sự, người vừa nhận ra già thôi ! Hai mươi năm trước người đã biết già rồi, dù già có thay đổi như thế nào người cũng vẫn nhận ra chứ ! Hà huống già và người là chỗ giao tình ?

Nụ cười trên môi Du Phóng Hạc như cố đọng lại vì già lạnh, vẻ biến đổi đó chẳng ai thấy nhưng Du Bội Ngọc thấy.

Châu Lệ Nhi cảm thấy đôi tay lạnh của Du Bội Ngọc vụt nóng lên.

Nó còn nghe con tim chàng đập mạnh, thân hình chàng rung mạnh.

44. Một Vật Chí Bảo

Hồ Lão Lão nói tiếp :

- Rõ ràng là người đã nhận ra già, tại sao người còn vờ vĩnh ?

Nếu không kèm chế được lòng mình hẳn Du Bội Ngọc đã hét to như thế này :

- Lão ấy không vờ vĩnh đâu ! Thực sự thì lão đâu có nhận ra bà ? Bởi lão đâu có phải là người quen bà từ hai mươi năm trước ? Lão nào phải Du Phóng Hạc thực sự ?

Lão là con người giả mạo mà !

Chàng nghiêng răng cố dần lòng, vì quá cố sức nên gân trán, thớ thịt trên mặt vồng lên, gân và thớ thịt càng vồng về thống khổ càng hiện rõ.

Châu Lệ Nhi kinh hãi không rõ tại sao có sự biến đổi phi thường nơi chàng như vậy.

Bên ngoài, Du Phóng Hạc đột nhiên cười lớn lão ngẩng mặt lên không cười.

Cười một lúc, lão thốt :

- Việc gì từ hai mươi năm trước, tại hạ đã quên hết rồi ! Tại hạ đã quên lão lão hà tất phải nhớ đến !

Hồ Lão Lão lạnh lùng :

- Người quên được chứ già nhất định không quên được những sự việc như vậy già nhớ mãi, suốt đời !

Du Phóng Hạc cố cười, để che khuất tâm tư sợ Hồ Lão Lão nhìn thấu tâm tư !

Nghe Hồ Lão Lão nói thế lão vẫn còn cười, nhưng giọng cười giống tiếng dao cứa vào cổ, vừa khô khan vừa rờn rợn làm mọi người quanh đó phải mọc ốc.

Lão cười thêm mấy tiếng, rồi trầm giọng hỏi :

- Thế ra Lão Lão hôm nay đến đây chỉ vì cái việc năm xưa ?

Hồ Lão Lão chớp ánh mắt, nhìn lão một lúc lâu rồi từ từ thốt :

- Phải ! Và người cũng biết chứ cái thủ đoạn của già dùng trong việc báo phục hẳn phải cay độc như thế nào, vô luận ai đắc tội với già đắc tội một phải đền tội mười.

Người cũng hiểu món nợ hai mươi năm dài, sanh lãi bao nhiêu ? Nợ đã chồng mười thì lãi phải chồng trăm, chồng ngàn !

Bà bỏ một hạt đậu phụng vào miệng, nhai nhai bà gồng gân trán gồng vành môi mà nhai, tưởng chừng như đang nhai Du Phóng Hạc.

Hạt đậu chưa nát bà nuốt, không phải nuốt đậu, mà là nuốt nước bọt, chứng tỏ đang máu ăn thịt cái lão họ Du lắm vậy.

Lâm Tẩu Các đột nhiên kêu lên :

- Tiền bối đã là bậc cao nhân trong võ lâm hẳn phải biết dè dặt trong thái độ chứ ? Du đại hiệp hiện tại có thân phận gì, hẳn tiền bối cũng hiểu chứ ?

Hồ Lão Lão trừng mắt :

- Thân phận gì ?

Lâm Tẩu Các cao giọng :

- Nếu tiền bối có hành động gì đối với mình chủ, là chẳng khác nào tiền bối khiêu khích toàn thể nhân vật trong võ lâm.

Hồ Lão Lão cười hì hì :

- Ghê gớm đến thế à ? Toàn thể võ lâm hiện có mặt đầy đủ tại đây chẳng ? Sao ta chẳng thấy một ai cả ? Bất quá ta chỉ thấy bọn năm người các người mà năm người các người đối với ta thì có nghĩa gì ?

Lâm Tẩu Các nắm chắc chuôi kiếm, mồ hôi đổ đầy đầu, mồ hôi rơi thành giọt xuống áo y nhìn qua hướng Đạp Hồ Tử, bật cười khan mấy tiếng rồi bước tới ba bước gần từng tiếng :

- Giả như tiền bối có oán cừu gì đối với mình chủ tại hạ chẳng dám hiếu kỳ tìm hiểu !

Hồ Lão Lão gật đầu :

- Trừ ngươi, còn bốn !

Hướng Đại Hồ Tử xanh mặt, bước tới đằng hắng một tiếng :

- Tại hạ bình sanh chẳng thích can dự vào việc của người ngoài, việc gì của tiền bối tại hạ chẳng dám tìm hiểu !

Hồ Lão Lão gật đầu :

- Trừ thêm một, còn ba !

Một đại hán có vóc cao, bước tới :

- Tại hạ cùng Hướng huynh rất tâm đồng ý hiệp, Hướng huynh có chủ trương như thế nào tại hạ có chủ trương như thế ấy.

Hồ Lão Lão mỉm cười :

- Thế thì chỉ còn hai ! Xem ra họ Du giao du với bạn hữu toàn là hạng người hành hiệp trọng nghĩa cả ! Họ có tư cách như thế đó cho nên ngươi tìm họ mà kết giao, có phải vậy không ?

Lâm Tẩu Các rút soạt trường kiếm khỏi vỏ, nhưng liền theo đó thụt kiếm trở vào vỏ nữa phần vì Du Phóng Hạc đã chụp tay y nhấn trở lại.

Lâm Tẩu Các trầm giọng :

- Không lẽ mình chủ để cho bà ấy động thủ trước ?

Du Phóng Hạc cười nhạt :

- Bà ta không động thủ đâu ! Nếu muốn động thủ chẳng khi nào bà ta nói như thế !

Lâm Tẩu Các do dự.

Hồ Lão Lão vỗ tay cười lớn :

- Trước kia, tại hạ cũng nghĩ như Tống huynh vừa nói nhưng bây giờ thì... Tống huynh không thấy Lôi Phong chết như thế nào đó sao ? Rất có thể chúng ta lại chịu một số phận như lão !

Bỗng y day qua người gần đó cao giọng hỏi :

- Hướng huynh có nghe chúng tôi nói chuyện chẳng ?

Hướng Đại Hồ Tử vừa lau mồ hôi vừa gần giọng khàn khàn hỏi lại :

- Có nghe rồi sao ? Chúng ta có thể ngừng tay hay không chứ ?

Lâm Tẩu Các từ xa gọi vọng đến :

- Tam vị đã thấy chưa ?

Hướng Đại Hồ Tử đáp như gắt :

- Không ! Không thấy gì cả !

Hồ Lão Lão lạnh lùng :

- Nên gắng sức đi ! Nếu chẳng tìm thấy được gì thì các người mệt với già lắm đấy !

Hướng Đại Hồ Tử trầm giọng :

- Nếu vật đó không có tại đây ?

Hồ Lão Lão điềm nhiên :

- Thì già chôn luôn các người tại đó !

Châu Lệ Nhi thì thầm bên tai Du Bội Ngọc :

- Bây giờ thì nhất định họ không nghe tiếng chúng ta nói được gì rồi !

Du Bội Ngọc gật đầu :

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Mẹ tôi chôn vật gì lại đây ? Theo tôi hiểu thì bà chỉ mong được sống yên lành tại đây trong cảnh bình thường thôi, do đó bà không mang về đây một vật trang sức nhỏ mọn nào !

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Họ không tìm châu ngọc đâu !

Châu Lệ Nhi trở mắt :

- Chứ họ làm gì ?

Du Bội Ngọc tiếp :

- Lệ Nhi thấy chứ cái bao châu ngọc đó, Lệ Nhi đâu có dấu nó vẫn ở trước mắt họ mà !

Châu Lệ Nhi thốt :

- Nhưng châu ngọc ở trong bao họ chỉ nhìn thấy bao, chứ đâu thấy châu ngọc ?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Dù có chiếc bao che bên bên ngoài, họ là những tay già kinh nghiệm nhìn thoáng qua là họ hiểu ngay nếu họ cần tìm châu ngọc thì có khi nào họ để chấy hết ?

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Theo tứ thức thì họ tìm gì ?

Du Bội Ngọc không đáp.

Bọn Hướng Đại Hồ Tử, Tống Hoàng Tinh và Hàn Đại Ngươn đã đào sâu nền nhà, không khác nào một mảnh vườn được cày nát chờ trồng cây xuống.

Nền, rộng năm trượng diện tích họ đào sâu độ một trượng dưới sâu một trượng, họ vẫn chưa tìm được vật gì !

Nếu móc hết phần đất đào họ sẽ có một nơi nuôi cá khá quan.

Họ moi đất lên họ đứng cạnh hố nhìn xuống, rồi họ xuống hố tiếp tục công tác.

Bây giờ Du Bội Ngọc không còn trông thấy đầu họ nữa bất quá thỉnh thoảng họ quăng lên một khúc gỗ, và giấy gói họ vụt đất lên.

Du Phóng Hạc, Hồ Lão Lão và bọn Lâm Tẩu Các đã đến cạnh hố người nào cũng lộ vẻ khẩn cấp.

Đá đã được quăng lên hết rồi đến đất nhão, đến phần đất nhão là hết phần nền.

Đào đến đất nhão họ vẫn đào, họ đâu dám ngừng tay vì Hồ Lão Lão đã hăm dọa họ ?

Tự nhiên ai cũng biết là vật đó không có tại đây, nhưng quan lấy Kỳ Hoa Tiển ra định phóng lên không rất tiếc tay chưa cử động là đầu đã rơi rụng rồi.

Người nào đó bật cười ha hả đoạn tiếp :

- Người cũng biết chứ khi một con người mất đầu rồi thì còn làm gì được nữa ?

Y lại cười vang tự tán thưởng câu nói mà y cho là ý nhị lắm.

Cứ đoán theo âm thanh vừa trong trẻo vừa dịu ảm của y có thể nghĩ rằng y là một nữ nhân, mà lại vừa lú lẫn thiếu.

Nếu nàng là một thiếu nữ thì nàng là ai ?

Gặp hạng người đó ai ai cũng thấy thích vì giọng cười vì tiếng nói dù câu chuyện có vẻ châm chích.

Song Hồ Lão Lão không thích, nghe giọng nói đó bà muốn chuồn đi ngay.

Bà nhìn xuống lòng hố, lại do dự không đành bỏ đi.

Trong khi đó cửa xe mở rộng, mười đại hán trần lưng vận quần hồng khiêng một chiếc giường to lớn từ trong xe xuống đường.

Chiếc giường to lớn phi thường, trên giường bày la liệt các thức ăn có cả thịt heo, dê, gà, vịt nấu nướng đủ cung cách có cả trái cây, bánh ngọt, có cả rượu ngon trà thơm.

Giả như ai muốn ăn món gì thì món đó nhất định là có sẵn trên chiếc giường, chừng như có một chiếc đĩa thần diệu hóa ra mà có.

Giữa những thức ăn la liệt đó có một người đang nằm.

Thấy người đó ai ai cũng khó nín cười, đến Du Phóng Hạc cũng phải cười.

Người đó, không phải là người mà chính là một khối xương thịt đúng hơn, lại nặng ít nhất cũng trăm cân.

Người đó chẳng mặc y phục như người thường bất quá vài mảnh vải che thân thôi.

Không ai trách được sự trần truồng của y bởi cuống rún của y lòi và dài đến đầu gối, như vậy bảo y mặc quần thể nào được ?

Hướng Đại Hồ Tử, Tổng Hoảng Tinh Hàn Đại Ngươn từ lòng hố nhảy lên, trông thấy người đó vừa kinh hãi vừa buồn cười.

Người đó tạm gọi là Bạng Tử bởi cái thân vóc quá mập mạp của y, bật cười khanh khách thốt :

- Người ta cho An Lộc Sơn to lớn như heo, song hai An Lộc Sơn cũng chưa hằn mập bằng ta ! Ta phải là đệ nhất Bạng Tử có đúng vậy không ?

Một con người trăm cân nặng, lại có âm thanh trong trẻo, dịu ảm như âm thanh của thiếu nữ, thật là một sự kiện hi hữu !

Bọn Hướng Đại Hồ Tử bật cười liên.

Bạng Tử cũng cười theo cười khoái trá chứ không có ý gì phẫn hận mà cười gằn.

Lâm Tẩu Các đang kinh dị, nơm nớp lo sợ cũng phải bật cười theo.

Tất cả đều cười chỉ có Hồ Lão Lão không cười.

Miệng không cười, mắt không cười, ý cũng không cười, Trái lại bà nhăn mặt hơn những lần nhăn đã có sẵn chừng như một biển thành hai, thành ba.

Hơn thế, bà lại thụt lùi, từ bước từ bước.

Nhưng khi Bạng Tử nhìn bà, thì đôi chân bà như bị đóng cọc vào đất, bà không còn nhút được nữa bước.

Bạng Tử nhìn bà, cười hì hì :

- Ai ai cũng cười, ai ai thấy ta mập mập, cũng khoái trá chỉ có một mình người không cười không khoái trá tại sao ?

Bà mắt cả vẻ tươi tỉnh.

Với vẻ tươi tỉnh đó, bà có cái tác độ tám mươi, mắt cái vẻ tươi tỉnh rồi xem bà già lồi một trăm rưỡi, một trăm sáu !

Bà cố cười ! Một nụ cười ve vuốt :

- Mập ! Mập ở chỗ nào ? Sao tôi không thấy ?

Bạng Tử hỏi :

- Ta ở trước mắt người đây sao người không thấy ?

Hồ Lão Lão bật cười khanh khách :

- Tiền bối bắt quá có thân hình to lớn, chứ đâu phải mập ? Tôi không thấy cái mập chứ nào phải không thấy lão tiền bối !

Bạng Tử vụt trầm gương mặt, tỏ vẻ giận :

- Người tưởng là những người mập đều không thích nghe người ta cho mình là mập à ? Cho nên người định ve vuốt ta phải không ?

Hồ Lão Lão thấy Bạng Tử nổi giận, thay vì sợ hãi lại thở phào cười đưa đẩy :

- Tôi nói thật mà tiền bối !

Bạng Tử lắc đầu :

- Người không nói thật ! Đáng lẽ ta phải cắt lưỡi người !

Rồi y thở dài lắc đầu tiếp :

- Nhưng ta lại mập quá, càng mập lại càng lười cử động chậm chạp, như vậy người giúp ta một việc nhé, tự người cắt lưỡi người cho ta đi ! Như người tiếc cái lưỡi thì cũng có thể cắt chiếc mũi thay vào ! Cái mũi ngựa của người ấy mà !

Có ai nhờ người khác làm một việc như vậy chẳng ?

Ngờ đâu Hồ Lão Lão đưa tay rút thanh kiếm của Lâm Tảo Các cắt ngay chót mũi của bà.

Máu chảy ròng ròng rơi xuống đất.

Rồi bà ôm mặt chạy đi.

Bọn Lâm Tảo Các sững sờ ! Không còn ai nhếch mép cười nổi nữa.

Bạng Tử vỗ tay cười lớn :

- Trên thế gian này lại có người tự cắt mũi mình ! Các người có thấy là đáng cười không ? Tại sao các người không cười ?

Mọi người cùng nhìn nhau muốn cười mà cười không nổi.

Bạng Tử thở dài :

- Các người không có đến nửa điểm thích thú ! Thật là các người làm cho ta thất vọng vô cùng !

Bồng y chỉ Tống Hoàng Tinh hỏi :

- Người tên họ gì ?

Tống Hoàng Tinh rung rung giọng :

- Tại hạ... tại hạ... là Tống Hoàng Tinh.

Bạng Tử lại hỏi :

- Vừa rồi người cười nhiều hơn ai hết, sao bây giờ người không cười ?

Tống Hoàng Tinh cố cười nhưng vành môi như mếu tiếng cười lại giống tiếng khóc.

Bạng Tử cau mày :

- Người chẳng biết thích thú là gì cả, đôi vành tai của người vô dụng lắm rồi, chẳng biết đón nghe những gì thích thú ! Người làm hộ ta một việc đi cắt vành tai đó cho ta !

Tống Hoàng Tinh nín cười ngay.

Y nhìn chiếc rốn của Bạng Tử, trầm nghĩ :

- Hồ Lão Lão còn sợ hãi hẳn lão phải là một tay ghê gớm lắm ! Nhưng đánh thì không thắng lão đã đành ta chạy không thoát lão sao ?

Y không đắn đo phóng chân chạy đi ngay.

Bạng Tử cười lớn :

- Các người xem đó hẳn chạy rồi ! Tại sao hẳn chạy chứ ?

Tống Hoàng Tinh vốn là tay khá, giả dĩ hẳn chạy chết, tự nhiên phải chạy nhanh trong thoáng mắt y đã xa ngoài mười trượng.

Ai ai cũng nghĩ là Bạng Tử không đuổi theo.

Nhưng, một đạo ngân quang lóe lên bay vút theo Tống Hoàng Tinh, đạo ngân quang đảo quanh người hẳn rồi bay trở lại liền, rơi trên tay Bạng Tử.

Thì ra đó là một chiếc đĩa bạc dùng đựng trái cây.

Tống Hoàng Tinh còn chạy tới được mấy bước bỗng nửa thân người bên trên ngã ngửa trở lại, còn hai chân chạy thêm được mấy bước rồi rơi xuống đất.

Đôi chân cách nửa thân người hơn hai thước.

Hướng Đại Hồ Tử là tay giết người không hề chớp mắt thấy thế lạnh mình ngay.

Cái lối giết người quá thảm khốc như thế, bình sanh y chưa từng thấy.

Dùng một chiếc đĩa bạc phóng đi, chặt ngang hông một người đang chạy.

Cái võ công đó quả không tiền khoáng hậu trên thế gian.

Bọn Du Phóng Hạc sững sờ như tượng gỗ.

Bạng Tử lại vỗ tay cười vang :

- Các người xem đã chết rồi mà còn chạy được, hẳn cũng tài đấy chứ ! Sự tình đó không làm cho các người thích thú sao ? Các người chưa cười được sao ?

Hàn Đại Ngươn trước hơn ai hết, cố bật cười.

Bạng Tử gật gù :

- Phải đó ! Phải có người cười mới được chứ ? Người tên gì ?

Hàn Đại Ngươn đáp :

- Tại hạ là Hàn Đại Ngươn !

Bạng Tử tiếp :

- Người cười có vẻ khoái trá lắm ! Có lẽ người thấy ta mập đáng cười lắm phải không ? Con người của ta gọi thích thú cho người lắm phải không ?

Hàn Đại Ngươn gật đầu nhanh :

- Thích thú ! Thích thú ! Tiền bối mập, trông thích thú quá !

Bạng Tử cười to :

- Xem ra, chỉ có mỗi một người là thông cảm tình đời ! Chắc người cũng sẵn sàng giúp ta một việc !

Hàn Đại Ngươn xám mặt rung rung giọng :

- Tiền bối muốn... tiền bối muốn...

Bạng Tử điềm nhiên :

- Người không giúp ta, còn ai chịu giúp ta chứ !

Hàn Đại Ngươn sợ quá hóa cuồng, nhảy dựng lên :

- Người mập ! Mập như heo ! Ta liều mạng với người !

Y vung chiếc thuổng vừa hét vừa nhào tới.

Bạng Tử không nhút nhát.

Nếu chiếc thuổng đó giáng trúng người thầy phải nát như cám.

Và chiếc thuổng trúng thật.

Lạ làm sao thuổng trúng người, không một tiếng vang mà người cũng không nát, thuổng lại dính liền vào thân hình Bạng Tử có một sức hút giữ chặt.

Hàn Đại Ngươn cố rút chiếc thuổng về song không làm sao rút nổi.

Bạng Tử cười hì hì, rồi y lật ngược bàn tay tạt trái một lát.

Hàn Đại Ngươn bị tung bổng lên không như con diều đứt giây, lộn người đến bảy tám mươi vòng mới rơi xuống.

Chiếc đầu bẹp dí như quả dưa thú bị chân dẫm nát.

Hướng Đại Hồ Tử chết sững y từng tự hào tay quyền vô địch, bây giờ thấy quyền của Bạng Tử mới biết mình chỉ là một viên sỏi cạnh hòn núi.

Bạng Tử nhìn sang y, cười hì hì hỏi :

- Người tên gì ?

Hướng Đại Hồ Tử nhún người liền, lặn bụng dưới đất y cất giọng rung rung :

- Tiểu nhân họ Hướng, tiểu nhân là Hướng Đại Hồ Tử, tiền bối bảo cắt mũi, tiểu nhân cắt mũi, bảo cắt tai tiểu nhân cắt tai, chẳng dám chạy chẳng dám phản kháng !

Bạng Tử thở dài :

- Ta xem, râu người có vẻ thích thú quá ta muốn cắt râu đó song người bằng lòng cắt mũi, cắt tai thật ta chẳng biết nói sao !

Hướng Đại Hồ Tử thấy đúng quần ướt đẫm nước tiểu.

Bạng Tử tiếp :

- Người đã tự nguyện như vậy còn chờ gì nữa mà chưa hạ thủ ?

Hướng Đại Hổ Tử nghiêng răng, rút thanh đao bên mình lia qua mũi qua tai.

Một gương mặt người, mất chót mũi, mất hai vành tai, thì thành ra hình gì.

Hướng Đại Hổ Tử ngất xỉu trong vũng máu !

Bạng Tử cười hì hì rồi dạy qua Du Phóng Hạc hỏi :

- Nghe nói ở đây có một người là mình chủ võ lâm đương thời người đó là ai ?

Du Phóng Hạc bình tĩnh đáp :

- Chính tại hạ !

Cho đến bây giờ lão vẫn giữ được vẻ bình thản, Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi phải khâm phục lão trầm trù khí rất vững.

Bạng Tử mỉm cười :

- Ta xem người cũng xứng đáng ở ngôi vị đó ! Người có thể làm cho ta một việc chăng ?

Lần này đến lượt Du Phóng Hạc.

Du Bội Ngọc khẩn trương tốt độ, chàng nắm chặt tay Châu Lệ Nhi sự khẩn trương đó chẳng rõ do chàng hoan hỉ hay lo ngại.

Dù sao chàng không muốn lão bị ai sát hại, mạng sống của lão nhất định phải dành lại cho chàng xử trị.

Chàng không muốn hiện giờ ai sát hại Du Phóng Hạc, nhưng chàng có biện pháp nào ngăn chặn được nếu Bạng Tử muốn sát hại ?

Đem chàng so sánh với Bạng Tử chẳng khác nào đem một đứa trẻ lên ba lên năm đối chiếu với người khổng lồ.

Du Phóng Hạc trầm giọng thốt :

- Tại hạ làm sao dám từ khước một công tác do Thiên Ngật Tinh Tòa giao phó ?

Bạng Tử lộ vẻ kinh dị hỏi :

- Người biết danh hiệu của ta ?

Du Phóng Hạc cười nhẹ :

- Thiện Ngật Tinh, Lượng Tinh Tinh nuốt tàn thiên hạ vô địch thủ bụng chứa mười vạn binh... Tại hạ từng nghe oai phong của tiền bối, khi nào lại dám vô lễ ?

Thiên Ngật Tinh trầm gương mặt :

- Người nghe ai nói đến oai phong ta ?

Du Phóng Hạc không đáp, song lão làm một động tác tay, rất tiếc Du Bội Ngọc vì nghịch chiều hướng nên chẳng thấy rõ, thành không hiểu lão ra dấu như thế nào.

Chỉ thấy Thiên Ngật Tinh biến sắc :

- Người quen y ?

Du Phóng Hạc mỉm cười :

- Tại hạ có phúc phận nên không nỡ xem như ngoại nhân !

Thiên Ngật Tinh không nói gì, bàn tay cứ mấp máy không ngừng bàn tay đó lại chụp vội mấy quả trái cây, bất chấp là trái ngọt, trái chua, chụp được trái nào liền đưa lên miệng cắn nhai.

Trong khoảnh khắc sau nữa số thực phẩm trên giường đã được Thiên Ngật Tinh dồn vào bụng.

Lâu lắm, lão mới điểm một nụ cười thốt :

- Nếu người cùng lão quái vật đó có quan hệ với nhau thì ta chẳng cần nhờ người giúp việc gì cả, nhưng ta cần phải hỏi người mấy câu.

Du Phóng Hạc điềm nhiên :

- Tại hạ biết làm sao xin nói y sự thực, tiền bối cứ hỏi !

Thiên Ngật Tinh hỏi :

- Nghe nói Phượng Tam vì trợ giúp Châu My mà phải ở tại đây mấy năm, điều đó có đúng không ?

Du Phóng Hạc gật đầu :

- Đúng !

Thiên Ngật Tinh lại hỏi :

- Hiện tại lão ấy ở đâu ? Lão có bị lửa đốt chết không ?

Du Phóng Hạc đáp :

- Lửa bắt đầu cháy thì lão ấy còn ở tại đây, lúc lửa tắt rồi chẳng ai thấy thi thể của lão !

Thiên Ngật Tinh hừ một tiếng :

- Sao người biết là chẳng có thi thể của lão ?

Du Phóng Hạc thở dài :

- Chỉ vì tại đây chẳng có một xác chết nào cả !

Thiên Ngật Tinh cau mày rồi cười nhẹ :

- Chẳng rõ làm sao Châu My lại có được vật đó ! Người nào có vật đó trong tay thì thừa sức hoành hành trong thiên hạ !

Du Phóng Hạc mỉm cười :

- Tiền bối quả có hệ thống tình báo mẫn tiệp đấy !

Thiên Ngật Tinh gật gù một lúc lại hỏi :

- Các người đào xới nền nhà đó là để tìm vật ấy phải không ?

Du Phóng Hạc gật đầu :

- Phải đó tiền bối !

Thiên Ngật Tinh hỏi tiếp :

- Tìm được chưa ?

Du Phóng Hạc cười khổ :

- Đã đào sâu hơn ba trượng khởi nền xuống đến đất, đào thành hố song chẳng tìm được gì !

Thiên Ngật Tinh cười hì hì :

- Giả như đào sâu bốn trượng mà vật đó lại ở dưới bốn trượng hơn, công tác đã được chín phần còn một phần nữa chỉ phần còn lại mới là phần đáng kể, sao người bỏ phí trong khi kết quả sắp đến tầm tay ?

Du Phóng Hạc không đáp day qua Lâm Tẩu Các đưa mắt ngẫm ra hiệu.

Cả hai cùng chụp thuổng cùng nhảy xuống hố đào.

Không lâu lắm từ bên dưới, một vòi nước xịt lên.

Du Phóng Hạc và Lâm Tẩu Các bị nước tạt tới mình nhảy lên trên cười khổ :

- Chẳng có gì cả tiền bối !

Thiên Ngật Tinh trầm ngâm một chút :

- Như vậy là Châu My không mang đồ vật đó về đây chôn dấu !

Du Phóng Hạc thở dài :

- Rất có thể như vậy lắm !

Thiên Ngật Tinh cười lớn :

- Tìm không được vật đã đành, thế cũng miễn được việc hai người !

Lão cười càng phút càng lớn, càng thích thú cười đến cái việc nín thở mà cười.

Du Phóng Hạc đằng hắng một tiếng :

- Nếu tiền bối không có điều gì sai bảo tại hạ xin cáo từ !

Thiên Ngật Tinh cười vang và khoát tay :

- Đi ! Cứ đi ! Càng đi nhanh càng hay ! Từ nay về sau vĩnh viễn đừng để ta trông thấy người, thấy người rồi ta nhớ ngay đến quái vật đó mà nhớ đến quái vật là ta bắt nhưc đầu !

Du Phóng Hạc và Lâm Sấu Quyên quả nhiên đi ngay, và đi rất nhanh.

Du Bội Ngọc thấy họ đi, lại lắc đầu thở dài.

X Du Phóng Hạc và Lâm Sấu Quyên đi rồi, Thiên Ngật Tinh vừa cười vừa thốt:

- Trong đó ối bức lắm! Hãy ra ngoài này cho mát!

Từ bọn đại hán khiêng chiếc giường từ cỗ xe xuống, hiện còn đứng đó, tại cục trường chẳng còn ai cả.

Thế thì Thiên Ngật Tinh gọi ai?

Bỗng Du Bội Ngọc giật mình, thấy Thiên Ngật Tinh đưa tay vẫy chàng. Lão cười hì hì, như đã cười với bọn Du Phóng Hạc. Biết ngay Thiên Ngật Tinh đã phát hiện ra chàng từ lâu, chàng sợ đến toát mồ hôi.

Châu Lệ Nhi thở dài:

- Thiên hạ đều cho những người mập là vô dụng, nhưng lão mập này lại quá lợi hại!

Nó chui ra khỏi lò trước, Du Bội Ngọc toan chụp tay nó, ngăn lại, song muộn mất rồi.

Chàng phải phục nó có gan lỳ vô cùng.

Chừng như không tưởng kẻ rình nghe câu chuyện lại là một tiểu cô nương xinh đẹp, Thiên Ngật Tinh hết sức kinh dị.

Châu Lệ Nhi đến trước mặt lão, vỗ tay cười lớn:

- Bao nhiêu thức ăn đó mà chỉ có mỗi một người ăn, như vậy còn thú vị gì nữa chứ? Chia cho tôi một phần đi, tiền bối! Tôi thèm đến rõ dãi đây!

Nó vừa thốt, vừa đưa tay lấy một quả lê, thản nhiên cắn nhai nhóc nhách.

Thiên Ngật Tinh trở mắt nhìn nó một lúc lâu, đoạn trầm giọng hỏi:

- Người không sợ ta?

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Tiền bối có vẻ hiền hoà như thế, lại vui tính, tại sao tôi lại sợ?

Thiên Ngật Tinh lại hỏi:

- Thế người không thấy ta giết người sao?

Châu Lệ Nhi gật đầu lại tiếp:

- Tiền bối là vị đại anh hùng, có khi nào lại giết tiểu cô nương như tôi?

Thiên Ngật Tinh bật cười khanh khách:

- Thích thú quá! Thích thú quá! Ta không ngờ người còn nhỏ tuổi mà ăn nói ngọt dịu hơn mụ cáo già Hồ lão lão. Thật giống con gái của ta vô cùng!

Châu Lệ Nhi cũng cười vang:

- Làm con của tiền bối hẳn phải sung sướng lắm! Suốt ngày có ăn mãi không món này cũng món khác, lại chẳng sợ ai hiếp đáp! Chỉ tiếc một điều...

Thiên Ngật Tinh chặn lại:

- Rất tiếc là người hoài công nịnh ta! Ta đã thấy cái người cùng nắp chung một chỗ với người. Sao hẳn chưa ra đây? Hẳn sợ à?

Châu Lệ Nhi cười hì hì:

- Tiền bối cho rằng người đó sợ? Tiền bối có biết y là ai chẳng?

Thiên Ngật Tinh nheo nheo mắt:

- Không lẽ người mới gần ấy tuổi lại có tình nhân rồi?

Châu Lệ Nhi trừng mắt:

- Tiền bối đừng ăn nói hồ đồ chứ? Tứ thức của tôi đó! Người rất đẹp, song tánh tình rất hung bạo, khi nổi tánh lên rồi, đến tam thức tôi cũng phải sợ người!

Thiên Ngật Tinh hỏi:

- Tam thức người là ai ?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Tam thức tôi là người rất quen với tiền bối chính tiền bối vừa rồi có nhắc đến.

Thiên Ngật Tinh giật mình :

- Phượng Tam ?

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Phải ! Tam thức tôi lợi hại lắm, chắc tiền bối cũng hiểu như vậy chứ ?

Thiên Ngật Tinh vỗ tay cười lớn :

- Thích thú quá ! Thích thú quá Người anh em của Phượng Tam lại cứ trốn trong đó chẳng dám ra mặt với ai cả ! Rồi để cho tiểu cô nương thổi phồng lên thực ta buồn cười đến vỡ lỗ rốn ra mà chết mất !

Cho đến lúc đó, Du Bội Ngọc vẫn chưa ra khỏi lò, Châu Lệ Nhi hết sức kinh dị, nó biết rõ Du Bội Ngọc chẳng phải khiếp sợ mà chẳng dám ra. Chẳng không ra lò vì có một nguyên nhân nào đó.

Nhưng Châu Lệ Nhi không hiểu nguyên nhân đó như thế nào, nó trừng mắt nhìn Thiên Ngật Tinh, gần giọng hỏi :

- Sao tiền bối dám vô lễ xúc phạm đến tam thức và tứ thức của tôi ?

Thiên Ngật Tinh cười lớn :

- Người tưởng ta sợ Phượng Tam à ? Nếu ta sợ Phượng Tam, thì đúng là một sự đáng buồn cười nhất trên đời !

Chưa bao giờ Châu Lệ Nhi thấy một người nào nghe đến danh hiệu của Phượng Tam mà không sợ hãi.

Nó thấy Thiên Ngật Tinh khinh khỉnh, hết sức lấy làm lạ chưa kịp nói gì, từ trong lò một giọng nói phát ra tiếp theo một tràng cười :

- Người tưởng ta sợ Phương Tam à ? Nếu ta sợ Phương Tam, thì đúng là một sự đáng buồn cười nhất trên đời !

Giọng cười, giọng nói y hệt giọng của Thiên ngật Tinh, lại câu nói không sai với câu của Thiên Ngật Tinh một tiếng nào.

Tưởng chừng, từ bên lò có một Thiên Ngật Tinh thứ hai thốt vọng ra, hoặc giả có một cái máy nào trong đó phát đúng tiếng vọng trả lại cho lão.

Châu Lệ Nhi giật mình.

Người cười nói nhái tiếng Thiên Ngật Tinh nhất định không phải là Du Bội Ngọc rồi ! Nhưng, không phải chàng thì còn ai nữa ! Nơi đó chỉ có mỗi một mình chàng kia mà ? Làm gì có một người khác nữa ?

Thiên Ngật Tinh cũng kinh hãi, giảm bớt trớn cười bây giờ chỉ còn tiếng cười gượng thôi :

- Người đã chẳng dám ra mặt, sao còn dám học giọng nói của ta ?

Từ trong lò, cũng giọng cười, giọng nói, cũng câu đó dội ra :

- Người đã chẳng dám ra mặt, sao còn dám học giọng nói của ta !

Thiên Ngật Tinh cao giọng :

- Thực sự người là ai ?

Bây giờ, lão không còn cười nữa, giọng nói của lão cũng trở nên khàn khàn.

Một giọng khàn khàn y hệt như vậy, lại dội ra :

- Thực sự người là ai ?

Thiên Ngật Tinh giật mình, sững sốt một lúc lâu, lại bật cười vang :

- Người là quái vật, là đồ hèn ! Trừ cái việc nhái tiếng người khác, người chẳng có tài ba gì cả !

Cũng giọng cười đó, cũng giọng nói đó, dội ra :

- Người là quái vật, là đồ hèn ! Trừ cái việc nhái tiếng người khác, người chẳng có tài ba gì cả !

Thiên Ngật Tinh hét :

- Người vô sỉ, mặt dày mày dạn, người là con ửng thanh trùn tại Hồi Thịnh Cốc !

Cũng giọng hét đó, dội từ lò ra :

- Người vô sỉ, mặt dày mày dạn, người là con ửng thanh trùn tại Hồi Thịnh Cốc !

Vô luận Thiên Ngật Tinh nói gì, với giọng nào, từ trong lò tiếng dội phát ra, y như vậy.

Ai nghe mà chẳng bực, vì bị người trêu chọc khó chịu.

Thiên Ngật Tinh đỏ mặt hời ướm đầu rung rung giọng :

- Người dám nhái một lần nữa, ta sẽ giết người liền !

Cũng tiếng dội rung rung như vậy từ trong lò phát ra :

- Người dám nhái một lần nữa, ta giết người liền !

Thiên Ngật Tinh hét :

- Người... người...

Lão nhảy vọt lên không.

Thân hình trên trăm cân, khi chuyển động nhanh, hẳn phải cuốn gió vù vù.

Nhưng lão không nhào đến nhà trú khách sạn, lão lại lao xuống chui lọt vào cỗ xe.

Cỗ xe chuyển bánh, chạy rút trên đường dài, mười sáu con ngựa vừa hí vang, vừa cất vó kéo xe chạy bay như tên.

Mười đại hán mình trần lập tức khiêng chiếc giường lại chạy theo.

Châu Lệ Nhi sững sờ, nhìn theo đường đến lúc xa người và ngựa mất hút nó mới trở lại lò, gọi to :

- Tứ thúc ! Tứ thúc còn ở trong đó hay không ?

Không có tiếng đáp lại.

45. Một Vật Chí Bảo (tiếp Theo)

Cái Tội Giữ Ngọc Châu Lệ Nhi kinh hãi, thò đầu qua lỗ củi thấy Du Bội Ngọc trừng mắt nhìn nó.

Nó thở phào phào, cười tươi thốt :

- Vừa rồi, tôi cứ tưởng là có người nào ở trong này đáp dội ra không ngờ lại là tứ thúc ! Thủ đoạn đó tuyệt ! Tuyệt không thể tưởng! Làm cho cái lão già mập chạy bay!

Du Bội Ngọc trừng mắt nhìn nó, mắt chàng không chớp.

Châu Lệ Nhi kinh hãi trở lại, hấp tấp hỏi :

- Sao tứ thúc không nói tiếng nào ?

Nó đưa tay nắm tay chàng bày ta chàng cứng như gỗ.

Châu Lệ Nhi hoàng hồn, chui mình vào phát giác ra Du Bội Ngọc cứng mình như gỗ, đôi mắt mở trừng trừng.

Đúng chàng bị người điểm huyết.

Sau lưng chàng nơi vách tường có một lỗ trống, vừa bị khoét sau khi nó bước ra ngoài, gió bên ngoài thổi lòn qua lỗ trống đó kêu vo vo.

Châu Lệ Nhi giật mình.

May mà nó đã được Phượng Tam chỉ dẫn qua mọi cách điểm huyết nên nó giải huyết cho Du Bội Ngọc không khó khăn lắm.

Người nào đó điểm huyết Du Bội Ngọc với thủ pháp vô cùng kỳ bí.

Nó hỏi :

- Việc gì đã xảy ra hử thúc thúc ? Không lẽ có người vào đây ?

Du Bội Ngọc còn sững sốt một lúc lâu mới lấy lại bình tĩnh thở ra mấy lượt, rồi nhếch nụ cười khổ :

-Phải ! Có người vào đây ! Người đó là ai ? Người hay quỷ ! Tứ thúc không hiểu nổi !

Thì ra Du Bội Ngọc dợm bước ra theo Châu Lệ Nhi, từ phía sau có một bàn tay vươn tới điểm nhanh vào huyết đạo của chàng.

Châu Lệ Nhi kêu lên :

- Bàn tay đó do lỗ hổng thọc vào ?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Phải !

Châu Lệ Nhi trở mắt :

- Ngay sau lưng tứ thúc người ta khoét một lỗ trống mà tứ thúc cũng không hay à?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tứ thúc chẳng nghe một tiếng động nào cả ! Vách, làm bằng gạch chứ nào phải bằng vật mềm ? Một vật cứng rắn như vậy bàn tay người đó chạm vào, chẳng khác nào bóp một miếng đậu hũ !

Châu Lệ Nhi rung mình, không tưởng nổi trên thế gian này có một người luyện được chưởng lực đến mức độ đó !

Nó hỏi tiếp :

- Rồi sau đó ?

Du Bội Ngọc đáp :

- Tứ thúc phát giác ra có người chui vào lò !

Châu Lệ Nhi biến sắc :

- Cái lỗ trống đó to bằng miệng chén làm gì có người chui qua lọt ?

Du Bội Ngọc cười khở :

- Tự nhiên y dùng thuật Súc Cốt Công !

Châu Lệ Nhi trở mặt tỏ ý không tin.

Du Bội Ngọc tiếp :

- Súc Cốt Công, chẳng phải là một môn công kỳ lạ song một con người luyện thuật đó đến độ chui lọt qua một lỗ như vậy hẳn phải đạt đến mức tiến siêu huyền !

Châu Lệ Nhi trầm ngâm một lúc lâu, sau đó nó hỏi :

- Vào lò rồi người đó nhái tiếng của Thiên Ngật Tinh ?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Đúng vậy !

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Chắc tứ thúc thấy rõ người đó chứ ?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Tứ thúc không thấy đâu !

Châu Lệ Nhi nhìn sững chàng :

- Y ở bên cạnh tứ thúc mà tứ thúc không thấy ? Hay y có luôn thuật ẩn thân ?

Du Bội Ngọc cười khở :

- Chỉ vì tứ thúc không thể day đầu lại mà nhìn, bắt quá tứ thúc biết y chui vào lại chui ra do lỗ trống to bằng miệng chén đó thôi !

Châu Lệ Nhi sững sờ :

- Y là một con cá ?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Cá vẫn không linh hoạt bằng y !

Châu Lệ Nhi suy nghĩ một lúc :

- Theo khẩu khí của Thiên Ngật Tinh, tôi nghĩ người đó từ Hồi Thanh Cốc đến đây ! Nhưng tam thúc không hề nói qua cho tôi biết cái tên địa phương đó, thành ra bây giờ mình chẳng biết đoán như thế nào ! Thiên

Ngật Tinh không sợ Tam thúc mà lại sợ con người đó ! Du Phóng Hạc vừa rồi ra dấu với Thiên Ngật Tinh có lẽ ám chỉ đến người trong Hồi Thanh Cốc chẳng ?

Du Bội Ngọc biến sắc :

- Hồi Thanh Cốc ? Hồi Thanh Cốc ở đâu ?

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Dù tôi biết ở đâu cũng chẳng bao giờ tôi tìm đến ! Cứ nghĩ đến cái việc sống bên cạnh bọn người, ngày ngày nhái tiếng nói của mình cũng đủ nhứt đầu rồi nói chi đến sự chung đụng thật sự với họ.

Vừa lúc đó có tiếng người rên bên ngoài.

Châu Lệ Nhi vội chụp tay Du Bội Ngọc nắm cứng, rồi đưa mắt nhìn ra ngoài.

Một người máu đầy mặt nhoi nhoi mình gượng đứng lên.

Nếu không thấy râu ria xồm xoàm, hẳn nó không nhận ra được người đó là ai.

Người đó đứng lên, hai tay bịt mắt, thân hình rung rung miệng cứ rên hừ hừ.

Châu Lệ Nhi thờ phào :

- Thì ra, là Hướng Đại Hổ Tử ! Hắn chưa chết !...

Du Bội Ngọc định bước ra xem thương thế y nặng nhẹ thế nào bỗng thấy đôi mắt y lảo liên, nhìn tả nhìn hữu thần sắc hết sức nguy dị.

Chung quanh không còn một bóng người nào vằng khời tỏa lên những hoan tàn sau cơn hỏa hoạn đã bị gió cuốn đi hết. Toàn thị trấn chỉ còn trở lại những đồng ngói gạch vụn lẫn trong tro than.

Nhìn quanh một lúc bỗng Hướng Đại Hổ Tử bật cười khanh khách.

Một người, mũi và hai tai bị cắt không còn nhân dạng mà vẫn bật cười được, hẳn phải có một sự kích động lạ lùng và phải làm cho mọi người kinh ngạc.

Y không cười còn khá y cười lên, các thớ thịt bị căng thẳng những vết thương rách toạc ra, máu lại chảy ròng ròng máu cũ hòa lẫn máu mới tạo cho y một sắc thái quái dị trông đến khiếp.

Nhưng chừng như y không có một cảm giác đau đớn nào nên cứ tiếp tục cười, càng phút càng lớn cười một cách cuồng dại.

Du Bội Ngọc tưởng chừng mình thấy một con quỷ hiện hình chứ không phải là người.

Cười một lúc Hướng Đại Hổ Tử gào lên :

- Du Phóng Hạc ! Du Phóng Hạc dù người lợi hại cách nào Hướng Đại Hổ Tử này cũng vẫn qua mặt người được như thường ! Thương hại cho người lao tâm nhọc trí cuối cùng rồi cũng chỉ ăn bánh vế mà thôi, còn ta ta lại được thành thật.

Y bước về phía hổ nhảy xuống liền.

Châu Lệ Nhi vô cùng hân hoan, nắm tay Du Bội Ngọc thốt :

- Thì ra hắn đã tìm được vật đó rồi tứ thúc ạ ! Hẳn dấu vật đó trong đồng đất, Du Phóng Hạc làm gì phát giác được.

Du Bội Ngọc sáng mắt lên.

Từ bên dưới lòng hổ Hướng Đại Hổ Tử lại cất tiếng cười vang.

Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi lặng lẽ chui ra khỏi lò dè dè từ bước tiến dần đến bên miệng hổ.

Bên dưới hổ Hướng Đại Hổ Tử như một đứa trẻ con, hai tay ôm chặt một chiếc hộp sắt, bắt chập bần đất ngồi tại đó mà cười vừa cười vừa thốt :

- Cửa ta ! Vật này thuộc về ta rồi ta sẽ có ngày hoành hành trong thiên hạ, ta sẽ báo hận, lớn cũng báo mà nhỏ cũng báo !

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Người cao hứng lắm hả ? Ta thấy còn sớm quá !

Hướng Đại Hồ Tử giật bắn mình ngẩng mặt nhìn lên trông thấy một nam một nữ, đôi nam nữ đó không xa lạ với y, nhất là nam người đã mang tin của Phượng Tam đến tòa đạo quán cho Nộ Chân Nhân, mà cũng là người đã chi trì đúng ba trăm chiêu của Nộ Chân Nhân.

Y hoảng sợ, co rút mình lại ôm cứng chiếc hộp, rung rung giọng hỏi :

- Các người... các người định làm gì ?

Châu Lệ Nhi lạnh lùng :

- Chúng ta chẳng làm gì cả ! Bất quá chúng ta muốn thu hồi chiếc hộp đó thôi !

Hướng Đại Hồ Tử vội đưa chiếc hộp ra sau lưng, bật cười khanh khách :

- Hộp gì ? Nào có hộp gì đâu ?

Châu Lệ Nhi thấy bộ tịch y buồn cười quá, lại đáng thương hại quá, lắc đầu thở dài :

- Vô ích ! Đừng toan dẫu diêm nữa ! Dẫu ở đâu cũng chẳng được !

Hướng Đại Hồ Tử lại nhảy dựng lên hét :

- Dù có chiếc hộp đi nữa, thì sao chứ ? Chiếc hộp đã thuộc về ta ta đổi nó với một chiếc mũi, hai vành tai, đừng ai hòng đoạt nó trừ khi nào cắt được đầu ta, thì mới mong cướp nó !

Châu Lệ Nhi cười nhẹ :

- Thế người muốn cho chúng ta cắt đầu người à ? Người tưởng cắt đầu người là việc khó khăn lắm sao ?

Hướng Đại Hồ Tử trừng mắt quát to :

- Người... người...

Bỗng y rung người, rồi co quắp lại rồi ngã xuống, bất động luôn.

Châu Lệ Nhi nhảy xuống hồ đưa tay sờ trước hai lỗ mũi y lắc đầu thở dài :

- Hắn đi rồi tứ thúc ơi ! thật lạ lùng ! Trên thế gian này lại có người tức uất mà chết được ! Chết thực sự dễ dàng như vậy !

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Con người bị kích động quá mạnh tất phải xỉu, y lại thọ thương nặng, tự nhiên đứt hơi thở dễ dàng có chi lạ đâu Lệ Nhi !

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Nhưng đâu có thể trách tôi được, tứ thúc ? Tôi đâu có thể để cho hắn cướp vật báu của tôi, nhất là vật lưu niệm của mẹ tôi ?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Có ai trách Lệ Nhi đâu ? Nếu có trách trúng ta nên trách những kẻ có lòng tham !

Hướng Đại Hồ Tử chết rồi hai tay vẫn còn ôm cứng chiếc hộp.

Châu Lệ Nhi phải lấy chiếc thuổng xéo cánh tay y chiếc hộp mới rơi xuống.

Nó lăm lăm :

- Để ta xem chiếc hộp đựng gì mà có lăm người khổ vì nó !

Du Bội Ngọc nhảy xuống đứng cạnh nó.

Trong hộp chỉ có một chiếc thẻ bằng trúc, to bằng một quyển sổ, loại sổ ghi hàng hóa ở mấy hiệu chạp phô.

Thẻ trúc chẳng có gì đặc biệt, trên mặt thẻ có khắc hình một chiếc bao bố.

Quyển sổ lại không có một chữ nào cả.

Như vậy, có gì là quý ?

Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi cùng nhìn nhau cùng kinh ngạc.

Lâu lắm Châu Lệ Nhi thở dài hỏi :

- Vì một vật này mà Du Phóng Hạc phóng hỏa trợn một thị trấn ? Bao nhiêu người tiên tan sản nghiệp bao nhiêu người phải táng mạng ? Tôi có cả tưởng là mình đang sống với quỷ !

Nó quăng chiếc thẻ và quyển sổ xuống đất trầm giọng :

- Chán quá !

Rồi nói dậm chân định dẫm đạp cho tan biến những vật đó.

Du Bội Ngọc ngăn nó đoạn nhặt lên bảo :

- Vô luận như thế nào, cũng là vật khó tìm Lệ Nhi nên giữ lấy làm kỷ vật !

Châu Lệ Nhi cười khổ :

- Kỷ niệm cái gì ? Kỷ niệm cái chết của Hường Đại Hổ Tử à ? Nếu biết như thế này thì tặng luôn cho hần, cho hần không tức chết !

Du Bội Ngọc nghiêm sắc mặt :

- Cứ như tứ thúc hiểu thì lệnh đường không bao giờ hành động kém suy nghĩ, hai vật này phải có giá trị phi thường nên có người mới bảo trọng như vậy ! Có điều chúng ta không hiểu đó thôi !

Châu Lệ Nhi thốt :

- Giá trị gì xấp giấy trắng với một thanh trúc ?

Du Bội Ngọc lắc đầu chẳng biết nói sao !

Châu Lệ Nhi cười nhẹ :

- Nếu tứ thúc tiếc rẻ không nỡ bỏ thì cứ mà làm của quý ! Chứ tôi thì tôi không thể mang nơi mình những vật vô dụng cho thêm vướng bận ! Tôi dù còn nhỏ cũng không học theo bọn trẻ con mang kẻ kẻ bê mình những gì nhặt được bên đường trông như kẻ điên !

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Lệ Nhi không giống kẻ điên đâu, bất cứ mang vật gì bên mình !

Rồi chàng cất hai vật đó vào mình.

Xong chàng đùa đất phủ kín thi hài, Hường Đại Hổ Tử.

Châu Lệ Nhi thở dài nhìn chàng làm công việc đó đoạn nó cười lên :

- Tứ thúc có tâm địa tốt quá ! Trong tương lai chẳng biết nữ nhân nào có phúc đức được làm vợ tứ thúc ! Có một người chống thiện lương như tứ thúc, dù làm hoàng hậu cũng không sung sướng hơn.

Du Bội Ngọc muốn cười lắm, song cười không ra tiếng.

Chàng nhớ Lâm Diêu Bình, chàng nhớ đến Kim Yến Tử rồi chàng thở dài, sau cùng nhếch nụ cười thâm thốt :

- Bất cứ nữ nhân nào cũng chẳng thể sống chung với tứ thúc ! Trừ ra nữ nhân đó muốn chuốc khổ vào mình ?

Châu Lệ Nhi chớp mắt :

- Tứ thúc nói thế, là không muốn cho tôi cùng đi với tứ thúc ?

Nó không đợi chàng nói gì, lại cúi đầu tiếp :

- Tuy tôi cô đơn, bơ vơ không thân thích, không cửa không nhà, song nếu tôi theo tứ thúc mà tạo nên phiền lụy cho tứ thúc thì thôi vậy, tôi không dám van nài hoặc cưỡng ép tứ thúc !

Du Bội Ngọc vỗ tay nhẹ lên đầu vai nó, cười vang :

- Tiểu cô nương bất tất phải quá lo ! Hà huống dù tứ thúc không có ý cho Lệ Nhi cùng đi nghe Lệ Nhi nói thế tứ thúc cũng phải cải biến chủ ý liền !

Châu Lệ Nhi lập tức ngẩng đầu lên, cười tươi như hoa buổi sáng :

- Bây giờ chúng ta định đi đâu đây tứ thúc ?

Đi đâu ?

Còn biết đi đâu khi kẻ điều linh hỏi kẻ không nhà ?

Du Bội Ngọc nghe lòng chua xót vô cùng ! Chàng trầm lặng một lúc lâu, rồi lẩm nhẩm :

- Chẳng rõ người trong Đường Gia Trang đã phát hiện ra sự thất tung của Đường Vô Song chưa ? Chẳng rõ Kim Yến Tử có còn ở đây hay không ?

Châu Lệ Nhi nhìn sững chàng :

- Tứ thúc muốn đến Đường Gia Trang ?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Đến đó xem sự tình như thế nào !

Châu Lệ Nhi vỗ tay reo lên :

- Hay quá ! Tôi từng nghe nói Đường Gia Trang là nơi có nhiều cảnh đẹp vô cùng !

Bỗng có người huyền áo từ xa xa vọng lại, tiếng của đủ hạng người nam nữ già trẻ lớn bé.

Dân cư thị trấn bị Du Phóng Hạc đuổi khỏi nhà giờ trở lại.

Châu Lệ Nhi vội nắm tay Du Bội Ngọc cùng nhảy lên miệng hố rồi cả hai chạy đi.

Ra khỏi thị trấn khá xa cả hai mới hết ngửi mùi khói, nghe tiếng khóc than của nạn nhân.

Châu Lệ Nhi vụt hỏi :

- Tứ thúc nghĩ xem liệu Du Phóng Hạc có bồi thường tổn thất cho dân chúng không ?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Lão đang cần củng cố cái hiệp danh của lão có khi nào lại dám thất tín ?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Vật chất thì còn có thể bồi hoàn chứ tinh thần thì làm sao ? Con người ta tạo dựng nên một mái nhà không phải một sớm một chiều mà được, bao công lao đổ vào đó bao kỷ niệm ở mỗi món đồ, họ sống với sự êm ấm của tinh thần, họ lưu luyến từng vật dụng giờ đây bỗng sụp đổ bất ngờ, dù có cất lại y như ngày nào nhưng cái mới sao bằng cái cũ ! Bởi cái cũ là những vật có hồn rồi ! Cho nên bồi thường cho họ đầy đủ đến đâu Du Phóng Hạc cũng không lấp được khoảng trống tinh thần của họ ! Họ mất mát rất nhiều trong cuộc hỏa hoạn này, ngoài thiệt hại vật chất !

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Nhưng, vô luận vết thương nào sâu rộng đến đây, rồi cũng có lúc lành vô luận thống khổ nào nặng nề đến rồi cũng có lúc quên đi, chỉ có niềm hoan lạc là tạo thành ấn tượng rất bền vững, cho nên con người nhờ quên niềm khổ nhớ niềm vui mà sống trọn tuổi trời.

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Tứ thức nói đúng, nếu con người không quên được niềm thống khổ, thì có sống mãi với thời gian cũng chẳng có thú vị gì !

Nắng bắt đầu gay gắt.

Hai bên đường lúa chín óc òa như mặt biển vàng dợn mình trong gió.

Hương lúa bốc lên một mùi hương mà trên thế gian chẳng có hương hoa nào sánh bằng! Nó là mùi hương dân tộc, nó nói lên cái tinh thần tương thân, tương trợ, nó nói lên một sự hòa đồng không mãnh lực nào phân hóa nổi !

Châu Lệ Nhi hít một hơi dài không khí trong lành, mỉm cười thốt :

- Vô luận làm sao, tôi vẫn còn sống đây tôi lại trẻ tuổi, trong cái thế giới bao la này, nơi nào cũng mới, cũng lạ đối với tôi nơi nào cũng đến được với tất cả niềm vui, tôi không hề thấy khổ !

Nó ngẩng mặt lên, vừa chạy vừa hứng ngọn gió ngược chiều.

Du Bội Ngọc cũng vui lây với sự hồn nhiên của nó.

Nhưng, từ trong đám lúa có tiếng rên phát vọng ra, một người vừa rên vừa than thở :

- Nhỏ tuổi ! Không nên thống khổ ! Chỉ có già ! Như già đây, già thì...

Giọng nói, rất già, lại giọng nữ nhân, chừng như khó khăn lắm mới nói được một tiếng bà nói thành câu là cả một sự cố gắng trên sức.

Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi giật mình, cả hai đã nhận ra người qua âm thanh đó.

Châu Lệ Nhi trừng mắt về phía phát ra âm thanh, cao giọng hỏi :

- Có phải Hồ Lão Lão không ?

Hồ Lão Lão tăng hắng ho mấy tiếng, vừa thở mệt vừa thốt :

- Phải ! Chính già đây ! Nếu thiếu già và tiểu thơ có lòng tốt xin kiếm hộ già một bát nước, già không còn nhích nổi nửa bước nữa được !

Châu Lệ Nhi cười khan :

- Bà là một con cáo già, chúng tôi đã biết bà quá nhiều rồi bà không hy vọng lừa chúng tôi được nữa đâu !

Hồ Lão Lão rung rung giọng :

- Cô nương ơi ! Lần này già không dối trá nữa đâu ! Già van cần cô nương cho già xin miếng nước, già thật khô cả môi bỏng cả cổ đây ! Dưới ánh nắng này còn ai không khô héo chứ ?

Châu Lệ Nhi nắm tay Du Bội Ngọc thốt :

- Mình đi thôi, tứ thức ạ ! Cần gì quan tâm đến mục nữ quỷ đó ! Ai quan tâm đến bà ta là cầm như gửi hồn cho quỷ sứ rồi đó !

Hồ Lão Lão bỗng lộ mặt ra khỏi ven lúa, gương mặt bê bối những đốm máu, bà vừa ló dạng là ngã xuống liền miệng cứ rên, vừa rên vừa gọi :

- Du công tử ! Già biết công tử có tâm địa tốt ! Xin Du công tử thương xót già cho chén nước uống già cảm kích vô cùng !

Du Bội Ngọc vội rút tay ra khỏi bàn tay của Châu Lệ Nhi quay mình bước đi liền !

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Bà thấy chẳng, tứ thúc tôi tìm nước cho bà uống đó ! Tứ thúc tôi tốt bụng lắm song nếu bà định giở mưu mô gì tôi cắt lưỡi bà ngay, cho bà từ nay đừng lừa ai nữa !

Nó vừa thốt, vừa bước xuống ruộng lúa !

Hồ Lão Lão nằm khoanh mình như con chó bệnh, mình bà vấy bùn đất trông dơ bẩn quá, môi bà khô nứt rạn nứt.

Bà thấy Châu Lệ Nhi đến gần nhếch miệng định cười song đôi môi vừa máy là động đến vết thương ở mũi, đau quá bà đỏ mắt tránh hạt to.

Bà ôm đầu ho một lúc, rồi bà rung rung giọng hỏi :

- Cô nương không nhận ra già sắp chết đến nơi rồi sao ? Gần chết rồi già còn muốn toan hại ai cho thêm nhọc trí ?

Châu Lệ Nhi không tưởng là bà ra thân thể đó sống sờ một lúc đoạn lắc đầu thở ra :

- Nếu bà sớm biết sẽ có ngày như ngày nay, chắc bà không dám lừa người, như đã làm bao lâu rồi !

Hồ Lão Lão trầm ngâm phi thường :

- Già làm, thì già phải chịu cô nương ơi ! Già có dám trách ai đâu ? Nếu già còn đủ sức khỏe như ngày nào có thể già không đến nỗi quá đau đớn !

Châu Lệ Nhi biết bà chạm phải vết thương nơi mũi làm cho bà ta đau đớn quá độ, nếu không bị Phượng Tam tiên sanh hút mất nửa phần công lực thì bà cũng có thể chịu nỗi như thường hơn nữa bà lại mất khá nhiều máu, thành ra bà lâm vào tình trạng thể thảm vô cùng.

Già từng tuổi đó lại không có thân nhân, nếu chết đi còn ai lo hậu cho bà ! Cũng tựa bà quá gian trá, nên suốt đời không có nổi một bằng hữu dù là bằng hữu trong cái quấy bởi những cái quấy mới giao du với bà, mà ai giao du với bà cũng đều sợ bà trở lòng trở mặt.

Nếu bà có thân nhân hắt hủi thân nhân cũng oán bà mà xa luôn !

Châu Lệ Nhi thấy bà đáng thương hại hơn là đáng ghét.

Du Bội Ngọc đi đã lâu, chưa trở lại.

Châu Lệ Nhi lo sợ, chốc chốc lại ngóng đầu lên nhìn ra phía đường, cuối cùng nàng khấn cấp quá độ dặm chân hần hộc :

- Bà ở đây sát bên đường, thiếu chi người qua lại sao bà không nhờ người ta lại đợi chúng tôi đến rồi yêu cầu ?

Hồ Lão Lão thở dài :

- Chỉ vì già làm ác quá nhiều cho nên đối với ai già cũng không dám đặt niềm tin !

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Thế tại sao bà lại dám tin tứ thúc tôi ?

Hồ Lão Lão đáp :

- Trên thế gian này có một hạng nam nhân, vừa trông thấy hạng nam nhân đó là nữ nhân tin được liền, Du Công tử là người thuộc hạng đó ! Già tuy cao tuổi song vẫn là nữ nhân tự nhiên phải tin tưởng được nơi mẫu người như Du công tử !

Châu Lệ Nhi khoan khoái vô cùng :

- Vô luận làm sao tôi cũng phải nhìn nhận là bà có nhãn lực tinh vi đấy !

Hồ Lão Lão thở một một lúc, bỗng thốt :

- Già lấy làm lạ, không hiểu tại sao cô nương lại gọi Du công tử là tứ thúc ?

Thực ra Du công tử cao có hơn cô nương bao nhiêu tuổi đâu ?

Châu Lệ Nhi đưa tay bẻ một cong lúa tướt ra từng thớ, từng thớ rồi mân mê những thớ lúa đó, không đáp.

Hồ Lão Lão liếc thoáng qua nó tiếp :

- Nếu già ở cái tuổi của cô nương gặp mẫu người như Du công tử, nhất định không thể buông mất được vô luận bằng phương pháp nào, nhất định phải lấy làm chồng cho kỳ được, chắc chắn không bao giờ chịu gọi là tứ thúc được !

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Thế bà cho rằng tôi có thể lấy chồng được rồi à ?

Hồ Lão Lão quả quyết :

- Ở cái tuổi của cô nương nhiều thiếu nữ đã làm mẹ rồi đó !

Châu Lệ Nhi cúi đầu nhìn mấy thớ lúa, mơ màng đến xuất thần.

Mặt nó hồng lên, nó như phút chốc đã dậy thì không còn là một cô bé nữa !

Phải ! Con người trong cô khổ sớm trưởng thành hơn những kẻ sung sướng, tuổi tuy chưa bao nhiêu song thần thái đã già giặn lắm rồi !

Nó cảm thấy Hồ Lão Lão đáng mến lạ !

Nó có thấy đâu nói lên mấy câu Hồ Lão Lão đã cố gắng trên sức, đôi môi bà máy động làm vết thương nơi mũi tét ra máu chảy ròng ròng.

Đau lắm nhưng vẫn cố chịu đựng để nói cho kỳ được, vì những câu nói đó theo bà ước đoán có hiệu dụng phi thường.

Bà là một con người thành tình rồi, với nhãn lực của yêu tinh bà nhìn thấy những ý niệm của một cô bé mà xuân tình vừa phát động, bà khích thích thêm cho sự phát động càng phút càng mãnh liệt và bà đã thành công !

Bây giờ Châu Lệ Nhi không còn nghĩ mình là trẻ con nữa như vậy, nàng có thể yêu có thể mơ mộng, và phải tìm một bóng hình để ngự trị trong lâu đài một ước của nàng.

Và không ai còn dùng tiếng nó để gọi nàng nữa.

Bóng hình đó nàng đã có rồi chỉ còn cách là làm sao dụ dẫn bóng hình đó vào đài mộng của nàng.

Tại sao Hồ Lão Lão cần khích động Châu Lệ Nhi ?

Du Bội Ngọc trở về.

Chàng cầm một ống trúc tươi cành lá còn một vài mắc, ống trúc không dài lắm chàng đã thụt mất mấy nấc giữa để chứa nước khá nhiều.

Mồ hôi đổ ướt trán chàng chứng tỏ chàng vất vả lắm.

Hồ Lão Lão mừng hơn bất được vàng.

Bà cố cười hì hì, vừa cười vừa thốt :

- Đa tạ Du công tử, già biết Du công tử là người tốt ! ? Ai có việc nhờ đến Du công tử là chẳng bao giờ thất vọng.

Du Bội Ngọc không nói năng gì cả, cầm ống trúc xuống đất trước mắt bà.

Hồ Lão Lão rung rung đôi tay, vớ lấy ống trúc nhưng bàn tay rung quá độ, bà chụp mãi mà không trúng ống trúc.

Châu Lệ Nhi vội thốt :

- Bà cẩn thận đấy ! Lỡ quố lại làm đổ cả nước không ai đi tìm cho bà nữa đâu nhé !

Hồ Lão Lão lấp bắp :

- Già biết... già biết rồi cô nương !

Bà làm như gấp uống bởi gấp uống nên lính quỳnh.

Bà chạm tay thế nào ống trúc chao động, một phần nước bị hắt ra ngoài đổ tràn tay bà.

Châu Lệ Nhi kêu to :

- Tôi đã bảo bà cẩn thận mà ! Bà không nghe sao chứ !

Hồ Lão Lão rung rung :

- Khát quá cô nương ơi ! Thấy nước là già quỳnh lên liền !

Châu Lệ Nhi vội bước tới, nhổ ống trúc lên cầm tận miệng trúc nghiêng đầu trúc vào sát miệng bà.

Bà mấp máy mũi, vừa hộp nước vừa đưa tay lên như vỗ lấy ống trúc, vô tình bàn tay bà chạm vào tay Châu Lệ Nhi.

Bỗng, Châu Lệ Nhi buông ống trúc nước đổ ra không còn một giọt nhỏ, đồng thời nàng nhảy lùi lại xa Hồ Lão Lão bốn năm thước.

Du Bội Ngọc kinh ngạc hỏi :

- Việc gì thế, Lệ Nhi ?

Châu Lệ Nhi biến sắc mặt sanh dờ, vừa dậm chân vừa rung rung giọng hét :

- Bà ấy không còn là con người nữa !

Du Bội Ngọc vốn biết Hồ Lão Lão là một hồ ly cái thành tinh chàng hết sức lưu ý theo dõi bà từ cử động một, song chẳng thấy bà làm gì cả.

Bây giờ Châu Lệ Nhi kêu lên như vậy, hẳn bà ta có làm gì nàng rồi.

Chàng vừa kinh hãi vừa phần nộ quát :

- Bà đã làm gì nàng ?

Hồ Lão Lão nhăn mặt :

- Có làm gì đâu Du công tử ? Tại gì để món tay dài lở quá thế nào móng tay lại chạm vào tay cô nương, có lẽ trầy trụa sao đó cô nương mới phát cẩu lên !

Du Bội Ngọc cầm tay Châu Lệ Nhi đưa lên quan sát, nơi bàn tay có dăm bầm rõ ràng, máu đã tụ lại chỗ dấu bầm đang đỏ rịn ra ngoài da.

Du Bội Ngọc biến sắc :

- Móng tay có độc ?

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Đúng vậy !

Du Bội Ngọc hấp tấp hỏi :

- Liệu có sao không ?

Châu Lệ Nhi đáp :

- Nếu là uống qua miệng thì tôi có thể chịu đựng mọi chất độc, song bà ấy bấm lủng da chất độc thấm qua máu, tôi sợ... tôi sợ...

Du Bội Ngọc hướng sang Hồ Lão Lão trầm giọng hỏi :

- Tại sao bà làm thế ? Bà muốn gì ?

Hồ Lão Lão rung rung giọng :

- Không phải già cố ý đâu, Du công tử ! Già khổ quá thực già không xứng đáng lòng tốt của công tử ? Công tử cứ giết già đi già đáng tội chết !

Du Bội Ngọc hừ một tiếng :

- Bà biết là tại hạ không khi nào giết bà !

Bỗng Hồ Lão Lão cười khanh khách :

- Già biết, chẳng khi nào công tử dám giết già ! Sống đến tuổi này có chết già cũng không còn ân hận gì cả, song vì tiểu cô nương đó còn sống rất lâu còn hưởng thụ rất nhiều nếu có chết thì hẳn là một điều đáng hận ! Dem cái mạng vô dụng đổi lấy một mạng hữu dụng, cuộc đời cũng đáng giá lắm !

Du Bội Ngọc cau mày :

- Bà muốn sao mới chịu trao thuốc giải ?

Hồ Lão Lão điềm nhiên :

- Đó là phương pháp trị cứu cuối cùng của già ! Già đâu có sẵn thuốc giải nơi mình ? Mà nếu trong ba hôm không có thuốc giải tiểu cô nương mất mạng !

Du Bội Ngọc xuất hạn ướm đầu :

- Thế thuốc giải ở đâu ?

Hồ Lão Lão mỉm cười :

- Nếu công tử nghe lời lão thì đương nhiên sẽ có thuốc giải !

Châu Lệ Nhi hét lên :

- Tứ thúc đừng nghe lời bà ta ! Bà ấy định uy hiếp tứ thúc đó ! Tôi...

Nàng đưa tay kia rút thanh đao bạc nhỏ đeo bên mình, cất cao thanh đao định chặt xuống đầu vai.

Du Bội Ngọc kinh hãi chụp cánh tay nàng giữ lại hấp tấp hỏi :

- Lệ Nhi làm gì thế ?

Châu Lệ Nhi trầm giọng :

- Có thể chất độc chưa vào trong mình tôi chặt cánh tay này, thì chẳng làm sao chết được.

Du Bội Ngọc dậm chân :

- Diên ! Lệ Nhi diên rồi ! Bà ấy chịu trao thuốc giải độc kia mà ! Tại sao tự làm khổ lấy mình.

Dù sao chàng cũng kham phục là nàng có nghĩa khí !

Châu Lệ Nhi bật khóc :

- Dù bà ta có chịu trao thuốc giải song bà cũng bắt buộc tứ thúc thỏa mãn điều kiện nào đó mà như vậy là tứ thúc phải thọ sự ức chế của bà, tôi mất một cánh tay có nghĩa già đâu, còn tứ thúc bị bà sai khiến là một điều nhục !

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Lệ Nhi không tiếc một cánh tay với tứ thúc thì tức thúc dù có bị bà ta ức chế, cũng chẳng có nghĩa gì !

Hồ Lão Lão vỗ tay cười lớn :

- Hay quá ! Hay quá ! Có tình có nghĩa với nhau như vậy đáng ngợi biết bao !

Dù cho Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài ngày trước cũng không hơn ! Già này sống bao nhiêu năm dài, chưa từng thấy một đôi nam nữ nào hữu tình như thế !

Châu Lệ Nhi đỏ mặt, dậm chân :

- Sao bà dám ăn nói hồ đồ trước mặt tứ thúc tôi ?

Hồ Lão Lão cười hì hì :

- Cô nương ngoài mặt thì gắt gỏng với già, chứ trong thâm tâm thì hẳn khoan khoái vô cùng, nếu già không chạm đến chỗ ngứa của cô nương thì làm gì cô nương lại mắng già ?

Châu Lệ Nhi then quásà vào lòng Du Bội Ngọc áp úng :

- Tứ thúc đừng nghe bà ấy nói ! Bà bịa chuyện đấy !

Hồ Lão Lão bật cười khanh khách :

- Cô nương ơi ! Mấy thứ lừa cô nương đã xé to, xé nhỏ còn kia đừng chối quanh vô ích !

Châu Lệ Nhi áp mặt vào ngực Du Bội Ngọc dẫu vẻ then.

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Bà hãy trở lại việc vắn đề đi ! Thuốc giải độc hiện ở đâu ?

Hồ Lão Lão trầm giọng :

- Dù sao thì già cũng có nhà có cửa chứ ! Nếu trong ba ngày ba đêm công tử đưa già về đến nhà kịp thời gian, thì vị tiểu cô nương kia sẽ được an toàn.

46. Giáo Phái Thiên Tàng

Hồ Lão Lão ngồi trong cỗ xe như người chờ chết. Bà nhắm nghiền đôi mắt, nơi khóe miệng nước bọt trắng cứ xùi ra, nhớt nhát thông lòng, rơi đến áo mà vẫn còn nguyên dòng như tơ nhện buông.

Châu Lệ Nhi nhìn bà ánh mắt ngời niềm căm hận, nàng trầm giọng hỏi :

- Bà nấp trong đám lúa, cốt ý chờ chúng tôi để đánh lừa phải không?

Hồ Lão Lão nhếch môi cười nhẹ :

- Thoạt đầu già không có ý đó, nhưng thịt đã đến miệng rồi, dù ai không đói cũng ăn, không ăn là dại!

Châu Lệ Nhi lại trừng mắt nhìn bà một lúc nữa. Sau cùng nàng bật cười :

- Bà đối xử với tôi như vậy, có ngày rồi bà cũng phải trả giá đắt! Bà đừng hối hận đấy!

Nàng cố lấy giọng thù hận đẩy lên câu nói đó, chứng tỏ là nàng cũng hung bạo, tàn nhẫn, nhưng câu nói đó không có nghĩa gì đối với Hồ Lão Lão.

Bởi bà đã nghe rất nhiều người nói với bà câu đó, bằng giọng đó.

Lời nói của nàng như gió thoảng qua tai bà, chẳng hề dừng lại một giây nào để âm vang vào màng tai cả!

Nhưng giọng nói thì hung tợn lắm, mà gương mặt nàng lại hiền dịu như thường, chính cái tương phản đó làm Hồ Lão Lão giật mình, nghe lạnh nơi xương sống.

Bà gượng cười thốt :

- Thực ra, cô nương không nên giận già, trái lại phải cảm kích già mới đúng!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Cảm kích?

Hồ Lão Lão gật đầu :

- Nếu không có già tạo nên sự tình thì cô nương làm gì hiểu được hẳn quan tâm tới cô nương!

Du Bội Ngọc đằng hắng mấy tiếng, bỗng hỏi :

- Bà có mối thù thế nào đối với Du Phóng Hạc?

Hồ Lão Lão nhìn chàng một lúc lâu, không đáp, hỏi lại :

- Công tử họ Du, lại nói giọng Giang Nam, không lẽ không có quan hệ gì với lão ấy?

Du Bội Ngọc nghe nhói ở tim, cao giọng thốt :

- Tại hạ có quan hệ thế nào được với mẫu người như lão ấy?

Hồ Lão Lão mỉm cười :

- Vậy thì già cho công tử biết. Nếu Du Phóng Hạc không mang tật quên thì hẳn phải là con người khác lạ, và biết đâu Du Phóng Hạc ngày nay chẳng phải là một kẻ nào đó mạo nhận Du Phóng Hạc ngày xưa!

Du Bội Ngọc nghe máu trong người sôi lên cao độ, đầu chàng nóng bừng.

Chàng muốn hét lên một tiếng thật to, từ lâu rồi, chàng muốn nói được một câu như vậy, song không nói được, bởi chàng dám nói với ai? Do đó, chàng tức uất dồn chứa lâu ngày tưởng chừng có thể làm vỡ toang lồng ngực chàng.

Bây giờ, có người nói lên câu đó, chẳng khác nào chọc thủng một con đê chặn khí uất trong lồng ngực chàng, khí uất tuôn ra mạnh, không hết cho mau thoát khí uất thì khổ vô cùng.

Nhưng, chàng làm gì dám hét?

Đôi bàn tay nắm lại, móng tay suýt bấm thủng da thịt chàng.

Cổ dẫn cơn kích động, chàng điềm nhiên hỏi :

- Tại sao có người mạo nhận? Giả như có sự mạo nhận đi nữa, bà nói ra, ai tin bà?

Hồ Lão Lão thở dài :

- Già biết, nói ra thì chẳng ai tin! Nhưng sự thật là vậy!

Du Bội Ngọc trở mắt :

- Ạ!

Hồ Lão Lão từ từ tiếp :

- Hai mươi năm trước, già có gặp Du Phóng Hạc, chẳng những y không làm điều chi cho già bất mãn mà y còn cứu mạng già!

Du Bội Ngọc kinh ngạc :

- Cứu mạng bà?

Hồ Lão Lão gật đầu :

- Lúc cứu già, y không biết già là ai, song sau đó, biết được già là Hồ Lão Lão, y không hối hận chút nào. Y còn khuyên già bớt làm tội ác.

Bà lắc đầu, thở dài, tiếp :

- Y là con người rất tốt. Mẫu người như y, rất hiếm có trong thiên hạ ngày nay, nếu y nhắc lại việc đó, dù già có táng tận lương tâm đến đâu, cũng không dám trở mặt với y. Ngờ đâu, hôm nay, già gặp Du Phóng Hạc, nếu đúng là người năm xưa, thì có bao giờ cho rằng già có mối thù ngày cũ? Mối thù gì mới được cơ chứ? Du Phóng Hạc ngày nay hoàn toàn không biết Du Phóng Hạc ngày trước có làm ơn với già, chẳng những thế, trái lại còn cho rằng giữa nhau có mối thù? Các vị nghĩ có lạ lùng không?

Châu Lệ Nhi chớp mắt :

- Nếu Du Phóng Hạc ngày nay là một người giả mạo thì đúng là một sự kiện gây nhiều thích thú vô cùng!

Nàng vừa thốt vừa nhìn sang Du Bội Ngọc.

Du Bội Ngọc như người mang mặt nạ, chẳng tỏ lộ một cảm nghĩ nào.

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Bà đã biết điều bí mật đó, sao bà không tìm cách cho người giả lộ chân tướng?

Hồ Lão Lão lại thở dài :

- Cô nương đừng tưởng đối phó với lão đó là việc dễ làm? Dù lão là con người giả, luận về võ công, lão còn tài giỏi hơn người thật mấy bậc.

Châu Lệ Nhi thốt :

- Nhưng chưa bao giờ ai thấy lão xuất thủ!

Hồ Lão Lão mỉm cười :

- Bởi lão không bao giờ xuất thủ nên thiên hạ càng phải ngán sợ lão hơn. Chính già đây cũng không dám động thủ với lão! Trừ khi cái hứng nổi lên bất ngờ!

Châu Lệ Nhi cười nhẹ :

- Thế ra lão còn tài giỏi hơn thập đại cao thủ à?

Hồ Lão Lão mỉm cười :

- Thiên hạ anh hùng có ai không sợ các vị chưởng môn không?

Châu Lệ Nhi lắc đầu :

- Ai lại không sợ?

Hồ Lão Lão lại hỏi :

- Các vị chưởng môn nhân có ai không sợ thập đại cao thủ chẳng?

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Dù không sợ, cũng phải nhúc nhích!

Hồ Lão Lão thở dài :

- Thực ra bọn thập đại cao thủ của già, chẳng quá lợi hại như người đời tưởng, Bởi, người giỏi còn có người khác giỏi hơn. Sở dĩ, già còn sống đến cái tuổi này, là vì già chẳng dám khinh thường bất cứ ai cả!

Châu Lệ Nhi trầm giọng :

- Đặt giả thuyết, Du Phóng Hạc là một cao nhân, tại sao lão lại cúc cung tận tụy cầu thỉnh Nộ Chân Nhân, để chịu sự ức chế của chân nhân?

Hồ Lão Lão đáp :

- Du Phóng Hạc không dám để lộ thực tài, sợ thiên hạ bằng vào võ công của lão mà suy đoán lai lịch của lão. Lão là con người mưu cầu đại sự, thì nhượng bộ một chút mà được việc, thì tự nhiên lão không do dự, đắn đo.

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Thảo nào lão chẳng dám làm gì cái lão già mập mạp đó, bất quá, lão chỉ ra dấu tay thôi, thế mà lão già mập mạp lại dấu dùi với lão ngay!

Hồ Lão Lão khấn trương ra mặt, hỏi gấp :

- Lão ra dấu tay như thế nào?

Châu Lệ Nhi cười khỏ :

- Vì lão đưa lưng lại che khuất nên tôi không thấy chi cả!

Hồ Lão Lão trầm ngâm một lúc lâu, rồi lẩm bẩm :

- Chẳng như gần đây, thiên hạ biến đổi nhiều rồi! Các lão quái vật đó, từ lâu rồi, không chường mặt trên giang hồ, bỗng dưng lại xuất hiện! Già chỉ sợ rồi đây càng ngày càng có nhiều sự lạ xảy ra! Nếu làn này, già thoát chết, thì nhất định là không rời khỏi nhà nửa bước! Còn lại bao nhiêu năm tháng, già cố hưởng trong thanh nhàn!

Rồi bà nhắm mắt lại như cũ.

Châu Lệ Nhi nhìn sang Du Bội Ngọc, thấy chàng cũng nhắm mắt.

Nàng thở dài, kéo cánh cửa sổ xe hé một chút, nhìn ra ngoài.

Không khí oi bức vô cùng, khiến con người dễ sanh lười và mau buồn ngủ.

Trên đường dài, không một bóng người qua lại.

Cảnh vật im lìm, không một tiếng động khê, ngoài tiếng bánh xe lăn, vó ngựa nện đều, chốc chốc có tiếng roi ngựa của người phu xe vút vút nhẹ.

Hai con ngựa đầm mồ hôi, chân như mềm lại.

Châu Lệ Nhi nhìn ngọn roi vút vút, rồi nhìn tám vó ngựa bon bon, một lúc lâu, bỗng biến sắc. Chưa hỏa hoạn, Lý Độ trấn cũng chẳng phồn thịnh gì.

Sau hỏa hoạn, cảnh điêu tàn càng làm rõ cái nghèo nàn của địa phương này.

Trong một thị trấn với tình trạng đó, Du Bội Ngọc làm thế nào tìm được một cỗ xe nhanh chóng?

Xe, loại xe đẹp, ngựa, loại tuần mã. Trong xe, các chỗ ngồi đều bọc lụa.

Loại xe đó, chỉ có những người hào phú tại tỉnh thành dùng, tại sao ở một nơi nghèo nàn như Lý Độ trấn lại có? Người chủ xe, sao không ở lại tỉnh thành sinh hoạt, lại mang xe ngựa đến đây để chịu đói? Nơi này, có hạng người nào dám thuê một chiếc xe như thế này?

Châu Lệ Nhi khê lắc Du Bội Ngọc, gọi chàng thức dậy rồi khê hỏi :

- Tứ thúc tìm cỗ xe này ở đâu?

Nàng cứ tưởng là Du Bội Ngọc vờ ngủ, không ngờ chàng ngủ thật.

Nàng lắc mãi, chàng mới mở mắt, nhưng vẫn còn lừ đừ.

Nàng khẩn cấp vô cùng, lắc mạnh vai chàng, cho chàng mau tỉnh, rồi thốt gấp :

- Cỗ xe kỳ bí lắm, tứ thúc, hãy tỉnh dậy mà xem! Nhất định là có chuyện gì rồi!

Du Bội Ngọc sững sốt :

- Có chuyện? Chuyện gì?

Chàng cố nướng mí mắt cho cao, song đôi mi nặng như gấn đá, vừa mở mắt ra nhắm lại liền.

Miệng chàng lí nhí những gì không rõ ràng lắm.

Nàng nhìn sang Hồ Lão Lão, thấy bà ta ngủ say như chết.

Châu Lệ Nhi rùn mình mấy lượt, mở tung cánh cửa sổ xe, thò đầu ra ngoài gọi người đánh xe :

- Đại ca xa phu! Hãy dừng lại! Có người chịu không nổi oi bức, sanh chứng cảm sắp nôn ra đây!

Người đánh xe quay đầu nhìn lại, cười hì hì :

- Ngủ một giấc thì qua cơn cảm, chẳng sao đâu. Dừng xe làm gì cho mất thời giờ!

Mặt hấn vừa đen vừa đỏ, hấn cười, miệng kéo một vệt dài tận mang tay, trông tởm quá.

Hấn cười, gương mặt hấn to tròn, rớt ra thành từng mảng thịt, rớt hết phần gấn giả tạo bên ngoài, bày ra gương mặt thật vừa ốm vừa dài, trông như gương mặt một xác chết.

Châu Lệ Nhi khiếp hãi, vụt xô toạc cánh cửa xô dịch nhảy xuống, song cửa đã cài kín bên ngoài, cửa lại cứng quá, tay nàng như chạm vào vách núi.

Châu Lệ Nhi hét to :

- Thực sự người là ai? Người muốn đưa bọn ta đến đâu?

Phu xe không cần lưu ý đến nàng, cứ ra roi, giục ngựa lôi xe chạy như bay.

Trong xe, Châu Lệ Nhi cảm thấy đôi mí mắt bắt đầu trĩu nặng, nàng cố nhướng lên, nhất định không để cho mắt nhắm lại. Nàng cắn môi mượn cảm giác đau để chống lại cơn buồn ngủ đang xâm chiếm nàng.

Nàng rút thanh đao bạc nhỏ cầm tay, sẵn sàng đối phó với mọi bất ngờ.

Nàng biết rõ, Du Bội Ngọc và Hồ Lão Lão bị mê do một loại hương không mùi, không màu, nàng nhờ nếm qua nhiều loại chất độc nên mê hương chưa làm gì nàng.

Song, nàng tỉnh đó, phỏng làm gì được? Điều cốt yếu là làm sao cứu tỉnh Hồ Lão Lão và Du Bội Ngọc.

Tự cứu, chưa chắc gì nàng chịu nổi hương mê, nói chi đến việc cứu hai người kia.

Nàng tự hỏi, người đánh xe thuộc môn phái nào? Có đúng là người của Du Phóng Hạc sai đến Lý Độ trấn không?

Nhưng, nếu vậy, thì do đâu Du Phóng Hạc biết hai người còn lưu lại Lý Độ trấn?

Châu Lệ Nhi lẩm bẩm :

- Nhất định là người của Du Phóng Hạc rồi. Trừ lão ấy ra còn ai theo đuổi bọn ta?

Bỗng nàng nhận thấy, một đợt khói mờ nhạt từ nơi một khe hở trên mũi xe xuyên vào, đợt khói đó chui qua lỗ hở liền tan biến.

Châu Lệ Nhi ngưng hô hấp, đứng lên tại chỗ ngồi dùng thanh đao cạy banh khe hở.

Nàng cảm thấy đôi chân nhũn lại, không làm nổi việc đó, rồi ngã phịch xuống tại chỗ.

Bất ngờ, trên nóc mũi xe, một lỗ hồng mở rộng ra.

Thì ra, trên nóc mũi xe có đặt cơ quan.

Châu Lệ Nhi ngã xuống nhưng không hôn mê, có điều thân hình như nhũn lại thôi.

Nàng cố nhồi mình lên, nhìn qua lỗ hở.

Bên trên nóc mũi xe, có một khoảng khá rộng như gian phòng nhỏ của một tòa tiểu lâu. Có rất nhiều đồ vật chứa trong khoảng rộng đó.

Những vật đó, nàng chẳng hiểu là những vật gì, có món chớp chớp như lân tinh.

Châu Lệ Nhi lại lấy đao, vươn mình đâm vào những vật đó, đao chạm đến, tia tia bắn ra một vật rơi xuống.

Và đó là một cây hương màu bạc, cháy độ nửa phần.

Nửa phần đã cháy làm cho Hồ Lão Lão và Du Bội Ngọc phải mê man.

Nàng nhận ra là một loại mê hương tối diệu, trên giang hồ không có một loại mê hương nào sánh bằng.

Nàng dụi tắt cây hương, dấu phần còn lại, rồi đưa tay qua lỗ hồng mò mò.

Nàng chạm phải những vật mềm mềm, như hoa như gấm, sống lại là động vật có thịt có da.

Bất giác, Châu Lệ Nhi rung mình, đưa tay đẩy mạnh tấm ván nơi nóc mũi xe.

Một vật nữa rơi xuống.

Vật đó là một con người, thoát nhìn, nàng nhận ra là một con người còn sống.

Và người đó chính là Ngân Hoa Nương. Châu Lệ Nhi biết rõ, Ngân Hoa Nương đã sa vào tay Du Phóng Hạc.

Hiện giờ, nàng ấy ở đây, điều đó chứng tỏ rõ rệt cỗ xe là do Du Phóng Hạc sai phái đến.

Nàng kinh hãi, thức ngộ ra, Du Phóng Hạc đúng là con người vô cùng lợi hại, không ai dễ gì trêu vào lão.

Nàng thở dài, định hỏi Ngân Hoa Nương tại sao lại bị an trí trên nóc mui xe như vậy?

Nhưng, Ngân Hoa Nương tuy còn sống nhưng cũng hôn mê như Hồ Lão Lão và Du Bội Ngọc. Sự hô hấp rất khẽ, chừng như mất khí lực rất nhiều.

Cỗ xe cứ lướt đi, lắc lư đáng sợ, dường tượng đang lên dốc.

Không lâu lắm, bóng tối phủ xuống, bao trùm cảnh vật. Châu Lệ Nhi nhìn ra ngoài, chẳng trông thấy chi cả.

Thì ra, cỗ xe đang chui vào một lòng hang rất tối, xe lướt tới một lúc nữa, phía trước có ánh đèn chiếu lại.

Cỗ xe dừng lại.

Kế tiếp có tiếng chân người vang lên, rồi người đó vừa kèm ngựa, vừa dìu phu xe xuống đất, cười mấy tiếng thốt :

- Đại sư huynh vất vả quá!

Phu xe là đại sư huynh!

Đệ tử của Du Phóng Hạc sao? Trên giang hồ, chưa ai nghe nói Du Phóng Hạc có nhận đệ tử mà?

Người đại sư huynh hừ một tiếng rồi im lặng.

Thái độ của hắn lạnh lùng, cao ngạo, không còn nhìn mặt cũng biết được tâm tánh của hắn.

Chừng như quá quen với thái độ của người đồng môn, người kia cười vuốt, hỏi :

- Đại huynh có đưa được Nhị nương về đây không?

Một tiếng bộp vang lên, dường tượng người vừa hỏi vừa bị đánh một cái tát tai.

Rồi đại sư huynh cười lạnh :

- Mang về đây được hay không được, có liên qua gì tới người?

Người kia bị đánh, không giận, lại vuốt :

- Phải! Đại sư huynh đánh mắng rất phải! Tiểu đệ không nên lảm lời!

Người đại sư huynh lại hừ một tiếng :

- Trong xe có ba người. Ta mang về cho giáo chủ làm vật tế thần, còn Nhị nương ở trong xe. Người hãy trối mấy người đó, mang đến tế đài. Biết chưa?

Hắn buông đứt câu, bỏ đi liền.

Châu Lệ Nhi trầm nghĩ :

- Cái người đại sư huynh đó, đối với bạn đồng môn sao tàn ác thế? Nghe khẩu khí chúng, ta đoán Ngân Hoa Nương là người cùng chung một đẳng phái với chúng.

Giáo chủ của chúng là ai?

Nàng không rõ, Ngân Hoa Nương là người trong Thiên Tầm Giáo, nhưng bây giờ biết chắc bọn này chẳng liên quan gì đến Du Phóng Hạc cả.

Bất giác nàng kinh hãi.

Bởi, vô luận làm sao, Du Phóng Hạc hành sự cũng còn cố kỵ một vài điều. Sa vào tay Du Phóng Hạc, còn có hy vọng sống sót hơn sa vào bất cứ tay ai.

Cửa xe mở.

Bốn năm người xuất hiện tại cửa, tất cả đều vận y phục chẹt bằng lụa trắng, gương mặt khác hơn người thường.

Trong số, có một người cao và ốm, gương mặt trắng quá gần như xanh, một gương mặt chẳng có một chút thịt nào.

Trông y như một bộ xương người có khoác lớp da, còn sử động được.

Châu Lệ Nhi dù cam đảm cũng phải run sợ, nàng nhắm mắt lại, không dám nhìn họ lâu.

Nàng nghe những người đó đối thoại với nhau, oang oang lên :

- Người xem, lão bà đó, cụt chóp mũi rồi, còn làm hại ai được nữa?
- Còn vị cô nương này, người đẹp đấy? Rất tiếc là còn nhỏ tuổi quá?

Mỗi người một câu, toàn là lời châm biếm, toàn là lời cợt nhả, song tất cả đều biểu lộ cái đắc ý của người chiến thắng.

Những lời đó, bình sanh Châu Lệ Nhi chưa từng nghe, bây giờ nghe họ nói lên quá trắng trợn, nàng lợm giọng buồn nôn.

Một người gắt :

- Sao các người chưa bắt tay vào việc đi? Đại sư huynh biết được thì đừng có mà kêu khổ đấy!

Người thốt lên câu cuối cùng, chính là người bị đại sư huynh đánh cho cái tát tai vừa rồi.

Người đó chính là người cao ốm, trông như bộ xương khô có bao lớp da bên ngoài.

Nghe nhắc đến đại sư huynh, bọn đó im thin thít.

Một người bước lên xe, kéo Du Bội Ngọc xuống.

Một kẻ khác hỏi :

- Chúng ta mang luôn Nhị nương lên tể đài chăng, Nhị sư huynh?

Nhị sư huynh là bộ xương khô đó, lạnh lùng thốt :

- Thì đại sư huynh đã bảo như vậy!

Người kia do dự một lúc, thở dài :

- Bình thời, Nhị nương rất được giáo chủ thương yêu, tại sao hôm nay lại có sự lạ lùng như vậy? Chẳng lẽ Nhị nương đã phạm một tội ác nào lớn lao không thể tha thứ được?

Nhiều ánh đuốc chiếu sáng lòng hang, nhũ đá chớp chớp hiện ra đủ màu, trông đẹp mắt vô cùng.

Nơi giữa hang, có bốn ngọn đèn rất lớn, chen giữa khoảng bốn ngọn đèn có bốn đồng lửa cháy bập bùng.

Giữa vòng lửa đó, có một phiến đá xanh, cũng to lớn, có lẽ tảng đá đó dùng để làm tể đài.

Vào tiết thu, khí lạnh bốc khắp nơi, nhất là ở vùng nói hoang vắng, hướng chỉ ở trong lòng hang.

Song đèn sáng, lửa cao ngọn, làm ấm áp không khí trong hang, nếu tâm tư bình thản, hẳn con người phải dễ chịu lắm.

Châu Lệ Nhi đâu phải là người có tâm tư bình thản? Nàng xuất hạn ướm đầm mình, thăm hỏi bọn này đốt lửa làm chi mà nhiều thế, có lẽ chúng sợ lạnh chăng?

Mãi một lúc sau, nàng mới phát hiện ra, quanh mỗi đồng lửa treo hơn mười chiếc hộp bằng bạc, điêu khắc tân kỳ, từ trong hộp phát ra những âm thanh quái dị, âm thanh mừng tụng tiếng tam ăn lá dầu, nghe rạo rạo, nhưng nhẹ nhàng, đều đều.

Thoạt đầu còn lạ, Châu Lệ Nhi cố gắng lắng nghe, nghe một lúc, nàng bắt đầu rung mình, lông tóc dựng lên, nàng có cảm giác như những con rắn nhỏ đang bò khắp người, vừa lạnh vừa nhột.

Trong hang, kể cả người nhị sư huynh ốm cao như một bộ xương, chỉ có sáu người.

Sáu người đó mang bọn Châu Lệ Nhi lên tầng đá, tức là tế đài của chúng, lấy dây bạc cột tất cả lại, đoạn đứng xuôi tay một bên, không một ai dám nói cười tiếng nào cả.

Một lúc sau, người đại sư huynh từ phía sau một thạch nhũ bước ra, hắn đã thay đổi y phục xa phu, hiện mặc một chiếc áo màu bạc chớp ngời, trong tay có chiếc quạt.

Đứng xa xa nhìn hắn thì trông hắn có phong độ siêu nhiên thoát tục, nhưng đứng gần hắn mà nhìn, chẳng ai dám tưởng hắn là một con người nữa. Gương mặt hắn còn đáng sợ hơn gương mặt quỷ.

Nếu hắn đắp lên đó một vật giả tạo thì còn trông được một phần nào, song mất đi những cái giả tạo, không còn ai dám đối diện với hắn.

Không rõ loài vật gì đã ngoạm mất nửa bên mặt của hắn, mất luôn nửa phần mũi, trông thấy rõ những đốt xương, xương lại xanh xanh trắng trắng.

Hai bàn tay chỉ còn bốn ngón, ba ngón hữu, một ngón tả.

Chừng như hắn được cứu nạn trong lúc bầy lang sói đang làm thịt hắn.

Bọn sáu người kia sợ hắn phi thường, hắn xuất hiện rồi, tất cả đều cúi mặt.

Nhị sư huynh cười nhỉnh, thốt :

- Đại ca phân phó làm sao, bọn tiểu đệ đã làm y như vậy?

Đại sư huynh hừ một tiếng, đảo ánh mắt độc xà nhìn bọn Châu Lệ Nhi và Ngân Hoa Nương bỗng bật cười thắm khốc :

- Phải cho bọn này tỉnh lại mới được!

Hắn sẽ chiếc quạt, quạt vào mặt mỗi người một lượt.

Châu Lệ Nhi nghe một mùi quái dị phát ngang mũi, buồn nôn.

Nhưng ngửi mùi đó, nàng tỉnh hẳn người. Nàng nhìn sang Hồ Lão Lão, Du Bội Ngọc, thấy cả hai đã mở mắt ra, chỉ có Ngân Hoa Nương còn lừ đừ, chưa khôi phục thần trí hoàn toàn.

Đại sư huynh đảo ánh mắt lượt nữa, bật cười khanh khách :

- Ngờ đâu, một người có thanh danh như Hồ Lão Lão lại cũng có ngày sa vào tay Tang Nhị Lang này!

Hồ Lão Lão và Du Bội Ngọc đã trấn định tinh thần rồi.

Châu Lệ Nhi giả vờ sợ hãi, kêu lên :

- Người là ai? Tại sao chúng ta lại ở đây?

Tang Nhị Lang không đáp, lấy quạt chỉ ngay chót mũi nàng, hỏi lại :

- Người là con gái của tảo Hồn Cung Chủ?

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Đã biết ta là ai, người nên phóng thích ta ngay, nếu không thì sau này sẽ hối hận!

Tang Nhị Lang cười lạnh :

- Tiểu cô nương này lanh lợi đấy chứ! Nhưng ở đây không cho phép người uốn lười đâu nhé! Nếu còn bép xép ta bẻ răng đấy!

Châu Lệ Nhi không dám noi gì nữa.

Trước Nộ Chân Nhân, Quân Hải Đường, nàng còn dám chọc tức họ, bởi nàng biết họ còn giữ thân phận cao, dù bên trong giận, bên ngoài vẫn tỏ ra hiền hòa.

Nhưng, hạng người như Tang Nhị Lang thì việc gì hắn chẳng dám làm, bởi hắn có thân phận gì! Nếu nàng chọc tức hắn, hắn dám hạ thủ đoạn ngay!

Tang Nhị Lang lại chỉ quạt ngay Du Bội Ngọc :

- Người là Du Bội Ngọc?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Phải!

Tang Nhị Lang nhìn chàng một lúc lâu, bật cười rộ :

- Đúng là một gã mặt trắng! Thảo nào ba vị Đường chủ trong bốn giáo chẳng nề! Ta chỉ muốn biến gương mặt người như gương mặt ta!

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Cát hạ hy vọng tất cả người trên thế gian đều có gương mặt của cát hạ?

Ánh mắt của Tang Nhị Lang vụt bắn hung quang sáng rực, bất thành linh y vung tay tát mạnh vào mặt Du Bội Ngọc một tát, đoạn run run giọng thốt :

- Người tưởng gương mặt này do trời sanh? Cho người biết, trước kia ta ...

Chừng như y khích động bởi kỷ niệm xa xăm, y không thốt được tiếng nào nữa.

Hồ Lão Lão thở dài :

- Đáng thương hại cho bọn trẻ! Trong bọn trẻ đó, có người! Đáng thương hại người hơn hết! Người thọ cực hình Thiên Tầm Phệ Thể cho nên ra thân thể đó! Già nghĩ, lúc trước người hẳn phải là một mỹ nam tử!

Tang Nhị Lang cười lạnh :

- Thiên hạ thường nói là Hồ Lão Lão thấy xa, lời nói đó đúng quá! Đến cả cực hình Thiên Tầm Phệ Thể trong bốn giáo mà bà cũng biết!

Châu Lệ Nhi vội hỏi :

- Thế nào là Thiên Tầm Phệ Thể ! Nửa bên mặt của người bị loài tằm cắn nát?

Tang Nhị Lang cười thâm :

- Đừng hỏi ta làm gì! Trong chốc lát đây người sẽ nếm cái thú vị đó!

Hồ Lão Lão kêu to :

- Cả ba chúng ta đều chẳng có quan hệ với nhau, còn già thì chẳng khi nào gây sự với Thiên Tầm Giáo, dù người có oán giận hai người kia cũng chừa già ra chứ?

Tang Nhị Lang quay mặt hướng nơi khác, mặc cho bà muốn nói chi tùy thích.

Hồ Lão Lão thở dài :

- Du Bội Ngọc ơi! Du công tử ơi! Công tử là người thông minh chứ? Tại sao lại thuê xe của ác quỷ? Khắp Lý Độ trần chẳng có xe nào khác sao?

Du Bội Ngọc chỉ biết than thầm.

Thực ra mọi an nguy, chàng có lo gì cho bản thân chàng. Bởi không lo cho chàng nên chàng không dè dặt. Bởi lo cho Châu Lệ Nhi, chàng nóng nảy đến độ kém cẩn thận! Chàng không lưu ý đến cỗ xe kỳ quái?

Châu Lệ Nhi thấy chàng quá âm trầm, nàng đau lòng quá, cắn mạnh môi để giữ cho lệ không tuôn trào, thốt :

- Tôi biết, tứ thúc quá lo sợ cho tôi nên bị lừa! Nếu không vì tôi thì làm gì có cảnh này?

Du Bội Ngọc gượng cười :

- Không có chi đâu, Lệ Nhi, bắt quá tứ thúc không tưởng là Thiên Tầm Giáo không thể dung tha Ngân Hoa Nương. Nàng ...

Đột nhiên, Ngân Hoa Nương hét lớn :

- Tang Nhị Lang! Tại sao người trời ta như thế này? Có mở trời cho ta không?

Hiện tại, nàng có khác chi là người thường, sau khi để mất hết công lực rồi! Bởi mất hết công lực tu vi, người ta tỉnh lại trước, bây giờ nàng mới tỉnh.

Tang Nhị Lang chấp tay sau lưng cười lạnh :

- Nhị cô nương trong hoàn cảnh này còn muốn ra oai với tôi nữa chăng?

Ngân Hoa Nương sôi giận :

- Cho người biết, nếu ta còn một hơi thở, thì trời cứu người, người cũng không thoát khỏi tay ta!

Tang Nhị Lang lạnh lùng :

- Phải đó, nhị cô nương! Nếu ngày trước, trước mặt giáo chủ, cô nương đừng nói là tôi giỡn cợt cô nương thì làm gì tôi phải chịu cực hình Thiên Tầm Phệ Thể ! Cho nên, tôi thấy, chỉ có tôi cứu lấy tôi thôi, có trời, trời cũng chẳng cứu tôi!

Hắn chớp mắt, hung quang chiếu sáng rực, trầm giọng tiếp :

- Cô nương đã phản bội giáo chủ thì còn ai dám nghĩ đến cái việc cứu cô nương!

Dù tôi không hận cô nương, tôi cũng đành khoanh tay thôi, cô nương ạ! Giả như cô nương bằng lòng biến đổi thân thể như tôi, thì may ra tôi sẽ làm một cái gì đó có ích cho cô nương!

Ngân Hoa Nương sợ đến co rúm người lại, rung rung giọng :

- Giáo chủ là gia gia của ta, khi nào người dành cực hình đó cho ta? Người lắm!

Tang Nhị Lang cười nhẹ :

- Cô nương tưởng như vậy à?

Ngân Hoa Nương gật đầu :

- Ta không tưởng, mà ta tin! Người mở trời cho ta đi!

Tang Nhị Lang trầm gương mặt :

- Cô nương biết không, từ ngày cô nương bội phản giáo chủ trộm châu báu của tòa Hồn Cung Chủ thì giáo chủ sai phái tôi tìm tung tích của cô nương khắp bốn phương trời! Nếu đêm đó, tại phần mộ ngoài Lý Độ trấn, cô nương ăn năn nhận tội thì tội án có thể giảm khinh mấy phần!....

Hắn dừng lại một chút, tiếp :

- Rất tiếc, cô nương lại cậy vào thế lực ngoại nhân kháng cự ngay với người trong bốn giáo. Hành động đó, chứng tỏ rõ rệt cô nương quyết tâm phản bội. Bây giờ, cô nương còn nói gì nữa?

Ngân Hoa Nương xám mặt :

- Thế ra, tại mộ địa, chính người giở trò quỷ?

Tang Nhị Lang gật đầu :

- Tự nhiên là tôi! Nếu là giáo chủ, liệu cô nương có còn sống đến ngày hôm nay không?

Ngân Hoa Nương căm giận :

- Ta đã biết người không phải là con người! Người là loài súc sanh! Ta biết từ lâu mà!

Tang Nhị Lang cười rợn :

- Nhưng bây giờ, cô nương rơi vào tay loại súc sinh! Cô nương tưởng trốn đi mà thoát được à? Tôi ở tại Lý Độ trấn chờ cô nương rất lâu. Đến lúc Du Phóng Hạc nổi lửa, tôi không để cho cô nương chết trong lửa, cứu cô nương đem về đây, cho cô nương cái hình phạt mà trước kia vì cô nương mà tôi phải nếm!

Hắn bật cười lớn, thốt :

- Và tôi không ngờ, bỗng dưng có ba người nạp mạng! Cái gã họ Du như mất cả hồn phách, trông thấy tôi tưởng là thấy cứu tinh! Ngờ đâu lại gặp oan hồn sứ giả!

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Bây giờ, ta mới hiểu rõ sự tình! Tại số người đen tối quá!

47. Sâu Hiểm Cay Độc

Không khí trong lòng hang càng lúc càng nóng, bức bọn Châu Lệ Nhi càng lúc càng đổ mồ hôi, tưởng chừng nàng sắp tan thành nước.

Nhưng, Tang Nhị Lang không đơm một giọt mồ hôi nào nơi trán.

Hắn chốc chốc lại vung quạt, rồi bước nhanh qua các đồng lửa. Bỗng hắn dừng lại trước một chiếc hộp, quạt vào đó mấy lượt.

Từ trong hộp, phát ra âm thanh quái dị, như Châu Lệ Nhi đã nghe trước đó.

Lần này, âm thanh đó lớn hơn, chừng như loài động vật đang tranh nhau tìm một lối thoát ra ngoài.

Chiếc hộp dài không quá một thước, sâu không quá bảy tấc. Loài sinh vật trong hộp lại nhiều, hẳn phải nhỏ. Nhưng lực lượng của chúng đáng khiếp, chúng chuyển mình làm rung chuyển cả chiếc hộp.

Tang Nhị Lang bật cười khanh khách :

- Các người đừng vội! Trước sau gì cũng có thịt tươi cho các người ăn! Rồi các người sẽ no nê! Ngoan đi!

Ngân Hoa Nương xanh mặt.

Châu Lệ Nhi lấy làm lạ, hỏi :

- Loài tằm ở trong đó?

Ngân Hoa Nương gật đầu :

- Đúng vậy!

Châu Lệ Nhi trở mắt :

- Tằm ăn thịt người?

Ngân Hoa Nương run quá, răng đánh vào nhau càn cạch, không nói gì được.

Châu Lệ Nhi lẩm nhẩm :

- Tằm sợ lạnh chăng? Nên người mới đốt lửa thật nhiều!

Tang Nhị Lang trừng mắt nhìn nàng, cười mỉa :

- Người còn tâm tình hỏi chuyện nữa sao? Yên trí đợi lúc tằm bò lên người, rồi người sẽ hiểu cái cảm giác như thế nào?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Lời nói của người không dọa khiếp được ta đâu!

Nàng day qua Du Bội Ngọc hỏi :

- Có đúng vậy không, tứ thúc?

Du Bội Ngọc đã biến sắc mặt tái nhợt, đôi mắt nhìn lên hơn là nhìn thẳng, hay chơm chớp. Nhìn như vậy, chàng có thấy ai đâu!

Châu Lệ Nhi than thầm :

- Không ngờ tứ thúc ta lại coi trọng việc sống chết như vậy! Có lẽ vì ta chưa biết lạc thú trên giang hồ, nên ta chưa biết được cái sống quý hơn cái chết!

Bỗng, Du Bội Ngọc ngoảnh mặt qua một bên, cao giọng hỏi :

- Bà Hồ ơi! Cái chất độc có trong móng tay bà, có đúng là giết người sau ba hôm không?

Châu Lệ Nhi nghe đôi mắt cay liên, rồi lệ từ từ dâng lên, trào ra khóc.

Thì ra, Du Bội Ngọc nào có sợ chết? Nếu đã sợ chết, trong trường hợp này, khi nào chàng nhớ đến tình trạng của nàng! Chàng không xem những cảnh chung quang đây có nghĩa gì, chàng chỉ lo sợ cho nàng từng giây, từng phút!

Dù rằng chốc lát nữa đây, nàng cũng phải chết với cực hình của Thiên Tầm Giáo, nhưng vì sợ cái chết kia của nàng mà có ra cái chết này.

Và chàng cứ nghĩ đến cái chết kia, bất chấp cái chết này.

Nàng tự trách mình đã đánh giá Du Bội Ngọc rất thấp!

Lâu lắm, bỗng Châu Lệ Nhi nghe tiếng cốc, cốc vang lên, từ ngoài hang tiến vào.

Tang Nhị Lang xếp nhanh chiếc quạt, từ trên tế đài bay xuống, đứng trên một nhũ đá, cao giọng hỏi :

- Người nào ở bên ngoài hang đó?

Không có tiếng đáp.

Nhưng tiếng cốc cốc vang lên lớn hơn trước.

Tang Nhị Lang cấp tốc khoát một vòng tay, sáu tên kia lập tức ẩn mình sau nhũ đá như hẩn.

Châu Lệ Nhi nhìn qua thân pháp của Tang Nhị Lang và sáu tên đó, thấy có sự cách biệt khá xa.

Nàng tỉnh ngộ, biết rõ là tại sao chúng lại quá sợ Tang Nhị Lang.

Đứng trên mô đá, Tang Nhị Lang bất động, chỉ có đôi mắt là luôn chớp chớp.

Bàn tay hữu cầm chiếc quạt, bàn tay tả vẫn còn giữ chiếc hộp đựng tằm, chân một đứng, một co lên. Với tư thế đó, hẩn lại đứng vững một lúc lâu, kể ra hẩn cũng dày công tập luyện.

Hồ Lão Lão thở dài :

- Thảo nào mà hẩn chẳng công cuồng! Chưa chắc gì Thiên Tầm Giáo chủ có võ công hơn hẩn!

Vừa lúc đó, một con lừa xuất hiện, lừa có trạng thái quái dị vô cùng. Chẳng rõ tại sao, một nửa thân mình của nó đều trĩu lông, như có người gọt sẵn một phía.

Ngồi trên lưng lừa là một lão nhân, mặt nhăn vằn vện, đôi mắt mở to, hơi thở dồn dập, nặng nề.

Châu Lệ Nhi lẩm nhẩm :

- Lão ấy dám ngang nhiên vào đây, hẩn phải là một cao thủ! Bà có nhận ra lão ấy không?

Nàng vừa hỏi, vừa nhìn sang Hồ Lão Lão.

Hồ Lão Lão lắc đầu :

- Già biết hầu hết các cao thủ trong giới giang hồ, nhưng chưa từng biết lão này!

Con lừa cứ nện vó cốc cốc tiến tới mãi, như mất đã mù.

Lão nhân cũng hi hí bờ đôi mắt, bởi không mở to mắt, thành ra lão cũng chẳng trông thấy gì.

Lão đi đâu? Cố ý vào đây hay vô tình lạc lõng?

Dù vô tình, dù cố ý, đang lúc đêm khuya, vào sâu vùng rừng núi, để làm gì?

Tang Nhị Lang vẫn đứng bất động trên nhũ đá, trong tư thế một chân. Ánh mắt của hắn bốc ngời sát khí. Hắn đang chuẩn bị cách sát hại lão nhân và cả con lừa.

Du Bội Ngọc vụt hét to :

- Nơi đây đâu phải là một địa phương an ninh, lão tiên sanh hãy trở ra ngoài đi!

Lão nhân ngẩng đầu lên.

Tang Nhị Lang bật cười rợn :

- Đã đến đây rồi, còn trở ra làm sao được?

Lão nhân đưa tay dụi mắt, hỏi :

- Lão phu chỉ sợ lạc đường thôi! Không lẽ lão phu đã phạm điều cấm kỵ của cát hạ?

Tang Nhị Lang cao giọng :

- Đã phạm vào sự cấm kỵ của ta, người đừng mong trốn thoát! Nạp mạng gấp đi!

Hắn vung nhanh tay tả.

Một tiếng soạt vang lên, từ nơi chiếc hộp, bảy vệt sáng bạc bay ra, lao vút đến lão nhân.

Thiên Tầm! Thiên Tầm bay được, mà lại bay nhanh! Một sự kiện phi thường.

Châu Lệ Nhi cầm chắc lão nhân sẽ khổ với bảy con tầm độc đó.

Không! Lão không hề tỏ lộ sợ hãi, thông thả đưa ống tay áo lên, hứng trọn bảy con tầm, rơi vào đó, nằm im lìm.

Châu Lệ Nhi suýt vỗ tay reo lên.

Chống lại với Tang Nhị Lang, hắn không phải là người thân thiện với Thiên Tầm Giáo.

Đã không thân thiện với Thiên Tầm Giáo, mà lại vào đây, rất có thể lão nhân là cứu tinh của bọn chúng.

Tang Nhị Lang biến sắc :

- Người là ai?

Cùng một lúc cao giọng hỏi, hắn nhún chân nhảy vọt lên, rồi vọt qua đầu lão nhân, hắn vung chiếc quạt nhanh chóng thế nào, trông như có hơn mười chiếc chơm chớp, quạt chưa giáng xuống đầu lão nhân, một nắm sáng bạc từ tay tả phát đi, tự nhiên lao xuống đỉnh đầu lão nhân.

Tang Nhị Lang quả là con người quá tàn nhẫn, thấy kẻ lạ, không hỏi lai lịch, mục đích, cứ hạ thủ đoạn tàn độc, dù có giết lầm cũng chẳng hề hối tiếc.

Du Bội Ngọc thầm sợ cho lão nhân, bởi chàng nhận ra lão không có nhiều hy vọng thoát khỏi thế công của Tang Nhị Lang.

Ngờ đâu, Tang Nhị Lang lại đột nhiên nhào trở lại rơi xuống đất, nằm ngửa mặt lên không.

Nắm sáng bạc biến mất, chiếc quạt nằm gọn trong tay lão nhân!

Lão nhân sè cánh quạt, kêu rẹt một tiếng, phẩy qua phẩy lại một lượt, đoạn nhìn Hồ Lão Lão, cười lạnh :

- Giờ thì bà đã biết, Tang Nhị Lang có vũ công khá thật đấy, song đem hắn so sánh với Thiên Tầm Giáo chủ, thì đúng là bà sai lầm!

Châu Lệ Nhi rùng mình.

Thì ra, lão nhân là Thiên Tầm Giáo chủ giả dạng. Bởi lão cải dạng lên Tang Nhị Lang không nhận ra.

Là Thiên Tầm Giáo chủ, lão thừa hiểu những chiêu thức của Tang Nhị Lang, đồ đệ của lão. Vũ công của Tang Nhị Lang do lão truyền thụ, tự nhiên lão hóa giải dễ dàng.

Và lão là Giáo Chủ, thì Thiên Tầm làm sao hại được lão?

Nàng dễ khóc, dễ cười!

Vậy mà nàng hy vọng lão là cứu tinh của cả bọn!

Tang Nhị Lang đã đứng lên rồi. Hắn nghe Thiên Tầm Giáo chủ thốt với Hồ Lão Lão, cấp tốc nhào xuống đất, lạy như tể sao, run run giọng :

- Đệ tử không biết giáo chủ giá lâm, thành phạm tội! Đáng chết! Đáng chết!

Thiên Tầm Giáo chủ lạnh lùng :

- Ta nghe nói gần đây, người tự tung tự tác, thừa lúc ta vắng mặt buông lung hung tánh. Người chẳng xem ai ra gì? Mãi đến đêm nay, ta mục kích tận mắt!

Tang Nhị Lang mọp mình sát đất :

- Giáo chủ hóa thân trăm ngàn cách, đệ tử mất thịt tai phàm, làm sao, thấu hiểu nổi? Cho nên đắc tội tới! Đệ tử bỗng nhiên thấy có người xâm nhập vào đây, lòng sanh khẩn cấp, bắt buộc phải xuất thủ!

Thiên Tầm Giáo chủ nổi giận :

- Dù cho có người lạ vào đây đi nữa, ít nhất người cũng phải hỏi cho biết rõ lai lịch, thân phận của người, người chưa hỏi gì, lại phóng Thiên Tầm ra định hại người!

Ta nghĩ, người đã biết qua một lần, Thiên Tầm hại người như thế nào chứ? Người muốn cho người ta cũng bị như người nữa chăng? Có như vậy người mới vui phải không?

Tang Nhị Lang vấp đầu côm cốp trên đất :

- Đệ tử đâu dám có ý đó! Đệ tử đáng tội chết!

Thiên Tầm Giáo chủ cao giọng :

- Trên giang hồ, còn ai không biết vũ công của bốn giáo cay độc. Nhưng thiên hạ cũng biết luôn là người trong bốn giáo rất phân minh ân oán. Nếu ai phạm vào bốn giáo thì bất cứ hậu quả như thế nào, bốn giáo quyết diệt trừ kẻ đó cho bằng được.

Trái lại, bốn giáo chẳng bao giờ dung túng cho đệ tử gây sự vô cớ với người ngoài!

Tang Nhị Lang lại vấp đầu lạy mãi :

- Đệ tử biết rồi! Mong giáo chủ tha cho!

Thiên Tầm Giáo chủ lại dịu thần sắc, trầm giọng tiếp :

- Ta nghĩ, ngày trước, người đã thọ cực hình rồi, chẳng nỡ nghiêm khắc với người nữa, nếu không thì người mất mạng ngay từ lúc đó. Ngờ đâu, người chẳng chịu ăn năn hối hận, trái lại còn phóng túng buông lung, thật ta khó dung tha cho người!

Tội của người, dù có mất mười mạng của người vẫn chưa tương xứng! Tuy nhiên, ta cũng niệm tình mà bỏ qua cho người một lần nữa! Từ nay phải biết tự trọng!

Du Bội Ngọc thán phục Thiên Tầm Giáo chủ có thái độ vừa nghiêm, vừa hòa, không hổ là người lãnh đạo một môn phái.

Chàng nhớ lại ngày nào gặp lão bên ngoài Tỏa Hồn Cung, lúc đó tà khí bốc rực quanh mình, giờ đây, lão tỏ ra là một con người có đầy đủ chánh khí.

Lão là con người muôn mặt, cho nên chính đệ tử của lão cũng chẳng nhận ra lão.

Tang Nhị Lang lạy ba lạy, tạ ân tha tội, bất thành linh, hắn cỡi phăng y phục ra, bày ra chiếc thân trần trùng trục.

Khấp mình hấn, chẳng có một mảnh da nào còn lành lặn. Nơi hông, có một vết dao rất to, vắt ngang, trên vết dao đó có một đường dây da, có bảy thanh đao bạc gắn trên đường dây đó.

Hấn cúi luôn đường dây, bày xuống trước mặt, đoạn hấn cúi đầu ba lượt.

Mỗi chút là vấp đầu, chừng như hấn là một con bọ mỗ đầu như búa chẻ củi.

Du Bội Ngọc trở mặt, chẳng hiểu hấn định làm gì?

Thiên Tầm Giáo chủ cũng kinh ngạc, hỏi :

- Người làm gì thế?

Tang Nhị Lang gục mặt xuống đất :

- Đệ tử nghe sư phụ giáo huấn, tự biết mình có tội rất lớn, không còn mặt mũi nào chen đứng giữa dòng đời nữa. Nên đệ tử tình nguyện thọ cực hình Ngàn Đao Giải Thể để chuộc lỗi lầm!

Mọi người càng kinh ngạc.

Thiên Tầm Giáo chủ cau mày :

- Người cũng biết là thọ cực hình Ngàn Đao Giải Thể, hấn không sống được chứ?

Tang Nhị Lang gật đầu :

- Đệ tử biết!

Thiên Tầm Giáo chủ trầm giọng :

- Ta đã tuyên bố tha tội cho người rồi, sao người lại còn tình nguyện lãnh chịu cực hình đó?

Tang Nhị Lang lộ vẻ thảm đạm :

- Đệ tử tình nguyện chịu hình phạt là vì đệ tử đã thọ ân sư phụ giáo huấn từ lâu, không có dịp đáp đền, ngày nay nguyện lấy mạng sống này để cảnh cáo các đồng môn sự đệ giữ gìn hành vi, cho môn quy được uy nghiêm, cho giáo phái thêm uy tín!

Thiên Tầm Giáo chủ hòa dịu hơn trước :

- Ta không ngờ người biết hồi đầu hướng thiện như vậy! Thế mới không uổng công ta giáo dục người trong nhiều năm tháng! Thôi đứng lên đi! Đừng thắc mắc chi nữa, việc hôm nay, cần như chẳng có gì xảy ra!

Châu Lệ Nhi cười thầm, nghĩ :

- Khổ nhục kế! Hấn tưởng làm vậy là khỏi tội!...

Ngờ đâu, Tang Nhị Lang thở dài, thốt :

- Tuy giáo chủ tha tội đệ tử, đệ tử không thể tự tha tội cho mình. Chỉ mong sau khi đệ tử chết rồi, giáo chủ thương tình cho mai táng thi hài kín đáo, được vậy, hồn đệ tử mới an nơi chín suối!

Thiên Tầm Giáo chủ khoát tay :

- Người khỏi phải nói nhiều. Những gì người đã làm, ta đều biết cả! Ta đã tha tội, cứ yên trí đi!

Tang Nhị Lang thở dài :

- Tuy giáo chủ có con mắt thần, song đệ tử vẫn làm điều khuất lấp. Bây giờ, đệ tử mới biết giáo chủ có lượng bao dung đối với đệ tử, nếu không nói ra cho giáo chủ biết cái điều khuất lấp đó, thì đệ tử làm sao mà an tâm nhắm mắt!

Thiên Tầm Giáo chủ kinh ngạc tuột độ.

Châu Lệ Nhi hết sức kỳ quái, nghĩ thầm :

- Giả như hấn dùng khổ nhục kế thì như vậy cũng đủ lắm rồi! Hấn còn muốn làm gì nữa? Thế hấn chán sống rồi à? Người ta dung tha cho, tại sao hấn lại tự hại tội mình, trong khi không ai biết tội đó? Thật đúng là một con người khó hiểu!

Một lúc lâu, Thiên Tầm Giáo chủ thốt :

- Người muốn nói, thì cứ nói!

Tang Nhị Lang trầm giọng :

- Giáo chủ xem đệ tử như con cháu, còn Kim Hoa, Ngân Hoa, Thiết Hoa cũng xem đệ tử như anh em ruột. Đáng lý ra đệ tử phải biết ơn, cố đền đáp ân trọng đó mới phải! Song đệ tử lại sanh lòng căm thù, lấy cái lòng căm thù đáp lại ân trọng!

Hấn liếc nhìn Ngân Hoa Nương một thoáng, đoạn tiếp :

- Năm năm trước đây, trong một đêm trăng chiếu sáng như ban ngày, Nhị cô nương khỏa thân tắm trong suối mát. Lúc đó, cô nương còn nhỏ tuổi lắm, song chính những nét dậy thì chớm nở mới kích động ý dục nhiều hơn hết. Đệ tử nhìn, đệ tử say sưa, ngây ngất... toan...toan...

Hấn thuật tự nhiên, hấn còn ra dấu tay như vờ Ngân Hoa Nương, như cầu xé nàng, như nuốt chửng nàng.

Châu Lệ Nhi vừa khinh miệt, vừa buồn cười, thầm nghĩ :

- Người đã tỏ ra sấm hối, sao còn đam mê như thế?

Nhưng, Thiên Tầm Giáo chủ không khó chịu về thái độ của hấn, trái lại lão còn tỏ vẻ tán thưởng.

Lão từ từ thốt :

- Thì việc đó, người đã thọ cực hình Thiên Tầm Phệ Thể rồi, ta tưởng người không nên nhắc lại làm gì?

Tang Nhị Lang tiếp :

- Nhưng sau đó, mỗi lần nhớ đến việc cũ, lập tức ý dục lên, điều đó chứng tỏ đệ tử không phải là con người, đệ tử vẫn nuôi dưỡng cái tâm căm thù!

Chừng như hấn tức uất, hấn hối hận tuột độ, hấn rút một thanh đao, tự đâm vào đùi, máu chảy ròng ròng.

Thiên Tầm Giáo chủ cau mày :

- Ngoài việc đó ra, còn chi nữa chẳng?

Tang Nhị Lang tiếp :

- Đối với giáo chủ, đệ tử bất trung, đối với đồng môn, đệ tử bất nghĩa! Bởi nhấm vào ngôi vị chưởng môn sau này, đệ tử không ngần ngại tìm mọi cách hãm hại hai vị đại sư huynh trước mặt giáo chủ, đệ tử cứ nói xấu đại sư huynh!

Thiên Tầm Giáo chủ điềm nhiên :

- Tang Đại Lang có ý phản, ta biết điều đó nên áp dụng môn quy trừ diệt hấn, người có làm chi đâu mà sợ trách cứ?

Tang Nhị Lang lại tiếp :

- Vô luận làm sao, đệ tử vẫn là con người ác độc, đại sư huynh chết rồi, đệ tử lên chức trưởng hàng, đối với các sư đệ lại hoành hành ngang ngược, hiếp đáp họ, chẳng bao giờ biết thương họ là người đồng môn...

Thiên Tầm Giáo chủ trầm giọng :

- Kẻ lớn có bốn phận lắc đầu giáo huấn kẻ nhỏ, người thay mặt sư phụ dạy dỗ chúng, là việc phải, có chi đâu?

Trước đó, lão mắng Tang Nhị Lang, Tang Nhị Lang tự biện hộ, bây giờ Tang Nhị Lang tự mắng, lão lại biện hộ cho hấn!

Tang Nhị Lang tiếp :

- Sư huynh giáo huấn sư đệ là thuận với lẽ bằng, song đệ tử hành động quá phản chính sự kiện đó mới đáng nói. Giáo chủ cứ hỏi nhị sư đệ xem, tự nhiên sẽ hiểu rõ đệ tử tàn ác như thế nào!

Thiên Tầm Giáo chủ quay qua người cao ốm như bộ xương đó hỏi :

- Sư huynh người hành sự có quá phận chăng?

Người cao ốm, cúi đầu ấp úng :

- Không... không... đệ tử...

Tang Nhị Lang gần từng tiếng :

- Cho đến bây giờ, hần cũng chưa dám nói gì, đủ biết hần sợ đệ tử như thế nào?

Rồi Tang Nhị Lang thở dài, tiếp :

- Nhị sư đệ, trước kia sư huynh đối với sư đệ hết sức tàn nhẫn, hiện giờ, ngu huynh biết hối rồi, sư đệ có nặng lời mắng chửi làm sao, ngu huynh cũng chịu nổi cả.

Càng nghe sư đệ mắng chửi, ngu huynh càng khoan khoái nhẹ nhàng!

Người cao ốm trầm ngâm một lúc lâu, vụt cao giọng thốt :

- Phải! Ngày thường, đại sư huynh đối xử với tôi vô cùng tàn nhẫn, không xem tôi là một con người nữa. Cứ mỗi lần tôi tiếp xúc với đại sư huynh là mỗi lần tôi bị đánh, bị mắng... Có một hôm, tôi lỡ chạm vào một con chó của sư huynh, sư huynh bắt tôi phải lạy chó mà xin nó tha tội, sư huynh còn bắt tôi phải ăn luôn phần của nó...

Có một lần...

Thiên Tầm Giáo chủ khoát tay, kêu to :

- Thôi! Đừng nói nữa! Ta nghe đủ rồi!

Tang Nhị Lang thở dài :

- Nhị sư đệ nói không sai một điểm nhỏ. Đệ tử nhớ lại những việc đã làm, thật vô cùng hổ thẹn...

Hần lại rút một thanh đao, đâm vào đùi.

Trên đùi hần, đã có hai thanh đao cắm chặt, máu nhỏ ròng ròng.

Thiên Tầm Giáo chủ giật mình!

Lão suy nghĩ một lúc rồi từ từ thốt :

- Vô luận là người đã làm gì, hôm nay người ăn năn, tự thú tội rồi, như vậy người chưa táng tận lương tâm lắm. Việc cũ bỏ qua, từ nay, người không tái phạm nữa là được!

Bỗng, Tang Nhị Lang rơi lệ :

- Giáo chủ càng đối xử tốt, đệ tử càng bứt rứt, xoắn xang. Kiếp này không phương báo đáp thâm ơn, xin hẹn lại kiếp sau làm thân trâu ngựa, trả nghĩa sư phụ!

Hần nước nở, hần không nói được nữa. Rồi hần rút đao, hoành tay đâm vào ngực.

Nhưng, Thiên Tầm Giáo chủ đã nhanh hơn hần, lão bước tới, chụp tay hần, giữ lại, cao giọng thốt :

- Ta không cho người chết! Người không được chết. Nếu người chết là người cãi lệnh sư tôn đó!

Lão đoạt thanh đao trong tay hần.

Tang Nhị Lang nhất định chết, dùng lực giành thanh đao lại.

Ngờ đâu, từ trong cán đao bay ra một vệt sáng bạc. Vệt sáng đó, lao thẳng vào mặt Thiên Tầm Giáo chủ.

Thiên Tầm Giáo chủ làm gì tưởng tượng có một biến cố như vậy, tuy có vũ công cao, song vô phương né tránh kịp.

Lão hét lên một tiếng, hoành tay đánh ra một chưởng.

Tang Nhị Lang đã chuẩn bị sẵn rồi, khi nào lại để chưởng lực chạm trúng người hần? Hần lộn người ra xa ngoài ba trượng, bật cười vang :

- Tang Mộc Không! Tang Mộc Không! Bây giờ người đã thấy ta lợi hại chưa?

Ngân Hoa Nương rú lên một tiếng.

Hồ Lão Lão cũng biến sắc.

Một biến cố phi thường. Dù nằm mộng cũng chẳng ai tưởng tượng nổi.

Thiên Tầm Giáo chủ đưa tay ôm mặt, rung rung giọng :

- Súc sanh tàn độc quá!

Lão muốn nhào theo Tang Nhị Lang, lão muốn chà nát hần như cám.

Hần bật cười ghê rợn :

- Cán đao của ta chứa gì, chắc người đã hiểu. Hiện tại, người nên biết thân, cứ lặng lẽ ngồi xuống đi. Người cử động là chất độc phát nhanh đấy!

Tang Mộc Không quả nhiên không dám cử động mạnh. Lão chấp chờn, suýt ngã mấy lần.

Lão cố gượng một lúc, sau cùng rồi cũng ngã xuống.

Tang Nhị Lang cười mãi, càng lúc càng cười lớn, hần đắc ý vô tưởng.

Bọn đệ tử áo đen xám mặt, chúng đã đứng lặng từ lâu, giờ thì chúng đã trở thành những tượng đá mất rồi.

Chúng sợ quá đến nín thở.

Tang Nhị Lang vẫn cười mãi. Hần gọi to :

- Tang Mộc Không! Người cho rằng, vừa rồi ta không nhận ra người à? Cho người biết! Ta hiểu ngay khi người xuất hiện! Song ta cố ý làm ra vẻ lạ lùng, để có cái cớ xuất thủ, dù không giết được người, ta cũng có cách chối tội như thường! Người làm sao trách cứ ta được, khi ta lầm lạc?

Thiên Tầm Giáo chủ cứ ôm mặt, rung người, chùng như đau đớn vô cùng.

Lão cố chống lại cơn đau, không nói một tiếng nào.

Châu Lệ Nhi buột miệng hỏi :

- Bây giờ ta mới biết người quả là một tay có thủ đoạn. Song tại sao người làm thế?

Tang Nhị Lang điềm nhiên giải thích :

- Sau khi ta xuất thủ, thấy lão phản ứng, biết ngay là lão còn dẫu nghề, không hết tâm truyền dạy đệ tử. Lão còn giữ lại mấy chiêu phòng thân. Ta thức ngộ ra, mình chưa phải là đối thủ của lão nên không thể dùng võ công để hạ lão, tự nhiên ta phải dùng kế!

Một người đã làm được điều đắc ý, tất phải tìm cách khoa trương cái mưu mô kỳ diệu của mình. Nếu không thì có khác nào mặc áo gấm đi đêm?

Tang Nhị Lang không tránh khỏi công lộ đó.

Dù Châu Lệ Nhi không hỏi, hần cũng tìm cách nói ra.

Hần cười lớn, tiếp nói :

- Ta sống bên cạnh lão hơn mười năm dài, có tài gì của lão mà ta chẳng rõ? Ta biết lão thích sinh tài. Ta biết lão hiểu rất nhiều việc, không ai làm sao qua mặt lão nổi. Ai làm lỗi cứ thú thật với lão, là lão khoáng,

cho rằng sợ lão, van xin lão, ai dấu diếm lão việc gì là lão hận, cho rằng khinh lão. Cho nên, người trong giáo, chẳng ai dám dối lão!

Hắn càng thốt, càng tỏ lộ đắc ý. Hắn lại cười vang.

Hắn tiếp :

- Biết rõ lão như bàn tay, ta hạ thủ đoạn là phải thành công ngay!

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Nhưng người làm như vậy có mục đích gì? Không lẽ người báo thù về cái chuyện cực hình Thiên Tầm Phệ Thể?

Tang Nhị Lang bật cười ha hả :

- Không là việc đó, thì có nguyên nhân nào khác?

Châu Lệ Nhi lắc đầu :

- Ta không tin là chỉ đơn giản như vậy!

Tang Nhị Lang trầm ngâm một lúc :

- Đúng! Còn một nguyên nhân khác!

Châu Lệ Nhi chú ý :

- Ạ! Nguyên nhân như thế nào?

Tang Nhị Lang cười nhẹ :

- Tiểu liễu đầu hỏi nhiều quá!

Châu Lệ Nhi cũng cười :

- Dù người có leo lên chiếc ghế giáo chủ mà ngồi, ta chỉ sợ không ai phục đâu!

Tang Nhị Lang vụt nhìn sang đám sư đệ một thoáng, lạnh lùng hỏi :

- Các người có phục không?

Sáu người cùng cúi đầu rất thấp :

- Tiểu đệ nào chẳng dám phục!

Tang Nhị Lang cười lớn :

- Vậy là hay! Phục ta, các người lợi, không phục ta, các người cũng chẳng làm gì được ta! Trở về trước, người trong giang hồ đều sợ bốn giáo, song không khỏi ngẫm cho là bốn giáo thuộc tà môn, nhưng từ nay, Thiên Tầm Giáo phải được ngang hàng với Vũ Dương, Thiếu Lâm hai phái, đường đường chánh chánh trở thành một đại tông giáo trong võ lâm. Nhất định chẳng còn ai dám khi dễ chúng ta!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Ta chỉ sợ người nuôi mộng!

Tang Nhị Lang hừ một tiếng :

- Người không tin? Người sẽ thấy một việc, trong nửa khắc thôi! Rồi người phải tin ta!

Châu Lệ Nhi không nói gì, thầm lấy làm lạ, tự hỏi :

- Hắn sẽ cho ta thấy một việc gì? Không lẽ chỉ trong nửa khắc thời gian, Thiên Tầm Giáo lại trở thành một giáo phái chánh tông, một danh môn?

Người cao ồm tán một câu :

- Đại sư huynh là bậc thần minh anh võ, từ lâu tiểu đệ có ý tôn sư huynh làm giáo chủ!

Tang Nhị Lang ạ lên một tiếng :

- Thật vậy à?

Người cao ôm quả quyết :

- Đúng vậy! Tiểu đệ dám nói dối trước mặt sư huynh sao?

Tang Nhị Lang lạnh lùng :

- Ta hung bạo, ta cay độc, ta không xem các ngươi là con người, vậy tại sao ngươi có ý tôn ta làm giáo chủ? Không lẽ ngươi cũng có một hận ý gì?

Người ôm biến sắc mặt.

Tang Nhị Lang bật cười lớn :

- Phải! Ta thấy ngươi có hận ý rất rõ ràng! Phải có một cuộc chinh lý khi ta lên cầm quyền! Phải có!

Người cao ôm vụt chạy ra cửa hang.

Song, Tang Nhị Lang đã biết trước, vội nhoài người tới chặn ngang lối ra, cười lạnh :

- Ngươi định chạy trốn?

Người cao ôm rung rung giọng :

- Tiểu đệ ăn noi nông cuồng, xin đại sư huynh tha cho!...

Miệng hắn nói, tay hắn điểm ra, hơn mười lượt.

Giữa nhau cách độ một thước, người này xuất thủ là chạm đến người kia ngay.

Hắn điểm ra, mỗi lần điểm có một vết sáng bạc bay tới!

Hắn xuất thủ, tin chắc Tang Nhị Lang không né tránh kịp.

Ngờ đâu, hắn ở trước mặt Tang Nhị Lang, cũng như Tang Nhị Lang trước mặt Thiên Tầm Giáo chủ.

Hắn giở ngón sát thủ, Tang Nhị Lang vẫn có ngón phòng thân.

Tang Nhị Lang sè chiếc quạt, phẩy phẩy mấy lượt.

Hơn mười vết sáng đó, bay trở về ập vào mình người cao ôm.

Hắn rú lên một tiếng thảm, đoạn ngã ngửa người lăn lộn trên mặt đất, rung rung giọng van cầu :

- Đại sư huynh cho luôn tiểu đệ một đao đi! Cho tiểu đệ được chết sung sướng!

Ám khí hiển nhiên có độc, độc thấm vào mình, người cảm thấy khó chịu vô cùng, dù có thể sống cũng muốn chết gấp.

Tang Nhị Lang không buồn lưu ý đến hắn, cao giọng cảnh cáo :

- Từ nay, nếu có kẻ nào vô lễ với ta, cứ nhớ lại trường hợp của hắn mà giữ mình!

Mọi người đều nín lặng.

Lòng động im lìm, ngoài mấy tiếng rên la của nạn nhân.

Tang Nhị Lang đảo mắt nhìn quanh một vòng, đột nhiên ánh mắt đó dừng lại nơi Ngân Hoa Nương.

Ngân Hoa Nương nghe mọi thớ thịt trong người đều giựt mạnh.

Tang Nhị Lang nhẹ phẩy chiếc quạt, từ từ bước tới, mơ màng hỏi :

- Sự tình năm năm trước, ngươi còn nhớ chứ?

Ngân Hoa Nương gật đầu!

Tang Nhị Lang tiếp :

- Người đã biết, ta ở trong động luyện công, người lại ở ngoài động cố ý cời trần cởi truồng, lại làm mọi cử động khiêu gợi, cho đến lúc ta không dần được dục vọng chạy ra, người lại kháng cự, rồi trước mặt lão già, người lại nói ta toan hiếp dâm người! Người hại ta như vậy, để là gì?

Hắn khích động mãnh liệt, những thớ thịt nửa phần mặt giật liên hồi, hắn tiếp :

- Bao nhiêu năm qua ta vẫn tìm hiểu mãi, tại sao người làm thế! Ta vẫn không thể hiểu nổi! Bây giờ thì ta hiểu rồi! Người muốn cho bất cứ ai nhìn người cũng phải điên lên! Người muốn cho mọi người đều phải điên vì người!

Ngân Hoa Nương kêu lên :

- Đại sư huynh! Tôi nào có ý đó?

Tang Nhị Lang hừ một tiếng :

- Không có ý đó thì có ý gì?

Ngân Hoa Nương rung rung giọng :

- Tôi... thực sự thì... tôi yêu đại sư huynh từ lâu rồi, đêm đó, tôi định ninh thế nào đại sư huynh cũng chạy đến ôm tôi, nhưng đại sư huynh hùng hổ quá, còn tôi thì nhỏ dại, thấy thế đâm sợ ngay..

Giọng nàng bỗng trở nên dụ hoặc phi thường, ngực nàng phồng lên, xẹp xuống, mỗi lần phồng lên, bày tỏ đôi nhũ hoa, đôi nhũ hoa đội mảnh áo lên như sắp vượt ra ngoài.

Tang Nhị Lang nhìn lồng ngực đó, bất giác đôi mắt đỏ ngầu lên, bật cười ghê rợn :

- Bây giờ, người còn sợ chẳng?

Ngân Hoa Nương cắn môi :

- Hiện tại, tôi...

Nàng bỏ lửng câu nói, nàng không tiếp bằng miệng nhưng ánh mắt thay lời.

Tang Nhị Lang bỗng bật cười cuồng dại, hắn vừa cười vừa bước tới gần hơn, xé toạc y phục nàng, thân vóc ngọc ngà hiện lộ với những đường cong tuyệt mỹ, khiêu gợi phi thường.

Bọn đệ tử áo đen đứng quang đó trở mắt, nhưng chúng chẳng dám nhìn lâu thân hình vệ nữ đó, sợ Tang Nhị Lang sùng sộ, chúng ngoảnh mặt đi nơi khác, tuy nhiên thỉnh thoảng lại liếc sang, vừa liếc vừa nuốt nước bọt ừng ực.

Nếu nhìn kỹ, tất thấy lồng ngực chúng phập phồng mạnh, hơi thở của chúng cũng vang lên như trâu xịt.

Tang Nhị Lang vẫn cười vang :

- Trong mấy năm qua, ngày nào cũng như ngày nào, ta nuôi hy vọng được nhìn lại thân hình năm xưa đã đưa ta đến trạng huống này! Ta nuôi hy vọng nhìn thân thể tuyệt mỹ của người, xem có đường cong nào biến đổi!...

Ngân Hoa Nương thở dài :

- Và bây giờ, đại sư huynh thấy sao? Tôi có biến đổi chẳng?

Tang Nhị Lang lẩm nhẩm :

- Không! Người không biến đổi! Người vẫn như ngày nào! Vẫn hấp dẫn như thường! Còn hấp dẫn hơn trước!

Giọng hắn rung lên dần dần, mặt hắn đượm mồ hôi hạt.

Gương mặt của hắn bình thường đã đáng sợ rồi, qua niềm khích động, gương mặt đó biến đổi quái dị. Châu Lệ Nhi nhìn hắn mà nghe lạnh khắp người.

Giả như nàng thấy quỷ, nàng cũng chưa sợ bằng!

Gương mặt đó, là gương mặt của kẻ điên, đang bị một ngọn lửa vô hình nung đốt.

Ngân Hoa Nương thần nhiên, không tỏ vẻ gì kinh hãi.

Bởi, nàng đã nhắm mắt lại rồi.

Nàng mơ màng thốt :

- Sư huynh tưởng đến tôi, ngày này qua ngày khác, trong mấy năm qua, tại sao giờ đây...

Tang Nhị Lang vụt kêu to :

- Người không biến đổi, nhưng ta biến đổi!

Đoạn, hấn vung chiếc quạt, nhào tới đập lên mình Ngân Hoa Nương, quạt đập, tay cầu, véo, miệng cắn, quạt, tay, miệng truyền khắp cơ thể nàng.

Bình sanh, Ngân Hoa Nương từng tiếp cận với nhiều nam nhân, song chưa thấy một gã nào cuồng bạo như Tang Nhị Lang, tự nhiên nàng kinh hãi, kêu lên :

- Đại sư huynh làm gì thế? Làm gì thế? Đại sư huynh!

Tang Nhị Lang vừa thở hồng hộc vừa gào :

- Người có biết là một nam nhân sau khi thọ cực hình Thiên Tầm Phệ Thể biến đổi như thế nào chăng? Người đã hại ta không còn một hình dạng nam nhân, thì ta cũng làm cho người không còn hình dạng là một nữ nhân nữa?

Ngân Hoa Nương sợ đến điếng người. Nàng rung rung giọng hỏi :

- Sư huynh không thể... không thể...

Tang Nhị Lang thét :

- Phải! Ta không thể! Ta không thể! Ta không thể!

Hấn thốt ba tiếng đó mấy lượt.

Hồ Lảo Lảo bắt nhẩn, không dám nhìn động tác của đôi tay hấn nữa.

Chẳng những Tang Nhị Lang không còn là nam nhân mà cũng chẳng còn là con người nữa.

Bởi nếu là con người, không ai có động tác như hấn.

Ngân Hoa Nương vừa rên, vừa van cầu :

- Tang sư huynh! Tha cho tôi đi, Tang sư huynh! Nếu cần sư huynh cứ giết tôi đi, chứ đừng hành hạ tôi!

Nàng đau đớn quá, chịu không nổi muốn được chết gấp cho khỏe thân.

Nhưng Tang Nhị Lang không dừng tay.

Hấn bật cười ghê rợn :

- Người muốn chết? Làm gì có việc dễ dàng thế? Ta cho người...

Cái thân hình xinh đẹp đó, giờ đây nhuộm đỏ máu. Dần dần, nàng ngất xỉu, bất động.

Tang Nhị Lang cũng vậy máu đầy mặt, đầy tay, đầy mình, hơi thở của hấn dịu dần, động tác lơ lửng, cuối cùng dừng hẳn.

Đôi mắt đỏ ngầu trước đó giờ trắng dã như mắt cá chết.

Hấn đứng lặng người như xuất thần.

Hấn đã phát tiết tình dục dồn từ lâu, cái gì dồn chứa đã được thoát đi rồi thì con người cảm thấy nhẹ nhàng phần nào.

Lòng động im lìm, im lìm còn hơn phần mộ, bởi tại phần mộ ít nhất cũng có tiếng côn trùng.

Bỗng có tiếng vó ngựa vang bên ngoài động.

Lần này Tang Nhị Lang không quát hỏi.

Hắn đứng lặng như xác chết dựng lên đó, nhìn sững Ngân Hoa Nương, xuất thần, nhưng nghe tiếng vó ngựa, gương mặt hắn thoáng lộ niềm hân hoan.

Chừng như hắn chờ đợi ai vậy.

Hắn chờ ai?

Châu Lệ Nhi trầm nghĩ :

- Hắn có câu kết trước với ngoại nhân? Có như thế hắn mới dám hạ độc thủ đối với Thiên Tầm Giáo chủ. Hắn bảo ta chờ đợi một lúc rồi sẽ thấy cái gì đó, có lẽ chờ kẻ nào đó đến đây chăng?

Và người sắp đến là ai?

Người ấy thuộc hạng người nào, lại đi câu kết với Tang Nhị Lang? Châu Lệ Nhi khấn trương ra mặt.

Việc sanh tử của nàng cũng như của Du Bội Ngọc, không kể có Hồ Lão Lão, sẽ dứt khoát trong phút giây, nếu không tìm được biện pháp thoát nạn, chờ kẻ nào đó đến đây rồi là cầm như nội bọn chẳng còn hy vọng.

Nhưng, rơi vào tay một gã điên như Tang Nhị Lang, thì còn áp dụng được biện pháp gì? Biện pháp chỉ dùng với người còn lý trí, chứ hắn mất lý trí rồi, dù dùng ngàn biện pháp cũng bằng thừa.

Gì thì chẳng biết, chứ nàng hiểu rõ người sắp đến nơi chắc chắn không phải là cứu tinh của nàng.

Nàng thở dài!

Thoát chết nơi tay Nộ Chân Nhân, Du Phóng Hạc, để rồi phải chết nơi tay một gã điên. Tiếng vó ngựa vang lên, nghe lớn dần dần, rồi một con ngựa chạy vào động như bay.

Ngựa có bộ yên cương sắc sỡ, nó lại thuộc loại tuần mã nên trong hùng dũng lắm.

Một đại hán ngồi trên lưng nó, y phục hoa lệ, song tướng mạo thì tầm thường quá.

Châu Lệ Nhi day qua Hồ Lão Lão, thấp giọng hỏi :

- Bà có nhận ra đại hán ấy chăng?

Hồ Lão Lão lắc đầu :

- Không!

Châu Lệ Nhi tắc lưỡi :

- Vậy là bà chẳng biết gì bao nhiêu về những nhân vật trong võ lâm!

Hồ Lão Lão mỉm cười :

- Nếu cái gã ấy là một nhân vật trong võ lâm thì già tình nguyện để cho người móc hai mắt! Trên giang hồ, có cao thủ nào xa lạ đối với già đâu?

Châu Lệ Nhi bĩu môi :

- Bà đã mất chiếc mũi rồi, bây giờ tôi móc luôn hai mắt nữa thì còn ra hình dáng chi?

Tuy nói vậy, nàng cũng công nhận Hồ Lão Lão đoán đúng. Nhất định đại hán đó chẳng phải là một nhân vật trong võ lâm, bởi cử động của hắn chẳng chứng tỏ mấy may hắn là một cao thủ.

Đành rằng hắn có tài cưỡi ngựa, song đôi mắt của hắn chẳng sáng rực như đôi mắt của người có công lực tu vi thâm hậu.

Tệ hại hơn nữa là hắn xuống ngựa rất vụng về.

Đáng lẽ Tang Nhị Lang phải thất vọng, nhưng không, chẳng những không thất vọng mà lại còn hân hoan nữa là khác.

Tang Nhị Lang chờ đợi một con người như vậy à?

Để chọn một con người như vậy, Tang Nhị Lang lại nở hạ độc thủ đối với giáo chủ của hắn?

Dù sao thì người mà hắn chờ đợi cũng đã đến rồi.

Kể đó đến, là cái chết của bọn Châu Lệ Nhi lại gần kề thêm một chút nữa.

Thời gian đã ngắn, lại cứ rút ngắn từng phút, từng phút. Châu Lệ Nhi vẫn chưa có biện pháp gì giải thoát tai nạn.

Nàng càng khẩn trương hơn.

Đại hán xuống ngựa rồi, bước đến trước mặt Tang Nhị Lang, nghiêng mình hỏi :

- Chẳng hay ở đây có vị nào là Tang Nhị Lang chăng?

Tang Nhị Lang gật đầu :

- Tại hạ đây! Tại hạ chờ cát hạ lâu lắm rồi!

Đại hán thở phào, tiếp :

- Tiểu nhân vâng mệnh đến tìm Tang...

Tang Nhị Lang nhanh như chớp, đưa tay chụp vào yết hầu đại hán, đại hán tắc nghẹn giọng, không còn nói tiếp được tiếng nào.

Đôi mắt đại hán lồi ra, mồm há hốc, chỉ khếch khếch được mấy tiếng.

Tang Nhị Lang bóp mạnh hơn một chút.

Đúng là một cái chết oan, đại hán mang luôn niềm hoài nghi về bên kia thế giới, chẳng biết tại sao Tang Nhị Lang giết hắn?

Bọn Châu Lệ Nhi hết sức kinh ngạc, chẳng biết ý tứ của Tang Nhị Lang như thế nào.

Hắn đúng là một con người điên, không ai hiểu được hành động của hắn.

Tại sao hắn hiểu sát? Nếu muốn giết tên mang tin đến cho hắn để diệt khẩu thì ít nhất cũng phải chờ xem tin nói gì, rồi sẽ giết có muộn chi đâu? Sao hắn chẳng cho đại hán nói một tiếng lại giết liền?

Hồ Lão Lão dù là một hồ ly, cũng phải mơ hồ, trước thái độ kỳ dị của Tang Nhị Lang.

Giết chết đại hán đó rồi, Tang Nhị Lang tung chân đá xác chết của đại hán văng ra xa, rồi hắn nhảy lên lưng ngựa.

Hắn vỗ nhẹ tay lên bờm ngựa, bật cười ha hả :

- Các người tưởng ta đợi một người? Không, ta chỉ đợi con ngựa này!

Hắn đợi một con ngựa?

48. Vào Tử Rời Ra Sanh

Tại sao?

Hắn điên thật sự!

Châu Lệ Nhi thở dài, cười khổ :

- Xem ra chỉ có loài ngựa mới kết giao được với loài chó điên như người!

Bỗng, Tang Nhị Lang vung tay lên, đập xuống đầu ngựa, kêu lên một tiếng bóp.

Con ngựa vỡ nát đầu, không kịp ré lên một tiếng.

Hắn lại đập chết con ngựa.

Bây giờ thì mọi người tin chắc là hấn điên thực sự! Bởi trừ những kẻ điên ra, trên đời này, chẳng ai hành động như thế!

Châu Lệ Nhi thăm hỏi, kẻ điên hấn sẽ có thủ đoạn tàn khốc như thế nào đối với nàng trong chốc lát nữa đây.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tứ thúc không xứng đáng cho Lệ Nhi kính một. Chẳng những không chiếu cố được cho Lệ Nhi, trái lại... trái lại...

Châu Lệ Nhi thăm đậm vô cùng :

- Tứ thúc có lỗi chi đâu? Tôi không trách cứ tứ thúc, tôi chỉ trách phiên tôi, chính tôi làm liên lụy tứ thúc!

Du Bội Ngọc lắc đầu, không đáp.

Chàng biết nói làm sao?

Hồ Lão Lão cười lạnh :

- Người sắp chết đến nơi đó, còn lo lắng cho ai nữa làm chi?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Tâm tư của tứ thúc tôi, vĩnh viễn bà không thể biết được đâu! Chỉ vì từ lâu, bà chỉ quan tâm đến cá nhân bà, mà tứ thúc tôi thì... lo cho người khác hơn là cho chính mình!...

Hồ Lão Lão bĩu môi :

- Hấn biết quan tâm đến kẻ khác à? Sao hấn không quan tâm đến già này? Kẻ khác đó là ai? Có phân biệt chẳng?

Châu Lệ Nhi không đáp.

Nàng không thể nói những gì khó nói.

Bây giờ, nàng biết chắc là nàng phải chết, song nàng không sợ hãi gì cả.

Nàng thỏa mãn lắm rồi, bởi nàng biết được trên thế gian này còn có một người quan tâm đến nàng hơn là quan tâm đến chính người đó.

Du Bội Ngọc không thể thấu đáo mối tình hoài của nàng, giả như chàng có thấu đáo, hấn chàng cũng có nói gì rồi với nàng, trước khi cùng nắm tay nhau sang bên kia thế giới.

Tang Nhị Lang đập con ngựa ngã nhào xuống đất, lấy dao mổ bụng nó.

Rồi hấn lôi ruột nó để ra ngoài.

Châu Lệ Nhi lợm giọng mấy lần, cố dẫn lắm mới khỏi nôn khan.

Nàng cứ tưởng trên thế gian, chỉ có rắn là độc, lang sói là hung. Bây giờ nàng nhận ra, người điên còn độc hơn rắn, hung hơn lang sói.

Du Bội Ngọc thấy nàng rung người từng cơn, dịu giọng :

- Đối với hạng người điên, Lệ Nhi nên nhắm mắt lại đừng nhìn chúng, thì chẳng có gì phải sợ!

Châu Lệ Nhi lắc đầu :

- Đâu phải tôi sợ, tứ thúc! Bất quá, tôi thấy khó chịu thôi!

Nàng thở dài, cúi đầu, nói tiếp :

- Tôi có một cơ hội thoát đi, song chính tôi lại làm hỏng cơ hội đó!

Hồ Lão Lão suýt hét to lên, song bà trầm giọng hỏi :

- Người nói gì?

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Trong lúc bà và tứ thúc bị mê hương làm mê ngủ trên cổ xe, tôi còn tỉnh. Tôi lại lấy được mê hương trên nóc mui xe, còn lại nửa đoạn tôi cất giữ!

Hồ Lão Lão sáng mắt :

- Nửa đoạn hương đó người còn cất giữ? Chúng ta cứ quăng nửa đoạn hương đó vào đồng lửa, gã kia đang lên cơn điên, nhất định không phát giác đâu!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Tôi có nghĩ đến việc đó rồi bà! Và tôi còn nghĩ rằng bà, tứ thúc, bọn kia cùng bị hôn mê, tôi thoát được đi như thường, vì lúc chúng trối, tôi giả vờ hôn mê như bà, cho nên chúng không trối chặt lắm, tôi có ý gồng mình cho khác thường cái khối thân thể tôi không xác thực, các môi dây lơ lửng hơn của bà, tôi rút ra được!....

Nàng thở dài, thốt :

- Bây giờ thì muộn rồi! Vô ích mất rồi!

Hồ Lão Lão trở mắt :

- Tại sao?

Châu Lệ Nhi cười khổ :

- Tôi nhân lúc gã ấy nổi điên, không lưu ý đến tôi, tôi quăng đoạn hương ấy vào lửa. Ngờ đâu...

Hồ Lão Lão hừ một tiếng :

- Người quăng lệch ra ngoài?

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Phải bà ạ! Vì tôi quá khẩn trương, tay tôi rung, không ném trúng đích...

Hồ Lão Lão tặc lưỡi :

- Người quăng ra, đoạn hương rơi chỗ nào?

Châu Lệ Nhi cười thảm :

- Bà có thấy vật trắng trắng màu bạc như chiếc trâm, nằm trước mặt Thiên Tầm Giáo chủ kia chẳng? Đó là đoạn hương thừa đó!

Tang Mộc Không lúc đó nằm bất động như chết, trước mặt lão có một đoạn trâm màu bạc, cách lão độ vào thước...

Hồ Lão Lão cắn giận :

- Liễu đầu vô dụng quá! Làm không được sao người không bảo cho người khác làm? Hừ! Sính tài mà thành hại chết cả lũ! Hai tay người vô dụng quá, nên chặt bỏ đi là hơn!

Du Bội Ngọc dịu giọng :

- Giả như tứ thúc cầm đoạn hương đó, chỉ sợ quăng đi không xa một thước!

Châu Lệ Nhi cúi đầu :

- Hồ Lão Lão mắng phải lắm, tứ thúc! Tại tôi muốn sính tài, tại tôi muốn tạo một niềm vui bất ngờ cho tứ thúc, nào hay..

Hồ Lão Lão mắng nặng hơn :

- Nào hay người là một ngốc tử! Một kẻ điên! Người hại người, người cũng hại lại người. Người muốn khoe hay, khoe giỏi trước mặt Du Bội Ngọc, người tưởng hấn thích người lắm à? Hừ! Bất quá hấn xem người

như con, như cháu, chứ người như hấn, phong lưu, tuấn tú, khôi ngô, lại chẳng có lấy một tình nhân nào, đợi với phải cái tiểu liễu đầu còn hôi miệng sữa như người à?

Châu Lệ Nhi rung rung người, giận quá, hét không thành tiếng :

- Bà... bà... già quý...già mạ..

Bống, có tiếng rú lên, rồi tiếp theo là mấy tiếng kêu thảm :

- Bàn tay của ta!... Bàn tay của ta!...

Từ lúc người nhị sư huynh ngã xuống, các đệ tử áo đen kia đứng lạng người một góc, không dám nói gì đã đành mà cũng chẳng dám thở mạnh.

Bống nhiên, một người vừa kêu lên, vừa chạy, vừa đưa hai bàn tay, ánh lửa chiếu sáng, ai ai cũng trông thấy rõ, bàn tay của hấn sưng vù, đen sì.

Tang Nhị Lang vẫn còn moi tay trong bụng ngựa. Hấn không hề quay đầu lại.

Du Bội Ngọc nhìn thoáng qua Châu Lệ Nhi, khê thở dài :

- Phải Lệ Nhi nữa đấy chẳng?

Châu Lệ Nhi cắn môi :

- Ai bảo hấn sờ mó vào người tôi chứ? Tại hấn muốn chết, cứ cho hấn chết!

Hồ Lão Lão chớp mắt sáng người :

- Hấn sờ mó vào người người một chút mà hai tay của hấn biến đổi vậy à?

Châu Lệ Nhi buông gọn :

- Ủ!

Hồ Lão Lão cười tươi :

- Tiểu cô nương khá lắm! Nếu có cách nào làm cho Tang Nhị Lang sờ mó vào mình người thì cả bọn cầm như thoát nạn!

Châu Lệ Nhi trầm gương mặt :

- Bà hy vọng như vậy, thì cứ nghĩ cách nào nào đó đi!

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Tử sanh hữu mạng, nếu chúng ta đến số chết, thì không thể để cho gã điên đó chạm đến một sợi lông của Lệ Nhi!

Châu Lệ Nhi lại cúi đầu, ánh mắt người niềm cảm kích.

Hồ Lão Lão chớp chớp mắt, bật cười hắc hắc :

- Nếu hấn muốn, chỉ sợ người không làm sao ngăn cản được!

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Nếu hấn muốn, tại hạ sẽ cảnh cáo là trên mình Lệ Nhi có chất độc!

Hồ Lão Lão giật mình :

- Vậy ra, người nhất định chịu chết?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Sống mà bị nhục, còn khổ hơn là được chết ngay!

Hồ Lão Lão sững sờ một lúc lâu, đoạn cười khổ :

- Tang Nhị Lang điên, Du Bội Ngọc khùng, ta chưa từng gặp hai con người lạ lùng như vậy! Khó hiểu thật!

Bổng, Tang Nhị Lang kêu lên :

- Đây rồi! Đây rồi! Ta tìm được rồi!

Mọi người đều kinh dị, không biết hắn tìm được gì trong bụng ngựa.

Du Bội Ngọc thấy trong tay hắn, có vật gì sáng nhỏ như hạt châu.

Tên đệ tử áo đen nhào xuống đất, van cầu :

- Bàn tay của tiểu đệ! Đại sư huynh! Cứu tiểu đệ với! Đại sư huynh!

Tang Nhị Lang chớp mắt :

- Bàn tay người bị trúng độc?

Gã vập đầu, van mãi :

- Tiểu đệ từ lâu vẫn trung thành với đại sư huynh, xin đại sư huynh...

Tang Nhị Lang hét lớn :

- Thế người cho là ta hạ thủ?

Gã đệ tử càng vập đầu, càng van cầu khẩn thiết hơn :

- Tiểu đệ thật đáng chết! Xin đại sư huynh mở lòng từ bị..

Tang Nhị Lang bật cười ghê rợn :

- Người trúng độc, lại chẳng biết kẻ hạ độc là ai! Như vậy, người còn sống làm gì trên đời này cho chặt đất!
Người còn sống sót ngày nào là làm nhục cho bốn giáo ngày đó!

Gã đệ tử biến sắc mặt như màu đất, rung rung giọng :

- Đại sư huynh...

Gã chưa dứt câu, Tang Nhị Lang đã chụp con dao đã mổ bụng ngựa, hoành tay chọc vào bụng gã, rọc mấy đường như rọc bụng con ngựa.

Máu phọt ra bắn khắp mình y.

Tang Nhị Lang không lau, không chùi, không chớp mắt, bật cười lớn :

- Người có biết tại sao ta để cho người chờ một lúc không?

Câu hỏi đó, hiển nhiên hướng về phía Châu Lệ Nhi, bởi hắn có bảo nàng chờ xem. Chứ tên đệ tử áo đen đã chết rồi hắn còn hỏi làm gì nữa.

Vả lại, hắn nhìn Châu Lệ Nhi mà hỏi.

Châu Lệ Nhi không đáp, chỉ hỏi lại :

- Người tìm được vật gì trong bụng con ngựa?

Tang Nhị Lang sè tay ra :

- Vật này đây!

Một hạt châu, nhưng lại bằng bạc.

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Vật gì như một món đồ chơi của trẻ nít?

Tang Nhị Lang bật cười khanh khách :

-Người nhìn kỹ đi!

Hắn kẹp hạt châu bằng bạc giữa hai ngón tay, ép mạnh. Hạt châu vỡ làm đôi, trong hạt châu có một bao sáp, hắn bóp luôn bao sáp vỡ ra, trong bao sáp có một mảnh giấy, vo tròn.

Thì ra một tờ thơ!

Tang Nhị Lang cười lớn :

- Bây giờ, người đã hiểu rồi chứ?

Châu Lệ Nhi thản nhiên :

- Vì một tin thơ mà dàn cảnh đại quy mô như vậy, thật ta chưa thấy ai phi lý như các người!

Tuy nói thế nhưng nàng cũng kinh ngạc, thầm nghĩ bọn này hành động nguy bí đáng sợ.

Đưa tin tức cho nhau, bằng lối đó, thì may ra chỉ có trời mới khám phá ra nổi.

Chính kẻ mang tin cũng chẳng biết, thì còn ai biết! Người gửi tin có thỏa ước với người nhận tin, tờ thơ trong bụng con ngựa, và sau khi gặp ngựa rồi phải giết luôn người đưa tin hay là người đưa đường cho ngựa mang tin cũng thế, để diệt khẩu.

Một cái tin trao đổi cho nhau bằng sinh mạng một con vật và một con người.

Trên giang hồ, quả thật có nhiều chuyện vô lương vô tưởng.

Châu Lệ Nhi nhìn chăm chăm tờ thơ trên tay Tang Nhị Lang, chừng như muốn xem cho biết thơ do ai gửi, thơ nói gì.

Hồ Lão Lão không mấy may lưu ý đến Tang Nhị Lang, bà cứ nhìn đoạn hương do Châu Lệ Nhi ném trật đích, đoạn hương đó còn nằm trên mặt đất, trước mặt Tang Mộc Không.

Bà hận không có cách nào đưa đoạn hương đó nhích tới một chút, nếu nó nhích một chút là nó rơi vào đồng lửa rồi.

Khổ quá, bà thì bị trói mà lòng động thì lại vắng gió.

Tang Nhị Lang đọc thơ.

Hắn đọc mãi, đọc xong, đọc lại, đọc chẳng biết mấy lượt rồi, mỗi lượt đọc xong lại nở một nụ cười, nụ sau lại to hơn, tươi hơn nụ trước.

Hắn lẩm nhẩm, môi nhấp nháy, song lời không phát ra. Điều đó càng làm cho Châu Lệ Nhi thêm ao ước.

Bỗng hắn nhìn Châu Lệ Nhi hỏi :

- Người có muốn xem chẳng?

Châu Lệ Nhi hồi hộp phi thường, song vờ thản nhiên buông gọn :

- Xem hay không, chẳng quan hệ gì cả!

Tang Nhị Lang cười vang :

- Ta dám cho người xem thơ, vì ta tin chắc rằng người sẽ giữ bí mật hoàn toàn.

Trong thiên hạ, chỉ có người chết là chẳng hề tiết lộ sự bí mật với bất kỳ ai!

Hắn bước tới, trải tờ thơ trước mặt Châu Lệ Nhi, nàng đọc liền :

- Tang giáo chủ cát hạ! Trong phút giây cát hạ đọc mảnh giấy này, là ngôi vị cao quý đã về tay cát hạ, cho nên bốn tòa phải tôn hô hai tiếng giáo chủ! Một con người tài ba như cát hạ đâu có thể sống âm thầm trong bóng tối, phải chứ? Cát hạ thành công, bốn tòa hân hạnh, vũ lâm hân hạnh, mà quý giáo cũng hân hạnh vì có người lãnh đạo xứng đáng! Bốn tòa sẽ cố gắng hết sức mình trợ giúp cát hạ, và bảo chứng đến kỳ tuyển chọn minh chủ vũ lâm sắp tới sẽ cực lực ủng hộ cát hạ lên địa vị lãnh đạo toàn thể vũ lâm. Đến lúc đó rồi thì còn lo gì Vũ Đang, Thiếu Lâm không thuận phục! Bất quá, chỉ còn những tiểu tiết, chúng ta sẽ bàn qua, khi nào cát hạ di giá đến tề xá!

Bên dưới không có ghi tên hiệu ai cả, chỉ có một tín hiệu thôi.

Tang Nhị Lang bật cười ha hả :

- Người thấy chưa, từ nay, chẳng những hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang không còn tranh chấp với Thiên Tằm Giáo nữa, mà chúng lại phải thuần phục, chịu quyền sai khiến của ta!

Du Bội Ngọc cũng liếc đọc tờ thơ, chàng không khỏi rùng mình, vội hỏi :

- Ai viết tờ thơ này?

Tang Nhị Lang cười vang :

- Ngoài mình chủ vũ lâm Du đại hiệp ra, còn ai có đủ tư cách viết lên những chữ đó!

Du Bội Ngọc thở dài :

- À! Ra thế!

Châu Lệ Nhi chớp mắt :

- Thảo nào mà thấy được tờ thơ, người lại chẳng quýnh quáng lên. Thì ra Du Phóng Hạc đáp ứng đưa người lên ngôi vị mình chủ!

Tang Nhị Lang đặc ý :

- Trừ Du đại hiệp ra, còn ai làm nổi việc đó?

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Phải, trừ lão ra, còn ai nói mà người tin?

Tang Nhị Lang gật đầu :

- Đúng vậy! Ta chỉ có thể tin nổi một mình Du đại hiệp thôi!

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Lão đã xưng người là giáo chủ, hãn lão và người có ước hẹn với nhau, người giết Tang Mộc Không xong là lão đưa người lên ngôi vị mình chủ, người không giết được là lão giết người. Phong thư ở trong bụng ngựa, còn ai biết được cái điều bí mật của các người!

Tang Nhị Lang cười nhẹ :

- Du đại hiệp hành sự luôn luôn tinh tế lắm!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Bởi người có câu kết với lão, nên tại Lý Độ trấn, lão để cho người thông thả tìm Ngân Hoa Nương, và người đưa nàng về đây không khó khăn gì cả!

Tang Nhị Lang cười vang :

- Đúng vậy! Bây giờ thì người mình bạch rồi đấy!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Người thật sự tin tưởng Du Phóng Hạc à? Tại sao lão muốn nhường chức vụ mình chủ vũ lâm cho người?

Tang Nhị Lang cười ghê rợn :

- Việc là việc của ta, người không cần phải có ý kiến gì cả. Ta chỉ hỏi người thích bị Thiên Tằm cắn xác hay là thích Kim Dao phân thây?

Châu Lệ Nhi bật cười vang chẳng kém gì hần :

- Ta thích bị chó điên cắn mà thôi!

Tang Nhị Lang bĩu môi :

- Lối chết đó kể ra cũng rất thú đấy! Rất tiếc lại không có chó điên!

Châu Lệ Nhi bĩu môi :

- Ai nói ở đây không có chó điên? Chứ con vật gì đứng trước mặt ta đó?

Tang Nhị Lang sanh giận, song hần dần xuống, bật cười vang :

- Hay! Măng nghe hay lắm! Nếu ta không cho các người thưởng thức ba cực hình của bốn giáo thì ta thật có lỗi với các người lắm!

Châu Lệ Nhi nghe điện lạnh truyền trong người.

Nàng thấy không còn hy vọng gì thoát chết, nên quyết ý măng cho hả.

Bỗng, nàng nghe tiếng Hồ Lão Lão gấp bên tai :

- Ngậm miệng! Nín thở!

Châu Lệ Nhi giật mình, nhìn ra, không thấy nửa đoạn hương mê đâu cả!

Nàng hết sức mừng rỡ, song chẳng biết tại sao nửa đoạn hương đó giờ đây lại đến cạnh đồng lửa.

Hồ Lão Lão không cần chờ nàng hỏi, giải thích liền :

- Tang Mộc Không chưa chết! Lão còn thở!

Thì ra, lão thở lúc mạnh, lúc yếu, khi lão thở mạnh thì hơi gió đẩy đoạn hương trước mặt lão nhích tới chút nữa, rồi đoạn hương cũng đến cạnh đồng lửa.

Cầm chắc đoạn hương đang cháy dở bên lửa, Châu Lệ Nhi vội nín hơi, mím miệng lại.

Nàng còn nhắm mắt luôn, như để chờ chết.

Tang Nhị Lang bỗng cất tiếng :

- Chắc người muốn thấy con Thiên Tầm như thế nào? Một loại vật mỹ lệ nhất trong vũ trụ. Nếu ai trông thấy được nó thì đúng là phước mấy mươi đời vậy!

Châu Lệ Nhi mím môi, làm như cố gượng nín thính.

Tang Nhị Lang bật cười khanh khách :

- Nhắm mắt cũng vô ích! Ta chỉ sợ lúc Thiên Tầm bò trên mình người, người lại mở to ra mà nhìn đấy!

Tuy biết rõ có phương pháp cứu nạn rồi, Châu Lệ Nhi vẫn rợn người khi nghĩ đến cảm giác nhột nhột lạnh lạnh của những con tầm bò trên mình gây ra.

Nàng nghe lông tóc đều dựng đứng.

Nhìn thần sắc của nàng, Tang Nhị Lang hết sức đắc ý.

Du Bội Ngọc đột nhiên cười lạnh :

- Điên như tại hạ đã là lạ rồi, điên như cát hạ lại là hi hữu!

Tang Nhị Lang nổi giận :

- Người muốn gì?

Du Bội Ngọc điềm nhiên tiếp :

- Trên thế gian, có hai hạng điên, hạng nam và hạng nữ. Nhưng cát hạ, nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ, trên đời này chỉ các hạ mà thôi!

Tang Nhị Lang nghiêng răng ken két, măng hần là nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ, có khác gì cầm roi mà bổ lên đầu hần.

Du Bội Ngọc lại cười lạnh tiếp :

- Cát hạ biết không, đối với nữ nhân, cát hạ vô năng bất lực, do đó cát hạ hành hạ cho họ phải thống khổ, cát hạ lại không bỏ qua cho một cô bé con! Tại sao cát hạ lại hành hạ nữ nhân? Tại sao cát hạ chẳng dám làm gì tại hạ?

Trong trường hợp này, Du Bội Ngọc nói được những lời như thế, làm cho Châu Lệ Nhi hết sức làm lạ.

Nhưng chỉ trong một thoáng, nàng minh bạch ngay và minh bạch được rồi, nàng khổ tâm vô cùng.

Nàng biết rõ Du Bội Ngọc sợ Tang Nhị Lang sẽ hành hạ nàng như đã hành hạ Ngân Hoa Nương, trước khi mà hương phát tác. Do đó, chàng cố ý dẫn dụ y sanh sự với chàng, để kéo dài tình trạng trong lúc chờ đợi.

Nàng nghe cay mắt, lệ thấm chực tuôn trào, nhưng trong thâm tâm, nàng sung sướng vô cùng.

Rồi niềm xúc động kích thích mạnh, nàng khóc thực sự.

Tang Nhị Lang nghiêng rằng một lúc, đoạn gần từng tiếng :

- Được! Được! Ta định chiếu cố đến tiểu liễu đầu trước, song ngươi đã muốn vậy thì ta cũng chấp thuận cho ngươi vừa lòng. Nhất định là ta hạ thủ rồi, ngươi không thể sống quá mười hôm!

Hồ Lão Lão vụt kêu to :

- Đợi một chút!

Tang Nhị Lang hừ một tiếng :

- Đợi cái gì?

Hồ Lão Lão cười nhẹ :

- Ngươi muốn hành xác hắn đúng mười hôm mới cho hắn chết thì gấp gì mà ngươi phải hạ thủ ngay? Đợi mười hôm được, thế đợi năm phút chẳng được hay sao?

Hãy nghe già nói mấy câu rồi làm gì cứ làm!

Bà nào có muốn cứu Du Bội Ngọc khỏi bị Tang Nhị Lang đánh đập? Song bà biết, nếu bà không gởi chuyện thì Châu Lệ Nhi cũng gởi chuyện cho Tang Nhị Lang bỏ Du Bội Ngọc, hướng sang nàng, bởi cả hai sẵn sàng hy sinh cho nhau, có điều gì mà Châu Lệ Nhi chẳng dám làm để cứu Du Bội Ngọc?

Mà nàng mở miệng, nàng sẽ hít hương mê rồi mê luôn, còn ai dám mở trói cho bà? Trong bọn, chỉ có nàng bị trói lỏng lẻo hơn hết. Nếu Tang Nhị Lang bị mê hương vật ngã rồi thì chỉ có nàng giải cứu tất cả.

Do đó, bà gạt Tang Nhị Lang, làm như vậy là có lợi cho bà chứ chẳng phải là giải cứu cho Du Bội Ngọc.

Nhưng, Tang Nhị Lang bật cười ghê rợn :

- Ta vừa nghe nói chuyện vừa hành hạ hắn. Như vậy thích thú hơn!

Hồ Lão Lão lại ngăn :

- Khoan! Nếu ngươi cố tâm hành hạ hắn, hắn rên la, làm ồn ào lên, ngươi làm sao nghe rõ ràng những lời ta nói? Vả lại, cái việc ta sắp nói đây có liên quan đến đại hội Huỳnh Trì!

Bà dùng bốn tiếng đại hội Huỳnh Trì đúng lúc quá, Tang Nhị Lang bị kích động liền.

Hiện tại vô luận gì, hắn chẳng cần biết, chẳng cần nghe, nếu nói đến đại hội Huỳnh Trì là hắn bỏ ngay những việc đang làm, cố nghe cho rõ ràng.

Hắn đã thả hai con tằm lên chân Du Bội Ngọc rồi, hắn liền bắt hai con tằm đó bỏ trở lại trong hộp. Du Bội Ngọc nghĩ rằng mình phải chết nơi tay một kẻ điên, nửa người nửa ngợm như Tang Nhị Lang, thật chua xót vô cùng.

Khi Tang Nhị Lang đưa bàn tay còn vấy máu ngựa mò mò nơi chân chàng, chàng nôn khan mấy tiếng, rồi tởm quá, chàng xiú luôn...

Chùng tỉnh lại, chàng thấy Châu Lệ Nhi đứng trước mặt, nàng lộ vẻ hân hoan rõ rệt, tay nàng còn cầm chiếc quạt của Tang Nhị Lang.

Du Bội Ngọc biết ngay, giải được ở ngay trong chiếc quạt. Nàng có được chiếc quạt đó trong tay là tai nạn kể như qua rồi.

Chàng thở dài, hỏi :

- Lệ Nhi có sao chẳng?

Châu Lệ Nhi cười nhẹ :

- Cầu đó đáng lẽ tôi hỏi tứ thúc mới phải!

Nàng bước tới, đỡ Du Bội Ngọc lên, tiếp :

- Mê hương phát tác lần này nhanh quá, tôi không tưởng nổi! Tang Nhị Lang chỉ hắt hơi có một lần rồi xỉu luôn!

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Hương mê đã nặng, lại bị lửa nung nhiều, tăng áp lực lên gấp mấy lần, tự nhiên nó phải phát tác nhanh hơn mình đốt bình thường.

Bỗng, chàng thấy một vết thương trên cổ tay Châu Lệ Nhi, giật mình hỏi :

- Tay Lệ Nhi..

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Sợi dây làm xây xát, chẳng sao đâu, tứ thúc. Tôi không làm sao mở, lại không bứt đứt. Cuối cùng, tôi phải lặn đến đồng lửa, đốt nó!

Nàng nhìn sững chàng trầm giọng hỏi :

- Tứ thúc có sao không?

Du Bội Ngọc đáp :

- Bất quá, đôi chân như nhũn lại, không cử động được, đôi tay cũng thế!

Châu Lệ Nhi thở phào :

- Chẳng sao đâu, tứ thúc. Chỉ qua một lúc thôi, tứ thúc sẽ khôi phục bình thường.

Nàng chỉnh câu nói của nàng cho đúng nghĩa :

- Nói một lúc là vài hôm đấy tứ thúc! Loại hương mê này cũng khá độc đấy, thuốc giải chỉ làm cho mình tỉnh lại, còn muốn cử động cũng phải qua vài hôm!

Nàng bước qua một bên, cứu Hồ Lão Lão, rồi nhìn Ngân Hoa Nương, thở dài, thốt :

- Nàng độc hơn rắn, song nghĩ cũng đáng thương, chúng ta mang nàng theo!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Phải đấy, Lệ Nhi!

Châu Lệ Nhi bước đến cạnh Ngân Hoa Nương, Du Bội Ngọc bước đến Hồ Lão Lão, đúng hơn là chàng lết.

Chàng đưa tay lắc lắc Hồ Lão Lão một cách khó khăn, đoạn hỏi :

- Thuốc giải, thực sự bà để ở đâu? Bây giờ đi lấy, có còn kịp không?

Hồ Lão Lão mở mắt ra, cười hì hì :

- Tiểu tử tốt quá! Thì ra người vẫn không quên...

Du Bội Ngọc sôi giận :

- Việc như vậy, làm sao tại hạ quên được chứ? Nếu không giải độc cho Lệ Nhi thì tại ha.....

Hồ Lão Lão điềm nhiên :

- Giả như đi lấy thuốc giải chẳng còn kịp, người có giết già cũng vô ích. Tuy nhiên, người đừng quá khẩn trương. Nếu bây giờ, chúng ta lên đường ngay thì vẫn còn kịp!

Du Bội Ngọc thở phào :

- Vậy chúng ta đi ngay!

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Còn Thiên Tầm Giáo chủ?

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Lão xứng đáng là một tông chủ, cường môn, đáng lẽ chúng ta phải cứu lão, rất tiếc, lão ấy trúng phải chất độc đặc biệt của Thiên Tầm Giáo, chỉ có lão mới cứu được lão, chúng ta đành khoanh tay!

Hồ Lão Lão cau mày :

- Nếu vậy, chúng ta cho lão một đao?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Thấy nguy không cứu đã là bất nghĩa, huống hồ sát hại luôn người ta? Nhất là sát hại một con người không phương tự vệ! Dù có làm cho người ta đỡ đau, cũng bất nghĩa như thường. Con người hành hiệp không thể làm như vậy được.

Hồ Lão Lão hừ một tiếng :

- Hôm nay, người không giết lão, ngày sau, người sẽ chết nơi tay lão!

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Đến lúc đó hăng hay!

Hồ Lão Lão cười lạnh :

- Người làm như vậy mà cho là nghĩa hiệp à? Bất quá người có cái dạ nhân từ của nữ nhân mà thôi!

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Dù là lòng nhân của nữ nhân còn hơn cái bất hân bất nghĩa của kẻ ác!

Hồ Lão Lão thở dài, lẩm bẩm :

- Người có biết cỡ như người trên thế gian này càng ngày càng ít không? Chỉ vì cỡ người như người không thể sống lâu!

Châu Lệ Nhi vụt chụp thanh đao, bước tới Tang Nhị Lang.

Du Bội Ngọc gọi gấp :

- Lệ Nhi định làm gì thế?

Châu Lệ Nhi cúi đầu :

- Vô luận tứ thúc nói chi, tôi cũng tuân theo, nhưng cái gã đó không thể dung thứ, tứ thúc à! Nếu nghĩ rằng trên thế gian này còn có người như gã sống sót, chắc chắn là tôi không ngủ được đâu, tứ thúc!

Bỗng, có tiếng người từ từ vang lên :

- Cứ để người đó lại cho ta xử trí, cô nương khỏi phải bận tâm!

Giọng nói vừa thấp, vừa trầm, chùng chùng như phát xuất ngay bên cạnh họ.

Ai?

Trừ Du Bội Ngọc, Châu Lệ Nhi, Hồ Lão Lão còn tỉnh ra, tất cả những người hiện diện, chưa chết, đều mê man.

Châu Lệ Nhi đỏ mề hôi lạnh, lùi hai bước, nắm chặt tay Du Bội Ngọc hỏi :

- Ai vừa thốt đó? Ở đâu?

Người nào đó, cười lên mấy tiếng, rồi tiếp :

- Lão phu đang ở trước mặt cô nương đây, chẳng lẽ cô nương không thấy?

Một người từ từ đứng lên, đó là Thiên Tầm Giáo chủ.

Tang Mộc Không!

49. Thầy Trò Gian Ác

Ánh lửa mờ nhạt!

Từ các đồng than bốc lên những ngọn khói xanh, khói ánh màu lửa, biến vàng vàng, xám xám.

Trong không gian có nhiều màu hỗn hợp đó, Tang Mộc Không, Thiên Tầm Giáo chủ hiện ra phẳng phất như bóng quỷ hình ma, vừa huyền ảo, vừa khủng khiếp.

Châu Lệ Nhi có cảm tưởng mình đang lạc lõng nơi âm cảnh, mà Thiên Tầm Giáo chủ là quỷ sứ có phận sự canh giữ hỏa ngục.

Gương mặt của lão rữa nát, ngũ quan biến dạng hãi hùng, chỉ còn đôi mắt là còn nguyên vẹn và sáng rực.

Gương mặt đó là một trái thị chín muồi bị dầm nát trầy trụa.

Châu Lệ Nhi vụt cười khan :

- Tôi cứ tưởng là ai! Không ngờ chính là lão trượng!

Nàng cười, nhưng đôi tay nàng lạnh như ngâm trong giá băng. Đôi tay đó từ từ buông lỏng tay Du Bội Ngọc, và chừng như đôi chân nàng cũng nhích động.

Du Bội Ngọc biết nàng định thừa dịp Tang Mộc Không chẳng phòng bị, nhào tới diệt trừ lão.

Chàng không làm sao ngăn trở nàng, bởi ngăn trở là tố cáo hành động của nàng, trước khi nàng hạ thủ.

Làm như vậy, Tang Mộc Không sẽ hiểu và lão phản ứng ngay.

Châu Lệ Nhi làm sao chống cự nổi lão?

Cho nên, chàng lờ đi, đánh liều cho Châu Lệ Nhi làm cái việc cầu may đó. Thà rằng, xuất kỳ vô ý, biết đâu nàng chẳng thành công!

Chả sớm muộn gì, lão cũng hạ sát cả ba.

Ngờ đâu, Tang Mộc Không lạnh lùng cất tiếng :

- Cô nương còn nhỏ tuổi như vậy, song đã tỏ ra lợi hại rồi, có thể cho là trí dũng song toàn đấy! Tuy nhiên, vô ích, cô nương ạ! Giả như có học tập thêm mười năm nữa, cô nương cũng chưa có thể là đối thủ của lão phu đâu! Bằng có thêm vị Du công tử kia, cùng cái mụ Hồ Lão Lão, may ra còn có thể tương tri với lão phu được một lúc.

Nhưng rất tiếc, hiện tại cả hai trúng độc phải hai lần Thôi Mộng Hương, trong ba khắc nữa thôi, đừng nói là giao thủ với lão phu, mà đến cầm một thanh đao cũng chẳng còn khí lực!

Lời nói của lão từ từ phát ra, lão thốt xong, Châu Lệ Nhi cảm thấy y phục của nàng ướt dầm mồ hôi lạnh.

Lão nói đúng, chính nàng cũng biết như vậy và nàng có tỏ qua cho Du Bội Ngọc biết điều đó.

Tang Mộc Không bật cười khanh khách tiếp :

- Hà huống, lão phu đã cứu mạng sống các vị, đáng lý các vị phải tìm cách báo ân chứ? Sao lại định xuất thủ trừ diệt lão phu?

Châu Lệ Nhi giật mình :

- Lão trượng cứu mạng chúng tôi?

Tang Mộc Không gần giọng :

- Cô nương tưởng nửa đoạn mê hương đó tự động mà mò đến đồng lửa à?

Châu Lệ Nhi kêu lên :

- Không lẽ lão trượng?...

Tang Mộc Không gật đầu :

- Nếu lão phu không dùng chân lực đẩy nó đến đồng lửa thì làm sao nó giúp cô nương thành công? Và chính cái chân lực của lão phu làm nó phát tác gấp!

Châu Lệ Nhi chớp mắt, hét lên :

- Đành rằng lão trượng dùng chân lực đẩy nó tới đồng lửa, chúng tôi cũng không mang ơn lão trượng được. Trái lại, lão trượng phải cảm kích chúng tôi!

Tang Mộc Không hừ một tiếng :

- Tại sao?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Vì chính tôi quãng đoạn hương đó đến trước mặt lão trượng mà! Nếu không lão trượng cũng phải khổ luôn với Tang Nhị Lang!

Tang Mộc Không ngửa mặt lên không cười dài.

Cười một lúc, lão bữu môi :

- Cô nương đúng là một cô bé con!

Châu Lệ Nhi xì một tiếng :

- Lão trượng đừng tưởng ỷ mình cao tuổi rồi lên giọng sành đời, mắng người ta là bé bỏng!

Tang Mộc Không lại cười lớn, chặn ngang câu nói của nàng :

- Cô nương tưởng rằng lão phu lắm mưu gian của tên phản đồ đó à?

Châu Lệ Nhi giật mình :

- Không lẽ lão trượng đã làm một trò đùa?

Tang Mộc Không tiếp :

- Đúng vậy, cô nương! Lão phu đã biết, phản đồ nuôi dã tâm từ lâu, hơn nữa, lão phu cũng biết, hắn rất hèn khiếp, nếu hắn dám trở mặt với lão phu, hắn phải có người khuyến khích, giúp đỡ hắn!

Châu Lệ Nhi chợt tỉnh ngộ :

- Cho nên, lão trượng muốn khám phá ra người giật dây bên trong là ai? Có đúng vậy chăng?

Tang Mộc Không gật đầu :

- Đúng vậy!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Lão trượng thừa hiểu, dùng hình phạt tra tấn chưa chắc gì Tang Nhị Lang đã cung khai. Bởi thế lão trượng giả chết, chờ xem người đó hiện thân, có đúng vậy chăng?

Tang Mộc Không thở dài :

- Lão phu không ngờ, người đó lại có cái danh hiệp nghĩa chấn động giang hồ!

Người đó lại là lão Du Phóng Hạc!

Du Bội Ngọc kêu lên :

- Lão trượng...

Nhưng chàng dần lòng kịp!

Nghe người ta xúc phạm đến danh dự của phụ thân, tự nhiên Du Bội Ngọc phải phẫn nộ....

Chàng toan biện hộ.

Song sự tình ly kỳ, phức tạp, chàng phải giải thích làm sao? Có ai tin chàng được không?

Chắc chắn Tang Mộc Không chẳng lưu ý đến thần sắc của chàng, nên không nhận ra sự biến đổi đó.

Lão tiếp luôn :

- Phần đồ ác tâm từ lâu, đặc chế một loại đao, nơi cán có chứa một loại độc thủy của bốn giáo, đó là Thiên Tầm Thánh Thủy, vô luận là ai bị một giọt nhỏ loại độc đó chạm vào mình là tức khắc da thịt rữa nát, chất độc chui qua các lỗ chân lông, vào tận xương, tàn phá cơ thể nhanh chóng.

Châu Lệ Nhi rùn mình :

- Rõ ràng, tôi thấy độc thủy bắn vào mặt lão trượng, tại sao lão trượng không chết?

Tang Mộc Không đáp :

- Phần đồ biết rõ, độc thủy lợi hại, đỉnh ninh là lão phu phải chết, cho nên hấn đắc ý vô cùng. Nhưng hấn quên một điều...

Châu Lệ Nhi lấy làm lạ :

- Hấn quên điều gì?

Tang Mộc Không chưa đáp vội, đưa tay vuốt mặt.

Cái lớp da mặt rữa nát rơi xuống, bày ra một gương mặt khác.

Du Bội Ngọc thấy gương mặt đó, mới biết là lão đã đeo mặt nạ.

Gương mặt này vừa thanh tú vừa trang nghiêm, tỏ rõ cái phong thái hào sảng của con người minh chánh. Có thể lúc thiếu thời, lão là một mỹ nam tử tuyệt thế, khác hẳn với phong thái một Ngân Quang lão nhân có đầy tà khí mà chàng đã gặp tại Tỏa Hồn Cung, hoặc giả một lão nhân tiêu tụy như vừa rồi mà Tang Nhị Lang lầm lạc.

Chàng không hiểu một con người minh chánh như thế lại có thể cải dạng thành quái dị. Hấn có nguyên nhân gì nên lão hiện thân dưới nhiều hình thức như vậy!

Châu Lệ Nhi sững sốt một lúc lâu, rồi thở dài :

- Thì ra, móng tay nhọn gập vỏ quýt dày! Hấn không ngờ lão trượng mang nạ!

Tang Mộc Không cười nhẹ :

- Lão phu nghiên cứu rất công phu mới sáng chế ra loại mặt nạ này, bất cứ độc thủy, độc hỏa nào cũng không phá hoại được. Nhờ nó, lão phu tránh được cái họa Thiên Tầm Thánh Thủy do hấn bắn sang.

Châu Lệ Nhi bỗng bật cười :

- Với gương mặt này, trông lão trượng có vẻ đường hoàng quá, sao lại thích đeo mặt nạ?

Tang Mộc Không lạnh lùng :

- Chỉ vì phàm kẻ nào trông thấy gương mặt thật của lão phu, kẻ đó phải chết!

Châu Lệ Nhi lại nghe điện lạnh truyền trong cơ thể, rung rung giọng :

- Không lẽ lão trượng...

Tang Mộc Không cười lớn chặn lời nàng :

- Cô nương yên trí, gương mặt này chưa phải là gương mặt thật của lão phu đâu!

Châu Lệ Nhi lại sững sờ. Nàng muốn hỏi, gương mặt thật của lão như thế nào, song thấy không nên quá tò mò, chỉ hỏi :

- Lão trượng định làm gì bọn này?

Tang Mộc Không chớp chớp mắt, từ từ thốt :

- Lão phu không yếu lòng như những kẻ từ bi bác ái, hơn nữa các vị đã biết quá nhiều bí mật của bốn giáo, vô luận thế nào, lão phu cũng không để cho các vị sống sót được!

Lão có lối nói chuyện rất chậm rãi, bây giờ thốt lên câu đó, lão càng nói chậm hơn, lão càng thốt chậm, Châu Lệ Nhi càng nghe tim đập mạnh.

Lão vụt nhìn sang Du Bội Ngọc, rồi tiếp :

- Song cát hạ không thừa cái nguy của người khác làm lợi cho mình, thì lão phu cũng không thể thừa cái nguy của các vị mà làm hại các vị. Kể từ giờ phút này, giữa chúng ta không ai nợ ai nữa... Trong tương lai, nếu gặp lại nhau, chúng ta sẽ thân hay thù, điều đó tùy thời gian định đoạt!

Hồ Lão Lão mừng rỡ, buông một câu :

- Tang giáo chủ quả không hổ là một vị lãnh đạo đáng phục, ân oán phân minh, đúng là bậc đại trượng phu!

Tang Mộc Không lạnh lùng nhìn bà, cao giọng thốt :

- Lão bà nên khép cái miệng lại là hơn! Nếu lão phu không nể mặt Du công tử thì nhất định bà phải ném thủ đoạn của Thiên Tầm Giáo rồi!

Hồ Lão Lão quả nhiên câm ngay.

Du Bội Ngọc dợm nói gì đó, Hồ Lão Lão lại sợ chàng nói chạm đến tự ái của lão, có hại cho bà, bà dậm lo.

Nhưng Tang Mộc Không vụt hét lên :

- Cút ngay! Các vị cút nhanh! Lão phu không thể nhìn lâu cái mặt của mụ hồ ly đó! Có thể lão phu thay đổi chủ ý bất ngờ, thành không có lợi cho các vị!Cỗ xe đưa họ đến đây vẫn còn bên ngoài động.

Du Bội Ngọc dù chưa biết đánh xe như thế nào, lúc này cũng phải đóng vai một phu bắt đắc dĩ.

Tay giữ cương ngựa, tay cầm giong, Du Bội Ngọc nghe tiếng vó ngựa nện đều, bánh xe lăn cóc cóc, lòng nặng ưu tư.

Ngồi bên trong, có thể liên lạc với phu xe qua một lỗ trống.

Qua lỗ trống đó, người ngồi trong chỉ đường cho phu xe lái ngựa đứng đường.

Hiện tại, Châu Lệ Nhi dùng lỗ trống đó, bắt chuyện với Du Bội Ngọc.

Nàng hỏi :

- Tứ thúc đang nghĩ gì thế?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tứ thúc nghĩ... hành vi của Thiên Tầm Giáo chủ hết sức kỳ bí. Trong tương lai, nhất định lão sẽ không buông tha cho cái lão họ Du!

Châu Lệ Nhi thốt :

- Lão họ Du đó lắm thủ đoạn, chắc gì Tang Mộc Không đã dám làm gì? Hơn nữa, Tang Mộc Không vịn vào cớ nào để gây sự với Du Phóng Hạc? Phong thơ đó, ai cũng có thể viết được, khi nào Du Phóng Hạc lại nhận là tác phẩm của lão ta? Dù Tang Mộc Không có tìm lão ta, cũng không làm sao buộc tội được!

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Đành vậy, song nếu Tang Mộc Không nuôi dưỡng cảm thù thì Du Phóng Hạc cũng phải mệt đấy!

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Tứ thúc có nghĩ là Tang Mộc Không sẽ đi tìm Du Phóng Hạc chẳng?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Tứ thúc tin như vậy!

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Lão ta biết Du Bội Ngọc ở đâu mà tìm, Tang Nhị Lang dù biết, chắc gì hấn đã chịu cung khai?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Rồi lão cũng tìm ra!

Châu Lệ Nhi trầm ngâm một lúc :

- Sao tứ thúc không nhân dịp này, hỏi lão thêm mấy câu?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Tứ thúc có cần gì nữa đâu?

Châu Lệ Nhi lại trầm ngâm thêm một lúc nữa :

- Chẳng hạn, lão ấy đoán xem, Tang Nhị Lang và Du Phóng Hạc ước hội gặp nhau tại địa phương nào...

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Hỏi làm gì! Tứ thúc không muốn biết những điều đó!

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Tại sao tứ thúc không muốn biết?

Du Bội Ngọc không đáp.

Châu Lệ Nhi vụt thốt :

- Tôi biết tại sao tứ thúc không muốn biết. Chỉ vì nếu biết được địa phương đó, bằng mọi giá, tứ thúc phải đến tận nơi, mà tứ thúc thì không thể không cứu tôi, do đó tứ thúc bỏ tất cả mọi việc cần làm, để lo cứu tôi!

Du Bội Ngọc đột nhiên cười lớn :

- Giả như tứ thúc có việc yêu cầu Lệ Nhi làm hộ, Lệ Nhi có làm không?

Châu Lệ Nhi sáng mắt :

- Sẵn sàng!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Vậy bây giờ Lệ Nhi khép cái miệng lại và ngủ đi! Hồ Lão Lão thỉnh thoảng thốt qua lỗ trống, chỉ đường cho Du Bội Ngọc, rẽ bên này, quẹo bên kia, tuyệt nhiên bà không hề nói tên địa phương sắp đến đó.

Bà sợ Du Bội Ngọc biết rồi bỏ bà dọc đường, một mình chàng đưa Châu Lệ Nhi đến đó, lấy thuốc giải độc.

Chẳng biết Du Bội Ngọc có ý tứ như bà nghĩ chẳng, song chàng phải lắc đầu, cố kị con người sao quá đa nghi.

Bây giờ hoàng hôn đã xuống.

Xe cứ chạy dù đêm sắp về.

Xe đã vượt không biết bao nhiêu chặng đường rồi, chàng cứ ngồi yên một chỗ, chốc chốc ra roi, bất ngờ giật cương ngựa không ngừng với mi mắt chàng không hề sụp xuống.

Riêng cỗ xe, vô tri vô giác, chạy đến bao nhiêu lâu cũng chẳng sao, khi nào gãy mục hư thì dừng bánh.

Nhưng, ngựa và người là loài động vật, sống bằng khí lực, quá nhọc là sinh khí hao mòn, người và ngựa chịu sao kham qua bao nhiêu ngày rong ruổi liên tục?

Nhất là người có nhiệm vụ đánh xe?

Ngồi trong xe còn không chịu nổi những cơn xóc, nhồi qua những đoạn đường gồ ghề huống hồ ngồi giữ ngựa lái xe?

Song, Du Bội Ngọc gần như xuất thần, hiện tại có một siêu lực điều khiển chàng, nhờ thế mà chàng còn chịu đựng nổi.

Chàng biết rõ thời gian chẳng còn lại bao nhiêu nữa, một phút giây phí bỏ, hành trình phải chậm trễ một phút thì tình trạng của Châu Lệ Nhi lại nguy thêm một chút.

Hoàng hôn xuống.

Xe cứ chạy không ngừng.

Sáng ngày mai là đúng ba hôm, ba hôm!

Đã gần đến nơi chưa? Hồ Lão Lão không hề cho biết. Xe qua tiểu thị trấn, dừng lại một chút mua thực phẩm rồi đi liền.

Thực phẩm bất quá chỉ là bánh trái, Châu Lệ Nhi lấy từng cái bánh trao qua lỗ trống cho Du Bội Ngọc ăn.

Rồi nàng bóc từng quả quýt cho chàng.

Nàng thấy chàng nhọc phờ, nhọc vì nàng, nàng bứt rứt xốn xang vô cùng.

Chừng như nàng có một điều gì bí ẩn, muốn nói ra cho chàng hiểu, đã mấy lần dậm nói song nàng lại thôi.

Điều gì bí mật nơi nàng?

Du Bội Ngọc thật sự cũng không làm sao hiểu nổi vị tiểu cô nương đa tình đó!

Nhưng, hoàng hôn hôm nay! Một hoàng hôn cuối cùng trên con đường, hạn kỳ sẽ chấm dứt vào ngày mai, nhưng đoạn đường cuối cùng đã đến chưa?

Xe qua một thị trấn, to hơn thị trấn trước.

Thị trấn nào cũng thế, đầy đầy hàng quán, bán ăn bán uống.

Và giờ cơm, mùi chiên xào từ các hàng quán bốc ra, kích thích mạnh khứu giác của con người.

Du Bội Ngọc cũng nghe đói, song chàng cần gì phải ăn trong lúc này cho mất thì giờ! Mai kia, trong nhiều ngày sắp tới, còn biết bao nhiêu lúc, mặc sức ăn!

Nhưng, Hồ Lão Lão gọi gấp :

- Dừng xe lại! Dừng lại!

Du Bội Ngọc giật mình, gò cương ngựa, cho xe dừng lại rồi hỏi :

- Việc gì thế hở bà?

Hồ Lão Lão cao giọng :

- Hai hôm nay, ăn toàn bánh nguội, ăn toàn đồ ngọt, đàm xanh suýt chặn yết hầu đây! Nếu không ăn cái gì nóng, mặn, chắc gì phải chết!

Du Bội Ngọc kinh hãi :

- Bà muốn vào quán?

Hồ Lão Lão cười hì hì :

- Phải! Ta ngửi mùi chiên xào đó, biết ngay là xe đang đi ngang qua Tri Mỹ Lâu! Ta từng ăn uống tại quán này. Cái hương vị phương bắc đó rất hấp với ta lắm!

Trời! Trong trường hợp này, bà còn nghĩ đến thịt rượu. Bà ngồi một chỗ trong xe, chẳng mệt nhọc gì, không lo nghĩ đến ai cực khổ, lại nghĩ đến thịt rượu!

Nếu có thể, chàng sẽ tát cho bà một tát tai, rất mạnh, rồi mắng cho một lúc!

Song, chàng thở dài, buông gọn :

- Cũng được! Bà xuống xe đi!

Châu Lệ Nhi trừng mắt :

- Tứ thúc nghe lời bà ấy?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Ừ!

Hồ Lão Lão bật cười :

- Hấn không nói, chứ hấn đã minh bạch lắm đó! Hấn biết, tranh luận với già là vô ích, chung quy gì cũng phải đáp ứng thôi! Cho nên hấn câm lặng!

Tri Mỹ Lâu đúng là một ngôi tửu quán hữu danh nhất trong vùng. Tại đây, các món thịt nướng là thích khẩu nhất.

Hồ Lão Lão gọi món vịt nướng, thay vì ăn cả thịt, bà ta chỉ lột da mà ăn.

Châu Lệ Nhi lấy làm lạ, hỏi :

- Sao bà bỏ thịt, ăn da?

Hồ Lão Lão cười ha hả :

- Ăn vịt nướng tại Tri Mỹ Lâu, mà người thích thịt hơn da thì sao gọi là biết ăn những món ngon trong thiên hạ?

Du Bội Ngọc thấy nàng còn bỡ ngỡ gần như ngu dại với bất cứ sự hưởng thụ nào trên đời, bất giác thương hại, tham thẳm :

- Bình sanh, nàng giới hạn cái ăn cái uống, trong nồi cháo sớm, nồi cơm chiều với mấy món ăn đạm bạc bên cạnh Phượng Tam! Nàng có hưởng thụ được gì trong các lạc thú cuộc đời? Trái lại, nàng ném đủ mọi mùi vị tân khổ!

Họ mãi lo cười, lo nói, lo ăn, họ quên mất sự đề phòng.

Họ không thấy một người vừa ló đầu lên đầu thang, trông thấy họ, người đó liền thụp đầu xuống, rồi trôi lên nhìn một lúc nữa, len lén nhìn.

Cuối cùng, người đó bỏ đi luôn, đi gấp.

Không lâu lắm, một đợt khói màu lam từ một nơi nào gần đó bốc cao, cuốn dần dần lên không.

Đợt khói đó chừng như chớp chớp nên trông rất rõ, dù đêm đã xuống rồi.

oOo Ánh trăng thu nhả sáng soi trắng con đường dài.

Cỗ xe vẫn bon bon chạy.

Xe và người vẫn y nguyên, chỉ có đôi ngựa đã được thay. Hai con ngựa của Tang Nhị Lang, thuộc loại thần mã, song thần mã cũng chẳng khác thường mã nếu phải bốn ba suốt hai ngày đêm.

Cho nên, lúc còn tại Tri Mỹ Lâu, Du Bội Ngọc đã nhờ tiểu nhị thay ngựa. Dù là ngựa thông thường, vẫn là ngựa khỏe, chàng cần ngựa khỏe để bắt là khoảng thời gian phí bỏ vì bữa ăn. Bằng mọi giá chàng phải đưa Hồ Lão Lão đến nhà cho kịp lúc, nếu không thì Châu Lệ Nhi phải nguy đến tính mạng.

Chàng không ngừng ra roi, tiếng roi kêu chót luôn hồi bên ngoài.

Con đường đã vắng bóng xe ngựa, bộ hành, Du Bội Ngọc dễ dàng tiến tới.

Hồ Lão Lão vỗ vỗ bụng chứa đầy da vịt, cười hì hì :

- Đừng nóng! Đừng gấp! Già nói là đến kịp, tự nhiên phải kịp!

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Sắp đến nơi rồi hả bà?

Hồ Lão Lão gật đầu :

- Còn không xa lắm!

Châu Lệ Nhi lại hỏi :

- Nhà bà có đông người không?

Hồ Lão Lão đáp :

- Không nhiều mà cũng chẳng ít!

Châu Lệ Nhi muốn hỏi nữa, nhưng lại thôi.

Nàng biết, có hỏi nhiều, vị tất Hồ Lão Lão đã chịu nói! Mà bà có nói, vị tất bà đã nói thật!

Bỗng, một tiếng vang lên đầu đây.

Rồi trong màn đêm, một ánh lửa màu lam từ dưới đất bay vút lên không.

Hồ Lão Lão ngồi trong xe, chẳng thấy gì, nhưng lại nghe tiếng động.

Bà hỏi :

- Tiếng động chi đó?

Du Bội Ngọc đáp :

- Chẳng có gì!

Chàng đáp thế chứ trong lòng đã lo rồi.

Bởi tiếng ọt ọt là hỏa tiễn, tín hiệu của khách giang hồ.

Tín hiệu phát lên, nào phải vô tâm mà phát? Tín hiệu quanh cỗ xe chứng tỏ có người theo dõi bọn chàng.

Nhưng là ai?

Không lẽ bọn Du Bội Ngọc lại truy ra tung tích của chàng?

Du Bội Ngọc ra roi, đánh liên hồi vào mình ngựa, hai cò ngựa phóng chạy như bay, lòi chiếc xe như lòi chiếc lá nhẹ nhàng.

Vừa lúc đó, xa xa phía trước mặt, có nhiều bóng người dao động.

Những bóng người đó xuất hiện như để ngăn chặn cỗ xe.

Du Bội Ngọc nghiêng răng, càng giật cương, càng vút roi, đôi ngựa càng phóng nhanh vó.

Chàng nhất định cho xe và ngựa vút qua nếu những người đó chặn lại.

Họ chặn thực sự. Họ đứng thành hàng chữ nhất, cùng giang tay ra.

Hai ngựa một xe, trọng tải phải hàng ngàn cân, trọng lượng đó lại lao đi vun vút, hẳn áp lực phải mãnh liệt, nếu chạm vào tường nhà, tường nhà phải đổ, hà huống một hàng rào người?

Xe còn xa xa, Du Bội Ngọc đã hét lên :

- Các vị tránh ra, nếu không đừng trách tại hạ!....

Tiếng hét vừa dứt thì từ hai bên vệ đường, hai ngọn côn bay ra, mỗi ngọn đánh vào một bánh xe.

Bốp! Rắc!

Trục xe gãy lìa, bánh xe gãy, những mảnh gỗ vụn văng ra tứ toán.

Nhưng hai con ngựa vẫn không dừng vó, cứ vút tới lôi luôn thân xe, lết nghe ken két trên mặt đường, nghe rợn người.

Mặc dù vậy, Du Bội Ngọc vẫn quát roi đen đét lên mình ngựa.

Có tiếng quát to :

- Cá đã vào lưới rồi, nhảy đi đâu cho khỏi!

Một đại hán vận áo đen lao vút mình đến trước đầu ngựa, tay đưa lên, mỗi tay giáng xuống một bên.

Hai tiếng bốp cùng một loạt vang lên, hai đầu ngựa nát bét, thân ngựa dồn lại sau một thước, đẩy bật chiếc xe trở lại.

Du Bội Ngọc vốn có thần lực trời sanh, thấy tay quyền mãnh liệt của thiếu niên đó cũng phải sợ thẳm. Xe dội lại, Châu Lệ Nhi và Hồ Lão Lão ngã ùng vào nhau.

Hồ Lão Lão thở dài thốt :

- Cái vị công tử họ Du này đúng là một người đa tài đa nạn! Đi đến đâu cũng có người theo dõi, gây phiền lụy! Hắn có kẻ thù ở khắp bốn phương trời cũng nên!

Châu Lệ Nhi cắn môi, mở tung cửa xe, nhảy xuống đường, không cần nhìn đến bọn người chặn lối, chạy đến bên cạnh Du Bội Ngọc, hỏi :

- Tứ thúc có nhận ra họ chẳng?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Lạ cả!

Châu Lệ Nhi chớp mắt :

- Không lẽ họ là thuộc hạ của lão ấy?

Du Bội Ngọc lại lắc đầu :

- Hình như không phải!

Châu Lệ Nhi lấy làm lạ :

- Vậy họ là cường đạo sao?

Dưới ánh trăng, nàng thấy người đó không lớn vóc lắm, song đôi mắt thì vừa to vừa sáng, to và sáng phi thường.

Y cũng lộ vẻ kinh ngạc, trở mắt nhìn nàng, không tưởng là người mà y đón chặn lại là một tiểu cô nương xinh đẹp.

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Ta xem, ngươi còn nhỏ tuổi, có thiếu chi nghề sinh sống, sao không chọn một nghề lương thiện mà làm, lại làm cường đạo?

Thiếu niên áo đen cau mày không đáp, day lại sau hỏi :

- Các vị có làm không?

Một người trong bọn cả quyết :

- Làm thế nào được? Chính mắt tại hạ trông thấy rõ ràng!

Thiếu niên áo đen lại nhìn Châu Lệ Nhi một lúc lâu, cao giọng hỏi :

- Cô nương họ Hồ?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Có người họ Hồ thì đúng hơn! Người tên là Hồ Đồ phải không?

Thiếu niên lại cau mày, nhìn qua Du Bội Ngọc :

- Cát hạ là tôn trưởng sao chẳng nói chi hết, lại để tiểu cô nương đối đáp?

Du Bội Ngọc cười nhạt :

- Các vị nửa đêm đón người, đập chết ngựa, phá hủy xe, không hỏi han, không cho ai nói gì thì bảo tại hạ phải nói gì? Đã không có đạo lý thì cứ cho là không có đạo lý luôn!

Châu Lệ Nhi xen vào :

- Phải mà! Các người ỷ có chút khí lực, muốn làm oai với tứ thúc ta, hạng người như các người, tứ thúc ta chỉ hất nhẹ bàn tay là các người bay ra ngoài mây trắng!

Thiếu niên áo đen ngửa mặt lên không, bật cười ha hả :

- Tiểu cô nương có gan to lắm đấy! Khắp trong thiên hạ, trừ cô nương ra, thiết tưởng chẳng có người thứ hai dám nói câu đó với tại hạ!

Châu Lệ Nhi bĩu môi :

- Ạ! Như vậy hẳn cái danh của người phải to lớn lắm?

Thiếu niên điềm nhiên :

- Cô nương cứ hỏi Hồ Lão Lão trong xe kia thì biết. Có lẽ giờ đây bà ấy đã nhận ra tại hạ rồi!

Du Bội Ngọc cau mày :

- Thế ra, các vị tìm Hồ Lão Lão?

Thiếu niên gật đầu :

- Phải! Cát hạ là chi của bà ấy?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Chẳng là chi cả! Các vị tìm bà ta, đáng lẽ tại hạ chẳng nên hỏi làm gì. Song ngặt nỗi bây giờ...

Thiếu niên áo đen cao giọng :

- Hiện tại thì cát hạ muốn hỏi?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc :

- Chẳng hay các vị có cừ hận chi với bà ta?

Thiếu niên bật cười vang :

- Cát hạ hỏi bọn tại hạ có hận cừ gì với bà ta? Tốt lắm!

Y vụt quay người về phía sau, hỏi :

- Vương nhị ca! Nhị ca có cừ thù với Hồ Lão Lão như thế nào?

Người đứng bên cạnh y trầm giọng :

- Trong gia quyến gồm mười chín người đều chết về tay bà ấy! Vợ tại hạ lạy bà ta sát đầu xin dung mạng cho mẹ tại hạ hơn bảy mươi tuổi, bà... bà ấy...

Y khóc lên, không nói tiếp được.

Thiếu niên lại gọi :

- Triệu đại ca! Hồ Lão Lão đã làm gì đại ca?

Một người khác rung rung giọng :

- Tại hạ, trên không còn mẹ già, song dưới có năm con. Đứa bé nhất tuổi chưa năm, chỉ vì tiên sư mà trước có vô lễ với bà, bà hận, giết chết cả vợ lẫn năm con của tại hạ!

Thiếu niên gọi tiếp :

- Còn Tôn huynh?

Người họ Tôn không đáp, đưa bàn tay duy nhất còn lại, vén áo lên, bày ra một thân hình đen cháy, không còn một mảnh da lành.

Thiếu niên cao giọng :

- Cát hạ thấy chẳng? Kiệt tác của Hồ Lão Lão đó! Năm xưa Tôn huynh có xúc phạm đến con gái bà ta, bà bắt Tôn huynh trói vào cột, nổi lửa đốt đúng ba khắc đổi cho đau đớn chứ không giết chết!

Du Bội Ngọc khoát tay thở dài :

- Các vị đừng nói nữa! Tại hạ đã minh bạch rồi!

Thiếu niên tiếp :

- Các vị đó tìm Hồ Lão Lão phục hận, vì theo dõi bà ta mà mất thêm sáu mạng nữa. Mất sáu mạng người, bù lại, mới tìm được nơi trú ẩn của bà ta! Bọn tại hạ bố trí quanh vùng phụ cận, chờ hơn một năm rồi. Cho đến hôm nay mới gặp bà. Cát hạ tưởng, họ có thể nào vì một lời hời của cát hạ mà để cho bà ta được yên lành?

Du Bội Ngọc giật mình, không nói tiếng gì được.

Luận về tình lý, chàng không nên hỏi làm gì, bởi luật giang hồ không cho phép can thiệp vào việc riêng tư của ngoại nhân, nếu mình không có liên quan với người trong cuộc.

Hà hưởng công lực của chàng chưa khôi phục hoàn toàn, dù muốn nói gì chàng cũng chưa phải là đối thủ của thiếu niên trong giây phút này.

Song, nếu những người này sát hạ Hồ Lão Lão thì làm sao có thuốc giải độc cứu Châu Lệ Nhi?

Thực khó khăn cho chàng.

Thiếu niên áo đen lại tiếp :

- Tại hạ nói như thế chẳng phải sợ cát hạ can thiệp, bất quá tại hạ nhận ra, cát hạ là con người khá, tại hạ phải nói để cho cát hạ biết là bọn này còn giữ đạo lý, không phải là người hành động hồ đồ.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Giả như tại hạ nhất định can thiệp?

Thiếu niên cao ngạo :

- Chỉ cần cát hạ thắng được tại hạ là Hồ Lão Lão sẽ được bình an! Bọn tại hạ xin rút ngay!

Du Bội Ngọc vụt đứng lên :

- Được! Chúng ta cứ làm như vậy!

Chàng bước xuống xe liền.

Châu Lệ Nhi kêu to :

- Hãy khoan! Ta cần nói với tứ thúc ta mấy câu!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tứ thúc biết Lệ Nhi muốn nói gì rồi! Thôi, khỏi phải nói, Lệ Nhi à!

Châu Lệ Nhi chụp lấy tay chàng :

- Không phải tôi ngăn cản đâu tứ thúc! Tứ thúc theo tôi lại đây tôi nói cho nghe!

Du Bội Ngọc nhìn sang thiếu niên :

- Cát ha.....

Thiếu niên cười lạnh, khoát tay :

- Yên trí, cát hạ! Tại hạ đã thỏa thuận rồi, trước khi chúng ta động thủ, tại hạ không hề chạm đến một sợi lông của Hồ Lão Lão! Châu Lệ Nhi kéo Du Bội Ngọc đến một góc, hỏi :

- Tứ thúc... vì Hồ Lão Lão mà phải trí mạng à?

Du Bội Ngọc không đáp.

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Tôi biết tứ thúc làm như vậy là vì tôi, cứu tôi là phải cứu Hồ Lão Lão. Tôi xem, tiểu tử kia cũng là người hiểu đạo lý, tại sao tứ thúc không nói rõ cho hắn biết!

Chẳng hạn, bảo hắn chờ thêm một ngày?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Hồ Lão Lão biết được là bà ta chỉ sống thêm được một ngày thì chắc gì bà ta chịu cứu Lệ Nhi? Hà huống, vị tất các người đó đã chịu tin chúng ta? Bảo họ thả cọp về rừng, chắc gì họ chịu?

Châu Lệ Nhi giật mình. Nàng không nghĩ đến cái điều Du Bội Ngọc vừa nói.

Nàng cúi đầu thốt :

- Tứ thúc chu đáo quá! Tôi...

Du Bội Ngọc chặn lời :

- Lệ Nhi không cần nói gì nữa! Không còn cách nào khác thì thôi đành vậy!

Châu Lệ Nhi rung rung giọng :

- Nhưng tứ thúc...

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Đừng lo ngại cho tứ thúc, Lệ Nhi! Thiếu niên kia dù có quyền lực lợi hại, song chắc gì hắn thắng nổi tứ thúc? Hiện tại khí lực của tứ thúc khôi phục được hơn nửa phần rồi!

Chàng từ từ rút tay ra khỏi tay Châu Lệ Nhi, bước trở lại cục trường.

Châu Lệ Nhi rộn lên nhiều niềm ý.

Nàng vui, nàng lo, thăm phục, ân hận, khẩn trương, sợ hãi...

Nàng biết, khi Du Bội Ngọc muốn làm một việc gì là chẳng có một ai ngăn cản chàng làm cái việc đó được.

Cho nên, nàng mong chàng thắng, điều duy nhất hiện tại nàng có thể làm là mong ước vậy thôi!

Nhưng, thiếu niên kia cao ngạo như vậy là hắn cũng tin rằng hắn nắm chắc cái cơ thắng. Sao thì không biết, chứ nàng cũng hiểu vũ công của hắn cao mà Du Bội Ngọc thì còn thương tổn!

Có thể Du Bội Ngọc thắng chăng?

Thiếu niên nhìn thần sắc, thái độ, cử động của Du Bội Ngọc, chờ chàng đến gần hỏi :

- Cát hạ nhất định xuất thủ?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Cái thế phải vậy!

Thiếu niên áo đen thở dài :

- Rất tiếc!... Rất tiếc!...

Du Bội Ngọc nhận ra, tuy thiếu niên còn nhỏ tuổi nhưng đã luyện được khí trầm ổn, hết sức vững chắc. Hắn đứng đó với tư thế hết sức thản nhiên nhưng kín đáo vô cùng. Toàn thân từ đầu đến chân, không lộ một sơ hở.

Bình sanh, hắn chỉ gặp hai người có sự trầm ổn phi thường đó, là Nộ Chân Nhân và thiếu niên này.

Song, Nộ Chân Nhân có nhiều năm luyện tập, còn thiếu niên thì trẻ quá, thể mà công lực tu vi vẫn cao như thường.

Trẻ bằng già, là một sự kiện phi thường vậy!

Chàng ngẫm vận khí, nghe trong mình cũng khoan khoái, chân lực lưu thông đều đều, biết là chất độc đã tiêu tan một phần quan trọng.

Tuy nhiên, chàng cảm thấy lười quá, lười đến độ tay chân rã rời.

Ảnh hưởng của ba ngày đêm rong ruổi đường dài chăng?

Vô luận làm sao, chàng cũng phải giao thủ!

Chàng bước tới, cao giọng thốt :

- Xin mời!

Thiếu niên tuyên bố :

- Tại hạ không thể lưu tình, cát hạ hãy cẩn thận!

Song phương đảo bộ xuất thủ, thoáng mắt, họ đã trao đổi qua chiêu!

50. Thiên Lăng Tinh

Ba chiêu đó, song phương đánh ra, có tác dụng đo lường hơn là thủ thắng.

Song phương muốn biết công lực của nhau thế nào, và xuất thân từ môn phái nào.

Cho nên, họ dè dặt thái độ.

Du Bội Ngọc nhận thấy thiếu niên tuy cao ngạo song tuyệt nhiên không khinh địch.

Chàng cũng chẳng kém đối thủ, chàng cũng trầm ổn, cũng vững chắc bộ vị, kín đáo thân pháp, nếu không vì tình trạng bệnh hoạn, hẳn chàng cũng thích được giao đấu với hạng người như thiếu niên.

Bởi chàng nhận ra thiếu niên xuất thân từ danh môn thế gia, vũ công đặc dị mà thái độ cũng bất phàm.

Lúc đó, ngoài bảy tám người xuất hiện trước đó, chặn đường, đã có hơn mười người nữa từ trong bóng tối bước ra. Bao nhiêu người trước và sau đó tạo thành một vòng vây bao quanh hai đấu thủ, gồm luôn cỗ xe và Châu Lệ Nhi vào trung tâm.

Mắt người nào cũng ngời niềm oán độc. Thần sắc người nào cũng lộ vẻ khấn trương.

Họ hoàn toàn tin tưởng vào thiếu niên áo đen, vô luận đối thủ có vũ công như thế nào, họ cũng cảm chắc là thiếu niên phải thắng.

Qua ba chiêu dò đường, hai đấu thủ bắt đầu khai chiến thực sự. Mười chiêu nữa được trao đổi trong thoáng mắt.

Mười chiêu này, không có gì nguy dị, kỳ bí, toàn là những chiêu thông thường.

Thiếu niên có công lực rất thâm hậu, song chiêu thức đưa ra chẳng có gì đặc sắc.

Nhưng, chỗ tầm thường của y không giống chỗ tầm thường của thiên hạ.

Phàm chiêu thức tầm thường, nếu tập luyện mãi, lúc sử dụng cũng tạo được một hoa dạng ưa nhìn dù rằng không hiệu dụng song cũng chẳng quá tệ nhạt.

Cái tầm thường của thiếu niên thô kệch quá, chậm chạp quá, khiến người xem phải chán mau. Và dù ai nuôi nặng niềm tin nơi kẻ giao đấu cũng phải thất vọng mà nhận thấy niềm tin đó mất hẳn nhiệt nồng.

Châu Lệ Nhi hết sức thấy làm lạ nhận ra sự mâu thuẫn nơi người đó. Bởi người và tài không xứng với nhau chút nào.

Có lẽ sư phó của y là một người quá ngu xuẩn, đào tạo một môn đồ với ba năm chiêu chưởng tuồng sao?

Vậy mà Du Bội Ngọc vẫn không chịu sử dụng đấu pháp cũ, lúc mà chàng giao thủ với Nộ Chân Nhân.

Giả như chàng gỡ đấu pháp đó ra, đối phó với thiếu niên thì chắc chắn thiếu niên phải bại.

Nếu y không bại, thì đúng là quái vật!

Nàng bực tức, hét to :

- Người ta đã nói không thể lưu tình, sao tứ thúc còn lưu tình? Không lẽ tứ thúc muốn đùa cho vui?

Không! Du Bội Ngọc nào có đùa! Trái lại càng phút chàng càng lộ vẻ khó khăn.

Nếu có thể, chàng đã tuyên bố đầu hàng rồi cũng nên!

Bởi, chàng đã nhận ra, trong chỗ tầm thường của thiếu niên có chỗ huyền diệu phi thường.

Chỉ có những người am hiểu võ đạo mới biết nổi chỗ huyền diệu đó!

Biết võ công, chưa phải am tường võ đạo. Vì võ công là hữu hình, mà hữu hình là hữu hạn, còn võ đạo thì mông lung, bởi mông lung nên vô bờ bến, khó thấu triệt được cái bao la là vậy!

Võ đạo cũng như kỳ đạo.

Phàm chơi cờ, một người cao đấu với một người thấp, người thấp chỉ biết ăn con, ăn cho hết bàn cờ là thắng, cố ăn con chứ nào để ý đến nước cờ cao! Làm gì biết được nước cờ cao của đối thủ?

Người thấp cờ, chẳng bao giờ biết được lối đấu của người cao cờ, nên nhìn vào bàn cờ, họ phải lầm lạc người cao cờ là thế, cứ tưởng là một tay tầm thường.

Họ chưa có một nhãn lực hỏa hầu.

Châu Lệ Nhi ở vào trường hợp đó.

Người cao cờ, không cần dùng đến trọn số quân cờ, chỉ sắp cờ ra, định một vài con là đối phương bí lối.

Du Bội Ngọc đang ở trong tình thế bí lối đó!

Chàng cho rằng trên thế gian chẳng có ai phá nổi những chiêu thức tầm thường của thiếu niên.

Và chàng hầu như bị phong tỏa chặt chẽ, không phương phát xuất một chiêu công nào. Bây giờ chỉ còn đầu hàng, hoặc chết!

Thiếu niên áo đen bỗng thở dài :

- Nếu cát hạ gặp mình sư truyền dạy chắc chắn là cát hạ trở thành bậc đại tài.

Rất tiếc cát hạ thụ giáo với những thùng cơm, những giá áo!

Du Bội Ngọc đột nhiên hừ một tiếng :

- Thùng cơm? Giá áo? Vị tất như thế!

Thiếu niên cười lạnh :

- Thế ra cát hạ còn những chiêu tuyệt diệu?

Du Bội Ngọc nghe máu nóng sôi lên, còn lại bao nhiêu tiềm lực, chàng phát xuất hết.

Thực ra chàng còn phần nào lừ đừ, bải hoải, dật dờ, cho nên chiêu thức đưa ra không đủ khí lực. Do đó, chiêu thức không tròn, và đã phát xuất cũng phải lệch lại, hoặc hụt đích.

Hà hưởng, trí óc kém sáng suốt, tinh thần quá thấp, làm gì chàng có thể ra một đấu pháp tân kỳ?

Hiện tại, chỉ còn cái dũng khí còn tồn tại.

Chính cái dũng khí đó duy trì cuộc đấu, hơn là võ công, năng lực.

Với dũng khí đó, nhất định dù chết cũng tiến chứ không lùi.

Chàng giao đấu như kẻ điên, không phải điên vì chiêu thức mà điên với sự tử sanh. Tử sanh chẳng có ý nghĩa gì đối với chàng lúc này!

Đồng thời gian, chàng đánh cả hai tay, tay giao chuyển liên miên, bất tận, một biến thành mười, mười biến thành trăm, biến mãi không ngừng.

Thiếu niên áo đen không tưởng là thủ pháp của chàng cải biến phi phạm như thế, cấp tốc lùi lại ba bước.

Y lùi nhưng không phản công, trái lại trừng mắt nhìn Du Bội Ngọc.

Y xuất thủ, Châu Lệ Nhi khinh thường võ công của y.

Y ngừng tay, nài lại kinh hãi, vì nàng vừa nhận ra võ công của y hết sức lợi hại.

Y tay bất động, vai bất động, không phản công, song Du Bội Ngọc không làm sao chạm đến chéo áo của y nổi.

Chiêu thức của Du Bội Ngọc như nước như khói, không lỗ hổng nào, kẻ hở nào là không chui lọt, song thiếu niên vẫn chẳng hề hấn gì, bất quá y đảo đôi chân, lòn mình trong vòng cương ảnh của Du Bội Ngọc, dễ dàng né tránh như nhận định rõ rệt chiêu thức nào hư, chiêu nào thực.

Lắm lúc, tay của Du Bội Ngọc sắp chạm vào người y, song chẳng biết tại sao tay chàng lại ngừng để chuyển sang chiêu khác, như đuổi dằm.

Một lúc lâu, Châu Lệ Nhi đỏ mặt hơi lạnh ướt lòng bàn tay, thầm nghĩ :

- Không ngờ tay hấn thì chậm mà chân hấn lại rất nhanh!

Nàng có biết đâu, căn cơ của võ công là đôi chân, dù xuất thủ lợi hại như thế nào, nếu chiêu thức không phối hợp với bộ pháp thì cảm như vô hiệu quả.

Nhất là lúc thủ, bộ pháp không vững là sự phòng vệ phải hỏng.

Bộ pháp của thiếu niên quả là độc đáo trên giang hồ.

Du Bội Ngọc từ lúc bốc đồng đã đánh được mười chiêu rồi.

Đột nhiên, thiếu niên hét lớn :

- Dừng tay!

Cũng theo tiếng hét, thiếu niên tung bóng người lên không như chiếc pháo thăng thiên, cao hơn bốn trượng.

Mất đối thủ rồi, Du Bội Ngọc không muốn dừng tay cũng phải dừng tay, chẳng lẽ chàng múa may quay cuồng một mình?

Lao vút mình lên không, thiếu niên vẫn nhìn xuống Du Bội Ngọc, thấy chàng dừng tay rồi mới từ từ hạ xuống.

Lên mau bao nhiêu thì y xuống chậm bấy nhiêu.

Y xuống chậm đến độ ai ở dưới đất nhìn lên cứ tưởng y đứng sừng sững tại đó, không hề thấy y nhích động thân mình.

Luyện thuật khinh công đến mức độ đó, quả thật trên thế gian này có một mình y mà thôi.

Y cao giọng hỏi :

- Cát hạ là chi của Phượng gia tại đất Giang Nam?

Châu Lệ Nhi không để cho Du Bội Ngọc kịp mở miệng, vọt hỏi chặn :

- Người biết tam thức ta?

Thiếu niên áo đen vội bỏ cái thể đáp xuống từ từ, hạ nhanh xuống trước mặt Châu Lệ Nhi, gương tròn mắt ngồi kinh ngạc nhìn sững nàng.

Lâu lắm, y hỏi :

- Tam thức của cô nương là Phượng Tam?

Châu Lệ Nhi lạnh lùng :

- Ủ! Người đã biết tam thức ta sao còn dám vô lễ với bọn ta?

Thiếu niên liếc sang Du Bội Ngọc, lại hỏi tiếp :

- Cô nương gọi vị công tử đó là tứ thức, chẳng lẽ...

Châu Lệ Nhi chặn lại :

- Tự nhiên tứ thức là em của tam thức ta chứ còn gì nữa mà phải hỏi!

Thiếu niên kinh ngạc, kêu lên :

- Em của Phượng Tam? Thật vậy?

Câu hỏi đó cũng có thể hướng vào Du Bội Ngọc, song Châu Lệ Nhi đáp thay :

- Tự nhiên là thật rồi!

Thiếu niên thở dài :

- Em của Phượng Tam lại cấu kết với Hồ Lão Lão, thảo nào mà gần đây Phượng gia lại chẳng ngày một lu mờ!

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Tứ thức ta động thủ với người chẳng phải là vì Hồ Lão Lão, mà chính là vì ta!

Thiếu niên giật mình :

- Vì cô nương?

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Người hẳn cũng đã biết Hồ Lão Lão là tay dụng độc vô song chứ?

Thiếu niên cười lạnh :

- Công phu của bọn tà môn, có gì phải nhắc đến đâu cô nương!

Châu Lệ Nhi bĩu môi :

- Giả như người có trúng độc của bà ấy một lần thì chắc chắn là người không dám khinh thường như vậy!

Thiếu niên cao mặt :

- Nếu bà ta có ý nghĩ hạ độc tại hạ, thì họa chẳng ba ta phải có ít nhất mười cáo đầu! Đứt cái đầu này, bà ta có cái khác để mà sống!

Rồi y nhìn Châu Lệ Nhi, hỏi tiếp :

- Cô nương trúng độc của bà ta?

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Đúng vậy! Hiện tại, tứ thúc ta đưa bà ấy về nhà lấy thuốc giải. Nhưng người ấy chết thì làm sao lấy thuốc giải được! Do đó, tứ thúc ta không thể để cho các người giết bà ấy!

Thiếu niên cau mày :

- Việc như thế, sao cô nương không nói sớm cho tại hạ biết?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Nếu trước đây chúng tôi nói ra, đã chắc gì các người tin!

Thiếu niên trầm ngâm một lúc :

- Cô nương có lý! Bởi có thể tại hạ nghĩ là các vị bịa chuyện để giải thoát cho Hồ Lão Lão! Mà khi nào tại hạ lại thả cộp về rừng?

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Người đứng là một con người thành thật đấy!

Thiếu niên tiếp :

- Hà huống, dù tại hạ tin các vị đáp ứng, các vị sau này lấy được thuốc giải rồi sẽ xuất thủ, chắc chắn là chẳng bao giờ các vị có được thuốc giải, bởi nếu Hồ Lão Lão biết trước được điều đó, có khi nào chịu đưa thuốc giải ra? Trao ra lúc nào là bà ta phải chết liền sau đó kia mà!

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Đúng vậy! Cho nên tứ thúc ta bắt buộc phải động thủ với người! Người đã nghĩ, muốn cho bà ta cứu ta thì trước hết phải cứu bà ta!

Thiếu niên từ từ đưa ánh mắt sang Du Bội Ngọc, trầm giọng thốt :

- Cát hạ muốn cứu tiểu cô nương nên phải khổ tâm vô cùng!

Du Bội Ngọc cười nhạt :

- Nếu cát hạ Ỗ vào trường hợp tại hạ, hẳn cũng không thể làm hơn!

Thiếu niên cao giọng :

- Nhưng cát hạ cũng biết, bao nhiêu người đã chết do tay của bà ta! Cát hạ cũng biết, bà ta còn sống ngày nào là còn có người chết thêm! Cứu một bà ta, cát hạ lại vô tình để cho bao nhiêu người khác chết! Chết thêm một số nữa! Như vậy, cát hạ có yên tâm không?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy rồi!

Thiếu niên chớp mắt :

- Không lẽ cát hạ cũng nghĩ luôn là sau khi lấy được thuốc giải rồi, cát hạ giao nạp bà ta cho bọn tại hạ?

Du Bội Ngọc không đáp.

Cái ý của chàng là như vậy, song chàng đâu có thể nói ra? Nếu Hồ Lão Lão biết được, chắc chắn là bà không trao thuốc giải rồi, và Châu Lệ Nhi phải khổ.

Thiếu niên chậm rãi tiếp :

- Cát hạ đã có ý nghĩ như vậy, song vẫn muốn ngăn trở bọn tại hạ như thường.

Có đúng thế không?

Du Bội Ngọc vẫn nín lặng.

Nín lặng có khác nào mặc nhận?

Thiếu niên lại tiếp :

- Tổng kết vô luận làm sao, cát hạ vẫn muốn tử chiến với bọn tại hạ!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Chính vậy!

Thiếu niên tiếp :

- Nhưng hiện tại các vị đã hiểu rồi, ít nhất cát hạ chưa phải là đối thủ của tại hạ, giả như cát hạ quyết tâm bức thoái bọn này, thì biết đâu tại hạ trước hết hạ sát cát hạ?

Du Bội Ngọc thốt :

- Dù sự việc có như vậy đi, tại hạ ở trong cái thế chẳng đành dưng, tại hạ không còn cách nào để lựa chọn!

Thiếu niên hỏi :

- Cát hạ xem mạng sống của người khác là trọng, sao lại xem mạng sống của mình quá rẻ, tại sao thế?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Tại hạ chỉ biết là có việc nên làm, có việc không nên làm, còn như sống hay chết, tại hạ không đặt thành vấn đề!

Thiếu niên bỗng ngửa mặt lên không bật cười ha hả :

- Hay! Có việc nên làm! Có việc không nên làm! Đã lâu lắm rồi tại hạ không được nghe ai nói câu đó! Bây giờ mới được cát hạ cho nghe lại!

Y từ từ chuyển bước đến cỗ xe.

Du Bội Ngọc chặn lại :

- Cát hạ muốn giết Hồ Lão Lão, trước hết hãy giết tại hạ!

Thiếu niên lắc đầu, mỉm cười :

- Yên trí! Tại hạ chỉ hỏi bà ta một việc!

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Việc gì?

Thiếu niên đáp :

- Bảo bà trao thuốc giải cho cát hạ!

Du Bội Ngọc trở mắt :

- Bà làm gì chịu trao cho tại hạ?

Thiếu niên lộ vẻ cao ngạo :

- Người khác bảo, bà ta không giao, tại hạ bảo, bà ta phải giao. Tại hạ có cách!

Du Bội Ngọc kinh dị :

- Cách nào?

Thiếu niên mỉm cười :

- Cát hạ không tin?

Du Bội Ngọc chưa kịp thốt, y tiếp luôn :

- Nếu tại hạ không lấy được thuốc giải độc, cát hạ cứ việc cắt đầu tại hạ!

Y bước tới, lách ngang qua Du Bội Ngọc, tiến thẳng về cỗ xe.

Chừng như Hồ Lão Lão sợ quá, không dám thở.

Bên trong cỗ xe, không một tiếng động.

Thiếu niên là ai mà bà quá sợ như vậy? Hơn nữa, bởi biết bà quá sợ, không dám cãi lời, nên y mới dám quả quyết với Du Bội Ngọc như vậy!

Y vừa đưa tay mở cửa xe, vừa gọi :

- Bà...

Y sững sờ, thừ người ra, không nói tiếp được tiếng nào nữa. Y nhìn sững vào xe, ánh mắt y như hai ngọn đèn, sáng rực, đôi mắt đỏ dán vào thi thể Hồ Lão Lão.

Máu từ thất khiếu của bà trào ra, máu đen sì. Thoạt nhìn qua gương mặt máu, ai không hãi hùng?

Nhìn kỹ một chút, tất nhận ra nụ cười còn vẻ mờ mờ nơi khóe miệng. Nụ cười đó dường tượng cho biết :

- Không! Người sẽ chẳng bao giờ có thuốc giải! Bất cứ ai trên đời này cũng không làm sao cho ta trao thuốc giải! Ta chết! Châu Lệ Nhi sẽ chết theo ta!

Du Bội Ngọc cũng bước theo thiếu niên.

Chàng cảm thấy máu trong người như đông lại. Mồ hôi đổ ra trán, đọng thành hạt to.

Độc! Hồ Lão Lão đến chết vẫn còn độc! Bà chết, cũng lôi cuốn người khác chết theo!

Mãi một lúc sau, thiếu niên vụt hỏi :

- Cô nương trúng loại độc đó, ngoài bà ta ra, không còn ai cứu được sao? Không còn phương pháp nào khác sao?

Du Bội Ngọc đau đớn vô cùng, cất giọng thê thảm thốt :

- Dù có ai cứu được, dù có phương pháp khác cũng chẳng còn kịp nữa!

Thiếu niên trở mắt :

- Tại sao?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Bình minh lên, chất độc phát tác, Lệ Nhi kể như vô phương cứu!

Thiếu niên hỏi to :

- Từ giờ đến sáng còn bao lâu nữa?

Du Bội Ngọc không đáp, nhưng một người trong bọn áo đen đáp :

- Bây giờ là giờ tý! Chỉ còn nửa đêm nữa thôi!

Thiếu niên sững sờ một lúc :

- Ba khắc thời gian! Ba khắc thời gian!

Đột nhiên, Du Bội Ngọc quay mình lại, rung rung giọng :

- Hiện tại, mối thù của các vị đã thanh toán xong rồi, nếu các vị chưa thỏa hận, xin bước tới, lôi bà ta ra, chặt ra làm trăm đoạn, ngàn đoạn! Có như vậy mới tỏ rõ cái chí của bậc đại trượng phu!

Chàng bị khích động quá mạnh, không còn dè dặt nữa, phẫn uất bao nhiêu, tuôn ra hết.

Tất cả bọn áo đen đứng chung quanh đều cúi đầu. Họ là những con người thiện lương, lúc quyết báo thù thì lòng hung, ý dữ. Nhưng trước cảnh đau khổ của đồng loại họ xót xa, bi hoài.

Họ hướng sao thiếu niên áo đen, nghiêng mình làm lễ rồi rút vào bóng tối.

Du Bội Ngọc cũng cúi đầu, chừng như có vài giọt lệ rơi xuống đất.

Châu Lệ Nhi vụt sà vào lòng Du Bội Ngọc, òa lên khóc :

- Tứ thúc! Tôi làm khổ tứ thúc quá! Tôi...

Du Bội Ngọc thê thảm vô cùng :

- Có chi khổ đâu, Lệ Nhi! Tứ thúc thẹn là không bảo vệ được Lệ Nhi..

Châu Lệ Nhi rung rung giọng :

- Chính tôi mới thẹn với tứ thúc! Tứ thúc có biết đâu tôi...

Du Bội Ngọc vụt thốt :

- Lệ Nhi đừng gọi ta là tứ thúc nữa!

Châu Lệ Nhi giật mình :

- Tại sao?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Ta có lớn hơn Lệ Nhi bao nhiêu đâu? Bất quá, ta chỉ đáng là một vị huynh trưởng của Lệ Nhi thôi, huống chi Lệ Nhi không thích làm diệt nữ của ta..

Châu Lệ Nhi vụt ngẩng đầu lên, nhìn chàng ngây ngây dại dại, chẳng rõ nàng kinh hãi hay hân hoan, chỉ thấy nàng đỏ lẹ nhiều hơn trước, lẹ đó, thoát thắm thoát xúc động, cả hai thứ lẹ cùng dâng tràn.

Du Bội Ngọc nhìn gương mặt sáng tươi của nàng hiện đầm lẹ rồi nhìn ánh mắt nàng hiện mông lung qua màn lẹ, lòng chàng bi thảm vô cùng.

Chàng trầm nghĩ :

- Ta biết rõ tâm ý của nàng, tại sao ta đợi đến phút giây này mới nói ra? Chỉ còn thừa ba khắc thời gian là nàng vĩnh viễn ly khai nhân thế, cuộc đời nàng quá ngắn ngủi, trọn đoạn thời gian ngắn ngủi đó, nàng chưa hưởng mấy may lạc thú, nàng chỉ hưởng toàn cay đắng, chát chua! Tại sao ta không nói sớm để cho nàng vui được nhiều ngày?

Thiếu hiệp áo đen tựa hồ thở dài, quay mặt về hướng khác, không nhìn cả hai, nhưng lại nhìn vào xe. Y phát hiện ra nơi vách gỗ, lơ mơ mấy hàng chữ.

Chữ, có lẽ Hồ Lão Lão dùng móng tay quào vào vách viết lên. Viết như vậy hẳn phải khó đọc, nhưng dù sao, cố gắng một chút, thiếu niên cũng đọc được.

Mấy hàng chữ đó như thế này :

"Sau, có Thiên Ngật Tinh, trước có Thiên Lang, Trời đất mệnh mang, biết trốn nơi nào?

Một chết là xong, người đừng xôn xang!

Đưa xác ta về, ta tặng..." Châu Lệ Nhi đọc xong mấy hàng chữ, cau mày, lẩm nhẩm :

- Thiên Lang? Ai là Thiên Lang?...

Thiếu niên áo đen đáp :

- Ta là Thiên Lang!

Châu Lệ Nhi giương tròn mắt :

- Một con người tốt sao lại lấy danh hiệu hung ác như thế?

Thiếu niên điềm nhiên :

- Cái danh hiệu đó chẳng hung ác chút nào, chính là tên một vì sao đó! Một vì sao lớn!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Một vì sao lớn?

Thiếu niên cao ngạo :

- Trong sách Thiên Quan Thơ có viết :

sao Sâm, nơi hướng đông, gọi là lang. Vì sao đó, mắt phàm không trông thấy, bởi vì sao đó xuất hiện theo thái dương!

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Ngoài danh hiệu Thiên Lang, người còn danh hiệu chi nữa chẳng?

Thiếu niên gật đầu :

- Còn một danh hiệu nữa là Hải Đông Thanh!

Châu Lệ Nhi lại hừ một tiếng :

- Hải Đông Thanh? Tên một loài chim ưng? Có lên quan gì đến hai tiếng Thiên Lang?

Hải Đông Thanh đáp :

- Chim ưng là loài lang sói trên trời!

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Hai danh hiệu đó đều hung ác cả! Lang là loài cường đạo trong loài hạ thú, còn ưng là loài cường đạo trong loài thượng cầm!

Hải Đông Thanh lạnh lùng :

- Trong các loài động vật, chỉ có Lang là nhanh nhẹn, linh hoạt nhất, cũng như Ưng là loài chim nhanh nhẹn, linh hoạt nhất trong loài phi cầm!

Châu Lệ Nhi nhìn sững y :

- Hồ Lão Lão ghép chung người với Thiên Ngật Tinh làm một cặp, thế người và Thiên Ngật Tinh là anh em? Tại sao Thiên Ngật Tinh thì trắng mập, còn người thì lại đen ốm?

Hải Đông Thanh trầm gương mặt, không đáp.

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Nếu người là lang trên trời, thì anh em của người hẳn là lợn trên trời!

Hải Đông Thanh cau mày, nhẩn nhện.

Châu Lệ Nhi đảo mắt định chọc tức y một lúc nữa, cho y bớt tỏ lộ ngạo khí, bỗng Du Bội Ngọc vỗ tay vào thành xe đánh bốp một tiếng rồi cao giọng thốt :

- Hồ Lão Lão không kịp viết tiếp hai chữ nữa cho thành câu, là chất độc đang phát tác, bà ta muốn chúng ta đưa xác về tận nhà, tự nhiên có vật tặng!

Châu Lệ Nhi sáng mắt :

- Giải được?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Đúng đó! Nơi chữ cuối, ta thấy có dạng chữ bí, có lẽ bà muốn viết hai chữ bí phương, vì kiệt lực bà bỏ chữ đầu viết không đậm nét, lại không viết được tròn ý! Ta đoán là hai chữ bí phương, như vậy mới đúng tâm tưởng của bà, vừa đúng vần của bốn câu!

Hải Đông Thanh hỏi :

- Cho nên cát hạ muốn đưa xác của bà ta về nhà?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Bây giờ, chỉ còn nhờ cát hạ chỉ chỗ ở của bà ta thôi! Nếu cát hạ sẵn lòng, tại hạ sẽ cảm kích vô cùng!

Hải Đông Thanh trầm ngâm một lúc lâu :

- Chỗ ở của bà ta cách đây không xa, chỉ cần hai khắc thời gian là đến nơi. Bất quá... cát hạ cũng biết chứ... bà ta gian hoạt phi thường, biết đâu bà ta chẳng có nguy trang! Biết đâu bà ta chẳng có âm mưu gì?

Châu Lệ Nhi vụt thốt :

- Phải đó! Con người như bà ta làm gì có nơi ở nhất định? Không thể chắc chắn bà ta ở nơi nào! Và bà ta dù có chết cũng còn tìm cách dẫn dụ người khác đến đó để hạ thủ đoạn đã tính toán từ trước? Hẳn bà ta có đệ tử chứ? Nếu bọn đó nghi ngờ ta và tứ thúc hãm hại bà, tự nhiên chúng chẳng bao giờ trao thuốc giải cho bọn ta đâu!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Nhưng đó là hy vọng cuối cùng, vô luận làm sao cũng phải bám víu vào cơ hội đó! Biết có đi lắm đi nữa cũng phải để cho lắm, nếu không, chẳng lẽ ngồi một chỗ mà chờ chết?

Châu Lệ Nhi cúi đầu :

- Tôi... tôi thà chết, tứ thúc à! Tôi không thể để tứ thúc mạo hiểm!

Du Bội Ngọc dịu giọng :

- Lệ Nhi nghĩ xem, giả như ta trúng độc, Lệ Nhi có thể làm khác hơn ta không?

Đôi mắt của Châu Lệ Nhi dần rứa lệ :

- Chỉ vì tôi... hiện tại tôi...

Hải Đông Thanh vụt thốt :

- Nếu vậy, tại hạ xin đi cùng với hai vị. Có tại hạ, dù cho nguy hiểm đến đâu, tại hạ cũng có cách đối phó!

Châu Lệ Nhi đưa tay áo lau vội ngấn lệ, cao giọng gạt ngang :

- Không cần! Người khỏi phải đi theo bọn ta! Bọn ta thừa sức đối phó với mọi biến cố!

Hải Đông Thanh bất chấp sự khước từ của nàng, hú nhẹ một tiếng.

Từ trong mấy hàng cây, một con ngựa chạy ra, lông bóng mượt.

Hiển nhiên, đó là một con thiên lý mã.

Du Bội Ngọc thốt :

- Nếu huynh đài có nhã ý giúp cho chúng tôi, xin cho mượn con ngựa là đủ rồi, bọn tại hạ không dám làm nhọc huynh đài phải đi theo! Xong việc rồi, bọn tại hạ sẽ trả ngựa ngay!

Hải Đông Thanh điềm nhiên :

- Việc này, dù muốn dù không cũng do tại hạ mà ra, nếu cô nương có bề gì thì thực tại hạ hối hận vô cùng! Tại hạ đã nói rồi, không đi theo hai vị không được!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Sao lại hối hận? Cần gì phải làm ra vẻ? Trước mắt ta, người bất quá chỉ là...

Du Bội Ngọc gắt :

- Lệ Nhi không nên nói như vậy! Hải huynh thật tâm muốn giúp chúng ta mà!

Châu Lệ Nhi bật cười lớn :

- Tôi biết hẳn không có ác ý, tứ thúc à! Chỉ vì cái giọng nói của hẳn khó nghe quá! Châu Lệ Nhi lên ngựa, Du Bội Ngọc và Hải Đông Thanh đi theo.

Đêm khuya, cả hai trở thuật khinh công chạy theo con ngựa, chẳng sợ ai dòm ngó.

Đi một đoạn đường, bỗng Châu Lệ Nhi hỏi :

- Nhà Hồ Lão Lão ở đâu?

Hải Đông Thanh đáp :

- Phía trước đây, không xa lắm!

Châu Lệ Nhi lại hỏi :

- Trong nhà có những ai?

Hải Đông Thanh thốt :

- Mẫu thân bà ta!

Châu Lệ Nhi kinh ngạc :

- Bà ấy đã già đến răn rụng, da mồi, mà còn mẹ, kể ra cũng là một trường hợp hy hữu!

Hải Đông Thanh tiếp :

- Trừ mẫu thân và trượng phu của bà ta ra, trong nhà còn có...

Châu Lệ Nhi kêu lên :

- Người nói gì? Trượng phu bà ta?

Hải Đông Thanh gật đầu :

- Đúng vậy!

Châu Lệ Nhi cười vang :

- Lão yêu quái đó mà cũng có chồng?

Hải Đông Thanh điềm nhiên :

- Có nữ nhân nào không có chồng? Điều đó không phải lạ!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Nhưng người trên giang hồ không biết chồng bà ta là ai?

Hải Đông Thanh rùn vai :

- Người trên giang hồ biết được gì nhiều? Toàn là bọn cô lậu, quả vắn cả!

Châu Lệ Nhi trầm ngâm một lúc, lại hỏi :

- Chồng bà ta như thế nào?

Hải Đông Thanh lạnh lùng :

- Như thế nào thì đến lúc gặp người ta, cô nương sẽ biết!

Châu Lệ Nhi bĩu môi :

- Người cố ý chọc ta bằng lời nói úp mở phải không?

Hải Đông Thanh cười nhẹ :

- Cái tánh của tại hạ từ xưa nay là thế, nếu cô nương không muốn nghe thì khỏi phải hỏi!

Châu Lệ Nhi tức quá, lâu lắm vẫn chưa nói được tiếng nào.

Cả ba đi được một lúc nữa, chợt Hải Đông Thanh bảo :

- Trong mấy hôm nay, chắc các vị vất vả lắm! Vậy hãy trao xác bà ta cho tại hạ vác cho!

Xác đó, Du Bội Ngọc đang mang, chiếc xác được đặt trên một mảnh ván, có lùa lợp mui xe lợp bên ngoài.

Du Bội Ngọc trao chiếc xác cho Hải Đông Thanh.

Hải Đông Thanh đưa tay đón nhận, y đưa thẳng hai tay tới trước, chiếc xác đặt bên trên, thân hình y thẳng đứng cứ chạy theo con ngựa, chẳng chút mệt nhọc.

Châu Lệ Nhi thầm phục thuật khinh công của y quả cao diệu phi thường.

Nàng suy nghĩ một chút, lại hỏi :

- Sao ngươi không cột xác bà ta trên con ngựa vậy?

Hải Đông Thanh lắc đầu :

- Vô luận sống hay chết, bà ta không xứng đáng ngồi trên con ngựa đó!

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Không xứng đáng ngồi trên ngựa nhưng lại nằm được trên tay ngươi! Thế ra ngựa quý hơn ngươi?

Nàng nhất định Hải Đông Thanh phải giận, phải thẹn, và không đáp được câu hỏi đó.

Nhưng, y điềm nhiên thốt :

- Con ngựa, do bằng hữu cho mượn. Tại hạ có thể tự làm nhục lấy mình, chứ không thể để cho ngựa của bằng hữu bị nhục. Làm như vậy là đắc tội với bằng hữu!

Châu Lệ Nhi giật mình cười khổ :

- Ngươi đúng là một con người quái dị!

Một lúc lâu, nàng hỏi tiếp :

- Ngươi có mối thù rất sâu đối với Hồ Lão Lão?

Hải Đông Thanh gật đầu :

- Ừ!

Châu Lệ Nhi lại hỏi :

- Thù như thế nào?

Hải Đông Thanh lạnh lùng :

- Việc riêng của tại hạ, chẳng can gì đến cô nương!

Châu Lệ Nhi cố dần tức khí :

- Ngươi không thể nói cho ta nghe?

Hải Đông Thanh lắc đầu :

- Không!

Y đáp rất gọn, cộc lốc làm cho Châu Lệ Nhi cụt hứng.

Nàng cười nhẹ, thốt :

- Dù sao ngươi cũng là con người tốt!

Nàng định ninh, Hải Đông Thanh thế nào cũng hỏi nàng, y tốt ở điểm nào?

Song y nín lặng.

Nàng tức nghiến răng, hừ một tiếng, xỏ :

- Ngươi tốt ở chỗ tự cho mình siêu phàm, thông minh, có duyên dáng, nói giỏi, nói phải...

Hải Đông Thanh lạnh lùng :

- Còn tốt ở một điểm nữa!

Y cũng bỏ lửng câu nói, cốt chọc tức nàng, trả đũa.

Châu Lệ Nhi trầm nghĩ :

- Người muốn ta hỏi người? Không! Ta không hỏi đâu! Thử xem người có chịu nói không nào?

Ngờ đâu, Hải Đông Thanh không nói gì nữa, chừng như y quên là y đã nói gì.

Đợi mãi không nghe y nói, Châu Lệ Nhi bật cười để che dấu cái tức, cuối cùng, không chịu được, lại hỏi :

- Người còn tốt ở chỗ nào nữa?

Bấy giờ, Hải Đông Thanh mới chịu nói :

- Tốt ở chỗ là từ bao lâu nay, tại hạ chẳng hề cãi lý với một cô bé!

Nghĩa là bây giờ, y lại cãi lý với một cô bé! Như vậy là tốt với cô bé quá!

51. Trên Vọng Hoa Lô

Châu Lệ Nhi tức lắm.

Trước mặt Du Bội Ngọc, Hải Đông Thanh lại gọi nàng là cô bé con, thì còn chi là thể diện của nàng?

Có thể mắng nàng mọi danh từ nặng nề nhất, nàng cũng chịu được, nhưng đừng ai cho nàng là một cô bé con, nhất là nói như vậy trước mặt Du Bội Ngọc!

Nàng muốn trả miếng ngay, song nhất thời, nàng không tìm được lời nào xứng đáng nhất với niềm uất ức của nàng, nên thôi.

Du Bội Ngọc mong muốn nàng đấu khẩu mãi với Hải Đông Thanh. Có đấu khẩu, nàng mới quên đi thực tại, quên được khổ đau.

Bỗng nhiên, chàng phát giác ra, Hải Đông Thanh tuy cao ngạo, vô lễ, mở miệng nói là chẳng nhượng lời, nhưng đối với cô gái nhỏ, y có phần nào hấp dẫn.

Nói là y có một ma lực đối với Châu Lệ Nhi cũng không sai sự thật lắm! Bởi tuy chửi chửi với nhau từng lời nói, nàng vẫn thích cãi lý với y, thay vì ngoảnh mặt làm ngơ, nàng lại tìm cách bắt chuyện mãi.

Chàng nhìn Châu Lệ Nhi, rồi nhìn Hải Đông Thanh, lòng vụt sanh một niềm hy vọng thầm kín. Giả như lần này, nàng thoát nạn, biết đâu nàng chẳng bị Hải Đông Thanh hấp dẫn?

Chàng cảm thấy có thể trông cậy nơi Hải Đông Thanh nhiều.

Nếu niềm hy vọng thầm kín của chàng được thực hiện thì chàng nhẹ nhàng biết bao.

Bỗng, Hải Đông Thanh hỏi :

- Cát hạ lên được chăng?

Du Bội Ngọc trở về thực tế, hỏi :

- Lên đâu?

Hải Đông Thanh đáp :

- Tường thành kia!

Phía trước có bức tường thành rất cao, sau bức tường thành là một thị trấn lớn.

Lúc đó, đêm đã xuống sâu, quá giờ Tý rồi, cửa thành tự nhiên đã đóng kín.

Du Bội Ngọc vội hỏi :

- Hồ Lão Lão có gia cư tại đây à?

Hải Đông Thanh hừ một tiếng :

- Chẳng lẽ cát hạ chẳng nghĩ ra điều đó?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Trộn đời, bà cầu kết với không biết bao nhiêu cừu oán, tại hạ cứ tưởng bà ta tìm một nơi nào cô tịch ẩn cư, không ngờ bà ta lại ở ngay chỗ phồn hoa đô hội!

Hải Đông Thanh mỉm cười :

- Có ở nơi này, bà ta mới tránh được sự truy tầm của thù nhân! Muốn tìm bà, người ta vào rừng sâu, núi thẳm, bởi ai cũng đành nhìn bà không dám chường mặt với đời!

Châu Lệ Nhi vụt thốt :

- Người yên trí! Bức tường thành dù cao hơn nữa, bọn ta vẫn lên được như thường! Chỉ sợ cho vị bằng hữu bốn chân của người thôi!

Hải Đông Thanh lạnh lùng :

- Cô nương đừng lo! Chỉ cần cô nương lên được là con ngựa cũng lên được như thường!

Châu Lệ Nhi bĩu môi :

- Tốt lắm! Chính người nói câu đó nhé! Ta chờ xem con vật có cách gì lên được trên đầu tường, không lẽ bỗng nhiên nó mọc cánh?

Nàng đứng lên, chớp mắt, nhảy xuống khỏi yên ngựa, đáp bên cạnh Du Bội Ngọc, nắm tay chàng thốt :

- Tôi nhức đầu quá, suýt mê man đây, tứ thúc nắm tay tôi lôi lên hộ nhé!

Thực ra, nàng ngại Du Bội Ngọc quá kiệt sức, không làm sao lên nổi, nên ngầm trợ lực chàng. Nàng nói thế là để khỏa lấp Hải Đông Thanh.

Du Bội Ngọc cao giọng :

- Người ta cho Lệ Nhi là điều ngoa, xảo trá, ương ngạnh, thực sự thì Lệ Nhi thức thời hơn ai hết! Hơn nữa Lệ Nhi còn ôn nhu lương thiện hơn bất cứ một thiếu nữ nào.

Châu Lệ Nhi đỏ bừng mặt, nghe nóng cả hai vành tai. Niềm khoan khoái chuyển nhanh khắp cơ thể.

Nàng có biết đâu, Du Bội Ngọc mượn nàng để chuyển cái ý sang Hải Đông Thanh?

Có tiếng y phục phất rẹt rẹt trong gió.

Tất cả đều lên đầu tường. Hải Đông Thanh vẫn đưa thẳng hai tay ra, vẫn giữ vững cái xác của Hồ Lão Lão như cũ, thân hình không hề uốn lại một chút nào.

Y lên đầu tường, như có một vầng mây ở dưới chân y, dùng thuật khinh công đến mức độ đó, quả thật y là con người độc nhất trong vũ lâm.

Châu Lệ Nhi thì thầm bên tai Du Bội Ngọc :

- Tứ thúc xem, hần luôn luôn cuồng ngạo, mỗi việc gì cũng tinh tài, tỏ rõ mình hơn hần mọi người! Hần như kẻ mới phát giàu to, đi đâu cũng muốn mang cả gia tài theo cho mọi người biết là mình giàu!

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Phàm những ai nhỏ tuổi, học được tài nghệ cao cường đều có tánh cao ngạo cả. Hà huống, hần cao ngạo, nhưng có lòng tốt, ngoại nhân có thể nhờ cậy được! Nhất định hạn người như hần, chẳng bao giờ để mất mặt với mình đâu.

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Tứ thúc cũng trẻ tuổi, cũng tài cao, sao tứ thúc không cao ngạo?

Du Bội Ngọc đáp :

- Ta đâu sánh được với hần?

Châu Lệ Nhi dịu giọng :

- Ai nói tứ thức không sánh được với hần? Mươi hần cũng không hơn tứ thức!

Vào thời kỳ đó, thiên hạ thái bình, quân lính canh thành chênh mảng nhiệm vụ, ngủ say như cư dân thị trấn.

Họ lên trên thành, không một tên quân canh nào còn thức nên chẳng bị cật vấn phiền phức.

Châu Lệ Nhi vẫn chưa buông tha Hải Đông Thanh, bước đến gần y, hỏi :

- Còn bằng hữu bốn chân của người đâu? Tại sao hần chưa lên?

Hải Đông Thanh cười nhẹ :

- Có khi nào cô nương thấy một con ngựa biết thuật khinh công chẳng?

Châu Lệ Nhi giật mình :

- Nhưng người đã nói là nó lên được kia mà?

Hải Đông Thanh điềm nhiên :

- Tại hạ nói thể để gạt trẻ nít thôi!

Châu Lệ Nhi tức chết được, song nếu nàng cãi nữa thì thành ra nàng là trẻ nít sao?

Lần thứ nhất, nàng gặp kẻ đối đầu.

Lần thứ nhất, nàng gặp khác tính!

oOo Dưới ánh trăng thu, những mái nhà trải dài như những tấm bạc nhỏ, cao thấp bất đồng, đâu đây có tiếng trống điểm canh vọng đến.

Chung quanh, tịch mịch lạnh lùng!

Họ nhảy xuống chân tường, đi theo mấy con đường tiến vào trung tâm thị trấn.

Nơi đó tập trung giới sống về đêm, hàng quán còn mở cửa, khách còn ăn uống như thường.

Nhất là nơi bán hoa biết nói, những nơi đó nhộn nhịp khách tìm hoa.

Họ càng đi vào trung tâm, càng nghe tiếng người nói oang oang.

Một âm thanh thiếu nữ vang lên tiếp theo là một tràng cười trong trẻo :

- Cao công tử! Trương công tử! Ngày mai đến sớm nhé! Tôi chuẩn bị mấy thức ăn ngon, chờ hai vị đấy!

Một âm thanh nam nhân tiếp nối :

- Được! Được! Được rồi! Nếu lão bà của họ Cao không xé xác lão ra thì nhất định cả hai sẽ có mặt!

Một thiếu nữ khác cất tiếng :

- Nhớ bảo qua Tiền công tử một tiếng hộ Vân Linh đó! Nếu Tiền công tử không đến, Vân Linh sẽ ốm tương tư, có thể chết lắm!

Một nam nhân bật cười khanh khách :

- Vân Linh tương tư người hay tương tư bạc?

Thiếu nữ sùng sộ :

- Đừng nói oan uổng người ta chứ! Ai mê bạc? Con người hào hoa phong nhã, đã được yêu mê mết, rồi làm bộ làm tịch! Cao hãnh lắm, chị em tôi bỏ rơi cho xem!

Họ Trương cười hì hì :

- Thôi đi, Hương Hương ạ!

Nam và nữ đối đáp nhau một lúc, tiếng cười im bặt. Sau đó, một thiếu nữ trầm giọng thốt với nàng kia :

- Tiêu tiền thì keo kiệt, thấy gái đẹp là híp mắt! Ngày mai, nếu chẳng mang đến cho ta hai chiếc xuyên vàng, thì đừng hòng vào cửa!

Nàng kia cầu nhàu :

- Làm ăn mà gặp thứ rít chúa, có lẽ đến khi chết cũng chẳng kịp đủ tiền mua một cỗ quan tài!

oOo Châu Lệ Nhi cau mày :

- Bọn đó làm cái gì mà nửa đêm lại ra rít với trai?

Hải Đông Thanh mỉm cười :

- Cô nương không biết sao? Trên đời, có hai nghề không vốn, một là cường đạo, hai là...

Y không tiếp nốt.

Châu Lệ Nhi chột hiệu.

Nàng đỏ bừng mặt, gắt :

- Người đưa bọn ta đến chỗ này?

Hải Đông Thanh điềm nhiên :

- Không đưa đến đây thì đưa đến đâu?

Du Bội Ngọc giật mình :

- Đây là nhà Hồ Lão Lão?

Hải Đông Thanh lạnh lùng :

- Cát hạ không nghĩ ra điều đó à?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc, cười khổ :

- Phải rồi! Không ai tưởng nổi bà ta ở trong một kỹ viện! Muốn tìm bà để mà báo thù, người ta đi khắp bốn phương trời, có khi nào lại vào những nơi như kỹ viện?

Huống chi, bà lại là chủ một kỹ viện, khách tìm hoa có khi nào gặp mặt bà?

Hải Đông Thanh tiếp nối :

- Vô luận là ai vào đây rồi, đều mất hết nửa phần tự chủ qua ba chén rượu, họ có giữ gìn gì được với gái đẹp bên mình? Có bí mật gì, họ tự khai ra, không nhiều cũng ít, cho nên mọi diễn biến trong giang hồ, mọi mưu đồ của khách giang hồ, đều không lọt qua tai và mắt bà ta!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Đối với cuộc sinh hoạt của giới này, người biết quá nhiều khía cạnh! Đáng phục người có kinh nghiệm phong phú!

Hải Đông Thanh điềm nhiên :

- Đúng vậy, cô nương! Tại hạ thừa nhận là mình có kinh nghiệm rất phong phú về sinh hoạt của giới ca kỹ! Chẳng hạn, riêng trong tòa Vọng Hoa Lâu này, ít nhất tại hạ cũng tới lui hàng mươi, hàng trăm lần, và quen mặt hơn mười đóa hoa biết nói, trong số đó có nàng Hương Hương vừa rồi đó là một!

Châu Lệ Nhi bĩu môi, toan nói chi đó, Du Bội Ngọc đã cất tiếng trước :

- Nếu Hải huynh không thường đến nơi đây, thì làm sao biết tung tích của Hồ Lão Lão?

Qua khỏi một khúc quanh, họ thấy một vọng cửa lớn, sơn đỏ, hai bên cửa có hai ngọn đèn lồng, bên trên hai ngọn đèn có tấm biển khắc ba chữ to :

Vọng Hoa Lâu!

Lúc đó, có hai trang hán vận y phục ngấn màu xanh, đang quét dọn trước cửa.

Cạnh hai trang hán đỏ, một người vận chiếc áo lụa giải màu xanh, đứng chấp tay sau lưng thốt :

- Bên trên có mấy chỗ bụi dơ đấy quá, ngày mai, hãy gửi thợ đến sơn phết lại!

Y nghe tiếng động, vội quay mình lại.

Dưới ánh đèn, gương mặt y hiện rõ, y vào trạc tuổi bốn mươi, ăn mặc chải chuốt, tóc bôi dầu láng bóng, hàm râu cắt gọt kỹ càng.

Y có vẻ là một phong lưu công tử, nhưng lại ở trong một kỹ viện, điều đó quả thật quái lạ.

Y có mặt tại đây, trong phong cảnh đó, nếu không là chủ nhân, hẳn cũng là nhân viên quản lý, chứ nhất định chẳng phải là một khách làng chơi còn la cà vào giờ phút này, tại bậc thềm kỹ viện.

Hải Đông Thanh bước tới.

Hai trang hán nghinh đón liền. Chúng cười tí toét buông câu ca tụng ngay :

- A! Hải thiếu gia đã đến! Hai tháng vắng bóng rồi còn gì!

Rồi chúng hỏi :

- Sao Hải thiếu gia đến muộn thế?

Người kia cười tiếp :

- Cũng may Hương Hương chưa ngủ! Có lẽ nàng linh cảm là Hải thiếu gia sẽ đến đêm nay hay sao ấy! Nàng ngồi lý một chỗ chờ đợi từ đầu đêm đến giờ! Nàng từ chối tất cả các vị khách yêu cầu được nàng tiếp đón!

Hải Đông Thanh không buồn lưu ý đến chúng, y trừng mắt nhìn người trung niên vận áo dài lụa xanh đứng cạnh thềm.

Người trung niên vòng tay vái chào, điểm một nụ cười thốt :

- Kỹ viện đã đến giờ đóng cửa, song Hải thiếu gia là khách quen, có thể...

Hải Đông Thanh lạnh lùng chặn ngay câu nói của y :

- Người là chủ nhân?

Người trung niên mỉm cười :

- Không dám nhận hai tiếng trọng vọng đó đâu, Hải thiếu gia!

Hải Đông Thanh hừ một tiếng :

- Sao ta chẳng gặp ngươi lần nào cả? Ta đến đây rất thường mà?

Người trung niên cười nhẹ :

- Tiểu nhân là tặc, khách là tiên, tặc bao giờ dám thời thường phô hình dạng trước bậc tiên? Làm như vậy, quý khách sẽ mất cả hứng!

Hải Đông Thanh vẫn lạnh lùng như thường :

- Phải! Phàm ai đến đây, cũng đều có mục đích tìm nữ nhân, nếu gặp nam nhân thì cái hứng tiêu tan mất! Nhưng ngươi không lộ diện chẳng phải sợ mất cái hứng của khách đâu!

Trung niên áo xanh luôn luôn giữ nụ cười ve vuốt nơi môi, càng nghe khách nói, càng cảm thấy tình hình bất lợi, nụ cười tắt ngay, rồi quay mình, toan bước đi.

Hải Đông Thanh quát :

- Đứng lại!

Người trung niên cố nỡ lại nụ cười :

- Tại hạ đi gọi Hương Hương, thiếu gia..

Hải Đông Thanh trầm giọng :

- Ta đến đây không phải tìm Hương Hương, mà đến để tìm người đây!

Người trung niên giật mình :

- Tìm tại hạ?

Hải Đông Thanh hừ một tiếng :

- Người không nhận ra ta, chứ ta nhận ra người!

Người trung niên thoáng biến sắc mặt, song vẫn còn cười gượng :

- Hay là ở đây có vị cô nương nào đắc tội với Hải thiếu gia nên Hải thiếu gia định quở trách tại hạ?

Hải Đông Thanh lạnh giọng :

- Trong bọn các người đây, có một người đắc tội với ta!

Người trung niên kinh ngạc :

- Ai thế, thiếu gia? Hương Hương?

Hải Đông Thanh lắc đầu :

- Không!

Người trung niên lại hỏi :

- Tiểu Tô? Tô tiểu tiểu?

Hải Đông Thanh trầm giọng :

- Không phải tiểu tiểu mà là lão lão!

Người trung niên tái mặt, song tánh nổi lên liền, bật cười khanh khách :

- Thiếu gia nói chuyện nghe có duyên quá!

Châu Lệ Nhi vội xen vào :

- Người hà tất phải đấu võ mồm võ miệng với hần nữa? Cứ bảo hần vào gọi trượng phu của Hồ Lão Lão ra đây là hơn?

Hải Đông Thanh day qua nàng, hừ một tiếng :

- Cô nương có biết hần là ai không?

Châu Lệ Nhi kinh hãi, hấp tấp hỏi :

- Hần là trượng phu của Hồ Lão Lão sao?

Một sự quái!

Hồ Lão Lão già đến độ không còn một chiếc răng, không còn một phần da mặt không nhăn nheo, lại có một người chồng thuộc hạng công tử mặt hoa da phấn.

Châu Lệ Nhi nằm mộng cũng không thể tưởng nổi điều đó.

Hải Đông Thanh hỏi lại :

- Cô nương có biết tại sao hần không dám chường mặt cho người đời trông thấy chăng?

Châu Lệ Nhi lắc đầu :

- Làm gì ta biết được chuyện riêng của hần?

Hải Đông Thanh giải thích :

- Chỉ vì năm xưa, hần có chút ít danh vọng trên giang hồ, giờ đây hần mở một kỹ viện, sống bằng hoan lạc của giới yêu hoa, nếu giang hồ biết được điều đó, thì đến tổ tông của hần cũng phải gằm đầu cúi mặt, chứ đừng nói đến chính hần!

Châu Lệ Nhi chớp chớp mắt :

- Hần là một nhân vật hữu danh ngày trước?

Hải Đông Thanh gật đầu :

- Phải! Tuy nhiên, hần chưa được liệt vào hạng thượng đỉnh trong võ lâm!

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Hần có danh hiệu là gì?

Hải Đông Thanh đáp :

- Hần là thiếu chủ nhân của Vạn Mộc Sơn Trang tại Huỳnh Sơn, trên giang hồ, người ta gọi hần là Như Hoa Kiếm Khách, hần họ Từ tên Nhược Vũ!

Châu Lệ Nhi cười lớn :

- Một đóa hoa đẹp! Con người đẹp đẽ như hần, lại đi lấy vợ cỡ Hồ Lão Lão vừa già vừa xấu! Đúng là một đóa hoa đẹp cắm trên bãi phân trâu!

Hải Đông Thanh điềm nhiên :

- Chứ cô nương không thấy gái mười lăm, mười sáu lấy những lão nhân sáu bảy mươi tuổi à?

Châu Lệ Nhi thoáng đỏ mặt vì cái việc vợ trẻ lấy chồng già, vội cãi :

- Vợ trẻ lấy chồng già khác hơn chồng già lấy vợ trẻ! Khác xa!

Hải Đông Thanh cười nhẹ :

- Khác thế nào được? Nếu có khác thì khác về mục đích thôi. Vợ trẻ lấy chồng già là vì tiền vì danh, còn chồng trẻ lấy vợ già như trường hợp của Từ Nhược Vũ và Hồ Lão Lão, là vì vũ công!

Gương mặt của Từ Nhược Vũ biến sắc, thoát đỏ, thoát xanh, thoát trắng theo câu chuyện của Hải Đông Thanh và Châu Lệ Nhi.

Châu Lệ Nhi định ninh thế nào y cũng phát tác và không thể không động thủ.

Nhưng y bất động.

Một lúc lâu, y cười, rồi hỏi :

- Các vị đã đến đây tìm tại hạ, vậy có thể vào trong nhà một lúc chẳng?

Hải Đông Thanh lạnh lùng :

- Người không mời, ta cũng vào!

Hai hán trang quét dọn khiếp quá, toan chuồn đi, Hải Đông Thanh bỗng quay đầu lại, trao mảnh ván có quần lụa chung quang cho chúng, bảo :

- Mang theo ta!

Cả hai không dám nhận, mà cũng không dám khước từ, cuối cùng cũng đưa tay ra, song đôi tay mềm nhũn, vật đó rơi xuống.

Hải Đông Thanh kịp chụp lại, hét :

- Các người biết vật gì đây không?

Hai trang hán tái mặt, lắc đầu :

- Không biết!....

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Quý vô giá đó! Nếu các người làm vỡ ra thì đúng là các người tới số rồi!

Một trang hán đánh bạo hỏi :

- Chắc thiếu gia mang đến tặng Hương Hương?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Đúng là vật tặng, nhưng không phải dành cho Hương Hương mà là dành cho xú xú!

Hai trang hán giật mình :

- Xú xú? Ở đây chỉ có Hương Hương cô nương, chứ làm gì có xú xú cô nương?

Châu Lệ Nhi bật cười khanh khách :

- Một đóa hoa cắm trên bãi phân trâu không phải là xú xú thì là gì?

Hai trang hán cảm lạnh.

Chúng trịnh trọng mang vật đó, không phải nặng lắm, mà chúng xuất hạn, chúng sợ quá, mồ hôi đầm mình.

Từ Nhược Vũ vẫn tươi cười, vẫn ân cần mời khách, nhưng ánh mắt luôn luôn chớp.

Vô luận ai làm gì cũng không lọt qua ánh mắt đó!

Họ đi qua nhiều hành lang, nhiều sân cỏ, nhiều dãy nhà đến một hoa viên, nơi đó có một tòa nhà cực kỳ ư tịch, chung quanh hoa nở đủ trăm sắc, trăm loại.

Nhà, thuộc loại có lầu, rèm châu che phủ khắp bốn phía, trên lầu cũng như tầng dưới.

Nhưng, đèn thì không sáng lắm.

Đâu đây có tiếng rên khẽ, chen lẫn tiếng cười.

Châu Lệ Nhi lấy làm lạ, chẳng hiểu tại sao lại có tiếng cười pha lẫn tiếng rên.

Nàng có biết đâu, những loại tiếng động đó rất thường có tại một kỹ viện.

Đến trước ngôi lầu nhỏ đó, hai trang hán bỗng đặt vật trên tay xuống đất.

Hải Đông Thanh trừng mắt :

- Ta bảo các người mang đi, sao các người lại đặt xuống đây?

Hai trang hán rung người bần bật :

- Đây là cư sở của thái phu nhân, bọn tiểu nhân không dám vào!

Từ Nhược Vũ vỗ nhẹ lên chúng, ôn tồn bảo :

- Cứ mang vào! Đã có ta, chẳng sao đâu!

Dù y cho phép, hai trang hán vẫn không yên lòng, có lẽ chúng quá sợ vị lão phu nhân.

Du Bội Ngọc bỗng thở dài :

- Thủ pháp của cát hạ cay độc thật!

Từ Nhược Vũ cười nhẹ :

- Nhân lực của cát hạ lợi hại thật!

Du Bội Ngọc dạy qua hai trang hán, hỏi :

- Tại gia đình, các người còn người thân chứ?

Chúng đặt vật đó lên bàn, một tên đáp :

- Gã họ Vu độc thân, còn tiểu nhân có vợ rồi nhưng chưa có con!

Du Bội Ngọc cau mày :

- Về nhà nhanh đi, nếu không chẳng còn kịp thấy mặt vợ!

Trang hán đỏ biến sắc :

- Tiểu... tiểu nhân chết?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Các vị đã biết quá nhiều bí mật tại đây, còn hy vọng sống sót nữa sao?

Chàng nhìn sang Từ Nhược Vũ.

Trang hán đỏ cũng nhìn Từ Nhược Vũ, rung rung giọng hỏi :

- Thế này là nghĩa gì?

Du Bội Ngọc tiếp nối chặn lời Từ Nhược Vũ :

- Mở áo ra đi, nhìn chỗ bị chủ nhân của người vỗ vào vừa rồi xem thì biết cái nghĩa lý đó ra sao?

Hai đại hán lập tức cởi phăng chiếc áo.

Nơi đầu vai có dấu bàn tay, giữa dấu bàn tay có một lỗ nhỏ bằng đầu mũi kim, máu chảy từ lỗ đó, rịn chung quang, máu đen sì.

Máu tuy ít, song bốc mùi tanh như nhót cá chết.

Hai trang hán biến sắc mặt như màu đất.

Du Bội Ngọc giải thích :

- Chủ nhân các vị, lúc vỗ tay xuống vai, hai ngón tay có kẹp một mũi châm, châm có độc nên đâm vào da, không gây cảm giác đau đớn chút nào!

Hải Đông Thanh lộ vẻ thán phục Du Bội Ngọc vô cùng. Y tự nhận về cẩn thận, tinh tế, bình tĩnh, y còn kém Du Bội Ngọc rất xa.

Hai trang hán nhào xuống nền, vừa đập đầu vừa van xin Từ Nhược Vũ dung tha mạng sống.

Từ Nhược Vũ không lưu ý đến chúng, day qua Du Bội Ngọc, mỉm cười thốt :

- Huynh đài nhận xét rất đúng, song còn thiếu...

Du Bội Ngọc thở ra :

- Ạ?

Từ Nhược Vũ điềm nhiên :

- Bây giờ chúng có về, cũng chẳng về kịp đến nhà đâu!

Hai trang hán, biết là phải chết, cố đứng lên chạy về nhà, song vừa đứng lên lại ngã xuống, lại đứng lên, vừa ngã vừa đứng, vừa chạy vừa hét, ra đến ngoài cửa tiếng hét im bật.

Từ Nhược Vũ mỉm cười, thốt với theo :

- Các người yên tâm ra đi! Mọi việc sao, ta liệu cho!

Việc sau là chôn cất, là trợ cấp cô nhi, quả phụ.

Câu nói đó buông ra làm chấm dứt hai mạng sống!

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Bây giờ ta mới biết, trời sanh ra người và Hồ Lão Lão là để kết thành một đôi! Cả hai phải phối hợp với nhau mới đúng luật âm dương hòa hợp!

Từ Nhược Vũ mỉm cười :

- Tại hạ và bà ấy thành vợ chồng với nhau từ nhiều năm rồi, tự nhiên tại hạ phải học hỏi một vài sở năng của bà ấy!

Châu Lệ Nhi trầm giọng :

- Nói về da mặt dày, có lẽ bà ấy phải học lại người!

Từ Nhược Vũ lạnh lùng :

- Cô nương quá khen!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Muốn diệt khẩu, người phải giết hai gã đó, cũng chưa đủ. Nếu muốn giữ hoàn toàn bí mật, phải giết luôn bọn chúng ta ba người!

Từ Nhược Vũ không đáp.

Hải Đông Thanh cười lạnh :

- Hắn đưa chúng ta vào tận nơi này, cô nương tưởng hắn sẽ để cho chúng ta sống sót à?

Châu Lệ Nhi ạ lên một tiếng :

- Thì ra hắn có ý đó!

Hải Đông Thanh rùn vai :

- Rất tiếc hắn chưa đủ sức làm cái việc đó!

Từ Nhược Vũ không nói gì, chỉ cười lạnh.

Hải Đông Thanh vụt quay mặt lại, trừng mắt nhìn Từ Nhược Vũ :

- Người có biết bọn ta mang vật gì đến cho người không?

Từ Nhược Vũ điềm nhiên :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì đó là thi thể của vợ tại hạ!

Thần sắc của y không biến đổi khi nói lên câu đó. Đến cả đôi mắt cũng chẳng chớp.

Châu Lệ Nhi giật mình kêu lên :

- Người không lấy làm lạ à?

Từ Nhược Vũ vẫn điềm nhiên :

- Vào núi mãi cũng có ngày phải gặp cạp! Vợ tại hạ gây thù kết oán khắp nơi, tại hạ đã nghĩ đến trường hợp này từ lâu rồi. Phải có ngày điều đó xảy ra! Vấn đề là sớm hay muộn thôi!

Châu Lệ Nhi trở mặt :

- Người không đau khổ?

Từ Nhược Vũ mỉm cười :

- Các vị đã hiểu tại hạ lấy bà ta về làm vợ là vì vũ công, thì giờ đây, tại hạ khóc than, chẳng hóa ra tạo trò cười cho các vị sao?

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Như vậy là bọn ta đã làm giúp người một việc mà người không thể làm?

Từ Nhược Vũ mỉm cười, không đáp.

Sự im lặng của y đồng nghĩa với sự mặc nhận.

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Vì học võ, người lấy bà ta làm vợ, cái đó đã đành. Ta muốn biết tại sao người mong bà ta chết?

Nàng thốt xong, nhào tới Từ Nhược Vũ, đánh luôn ba chiêu, toàn là chiêu trí mạng.

Từ Nhược Vũ kinh hãi, vội tránh ra xa ngoài một thước, trở mắt hỏi :

- Tại sao cô nương bất bình? Cô nương bệnh vực bà ta?

Châu Lệ Nhi hét lớn :

- Con người vô tình vô nghĩa như người, ai ai cũng có quyền trừ diệt!

Nàng còn muốn nhảy tới đánh tiếp, nhưng Du Bội Ngọc đã kịp ngăn chặn nàng lại.

Hải Đông Thanh nào biết được nàng nhớ đến trường hợp mẫu thân vì tình nhân khi phụ mà lia bỏ cõi đời! Bởi mẹ nàng chết thảm vì người vô tình vô nghĩa, nàng đâm ra oán hận tất cả những người vô tình vô nghĩa trên thế gian.

Khi nàng vùng vẫy khỏi nắm tay của Du Bội Ngọc, thì Hải Đông Thanh chặn nàng lại.

Y cau mày nhắc :

- Giải được! Cô nương quên rồi à?

Châu Lệ Nhi rung rung giọng :

- Ta thà chịu chết vì thuốc độc, nhất định không dung thứ loại vô tình vô nghĩa!

Bỗng, có tiếng chân người vang lên nơi ván lầu, rồi một giọng oang oang tiếp theo :

- Lại có kẻ trúng độc của liễu đầu đó nữa rồi! Để ta xem cho biết ai!

Hồ Lão Lão già như thế còn có người gọi là liễu đầu, không cần trông thấy người đó ra sao, bọn Du Bội Ngọc cũng biết ngay đó là mẫu thân của mẹ ta.

Tiếng cộp cộp vang lên lớn dần.

Không lâu lắm, một lão bà xuất hiện, tay tả cầm xâu chuỗi, tay hữu chống gậy, có hai tiểu hoàn kèm hai bên, dìu bà.

Tóc bà bạc trắng, miệng lại chẳng mất một chiếc răng nào, khác hẳn Hồ Lão Lão là con mà răng lại rụng sạch, chẳng còn một chiếc.

Bà có vẻ hiền từ đáng kính, thần thái đoan trang, như một vị cao mệnh phu nhân.

Một bà mẹ như thế, lại sanh con như thế?

Châu Lệ Nhi, Du Bội Ngọc và Hải Đông Thanh hết sức lấy làm lạ.

Từ Nhược Vũ cung cung kính kính bước tới nghinh đón bà. Y thì thầm mấy tiếng bên tai bà.

Hồ lão phu nhân rung rung người, mớ tóc của bà rung rung như tơ bông gió lộng, hấp tấp hỏi :

- Trên mặt bàn đó, phải không?

Từ Nhược Vũ gật đầu :

- Phải!

Hồ lão phu nhân rung rung giọng :

- Chết tốt lắm! Tốt lắm! Già đã nói với nó biết bao nhiêu lần rồi! Già khuyên nó, đừng hãm hại người đời nữa! Già cảnh cáo nó, hại nhân thì có ngày nhân cũng hại lại!

Bà khóc!

Khóc một lúc, bà nhip đầu trượng côm cốp xuống nền, trầm giọng bảo :

- Cho người mai táng nó đi, càng xa càng hay! Già cằn như không có con, từ nay, đừng ai nhắc đến tên nó trước mặt già!

Du Bội Ngọc không ngờ, con tàn ác thế mà mẹ lại biết đạt nghĩa như thế!

Chàng hận Hồ Lão Lão bao nhiêu thì lại càng kính phục Hồ lão phu nhân bấy nhiêu.

Hồ lão phu nhân nhắm mắt một lúc lâu, rồi mở mắt ra hỏi :

- Vị nào trúng độc của nó?

Từ Nhược Vũ đưa tay chỉ Châu Lệ Nhi :

- Vị cô nương này!

Hồ lão phu nhân nhướng mắt nhìn kỹ càng, thở dài nói :

- Vị cô nương đó à? Vũ nhi! Bước tới xem cô nương đó trúng độc thể nào?

Bà than :

- Một cô nương đáng yêu thế kia mà nó nhẫn tâm hạ độc! Thật tàn nhẫn quá!

Từ Nhược Vũ toan bước tới, Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Không cần xem! Tôi bị bà ta dùng móng tay có độc bấm lưng da!

Hồ lão phu nhân kêu to :

- Cô nương bị nó quào trúng?

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Ừ!

Hồ lão phu nhân hỏi :

- Tại chỗ nào?

Châu Lệ Nhi đáp :

- Ở bàn tay!

Hồ lão phu nhân cau mày :

- Bao nhiêu lâu rồi?

Châu Lệ Nhi cười buồn :

- Đến sáng mai là đúng ba ngày ba đêm!

Hồ lão phu nhân nhìn trời thở dài :

- Tạ Ôn trời phạt! Không quá muộn mà cũng không sớm quá!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Thế là có phương cứu hử bà?

Hồ lão phu nhân dịu giọng :

- Một vị tiểu cô nương đáng yêu như thế kia, trời nào để cho chết yểu! Các vị yên tâm đi!

Du Bội Ngọc thở phào.

Chịu gian lao, tâm khổ suốt ba ngày ba đêm! Ít nhất cũng có phần thưởng xứng đáng chứ, cho bõ công khó nhọc!

Bao nhiêu căng thẳng trong thể xác giờ được tháo tung, chàng như chơi với tuyết ngã.

Chàng cố tiếp một câu :

- Tuy biết lão phu nhân trọng đạo nghĩa như vậy, còn một việc này tại hạ cần phải nói rõ!....

Hồ lão phu nhân hỏi :

- Việc gì?

Du Bội Ngọc thốt :

- Hồ Lão Lão chết chẳng do ai hãm hại cả. Bà thấy là tuyệt vọng nên tự sát.

Còn mấy hàng chữ bà ta lưu lại trên mảnh gỗ đó, lão phu nhân đọc qua là hiểu ngay!

Bà ấy có đề cập đến giải được!

Hồ lão phu nhân thở dài :

- Cát hạ tướng cần phải nhìn mấy hàng chữ đó, già mới chịu cứu tiểu cô nương này sao?

Du Bội Ngọc vòng tay :

- Dù thế nào đi nữa, cái ơn cứu nạn của lão bà, bọn tại hạ xin ghi nhớ suốt đời!

Hồ lão phu nhân dịu giọng :

- Chắc các vị lao nhọc lắm, vậy hãy ngồi tại đây nghỉ một lúc đi, già lấy thuốc rồi trở lại ngay!

Bà chống gậy, trở ra ngoài, hai tên tiểu hoàn khiêng xác Hồ Lão Lão theo sau.

Từ Nhược Vũ chạy đến dìu bà.

Du Bội Ngọc muốn nói gì đó, lại thôi.

Chàng quá mệt nhọc, không còn sức chịu đựng nữa, ngã ngồi trên ghế.

Hải Đông Thanh thốt :

- Cát hạ yên trí, không quá nửa khắc, bà ấy sẽ mang giải được đến đây!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Giả như bà ta không mang đến?

Hải Đông Thanh cười lạnh :

- Bà ấy phải biết, nếu không mang thuốc đến, thì tại hạ sẽ chẳng để cho bà ta yên! Tại hạ tưởng, bà ta không có cái gan quá lớn!

52. Máu Nhuộm Hương Phòng

Châu Lệ Nhi rùn vai :

- Bà ấy chưa biết người là ai, làm gì lại sợ người?

Hải Đông Thanh cao ngạo :

- Không biết rồi sẽ biết! Làm gì bà ấy chẳng đọc mấy hàng chữ trên mảnh gỗ!

Vừa lúc đó, một tiếng rắc vang lên, tiếp theo là tiếng coong, chấn song cửa bị gãy lìa, cột sắt cũng gãy luôn.

Du Bội Ngọc đang dưỡng thần, giật mình bừng tỉnh, đứng vụt lên, kêu khẽ :

- Nguy rồi! Chúng ta mắc kế!

Hải Đông Thanh biến sắc :

- Không ngờ mụ già đó lại hiểm độc hơn cả con gái!

Châu Lệ Nhi lạnh lùng :

- Hơn nữa, cái gan của bà quá lớn! Bà ta dám khinh thường cả Thiên Lang Tinh!

Gương mặt Hải Đông Thanh xanh rờn vì giận, y hét lên một tiếng lớn, nhảy vọt đến cửa, đánh mạnh một quyền.

Quyền lực của y mạnh vô tưởng, từng đánh vỡ đầu hai con ngựa cùng một lúc.

Một tiếng bình vang lên, cánh cửa không hề hấn gì, nhưng sức chấn động của cái đấm đó, làm rung chuyển cả không gian trong phòng, chiếc bàn đổ xuống, bình trà chén trà rơi vỡ loảng xoảng, tấm biển treo nơi tường đứt dây, rơi luôn.

Nhìn kỹ, then cài cửa bằng sắt, cửa cũng bằng sắt, lượt sơn bên ngoài nguy trang như là gỗ.

Hải Đông Thanh sững sờ, gương mặt cắt không còn chút máu.

Du Bội Ngọc sững sờ.

Châu Lệ Nhi nhào vào lòng chàng, rung run giọng :

- Tại tôi! Tất cả đều tại tôi!....

Nàng bật khóc.

Cứ mỗi lần gặp chuyện khẩn cấp là nàng muốn nói gì đó nhưng rồi lại không nói, chỉ khóc.

Một tiếng rẹt vang lên, một đợt khói từ bức tường bắn ra.

Du Bội Ngọc lùi lại mấy bước, kêu lên thất thanh :

- Khói độc! Bể trụ hô hấp!

Thực ra, chàng không cần phải kêu lên, Hải Đông Thanh và Châu Lệ Nhi đã nín thở trước rồi.

Nhưng nín thở như vậy, họ sẽ chịu đựng được bao lâu chứ?

Rồi từ bốn mặt tường, khói tiếp tục bắn ra, khói từ bốn phía, tiếp nối bắn ra đều đều chứ không phải chỉ có một đợt như lúc đầu.

Hải Đông Thanh nghiêng răng vung quyền, đấm một phát nữa vào tường.

Những vật dựa tường bị áp lực chấn động, đổ lổng chổng trên nền nhà.

Nhưng tường chẳng hề hấn chi hết.

Khói càng lúc càng bắn ra, khói không lối thoát, càng dày đặc, không khí ngột ngạt, khó thở phi thường.

Châu Lệ Nhi kém công lực hơn hết, phần trong người chưa được khỏe từ lúc bị Tang Nhị Lang trói trên tế đài của Thiên Tầm Giáo, bị ảnh hưởng trước nhất.

Mồ hôi đã ướt đầm trán nàng.

Du Bội Ngọc đưa tay vuốt mồ hôi cho nàng, bỗng phát giác ra tay áo vấy tro trắng.

Chàng đứng tại trung tâm gian nhà, tro từ đâu đến mà vấy vào tay áo chàng?

Chàng nhìn lên, thấy trần nhà có một đường nứt, bất giác chàng vừa sợ vừa mừng.

Lập tức, chàng nhảy vọt lên ngay chỗ nứt, xung mạnh vào chỗ đó.

Một tiếng rầm vang lên, bụi với cát đổ xuống rào rào, chỗ nứt rộng ra một chút.

Hải Đông Thanh không đợi Du Bội Ngọc đáp xuống, vội tung mình lên.

Y mạnh sức hơn Du Bội Ngọc, xung chạm phải mạnh hơn, tiếng chạm vang lớn hơn. Bụi cát đổ rầm rầm.

Gian phòng, bốn bức tường bằng sắt, chỉ có trên nóc trần là bằng vôi, ngói gạch. Vôi ngói gạch làm sao chịu nổi sức va chạm của hai tay đại kinh địch đó?

Chỗ nứt lại rộng ra hơn, rộng dần...Hải Đông Thanh vọt ra ngoài rồi.

Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi theo sau.

Bên trên là một gian phòng, bày trí cực kỳ hoa lệ, có lẽ là hương phòng của Hồ Lão Lão.

Gian phòng vắng bóng người.

Hải Đông Thanh vọt ra ngoài nhận thấy có tất cả sáu gian phòng nhưng gian nào cũng vắng bóng người.

Cả ba lục soát khắp nơi, chỗ nào có thể ẩn nấp, họ đều moi móc kỹ càng.

Họ lục soát bên trên xong lại xuống từng dưới, họ vẫn chẳng thấy một bóng người nào.

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Gã họ Từ và mẹ già đó biết thế nào chúng ta cũng thoát ra được nên trốn rồi chẳng?

Hải Đông Thanh cười lạnh :

- Chúng trốn đâu cho thoát! Hòa thượng thì mền chùa, cơ sở này chúng dày công tạo ra tất phải tiếc mền, chắc chắn là chúng quanh quẩn đâu đây, chứ chẳng trốn đâu xa! Chẳng khi nào chúng bỏ sự nghiệp đâu!

Y lại vọt mình ra ngoài.

Châu Lệ Nhi nhìn theo bóng y, cười mỉa :

- Tiểu tử đó làm như việc gì cũng thông thạo cả! Thực ra hắn chẳng biết gì cả!

Du Bội Ngọc dịu giọng :

- Tuy nhiên, Lệ Nhi đừng quên, hắn có chỗ tốt đấy! Nếu lần này không có hắn thì chúng ta chết ngạt cả rồi!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Rõ ràng là tứ thúc cứu hắn, sao lại bảo là ha cứu chúng ta? Nếu tứ thúc không phát hiện chỗ nứt trên trần nhà thì hắn làm sao ra lọt chứ?

Du Bội Ngọc mỉm cười, đưa tay phủi bụi vôi bám trên tóc nàng, rồi thốt :

- Lệ Nhi ở đây nhé! Tứ thúc đi tìm cái này một chút!

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Cái gì?

Du Bội Ngọc làm sao trả lời được? Chàng muốn tránh cho Châu Lệ Nhi một niềm đau thương, cho nên chàng không thể nói là chàng đi tìm giải dược!

Chàng không nói, Châu Lệ Nhi vẫn hiểu, dù nàng hỏi như vậy!

Nàng hỏi rồi, không đợi Du Bội Ngọc nói gì, lại tiếp luôn :

- Tìm vô ích, tứ thúc à! Chúng đã đào tẩu thì khi nào chẳng mang giải dược theo? Mà dù chúng có để lại đây đi nữa, mình có biết loại thuốc đó như thế nào? Nếu uống lầm thì sao?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc, đoạn thốt :

- Tứ thúc tưởng chúng dồn chúng ta vào tử địa, hẳn chúng không đào tẩu đâu.

Giả như chúng có đào tẩu thì cũng chỉ mới sau khi thấy bọn ta thoát được ra ngoài!

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Tôi tưởng như vậy!

Du Bội Ngọc tiếp :

- Nếu chúng vừa chạy đi, chắc cũng chưa đi xa, rất có thể chúng còn ở mấy tầng lầu phía trước, tại một nơi bí mật nào đó. Tứ thúc muốn đi ra bên ngoài, lục soát xem sao!

Châu Lệ Nhi nắm tay chàng giữ lại :

- Tôi không cho tứ thúc đi đâu cả!

Du Bội Ngọc giật mình, dịu giọng hỏi :

- Tại sao thế, Lệ Nhi?

Nàng không đáp nhìn ra ngoài trời mơ màng.

Du Bội Ngọc nhìn theo, bất giác chàng xuất hạn ướm mình. Thì ra trời sắp sáng.

Trời sắp sáng là Châu Lệ Nhi còn sống được mấy phút nữa đâu?

Chết độc sẽ bất thời phát tác! Nàng sẽ gục ngã bất cứ lúc nào khi bình minh lên.

Châu Lệ Nhi buồn thắm, hỏi :

- Bây giờ, tứ thúc biết tại sao tôi không cho tứ thúc đi đâu rồi chứ? Tôi còn lại mấy phút giây thôi, tứ thúc à! Tứ thúc đừng bỏ tôi một mình!

Du Bội Ngọc khổ sở vô cùng :

- Không! Tứ thúc không đi đâu hết!....

Chàng nghe ươn ướt đôi mắt, một làn lệ mỏng đã phủ mờ mờ.

Chàng hy vọng Hải Đông Thanh quay trở lại, mang giải được trao cho chàng.

Nhưng phải có một phép nhiệm màu mới khiến cho Hải Đông Thanh tìm ra giải được được!

Nhiệm màu? Từ xưa đến nay, thế gian này có được bao nhiêu gặp được nhiệm màu?

Châu Lệ Nhi thốt :

- Từ bao lâu rồi, tôi không uống rượu, bây giờ tôi muốn uống, uống bằng thích, tứ thúc có muốn uống với tôi không?

Du Bội Ngọc hấp tấp hỏi :

- Rượu?... làm sao có rượu?

Châu Lệ Nhi cười nhẹ :

- Ở đây không có rượu thì nơi nào mới có?

Nàng nắm tay Du Bội Ngọc, bước ra ngoài tiểu viên.

Nhìn trăm hoa đều chờ đợi ngày lên, có hoa hàm tiếu chờ hé cánh, tỏa hương, khoe nhị, có hoa chờ tia nắng sớm tiến đưa để rời cành, tan xác trên nền đất lạnh.

Hoa chờ rời cành có khác gì Châu Lệ Nhi? Tất cả hai người và hoa cùng chờ bình minh lên để cùng lìa cành, lìa đời!

Châu Lệ Nhi buồn thắm, Du Bội Ngọc buồn thắm.

Nhưng từ trên lầu có tiếng chân chạy rầm rầm, rồi có bóng người dao động. Tóc rối bù, quần chưa kịp cột giải rút chạy như điên, chạy chết, chạy bốn phía chạy xuống lầu.

Bốp! Chát!

Đúng là Hải Đông Thanh đang săn đuổi chúng, tát tai chúng tơi bời.

Châu Lệ Nhi kinh hãi, kêu lên :

- Tiểu tử đó làm gì thế?

Du Bội Ngọc muốn cười lắm, song nền trời trắng dần, nhìn nền trời chàng không thể nào cười nổi.

Một phút sau, Hải Đông Thanh trở lại, đầu cổ y phục còn vấy vôi cát nham nhở, trông như một tên hề trên sân khấu phường tuồng.

Châu Lệ Nhi cười lớn :

- Người sắp đóng trò phải không?

Hải Đông Thanh nhìn nàng không nói chi hết!

Ai nỡ cãi vã với một tiểu cô nương còn hưởng dương mấy phút giây của đêm tàn?

Du Bội Ngọc nhìn thần sắc của y, biết là tuyệt vọng, song vẫn hỏi :

- Không gặp ai hết?

Hải Đông Thanh lắc đầu :

- Trốn sạch, chẳng còn một mạng, biết chúng giấu thuốc ở đâu mà tìm bây giờ?

Còn bọn kia, toàn là ca kỹ, gia nhân, bọn ấy biết gì?

Y cao giọng tiếp :

- Hai vị Ở đây chờ tại hạ, đừng đi đâu cả!

Y quay mình, toan chạy đi.

Châu Lệ Nhi gọi gấp :

- Chờ một chút!

Hải Đông Thanh hừ một tiếng :

- Việc gì?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Ta muốn gặp Hương Hương cô nương! Nàng ấy ở phòng nào?

Hải Đông Thanh cau mày, đưa tay chỉ, rồi chạy đi liền.

Châu Lệ Nhi nắm tay Du Bội Ngọc bảo :

- Đến đó, tứ thúc! Chắc chắn Hương Hương cô nương sẽ tìm được rượu cho chúng ta! Rượu của Hương Hương chắc hẳn phải có hương vị tuyệt vời đấy!

oOo Họ đến gian phòng của Hương Hương.

Bên ngoài cửa có một chiếc lồng, bên trong có con anh vũ, lông xanh mượt, thấy có người đến, kêu lên :

- Hương Hương! Hương Hương! Ra mà tiếp khách! Ra nhanh kẻo không mẹ già đánh chết đấy!

Một giọng nói còn say ngủ từ bên trong vọng ra :

- Ta bẽ mồm mi đấy nha! Đêm vừa tàn, không để cho ta nướng thêm mấy phút nữa!

Nàng bước ra, tóc tai rồi bù, y phục xốc xếch.

Còn đầu vẽ dài các lúc làm tình với khách, nũng nịu với khách tiền đưa lúc đêm rồi?

Nàng thản nhiên bước ra, nghênh đón Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi.

Châu Lệ Nhi vụt hỏi :

- Người có nghe động tĩnh chi trong kỹ viện chẳng?

Hương Hương chớp chớp mắt :

- Hình như có nghe!

Châu Lệ Nhi lại hỏi :

- Người có biết việc gì đã xảy ra chẳng?

Hương Hương mỉm cười :

- Hình như biết!

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Người không giết mình, không sợ hãi?

Hương Hương thở dài :

- Lối sinh hoạt của chúng tôi, chỉ biết có khách thôi. Lòng tuy sợ, lòng vẫn mời khách. Tiếp khách rồi, sẽ sợ sau cũng không muộn!

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Nhưng ta đâu phải là khách của người! Ta có xuyên vàng, bạc trắng tặng người đâu?

Hương Hương mỉm cười :

- Cô nương hay công tử, nữ hay nam, cũng thế. Ai chiếu cố đến Hương Hương tức là khách quý của Hương Hương! Cần gì phải có việc má kề vai tựa, để mong ước vật tặng?

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Tuy nhiên, khách là ta, chắc người không thấy hứng thú?

Hương Hương mỉm cười :

- Khách quý do đẹp người, đẹp nét hấp nhau là có hứng thú ngay, cần gì phải khác giống?

Rồi nàng cao giọng thốt :

- Đẹp như cô nương, chỉ sợ tôi mời, tôi thỉnh, chưa chắc gì cô nương chịu đến!

Nói chi là việc bỗng dừng lại được cô nương hạ cổ bất ngờ?

Châu Lệ Nhi nhìn Hương Hương một lúc lâu, vụt bật cười khan :

- Bỏ ý của ta là đến đây gây phiền phức cho người đấy! Song nghe người nói rồi, ta hết giận ngay! Hơn thế, ta còn thấy thích thú người nữa! Dù phải tặng người trăm chiếc xuyên vàng, ta cũng không tiếc!

Hương Hương cười tươi :

- Nếu cô nương đến thường, thì tôi khước từ mọi nam nhân, chỉ dành trọn thời giờ tiếp đón cô nương thôi! Dù có bị thiệt hại nghề nghiệp cũng cam tâm!

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Được thế thì tốt lắm! Bây giờ, người đi kiếm rượu mang về đây đi, chúng ta cùng đánh chén!

Hương Hương mỉm cười :

- Cô nương đến đúng lúc quá! Tôi còn một vò Nữ Nhi Hồng, loại cất lâu năm!

Rất tiếc còn sớm quá, không tìm đâu ra thức nhắm ngon miệng! Để tôi chạy đi tìm vài món ăn nguội cho cô nương!

Nàng đúng là một danh kỹ, chỉ nói dăm ba câu là làm cho Châu Lệ Nhi có cảm tình ngay.

Dù sao Châu Lệ Nhi cũng còn quá nhỏ tuổi, hơn nữa như một con chim non vừa rời tổ ấm, nhẹ dạ, non lòng, dễ bị kích thích.

Vả lại vào những nơi như thế này, ai không mất ít nhiều tự chủ?

Rượu, thức ăn dọn ra xong, Châu Lệ Nhi muốn tổng khứ Hương Hương cho nàng được một vài phút giây riêng tư với Du Bội Ngọc, song chẳng biết phải mở miệng nói như thế nào!

Hương Hương nhìn thoáng qua thần sắc của nàng cũng hiểu ngay ý tứ nàng, nên mỉm cười thốt :

- Không mấy lúc cô nương đến đây, đáng lẽ tôi phải có mặt để hầu rượu. Nhưng nếu tôi không ở bên cạnh chắc cô nương uống ngon hơn, có đúng vậy không?

Nàng không đợi Châu Lệ Nhi nói gì, vừa cười vừa bước ra cửa, ra bên ngoài rồi nàng còn khép cánh cửa lại.

Châu Lệ Nhi đưa tay che nụ cười chớm nở, thốt :

- Chúng ta đến đây, tôi chỉ tưởng nàng sẵn đón tứ thúc, bỏ mặc mặc tôi, ngờ đâu, nàng lại lờ tứ thúc, đến một lời nàng cũng không thốt với tứ thúc!

Du Bội Ngọc chỉ cười không đáp.

Châu Lệ Nhi lại tiếp :

- Có lẽ nàng nhận ra khó trêu vào tay tôi, nếu không sẵn đón tôi hẳn nàng phải bị tôi làm khó dễ, nàng nghĩ càng lờ tứ thúc càng làm tôi hài lòng, mà tứ thúc cũng không phiền trách gì cả!

Nàng có biết đâu, Hương Hương từng tiếp xúc với đủ hạng người, kinh nghiệm có thừa, giả như hàng trăm người đến tìm nàng cùng một lúc, nàng nhìn thoáng qua cũng biết người nào thuộc hạng nào.

Ai cho rằng nàng chung tình là người đó cầm như đệ nhất ngu trong thiên hạ.

oOo Nữ Nhi Hồng đúng là loại rượu quý.

Rất tiếc rượu quý trong phút giây này, Du Bội Ngọc cũng xem như nước lã.

Chàng làm sao uống được? Một hớp rượu qua yết hầu là thời gian thêm một giây. Châu Lệ Nhi lại nhích dần đến cái chết một bước! Chàng không muốn mất một giây đó.

Khi con người quá lo nghĩ xa xôi thì hương rượu chẳng hấp dẫn nổi.

Châu Lệ Nhi uống một chén, gương mặt hồng lên, nàng bật cười khanh khách :

- Ngờ đâu, rượu là một cái gì huyền diệu phi thường! Chưa biết uống tôi còn sợ, uống được một chén, thấy thích ngay! Ai không uống rượu đúng là một ngốc tử!

Du Bội Ngọc nhẹ giọng :

- Lệ Nhi.. uống vài chén thôi!

Thực ra, chàng muốn khuyên nàng đừng uống, song trong tình cảnh này làm sao ngăn trở nàng làm theo ý thích! Nếu không cho nàng uống thì chàng phải bảo nàng làm gì? Ngồi một chỗ chờ chết hay sao?

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Tứ thúc uống với tôi chứ?

Du Bội Ngọc cười gượng :

- Được rồi! Tứ thúc cùng uống với Lệ Nhi!

Châu Lệ Nhi nhìn sững chàng một lúc, cúi đầu, trầm giọng :

- Tứ thúc không muốn uống với tôi?

Du Bội Ngọc đáp nhanh :

- Sao lại không muốn?

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Sao tứ thúc không vui?

Du Bội Ngọc ấp úng :

- Tứ thúc...

Chàng còn biết nói sao? Bảo chàng vui, vui thế nào được chứ? Rượu còn không nốc được dù là nốc gượng, thì vui làm sao được?

Châu Lệ Nhi trầm buồn gương mặt :

- Tôi biết, tứ thúc quá lo cho tôi, thực ra chẳng có gì khiến tứ thúc phải quá khổ! Tôi bất quá là một con người tầm thường, tứ thúc quan tâm làm chi?

Du Bội Ngọc rung rung giọng :

- Lệ Nhi nói như thế được sao?

Châu Lệ Nhi cười khổ :

- Tứ thúc muốn tôi nói như thế nào? Tôi không thể nói khác hơn, bởi tôi có biết tứ thúc đối với tôi, thực sự ra làm sao?

Du Bội Ngọc cao giọng :

- Tứ thúc rất thành thật, Lệ Nhi ạ!

Châu Lệ Nhi cúi đầu mân mê tà áo :

- Tại sao tứ thúc đối tốt với tôi?

Du Bội Ngọc giật mình :

- Tại vì... tại vì...

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Tôi biết, tứ thúc không thể nói được! Bởi tứ thúc không thích tôi!

Nàng khóc.

Du Bội Ngọc thương cảm quá, bước đến cạnh nàng, vuốt tóc nàng, thốt :

- Ai nói tứ thúc không thích Lệ Nhi?

Châu Lệ Nhi vụt ngẩng mặt lên, nhìn chàng qua màn lệ, gần từng tiếng :

- Thật sự, tứ thúc thích tôi?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Thật vậy, Lệ Nhi!

Châu Lệ Nhi nhìn đắm đắm vào mắt chàng :

- Tứ thúc... có thể lấy tôi... làm vợ không?

Thúc thúc lấy điệt nữ làm vợ!

Có trách nàng được chẳng? Chính chàng đã nói, chàng không hơn nàng bao nhiêu tuổi kia mà? Chàng chỉ xứng đáng làm huynh trưởng nàng thôi!

Thì một huynh, một muội, có thể thành vợ chồng được chứ?

Nàng đã hỏi câu đó rồi thì sự xưng hô phải thay đổi như thế nào đây?

Du Bội Ngọc sững sờ! Lâu lắm, chàng không đáp. Chàng biết nói làm sao?

Châu Lệ Nhi dụ giọng :

- Tôi tuy sắp chết, song còn sống được giây phút nào là tôi dành trọn giây phút ấy cho Du huynh! Toàn tâm cho Du huynh! Tôi chết rồi Du huynh chọn một nàng khác, đó là lẽ tự nhiên, tôi không oán trách Du huynh được!

Du Bội Ngọc đau xót vô cùng. Mỗi lời nói của nàng là một mũi dùi nhọn, đâm vào tim chàng.

Châu Lệ Nhi nhìn chàng rồi cúi đầu, rồi rơi lệ, thốt :

- Dù Du huynh không đáp ứng, tôi cũng không trách được! Trái lại, tôi...

Bồng, Du Bội Ngọc cao giọng :

- Ngu huynh đáp ứng Châu muội!

Châu Lệ Nhi giật mình, niềm hân hoan hiện rõ trên nét mặt. Nàng rung giọng, hỏi :

- Thật vậy hở Du huynh? Có miễn cưỡng chẳng?

Du Bội Ngọc dịu giọng :

- Tại sao ngu huynh miễn cưỡng? Vô luận là nam nhân nào có một người vợ như Châu muội là đại hạnh phúc đó!

Châu Lệ Nhi ngất ngây trong niềm hoan hỉ, vụt ôm chầm lấy chàng, cao giọng thốt :

- Tôi cao hứng quá! Cao hứng! Tôi muốn tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết là tôi cao hứng! Tôi sẽ gọi tất cả mọi người đến mừng cho tôi!

Nàng buông Du Bội Ngọc, chạy bay ra cửa, dang rộng hai tay, gọi to :

- Hương Hương! Hương Hương! Gọi tất cả những người quen của Hương Hương đến đây, tôi muốn mời họ mỗi người uống một chút rượu với tôi! Hương Hương quả nhiên gồm tụ tất cả những cô nương trong Vọng Hoa Lâu tới.

Tất cả, ăn không nhiều, uống chẳng bao nhiêu, nhưng nghe thì thừa mà nói cũng lắm.

Nàng nào cũng chúc tụng một câu, nàng nào cũng quyết làm cho tân nương cao hứng hơn.

Mỗi nàng lại có mang đến một lễ vật, hoặc một hộp phấn, hoặc một chiếc khăn, một chiếc quạt, cùng lắm là một đóa hoa.

Vật, chẳng có gì quý cả, song Châu Lệ Nhi lại trông vật nào cũng đáng yêu cả.

Bình sanh, suốt mấy năm bất hạnh, có ngày nào Châu Lệ Nhi cởi mở tâm tình như ngày hôm nay?

Rồi đèn treo, rồi màn che, rồi hoa chúc đốt lên...

Nàng không ngừng di động, không ngừng cười nói.

Du Bội Ngọc không ngừng lo sợ, chàng lo sợ nàng cười chưa dứt tiếng, nói chưa tròn câu, lại ngã xuống nền. Trong khi đó, nàng thì thầm mấy tiếng với Hương Hương.

Hương Hương cười thốt :

- Cô nương theo tôi!

Châu Lệ Nhi nhìn sang Du Bội Ngọc bảo :

- Du huynh đợi một tít, tôi trở lại ngay!

Du Bội Ngọc lấy làm lạ :

- Châu muội đi đâu?

Châu Lệ Nhi đỏ mặt một chút :

- Chuyện của nữ nhân, Du huynh biết để làm gì?

Hương Hương mỉm cười :

- Nhưng bây giờ chàng bắt đầu học hỏi để hiểu biết. Phải vậy không?

Châu Lệ Nhi bật cười khanh khách, đẩy Hương Hương đi ra.

Du Bội Ngọc nhìn theo họ, sững sờ, chẳng biết gì cả.

Đám kỳ nữ vẫn cười cười nói nói, có nàng châm chọc đến chàng, nhưng chàng chẳng nghe thấy gì cả, đắm đắm nhìn ra cửa.

Chàng sợ Châu Lệ Nhi ra đi vĩnh viễn, dù chàng có gặp lại nàng, bắt quá chỉ thấy xác nàng, còn hồn thì chơi vơi tận nơi đâu!...

Một lúc lâu, Hương Hương trở lại, nhưng chỉ có một mình nàng.

Du Bội Ngọc trở mắt hỏi :

- Nàng đâu?

Hương Hương mỉm cười :

- Công tử yên trí, tân nương không đi mất đâu mà sợ!

Du Bội Ngọc cau mày :

- Sao nàng chưa trở lại?

Hương Hương mỉm cười :

- Cô nương lên lầu, có việc phải lưu lại đó một chút, sợ công tử ngóng trông, nên gửi mảnh giấy này đây!

Bọn ca kỹ cười vang :

- Cách nhau nửa phút là có thơ từ! Nếu xa nhau một ngày thì còn sao nữa?

Du Bội Ngọc không muốn đọc mảnh giấy trước mặt chúng, song lòng quá bồn chồn, cuối cùng cũng phải đọc :

- Ngọc lang! Ngọc lang! Từ lâu, tôi muốn nói với chàng một việc, dăm mấy lần mà không nói được, sợ chàng mắng! Tôi không hề trúng độc! Chất độc của Hồ Lão Lão làm sao hại nổi tôi? Tôi phải giả vờ trúng độc, xem chàng có quan tâm, có khẩn cấp vì tôi không! Ngờ đâu, chàng thành thật quá, lo cho tôi mà quên cả sự sống của chàng! Bây giờ, chàng biết rõ sự thật rồi, chàng có phiền trách oán hận tôi chăng?

Tôi không cần biết điều đó, tôi không cần biết bất kỳ việc gì cả! Tôi chỉ biết là cái nguyện bình sanh của tôi đã thỏa, và tôi phải chết để giữ mãi mãi niềm sung sướng!

Tôi chết, cho chàng hết lụy! Tôi còn sống là chàng còn phải miễn cưỡng đối xử với tôi! Chàng yên trí đi nhé, từ này Châu Lệ Nhi không còn bên cạnh chàng để làm khổ chàng nữa...

Du Bội Ngọc chạy như bay lên lầu, vừa chạy vừa gọi :

- Lệ Nhi! Lệ Nhi! Đợi ngu huynh!

Châu Lệ Nhi không còn nghe tiếng gọi của chàng nữa.

Chàng xô cửa phòng, đẩy vào.

Châu Lệ Nhi nằm dài trên nền, gương mặt trắng nhợt, tay còn cầm con dao nhỏ, nơi ngực, máu tuôn ướn áo.

oOo Hương Hương thấy Du Bội Ngọc sững sờ trước xác của Châu Lệ Nhi, lạnh lùng thốt :

- Nàng chết rồi, dù người không giết nàng, song có khác nàng người giết nàng?

Người biết chứ?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tại hạ biết!

Hương Hương hừ một tiếng :

- Người đã biết thì người có nên sống sót nữa hay không? Nàng chết vì người, sao người không thể chết vì nàng?

Du Bội Ngọc lặng người, không đáp.

Hương Hương cười lạnh :

- Bây giờ, ta mới biết tại sao nàng chết? Bởi vì, nàng hiểu, sợ dĩ người đáp ứng nàng, là vì người biết rằng nàng sắp chết, nếu nàng không chết thì có khi nào người lại nhận nàng làm vợ? Nàng phải chết đi để mang theo niềm vui qua lời đáp ứng của người! Nếu nàng sống, người sẽ phủ nhận lời đáp ứng ấy, nàng phải khổ!

Du Bội Ngọc không đáp.

Hương Hương hét lên :

- Tại sao người câm lặng? Người mặc nhận lời ta nói à? Vô tình vô nghĩa như người thử hỏi có ai dung tha được chăng?

Nàng vùng tay tát mạnh.

Du Bội Ngọc không né tránh.

Bàn tay mềm dịu của Hương Hương, nếu đánh bất cứ nơi nào trên mình Du Bội Ngọc, thì chẳng có gì làm chàng đau đớn nổi.

Nhưng nàng đánh vào huyết đạo của chàng.

53. Diễn Biến Kinh Kỳ

Bàn tay mềm như bông của Hương Hương đánh ra lại cứng như sắt, đập vào huyết đạo của Du Bội Ngọc, chàng ngã xuống liền.

Tuy nhiên, chàng còn tỉnh, đôi mắt mở trừng trừng nhìn Hương Hương, niềm kinh ngạc hiện rõ.

Mãi một lúc sau, chàng mới hôn mê.

Hương Hương vỗ nhẹ vào má chàng, bật cười khanh khách :

- Nàng đã chết rồi, ta biết người bất nhẫn, thế nào rồi cũng chết theo nàng, nên ta thành toàn tâm nguyện cho người!

Hải Đông Thanh trở lại, thấy gian phòng của Hương Hương có đèn hoa đốt sáng, chén đĩa bữa bãi, cô nương nào cũng mặt đỏ nửa phần say, nửa phần vui nhộn.

Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi mất dạng.

Y toan hỏi, Hương Hương đã bước tới nghinh đón :

- Thiếu gia! Hơn một tháng rồi thiếu gia không đến! Tại sao thế hả, thiếu gia?

Các chị em này vừa bị thiếu gia làm cho sợ hãi cuống cuống, bây giờ đến đây làm mặt lạnh với ai đó?

Nàng cắn môi, cười khổ :

- Thiếu gia lục soát khắp nơi chắc cũng hiểu rồi chứ, ở đây có dấu nam nhân đâu?

Hải Đông Thanh lạnh lùng nhìn nàng, chờ nàng nói dứt vùng khỏi tay nàng, chỉ hai ngọn hoa chúc, hỏi :

- Cái gì thế?

Hương Hương mỉm cười :

- Đám cưới đấy! Đôi đèn long phụng, thiếu gia không thấy sao?

Hải Đông Thanh cười lạnh :

- Các người thì ngày nào mà không gả cưới, không thành thân? Còn bày vẽ đèn long phụng làm chi cho rầy rà?

Hương Hương đỏ bừng mặt, cúi đầu, nhẹ giọng :

- Thiếu gia nói phải, loại đèn đó đâu phải vật dụng của bọn này! Tôi biết! Thiếu gia khinh tôi lắm! Tuy nhiên, có khinh cũng để trong lòng, thiếu gia nói ra, không sợ thương tâm người ta sao?

Hải Đông Thanh hừ một tiếng :

- Thương tâm? Nếu người biết thương tâm thì cũng chưa đến nỗi táng tận lương tâm!

Bỗng y trầm giọng :

- Cho người biết, hôm nay ta đến đây không phải để tìm hoan lạc đâu! Người đừng bày màu bày vẽ mê hoặc ta vô ích. Người cũng hiểu, ta không phải là người thương hoa tiếc ngọc!

Hương Hương bật khóc :

- Tôi... tôi biết rồi! Thiếu gia!

Hải Đông Thanh gật đầu :

- Vậy là tốt! Bây giờ, người nói thật cho ta biết. Ta hỏi câu nào, đáp câu ấy, không được đáp sai sự thật. Biết chưa?

Hương Hương khép nép :

- Biết rồi, thiếu gia!

Hải Đông Thanh hỏi :

- Việc gì đã xảy ra tại đây?

Hương Hương đáp :

- Có người thành thân!

Hải Đông Thanh hét :

- Ai thành thân?

Hương Hương nói thật nhanh :

- Thì bằng hữu của thiếu gia chứ ai nữa! Du công tử và Châu cô nương đấy!

Hải Đông Thanh giật mình kêu lên :

- Họ thành thân tại đây? Người tưởng ta tin người được à?

Y chụp tay Hương Hương, bóp mạnh.

Hương Hương rú lên :

- Đau quá thiếu gia! Tôi dám nói dối thiếu gia sao, buông tôi ra, thiếu gia! Nếu không tin, thiếu gia cứ hỏi mấy nàng kia đi! Bằng không nữa, cứ hỏi Du công tử và Châu cô nương!

Hải Đông Thanh hừ một tiếng :

- Họ Ở đâu bây giờ?

Hương Hương đáp :

- Họ động phòng rồi, để tôi đưa thiếu gia đi!

Hải Đông Thanh buông tay nàng, vụt cười khan, đoạn thở dài.

Hương Hương thốt :

- Thiếu gia ghen?

Hải Đông Thanh nổi giận :

- Người nói gì?

Hương Hương bĩu môi :

- Tôi nói, thiếu gia thích vị Châu cô nương đó, rất tiếc là nàng...

Hải Đông Thanh vung tay tát vào mặt nàng.

Nàng bị tung bổng lên không, rồi rơi xuống đất nằm dài, các nàng khác kinh hãi, không nàng nào dám nhúc nhích.

Hương Hương đưa tay che mặt, khóc ra rít :

- Thiếu gia tàn nhẫn quá! Đánh đi! Cứ đánh tôi chết đi!

Hải Đông Thanh quát :

- Cho người biết, ta không thích thấy người làm màu làm mè gì với ta cả! Nếu còn khóc nữa, người sẽ chết với ta đấy!

Hương Hương quả nhiên nín ngay.

Người ác còn sợ kẻ ác hơn, ai dịu ngọt với nàng thì chắc là nàng cho về châu tiên tổ sớm. Đã bao nhiêu người tán gia bại sản vì nàng rồi.

Hải Đông Thanh gật gù :

- Ngoan ngoan thì ai đánh làm chi! Đứng lên, rồi đưa ta đi tìm họ!

Hương Hương vẫn ôm mặt, thốt với giọng đặc sệt :

- Không cần đi tìm!

Hải Đông Thanh quát :

- Người không chịu đưa ta đi?

Hương Hương tiếp :

- Họ đi rồi, đâu còn ở đây mà tìm!

Hải Đông Thanh cười lạnh :

- Ta biết trước, người chẳng bao giờ nói thật với ta!

Y cúi mình xuống, nắm Hương Hương dựng đứng lên, hét :

- Họ đi đâu? Nói...

Hương Hương hấp tấp đáp :

- Chừng như Châu cô nương mang bệnh nặng, biết thế nào cũng chẳng sống được lâu, cho nên bức Du công tử phải thành thân với nàng, nàng còn buộc chúng tôi phải mừng nàng...

Lần này, Hải Đông Thanh có vẻ tin, bởi Hương Hương đề cập đến tình trạng sức khỏe của Châu Lệ Nhi.

Y thở dài một tiếng rồi hỏi :

- Sau đó?

Hương Hương tiếp :

- Cả hai vào động phòng, còn tôi thì phải tiếp đãi những chị em này. Ngờ đâu, vào động phòng rồi, Châu cô nương...

Hải Đông Thanh rung giọng :

- Nàng làm sao?

Hương Hương thở dài :

- Nàng ngã xuống, thất khiếu chảy máu. Du công tử điên loạn lên, mang xác nàng ra ngoài đi luôn!

Hải Đông Thanh biến sắc :

- Tại sao người không nói cho ta biết sớm việc đó?

Hương Hương cúi đầu :

- Các chị em không ai biết chuyện đó, tôi nảy sinh cái ý định dẫu họ.

Hải Đông Thanh hừ một tiếng :

- Tại sao lại dẫu họ?

Hương Hương thoáng đỏ mặt :

- Nếu họ biết được có người chết trong phòng tôi, họ sẽ nói loạn lên, khách biết được còn ai đến với tôi nữa?

Nàng nói nghe hợp tình hợp lý quá, ai nghe cũng khó bắt bẻ một điểm nhỏ!

Hải Đông Thanh biết tình trạng trúng độc của Châu Lệ Nhi, lại càng tin hơn.

Giả như Châu Lệ Nhi chết, tự nhiên Du Bội Ngọc phải rời khỏi nơi này, cho nên y tin luôn là Du Bội Ngọc đã vác thi thể của Châu Lệ Nhi đi rồi.

Hải Đông Thanh nào phải con người dễ bị gạt, lần này vẫn bị Hương Hương lừa như thường.

Y trầm ngâm một lúc lâu, đoạn trừng mắt nhìn Hương Hương, trầm giọng :

- Tạm thời, ta tin như vậy đó, nếu sau này ta phát hiện ra người lừa dối tạ..

Y gầm lên :

- Thì người đừng trách ta tàn nhẫn!

Hương Hương khóc :

- Nếu thiếu gia phát hiện ra sự việc trái ngược với những điều tôi vừa nói, cứ hành hạ tôi, tôi không hề oán trách!

Hải Đông Thanh không buồn nhìn lại nàng, quay mình bước đi ngay.

Hương Hương vội bước theo, nắm áo y lại :

- Thiếu gia định đi sao? Gấp thế à?

Hải Đông Thanh gạt đầu :

- Chứ ta ở lại đây để làm gì?

Hương Hương trầm buồn ra mặt :

- Tôi... tôi thành thật thiết tha với thiếu gia, sao thiếu gia hờ hững với tôi như thế?

Hải Đông Thanh cười lạnh :

- Đối với hạng người như ngươi mà dùng tình nghĩa thì ta còn hơn gì một tên gốc tử?

Y bước đi liền, tà áo phất rẹt vượt khỏi tay Hương Hương.

Hương Hương đợi y khuất dạng, nhổ một bãi nước bọt cười lạnh :

- Người tưởng ngươi thông minh lắm đấy à? Hừ! Càng muốn tỏ ra thông minh thì lại càng ngu xuẩn! Dù ngươi có gian hoạt đến đâu ngươi vẫn lắm kế gái đi như thường!

Phải biết gái đi là tổ sư của nghề lừa dối đấy!

Một nàng ca kỹ bước ra thốt :

- Tiểu tử đó hung hăng quá, tại sao Hương Hương không tìm cách giết luôn hắn, lại buông tha cho hắn đi?

Hương Hương thở dài :

- Vũ công của hắn cao lắm! Không phải dễ gì giết hắn đâu! Cho nên, ta gạt hắn đi khuất mắt cho rồi!

Nàng kia cau mày :

- Nếu hấn trở lại?

Hương Hương đáp :

- Thì ta sẽ có cách đối phó với hấn, hà huống hành tung chúng ta đã bại lộ, chúng ta chuẩn bị đi gấp nơi khác!

Nàng kia cau mày :

- Không ở đây, rồi đi đâu mà ở?

Hương Hương mỉm cười :

- Hạng người như chúng ta, ở đâu lại chẳng được? Nơi nào có nam nhân, nơi đó là điểm hành nghề của chúng ta, không có quyền chọn mà cũng không nên nghĩ đến điều đó!

Nàng kia bật cười khanh khách :

- Thế bao nhiêu tình lang của chúng ta từ nay bị quăng trôi theo dòng nước! Còn cái gã tân lang đó?

Hương Hương điềm nhiên :

- Gã vẫn còn với chúng ta, gã không bị quăng trôi theo dòng nước đâu!

Nàng kia trở mắt :

- Hấn còn tại đây? Hấn sẽ đi theo chúng ta?

Hương Hương trầm giọng :

- Chừng như hấn là người mà cấp trên đang tìm, cho nên Tứ lão ca bảo ta phải bắt sống chúng!

Cô nương kia mỉm cười :

- Cấp trên tìm hấn thì hấn có hy vọng gì sống sót? Không rõ mê man được bao lâu, khi Du Bội Ngọc mở mắt ra nhận thấy nhà đã lên đèn.

Từ Nhược Vũ ngồi trước mặt chàng, đang uống rượu.

Chàng còn nghe đau, đau thể xác, đau tinh thần, quên mất cả niềm sợ hãi.

Từ nhược Vũ cười nhẹ:

- Du huynh ngủ ngon chứ! Tiểu đệ Ở đây, chờ Du huynh tỉnh lại, lâu lắm rồi. Dù nóng nẩy, tiểu đệ cũng chẳng dám kinh động Du huynh.

Du bội Ngọc lười để ý đến y.

Chàng không để ý đến y, y cứ uống rượu. Y dùng đũa, quậy quậy trong vò rượu, rót ra một chén, mỉm cười thốt:

- Vò Nữ Nhi Hồng này có hai phần rượu, trên mới, dưới cũ. Chỉ có phần dưới là để uống thôi, còn phần trên, dù ai có tửu lượng đến đâu, uống vào là mê man liền.

Y nhấp một hớp, tiếp:

- Ngờ đâu, Du huynh phong lưu là thế, lại chẳng biết phân biệt rượu mới, rượu cũ. Thế ra, Du huynh chưa sành thưởng thức loại Nữ nhi hồng!

Y lại tiếp:

- Cũng nhờ Du huynh không uống nhiều nên tánh mạng mới còn được bảo toàn đó! Và cũng nhờ thế, Du huynh còn cứu được một người, bởi Du huynh uống ít, người đó cũng uống ít!

Du Bội Ngọc ạ lên một tiếng:

- Tại hạ cứu ai?

Từ nhược Vũ cười nhẹ:

- Du huynh nhìn xem!

Lúc đó Hương Hương dìu một người nữa bước vào.

Người đó là Châu lệ Nhi, vận chiếc áo mới, bởi áo của nàng đã vấy máu như Du bội Ngọc đã thấy trước đó.

Tóc nàng bỏ xõa, đầu cúi xuống.

Du bội Ngọc bắt giắc kêu thất thanh:

- Lệ Nhi chưa chết?

Châu lệ Nhi cúi đầu, cúi quá thấp, không thốt một tiếng nào.

Hương Hương cười tươi, đáp thay Châu lệ Nhi:

- Thực sự thì nàng cũng muốn chết lắm, rất tiếc là uống mấy ngụm rượu rồi, chân tay mềm nhũn, mắt hoa lên, nàng định đưa dao đâm vào yết hầu, dao lại lệch xuống ngực, máu ra nhiều, song dao không đâm sâu, bất quá lủng da thịt thôi. Do đó, nàng còn sống một cách bất đắc dĩ!

Du bội Ngọc vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ, định bước tới, nhưng chàng phát giắc ra, tuy tỉnh lại, tay chân đã bị điểm huyết, chàng không còn làm một động tác nào được.

Châu lệ Nhi rung rung giọng:

- Hương Hương! Giết tôi đi! Cho tôi chết luôn, tôi không còn mặt mũi nào trông thấy chàng!

Du bội Ngọc dịu giọng:

- Lệ Nhi! Đừng nói thế! Ta không trách gì Lệ Nhi đâu. Lệ Nhi còn sống là ta sung sướng lắm rồi.

Châu lệ Nhi khóc mướt:

- Du huynh mà không trách tôi, tôi... vẫn hận lấy tôi! Tại tôi nên Du huynh mới lâm vào tình cảnh này! Tôi... tôi đau khổ lắm... Du huynh ơi!

Từ nhược Vũ bật cười ha hả:

- Một cảnh trạng nào nùng bi đát vô chừng! Đến tại hạ là người ngoài cuộc cũng muốn đổ lệ luôn! Rất tiếc, hiện tại không phải lúc cho các vị tỏ tình.

Châu lệ Nhi rung rung giọng:

- Ta van cầu người, buông tha cho chàng đi! Chàng rất tốt với Hồ lão lão, giả như người muốn báo thù cho bà ấy, thì nên tìm ai khác, bởi chàng vô can!

Từ nhược Vũ cười nhẹ:

- Tại hạ cũng nghĩ là nên phóng thích hắn, song rất tiếc tại hạ không phải là người chủ động!

Châu lệ Nhi tiếp:

- Thì người cho thỉnh mẫu thân của Hồ lão lão đến đây, ta sẽ van xin bà!

Từ nhược Vũ lại cười nhẹ:

- Tại hạ cũng muốn mời bà ấy đến đây, song rất tiếc là bà đã thành đồng xương tàn lạnh từ lâu!

Châu lệ Nhi trở mắt:

- Tại sao?

Từ nhược Vũ điềm nhiên:

- Tại vì bà ấy đã chết từ lâu!

Châu lệ Nhi kêu lên thất thanh:

- Bà ấy chết rồi? Hải đông Thanh giết bà?

Từ nhược Vũ mỉm cười:

- Còn lâu Hải đông Thanh mới làm được việc đó! Tại hạ thấy hấn xông xáo khắp nơi lục soát, thật đáng buồn cười cho hấn Châu lệ Nhi hỏi gấp:

- Lúc đó, người trốn ở đâu?

Từ nhược Vũ tiếp:

- Khi các vị phá trần nhà, lên bên trên, thì tại hạ mở cửa chui vào gian phòng của các vị vừa bỏ trống. Các vị lục soát khắp nơi, khi nào lại lục soát gian phòng vừa rồi ở đó!

Du bội Ngọc than thầm.

Chàng phải nhìn nhận Từ nhược Vũ cao minh hơn chàng một bậc. Trốn nơi đó, tưởng chừng là mạo hiểm, song thực ra đúng là nơi an toàn nhất!

Châu lệ Nhi hỏi:

- Ai giết Hồ lão bà?

Từ nhược Vũ điềm nhiên:

- Tại hạ!

Châu lệ Nhi buột miệng kêu lên:

- Người giết bà ta! Người giết mẹ vợ? Từ lúc nào?

Từ nhược Vũ vẫn lạnh lùng:

- Lúc các vị đến đây, chỉ sợ xác bà ta thối nát rồi!

Châu lệ Nhi lại càng kinh hãi:

- Vậy lão bà vừa rồi là ai?

Hương Hương cười lớn, rồi rung rung giọng lập lại câu nói của Hồ lão bà:

- Chết tốt lắm! Chết tốt lắm! Già đã nói với tiểu liễu đầu chẳng biết bao nhiêu lần, đừng hại người ta, nó không nghe lời già!

Châu lệ Nhi trở mắt:

- Thế Ạ.. thế Ạ, Hồ lão bà là người? Người cải dạng!

Hương Hương cười hì hì:

- Phải! Chính tôi đấy, cô nương Ạ!

Châu lệ Nhi thở dài:

- Người hại chúng ta không được, lập tức trở về phòng hiện nguyên hình là Hương Hương! Thảo nào Hải đông Thanh tìm chẳng thấy người đầu cả!

Hương Hương gật đầu:

- Đúng như vậy!

Châu lệ Nhi tiếp:

- Các người đã có ý bội phản Hồ lão bà, cho nên thừa lúc bà ấy vắng mặt sát hại mẹ bà ta, rồi giả dạng lão bà, cho người nhà cũng như khách đến tìm hoa không nghi ngờ. Cũng tiện cho các người vì Hồ lão bà ít tiếp xúc với ai, cho nên Hương Hương chỉ xuất hiện nghi trang mỗi ngày vài lượt là đủ!

Từ nhược Vũ mỉm cười:

- Y như cô nương nói! Tại hạ vì võ công, bắt buộc phải lấy Hồ lão lão làm vợ, bây giờ tại hạ học được tám chín phần công phu của bà ta rồi, mỗi ngày mỗi đối diện với bà ta, sao tại hạ tởm lợm lạ lùng, do đó nảy sinh cái ý giết bà ta! Rất tiếc là không có cơ hội, thành ra dây dưa mãi đến nay!

Hương Hương tiếp:

- Lần này, bà ấy xuất ngoại rồi, chúng ta liền giết mẹ bà ta. Nhất định bà ta trở về là chúng ta hạ thủ. Ngờ đâu các người đã làm hộ cái việc đó trước!

Châu lệ Nhi trầm ngâm một lúc, đoạn nói:

- Chúng ta đã giúp các người nhổ cây đinh trong mắt, sao các người lại toan hãm hại chúng ta?

Từ nhược Vũ đáp:

- Tại hạ đã nói, tại hạ không là chủ động, nên chẳng quyết định được gì cả!

Toàn là do cấp trên!

Châu lệ Nhi kinh hãi:

- Thượng cấp giao phó cho người phần việc đó? Người như các người mà cũng có chủ nữa sao?

Từ nhược Vũ gật đầu:

- Có như thường!

Châu lệ Nhi cau mày:

- Ai?

Hương Hương cười nhẹ:

- Chừng nào gặp là biết, hỏi làm chi sớm!

Châu lệ Nhi kinh dị:

- Bọn ta biết người đó?

Hương Hương gật đầu:

- Rất có thể như vậy!

Châu lệ Nhi không hỏi nữa. Bởi nàng thấy không cần hỏi thêm. Nàng nhìn Du bội Ngọc. Du bội Ngọc nhìn nàng. Cả hai cùng có một ý nghĩ:

Người chủ sử bên trong, hẳn là Du phóng Hạc!

Lão ấy mua chuộc Từ nhược Vũ và Hương Hương, lợi dụng cả hai chờ khi nào Hồ lão lão không còn giúp ích gì cho lão nữa, họ hạ thủ đoạn trừ diệt bà.

Tâm cơ của Du phóng Hạc quả cao diệu vô tưởng! Trên thế gian này, hẳn chưa chắc có một người nào so bì được với lão!

Châu lệ Nhi trầm giọng:

- Thì ra các người không vì báo thù cho Hồ lão lão, mà là vì tuân lệnh chủ nhân!

Hương Hương ngáp dài, đưa tay dụi mắt, thốt:

- Nếu muốn báo thù cho Hồ lão lão, thì chúng ta nhắm vào họ Hải mới đúng hơn!

Du bội Ngọc vụt hỏi:

- Nhưng các vị không đối phó với hắn?

Hương Hương lắc đầu:

- Hắn có đối phó với chúng ta đâu? Thì tại sao chúng ta sanh sự chứ?

Chàng rõ tại sao, đang vui vẻ, cười nói đắc ý, Hương Hương lại biến mình thành một con người mất hồn tinh thần.

Từ nhược Vũ thì cứ ngáp mãi, ngáp đến chảy nước mắt. Thần sắc y cũng biến đổi khác thường, chừng như bỗng chốc mà y già lên mười tuổi.

Mới đó, y còn phong thái phiêu phiêu, dù tuổi đã qua xuân, song vẫn còn là một mỹ nam tử, giờ đây, vẻ đẹp đó mất hẳn, chẳng khác nào hai con người riêng biệt.

Du bội Ngọc không hỏi nữa. Chàng thấy họ cười đáp, mà cũng lười nghe, cả hai như kẻ chết rồi, chỉ còn hơi thở là cái điểm sống ở họ.

Châu lệ Nhi lấy làm lạ, chẳng hiểu tại sao đương nhiên họ biến đổi như vậy.

Chừng như có một cái miệng ma quái nào đó, hút hết máu của họ.

Ngáp một lúc, Hương Hương hỏi:

- Hết lương phạn rồi?

Từ nhược Vũ uể oải:

- Ủ!

Hương Hương cười lạnh:

- Ta biết ngươi còn giấu một tí! Nếu không chia cho ta một nửa, thì đừng trách ta tàn nhẫn!

Từ nhược Vũ thề:

- Nếu ta có giấu, ta là con đẻ của ngươi đó!

Họ tỏ ra lịch duyệt, vẫn nhã vô cùng, giờ đây, họ sùng sộ với nhau, trông đê tiện quá!

Họ hoán cốt trở thành những tên lưu manh nhất.

Vì theo khẩu khí của họ, tất cũng có thể đoán ra, họ chẳng có tư tình gì với nhau cả, họ như người xa lạ, không hơn không kém. Chính là một quái sự.

Hướng chi, tại một cơ sở như Vọng hoa Lâu này, muốn có thức ăn, thức nhắm, thì mấy chốc mà chẳng có, thế tại sao họ nói là hết lương phạn?

Du bội Ngọc đang phân vân, bỗng bên ngoài cửa có người thốt khẽ, vọng vào:

- Lão Phẩm đến!

Lão Phẩm?

Du bội Ngọc giật mình kinh dị phi thường, chàng lắng tai nghe, có tiếng chân người bước đi sẹp sẹp, chàng ước đoán, ít nhất cũng phải là bảy tám người sắp đến nơi.

Từ nhược Vũ và Hương Hương phấn khởi tinh thần lên, bước ra cửa xuôi thẳng tay đứng đó, như chờ cung nghinh.

Trên gương mặt họ, vẻ khấn trương hiện ra rõ rệt, có lẫn chút cao hứng.

Hương Hương bật cười hắc hắc:

- Tạ Ôn trời phật! Lão Phẩm rồi cũng đến! Nếu không thì...

Từ nhược Vũ trầm giọng:

- Cầm mõm ngay!

Bức rèm che cửa được vén cao, Du bội Ngọc nhìn ra, thấy tám chín người đi đến, áo phùng phình, dài quét đất, đầu đội nón cổ rộng vành, nón phủ xuống tận mày.

Họ giống nhau như khuôn đúc, chín người như một, chẳng làm sao phân biệt được người này với người kia.

Châu lệ Nhi vụt cười lạnh:

- Không ngờ đường đường là một minh chủ võ lâm, lại lén lút lút như ma như quỷ, chẳng dám chường mặt thật với ai cả! Dù cho người có cải dạng cách nào, chết rã thây bao nhiêu, ta cũng nhìn ra!

Một trong chín người cười nhẹ:

- Người nhận ra ta? Thế ta là ai?

Giọng nói của người đó êm êm phi thường, chẳng khác nào âm thanh của một nữ nhân.

Châu lệ Nhi giật mình:

- Ta có ám chỉ người đâu? Ta nói...

Người đó tiếp:

- Thế người ám chỉ ai?

Châu lệ Nhi đảo mắt nhìn từng người, nhìn đủ cả chín người.

Bất ngờ, tám người kia cùng cởi áo, cùng hạ nón xuống, hiện ra tám thiếu nữ, nàng nào cũng vận y phục chệt, người nào cũng đẹp, cũng gọn, trông hấp dẫn vô cùng.

Dù có mù, ai cũng phải nhận rằng họ là những thiếu nữ thực sự, chứ chẳng phải là nam nhân cải trang.

Châu lệ Nhi giật mình, nhìn trân trân vào người cuối cùng.

Người đó, có thân hình tương đối cao hơn tám người kia, khí độ có vẻ trầm ổn.

Châu lệ Nhi nhếch mép, cười mỉa:

- Du phóng Hạc! Người còn chờ gì mà chưa lộ diện?

Người đó mỉm cười, điềm nhiên hỏi:

- Du phóng Hạc! Người cho ta là Du phóng Hạc?

Người đó cũng hạ nón luôn, cởi quần áo.

Người đó, cũng là một nữ nhân, đã là nữ nhân thì làm gì là Du phóng Hạc?

Nàng đẹp vô cùng, hơn hẳn tám nàng kia.

Châu lệ Nhi sững sờ.

Nhưng, Du bội Ngọc kinh hãi hơn Châu lệ Nhi gấp mấy mươi lần, trăm lần.

Chàng không tưởng nổi, lão phẩm là Cơ linh Phong, một thiếu nữ trong Sát nhân trang!

oOo Ngày đã lên rồi, ánh thái dương rọi sáng khắp nơi, trong nhà không còn tối lắm, Du bội Ngọc nhìn rất rõ Cơ linh Phong.

Nàng hoàn toàn đổi hẳn, từ phong cách, nhan sắc, đến cử chỉ ngôn từ.

Nhưng, nàng có phần nào sắc sảo hơn, trầm lạnh hơn, dễ khiến cho người khiếp hãi.

Nàng nhìn chàng, cười nhạt hỏi:

- Chùng như người sợ? Người không tưởng là chính ta đến đây? Người cho là một nhân vật nào khác?

Du bội Ngọc thở dài:

- Thực ra thì tại hạ phải nghĩ là cô nương!

Chàng nhìn sang Từ nhược Vũ và Hương Hương một thoáng, đoạn tiếp:

- Trông các vị đó biến đổi thần sắc, tại hạ phải nghĩ đến cô nương!

Cơ linh Phong điềm nhiên:

- A!

Du bội Ngọc lại thở dài:

- Chỉ có những người trúng loại độc của cô nương, mới biến đổi bất thường như vậy! Nhanh chóng như vậy! Biến đổi một cách đáng thương hại! Bởi vì, tại hạ từng biết qua thống khổ do loại độc đó gây nên!

Cơ linh Phong thở ra:

- Nhưng rất tiếc là người chưa hưởng thụ khoái lạc do loại độc đó cống hiến!

Nếu không thì, dù thống khổ đến đâu người ta cũng có thể chịu đựng nổi, để chờ hưởng thụ khoái lạc.

Đột nhiên nàng quay qua Từ Nhược Vũ, hỏi:

- Có đúng vậy không?

Từ Nhược Vũ và Hương Hương cùng cúi rạp mình xuống đáp:

- Đúng vậy!

Cơ linh Phong đưa tay chỉ cả hai, tiếp:

- Người thấy đó, nam háo sắc, nữ dâm dăng, cả hai hòa hợp với nhau, thì đúng là củi khô gặp lửa mạnh. Nhưng ta bảo chứng, họ chẳng hề có tư tình. Người có biết tại sao không?

Du bội Ngọc không đáp.

Châu lệ Nhi vụt hỏi:

- Tại sao?

Cơ linh Phong đáp:

- Tại vì họ không còn hứng thú nữa! Phải biết trên đời này không có sự thích thú nào bằng tư tình, song họ chẳng hề nghĩ đến. Người biết chứ!

Biết? Châu lệ Nhi làm gì biết? Mà chắc gì Cơ linh Phong biết qua?

Lần này Châu lệ Nhi lại nín lặng.

Cơ linh Phong tiếp:

- Cái hoan lạc ta cấp cho họ, có giá trị gấp mười phần niềm thích thú đó, cho nên họ đeo đuổi theo cái trọng, bỏ cái khinh! Phàm ai đã dùng Cực Lạc hoàn của ta, là xem tư tình như đất như cát, chẳng có mùi vị gì cả!

Châu lệ Nhi muốn nín, song không nín được, lại hỏi:

- Cực lạc hoàn là cái gì?

Cơ linh Phong cười mỉm:

- Một loại tiên đơn, thần dược, có hiệu dụng phi thường. Người có muốn ném thử chẳng?

Châu lệ Nhi chớp mắt:

- Ném, hay không ném, cũng chẳng quan hệ gì. Có điều, độc càng mạnh, ta càng hoan hỉ!

Bỗng, Du bội Ngọc cao giọng:

- Lệ nhi muốn ném? Chẳng lẽ Lệ nhi không trông thấy tình trạng của hai người đó à? Lệ nhi tưởng họ không có chí khí à? Vì cái món Cực Lạc hoàn đó, mà họ tự bán mình, họ bất chấp người khác khinh miệt họ, họ có thể làm ca kỹ, họ có thể làm cường đạo, họ mất cả chí khí!

Từ ngày sống chung với nhau, chưa bao giờ Châu Lệ Nhi nghe Du Bội Ngọc to tiếng với nàng. Như vậy là Cực Lạc hoàn đó phải ác, phải hiểm lắm.

Nàng nhìn sang Từ Nhược Vũ, Hương Hương, thấy cả hai gục mặt, chịu cho người sỉ vả mà chẳng có một phản ứng nào.

Du Bội Ngọc trừng mắt nhìn họ, cao giọng nói tiếp:

- Tuy nhiên chất độc trong Cực Lạc hoàn, không phải là vĩnh viễn không có cách hóa giải. Ta đã có kinh nghiệm về loại độc đó, ta biết cách hóa giải. Chỉ cần người trúng độc có quyết tâm, có dũng khí, dám chịu thống khổ, trong một thời gian ngắn, ảnh hưởng của chất độc tiêu tan, rồi người trúng độc sẽ quật khởi mạnh, như một kẻ hoàn toàn đổi mới. Thiếu quyết tâm, kém dũng khí, suốt đời chỉ làm tên nô lệ thôi!

Niềm khích động hiện lên gương mặt Từ Nhược Vũ và Hương Hương.

Nhưng Cơ Linh Phong từ từ đưa tay vào mình lấy ra một chiếc hộp nhỏ, đổ vào lòng bàn tay một viên thuốc màu đen, điềm nhiên thốt:

- Ta chuẩn bị trọn một hộp này cho hai người, song hai người không có ý nguyện hưởng thọ nữa, thì ta để dành lại cho người khác.

Nghe mùi hương kỳ lạ bốc từ hoàn thuốc, Từ Nhược Vũ và Hương Hương mắt có vẻ khích động lẫn vẻ thẹn.

Cả hai như hai con chó nhìn miếng thịt ngon, ánh mắt gian tham nhìn trừng trừng chiếc hộp.

Vụt một cái, cả hai nhào xuống đất, lạy như té sao, hấp tấp thốt:

- Chúng tôi không có ý đó! Chính hần nói, chứ chẳng phải chúng tôi nói!

Cơ Linh Phong lạnh lùng:

- Như vậy, là các ngươi không muốn dứt khoát với vật này?

Từ Nhược Vũ và Hương Hương đồng kêu lên:

- Không! Chúng tôi không muốn dứt khoát!

Cơ Linh Phong lại hỏi:

- Các ngươi tình nguyện làm nô lệ vật đó?

Từ Nhược Vũ và Hương Hương tranh nhau đáp:

- Tình nguyện! Tình nguyện!

Cơ Linh Phong cười lạnh:

- Tùy các ngươi! Cứ cầm đi!

Nàng nghiêng chiếc hộp, những hoàn thuốc rơi vãi xuống nền nhà, lăn bừa bãi.

Từ Nhược Vũ và Hương Hương như hai con chó vồ xương, bò quần quai tranh nhau nhặt.

Du Bội Ngọc thở dài, quay mặt nơi khác, không nữa nhìn.

Cơ Linh Phong điềm nhiên:

- Bây giờ, ngươi đã thấy, Cực Lạc hoàn của ta có lực lượng to lớn như thế nào.

Đừng tưởng mọi người cũng như ngươi, muốn giải thoát mà giải thoát nổi!

Bỗng nàng cười khan, rồi từ từ tiếp:

- Ta bội phục sự quyết tâm và cái dũng khí của ngươi, bội phục từ lâu!

Du Bội Ngọc không để ý đến nàng.

54. Bên Ngoài Sở Liệu

Cơ Linh Phong tiếp:

- Tại sao người không lưu ý đến ta? Vô luận làm sao, ta với người vẫn là bằng hữu, không bằng hữu ngày nay, cũng là bằng hữu ngày nào. Hơn nữa, ta có giúp người mấy lần. Vậy mà người thấy ta, người né tránh như tránh rắn rết.

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng thở dài:

- Phải! Cô nương có giúp tại hạ hơn một lần! Tại hạ biết rằng mình phải báo đáp... chỉ vì....

Cơ Linh Phong cười nhẹ:

- Tuy vậy, người khỏi phải bận tâm, bởi, hiện tại ta chưa có ý mong người báo đáp!

Du Bội Ngọc thở ra:

- Thế sao... cô nương.... tưởng...

Cơ Linh Phong chặn lời:

- Bất quá ta tưởng nên làm một cuộc đổi chác với người!

Du Bội Ngọc trở mắt:

- Đổi chác?

Cơ Linh Phong gật đầu:

- Đúng vậy! Một cuộc đổi chác, không hơn không kém!

Nàng bước tới bước lui trước mặt Du Bội Ngọc, từ từ bước, ra chiều tư lự:

- Người có biết không? Người là con người hết sức kỳ quái. Bình sanh, ta không thấy ai kỳ quái như người, chứ đừng nói là hơn người! Từ lúc ta gặp người lần đầu tiên, ta đã phát hiện ra điều đó rồi!

Du Bội Ngọc mơ màng:

- Kỳ quái? Tại hạ kỳ quái ở điểm nào?

Cơ Linh Phong vụt quay mình, xua đuổi Từ Nhược Vũ và Hương Hương ra ngoài, đóng cửa cài then cẩn thận, đoạn thốt:

- Điểm thứ nhất, người chính là con trai duy nhất của Du Phóng Hạc, song người...

Châu Lệ Nhi vụt kêu lên:

- Người nói sao? Chàng là con trai của Du Phóng Hạc?

Cơ Linh Phong cười nhạt:

- Người không biết điều đó à? Phải! Làm sao người biết được? Cái bí mật đó, ngoài ta và Cao lão đầu, không có một người thứ ba nào biết được!

Châu Lệ Nhi nhìn sang Du Bội Ngọc, không nói một tiếng nào nổi!

Cơ Linh Phong tiếp:

- Được làm con một vị minh chủ võ lâm đương thời kể ra cũng vinh hạnh lắm chứ? Nhưng người không thừa nhận, người lại còn giả chết, để cho thiên hạ tưởng người là một Du Bội Ngọc khác, không phải là con trai của Du Phóng Hạc!

Châu Lệ Nhi cau mày:

- Tại sao?

Cơ Linh Phong mỉm cười:

- Chẳng những hấn không thừa nhận Du Phóng Hạc là phụ thân, mà hấn lại còn phủ nhận luôn Lâm Đại Vũ là vị hôn thê của hấn, hấn cam chịu để cho Lâm Đại Vũ làm, để cho nàng giết hấn!

Dừng lại một chút, nàng tiếp:

- Đêm đó, ta trông thấy tận mắt Lâm Đại Vũ cầm kiếm đâm hấn, ta đau đớn thay cho hấn, bất bình Lâm Đại Vũ vô cùng.

Châu Lệ Nhi cắn môi:

- Có lẽ là có điều chi rất thương tâm giữa họ, và trên đời này chỉ có ta hiểu được tâm tư chàng, vì ta... ta... Nàng không tiếp nữa.

Nàng nín lặng, thì Cơ Linh Phong lên tiếng:

- Không lẽ phụ thân hấn có những hành động làm hấn thương tâm? Do đó, hấn không thể thừa nhận là cha hấn?

Châu Lệ Nhi cắn môi, nín lặng.

Cơ Linh Phong điềm nhiên:

- Tuy nhiên, tình cảnh của hấn khác hơn tình cảnh của người!

Châu Lệ Nhi vụt hỏi:

- Theo người, tại sao chàng làm thế?

Cơ Linh Phong giải thích:

- Chẳng phải hấn không thừa nhận Du Phóng Hạc làm cha, có điều hấn cho rằng, Du Phóng Hạc hiện thời là một người giả mạo!

Châu Lệ Nhi kinh hãi.

Du Bội Ngọc biến sắc.

Cơ Linh Phong cười nhẹ:

- Trên thế gian này, hầu hết con người đều tưởng là điều bí mật của mình, chẳng ai biết được. Thực ra, từ nghìn xưa, có ai giữ được bí mật suốt đời? Người có nhìn nhận đúng như vậy không?

Nàng thừa hiểu Du Bội Ngọc không thể phản đối nhận xét đó, nên tiếp luôn:

- Huống chi trên thế gian, có biết bao sự kiện xảy ra, ngoài sở liệu của con người!! Và, người có bao giờ tưởng tượng là ta có theo dõi người từ lúc chia tay nhau tại thị trấn đó?

Du Bội Ngọc trở mắt:

- Cô nương nói...

Cơ Linh Phong chặn lại:

- Ta nói hôm đó, tại một thị trấn cô tịch khác, ta thấy người trong khi người không hề nghĩ là ta ở bên cạnh người.

Du Bội Ngọc thở dài:

- Đúng vậy! Tại hạ không tưởng điều đó!

Cơ Linh Phong tiếp:

- Hôm đó người cùng đi với Lâm Đại Vũ, cả hai vào khách sạn. Ta giật mình, hết sức kinh ngạc.

Du Bội Ngọc chột hỏi:

- Cô nương có mặt tại tiểu thị trấn đó, để làm gì?

Cơ Linh Phong mỉm cười:

- Ta theo dõi bọn Tây Môn Vô Cốt. Từ ngày ta thấy hấn, ta đã hoài nghi về hành động của hấn. Ta có cảm tưởng hấn không phải là con người tốt!

Du Bội Ngọc thở dài:

- Không ngờ vì theo dõi bọn Tây Môn Vô Cốt, mà cô nương lại gặp tại hạ!

Cơ Linh Phong tiếp:

- Ta cũng không ngờ chúng theo dõi người. Ta cũng không ngờ là Hồng Liên Hoa lại xuất hiện tại thị trấn đó. Mãi đến sau, ta mới biết tại Xuyên Trung có cuộc đại hội đệ tử Cái bang, mà thị trấn lại nằm trên lộ trình của Hồng Liên Hoa.

Du Bội Ngọc tắc lưỡi:

- Sự tẩu xảo trên đời sao mà nhiều thế!

Cơ Linh Phong gật đầu:

Hồng Liên Hoa thấy các người, chỉ sợ còn kinh hãi hơn ta! Bởi y không thể tưởng tượng được, một con người lạnh lùng như Lâm Đại Vũ lại có thể cùng đi với kẻ lạ, cùng vào khách sạn ở chung phòng.

Châu Lệ Nhi muốn nói một câu, đắn đo một chút, rồi thôi, không nói gì.

Cơ Linh Phong tiếp:

- Hồng Liên Hoa muốn biết sự tình như thế nào, song hiềm thân phận, không thể rình xem thăm lén hành động của người khác, nên sai phái một tên đệ tử là Tống lão tứ trà trộn vào trong khách sạn, theo dõi cử động của người và Lâm Đại Vũ.

Du Bội Ngọc cười nhạt:

- Tại hạ cũng có thấy thái độ của gã có vẻ khả nghi, gã cứ nhìn thấy Lâm Đại Vũ chằm chằm. Một tên tiểu nhị thông thường làm gì to gan nhìn khách như thế?

Cơ Linh Phong hỏi:

- Người có nhận ra Tống lão tứ là người của Hồng Liên Hoa chăng?

Du Bội Ngọc trầm ngâm suy nghĩ, không đáp.

Cơ Linh Phong tiếp:

- Gì thì chẳng biết, chứ chắc chắn người không hiểu được Tống lão tứ là thuộc hạ của ta!

Du Bội Ngọc kêu lên:

- Cô nương đã cho hần uống Cực Lạc hoàn?

Cơ Linh Phong gật đầu:

- Phải, cho nên trước khi báo cáo tình hình với bang chủ hần, hần lại tìm ta, cho hay rồi. Hần nói, thái độ của Lâm Đại Vũ và người hết sức kỳ quái, hần thấy Lâm Đại Vũ lấy chân trùm đầu mà khóc, còn người thì đưa mặt vào vách như chẳng dám nhìn ai!

Du Bội Ngọc nóng nảy:

- Hần còn nói gì nữa?

Cơ Linh Phong tiếp:

- Hần nói, đáng ra, Lâm Đại Vũ phải nhận ra hần, vì trước một lần, hần có giúp nàng thoát nạn. Nhưng Lâm Đại Vũ lại làm mặt lạ đối với hần. Có lẽ nàng làm như thế, để cho hần về báo cáo với Hồng Liên Hoa, là nàng có hảo ý với Du Bội Ngọc này chăng? Và gián tiếp bảo Hồng Liên Hoa đừng nghi ngờ chỉ đến gã Du Bội Ngọc thứ hai.

Sự việc Cơ Linh Phong nhắc lại, bất quá chỉ xảy ra cách nay độ vài tháng, nhưng Du Bội Ngọc tưởng chừng cách biệt hàng thế kỷ rồi, nên chàng đã sống được một thế kỷ rồi!

Cơ Linh Phong lại tiếp:

- Ta hết sức lấy làm lạ, không thể không đến tận nơi xem sao. Ngờ đâu, Tây Môn Vô Cốt đã đến đó trước ta, và Hồng Liên Hoa cũng có mặt, theo dõi Tây Môn Vô Cốt!

Du Bội Ngọc thở dài:

- Tại hạ biết. Đêm đó, có rất đông người!

Cơ Linh Phong tiếp:

- Lâm cô nương từ trong phòng chạy ra, rồi la hét, rồi mắng, sau cùng lại trở vào, rút kiếm đâm người, quyết đâm lủng thân xác người như tổ ong!

Nàng gần từng tiếng, hỏi:

- Tại sao thế?

Du Bội Ngọc trầm ngâm lâu lắm, đoạn thở ra:

- Tại hạ không... không cho nàng biết tại hạ là Du Bội Ngọc năm xưa, nàng thì cho rằng... tại hạ đã làm... một việc rất hèn hạ nên nàng nhất định giết tại hạ!

Cơ Linh Phong cười nhẹ:

- Hồng Liên Hoa và bọn Tây Môn Vô Cốt thấy Lâm cô nương làm như thế, tin ngay là thực sự nàng muốn giết người, song ta...

Du Bội Ngọc hỏi:

- Không lẽ cô nương không tin?

Cơ Linh Phong lắc đầu:

- Tin làm sao được.

Du Bội Ngọc lại hỏi:

- Cô nương không tin hẳn phải có một ý nghĩ gì chứ?

Cơ Linh Phong đáp:

- Theo ta, thì sự tình thế này:

lẽ thứ nhất, Lâm Đại Vũ đã hiểu người chính là Du Bội Ngọc năm xưa, do đó nàng mới đi chung với người trên lộ trình, và cùng người vào khách sạn, ở chung một phòng.

Du Bội Ngọc lắc đầu:

- Biết đâu, nàng chẳng nhân cơ hội, tìm cách hạ sát tại hạ?

Cơ Linh Phong mỉm cười:

- Giả như nàng muốn giết người, thì thiếu gì cơ hội mà phải chờ đến lúc đó? Cho nên, đêm ấy, nàng rút kiếm đâm người chẳng qua là nàng bày trò, nàng muốn làm kinh động cho nhiều người cùng quy tụ đến, rồi giở trò...

Du Bội Ngọc hơi xanh mặt:

- Trò gì?

Cơ Linh Phong tiếp:

Người và nàng, chắc có biết bọn Tây Môn Vô Cốt xuất hiện quanh đó, và cũng biết luôn chúng rình rập nhìn lén các người, theo dõi từng cử động. Cho nên nàng cố ý gây gổ với người, cho bọn chúng đừng nghi ngờ người là Du Bội Ngọc ngày trước.

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc lâu, đoạn hỏi:

- Giả như cô nương đoán đúng đi nữa, rồi có làm sao chẳng?

Cơ Linh Phong lạnh lùng:

- Chẳng làm sao ca. Bất quá, ta ngưỡng mộ người có một người vợ thông minh như Lâm cô nương vậy thôi! Câu nói của Cơ Linh Phong làm cho Châu Lệ Nhi đỏ mặt, rồi sắc mặt đang đỏ lại biến thành trắng nhợt. Chẳng như nàng không muốn nghe Cơ Linh Phong nói thêm, và nàng hận đã lỡ nghe một câu chối tai rồi. Nghe, hay không nghe, mặc nàng, Cơ Linh Phong nào có nói chuyện với nàng?

Cơ Linh Phong cứ tiếp:

- Đồng thời, ta cũng có lo ngại cho người, cỡ người như Du Phóng Hạc bất quá, trong nhất thời, người qua mặt lão ta. Nhưng chẳng sớm thì muộn thì điều bí mật của người sẽ bị lão khám phá. Nhân đó, ta định đến cảnh cáo người, ngờ đâu ta vừa vào phòng, trông thấy ta như trông thấy quỷ, người phóng chân chạy chết.

Du Bội Ngọc lại suy nghĩ, giây lâu, sau cùng, chàng hỏi:

- Vừa rồi, cô nương nói sẽ làm một cuộc đổi chác với tại hạ, vậy cuộc đổi chác đó như thế nào?

Cơ Linh Phong thốt:

- Điều bí mật của người, nếu ta đem tuyên bố khắp giang hồ, thì người khó tránh khỏi cái họa diệt thân. Nhưng người yên chí, chẳng những ta giữ gìn cho người, mà ta còn tùy tiện giúp người những lúc cần nữa.

Du Bội Ngọc cau mày:

- Giúp tại hạ lúc cần? Giúp những việc gì?

Cơ Linh Phong gằn từng tiếng:

- Chẳng hạn, giúp người lột mặt nạ cái lão Du Phóng Hạc kia. Ta cũng có nghĩ là nên bức lão trở về chân tướng của lão!

Du Bội Ngọc thở dài:

- Tại hạ biết, cô nương quyết tâm làm minh chủ võ lâm. Trước khi thực hiện quyết tâm đó, cô nương phải hủy diệt lão ta; muốn hủy diệt lão ta, tất phải khám phá bí mật của lão. Làm cái việc khám phá bí mật của Du Phóng Hạc, cô nương phải nghĩ đến tại hạ, Cho nên, tiếng là cô nương giúp tại hạ, thực ra chính cô nương làm lợi cho cô nương.

Cơ Linh Phong mỉm cười:

- Hai chúng ta, kể như có một kẻ thù chung. Đã đồng cừu, tất phải đồng tâm, cộng lực. Người giúp ta, ta giúp người cùng diệt đồng cừu, chẳng hợp tình hợp lý sao?

Du Bội Ngọc hỏi:

- Nếu tại hạ không chấp thuận hợp tác với mẫu người như cô nương?

Cơ Linh Phong điềm nhiên:

- Ta giết quách người cho xong, người nghĩ có đơn giản chẳng?

Du Bội Ngọc thở dài:

- Chắc tại hạ không còn cách nào khác để chọn!

Cơ Linh Phong gật đầu:

- Ta cũng thấy như vậy!

Bỗng nàng bật cười vang, tiếp:

- Nếu người bằng lòng hợp tác với ta, thì ta sẽ dốc toàn tâm toàn lực trợ giúp người. Có thể là người chưa hiểu được lực lượng to lớn của ta, vậy ta cho người biết, trọn hai vùng Đại giang Nam Bắc, dọc hai bờ Huỳnh Hà, từ Tây Bắc qua Xuyên, Diên, bất cứ tại địa phương trọng yếu nào, ta cũng có thuộc hạ. Ta chỉ cần ra lệnh, chúng sẽ hi sinh cho người.

Du Bội Ngọc lại thở ra:

- Cô nương đã có thể lực lớn như vậy, thì còn cần chi phải làm minh chủ? Làm minh chủ vô lâm, cô nương được lợi gì hơn?

Cơ Linh Phong mỉm cười:

- Mỗi cá nhân đều có một thị hiếu riêng biệt. Có kẻ thích rượu, có kẻ tham tài, có kẻ háo sắc, có kẻ chuộng quyền lực...

Du Bội Ngọc trố mắt:

- Quyền lực?

Cơ Linh Phong gật đầu:

- Kẻ nào chưa nắm quyền lực trong tay, kẻ đó chưa hiểu được cái thích thú do quyền lực gây nên. Bình sanh ra có một nguyện vọng, là muốn thấy tất cả anh hùng hào kiệt trong vô lâm đều quỳ mọp trước mặt ta. Hiện ta âm thầm hoạt động trong bóng tối, nếu mộng bình sanh bất thành, thì ta vĩnh viễn sống trong bóng tối.

Du Bội Ngọc lắc đầu:

- Càng chạy theo thị hiếu, càng làm khổ bản thân! Rượu nhiều thì loạn tánh, sắc nhiều thì tổn thân, và theo tại hạ nghĩ, cái sự hại người đáng sợ nhất là quyền lực!

Cơ Linh Phong bỗng chớp mắt sáng rực, như có ngọn lửa chợt bốc bùng:

- Nhưng, cái làm cho con người động tâm nhất, là quyền lực!

Du Bội Ngọc điềm nhiên:

- Cô nương cứ nghĩ xem, hiện tại tuy Du Phóng Hạc là minh chủ vô lâm, song cô nương vẫn không cúi đầu tuân phục lão. Khi cô nương làm minh chủ rồi, biết đâu lại chẳng có người ngầm mưu toan phản bội cô nương?

Cơ Linh Phong lạnh lùng:

- Dù làm đến hoàng đế, cũng không tránh khỏi cái nạn loạn thần tặc tử, huống hồ làm một minh chủ vô lâm! Ta không cần ai trung, ai tín, ai thành; ta chỉ cần trước mặt ta tất cả đều cung cung kính kính; còn như, sau lưng ta, có kẻ phản bội, điều đó không quan hệ gì!

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Trong tình thế đó, cô nương làm minh chủ được bao lâu?

Cơ Linh Phong mỉm cười:

- Một ngày thôi, cũng đủ cho ta mãn nguyện!

Du Bội Ngọc lẩm nhẩm:

- Quyền lực! Quyền lực! Không ngờ hai tiếng có một ma lực phi thường!

Cơ Linh Phong tiếp:

- Những sự việc đó, người tất phải nghiên cứu, người chỉ cần minh bạch điều này, là muốn phục cừ, tất phải khám phá sự bí mật của Du Phóng Hạc; và, muốn làm việc đó, người phải hợp tác với ta mới mong có kết quả. Nếu người không hợp tác, là người phải chết!

Du Bội Ngọc trầm giọng:

- Nhưng, tại hạ có điều kiện. Nếu không, thì tại hạ cam chịu chết.

Cơ Linh Phong hỏi:

- Điều kiện gì?

Du Bội Ngọc đáp:

- Tại hạ không muốn trước mặt tại hạ, cô nương đề cập đến Cực Lạc hoàn, ba tiếng đó xin cô nương bỏ hẳn. Chẳng những tại hạ không muốn nể, không muốn nhìn, mà tại hạ cũng không muốn nói đến!

Cơ Linh Phong mỉm cười:

- Người cho rằng vật đó không có giá trị à? Cho người biết, có lúc nó quý hơn châu ngọc, vàng bạc! Người đáp ứng ra rồi, ta cần gì buộc người phải dùng vật đó!

Du Bội Ngọc trở mắt:

- Cô nương dám tin lời hứa suông của tại hạ?

Cơ Linh Phong gật đầu:

- Trên thế gian này, nếu có một người nào ta tin được, thì người đó chính là người! Hà huống...

Nàng cười nhẹ tiếp:

- Người còn rất nhiều bí mật mà ta được biết, ta có sợ gì người thất hứa đâu? Vả lại, song phương đều có lợi cả kia mà!

Du Bội Ngọc cười khổ:

- Tại hạ thấy, chỉ còn có cách hợp tác với cô nương mới có cơ khám phá ra bí mật của Du Phóng Hạc!

Cơ Linh Phong gật đầu:

- Đúng vậy! Bởi những kẻ tự cho mình có hảo tâm, hiệp khí đều đứng sau lưng Du Phóng Hạc cả, chẳng một ai chịu giúp người đâu! Người có biết tại sao không? Tại vì lão là võ lâm minh chủ!

X Trên đời, có lắm sự kỳ diệu.

Việc làm của Du Bội Ngọc rất quang minh chính đại, song muốn làm cho thành việc, chàng phải hợp tác với những người không quang minh, không chính đại, với những người bại hoại nhất đời.

Chàng muốn sống lâu, bắt buộc phải chết một lần.

Sự việc đó, nghĩ cũng hoang đường, song thực ra, rất hợp lý. Mà nghĩ cho cùng, những sự hợp lý đều ít nhiều hoang đường cả.

Châu Lệ Nhi không tưởng nổi là thân thể của Du Bội Ngọc có quá nhiều bí ẩn kỳ dị. Nàng thức ngộ ra, chàng gặp phải bất hạnh hơn nàng, hơn quá nhiều!

Những bất hạnh của nàng, còn có thể đem phân trần với thiên hạ, có thể có người đồng tình với nàng, nhưng những bất hạnh của Du Bội Ngọc lại không thể đem tiết lộ với ai!

Nàng nhìn Du Bội Ngọc, lệ thấm tuôn tràn.

Cơ Linh Phong vụt cười khan:

- Châu Lệ Nhi! Châu Lệ Nhi! Cái tên tuyệt diệu. Người cũng là con người đầy nước mắt, có lẽ máu của người cũng là nước mắt nốt!

Châu Lệ Nhi nổi giận:

- Người có biết trong huyết quản người có gì không? Ta cho người biết, trong huyết quản người, chỉ là một dòng nước thúi!

Cơ Linh Phong không giận, cười nhẹ:

- Con người ta, lúc bị ai, chẳng bao giờ phần nộ, còn người thì lại khác, vừa đồ lệ, vừa mắng, thật kỳ kỳ!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng:

- Có chi kỳ quái? Nếu cho rằng kỳ quái, thì chỉ có những kẻ vừa cười vừa giết người, kẻ đó mới kỳ quái!

Cơ Linh Phong điềm nhiên:

- Cười nhẹ mà giết người, phải kể là một bản lãnh đó! Ta nghĩ, dưới gầm trời này, không ai có bản lãnh đó bằng Tỏa Hồn Cung Chủ!

Châu Lệ Nhi kinh hãi, kêu lên:

- Người biết lai lịch của ta?

Cơ Linh Phong điềm nhiên:

- Người tưởng, nếu ta không biết lai lịch người, đại gì ta đem những bí mật đó nói ra trước mặt người?

Châu Lệ Nhi cao giọng:

- Làm sao biết được?

Cơ Linh Phong đáp:

- Ta phải có tài năng gì, mới dám đối đầu với Du Phóng Hạc chứ? Cho người biết, giả như ta còn ở ngoài xa mười dặm, ta đã hiểu tại đây có gì xảy ra rồi!

Bỗng nàng day qua Du Bội Ngọc, cười mấy tiếng, rồi tiếp:

- Ta còn quên một việc! Ta quên mừng người! Có được một người vợ vừa đẹp vừa thông minh như thế này, đáng mừng lắm nhé!

Du Bội Ngọc chẳng nói gì, nhưng thoáng nhìn qua Châu Lệ Nhi.

Châu Lệ Nhi biến sắc, mặt trắng nhợt, lệ thấm tuôn tràn, rung rung giọng thốt:

- Người... không nên dùng giọng đó... chế nhạo ta!

Cơ Linh Phong cau mày:

- Chế nhạo? Nói như vậy là chế nhạo người sao?

Châu Lệ Nhi cắn môi:

- Người phải hiểu... đó là một trò đùa...

Nàng khóc rống lên, như muốn tuôn hết nguồn lệ trong người.

Cơ Linh Phong trở mắt:

- Trò đùa? Hôn nhân là đại sự trong người sao lại gọi là trò đùa?

Châu Lệ Nhi nức nở:

- Nhưng ta... ta....

Cơ Linh Phong:

- Người đừng lo chi cái giá như người sợ hấn không thừa nhận, là người lắm đó.

Du Bội Ngọc không phải là mẫu người khinh bạc đâu! Hấn hứa, không phải vì người sắp chết mà hứa. Người sống lại, không vì thế mà hấn không thừa nhận!

Châu Lệ Nhi rung người, từ từ đưa mắt về phía Du Bội Ngọc.

Cơ Linh Phong vụt cười to:

- Không cần hỏi hấn! Ta có phương pháp đây, giả như hấn không thừa nhận Châu Lệ Nhi sống là vợ, thì người cứ chết cho hấn xem.

Du Bội Ngọc than thầm.

Châu Lệ Nhi vẫn nhìn chàng, si si đại đại.

Chàng chẳng biết nói gì với nàng, nàng u buồn thốt:

- Du huynh yên chí, tôi chẳng bao giờ thực hành phương pháp đó đâu! Tôi...

Cơ Linh Phong trầm giọng:

- Tại sao người không thực hiện? Có gì xấu xa đâu? Một nam nhân, khi thích một nữ nhân rồi, dám dùng mọi thủ đoạn, chiếm cho được nữ nhân đó, vô luận thủ đoạn đó như thế nào, không ai có quyền mắng nam nhân ấy cả, trái lại còn khen ngợi là khác. Thì, tại sao một nữ nhân không làm những gì nam nhân làm được? Ai cấm?

Nữ nhân không được quyền dùng thủ đoạn sao?

Châu Lệ Nhi ấp úng:

- Nữ nhân... có chỗ bất đồng, sánh với nam nhân...

Cơ Linh Phong hừ một tiếng:

- Bất đồng ở điểm nào? Nam nhân là người, nữ nhân không là người à? Từ ngàn xưa, nữ nhân luôn luôn bị nam nhân hiếp bức, vì nữ nhân mặc cảm tự ty cho mình kém nam nhân. Do đó ta muốn mở ra một phong trào, báo hận cho nữ nhân!

Nàng trừng mắt nhìn Châu Lệ Nhi, tiếp:

- Ta hỏi người, người kém nam nhân ở điểm nào? Tại sao người không nhận chân cái giá trị của người?

Châu Lệ Nhi cắn môi.

Nàng không nói gì, song lệ đã ngừng đổ. Gương mặt trắng nhợt hồng lên từ từ.

Cơ Linh Phong nắm tay nàng dịu giọng tiếp:

- Tiểu muội! Tiểu muội và ta, đều là nữ nhân, chúng ta phải liên hiệp với nhau, tranh đấu với nam nhân, dành lại ưu thế của nữ nhân, không thể để cho nam nhân khinh thường nữ nhân. Chúng ta phải chứng tỏ với nam nhân là nữ nhân sanh ra, chẳng phải để cho nam nhân vầy vò tùy thích.

Du Bội Ngọc nhìn qua thần sắc của Châu Lệ Nhi, đã biết nàng hoàn toàn bị Cơ Linh Phong dụ hoặc mất rồi.

Chàng chắc chắn là chẳng bao giờ Châu Lệ Nhi tin Cơ Linh Phong là con người bại hoại.

Cơ Linh Phong tiếp:

- Hôn nhân, giữa nam nữ, là một cuộc câu, nam nhân cầm cần, nữ nhân là cá.

Đó là thói thường trong thiên hạ từ lâu. Tại sao chúng ta không đảo ngược thói thường?

Ai cấm chúng ta cầm cần câu cá?

Nàng giải khai huyệt đạo cho cả hai, rồi nắm tay Châu Lệ Nhi đặt vào tay Du Bội Ngọc, nửa thực nửa giả, nửa đùa nửa nghiêm, thốt:

- Hiện tại, ta giao nàng cho người, nếu người phụ nàng ta sẽ trừng trị người!

Du Bội Ngọc cười khan:

- Đa tạ cô nương!

Cơ Linh Phong mừng tượng giật mình:

- Tại sao người cảm tạ ta?

Du Bội Ngọc đáp:

- Tại hạ chỉ sợ nàng không hiểu, bây giờ thì tại hạ yên chí lắm rồi.

Cơ Linh Phong cười mỉa:

- Miệng người thì nói thế, chứ lòng người lại mắng ta! Người mắng ta xúi dục vợ người!

Du Bội Ngọc điềm nhiên:

- Tại hạ có lý do gì mắng cô nương? Bất quá, tại hạ lấy làm lạ một chút thôi!

Cơ Linh Phong bữu môi:

- A!

Du Bội Ngọc hỏi:

- Việc xảy ra ở đây, cô nương ở ngoài mười dặm xa làm sao biết được?

Cơ Linh Phong điềm nụ cười bí hiểm:

- Người quên sự tích Công Dã Trường với bầy quạ à?

Du Bội Ngọc nhếch môi như cười:

- Cô nương tưởng ngày nay tôi còn tin là cô nương nghe được tiếng chim sao?

Cơ Linh Phong thản nhiên:

- Nếu ta không hiểu tiếng chim, thì lúc người rơi xuống giếng ta làm sao hay biết? Rồi ai cứu người lúc đó chứ?

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Cứu tại hạ, là Cơ Linh Yến cô nương!

Cơ Linh Phong bật cười ha hả:

- Sao người biết ta chẳng phải là Cơ Linh Yến? Ai là Cơ Linh Phong? Ai là Cơ Linh Yến? Người phân biệt được à? Người biết được bao nhiêu về chị em ta?

Du Bội Ngọc giật mình, nghe lạnh khắp người.

Chàng nhìn nhận khó phân biệt được nàng nào là Yến, nàng nào là Phong.

Cơ Linh Phong vẫn cười vang, tiếp:

- Bây giờ, người thấy đó, cái gì cho là biết rõ thực ra lại chẳng biết tí nào. Chỉ tại mình ý y là đã quá biết, mình không cần tìm hiểu nữa, do đó, phải lầm lạc!

Bỗng, có tiếng gõ cửa, rồi có một người thốt vào:

- Có việc cần trình báo!

Du Bội Ngọc ngẩng lên, nhận ra hoàng hôn xuống từ lâu.

X Người gõ cửa là Hương Hương. Nàng đã khôi phục khí sắc như thường.

Cơ Linh Phong hỏi:

- Việc gì thế?

Hương Hương đáp:

- Bên ngoài, có ba người lạ.

Cơ Linh Phong cau mày:

- Ta biết, nơi đây, cứ đêm xuống là có khách nườm nượp. Nhưng đêm nay, không giống mọi đêm, tại sao người không đuổi khéo họ?

Hương Hương thở dài:

- Từ lúc hoàng hôn chưa xuống, chúng tôi đã từ khước một số đông rồi. Nhưng, đến ba người này thì họ không chịu đi, họ đòi vào cho kỳ được, mặc dù Tiểu Phương cho biết là hôm nay kỹ viện đóng cửa.

Cơ Linh Phong trầm gương mặt:

- Người có thấy ba người đó không?

Hương Hương đáp:

- Tiểu Phương cho tôi hay, tôi chạy ra, thấy rõ cả ba đứng bất động tại vọng cửa, bất động như ba cỗ quan tài!

Cơ linh Phong lại hỏi:

- Hình dáng họ như thế nào?

- Đêm nay, không đốt đèn nơi cửa, nên khó trông thấy rõ gương mặt họ như thế nào. Đại khái, họ thuộc hạng trọng tuổi, họ đội nón đặc chế rộng vành, che nửa phần mặt, trong bọn, có một người cụt mất cánh tay hữu.

Cơ linh Phong trầm ngâm suy nghĩ. Hương Hương tiếp:

- Họ đi ngựa thuộc loại hữu danh tại vùng Quan Ngoại. Hiện tại ngựa còn sùi bọt mép, chứng tỏ họ từ xa đến, và kiêu trình.

Cơ linh Phong chớp mắt:

- Họ từ xa đến, lại không muốn ai nhận ra họ! Họ muốn vào chắc họ chẳng gặp ta. Vô luận thế nào, ta phải xem họ là hạng người nào, họ muốn gì, ta sẽ làm cho họ thỏa mãn.

55. Thiếu Niên Thần Bí

Châu Lệ Nhi cố giữ thần tình tự nhiên, bình thản nghe Cơ Linh Phong nói, nhưng khi Cơ Linh Phong bước ra khỏi phòng rồi còn lại một mình với Du Bội Ngọc, sự tự nhiên vụt tan biến, đôi tay tuy còn trong tay Du Bội Ngọc hoá ra thừa thãi quá, nàng không biết bấu vào đâu, đặt nơi đâu.

Du Bội Ngọc an tường ôn nhu quá, nàng khó suy đoán nổi tâm trạng của chàng, vui hay buồn, mừng hay giận.

Thực ra, nàng làm sao biết được một cơn bão đang lồng lộn trong tâm tư chàng?

Và chàng đang tìm một lối thoát qua một thái độ thích đáng!

Chàng phải nói gì, chàng phải đối xử làm sao để đôi bên không ngỡ ngàng lâu sau sự gán ép vội vàng của Cơ Linh Phong?

Chàng cố tránh gây khích động nơi nàng trong lúc này.

Vì chàng hiểu, thiếu nữ trong lứa tuổi dậy thì, cũng không tránh khỏi cơn giao động mạnh, cơn chuyển mình, rời giai đoạn cũ, bước sang giai đoạn mới, tình tự xáo trộn, bất ổn định, dễ quan trọng hoá bất cứ vấn đề gì, và cứ cái va chạm nhỏ nào đều làm thương hại tinh thần các nàng như thường Hà hướng Châu Lệ Nhi vốn tính nhạy cảm, quật cường, tự ái của nàng rất nặng, nên bất cứ việc gì, thì hậu quả của bất mãn đó phải quan trọng lắm, dù là một việc nhỏ.

Du Bội Ngọc không thể thừa nhận nàng là vợ được, đó là cái chắc.

Bởi, bỏ ra sự chênh lệch về tuổi tác, cứ kể về mặt cảm tình, thì dù sao Du Bội Ngọc vẫn không quên được Lâm Diêu Bình Châu Lệ Nhi đâu thể thay thế Lâm Diêu Bình Nhưng, chàng phải giải quyết sự tình sao cho ổn thoả...

Cả hai đối diện nhau, xong không ai nhìn mặt ai. Không ai hiểu được ai đang nghĩ gì Vừa lúc đó Cơ Linh Phong trở lại.

Nàng đổi đèn lên, đổi tất cả bao nhiêu ngọn đèn. Ành đèn chiếu sáng, soi rõ gương mặt đỏ bừng vì thẹn của Châu Lệ Nhi.

Du Bội Ngọc hỏi :

- Bọn nào đến đó hở cô nương?

Cơ Linh Phong lắc đầu :

- Ta có đi ra đó xem đâu mà biết?

Du Bội Ngọc lấy làm lạ :

- Tại Sao?

Cơ Linh Phong mỉm cười :

- Tại vì ta biết mục đích của họ, họ đến đây làm gì, ta biết được rồi, cần gì gặp họ nữa?

Không đợi Du Bội Ngọc hỏi, nàng tiếp :

- Họ ước hẹn với bằng hữu gặp nhau tại đây. Khách giang hồ lấy kỹ viện, làm nơi hẹn hò, chẳng phải là một sự lạ.

Du Bội Ngọc hỏi:

- Đã thế, họ cần gì phải đấu hành tung?

Cơ Linh Phong mỉm miệng điểm nửa nụ cười:

- Có lẽ họ sắp làm một việc gì không chánh đáng lắm, sợ thiên hạ biết, nên phải lộ vẻ bí mật như vậy! những sự định như thế thường xảy ra trên giang hồ, nếu không quan hệ đến mình, thì mình can thiệp làm gì?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc :

- Tại hạ muốn trông qua ba người đó như thế nào?

Cơ Linh Phong cười nhẹ :

- Người cũng thích gánh vác việc đời nữa sao? Bao nhiêu rắc rối xảy đến cho người chưa đủ sao?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Bởi tại hạ gặp quá nhiều rắc rối, thì có thêm một vài rắc rối nữa cũng chẳng sao. Hà huống, tại hạ muốn gặp bọn có hành tung bí mật, bởi chính những kẻ đó có liên quan nhất đối với lão họ Du!

Cơ Linh Phong chớp mắt:

- Người muốn trông thấy họ, cũng được. Song, đã có Hương Hương ở bên cạnh họ, ta dám bảo đảm là Hương Hương sẽ khám phá lai lịch của họ dễ dàng!

Vừa lúc đó Hương Hương trở lại Cơ Linh Phong hỏi :

- Còn ba người đó?

Hương Hương đáp :

- Họ Ở tại tiền sảnh Cơ Linh Phong cau mày :

- Sao người không ở đó, tiếp họ?

Hương Hương lắc đầu :

- Có ở đó cũng vô ích! Cả ba như những khúc gỗ, tôi cười duyên với họ, họ như không trông thấy, tôi nói như rót mật vào tai, họ không nghe chừng như họ không xem tôi là một nữ nhân, chẳng có gì hấp dẫn cả. Tôi muốn chạy đi ngay soi mình vào gương, xem đã biến đổi như thế nào già bao nhiêu, xấu đến đâu mà họ chán chê quá vậy.

Châu Lệ Nhi chớp mắt :

- Hay là một bọn điếc?

Hương Hương bật cười hắc hắc:

- Điếc làm sao được? Trái lại họ thích tai hơn ai hết! Chính cái lão già cứ nghiêng đầu lắng nghe mỗi khi có tiếng chân người vang bên ngoài.

Du Bội Ngọc trở mắt:

- Một lão già? Lão ấy có hình dáng ra sao?

Hương Hương tả :

- Tuổi độ sau bảy mươi, râu tóc bạc trắng, nhưng khí phách lại phi phàm chừng như là một tay lăm bạc tiền, lăm quyền thế.

Nàng mỉm cười tiếp:

- Cái thứ già mà vào kỹ viện, nơi đây tôi từng tiếp hằng trăm, hằng ngàn rồi, nhưng lão này rất quái dị, chẳng mấy may giống những lão đã vào đây?

Du Bội Ngọc hỏi :

- Khác như thế nào?

Hương Hương giải thích :

- Người càng già, vào kỹ viện, càng làm nhiều trò khỉ, chịu không nổi, nhưng lão này vào đây cứ lăm lăm lý lẽ, như sắp sửa choảng nhau, trông ngán quá!

Du Bội Ngọc lại hỏi :

- Cô nương nghe khẩu âm của lão, đoán là người thuộc địa phương nào?

Hương Hương lắc đầu:

- Lão có mở miệng đâu mà nghe khẩu âm? Chỉ có gã cụt một tay, thỉnh thoảng nói một câu, khẩu âm gã này dường tượng thuộc địa phương Giang Nam!

Du Bội Ngọc giật mình :

- Hình dáng người cụt tay ra sao?

Hương Hương tiếp :

- Tuổi không nhỏ lắm, ngoài cánh tay cụt, y có gương mặt cực kỳ quái dị, một gương mặt có hơn ngàn vết sẹo, chỗ nào không sẹo là đặt những nốt ruồi, không nốt ruồi thì nổi rỗ. Không ai cho đó là một gương mặt người nổi.

Du Bội Ngọc biến sắc mặt. Trầm ngâm một lúc lâu, lại hỏi :

- Còn người nữa hả?

Hương Hương thốt :

- Hắn có vẻ dễ trông hơn cả, có đều ốm tong teo, chừng như từ lâu rồi, hắn không ăn, không uống. Đôi mắt thì nặng mí, mở cách nào cũng không rộng nổi!

Du Bội Ngọc suy tư một lúc nữa :

- Bọn này kể ra cũng đáng nhìn qua lắm!

Cơ Linh Phong gật đầu:

- Phàm là một kỹ viện, thì có đủ hạng người tìm đến, kể cả bọn quái dị nhất!

Hướng chi, lại là một kỹ viện do Hồ lão lão khai thác?

Trong khi Du Bội Ngọc, Hương Hương, Cơ Linh Phong nói chuyện với nhau.

Châu Lệ Nhi nhìn những lỗ khoét kín đáo nơi tường, được nguy trang bằng những hạt châu, đục có, trong có.

Hương Hương nhìn nàng, mỉm cười hỏi :

- Cô nương có biết chỗ diệu dụng của những lỗ đó chăng?

Châu Lệ Nhi lắc đầu :

- Biết làm sao được?

Hương Hương giải thích :

- Sáng kiến của Hồ lão lão đấy! Bà ta già rồi, già thì phải bắt lực, dù có chồng cũng như không chồng. Nhưng lửa tình thì luôn bốc cháy, bà ta chịu không nổi. Không làm được gì, thì bà ta nhìn đó là niềm thích thú của bà ta. Cho nên bà cho đục những lỗ đó nhìn bọn tôi hành lạc với khách càng thô bạo hung tợn, bà ta càng thích thú. Có lúc bà gọi Từ Nhược Vũ đến xem, bà xuất thần mà xem....

Cơ Linh Phong cau mày:

- Thôi chứ, Hương Hương! Đủ rồi! Người sợ diễn tả không rõ lắm sao mà phải gắn đi gắn lại mãi?

Châu Lệ Nhi then đỏ mặt, bắt giác nhìn sang Du Bội Ngọc Chàng nhìn lãng sang nơi khác.

Hương Hương cảm hờn :

- Bà ta mở kỷ viện, dùng bọn tôi như những con thú, bày trò dâm ô cho bà nhìn, có như thế ý dục của bà mới thỏa? Ặn! Chẳng rõ, lúc nhỏ bà hành lạc bao nhiêu lần mỗi ngày! Bà đúng là một kẻ vừa hung ác vừa dâm dật, dâm kinh khủng, dâm đến điên người.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Nhưng bà ta đã chết rồi! Con người hung ác, dâm dật, chết là thiện lương, chết là thù mị, thanh khiết, chẳng bao giờ hại ai nữa, cô nương mắng bà ta làm chi?

X Thời gian vào thu rồi, không khí trong phòng vẫn oi bức như hạ.

Ba người khách lạ ngồi đó một lúc, mồ hôi đổ ra ướt mình, cả gã ốm yếu cũng đổ mồ hôi như thường.

Tại gian phòng của Hương Hương, ai ai cũng nghe nóng nực, riêng Du Bội Ngọc thì chẳng cần gì không khí oi bức, chàng cũng xuất mồ hôi như thường, nhưng lại là mồ hôi lạnh.

Bởi qua sự mô tả của Hương Hương, chàng đón ngay lão già đó, chính là Đường Vô Song, còn người cụt tay có gương mặt quái dị, nói tiếng giang nam chính là Vương Vũ Lâu.

Từ ngày bị Quỳnh Hoa Tam Nương Tử ám toán bằng đại pháp Thi Ma Huyết Sát tại khách sạn, mãi đến nay mới xuất hiện trên giang hồ.

Gương mặt của Vương Vũ Lâu hoàn toàn biến đổi.

Qua các lỗ do Hồ lão lão cho khoét nơi tường bọn Du Bội Ngọc nhìn ba người khách thấy rất rõ.

Wương Vũ Lâu bốc bùng sát khí nơi mặt, chừng như đối với tất cả người đời, ắn nuôi dưỡng một niềm oán độc trầm trọng.

Đường Vô Song tỏ rõ oai khí một bậc tông chủ, bất quá thần sắc có phần nào khẩn trương, hai tay luôn luôn xoay xoay chung trà trên mặt bàn, tư lự nặng.

Còn người thứ ba, đưa lưng về phía Du Bội Ngọc, chàng không nhận rõ thần thái y như thế nào. Bất quá chàng nhận thấy đôi vai y rộng, chiếc lưng nhỏ vậy thôi.

Chàng áp tai vào lỗ trống lắng nghe câu chuyện của họ.

Bên ngoài lúc đó, có tiếng chân người vang lên.

Đường Vô Song lập tức đứng lên, lão đứng, hai bàn tay cầm luôn chiếc chén trà, mấy ngón tay lỏng ra, chén trà rơi xuống kêu soảng một tiếng, vỡ tan tành.

Wương Vũ Lâu trừng mắt nhìn lão, tuy cả hai không nói với nhau tiếng nào, Du Bội Ngọc cũng hiểu đó là Đường Vô Song giả, bởi lão là con người giả nên Vương Vũ Lâu mới dám có thái độ đó.

Hơn nữa, Đường Vô Song là người nổi danh nhờ ám khí, tất đôi tay phải trầm ổn, lão có bàn tay khéo léo đến độ chạm vào hạt gạo hơn mười chữ, bàn tay đó làm sao không cầm vững một chén trà, để cho nó rơi xuống nền?

Nếu không là người giả, sao lại vụng thế?

Và nhận ra chỗ hở đó của Đường Vô Song. Vương Vũ Lâu phải tức uất, tròng mắt cảnh cáo lão dè dặt hơn.

Du Phóng Hạc có thể tạo một Đường Vô Song rất giống ở mọi điểm, trừ hai bàn tay khéo léo.

Du Bội Ngọc chớp chớp ánh mắt sang ngồi.

X Nhưng tiếng chân người bên ngoài, chỉ là của Hương Hương và mấy tên nhân công mang thức ăn vào Đường Vô Song thở phào, từ từ ngồi xuống.

Hương Hương luôn nở nụ cười có thể hấp dẫn cả gỗ đá. Cái duyên dáng của nàng, cái ma lực của nàng, còn trên Ngân Hoa Nương mấy bậc!

Rất tiếc, Đường Vô Song và Vương Vũ Lâu lại không nhìn nàng.

Nàng chỉ bảo bọn kia bày xong thức ăn trên mặt bàn rồi cùng nhau cầm bình rót rượu Nàng làm đủ mọi vẻ khích động khách, song Vương Vũ Lâu và Đường Vô Song vẫn không lưu ý Nhưng Hương Hương không thất vọng, không chịu bại cuộc, bật cười trong trẻo, thốt :

- Tam vị thử nếm rượu của tôi xem! Rượu này chẳng phải bất cứ hạng khách nào cũng được đãi đấy! Hôm nay, đặc biệt mang ra cho quý vị dùng, tôi có ý trọng các vị là bậc anh hùng trong thiên hạ. Đối với hạng khách như quý vị.

Đường Vô Song tròng mắt, cao giọng chặn lời nàng :

- Sao ngươi biết bọn ta là anh hùng? Ai nói với ngươi như vậy?

Hương Hương đảo khoé thu ba cười duyên :

- Đợi gì phải có người nói, tôi muốn biết! Tôi chỉ nhìn qua khí thái các vị! Nếu chẳng phải những nhân vật thành danh trên giang hồ, thì làm gì có khí thái như các vị!

Đường Vô Song hừ một tiếng :

- Bọn ta là khách thượng, ngươi xét lầm đấy!

Hương Hương mỉm cười :

- Giả các vị là thượng gia, thì hẳn các vị phải giàu có nhất nhì trong nước!

Một tiếng cốc vang lên.

Vương Vũ Lâu dẫn mạnh một đỉnh vàng lên mặt bàn, hỏi:

- Ngươi muốn vật này chăng?

Vọng Hoa Lâu là nơi vàng chôn bạc giấu, nơi khách bốn phương hàng ngày mang bạc, mang vàng đến đổ vào kho tàng, song chẳng có ai mang đến một đỉnh vàng vừa to vừa vàng rực như đỉnh vàng này.

Hương Hương cúi đầu cắn môi, điểm phốt một nụ cười nơi khoé, dịu giọng :

- Quý khách muốn tôi...

Vương Vũ Lâu lạnh lùng:

- Ta chỉ muốn ngươi bước ra, khỏi nơi đây! Cầm lấy đỉnh vàng này mà đi, đừng bao giờ trở vào nữa, nếu ta không gọi.

Châu Lệ Nhi nghĩ, chắc chắn là Hương Hương không còn cười được nữa.

Nhưng nàng vẫn cười được như thường, mà lại cười trong trẻo hơn trước, tươi hơn trước :

- Nếu vậy, tôi xin đa tạ các vị!

Nàng cầm ngay đỉnh bạc rồi bước ra Người đưa lưng về phía Du Bội Ngọc vụt cất tiếng :

- Hãy khoan!

Hương Hương dừng chân, quay mặt lại, cười nhẹ :

- Quý khách có điều chi dạy bảo?

Người đó xoay bàn tay. Nơi bàn tay, có viên châu. Châu rất đẹp, rất trong, có giá trị trên hắc đỉnh vàng Mọi người đều nhìn hạt châu, song Du Bội Ngọc lại nhìn tay người đó.

Tay không thô, ngón rất dài, rất sạch, dù cầm cương ngựa suốt lộ trình dài, bàn tay không phồng, không ửng đỏ, không chai Bàn tay đó phải có công lực phi phàm, ổn định phi phàm hạt châu nằm trên đầu ngón đưa cao ai ai cũng thấy rõ!

Du Bội Ngọc tự hỏi. Chân và tay cái nào đẹp hơn cái nào!

Hương Hương hồi hộp thấy rõ :

- Từ lâu tôi chưa từng trông thấy một hạt châu quý như thế! Xin quý khách cho tôi sờ đến một chút!

Người đó cao giọng :

- Hà tất xin phép sờ? Nếu người thích ta cho luôn!

Giọng nói của người đó đúng là một giọng trẻ, bất quá có phần uể oải như nhọc mệt, vất vả.

Hương Hương gặng hỏi:

- Quý khách thừa hiểu là bất cứ một nữ nhân nào cũng thích châu ngọc, sao lại còn hỏi ?

Người đó mỉm cười :

- Hỏi để đặt điều kiện!

Hương Hương hỏi tiếp :

- Điều kiện như thế nào?

Người đó điềm nhiên :

- Ở lại đây hầu rượu ta.

Hương Hương lộ vẻ kinh dị.

Nàng nhìn sang Đường Vô Song, Vương Vũ Lâu. Cả hai lộ vẻ khó khăn, song không phản đối.

Du Bội Ngọc còn kinh dị hơn Hương Hương mấy phần.

Theo thỉnh âm, Du Bội Ngọc ước đoán người đó, là một thiếu niên. Nhưng thiếu niên đó là ai? Tại sao cố ý chống đối Vương Vũ Lâu?

Vương Vũ Lâu dám giận nhưng không dám nói, chẳng lẽ Vương Vũ Lâu sợ thiếu niên?

Họ cùng chung một lộ trình, hiển nhiên họ cấu kết với nhau để làm một việc gì đó, như vậy, thiếu niên hẳn là thuộc hạ của Du Phóng Hạc Đã cùng cấu kết nhau trong một dự mưu, một hành động tại sao thiếu niên lại chống đối Vương Vũ Lâu?

Tại sao họ Vương lại sợ hắn?

Du Bội Ngọc thừa hiểu, địa vị của Vương Vũ Lâu chẳng phải thấp kém, mà cái gan của y cũng lý có hạng lắm!

X Hương Hương lưu lại trong phòng.

Nàng ngồi ngay trên gối thiếu niên, nàng còn ngả mình vào ngực thiếu niên.

Đường Vô Song và Vương Vũ Lâu nhìn thoáng qua nàng rồi hướng mắt về nơi khác ngay.

Thiếu niên cười nói :

- Giả quân tử ! Giả quân tử! Thế gian này sở dĩ ô trọc là vì có quá nhiều giả quân tử!

Hắn ôm ngang hông Hương Hương, cười tiếp :

- Ta và ngươi đều là tiểu nhân, bởi là tiểu nhân nên hưởng nhiều khoái lạc, nhiều vô cùng! Có đúng vậy không?

Hương Hương cười khúc khít :

- Chẳng những khoái lạc, mà còn là những kẻ đáng yêu nữa chứ!

Thiếu niên cười vang :

- Hay! Nói nghe hay quá! Ta phải mừng ngươi ba chén!

Hắn uống đúng ba chén.

Hắn uống xong lại ca một đoạn, trong bài Trương Tiến Tửu của Lý Thái Bạch :

- Được toại ý, là cứ hưởng, hưởng tận vui, đừng để chén không vọng về ánh trăng, đêm nay là đêm đẹp, phải uống! Uống?

Hắn gọi băng quơ :

- Cứ đến! Đến cùng ta chuốc chén! Ta mời !

Hắn mời ai ? Hắn gọi ai, nếu không là Đường Vô Song, Vương Vũ Lâu!

Cả hai cau mày, phải uống với hắn mỗi người ba chén cả hai khó khăn thấy rõ, uống chén rượu như uống thuốc đắng.

Thiếu niên rót đầy chén rượu, uống cạn chén, cứ rót, cứ uống, không ngừng.

Uống một lúc, lại ăn chừng như thiếu thức ăn, hắn cắn chóp mũi của Hương Hương, nghiêng nghiêng nhẹ!

Nhột nhột, Hương Hương cười đến rung chuyển toàn thân, kêu lên oai oái.

Thiếu niên hỏi :

- Đau?

Hương Hương dụi mặt vào ngực hắn đáp :

- Không đau !

Thiếu niên cười ha hả:

- Ta tặng ngươi một hạt châu, trị giá ngàn vàng, ta có quyền cắn ngươi, bốn phen ngươi phải nói không đau! Như vậy là hợp lý! Cá nhân nào cũng có giá, bất quá cao thấp bất đồng thôi!

Hương Hương hỏi :

- Như quý khách trị giá bao nhiêu?

Thiếu niên hừ một tiếng :

- Ngươi muốn mua ta?

Hương Hương gật đầu :

- Phải! Để tàng trữ như một báu vật!

Thiếu niên bật cười cuồng dại :

- Rất tiếc, ta trị giá cao quá! Giá như mỗi ngày mỗi phát tài to, to như hôm nay, luôn luôn như vậy trong năm mươi năm, luôn luôn dành nguyên vẹn, không sút mẻ, may ra có hy vọng mua được ta!

Hương Hương cười hắc hắc :

- Đến lúc mua được quý khách rồi, tôi lại thành ra một lão bà!

Thiếu niên điềm nhiên :

- Già thì đã sao? Chỉ cần có nhiều tiền thôi!

Châu Lệ Nhi buột miệng thốt :

- Thiếu niên này phải kết làm huynh đệ với Từ Nhược Vũ mới đúng!

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Hắn đã tự cho mình là tiểu nhân, chân tiểu nhân thì hắn có nói gì, chẳng ai bắt bẻ được!

Thiếu niên lại uống ba chén rượu nữa, rồi vỗ bàn bồm bộp, cười thốt:

- Hiện tại, tuy người chưa mua nổi ta, nhưng ta cũng tự bán cho người. Ta mua người, người mua ta, kết quả như nhau, người thấy chưa?

Hắn đứng lên, kéo Hương Hương đứng theo, lẩm nhẩm :

- Ta nay buồn ngủ quá! Mình đi ngủ nhé!

Hắn chấp choạng bước, lôi Hương Hương theo, cả hai cùng vào bên trong gian phòng.

Hương Hương không ngừng cười, nằng quẹt chân ngang qua, đóng cánh cửa lại.

Một lúc sau thiếu niên ngâm nga :

- Say, nằm trên gối mỹ nhân, tỉnh nắm cái quyền sát nhân, không cần có ngọc liên thành, chỉ cần có kiếm giết người nhanh!

Giọng nói nhỏ dần, rồi tắt hẳn.

Gian phòng trở nên trầm tịch như cảnh chết.

Bọn Châu Lệ Nhi chẳng dám thì thầm nói chuyện với nhau nữa.

Một lúc lâu, Đường Vô Song lắc đầu thở dài:

- Thật tại hạ chẳng hiểu tại sao, mình chủ lại cho con người như vậy đi theo chúng ta!

Vương Vũ Lâu trầm giọng :

- Minh chủ phân phó, hắn phải có đạo lý!

Đường Vô Song cau mày :

- Hắn là ai chứ ? Cát hạ có biết chăng?

Vương Vũ Lâu lắc đầu:

- Tại hạ không được rõ lắm! Chỉ biết là mình chủ tín nhiệm hắn vô cùng, mình chủ còn dặn vô luận hắn có làm việc gì, chúng ta phải tuân theo hắn!

Đường Vô Song thở dài :

- Nhưng ngay trong giờ phút này, hắn còn vui say như vậy, không chú ý đến việc gì cả! Đã thế còn đòi nằm với gái. Làm sao tin cậy một con người như hắn chứ!

Vương Vũ Lâu trầm ngâm một lúc, rồi lạnh lùng lại. Câu nói đầu tiên :

- Minh chủ đã phân phó, hắn có đạo lý!

Bây giờ Du Bội Ngọc mới biết cả Đường Vô Song lẫn Vương Vũ Lâu cũng không biết lai lịch thiếu niên thần bí!

Thiếu niên , lúc vào nhà, ngồi xuống, đến lúc cùng đi với Hương Hương không hề quay mặt lại, thành ra Du Bội Ngọc không thể trông rõ, để nhận ra hắn là ai!

Bất quá chàng ước độ gương mặt thiếu niên thanh tú, qua đôi bàn tay đẹp, và y có phần nào mệt nhọc, uể oải vậy thôi.

Chàng nghĩ thiếu niên này phải là một người hoàn toàn xa lạ đối với chàng và bình sanh, chàng chưa hề gặp lần nào.

X Đường Vô Song và Vương Vũ Lâu, không hề uống tiếp một giọt rượu, cả hai cũng không cầm đũa, họ khấn trương vô cùng, càng phút càng khấn trương hơn.

Đường Vô Song bắt cười khan :

- Tại hạ hy vọng người ấy đến gấp, chúng ta ở đây, lo làm công việc của chúng ta, còn hấn, để mặc hấn trong đó, hưởng thọ lạc thú? Rồi khi về hấn sẽ đối đáp với mình chủ thể nào cho biết?

Wương Vũ Lâu trừng mắt nhìn lão :

- Cát hại nói thế không sợ bại lộ chân tướng à?

Đến đây hai bên không còn xưng hô cát hại tại hạ với nhau nữa, mà gọi nhau bằng tiếng người, tự xưng bằng tiếng ta.

Đường vô Song cũng trừng mắt nhìn trả :

- Lộ chân tướng gì?

Wương Vũ Lâu hừ một tiếng :

- Người có biết hiện giờ thân phận người là chi chăng?

Đường Vô Song cười lạnh :

- Sao ta lại chẳng biết?

Wương Vũ Lâu trầm giọng :

- Người đã là một tông chủ, một chưởng môn, thì phải xử sự sao cho đúng cái khí khái của mình, chứ sao lại vui mừng trước tai họa của người khác! Dù hấn có sơ xuất, mình chủ quả trách hấn, mình cũng thương hại cho hấn chứ, sao nỡ vui mừng? Đừng tỏ lộ cái thói tiểu nhân mà có thể lộ đuôi chồn đấy!

Đường Vô Song giật mình, gương mặt thoát xanh thoát trắng, đột nhiên lão vỗ bàn thét lên :

- Ta biết các người không xem ta ra gì ! Bởi ta chỉ là một tên giữ ngựa thì sao?

Còn người, người là cái quái gì chứ! Người có phải là Giang Nam Đại Hiệp Vương Vũ Lâu thật sự đâu?

Wương Vũ Lâu quát to :

- Câm mồm!

Đường Vô Song đỏ mặt :

- Ta không câm! Ta muốn nói! Ta nói rồi người làm gì được ta? Người giết ta được chăng?

Wương Vũ Lâu cao giọng :

- Ta giết người rồi sao?

Đường Vô Song cười lạnh:

- Ta không tin người có gan làm việc đó! Người đừng quên hiện tại ta là Đường gia chưởng môn, người giết ta rồi còn tìm đâu ra Đường Vô Song?

Wương Vũ Lâu trừng mắt nhìn lão một lúc, bỗng bật cười :

- Bất quá ta lo lắng cho người được tốt, nếu người lộ chân tướng, thì ta cũng chẳng được yên ổn gì.

Đường Vô Song cũng cười :

- Người yên trí! Hai năm khổ sở, lẽ nào ta phí bỏ sao?

Du Bội Ngọc một lần nữa nghe lạnh mình!

Thì ra cái tên giả mạo Đường Vô Song là một mã phu!

Có lẽ y có nhiều điểm giống Đường vô Song, nên được chọn để giả mạo lão.

Còn người giả mạo Vương Vũ Lâu, y là ai?

Rồi những người giả mạo Lâm Tảo Các , Thái Hồ Vương, Tây Môn Vô Cốt, những người đó là ai?

Có thể họ là mã phu là đầu bếp, phụ bếp, là khất cái, là kẻ bán giày, bán dép, là kẻ lãng du vũ lộng, là bốc sư?

Còn Du Phóng Hạc, lão là ai?

Thân phận cao hơn bọn kia chẳng? Cao mấy bậc?

Lão đã hao phí bao nhiêu công phu, qua nhiều năm tháng mới học đúng phong cách Du Phóng Hạc thực sự? Hơn nữa lão còn phải học Tiên Thiên Vô Cực Công?

- Dù sao bắt quá lão cũng là con người ti tiện, như những kẻ giả mạo kia thôi!

Du Bội Ngọc Nghĩ đến độ sôi sục máu hận thù oOo Không còn gây gổ nhau nữa, Đường Vô Song và Vương Vũ Lâu trở về phận sự, khẩn trương hơn trước.

Đường Vô Song ngồi mãi một chỗ, bồn chồn quá, lại đứng lên, rồi đi tới, đi lui lẩm nhẩm :

- Tại sao chưa đến?... Tại sao?... Có chắc là đến hay không?

Wương Vũ Lâu cau mày :

- Nếu y không đến , cát hại nóng nảy cũng chẳng ích gì. Nên ngồi xuống là hơn!

Đường Vô Song cố vuốt râu cho ra vẻ thản nhiên :

- Cát hại không nóng nảy, tại hạ phải nóng nảy! Giả như y không đến, thì tại hạ làm sao?

Wương Vũ Lâu điềm nhiên :

- Việc quan hệ trọng đại đối với y, sao y lại không đến mà lo?

Đường Vô Song thở dài lẩm nhẩm :

- Tại hạ mong mỗi chả có việc gì xảy ra cho y?

Người họ chờ là ai?

Tại sao khẩn trương quá độ? Tại sao có vẻ thần bí phi thường?

Châ Lệ Nhi toan hỏi Du Bội Ngọc, bỗng có tiếng chim cú kêu hai tiếng bên ngoài Đường Vô Song giật mình, bước đến cạnh cửa sổ, đáp lại cũng bắt chước tiếng cú.

Cánh cửa sổ mở toan ra nơi khung cửa hiện ra một người.

Người đó vận chiếc áo màu xanh, từ đầu xuống đến nửa thân mình bùn đất bám đầy. Chiếc áo bằng bố thông thường, loại bố của những nông dân mặc khi canh tác.

Đầu người đó có một vương bố cũng màu xanh quần gọn. Toàn thân y đen xì, bóng loáng, nhìn kỹ Du Bội Ngọc mới biết y thoa một lượt dầu thuốc, che dấu làn da thực.

Y nhảy qua cửa sổ vào phòng.

Wương Vũ Lâu vụt đứng lên nghinh đón trầm giọng hỏi :

- Ngọn gió nào đưa cát hại đến đây?

Người đó nhìn quanh gian phòng, đoạn đáp :

- Gió Tây bắc, thổi sang đông nam, cuốn tại hạ đến đây!

Vương Vũ Lâu lại hỏi :

- Cát hại thấy chi dọc đường?

Người đó đáp lại :

- Lão già ăn kẹo, đứa trẻ nít uống rượu!

Du Bội Ngọc biết ngay họ dùng khẩu hiệu để nhận định người trong tổ chức!

Vương Vũ Lâu thở phào, vòng tay thốt :

- Huynh đài cử ngồi. Bọn tại hạ chờ đợi đã lâu!

Người đó chớp mắt :

- Tại Vọng Hoa Lâu, sao lại vắng vẻ như nhà dân dã?

Vương Vũ Lâu mỉm cười :

- Các cô nương tại đây, lâm bệnh nên kỷ viện tạm thời đóng cửa!

Người đó trở mắt :

- Lâm bệnh! Bệnh gì mà cả lũ đều mắc phải?

Vương Vũ Lâu lại cười :

- Bệnh của nữ nhân mà! Mỗi tháng mỗi bệnh mấy hôm. Khi các nàng lâm bệnh, thì nam nhân không thể gần!

Người đó ọ ạt một tiếng, rồi nhìn xuống bàn rượu.

Vương Vũ Lâu hỏi :

- Huynh đài chưa dùng bữa tối?

Người đó nuốt nước bọt thở dài :

- Đã hai ngày đêm rồi tại hạ không thấy một giọt nước một hạt cơm!

Vương Vũ Lâu chìa tay :

- Vậy xin mời huynh đài!

Người đó không khách khí, ngồi vào bàn cứ ăn cứ uống.

Một con người đói lả, khát đến chày yết hầu, gặp thức ăn thức uống, là phải ăn vồ uống gấp, song người đó lại ăn từ từ uống từ từ, như chẳng hề nhịn đói, nhịn khát suốt mấy bữa liền.

Con người đó, nếu không hấp thụ một sự giáo dục chân chính thì làm sao có được phong cách như vậy?

Nhưng y là ai?

Ăn xong, người đó quay qua Đường Vô Song, bảo:

- Cát hại cởi quần cởi áo, cho tại hạ xem nào?

Châu Lệ Nhi đỏ mặt!

Tại sao hần bảo Đường Vô Song như vậy? Hẹn gặp nhau để bảo người ta cởi trần cởi truồng cho xem thân thể à?

Thân thể một con người như Đường Vô Song có cái chi hấp dẫn mà đòi xem?

Nàng then, bình sanh chưa hề thấy một thân thể lỏa lồ, dù của nữ nhân, chứ đừng nói là nam nhân?

Nàng quay mặt chỗ khác, song ánh mắt kỳ bị khích thích quá mạnh, nàng lại nhìn.

Đường Vô Song đưa một chân lông lá đặt trên ghế.

Vương Vũ Lâu chỉ một vết sẹo nơi chân Đường Vô Song thốt :

- Tại hạ chiếu y vết sẹo của Đường Vô Song, lấy dao rọc lên chân y, sâu cạn không sai một phân, một ly.

Đường Vô Song cười khở :

- Rọc như vậy, y phải mất ba hôm! Trong ba ngày tại hạ chết đi sống lại chẳng biết mấy mươi lần! Phải biết, con dao của thợ chạm thay vì khắc vào gỗ, lại khắc vào da thịt! Sai một chút, gọt sửa một chút! Đau đớn làm sao! Tại hạ không hiểu làm sao mình còn sống được!

Người đó xem vết sẹo xong, gật gù :

- Khá lắm! Giống lắm!

Rồi y hỏi :

- Cát hại có biết tại sao lại mang vết sẹo đó chẳng?

Đường Vô Song đáp :

- Đường Vô Song...

Người đó chặn lời :

- Chính mình là Đường Vô Song rồi, còn nếu Đường Vô Song nào nữa. Phải nhớ, đó là điểm chính yếu!

Đường Vô Song mỉm cười :

- Phải! Lúc thiếu thời, tại hạ vì lời thỉnh cầu của một thiếu nữ thuộc giống “bất di” đến Kim Sa Bát Trại, giao chiến cùng tám vị trại chủ, lấy lại vạn lượng Kim sa. Tại hạ dùng ám khí, giết chết tám trại chủ, đổi lại, tại hạ mang vết sẹo này. May mà tại hạ mang theo mình loại thuốc trị vết dao ” Vân Nam Bách Dược”. Nếu không thì thành phế nhân rồi.

Người đó lại hỏi :

- Rồi sau đó?

Đường Vô Song đáp :

- Sau đó tại hạ được biết thiếu nữ “bất di” vì muốn thu hồi Kim Sa, nên lợi dụng tại hạ, chứ không thực tâm yêu tại hạ. Trong khi tại hạ dưỡng bệnh, nàng âm thầm theo tình lang, trốn biệt tận phương trời.

Người đó thở dài :

- Phải! Cho nên từ đó, cát hại có ác cảm đối với tất cả thiếu nữ thuộc giống “Bất di”. Cát hại có thành kiến với giống bất di, là sự phản bội của thiếu nữ đó! Nàng là một loại hồ ly thành tinh, không hơn không kém!

Bây giờ, Du Bội Ngọc mới minh bạch, tại sao Đường Vô Song nhất định không chấp nhận cuộc hôn nhân giữa Kim Hoa Nương và con trai lão. Không phải lão hiềm Kim Hoa Nương là người trong Thiên Tâm Giáo mà là nàng thuộc giống Bất Di.

Chàng không tưởng nổi, Đường Vô Song lúc nhỏ, lại đa tình đến thế!

Phàm nam nhân vì đa tình nên bị nữ nhân lừa quá dễ dàng, điều đó là một dư âm thật đáng thê thảm cho nam nhân.

56. Âm Mưu Ác Độc

Vương Vũ Lâu xoay mình Đường Vô Song, cho người đó thấy lưng chỉ vết sẹo, đoạn hỏi :

- Tại hạ hạ thủ cũng khéo đấy chứ?

Người đó gật đầu:

- Khéo lắm ! Đúng lắm!

Đường Vô Song thốt :

- Vết đao đó, tại hạ mang từ lúc hai mươi bảy tuổi. Vì báo thù cho người tiểu đệ, tại hạ khiêu chiến với Vạn Thắng Đao. Y chém trúng một đao nơi lưng tại hạ, ngược lại tại hạ đâm một nhát kiếm thủng yết hầu y !

Người đó mỉm cười :

- Đúng !

Rồi y hỏi :

- Trên mình cát hạ có bao nhiêu vết sẹo tất cả?

Đường Vô Song đáp :

- Chín vết. Trừ hai vết đó, còn bảy vết nữa, bốn vết do kiếm gây nên, hai vết do đao chạm nhau, vết cuối cùng do Bát Tỷ Thiên Vương dùng hoa? được ám khí lưu lại!

Lão dừng lại một chút, rồi tiếp :

- Bốn nhát kiếm đó, có hai sâu, hai cạn do Ngân Linh Kiếm Khách gây nên. Y buột miệng xúc phạm đến sư trưởng tại hạ, tại hạ căm tức, tìm y phục hận. Trọn cái năm tại hạ hai mươi tám tuổi, tại hạ quyết đấu với y ba lần. Hai lần đầu suýt chết dưới thanh kiếm Ngân Linh, đến lần thứ ba, tại hạ mới giết được y.

Người đó hỏi :

- Trừ chín vết sẹo đó, cát hạ còn mang thương tích gì trên mình nữa chăng?

Đường Vô Song suy nghĩ một chút :

- Hình như hết rồi !

Người đó nhắc :

- Ba chiếc răng....

Đường Vô Song vỗ tay :

- Phải! Phải! Tại hạ mất ba chiếc răng bên tả. Lúc nhỏ tại hạ hung hăng như con trâu con, không hề biết sợ cọp là gì. Vì hiếu thắng, tại hạ đến tận nơi cư sở của Trường Bạch Sơn Vương, xin đấu với y. Y nổi tiếng là tay quyền ba đương thời, song tại hạ khinh thường. Tại hạ bị y tung cho một quyền vào mặt, ba chiếc răng bay mất, mồm sưng vung lên, năm hôm liền tại hạ không uống được một giọt nước, đừng nói là ăn!

Người đó gật đầu :

- Đừng quên một chi tiết nào cả mới xong. Bình sanh, cát hạ làm được việc đắc ý nhất là giao đấu với Trường Bạch Sơn Vương. Không ai lúc đó dám trêu vào lão, vậy mà cát hạ dám đến tận Trường Bạch sơn thách đấu, kể cũng gan lỳ đấy. Dù bại, song bại vinh, bao nhiêu người muốn bại như vậy, song sợ bị lão đánh chết!

Y dừng một chút lại tiếp :

- Cứ mỗi lần nói chuyện với con cháu, cát hạ nên tìm cách há miệng cho chúng thấy thành tích kiêu hùng đó!

Đường Vô Song mỉm cười :

- Tại hạ ghi nhớ...

Du Bội Ngọc thở dài.

Vạn Thắng Đao, Bát Tỷ Thiên Vương, Ngân Linh kiếm khách là những nhân vật thượng đỉnh năm xưa, còn Trường Bạch Sơn Vương Công Tôn Hỏa, là nhân vật thuộc hàng tông chủ, oai danh trên hãn các vị chưởng môn Thiếu Lâm, Vũ Dương.

Đường Vô Song dám đương đầu với các vị đó, đúng là lúc thiếu thời, lão không sợ trời, không sợ đất, lão là một bậc thiếu niên anh hùng.

Ngờ đâu trở về già lão lại khiếp nhược đến thế ?

Lão khiếp nhược đến độ bán chàng cho Du Phóng Hạc!

Tuy nhiên chàng không hận, trái lại còn thương hại lão! Giờ đây có kẻ giả mạo lão, gây cho lão bao nhiêu điều tai hại, lão còn đáng thương hơn!

Người áo bố xanh lại tiếp :

- Có nhiều việc không ai lưu ý, song chúng ta phải cẩn thận nếu lộ sơ hở, thì bao nhiêu công trình cảm như buông trôi theo dòng nước mà sanh mạng cũng khó mà bảo toàn !

Đường Vô Song gật đầu :

- Đúng vậy! Muốn thành công lớn, phải thận trọng từ việc nhỏ. Tại hạ đã hiểu rõ cái đạo lý đó lắm rồi!

Người mặc áo bố xanh trầm ngâm một chút :

- Những cử động ngôn từ hàng ngày, tạo thành một thói quen, phải cố cải thói quen đó, giả như cát hạ muốn ẩn cư, song sự việc trong trang vẫn do cát hạ quyết định những điều trọng đại, do đó có sự tiếp xúc bất thần với các con, với các môn đồ. Cát hạ nên lợi dụng những lúc tiếp xúc tỏ lộ thói quen !

Đường Vô Song mỉm cười :

- Thói thường thì chúng tìm tại hạ sau bữa ăn sáng...

Người đó hỏi :

- Cát hạ có biết mỗi bữa cát hạ ăn gì chẳng ?

Đường Vô Song đáp :

- Cháo trứng! Phải để thật nhiều tiêu, cho thật cay! Càng cay càng tốt!

Người đó lại hỏi :

- Cát hạ quen cay chưa?

Đường Vô Song lại cười :

- Thoạt đầu, tại hạ còn chảy nước mắt. Song, ăn mãi hai năm dài, tại hạ phải quen!

Người đó nhắc :

- Còn phải nhớ, mấy hôm tắm một lần...

Y nhắc luôn cả chuyện đại tiện, tiểu tiện, y còn cho biết mỗi ngày Đường Vô Song tiểu tiện mấy lần, vào giờ nào, mấy hôm đại tiện một lần!

Y biết quá nhiều về Đường Vô Song.

Cơ Linh Phong thở dài :

- Xem ra, làm cái việc này, Du Phóng Hạc khổ tâm biết bao nhiêu !

Du Bội Ngọc nghiêng rằng :

- Khổ tâm nhưng đáng giá!

Cơ Linh Phong gật đầu :

- Đúng! Đường gia đã lập nghiệp ở Tứ Xuyên hơn hai trăm năm rồi, tài sản đó nào phải nhỏ? Bỗng nhiên cơ nghiệp họ Đường lại vào tay lão ta, thì dù có khổ tâm hơn, lão cũng phải đành!

Châu Lệ Nhi thốt :

- Chúng ở đây chờ đợi người áo bố xanh, là chịu một cuộc khảo nghiệm, để xem tên Đường Vô Song giả hiệu kia, có đủ tư cách nhập cuộc hay chưa. Gã áo xanh đó là ai ? Tại sao hắn biết quá rõ về lối sinh hoạt của Đường Vô Song? Gã biết cái đích của Đường Vô Song nữa?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc :

- Có thể hẳn là một người trong số đệ tử Đường gia !

Cơ Linh Phong gật đầu :

- Chẳng những là đệ tử Đường gia, mà còn là kẻ hầu cận của Đường Vô Song!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Hẳn bán rẽ Đường Vô Song, lão nào có hay? Nếu lão hay rằng có ngày đệ tử lão bán lão, hẳn lão chẳng dám bán kẻ khác!

Chừng như cả ba không còn gì để hỏi, phải nói với nhau nữa, họ im lặng, bên này phòng bọn Du Bội Ngọc cũng im lặng.

Một lúc lâu, Vương Vũ Lâu gương cười hỏi :

- Huynh đài có vẻ bất mãn ?

Người áo xanh chưa vội đáp, với tay lấy bình rượu, rồi ra chén, uống luôn ba chén, rồi từ từ thốt :

- Thuật cải sửa dung mạo, đã được truyền bá trên giang hồ hơn mấy trăm năm rồi, nhưng chưa ai sử dụng thuật đó một cách tinh vi, một phần vì khó luyện cho tinh vi, phần khác thuật đó cũng chẳng giúp ích đúng chỗ mong muốn, hỏi ai có nhãn lực thoát nhìn qua cũng nhận ra cái giả tạo. Người ta bảo, có cổ cải sửa dung mạo, trà trộn trong một môn phái nào đó, lúc được tất cả mọi người trong môn phái. Song, sự thật thì chẳng bao giờ có việc đó, và bất quá chỉ là sự truyền thuyết mơ hồ thôi. Không đáng tin chút nào!

Người đó dừng lại một lúc, rồi tiếp :

- Nhưng, đến nay thì, với minh chủ võ lâm, cái thuật đó được xem như thần thuật. Minh chủ Du đại hiệp, sử dụng thuật đó, dù cho thánh cũng chẳng khám phá ra một sơ hở nhỏ!

Wang Vũ Lâu và Đường Vô Song thở phào, cười tươi liền.

Người áo bố xanh lại nhìn Đường Vô Song, trầm giọng tiếp :

- Người đã sáng tạo ra một nhân vật như cát hạ, tại hạ dù người trong cuộc, biết rõ sự tình hơn ai hết, còn không thể nhận ra! Tại hạ khâm phục vô cùng! Tại hạ dám chắc trên thế gian này, chẳng một ai khám phá nổi diệu thuật của minh chủ.

Đường Vô Song mừng rỡ :

- Như vậy, tại hạ có thể chường mặt ra được rồi ?

Người áo xanh mỉm cười :

- Tự nhiên! Tự nhiên!

Y đưa hai tay , cầm chén rượu, đưa cao lên :

- Trước hết tại hạ xin kính mừng hai vị một chén rượu và cầu chúc hai vị ra quân đắc thắng!

Đột nhiên một tràng cười vang lên, rồi một câu tiếp nối liền :

- Muốn kính rượu mừng, chắc hẳn là người còn thiếu một chén!

X Tràng cười, câu nói, phát ra từ phía hậu vọng lên.

Người áo bố xanh biến sắc, cho tay vào chiếc túi bên cạnh sườn ngay.

Đồng thời y quát lớn :

- Ai ?

Một tràng cười nữa vang lên, dài hơn rộn ràng hơn.

Rồi thiếu niên thần bí dương dương tự đắc bước ra, trần thân trên, y chỉ mặc có chiếc quần, y nhìn người áo bố xanh cười mãi, vừa cười vừa bảo :

- Đừng lấy tay ra, cát hạ ạ! Âm khí của Đường gia, tại hạ không tiêu hoá nổi đâu!

Người áo bố xanh lùi lại hai bước, trừng mắt nhìn Vương Vũ Lâu trầm giọng :

- Trong nhà có người, không lễ nhị vị không biết ?

Wương Vũ Lâu gượng cười :

- Tự nhiên phải biết chứ! Nhưng vị huynh đài này, không phải người lạ!

Người đó trở mặt :

- Ạ?

Thiếu niên cười nhạt :

- Cát hạ khỏi phải khấn trương! Tại hạ chẳng những là bằng hữu của các nhị vị, mà còn là bằng hữu của Du Phóng Hạc nữa đấy?

Trước mặt Vương Vũ Lâu, y nói ngay tên Du phóng Hạc, người áo xanh giật mình, sững sờ một lúc, đoạn hỏi :

- Cát hạ tên họ chi ?

Thiếu niên thở dài :

- Tại hạ không dấu gì các vị, cũng muốn nói lên một danh hiệu cho các vị giật mình. Song rất tiếc, tại hạ chỉ là một tên tiểu tốt vô danh nên thôi!

Wương Vũ Lâu đằng hắng một tiếng :

- Vị công tử này tên là Dương Tử Giang, vốn là chỗ thân giao của mình chứ...

Thiếu niên khoát tay chặn lại :

- Người không nên lừa hẩn. Đề cao ta làm gì. Đừng nói là Du Phóng Hạc chẳng biết phụ mẫu ta là ai, chính ta, ta cũng chẳng biết được! Như vậy có giao tình gì gọi là thân giao?

Wương Vũ Lâu biến sắc mặt từ xanh sang trắng, người áo bố xanh kinh hãi sững sờ.

Dương Tử Giang chỉ ngay mũi mình hỏi :

- Người biết tại sao ta có tên là Dương Tử Giang không ?

Người áo bố xanh không cười nổi, lảm nhảm :

- Lỗi quá! Lỗi quá?

Dương Tử Giang bật cười ha hả :

- Làm sao người biết được! Việc đó đâu có quan hệ gì đến người, người xin lỗi cái quái gì chứ?

Y chụp lấy bình rượu, rót một chén nốc cạn rồi tiếp :

- Cho người biết, ta bị quăng xuống Dương tử Giang, do đó ta lấy tên sông làm tên mình, ta sanh ra trên đời, chừng như để cho người đời bạc đãi, đến cha mẹ ta còn không muốn nuôi ta, đem gởi cho hà bá! Nếu các người thông minh một chút hẳn phải biết là ta trưởng thành để gây khó chịu cho người đời !

Wương Vũ Lâu, Đường Vô Song và người áo bố xanh tuy không nói với nhau tiếng nào, song cả ba cùng nghĩ thầm như nhau :

- Hẩn biết là thiên hạ khó chịu vì hẩn thế là cũng thông minh thôi !

Dương Tử Giang ngồi xuống, cười hì hì :

- May mà chúng ta chẳng phải thực sự là bằng hữu nhau nên cái điều làm ta khó chịu cho các người, không thành vấn đề! Ta nói thật đấy, ta không thích các người đâu.

nếu Du Phóng Hạc không yêu cầu ta, dù các người có đem tám xe nghinh đón, ta cũng lười đến với các người như thường.

Người áo bố xanh chừng như không chịu nổi thái độ cao ngạo của thiếu niên, lạnh lùng hỏi :

- Minh chủ muốn cát hạ đến đây để làm gì ?

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Người không hiểu à? Rất đơn giản! Chỉ vì y sợ có người cướp mất mạng sống của các người, nên nhờ ta đến bảo vệ các người đó!

Người áo bố xanh cười lạnh :

- Dù có kẻ muốn sát hại bọn này, thì bọn này cũng thừa sức đối phó, cần gì cát hạ phải nhọc lo?

Dương Tử Giang à lên một tiếng :

- Các người có đủ bản lĩnh đối phó?

Người áo bố xanh gật đầu :

- Phải!

Dương Tử Giang bật cười lớn :

- Nói như vậy, là người tự cho mình có võ công cao?

Người áo xanh bèn nói :

- Luận về võ công, thì tại hạ không đến nỗi kém lắm!

Dương Tử Giang vẫn cười vang :

- Người cho rằng mình là một tay khá, song trước con mắt của ta, bất quá người chỉ là một kẻ tầm thường. Nếu ta muốn giết người thì trên đời này khó có việc gì dễ làm bằng !

Người áo bố xanh vỗ bàn kêu một tiếng bốp, đứng lên liền.

Vương Vũ Lâu và Đường Vô Song cùng nhìn nhau song cả hai không ngăn trở cuộc so tài !

Họ muốn thấy võ công của Dương Tử Giang như thế nào !

Dương Tử Giang thở dài :

- Thế người nhất định tỷ thí với ta! Người bức bách ta quá !

Người áo bố xanh hừ một tiếng :

- Tại hạ muốn giết những kẻ vô tài nhưng khoát lác !

Dương Tử Giang lại thở dài :

- Nhân lực của người kém quá !

Tiếng cuối của câu nói vừa dứt âm vang, thiếu niên mất dạng. Ngọn đèn trên bàn thoảng chao rồi dừng lại như thường.

Người áo bố xanh giật mình, định quay đầu nhìn lại bỗng cảm thấy có ai sau lưng thổi một làn hơi lạnh vào cổ.

Rồi Dương Tử Giang cất tiếng :

- Giả như ta muốn giết người, thì chắc chắn đầu người đã lìa khỏi cổ ! Người hiểu chứ ?

Người áo xanh không đáp, hoành tay phải ngược về phía sau, một vầng sáng gồm nhiều điểm nhỏ từ tay y, bay ra rào rào. Đồng thời y quay mình nhìn lại.

Chẳng có bóng người nào sau lưng y !

Hơn mười mũi đinh lạnh cắm phập vào tường, tiếng chạm vang lên boong boong.

Dương Tử Giang đã ngồi tại chỗ cũ của y, như chẳng hề rời khỏi ghế !

Vương Vũ Lâu và Đường Vô Song biến sắc !

Người áo bố xanh cũng hãi hùng không kém.

Đến bọn Du Bội Ngọc cũng không tránh khỏi giật mình nhận ra thuật khinh công của Dương Tử Giang đã đạt tới mức siêu thần nhập hoá.

Hải Đông Thanh còn kém y ít nhất cũng một bậc !

Người áo bố xanh xuất hạn một mình !

Dương Tử Giang điềm nhiên hỏi :

- Người phục chưa ?

Người áo bố xanh nắm chặt hai tay, không nói được tiếng nào !

Dương tử Giang mỉm cười, tiếp :

- Thực ra, người không nên khó chịu, đáng lý, người nên cao hứng mới phải. Bởi, có người như ta ở bên cạnh, bảo hộ người còn ai dám động đến một sợi lông chân của người!

Vương Vũ Lâu bật cười khen :

- Thuật khinh công của huynh đài quả thực ảo diệu phi phàm! Bình sanh tại hạ chưa thấy một người thứ hai nào đạt đến thành tựu như huynh đài !

Mỗi người tăng bốc một câu, định bụng Dương Tử Giang phải khoái chí híp mắt.

Ngờ đâu y lạnh lùng thốt :

- Những câu như thế, nói ra trong phòng kín thì chẳng sao, nên các vị tuyên bố oang oang bên ngoài, thì đầu tại hạ rơi nhanh, mắt tại hạ không kịp chớp !

Đường Vô Song vuốt thêm một câu :

- Huynh đài nói đùa như vậy! Với tài nghệ của huynh đài, hiển nhiên huynh đài là con người bất khả xâm phạm rồi ? Còn ai dám trêu vào chứ ?

Dương Tử Giang cười lạnh :

- Các vị chỉ thấy một thuật mọn của tại hạ chứ chưa thấy cái học chân chính của người đời, làm sao các vị biết được thế nào là cao, thế nào là tầm thường?

Đường Vô Song trầm giọng :

- Tuy tại hạ cô lậu quả văn, song cũng từng biết một vài nhân vật có thuật khinh công siêu việt trên giang hồ, do đó mới dám nói lên một nhận xét ?

Dương tử Giang ạ lên một tiếng :

- Giả như ai ?

Đường Vô Song tiếp :

- Phù Dung tiên tử, phái Hoa Sơn, Hải Đường phu nhân Bách Hoa Môn, Hồng Liên Hoa bang chủ Cái Bang, rồi đến Vô Lâm Thất Cầm, Giang Nam Tứ Yến, cuối cùng là Mộc Âm Tử, vị hiệp đạo độc hàng tại đất Quảng Đông!

Dương Tử Giang lạnh lùng :

- Những người đó xứng danh với cái danh hiệu thượng đẳng khinh công chăng?

Đường Vô Song cười vuốt :

- So với huynh đài họ còn kém xa, song trên giang hồ họ là những tay có hạng lắm! Có thể nói là đệ nhất lưu cao thủ đấy!

Dương tử Giang xì một tiếng :

- Nhất lưu? Tại hạ chỉ sợ đệ bát lưu chưa xứng đáng!

Đường Vô Song không dám cãi, nhưng không phục.

Dương Tử Giang nốc thêm chén rượu rồi tiếp :

- Các vị là những người xuôi ngược trên giang hồ chắc cũng có nghe nói đến địa phương mang tên là Hồi Thanh Cốc chứ?

Vương Vũ Lâu và Đường Vô Song cùng nhìn nhau, cùng lắc đầu đáp :

- Không nghe !

Dương Tử Giang gật đầu :

- Hồi để mà hỏi, chứ tại hạ thừa hiểu là chẳng bao giờ quý vị nghe nói đến địa phương đó. Bởi vì quý vị có nghe đến Hồi Thanh Cốc, chắc hẳn các vị không dám ngồi đây, cùng uống rượu với tại hạ !

Vương Vũ Lâu và Đường Vô Song biến sắc !

Vương Vũ Lâu hỏi :

- Trong Hồi Thanh Cốc, hẳn phải có một nhân vật luyện được thuật khinh công cực cao?

Dương Tử Giang thở dài :

- Người trong Hồi Thanh Cốc nào phải chỉ giỏi khinh công mà thôi ? Riêng về cái thuật đó không ai tưởng tượng nổi mức thành tựu của họ.

Y lại uống thêm một chén rượu, rồi tiếp :

- Trước hết các vị nên hiểu tại sao địa phương đó lại mang tên Hồi Thanh Cốc.

Bởi người trong cốc, như chính sơn cốc, có cái thuật hồi thanh, các vị nói gì, họ phát ra ra tiếng dội y như vậy. Các vị cũng đừng mơ thấy bóng hình của họ. Giả như các vị có đắc tội với họ, chẳng khi nào họ xuất hiện thanh toán quý vị đâu, họ chỉ chờ quý vị phát thoại họ hồi thanh lại cho các vị nghe, các vị nghe rồi chẳng dám mở miệng nữa, bởi bắt đầu từ đó, bất cứ địa phương nào, trong phút giây nào, nếu các vị mở miệng nói cười làm sao, là có tiếng dội lại y như vậy. Rất may cái ảnh hưởng đó chỉ kéo dài trong ba hôm thôi. Nhưng một con người không mang tật câm, mà phải ngậm miệng suốt ba hôm thì kể ra cũng là một cực hình đấy!

Vương Vũ Lâu cười như mếu :

- Tuy nhiên dù phải câm miệng, mình cũng chưa đến đổi chết!

Bỗng Dương Tử Giang lặp lại câu nói của Vương Vũ Lâu :

- Tuy nhiên dù phải câm miệng, mình cũng chưa đến đổi chết!

Vương Vũ Lâu giật mình :

- Huynh đài hà tất phải đùa tại hạ ?

Dương tử Giang lặp lại :

- Huynh đài hà tất phải đùa tại hạ ?

Vương Vũ Lâu biến sắc :

- Huynh dài... huynh dài...

Dương Tử Giang lập lại :

- Huynh dài... huynh dài...

Vương Vũ Lâu đỏ mặt hộc máu, ngậm miệng liền, chẳng dám nói gì nữa.

Dương Tử Giang mỉm cười thốt :

- Bất quá tại hạ học nói theo cát hạ ba câu, cát hạ lại còn trông thấy tại hạ, như vậy đã cảm thấy khó chịu rồi, huống chi nghe người nhại tiếng mình mà không thấy mặt người ? Rồi tưởng tượng có kẻ nào đó, ở bên cạnh mình chờ mình mở miệng nói gì, là nhại liền theo như vậy, vô luận cát hạ đi tới địa phương nào hoặc chui xuống lòng đất sâu mở miệng ra là có tiếng nhại theo, cát hạ vẫn chẳng thấy bóng hình nào quanh quẩn! Thiết tưởng có trăm tính đến đâu, cát hạ cũng cảm thấy khó chịu phi thường.

Y nhìn sững Vương Vũ Lâu hỏi :

- Thử hỏi cát hạ có thể trải qua những ngày trong tình trạng đó chăng?

Vương Vũ Lâu tháo mồ hôi hạt, sững sờ một lúc, sau cùng thở dài nhếch nhếch cười khổ :

- Tại hạ sợ không chịu nổi một ngày, nói chi đến ba hôm, nhiều hôm chắc phải điên mất !

Dương Tử Giang lạnh lùng :

- Đại khái , kẻ nào đắc tội với người trong Hội Thanh Cốc, họ không giết họ, chỉ làm cho họ điên thôi, không điên cũng khổ hơn điên thật! Cuối cùng thì cũng tự sát vì cuồng tâm quẩn trí ! Theo tại hạ biết từ lúc nào đến giờ, chẳng một ai bị họ trừng phạt mà chịu nổi ba tháng !

Đường Vô Song mỉm cười :

- Trên thế gian này lại có người giỏi khinh công cỡ đó à?

Dương Tử Giang lắc đầu :

- Không khỏi tưởng nổi !

Đường Vô Song cười khan :

- Vậy chúng ta cố giữ mình, đừng để đắc tội với họ là xong !

Dương Tử Giang tiếp :

- Tuy nhiên các vị không phải lo ngại, bởi các vị chẳng bao giờ gặp họ đâu! Còn như các vị muốn họ tìm đến các vị thì họa chẳng các vị phải tu luyện thêm đúng ba mươi năm công phu nữa!

Đường Vô Song vừa thẹn vừa tức, không nói gì được.

Dương Tử Giang lại tiếp :

- Luận về khinh công họ là những con chim ưng, chim én trong võ lâm, còn như bọn Thất Cầm Tứ Yến do cát hạ vừa nêu ra, bọn đó chỉ là những chim sẻ!

Vương Vũ Lâu vụt hỏi :

- Còn như huynh dài ?

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Tại hạ à? Tại hạ không là chim sẻ như bọn Thất Cầm Tứ Yến, song tại hạ cũng chưa là chim ưng như họ!

Người áo bố xanh cười lạnh :

- Nếu vậy cát hạ cũng có thể bị họ cắt đầu dễ như thường. Và như vậy, thì làm sao bảo vệ nổi bọn này?

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Người yên trí! Ta đủ khả năng bảo vệ chiến đấu của người. Còn như đầu của ta thì...

Y bật cười hắc hắc, tiếp :

- Dù người có cái đầu, hiến nạp cho họ, họ cũng chẳng nhìn nữa mắt. Bởi mạng sống của các người, đối với họ chẳng đáng giá nữa đồng tiền! Vậy yên trí đi đừng sợ ta bắt tài, không bảo vệ nổi người!

Người áo bố xanh trầm ngâm một lúc, rồi dậm chân, không buồn quay nhìn ai, cứ bước đi luôn ra khỏi phòng.

Vương Vũ Lâu và Đường Vô Song định ngăn chặn !

Dương Tử Giang lạnh lùng :

- Để hắn đi !

Vương Vũ Lâu cười vuốt :

- Tuy y chẳng đáng giá nửa đồng tiền, nhưng để y ôm hận mà đi chỉ sợ có điều bất tiện!

Dương Tử Giang hừ một tiếng :

- Cát hạ sợ y tiết lộ bí mật?

Vương Vũ Lâu gật đầu :

- Tuy mình chủ có thỏa? thuận điều kiện với y rồi, song một con người dám phản bội cốt nhục chí thân như y, thì còn ai mà y chẳng dám phản bội !

Dương Tử Giang gần giọng :

- Nếu vậy, cát hạ đuổi theo hắn, sát hại hắn cho xong !

Vương Vũ Lâu giật mình, trầm ngâm một lúc lâu, bỗng cười một tiếng :

- Huynh đài có ý khích nộ cho y bỏ đi ?

Dương Tử Giang uống một chén rượu, rồi cười nhạt :

- Phải!

Rồi y tiếp :

- Nơi đây, là một địa phương hữu tình, hợp với việc cười trăng cợt gió, nếu đem chuyện giết chóc bàn tới bàn lui mãi làm ô ố mất cái thanh cao của cảnh trí. Tại hạ không muốn khai giòng máu đỏ giữa cảnh đẹp như thế này!

Vương Vũ Lâu nín lặng một lúc lâu, từ từ thốt :

- Đêm sắp tàn, ngày sắp lên rồi, thời gian còn lại kể cũng đủ!

Dương Tử Giang ngẩng đầu lên, nhìn đăm chén rượu lạnh lùng tiếp :

- Từ giờ đến sáng, nếu cát hạ không làm xong cũng việc đó, thiết tưởng cát hạ nên tìm cách trốn thoát đi!

Vương Vũ Lâu biến sắc vụt đứng lên, chạy đi liền !

Dương Tử Giang vẫn nhìn chén rượu nơi tay, chùng như dùng mắt mà uống, uống lên mắt để nhờ rượu giải toa? niềm u uất đang che mờ...

Đường Vô Song chẳng hiểu sao thiên niên thần bí lại ưu tư trầm trọng như vậy.

lão sợ hãi nên chẳng dám mở miệng hỏi gì nói gì.

Mãi một lúc lâu, Dương Tử Giang từ từ cất tiếng :

- Cát hạ có biết tại sao tại hạ bảo y chạy đi giết người, còn mình ngồi nguyên chỗ đây chẳng?

Đường Vô Song trầm nghĩ :

- Ngồi một chỗ mà uống rượu, tự nhiên phải nhàn hạ hơn chạy đi, lại còn hỏi lý do!

Nhưng y có lá gan to bằng biển cũng chẳng dám nói lên ý nghĩ đó.

Y chỉ cười ve vuốt đáp :

- Tại hạ không hiểu!

Dương Tử Giang trầm giọng :

- Chỉ vì từ bao lâu nay, tại hạ không hề giết một người nào. Cho nên dù hiện giờ có muốn giết người cũng chẳng thích giết hạng người như thế!

Đường Vô Song giật mình, kêu lên :

- Cát hạ chưa hề giết người ?

Dương tử Giang mỉm cười :

- Cát hạ không tin?

Tuy y cười , song gương mặt lại lộ rõ vẻ khắc khổ.

Rồi y tiếp :

- Thực ra, tại hạ cũng muốn biết qua cái tư vị giết người như thế nào, rất tiếc từ ngày xuôi ngược trên giang hồ, tại hạ chưa gặp người nào đáng giá cho tại hạ xuất thủ!

Đường Vô Song rung người :

- Mẫu người nào mới xứng đáng cho cát hạ xuất thủ?

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Khi nào gặp mẫu người đó, tại hạ sẽ nói cho cát hạ biết!

Đường Vô Song trở mắt, đôi mắt mất hẳn tinh thần.

57. Nửa Đêm Theo Dõi

Đường Vô Song nghe điện lạnh chuyển từng cơn, từng cơn khắp cơ thể lão, lão bỗng cảm thấy mình quá thừa, như cái gai sắp bị vặt đi trong mắt thiên hạ.

Thiên hạ đây, co đọng tại nơi Dương Tử Giang bởi gian phòng chỉ có hai người mà lão đã là một rồi.

May thay, Dương Tử Giang đứng lên lẩm nhẩm :

- Có người đang chờ tại hạ, mà một tác quang âm, một tác vàng, tại hạ cáo lỗi vậy!

Đường Vô Song buột miệng hỏi :

- Vị cô nương đó đã ngủ rồi?

Dương Tử Giang cười lạnh :

- Cát hạ yên trí đi! Chẳng bao giờ tại hạ để cho nàng nghe lọt điều bí mật của chúng ta! Bất quá, tại hạ thấy thích nằm gần nàng một lúc nữa!

Y cười lớn hơn một chút, tiếp nói :

- Hoặc giả, tại hạ cũng thích luôn mạng sống của nàng, ít nhất cũng trong đêm nay...

Đường Vô Song gượng cười :

- Nếu vậy, huynh đài tự tiện hưởng thọ! Tại hạ...

Dương Tử Giang hỏi :

- Cát hạ không định đi đâu?

Đường Vô Song giật mình :

- Đi? Đi đâu?

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Đường Vô Song thì về Đường gia trang chứ còn đi đâu nữa?

Đường Vô Song thoáng biến sắc :

- Đi một mình?

Dương Tử Giang cười lạnh :

- Cát hạ có còn là trẻ nít đâu mà chẳng dám đi một mình?

Đường Vô Song ấp úng :

- Chỉ vì...tại hạ...tại hạ...

Dương Tử Giang trầm gương mặt :

- Chẳng lẽ Chung Tịnh quên thân phận của mình hiện tại?

Đường Vô Song cúi đầu :

- Phải! Tại hạ xin đi ngay!

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Đi thì đi gấp! Các nàng con gái của cát hạ đang chờ đợi đấy!

Y bước đi vài bước, quay đầu lại hỏi :

- Về đến đó rồi, phải làm gì, cát hạ nhớ chứ?

Đường Vô Song cười khổ :

- Tại hạ đâu dám quên!

Dương Tử Giang gật đầu :

- Tốt lắm! Đi ngay từ bây giờ thì có thể chiều mai cát hạ sẽ đến nơi! Nên thừa lúc đêm xuống mà thực hành mấy việc đó. Nếu trong ba hôm mà cát hạ không làm xong, thì hãy chuẩn bị chuồn đi, đừng lẩn nà tại đó mà mất mạng!

Bỗng, y cười vang rồi nhìn trừng trừng Đường Vô Song, tiếp :

- Trong khi nói năng thì phải hết sức cẩn thận! Rất có thể tại hạ sẽ ở sát bên cạnh cát hạ đấy!

X Đường Vô Song ra rồi, Du Bội Ngọc, Châu Lệ Nhi và Cơ Linh Phong cũng theo ra, song họ không đi chung đường với Đường Vô Song.

Cơ Linh Phong cau mày hỏi :

- Muốn khám phá ra âm mưu của Du Phóng Hạc, chúng ta phải theo dõi lão Đường Vô Song giả mạo ấy, tại sao người tách rời lão ta?

Du Bội Ngọc đáp :

- Nếu muốn khám phá bí mật của Đường Vô Song giả hiệu, chúng ta phải theo dõi tên mặc áo bố xanh. Bằng mọi giá, tại hạ không thể để cho Vương Vũ Lâu giết hấn diệt khẩu!

Cơ Linh Phong hừ nhẹ :

- Người nghĩ hấn là ai?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Hiện tại, tại hạ không suy nghĩ gì cả, bởi có nghĩ cũng chẳng hiểu được gì!

Cơ Linh Phong trầm ngâm một lúc :

- Nhưng hiện thời, Đường Vô Song trở về Đường gia trang, để làm mấy việc đó, chắc chắn là quan trọng lắm!

Châu Lệ Nhi buột miệng thốt :

- Đúng vậy! Giả như lão ấy về đến nơi, ra lệnh cho bọn đệ tử đi khắp mọi nơi giết người, vô luận là lão bảo giết ai, chúng chẳng bao giờ dám phản đối!

Cơ Linh Phong tiếp nói :

- Chưa hết! Nếu ám khí của Đường môn bị lão đoạt hết, giao cho Du Phóng Hạc, thì thật là tai hại phi thường! Cho nên, chúng ta phải ngăn chặn gã Đường Vô Song giả hiệu!

Du Bội Ngọc thốt :

- Những việc đó đành rằng trọng yếu, song không trọng yếu bằng việc theo dõi gã áo xanh. Bắt được gã rồi là cầm như nắm được đầu mối!

Cơ Linh Phong bỗng dừng chân lại :

- Được rồi! Các người cứ theo dõi hẩn, ta phải trở lại cầm chân Dương Tử Giang!

Thiết tưởng, các người thừa sức đối phó với Vương Vũ Lâu và gã vận áo bố xanh!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Vậy thì hay lắm!

Cơ Linh Phong mỉm cười :

- Tốt hơn hết, người đừng quên mọi việc ước định của chúng ta! Nên cẩn thận trong khi nói năng, bởi rất có thể ta ở ngay bên lưng người, ta có thể nghe không sót một lời.

Đêm chưa tàn, đêm càng về khuya, không khí càng lạnh.

Sương khuya rơi thành hạt, kêu bồm bộp trên mặt đường. Sương rơi hạt nào, chớp lên hạt đó, sương nơi đường lấp lánh chiếu như sao trời chơm chớp.

Không gian trầm lặng như giữa cảnh hoang tàn, không không có mấy tiếng cầm canh chốc chốc vang lên, chẳng ai tưởng là mình đang ở tại một thị trấn.

Không tiếng động, không bóng động, trừ bóng của Châu Lệ Nhi và Du Bội Ngọc.

Trên trần gian, vào giờ này, chừng như chỉ còn họ là hai người sống sót.

Trước đó, Châu Lệ Nhi không ngừng nghe, không ngừng nhìn, không ngừng hoài nghi, không ngừng ước đoán.

Song giờ đây, gió lạnh quét qua mình, sao mờ chiếu xuống mình, nàng bỗng nhớ đến việc đã làm với Du Bội Ngọc.

Nàng không dằn lòng được, bật khóc.

Du Bội Ngọc cứ chạy, chạy nhanh, gương mặt trần trọng, đảo mắt nhìn bốn phía, nhưng chẳng hề nhìn Châu Lệ Nhi.

Châu Lệ Nhi thầm nghĩ :

- Chẳng có xem ta như một lụy phiền chăng?

Bỗng nàng dừng tại thốt :

- Tôi...tôi muốn đi?

Du Bội Ngọc giật mình quay mặt lại :

- Lệ Nhi muốn đi đâu?

Châu Lệ Nhi ngừng khóc, cố cười :

- Tôi có nhiều nơi đến! Du huynh không phải bận tâm!

Trừ ra đui mù mới không thấy nụ cười thấm hiện ra nơi miệng nàng. Nụ cười chua chát, thê lương làm sao!

Du Bội Ngọc hy vọng mình nhìn lầm như một kẻ quáng mắt.

Chàng muốn đè nén cơn giận, vâng theo lý trí thốt với nàng câu này :

” Phải!

Người đi là phải! Một mình người, sau khi tách rời ta phiêu lãng giang hồ, đành rằng ta chẳng yên tâm, song dù sao vẫn còn ít nguy hiểm hơn là đi cùng với ta, bởi ta không đủ sức bảo vệ người! Hoàn cảnh không cho ta mang theo người trên con đường vô định! Người theo ta, càng thêm thương tâm cho người, vì mỗi một ngày qua, người mỗi thêm tha thiết, cuối cùng rồi người cũng thấy ta buông rơi người!” Song, nghĩ là nghĩ vậy, chàng làm sao nói ra được?

Không nói ra đã là một cái khổ, chàng còn làm thêm một cái khổ nữa là nắm tay nàng, bóp mạnh.

Chàng cũng biết, nắm tay nàng là vô hình trung tăng gia niềm tin tưởng cho nàng.

Chàng mặc nhận những gì không thể tuyên bố lên, nàng sẽ bám víu vào đó và vĩnh viễn không đề cập trở lại đến sự tách rời của nàng.

Nàng không đề cập thì khi nào chàng đề cập?

Nhưng, không nắm tay nàng thì chàng phải nói gì? Chàng không còn cách nào nữa.

Đêm còn đen, gió còn lạnh, chàng cảm thấy lạnh giữa lồng ngực, có thể nào chàng nhả tâm buông nàng vào phiêu linh cơ khổ, khi chàng đã thấm thía cái đau khổ của kẻ không nhà?

Châu Lệ Nhi khóc trở lại.

Bỗng, có tiếng ngựa hí vang giữa đêm trường.

Bên cạnh đường có một cái bể chứa nước cho ngựa uống, bể xây khá cao. Cả hai nhanh chân vòng ra phía sau bể, nằm sấp xuống đất, ngóng cổ nhìn.

Xe là một cỗ xe thường, chẳng có gì đặc biệt. Nhưng điều làm cho Du Bội Ngọc chú ý là xe còn rong ruổi trong giờ này, xe lại chạy gấp. Nếu chẳng có việc khẩn cấp, ai mạo sương gió bốn ba trong giờ này? Việc gì có vẻ khẩn cấp thế? Người trên xe là ai?

Xe từ xa đến, tới thị trấn, xe chạy chậm lại, chừng như sắp ngừng.

Từ trong xe, một thiếu nữ thò đầu ra.

Du Bội Ngọc không trông rõ mặt mày, chỉ thấy tóc nàng lóng lánh như có bôi lượt dầu, trên tóc có một chiếc trâm bằng ngọc, ngọc chiếu lấp lánh.

Người đánh xe hỏi :

- Trước mặt là dãy phố Vương quả phụ, có nên đến đó chẳng?

Thiếu nữ trầm giọng :

- Ở đây đợi cũng được rồi!

Xe ngừng lại hẳn.

Một lúc lâu, nàng hỏi :

- Bây giờ là chừng nào?

Phu xe lấy khăn, vừa lau mồ hôi, vừa đáp :

- Quá canh tư, chưa hết canh năm!

Nữ nhân cầu nhàu :

- Ước hẹn canh ba, chúng ta đến trễ! Còn hấn, sao hấn chưa có mặt? Hấn chưa đến sao?

Giọng nói hàm chứa niềm lo lắng, khẩn trương, chẳng khác một cô gái nhà lành thăm ước hẹn với tình nhân, đến nơi ước hẹn lại không gặp tình nhân!

Từ trong xe, một nữ nhân khác thốt vọng ra :

- Có lẽ hấn đợi mãi sốt ruột, chạy đi nơi khác tìm chúng ta đó!

Nữ nhân bên ngoài vẫn nóng nảy :

- Hấn biết là thế nào chúng ta cũng đến, sao không đợi thêm một lúc nữa?

Nữ nhân bên trong an ủi :

- Yên trí! Thế nào hấn cũng đến!

Nàng ấy vừa dứt tiếng, một bóng người từ trên nóc nhà lao vút xuống.

Du Bội Ngọc nhận ra, chính là người vận áo bố xanh.

Thì ra, hấn dự bị sẵn sàng, đúng lúc nào đó xe đến đón hấn.

Hấn lộ vẻ kinh hoàng, vừa xuống đến nơi vội buông lời oán trách :

- Các người biết là ta đợi bao lâu không?

Nữ nhân bên ngoài đáp :

- Ai không biết là người nôn nao chờ đợi? Vì đi gấp, xe chạy nhanh, dọc đường lại gãy chốt phải sửa chữa một lúc nên trễ như vậy. Còn người? Sao người chẳng chịu đợi thêm một lúc nữa, lại bỏ đi đâu?

Người áo bố xanh hừ một tiếng :

- Ta biết có người theo dõi nên phải loanh quanh một lúc mới trở lại đây!

Hấn vừa thốt vừa chui vào xe.

Nữ nhân bên ngoài hỏi :

- Sự tình như thế nào?

Người áo bố xanh đáp :

- Dài dòng lắm! Cứ cho xe đi, mình nói chuyện sau!

oOo Roi ngựa bật kêu tróc tróc, con ngựa chồm lên, cổ xe lướt tới.

Vương Vũ Lâu dù là tàn phế, song vốn là tay lịch duyệt giang hồ, nếu người áo bố xanh thoát khỏi sự truy nã của y thì đúng là một sự lạ.

Bọn nữ nhân trên xe xem ra rất cẩn thận, mà nữ nhân thì bao giờ cũng tinh tế hơn nam nhân, nếu có kẻ nào theo dõi họ mà định ninh không bị phát giác thì đúng là nuôi mộng.

Hà hưởng, xe nhẹ, ngựa mạnh, xe đi gấp, ai muốn chạy theo họ, kẻ ra phải vất vả lắm vẫn chưa chắc gì theo kịp.

Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi làm gì lấy sức người chạy theo kịp ngựa?

Vả lại, người không đầy khí lực, còn ngựa lại mạnh như thường.

Du Bội Ngọc bối rối chu biết phải làm sao, Châu Lệ Nhi từ phía sau lưng chàng vọt tới, thân vóc nàng nhỏ thỏ, nàng vọt đi như con mèo, bám vào xe, lòn dưới lòn xe, đeo dính tại đó.

Du Bội Ngọc muốn ngăn chặn, song không làm sao kịp. Cỗ xe lao đi, khuất trong màn đêm.

Chàng phải khâm phục nàng có can đảm phi thường tuy chàng hết sức lo sợ cho nàng, song sự việc đã như thế rồi, chàng còn làm sao hơn?

Chỉ còn có cách là cố chạy theo sau.

Chạy theo, sợ đối phương phát hiện, chàng phải len lỏi tránh né ở mỗi đoạn đường trống trải.

Lắm lúc, chàng cũng muốn lướt tới ngăn chặn cỗ xe, liều lĩnh xuất thủ, nhưng nhận ra chưa cần lộ diện nên thôi.

Chàng cứ lắng nghe tiếng xe chạy mà theo, không cần nhìn rõ cỗ xe cho phí thời gian.

Xe chạy eua thị trấn, chàng quen thuộc những con đường tại đây, chàng nhận thấy xe bon bon qua những con đường lát đá chính tề, có lẽ là những con đường khả quan nhất trong thành thị xa lạ này.

Chàng hết sức lạ lùng nhận ra thị trấn quá lớn, xe chạy trước, chàng theo sau, chạy rất lâu vẫn chưa ra khỏi thành.

Mồ hôi đã ướt cả y phục chàng, rồi dần dần khí lực cũng dần suy giảm.

Chàng mệt, suốt ngày chưa ăn một hạt cơm, một mẩu bánh.

Là con người bằng xương bằng thịt, có ai chịu nổi đói khát? Huống chi, đã ba hôm liền chàng không ngủ?

Cũng may, cỗ xe từ từ chậm lại, vó ngựa lơ đãng, có thể đếm được từng tiếng nện đường.

Du Bội Ngọc thở như trâu hộc, muốn dừng lại lau mồ hôi, song vừa ngẩng mặt nhìn lên, bất giác chàng biến sắc.

Thì ra chàng quanh quẩn một lúc, mệt lả người, rốt cuộc lại trở về chỗ cũ.

Trước mặt chàng, lồ lộ bể nước cho ngựa uống.

Không lẽ bọn kia ăn cơm tối không tiêu, đang đem rong ngựa cho tiêu cơm?

Chàng biết sự tình có điều bất ổn rồi!

Lập tức, chàng phóng chân chạy tới, thấy cỗ xe còn đó từ từ lặn bánh.

Chàng sợ mình nhìn lầm, giương mắt nhận định rất kỹ.

Thì đúng là cỗ xe vừa rồi!

Tại sao?

Người trong xe khẩn cấp, sợ có kẻ theo dõi, sao lại cứ quanh quẩn theo các nẻo đường trong thị trấn?

Ngựa kéo xe chạy mãi, chàng đuổi theo mãi, khi chàng mệt lả người thì lại trở về chỗ cũ.

Nếu như thế này, chàng còn chạy theo làm chi cho mệt? Cứ ở tại đây chẳng khỏe hơn sao? Cuối cùng rồi xe vẫn trở lại kia mà?

Trống lầu thành đã điểm canh năm. Như vậy là trời sắp sáng. Trong khoảnh khắc, trên con đường sẽ có khách bộ hành xuôi ngược, và nơi đầu đường, có nhà đã lên đèn rồi.

Đó là một hiệu bán đậu hũ, mùi đậu hũ rán bay ra thơm phức.

Đậu hũ chẳng phải là một món ăn quý, song với kẻ đói hơn một ngày như Du Bội Ngọc, thì đậu hũ rán có giá trị ngang với vũ đào tiên.

Chàng muốn vào tiệm đậu hũ ấy mua mấy miếng cho no lòng, nhưng chàng không thể xuống rời cỗ xe.

Ngờ đâu, cỗ xe dừng lại trước tiệm đậu hũ.

Du Bội Ngọc cấp tốc nép mình nép mình vào một góc phố gần đó, sợ người trên xe trông thấy.

Người phu xe bước xuống xe mua một tô đậu hũ, đến cửa xe, hai tay đưa tô đậu hũ lên miệng, vừa húp vừa nhai, chốc chốc dừng lại rồi vừa nhai vừa húp, chừng như gặp phải món ăn rất khoái khẩu.

Người áo bố xanh và nữ nhân không xuống xe.

Bên trong xe không có chút động tĩnh nào, hoặc giả người trong xe đã ngủ, hoặc giả trong xe không người.

Du Bội Ngọc lấy làm lạ, tự hỏi :

- Họ khẩn cấp như thế, tại sao lại còn cho xe trở lại đây? Tại sao để cho phu xe đỗ xe lại, ung dung ăn đậu hũ?

Chàng nghi ngờ có sự quái dị xảy ra.

Chàng nhìn xuống truờn xe. Trời tối đen, chàng còn trông thấy gì được?

Chẳng rõ Châu Lệ Nhi có còn đeo dính đó chăng?

Không trông thấy nàng, Du Bội Ngọc lo lắng vô cùng.

Tên phu ăn mãi rồi cũng hết tô đậu hũ. Hắn đứng lên, vai uốn lưng, rồi bỏ mấy đồng tiền vào tô, không mang trả vào hiệu, sắp sửa khởi hành.

Dù trầm tĩnh đến đâu, Du Bội Ngọc cũng không dần được bồn chồn, chàng rời chỗ nấp, bước ra gọi :

- Cỗ xe đó có rước khách không?

Tên phu xe lấy chiếc khăn đã ngả màu vàng ra lau miệng, bật cười hì hì :

- Xe không mà từ chối rước khách, liệu tôi có hộp gió mà sóng nổi hay chăng?

Xe không?

Du Bội Ngọc đỏ mồ hôi đầu, ướt cả trán.

Chàng bước tới, đưa tay vén rèm xe, nhìn vào trong, trong xe chẳng có một bóng người.

Chàng tìm cách nhìn xuống lườn xe.

Châu Lệ Nhi cũng mất dạng.

Du Bội Ngọc vô cùng kinh hãi. Bất chấp hậu quả có như thế nào, chàng quay mình lại, chụp áo tên phu xe, cao giọng hỏi :

- Những người khách trong xe vừa rồi đã đi đâu cả rồi?

X Xe chạy nhanh quá, Châu Lệ Nhi nấp dưới lườn xe, suýt hôn mê vì chóng mặt.

Giả dĩ vó ngựa bốc bụi, bánh xe vùn vùn bụi quện quần quanh nàng, nàng ngột ngạt khó chịu vô cùng. Mặt mũi đầu mình đều bám trắng bụi.

Thật là một cái tội cho nàng.

Nhưng vì ai mà nàng mang cái tội đó? Nàng cắn răng ráng chịu.

Nàng nín thở ngậm miệng, cố gắng bám vào trục xe, nếu lơ lửng một chút là rơi xuống đường ngay.

Trong xe, cuộc đối thoại bắt đầu, nàng chú ý lắng nghe, do đó tâm thần phân tán, nhưng dù sao nàng vẫn không đến nỗi mất cả khí lực mà phải lơ lửng tay.

Và nhờ nàng chú ý nghe chuyện nên quên được phần nào khổ sở.

Nữ nhân vừa rồi cất tiếng :

- Mấy hôm nay, ta nhớ người suýt chết vậy đó! Còn người, người có bao giờ nghĩ đến ta đâu?

Người áo bố xanh cứ đờng hững mãi, chừng như đắm chận nghệt yết hầu.

Nữ nhân lại tiếp :

- Người không nhớ đến ta à? Sao người không nói gì?

Một nữ nhân khác cười sằng sặc :

- Đừng ngại gì hết! Muốn nói gì cứ nói, muốn làm gì cứ làm, kể như ta ngủ say, chẳng hay biết gì cả! Ta không lắng nghe, không nhìn lên đâu!

Người áo bố xanh thở dài :

- Nếu ngu huynh không tưởng đến hiền muội...thì...ngu huynh cần chi làm công việc này?

Nữ nhân trước hỏi :

- Người có hối hận không?

Người áo xanh dịu giọng :

- Không đâu hiền muội! Ngu huynh không hề hối hận! Vô luận là làm bất cứ việc gì cho hiền muội, ngu huynh không hề hối hận!

Nữ nhân nũng nịu mấy tiếng.

Cuộc đối thoại ngưng bật, có lẽ những cử động thay cho ngôn từ để có sự hấp dẫn hơn.

Châu Lệ Nhi hết sức lấy làm lạ, không tưởng người áo xanh làm việc đó vì tình nhân.

Vì tình nhân mà bán người nhà?

Nữ nhân đó là ai? Có quan hệ gì với Đường gia?

Một lúc lâu, nữ nhân thở dài, nhưng chính nữ nhân kia buông tiếng thở dài, rồi nàng vừa cười vừa mắng :

- Vừa vừa chứ! Ta để cho các người tự do rồi các người bất chấp ai ở bên cạnh à?

Nữ nhân nọ mắng lại :

- Tử liễu đầu! Đã bảo là không nhìn lên, vậy mà vẫn giương mắt nhìn trần trời!

Nữ nhân kia bật cười khanh khách :

- Ai bảo người chồi chồi hai chân? Ta cứ tưởng người bị phong giật, làm ta sợ sứt chết được đấy!

Nữ nhân nọ xì một tiếng :

- Chứ không phải nhìn mãi rồi động cốn lên à?

Nữ nhân kia lại cười vang :

- Ta chẳng hiểu ai động cốn đấy! Tại sao không thể chờ đợi một giây một lát nữa, đến nơi đến chốn rồi thì muốn làm gì hãy làm? Cứ ngay trên xe mà giở trò quỷ...

Người áo bố xanh chận lời :

- Các vị đã an bày nơi đến chưa?

Nữ nhân trước đáp :

- Người yên trí! Đại thư tiếp được tin của người, đã cho sắp đặt xong xuôi rồi!

Bởi sợ chúng ta đi ban ngày không tiện, nên đã dọn một gian nhà bên ngoài thành cho chúng ta tạm dừng chân. Chúng ta đến đó nghỉ suốt ngày mai, chiều đến sẽ tiếp tục hành trình!

Nàng bật cười khanh khách tiếp :

- Thực ra, cũng chẳng phải đại thư sợ đi ban ngày bất tiện, mà chỉ vì...muốn cùng người...trước hết...

Nàng kia là đại thư, gắt :

- Tiểu quỷ! Người còn nói nữa, ta cắt lưỡi người đấy!

Bây giờ, cả hai xưng hô nhau có thứ tự hơn trước!

Chừng như thơ và muối hân hoan lắm, họ cười cười nói nói, còn người áo xanh thì im lặng, trầm trầm như có chiều lo nghĩ nhiều.

Lâu lắm, y hỏi :

- Hiền muội nhờ ai sắp xếp chỗ nghỉ tạm đó?

Nàng em đáp :

- Đại thơ đã nhờ ai thì người đó đáng tin nhiệm lắm!

Người áo xanh thở dài :

- Trên thế gian này, người đáng tin nhiệm hiếm lắm! Hiền muội...

Nàng chị đáp :

- Ta chỉ nói là dọn chỗ nghỉ tạm thôi chứ có nói là chi thêm đâu mà người sợ?

Giả như người không yên tâm thì đến nơi rồi, ta cứ giết quách hắc đi cho êm chuyện!

Châu Lệ Nhi giật mình.

Nàng không tưởng là con người cười cười nói nói như thế lại có cái tâm tàn độc phi thường, xem việc giết người như trò đùa gọn gàng, như ăn cơm bữa.

Một lúc lâu, người áo xanh lại hỏi :

- Hắc đã tuân lệnh hai vị an bày chỗ nghỉ, hai vị có biết là chỗ nào không?

Nàng chị đáp :

- Ra khỏi thành rồi, chúng ta sẽ liên lạc với hắc!

Người áo bố xanh trầm ngâm một chút, thốt :

- Nếu vậy, hai vị bảo xa phu quay xe lại...

Nàng chị kinh ngạc :

- Quay xe lại? Tại sao?

Người áo xanh đáp :

- Chúng ta xuống phía trước kia, cùng nhau đi bộ, còn xe không thì quay trở lại, làm như vậy, nếu có kẻ nào theo dõi chúng ta, chắc sẽ lạc hướng, kẻ đó cứ theo xe không, chẳng quan hệ gì nữa!

Nàng em bật cười :

- Không ngờ người cẩn thận quá! Khác hơn trước nhiều!

Nàng chị hỏi :

- Hay là người thấy có gì biến đổi trong dự tình?

Người áo xanh lắc đầu :

- Chẳng có gì cả! Điều kiện của chúng ta, bọn họ chấp thuận đúng như ý muốn!

Nàng chị lại hỏi :

- Như vậy người còn sợ gì?

Người áo xanh thở dài :

- Cũng vì sự việc thành tựu mà tại hạ phải cẩn thận hơn!

Nói với nàng chị, y xưng là tại hạ, nói với nàng em y lại xưng là ngu huynh, như thế chúng tỏ y có tình với người em!

Nàng chị lấy làm lạ :

- Tại sao kỳ thế?

Người áo bố xanh lại thở dài :

- Tại hạ nghĩ rằng bọn họ sẽ giết tại hạ để diệt khẩu!

Nàng em thấp giọng :

- Hôm nay người gặp những ai?

Người áo xanh đáp :

- Bọn thuộc hạ của Du Phóng Hạc, Vương Vũ Lâu và...Đường Vô Song!

Nàng em cười lạnh :

- Nếu đúng là hai tên đó, chúng không theo dõi người thì thôi, nếu chúng theo dõi thì nhất định chẳng có tên nào sống sót trở lại!

Người áo xanh cau mày :

- Nếu chỉ có hai tên đó thôi thì nói làm gì! Ngoài chúng ra, còn có một tên nữa, tên này mới đáng sợ!

Nàng em hỏi :

- Ai?

Người áo xanh trầm giọng :

- Hắn tự xưng là Dương Tử Giang! Chẳng biết có phải đó là tên thật hay tên giả!

Nàng em cau mày :

- Vũ công của hắn có cao lắm không?

Người áo xanh thở dài :

- Bình sanh, huynh chưa hề thấy ai có vũ công cao bằng hắn! Ngu huynh có khổ luyện thêm mấy mươi năm nữa cũng chưa chắc chịu nổi một chiêu của hắn!

Hai chị em giật mình, trầm lặng một lúc lâu.

Người áo xanh tiếp :

- Vô luận làm sao, sự tình đã như thế rồi, chúng ta phải hết sức cẩn thận chứ chẳng còn cách nào khác nữa!

Y thở dài mấy lượt, lại tiếp nói :

- Tại hạ lo ngại quá! Lo ngại hơn các vị nhiều!

Nàng em chận lời :

- Đừng tự làm khổ lấy mình quá độ! Người thở dài nữa, đại thơ khóc mất bây giờ đây!

Trong xe im lặng một lúc, nàng em cất tiếng :

- Lão Ông ơi! Chúng tôi xuống xe ở phía trước kia nhé! Lão không cần ngừng xe, cứ cho xe chạy như thường, rồi lão quay trở lại thành, chạy rong như vậy ít nhất cũng một khắc, đoạn dừng đâu thì dừng!

Phu xe vâng một tiếng, nàng em tiếp :

- Nếu lão tiết lộ hành tung chị em tôi, hoặc giả lão len lén theo dõi , thấy bọn tôi đi xa rồi mà dừng xe lại khi chưa chạy rong được một khắc thì bọn tôi giết chết lão đây! Lão biết chứ?

Người phu xe gật đầu :

- Tiểu nhân biết rồi cô nương!

Nàng em mỉm cười :

- Tôi biết chẳng khi nào lão dám phản bội! Hà huống, dù lão có tiết lộ, cũng chẳng biết tôi sẽ đến nơi nào mà tiết lộ!

X Người trên xe định dừng lại bất ngờ, Châu Lệ Nhi vô cùng bối rối.

Nếu nàng xuống luôn, theo dõi ba người, thì chắc chắn là mất liên lạc với Du Bội Ngọc.

Còn như bám mãi vào lườn xe thì lại mất hút ba người đó.

Bất quá, câu chuyện họ trao đổi với nhau, nàng chỉ biết họ Ở ngoài thành, nhưng bên ngoài thành có hàng trăm hàng ngàn nóc nhà, thì còn biết họ tạm trú nơi nào?

Châu Lệ Nhi khẩn trương vô cùng.

Nếu không quyết định sớm thì làm sao đối phó với trường hợp này một cách hiệu quả như mong muốn?

Bỗng nàng nhớ ra, trong mình còn một hộp sáp tô môi, vốn của các vị cô nương trong Vọng Hoa Lâu tặng lúc Hương Hương bày trò hôn lễ.

Chiếc hộp đó rất đẹp, vô tình nàng chụp lấy nó mà cất vào mình, chưa biết sau này có dùng đến nó hay không.

Bây giờ, linh cơ phát động, nàng liền lấy nó ra, dùng sáp đó làm mực, viết lên mấy chữ :

Tôi theo dõi ra ngoài thành...

Viết được mấy chữ, bỗng nàng nghe cỗ xe chuyển động mạnh, rồi người áo xanh thốt :

- Nơi đây vắng người! Chúng ta xuống thôi!

Tiếp theo đó, cả ba nhảy xuống xe trong lúc xe còn chạy bon bon.

Họ là những người có thuật kinh công rất khá nên xuống xe bằng cách đó không khó gì.

Lập tức, Châu Lệ Nhi buông tay để rơi mình xuống đường, đầu chạm đá nghe đau nhói, song đau thì cố chịu, đầu dám chạm trể sưng xoa, phải chạy theo họ ngay.

Nàng cho rằng thuật khinh công của nàng không kém lắm, thừa cho nàng theo dõi ba người kia mà không sợ họ phát hiện.

Cỗ xe đã quay trở lại, chừng như phu xe không hay biết có người rời cỗ xe xuống đường.

Ba người chạy trước ra ngoài thành, cứ chạy mãi không hề quay đầu nhìn lại.

Nơi họ chạy qua, càng đi tới càng thưa nhà, chừng như họ đi vào cảnh hoang vu.

Châu Lệ Nhi hết sức mừng rỡ, thầm nghĩ :

” Chúng ta tưởng là đã bỏ rơi dọc đường những người theo dõi, ngờ đâu vẫn còn có ta!”.

Nàng nhận ra hai chị em đó ăn vận gọn gàng, trông hấp dẫn lắm! Họ có cái nếp sống như vậy, chẳng rõ trên đời họ đã dụ hoặc được bao nhiêu người rồi?

Hắn cái số nam nhân rơi trong vòng tay họ không ít!

Nàng rất tiếc không trông rõ mặt mày họ.

Chạy được một đoạn đường dài, hai chị em họ bắt đầu cười nói với nhau chứ không còn lặng thinh như trước.

Bởi chẳng dám đến quá gần, Châu Lệ Nhi không thể nghe được họ nói gì với nhau, bất quá chỉ nghe âm thanh mơ hồ vậy thôi.

Họ đi dần vào ruộng lúa. Hai bên đường có năm ba ngôi nhà cỏ. Từ trong những ngôi nhà đó, có mấy con chó, đánh hơi người lạ, đổ ra đường sủa vang.

Sau những ngôi nhà, có ao, có vườn rau, có một ngôi trồng toàn hoa màu vàng đua nở như chào đón khách.

Bình sanh, sống giữa bốn bức tường tòa tiểu lâu, Châu Lệ Nhi chưa hề thấy cảnh mộc mạc như thế này, nàng cảm thấy sáng khoái vô cùng, ước mong sau này có một khung cảnh như vậy.

Ba người chạy trước, dừng chân lại, nhìn ra bốn phía, đoạn vào một ngôi nhà.

Vừa bước vào, nàng em cười thốt :

- Nhất định là đây rồi! Không thể lầm được!

Nàng ấy thốt câu đó khá lớn, Châu Lệ Nhi nghe lọt.

Người áo xanh hừ một tiếng :

- Sao lại chắc là không lầm được?

Nàng em mỉm cười :

- Vì nơi đây không có gà trống! Người có thấy là ở thôn quê, có nhà nào lại chẳng nuôi gà chẳng?

Nàng chị tiếp :

- Họ có nuôi hay không, làm sao chúng ta biết được? Chỉ biết là nhà của những người mới đến ở hoặc mới dựng lên thì chắc chắn là không nuôi hoặc chưa nuôi kịp!

Người áo xanh chừng như có hỏi gì đó, song y thốt thấp giọng quá, Châu Lệ Nhi không nghe rõ.

Nàng chị mỉm cười đáp :

- Chị em tôi kỵ gà trống, dù ngôi nhà này có nuôi gà, thì người do ta sai phái đến đây hẳn đã giết chết hết!

Châu Lệ Nhi lấy làm kỳ, không rõ tại sao lại sợ gà trống.

Bỗng nàng mỉm cười, thầm nghĩ :

” Thì ra họ là đồng đạo của ta!”.

Thì ra, trên giang hồ, những người dụng độc tối kỵ gà, bởi gà là khắc tinh của họ, gà là loại vật bất tường hung ác đối với họ, cũng như rết thấy gà là không bò nổi, cuối cùng là để cho gà mổ như mổ dế.

Châu Lệ Nhi dù ngu muội sự việc giang hồ, song xuất thân từ gia đình dụng độc, tự nhiên nàng hiểu rõ mấu điều đó.

Người trong nhà bị kinh động qua tiếng chó sủa. Một đại hán vận áo xanh bước ra, thấy hai nàng, lập tức xuôi tay, cung kính đứng nép một bên, hỏi :

- Đường chủ bây giờ mới đến! Tiểu nhân không đi đón được, xin đường chủ thứ tội!

Hai thiếu nữ vẫy tay, ra hiệu thông qua, rồi cùng nhau bước vào nhà.

Con chó vẫn còn sủa, đại hán đó tung cho nó mấy đá nó mới chịu im mõm.

Châu Lệ Nhi cũng vọt theo họ, song lại hoành ra phía sau, nấp nơi bờ lúa.

Con chó thấy nàng muốn sủa lên, song lại sợ bị đá như vừa rồi, lại cúi đầu lăm lét.

Bây giờ nàng bắt đầu suy nghĩ về trường hợp này.

Đã theo đến đây, tất nhiên phải cố nghe thêm, và như vậy là phải ở lại đây.

Song, mất hút nàng, hắc Du Bội Ngọc phải lo lắng lắm. Và muốn cho chàng khỏi khẩn trương thì nàng phải trở lại.

Còn đang do dự, bỗng nàng giật mình, nghe tiếng cười trong trẻo rất gần.

Nàng quay nhanh đầu lại, thấy hai thiếu nữ đó tiến về phía bờ lúa.

Đến lúc đó nàng mới thấy rõ mặt mày của họ. Họ có vẻ đẹp hấp dẫn phi thường, họ như có một ma lực hấp dẫn bất cứ ai thoáng trông thấy họ.

Các cô nương tại Vọng Hoa Lâu, không nàng nào sánh nổi với họ, luôn cả Hương Hương cũng còn kém xa.

Nàng em lại trội hơn nàng chị.

Nàng em mỉm cười nhìn Châu Lệ Nhi hỏi :

- Liều cô nương dầm sương sớm không sợ bị lạnh à?

Châu Lệ Nhi chớp chớp mắt cười hì hì :

- Cũng không lạnh lắm!

Bồ lúa không ở hẳn trong nhà, mà lại ở trong một cái chòi gần đó, chòi nhà như dùng làm cái kho chứa đủ vật dụng.

Nàng em hỏi :

- Nhà tiểu cô nương gần đây?

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Phải!

Nàng em thốt :

- Như vậy, chúng ta là xóm giềng với nhau rồi!

Châu Lệ Nhi đáp :

- Chứ sao? Ai lại nói không phải đâu?

Nàng em tươi cười :

- Đã là xóm giềng với nhau, xin tiểu cô nương vào nhà ngồi, chốc nữa điểm tâm với chị em tôi!

Châu Lệ Nhi cười nhẹ :

- Được! Thực ra tôi cố ý muốn làm quen với hai vị! Nếu được hai vị cho ăn điểm tâm nữa thì còn gì quý bằng?

Hai chị em họ vỗ tay cười lớn :

- Chị em tôi vừa đến, đang buồn không có bạn, ngờ đâu trong thôn lại có vị tiểu cô nương vừa đẹp vừa thông minh như thế này! Gặp cô nương là gặp một cái may đó!

Thích thú quá!

58. Nhìn Trước Quên Sau

Hai nàng một tả, một hữu đưa Châu Lệ Nhi vào nhà. Cả hai vừa đi vừa khen Châu Lệ Nhi xinh đẹp, khả ái, chừng như tâm tình cởi mở, hoan hỉ phi thường.

Hai nàng có vẻ như không lưu ý đến Châu Lệ Nhi mà Châu Lệ Nhi cũng mừng tượng không ngăn cả hai chút nào.

Châu Lệ Nhi dù còn nhỏ tuổi song không phải là một ngốc tử, tự nhiên ước đoán được dụng ý của hai nàng, cùng lắm là hai nàng hạ độc chứ có chi hơn?

Mà hạ độc để hãm hại Châu Lệ Nhi là một điều đáng buồn cười lắm.

Vì thế, Châu Lệ Nhi bình thần, xem cả hai chẳng ra gì.

Châu Lệ Nhi trầm nghĩ :

” Các người khinh ta à? Các người lừa ta vào nhà để hạ thủ đoạn à? Còn lâu các người ơi! Hôm nay các người gặp ta, là cầm như vận đen đã đến với các người đó!” Nàng cho hai chị em họ toan múa rìu qua mắt thợ.

Nàng không tưởng gian nhà được bày trí cực kỳ nhã khiết. Tìm khắp nơi cũng chẳng có một hạt bụi.

Chừng như có kẻ nào đó cầm chổi quét suốt ngày.

Người áo xanh vừa rồi đón hai nàng đã đi đâu mất. Luôn cả người áo xanh cùng đến đây với hai nàng cũng vắng mặt.

Châu Lệ Nhi trầm nghĩ :

” Hay là hai nàng này đã giết hán rồi? Và gã kia mang xác vất đi?”.

Nàng em nắm tay Châu Lệ Nhi hỏi dài hỏi vắn :

- Cô nương họ gì? Nhà ở đâu? Cô nương được bao nhiêu tuổi rồi? Trong nhà có những ai?

Châu Lệ Nhi hàm hồ đối đáp.

Nàng không ngờ mình cũng có biệt tài bịa chuyện.

Nàng có biết đâu, nữ nhân nào cũng thế, có biệt tài nói dối, không lỗi họ còn bịa chuyện được, huống hồ có lỗi?

Một lúc lâu, nàng chị từ dưới bếp lên, mang theo chén đĩa, muống và thức ăn sáng.

Ba đôi đĩa kia chứng tỏ số người, và như vậy đại hán kia và người áo bố xanh không dự ăn.

Điều đó chứng tỏ đại hán kia vắng mặt vĩnh viễn và người áo bố xanh đang bận phi tang cái xác vướng vấp.

Nàng chị mỉm cười thốt :

- Tiểu muội muội ăn với chị em tôi nhé!

Châu Lệ Nhi chớp mắt :

- Tôi không dám ăn!

Nàng chị giật mình :

- Sao lại không dám ăn!

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Bọn thôn dân chúng tôi chỉ ăn thịt vào những ngày đại lễ và ăn rất ít thôi! Một tô thịt lớn như thế này, nhìn thấy cũng đủ ngán rồi, nếu ăn nữa, sợ nôn mất!

Nàng chị cười vang :

- Cô nương yên trí! Đây là thịt trâu mà! Aên vào rất chóng tiêu, chẳng sao đâu!

Châu Lệ Nhi cười hì hì :

- Thật ăn vào không chết người à?

Nàng chị thoáng biến sắc nhìn sang nàng em.

Nàng em nở nụ cười tươi :

- Cái vị tiểu muội này hay nòi đùa đấy! Thịt trâu thì làm gì chết người được?

Châu Lệ Nhi đảo tròn đôi mắt :

- Vậy thì tôi ăn!

Và nàng ngồi vào bàn, nàng ăn liền, ăn rất ngon.

Hai chị em kém hai bên, vừa ăn với nàng vừa đưa mắt nhìn nhau.

Nàng em dùng ánh mắt hỏi nàng chị :

- Đại thơ không để món gia vị đặc biệt trong chén nàng sao?

Nàng chị cũng dùng ánh mắt đáp lại :

- Quên thế nào được việc đó!

Bổng Châu Lệ Nhi bật cười :

- Chén thịt này ăn ngon vô cùng! Rất tiếc tôi lại không quen dùng cái món gia vị đặc biệt của hai cô nương!

Hai chị em giật mình.

Nàng em cười ròn :

- Nơi đây thô lậu, làm gì có món gia vị đặc biệt?

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Không có gia vị đặc biệt, sao tôi ăn vào, đầu lưỡi tê tái lạ lùng!

Nàng chị cười nhẹ :

- Có lẽ tại tôi để muối khá nhiều đấy!

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Muối để nhiều quá có khi cũng làm chết người được vậy!

Thốt xong, nàng liền tụt xuống ghế.

Hai chị em kinh hãi kêu lên thất thanh :

- Tiểu muội muội! Tại sao thế?

Lâu lắm, Châu Lệ Nhi vẫn còn nằm dưới đất, bên cạnh bàn. Nàng không làm một cử động khê.

Có nước dãi sùi ra hai bên mép miệng.

Hai chị em chờ một lúc lâu rồi cùng nhau thở phào.

Nàng em vỗ hai lòng bàn tay vào nhau rồi cười hì hì thốt :

- Vừa rồi cô ả nói mấy tiếng làm tiểu muội sợ hãi vô cùng, cứ tưởng rằng cô ả là tay khá!

Nàng cười lớn thên một chút :

- Nếu là tay khá thì khi nào nàng lại dám ăn tô thịt của ta?

Nàng em hỏi :

- Đại thơ để bao nhiêu phân lượng đó?

Nàng chị đáp :

- Không nhiều mà cũng không ít! Dù cho những tay khá như Hồ Lão Lão ăn một tô thịt như thế cũng phải bò lăn, đừng mong ngóc đầu nổi!

Một tiếng sọt vang lên, người áo bố xanh từ phía hậu vọt đến.

Trống thấy Châu Lệ Nhi, y cau mày hỏi :

- Tại sao các vị giết nàng?

Người chị cau mày :

- Tại sao ta không giết nàng? Ai cấm ta làm việc đó? Người nhân ra nàng ấy à?

Người áo bố xanh chưa kịp nói gì, nàng em mỉm cười thốt :

- Người ăn nói dè dặt đấy! Đại thơ ghen rồi, người chẳng thấy sao? Chết luôn đến người cũng chưa biết chừng!

Người áo bố xanh cười khở :

- Bởi tại hạ nhận ra nàng nên muốn lưu nàng lại, biết đâu mình chẳng khai thác được một vài điều hay?

Nàng chị vẫn sừng sộ :

- Khai thác điều gì? Đã không biết nàng là ai thì khai thác làm sao chứ? Người định kết bằng hữu với nàng phải không?

Người áo bố xanh hấp tấp đáp :

- Bởi không biết nàng nên muốn hỏi nàng xem ai sai phái nàng đến đây, ngoài nàng ta ra, còn có ai theo dõi chúng ta nữa chẳng? Nếu biết được kẻ nào sai phái nàng thì kể cũng là một điều hay đấy chứ?

Rồi y thở dài tiếp :

- Sự tình đã như thế này mà cô nương cũng ghen được à? Cô nương không tím nhiệm tại hạ à?

Nàng chị bật cười, vòng tay ôm ngang hông y, dịu giọng thốt :

- Tại sao ta không tin người? Bất qua, ta đùa với người cho vui vậy thôi!

Nàng em phụ họa :

- Người nổi cáu làm gì? Nếu đại thơ không yêu người thì tôi gì lại ghen tức? Như ta đây, giả tỷ có ai ghen vì ta, ta sẽ cao hứng vô cùng!

Người áo bố xanh chung cuộc rồi cũng phì cười :

- Tại hạ nào dám cáu kỉnh! Bất quá...

Nàng chị chặn lời :

- Chẳng bất quá chi cả! Người cứ yên tâm, ta hạ độc không nặng lắm đâu! Nàng chưa chết gấp lắm đâu! Nếu người muốn hỏi gì nàng, ta sẽ cứu sống nàng lại cho!

Ngờ đâu, nàng chị vừa dứt tiếng, Châu Lệ Nhi vụt cười sằng sặc :

- Khỏi cần cứu sống tôi cô nương ạ! Tôi tự sống lại cũng được như thường! Tôi thừa sức tự sống lại mà!

Trong khi nàng thốt, người áo bố xanh đưa nhanh tay chụp vào mạch môn nàng, nhưng nàng nhanh hơn, chụp lại trúng mạch môn.

Y làm gì tưởng nổi là Châu Lệ Nhi sống lại?

Y cũng không ngờ là thủ pháp của nàng nhanh quá độ, y nghe nhói rồi toàn thân cứng đờ không còn động đậy được.

Hai chị em kinh hãi đến ngây người, nàng em nhìn nàng chị, chừng như muốn hỏi :

“Sao lại thế này? Hay đại thơ bỏ muối thật sự vào tô thịt thay vì chất độc?”.

Nàng chị cũng chẳng hiểu tại sao nữa.

Chính nàng bỏ chất độc vào tô thịt mà! Có khi nào nàng lầm lộn được? Mà phân lượng nàng dùng, nếu cho một con ngựa ăn, con ngựa cũng lăn đùng ra như thường, huống hồ một tiểu cô nương?

Tại sao tiểu cô nương chẳng việc gì?

Châu Lệ Nhi nhìn hai nàng, cứ cười khanh khách.

Nàng em chớp mắt, vụt cười lên :

- Tiểu muội muội! Thế muội muội tưởng chị em tôi hạ độc thật sự à? Không đâu! Chị em tôi cố ý dọa khiếp tiểu muội, tạo một trò cười cho vui đó thôi. Chứ nếu tô thịt có độc thì làm gì tiểu muội ăn nổi?

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Đúng vậy rồi! Nếu có chất độc trong tô thịt thì tôi đã chết mất rồi!

Nàng em đáp :

- Bất quá, tôi để một loại gia vị lạ từ Giao Chỉ đưa về đây nên tiểu muội ăn nhầm, lưỡi hơi tê một chút!

Châu Lệ Nhi trở mắt :

- Từ Giao Chỉ đưa về đây?

Nàng em chạy bay vào nhà bếp, mang ra một chiếc bình, cười nhẹ :

- Tiểu muội muội xem đây! Nào phải chất độc đâu!

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Không phải chất độc à? Cho tôi nếm thử một chút xem nào!

Nàng em chừng như dắc ý lắm, chính nàng đang tìm cách lừa Châu Lệ Nhi, ngờ đâu Châu Lệ Nhi tự hiến dâng như vậy!

Nàng cười tươi gật đầu :

- Tiểu muội muội muốn nếm thử, cứ nếm! Nếu là chất độc, cứ bắt đền tôi đi!

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Nếu là chất độc thì tôi chết mất rồi! Làm gì bắt đền cô nương được?

Nàng em thoáng giật mình, cười lấp :

- Làm gì...

Nàng chẳng biết nói sao cho xuôi, Châu Lệ Nhi lại tiếp :

- Cô nương trao đây! Dù sao tôi cũng phải nếm qua mới được!

Nàng tiếp chiếc bình, dùng răng cắn nắp cạy ra, bàn tay vẫn nắm chặt mạch môn người áo xanh.

Hai chị em hết sức hoang mang, tự hỏi Châu Lệ Nhi quá thông minh hay chỉ là một cô nương điên, hành động hồ đồ khó hiểu?

Châu Lệ Nhi lè lưỡi liếm chất phần trong bình, hai chị em thấy thế, lộ vẻ mừng ra mặt.

Hai nàng không mừng sao được, bởi chiếc bình đựng một loại chất độc cực kỳ lợi hại? Mà Châu Lệ Nhi thân nhiên nếm, như vậy nàng cảm chắc nàng phải khổ!

Cả hai cùng một ý nghĩ :

” Điên! Cô bé điên thật mà !”.

Châu Lệ Nhi chép chép miệng thành tiếng, rồi mỉm cười thốt :

- Quả thật mùi vị tuyệt diệu! Nếm được mùi vị này, dù trúng độc mà chết cũng chẳng oán hận gì!

Nàng nghiêng mình, trút hết chất độc vào miệng.

Hai chị em mừng thì vẫn mừng, song lại tiếc quá.

Bao nhiêu chất độc đó có giá trị hơn ngàn vàng, thừa sức hạ mười đại hán. Vậy mà Châu Lệ Nhi nốc hết, thật uống quá, sau này có cần dùng đến thì tìm đâu ra kịp?

Nàng em thở dài tiếc rẻ rồi bắt đầu đếm :

- Một!...Hai!...Ba!...

Nàng hiểu chất độc đó rất mạnh, không ai chịu nổi lâu, bất quá nàng đếm đủ ba tiếng là người trúng độc phải ngã!

Nàng dinh ninh Châu Lệ Nhi phải ngã bởi Châu Lệ Nhi đã nốc trọn bình rượu độc, số lượng đó công hiệu quật ngã mười đại hán kia mà!

Nhưng nàng đếm ba tiếng rồi, Châu Lệ Nhi vẫn đứng vững như thường!

Chẳng những thế, Châu Lệ Nhi lại thay nàng đếm tiếp :

- Bốn!...Năm!...Sáu!...

Hai chị em sững sờ.

Châu Lệ Nhi nhìn cả hai, mỉm cười :

- Mùi vị tuyệt diệu thật đấy hai cô nương ạ! Rất tiếc là ít quá! Phải chi có độ mười hai mươi bình cho tôi ném bằng thích!

Nàng buông chiếc bình không xuống đất, rồi bật cười khanh khách :

- Các vị muốn đãi khách mà tiếc của hả? Hãy cho tôi thêm mấy bình nữa đi!

Hai chị em không nói được một lời nào.

Cả hai đã từng gặp những cao thủ thượng thặng trong vũ lâm, chẳng ai làm cho họ ngán nổi.

Hai nàng cũng đã vào nguy ra tử nhưng không hề nao núng, giờ đây phải nao núng vì hai nàng có cảm tưởng là mình đã gặp tử đối đầu.

Người áo bố xanh luôn luôn chờ cơ hội, bây giờ y thấy rõ cơ hội không còn đến với y nữa, bởi hai thiếu nữ kia cầm như thúc thủ rồi.

Y buột miệng thở dài thốt :

- Tại hạ có mắt không trông, chẳng hiểu cô nương là bậc cao nhân...

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Tôi có là cao nhân đâu? Bất quá tôi có ruột và dạ dày khác với ruột và dạ dày người thường!

Nàng chị dặm chân, trầm giọng :

- Được! Chúng tôi chịu bại rồi đó! Nhưng tiểu cô nương muốn xử trí hấn làm sao?

Châu Lệ Nhi lắc đầu :

- Tôi không tưởng...

Bỗng nàng đứng lại.

Nàng vừa phát hiện ra có một bóng người trong nhà, không rõ người đó từ đâu đến, đến từ lúc nào?

Người đó như từ trên trời bay xuống, như từ dưới đất chui lên.

X Trong nhà, đèn còn cháy nhưng bên ngoài, trời đã sáng rồi. Ành thái dương chiếu xiên xiên vào nhà, rọi rõ từng người, có những tia nắng sớm, đèn tự nhiên phải nhạt.

Người đó đang ngồi trên một chiếc ghế hướng về mọi người, không ngừng ngáp.

Chừng như người đó ngồi trên ghế từ lâu, chập chờn ngủ, đang ngủ lại giật mình bừng tỉnh.

Người đó không già, tức nhiên còn trẻ, người đó khá đẹp người, bắt quá đôi mắt mở to một chút rồi nhắm lại liền như tiếc giấc ngủ đang dở dang.

Hai chị em hấn phải giật mình hơn ai trước hết, bởi họ là chủ nhân ngôi nhà dù là tạm thời cũng thế. Là chủ nhân, họ phải quan tâm đến mọi sự hiện diện ngoài dự liệu của họ.

Nhưng cả hai không kinh hãi bằng Châu Lệ Nhi và người áo bố xanh.

Bởi Châu Lệ Nhi và người áo bố xanh nhận ra người đó là ai.

Châu Lệ Nhi có phần nào sợ hãi thực sự, người áo xanh tuy sợ hãi nhưng lại mừng.

Y hy vọng người đó sẽ giải cứu y.

Người đó ngáp một lúc rồi bật cười hì hì, vừa cười vừa ngả ngửa người ra giữa thành ghế, xem chừng như mệt mỏi lạ.

Người áo xanh cố nở một nụ cười ve vuốt hỏi :

- Dương huynh có nhận ra vị tiểu cô nương này chẳng?

Người đó mỉm cười :

- Nàng nắm cứng tay của cát hạ như vậy, nàng là bằng hữu của cát hạ rồi, nếu tại hạ bảo rằng có nhận ra nàng, cát hạ không ghen sao? Tại hạ không muốn cát hạ trở mặt sùng sộ với nhau!

Châu Lệ Nhi chớp mắt, cười khan :

- Phải đó! Chúng ta là bằng hữu với nhau, sao lại hỏi người ta làm gì?

Nàng bóp mạnh tay hơn một chút.

Người áo bố xanh xuất hạn ướm đầu, làm gì y dám nói không phải là bằng hữu?

Người đó, một thiếu niên, lại họ Dương, lại quen mặt với người áo xanh, Châu Lệ Nhi cũng nhận ra, hiển nhiên là Dương Tử Giang.

Dương Tử Giang thở dài lẩm nhẩm :

- Thảo nào mà cát hạ chẳng chịu ở lại Vọng Hoa Lâu uống rượu! Thì ra cát hạ biết có địa phương thích thú hơn Vọng Hoa Lâu nhiều! Cát hạ biết có nhiều cô nương đẹp đang đợi chờ!

Bỗng, y vỗ bàn kêu bốp một tiếng :

- Cát hạ lừa dối bọn tại hạ, âm thầm lên đi như thế này, như vậy đâu xứng đáng là bằng hữu!

Hai chị em lộ sắc giận.

Người áo xanh hấp tấp thốt :

- Tuy tiểu đệ một mình lên đi nhưng cát hạ thử hỏi ba vị cô nương này xem tại hạ có nhắc mãi đến vị thiếu niên anh hùng duy nhất trong võ lâm ngày nay là Dương Tử Giang chẳng?

Dương Tử Giang bật cười lớn :

- Tại hạ là đệ nhất anh hùng? Chính tại hạ chưa biết cho mình nữa, người đời làm sao biết được?

Châu Lệ Nhi cười nhẹ :

- Dương đại hiệp vừa đến, chắc bụng đói, các vị còn món thịt trâu rất ngon, sao không mang ra đây đãi đại hiệp?

Hai chị em do dự.

Cả hai nhìn bàn tay của Châu Lệ Nhi rồi nhìn chiếc đầu đấm ướm mồ hôi của người áo bố xanh, một lúc lâu cùng cười tươi thốt :

- Phải! Tôi sẽ mang ra!

Dương Tử Giang lại cười tươi :

- Khỏi! Khỏi! Tại hạ chẳng phải là con gái Tỏa Hồn cung chủ, mà cũng không phải là đồ đệ của Phương Tam, chắc chắn là ăn không tiêu loại thịt trâu nấu đặc biệt của các vị cô nương đâu!

Tất cả đều giật mình.

Châu Lệ Nhi thẩm hỏi, tại sao Dương Tử Giang lại biết lai lịch của nàng?

Mà hai chị em đó cũng không tưởng nổi vị tiểu cô nương đó lại là con gái của Tỏa Hồn cung chủ.

Họ đưa mắt nhìn Châu Lệ Nhi, Châu Lệ Nhi thì trừng mắt nhìn Dương Tử Giang hỏi :

- Dương công tử sao biết được tôi?

Dương Tử Giang cười hì hì :

- Cô nương hiện tại chẳng phải là người không tên không họ, tại hạ đã thấy cô nương muốn hành sự tại Lý Độ Trấn, có ý tưởng là cần gặp mặt cô nương một lần! Tại hạ muốn gặp cô nương chẳng qua nhận ra cùng là người đồng cảnh!

Châu Lệ Nhi nổi giận :

- Ai đồng cảnh với công tử? Có quỷ mới đồng cảnh với công tử đó!

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Cứ như tại hạ biết thì tại Lý Độ Trấn, có ít nhất một trăm oan hồn! Những oan hồn đó có phải là do cô nương cưỡng bức rời khỏi xác chẳng?

Y bật cười ha hả tiếp :

- Hơn trăm người chết oan vì cô nương! Mới bao nhiêu tuổi như vậy mà cô nương đã thành tựu phi thường, thì cái tiền đồ của cô nương sẽ thênh thang đến đâu?

Còn tại hạ thì lòng đen tay độc, cũng chẳng kém cô nương, do đó tại hạ thấy trời sanh ra chúng ta là để cho có đủ đôi!

Châu Lệ Nhi tức uất vô cùng.

Con người mặt dày như thế, trong thiên hạ hẳn không thể có kẻ thứ hai ngoài y ra!

Nàng từng gặp hạng người bại hoại nhưng chẳng ai nhận mình là bại hoại.

Y lại tự thú tất cả với niềm đắc ý.

Nàng em vụt cười uyên thốt :

- Công tử bảo vị tiểu muội muội đó bại hoại, hẳn tôi cũng thế chứ gì?

Dương Tử Giang vỗ tay đôm đốp :

- Đúng rồi! Đúng lắm! Trong ngôi nhà này, chẳng có một người nào tốt cả!

Nàng em buông đưa sóng mắt trữ tình :

- Nếu thế thì tôi và công tử cũng là một đôi!

Dương Tử Giang nhìn nàng từ đầu đến chân, đôi mắt nhắm hi hí lại như để tập trung nhãn lực, có lẽ y dùng nhãn lực lột trần y phục của nàng.

Nàng phát cáu, chỉ muốn móc đôi mắt đó, nhưng ngoài mặt vẫn làm tươi, nàng hỏi :

- Công tử đã nhìn no chưa?

Dương Tử Giang nheo nheo mắt, mỉm cười :

- Tốt quá! Hấp dẫn quá! Có một vợ lẽ như cô nương kể ra tại hạ cũng vui vui!

Càng có nhiều vợ càng hay!

Nàng em bật cười khanh khách, bước tới trước mặt y, vẫy khăn tay thốt :

- Tham! Tham quá! Có một đòi hai! Có hai muốn ba! Một tôi sợ công tử chịu không nổi, còn đòi nhiều để bỏ không à?

Nàng làm mọi vẻ khiêu gợi mong câu nhử Dương Tử Giang, tự nhiên trong khăn có độc.

Dương Tử Giang cười lớn :

- Cô nương định câu trái tim tại hạ? Rất tiếc tại hạ đã quăng nó xuống dòng sông mà tại hạ mang tên rồi!

Hai chị em toát mồ hôi lạnh.

Nàng chị cắn răng, bỗng uốn mình, bảy vệt sáng từ người nàng bay vút ra.

Ngờ đâu, Dương Tử Giang chỉ phất nhẹ bàn tay, bảy vệt sáng đều bay trở về, áp lực còn mạnh hơn lúc phất đi.

Một loạt tiếng phập vang lên, nơi vách hiện ra bảy thanh kim đao. Trong bảy thanh kim đao đó, có một thanh còn vướng lại lắt phất mấy sợi tóc của người chị.

Đến Châu Lệ Nhi cũng biến sắc mặt, hướng hồ hai chị em là người trong cuộc?

Không ai biết được Dương Tử Giang luyện môn công gì mà lợi hại phi thường.

Dương Tử Giang ung dung đặt đôi chân lên mặt bàn, ngã ngửa người trên ghế, bật cười hì hì :

- Các vị đã thấy một môn công của tại hạ rồi đó chứ? Nếu muốn thấy thêm, các vị cứ tuân ra, còn tác phép nào nơi mình, cứ vung ra bằng thích!

Nàng em thở dài :

- Bất tất? Đã phục rồi! Phục lắm rồi!

Người áo bố xanh vụt kêu lên :

- Cát hạ định đến đây diệt tại hạ diệt khẩu, xin cứ động thủ! Đừng làm gì khó khăn đến các nàng ấy!

Dương Tử Giang lại thở dài :

- Cát hạ đúng là người đa tình! Thảo nào mà các cô nương không theo cát hạ, chết cũng theo! Bất quá tại hạ thấy làm lạ, tại sao cát hạ biết là tại hạ theo đến đây để giết người diệt khẩu? Biết đâu tại hạ chẳng đến đây để cứu người?

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Không ngờ Dương Tử Giang co oai nghi đường đường như vậy mà cũng biết dối người!

Dương Tử Giang thản nhiên :

- Tại hạ lừa hấn làm gì? Muốn giết hấn, tại hạ chỉ khoát nhẹ tay, khó khăn gì mà phải lừa hấn? Cứu hấn cũng dễ dàng như vậy thôi!

Châu Lệ Nhi dịu giọng :

- Vậy công tử muốn cứu hấn hay muốn giết hấn?

Dương Tử Giang cười nhẹ :

- Tiểu cô nương muốn tại hạ nói thật ra à?

Nàng em chặn Châu Lệ Nhi, gật đầu :

- Ai ai cũng muốn biết sự thật!

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Được! Tại hạ cho biết, trước hết tại hạ cứu người, sau đó...

Nàng chị vụt hỏi :

- Sau đó rồi sao?

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Sau đó giết người! Cứu hấn khỏi tay của vị tiểu cô nương kia, hấn sẽ trở thành con mồi của tại hạ, tại hạ sẽ định đoạt số phận của hấn! Giai đoạn cuối cùng là đùa với các cô nương một chút! Đùa chán rồi, đem trói các cô nương lại, đem bán vào Vọng Hoa Lâu!

Y nói với thái độ thản nhiên quá, chẳng khác nào là đem ba con cừu non cho hàng thịt.

Châu Lệ Nhi, người áo bố xanh, hai chị em, tất cả bốn người đều vừa kinh hãi vừa phẫn nộ.

Không ai nói được một tiếng nào, bởi niềm tức uất dâng lên tràn ngập tâm tư.

Họ cũng nhìn nhận trên đời này, chẳng có sánh được với Dương Tử Giang, một con người lòng đen hơn mực, tay độc hơn rắn, da mặt dày hơn da trâu!

Một con người tàn ác, tàn độc hơn ý tưởng!

Dương Tử Giang cười nhẹ tiếp :

- Các vị thấy tại hạ nho nhã, tuấn tú, hiền hòa, tướng đâu tại hạ không làm được những gì các vị làm? Làm! Tại hạ có thể làm bất cứ việc gì, kể cả những việc hèn hạ nhất, tại hạ nói ra là làm! Nhất định chẳng bao giờ đổi ý!

Rồi y rút hai bàn chn xuống, rồi y đứng lên, rồi y từ từ bước tới trước mặt Châu Lệ Nhi.

Y từ từ thốt :

- Tiểu cô nương lưu ý nhé! Tại hạ giải thoát hần khỏi tay cô nương đây!

Cô nương vụt buông tay ra, trầm giọng :

- Chạy đi! Để ta đối phó với hần!

Dương Tử Giang đứng y một chỗ, cười hì hì.

Người áo bố xanh sau phút giây sững sờ, vụt phóng mình đi, định tung qua cửa sổ.

Đồng thời, Châu Lệ Nhi nhào tới Dương Tử Giang.

Ngờ đâu, như bóng ma, Dương Tử Giang biến mất.

Rồi một tiếng bình vang lên, người áo bố xanh chưa ra khỏi cửa sổ, bị quăng trở lại rơi xuống nền nhà.

Còn Dương Tử Giang thì vụt hiện ra trên chiếc ghế cũ, vẫn với cái dáng uể oải, mặt nhọc, lưỡi biếng.

Y cũng đặt hai chân lên mặt bàn, y cười hì hì thốt :

- Chẳng phải tại hạ nói khoe, tại hạ không hề động thủ, chỉ nói một câu cũng cứu được hần!

Nàng chị rung rung giọng :

- Hiện tại công tử...công tử...

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Hiện tại là giai đoạn thứ hai! Giai đoạn thứ nhất, ta đã cứu hần rồi! Giai đoạn thứ hai, ta giết hần! Giai đoạn thứ ba, đến lượt các cô nương như ta đã nói!

Rồi y uể oải đứng lên, từ từ bước về người áo bố xanh.

Người áo bố xanh không nhúc nhích được.

Hai chị em dậm chân, bỗng cỡi phăng y phục, bày ra thân thể nõn nà, trần như nhộng.

Vận y phục, chỉ với màu mè, hai nàng còn hấp dẫn, người nhìn đều tiêu hồn.

Hướng hồ, hai nàng lại dùng đến thân thể lừa dối? Ma lực đó, đá cũng phải nát, sắt cũng phải chảy...

Cả hai trừng mắt nhìn Dương Tử Giang, trầm giọng :

- Người bước tới một bước, chị em ta quyết liều mạng với người!

Dương Tử Giang thở dài :

- Hai vị nhất định liều chết với tại hạ?

Hai nàng gật đầu :

- Nhất định!

Tay mỗi nàng cầm một thanh đao dài độ thước.

Nhưng mũi đao không chong thẳng đối tượng mà lại ghim ngay ngực họ.

Dương Tử Giang cau mày :

- Có phải đó là đầu pháp Thi Giải Hóa Huyết phân thân củ hai vị chăng?

Nàng chị cao giọng :

- Đã biết như vậy, hử cũng biết luôn sự lợi hại?

Dương Tử Giang cười nhẹ :

- Vô dụng! Tại hạ chưa muốn cho các vị chết thì các vị có làm gì cũng chẳng chết được!

Y lướt tới.

Hai nàng cắn răng, định đâm mạnh mũi đao vào ngực mình...

Châu Lệ Nhi sững sốt đến ngây người, thương tiếc hai đóa hoa đẹp sắp tàn tạ...

Ngờ đâu, hai tiếng keng keng vang lên, hai thanh kim đao rơi xuống đất, hai chị em đã ngã vào lòng Dương Tử Giang.

Mỗi tay ôm một nàng, đôi mắt nhìn Châu Lệ Nhi, y cười hì hì thốt :

- Xin lỗi! Xin lỗi nhé! Tại hạ chỉ có hai tay! Cô nương hãy chờ một tý!

Châu Lệ Nhi chớp mắt, vụt cười khan :

- Hai tay công tử vương bận! Vậy để tôi thay thế giết hử cho!

Nàng biết, người áo bố xanh rất cần thiết cho Du Bội Ngọc, nếu hử chết thì Du Bội Ngọc mất một chứng cứ vô giá.

Không có người áo bố xanh, còn ai chứng minh được Đường Vô Song là giả hiệu?

Thì khi nào nàng giết người áo xanh?

Nàng nói xong, vọt mình tới, hai tay đánh ra, hai chân phóng luôn.

Tay và chân nhắm vào phía hậu Dương Tử Giang bay sang.

Nàng cảm chắc mình thành công, bởi dù có tài nghệ đến đâu, hai tay bận giữ hai nàng, Dương Tử Giang làm sao phản ứng kịp?

Nhưng Dương Tử Giang quay mình lại, đẩy hai nàng ra hứng đòn.

Châu Lệ Nhi hoảng hồn, không thể đánh hai nàng trọng thương, định đưa tay về.

Ngờ đâu có hơi gió từ phía sau cổ nàng thổi tới.

Rồi Dương Tử Giang cười hì hì thốt :

- Cô nương cần phải theo Phượng Tam luyện tập thêm mười năm nữa! Như thế này, chẳng ra quái gì đâu!

Châu Lệ Nhi tức uất người, muốn quay lại tung cho y mấy đá, nhưng nàng không còn cử động được.

X Dương Tử Giang lấy ba chiếc ghế sắp hàng, đặt Châu Lệ Nhi ngồi giữa, rồi đặt hai chị em, mỗi người một bên.

Y còn điểm huyết cam cả ba, không cho cả ba nói tiếng gì.

Đoạn, y vuốt y phục cho thẳng nếp, rồi chỉnh thần thái :

- Hôm nay là ngày quan trọng của tại hạ! Tại hạ xin mời ba cô nương chứng kiến cho tại hạ khai đao giết người! Giả như tại hạ giết không khéo tay, xin nhờ ba vị chỉ giáo cho!

Rồi y nghiêng mình tiếp :

- Bởi vì từ bao lâu nay, tại hạ chưa hề giết người, và đây là lần thứ nhất tại hạ làm cái việc đó, tại hạ không tưởng là vì con người đó mà phải phá giới, song còn biết tìm ai thay thế cho hắn? Thành thử phải bằng lòng với hắn vậy!

Hai cô gái đau lòng quá cắn môi đến rướm máu.

Dương Tử Giang nhặt một thanh kim đao trên mặt đất, lau thanh đao vào y phục hai chị em đã cởi ra còn bỏ đó, rồi từ từ bước tới cạnh người áo bố xanh.

Bỗng y quay đầu lại thốt :

- Ba cô nương còn có bằng hữu nào đến đây chẳng? Nếu có thì cũng là một dịp may lớn, bởi ngày này quan trọng quá, càng có đông người chứng kiến càng hay, chứ có ba cô nương thì thật ra ít quá! Ít quá!

Châu Lệ Nhi luôn luôn ước mong Du Bội Ngọc đến bất ngờ, song hiện giờ thì nàng ước mong Du Bội Ngọc đừng đến.

Chỉ vì Dương Tử Giang có vũ công thật đáng sợ! Và nàng lo lắng cho Du Bội Ngọc.

Dương Tử Giang thở dài, lẩm nhẩm :

- Người ta thì cho rằng việc giết người rất kích thích, riêng tại hạ thì chẳng thấy một cảm giác nào cả!

Y uể oải bước tới chút nữa, gần người áo bố xanh hơn.

Rồi y nở nụ cười, cũng uể oải như thế :

- Nếu cát hạ nghe đau thì cứ chớp mắt, tại hạ sẽ nhanh tay hơn cho cát hạ được chết sướng, chết gấp! Tuy chưa giết người lần nào, tại hạ không thích thấy ai nhăn mặt, cắn răng oằn oặt!

Chỉ trong phút giây thôi là y cử đao, làm cái việc như y đã chuẩn bị làm.

Hai chị em bật khóc.

Vừa lúc đó, có tiếng người vọng vào :

- Tại hạ không thích thấy ai nhăn mặt, cắn răng oằn oặt!

Dương Tử Giang biến sắc, vọt đến cửa sổ rồi lùi lại, rồi cao giọng hỏi :

- Người nào đó?

Bên ngoài có tiếng người vọng vào :

- Người nào đó?

Dương Tử Giang xanh mặt, không còn hạt máu :

- Người...người...chẳng lẽ người là...

Một tiếng bình vang lên, Dương Tử Giang lao vút người qua cửa sổ, chạm người vào cánh cửa, cánh cửa mở tung, đập vào vách.

Y ra ngoài rồi, y hét lên :

- Ứng Thanh Trùn! Ứng Thanh Trùn! Ta với người không thù không oán, tại sao người trêu phá ta?

Buông xong tiếng cuối, y đã vọt ra xa ngoài mấy mươi trượng.

Hai chị em xanh mặt.

Châu Lệ Nhi vừa sợ vừa mừng. Nàng không tưởng Ứng Thanh Trùn xuất hiện bất ngờ, cứu tất cả.

Nàng giương mắt nhìn qua cửa sổ chờ con người thần bí kia xuất hiện xem phong cách y như thế nào.

Cánh cửa sổ lay động, một bóng người bay vào.

59. Thăm Biền Kinh Hồn

Cả bốn người trong gian nhà kinh hãi.

Người vừa vọt qua cửa sổ vào trong, chẳng phải là Ứng Thanh Trùng nào cả mà chính là Du Bội Ngọc.

Nhìn thoáng qua, hai chị em còn sững sờ, Du Bội Ngọc bước tới bên cạnh Châu Lệ Nhi, giải khai huyết đạo cho nàng.

Đoạn chàng trầm giọng bảo :

- Tiểu muội giải huyết cho họ đi rồi đi theo ngu huynh!

Châu Lệ Nhi không nói gì khác hơn là hỏi nhanh :

- Du huynh nhận ra họ?

Du Bội Ngọc bế người áo xanh lên, bước ra cửa.

Châu Lệ Nhi cẩn mồi nhìn hai nàng vẫn còn sững sờ tại chỗ.

Từ bên ngoài, Du Bội Ngọc giục :

- Nhanh lên chứ! Rất có thể Dương Tử Giang trở lại gấp đây! Tại hạ nấp bên cạnh kho thóc kia chờ các vị!

Châu Lệ Nhi nháy mắt phục hai nàng, quăng lên người họ rồi giải huyết cam cho họ.

Nàng nửa cười nửa mĩa, trừng mắt nhìn cả hai, thốt :

- Mặc vào đi rồi đi theo tôi! Tôi không muốn chồng tôi trông thấy nữ nhân lơ lửng, chắc hai cô nương biết tại sao chứ?

Hai chị em giật mình, trở mắt nhìn Châu Lệ Nhi.

Nàng chị không nói gì, song nàng em hỏi :

- Chồng của tiểu cô nương?

Châu Lệ Nhi liếc xéo nàng :

- Các vị nhận ra chồng tôi?

Nàng chị gạt đầu :

- Chị em tôi quen biết Du công tử từ lâu, nhưng chẳng được rõ là Du công tử đã có vợ rồi và vợ là ai!

Châu Lệ Nhi càng trừng mắt nhìn to hơn :

- Du công tử là chồng tôi đó! Chồng tôi là Du công tử đó! Hay nói một cách khác nữa, tôi là vợ Du công tử, các vị hiểu chưa?

Nàng em cười lạnh :

- À! Thật vậy sao? Thế thì đáng mừng cho tiểu cô nương! Tôi cứ tưởng tiểu cô nương là con gái Du công tử!

Châu Lệ Nhi xanh mặt :

- Tôi nhìn thoáng qua là biết ngay cô nương không có hảo ý với chàng! Tôi cảnh cáo hai vị đó, nếu hai vị cứ tìm cách câu dẫn chồng tôi thì tôi sẽ giết hai vị!

Nơi kho chứa thóc, đất khá khô ráo, nhưng mùi mốc bốc lên nực nóng.

Thóc đổ ngổn ngang, lại có mấy đống cỏ, chỉ còn một góc kho là trống trải.

Du Bội Ngọc mang người áo xanh đến đó, giải huyết cho y rồi thốt :

- Cát hạ thông thả rồi đó!

Người áo xanh trừng mắt nhìn chàng một lúc, đoạn cất tiếng :

- Cát hạ mạo hiểm đến đây giải cứu, hẳn phải có giao tình thâm hậu với hai nàng ấy chứ?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc lâu, đoạn từ từ đáp :

- Tại hạ đối với các nàng, thực ra cũng có chút cảm tình, nhưng không đến nỗi vì các nàng mà bán cha, bán mẹ, bán cốt nhục!

Người áo xanh giật mình, lùi lại ba bước, hấp tấp hỏi :

- Cát hạ nói gì, tại hạ không được hiểu?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Đường Ngọc! Đường Nhị công tử! Sự tình đã như thế này, công tử còn định mưu trá tại hạ nữa sao?

Người áo xanh nắm chặt dùi tay, thân hình ung rung mạnh.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Thực ra, tại hạ không đoán ra cát hạ là ai, bởi có khi nào Đường Nhị công tử lại nỡ bán cha? Bán gia tộc? Nhưng đến lúc trông thấy chị em Kim Hoa Nương rồi, tại hạ liền hiểu, chỉ vì lệnh tôn không chấp nhận hôn nhân giữa cát hạ và Kim Hoa Nương mà cát hạ lại làm ra việc đó!

Chàng cao giọng tiếp nói :

- Điều kiện của cát hạ là khi người ấy đến Đường gia trang rồi, phải tuyên bố cho cát hạ thành thân với Kim Hoa Nương! Nhưng cát hạ không nghĩ đến việc bội phản lệnh tôn, bội phản tổ tông khi cầu kết với người ấy và đồng đảng của y!

Đường Ngọc cứ lùi, lùi mãi đến chân tường, đột nhiên rung giọng kêu lên :

- Phụ thân của tại hạ đã chết rồi và chẳng phải tại hạ sát hại người! Tại hạ làm thế là làm cho người sống lại, các anh chị em không thương tâm, và như vậy là việc làm của tại hạ rất hợp lý, rất chính đáng! Tại hạ không xem đó là một hành động bại hoại!

Du Bội Ngọc nổi giận :

- Không lẽ cát hạ muốn đưa một người lạ vào nhà làm cha các anh chị em của cát hạ à? Không lẽ cát hạ muốn tất cả anh chị em phải làm nô lệ một kẻ lạ? Không lẽ cát hạ chẳng biết kẻ lạ đó một khi nắm quyền chưởng môn Đường gia rồi, là cơ nghiệp tạo tựu qua mấy trăm năm cầm như hủy diệt?

Đường Ngọc dần dần ủ rũ thân hình, rồi buông lỏng mấy ngón tay, rồi đưa tay che mặt rên rỉ :

- Cát hạ có biết không, nếu tại hạ không thấy mặt nàng là tại hạ đau khổ biết bao! Dù tại hạ có bị khổ trăm nơi địa ngục đến muôn kiếp, tại hạ cũng cam chịu, miễn làm sao tại hạ được sống chung với nàng!

Bỗng y trừng mắt nhìn Du Bội Ngọc, rung rung giọng tiếp :

- Cát hạ thừa hiểu mãnh lực ái tình vĩ đại như thế nào chứ? Cát hạ biết không, trên thế gian, con người sống được là vì tình yêu, nhờ tình yêu? Mà cũng có bao người chết vì tình!

Y cười thảm tiếp :

- Chắc cát hạ không biết điều đó đâu! Bởi vì cát hạ chưa thực sự yêu ai! Bởi không yêu nên chẳng biết được mãnh liệt ái tình! Chắc cát hạ chưa biết nỗi hương vị ái tình!

Du Bội Ngọc không dấu vẻ bi thương, nhếch nụ cười khổ :

- Cát hạ cho rằng tại hạ chưa hề yêu? Cát hạ tưởng rằng tại hạ chưa biết hương vị ái tình là cái gì chứ?

Đường Ngọc cúi đầu :

- Nếu cát hạ có yêu, cát hạ biết ái tình là cái gì, thì chẳng bao giờ cát hạ tránh mặt tại hạ như vậy!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Cái khổ của cát hạ, tại hạ thông cảm hơn ai hết, cho nên giả như cát hạ có trốn theo Kim Hoa Nương, thì tại hạ không hề phê phán một lời! Nhưng nghĩ cho cùng, cát hạ không nên làm như đã làm!

Đường Ngọc thở dài :

- Trốn theo nàng? Cát hạ tưởng rằng việc đó dễ dàng à?

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Nếu cả hai chân thành yêu nhau thì tại sao không thể đưa nhau tới một nơi hoang vắng nào đó, xa hẳn người đời, sống một cuộc sống bình thường, tận hưởng hương vị ái tình bên nhau! Có lẽ các vị còn mê luyến phồn hoa nên chưa lý khai trần tục hay chăng? Nếu yêu nhau mà không dám hy sinh cho nhau thì sao gọi là yêu chân thành?

Đường Ngọc mơ màng :

- Nếu đổi là người nào khác thì còn có thể làm như cát hạ vừa nói, chứ như tại hạ và nàng...

Du Bội Ngọc cau mày :

- Thì sao?

Đường Ngọc thở dài :

- Cát hạ không biết đó thôi, gia pháp họ Đường rất nghiêm khắc với con cháu tự ý lý khai! Dù cho tại hạ có trốn tận cuối phương trời góc biển, người trong Đường gia cũng theo tìm được như thường! Đó là về phần Đường môn, về phần tại hạ, hà hướng là Thiên Tàm Giáo? Liệu nàng có thoát nổi thủ đoạn của Thiên Tàm Giáo chăng?

Du Bội Ngọc thốt :

- Cứ theo tại hạ biết thì Thiên Tàm Giáo chủ không hề phản đối cuộc hôn nhân này!

Đường Ngọc gật đầu :

- Giáo chủ không phản đối! Nhưng cát hạ có biết vì sao người không phản đối chăng?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Tại hạ không biết được! Có lẽ giáo chủ nhận thấy cát hạ xứng đáng làm con rể?

Đường Ngọc thở dài :

- Tại vì người biết rõ là cuộc hôn nhân không thành tựu! Do đó, để dứt khoát, người ra điều kiện cho tại hạ chánh thức cầu hôn, nếu không thì người sẽ cấm đoán Kim Hoa Nương tiếp xúc với tại hạ!

Du Bội Ngọc trầm ngâm một chút :

- Tuy vậy hai vị vẫn có thể trốn được chứ?

Đường Ngọc đáp :

- Đúng vậy! Bọn tại hạ có thể trốn khỏi sự truy tầm của Đường gia trang nhưng không thoát khỏi thủ đoạn của Thiên Tàm Giáo!

Rồi y gằn từng tiếng :

- Bởi nếu Kim Hoa Nương trốn đi rồi, chỉ bảy tháng sau, thân thể nàng sẽ rũ ra mà chết!

Du Bội Ngọc giật mình :

- Sao lạ thế?

Đường Ngọc đáp :

- Vì Thiên Tàm Giáo chủ cho nàng ăn phải Thiên Tàm Trùn! Trên thế gian này không tìm đâu ra được thuốc giải!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Vì vậy cát hạ O cho việc của mình mà dành hy sinh những người khác?

Đường Ngọc thở dài :

- Tại hạ nào phải lòng lang dạ sói đâu? Tại hạ làm thế là có dẫn đo trước kỹ lắm rồi!

Du Bội Ngọc chớp mắt :

- Dẫn đo như thế nào?

Đường Ngọc tiếp :

- Tại hạ giúp họ thành việc thì tại hạ cũng có thể phá hỏng việc của họ, bởi chỉ có mỗi một mình tại hạ biết được âm mưu của họ thôi! Một ngày nào đó, tại hạ sẽ làm cho họ phải bại lộ âm mưu!

Du Bội Ngọc trở mắt :

- Một ngày nào đó? Cát hạ định đến lúc nào?

Đường Ngọc tiếp :

- Tự nhiên là sau khi hôn nhân thành tựu!

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Cát hạ có nghĩ rằng trước khi cát hạ thực hiện ý định, họ có thể làm gì chẳng?

Đường Ngọc ấp úng :

- Việc đó...

Du Bội Ngọc cao giọng hơn :

- Chẳng những họ đem bí mật ám khí của Đường gia tiết lộ khắp giang hồ, mà họ còn dùng đệ tử của Đường gia làm công cụ giết người, để cho toàn thể vũ lâm xem Đường gia là một tổ chức gồm toàn những tay hung ác, cho vũ lâm oán độc Đường gia!

Rồi những cuộc thanh toán lẫn nhau vì oan cừu sẽ xảy ra, đệ tử của Đường gia phải chết dần chết mòn, trong số đó, biết đâu chẳng có các anh chị em của cát hạ? Trước khi cát hạ làm cho họ bị bại lộ cơ mưu thì toàn thể Đường gia bị hủy diệt trọn vẹn!

Chàng gần từng tiếng :

- Riêng cho cát hạ, đừng tưởng họ sẽ dành ngoại lệ cho cát hạ! Thử hỏi, cát hạ hưởng gì? Hưởng bao lâu?

Đường Ngọc chết lặng người.

Một lúc lâu, y bật khóc, rồi y lẩm nhẩm :

- Tại hạ sai lầm chẳng? Tại hạ tính sai một nước cờ chẳng?

Du Bội Ngọc cau mày :

- Không lẽ cát hạ chưa tỉnh ngộ?

Đường Ngọc trầm buồn thốt :

- Cái hôm đó, gia phụ bảo cát hạ và tại hạ đối y phục cho nhau, cát hạ còn mang chiếc nà của tại hạ, bề ngoài thì việc cố che mắt nhân công chế tạo ám khí, chứ bề trong thì gia phụ sai tại hạ và đại ca tại hạ, mỗi người đi một nẻo đường, tìm vị minh chủ vũ lâm là Du Phóng Hạc...

Du Bội Ngọc chặn lại :

- Tại hạ biết việc đó rồi!

Đường Ngọc tiếp :

- Tuy nhiên gia phụ căn dặn tại hạ mấy phen, khi xong việc rồi là phải trở về ngay, không được tìm gặp Kim Hoa Nương, nếu cãi lời thì người sẽ áp dụng gia pháp trừng trị!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Rồi cát hạ cũng vẫn cãi lời lệnh tôn?

Đường Ngọc cúi mặt :

- Nếu không có người dẫn dụ tại hạ thì làm sao tại hạ dám cãi lời gia phụ? Khi tại hạ gặp Du Phóng Hạc thì Du Phóng Hạc cho biết là gia phụ và đại ca tại hạ đã chết rồi! Lão nói, nếu cái tin đó được truyền ra thì lập tức Đường gia sẽ hỗn loạn mà vũ lâm cũng phải điêu đứng luôn! Nếu muốn bảo toàn đại cuộc, tất phải tìm một người giả mạo gia phụ, tạm thời duy trì sự bình tĩnh trong bốn môn, sau đó sẽ bàn tính lại!

Du Bội Ngọc cau mày :

- Và cát hạ tin ngay?

Đường Ngọc tiếp :

- Lão nói nghe có vẻ hoang đường thật, song nghĩ ra, có lợi nhiều mà không mãi mãi thiệt hại, vả lại, có nhiều chỗ tốt cho tại hạ!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Chẳng những lão hứa cho cát hạ và Kim Hoa Nương được kết hôn với nhau mà có lẽ lão còn hứa tiếp trợ cát hạ tiếp vị chủ môn Đường gia nữa?

Đường Ngọc thở dài :

- Tại hạ tin bằng lời nên đáp ứng lão ngay! Nhưng sau đó, tại hạ biết rõ, khi nào thành việc rồi, lão sẽ giết tại hạ để diệt khẩu!

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Thật không thể hiểu nổi cát hạ! Có lúc thì cẩn thận vô cùng, có lúc thì sơ xuất đáng tiếc! Có thể cho là...

Chàng muốn nói thấy lợi là tối mắt, song nghĩ ra Đường Ngọc đáng thương hại hơn là đáng trách, chàng bỏ lửng câu nói, sợ sẽ chạm tự ái của y.

Đường Ngọc tiếp :

- Tại hạ và Kim Hoa Nương vốn có phương pháp đặc biệt liên lạc với nhau, do đó nhân ước hẹn gặp người của Du Phóng Hạc tại Vọng Hoa Lâu, tại hạ thông tin cho nàng đến nơi, phòng tiệc ứng cho tại hạ nếu cần!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Cát hạ tính không sai!

Đường Ngọc lại thở dài :

- Tuy vậy vẫn sai như thường! Bàn cờ nếu đi sai một nước là bằng cả cuộc, chẳng bao giờ sửa chữa được! Tại hạ cảm thấy nhục nhã vô cùng!

Vừa lúc đó, Kim Hoa Nương chạy vào, nhào vào lòng Đường Ngọc, khóc bi thảm, thốt qua nức nở :

- Người không sai! Chính ta sai! Sai tại ta! Ta hại người!

Du Bội Ngọc nhìn họ, thấy họ chung tình quá! Ngay trong cơn hoạn nạn, họ càng yêu nhau hơn!

Chàng lắc đầu tự hỏi, nếu ở trong tình cảnh họ, chàng sẽ làm gì khác họ?

Chàng cho rằng điều họ làm rất đáng hận nhưng tao ngộ của họ rất đáng được đồng tình.

Họ kiên gìn tình yêu với nhau, đáng phục lắm!

X Châu Lệ Nhi tiến đến bên cạnh Du Bội Ngọc hỏi :

- Du huynh có nhặt được chiếc hộp ghi mấy chữ của tôi chứ?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Có!

Chàng định làm mặt lạnh để cảnh cáo nàng mấy tiếng, cho nàng từ nay không nên liều lĩnh vọng động, song gặp nàng rồi lại không nói được tiếng nào.

Chỉ vì Châu Lệ Nhi cúi mặt, tay mân mê tà áo chùng như chờ đợi chàng mắng, chàng trách mà cũng chùng như chờ đợi chàng khen ngợi.

Du Bội Ngọc dịu giọng thốt :

- Nếu không thấy chữ của Lệ Nhi, Du huynh còn biết tìm Lệ Nhi nơi nào?

Châu Lệ Nhi cười tươi :

- Du huynh đến đây khi nào? Có thấy Ứng Thanh Trùn chẳng?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Ứng Thanh Trùn thì còn ai trông thấy được?

Châu Lệ Nhi chớp mắt :

- Hay là lần này Ứng Thanh Trùn không đến mà chính là Du huynh nháy tiếng Dương Tử Giang?

Du Bội Ngọc cười nhẹ gật đầu.

Rồi chàng thấp giọng thốt :

- Cho nên ngu huynh sợ Dương Tử Giang quay trở lại!

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Du huynh yên trí! Hắn định ninh là Ứng Thanh Trùn theo dõi hắn, ám hắn, nhất định hắn chẳng dám mở miệng nói gì! Đến lúc hắn phát hiện ra mình bị gạt thì lúc đó chúng ta đã đi xa rồi!

Thiết Hoa Nương đứng xa xa liếc xéo mắt nhìn Châu Lệ Nhi, thấy Châu Lệ Nhi cười cười nói nói, nàng cảm môi quay mặt nơi khác.

Nàng cảm thấy bỗng dưng mà nàng thành ra người thừa, quá thừa trong khung cảnh này, chẳng một ai quan tâm đến nàng.

Nàng thừa cho người khác, song nàng nghĩ mình thiếu thốn một cái gì, vật mà nàng thiếu thốn phải lớn lao lắm, có lớn lao lắm mới phù với khoảng trống trong tâm hồn nàng.

Kim Hoa Nương cùng Đường Ngọc ôm nhau mà khóc, điều đó làm cho nàng thương tâm bao nhiêu thì Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi cười nói hân hoan, làm cho nàng uất hận bấy nhiêu.

Bỗng Du Bội Ngọc gọi :

- Thiết Hoa cô nương! Tại hạ nhận ra, mới cách nhau mấy tháng, cô nương có phần nào ốm hơn trước!

Chàng lơ luôn thì chẳng đến nỗi nào.

Chàng hỏi một câu càng làm cho Thiết Hoa Nương thêm tê tái.

Rồi lệ thấm trào ra, nàng nức nở :

- Đã biết ta gầy ốm, sao không biết ta vì ai mà gầy ốm? Đã biết quan tâm tới ta, sao thành vợ thành chồng với kẻ khác?

Nàng hận không thể nhào ngay vào lòng Du Bội Ngọc để mà khóc, mà kẻ lẽ, tâm tình như Kim Hoa Nương.

Nàng hân không được há miệng cắn vào má chàng, cắn cho máu chảy, máu chàng chảy thì máu nàng mới bớt sôi sục.

Ngờ đâu, Du Bội Ngọc không để ý nghe nàng nói gì.

Trong khi nàng nói, chàng bước đến cạnh Đường Ngọc.

Chàng điềm nhiên quá, điềm nhiên đến độ lạnh nhạt.

Bất quá, câu nói của chàng do vô tình buột miệng mà nói, nói để có nói với mỗi người một câu, chứ không thực sự quan tâm đến sức khỏe của nàng.

Thiết Hoa Nương nhận ra điều đó, có cảm tưởng như ai đang rút quả tim nàng vất đi một nơi, rồi bao nhiêu máu còn đọng lại trong huyết quản đông lại.

Toàn thân nàng cứng đờ, cóng lạnh.

Du Bội Ngọc mơ hồ trướchàng sự biến đổi tâm tính của thiếu nữ, chừng như hiểu, chừng như không hiểu, chàng không lưu ý đến nàng, chỉ giải khai mấy huyết đạo còn lại của Đường Ngọc, đoạn thốt :

- Tại hạ không trách cát hạ đâu! Cát hạ có quyền hành động theo ý thích, theo tiện nghi của cát hạ!

Đường Ngọc trầm ngâm một lúc lâu, bỗng vụt đứng lên, thốt với giọng cương quyết :

- Tại hạ đi theo cát hạ!

Du Bội Ngọc ngạc nhiên :

- Đi đâu?

Đường Ngọc buông gọn :

- Về Đường gia trang, tiết lộ âm mưu của chúng!

Du Bội Ngọc cười tươi :

- Có thể mới được chứ! Là nam tử phải hành động sao cho xứng đáng với khí phách một đại trượng phu! Cát hạ nên nhớ, trên thế gian này, chẳng có một sự khó khăn nào chúng ta không khắc phục nổi! Điều quan trọng là phải co quyết tâm, phải có kiên trì!

Châu Lệ Nhi cũng vui ra mặt.

Nếu sự việc diễn tiến đúng cái đà này thì không bao lâu Du Bội Ngọc sẽ tìm ra khung trời sáng lạn.

Ai ai cũng vui mừng, trừ Thiết Hoa Nương!

Đường Ngọc phỉu bìn, phỉu bụi bắm nơi mặt, y làm cái việc nhỏ mọn đó với cái vẻ cương quyết phi thường, như dứt khoát hẳn một dĩ vãng dơ dáy, dọn mình bước vào một cảnh giới huy hoàng.

Y quyết tâm trở thành con người đường đường chánh chánh.

Kim Hoa Nương ngậy ngất nhìn y, mắt còn ngấn lệ song miệng nở nụ cười tươi.

Có nữ nhân nào không muốn người tình của mình là trang nam tử phi thường?

Châu Lệ Nhi mỉm cười thốt :

- Chúng ta làm mất quá nhiều thời giờ rồi! Phải đi gấp mới được!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Phải đó! Có gì muốn nói với nhau, dọc đường mặc sức mà nói!

Bỗng có tiếng người từ trong kho thóc thốt vọng ra :

- Phải đó! Có gì muốn nói với nhau, dọc đường mặc sức mà nói!

X Tất cả năm người họ đều biến sắc, dù họ thừa hiểu rằng chẳng phải Ứng Thanh Trùn nhái tiếng.

Nhưng nếu không phải là Ứng Thanh Trùn thì phải là một người nào đó, giống Ứng Thanh Trùn, đáng sợ hơn Ứng Thanh Trùn, và người đó, theo họ ước đoán, chính là Dương Tử Giang.

Châu Lệ Nhi biến sắc mặt trắng nhợt, cao giọng gọi :

- Dương Tử Giang! Cút ra mặt đi! Đừng làm như quỷ như ma! Bọn ta đã biết trước thế nào người cũng trở lại!

Kim Hoa Nương nắm tay Đường Ngọc, bật cười lạnh :

- Vừa rồi người chạy như chó cụp đuôi, bây giờ còn mặt mũi nào quay lại?

Du Bội Ngọc gọi to :

- Dương Tử Giang! Đã trở lại rồi thì cứ vào đây đàm đạo!

Bên ngoài có tiếng vang lên :

- Dương Tử Giang! Đã trở lại rồi thì cứ vào đây đàm đạo!

Ai nói lên, bên ngoài không có tiếng nháy.

Du Bội Ngọc nói lên là có tiếng nháy liền.

Châu Lệ Nhi hét :

- Dương Tử Giang! Ai thì sợ người nhưng Du Bội Ngọc thì không sợ người!

Người có gan, cứ vào đây!

Kim Hoa Nương chớp mắt tiếp theo :

- Nếu người không dám vào là người không phải con người!

Ai nói gì cứ nói, bên ngoài vẫn im lìm, không có tiếng nháy lại.

Nhưng nếu Du Bội Ngọc cất tiếng là có tiếng nháy ngay.

Họ cùng đưa mắt nhìn nhau rồi bất thành linh cùng nhảy vọt ra ngoài.

Bên ngoài, ánh dương quang chiếu sáng vạn vật, nhưng trong số vạn vật đó, chẳng có một bóng người.

Du Bội Ngọc cao giọng :

- Giả như người cho rằng ta đùa cợt người thì giờ đây hãy xuất hiện để liệu sanh tử với ta!

Lại có tiếng nháy vang lên :

- Giả như người cho rằng ta đùa cợt người thì giờ đây hãy xuất hiện để liệu sanh tử với ta!

Tiếng nháy xuất phát từ kho thóc, khi họ chạy vào, họ chẳng thấy một bóng người!

Châu Lệ Nhi thấp giọng :

- Du huynh ở lại đây! Tôi và ba người kia chạy ra ngoài lánh nạn!

Du Bội Ngọc gật đầu, chờ cho bốn người ra ngoài, chàng gọi to :

- Dương Tử Giang! Người trốn ở đâu?

Tiếng nháy ở bên ngoài vọng vào :

- Dương Tử Giang! Người trốn ở đâu?

Tiếng nháy xuất phát từ hướng Đông, Du Bội Ngọc phóng mình về hướng đó.

Chàng chỉ thấy bốn Châu Lệ Nhi, Đường Ngọc và chị em Kim Hoa Nương, mỗi người thủ một góc.

Đường Ngọc thủ góc Đông.

Y đang ngo ra bốn phía, gương mặt lộ vẻ kinh dị phi thường.

Châu Lệ Nhi cau mày hỏi :

- Âm thanh phát ra từ phía này?

Du Bội Ngọc gật đầu.

Kim Hoa Nương nắm tay Đường Ngọc hỏi :

- Người không thấy chi hết?

Đường Ngọc biến sắc mặt trắng nhợt :

- Âm thanh dường như xuất phát từ phía hậu ngũ huynh, nhưng khi ngũ huynh quay mình thì âm thanh cũng chuyển hướng theo, cứ như phát xuất từ sau lưng mãi!

Kim Hoa Nương cau mày :

- Lần này chúng ta đấu lưng lại, thử xem âm thanh từ đâu vọng đến!

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Các vị đứng ở đây thì hẳn cũng có thể ở phía kia! Hẳn vẫn nháy tiếng như thường!

Mọi người nhìn nhau thất vọng.

Một lúc lâu, bỗng Châu Lệ Nhi thốt :

- Tôi nghĩ người đó không phải là Dương Tử Giang!

Đường Ngọc cau mày :

- Làm sao biết được?

Châu Lệ Nhi đáp :

- Dương Tử Giang đã biết cát hạ muốn phá hỏng mưu đồ của họ, hẳn nhất định không thể để cát hạ sống sót! Nhưng người không xuất hiện là không có ác ý! Nếu là Dương Tử Giang thì hẳn đã hạ thủ rồi!

Đường Ngọc thở ra :

- Nếu người đó không phải là Dương Tử Giang thì là ai?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Nếu không phải Dương Tử Giang thì hẳn phải là Ứng Thanh Trùng thực sự!

Chính nàng nói, nói thản nhiên nhưng rồi lại giật mình, tái mặt liền, nàng nép mình vào người Du Bội Ngọc.

Du Bội Ngọc trầm lặng giây lâu, bỗng cất tiếng :

- Vô luận làm sao, chúng ta không thể cải biến kế hoạch! Vô luận người đó là ai, y đã không dám chường mặt thì chúng ta cũng chẳng sợ gì! Dù y học tiếng nói của tại hạ, điều đó tại hạ không quan tâm!

X Tuy nói thế, Du Bội Ngọc cũng thấy ngán, song chàng nghĩ, nếu không mở miệng thì có hại gì?

Nhưng dù cho là ai cũng thế, khi biết có người thần bí theo dõi bên cạnh, thì hẳn cũng không được yên tâm! Bất cứ giờ phút nào, nếu chàng khai khẩu thì lập tức có tiếng nháy lại ngay.

Như vậy, chàng không khoái lắm.

Không nghĩ đến thì thôi, nếu nghĩ đến thì Du Bội Ngọc muốn điên lên.

Mà làm sao chàng không nghĩ đến được cơ chứ?

Cuối cùng, họ cũng lên đường.

Khi hoàng hôn xuống, họ đến một thị trấn rất phồn hoa, họ tìm một ngôi khách sạn thật huyền ảo và gọi bữa ăn.

Du Bội Ngọc nhìn quanh thấy khách rất đông, song chẳng có mặt Dương Tử Giang.

Còn Ứng Thanh Trùn? Chàng đâu biết mặt mà nhận ra có y hay không?

Du Bội Ngọc đột nhiên cao giọng :

- Người nghe đây, hiện tại ta lên tiếng đó, người cứ nhái lại đi!

Chàng thốt to tiếng quá, tất cả thực khách đều nghe, tuy nhiên chẳng ai hiểu tại sao chàng lại thốt như vậy.

Ai ai cũng nhìn chàng kinh ngạc.

Bọn chàng cũng giương to đôi mắt nhìn mọi người, giả như có Ứng Thanh Trùn, y nháy tiếng, tất y phải nhóp nhép miệng, như thế là họ biết ngay Ứng Thanh Trùn là ai.

Ngờ đâu, họ chờ lâu lắm cũng chẳng có tiếng nháy lại.

Thực khách nhìn họ chong chong, cho họ là một bọn điên.

Thần sắc của họ lúc đó đúng là thần sắc của kẻ điên, họ vừa kinh dị vừa mừng rỡ, rồi họ cùng bật cười khan.

Châu Lệ Nhi thích chí hơn ai hết, cười to hơn ai hết. Nhưng cứ cười mãi như vậy thì thất giáo quá, nàng miễn cưỡng dần lòng, thấp giọng hỏi :

- Các vị có nghe gì đâu, phải không? Có lẽ Ứng Thanh Trùn đã đi xa rồi!

Kim Hoa Nương và Đường Ngọc cùng đáp một lượt :

- Đúng vậy!

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Nếu thế thì người đó là Ứng Thanh Trùn, bởi Dương Tử Giang thì có bao giờ bỏ đi như vậy?

Tuy nhiên, Du Bội Ngọc vẫn chưa yên tâm.

Chàng thực nghiệm một lần nữa :

- Y đã muốn quấy nhiễu chúng ta, tại sao tự nhiên lại bỏ đi?

Cả bọn chờ đợi một lúc lâu chẳng nghe thấy tiếng nháy lại.

Châu Lệ Nhi lại cười thốt :

- Có thể là y không cố ý theo để quấy nhiễu Du huynh! Bất quá chỉ vì Du huynh mượn danh hiệu của y nên y muốn đùa Du huynh đấy thôi!

Kim Hoa Nương tiếp :

- Đúng vậy! Và giờ đây y thấy đùa đã đủ rồi nên không theo dõi chúng ta nữa!

Họ vui, họ ăn bữa cơm đó rất ngon song Du Bội Ngọc ít cười, ít nói.

Chẳng phải vì chàng sợ Ứng Thanh Trùn nháy tiếng mà vì bốn người kia giành cười giành nói, chẳng nhường cho chàng một dịp nào khai khẩu.

Bởi, tại một bàn ăn, trong số năm người đã có đến ba nữ nhân, hai nam nhân kia còn mở miệng vào đâu được?

Nếu có bốn tai, chỉ sợ nghe không kịp, nói gì có hai tai, nói gì đến chen lời?

Tuy nhiên, trong số ba nữ nhân, Thiết Hoa Nương lại nói hơn nhiều.

Và nàng ít nhìn ai hơn nhìn Châu Lệ Nhi.

Nàng mừng tượng không tin Du Bội Ngọc đã thành hôn với Châu Lệ Nhi.

Khi cơm xong, Thiết Hoa Nương chừng như đã khám phá ra sự thật.

Bởi Du Bội Ngọc đòi dọn đủ năm phòng ngủ, mỗi người một phòng.

Chàng thốt :

- Đêm nay chúng ta phải ngủ một giấc thật say, ngày mai mới có đủ sức đi đường!

Bỗng, chàng nhìn sang Đường Ngọc và Kim Hoa Nương, mỉm cười tiếp :

- Hai vị đừng lo, tuy phòng hai vị cách biệt song phòng hai vị sát nhau, nơi vách ngăn có một cửa thông, muốn qua lại nhau cứ mở cửa đó, khỏi phải gọi cửa chánh!

Kim Hoa Nương nhìn Đường Ngọc, Đường Ngọc nhìn Kim Hoa Nương, cả hai cùng đỏ mặt.

Họ chưa chánh thức thành hôn thì dù sao họ cũng chẳng dám nghĩ đến việc loạn phòng.

Kim Hoa Nương cười gượng thốt :

- Đêm nay tất cả đều phải ngủ một giấc ngon, cánh cửa đó hẳn phải vô dụng rồi!

Nàng không nói câu đó thì chẳng ai để ý, nàng nói rồi thì cả bọn bật cười vang.

Đến Đường Ngọc cũng không nín cười được.

Kim Hoa Nương càng đỏ mặt hơn, thốt gấp :

- Đừng dắc ý! Ta cứ khóa chặt cửa đó xem người cứ dắc ý hay bực tức cho biết!

Liền theo đó, nàng chạy về phòng, đóng cửa lại, cánh cửa bật kêu một tiếng ầm, tiếp theo đó có tiếng then cài.

Nàng không trở ra nữa, mặc ai gọi cứ gọi.

Du Bội Ngọc vỗ vai Đường Ngọc mỉm cười :

- Đêm nay nào đã tàn gấp đâu? Đêm còn dài còn lâu mà! Cát hạ không nên khẩn cấp! Cát hạ sẽ có cơ hội tốt!

Rồi chàng vào phòng mình, cài cửa lại.

Ngày mai, sự việc sẽ như thế nào, không ai biết được, song hôm nay, cảnh khốn nguy đã qua rồi, ai ai cũng nhẹ mình khoan khoái.

Người khoan khoái hơn ai hết là Thiết Hoa Nương.

Bỗng nhiên, nàng nhìn Châu Lệ Nhi, mỉm cười. Nụ cười đó hàm chứa vẻ mỉa mai xoi xía rõ rệt :

- Đại thơ của tôi và Đường công tử chưa thành hôn, họ ngủ riêng là phải. Còn tiểu cô nương đã thành hôn với Du công tử rồi, sao lại ngủ riêng phòng?

Châu Lệ Nhi nhìn theo Du Bội Ngọc, thấy chàng vào phòng khóa cửa lại, không buồn nhìn nàng đến nữa mất, nghe lòng tê tái làm sao?

Đang lúc như vậy, Thiết Hoa Nương lại móc một câu, Châu Lệ Nhi nổi giận sừng sộ :

- Việc vợ chồng của tôi, ai mượn cô nương lo?

Rồi nàng cũng vào phòng đóng cửa lại.

Thiết Hoa Nương nhìn cánh cửa phòng của Du Bội Ngọc, thở dài, lẩm nhẩm với giọng trầm buồn :

- Chàng nói đúng! Đêm đã tàn đâu! Đêm còn dài, còn lâu, đêm dài lâu sẽ mang cơ hội đến cho ai chứ riêng ta, chắc phải là một đêm vô tận!

oOo Đúng như Du Bội Ngọc nói, có một cửa thông giữa hai phòng Đường Ngọc và Kim Hoa Nương.

Vào phòng rồi, nàng để nguyên giày lên giường nằm, chốc chốc lại lăn qua trở lại.

Nàng cố nhắm mắt tìm giấc ngủ, song nhắm mắt rồi lại mở ra ngay, mở ra rồi lại nhìn vọng cửa ngăn.

Bên kia cửa ngăn, không một tiếng động.

Kim Hoa Nương cắn môi, đột nhiên ngồi dậy, bước xuống giường, rón rén đến bên cửa.

Tuy gian phòng không có ai ngoài nàng, tuy cánh cửa mở ra ngoài hành lang vẫn bất động im ỉm, nàng vẫn sợ có người trông thấy nàng, nghe thấy nàng.

Nàng nhếch mép, điểm một nụ cười, rồi nàng cắn môi.

Một lúc lâu, nàng đưa tay định gõ cửa, song lại rút tay.

Nàng không gõ cửa nhưng bên kia, Đường Ngọc cũng không gõ cửa, ý chừng nàng trông mong y gõ cửa trước, dừng để cho nàng làm việc đó, kỳ quá mà!

Nàng hận, nghĩ :

“Người không tìm ta, tại sao ta lại sang tìm người? Ta không tìm người, thử xem người làm sao”.

Nàng lại trở về giường.

Lần này, nàng cố giả, nhìn đôi chân trần, bắt giác nàng đỏ mặt.

Màn sạch, nệm ấm, chăn êm, có gió rì rào bên ngoài cửa sổ, đêm lại yên tĩnh, trong cảnh đó, thiếu nữ nào chẳng động xuân tình?

Bảo Kim Hoa Nương làm sao ngủ được?

Bảo sao nàng không hận khi có kẻ ngủ được trong phòng bên cạnh?

Một lúc lâu, nàng lại nhảy xuống giường, để chân không bước vội đến cửa, không cần rón rén nữa.

Nàng đưa tay, không phải để gõ mà là để mở tung cửa ra. Bởi nàng gấp lắm rồi.

Nhưng vừa đưa tay lên, nàng lại buông xuống.

Nàng cắn môi rồi bật cười thành tiếng, lẩm nhẩm :

- Ta biết! Người không chịu nổi đâu! Nhưng ngày còn dài, bắt tất phải gấp?

Tuy nói vậy đó, nhưng nàng vẫn đứng yên tại chỗ nghe ngóng.

Bên kia phòng vẫn không một tiếng động.

Đường Ngọc giận chẳng? Giận gì?

Rồi nàng dịu giọng, lẩm nhẩm :

- Nào phải ta không cho người sang đây! Người biết không, tai và mắt chúng rất tinh, nếu chúng nghe được, thấy được thì mình chỉ còn nước độn thổ mất!

Thực sự thì nàng muốn đập ngã cánh cửa liền.

Song, Đường Ngọc đã làm cao, bắt nàng đợi, tại sao nàng không làm sao bắt y đợi một lúc?

Chỉ cần Đường Ngọc van nàng một lần thôi, mà cũng chẳng cần van nài, cứ nói với nàng mấy tiếng, nói gì cũng được, có nói thì thôi, hoặc giả y gõ nhẹ nơi cánh cửa là nàng rút chốt mở ra liền.

Nhưng Đường Ngọc vẫn bất động.

Kim Hoa Nương lo ngại :

- Hẳn ta giận thiệt à?

Nàng cố dẫn lòng chờ một lúc nữa. Càng chờ, càng bồn chồn, nàng cầu nhàu :

- Người chết dí bên đó rồi phải không?

Lần này, nàng hơi cất cao giọng, nhưng bên kia phòng vẫn im lìm.

Đột nhiên nàng giật mình, phát giác ra hẳn có sự lạ.

Không do dự, nàng mở tung cửa chỵ qua phòng Đường Ngọc.

X Nằm trên giường, Thiết Hoa Nương cười mãi.

Phiền hận, oán trách, tất cả đều tan biến, bởi Du Bội Ngọc ngủ riêng phòng, bởi Châu Lệ Nhi ngủ riêng phòng.

Tuy nhiên, chàng không ngủ chung với Châu Lệ Nhi, chàng cũng chẳng ngủ chung với ai, chẳng hạn với nàng.

Vậy mà nàng vui! Thà vậy mà nàng khoan khoái!

Nàng cũng biết, với ý tưởng đó, nàng buồn cười lắm, song nàng có phải là thánh đâu mà chẳng ganh?

Nàng còn thức, Kim Hoa Nương lắm nhảm những gì, nàng nghe rõ, bởi vách không dày lắm.

Nàng cười thầm nghĩ :

” Đại thơ kỳ quái thật! Chính mình mong người ta đến lại bảo người ta đừng gấp!”.

Rồi nàng lại nghĩ :

” Gã Đường Ngọc cũng cao thủ đoạn thật chứ! Cuối cùng rồi chính đại thơ chịu không nổi, đầu hàng cho mà xem!”.

Nghĩ đến những gì Kim Hoa Nương và Đường Ngọc sẽ diễn ra khi Kim Hoa Nương qua phòng Đường Ngọc, bất giác Thiết Hoa Nương đỏ mặt.

Càng đỏ mặt, nàng càng tưởng tượng nhiều hơn, càng tưởng tượng lại càng đỏ mặt nhiều hơn.

Bỗng nàng nghe Kim Hoa Nương kêu lên thất thanh.

Tiếng kêu đó tuyệt nhiên không phải do cả hai gây gổ, đánh đập nhau mà kêu.

Tiếng kêu đó báo động một sự bất tường.

Thiết Hoa Nương vụt chạy ra ngoài.

X Châu Lệ Nhi nằm trên giường, để mặc cho lệ thấm tuôn trào.

Nàng đau lòng lắm vì Du Bội Ngọc không cho nàng ngủ chung phòng.

Chàng làm vậy khiến nàng mất mặt với Thiết Hoa Nương quá!

Nàng không phải đòi được ngủ chung để làm gì, nàng chỉ muốn cao mặt nhìn Thiết Hoa Nương thôi.

Giả như Du Bội Ngọc cho nàng vào chung, dù nàng nằm ngay trên nền phòng lạnh lẽo mà ngủ, nàng cũng vui, miễn là nàng lọt vào bên trong phòng cho Thiết Hoa Nương tức khí là đủ.

Đến lúc Kim Hoa Nương kêu to, nàng mới giật mình.

Nhận ra tiếng kêu có vẻ kỳ quái, nàng chạy như bay ra ngoài.

Châu Lệ Nhi ra khỏi phòng, thấy các cửa phòng đều mở. Tất cả đều rời phòng, họ đi đâu?

Nàng nghe cả tiếng Du Bội Ngọc và Kim Hoa Nương cũng kêu lên tại gian phòng của Đường Ngọc.

Lập tức nàng chạy đến đó.

Kim Hoa Nương kêu lên mấy tiếng rồi gào khóc vang lên, thảm thiết vô cùng.

Nàng kinh hãi, tự hỏi việc gì xảy ra trong phòng Đường Ngọc?

Song lúc này không phải lúc suy tưởng. Nàng phải nhìn sự thật như thế nào rồi hẵng hay.

Khi nàng vào phòng Đường Ngọc, bất giác nàng chột lạng người, trố mắt, há hốc mồm, mặt cắt không còn giọt máu.

Đường Ngọc chỉ còn là một cái xác chết, nằm vắt ngang nơi mép giường.

Không một vết thương, không một đốm máu.

Chỉ có đôi tay nắm chặt lại, đôi bàn tay vòng gân xanh dờn.

Kim Hoa Nương vừa gào, vừa lăn lộn trên nền, tưởng chừng nàng chết được ngay.

Thiệt Hoa Nương ngồi bên cạnh nàng, vừa xoa tóc nàng, vừa an ủi khuyên giải.

Chính nàng cũng trào lệ rờn rờn.

Du Bội Ngọc biến sắc mặt trắng nhợt, chàng vừa bi thương, vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, tay nắm lại như phải đâm vỡ một cái gì đó, chàng bóp mạnh mấy ngón, móng tay trắng ra trông đang khiếp.

Khách sạn bắt đầu huyền ảo.

Khách trọ bị kinh đông bởi tiếng kêu, tiếng gào khóc của Kim Hoa Nương, họ cũng xì xào bàn tán, chẳng biết việc gì đã xảy ra nhưng chẳng ai rời phòng, chạy đôn.

Bởi, tuyết trước cửa nhà ai nấy quét, việc của ai nấy lo, không can gì đến mình thì thôi, mình chen vào việc của ai làm gì?

Du Bội Ngọc trước hết đóng cửa phòng lại, tay chàng quá rung, cơ hồ không cầm nổi then cài.

Châu Lệ Nhi phải bước tới, vừa tiếp chàng, vừa hỏi :

- Tại sao hấn chết?

Du Bội Ngọc lắc đầu không đáp.

Chàng trở lại chiếc giường, sửa thi thể Đường Ngọc lại.

Đường Ngọc không bị trầy da lủng thịt, chiếc xác lành lặn nguyên vẹn.

Thế sao y chết?

Lâu lắm, chàng nhìn sang Châu Lệ Nhi hỏi :

- Hấn trúng độc? Chết độc gì?

Châu Lệ Nhi không đáp.

Nàng cầm bình trà trên bàn, đưa mũi ngửi rồi ném một chút, nàng lắc đầu.

Du Bội Ngọc hỏi :

- Không có độc?

Châu Lệ Nhi lại lắc đầu :

- Không!

Du Bội Ngọc chớp mắt, toan đưa tay mở nắm tay của Đường Ngọc, song Châu Lệ Nhi ngăn lại, trầm giọng bảo :

- Để tôi!

Nàng banh mấy ngón tay Đường Ngọc, máu từ mấy ngón tay Đường Ngọc chảy ra, máu đen sì.

Trong bàn tay Đường Ngọc, có một đóa hoa gai nhỏ, chính hoa gai đâm vào lòng bàn tay làm máu chảy.

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Àum khí gì thế? Lợi hại thật! Đến tôi cũng chịu thôi!

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Độc Tật Lê của Đường gia! Chạm vào da thịt, thấy máu chảy là chết liền!

Dùng vật này mà giết người, đến trời cũng không cứu nổi!

Châu Lệ Nhi giật mình :

- Àùm khí của Đường gia? Thế ra hần...tự sát?

Du Bội Ngọc thốt :

- Ba tháng trước thì có thể tin là như vậy! Song bây giờ...

Chàng không nói tiếp.

Chàng buồn thăm nhìn Kim Hoa Nương.

Chàng hiểu rõ, hiện tại, Đường Ngọc không có lý do tự sát...

Châu Lệ Nhi vụt kêu lên :

- Nhất định là hần! Nhất định là Dương Tử Giang!

60. Cao Sâu Vô Lượng

Trời đã sáng.

Kim Hoa Nương dần dần bình tĩnh trở lại. Hiện giờ, trạng thái của nàng như thường, không ai tưởng là nàng vừa trải qua cảnh bi thảm trọng đại.

Hậu sự của Đường Phát được thu hiện dễ dàng, nhờ có sẵn tiền, sẵn bạc.

Nàng cần gì hao tốn, miễn làm sao cho sự việc tiến hành nhanh càng nhanh càng hay.

Chính nàng lo liệu đốc thúc, quan sát, từ vật tẩm liệm quan tài , mộ phần.

Nàng không muốn ai có ý kiến, ai tiếp trợ.

Du Bội Ngọc ngồi một chỗ, nhìn nàng bận rộn với đám nhân công.

Châu Lệ Nhi thốt :

- Để mặc nàng vất vả, con người càng vất vả càng quên niềm đau! Có bận rộn nhiều thêm nữa thì càng có lợi cho nàng!

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Chỉ sợ nàng khó quên được niềm đau!

Thiệt Hoa Nương găm đầu trên ghế, bỗng ngẩng đầu lên hỏi :

- Cát hạ có chắc Dương Tử Giang hạ độc thủ không?

Châu Lệ Nhi đáp thay Du Bội Ngọc :

- Nếu không là hần thì là ai?

Thiệt Hoa Nương cắn môi :

- Tại sao hần không hạ thủ lúc còn ở tại kho thóc ngoài thành?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Có thể tưởng hần cho chúng ta không trốn thoát, do đó hần không cần gấp gáp hạ thủ!

Thiệt Hoa Nương trầm lặng một lúc, lại lẩm nhẩm :

- Hần thâm trầm như vậy à! Chỉ có kẻ thâm trầm mới hành động như vậy!

Nàng nhìn đăm đăm Du Bội Ngọc, gần từng tiếng :

- Hần chưa đi xa! Hần còn đeo đuổi chúng ta!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Có thể như thế!

Thiêt Hoa Nương nhìn mấy tan bạch dương bên đường ánh mắt mơ màng, xa vắng!

Một lúc sau, nàng trở lại thực tại, từ từ thốt :

- Tôi biết, hấn giết một người chưa vừa lòng, còn phải giết nhiều người nữa, thông thả giết từng người, xong người này đến người khác, có như vậy hấn mới thích thú hơn giết tất cả một lượt! Chúng ta rồi cũng chết hết do tay hấn!

Châu Lệ Nhi rùng mình!

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Muốn giết tất cả chúng ta, làm việc đó, chẳng phải dễ dàng gì!

Khi mọi người nhớ lại Kim Hoa Nương thì nàng không còn trong khách sạn nữa.

Châu Lệ Nhi hấp tấp hỏi :

- Đại thư cô nương đi đâu rồi? Hay là... hay là...

Thiêt Hoa Nương chạy bay ra ngoài.

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Đường Ngọc đã chết tôi chỉ sợ... Kim Hoa Nương...

Du Bội Ngọc không đợi nàng buông tiếng tiếp hai tiếng tự sát, chặn lời liền :

- Hai chị em họ có tánh kiên cường lắm. Họ không đến nỗi dùng biện pháp nhu nhược ?

Châu Lệ Nhi thốt :

- Nếu Kim Hoa Nương đau khổ, tôi còn yên tâm được? Nàng bình tĩnh trở lại rồi, tôi lại đâm lo! Bởi nữ nhân không thể trấn tĩnh tâm thần nhanh như thế được, trừ ra một chủ trương gì?

Du Bội Ngọc vụt phát giác ra hai hôm nay, Châu Lệ Nhi đã trưởng thành, nàng luận viện rất vững chắc!

Chứng tỏ Châu Lệ Nhi đoán được tâm ý của chàng, có vẻ e ấp, cúi đầu tiếp :

- Nam nhân phải mất qua nhiều thời gian mới thành trưởng đại, chứ nữ nhân biến đổi nhanh chóng hơn. Có thể trong một đêm, là một nữ nhân đổi khác rồi!

Du Bội Ngọc trầm ngâm rất lâu không nói gì.

Chàng còn biết nói gì?

Chàng nghĩ :

- Một nữ nhân, dù ở lứa tuổi nào, nếu thành hôn là biến đổi liền! Có thể còn ngây thơ đó, mà qua đêm động phòng là trưởng thành ngay!

Chàng tự hỏi, Châu Lệ Nhi có ý nghĩ giống như chàng không! Chàng chẳng dám hỏi nàng chàng sợ đề cập đến những việc như vậy!

Cũng may Thiêt Hoa Nương đã trở lại, giải thoát chàng khỏi cảnh khó khăn đó.

Thiêt Hoa Nương trở lại có cả Kim Hoa Nương cũng theo. Nàng đã thay đổi bộ y phục mới, chẳng những mới mà còn hoa mỹ phi thường.

Chiếc áo thêu ngàn hoa mẫu đơn nở rộ.

Vô luận làm sao nàng không nên mặc chiếc áo đó trong lúc này. Du Bội Ngọc phải tìm hiểu mãi tại sao nàng thay đổi áo như vậy.

Đôi mắt của Kim Hoa Nương còn đỏ song đôi má có lượt phấn hồng phớt lên, nàng vào phòng kéo ghế ngồi đối diện với Du Bội Ngọc liền.

Rồi nàng nhìn chàng nở một nụ cười hỏi :

- Chiếc áo này đẹp chứ hở Du công tử?

Không ai tưởng trong lúc này, nàng có thể nói một câu như vậy.

Du Bội Ngọc sững sờ, nhưng miễn cưỡng đáp :

- Đẹp!

Kim Hoa Nương giữ nụ cười tiếp :

- Mẹ tôi từng bảo tôi, khi một người quá mệt nhọc, quá đau thương, tốt hơn hết nên mặc một chiếc áo đẹp. Mặc vào rồi cảm thấy khoan khoái, nhẹ nhàng ngay !

Du Bội Ngọc thở dài :

- Cô nương có thực sự khoan khoái nhẹ nhàng không?

Chừng như Kim Hoa Nương không nghe câu đó.

Nàng đưa tay sờ sờ mấy đoá hoa thêu, bỗng nhìn Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Tôi thêu đấy công tử! Chiếc áo này, gã họ Đường chưa thấy tôi mặc lần nào!... Công tử là... là người thứ nhất, là nam nhân thứ nhất thấy tôi mặc nó đó!

Châu Lệ Nhi giật mình, thầm nghĩ :

- Tại sao nàng nói với chàng như thế? Không lẽ Đường Ngọc chết chưa lạnh xác, nàng lại câu dẫn một nam nhân khác ngay?

Nàng trừng mắt nhìn, cổ dần cơn uất tức, đến đâu hay đến đó, nhưng nàng chắc chắn khó dẫn lâu.

Kim Hoa Nương tiếp :

- Nghe nói nhà bếp của khách sạn này có mấy món rất ngon, tôi đã dặn rồi, chốc nữa đây, bọn tiểu nhị dọn lên mình ăn một bữa, bù trừ!

Chồng, dù chồng chưa cưới, vừa chết, nàng lại mặc áo mới, nàng lại đòi ăn ngon, uống ngon! Mà lại ăn uống với trai, lại mặc áo đẹp cho trai nhìn!

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Cô nương nuốt trôi à?

Kim Hoa Nương mỉm cười :

- Người chết, làm gì cũng không sống lại. Tại sao chúng ta vì người chết làm khổ cho mình? Chết là hết, chỉ có những người sống là đáng kể. Phải bảo trọng những người sống! Nếu không kẻ chết không nhắm mắt được, hoá không thể làm ngơ mà không nhìn người sống đau khổ, đói khát, cô đơn!

Câu nói đó, phải do một người nào nói lên để khuyên giải nàng, an ủi nàng mới hợp lý. Nhưng nàng lại nói ra, mà nói để dạy đời.

Châu Lệ Nhi sững sờ !

Tiểu nhị mang thức ăn vào dọn đầy bàn.

Kim Hoa Nương rót đầy mấy chén rượu, cao giọng mời :

- Chúng ta cùng say một bữa, bù những lúc vất vả ! Nào, xin tất cả nâng chén!

Du Bội Ngọc do dự !

Chừng như chàng phát hiện ra điều gì khác thường chừng như chàng muốn nói chi đó.

Chàng chăm chú nhìn bàn tay của Kim Hoa Nương.

Còn Châu Lệ Nhi thì đôi mắt của Du Bội Ngọc nàng đinh ninh là chẳng bao giờ chàng uống chén rượu đó.

Song chàng nâng chén uống cạn.

Những lời chàng muốn nói ra, theo chén rượu trở vào lòng.

Kim Hoa Nương nhìn sang Châu Lệ Nhi giục :

- Còn Châu cô nương...

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Cô nương có tâm tình, cứ uống, tôi không tâm tình không uống được!

Kim Hoa Nương cười vang :

- Vô luận làm sao tôi cũng phải uống chén này! Châu cô nương...

Châu Lệ Nhi lạnh lùng :

- Vô luận làm sao, tôi không thể uống chén rượu đó!

Kim Hoa Nương lại cười, nhìn chén rượu nơi tay, rượu màu hổ phách, phản ánh dương quang, trông như màu máu.

Nàng cứ cười.

Nụ cười thoát đầu tươi, dần dần chua chát quá, rồi nàng lẩm nhẩm :

- Mời chàng chén rượu nồng, ngày tàn đừng để bóng hồng cô đơn!

Nàng nốc nhanh cạn chén rượu rồi, nàng lại cười lại thốt :

- Cô đơn! Không! Tôi không cô đơn! Ít nhất tôi cũng có gã họ Đường! Họ Đường là cố nhân của tôi!

Thiệt Hoa Nương cầm chén rượu, chén rượu vụt rơi xuống, bật thành tiếng xoảng, vỡ nát. Nàng biết sắc kêu lên :

- Đại thơ...

Kim Hoa Nương dịu giọng :

- Ta có sao đâu? Ta rất khoan khoái, rất thích thú, bình sinh ta chưa bao giờ khoan khoái bằng lúc này! Bởi ta biết từ đây, vĩnh viễn ta cùng chàng không xa rời nhau! Không một uy lực nào tách rời ta khỏi chàng xa chàng!

Châu Lệ Nhi kinh hãi vội chụp chén rượu, trước mặt nàng song Du Bội Ngọc đã đứng lên rồi. Kim Hoa Nương cầm tay Châu Lệ Nhi, ôn tồn thốt :

- Cô nương không cần phải nể! Không có độc trong chén rượu đâu!

Châu Lệ Nhi hấp tấp hỏi :

- Nhưng cô nương... cô nương...

Kim Hoa Nương điềm nhiên tiếp :

- Độc trong tâm tôi rồi, khi tôi thấy chàng đã chết thì tôi...

Nàng không nói dứt câu !

Nàng vĩnh viễn không còn thống khổ nữa. Nàng còn sống thêm ngày nào là thống khổ ngày đó!

X Hoàng hôn lại xuống.

Gió đêm về, rên rĩ nơi cành cây, cụm lá.

Xa xa có dòng nước, nước róc rách như khóc, như than.

Châu Lệ Nhi ngồi nhìn ngôi mộ mới, bật khóc thê thảm! Sau cùng nàng gào lên:

- Tại sao tôi không uống chén rượu đó? Tại sao chứ?

Mây đen bay qua, cuốn mấy tia nắng cuối cùng, mang về phương trời tây, những tia nắng còn luyến tiếc đầu cành ngọn cỏ.

Mây đen về nhưng mưa không rơi.

Mưa không rơi được, không khí càng nên trầm trọng.

Châu Lệ Nhi vẫn còn khóc. Nàng vừa khóc vừa thốt :

- Thì ra nàng quyết tâm chết theo nhân tình! Tôi không nhận ra được điều đó!

Tại sao tôi u ám thế? Đã vậy tôi còn trách nàng...

Du Bội Ngọc nhìn nắm đất vàng còn ướt, nắm đất chôn dấu bên dưới đôi quả tim lúc còn nhịp, nhịp chung một điệu, lúc chết không rời nhau!

Đa tình? Chung tình?

Buồn thay càng đa tình càng chung tình, càng chui mau xuống lòng đất lạnh!

Tại sao? Trên thế gian, những kẻ đa tình, chung tình không đất sống?

Chàng đưa tay dụi mắt hỏi :

- Chúng ta đi chứ?

Châu Lệ Nhi ngẩng đầu lên :

- Đi ? Du huynh chỉ có thể nói được mỗi một tiếng đó thôi à?

Du Bội Ngọc trầm lặng một lúc :

- Chữ ngu huynh còn biết nói gì? Ngu huynh phải nói gì?

Thiệt Hoa Nương vụt thốt :

- Ít nhất, chúng ta không nên ở đây khóc mãi!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Tại sao? Tại sao chứ?

Thiệt Hoa Nương nhìn ra bốn phía vách tường, chừng như tìm cái gì trong gió, trong bóng đêm, rồi nàng gấn từng tiếng :

- Nếu hần thấy chúng ta khóc thế này, chắc hần đắc ý lắm. Tại sao chúng ta để hần đắc ý chứ? Có bao nhiêu nước mắt, chúng ta hãy tìm nơi khác mà đổ, nhất định không nên đổ ở đây!

Hần!

Không cần tìm hiểu, Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi cũng biết nàng ám chỉ ai qua tiếng hần!

Châu Lệ Nhi nhìn quanh quẩn, xem trong bóng tối có đôi mắt tàn khóc và nụ cười lạnh lùng của kẻ đó hay không.

Du Bội Ngọc lấy tay phất rơi mấy vệt đất bám nơi bìa đá, đoạn thốt :

- Chúng ta đi thôi!

Châu Lệ Nhi đứng lên liền :

- Đi!

X Trên nền trời không có một vì sao.

Hay đúng hơn mây đen còn giăng đầy, sao chưa hiện nổi, khung cảnh ảm đạm vô cùng.

Họ đi theo dòng suối, vượt một đoạn đường, không ai nói với ai tiếng nào.

Du Bội Ngọc bước nhanh, song bước chân rất mạnh.

Chàng dẫm cho vỡ nát quả đất dưới chân, bởi hy vọng của chàng đã vỡ nát theo cái chết của Đường Ngọc !

Chàng muốn bỏ, bỏ tất cả, bởi còn phần đấu làm gì nữa vì niềm hy vọng duy nhất đã tiêu tan!

Công trình tạo dựng hàng bao nhiêu tâm huyết, đối phương chỉ một cái vẫy tay là sụp đổ tất cả !

Mây đen ở trên cao, núi lớn trước mặt, uy lực con người bí mật chuyên phá vỡ công trình của chàng, uy lực đó rất to, một uy lực vững như núi, cao hơn mây, bất cứ ai cũng khó di chuyển , khó với đến.

Và bất cứ ai cũng phải tuyệt vọng trước con người vừa bí mật vừa bất khả xâm phạm !

Ai ai cũng phải nhận bại, cũng phải bỏ cuộc ?

Châu Lệ Nhi đi bên cạnh chàng, không thốt tiếng nào. Nàng biết rõ tâm tính của chàng hiện tại, song nàng phải nói lời nào cho chàng vui nhẹ nỗi niềm?

Lâu lắm bỗng chàng cao giọng hét lên :

- Tại sao ta phải bỏ cuộc? Ta thất bại lần này, ta chờ cơ hội khác, ta thất bại lần nữa, ta còn lần thứ ba, thứ tư, ta cứ xúc tiến mãi công trình, nhất định không bỏ cuộc!

Chàng tự thốt như vậy, song Châu Lệ Nhi tưởng chừng là chàng phân bua với nàng, nói lên cái ý chí của chàng !

Nàng dịu giọng phụ họa. :

- Phải đó, miễn sao chúng ta đừng ngã gục là được rồi! Ta không ngã gục, là có một ngày nào đó chúng phải ngã gục!

Du Bội Ngọc ưỡn ngực, đón ngọn gió thổi ngược chiều cương quyết tiếp :

- Phải! Nhất định có ngày đó !

Chàng thốt luôn :

- Hiện tại, Đường Ngọc đã chết, song chúng ta vẫn muốn đến đường gia trang.

Chúng ta không thể cho cái tên đuổi lừa chặn ngựa tác oai tác phúc tại đó!

Châu Lệ Nhi cười hắc hắc :

- Phải! Chúng ta nhất định phải bắt hấn trở về với công việc đuổi lừa chặn ngựa!

Nàng cao giọng tiếp :

- Thiết cô nương ơi! Cô nương nghĩ...

Nàng vừa gọi vừa quay đầu nhìn lại !

Bất giác nàng sốt, bỏ lửng câu nói!

Thiết Hoa Nương mất dạng! Không rõ nàng biến mất từ lúc nào.

X Lúc rời phần mộ Đường Ngọc và Kim Hoa Nương, cả ba người cùng theo dòng suối.

Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi đi trước Thiết Hoa Nương đi sau.

Chừng như nàng không muốn chen vào vụ giữa Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi, chừng như nàng cũng trách Châu Lệ Nhi biểu lộ vài cử chỉ, nói năng một vài ngôn từ gây khó chịu cho nàng nên nàng đi phía sau cách một khoảng không xa lắm, đủ thấy nhau chứ không nghe thấy câu chuyện của kẻ đi trước.

Giờ Châu Lệ Nhi quay lại, nhìn tận mắt không thấy một bóng người.

Châu Lệ Nhi lấy tay làm loa gọi to :

- Thiết cô nương! Thiết cô nương ở đâu?

Chỉ có tiếng đối đáp lại nàng.

Du Bội Ngọc kinh hãi, quay mình lại, dẫn đo một chút, bỗng nắm tay Châu Lệ Nhi cùng chạy trở lại.

Chạy một chút họ không tìm thấy Thiết Hoa Nương.

Họ càng khẩn cấp !

Châu Lệ Nhi đổ mồ hôi lạnh ướt lòng bàn tay, song nàng cảm thấy bàn tay của Du Bội Ngọc còn lạnh hơn tay nàng !

Nàng rung rung giọng hỏi :

- Du huynh có nghĩ là nàng, không cáo biệt mà bỏ đi chăng?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Không! Tại sao nàng không cáo biệt mà bỏ đi?

Châu Lệ Nhi càng run sợ :

- Hay là nàng bị Dương Tử Giang...

Du Bội Ngọc bỗng cúi xuống nhặt một chiếc giấy !

Giấy của Thiết Hoa Nương đáng rơi dọc đường ?

Thấy chiếc giấy. Châu Lệ Nhi ghen ngào. Thiết Hoa Nương còn đó, nàng lại muốn Thiết Hoa Nương đi xa chừng bao giờ nhìn, liếc Du Bội Ngọc.

Bây giờ, Thiết Hoa Nương không còn bên cạnh, nàng lại khóc.

Nàng dừng chân bên bờ suối, đào một cái lỗ nhỏ, chôn chiếc giấy rồi cao giọng thốt :

- Nàng tự ý bỏ đi chứ không bị Dương Tử Giang giết đâu !

Du Bội Ngọc thở dài :

- Có thể như vậy lắm?

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Nếu quả thực nàng bị Dương Tử Giang giết thì trước khi bị giết dù nàng không chống cự nổi, hẳn phải kêu, la chứ!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Phải!

Châu Lệ Nhi lại tiếp :

- Hà hướng, người chết phải còn thi thể đó chứ? Chúng ta không thấy xác nàng, mà cũng không thấy một dấu vết nào khả nghi!

Bỗng nàng bật khóc, rồi gào lên :

- Không! Ta không thành thật với ta! Ta dối lòng ta! Ta biết nàng bị Dương Tử Giang giết rồi! Ta dối ta làm gì? Ta biết Dương tử Giang không hề buông tha nàng!

Hắn cũng không buông tha chúng ta, hẳn không thể cho chúng ta đến Đường gia trang!

Hắn nhất định ngăn chặn chúng ta, bằng cách giết chúng ta!

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc đoạn buông nhanh :

- Đi!

Châu Lệ Nhi đứng lên :

- Phải! Đi! Chúng ta đi tìm hắn!

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Chúng ta không tìm hần!

Châu Lệ Nhi trầm giọng :

- Tại sao?

Du Bội Ngọc đáp :

- Chúng ta đợi hần đến !

Châu Lệ Nhi cắn môi :

- Phải, thế nào hần cũng tìm đến chúng ta. Hà tất chúng ta đi tìm hần? Nhưng...

Nàng Du Bội Ngọc hỏi :

- Ngồi tại đây mà đợi?

Du Bội Ngọc cương quyết :

- Đến Đường gia trang mà đợi. Nhất định hần phải đến đó! Vô luận làm sao, chúng ta cũng phải đến đó!

Rồi họ cùng đi. Quyết tâm đi !

Sợ Du Bội Ngọc chưa hiểu rõ sự kiên quyết của nàng, Châu Lệ Nhi cao giọng thốt :

- Sống, phải đến Đường gia trang bằng thân xác, chết, phải đến Đường gia trang bằng hồn! Nhất định phải đến đó bằng mọi giá, mọi cách!

Nàng muốn cho kẻ nào đó nấp trong bóng tối, nghe lọt câu nói của nàng !

Nàng muốn cho tất cả người đời đều biết cái quyết tâm của nàng !

Du Bội Ngọc nắm cứng tay nàng, giữ nàng, sợ nàng biến mất như Thiết Hoa Nương.

Tuy nhiên, chàng thừa hiểu, dù cả hai liên thủ, họ vẫn chưa phải đối thủ của địch?

Từ giờ phút đó cả hai tiếp tục cuộc hành trình rất kham khổ Họ không dám sơ suất điểm nào, dù là một điểm nhỏ vì họ biết, điểm nhỏ sẽ có hậu quả to, hậu quả to là cái chết của họ.

Bởi Dương Tử Giang có thể xuất hiện bất cứ phút giây nào. Và một con người có võ công như y lại ở trong bóng tối, âm thầm theo dõi, chờ chực hãm hại họ, thiết tưởng họ còn khổ hơn là chết ngay!

Rồi đêm cũng tàn, ngày lại đến, Dương Tử Giang không xuất hiện.

Giờ đây họ không cách Đường gia trang bao nhiêu dặm đường.

Và họ cứ đi !

Chiều lại, họ vào một tiểu thị trấn.

Du Bội Ngọc bảo :

- Chúng ta nghỉ đêm tại đây, sáng mai sẽ đến Đường gia trang cũng không muộn!

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Du huynh cần nghỉ ngơi một đêm, lấy lại sức khỏe!

Họ vào khách sạn !

Tiểu nhị dọn hai phòng, nhưng Du Bội Ngọc nhìn thoáng qua Châu Lệ Nhi, bảo :

- Một phòng thôi!

Châu Lệ Nhi giật mình !

Tiểu nhị cũng sững sốt.

Châu Lệ Nhi giật mình và không tưởng Du Bội Ngọc có thể cho nàng ngủ chung, còn tiểu nhị sưng sốt vì thất vọng mất một số lợi tức cho thuê hai phòng.

Chưa vào phòng, Châu Lệ Nhi nghe tim mình gấp nhịp độ vào phòng rồi, nàng nghe tim nhảy loạn lên.

Nàng không biết nên đứng hay nên ngồi, và ngồi đâu!

Du Bội Ngọc từ từ cài then cửa phòng. Cẩn thận hơn, chàng đóng luôn cửa sổ, cũng cài then cứng lại.

Đoạn chàng dịu giọng bảo Châu Lệ Nhi :

- Tiểu muội ngủ đi thôi!

Châu Lệ Nhi cúi đầu :

- Còn Du huynh?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Hai chiếc ghế đầu lại, cũng thành một chỗ ngủ, thích chán rồi !

Châu Lệ Nhi cắn môi :

- Tôi nhỏ thó, nằm trên ghế vừa vặn lắm. Du huynh cứ lên giường đi! Có ngủ trên giường, Du huynh mới thoải mái để lấy lại sức khỏe!

Du Bội Ngọc nhìn nàng thấy thân vóc ốm yếu, tóc tai rối bù đáng thương hại quá!

Chàng trầm nghĩ :

- Dương Tử Giang có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, và hắn đến là mình chết, nàng chết. Đời nàng kham khổ quá, chẳng có một vài phút vui tươi, trước khi ta chết nàng chết? Giả như ta cho nàng nằm chung giường, rồi ta không còn là quân tử nữa sao?

Trong khi chàng suy nghĩ thì nàng kéo chăn mỏng, rồi nằm dài trên hai chiếc ghế đã được đầu lại, nàng lấy chiếc chăn đó phủ lên mình.

Nàng thốt :

- Tôi nằm như vậy, kể cũng sướng chán. Trước kia, hầu hạ Tam thúc, lắm khi tôi ngủ đứng cũng chẳng sao. Tôi quen rồi! Du huynh cứ lên giường ngủ đi!

Du Bội Ngọc dịu giọng :

- Giường này cũng rộng, mà ngu huynh không mập, tiểu muội nhỏ người, chúng ta ngủ chung cũng thừa chỗ! Bất ngờ! Bất ngờ!

Châu Lệ Nhi không còn biết sao hơn, bởi con tim của nàng có thể vỡ ra bất cứ phút giây nào !

Nàng cúi đầu ấp úng :

- Du huynh không sợ...

Du Bội Ngọc biết là nàng sẽ nói chàng sợ mang tiếng, nhưng chàng có cần gì nghĩ tới ngày mai, ngày kia, bởi chàng có chắc cả hai còn sống đến ngày mai, ngày kia chẳng?

Chàng thốt, ngoài cái ý của Châu Lệ Nhi :

- Ngu huynh sợ gì chứ? Chẳng lẽ trong giấc ngủ, tiểu muội thường đánh người qua cơn mơ?

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Đánh thì không, nhưng hay đập! Du huynh không sợ tôi mơ mà đập rơi xuống giường, thì cứ cho ngủ chung !

X Giường không rộng lắm, bởi chủ khách sạn không có cái lệ sắm giường rộng cho khách.

Giường rộng phải mua với giá đắt, mà lại vô ích, vì khách vào thuê, chẳng ai chịu ngủ chung một giường, nếu muốn ngủ chung một giường thì phải là vợ chồng hoặc đôi tình nhân nào cũng thế, gặp giường càng hẹp họ càng thích.

Du Bội Ngọc nằm xuống rồi là ngủ liền.

Chỉ có Châu lệ Nhi thao thức mãi !

Nàng làm sao ngủ được, khi con tim rộn rục phi thường?

Trước kia, có mặt Thiết Hoa Nương, thì nàng muốn ngủ chung phòng với Du Bội Ngọc, nàng bằng lòng ngủ ngay trên nền phòng, bất chấp lạnh lẽo.

Giờ đây, không có Thiết Hoa Nương, nàng lại được ngủ chung phòng, nàng khó chịu làm sao !

Khó chịu một cách sướng! Khó chịu một cách khoan khoái!

Nàng không dám động dậy đến chéo chăn Du Bội Ngọc, mặc dù nàng muốn Du Bội Ngọc tựa quây để chạm nàng !

Nàng rúc mình trong chăn, một lúc nghe nóng, lại toan tót chăn, nhưng rồi sợ Du Bội Ngọc chạm vào chăn nàng, nàng lại thu mình trong chăn chịu nóng.

Nàng nằm như vậy nghe tim nhảy thành thịch !

Giả như Du Bội Ngọc thò tay qua thì nàng làm sao?

Trời! Nguy! Nguy và thích thú quá? Thích đến gợn người. Nhưng chàng chưa đưa tay qua, nàng vẫn nghe rạo rức như thường!

Giả như Du Bội Ngọc lăn qua vô tình gác lên mình nàng thì sao?

Trời! Chắc nàng chết mất! Chết vì khoái trá!...

Nhưng, Du Bội Ngọc ngủ say như chết. Và nàng cứ suy tưởng, cũng sướng như chết!

Nàng muốn gào lên cho nhân loại cùng nghe, để nhân loại biết là nàng đang ngủ chung với Du Bội Ngọc, nàng sung sướng lắm !

Tuy nhiên nếu có ai chường mặt vào phòng, trong lúc này, chắc nàng chui ngay xuống gầm giường cho khỏi hổ thẹn !

Hạnh phúc của thiếu nữ được yêu và đang yêu là thế!

Muốn mọi người biết, lại thẹn vì người biết. Không ai biết cho thì hận, ai có biết cho thì thẹn.

Nàng rúc mình trong chăn mắt nhắm tai áp xuống gối, nhưng mắt nhìn qua mi, chờ trông cái gì đó sờ sờ song khoái trá, còn tai tuy áp xuống gối song lại muốn nghe mọi tiếng động chung quanh, nhất là tiếng động bên, chẳng hạn tiếng trở mình...

Dù sao nàng cũng được ngủ chung với Du Bội Ngọc một đêm. Mai kia, một kia còn nữa hay không cũng mặc! Cứ hiểu là đêm nay, sự thật như vậy rồi! Đã lắm !

61. Gió Mưa Bất Trắc

Nhưng nằm đó, Du Bội Ngọc nào có ngủ đâu?

Chàng nhắm mắt lắng nghe Châu lệ Nhi động tĩnh như thế nào.

Một lúc lâu, chàng nghe nàng thở đều, lập tức mở mắt ra nhận thấy nàng ngủ say.

Chàng nghĩ, dù sao thì nàng cũng bé nhỏ mà bé nhỏ thì dễ ngủ nằm xuống một chốc là ngủ !

Chàng điểm nhẹ một nụ cười, nhìn nàng ngủ, trông nàng đáng yêu làm sao!

Giả như nằm chung với một cô bé, trông cô bé ngủ ngon nếu quả thật Du Bội Ngọc không thấy cái vẻ đáng của cô bé, thì quả thật Du Bội Ngọc không còn là con người nữa rồi vậy!

Hà hướng chàng lại biết rõ, cô bé đó đã yêu chàng sẵn sàng dâng hiến cho chàng?

Đêm xuống dần dần sâu, ánh sao rơi vào lượt giấy nơi cửa sổ, chiếu ánh mắt qua gian phòng.

Đêm êm dịu vô cùng, nhìn nàng thở đều bên cạnh Du Bội Ngọc cảm thấy hồi hộp lạ...

Nhìn một lúc, chàng không dần lòng được, đưa tay ra, vuốt nhẹ suối tóc nàng đương lòa xòa trên gối.

Chưa đưa tay vuốt tóc, chàng còn nghe lòng hồi hộp, đưa tay vuốt tóc nàng rồi, chàng nghe máu nóng lên.

Rồi chàng nhớ đến hôm nào, cũng chung phòng với Lâm Diêu Bình, chàng cũng nghe máu nóng như vậy. Máu nóng đến độ không còn tưởng làm việc gì khác hơn là cái việc phải làm sao cho máu dịu lại.

Làm sao?

Chàng lại mơ đến hai thân hình rung động, chàng thấy Lâm Diêu Bình rung động hơn chàng, nàng phải cắn môi cho bớt rung.

Nhưng trên thế gian, cái rung nào lại chẳng đáng ngại? Rung sợ, rung giận, rung lạnh, rung đau....

Chỉ có cái rung trong trường hợp này là thích thú nhất.

Không ai quên được loại rung đó, và một đời đi tìm cái rung đó mà tận hưởng đến những rùng rợn sâu kín nhất !

Mãi đến hôm nay chàng còn lưu luyến cái rung bên cạnh Lâm Diêu Bình, và cái rung đó mà chàng xem như vĩnh viễn mình không thể quên được nàng !

Đêm đó, chàng không tiết lộ với nàng bí mật của chàng, song chàng chắc là Lâm Diêu Bình đã biết chàng là ai ?

Nữ nhân, đặc biệt hơn nam nhân, có cái cảm ứng vô cùng thần bí, mẹ hiểu con hơn cha, vợ hiểu chồng hơn chồng hiểu vợ, cũng do cái linh cảm thần bí đó.

Bất quá, sự thực là vậy, chứ bảo giải thích tại làm sao nữ nhân cảm ứng linh diệu hơn nam nhân, thì chẳng có một ai có đủ khả năng giải thích.

Bởi thế, sau khi phát giác là có nhiều người theo dõi cả hai, Lâm Diêu Bình mới dàn cảnh như vậy, để những kẻ theo dõi không còn nghi ngờ chàng là Du Bội Ngọc chết, để cho mọi người đinh ninh chàng là một Du Bội Ngọc sống, một Du Bội Ngọc khác.

Nàng đâm chàng mấy nhát kiếm, chàng cảm kích vô cùng. Chàng bị đâm, chàng cảm kích, không nghe đau, song chàng biết rõ là đâm một nhát kiếm, nàng đau đớn một phần.

Phải chịu thống khổ mà làm cái việc đó, bởi chẳng còn phương pháp nào hữu hiệu hơn.

Giờ đây, Lâm Diêu Bình ở đâu?

Vô luận nàng ở đâu, nàng cũng nhớ cái đêm đó, nàng cũng nhớ đến chàng, nhớ mãi mãi !

Thì tại sao chàng không nhớ đến nàng? Tại sao chàng có thể làm cái việc mà chắc chắn là nàng không tán thành?

X Đêm đó rồi cũng qua đi, chẳng có điều chi xảy ra.

Chẳng có điều chi xảy ra giữa chàng và Châu Lệ Nhi, mà Dương Tử Giang cũng không đến.

Khi Châu Lệ Nhi thức dậy, Du Bội Ngọc còn ngủ.

Nghỉ đến việc ngủ chung giường với một chàng trai trọn đêm, Châu Lệ Nhi không rõ mình vui hay buồn, sợ hãi hay khoái trá.

Tay Du Bội Ngọc không làm gì động đến mình nàng song nàng cảm thấy mình hoàn toàn đổi khác.

Nàng cảm tưởng là mình chẳng còn bé bỏng nữa, nàng đã trở thành một nữ nhân, với số tuổi trưởng thành.

Nàng hoàn cải lớp qua một đêm thôi, một đêm ngủ chung giường với nam nhân, dù một đêm vô sự.

Nàng nhếch môi, điểm một nụ cười !

Thái dương đã lên cao, dương quang chiếu trên mặt chàng !

Châu Lệ Nhi nhìn chàng, trông chàng ngủ như một cậu bé con, ngủ rất ngon giấc vô tư lự !

Nàng đưa tay lòn qua chiếc chăn, vòng tay qua, đặt nhẹ nơi mũi chàng, dịu giọng thốt :

- Giả như nơi đây là nhà của chúng ta, thì tôi còn mong gì hơn? Tôi sẽ len lén bước xuống giường, vào nhà bếp, nấu một nồi cháo nóng thơm, cho Du huynh thức dậy là có cháo ăn liền! Du huynh sẽ ăn với tôi đủ tám chén, nếu thiếu một muỗng, tôi cũng chẳng để Du huynh rời bàn ăn đâu!

Bỗng Du Bội Ngọc bật cười :

- Tám chén có gì là nhiều đâu? Ít nhất ngu huynh phải ăn mười chén !

Châu Lệ Nhi thẹn quá, luỳnh quỳnh rút tay về, rồi kéo chiếu chăn trùm kín đầu, từ trong chăn thốt ra :

-Tôi cứ tưởng Du huynh là người tốt, ngờ đâu Du huynh cũng xấu giống như mọi người ! Tỉnh lại rồi mà vẫn còn nhắm mắt, vẫn giả ngủ, để lừa tôi ! Làm cho tôi... tôi... người ta...

Làm cho người ta sao, nàng không nói dứt !

Du Bội Ngọc nhìn sang nàng, chỉ có suối tóc là lộ ra ngoài chăn !

Bất giác, chàng ngáy ngáy người, rồi chàng tự hỏi, có phải là mình hạnh phúc hay bất hạnh ?

Chàng không dám nằm trên giường lâu hơn, vội tốc chăn nhảy xuống nền phòng, bước đến cửa sổ mở tung ra.

Không khí mát mẻ bên ngoài lùa vào, tạt mặt chàng, chàng héch mũi hít mấy hơi dài, rồi lẩm nhẩm :

- Kỳ quá! Dương Tử Giang không đến! Tại sao?

Châu Lệ Nhi đang nằm ấp mộng, nghe ba tiếng Dương Tử Giang, mộng tan biến ngay, nàng cũng nhảy xuống giường thốt :

- Hắn không dám đến! Có lẽ như vậy!

Du Bội Ngọc không nói gì.

Châu Lệ Nhi tiếp :

-Nếu không phải là hắn không dám, thì tại sao hắn không đến?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng thở dài :

- Ngu huynh làm sao biết được tại sao? Nhưng điều mà ngu huynh biết chắc chắn là chẳng phải vì hắn không dám ?

Châu Lệ Nhi cười nhẹ :

- Hắn chết bất ngờ? Hắn bị tai nạn bất ngờ? Hắn không đến mặc hắn, tại sao chúng ta nghĩ mãi về hắn?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Bây giờ, ngu huynh không tưởng gì khác hơn là có một tô thịt trâu để ăn!

Châu Lệ Nhi cũng cười :

- Thịt trâu, ăn vào buổi sáng, sao bằng cháo thơm ngon !

Họ rời khách sạn lên đường.

Vào ngõ họ đến Đường gia trang. Nói là đến Đường gia trang, thực ra họ chỉ đến địa giới thôn, chứ chưa vào tận trung tâm.

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Còn phải đi bao nhiêu đường nữa?

Du Bội Ngọc đáp :

- Gần đến rồi tiểu muội ạ!

Châu Lệ Nhi thở phào :

- Tạ Ôn trời đất! Cuối cùng chúng ta cũng tới nơi !

Nàng thở phào, còn Du Bội Ngọc thở dài :

- Cái lão Đường Vô Song giả hiệu ít nhất cũng đến trước chúng ta hai hôm!

Trong hai hôm đó, có thể lão làm được rất nhiều việc rồi !

Châu Lệ Nhi an ủi :

- Du huynh đừng quá khẩn cấp! Dù lão có đến sớm vài hôm, trước hết lão cũng giải quyết mấy việc nhỏ nhặt trong gia trang. Chắc chắn là lão chưa làm gì hại đến người khác đâu !

Du Bội Ngọc mơ màng :

- Ngu huynh hy vọng được như vậy! Tuy nhiên ngu huynh sợ...

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Du huynh sợ gì?

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Người trong Đường gia trang không tin lời nói của ngu huynh, tiểu muội thử nghĩ bỗng nhiên lại có người đến bảo với các con, các đệ tử của Đường Vô Song, là cha của họ, sư phụ của họ, chỉ là một kẻ giả hiệu, thì làm sao họ tin được?

Trước đó điều đáng sợ nhất cho Du Bội Ngọc, là không chắc gì đến Đường gia trang được.

Bây giờ, chàng đến được rồi, chàng nhận ra còn nhiều điều đáng sợ, đáng lo hơn. Chàng phải làm sao để vượt những khó khăn đó? Chàng phải nói như thế nào, cho mọi người tin chàng?

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Du huynh có quen người trong Đường gia trang?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Không biết đến một người, nói chi là quen!

Châu Lệ Nhi kêu lên :

- Không quen với người nào cả?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một chút :

- Thật ra huynh có gặp một vị cô nương tên Đường Lâm! Chỉ hội diện một lần với vị cô nương đó thôi?

Châu Lệ Nhi chớp mắt mơ màng :

- Đường Lâm! Đường Lâm! Cái tên đẹp quá! Chắc con người cũng đẹp luôn!

Du Bội Ngọc cảm tưởng mình nói quá nhiều, nên không nói gì nữa, chỉ ừ một tiếng.

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Hội diện, tất có đàm đạo! Cả hai có tương đắc chăng?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Nói chuyện trên trời dưới đất, thì biết sao tương đắc?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Nói chuyện trên trời dưới đất, mà nhớ mãi tên của người ta! Như vậy là tương đắc rồi chứ còn gì nữa?

X Có một con sâu ghen hãm sát nơi mình, cứ mỗi một lời nói ra, cứ một cử động nhẹ, là con sâu đó bò quanh vừa bò vừa cắn, thì thà đừng nói, đừng làm gì khác thì hơn!

Và Du Bội Ngọc lập ý câm nín, cho đỡ bực dọc !

Bên vệ đường, có một người nấu mì, thùng nước dùng bốc mùi, Du Bội Ngọc ngửi phải, nhận ra nước dùng nấu theo cách Hồ Bắc.

Như vậy người bán mì phải là người Hồ Bắc.

Cả hai không dừng chân lại ăn, nhưng Du Bội Ngọc cố nài mua được một mớ thịt luộc.

Không phải vì thèm, vì đói mà mua, bất quá Du Bội Ngọc muốn có một cái gì, bỏ vào miệng, cho miệng phải nhai, miệng nhai thì còn nói chuyện gì được nữa.

Chàng mua thịt để khoá mồm chàng đừng nói, luôn mồm con sâu ghen bò bò, chọc cắn.

Một lúc lâu, Du Bội Ngọc mỉm cười, hỏi :

- Tiểu muội còn giận chăng ?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Tôi có phải Chung Tịnh đâu? Đừng tưởng tôi ghen!

Nói câu đó rồi, nàng biết mình lỡ lời, then đỏ mặt, để dấu mặt đỏ, nàng cúi đầu.

Rồi nàng thốt :

- Bất quá tôi nhớ đến một việc!

Du Bội Ngọc trở mắt :

- Ạ?

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Tôi tưởng Dương Tử Giang đã đến Đường gia trang rồi !

Du Bội Ngọc hàm hồ đáp :

- Có thể như vậy!

Châu Lệ Nhi tiếp luôn :

- Hẳn biết, nhất định chúng ta đến đó, tự nhiên hẳn đến trước, chờ chúng ta!

Du Bội Ngọc vẫn hàm hồ :

- Có thể như vậy!

Châu Lệ Nhi trầm giọng :

- Hẳn cũng đã thương lượng xong với lão đường Vô Song giả hiệu, nếu chúng ta đến Đường gia trang lúc nào, thì lúc đó chúng dành cho bọn ta một bất ngờ, bất ngờ chúng chẳng cho bọn ta có cơ hội nói được gì, chẳng cho chúng ta tiếp xúc với ai! Thử hỏi, bọn ta làm sao tiết lộ cơ mưu của chúng?

Du Bội Ngọc không nói gì , song gương mặt chàng trầm trọng lạ.

Thực ra, chàng không tưởng đến điểm đó. Chàng chỉ biết là vào Đường gia trang là điều bắt buộc phải làm, chứ không hy vọng gì gặt hái thành công. Hơn nữa, vào Đường gia trang là làm cuộc mạo hiểm !

Bất quá, chàng thấy Châu lệ Nhi đang cơn cao hứng, nên không nỡ đem việc lo ra nói cho nàng nghe, sợ nàng mất hứng. Chàng không muốn làm cho ai mất vui, thà một mình lo liệu cũng cam.

Chàng sẵn sàng thọ nhận mọi thống khổ, để cho nàng được vui trọn, được ngày nào hay ngày ấy!

Châu Lệ Nhi thốt :

- Nếu cứ thế này mà chúng ta vào Đường gia trang thì có khác nào mang thịt nạc cho sói lang? Đường gia trang toàn những tay đáng sợ, nếu cái lão Đường Vô Song giả hiệu đó ra lệnh, thì chúng ta lập tức biến thành cái túi đựng ám khí!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Việc bắt buộc phải làm, chúng ta không thể ngại nguy hiểm mà bỏ dở!

Châu Lệ Nhi khẩn cấp ra mặt :

- Nhưng Du huynh...

Bỗng nàng nín bật.

Bởi vừa lúc đó, có tiếng xe tiếng ngựa vang lên. Mà người và ngựa chùng như rất nhiều.

Bụi đường bốc lên rất cao và rất dài !

Châu Lệ Nhi thấp giọng :

- Những người đó từ Đường gia trang đến?

Du Bội Ngọc trầm gương mặt :

- Ủ!

Châu Lệ Nhi lại hỏi :

- Chúng ta có nên chặn họ lại, hỏi một vài câu về Đường gia trang?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Không nên!

Đoạn chàng tiếp :

- Chẳng những không nên, mà cố dần sự chú ý của chúng ta. Chúng ta phải giữ thần sắc sao cho được thần nhiên, đừng để chúng hoài nghi.

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Tôi hiểu!

Xe ngựa đến gần.

Cả hai nép vào lề đường, cúi đầu mà đi! Tuy nhiên, Châu Lệ Nhi không dần được hiếu kỳ, thầm liếc xéo qua xem cho biết.

Xe thuộc loại nhẹ, trên mười cỗ nối đuôi cả thảy, kỵ sĩ thì cho ngựa chạy tới, rồi chạy lui, như để quan sát.

Đi đầu là hai con ngựa cao lớn, ngồi trên ngựa là hai đại hán vận y phục gấm.

Xe thuộc loại bảo tiêu, dĩ nhiên có gấn cờ, cờ bằng gấm hình tam giác, cờ bay trong gió, phất nghe phàn phật.

Hai cầm y đại hán ngẩng mặt nhìn trời, cứ cười ha hả, ra vẻ tự đắc lắm.

Xe và ngựa qua rồi. Châu Lệ Nhi hỏi :

- Một đoàn bảo tiêu?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Ừ !

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Chúng ta đi qua nhiều đoạn đường, song chưa thấy một đoàn bảo tiêu! Xem cũng thú lắm chứ! Nếu tôi là nam nhân, nhất định tôi phải gia nhập một tiêu cục nào đó, thử sống kiếp bảo tiêu một ít lâu mới được!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Nếu gặp bằng hữu võ lâm, chặn đường cướp tài vật, thì lại càng thú hơn!

Châu Lệ Nhi đáp :

- Nghe nói bọn hộ tống xe bảo tiêu, thường tiền hô hậu ủng, để phô trương thanh thế, hiển lộ Oai phong. Tại sao bọn này không làm thế?

Du Bội Ngọc đáp :

- Vì nơi đây, thuộc lãnh vực Đường gia, họ phải tỏ vẻ khiêm nhường, như tôn kính địa chủ. Tiểu muội không thấy hai đại hán đi đầu, thung dung như thế nào sao?

Họ tin rằng ngang qua lãnh vực họ Đường chắc chắn là không hề bị cướp, nên họ không lo sợ !

Châu Lệ Nhi xí một tiếng :

- Liệu một Đường gia trang thì phỏng có uy lực gì mà phải sợ? Nếu tôi không có việc bên mình, nhất định là tôi phải trêu chúng một phen!

Du Bội Ngọc chỉ cười.

Con gái Toa? Hồn Cung chủ, cháu gái Phượng Tam tiên sanh, tự nhiên không ngăn Đường gia trang !

Nhưng trên giang hồ có bao nhiêu Toa? Hồn Cung chủ, có bao nhiêu Phượng Tam tiên sanh?

Vừa lúc đó hai đại hán từ xe sải ngựa đến, vừa đưa cao tay, vừa gọi to :

- Vương đại tiêu đầu! Tiền đại tiêu đầu! Xin dừng lại!

Bọn hộ vệ quanh xe cũng gọi to :

- Hai vị tiêu đầu dừng lại, có đệ tử Đường gia trang đến đây!

Hai tiêu sư đi đầu, lập tức dừng ngựa, quay trở lại liền.

Cả hai cùng cao giọng hỏi :

- Việc gì thế?... Việc gì...?

Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi thấy hai kỵ mã áo đen của Đường gia trang đến, dù muốn dù không cũng phải chú ý.

Du Bội Ngọc cúi mình xuống như để sửa lại mối dây giày.

Tiền đại tiêu đầu, có thân hình thấp lùn, vòng tay, điểm một nụ cười thốt :

- Anh em tại hạ qua ngang đây, thấy trời còn sớm, không dám vào trang viện quá nhiều, song có để lại tấm thiệp trình báo cùng lễ vật tỏ lòng tôn kính. Thiếp và lễ vật do tại hạ và Vương Trạch Viễn mang vào đằng hoàng !

Cả hai sợ Đường gia bắt tội, nên tự giải thích trước không cần chờ hỏi.

Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi thoáng nhìn nhau, thầm kinh hãi.

Đúng là lão Đường Vô Song giả hiệu muốn sanh sự với bất kỳ ai trên giang hồ!

Do đó, lão sai hai kỵ sĩ này đến đây, định chặn đoàn bảo tiêu hạ độc thủ.

Du Bội Ngọc Suy nghĩ, chưa hiểu có nên can thiệp vào việc này không ?

Dù sao, chàng nhận thấy không thể làm ngơ nhìn hai vị tiêu sư bị chúng hãm hại.

Nhưng nếu can thiệp, thì có khác nào đập cỏ rắn sợ, trốn trước khi chàng bắt rắn?

Ngờ đâu hai kỵ sĩ áo đen không xuất thủ, trái lại một người mỉm cười thốt :

- Anh em trông thấy danh thiếp, mới hay có đoàn bảo tiêu của Uy Viễn tiêu cục đi ngang qua, thật là lỗi quá vì không tiếp nghinh kịp thời !

Vương Trạch Viễn vòng tay :

- Bọn tại hạ đâu xứng đáng cho các vị quá quan tâm!

Tiền Uy tiếp :

- Hai vị đến đây, có điều chi chỉ giáo chăng?

Hai kỵ sĩ áo đen trầm giọng :

- Chỉ vì tệt trang...

Thốt tới đó, y hạ thấp giọng, thành ra Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi không nghe được gì tiếp.

Không nghe được cũng chẳng sao, họ lại còn không đi tới được, thành ra phải đứng đó, mà đứng đó thành ra thừa !

Châu Lệ Nhi bực dọc ra mặt !

Vương Trạch Viễn và Tiền Uy cùng biến sắc, kêu lên :

- Có chuyện như thế sao?

Cả hai đại hán áo đen cùng gật đầu.

Vương Trạch Viễn và Tiền Uy không nói gì gọi bọn hộ vệ quanh các cỗ xe, dặn dò mấy câu, rồi cùng hai đại hán áo đen của Đường gia trang chạy đi.

Châu Lệ Nhi nghe vó ngựa đã xa rồi, cau mày hỏi :

- Việc gì xảy ra tại Đường gia trang? Tại sao chúng có vẻ kinh hoàng?

Du Bội Ngọc không nói gì !

Châu Lệ Nhi lại tiếp :

- Có lẽ là âm mưu của Đường Vô Song giả hiệu bịa chuyện lừa hai vị tiêu sư vào trang viện để hạ độc thủ, chứ chắc chẳng có việc gì đâu!

Nàng cho rằng nàng đoán đúng, nên tiếp luôn :

- Chúng ta tuyệt đối không nên mạo hiểm vào đó ngay. Còn phải dò xét động tĩnh kỹ lưỡng mới được!

Du Bội Ngọc trầm lặng giây lâu, vụt nói :

- Tiểu muội có thể đáp ứng ngu huynh một việc?

Châu Lệ Nhi giật mình :

- Phải cho tôi biết việc gì mới được chứ?

Du Bội Ngọc lại hỏi :

- Tiểu muội hãy cho ngu huynh biết trước có đáp ứng hay không rồi ngu huynh nói sau!

Châu Lệ Nhi bật cười :

- Trẻ con quá Du huynh ơi! Tôi chưa biết được việc gì thì bảo đáp ứng làm sao được? Giả như Du huynh bảo tôi an phận thì sao?

Nàng cười đến đỏ mặt.

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Ngu huynh chưa hề yêu cầu tiểu muội một việc gì. Song về việc này, tiểu muội nhất định phải đáp ứng.

Châu Lệ Nhi cắn môi :

- Được! Vô luận điều gì tôi cũng đáp ứng !

Du Bội Ngọc nghiêm sắc mặt :

- Vào Đường gia trang rồi, tiểu muội sẽ thấy một toà tiểu lâu bên tả, nơi đó là nghinh tân quán của Đường gia, dù họ biết là tiểu muội đến đây để sanh sự, song họ không hề hạ độc thủ với tiểu muội, đó là qui củ của Đường gia !

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Du huynh định mời tôi dùng cơm phải không? Chẳng rõ nơi đó có vịt nướng hay chẳng, nếu có thì nhất định tôi ăn da bỏ thịt, như Hồ lão lão ngày nào!

Du Bội Ngọc chưa xót vô cùng.

Chàng dịu giọng thốt :

- Điều mà ngu huynh yêu cầu tiểu muội, là đến Đường gia rồi, muội lập tức lên lầu đó, và vô luận thấy ngu huynh làm gì, hoặc có chuyện gì xảy đến cho ngu huynh tuyệt đối không trở xuống!

Châu Lệ Nhi trầm ngâm một lúc lâu, nhếch nụ cười thâm cất giọng u buồn :

- Du huynh bảo tôi yên tâm được sao?

Bỗng nàng cảm thấy bàn tay Du Bội Ngọc ướt mồ hôi lạnh. Nàng hiểu ngay tâm tính chàng, cố ngượng cười thốt :

- Vô luận làm sao, tôi cũng đáp ứng Du huynh!

X Đến con đường lớn, dẫn vào Đường gia trang, khách bộ hành bỗng nhiên đông hơn.

Du Bội Ngọc phát hiện ra những người này toàn là giang hồ bằng hữu, tất nhiên họ có võ công. Có người chớp người ánh mắt, sự kiện đó chứng tỏ họ cao tài.

Họ có quay đầu nhìn Châu Lệ Nhi, họ cũng lấy làm lạ trước đôi nam khôi ngô, nữ diễm kiện cầm tay nhau sóng bước.

Điều đó có gì lạ đâu, bởi khách đi đường gặp nhau, nhìn nhau là sự thường.

Nhưng điều lạ thường là thần sắc của họ ngưng trọng trầm trầm.

Vọng cửa của Đường gia trang hiện ra xa xa và những khách bộ hành này, hẳn nhiên tiến về đó.

Họ đi, cũng chẳng phải việc gì lạ. Có lạ chẳng, là họ qua đông, chừng như có hẹn mà đến, chừng như họ nghe một tin tức chi đó tại Đường gia trang, rồi ngẫu nhiên cùng đến cùng một lúc.

Đường gia trang có sự gì lạ, thu hút khách giang hồ?

Châu Lệ Nhi nắm cứng tay Du Bội Ngọc, thấp giọng thốt :

- Du huynh xem, có lẽ bọn người này đã bị lão Đường Vô Song giả hiệu lừa đến đây rồi! Lão quy tụ họ lại một nơi rồi dùng độc dược sát hại tất cả!

Nghĩ đến thủ đoạn thâm độc của Du Phóng Hạc và Dương Tử Giang, Châu Lệ Nhi rùng mình, rung rung giọng :

- Như thế này thì hào kiệt vùng Xuyên Trung đều bị chúng tận diệt!

Du Bội Ngọc cười gượng :

- Chỉ sợ chúng chưa có gan làm điều đó!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Thiên hạ sẽ quy oán Đường gia trang, và rồi giang hồ sẽ hỗn loạn, khi có hỗn loạn rồi, chúng sẽ độc bá võ lâm! Thiết tưởng chúng có thể làm bất cứ việc gì !

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc :

- Dù chúng dám làm như vậy đi nữa, trong hàng đệ tử Đường môn chẳng lẽ mù và ngốc tử cả?

Nói thế chứ chàng lo sợ như thường.

Bởi chàng biết, quy luật Đường môn rất nghiêm khắc, lệnh chương môn phát ra như thế nào là tất cả phải cúi đầu tuân phục không một ai dám cãi.

Dù đệ tử bất phục, cũng chẳng dám phản kháng.

Trong Đường gia trang, không có họ khác, mà chỉ có họ Đường mà thôi nên chương môn còn là gia trưởng nữa, do đó gia pháp hết sức uy nghiêm.

Sánh với hai phái Thiếu Lâm và Vũ Đang, thì Đường gia trang trên một bậc về quy cũ.

Châu Lệ Nhi muốn nói gì đó, nhưng nàng giật mình nhận ra đã đến vọng cửa Đường gia trang và những người trước mặt đều quỳ xuống.

Trong đám đông có tiếng khóc vắng vắng, vọng tới tai nàng và Du Bội Ngọc.

Cả hai cùng đưa mắt nhìn nhau, người nào cũng lộ vẻ kỳ quái.

Khách giang hồ bên ngoài lại vọng vào.

Bên trong cửa, có hơn mười người lạy ra ngoài, đáp lễ.

Hơn mười người ở bên trong cửa, đều vận tang phục gương mặt đượm âu sầu, có mấy người khóc đến sưng mắt.

Trong số đó Du Bội Ngọc nhận ra người thấp lùn mập mạp, người đó là đệ tử thứ bảy trong Đường môn trên giang hồ người ta gọi là Thiên Thủ Di Đà Đường Thủ Thanh.

Hắn là trưởng quỹ toà Nghinh tân lâu !

Còn một người nữa, mặt vuông râu đen, thân hình khôi ngô, hùng vĩ. Giang hồ gọi là Thiết Diên Diêm La Đường Thủ Phương.

Cả hai nổi bật nhất trong hàng đệ tử Đường môn. Họ cũng có thanh danh rất trọng đại trong võ lâm.

Cả hai vận tang phục, lại ra đây đáp lễ khách giang hồ, thì người chết hẳn phải có thân phận rất cao.

Du Bội Ngọc Thầm hỏi, người chết là ai?

Châu Lệ Nhi kinh ngạc phi thường :

- Chúng ta đến chậm mất rồi! Chúng đã hãm hại rất nhiều người, mà lại hãm hại người trong Đường gia trang trước!

Nàng thốt rất khê, song vẫn có người quay lại nhìn nàng.

Tất cả đều quỳ xuống, chỉ có Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi đứng thẳng, tự nhiên ai cũng chú ý đến.

Du Bội Ngọc cau mày, kéo nàng quỳ xuống.

Châu Lệ Nhi bất phục, song chẳng dám cãi lại, đành phải quỳ.

Một người vừa khóc vừa thốt :

- Trời có gió mưa bất trắc, người có họa phúc khôn lường! Đường lão gia là người cương trực, khẳng khái biết bao, hàng đệ tử ước vọng lão nhân gia sống trăm tuổi! Ngờ đâu! Ngờ đâu! Người sớm ra đi!

Một người khác tiếp :

- Nhưng người chết rồi không thể sống lại! Các anh em nên dần cơn đau buồn, bằng lòng biến cố. Đường lão gia đó đã ra đi, hào kiệt Xuyên Trung vẫn còn nương tựa anh em? Anh em nên bảo trọng!

Người vừa thoát, râu tóc bạc trắng, hẳn là phải một bậc tiền bối trong võ lâm Xuyên Trung, lấy cái giọng trưởng thượng mà khuyên ỷ.

Các đệ tử Đường môn vừa khóc vừa gật đầu, bái lãnh lời an ủi.

Thế là không còn ngờ gì nữa!

Người chết là Đường Vô Song!

Du Bội Ngọc không dám tin như vậy, song trước tình hình này, chàng không thể không tin!

Châu Lệ Nhi sững sờ, không còn biết nói năng làm sao nữa. Nàng quỳ đó, chờ mọi người nhao nhao đứng lên, thấp giọng thốt :

- Đường Vô Song giả hiệu không thể chết được! Mà Đường Ngọc cũng nói không thể tìm mọi sơ hở nào nơi lão. Thế thì làm sao trong vòng mấy hôm, người trong Đường gia khám phá ra sự giả mạo?

Nàng đảo mắt nhìn quanh, đoạn nói tiếp :

- Tôi nghĩ lão cố ý dàn cảnh dụ dẫn thiên hạ đến đây !

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Dùng phương pháp đó, lừa người, kẻ cũng hay, song còn nhiều phương pháp khác, sao lão không dùng, lại giả chết? Hà huống các đệ tử Đường môn kia, họ có vẻ bị thương thật sự mà!

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Thế ra, Du huynh cho rằng đệ tử Đường môn đã khám phá ra cơ mưu của lão, nên giết lão ?

Du Bội Ngọc đáp :

- Không có việc đó. Bởi Đường gia đệ tử khám phá cơ mưu của lão và giết lão, lẽ đâu có bị thương quá độ như vậy? Và khi nào họ long trọng phát tang?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Hay là lão bị bạo bệnh mà chết?

Du Bội. Ngọc lắc đầu :

- Cũng không nổi ! Du Phóng Hạc là người thâm hiểm, lão chọn người, thì người được chọn phải có sức chịu đựng dẻo dai, khi nào bị bạo bệnh? Phải biết lão phí tâm huyết quá nhiều năm để làm xong cái việc giả mạo kia mà ?

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Tôi không hiểu nổi rồi!

Du Bội Ngọc không đáp!

Bởi chàng cũng như Châu Lệ Nhi, có biết được gì?

Bọn người điếu tang kéo nhau vào Đường gia trang.

Châu Lệ Nhi và Du Bội Ngọc theo họ.

Sự tình đã như thế, dù muốn dù không, cả hai cũng phải nhập vào đoàn người điếu tang, vào tận trang viện. Họ không thể lùi được nữa.

Từ cổng đi vào dọc hai bên đường, nhà nào cũng đóng cửa, nhà nào cũng để tang nơi nào cũng như nơi nào; màn bi thảm phủ trùm.

Du Bội Ngọc lúc đó mới khẳng định là không phải một cuộc giả tạo.

Cuối đường, có một toà sảnh đường, ngày thường là nơi nghị sự của Đường gia đệ tử, giờ đây là nơi quần linh cữu của Đường Vô Song.

Từ trong sảnh đường, tiếng khóc gào vọng ra vang dội. Ai vào đó rồi cũng tỏ vẻ bi thảm, cũng như chính ông cha họ chết.

Nơi giữa sảnh là linh cữu của Đường Vô Song, sau linh cữu, có bức màn bố, tiếng khóc từ phía sau màn phát ra.

Nữ nhân cười tiếng cười nhỏ hơn tiếng cười nam nhân. Nhưng nữ nhân khóc, tiếng khóc to hơn tiếng khóc của nam nhân gấp mười, gấp trăm lần.

Hai bên sảnh, có kê mấy mươi chiếc bàn, phủ bố trắng, bàn có ghế chung quanh, ghế có người ngồi đầy đủ, những người ngồi, là khách điếu tang, ngồi đó để chờ đồng hũu.

Du Bội Ngọc thầm nghĩ, bọn họ đó, có phải vì điếu tang mà đến, hay đến kiếm bữa ăn! Và vừa ăn rồi còn ở đó mà ăn nữa hay cáo tử!

Bên ngoài sảnh, trên khoảng đất rộng có đặt mấy mươi chiếc bàn nơi đó, ai muốn ngồi đâu tùy thích. Thức ăn được chuyển đến mãi mãi, liên tục như dòng nước chảy.

Du Bội Ngọc cùng Châu Lệ Nhi chọn một chiếc bàn ngồi như mọi người.

Thiên hạ ăn uống, song cả hai nặng niềm tâm sự, khó nuốt trôi một miếng thịt nhỏ.

Những kẻ khóc nhiều nhất, bi thảm nhất, như ông cha chết, những kẻ đó lại ăn to uống đậm.

Châu Lệ Nhi giật chéo áo Du Bội Ngọc thì thầm :

- Chúng ta ngồi đây mà ăn, ăn song là đi ngay à ?

Du Bội Ngọc cười khỏ, không đáp.

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Tại sao Du huynh không tìm cái vị cô nương Đường Lâm nào đó, hỏi qua cho biết sự tình?

Giọng nói có phần nào chua như dấm Du Bội Ngọc nghe rồi, dở khóc dở cười.

Bất ngờ, vừa lúc đó một liễu hoàn, tóc chấm vai, vận trang phục lướt qua, trông thấy chàng liền dừng lại.

Nàng ấy không tìm ai, mà chính là tìm chàng.

Nàng nghiêng mình thấp giọng cung kính hỏi :

- Có phải Du Bội Ngọc công tử đây không?

Du Bội Ngọc tưởng nàng nhận ra chàng, mà cũng không biết nàng tìm chàng để làm gì ?

Chàng phải nghiêng mình đáp lễ thốt :

- Tại hạ chính là Du Bội Ngọc đây!

Liễu hoàn cũng thấp giọng hơn, như thì thầm một sự bí mật :

- Du công tử có thân phận thế nào, lại ngồi nơi này chứ? Bên trong có mấy bàn, dành cho khách quý, xin mời công tử đổi chỗ đi thôi!

Du Bội Ngọc không hiểu tại sao, bỗng nhiên mình biến thành khách quý, chàng vòng tay đáp :

- Ngồi tại đây cũng được lắm rồi, cô nương?

Liễu hoàn tiếp :

- Cô nương tôi ân cần dẫn dò, không được vô lễ với công tử, nếu công tử không chịu dời chỗ, chắc chắn là tôi phải bị quả trách?

Châu Lệ Nhi nóng mặt lên rồi !

Lập tức nàng đứng lên thốt :

- Nếu vậy chúng ta vào trong!

Liễu hoàn nhìn nàng một thoáng, cúi đầu thấp giọng :

- Bên trong chỉ có một chỗ ngồi, cô nương nên...

Châu Lê Nhi mặc cho nàng nói gì thì nói, cứ lúi Du Bội Ngọc đi.

Liễu hoàn hoang mang, nhưng không dám ngăn trở, chỉ kêu lên :

- Xin cô nương ở lại đây...

Châu Lê Nhi quay đầu lại, cười nhẹ :

- Không phải cô nương đâu! Nên gọi ta là Du phu nhân!

Liễu hoàn giật mình :

- Du....Du phu nhân?

Châu Lê Nhi gật đầu :

- Đúng vậy! Ta là Du phu nhân! Du công tử đi đâu, Du phu nhân theo đó, không thể rời ra !

Liễu hoàn trở mắt, lâu lắm cười thốt :

- Phải ! Vậy tôi xin dẫn đường cho hai vị !

Du Bội Ngọc đỏ khóc đỏ cười.

Chàng biết rõ Đường Lâm ở sau màn, đã nhận ra chàng nên bảo liễu hoàn hầu cận ra tìm chàng, thỉnh vào !

Châu Lê Nhi nhìn chàng, nhếch mép nhưng không cười thì thầm :

- Tôi biết Du huynh không tìm nàng, nàng cũng tìm Du huynh !

62. Xa Hơn Chỗ Liệu

Du Bội Ngọc và Châu Lê Nhi do liễu hoàn đưa vào, đến một chiếc bàn, cả hai cùng ngồi xuống.

Đồng bàn với họ, chẳng phải là tiền bối, trưởng thượng gì mà lại là những nhân vận hữu danh trong võ lâm.

Những người đó nhìn Du Bội Ngọc và Châu Lê Nhi, như lấy làm lạ, tại sao Đường gia lại để hai tiểu tử đồng bàn với đại nhân vật.

Mặc cho cả hai tùy ý muốn tỏ thái độ thế nào cũng được, họ cứ chiếu cố nhau, mời rượu nhau, họ không xem cả hai có mặt tại bàn.

Họ làm như vậy để ngầm phản đối sự sắp xếp chỗ ngồi chủ nhà.

Bên trong màn, có hai con mắt sưng vù vì đã khóc nhiều chợt hiện ra hai con mắt đó nhìn đăm đăm Du Bội Ngọc một lúc lại chuyển sang Châu Lê Nhi.

Đôi mắt đó tỏ lộ niềm bi thương lẫn oán độc căm hờn.

Tại bàn, không ai lưu ý nên chẳng bắt gặp ánh mắt đó. Họ không lưu ý đến đôi mắt bởi họ đang lưu ý đến một đại hán cao vóc vừa hiện ra.

Đại hán có thân hình thô, mặt đen, râu lún phún cắm đầy mép đầy má.

Đại hán đến trước linh vị, vãi một vãi, thốt :

- Đường lão gia là bậc đức cao vọng trọng, là ngôi Bắc đẩu của võ lâm xuyên trung, một sớm cõi hạc quy tiên, toàn bộ hào kiệt địa phương, còn ai không đau đớn?

Câu nói đó, hầu hết những người đến đây điều tang đều có nói qua, đại hán lập lại mà lại hướng về quan khách hơn là gởi đến xa xăm cho người bên kia thể giới.

Khách quan chẳng hiểu đại hán muốn nói gì mà làm một việc kể như thừa.

Họ nhìn nhau như ngằm bảo nhau :

đại hán ê chê quá!

Nhưng hán cứ thản nhiên tiếp, tuy muốn cho mọi người nghe, hán vẫn không lưu ý đến ai :

- Điều đáng tiếc là gần đây, Đường lão gia không thường xuất ngoại, bằng hữu giang hồ ít gặp mặt, giờ đây lại ra đi vĩnh viễn thì muôn năm cách biệt. Do đó, tại hạ muốn toàn thể quý vị, vô luận làm sao, cũng nên bái kiến dung mạo người một lần cuối cùng, để thỏa niềm khát niệm!

Đệ tử đang quỳ tại bàn linh cạnh quan tài, vấp đầu lạy :

- Cát hạ có cái ý đó, tiên sự dưới cửu tuyền cảm kích biết bao!

Câu đáp như có cái ý khước từ điều thỉnh cầu, điều mong ước của đại hán.

Song, hán bất chấp sự khước từ khéo đó, cao giọng tuyên bố :

- Nếu không thấy mặt vị lão anh hùng lần cuối, thì làm sao kẻ sống thừa này được an tâm trong những ngày còn lại?

Đệ tử Đường môn bình tĩnh đáp :

- Áo quan, đã đầy nắp rồi, không tiện mở ra, sợ làm kinh động đến di thể người quá cố! Mong cát hạ lượng tình!

Hàng đệ tử túc trực tại đó, tuy thái độ bình tĩnh nhưng thần sắc trầm trầm.

Có thể bảo là vì họ quá bi thương, mà cũng có thể cho là họ cương quyết khước từ sự thỉnh cầu của đại hán, nên ai ai cũng ngưng trọng sắc diện.

Nhưng đại hán cũng cương quyết xem mặt người chết cho kỳ được.

Lần này hán cất cao giọng quá, gần như hét :

- Tại hạ từ ngàn dặm đến đây, chỉ mong ước có một điều, chẳng lẽ tại hạ lại phải mang niềm thất vọng trở về? Từ lâu, tại hạ ngưỡng mộ thanh danh Đường lão gia, nhất định phải cho tại hạ thấy mặt lần cuối cùng để thỏa lòng khát mộ!

Đại hán bước tới gần quan tài hơn.

Quan khách biến sắc, họ cho rằng đại hán đó điên rồi!

Nhưng Du Bội Ngọc lại hiểu, hán có chủ trương rõ rệt mới hành động như vậy, có điều, chàng chưa biết dụng ý của hán như thế nào.

Châu Lệ Nhi nóng nảy, mong mở nắp quan tài lên ngay, xem có đúng trong đó là thi thể của Đường Vô Song hay không, xem lão ấy chết như thế nào, nếu thật sự là di thể của lão!

Hàng đệ tử Đường môn lập tức đứng lên.

Giả như ngày thường, đại hán đó ngông cuồng như vậy, hán các đệ tử cho hán ngã gục rồi.

Song, ngày hôm nay là một ngày quan trọng, họ lại vận điều phục, dù sao họ cũng vẫn giữ lễ độ đến kỳ cùng.

Họ không thể động võ, gây sự giết người.

Họ chỉ ngăn chặn đại hán, ôn tồn thốt :

- Chừng như cát hạ có uống nhiều rượu?

Đại hán lắc đầu :

- Rượu làm say tại hạ thể nào được? Huống chi, tại hạ không uống một giọt nhỏ?

Không! Tại hạ không mất lý trí đâu, chẳng qua, tại hạ khát mộ lão anh hùng, muốn thấy tôn nhan lần cuối, trước khi tắc đất lấp đầy bậc tài ba! Chẳng lẽ ước muốn đó lại là một cái tội?

Đại hán ngồi chung bàn với Du Bội Ngọc, bỗng vỗ tay xuống mặt bàn kêu bốp một tiếng lớn, cao giọng thốt :

- Bằng hữu nên thức thời một chút! Đành rằng hôm nay các vị trong Đường gia trang không tiện xuất thủ, song nếu vbằng hữu cứ đòi hỏi cái việc bất hợp tình hợp lý mãi, thì Dương Vĩnh Thái này chắc chắn phải gánh vác việc bất bình rồi!

Khai Bi Thủ Dương Vĩnh Thái là một cao thủ đất Tứ Xuyên, hần nói đúng đạo nghĩa, tự nhiên có nhiều người tán đồng thái độ của hần.

Ngờ đâu, từ bên ngoài sảnh, có tiếng cười lạnh vọng vào, kế tiếp là một câu nói cũng lạnh lùng như tiếng cười :

- Dương Vĩnh Thái! Ta tưởng ngươi nên thức thời mới phải đó! Cam cái miệng lại là thức thời đó Vĩnh Thái! Nếu không thì sẽ có người tuyên bố lên cái việc ngươi đã làm tại Sa Bình Bá vừa rồi!

Giọng nói là một giọng âm dương, nghe quái lạ lắm!

Mọi người nhìn ra khung cửa sổ, nơi phát xuất giọng nói đó.

Bên ngoài những nơi khác đều có đông người, nhưng ở hướng đó chẳng có một ai.

Dương Vĩnh Thái đỏ mặt lên, toàn thân run run, ngồi thu hình nơi ghế, không dám nói lên một tiếng nào.

Hần bất động nhưng người to đầu ngồi bên hần đứng lên.

Lập tức một vị cao niên khác kéo hần ngồi xuống, trầm giọng bảo :

- Hồ huynh hà tất tìm cái khổ cho mình? Việc nhà của họ Đường, người ngoài can thiệp được sao?

Người đó lại im thin thít.

Du Bội Ngọc hoài nghi nhiều nỗi.

Bây giờ, chàng nhận ra, đại hán mặt đen đến đây không với một hảo ý như phần đông quan khách. Chẳng những thế, hần còn có đồng bọn ở đâu đó, sẵn sàng tiếp trợ hần.

Như thế, hần đến đây có một sự sắp xếp của một nhóm người nào đó.

Nhóm người nào nếu không phải là người của Du Phóng Hạc?

Như thế này thì cái chết của Đường Vô Song còn ẩn chứa một bí mật vô cùng trọng đại.

Bọn đệ tử Đường môn biết rõ sự tình bất lợi rồi, đúng theo một kế hoạch nào đó, một số người đã xuất hiện, trấn đóng mọi lối thông thường, nhất là lối ở mỗi vọng cửa.

Cứ theo tình hình mà xét thì họ vừa ngăn chặn ngoại viện tiến vào, vừa ngăn chặn đại hán mặt đen thoát ra.

Nhưng đại hán mặt đen đứng đưng như thường.

Hần cao giọng thốt :

- Tại sao các vị không thể để cho tại hạ và quan khách xem mặt Đường lão gia?

Không lẽ lão gia chết một cách oan uổng? Nếu vậy, tại hạ không thể không xem được!

Quan khách điều tang giạt mình.

Đã có người công nhân đại hán mặt đen nói đúng đạo lý.

Đệ tử Đường môn nổi giận.

Có kẻ quát lớn :

- Bằng hữu nói rõ lại xem!

Đại hán mặt đen hừ một tiếng :

- Tại hạ nói thế chưa rõ lắm sao? Nếu các vị không có một trở quở gì trong này thì tại sao...

Bỗng tiếng hét vang lên :

- Câm!

Tiếng hét không lớn lắm, nhưng tỏ rõ cái oai lực khác người.

Đại hán mặt đen mất tự chủ, nín ngay.

Từ bên trong màn, có mấy nữ nhân vận hiến phục bước ra. Đi đầu, một người có thân hình cao, vận bộ y phục trắng như tuyết. Gương mặt đượm vẻ bi thương tốt độ, song vẫn không mất oai nghi.

Phu nhân, chính là vị đại cô, tên Đường Kỳ.

Người thứ hai có gương mặt tròn, đôi mắt cũng tròn, dáng người phong lưu, ôn nhã, mẫu mực của hạng dâu hiền, mẹ đảm, gương tốt cho hàng phụ nữ soi chung.

Nàng là Lý Bội Linh, dâu trưởng trong Đường gia.

Người thứ ba, thân thể bệch nhược, đôi mắt đen láy, luôn luôn có ẩn chứa niềm u uất, giờ đây càng u uất hơn trong căn u buồn.

Người đó vô tình nhìn sang Du Bội Ngọc, trông thấy chàng, liền cúi đầu ngay, ánh mắt ngời thêm niềm oán hận.

Chừng như nàng không muốn trông thấy chàng nữa.

Bọn phụ nữ ra trước linh cữu ngồi xuống lạy. Lạy linh cữu rồi, họ hướng ra quan khách lạy tạ lễ.

Khách lập tức rời bàn, quỳ xuống, lạy đáp lại.

Đường Kỳ cúi đầu thốt :

- Tiệp thiếp bất hiếu, gây họa lây đến tiên phụ, mong được các vị thương tình từ xa đến chia buồn, thật tang gia hết đức cảm kích!

Toàn thể quan khách đều buông một câu chiếu lệ :

- Không dám nhận sự đáp tạ trọng hậu của cô nương!

Đường Kỳ tiếp :

- Tiệp thiếp là kẻ bất tường! Đáng lý ra, không nên xuất hiện trước các vị, song vì vị này...

Nàng từ từ ngẩng đầu lên, quắc đôi mắt sáng nhìn đại hán mặc áo đen, đoạn tiếp :

- Tiệp thiếp chưa biết cao danh quý tánh của cát hạ?

Đại hán mặt đen đằng hắng một tiếng, đáp :

- Tại hạ là Ngụy Sum Lâm, một kẻ vô danh trên giang hồ, bất quá...

Đường Kỳ trầm gương mặt, giọng nói hơi biến đổi :

- Được lắm! Ngụy Sum Lâm! Ta hỏi đây, ai là người chủ sử của người?

Du Bội Ngọc thầm khen :

- Đường đại cô nương quả thật có khí độ đấy! Nàng không hề hỏi cái tội náo loạn của Ngụy Sum Lâm, mà chỉ hỏi kẻ nào chủ sự sai phái dẫn đến đây, đúng là phương pháp xuất phát thể công để chế ngự đối phương! Một câu hỏi gọn gàng, đủ chuyển mục tiêu mọi người sang hướng khác! Tự nhiên, Ngụy Sum Lâm không thể tiết lộ ra, hẳn không tiết lộ nổi, thì còn ai dám nghi ngờ là Đường Vô Song chết không minh bạch?

Ngụy Sum Lâm đang dương dương tự đắc đó, vụt biến sắc hỏi :

- Tại hạ đến điều tang, chẳng lẽ người đi điều tang cũng phải có người sai sứ nữa sao?

Đường Kỳ lạnh lùng :

- Trước linh cữu không ai giết người, song nếu người không nói thật thì...

Nàng dừng lại một chút rồi vẫy tay.

Bên ngoài đại sảnh, tiếng thanh la vang lên nghe rền dội khắp nơi.

Rồi nàng hướng về Ngụy Sum Lâm :

- Người có nghe tiếng thanh la đó chẳng?

Ngụy Sum Lâm gật đầu :

- Tại hạ không điếc!

Đường Kỳ tiếp :

- Ba tiếng thanh la dứt, người không chịu nói thật, ta sẽ cho người đổ máu tại chỗ!

Nàng thản nhiên mà nói, nhưng trong cái thản nhiên đó có một oai lực phi thường.

Ngụy Sum Lâm biến sắc, mặt trắng nhợt, thốt :

- Tại hạ...vừa rồi...tại hạ nói đúng sự thật đấy!

Đường Kỳ hoành tay sau lưng, đứng lặng, chừng như không nghe Ngụy Sum Lâm nói câu đó.

Bỗng, Ngụy Sum Lâm quay mình, phóng chân chạy đi.

Song, từ bên ngoài, Thiên Thủ Di Đà Đường Thủ Thanh và Thiết Diện Diêm Vương Đường Thủ Phương bước vào chặn đường hắn.

Thiết Diện Diêm Vương giết người không hề cảm xúc, trong mắt Xuyên, chẳng ai là không biết rõ điều đó.

Ngụy Sum Lâm sợ hãi đến run người, tới không được, hắn lui lại.

Thanh la lại vang lên lượt nữa.

Toàn thể quan khách nghe như có luồng gió lạnh quét ngang qua. Quan khách đối diện với linh cữu đột nhiên biến sắc mặt.

Nhìn thần sắc của họ, Đường Kỳ kinh dị, vội quay lại, bắt giắc nàng kinh hãi.

Không rõ từ lúc nào, linh cữu của Đường Vô Song dựng đứng lên, chiếc nắp cụng được ai tháo gỡ, bỏ một bên bàn linh, thi thể của Đường Vô Song lộ lộ trước mặt mọi người.

Gương mặt vàng như giấy vàng, đôi mắt nhắm nghiền, một gương mặt không ghê rợn như mặt quỷ, song xem phải lạnh mình.

Đường Kỳ hét lớn :

- Sau quan tài có người! Lục soát gấp!

Đường Thủ Thanh và Đường Thủ Phương vọt tới nhanh như sao xẹt.

Vừa lúc đó, thi thể của Đường Vô Song từ trong quan tài bay ra.

Du Bội Ngọc biết ngay, ai đó phía sau quan tài dùng nội lực đẩy chiếc xác của Đường Vô Song ra ngoài.

Biết vậy, nhưng sự việc xảy ra quá đột ngột, chàng cũng phải rợn người, mồ hôi lạnh ướt đầm lòng bàn tay.

Chiếc xác đó bay ra, lao vút về hướng Đường Thủ Phương và Đường Thủ Thanh vọt đến.

Cả hai không dám tiếp đón, nhưng trong tình thế đó, không đưa tay tiếp đón cũng không xong.

Giọng nói âm dương vừa rồi, từ sau chiếc quan tài vọng ra :

- Đường Vô Song đã xuất hiện đó, sao các vị chưa bái kiến?

Đệ tử Đường môn đã có bốn năm người lao vút người về phía đó, người nào cũng có ám khí bên mình dù họ vận tang phục.

Một người hét lên :

- Bằng hữu ngã xuống mau!

Đệ tử Đường môn cùng vung tay, ám khí bay ra, vút ào ào về phía hậu quan tài.

Ai ai cũng cầm chắc, nếu phía sau quan tài có người, thì người đó khó tránh hàng loạt ám khí từ bốn phía bay đến.

Nào ngờ, có tiếng cười dài phát lên, rồi bao nhiêu ám khí chưa đến đích đã bay trở lại.

Nguy hiểm hơn, ám khí của ai phóng ra, lại bay trở về người đó.

Đệ tử Đường môn kinh hãi, biến sắc mặt xanh dờn, lập tức tay hữu co lại che mặt, tay tả che ngực đồng thời nhún chân nhảy lên không, đáp xuống một nơi khác rồi còn phải lẩn đi mấy vòng, rời xa vị trí hơn bảy tám thước.

Họ tránh rất nhanh, song người nào cũng bị trúng ám khí của họ, nơi vai, nơi cánh tay, chưa đứng lên, họ cấp tốc lấy trong mình một chiếc bình bằng cây màu đen sì, trút thuốc giải vào mồm, nuốt vội.

Nuốt thuốc giải rồi, họ lại nằm luôn tại chỗ, không người nào nhích động.

Aùm khí của Đường môn có tẩm chất độc vô cùng lợi hại, nếu trúng nhằm chỗ nhược thì chất độc thấm vào ngũ tạng liền, dù có thuốc sẵn trong tay cũng không uống kịp, hoặc có uống cũng chẳng giải độc kịp.

Do đó, trước hết họ đưa tay che mấy chỗ nhược rồi mới tránh, tránh xa rồi, vẫn bị mấy mũi chạm vào chỗ khác. Họ lại sợ chất độc phát tác qua cử động, nên uống thuốc giải xong, họ lại nằm ỳ tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Trong lúc các đệ tử bị ám khí chạm trúng thì Đường Thủ Thanh và Đường Thủ Phương đã đặt xác chết xuống nền rồi.

Cả hai, một từ bên tả, một từ bên hữu cùng nhào tới.

Cả hai đều là những cao thủ của Đường môn, võ công và thủ pháp của họ phải cao hơn các đệ tử kia, giả dĩ họ lịch duyệt về đấu pháp, nên hành động rất cẩn thận.

Một tiếng rắc vang lên, chiếc quan tài đã bị chẻ làm đôi, mỗi mảnh bay đi hướng về một người.

Quan tài làm bằng gỗ đàn, loại gỗ của xứ Liễu Châu, rắn chắc và nặng phi thường, chôn dưới đất mấy mươi năm cũng chẳng mục.

Thế mà người nào đó, trong nháy mắt lại chẻ làm hai, đủ biết công lực của y thâm hậu biết bao!

Quần hùng dự đám tang đứng bên ngoài còn phải hãi hùng hướng hồ Đường Thủ Thanh và Đường Thủ Phương.

Giả dĩ, khoảng cách chỉ hơn một trượng, cả hai nhào tới nhanh, mảnh quan tài cũng lao đi rất nhanh, khoảng cách đó chỉ thu hẹp bằng cái nháy mắt.

Không thể làm gì khác hơn, cả hai nhào xuống nền, vọt qua hai bên.

Bình! Bình!

Mảnh quan tài bay đi xa hơn mười trượng, chạm vào tường vỡ tan, cát, gạch, vôi bắn ra tung tóe.

Tuy những mảnh cát gạch vôi rất nhỏ, song chạm trúng người nào là người đó cảm thấy đau điếng.

Mọi người đều tự động chạy tránh, có người chui ngay dưới gầm bàn, có người chụp vội mặt bàn làm tấm khiên che.

Chén, bát, đĩa phụ họa theo cát, vôi, gạch rơi loảng xoảng, rồi có tiếng kêu ơi ới, oai oái vang lên.

Khung cảnh hỗn loạn đến buồn cười!

Khi bầu không khí lắng dịu, mọi người nhìn ra, thấy bên cạnh thi thể Đường Vô Song, có một người vận áo xanh đứng tại đó, tay chấp sau lưng, miệng điểm nụ cười.

Đệ tử Đường môn vây quanh như thợ săn vây cọp, nhìn trừng trừng, sợ Oai cọp, không vào ngay, nhưng nếu cọp nhút nhát thì họ sẵn sàng phản ứng.

Người đó, không ai nhận ra, chỉ có Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi biết.

Người đó là Dương Tử Giang! Thế là cuối cùng Dương Tử Giang cũng đến Đường gia trang.

Đường Kỳ quát :

- Lui ra tất cả!

Đường Kỳ nghiêm nhiên trở thành trưởng môn, cho nên vừa ra lệnh là lệnh đó được tuân theo liền.

Trong trường hợp này, Đường Kỳ là người duy nhất giữ được tâm thần bình tĩnh, kể ra cũng đáng ngợi lắm!

Nàng quắc mắt nhìn Dương Tử Giang, lạnh lùng hỏi :

- Cát hạ còn ít tuổi mà có tài cao, có lẽ là một đệ tử của một cao nhân nào đó!

Nhưng đem tài cao mà gây hỗn loạn giữa một đám tang, làm cho người sống sợ hãi, người chết nhục nhã, như vậy còn chi là giáo huấn của sư môn?

Nàng mở miệng là nói toàn những lời đanh thép. Nàng không hỏi lai lịch mà lại trách đến môn quy.

Nghĩ ra, nàng cũng là tay lợi hại lắm!

Dương Tử Giang nhìn thoáng qua nàng, bật cười hì hì :

- Thảo nào mà người trên giang hồ không truyền thuyết với nhau, vị đại cô nương Đường gia là một con cọp cái, lợi hại phi thường! Đến nay tại hạ mới hân hạnh được diện kiến! Quả đúng như thiên hạ phao đồn!

Y ngẩng mặt lên không bật cười ha hả, cười một lúc, đảo mắt nhìn quanh quan khách rồi cất giọng sang sảng thốt :

- Tại hạ, Dương Tử Giang không là môn đệ danh nhân, không là giòng dõi thế tộc, song không đến nỗi kém giáo dục mà làm một việc để cho mọi người sỉ tiểu. Bởi cái việc hôm nay, tại hạ không hề xúc phạm đến anh linh của Đường lão trang chủ, mà trái lại, vì trang chủ làm một việc minh oan! Tại hạ trình bày ra trước đây cho toàn thể các vị nghị quyết dùng theo công đạo!

Xúc phạm đến xác chết, phá hủy quan tài, làm mọi người phẫn nộ, rồi chỉ nói một câu thôi, Dương Tử Giang đã xóa tan niềm phẫn nộ của quan khách, mọi người bắt đầu hoang mang, họ muốn biết oan tình gì của Đường Vô Song mà Dương Tử Giang muốn thanh minh.

Họ hỏi nhau :

- Đường lão trang chủ chết bất minh?

Đường Kỳ trấn định tâm thần, cười lạnh :

- Thì ra cát hạ là người chủ sử của Ngụy Sum Lâm! Cát hạ bảo hấn gây náo loạn trước linh cữu, cho mọi người chú ý rồi trong khi đó, cát hạ âm thầm giở trò quỷ, có đúng vậy không?

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Như tại hạ đã nói, bởi muốn minh oan cho Đường lão tiên bối, tại hạ phải làm thế!

Đường Kỳ cao giọng :

- Không nói là gia phụ thợ chung nhất quy thiên, dù cho người có cừu oán gì lúc sanh tiền, phận làm con, việc báo phục là phận của tôi, nào đã đến người ngoài đảm nhận?

Dương Tử Giang ạ lên một tiếng :

- Các vị có khả năng làm việc đó?

Đường Kỳ điềm nhiên :

- Không nói là khả năng, chỉ biết là bốn phận! Huống chi, khả năng có thừa!

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Hay quá! Trước hết, chúng ta hãy xem Đường lão trang chủ bị kẻ nào hạ độc thủ rồi chẳng...

Y buông lững câu nói, cúi xuống soát qua thi thể Đường Vô Song.

Đường Kỳ sôi giận, hét to :

- Cuồng đồ! Người dám mó đến di thể của gia phụ? Ta sẽ liều sống chết với người!

Nàng đã biết vũ công của Dương Tử Giang đến như thế nào rồi, do đó, nàng nhẫn nhịn chưa dám xuất thủ.

Bây giờ thì nàng không còn dè dặt được nữa.

Vừa hét, nàng vừa nhào tới, mười ngón tay xò ra, vừa đâm vào mắt, vừa chụp yết hầu của Dương Tử Giang.

Du Bội Ngọc biết nàng làm một việc quá vô ích. Sánh với Dương Tử Giang, nàng chỉ là một viên sỏi bên cạnh một hòn núi thôi!

Châu Lệ Nhi lo thay cho nàng.

Phàm nữ nhân thì thích thấy nữ nhân thắng nam nhân, nhưng Châu Lệ Nhi lại muốn Dương Tử Giang tiết lộ cái chết của Đường Vô Song.

Tuy nàng đồng tình với Đường Kỳ, song trong trường hợp này thì nàng thừa hiểu Đường Kỳ không làm gì nổi Dương Tử Giang. Cho nên, nàng hy vọng Dương Tử Giang khám phá ngay điều bí mật đó.

Đường Kỳ tấn công rồi, Đường Thủ Thanh và Đường Thủ Phương cũng nhào tới tiếp trợ liền.

Dương Tử Giang cười nhẹ :

- Vũ công của Đường môn chỉ có thể thôi à?

Y vừa nói vừa chụp xác Đường Vô Song gơ lên.

Và chẳng rõ tại sao, Đường Kỳ, Đường Thủ Thanh và Đường Thủ Phương đều đánh vào khoảng không tất cả.

Dương Tử Giang nắm xác Đường Vô Song đưa cao, quay mình vòng vòng, chiếu xác che trước mặt.

Cả ba làm sao xuất thủ công tiếp được? Nếu xuất thủ là đánh vào xác của Đường Vô Song sao?

Đường Thủ Phương sôi giận thốt :

- Buông tiên sư ta xuống, ta sẽ tha chết cho!

Dương Tử Giang lại cười nhẹ :

- Cái số của tại hạ là chẳng bao giờ phải chết cả, cần gì cát hạ phải tha cho?

Y vừa quay người vòng vòng, quanh quanh, vừa cỡi y phục của Đường Vô Song.

Đường Kỳ biến sắc, dậm chân rồi rít :

- Vô luận người dùng thủ đoạn đê tiện nào, trước hết ta phải giết người rồi hãy liệu sau!

Có lẽ nàng quyết định, không có việc gì thì làm sao hạ được đối phương, dù xuất thủ mà có chạm vào xác Đường Vô Song thì cũng mặc.

Dương Tử Giang hét lớn :

- Các vị xem kìa! Chính Đường cô nương hủy hoại xác thân của Đường lão anh hùng đấy! Nàng không muốn cho tại hạ truy cứu cái chết của Đường lão anh hùng đó!

Như vậy là nàng hạ độc thủ rồi đó!

Mọi người kinh nghi, chính Đường Thủ Thanh và Đường Thủ Phương cũng kinh nghi, do đó, cả hai không xuất thủ tiếp trợ Đường Kỳ.

Có người nóng nảy hỏi :

- Đại cô nương sao nóng tính thế? Thì cứ để cho hắn khám soát một chút đi chẳng được sao?

Đường Kỳ cứ xuất thủ, tay nàng bay ra nhanh như gió, liên tục như dòng suối chảy, trong một thoáng, nàng đã đánh ra hơn bốn mươi chiêu.

Tự nhiên nàng đánh ra toàn những chiêu độc, nhưng vô ích, chẳng khi nào nàng chạm đến chiếc áo Dương Tử Giang.

Đến lúc đó, nàng mới nhận thức là Dương Tử Giang có võ công cao diệu phi thường.

Bỗng nàng dừng tay rồi lùi lại mấy thước, rồi dậm chân, rồi bật khóc, rồi gào lên :

- Các vị đã nói thế, dù tôi không bằng lòng cũng phải bằng lòng, bởi nếu tôi phản kháng thì thành ra tôi có làm điều gì mờ ám! Nhưng đau đớn thay, tiên phụ lúc còn sống anh hùng làm sao! Ngờ đâu lúc chết lại bị cuồng đồ làm nhục đến di thể!...

Nàng khóc thét lên, khóc thê thảm vô cùng.

Đường Lâm và Lý Bội Linh phải đỡ nàng, sợ nàng ngất xỉu.

Đường Thủ Phương cao giọng :

- Bằng hữu muốn xem, cứ xem! Nhưng nếu soát qua mà chẳng có dấu vết gì, thì dù bằng hữu có bản lãnh như thế nào, trăm đệ tử Đường môn quyết không tham sống mà dung cho bằng hữu đó!

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Nếu tại hạ không khám phá ra được gì thì các vị khỏi cần động thủ, chính tại hạ tự nguyện tự sát tại đây!

Bỗng, y trầm gương mặt, gần từng tiếng, thốt :

- Bởi tại hạ thấy rõ, Đường lão tiên bối chết tại nơi tay chính đệ tử của Đường môn! Mọi người đều giết mình.

Đệ tử Đường môn nổi giận, hét :

- Ngươi dám ngấm máu phun người! Bằng chứng đâu?

Dương Tử Giang trầm giọng :

- Các vị muốn chứng cứ? Được lắm!

Y đưa cao xác của Đường Vô Song lên, đoạn tuyên bố :

- Chứng cứ chính tại đây!

Đệ tử Đường môn trong đại sảnh cùng nhào tới, ngoài đại sảnh cũng tràn vào.

Gian đại sảnh trước đó còn chỗ đứng, giờ đây chen chân không lọt.

Dương Tử Giang nhún chân nhảy vọt lên cao.

Dù có nắm xác của Đường Vô Song trong tay, y phi thân nhẹ nhàng như thường.

Chân vừa nhún, y đã bay lên xà nhà, chụp trính nhà, đeo tại đó, quát to :

- Đường lão tiền bối trúng ám khí của họ nên phải chết! Mà lại chết trong Đường gia trang! Àm khí của Đường môn, lại chết trong Đường gia trang, nếu không phải người trong Đường môn sát hại thì còn ai sát hại?

Đệ tử Đường môn vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, có kẻ la hét, có kẻ mắng, có kẻ lấy ám khí cần tay, nhưng sợ phóng ra lại chạm vào xác Đường Vô Song.

Có mấy người bay vút lên, nhưng chân vừa bồng đất là bị chưởng phong của Dương Tử Giang đánh xuống, đẩy nhào trở lại. Những người đó nhào xuống lại chạm phải những người khác, thành ra ngã đùng đùng vào nhau.

Dương Tử Giang cao giọng :

- Các vị muốn thấy chứng cứ tận mắt, xin công cử ra vài vị đạo cao đức trọng được hầu hết mọi người kính phục, những vị đó bước lại gần đây, còn bao nhiêu xin lui ra xa!

Đường Kỳ lúc đó đã trấn định tâm thần, chớp chớp ánh mắt, bỗng thốt :

- Nếu vậy, xin thỉnh Thục Sơn Thần Viên lão gia, Kim Đào Hồ đại thúc, Khai Bi Thủ Dương đại thúc cùng Du Bội Ngọc công tử bước đến!

Du Bội Ngọc nằm mộng cũng không tưởng là nàng đề cập đến chàng.

Bất giác chàng giật mình.

Châu Lệ Nhi nắm chéo áo chàng, giật giật, cười nhẹ thốt :

- Không lẽ Du huynh chẳng biết là mình thành danh trên giang hồ rồi sao? Hãy bước ra đi!

Lão già ngồi đối diện với Du Bội Ngọc lúc đó đứng lên, vòng tay hước sang chàng :

- Không ngờ huynh đài là vị anh hùng mà gần đây được giang hồ nhắc đến nhiều nhất! Đến Nộ Chân Nhân cũng cực lực khen ngợi huynh đài! Lão phu vừa rồi không biết nên thất lễ với huynh đài! Xin thứ tội! Thứ tội!

Những tin tức truyền đi trên giang hồ rất nhanh chóng.

Chỉ trong vòng nửa tháng mà cuộc giao đấu giữa chàng và Nộ Chân Nhân được lan truyền khắp nơi.

Đến cả Khai Bi Thủ Dương Vĩnh Thái, Kim Đào Hồ Nghĩa cũng giương tròn mắt nhìn chàng. Người nào cũng tỏ lộ vẻ kinh ngạc. Họ không ngờ một người văn chất như chàng lại có tài ba như vậy!

Du Bội Ngọc vội vòng tay đáp lễ :

- Lão tiền bối nói quá lời, tại hạ không dám nhận!

Lão nhân bật cười ha hả :

- Lão phu là Thục Sơn Viên Công Minh, mong ngày sau được lãnh giáo Du công tử!

Du Bội Ngọc lại vòng tay thốt :

- Không dám! Không dám!

Lúc đó, đệ tử Đường môn dần dần lui bước, tạo một khoảng trống tại trung ương.

Đường Kỳ hỏi :

- Ta cử bốn người đó làm chứng, người có bằng lòng chăng?

Dương Tử Giang đáp :

- Những người khác, tại hạ chẳng biết như thế nào, chứ riêng Du Bội Ngọc, thì từ lâu rồi tại hạ thường nghe giang hồ ca tụng là bậc thành thực quân tử, chắc không thể thấy đen mà nói thành trắng đâu!

Y nhìn xuống Du Bội Ngọc điểm nhẹ một nụ cười.

Rồi y buông mình đáp xuống.

Du Bội Ngọc chẳng hiểu tại sao y đề cao chàng, tỏ vẻ thân thiện với chàng như vậy, chàng thấy cần phải cẩn thận hơn.

Dương Tử Giang đưa cao thi thể của Đường Vô Song lên, đoạn gọi :

- Xin mời các vị đến đây xem!

Lúc tẩm niệm thi thể Đường Vô Song, thì người nhà đã bôi lên mặt một lớp phấn khá dày, do đó không ai nhận ra sắc mặt thật sự của lão.

Mặt xác chết, xác nào cũng thế, thường thường thì chẳng khác màu sắc cho lắm, bất quá, có khác chăng là mặt ồm mặt mập mà thôi.

Dương Tử Giang cởi chiếc thọ y bên ngoài của Đường Vô Song, ngực lão bày ra, phần ngực biến màu đen sì.

Màu ngực đó chứng tỏ lão trúng phải một loại ám khí cực độc.

Vết thương nằm dưới vú bên tả, vết thương gồm ba chấm nhỏ bằng đầu kim, máu đọng lại trên những chấm đó, máu không chảy nhiều, bất quá chỉ rỉ ra một chút, dấu máu hầy còn.

Dương Tử Giang lại lật bàn tay của y cho mọi người nhìn :

- Các vị xem vật gì trong tay tại hạ đây!

Trong tay y có chiếc Độc Tật Lê, loại ám khí tối lợi hại của Đường môn.

Những người được chọn làm chứng nhân, ai ai cũng nhận ra vật đó dễ dàng, nhưng chưa ai nói một tiếng chi bởi sự tình khá nghiêm trọng, họ không thể thảo luận được.

Lâu lắm, Đường Thủ Phương cao giọng hỏi :

- Vật đó là Độc Tật Lê của bốn môn, người nhặt ở đâu thế?

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Vật này chính do đồng môn sư huynh đệ của cát hạ phóng ra vừa rồi, định sát hại tại hạ, tất cả là hai mươi tám mũi, song tại hạ quật trả lại hai mươi bảy mũi, chỉ giữ lại một mũi thôi! Nếu cát hạ không tin, cứ đếm xem thì biết!

Đường Thủ Phương trầm gương mặt, chẳng nói chi nữa.

Dương Tử Giang lấy chiếc Độc Tật Lê tra vào vết thương xem nó có ăn khớp với vết thương hay không.

Độc Tật Lê có ba mũi nhọn, ba mũi đó ăn khớp với ba chấm trên ngực Đường Vô Song, không sai lệch nửa ly.

Dương Tử Giang trầm giọng tiếp :

- Bây giờ thì các vị đã biết Đường lão tiên bối trúng loại ám khí nào đến nỗi phải thiệt mạng!

Thực ra thì mọi người đều biết rồi, bởi nếu Đường Vô Song trúng loại ám khí khác, đừng nói là vết thương không ăn khớp với ám khí, mà chất độc cũng phải khác, khi chất độc phát tác, trạng thái của người bị trúng độc cũng phải khác và thời gian phát tác cũng khác.

Đường môn đệ tử nhìn qua trạng thái của người bị trúng độc là biết ngay loại ám khí nào gây nên.

Chẳng hạn loại độc Hạc Đỉnh Hồng làm cho máu chảy ra nơi thất khiếu, loại Thiên Cơ Dược làm cho thân thể co rút như bị giật kinh phong, giật mãi cho đến chết, loại Cân Trắc thì làm cho cơ thể cứng đờ như da trâu phơi khô, loại Thất Bộ Thảo thì làm cho thân thể rữa ra như thể bị nước thấm, Bon Xà Độc thì làm cho da người loang lổ, vằn vện, đốm to đốm nhỏ.

Dương Tử Giang cười lạnh :

- Đường lão tiên bối chết tại Đường gia trang, lại trúng phải độc của người tron trang, hung thủ không là người trong trang thì còn ai nữa chứ?

Y nhìn thẳng vào mắt Viên Công Minh, cao giọng :

- Cát hạ cho biết ý kiến đi!

Viên Công Minh ngưng trọng thần sắc, không đáp.

Dương Tử Giang cười lạnh :

- Tại hạ biết trước, cát hạ là con người gian hoạt phi thường, cho nên phải dè dặt mà nín lặng!

Y day qua Kim Dao Hồ Nghĩa :

- Còn cát hạ? Chắc cũng chẳng dám nói?

Hồ Nghĩa đỏ mặt, ấp úng :

- Biết đâu...chẳng có người...đánh cắp để xử dụng? Kẻ nào đó oán hận Đường lão tiên bối...

Dương Tử Giang rùn vai :

- Nếu Đường lão tiên bối chết tại tay người ngoài, tại sao các đệ tử lại giữ bí mật? Đã vậy còn tuyên bố là thợ chung nên quy thiên?

Hồ Nghĩa nghẹn lời.

Bây giờ quan khách đều biết Đường Vô Song chết nơi tay các đệ tử của lão. Tuy nhiên, họ sợ thanh thế của họ Đường nên chẳng ai dám nói gì. Họ không nói gì nhưng họ thấy xốn xang vô cùng.

Đệ tử Đường môn vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, lại vừa bi thương, cảm tưởng của họ không đồng đều, có người đã rơi lệ rồi.

Những người lộ vẻ bi thảm, hiển nhiên là họ không thấu đáo sự tình.

Dương Tử Giang day sang Du Bội Ngọc, một phút sau, bỗng chuyển ánh mắt hướng sang Đường Thủ Phương, hỏi :

- Cát hạ từng nổi tiếng thiết diện, vô tư, chẳng rõ hôm nay cái tiếng đó cát hạ còn giữ không?

Đường Thủ Phương cắn răng, máu răng trào ra hai khóe miệng.

Y thấy khó nói, nhưng chừng như muốn nói, nên cố dần lòng, cắn nát mấy chiếc răng cho đỡ uất.

Đường Thủ Thanh đột nhiên ho lên mấy tiếng, rồi rung rung giọng thốt :

- Gia môn bất hạnh nên có việc bất hạnh xảy ra! Nhờ cát hạ chỉ điểm, ai ai cũng cảm kích cát hạ!

Y trầm giọng hỏi :

- Tại sao cát hạ biết được việc này?

Giọng nói của y hơi oai nghiêm một chút, chứng tỏ thân phận không kém Đường Kỳ.

Câu hỏi đó, xem thì thường, song rất độc.

Câu hỏi đó như có ý bảo :

Đường Vô Song không vì thợ chung mà chết, không một người nào biết, sao người biết? Hay là người hạ thủ?

Quan khách hiện diện đều là những tay lão luyện trên giang hồ, tự nhiên họ biết rõ cái ý nguyên trong câu hỏi. Và họ cùng nhìn về Dương Tử Giang, cùng lộ vẻ hoài nghi.

Dương Tử Giang cười nhạt :

- Nếu muốn người không biết thì đừng làm gì cả! Tại hạ ba hôm trước đây có gặp Đường lão tiên bối , rồi sau đó lại nghe người chết bất ngờ, lòng sanh nghi liền, thăm nghĩ một người tốt như thế lại không thợ thương, lại không bệnh tật, tại sao về tới nhà rồi chết liền, chết như thợ chung?

Y cố ý nhấn mạnh hai tiếng thọ chung cho mọi người đều nghe, y đảo mắt nhìn quanh thấy thần sắc của quan khách biến đổi, liền tiếp :

- Tuy mới quen biết Đường lão tiên bối, tại hạ vẫn không thể để cho người chết một cách oan uổng, do đó mới đến đây!

Y nhìn Đường Thủ Phương, trầm giọng hỏi :

- Trong trường hợp của tại hạ, cát hạ sẽ làm như thế nào?

Đường Thủ Thanh thở dài, trầm gương mặt thốt :

- Cát hạ có nhân lực, bọn tại hạ vô cùng cảm kích, vô cùng bội phục, bất quá, trong số hơn năm trăm người đệ tử Đường môn, chỗ có một trăm ba mươi người biết sử dụng Độc Tật Lê, bây giờ làm sao tra hỏi một trăm ba mươi người trong nhất thời được? Vậy việc này, cát hạ hãy giao cho tại hạ điều tra, kết quả như thế nào, ngày sau tại hạ sẽ tường trình với cát hạ!

Dương Tử Giang cười lạnh :

- Việc của Đường môn, người ngoài không thể nhúng tay vào được, song lời nói của cát hạ nghe ra không hợp lý lắm!

Đường Thủ Thanh thốt :

- Tại hạ nói những lời thành thật...

Dương Tử Giang so hai vai :

- Thành thật? Dám hỏi cát hạ, có phải Đường lão tiên bối chết tại tư thất không?

Đường Thủ Thanh ấp úng :

- Việc này...

Dương Tử Giang chặn ngang :

- Nếu Đường lão tiên bối không chết tại tư thất, mà lại trúng độc ở ngoài thì đương nhiên các vị hay liền lúc đó, chứ đâu để đến ngày nay để tại hạ phải chen vào?

Đường Thủ Thanh gật đầu :

- Đúng vậy! Tiên sư chết trong tư thất!

Dương Tử Giang hỏi tiếp :

- Trong số một trăm ba mươi người biết sử dụng Độc Tật Lê, có mấy kẻ được phép vào ra tư thất của Đường lão tiên bối?

Đường Thủ Thanh cứng lưỡi.

Du Bội Ngọc thăm phục miệng lưỡi của Dương Tử Giang cũng lợi hại như vũ công của y.

Bọn đệ tử Đường môn đều cúi đầu, không một ai dám nhìn Đường Kỳ.

Họ không dám nhìn Đường Kỳ, có khác nào họ tổ cáo nàng?

Bọn đệ tử Đường môn không dám nhìn nhưng quan khách nhìn, cái nhìn kỳ lạ, soi mói.

63. Tai Bay Họa Gởi

Ngày thường nói năng hoạt bát, ứng biến lanh lợi phi thường, giờ đây bị hiềm nghi giết cha, Đường Kỳ mất cả trấn định, mặt trắng nhợt, thân hình rung rung, đứng tại chỗ làm bia cho mun mắt, không thốt được tiếng nào.

Trong đám đông, bỗng có người hỏi to :

- Không lẽ con gái lại giết cha?

Câu hỏi có cái vẻ biện hộ cho Đường Kỳ, song lại hàm chứa cái ý đặt tội danh lên đầu nàng.

Mọi người đều nhìn về hướng phát ra câu hỏi. Nhưng nào ai biết được ai vừa nêu câu hỏi!

Dương Tử Giang cười lạnh :

- Con người khi lòng tham bị kích thích thì có gì mà chẳng dám làm? Tham tiền, tham lợi, tham tài, tham sắc...

Lại có kẻ hỏi to :

- Cát hạ định nói Đường đại cô nương nóng làm chướng môn nên giết cha chết gấp? Cát hạ nói thế làm sao có ai tin được?

Câu hỏi đó là nhất kiếm hành quyết tội nhân. Dù nói là không ai tin, nhưng thực ra có nhiều người tin!

Dương Tử Giang cười lạnh :

- Nếu không có cái tâm ma quỷ thì tại sao Đường đại cô nương lại ngăn trở khám phá nguyên nhân cái chết của Đường lão tiên bối? Khi tấn niệm, không lẽ cô nương không thấy vết thương?

Hầu hết quan khách đều tin là Đường Kỳ hạ thủ sát hại cha.

Chính Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi cũng phải tin như họ.

Du Bội Ngọc nghĩ :

- Nếu Đường Kỳ vì đoạt quyền chưởng môn mà giết cha thì đúng là tuần hoàn quả báo! Đúng nàng đã hạ sát kẻ thù, kẻ sát hại cha nàng, để mạo nhận làm cha nàng!

Dương Tử Giang quát mắt bắn tinh quang thẳng vào mặt Đường Kỳ, gần từng tiếng :

- Đường đại cô nương! Thiết tưởng cô nương cũng nên nói một vài lời gì chứ?

Đường Kỳ quát mắt nhìn lại, cũng gần từng tiếng :

- Không lẽ ngươi muốn ta nói sự thật?

Dương Tử Giang cười lạnh :

- Cô nương dám nói à?

Đường Kỳ cao giọng :

- Ngươi bức bách ta? Được rồi! Ta sẽ nói!

Nàng hóp một hơi dài không khí, chưa kịp nói gì thì Đường Lâm lên tiếng :

- Việc đó nên để cho tôi nói đại thơ ạ!

Bình thường, nàng ít nói năng, suốt ngày ưu tư sầu muộn, bây giờ lại đòi khai khẩu, lại để nói về một sự việc quan trọng, điều đó có thể là một sự phi thường.

Đường Kỳ muốn làm một cái sự phi thường, khiến cho Du Bội Ngọc kinh hãi.

Chàng biết là sự việc vô cùng trọng đại, nhưng chưa hiểu việc đó ra sao và Đường Lâm sẽ nói như thế nào.

Đường Kỳ nhìn nàng, thần sắc hơi hoang mang hỏi :

- Tiểu muội...

Đường Lâm biến sắc mặt xanh dờn, thốt :

- Tiên phụ lúc lâm chung, không có ai bên cạnh ngoài tôi ta, cho nên, ngoài tôi ra, chẳng ai biết về cái chết của người!

Dương Tử Giang kinh ngạc :

- Cô nương...?

Đường Lâm gật đầu :

- Tôi!

Dương Tử Giang cau mày :

- Không lẽ cô nương sát hại Đường lão tiên bối?

Lý Bội Linh nắm tay Đường Lâm, dịu giọng :

- Hiền muội bị thống quá độ mà thành ra lý trí kém sáng suốt chăng?

Đường Lâm lắc đầu :

- Không đâu! Tôi vẫn còn đầy đủ lý trí, việc này tôi nghĩ là không nên nói ra, nhưng tình thế chuyển biến rồi, dù sao cũng phải nói. Nếu tôi không nói, đại thơ sẽ mang oan uổng suốt đời!

Đường Kỳ ngạc nhiên nhìn nàng.

Chẳng rõ Đường Kỳ có cảm kích cái hảo ý của Đường Lâm chăng? Chỉ thấy thần sắc của nàng dịu đi phần nào!

Đường Lâm từ từ cất tiếng :

- Hôm đó...! Một ngày dài trôi qua rồi đêm xuống! Đêm xuống sâu, đại thơ và đại tẩu đã đi ngủ! Bỗng tôi nhớ lại một việc muốn nói với tiên phụ! Tôi rời phòng đi tìm người!

Dương Tử Giang hỏi :

- Cô nương tưởng đến việc gì?

Đường Lâm lạnh lùng :

- Việc của gia đình ta, người hỏi làm chi?

Dương Tử Giang mỉm cười nín lặng.

Đường Lâm tiếp :

- Ngờ đâu khi đến nơi, tôi nghe trong nhà có tiếng người! Tôi hết sức kỳ quái, tự hỏi đêm đã khuya, tại sao tiên phụ còn tiếp khách? Mà khách nào lại đến tìm người trong lúc đó? Tiên phụ có tánh quen ngủ sớm, hơn nữa, nếu người có khách tất chị em chúng tôi phải hay biết. Trừ ra người có hành động mờ ám thì mới có những cuộc tiếp xúc âm thầm!

Dương Tử Giang cười lạnh :

- Việc phòng thủ trong Đường gia rất nghiêm, làm gì có người bên ngoài giữa đêm xâm nhập vào mà gặp Đường lão tiên bối?

Đường Lâm nói :

- Đúng như người nói! Bởi chẳng những khó khăn mà hầu như không thể! Từ xưa đến nay, chưa có một người nào lọt vào Đường gia trang một cách an toàn!

Dương Tử Giang trầm giọng :

- Thế tại sao lại có khách giữa đêm?

Đường Lâm đáp :

- Tại nhà của tiên phụ, có một đường bí mật ăn thông đến tận ngoài xa, dĩ nhiên là có địa đạo! Vị khách ấy hẳn có ước hẹn với tiên phụ, và chính tiên phụ đưa vào bằng con đường bí mật ấy!

Nàng tiết lộ một bí mật của Đường gia trang, dù chưa biết nàng sắp nói gì tiếp, mọi người đã bắt đầu tin nàng.

Nàng tiếp :

- Tôi không thích nghe lén lút những chuyện của tiên phụ, song đã đến đây, thấy điều kỳ lạ rồi, tôi không muốn trở về. Tôi đứng bên ngoài, đang do dự không biết nên vào hay bỏ đi, bỗng nghe tiên phụ thốt :

Lão phu và cát hạ là chỗ thâm giao, lẽ ra thì lão phu không từ khước với nhau điều gì, song việc này rất quan trọng, lão phu không thể không cầu thân! Cát hạ phải biết, Đường môn từ bao lâu nay không hề trao ám khí cho người ngoài!

Dương Tử Giang ạ lên một tiếng :

- Thì ra người đó đến mượn ám khí!

Đường Lâm tiếp :

- Lúc đó, tôi nghĩ là khách đòi hỏi một việc vô lý quá! Hỏi như thế, có khách nào cưỡng bách người làm một việc không thể làm? Khách nói rất nhiều, đại khái cho tiên phụ biết là không thể không cho mượn!

Dương Tử Giang hỏi :

- Y nói những tiếng gì?

Đường Lâm đáp :

- Y bảo, việc y làm đó quan hệ phi thường, nếu thành công thì có lợi lớn cho cả hai, y còn nói nếu tiên phụ không chịu ra mặt thì giao ám khí cho y!

Dương Tử Giang cau mày :

- Rồi Đường lão tiên bối bị khích động vì sự dụ hoặc đó?

Đường Lâm lắc đầu :

- Không! Dù lẽ một trang chủ có trọn quyền định đoạt, tiên phụ vẫn là người thừa kế nghiệp tổ tiên, đương nhiên phải trọng gia pháp!

Dương Tử Giang thở ra :

- Àm khí không được trao cho y, điều đó chứng tỏ y không phải là thủ phạm!

Đường Lâm tiếp :

- Tôi nghe y lải nhải mãi, cố thuyết phục tiên phụ nên có ý lo ngại, tiên phụ xiêu lòng, tôi liền xô cửa bước vào. Tôi nghĩ, có một người thứ ba, hẳn không dám nói gì nữa!

Dương Tử Giang cau mày :

- Y thấy cô nương vào chứ?

Đường Lâm hừ một tiếng :

- Y đâu có đui! Thấy thôi vào, tuy y có giật mình, song vẫn không chịu bỏ cuộc!

Dương Tử Giang hỏi :

- Y nhận ra cô nương?

Đường Lâm gật đầu :

- Tôi cũng nhận ra y nên không đề phòng gì cả. Ngờ đâu, y nhân lúc tôi lơ lãng, lấy mắt của tôi một mũi Độc Tật Lê!

Dương Tử Giang cười lạnh :

- Thì ra y là một ông tổ tông đạo chích!

Đường Lâm thở dài :

- Y có thủ pháp linh diệu quá! Chẳng những tôi không phát giác, đến tiên phụ cũng chẳng trông thấy!

Dương Tử Giang trừng mắt :

- Đến phòng của cha mà cô nương cũng mang ám khí theo mình?

Đường Lâm điềm nhiên :

- Đệ tử trong bốn môn, bất cứ giây phút nào cũng phải có sẵn ám khí bên mình!

Cái truyền thống vật bất ly thân, nghiêm nhiên là một điều luật, không ai vi phạm được! Đến cả những lúc ngủ, chúng tôi cũng phải giữ bên mình!

Dương Tử Giang không nói gì về việc đó nữa, trầm ngâm một lúc, đoạn hỏi :

- Có phải y dùng mũi Độc Tật Lê đó sát hại linh tôn chăng?

Đường Lâm trầm giọng :

- Y cáo tử! Gia gia tôi đưa y ra! Ra đến cửa, y đột nhiên quay lại vái chào, thừa lúc gia gia tôi sơ ý, y vỗ nhẹ vào ngực người! Ngờ đâu, y dùng mũi Điểm Thương đó sát hại gia gia tôi, chỉ vì người không chịu trao ám khí!

Quan khách tin nài hơn trước.

Việc đó không hẳn hoàn toàn hợp tình hợp lý, nhưng nàng đã cam tâm thay thế gánh vác trách nhiệm cho Đường Kỳ, thì chắc chắn là nàng không nói dối.

Dương Tử Giang thở dài :

- Nếu vậy thì nhờ đứng sát bên cạnh, cô nương mới thấy rõ người đã sát hại Đường lão tiên bối?

Đường Lâm gật đầu :

- Đúng vậy!

Dương Tử Giang nổi giận, quát lớn :

- Đã chính mắt trông thấy người giết cha, sao đến bây giờ cô nương mới chịu nói ra?

Đường Lâm cúi đầu, thần sắc ảm đạm, đáp :

- Chỉ vì...chỉ vì...người đó là vị hôn phu của tôi! Tiên phụ đã hứa gả tôi cho y!

Quan khách bắt đầu dao động, có người lộ vẻ kinh ngạc, có người tỏ ý thán tiếc, có kẻ lại đồng tình, cho rằng nàng hành động như vậy là phải!

Nhưng tất cả đều tin là nàng nói thật, một sự thật đau lòng. Nên không phải là trường hợp bất khả kháng thì có khi nào nàng lại tiết lộ điều bí mật đó?

Du Bội Ngọc thở dài.

Chàng không tưởng là sự tình hàm chứa nhiều bí ẩn như vậy.

Đường Lâm rơi lệ, thốt qua nước mắt :

- Thấy y dám hạ độc thủ như vậy, tôi toan liều mạng với y nhưng y lại van cầu xin tha chết, xin tôi dung thứ, bỏ qua cho y! Lòng tôi phải mềm!

Dương Tử Giang lạnh lùng :

- Nữ nhân sanh ra chỉ hoài bão cái ý vọng ngoại! Vừa có chồng là vừa quên ngay cha mẹ! Rồi vì chồng lại dám giết cha mẹ, xem cốt nhục chẳng ra gì! Tại hạ cũng như mọi người, còn trách cô nương làm sao được!

Đường Lâm khóc ngất, càng nước mắt hơn :

- Tôi van người đừng nói nữa! Tôi biết tội tôi rồi! Tôi đáng chết lắm! Tôi hối hận, nhưng hối hận mà làm gì vì đã muộn? Bởi lúc đó tôi không nói gì thì sau đó tôi không dám nói!lúc tắm niệm cha tôi, tôi đành mặc áo cho người, bởi tôi sợ các chị tôi phát giác ra vết thương!

Dương Tử Giang hỏi :

- Thế là những việc này không liên quan đến huynh đệ tử muội của cô nương?

Đường Lâm gật đầu :

- Họ không biết mấy may sự thật!

Dương Tử Giang cười lạnh :

- Được lắm! Như vậy là có dũng khí! Dám nhận trách nhiệm về mình!

Đường Lâm vẫn khóc :

- Tội nghiệp về tôi, tự nhiên phải gánh chịu hậu quả!

Dương Tử Giang hỏi :

- Vậy vị hôn phu của cô nương là ai? Không lẽ không ai biết y?

Đường Lâm đáp :

- Tiên phụ tự ý đính ước riêng tư, định đến ngày tôi tròn mười tám tuổi sẽ tuyên bố giữa thân tộc, ngờ đâu...Ngày sinh nhật của tôi chưa đến thì người đã ra đi vĩnh viễn!

Tiếp đến đó, Đường Lâm khóc mướt, vì khóc nhiều, nàng không nói tiếp được nữa.

Dương Tử Giang cao giọng :

- Rồi cô nương vẫn định giấu việc đó mãi sao?

Đường Lâm đưa tay che mặt, không đáp.

Đệ tử Đường môn sôi giận, có kẻ quát to lên :

- Tên khốn nạn đó là ai? Nếu cô nương không cho biết rõ hắn là ai thì làm sao ngày sau nhìn lại mặt Đường lão trang chủ nơi cứu tuyền?

Đường Lâm cắn răng, nhú mào, lộ vẻ cương quyết.

Bỗng, nàng ngẩng đầu lên, đưa tay chỉ một người, trầm giọng thốt :

- Chính hắn!

Hắn chính là Du Bội Ngọc!

Du Bội Ngọc nằm mộng cũng không tưởng là Đường Lâm chỉ ngay chàng.

Thột đầu, chàng cứ tưởng nào chỉ vào một người nào đó đứng sau chàng.

Nhưng Đường Lâm tiếp :

- Hắn, chính là Du Bội Ngọc!

Đường môn đệ tử hàng trăm người cùng la hét lên một tiếng lớn, cùng nhào tới vây quanh Du Bội Ngọc. Người nào cũng gương trông mắt, mắt đỏ ngầu, lửa hận chớp lên ngời ngời.

Họ như một bầy dã thú đang lên cơn điên. Họ cảm hờn không thể nuốt trửng chàng ngay lập tức.

Bình sanh, Du Bội Ngọc từng bị Oan uống, mà oan uống nào cũng to lớn, nhưng lần này thì niềm oan thật không lường nổi, một niềm oan tai hại phi thường.

Chàng vốn tánh trầm tĩnh, song trường hợp này, không trầm định được tinh thần, toàn thân rung mạnh, gương mặt biến sắc.

Quan khách dao động phi thường, có người hét to, có người mắng lớn.

Một người cao giọng :

- Không ngờ đã sát hại Đường lão trang chủ rồi mà hắc vẫn còn ung dung ở lại đây kiếm cái ăn cái uống! Đúng là một con vật mang y phục giả làm người!

Một người khác phụ họa :

- Xem hắc cũng ra vẻ con người văn nhã, thế mà lại nuôi dưỡng cái lòng lang dạ sói!

Một người nữa tiếp :

- Thì cũng nhờ hắc đẹp trai nên Đường nhị cô nương mới bị hắc mê hoặc!

Châu Lệ Nhi kinh hoàng không kém Du Bội Ngọc, qua phút giây sửng sốt, nàng hét to lên :

- Không phải chàng! Các vị lầm rồi! Các vị lầm rồi!

Nàng như điên dại lên, vọt mình vào giữa đám người, chạy bay đến cạnh Du Bội Ngọc, nắm tay chàng, hướng mắt ra quan khách, rung rung giọng tiếp :

- Chàng không hề làm việc đó! Huống chi, hai hôm trước đây, chàng còn ở cách đây mấy trăm dặm, làm gì phân thân được để đến đây mà giết người!

Đường Thủ Phương hừ một tiếng :

- Người làm sao biết được hai hôm trước đây hắc còn ở xa?

Châu Lệ Nhi đáp :

- Tự nhiên là tôi biết, bởi tôi cùng đi chung với chàng!

Đường Thủ Phương lại hỏi :

- Người là chi của hắc?

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Tôi là vợ của chàng!

Đường Thủ Thanh thở dài :

- Tiểu cô nương ơi! Cô bị hắc lừa rồi! Hắc lợi dụng cô nương, không hơn không kém đó cô nương!

Châu Lệ Nhi gào to :

- Tại sao các vị không tin tôi? Tại sao các vị muốn hại người tốt?

Đường Thủ Thanh thở dài :

- Tiểu cô nương đừng quá tin nơi hắc! Ngày nay hắc chưa lừa cô nương, ngày kia hắc sẽ lừa!

Châu Lệ Nhi hắc học :

- Chàng lừa ai đâu?

Đường Thủ Phương nổi giận :

- Hắc đã cầu thân nơi Đường môn, rồi lại còn câu dẫn người, người lại còn biện hộ cho hắc nữa sao? Cái thứ vô tình như vậy, người còn luyến tiếc làm gì?

Châu Lệ Nhi lắc đầu :

- Không bao giờ chàng đính hôn với người trong Đường gia!

Đường Thủ Thanh thì gọi nàng là cô nương còn Đường Thủ Phương thì gọi bằng tiếng người cộc lốc.

Đường Thủ Thanh hỏi :

- Làm sao cô nương biết được việc đó?

Châu Lệ Nhi đáp :

- Tự nhiên là tôi phải biết! Bởi từ ngày tôi quen chàng, chúng tôi không rời nhau nửa bước!

Đường Thủ Thanh chớp mắt.

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Tôi...

Nàng cất cao giọng, song chỉ nói được một tiếng rồi thôi.

Chỉ vì nàng quen Du Bội Ngọc chưa đầy một tháng thì trước thời gian đó, chàng làm gì, nàng đâu biết được.

Bây giờ nàng mới nhận thức ra là nàng chẳng hiểu mấy may gì về đời tư của Du Bội Ngọc, ngoại trừ cái việc biết tên họ chàng. Mà chàng cũng chẳng hề nói gì về chàng với nàng.

Đến cả cái việc, tên và họ của chàng là giả hay thật, nàng cũng chẳng biết.

Đường Thủ Thanh trông thấy thần thái của nàng, dịu giọng thốt :

- Tiểu cô nương! Việc này không liên quan gì đến cô nương! Hãy bước tránh ra một bên!

Châu Lệ Nhi hỏi gấp :

- Các vị định làm gì chàng?

Đường môn đệ tử đều xanh mặt, họ sôi giận cực điểm nhưng không thể mở miệng, bởi dù sao thì cũng để cho một người cất tiếng, và người có thân phận thấp kém lại càng phải câm nín.

Đường Thủ Thanh và Đường Thủ Phương cũng không nói gì khi nghe Châu Lệ Nhi hỏi như thế. Họ không nói nhưng họ có chủ trương, và tự nhiên họ sẽ làm nên điều gì với Du Bội Ngọc.

Du Bội Ngọc đã mưu hại gia trưởng của họ thì bảo họ câm nín sao được? Họ bất động thì giang hồ sẽ cho họ như thế nào?

Mỗi người đều thủ sẵn ám khí trong tay, loại ám khí chạm vào da thịt, thấy màu là chết người liền.

Hơn mấy mươi người vòng trong, hơn mấy mươi người vòng ngoài vây Du Bội Ngọc vào giữa, chỉ chục hồ có lệnh phát ra là hàng trăm bàn tay vung lên, hàng mấy trăm ám khí bay ra.

Bởi mỗi người có thể phóng ra một lượt năm bảy thứ ám khí.

Du Bội Ngọc dù có mình đồng da sắt hẳn cũng phải bị hàng mấy trăm ám khí xuyên thủng.

Du Bội Ngọc thở dài thốt :

- Phải đó! Việc này không liên quan gì đến Châu muội! Hãy bước tránh ra đi!

Chàng không muốn Châu Lệ Nhi phải liên lụy, hà huống chàng vừa nhận ra Châu Lệ Nhi có phần nào nghi ngờ chàng. Hiện tại, nàng không trọng tin tưởng nơi chàng như trước.

Thì, để nàng chung trong cảnh làm gì?

Châu Lệ Nhi vẫn rằng, bỗng thốt :

- Thế nào? Tôi vẫn tin là Du huynh không hề làm việc này!

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Châu muội có biết rằng, chẳng ích lợi gì vì chẳng ai tin đâu! Ngoài Châu muội ra, còn ai chứng minh được rằng hai hôm trước chàng, ngu huynh có mặt ở cách đây hai trăm dặm đường?

Chàng ngẩng mặt lên không than thở :

- Dù có người nào đó biết được điều đó thì...trên thế gian này, có ai vì Du Bội Ngọc mà làm chứng đâu?

Châu Lệ Nhi bật khóc!

Đường Lâm bước vào đám đông, nghiêng rằng :

- Du Bội Ngọc! Người đừng trách ta! Ta vì sự tình bất đắc dĩ nên mới tố cáo người!

Du Bội Ngọc nhếch nụ cười thâm :

- Tốt! Cô nương hành động như thế là tốt lắm!

Đường Lâm lại khóc :

- Vô luận là làm sao! Người chết rồi, ta cũng chẳng còn mặt mũi nào mà sống trên thế gian này!

Châu Lệ Nhi hét lớn :

- Người là một nữ nhân ác độc, người cố tâm hãm hại chàng, còn mặt mũi nào chường ra đây nói năng với chàng?

Nàng nhào tới Đường Lâm.

Đường Lâm không chống đỡ, không né tránh, thốt với giọng thê thảm :

- Phải! Ta và hấn cùng chết! Chết chung là phải hơn!

Đường Thủ Thanh toan ngăn chặn Châu Lệ Nhi, Đường Thủ Phương lại ngn chặn y, trầm giọng hỏi :

- Đường gia bất hạnh mới xảy ra những việc như thế, tại sao không để cho nàng chết luôn?

Đường Thủ Thanh quay đầu nhìn lại, thấy Đường Kỳ trở như tượng gỗ, mặt biến sắc như xác chết, nàng không hề làm động tác gì chứng tỏ quan tâm đến sự tình.

Quan khách hét vang :

- Du Bội Ngọc! Người còn nói gì nữa chứ? Nào các vị đệ tử Đường môn, hãy động thủ gấp, chúng ta muốn thấy các vị lấy tim gan hấn tế vị vong linh Đường lão trang chủ!

Chàng biết rõ bọn người kia đang cơn phẫn nộ cực điểm, mất cả lý trí rồi, có giảng giải như thế nào họ cũng chẳng nghe.

Vừa lúc đó, có người cất tiếng cười lớn, cười một lúc rồi thốt :

- Du Bội Ngọc! Du Bội Ngọc! Người đúng là một kẻ bất hạnh trên đời, gặp họa tai dồn dập! Bỗng nhiên lại trở thành một hung thủ giết người! Người thấy đó, thà chết nơi tay ta còn hơn thọ Oan uống phi thường như thế này!

Tiếng cười của người đó làm kinh khiếp hàng trăm đệ tử Đường môn, bất giác họ cùng ngẩng đầu nhìn xem người đó là ai.

Họ thấy ai?

Không rõ từ lúc nào, Dương Tử Giang đã lên xà nhà, ngồi vắt vẻo tại đó, tay cầm bình rượu, miệng đang cắn trái cây, ăn rồi uống, uống rồi ăn.

Đường Thủ Phương cao giọng :

- Hấn hàm oan? Oan uống gì? Sự thực như thế, người còn muốn biện hộ cho hấn nữa sao?

Dương Tử Giang cười lạnh :

- Sự thực? Sự thực là sao? Sự thực ở điểm nào? Có ai thấy hấn hạ thủ sát hại Đường lão trang chủ chẳng?

Đường Thủ Phương trầm giọng :

- Thì Đường nhị cô nương vừa nói đó, người không nghe à?

Dương Tử Giang thở dài lắc đầu :

- Một lời nói của một nữ nhân có giá trị là bao, mà các người dám dựa vào để kết tội người ta? Các người xem sự giết người như trò đùa phải không?

Đường Thủ Phương nổi giận :

- Người cho rằng Đường nhị cô nương nói ngoa?

Quan khách hét lớn :

- Lý do gì Đường nhị cô nương lại bịa chuyện chứ?

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Nàng làm thế chẳng những hại người mà còn hại mình! Ta cứ tự hỏi mãi, tại sao nàng lại làm như vậy? Nhưng ta biết rõ là nàng nói ngoa, nàng vu khống ngoại nhân!

Đường Thủ Phương quát :

- Tại sao ngươi biết? Ngươi thì biết gì?

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Ta biết, hai hôm trước hắc không có mặt tại Đường gia trang vì hắc còn tại một địa phương cách đây mấy trăm dặm!

Đường Thủ Phương cười lạnh :

- Một người nói có ai tin được?

Dương Tử Giang thở dài :

- Ta biết không làm sao cho các ngươi tin được, cho nên ta không nói gì nữa thì hơn!

Bỗng, có tiếng rắc rắc vang lên, cả toà nhà đại sảnh rung chuyển, mái nhà đổ xuống, ngói gạch cây rơi ào ào.

Cảnh hỗn loạn diễn ra, mọi người đều chạy ra cửa, chen lấn nhau, đạp lên nhau mà chạy ra ngoài.

Đường Thủ Thanh và Đường Thủ Phương m đầu, còng lưng, cố thu hình né tránh những mảnh ngói vụn lao vút đến.

Đường Thủ Thanh bị một đoạn gỗ bay đến đập vào đùi đau điếng.

Cả hai xuất hạn nơi mình, nhưng cả hai vẫn cố gào to :

- Àung giữ các nẻo đường vọng cửa! Đừng để Du Bội Ngọc trốn thoát!

Họ gào vô ích bởi còn ai chiếu cố đến việc đó? Họ lo chạy chết không xong lại còn tuân lệnh ai?

Trong cảnh nhốn nháo đó, làm gì tìm được Du Bội Ngọc?

Đường Thủ Thanh lại quát :

- Hắc thừa dịp hỗn loạn chạy đi rồi! Đuổi theo gấp!

Nhưng ngói vụn từ phía trước, bay vun vút ngược lại, bắn vào đầu, vào mặt họ.

Dương Tử Giang cười hì hì, chặn tại cửa lớn, thốt :

- Các ngươi chưa chịu tin lời ta? Nếu các ngươi không tin lời ta, ta sẽ phá vỡ tất cả các ngôi nhà trong Đường gia trang cho người xem! Trong lúc hỗn loạn, Du Bội Ngọc nghe Dương Tử Giang thốt bên tai chàng :

- Nơi đây có tại hạ ứng phó, cát hạ và cô nương cứ chạy đi! Cứ chạy theo đường sẽ có người tiếp trợ...

Du Bội Ngọc lập tức một tay nắm Châu Lệ Nhi, tay kia kẹp Đường Lâm đang ngất xỉu, theo đoàn người chạy ra ngoài.

Chàng ra cửa không vất vả chút nào vì có Dương Tử Giang dọn đường trước mặt.

Bên trong đại sảnh, hỗn loạn đã đành, bên ngoài đại sảnh, nhưng người đang ăn uống, nghe động, bắt giắc hoảng hồn, cùng đập bàn, xô ghế, tranh nhau chạy, bàn ghế ngã ngổn ngang, chén bát văng tứ tung.

Có người mang dày mỏng đế, đập lên mảnh chén bát, da lưng, kêu lên vang dậy, chân đau không chạy được, bị lớp người sau tràn tới đập lên, lại càng kêu la thất thanh.

Có thể bảo là không một ai được an toàn cả, không ngã thì cũng bị gạch ngói gỗ bay rào rào chạm vào mình, hoặc bị xô đẩy, y phục rách nát, đầu cổ tóc tai bù xù.

Có kẻ mang cả vợ con đến ăn, khỏi tốn một bữa cơm nhà, chính những kẻ đó chịu khổ hơn ai cả! Bởi không có gì khổ bằng lúc hỗn loạn lại vướng bận vợ con!

Mà trong cảnh hỗn loạn đó, vừa có khách giang hồ, vừa có cư dân, dân thường thì làm sao chen lẫn nổi với khách giang hồ?

Cho nên tiếng khóc tiến la nổi lên khắp nơi! Đúng là họ gặp họa xâm lăng diệt tộc!

Du Bội Ngọc nhờ trải qua nhiều hoạn nạn nên giữ vững được tinh thần, ra đến bên ngoài rồi, chàng đưa mắt nhìn quanh, đoạn lúi Chầu Lê Nhi rẽ vào một con đường nhỏ bên tả.

Chầu Lê Nhi lấy làm lạ hỏi :

- Tại sao không chạy theo đường lớn, có người tiếp trợ chúng ta?

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Tuy Dương Tử Giang cứu chúng ta song không nên tin hấn lắm! Hấn là người có nhiều tâm cơ, chưa chắc gì do hảo ý mà cứu chúng ta đâu!

Chầu Lê Nhi tỉnh ngộ :

- Đúng vậy! Tôi tự hỏi tại sao hấn không giết chúng ta mà lại còn cứu nạn?

Họ đi vào con đường nhỏ, dĩ nhiên là con đường đó rất ít người. Bởi trong cơn hỗn loạn những người chạy loạn thường chạy theo đoàn, ít ai dám chạy riêng rẽ. Họ chạy phương hướng không định sở, vì là chạy chết, dù biết trước đường có tai nạn, họ cũng chạy, bởi cả đoàn đều chạy, có chết cũng chết chung.

Cho nên không ai dám chạy tách rời ra dù biết là được an toàn hơn.

Phía trước mặt là một khu rừng thưa cây nhưng u tịch. Từ nơi đó, không còn nghe tiếng người la khóc nữa.

Chầu Lê Nhi hỏi :

- Đây là địa phương nào?

Du Bội Ngọc đáp :

- Vẫn thuộc về tư sản của Đường gia, nơi đây là nhà riêng của họ!

Chầu Lê Nhi kinh hãi :

- Chạy đi lại không chạy! Sao lại chạy trở về nhà người? Du huynh định nạp mạng cho họ à?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Chúng ta chỉ còn con đường này thôi! Cứ chạy thử! May ra thoát nạn!

Chầu Lê Nhi suy nghĩ một chút :

- Du huynh tưởng người nhà họ Đường, tất cả đều có mặt tại tang lễ nên nhà bỏ trống, không ai canh giữ à?

Du Bội Ngọc chưa kịp đáp, bỗng có người quát :

- Dừng lại! Các người định chạy trốn mà thoát được sao? Hơn mười thiếu niên vận y phục chệt từ nơi phía hữu khu rừng xông ra, người đi đầu bị thương nơi đùi tả, máu chưa khô.

Người đó chính là Đường Thủ Phương.

Y đúng là một con người bằng sắt, chân đã gãy, chỉ bó lại đó mà vẫn đi đứng như thường, lại không tịnh dưỡng mà còn truy nã Du Bội Ngọc.

Châu Lệ Nhi nghiêng rằng :

- Cũng người nữa! Người là am hồn chứ bám sát theo chúng ta!

Không phải Đường Thủ Phương chuyển ý theo đuổi, bất quá y không thể đi tới vì Dương Tử Giang đã chặn phía trước, bắt buộc y phải trở lại.

Ngờ đâu y lại gặp Du Bội Ngọc.

Đúng là tấu xảo!

Đúng là oan gia!

Bọn đệ tử Đường môn tản ra, tọa thành một vòng vây bao bên ngoài, chưa người nào xuất thủ.

Châu Lệ Nhi thừa hiểu, chúng cố kỵ Đường Lâm bị kẹp nơi nách Du Bội Ngọc, nằng dựa vào đó, bật cười :

- Thực sự, không phải chúng ta sát hại Đường Vô Song đâu! Chúng ta với các người không thù không oán thì đừng làm khó nhau chi! Hãy để cho chúng ta đi, chúng ta sẽ trả Đường cô nương lại cho các người! Các người nghĩ thế nào?

Đường Thủ Phương không đáp làm sao cả, chỉ buông gọn :

- Độc Sa!

Độc Sa là một loại ám khí của Đường môn, không có lực lượng xa tầm, song trong vòng một trượng rưỡi khoảng cách trở lại, nếu ai bị chạm vào người là da thịt tiêu tan, tiêu dần đến xương.

Bằng bị chạm nhẹ, trong ba hôm cũng phải chết.

Đường Thủ Phương quả đúng với biệt hiệu Thiết Diện Diêm La, không cần cố kỵ Đường Lâm, có lẽ y cho là Đường Lâm cũng có tội và cái tội đó đáng chết.

Y muốn cho Đường Lâm phải chết chung với Du Bội Ngọc vì cả hai phải gánh chịu trách nhiệm.

Hơn mười đệ tử Đường môn lập tức lấy bap da đen đeo vào tay, rồi thò tay vào túi đeo bên mình.

Và chúng vung tay thật sự.

Trong một chu vi hơn mười trượng, Độc Sa bay xuống phủ trùm như một vùng mây lớn, sắp sửa rơi xuống đầu Du Bội Ngọc, Châu Lệ Nhi và Đường Lâm.

Nhưng Du Bội Ngọc vọt mình về phía tả.

Chàng nhận ra hai đệ tử Đường môn đứng phía đó biến sắc mặt khi Đường Thủ Phương hạ lệnh vung Độc Sa. Chẳng những thế, chúng còn nhìn Đường Lâm tỏ ý bất nhẫn.

Chàng biết rõ hai gã đó si mê Đường Lâm từ lâu nên có hạ thủ cũng chỉ lấy lệ, có thể là chậm hơn bọn kia phần nào.

Chàng ức độ như vậy nên mạo hiểm vọt về phía đó.

Quả nhiên phía đó không có Độc Sa, và chàng ra khỏi vòng vây.

Nhưng chàng quên mất tầm ảnh hưởng lan rộng của Độc Sa, bởi rất có thể bọn đệ tử Đường môn vung Độc Sa tiếp theo phía sau chàng.

Vừa lúc đó, có tiếng quát :

- Dừng tay!

Tiếng quát do Đường Kỳ quát lên.

Tiếng quát dứt, Đường Kỳ và Lý Bội Linh đã đến nơi, theo sau có bảy tám tiểu hoàn vận y phục chệt.

Người nào cũng bị bụi cát bám đầy mình.

Đường Thủ Phương bất chấp lời nói của Đường Kỳ, tiếp tục hạ lệnh :

- Tung Độc Sa gấp! Đừng để chúng chạy thoát!

Đường Kỳ ngăn chặn liền :

- Không được! Không nên tung Độc Sa!

Đường Thủ Phương dậm chân :

- Cứ tung!

Đường Kỳ dậm chân :

- Thủ Phương! Người muốn giết nhị muội à?

Đệ tử Đường môn đã hờn tay sẵn, song còn do dự. Họ chẳng biết nghe lời ai.

Lúc đó, Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi đã chạy xa hơn mấy trượng.

Đường Thủ Phương hét lớn :

- Nếu đại cô cứ nghĩ đến tình riêng mãi thì Đường gia cảm như bị hủy diệt rồi!

Hắn sẽ đập phá Đường gia trang như bình địa!

Lý Bội Linh đột nhiên thốt :

- Việc đó không can gì đến các người, ta bảo chứng là họ chẳng chạy đi đâu thoát! Cứ nghe lời ta đi, nhất định là chẳng có gì hối hận về sau!

Bình thường nàng không hay nói, nếu nói ra, lời của nàng phải có giá trị.

Đường Thủ Phương dậm chân :

- Thôi được! Tại hạ giao việc này lại cho các vị!

Y thốt xong, kéo bọn đệ tử chạy đi, nhưng y không đi đâu khác hơn là chạy theo Du Bội Ngọc.

Du Bội Ngọc phần đeo Đường Lâm bên mình, phần không thuộc lối đi, nên vẫn còn luẩn quẩn gần đó. Tự nhiên bọn Đường Thủ Phương phải theo kịp.

Đường Thủ Phương vẫy tay, các đệ tử tản ra hai bên, y cũng đứng đó chứ chẳng làm gì hơn.

Y chờ Đường Lâm và Lý Bội Linh chạy tới.

Giả như dừng vường bận chi hết, thì với thuật khinh công của cả hai, Du Bội Ngọc và Lâm cô nương chạy thoát dễ dàng.

Hơn nữa, con đường đi gần như tận đầu, còn lối nào đâu nữa mà họ chạy?

Nhưng dù sao thì Du Bội Ngọc cũng muốn thoát đi tránh phải động thủ với họ.

Chàng không muốn động thủ thì phải chạy đi, nếu ở lại thì sao khỏi xảy ra cuộc chiến? Vả lại, dù có giao thủ với họ, chàng cũng không muốn làm tổn thương nàng nào, đánh nhau mà không làm cho đối phương hại thì làm sao thoát chết?

Ngờ đâu, gần đến tận đầu đường thì Đường Lâm và Lý Bội Linh dừng chân, không đuổi theo nữa.

Du Bội Ngọc giật mình, định nói một câu, song đắn đo một chút rồi chàng nín luôn, chàng nắm tay Châu Lệ Nhi chạy càn vào dãy nhà trước mặt.

Ngôi nhà chàng vào được bày trí vô cùng trang nhã.

Châu Lệ Nhi lắc đầu thốt :

- Dương Tử Giang cứu chúng ta, thật tình tôi chẳng hiểu tại làm sao! Bây giờ Đường đại cô nương lại cứu chúng ta, tôi lại càng không hiểu làm sao! Trên đời, sao nhiều chuyện lạ lùng thế?

Du Bội Ngọc đáp :

- Trên đời còn nhiều chuyện lạ lùng hơn, con người không tưởng nổi!

Bồng Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Đường nhị cô nương hăm hại huynh, chắc Du huynh cũng không tưởng nổi?

Du Bội Ngọc thở dài, không nói một tiếng gì.

Đường Lâm vẫn còn mê man, Du Bội Ngọc đặt nàng lên một chiếc ghế rồi quan sát khắp bốn phía nhà.

Châu Lệ Nhi không biết chàng làm như thế có ý tứ gì, vội hỏi :

- Đây là đâu?

Du Bội Ngọc đáp :

- Tư thất của Đường Vô Song!

Châu Lệ Nhi giương tròn đôi mắt :

- Đường đại cô nương có ý buông tha chúng ta, đáng lẽ chúng ta vòng ra phía hậu núi chạy đi, sao lại vào tư thất của Đường Vô Song?

Du Bội Ngọc buông gọn :

- Vào đây tìm lối ra!

Châu Lệ Nhi kinh ngạc :

- Lối ra? Lối ra đâu lại ở trong nhà?

Du Bội Ngọc chưa kịp đáp, Châu Lệ Nhi bỗng thấy nơi đầu giường, chiếc màn trúc bị xô lệch qua một bên, bày ra một lỗ trống đen ngòm, ăn sâu xuống đất.

Châu Lệ Nhi chớp mắt :

- Quả thật nơi đây có lối ăn thông vào địa đạo! Đường nhị cô nương bảo Du huynh theo con đường bí mật vào trang, bây giờ Du huynh lợi dụng câu nói đó, vào đây tìm lối ra! Tâm cơ linh hoạt vô cùng!

Du Bội Ngọc cười khỏ, bước tới kẹp Đường Lâm vào nách.

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Tôi thấy Du huynh không thể rời xa nàng! Tốt hơn nên tìm đường dây cột nàng sau lưng, cho dính liền nhau mãi mãi!

Du Bội Ngọc đã bước xuống địa đạo rồi, quay đầu lại bảo :

- Hiện tại không phải là lúc nói chuyện trên trời dưới đất! Châu muội khép cái miệng lại cho ngu huynh nhờ!

Châu Lệ Nhi giật mình, mặt đỏ lên.

Chưa bao giờ nàng nghe Du Bội Ngọc nói một câu quá phũ phàng như vậy với nàng.

64. Rừng Rợn Mê Ly

Lòng địa đạo tối đen như đêm dày, Du Bội Ngọc mò mò đi tới, đi mãi một lúc lâu, chàng mới thở dài, thốt :

- Bây giờ, Châu muội muốn nói gì cứ nói bằng thích, nói cho hả đi!

Châu Lệ Nhi nín lặng.

Du Bội Ngọc bật cười khỏ :

- Muốn không nghe tiếng lục lạc, phải tìm con ngựa, cỡi chiếc lục lạc nơi cổ nó, không cỡi là nó cứ rung cổ, lục lạc reo vang mãi. Trên thế gian này, chỉ có mỗi một Đường Lâm là có thể giải tỏa oan tình cho ngu

huynh thôi! Do đó, ngu huynh không thể để cho nàng chết, mà cũng không thể để cho nàng trốn thoát nơi nào! Cái đạo lý như vậy đó, lẽ nào Châu muội không hiểu?

Châu Lệ Nhi vẫn nín lặng.

Du Bội Ngọc tiếp :

- Vừa rồi, tuy Châu muội không giết chết nàng, song ngu huynh biết nàng trúng độc trên mình Châu muội! Giả như Châu muội biết được cái đạo lý do ngu huynh vừa giải bày, thì nên giải độc cho nàng đi!

Châu Lệ Nhi vẫn nín lặng. Nàng sợ những lời nói vọt ra bất ngờ nên mím chặt đôi môi.

Du Bội Ngọc cau mày :

- Tại sao bây giờ Châu muội không nói một tiếng nào?

Châu Lệ Nhi vẫn nín lặng, nhưng nàng lấy tay chỉ chàng rồi chỉ lại nàng.

Du Bội Ngọc cười khở :

- Giờ đây, Châu muội đã trở thành người lớn rồi, sao lại hay giận dỗi như trẻ nít?

Nghe chàng tăng bốc là người lớn, Châu Lệ Nhi bật cười sằng sặc rồi thốt :

- Du huynh bảo tôi câm, tôi quen tánh tuân phục mất rồi nên chẳng dám cãi lời!

Du Bội Ngọc dịu giọng :

- Vậy thì Châu muội cứu nàng đi!

Châu Lệ Nhi lại đỏ mắt như trước. Nàng cắn môi, đoạn đáp :

- Du huynh chỉ muốn tôi cứu nàng, Du huynh chỉ khẩn cấp vì nàng, tại sao Du huynh không hỏi xem tôi có trúng độc của nàng chăng? Nàng là người của Đường gia.

Lẽ nào nàng không biết sử dụng độc?

Du Bội Ngọc ôn tồn thốt :

- Độc dược của Đường gia tuy nổi tiếng trên giang hồ, song đối với Châu muội thì...

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Đối với tôi thì sao? Tôi là người độc, có phải vậy chăng? Vô luận là ai chạm vào người tôi là đều trúng độc cả, phải vậy không? Tại sao Du huynh chưa bị chất độc làm hại?

Du Bội Ngọc giật mình :

- Ngu huynh... thấy Ngân Hoa Nương đánh Châu muội một bạt tay, bàn tay của nàng nhiễm độc ngay, rồi sau đó đệ tử của Thiên Tâm Giáo sờ vào mình Châu muội, gã ấy cũng...

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Nhưng các vị Đường cô nương này đâu có đánh tôi! Nàng lại không chạm đến mình tôi, có đúng như vậy không? Nếu tôi không khống chế nổi chất độc trong người, thì đến tam thúc cũng chết mất từ lâu!

Du Bội Ngọc chớp mắt :

- Như vậy là nàng không trúng độc?

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Du huynh tưởng tôi là một ngốc tử? Làm gì tôi chẳng biết là nàng không thể chết được?

Du Bội Ngọc thở dài, nhẹ giọng thốt :

- Ngu huynh trách oan Châu muội! Bởi ngu huynh thấy Đường nhị cô nương cứ mê mê trầm trầm nên nghĩ như vậy đó!

Châu Lệ Nhi bước tới, vỗ tay vào mình nàng, lạnh lùng gọi :

- Đường nhị cô nương! Chẳng những cô nương có tài nói hoang đường mà cái tài giả vờ kể cũng cao cường đấy! Giả như tiểu thư không chịu mở mắt ra thì lập tức tôi cỡi trần truồng tiểu thư cho mà xem!

Đường Lâm run người lên, quả nhiên mở mắt ngay.

Châu Lệ Nhi day qua Du Bội Ngọc, cất giọng căm hờn :

- Du huynh minh bạch rồi chứ? Nàng chỉ sợ Du huynh hỏi cung nàng, cho nên nàng giả chết đấy!

Nàng gằn giọng, hướng về Đường Lâm, nói xa xôi :

- Không phân trắng đen, mở miệng là buộc oan ức cho người, như vậy mà tự cho mình là thông minh được! Rõ chán quá!

Câu nói đó cũng có thể hướng về Du Bội Ngọc.

Chàng sẵn sàng nghe nàng mắng, mắng nhiều hơn nữa cũng chẳng sao, bởi chàng đã phục nàng rồi.

Mắng được mấy tiếng hơi hả một chút, Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Bây giờ, Đường nhị tiểu thư còn tiếc gì mà chẳng đứng lên giùm tôi một chút?

Gương mặt trắng nhợt vụt đỏ lên, Đường Lâm nghiêng rằng :

- Ta biết, người đã điếm vào một huyết đạo nơi chân ta, nếu không thì tại sao ta không đứng lên?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Lắm lúc tôi cũng chọc tức thiên hạ như vậy! Người ta gây oan uổng cho tôi, tôi cũng biết gây oan uổng cho người ta chứ?

Đường Lâm rung người lên, không nói được tiếng gì.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Nhị cô nương! Tại hạ với cô nương không hề có điều oán cừu với nhau, tại sao cô nương lại hăm hại tại hạ?

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Du huynh có thể gây oan uổng cho tôi thì nàng cũng có thể gây oan uổng cho du huynh! Tổng kết lại, hai người đều gây oan uổng cho người tốt! Tại sao du huynh trách nàng?

Du Bội Ngọc đỏ khốc đỏ cười.

Nhưng lần này, chàng không dám bảo Châu Lệ Nhi khóa cái miệng lại nữa.

Chàng vừa thức ngộ một điều, đó là :

” Nam nhân đừng bao giờ bảo nữ nhân cầm miệng, bởi lúc đó nàng có thể câm lặng, nhưng khi nói được rồi, là nàng nói khó chịu vô cùng”.

Và giờ đây, người cầm miệng lại là Đường Lâm, nàng nhất định không nói tiếng nào.

Du Bội Ngọc dịu giọng :

- Cô nương hành động như vậy, hẳn phải do một niềm đau khổ nào đó, bởi cô nương không phải là người có tánh ăn nói hoang đường!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Chỉ vì nàng không giống những kẻ ăn nói hoang đường, cho nên mở miệng ra là thiên hạ sẵn sàng tin ngay! Nếu nàng có cái vẻ điều ngoa, thì dù cho có nói thật, cũng chẳng ai tin cho!

Mỗi lần Du Bội Ngọc hỏi, Đường Lâm không đáp, Châu Lệ Nhi lại lên tiếng.

Du Bội Ngọc vờ như không nghe thấy gì.

Và chàng trầm trù khí, tiếp :

- Giả như cô nương có lý do để hành động như vậy thì xin cứ nói ra, tại hạ không hề oán trách!

Châu Lệ Nhi lạnh lùng chặn lời :

- Cho dù có vì tình nhân che chở cho tình nhân, thì cái việc tin người đồ tộ, cứu mạng tình nhân, kể ra cũng là sự thường!

Lần này, nàng nói đúng đạo lý.

Du Bội Ngọc sáng mắt lên :

- Thực sự thì hẳn cô nương có biết thủ phạm vụ ám sát chứ?

Châu Lệ Nhi lại lạnh lùng chặn :

- Đường nhiên là nàng biết! Du huynh hỏi thế nào, vĩnh viễn nàng không đáp đâu!

Nàng bước đến trước mặt Đường Lâm, cao giọng tiếp :

- Tôi hỏi tiểu thơ, kẻ sát hại Đường Vô Song là ai? Nếu tiểu thơ không nói ra, tôi sẽ...

Đột nhiên có tiếng đáp :

- Kẻ giết Đường Vô Song chính là ta!

Trong tối, chẳng rõ từ lúc nào, xuất hiện một bóng người lơ mờ.

Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi cùng kêu lên :

- A!

Người đó không nói năng gì, chỉ chớp mỗi lửa lên.

Qua ánh sáng vừa bật lên, người đó hiện ra trong bộ y phục bằng gai, tay bản bật mỗi lửa như lửa ma, gương mặt nhợt nhạt, một gương mặt mất máu không còn một hạt nhỏ.

Du Bội Ngọc giật mình :

- Trời! Cô nương!

Người đó thở dài :

- Phải! Chính ta!

Du Bội Ngọc cũng thở dài :

- Tại hạ cũng không ngờ lại là cô nương!

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Cô nương có can đảm nhận việc làm trước mặt chúng tôi, có phải là nuôi dưỡng cái tâm sát hại chúng tôi diệt khẩu?

Người đó lạnh lùng cười nửa miệng :

- Nếu tôi có cái ý giết các vị thì vừa rồi tôi cứu các vị làm gì?

Người đó, không ai xa lạ, chính là vị đại cô nương Đường Kỳ.

Đường Lâm đỏ lệt ướt đầm mặt, rên rỉ :

- Đại thơ! Tại sao đại thơ đến đây? Tôi đâu có thể sống sót nữa? Tôi không muốn sống sót nữa, đại thơ ơi! Tại sao đại thơ không để cho tôi gánh vác việc này?

Đường Kỳ dàu dàu nét mặt :

- Ngươi thơ biết, hiền muội hy sinh cho ngươi thơ! Nhưng hiền muội còn trẻ, tương lai còn già mà ngươi thơ thì...

Đường Lâm nức nở :

- Tôi biết, ngu thơ muốn bảo vệ danh dự cho Đường gia nên bất buộc phải làm thế!

Châu Lệ Nhi xen vào :

- Hay! Các vị hành động hợp đạo lý lắm! Còn Du Bội Ngọc? Chàng có làm gì khiến các vị dụ chàng vào đường tử?

Đường Kỳ thở dài :

- Tôi biết là mình có tội với Du công tử, nhưng sự tình ẩn chứa rất nhiều bí mật, những bí mật đó không thể để cho người ngoài biết được!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Giờ đây, chúng tôi không có quyền hiểu những bí mật đó sao?

Đường Kỳ gật đầu :

- Tôi theo các vị đến đây, là có ý đem điều bí mật tiết lộ với các vị!

Nàng dừng lại một chút, nhếch nụ cười khổ tiếp :

- Chắc hai vị rất kỳ quái, tại sao tôi lại giết cha tôi?

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Đúng vậy!

Đường Kỳ thở dài :

- Nghe tôi nói rồi, các vị đừng tiết lộ ra, bởi sự việc có tầm quan trọng rất lớn!

Châu Lệ Nhi vọt miệng :

- Chẳng lẽ cô nương không tin được Du Bội Ngọc?

Đường Kỳ tiếp :

- Bởi biết rõ Du công tử là một chính nhân quân tử, tôi mới đến đây...

Bỗng, nàng điểm một nụ cười thần bí, tiếp luôn :

- Đường Vô Song bị tôi sát hại, không phải là cha tôi!

Nàng nhất định là Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi phải kinh ngạc trước tiết lộ đó.

Nhưng, Châu Lệ Nhi bĩu môi :

- Điều đó, cô nương cho là điều bí mật à? Tôi biết điều đó từ lâu rồi, cô nương ạ!

Bây giờ chính Đường Kỳ lại kinh ngạc.

Nàng kêu lên :

- Hai vị đã biết từ lâu? Thật vậy?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Thật vậy, cô nương!

Chàng vốn tình trầm mặc, lại có Châu Lệ Nhi ở bên cạnh, nên ít có cơ hội mở miệng.

Chàng vừa thốt lên hai tiếng, Châu Lệ Nhi lại giành nói liền :

- Chúng tôi không kỳ quái về cái việc làm của cô nương, mà chỉ lấy làm lạ là tại sao cô nương lại biết được sự tình!

Đường Kỳ cười khổ :

- Điều đó, thuộc về sự việc của Đường gia, chỉ có mỗi mình tôi biết được mà thôi! Nếu hai vị biết được, thì cũng lạ lùng thật!

Châu Lệ Nhi thốt :

- Đường Vô Song giả hiệu là một tên đuổi lừa chặn ngựa, tôi biết được là lẽ đương nhiên!

Đường Kỳ kinh hãi :

- Một tên đuổi lừa, chặn ngựa?

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Phải! Hẳn cùng thủ hạ của Du Phóng Hạc tụ họp nhau tại Vọng Hoa Lâu, bọn tôi ở bên phòng sát cạnh chúng, nghe lọt cuộc đối thoại giữa chúng!

Đường Kỳ càng nghe càng hoang mang.

Du Bội Ngọc tiếp lời :

- Sự tình phức tạp lắm cô nương ạ! Điều quan trọng mà cô nương cần phải hiểu là chính Du Phóng Hạc âm mưu dàn ra cảnh này!

Đường Kỳ kinh hãi :

- Du Phóng Hạc? Vị mình chủ vũ lâm? Du lão tiên sanh?

Du Bội Ngọc nghiêng rằng :

- Chính lão ấy!

Đường Kỳ trở mặt :

- Lão có quan hệ gì đến việc này?

Du Bội Ngọc giải thích :

- Lão muốn đoạt cái thế lực của Đường môn! Cho nên, trước hết, lão bắt Đường lão tiên bối mang đi một nơi rồi tìm một tên trong bọn thủ hạ có tướng mạo giống Đường lão tiên bối, giả mạo trà trộn trong Đường gia trang, lạo làm việc đó tự nhiên hết sức bí mật, nhân một lúc bất ngờ, tại hạ biết được mưu mô của lão.

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Chúng tôi đến Đường gia trang không ngoài mục đích khám phá âm mưu của lão!

Đường Kỳ trầm ngâm một lúc, đột nhiên bật cười lớn.

Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi nhìn nhau chẳng hiểu tại sao nàng cười.

Cười một lúc, Đường Kỳ thở dài, lẩm nhẩm :

- Người muốn không qua trời muốn! Lưới trời tuy thưa song khó lọt!

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Cô nương nói thế là có ý tứ gì?

Đường Kỳ trầm giọng :

- Không dấu các vị, gia phụ đã quy tiên hơn mười năm rồi!

Du Bội Ngọc giật mình kêu lên :

- Hơn mười năm rồi? Tại hạ... rõ ràng... mới đây...

Đường Kỳ tiếp :

- Lúc tiên phụ quy tiên thì vũ lâm Tây Thục đang trải qua thời kỳ hỗn loạn, tiếng về Đường gia trang thì đang gặp cảnh nguy vong. Nhơ oai vong của tiên phụ, Đường gia trang còn giữ vững thế đứng. Người ngoài

hàng lo sợ một khi chết đi, không ai chi trì cơ nghiệp. Do đó người nảy sinh cái ý chọn một người giả mạo, phòng khi chết đi, sẽ có người điều khiển trang vụ như lúc còn sống!

Nàng cười khổ tiếp :

- Tiên phụ chọn một người có họ xa, một biểu thức của tôi, nhưng chẳng phải hạng đuổi lừa chăn ngựa, có dung mạo, vóc dáng giống tiên phụ như hai giọt nước!

Du Bội Ngọc thở ra :

- Thì ra người mà tại hạ đã gặp cũng là Đường lão trang chủ giả hiệu!

Bỗng chàng tỉnh ngộ.

Chàng từng lấy làm lạ, Đường Vô Song lúc thiếu thời anh dũng bao nhiêu, khi cao tuổi lại khiếp nhược bấy nhiêu, chàng tự hỏi mãi điều thay đổi đó.

Ngờ đâu bây giờ lại chính là hai cá nhân.

Thảo nào mà người sau chẳng có mãi tác phong của người trước, cái tác phong qua lời truyền thuyết của giang hồ. Và chàng cũng hiểu luôn, tại sao Đường Vô Song nỡ bán chàng cho Du Phóng Hạc!

Đường Kỳ tiếp :

- Vị biểu thức của tôi chẳng phải là người anh minh quyết đoán, cho nên khi lâm chung, tiên phụ có phân phó tôi vô luận việc gì, không nên để cho biểu thức làm chủ, bất quá người ngồi đó để lấp kín một hư vị vậy thôi! Giả như người mạnh tâm thì tôi có quyền... sát hại người!

Thì ra, nàng thừa biết, vì biểu thức đã bị Du Phóng Hạc dấu mất rồi, và người mà nàng hạ sát lại chỉ là một tên giữ lừa chăn ngựa của Du Phóng Hạc.

Cho nên nàng bảo biểu thức của nàng chẳng thuộc hạng giữ lừa chăn ngựa! Sau đó nàng mới hiểu rõ!

Nàng thở dài tiếp nói :

- Vì thọ nhận ủy thác trọng đại của tiên phụ, tôi cố bảo thủ Đường gia, do đó tôi không lấy chồng!

Du Bội Ngọc nhận thức giá trị sự hy sinh của nàng, chàng hết sức cảm khái.

Bảo một nữ chúa từ chối tình yêu, có khác nào bảo họ lên trời?

Vậy mà Đường Kỳ làm được, đáng phục lắm!

Đường Kỳ tiếp :

- Hơn mười năm qua, vì biểu thức tôi an phận thủ thường, nhất thiết việc gì đều nhường cho tôi quyết định. Ngờ đâu lần này, sau khi xuất ngoại trở về, người biến đổi tâm tính. Trong vòng nửa ngày, người ra lệnh hơn mười lần, sai phái đệ tử Đường môn làm những việc nghịch thường. Do đó tôi phải hạ thủ y theo di ngôn của tiên phụ!

Nàng lại thở dài tiếp :

- Nhưng bây giờ gặp các vị, tôi mới hay trong cái giả còn có cái giả khác! Sự đời khúc chiết lý kỳ quá đó! Nói ra thì nghe như hoang đường, song sự thật là thế!

Châu Lệ Nhi sững sờ.

Lâu lắm nàng nhếch nụ cười khổ, lẩm nhẩm :

- Một điều bí mật làm khiếp hãi người nghe! Bây giờ tôi mới biết, một thế gia, muốn di trì danh dự, uy thế hẳn phải khó khăn phi thường!

Đường Kỳ lộ vẻ thê thảm :

- Phải đẩy cô nương! Người ta ngấm nhìn cái huy hoàng sáng lạng bên ngoài mà thêm muốn ganh tỵ, chứ nào ai thấu đáo được những gì bên trong làm lao tâm tiêu chí cho người lãnh đạo?

Nhắc lại việc xa xưa, xúc động bi hoài, nàng bật khóc.

Du Bội Ngọc nhớ lại, mỗi lần nàng xuất giá là vị trượng phu không bệnh mà qua đời. Liên tiếp mấy lượt như vậy, thiên hạ sợ nàng có số sát phu nên không ai dám cưới nữa.

Tấu xảo chẳng? Người ta cho là thế!

Nghĩ đến điều đó, bất giác Du Bội Ngọc lạnh người.

Chàng không dám tưởng gì thêm nữa, mà cũng không nỡ tưởng, dù sao, chàng cũng nhận thấy Đường Kỳ bất hạnh, đáng thương hại hơn đáng trách.

Quang vinh!

Người ta mua nó với một giá quá đắt! Và sau cái quang vinh có những gì?...Châu Lệ Nhi trầm ngâm một lúc lâu, bỗng hỏi :

- Điều bí mật đó, Đường Ngọc có biết chăng?

Đường Kỳ lắc đầu :

- Không!

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Thế cũng chẳng đáng trách hử!

Nàng ngừng ngay câu nói.

Nàng nhận ra Đường Ngọc đã chết rồi, còn đem điều nhục nhã của hửn ra mà là gì nữa?

Du Bội Ngọc nhìn thoáng sang nàng.

Chừng như chàng tán đồng cái chỗ nàng ngừng bật câu nói.

Đường Kỳ tiếp :

- Trừ tôi ra, các vị biểu thức ra, trên thế gian này, không ai biết được điều bí mật đó! Bởi lúc đó, các đệ tử và bào muội tôi còn nhỏ quá, tiên phụ tôi bảo, nên dầu luôn tất cả!

Du Bội Ngọc lại thở dài.

Chàng ước đoán là Đường Vô cũng chẳng biết được điều bí mật đó.

Nếu y biết được thì khi nào lại chịu giúp Đường Vô Song giả hiệu thứ nhất, bán chàng cho Du Phóng Hạc?

Có thể vị biểu thức của Đường Kỳ đóng vai trò giả mạo vô quyền, cảm thấy khó chịu nên nảy sinh cái ý câu kết với Du Phóng Hạc, để tìm cách củng cố địa vị mình.

Nhưng lão chỉ bán Du Bội Ngọc chứ chưa bán trọng Đường gia, do đó lúc sắp chết, lão không tiết lộ sự tình với Du Phóng Hạc.

Du Bội Ngọc thở dài thêm một tiếng nữa rồi thốt :

- Vô luận làm sao, các vị biểu thức của cô nương không đáng trách lắm, bởi người chưa làm gì thiệt hại đến Đường gia!

Đường Kỳ lộ vẻ ảm đạm :

- Vì quang vinh của gia tộc, con người lắm lúc phải hy sinh trên sức chịu đựng!

Đó là điều khổ nhất của bọn đệ tử thế gia vọng tộc :

Vũ lâm nhờ tinh thần hy sinh cao độ đó mà tồn tại đến ngày nay!

Châu Lệ Nhi thở ra :

- Từ lâu tôi thường tưởng mộ bọn đệ tử thế gia, nhưng hiện tại thì...

Nàng mơ buồn một lúc, đoạn tiếp nối, nhưng chuyển sang vấn đề khác :

- Việc bí mật đó, không ai biết được, song Đường nhị cô nương biết chứ?

Đường Kỳ thở dài :

- Lâm muội chỉ mới biết được từ chiều hôm qua đấy!

Châu Lệ Nhi trố mắt :

- A!

Đường Kỳ gật đầu :

- Vì có việc, Lâm muội đến tìm... Đường Vô Song, đến cửa rồi, Lâm muội nghe tiếng tôi ở trong phòng.

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Nàng thấy cô nương hạ sát Đường Vô Song nên kinh hãi, rồi cô nương phải đem điều bí mật tiết lộ với nàng?

Đường Kỳ cười khổ :

- Đúng vậy!

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Tôi hết sức kỳ quái, không hiểu tại sao các vị không đem sự thật nói ra cho mọi người biết?

Đường Lâm đáp :

- Vì lúc đó, bọn tôi chưa biết được sự tình còn nhiều bí ẩn mà cũng không biết được kẻ chết lại là một Đường Vô Song giả hiệu thứ hai!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Các vị không muốn tiết lộ việc nhà, tranh quyền cướp vị với nhau, người ngoài tưởng là Đường gia vẫn còn thanh danh, nên đành hạ sinh Du Bội Ngọc? Có đúng vậy không?

Đường Kỳ thở dài không đáp.

Nàng còn nói làm sao được nữa?

Châu Lệ Nhi trừng mắt nhìn Đường Lâm, gần từng tiếng :

- Tôi muốn thỉnh giáo cô nương một điều!

Đường Lâm cúi đầu, vĩnh viễn cúi đầu, không chịu ngẩng lên!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Giả như cô nương muốn tìm người chết thế, thì thiếu chi người, sao lại chọn Du Bội Ngọc? Cô nương có thù oán gì với chàng?

Đường Lâm càng cúi đầu thấp hơn.

Và nàng khóc.

Đường Kỳ vụt thốt :

- Các vị muốn biết? Tôi xin thay Lâm muội nói cho các vị biết!

Châu Lệ Nhi lạnh lùng :

- Thế ra đại cô nương biết? Hay đó là do ý tứ của đại cô nương?

Đường Kỳ cười lạnh :

- Nếu do ý tứ của tôi thì nhất định tôi không làm như thế! Bởi dù Du công tử là một mỹ nam tử hiếm có, song trong con mắt tôi, chẳng có giá trị gì!

Có lẽ nàng bị Châu Lệ Nhi kích nộ, nên buột miệng thốt một câu khá nặng.

Châu Lệ Nhi bật cười vang :

- Vậy càng tốt! Tôi hy vọng trong con mắt của tất cả nữ nhân, chàng là một kẻ xấu xí nhất, xấu như quỷ, tất cả nữ nhân trên đời đều có nhận xét như Đường đại cô nương! Được như vậy, tôi yên tâm biết bao!

Đường Kỳ nhìn nàng, niềm căm hận dần dần tiêu tan, bởi nàng nhận ra Châu Lệ Nhi chỉ là một cô bé, một cô bé muốn làm người lớn.

Có thể thôi!

Nàng lại cười, rồi thở ra, rồi thốt :

- Vị muội muội này đối với Du công tử...

Bổng Đường Lâm kêu lên :

- Đại thơ! Tại sao đại thơ...

Đường Kỳ dịu giọng :

- Tại sao ngu thơ không thể nói? Một thiếu nữ chung tình với một thiếu nam, đó là một sự tốt chứ có sao đâu? Tại sao chúng ta không thể nói ra điều đó?

Đường Lâm run run người nhưng mặt ửng hồng.

Châu Lệ Nhi trừng mắt :

- Cô nương muốn nói nàng hại Du Bội Ngọc vì nàng yêu Du Bội Ngọc, nghĩ ra, cái lỗi yêu đó không ai ham rồi! Kẻ nào được yêu là cảm như vô phúc nhất đời!

Đường Kỳ đáp :

- Nàng đối với Du Bội Ngọc có mối tình thâm hậu, cho nên khi biết được Du công tử đã thành hôn với cô nương rồi, tự nhiên nàng phải đau buồn. Cái buồn gia đạo, cộng với cái buồn tình duyên, làm nàng mất bình tĩnh!

Nàng nhìn chăm chú Châu Lệ Nhi, từ từ tiếp :

- Cô nương hẳn cũng biết, yêu và hận cách nhau không xa, có yêu là phải có hận, trong hoàn cảnh nàng, hẳn cô nương cũng không làm gì khác hơn nàng!

Châu Lệ Nhi trầm ngâm một lúc lâu, nhìn sang Du Bội Ngọc cất giọng u buồn, thốt :

- Nếu là tôi, chỉ sợ tôi còn hành động cay độc hơn!

Đường Kỳ lại tiếp :

- Hà huống nàng chỉ có thể đổ cho Du công tử! Nếu nàng đổ cho người khác, vị tất có ai tin?

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Tại sao?

Đường Kỳ đáp :

- Nàng vì Du công tử mà làm nên tội lớn, nếu việc làm của nàng ngày đó có ảnh hưởng quan trọng sau này thì nàng phải bị gia pháp nghiêm trị!

Du Bội Ngọc không còn nín lặng được nữa :

- Không lẽ nàng vì tại hạ mà đưa Ngân Hoa Nương vào cơ xưởng bí mật chế tạo ám khí?

Đường Kỳ cười thâm :

- Du công tử đã biết được việc đó rồi, thì cũng nên châm chế cho lâm muội!

Du Bội Ngọc nhìn sang Đường Lâm đang nức nở, không biết phải nói gì bây giờ!

Châu Lệ Nhi bước tới, dịu giọng thốt :

- Nhị cô nương! Trước thì tôi hận cô nương, nhưng bây giờ thì tôi thông cảm rồi!

Bồng Đường Lâm hét lên :

- ta không muốn người thông cảm! Ta không cần người thương hại! Ta hận người! Ta hận người!

Nàng chồm, định nhảy đến Châu Lệ Nhi, song huyết đạo chưa giải khai, nàng lại ngã xuống.

Châu Lệ Nhi cắn môi, nhếch nụ cười thảm :

- Đừng hận tôi, cô nương! Tôi nói tôi là vợ của chàng, đó là tự tôi lừa dối tôi!

Thực ra thì chàng đã hướng trọn nàng về Lâm Diêu Bình chứ chàng có yêu tôi gì đâu!

Tôi... tôi...

Nàng bật khóc.

Đường Kỳ nhìn cả hai nàng rồi cũng bật khóc luôn. Nàng lẩm nhẩm :

- Oan nghiệt!... Oan nghiệt!...

Nàng vụt ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn Du Bội Ngọc, lạnh lùng thốt :

- Du công tử! Thực sự thì công tử đã hại quá nhiều người!

Du Bội Ngọc sững sờ thốt :

- Ta hại quá nhiều người!... Ta hại quá nhiều người!...

Chàng nói mấy tiếng đó mãi, không biết bao nhiêu lượt.

Không nói mãi mấy tiếng đó, chàng còn nói gì được nữa?

Dù chàng có nói gì đi nữa, hà tất Đường Kỳ đồng tình với chàng?

Đường Kỳ nâng Đường Lâm đứng lên, đoạn tiếp :

- Tôi đã nói hết lời rồi, Du công tử cứ tự nhiên!

Nàng không buồn nhìn chàng, chừng như nàng không muốn xốn mắt trông thấy chàng.

Nàng hận!

Thực ra, không phải nàng hận cá nhân Du Bội Ngọc, nàng cũng biết là chàng chẳng làm gì khiến cho nàng hận. Nàng hận chàng vì chàng là một nam nhân.

Nàng hận nam nhân!

Châu Lệ Nhi thấy nàng dìu Đường Lâm trở lại, vội gọi :

- Đường cô nương! Cô nương có định đem điều bí mật này tuyên bố ra không?

Đường Lâm lắc đầu :

- Không!

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Thế cô nương cho chúng tôi biết điều bí mật này để làm gì?

Đường Lâm hừ một tiếng :

- Có làm gì cũng vô ích!

Châu Lệ Nhi khấn trương ra mặt :

- Nếu thiên hạ không biết việc này, họ sẽ cho Du Bội Ngọc hạ sát Đường lão trang chủ hay sao?

Đường Lâm lạnh lùng :

- Hắn đã vô tình vô nghĩa với cô nương như vậy, cô nương còn khổ tâm lo ngại cho hắn làm chi?

Nàng đi luôn, không hề quay đầu nhìn lại.

Châu Lệ Nhi sững sờ một lúc, toan đuổi theo, Du Bội Ngọc liền nắm tay nàng giữ lại :

- Xong! Hãy để cho nàng đi!

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Xong? Mang một nỗi oan to lớn như vậy mà dừng dừng được à? Tôi không thích gần những người mà thiên hạ cho là sát nhân đầu!

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc lâu rồi nhếch nhếch cười khổ :

- Hàm oan? Ngu huynh hàm oan đã quá nhiều! Thêm một niềm oan nữa cũng chẳng nặng đòn cân bao nhiêu!

Châu Lệ Nhi dậm chân :

- Thật tôi không hiểu nổi Du huynh rồi! Người ta hại Du huynh, Du huynh không giận! Người ta lo lắng cho, Du huynh lại an nhiên như thường!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Châu muội đã cho ngu huynh vô tình vô nghĩa thì hà tất phải quan tâm đến ngu huynh?

65. Đấu Tranh Tâm Lý

Châu Lệ Nhi giật mình, sững sờ một chút, đưa tay che mặt khóc rưng rức, rồi dậm chân gào lên :

- Không lẽ Du huynh cho rằng tôi không nên nói như thế? Chứ không phải trong tâm, Du huynh chỉ nghĩ đến Lâm Diêu Bình sao? Tôi nói sai à? Tôi trách oan Du huynh à?

Du Bội Ngọc không nói gì.

Chàng lặng lẽ nắm tay nàng, kéo nàng đi. Nàng lặng lẽ bước theo chàng ra khỏi con đường bí mật.

Đối với nữ nhân, phương pháp ứng phó hay nhất là đừng nói gì hết.

Du Bội Ngọc thừa hiểu, ra khỏi địa đạo là vào ngôi miếu hoang lạnh, chính tại ngôi miếu đó, ngày trước Đường Vô Song bị thủ hạ của Du Phóng Hạc bắt mang đi.

Cũng tại nơi đó, Đường Vô bị sát hại.

Và tại nơi này, chàng gặp Quách Phiến Tiên lần thứ nhất với thiếu nữ si tình Chung Tịnh.

Bây giờ họ Ở đâu? Sống hay đã chết rồi?

Chàng liên tưởng đến Ngân Hoa Nương, chạnh lòng về kết cuộc thê thảm của nàng.

Chàng lại nghĩ đến Kim Hoa Nương, Thiết Hoa Nương, Kim Yến Tử...

Đương nhiên, chàng không quên Lâm Diêu Bình.

Chàng thở dài, thầm nghĩ :

- Họ là những con người bất hạnh, có đúng là ta hại họ không?

Chừng như những thiếu nữ gần chàng, không một nàng nào là không khổ.

Tất cả đều khổ!

Tại sao thế?

Mỹ nhân! Trên thế gian, từ ngàn xưa, người ta cho là hồng nhan mạng bạc, mỹ nhân là nguồn họa họa.

Nhưng đó là những liên quan của phái nữ.

Như chàng là nam nhân, một mỹ nam tử cũng bạc mạng như nữ nhân nữa sao?

Du Bội Ngọc tự hỏi mình nên khóc hay nên cười?

Du Bội Ngọc từ từ di chuyển tấm đá che kín lối đi nơi cuối đường.

Không gian đen tối, ngửa bàn tay không thấy ngón.

Không gian trầm động như cảnh chết.

Du Bội Ngọc nắm tay Châu Lệ Nhi bước lên.

Trong bóng tối, một trăng cười lạnh vang dội nghinh đón cả hai. Rồi có tiếng thốt :

- Hai vị đến rồi đó à? Tại hạ chờ đây đã lâu! Rất lâu!

Du Bội Ngọc giật mình lùi lại, nhưng đèn đã được đốt lên liền theo câu nói, chiếu sáng.

Người hiện rõ dưới bóng đèn.

Châu Lệ Nhi rú lên thất thanh :

- Dương Tử Giang! Người? Người là âm hồn mãi mãi theo ám chúng ta! Tại sao người ở đây?

Dương Tử Giang cười nhẹ :

- Có thể tại vì tại hạ và các vị có cái duyên đậm đà dai dẳng...

y ngồi xếp bằng tròn trên mặt đất. Trước mặt y có vò rượu, có thức nhắm, có đèn, có mồi đánh lửa.

Y cười hì hì, tiếp :

- Những vật này, tại hạ lấy tại Đường gia, mang đến đây đây! Tuy các thức này nguội lạnh, song mình khỏi phí tiền mua! Các vị lại đây làm mấy chén đi!

Trấn định tâm thần lại rồi, Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Đa tạ!

Chàng bước đến ngồi xuống liền. Rượu có sẵn trong chén, chàng nâng lên uống một hơi cạn.

Châu Lệ Nhi định giành uống nhưng không kịp. Nàng muốn ném thử xem rượu có độc chăng.

Dương Tử Giang cười lớn :

- Du huynh! Tài, du huynh không hơn tại hạ, nhưng về trầm tịch, Du huynh hơn đứt tại hạ! Tại hạ kính phục vô cùng! Tại hạ xin kính Du huynh một chén!

Y nhìn sang Châu Lệ Nhi mỉm cười tiếp :

- Châu cô nương yên trí đi, rượu không có độc đâu! Tại hạ có rất nhiều phương pháp giết người, không cần phải dùng độc đâu!

Châu Lệ Nhi chớp mắt lạnh lùng :

- Nhưng tôi chỉ có một phương pháp duy nhất để giết người là dùng độc! Bất cứ lúc nào, tôi hạ độc cũng được! Những người chết vì bị tôi hạ độc rất nhiều! Nhiều không đếm nổi! Những người đó không biết tại sao họ chết!

Bỗng nàng nhìn Dương Tử Giang, cười mảy tiếng :

- Rất có thể trong chén rượu này, chén rượu nơi tay các hạ đó, cũng có độc do tôi bỏ vào, các hạ có tin không?

Nếu kẻ nào nói như vậy, Dương Tử Giang phải cười lớn. Hơn nữa, y sẽ nâng chén rượu lên uống ngay, uống để mĩa mai sự khoa trương của đối tượng.

Nhưng câu nói do con gái của Tỏa Hồn cung chủ thốt, thì ý nghĩa khác biệt.

Dương Tử Giang nhìn chén rượu nơi tay, cười nhẹ hỏi :

- Cô nương hạ độc trong rượu thì tại hạ còn biết làm gì? Làm là phải giữ kín, chứ ai làm rồi lại nói ra?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Các hạ không tin thì cứ uống!

Dương Tử Giang giật mình, dù biết là rượu không hề có độc, y cũng không uống nổi.

Châu Lệ Nhi lạnh lùng :

- Cái gan của các hạ bao lâu nay to lắm mà!

Dương Tử Giang thốt :

- Cái gan của tại hạ thực sự to lắm, song một khi bị người nói khích, nó nhỏ lại liền!

Châu Lệ Nhi nhúng ngay hai ngón tay vào chén rượu của Dương Tử Giang, làm như thế rồi, nàng lấy luôn chén rượu đó, đổ vào chén của Du Bội Ngọc, bảo :

- Uống đi, hần đã không uống thì Du huynh uống, bỏ uống lắm!

Du Bội Ngọc mỉm cười uống cạn.

Châu Lệ Nhi cười hí hí :

- Các hạ xem! Trong rượu đâu có độc, thế mà các hạ không dám uống! Như vậy các hạ không có đến một giọt nhỏ can đảm! Thật tôi lấy làm thẹn thay cho các hạ!

Dương Tử Giang không hề nao núng, thản nhiên điểm một nụ cười :

- Làm người, có cẩn thận mới tránh họa tai! Huống chi có rượu, đãi khách trước, khách uống rồi, có thừa mình mới uống chứ?

Y nghiêng vò, rót ra một chén khác, tiếp :

- Chén rượu này tại hạ yên tâm uống! Yên tâm bởi tại hạ chắc chắn nó không có độc!

Châu Lệ Nhi chớp mắt :

- Phải! Chén rượu đó không có độc! Các hạ yên tâm uống đi!

Dương Tử Giang nhìn chén rượu một lúc lâu, đoạn mỉm cười thốt :

- Tại hạ uống quá nhiều rượu rồi, có nghỉ uống một vài chén cũng không thiếu chi đó! Thôi, tại hạ không uống nữa!

Châu Lệ Nhi lắc đầu :

- Khổ quá! Tôi nói rượu có độc, các hạ không dám uống! Tôi nói rượu không độc, các hạ cũng không dám uống! Thế thì tôi phải nói sao cho các hạ uống?

Dương Tử Giang cười vang :

- Vô luận cô nương nói sao, tại hạ cũng không uống!

Y đặt chén rượu xuống rồi lẩm nhẩm :

- Ta cứu nạn cho nàng, nàng lại không cho ta uống rượu, một chén thôi cũng chẳng cho ta uống! Nghĩ ra, ta không nên cứu người nữa! Đích xác là ta không nên cứu người nữa!

Châu Lệ Nhi bỗng trầm gương mặt :

- Ai bảo các hạ cứu bọn này? Các hạ giết Đường Ngọc, các hạ giết Kim Hoa Nương, lại giết luôn Thiết Hoa Nương, tại sao không giết chúng tôi?

Dương Tử Giang cười nhẹ :

- Các vị tướng đầu tại hạ giết luôn các vị mới cao hứng được à?

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Khá đó! Nếu không thì các hạ phải gặp nhiều phiền phức to đấy!

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Tại hạ giết người, không cần biết là có phiền phức hay không, mà chỉ cần biết người đó có đáng bị giết hay không!

Bồng, y trầm gương mặt, tiếp :

- Tại hạ xin hỏi cô nương, một người muốn cưới vợ, cưới cho được cái người mà mình muốn cưới, lại bắt chấp cả cha mẹ, bắt chấp cả đồng bào huynh đệ, tử muội, đem bán nốt cho ngoại nhân, người đó có đáng bị giết hay không?

Châu Lệ Nhi cười mỉa :

- Nếu người đó có bán lương tâm đi nữa thì cũng do các vị bức bách. Đã bức bách người đó làm như vậy, bây giờ lại lên án là lên án làm sao?

Dương Tử Giang cười hừ một tiếng :

- Giả như tại hạ bức bách cô nương giết Du Bội Ngọc, cô nương có giết không?

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Dương nhiên là tôi không giết!

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Như vậy mới hợp lý chứ! Bức bách hay không bức, đó là một việc, làm hay không làm, đó là một việc khác! Cô nương không làm, tại hạ cũng không làm! Cô nương muốn làm, tại hạ không bức cũng vẫn làm! Giả như Đường Ngọc đối với nhà của hần như cô nương đối với Du Bội Ngọc, thì tại hạ làm sao bức hần được?

Châu Lệ Nhi giật mình :

- Nhưng... còn Kim Hoa Nương... nàng có tội gì?...

Dương Tử Giang chặn lời :

- Kim Hoa Nương? Tại hạ có lúc nào động đến sợi lông chân của nàng ấy? Nàng chết vì muốn theo tình nhân xuống cửu tuyền mà xây tổ ấm, có can gì đến tại hạ đâu?

Trên thế gian này, có thiếu chi nữ nhân ngu xuẩn như nàng ấy? Có thể bảo, mỗi ngày có mấy kẻ chết ngu như thế! Họ chết như thế tại vì họ hận tại hạ chăng?

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Các hạ cãi lý nghe thông lắm! Thế ra, các hạ là một người tốt! Một mẫu người đang được đời noi gương!

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Tại hạ không dám nghĩ mình là người tốt! Bất quá, kẻ nào đó không đành tội chết, có van cầu tại hạ giết, tại hạ cũng từ chối, tại hạ lười xuất thủ trong trường hợp đó!

Châu Lệ Nhi trừng mắt :

- Còn Thiết Hoa Nương? Nàng ấy đáng tội chết không?

Dương Tử Giang cũng trừng mắt :

- Thiết Hoa Nương? Ai cho rằng tại hạ giết Thiết Hoa Nương?

Châu Lệ Nhi gần từng tiếng :

- Tôi! Tôi cho như vậy!

Dương Tử Giang hừ một tiếng :

- Cô nương có chính mắt thấy tại hạ xuống tay chẳng? Cô nương có thấy thi thể nàng ấy chẳng? Tại sao cô nương biết là nàng ấy chết?

Châu Lệ Nhi so vai :

- Cần gì tôi phải chính mắt trông thấy? Tự nhiên tôi phải hiểu là nàng ấy chết trong tay các hạ!

Dương Tử Giang gần giọng :

- Giả như nàng chưa chết?

Châu Lệ Nhi đáp nhanh :

- Nếu nàng còn sống, tôi xin nuốt cả vò rượu đó!

Dương Tử Giang bật cười :

- Vò rượu đó, cô nương nuốt làm sao nổi? Nếu nuốt được, cô nương sẽ biến thể kỳ dị với cái bụng to như cái trống! Thiên hạ sẽ lấy làm lạ, một thiếu nữ không chồng sao lại bụng mang dạ chứa? Mà bụng to, hẳn phải sanh song thay!

Châu Lệ Nhi đỏ mắt, nổi giận :

- Ai nói ta to bụng?

Dương Tử Giang cười nhẹ :

- Nhét một vò rượu vào bụng thì bụng nào lại chẳng to? Bụng tự nhiên to, cần gì phải nói? Huống chi đến có hai vò?

Châu Lệ Nhi kinh ngạc :

- Hai vò? Kiểm đâu ra hai vò?

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Cô nương có một vò này rồi, nuốt thêm một vò này nữa là cô nương có tất cả hai vò. Chẳng phải vậy sao? Hai vò, vò này là vò rượu, còn vò có sẵn trong mình cô nương là vò dấm! Dấm chua, dấm rất chua, cô nương ơi!

Một nữ nhân tranh kiện không thắng đối thoại thì phải khóc tức, phải làm ầm lên, bằng không nữa thì cũng phải giả vờ cãi, lờ đi. Chứ cãi mãi, chung cuộc rồi cũng bại mãi, cãi đến đỏ mặt cũng không được!

Nhưng đối với ai, Châu Lệ Nhi còn có thể làm như vậy, còn đối với Dương Tử Giang, nàng không thể làm như vậy, bởi nàng biết, có làm như vậy cũng vô ích.

Cho nên, nàng nhận bại ngay, cho y khỏi chọc tức thêm :

- Được! Tôi chịu thua các hạ! Nếu các hạ là một nữ nhân thì nữ nhân đó hẳn phải có một cái lưỡi dài thòng, vô luận là ai, gặp nữ nhân dài lưỡi cũng phải nhúc nhủ!

Du Bội Ngọc đột nhiên bật cười :

- Dương huynh ở đây chờ rất lâu, không lẽ để cùng nàng đấu lý?

Dương Tử Giang giật mình.

Châu Lệ Nhi tìm trăm phương ngàn cách làm cho y đuối lý, song không kết quả, ngờ đâu Du Bội Ngọc chỉ nói có mấy tiếng, y phải nhận thua.

Một lúc lâu, y cười vang thốt :

- Con chó cắn người thường không sửa, chó sửa là không bao giờ cắn ai! Xem ra, từ nay về sau, gặp Du huynh ở đâu là tại hạ phải xếp giáp quy hàng!

Du Bội Ngọc mỉm cười không đáp.

Dương Tử Giang chỉnh sắc mặt tiếp :

- Tại hạ Ở đây chờ Du huynh là vì biết Du huynh đáng mặt quân tử...

Du Bội Ngọc khẽ nghiêng mình :

- Du huynh quá khen!

Dương Tử Giang tiếp :

- Bình sanh, tại hạ rất ghét bọn nguy quân tử, giả nhân giả nghĩa, thoáng trông qua Du huynh, tại hạ biết ngay là một người thành thật, chân chánh, tại hạ vô cùng kính phục!

Du Bội Ngọc lại nghiêng mình :

- Dương huynh quá khen!

Dương Tử Giang tiếp :

- Du huynh biết nhẫn nhục...

Châu Lệ Nhi cao giọng chặn lời :

- Các hạ muốn nói gì thì nói ngay, xin đừng vuốt đuôi mãi mà mất thì giờ! Các hạ thì cứ tăng bốc, còn chàng thì cứ quá khen quá khen, chán quá!

Dương Tử Giang bật cười giòn :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo Du huynh một điều, chắc chắn Du huynh không nở đâu!

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Tự nhiên!

Dương Tử Giang tiếp :

- Điều tại hạ muốn thỉnh giáo là xin Du huynh cho biết, ai là người sát hại Đường Vô Song? Có phải là các vị Đường đại cô nương chăng? Tại sao nàng hạ thủ?

Có phải là nàng ngờ Đường Vô Song chỉ là một người giả mạo chăng? Tại sao nàng biết được việc đó?

Du Bội Ngọc suy nghĩ một lúc, mỉm cười thốt :

- Dương huynh hỏi đến năm điều chứ nào phải một điều?

Dương Tử Giang chớp chớp mắt :

- Thì tại hạ xin thỉnh giáo Du huynh năm điều vậy!

Du Bội Ngọc từ từ đáp :

- Dương huynh có lòng thành thật hỏi tại hạ, tại hạ đương nhiên phải thành thật đối xử lại. Bất quá...

Dương Tử Giang hỏi :

- Bất quá như thế nào?

Du Bội Ngọc nín lặng.

Châu Lệ Nhi vỗ tay cười lớn :

- Cái ý tứ của chàng, các hạ không hiểu sao? Có thể là chàng không lừa dối các hạ, nhưng chàng cũng có thể cầm nín, bây giờ tôi mới hiểu ra, cầm nín là một phương pháp hữu hiệu nhất ứng phó với các nữ nhân lưỡi dài.

Dương Tử Giang đột nhiên đứng lên quát :

- Các hạ không nói?

Châu Lệ Nhi cũng đứng lên trừng mắt :

- Không nói thì có sao không?

Dương Tử Giang biến sắc mặt xanh dờn.

Châu Lệ Nhi vẫn tưởng là y sắp sửa xuất thủ, nàng khẩn trương vô cùng, bởi nếu y xuất thủ, cả hai cầm chắc cái chết.

Ngờ đâu, Dương Tử Giang cười lớn :

- Du huynh không bằng lòng nói thì cầm như tại hạ chẳng có hỏi chi cả!

Châu Lệ Nhi giật mình :

- Tại sao bỗng nhiên các hạ có lễ độ như thế?

Dương Tử Giang đáp :

- Chỉ vì tại hạ muốn kết bằng hữu với Du huynh! Nếu Du huynh không hiềm tỵ thì xin Du huynh vui lòng đến tề xá dùng vài chén rượu nhạt cho tại hạ thỏa nguyện bình sanh!

Châu Lệ Nhi trở mắt :

- Đến nhà các hạ? Các hạ có nhà?

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Là con người, ai lại không có nhà? Tự nhiên tại hạ không ngoài thông lệ đó!

Châu Lệ Nhi gật gù :

- Phải! Phải! Con chuột còn có hang hướng chi con người! Nhưng cái hang của các hạ Ở đâu?

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Tề xá ở phía trước mặt kia, cách đây không xa. Vợ tại hạ nấu nướng cũng khéo, có thể làm vài món nhắm thích khẩu!

Châu Lệ Nhi giật mình kêu lên :

- Các hạ có lão bà rồi sao? Thật vậy sao?

Dương Tử Giang gật đầu :

- Có chuột cống tất phải có chuột cái, nếu không làm sao có chuột con?

Châu Lệ Nhi thở ra :

- Tôi không hiểu các hạ làm trò quỷ gì? Đến tôi mà cũng hồ đồ thì còn ai hiểu các hạ nổi? Tôi khó dẫn nổi tánh hiếu kỳ đến tận nhà các hạ xem cái vị cô nương nào dám làm vợ các hạ! Bởi, trên thế gian này, nếu lấy chồng, nữ nhân thà chịu lấy một người xấu xí, chứ chẳng ai muốn lấy một quái vật!

Dương Tử Giang lơ đi sự xoi xĩa của nàng, hướng sang Du Bội Ngọc :

- Chẳng hay Du huynh có chấp thuận đến tề xá không?

Du Bội Ngọc mỉm cười chưa nói gì, Châu Lệ Nhi vội đáp :

- Tôi tưởng chàng cũng hiếu kỳ như tôi! Và đương nhiên chàng không từ khước!

Dương Tử Giang vỗ tay reo lên :

- Cô nương nói thế, hẳn Du huynh cũng đồng ý chứ? Thực ra Du Bội Ngọc cũng muốn đi!

Chàng phát giác ra Dương Tử Giang vừa thần bí, vừa cổ quái, vừa đáng sợ mà cũng vừa hứng thú!

Một con người như thế, đã mời thì còn ai từ chối được? Dù không mời, người ta cũng tìm cách đến thay, huống hồ được mời?

Đúng như Dương Tử Giang đã nói, nhà y không xa lắm, khi họ đến nơi, trời vẫn chưa sáng.

Nơi chân núi, có năm bảy nóc nhà, nhà lợp bằng cỏ trên nóc, khói vờn quanh, chứng tỏ người trong nhà đã thức, lo bữa ăn sáng.

Châu Lệ Nhi chép miệng :

- Thì ra lão bà của các hạ cũng là tay đảm đang đấy! Thức khuya dậy sớm, đúng là mẫu vợ hiền!

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Có lẽ tiện nội biết quý khách đến nhà, nên bỏ giấc ngủ, chuẩn bị chu đáo!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Không lẽ nàng biết được có chúng tôi đến?

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Thú thật với hai vị, nếu hôm nay tại hạ không mời được hai vị về nhà thì nàng cấm cửa tại hạ đấy!

Châu Lệ Nhi trố mắt :

- Tại sao lại có việc đó? Nàng quen biết với bọn này chẳng?

Dương Tử Giang chỉ cười chứ không đáp. Nụ cười của y bí hiểm vô cùng.

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Tôi hỏi sao các hạ không đáp?

Dương Tử Giang vẫn cười :

- Tại hạ học cái phương pháp của Du huynh đó cô nương ạ!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Được! Các hạ không nói cũng chẳng sao! Đến nơi rồi, tự nhiên tôi sẽ hiểu!

Quanh nhà có rào trúc, dây tơ hồng bò ngang bò dọc, phủ lợp vòng rào, phổ màu vàng rất đẹp.

Cửa rào sơn màu tím, trong rào có vườn hoa, hoa cúc đang mùa nở tạo một sắc thái đặc biệt trong bóng đêm mờ.

Dương Tử Giang vòng tay mời khách, ân cần như thật sự khát vọng, nhưng nào ai biết được, bên trong y có chủ trương gì?

Từ cửa vào là đến gian tiểu sảnh, trong sảnh có bàn thờ, tượng thờ là Quan Âm Đại Sỹ và Tam Huynh Đệ Đào Viên.

Khung cảnh chẳng có gì lạ song Châu Lệ Nhi lại đặc biệt chú ý.

Dương Tử Giang không có vẻ gì là người thuộc nếp sống này và y cũng không phải ẩn cư tại địa phương này.

Trên bàn bày la liệt đĩa lớn đĩa nhỏ đựng các thức ăn, có thức ăn còn bốc khói, có thức ăn đã nguội rồi.

Đặc biệt nhất là một nồi cháo lớn và một vò rượu cũng to.

Châu Lệ Nhi không đợi mời, ngồi vào bàn ăn liền. Qua một đêm hải hùng vất vả, nàng thấy đói nên ăn thật sự, vừa ăn vừa cất tiếng cười nói oang oang :

- Đúng! Lão bà của các hạ quả có tài nấu nướng thật! Có một người vợ như thế, quả thật các hạ tốt phúc vô cùng!

Dương Tử Giang khiêm nhượng :

- Cô nương quá khen, bất quá thì mấy món này chỉ tầm thường, mình nuốt trôi được thôi!

Du Bội Ngọc thốt :

- Tại hạ muốn bái kiến tẩu phu nhân, xin Dương huynh mời người ra đây!

Dương Tử Giang đáp :

- Sợ nàng còn bận chút việc nơi bếp!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Thức ăn có nhiều lắm rồi, còn làm thêm chi nữa? Dương huynh bài biện long trọng quá! Dương huynh làm cho chúng tôi áy náy lắm đó!

Dương Tử Giang cười nhẹ :

- Có quý khách đến nhà, tự nhiên phải có cái gì đặc biệt hơn ngày thường một chút chứ?

Du Bội Ngọc lại cười :

- Có lẽ tẩu phu nhân định làm cho bọn này vỡ bụng hay sao chứ, Dương huynh bảo gấp đừng dọn gì thêm nữa và mời tẩu phu nhân ra đây đi!

Dương Tử Giang gật đầu :

- Được! Được! Cung kính bắt như tuân mạng!

Họ có vẻ là ba thôn dân địa phương, hiệp nhau đánh chén chứ không phải là khách giang hồ dừng chân lại một nơi, ghì nhau từ tiếng nói, dù bên ngoài ai ai cũng thành thật đáng thân cận!

Dương Tử Giang gọi lớn :

- Ra đây bà ơi! Sớm muộn gì cũng phải chào quý khách, bà dằn dãi mãi ở trong đó mà dấu được bộ mặt xấu xí sao? Ra đây mà chào Du huynh và Du phu nhân!

Bên trong có người đáp vọng ra :

- Chậm một chút ông nhé! Tôi còn làm nốt một món này rồi ra ngay!

Châu Lệ Nhi trở mắt lăm nhăm :

- Quái lạ! Giọng nói nghe quen quá!

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Đã quen giọng tất phải nhận ra người chứ?

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Bị tiếng mở đầu nổ lách cách, làm át mất giọng nói, tôi nghe không được rõ ràng nên khó đoán!

Du Bội Ngọc cũng kinh dị phi thường.

Vừa lúc đó, từ phía trong, một nữ nhân vận áo xanh bước ra.

Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi sững sờ. Vợ Dương Tử Giang là Thiết Hoa Nương!

Đúng là một cảnh mộng cho cả hai.

Thiết Hoa Nương hơi đỏ mặt, cúi thấp đầu thốt :

- Nấu nướng vụng về, món ăn đạm bạc, xin các vị đừng chê!

Du Bội Ngọc ấp úng :

- Tẩu... tẩu phu nhân khỏi phải khách sáo!

Chàng trầm tĩnh thành tánh, song nói lên ba tiếng tẩu phu nhân với Thiết Hoa Nương, chàng cảm thấy miễn cưỡng vô cùng.

Phải cố gắng lắm, chàng mới nói ra được!

Thiết Hoa Nương lại đỏ mặt :

- Du công tử dùng món này đi, đừng để lâu, nguội mất ngon!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Phải! Phải! Tại hạ xin ăn ngay!

Chàng không biết nói chi hơn, bắt buộc phải ăn, ăn để khỏi trống miệng, khỏi nói.

Vô luận làm sao, Du Bội Ngọc vẫn trầm tự khí được để giữ vẻ thản nhiên. Bất quá gặp một sự kiện quái dị, chàng hơi kinh ngạc một chút, rồi tinh thần trấn định liền sau đó.

Chàng trầm trù được, song Châu Lệ Nhi làm gì bình tĩnh nổi?

Nàng nhảy dựng lên hét to :

- Cô nương lấy hấn làm chồng thực à?

Thiết Hoa Nương ngẩng mặt lên điểm một nụ cười, từ từ thốt :

- Một nữ nhân, sớm muộn gì cũng phải có một tấm chồng!

Châu Lệ Nhi buông mình xuống ghế, nàng buông nặng, một tiếng bịch vang lên khá lớn.

Rồi nàng lắc đầu, thở dài :

- Tôi không hiểu cô nương! Thiếu chi người cô nương không lấy, lại đi lấy một quái vật làm chồng!

Dương Tử Giang cười lớn :

- Cô nương xem tại hạ như một quái vật, nàng lại xem đáng yêu! Mỗi người có một ý thích riêng chứ? Nếu tất cả mọi thiếu nữ trên đời đều nhận xét như cô nương thì làm sao có đủ số Du Bội Ngọc, cung cấp cho mỗi nàng một Du Bội Ngọc?

Y nâng vò rượu lên, lẩm nhẩm :

- Mùi rượu này như thế nào, ai có diễm phúc uống rượu này?

Châu Lệ Nhi hớp một hơi dài không khí :

- Đừng khiêu khích tôi, tôi đã nhận bại rồi, tự nhiên phải nuốt vò rượu đó, một vò rượu nhỏ như vậy, nếu có nuốt cũng chẳng sao mà! Đối với tôi còn dễ hơn ăn một miếng ngọt dịu gì đó!

Dương Tử Giang cười to :

- Nếu quả thật cô nương làm được thì tại hạ khâm phục vô cùng!

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Các hạ hãy xem!

Nàng với tay chụp lấy vò rượu.

Dương Tử Giang nhìn nàng không chớp mắt. Y hiểu nàng có thể làm bất cứ việc gì, nếu nàng muốn và quyết tâm.

Biết đâu nàng chẳng cố nuốt vò rượu?

Nhưng nàng nuốt cách nào? Y cố nhìn để xem nàng hành động làm sao.

Châu Lệ Nhi chụp vò rượu rồi, nhìn tả, nhìn hữu, bỗng lắc đầu thốt :

- Không xong! Không xong!

Dương Tử Giang lấy làm lạ, hỏi :

- Cái gì không xong?

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Tôi nói là nói đến vò rượu khác, chứ nào phải vò rượu này đâu? Các hạ vào miếu thổ địa mang vò rượu đó ra đây cho tôi!

Dương Tử Giang cuối cùng rồi cũng bật cười vang.

Châu Lệ Nhi trừng mắt :

- Cười cái gì? Đi lấy ngay đi cho tôi! Tôi muốn nếm thử mùi vị của vò rượu đó, đừng để tôi thèm lâu!

Dương Tử Giang từ từ thốt :

- Cô nương nói thế là cho rằng tại hạ lừa đi lấy vò rượu? Không sao, từ miếu thổ địa đến đây, con đường cũng chẳng bao xa, tại hạ đi được mà!

Y đứng lên liền.

Châu Lệ Nhi đảo mắt nhìn quanh rồi cười lạnh :

- Các hạ có đi thì đi nhanh lên, tôi không thể chờ lâu đâu!

Thiết Hoa Nương cười nhẹ :

- Nếu y chịu đi lấy thật sự, thì tôi xin uống giúp cô nương một chén!

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Muốn uống cứ uống, song chỉ sợ quá ít, tôi uống không đủ!

Dương Tử Giang nhìn nàng :

- Xem ra vĩnh viễn cô nương không chịu bại?

Châu Lệ Nhi ngẩng mặt :

- Tại sao tôi phải chịu bại?

Dương Tử Giang cười lớn :

- Nói thì thế, tại hạ đi lấy vò rượu về đây thì kỳ quá, bởi ai nỡ để giai nhân nuốt cả vò rượu bao giờ?

Châu Lệ Nhi phân bua :

- Tại các hạ không chịu đi lấy đấy nhé chứ chẳng phải tôi không dám uống đâu!

Dương Tử Giang mỉm cười :

- Phải! Phải! Đừng nói là một vò, đến cả mấy trăm vò, cô nương vẫn nuốt như thường!

Châu Lệ Nhi bật cười khanh khách :

- Đúng vậy! Các hạ bây giờ ăn nói nghe thông đó!

Bỗng có tiếng vó ngựa từ xa vọng đến.

Vó ngựa nghe còn xa, song khi đến chưa tàn, cảnh vắng lặng, vó ngựa nện nghe rõ ràng lắm!

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Các vị còn khách nào nữa chăng?

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Có thể lắm!

Châu Lệ Nhi thốt :

- Cỡi ngựa mà đến, hẳn là khách ở xa!

Dương Tử Giang điềm nhiên :

- Có thể lắm!

Châu Lệ Nhi thoáng giật mình :

- Ai thế?

Dương Tử Giang cười nhẹ :

- Cô nương đoán xem ai sắp đến đây?

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Thì bắt quá cũng là một kẻ nào đó trong chốn bầy chó dữ chứ còn ai nữa?

Dương Tử Giang vụt vỗ bàn kêu bốp một tiếng rồi bật cười lớn :

- Đúng quá cô nương! Lần này thì cô nương nói nghe thông đó!

Vó ngựa càng phút vang gần. Kỵ sỹ đứng là hướng về gian nhà cỏ này, và chừng như khá đông.

Châu Lệ Nhi thoáng biến sắc, khẽ nhìn Du Bội Ngọc.

Du Bội Ngọc luôn luôn điềm nhẹ một nụ cười, làm như chàng chẳng nghe chi cả.

Dương Tử Giang lại vỗ bàn kêu bốp một tiếng :

- Du Bội Ngọc! Du Bội Ngọc! Gan cùng thân thể đấy! Tại hạ bội phục! Bội phục lá gan của các hạ đó!

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Quá khen! Quá khen!

Dương Tử Giang cao giọng :

- Nếu các hạ không có gan thì làm gì theo tại hạ đến đây?

Du Bội Ngọc bình tĩnh thốt :

- Ở đây phong cảnh rất đẹp, tẩu phu nhân lại nấu nướng rất khéo, có cảnh đẹp, thức ăn ngon, rượu ngon, tại hạ tự nhiên thích đến chứ cần chi phải có gan?

Dương Tử Giang chớp chớp mắt rồi nhìn sững chàng :

- Các hạ không sợ tại hạ dẫn dụ vào hang cọp?

Du Bội Ngọc mỉm cười như thường :

- Tại hạ biết huynh đài không thuộc người hành động như vậy!

Dương Tử Giang hừ một tiếng :

- Biết người biết mặt chứ ai biết lòng? Du huynh đừng tưởng tại hạ là người tốt mà lầm!

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Nếu các hạ có ác ý đối với tại hạ, thì hà tất đợi đến phút giây này, hà tất phải bày ra cho lắm trò làm chi cho nhọc sức?

Dương Tử Giang lại trừng mắt nhìn chàng, rồi ngẩng mặt lên không, bật cười lớn :

- Du huynh lấy lòng quân tử đo lường cái lòng kẻ tiểu nhân, chỉ sợ rồi phải hối hận sau này đấy!

Y tự mắng tự miệt thị, Du Bội Ngọc cứ an ủi y, cứ giải thích mãi cho y hiểu, Châu Lệ Nhi dờ cười dờ khóc, tự hỏi tại sao Du Bội Ngọc lại có thể tin tưởng nơi y được?

Nàng đành ninh là con người đó không thể tin tưởng được và bây giờ nếu muốn thoát đi thì đã muộn rồi.

Dương Tử Giang ngừng cười thì vó ngựa cũng ngừng tại bên ngoài cửa.

Có người hỏi vọng vào :

- Trong nhà có ai không?

Dương Tử Giang cao giọng :

- Các hạ đã rõ là có người, sao lại còn hỏi?

Người đó cười vang :

- Đến nhà Dương công tử, phải lên tiếng hỏi chứ? Ai đâu ngang nhiên xông vào?

Dương Tử Giang cau mày :

- Ngần ấy lễ độ đủ lắm rồi, cứ vào!

Bên ngoài, kỵ sỹ đã xuống ngựa và tiếng chân người vang lên sau câu nói của Dương Tử Giang.

Có ba người vào.

Trong ba người, có hai người tay cầm một chiếc rương, rương khá to, chùng chùng như nặng lắm, nhưng họ mang đi như mang một vật chẳng có chút trọng lượng nào.

66. Bể Thước Đo Lòng

Người thứ ba trông cũng bình thường, chẳng có điểm nào tỏ ra là con người bại hoại.

Y luôn luôn điểm nụ cười, vận bộ y phục rất vừa vặn, nơi hông có đeo một thanh đao, nhìn thoáng qua cũng biết là đao quý.

Xem y chẳng có điểm gì khác phải đồ kỵ, vậy mà nhìn y, ai ai cũng không thể có cảm tình được, trừ những kẻ đồng tình đồng cảnh của y.

Có lẽ do cái điểm bốc ra từ người y chăng? Điểm đó biểu lộ một cái gì đó khó chịu mà đáng ghét của y che dấu trước con mắt của ngoại nhân?

Châu Lệ Nhi nhớ ra gương mặt đó rất quen, chùng chùng như nàng có gặp ở đâu một vài lần, nhưng nàng quên mất là đã gặp ở nơi nào.

Du Bội Ngọc thì nhận ra y, y chính là một trong số người đứng xem Du Phóng Hạc và Đường Vô Song giả hiệu đánh cờ tại khách sạn Lý Độ Trấn đêm đó.

Người ấy vừa vào nhà là đưa mắt nhìn Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi.

Chùng chùng như y có biến sắc.

Du Bội Ngọc vẫn thản nhiên như thường, vờ như chẳng nhận ra y.

Dương Tử Giang hỏi:

- Cái vật mà tại hạ muốn có đó, các hạ mang đến chứ?

Hai người mang chiếc rương lên tiếng đáp:

- Ở trong chiếc rương này đây!

Dương Tử Giang lại hỏi:

- Có chắc là đúng không?

Hai người đó mỉm cười:

- Công tử đã giao phó, tự nhiên bọn này phải thi hành, làm gì làm được?

Hai người đó liếc nhìn sang Du Bội Ngọc.

Aùnh mắt đó bốc ngời ác cảm.

Dương Tử Giang vụt cao giọng hỏi:

- Các vị nhận ra nhau à?

Người mặt trắng, mang đao, giật mình, hấp tấp đáp:

- Không! Không!

Dương Tử Giang bật cười:

- Nếu không nhận ra nhau thì tại hạ xin giới thiệu cho đôi bên cùng biết nhau.

Y chỉ người mang rương tiếp:

- Hai vị này là Phách Sơn Đao Tổng Cang và Đả Hồ Quyền Triệu Cường, nghe nói là hai vị đại hữu danh vùng Tô Bắc.

Triệu Cường, Tổng Cang nghiêng mình:

- Quá khen!

Dương Tử Giang lạnh lùng tiếp:

- Thực ra thì tuy cái tên là Phách Sơn Đao là chẻ núi chứ bắt quá chẻ củi thôi, còn Đả Hồ Quyền thì...

Y cười hắc hắc mấy tiếng rồi tiếp:

- Đánh cộp, cộp không chết là cái chắc rồi, giả như đánh mèo, mèo cũng chẳng rụng sợi lông!

Triệu Cường và Tổng Cang biến sắc mặt, thoát xanh thoát trắng, nhưng chẳng dám biểu lộ sự phẫn nộ bằng lời, họ muốn cười cho vui, song nhếch môi mãi mà nụ cười chẳng thành hình nổi.

Châu Lệ Nhi chẳng những không cười, trái lại còn có ý thương hại họ.

Dương Tử Giang lại giới thiệu người còn lại:

- Vị này có vũ công cao hơn hai vị kia, tên Tào Tử Anh, ngoại hiệu Ngọc Diện Thần Đao, thanh đao bên hông đó, tuy không chém sắt chặt ngọc đá như bùn, nhưng cũng đáng giá mấy đồng tiền đấy! Đao pháp kể ra cũng linh diệu lắm lắm...

Tào Tử Anh lộ vẻ đắc ý, mỉm cười:

- Công tử quá khen!

Dương Tử Giang không nhìn hắn, cứ tiếp:

- Bắt quả người thì luôn luôn cười, mà trong nụ cười lại có chứa kiếm, chứa đao trong bụng thì chứa ngàn muôn điều bại hoại, khen ai là người đó chết gấp, chê ai là người đó phải trốn xa. Đúng là mẫu người giả quân tử. Là họ Tào, tức nhiên là dòng dõi của Tào Tháo, tuy xa cách bằng mấy mươi thế hệ, song sự gian manh chẳng kém tổ tông!

Tào Tử Anh vẫn còn cười, song nụ cười mất tươi và có vẻ miễn cưỡng.

Du Bội Ngọc vòng tay:

- Hân hạnh! Hân hạnh!

Dương Tử Giang hừ một tiếng:

- Các hạ không cần giữ lễ với họ, họ là những thủ hạ cảm tử của Du Phóng Hạc, nếu có cơ hội, họ sẽ hạ sát các hạ ngay, chẳng bao giờ họ dung tha cho các hạ đâu!

Giữ lễ với họ vô ích!

Châu Lệ Nhi vụt hỏi:

- Tam vị từ xa đến, có phải để tìm bọn chúng tôi chăng?

Tào Tử Anh bật cười khanh khách:

- Còn tùy ý của Dương công tử! Bọn tại hạ thuộc quyền sai xử của Dương công tử mà! Nói là tử đảng của Dương công tử cũng không ngoa!

Châu Lệ Nhi đứng lên trừng mắt nhìn Dương Tử Giang.

Dương Tử Giang điềm nhiên:

- Các người, ai muốn giết ai, điều đó không liên can đến Dương Tử Giang này!

Ai có bản lĩnh thì sống còn, ai kém tài thì chết mất!

Y vụt nhìn qua Tào Tử Anh, cười nhẹ tiếp:

- Rượu đó, thức ăn đó, các người còn chờ gì? Chẳng lẽ tại hạ phải nhét, phải đổ vào mồm cho sao?

Tào Tử Anh phấn khởi tinh thần, đưa mắt nhìn sang Triệu Cường và Tống Cang.

Cả ba sáng mắt lên.

Châu Lệ Nhi nổi giận quát to:

- Thế ra các hạ lừa chúng tôi đến đây để cho chúng làm thịt à?

Dương Tử Giang thở dài:

- Tại hạ đã nói với hai vị, tại hạ chỉ là một kẻ tiểu nhân, ai bảo hai vị lấy cái lương quân tử đo lòng kẻ tiểu nhân? Chính mình muốn mắc mưu, còn oán trách kẻ sắp mưu làm sao được?

Du Bội Ngọc điềm nhiên điểm một nụ cười:

- Tại hạ chẳng bao giờ oán trách ai cả!

Tào Tử Anh lại đưa mắt ra hiệu với Triệu Cường và Tống Cang, đoạn thốt:

- Nếu vậy bọn tại hạ xin...

Thiết Hoa Nương đột nhiên hét lớn:

- Tôi không cần biết các vị muốn làm gì, tôi chỉ biết là tôi đã cực nhọc lắm mới nấu nướng mấy món này, vô luận làm sao, các vị cũng phải ăn phải uống, ăn uống xong rồi, muốn làm gì nhau thì làm!

Tào Tử Anh lạnh lùng:

- Vị cô nương này là ai?

Dương Tử Giang thản nhiên:

- Không phải cô nương! Chính là lão bà của tại hạ đấy!

Tào Tử Anh giật mình, vụt cười tươi:

- Thì ra là Dương phu nhân! Thảo nào mà thức ăn không ngon sao được?

Thiết Hoa Nương hừ một tiếng:

- Chưa ăn thì làm sao biết được ngon?

Tào Tử Anh cười thốt:

- Để bọn tại hạ làm xong việc rồi, sẽ ăn vật quý do phu nhân ban cho cũng không muộn!

Thiết Hoa Nương lắc đầu:

- Không được! Như vậy là muộn lắm! Các thức ăn này phải dùng lúc nóng mới ngon miệng! Huống chi trong năm vị, thế nào cũng có mấy người chết, số người giảm thiểu thì làm sao ăn cho hết mấy món đó?

Dương Tử Giang thở dài:

- Nữ nhân làm món khéo mà chẳng có ai ăn, thực ra khó chịu còn hơn bị tát tay vào mặt! Tại hạ nghĩ các vị nên ăn trước rồi đánh nhau sau mới hợp lý, hợp tình!

Thiết Hoa Nương mỉm cười:

- Phải đấy! Ăn no mới có khí lực, đánh nhau hăng, đà có chết cũng không là quý đấy!

Nàng lấy ba đôi đũa, trao cho bọn Tào Tử Anh mỗi người một đôi.

Tay đã cầm đũa rồi thì tay nào lại cầm dao?

Tổng Cang và Triệu Cường vất vả đường dài, cảm thấy đói, ăn mấy miếng đầu có vẻ miễn cưỡng, càng ăn lại càng ăn bạo, sau cùng thì ăn như vũ bão.

Dương Tử Giang mỉm cười:

- Nếu các vị xuất thủ lúc giao đấu nhanh như lúc ăn thì chắc chắn hôm nay Du huynh phải táng mạng!

Thiết Hoa Nương tát nhẹ tay vào mặt y, cười mắng :

- Người gì mà chẳng có một điểm tư cách chủ nhân! Phải mời khách ăn thực tình chứ, ai lại cười khách ăn nhiều bao giờ?

Dương Tử Giang cũng tát trả nàng một tát tay nhẹ vào má, cười hì hì:

- Yên trí đi bà ơi! Yên trí lớn! Nếu họ không ăn hết những món này, nhất định không ai được động thủ!

Trước mặt đông người, cả hai thân nhiên đùa tình cợt ý không dè dặt gì cả.

Thấy họ ra chiều âu yếm quá, Châu Lệ Nhi lấy làm lạ, mà cũng tức uất.

Nàng định ninh Thiết Hoa Nương bức bách bọn Tào Tử Anh ăn uống là có một chủ trương ám trợ Du Bội Ngọc, chẳng hạn bỏ thức độc trong thức ăn, trong rượu, cho bọn đó chết bất ngờ.

Nhưng bây giờ thì nàng thấy rõ điều đó không thể có được.

Thiết Hoa Nương mừng tượng một nàng dâu mới về nhà chồng đầu hôm, sớm mai muốn tỏ tài nấu nướng, đã nấu rồi phải có người ăn để thưởng tài.

Không ai ăn phải tức!

Có ai ăn nàng vui!

Như vậy, làm gì có chất độc trong thức ăn, thức uống?

Và như vậy, rõ ràng Dương Tử Giang có ý định đem Du Bội Ngọc bán cho Du Phóng Hạc, có điều y không muốn xuất thủ đó thôi!

Thực ra Châu Lệ Nhi nào ngăn gì bọn Tào Tử Anh? Song Dương Tử Giang còn đó, nên bọn Tào Tử Anh thất bại thì còn có y, đằng nào thì Du Bội Ngọc cũng khổ!

Bởi suy luận như thế, Châu Lệ Nhi còn nuốt gì cho trôi?

Nàng muốn đập đổ chiếc bàn, rồi chạy đi được thì chạy, không chạy được thì liều mạng với chúng.

Nhưng Du Bội Ngọc ăn tự nhiên, ăn ngon miệng quá, chàng vừa ăn, vừa cho gia vị rất kỹ, chàng không để thiếu một món nào như tiêu, ớt, gừng, dấm, muối...

Châu Lệ Nhi bức quá, hần hộc:

- Du huynh đói lắm à?

Du Bội Ngọc nuốt ừng ực ừng ực rồi mỉm cười:

- Mấy thuở được ăn ngon, ngu huynh phải ăn bằng thích, hưởng chi lại khỏi mất tiền?

Châu Lệ Nhi sút kêu lên một tiếng to! Niềm uất ức dâng lên, không thoát ra được lồng lộn bên trong, ngực nàng sắp vỡ tung.

Trong khi đó, Du Bội Ngọc ung dung ăn, ung dung uống.

Dương Tử Giang mỉm cười:

- Lấy được một lão bà có tài nấu nướng, kể ra cũng thú vị chứ? Minh hằng ngày được khoái khẩu, bằng hữu đến viếng cũng được khoái khẩu! Ai không cảm tình với mình cũng sanh cảm tình, ai đã có sẵn cảm tình thì cũng cố cảm tình càng ngày càng bền vững!

Châu Lệ Nhi cảm hận:

- Tôi xem, các hạ lấy vợ một cách mù quáng đó!

Dương Tử Giang mỉm cười:

- Mù quáng? Thế ra tại hạ lấy cô nương mới sáng suốt à?

Châu Lệ Nhi nghiêng rằng:

- Nếu tôi là vợ các hạ, tôi sẽ cho các hạ ăn mỗi ngày ít nhất cũng năm bảy con rít, năm bảy con bò cạp...

Dương Tử Giang cười lớn:

- Nghe nói da con rít thơm và ngon lắm mà! Nếu tại hạ được nếm thì còn gì bằng?

Châu Lệ Nhi cười lạnh:

- Rồi các hạ sẽ có cơ hội nếm!

Nàng nảy sinh một chủ ý, thầm nghĩ:

- Thiết Hoa Nương không hạ độc trong rượu, trong thức ăn thì tại sao ta lại không làm việc đó?

Hạ độc ngay trước mắt bọn lão luyện giang hồ, nào phải là việc dễ làm?

Trước hết, phải làm sao cho tâm ý của họ hướng về một việc nào đó...

Nhìn mâm mứt kẹo, Châu Lệ Nhi vụt cười khan:

- Tôi có điều này muốn thỉnh giáo toàn thể các vị...

Dương Tử Giang cười nhẹ:

- Cô nương cũng có thắc mắc nữa sao? Thiết tưởng người như cô nương thì còn sự việc gì trên đời này lại không minh bạch?

Châu Lệ Nhi hỏi:

- Đối với mình chủ của các vị, Du Bội Ngọc chẳng những xa không thù, gần không oán, ngoài ra lại còn có họ với nhau, tại sao các vị cứ ám toán chàng mãi?

Dương Tử Giang cười nhẹ:

- Việc như vậy, cô nương vẫn không hiểu à?

Châu Lệ Nhi lắc đầu:

- Không!

Dương Tử Giang trầm giọng:

- Minh chủ đến Lý Độ Trấn là để tìm một vật nhưng tìm mãi mà chẳng gặp, còn các vị thì ngồi không lại chiếm được vật đó! Phải biết, vật đó có giá trị tuyệt đối, ngày nào nó chưa về tay minh chủ, là ngày đó minh chủ ăn không ngon, ngủ không yên!

Du Bội Ngọc hết sức kỳ quái, tự hỏi một quyển sổ không có chữ, và một thanh trúc có gì quý báu đâu mà Du Phóng Hạc quá tha thiết như vậy? Lão ấy bất chấp sanh mạng, tài sản của con người, quyết đoạt cho kỳ được!

Tào Tử Anh luôn luôn ho, luôn luôn đằng hắng như muốn chặn lời Dương Tử Giang, nhưng làm gì hấn ngăn cản nổi Dương Tử Giang?

Dương Tử Giang tiếp:

- Hà huống mình chủ tốn bao nhiêu tâm huyết mới tìm ra manh mối vật đó lạc về đâu! Vật đó lại ở ngay nơi cư trú của sư phó Du huynh! Thành ra mình chủ làm một công mà thành hai việc!

Du Bội Ngọc cười nhẹ:

- Lai lịch và tung tích của sư phó tại hạ thâm bí lắm sao?

Dương Tử Giang lắc đầu:

- Tại hạ không được rõ, nhưng mình chủ thì rõ lắm!

Du Bội Ngọc lại hỏi:

- Còn lai lịch Dương huynh? Sư phó Dương huynh?

Dương Tử Giang vẫn lắc đầu:

- Mù tịt nhưng mình chủ rất tinh tường!

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Lão ấy việc gì cũng hiểu rõ cả, đáng phục lắm!

Dương Tử Giang trầm giọng:

- Du huynh có lai lịch thần bí, vũ công cao, lại ngầm chống đối mình chủ, do đó mình chủ phải nghĩ đến việc trừ diệt Du huynh, dứt một mối hậu họa to lớn!

Du Bội Ngọc lại cười:

- Mình chủ đề cao tại hạ quá!

Tào Tử Anh và Tống Cang, Triệu Cường biến sắc mặt trắng nhợt. Họ hết nhìn Dương Tử Giang lại nhìn Du Bội Ngọc.

Thiết Hoa Nương thì lộ vẻ trù mên đáng trọng phu vô cùng.

Châu Lệ Nhi thấy cơ hội đã đến rồi và nàng đã hạ độc vào mâm bánh kẹo mút xong.

Đừng nói là bốn năm người, đến bốn năm mươi con ngựa trúng phải cũng chết ngay, không sức lực nào chịu nổi!

Ngờ đâu, tại bàn ăn, không ai lưu ý đến mút kẹo. Chừng như họ không thích ăn loại đó!

Lâu lắm rồi, chẳng một ai thò tay lấy một món mà ăn.

Châu Lệ Nhi khấn trương vô cùng. Thoạt đầu, nàng cố giữ bình tĩnh, sau cùng, quá bồn chồn, nóng nảy, nàng vô lấy mấy món, vừa nhai vừa lẩm nhẩm:

- Tuyệt! Ngon tuyệt! Có món ngon như vậy, không ăn thì ngu quá!

Nàng cố ý dụ dẫn các người kia, dù không ai thích ăn, cũng nếm thử xem sao.

Song chẳng ai mớ tay vào.

Chừng như họ không nghe nàng nói gì, không thấy nàng làm gì!

Du Bội Ngọc vụt thốt:

- Nếu ngon, Du huynh thử xem sao!

Chàng lấy một miếng mút toan đưa lên miệng.

Châu Lệ Nhi kinh hãi, hấp tấp giật lại, gắt:

- Ăn? Lúc nào cũng nghĩ đến ăn! Cứ tìm mấy món ngon mà ăn, không sợ mập xác ra à? Nam nhân mập xác trông xấu người lắm đấy! Thiên hạ sẽ cho là Trư Bát Giới đấy!

Dương Tử Giang mỉm cười:

- Không xấu đâu cô nương! Mập mà có duyên còn hơn ốm mà lạnh lùng!

Châu Lệ Nhi trừng mắt:

- Các hạ không sợ mập, sao không ăn thử cho biết?

Dương Tử Giang điềm nhiên:

- Tại hạ không thích món đó!

Châu Lệ Nhi nhìn thoáng Thiết Hoa Nương, hừ một tiếng:

- Các hạ nói thế, không sợ phu nhân hận à?

Thiết Hoa Nương mỉm cười:

- Không ăn cũng chẳng sao! Nhà có mấy con chó, chúng nó sẽ no nê!

Tào Tử Anh đưa tay ra định lấy một miếng, song lại rút tay về rồi bật cười khan:

- Tại hạ đơn độc từ nhỏ, không vợ không con, nên không sợ mập, chỉ muốn ăn thử một tiếng, nhưng phu nhân bảo là dành cho chó ăn, tại hạ không nỡ tranh ăn với con chó!

Châu Lệ Nhi nghiêng răng ken két.

Nàng trừng mắt nhìn Tào Tử Anh chứ làm gì dám bốc một miếng nhét vào mồm hẳn?

Tào Tử Anh đưa tay vuốt vuốt nơi bụng, rồi vỗ bình bịch, rồi cười hì hì:

- Tại hạ no quá rồi! Nếu nhét thêm một vật nhỏ vào đây, sợ gây tiếng nổ!

Dương Tử Giang điềm nhiên:

- Ăn no uống đủ xong, là lo việc chánh yếu đi là vừa!

Tào Tử Anh buông đĩa mỉm cười:

- Tại hạ trước hết xin thu dọn chén đĩa hộ tẩu phu nhân!

Thiết Hoa Nương cười lớn:

- Khỏi! Khỏi! Tôi từ hồi nhỏ thích nghe tiếng bát đĩa đổ vỡ lắm! Hà huống, những vật này, cũng chẳng quý báu chi đó?

Tào Tử Anh gật đầu:

- Nếu vậy, tại hạ xin được phép múa may một lúc cho vui!

Hắn đưa mắt sang Tống Cang và Triệu Cường, ra hiệu, đoạn trừng trừng nhìn Du Bội Ngọc, bật cười âm trầm:

- Tại hạ có lời tốt nói với Du công tử! Xin công tử theo tại hạ đến một nơi, như vậy mình giữ được hòa khí với nhau!

Tống Cang và Triệu Cường, một người bước đến cửa ra vào, một người bước đến cửa sổ.

Họ ánh ngữ tại đó, phòng Du Bội Ngọc thoát đi, một nắm chắc đôi tay, một thủ chần bàn đao.

Dương Tử Giang nắm tay Thiết Hoa Nương lui về một góc nhà, cười nhẹ:

- Bọn tại hạ đứng ngoài vòng, để cho chiếc áo mới của tại hạ không bị máu bắn vào!

Du Bội Ngọc từ từ đứng lên, day qua Châu Lệ Nhi, mỉm cười thốt:

- Châu muội tránh ra đi, việc này không can gì đến Châu muội!

Châu Lệ Nhi biến sắc mặt trắng nhợt, nghiêng răng ken két:

- Ào quần tôi không mới lắm, tôi không sợ vấy máu đâu!

Bất tình linh nàng đánh ra một chưởng sang Tào Tử Anh.

Nàng làm sao đánh trúng họ Tào được vì hấn vốn là tay kinh nghiệm giang hồ, đã có chuẩn bị trước?

Hấn vừa né tránh, vừa rút dao cầm tay, bật cười ha hả:

- Được lắm! Được lắm!

Nhưng, thanh đao chưa chớp lên, tay hấn co rút lại, gân mặt co rút lại, toàn thân hấn co rúm lại, rồi hấn ngã nhào.

Tổng Cang và Triệu Cường cũng đồng tình trạng như Tào Tử Anh.

Cả ba ngã xuống rồi, tru tréo lên như chó bị tạt nước sôi, lăn tròn ra cửa.

Châu Lệ Nhi kinh hãi bước theo đến cửa, nhìn ra ngoài, thấy chúng còn lăn, còn la một lúc nữa rồi bất động.

Dương Tử Giang lúc đó cười lớn:

- Các vị định diễn trò gì đó?

Thiết Hoa Nương cũng cười vang:

- Ăn của tôi, uống của tôi, phải diễn trò cho tôi xem chứ? Tôi có phí công phí của hầu hạ mà không có phần thưởng đâu!

Dương Tử Giang thở dài:

- Ăn phải Khiên Cơ Dược thì có bao giờ lại chẳng đi xuôi?

Châu Lệ Nhi kêu lên:

- Khiên Cơ Dược?

Dương Tử Giang gật đầu:

- Phải!

Khiên Cơ Dược cùng với Hạc Đỉnh Hồng, Câu Trác là ba môn độc, ngày xưa các đấng quân vương ban cho loạn thần tặc tử, dâm hậu, dâm phi, một hình phạt trong tam ban trảo điển, uống vào là chết ngay.

Du Bội Ngọc bình tĩnh hỏi:

- Các vị bỏ độc trong rượu?

Thiết Hoa Nương mỉm cười:

- Công tử yên tâm! Không một chút độc nào trong rượu cả!

Dương Tử Giang tiếp:

- Cũng không nết trong thức ăn!

Du Bội Ngọc cau mày:

- Thế tại sao...

Dương Tử Giang đưa đũa lên, Thiết Hoa Nương đưa chén uống rượu lên.

Châu Lệ Nhi vỗ tay cười lớn:

- Trời sanh hai vị để kết đôi là phải lắm!

Nàng nhìn Du Bội Ngọc, tiếp:

- Du huynh có con mắt xét người đấy! Đã thấy rõ là họ không hại chúng ta!

Dương Tử Giang lắc đầu:

- Vị tất cô nương ạ!

Châu Lệ Nhi trố mắt:

- Nếu các hạ không cố ý giúp chúng tôi, tại sao lại hạ độc cho ba tên đó mất mạng?

Dương Tử Giang điềm nhiên:

- Tại hạ cho chúng chết là vì chúng không hợp nhãn tại hạ! Nếu lúc nào các vị không hợp nhãn tại hạ thì tại hạ sẽ làm y như vậy!

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Kỳ quái thật! Ai thì thích được tâng bốc, còn các hạ lại thích bị mắng! Người ta càng mắng đậm, các hạ càng thích nhiều!

Dương Tử Giang lạnh lùng:

- Tại hạ thuộc hạng người bại hoại, thiên hạ có tâng bốc bao nhiêu cũng chẳng trở thành người tốt được!

Thiết Hoa Nương mỉm cười:

- Chính vì lẽ đó, tôi mới lấy y làm chồng! Y thì thích bị mắng trong ba hôm, nếu không bị mắng là y sanh bệnh ngay! Còn tôi thì trong ba hôm, nếu không mắng được ai, cũng sanh bệnh ngay!

Châu Lệ Nhi cười nhẹ:

- Thế cô nương tốt phúc lắm mới có một người chồng không buồn cãi vã với vợ!

Dương Tử Giang rùn vai:

- Nếu cô nương ái mộ tại hạ thì nên lấy tại hạ làm chồng cho tốt phúc!

Châu Lệ Nhi chớp mắt:

- Rất tiếc các hạ đã có vợ rồi!

Dương Tử Giang cười nhẹ:

- Chẳng sao đâu! Tại hạ thích có nhiều vợ, càng nhiều càng hay!

Thiết Hoa Nương vỗ tay:

- Hai chúng ta hiệp nhau mắng y, chắc phải vui nhộn!

Châu Lệ Nhi lắc đầu:

- Rất tiếc là tôi không thích mắng ai cả!

Dương Tử Giang gật gù:

- Thế là cô nương giống tại hạ, không thích mắng ai, chỉ thích nghe mắng!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng:

- Tôi vừa nói các hạ là quân tử, các hạ trở chứng liền!

Dương Tử Giang vụt chỉnh sắc mặt:

- Thực ra, tại hạ không là quân tử, nếu là quân tử thì tại hạ đâu thọ nhận tiền bạc của Du Phóng Hạc? Tại hạ phải công tác cho Du Phóng Hạc? Nhận tiền bạc của lão mà không làm theo ý muốn của lão thì đâu có phân minh?

Châu Lệ Nhi trầm giọng:

- Nói như các hạ, thì muốn làm quân tử, tất phải giết chúng tôi?

Dương Tử Giang lắc đầu:

- Không hẳn như vậy cô nương! Bất quá, cùng lắm là điểm huyết hai vị, bỏ vào rượu kia, rồi đưa đến Du Phóng Hạc là xong, không cần phải giết!

Châu Lệ Nhi nhìn sang hai chiếc rượu do bọn Tào Tử Anh mang đến, thấy rượu rộng lớn, chứa đủ một người.

Nàng hỏi:

- Rượu đựng gì thế?

Dương Tử Giang đáp:

- Lễ vật do Du Phóng Hạc nhờ tại hạ mang đến cho Bích Hoa bang chủ Quân phu nhân!

Châu Lệ Nhi trố mắt:

- Lễ vật? Vật gì thế?

Dương Tử Giang mỉm cười:

- Cô nương đoán thử xem!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng:

- Tôi có phải là nhà tướng số đâu mà đoán?

Dương Tử Giang tiếp:

- Những vật này, cô nương thấy qua rồi...

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Tại hạ đoán được không?

Dương Tử Giang gật đầu:

- Các hạ thử đoán xem?

Du Bội Ngọc thốt:

- Trong rượu có người?

Dương Tử Giang gật. Du Bội Ngọc tiếp:

- Một nam một nữ?

Dương Tử Giang gật. Du Bội Ngọc tiếp:

- Quách Phiến Tiên và Chung Tịnh?

Dương Tử Giang trố mắt, nhìn sững chàng một lúc, đoạn thở dài:

- Thảo nào Du Phóng Hạc chẳng muốn tiêu diệt các hạ! Có một kẻ chống đối ngầm ngấm, thông minh như các hạ thì khác nào mang ung thư trong mình? Đến tại hạ cũng phải nhức đầu! Ngày nào chưa trừ được các hạ là ngày đó lão không ăn ngon ngủ kỹ được!

Châu Lệ Nhi cau mày:

- Có đúng là Quách Phiến Tiên chăng?

Dương Tử Giang gật đầu:

- Đúng y!

Châu Lệ Nhi hỏi:

- Làm sao bắt cả hai bỏ vào đó?

Dương Tử Giang mỉm cười:

- Tại Lý Độ Trấn, họ súyt bị chết cháy, hôn mê trầm trầm, trẻ nít cũng bắt được hướng hồ thủ hạ của Du Phóng Hạc?

Châu Lệ Nhi suy nghĩ một chút, vụt cao giọng hỏi:

- Tôi muốn biết thực sự các hạ có thái độ như thế nào? Bằng hữu của chúng tôi hay chó săn của Du Phóng Hạc?

Dương Tử Giang hỏi lại:

- Làm bằng hữu của các vị, tại hạ hưởng được gì?

Châu Lệ Nhi đáp không trôi:

- Hưởng nhiều lắm chứ! Hưởng không cùng đâu!

Dương Tử Giang cười nhẹ:

- Làm bằng hữu của các vị để tốn rượu dãi các vị? Để bất thường tấn công cứu nạn các vị?...

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng:

- Thế là các hạ thừa nhận mình làm chó săn cho Du Phóng Hạc!

Dương Tử Giang không giận:

- Tại hạ là con người độc lập, khi nào lại chịu làm chó săn cho ai?

Châu Lệ Nhi trầm giọng:

- Thế tại sao các hạ hành động có lợi cho Du Phóng Hạc?

Dương Tử Giang điềm nhiên:

- Tại hạ thích gì làm nấy! Nếu không thích, dù bị uy hiếp cũng chẳng làm! Nếu thích, không ai nhờ cũng làm!

Châu Lệ Nhi lại hỏi:

- Nghĩa là cái gì có lợi cho các hạ, các hạ làm ngay?

Dương Tử Giang mỉm cười:

- Cô nương nói đúng y tại hạ quá!

Vừa lúc đó, có tiếng bánh xe lăn trên đường.

Dương Tử Giang lại cười:

- Tại hạ không có bằng hữu, song khách cứ đến tìm mãi!

Nhanh như chớp, y đến bên cạnh các xác chết, đá bay vào chỗ kín đáo, rồi ngồi lại ghế như thường.

Châu Lệ Nhi cười nhẹ:

- Lại có người mang lễ vật đến nữa phải không?

Nàng bước ra cửa nhìn.

Xe còn xa, loại một bánh, chỉ có một người đẩy xe nặng loại một bánh, người đẩy cụt một tay, lại đi trên đường núi gồ ghề, song xe vẫn vững như thường.

Xe lại còn lướt nhanh.

67. Bóng Đao Ánh Kiếm

Người một tay đẩy xe một bánh, xe chở hai chiếc rương, cỗ rương của Tào Tử Anh.

Thiệt Hoa Nương lại bật cười sảng sặc.

Châu Lệ Nhi trừng mắt:

- Cái gì làm cho cô nương vui thế?

Dương Tử Giang mỉm cười:

- Lấy được chồng như tại hạ, tự nhiên phải vui!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng:

- Tôi chỉ sợ nàng mừng sớm quá!

Thiệt Hoa Nương chen vào:

- Tại tôi thấy có việc đáng cười nên buộc phải cười!

Châu Lệ Nhi trầm giọng:

- Cái gì đáng cười?

Thiệt Hoa Nương bĩu môi:

- Đường đường là một đại hiệp đất Giang Nam mà Vương Vũ Lâu lại đẩy xe!

Có phải là chuyện đáng buồn cười không?

Dương Tử Giang tặc lưỡi:

- Bất quá, y lấy công chuộc tội!

Thiệt Hoa Nương cau mày:

- Lấy công chuộc tội?

Dương Tử Giang gật đầu:

- Y có tài khóac lác, đến một Đường Ngọc mà cũng không thu thập nổi! Đáng lẽ y phải bị chặt nốt cánh tay còn lại đó!

Xe đã đến tận vùng rào trúc.

Vương Vũ Lâu đã trông thấy Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi trong nhà rồi.

Y biến sắc mặt, song cố điểm một nụ cười thốt:

- Không ngờ lại gặp Du công tử tại đây, hân hạnh quá!

Thiệt Hoa Nương cười ròn:

- Các hạ chỉ nhận ra Du công tử chứ không nhận ra tôi à?

Vương Vũ Lâu vừa đặt chân nơi ngưỡng cửa, ngẩng mặt trông thấy Thiệt Hoa Nương, vội rút chân ra, mặt biến sắc xanh dờn.

Y rung rung giọng kêu lên:

- Quỳnh Hoa Tam Nương Tử!

Thiệt Hoa Nương gật đầu:

- Các hạ nhớ dai đấy!

Vương Vũ Lâu nhìn cánh tay áo không, buông lỏng thông, nở một nụ cười ghê rợn:

- Cô nương đối quá tốt với tại hạ, khi nào tại hạ lại quên được?

Thiết Hoa Nương điềm nhiên:

- Bây giờ, tôi không còn là cô nương nữa! Tôi trở thành phu nhân rồi!

Vương Vũ Lâu nhìn thoáng qua Du Bội Ngọc:

- Du phu nhân?

Thiết Hoa Nương lắc đầu.

Dương Tử Giang mỉm cười:

- Không phải là Du phu nhân mà là Dương phu nhân!

Vương Vũ Lâu trợn ngược đôi mắt, lâu lắm y mới bình tĩnh trở lại, nghiêng mình điềm một nụ cười:

- Mừng! Đáng mừng!

Rồi y cao giọng:

- Sao công tử không mời tại hạ một chén rượu?

Dương Tử Giang gật gù:

- Rượu mừng tự nhiên phải có! Nhưng thức nhắm lại hết, chỉ còn mứt kẹo thôi!

Nếu các hạ không chê, xin dùng một miếng, rồi uống một chén rượu!

Y lấy chén đĩa đặt sẵn sàng.

Chén đó, đĩa đó, nếu Thiết Hoa Nương thì chắc chắn Vương Vũ Lâu không dám sử dụng.

Nhưng Dương Tử Giang trao cho, Vương Vũ Lâu không hề nghi ngờ.

Hơn nữa, y cho là một vinh dự đặc biệt.

Cho nên y cảm tạ rối rít, rồi ngồi xuống mỉm cười, thốt:

- Ăn mấy món này mà nhắm rượu, kể cũng ngon chán! Tại hạ xin phép vậy!

Y cầm đĩa gấp, gấp mứt kẹo thực sự. Y không tỏ vẻ gì đó phòng bị cả.

Châu Lệ Nhi không khỏi mừng thầm, tuy nhiên cũng phải kỳ quái cho y.

Vương Vũ Lâu là con hồ ly già, trước cuộc diện này, tại sao không mảy may cảnh giác? Tại sao y tin nhiệm Dương Tử Giang quá độ?

Nếu Dương Tử Giang và Du Phóng Hạc không liên hệ mật thiết với nhau, thì làm sao y tin tưởng như vậy?

Có thể là Du Phóng Hạc đã cho Vương Vũ Lâu biết nên tin cậy hoàn toàn nơi Dương Tử Giang!

Mà Du Phóng Hạc là con người nhiều tâm cơ, nên tin được Dương Tử Giang, hẳn cũng phải có nguyên nhân, bởi Dương Tử Giang thật trung thật phần, bất thường, khó lường được tâm địa!...

Tại sao Du Phóng Hạc lại muốn cho tất cả phải tin Dương Tử Giang, để cho y giết lần giết mòn?

Thực sự mối liên hệ giữa Du Phóng Hạc và Dương Tử Giang như thế nào?

Tại sao đại hiệp quá tin tưởng y?

Châu Lệ Nhi càng suy nghĩ càng nhức đầu!

Dương Tử Giang hỏi:

- Rượu đó đúng như đã định không?

Vương Vũ Lâu mỉm cười:

- Dương công tử yên trí! Nhất định tại hạ không lầm đâu!

Y uống một hớp rượu rồi tiếp:

- Vừa tiếp nhận sự phân phó của công tử, tại hạ đi tìm Hải công tử ngay, Hải công tử trao chiếc rương liền. Tại hạ chưa kịp mở ra xem, lập tức lên đường đến đây phục lệnh công tử!

Dương Tử Giang hỏi:

- Hải công tử có trao thư tin gì cho các hạ mang đến đây chăng?

Vương Vũ Lâu đáp:

- Hải công tử có nói, người vừa phát hiện ra một kẻ có hành tung bí mật, đáng nghi lắm, người phải theo dõi, tra phỏng cho rõ ràng. Do đó người không thể đến gặp Dương công tử trước mấy hôm được!

Dương Tử Giang cau mày, trầm ngâm một lúc, đoạn bật cười thốt:

- Giao phó công tác vừa rồi cho các hạ, kể ra cũng là bất đắc dĩ lắm đó! Giả như các hạ còn điều gì phải làm sau này, cứ nói cho tại hạ biết! Tại hạ sẽ thi hành hộ cho!

Vương Vũ Lâu sững sờ một phút:

- Việc sau này?

Dương Tử Giang điềm nhiên:

- Các hạ đã trúng độc của Tỏa Hồn Cung rồi, còn tưởng là sống sót được nữa sao?

Vương Vũ Lâu rung bắn người lên, đôi đũa trong tay rơi xuống đất, hấp tấp hỏi:

- Công tử... đùa đấy à?

Dương Tử Giang trầm gương mặt đáp:

- Ai đùa?

Vương Vũ Lâu càng run người hơn, mặt biến sắc trắng nhợt, bất thành linh y co chân đá bay chiếc bàn, hét:

- Minh chủ tín nhiệm công tử như thế nào? Công tử lại... lại...

Có cái gì vướng nơi yết hầu y, y không nói được nữa.

Bỗng y vung tay đánh một chưởng qua Châu Lệ Nhi.

Thực ra y muốn đánh Dương Tử Giang, song tự biết mình không phải là đối thủ, nên chuyển hướng sang Châu Lệ Nhi.

Y nghĩ, dù có chết cũng mang theo y một vài mạng người cho có bạn dưới tuyền đài.

Y nhìn trừng trừng Dương Tử Giang, nhưng lại đánh sang Châu Lệ Nhi, điều đó không ai tưởng nổi.

Và dĩ nhiên, y đánh với tất cả sự phẫn hận, chưởng lực phát ra mạnh lắm!

Châu Lệ Nhi vốn chưa già dặn kinh nghiệm cho lắm, nên không làm sao phản ứng kịp thời.

Nàng hết sức kinh hãi, chưa kịp né tránh.

Nhưng Du Bội Ngọc đã tiến lên, vung chưởng trả lại liền.

Một tiếng bình vang dội, hai chưởng lực chạm nhau, Vương Vũ Lâu bị tung bổng người lên, khi y rơi xuống, chất độc đã phát tác rồi.

Mặt biến sắc như màu bạc, mừng tượng có tô lên một lượt phấn.

Dương Tử Giang nhìn qua Du Bội Ngọc cười nhẹ:

- Các hạ đang lúc nguy hiểm khốn cùng, mà công lực còn thâm hậu như vậy, tại hạ lăm vì có ý định khinh thường các hạ?

Thiệt Hoa Nương phụ họa:

- Ai thấy Du công tử thể chất văn nhã mà cho là yếu đuối là lầm to! Thực ra Du công tử có thần lực thiên sanh, trên giang hồ không có một ai sánh bằng.

Châu Lệ Nhi còn sôi giận Vương Vũ Lâu đánh lén, song thấy y đã nhiễm độc mạnh rồi nên bỏ qua, hướng sang Dương Tử Giang hỏi:

- Hai chiếc rương đó đựng gì?

Dương Tử Giang mỉm cười:

- Lần này tại hạ cũng để cô nương đoán thử xem!

Y nhìn Châu Lệ Nhi rồi bật cười lớn:

- Nói thế chứ nếu tại hạ không mở ra cho cô nương thấy, chắc cô nương sẽ mắng vang lên!

Y bước tới mở nắp liền.

Nắp rương vừa được mở ra, Châu Lệ Nhi kêu lên một tiếng lớn sững người! Trong rương cũng là người!

Mà người là Cơ Linh Phong!

Du Bội Ngọc vốn trầm tĩnh vẫn phải giật mình!

Châu Lệ Nhi nhắm nghiền đôi mắt, mặt trắng nhợt, mê man trầm trầm.

Ngày thường, nàng chỉ huy một số hào kiệt anh hùng, nàng xem người trong thiên hạ như nằm trong bàn tay nàng, mặc tình nàng thao túng. Sao bây giờ lại có thể bị người chế ngự?

Dương Tử Giang hỏi:

- Du công tử nhận ra nàng?

Du Bội Ngọc gật đầu, nhếch nụ cười khổ:

- Tại hạ có biết nàng!

Châu Lệ Nhi thở dài:

- Nàng cũng là một tay nhiều tâm cơ, cao vũ công, Vương Vũ Lâu không thể là đối thủ của nàng, tại sao...

Dương Tử Giang chặn lời:

- Các vị quên là hai chiếc rương này do Hải công tử gửi cho tại hạ sao?

Châu Lệ Nhi chớp mắt, vụt kêu lên:

- Nàng đã ước hẹn với bọn này gặp nhau tại Đường gia trang, sao lại bị Hải công tử bắt được? Hải công tử nào? Có phải là Hải Đông Thanh không?

Dương Tử Giang hết sức kinh ngạc:

- Cô nương biết Hải Đông Thanh?

Châu Lệ Nhi cười nhẹ:

- Đương nhiên! Còn các hạ? Các hạ cũng biết hắn?

Dương Tử Giang mỉm cười:

- Tại hạ biết hắn lúc tại hạ được một tuổi!

Đến lượt Châu Lệ Nhi kinh ngạc:

- Lúc một tuổi?

Dương Tử Giang gật đầu:

- Hắn là sư huynh của tại hạ!

Châu Lệ Nhi sững sờ.

Một lúc sau, nàng bật cười thốt:

- Thảo nào các hạ và Hải Đông Thanh chẳng cùng có một tật giống nhau! Thì ra cả hai được đúc chung một lò!

Nàng bật cười sảng sặc, không nói thêm gì nữa.

Du Bội Ngọc thở dài:

- Vũ công của Hải huynh, tại hạ từng thấy rồi, thảo nào Cơ cô nương chẳng bại!

Chẳng hay hai vị có điều chi trách cứ Cơ cô nương?

Dương Tử Giang lắc đầu:

- Chẳng có gì cả! Bất quá, Du Phóng Hạc chỉ muốn đưa nàng trả về Sát Nhân Trang!

Châu Lệ Nhi giật mình:

- Không lẽ người như Hải Đông Thanh cũng làm chó săn cho Du Phóng Hạc?

Dương Tử Giang mỉm cười:

- Đã là một lò sản xuất ra mà cô nương! Tự nhiên phải giống nhau!

Châu Lệ Nhi trầm giọng:

- Các vị đã tuân lệnh Du Phóng Hạc như vậy, tại sao lại sát hại Vương Vũ Lâu?

Còn bọn Tào Tử Anh nữa chứ?

Dương Tử Giang điềm nhiên:

- Chỉ vì tại hạ cao hứng!

Bỗng y biến sắc hét:

- Ai?

Y vừa hỏi, Châu Lệ Nhi cũng vừa nghe tiếng y phục phát gió từ xa vọng đến, càng phút càng lớn.

Người nào đó lao đi rất nhanh, thoáng mắt đã đến nơi.

Châu Lệ Nhi kinh hãi, thầm hỏi người mới đến là nhân vật như thế nào, lại có thuật khinh công hết sức linh diệu.

Một tiếng bình vang lên, khung cửa sổ bị tung mạnh, một bóng người bay vút vào nhà.

Người đó chính là Hải Đông Thanh.

Châu Lệ Nhi vừa sợ, vừa mừng kêu:

- A! vừa nhắc đến các hạ là các hạ có mặt rồi! Các hạ...

Bỗng nàng ngưng bật câu nói.

Nàng nhận ra trên bộ y phục của Hải Đông Thanh có lốm đốm những vết máu.

Gương mặt của y cũng xanh dờn, cắt không còn một hạt máu.

Dương Tử Giang không nói chi cả, bước tới vạch y phục của Hải Đông Thanh, thấy đầy mình máu me bết.

Hải Đông Thanh bị thương ít nhất cũng mười bảy mười tám chỗ.

Trời! Một sự kiện xảy ra trên chỗ tường của Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi!

Hải Đông Thanh có vũ công cao như vậy mà còn bị kẻ nào đó đánh trọng thương?

Dương Tử Giang biến sắc mặt, trầm giọng hỏi:

- Bọn nào hạ thủ?

Y không hỏi người nào mà y lại hỏi bọn nào, bởi y thừa hiểu nếu là một người thì chẳng một người nào trên thế gian này đánh trọng thương Hải Đông Thanh được.

Hải Đông Thanh nắm chặt tay, nghiêng răng thốt:

- Chính...

Môi y nhích động nhưng lời không thoát ra tiếp.

Dương Tử Giang hỏi gấp:

- Ai? Ai?

Hải Đông Thanh lại mấp máy môi rồi ngã xuống đất.

Y không còn đủ sức tri tri thương thế nữa, nhưng bản năng tự tồn tạo cho y một tiềm lực siêu nhiên, tiềm lực đó giúp y chạy bay về đây. Rồi thấy lại người thân, tâm linh khoan khoái, tiềm lực tiêu tan, thương thế hành, y không chịu nổi.

Thiết Hoa Nương vội nâng y lên, đặt trên ghế, quan sát các vết thương.

Dương Tử Giang đứng đó, chờ người ra một lúc, bỗng dậm chân thốt:

- Vô luận là ai gây thương thế cho sư huynh chữa ta, dù kẻ đó trốn lên trời ta cũng theo lên trời, chui xuống đất ta cũng chui theo!

Đột nhiên có tiếng người vang lên bên ngoài:

- Khỏi đi đâu! Cái người đó đã đến đây rồi!

Giọng nói không lạnh lùng, không sắc bén nhưng người nghe khó chịu làm sao!

Bởi vô luận là giọng nói nào, cũng có cao có thấp, có chậm có mau, có nặng có nhẹ.

Nhưng giọng nói của người này không có những điểm đó, mà nghe như độc ám, bình bình, trầm trầm, phải cổ lẳng tai rồi cổ suy nghĩ mới hiểu nổi.

Câu nói ngắn vừa dứt âm vang, một bóng người đã xuất hiện nơi cửa.

Người đó không có vẻ gì khó nhìn cả, mà cũng chẳng có vẻ gì hung ác cả, toàn thân chẳng có một khuyết điểm nào, nhưng không hiểu sao, nhìn y tất phải rung.

Đôi mày rậm, đôi mắt to, dung mạo có vẻ anh tuấn, miệng mỉm cười, chừng như nụ cười có phần nào hấp dẫn.

Nhưng nhìn kỹ lại, thì toàn thân y không có điểm nào phụ họa với nụ cười đó.

Đôi mắt lạnh lùng, phản ngược với cái ý cười, thành ra nụ cười lạc lõng như của một người nào khác, như nụ cười được khắc chạm vào đó, một cách cứng bách chứ chẳng phải do y nở ra.

Cho nên lúc phần nộ, y vẫn cười, lúc bi ai, y vẫn cười, lúc giết người, y ăn ngủ cũng vẫn cười.

Cho nên nụ cười của y không liên quan gì đến thái độ của y. Dù nụ cười gắn mãi nơi môi, y vẫn nở nụ cười tàn độc như thường.

Y vận bộ đồ đen bó sát mình, cắt may rất khéo, quanh hông có đường dây lưng màu máu, nơi đầu dây có cột thanh đao loại Nguyệt Nha Loan Đao, thân đao đen ngời, chuôi đao có chùm tơ màu máu.

Dương Tử Giang giật mình, nhưng trấn định lại ngay, trừng mắt nhìn người lạ hỏi:

- Chính các hạ đã hạ thủ?

Người đó thản nhiên với nụ cười muôn thủa:

- Phải! Linh sư huynh đã bị Linh Quỷ sát hại!

Dương Tử Giang trầm giọng:

- Linh Quỷ? Các hạ là Linh Quỷ?

Người đó gật đầu:

- Phải!

Dương Tử Giang hừ một tiếng:

- Cũng hay! Hãy gọi đồng bọn đến luôn đi!

Linh Quỷ bình tĩnh đáp:

- Linh Quỷ giết người, không cần nhờ đến đồng bọn!

Dương Tử Giang chớp mắt:

- Một các hạ làm gì sát hại nổi sư huynh tại hạ?

Linh Quỷ gật đầu:

- Chỉ một Linh Quỷ thôi!

Tất cả đều kinh hãi.

Một mình y có thể đánh bại Hải Đông Thanh một cách thê thảm?

Vũ công của y cao không tưởng nổi!

Châu Lệ Nhi nhận ra Dương Tử Giang trầm tĩnh phi thường, con người đó, dù giông bão cũng không lay chuyển nổi. Thần sắc của y chẳng mấy biến đổi.

Y hỏi:

- Ai sai phái các hạ đến đây?

Linh Quỷ đáp:

- Linh Quỷ không hề nhận mạng lệnh của ai!

Dương Tử Giang lại hỏi:

- Các hạ có thù oán chi với bọn tại hạ?

Linh Quỷ vụt cười thành tiếng:

- Linh Quỷ và các vị không thù không oán chi với nhau cả!

Y xưng Linh Quỷ, không hề dùng hai tiếng tại hạ hoặc ta, điều đó nói đến một đặc tính, tạo cho y cái vẻ thần bí.

Dương Tử Giang hét:

- Thực sự các hạ là ai?

Linh Quỷ mỉm cười:

- Mông lung vũ trụ, bao la đất trời!

Dương Tử Giang thoáng biến sắc:

- A!

Linh Quỷ tiếp:

- Linh Quỷ buông lỏng cho linh sư huynh về đây, để tìm đến các hạ giết luôn!

Thân hình chớp khê, thanh đao nơi đầu giây lưng đã nằm trong tay, thanh đao chớp lên, mũi đao đã đến yết hầu Dương Tử Giang.

Không ai thấy y làm một động tác nào.

Thiết Hoa Nương rú lên một tiếng khủng khiếp.

Cùng với tiếng rú của nàng, một tiếng coong vang lên, ngân dài oang oang một lúc lâu mới dứt.

Cũng chẳng ai thấy Dương Tử Giang xuất thủ như thế nào, nơi tay có thanh đoản kiếm dài độ hai thước.

Thanh đoản kiếm khắc vào thanh đao, bật tiếng kêu rợn người, kiếm ngăn đao giữ lại đó.

Rồi đao chớp, kiếm chớp tạo nên một vầng mây đen, bay vùn vùn quanh mình Dương Tử Giang.

Trong vầng mây, thỉnh thoảng có làn sáng xẹt đến Linh Quỷ.

Thủ pháp của cả hai nhanh không thể tưởng.

Lạ một điều, họ không hề bước khỏi vị trí nửa bước, đao và kiếm chớp ngời, song qua cái chạm đầu tiên, vũ khí không hề chạm nhau nữa, mà chỉ gây nên tiếng gió thổi.

Đứng một chỗ mà đánh, lại giữ không cho vũ khí chạm nhau, chừng như sợ chạm phải địch, thì một cuộc đấu như thế có khác nào song phương biểu diễn đùa nhau cho vui?

Nhưng Du Bội Ngọc thở dài, nhận thấy rõ những đường đao, nhát kiếm của họ lợi hại phi thường, nếu chạm vào mình là đối phương cảm như tắt thở.

Nếu một bên chậm độ một phần mười giây, thì cảm chắc phải táng mạng liền.

Aùc hơn, khoảng cách giữa nhau chỉ khoảng độ năm thước, song phương đều ở trong tầm tay của nhau, giả dĩ họ không địch chân, chính điều đó đặt họ trong nguy hiểm vô tưởng.

Châu Lệ Nhi cau mày thốt:

- Họ không chịu nhích động thân hình, đánh như thế tôi trông sao sốt ruột quá!

Du Bội Ngọc từ từ đáp:

- Thủ pháp của họ nhanh phi thường, Linh Quỷ đánh qua, Dương Tử Giang phải rút kiếm về, rút kiếm về phòng thủ toán thân rồi lại vụt kiếm qua, Linh Quỷ lại phải rút đao về tự vệ, cứ như thế mà đánh, đánh lại nhanh, thành ra công chưa tới địch mà phải trở về thế thủ, cho nên xem thì ghê gớm thật, song thực ra thì cả hai cố thủ hơn công. Do đó chưa ai gây thương tổn cho ai cả! Và còn lâu họ mới làm gì được nhau!

Châu Lệ Nhi kêu lên:

- Giả như Dương Tử Giang biến chiêu chậm một chút thì còn gì tánh mạng của y? Chắc chắn là y phải húng một đao của địch rồi!

Du Bội Ngọc thở dài:

- Nếu chỉ có một đao thôi thì còn nói làm gì?

Châu Lệ Nhi nhìn sang Hải Đông Thanh, bắt giác nàng rùng mình.

Hải Đông Thanh bị thương ít nhất cũng mười bảy mươi tám vết và những vết đó chỉ do mỗi một đường đao rồi!

Đao pháp mà được sử dụng nhanh như vậy, trên thế gian này chẳng có một kẻ thứ hai nào sánh bằng.

Bắt giác nàng đỏ mồ hôi lạnh khắp người, lẩm nhẩm:

- Quái vật đó từ đâu đến? Hẳn học với ai mà có vũ công siêu việt không lường nổi?

Du Bội Ngọc lại thở dài:

- Đến bây giờ ngu huynh mới nhận thấy là giang hồ rộng lớn, chẳng việc kỳ lạ nào không thể có!

Châu Lệ Nhi chớp mắt:

- Dù Dương Tử Giang chẳng phải là con người tốt song y đã giúp ta mấy lượt, ta phải làm cái gì đáp lại y, Du huynh nghĩ sao?

Du Bội Ngọc nhìn nàng:

- Châu muội muốn động thủ?

Châu Lệ Nhi thấp giọng:

- Quái vật đó bất động, chỉ chú ý về mặt trước nên mình đi vòng sau lưng hắn, bất thành linh xuất thủ, biết đâu hắn chẳng bị hạ?

Du Bội Ngọc không đáp, lặng lẽ đi vòng ra phía sau Linh Quỷ, cúi xuống nhặt một chiếc đĩa rơi trên nền nhà, lăm le trong tay vọt phóng tới.

Một tiếng chạm vang lên, nhưng lại là tiếng chạm của vũ khí.

Chẳng rõ Linh Quỷ và Dương Tử Giang biến đổi vị trí như thế nào và từ lúc nào, chiếc đĩa của Du Bội Ngọc phóng ra, thay vì bay đến lưng Linh Quỷ, lại xốt ngang qua mặt y, thanh đao chớp lên, chặt chiếc đĩa thành bảy đoạn, bắn vào tường, ghim cứng tại đó.

Trời!

Một nhát đao mà chặt đứt chiếc đĩa thành bảy đoạn?

Chặt như thế nào?

Châu Lệ Nhi trở mắt không hiểu làm sao được, trong khi đó Du Bội Ngọc với nàng, hỏi:

- Thấy chưa?

Nghĩa là chàng muốn bảo, có xuất thủ cũng vô ích, song nàng muốn thì chàng phải làm, làm cho nàng thấy rõ để sáng con mắt ra?

Rồi cả hai lại chăm chú nhìn vào cuộc đấu.

Dương Tử Giang càng đánh, thần sắc càng trầm trọng, còn Linh Quỷ bình thản như thường.

Du Bội Ngọc nhận thấy nếu cuộc đấu kéo dài thì Dương Tử Giang phải hung đa kiệt thiểu.

Luận về vũ công, song phương bằng nhau như năm lượng nửa cân.

Luận về tinh thần thì Linh Quỷ đang ở trong cái thế đắc chí, bởi y đánh bại Hải Đông Thanh, và giờ đây y cũng chẳng ngần ngại đối phương, tức nhiên, y nắm vững cái cơ tất thắng.

Còn Dương Tử Giang thì dù sao cũng nhìn vào tình cảnh của sư huynh là Hải Đông Thanh nên dè dặt lo sợ, do đó đấu chí phải kém.

Giả như y bại Hải Đông Thanh thì sao? Y không dám nghĩ xa hơn, sợ phải phân tâm...

Trái lại Linh Quỷ như cái xác không hồn, tức nhiên không lo nghĩ, không mệt nhọc, dù có bị thương cũng chẳng đau đớn gì, cho nên y cứ tung hoành ngang dọc, tung đao vun vút, bất chấp phòng thân.

Có thể là vì thế mà Hải Đông Thanh khinh thường y để đến nỗi phải bị thương nặng.

Bỗng Dương Tử Giang thở dài, cất mình bỗng lên không.

Có lẽ y đã nhậnra, đánh như thế thì chẳng làm sao hạ nổi địch, nên y chuyển biến thân pháp.

Ngờ đâu, y vừa vọt bỗng lên, Linh Quỷ cũng vọt theo ngay.

Rồi cả hai tại không trung, giao hoàn với nhau bảy tám chiêu.

Cả hai lại đáp xuống, khoảng cách giữa nhau chỉ độ năm thước.

Dương Tử Giang dù cải biến thân pháp cũng hơi muộn bởi Linh Quỷ cũng cải biến đao pháp.

Y cải biến đao pháp để ứng phó với sự biến của Dương Tử Giang, vì y nghĩ có cải biến thân pháp cũng không kịp, thà cải biến đao pháp còn tiện lợi hơn, nhờ thế mà y vẫn giữ ưu thế mãi.

Chẳng những Dương Tử Giang tại cục diện khẩn cấp phi thường mà đến cả Châu Lệ Nhi đứng bên ngoài cũng toát mồ hôi lạnh.

Đột nhiên Du Bội Ngọc bước nhanh ra ngoài cửa.

Châu Lệ Nhi chẳng phải là con người sợ chết, thấy nguy lại bỏ đi, song nàng nhìn qua Du Bội Ngọc, thấy chàng bước vội ra ngoài, nàng thầm nghĩ chẳng biết chàng có ý tứ gì, chẳng lẽ chàng sợ nguy định chuồng đi?

Dù sao thì trong phút giây này, nàng như buộc chặt an nguy với chàng, chàng đã bỏ đi ra ngoài thì nàng còn cố đến cuộc chiến của hai người không liên hệ làm sao được nữa?

Cố đến để làm gì, khi người quan hệ của mình đã bỏ đi?

Nhưng nàng chưa kịp theo ra, thì Du Bội Ngọc đã trở vào, chàng trở vào với cành cây tươi, lá còn tua tủa.

Nửa năm trước đây, tại Sát Nhân Trang, chàng từng đánh lui bọn Côn Lôn và Điểm Thương hai phái, bây giờ nhìn đao pháp của Linh Quỷ, chàng chợt nghĩ ra, lấy cái vụng mà đánh cái xảo, do đó chàng bước ra ngoài bẻ một nhánh mai rồi trở vào.

Châu Lệ Nhi lại càng không hiểu ý tứ chàng như thế nào. Dù chàng có thần lực thiên sanh, nhưng có thần lực thì phải dùng những vật nặng mới biểu lộ được thần lực, chứ một cành cây yếu mềm thì giúp chàng được việc?

Nàng sững sờ nhìn chàng.

Du Bội Ngọc vừa bước vào vừa tước hết lá, rồi đột nhiên chàng hét to lên, đoạn loang tròn cành cây đó sau lưng Linh Quỷ.

Gian nhà cũng khá rộng, song nhánh cây loang ra chiếm hơn mười trượng tròn, nhánh cây vung lên, những góc nhỏ rít gió vù vù, tạo thành một cơn trốt, hốt những vật nhỏ nhất dồn đi một nơi, dọn lảng cục diện.

Linh Quỷ bất thành linh hoành đao lòn dưới nách, phóng trái về phía hậu.

Đường đao tuy nghịch chiều, song vẫn linh diệu phi thường.

Nhưng Linh Quỷ nghe hơi gió, tưởng như lần trước, vung đao trái lại, đao không gặp chiếc đũa mà lại gặp cành cây.

Dễ chi chém trúng cành cây nhỏ?

Chẳng những thế, thanh đao lại bị hút vào cành cây rồi thì đoản kiếm của Dương Tử Giang lại bay ào ào tới.

Sọt! Sọt!

Một tiếng sọt vang lên, Linh Quỷ đã bị kiếm chém trúng mười bảy mười tám vết.

Máu từ các vết thương chảy ra, nhuộm đỏ thân hình y nhưng y vẫn cười thốt:

- Chém hay đó! Đâm hay đó! Rất tiếc linh quỷ chẳng bao giờ chết! Không ai giết được linh quỷ! Vô luận là ai!

Y rút thanh đao về rồi bất thành linh đánh ra một nhát.

Nhưng đánh ra để dọa đối phương, đao vừa bay ra, y hoành trở lại, chong mũi ngay ngực y.

Y đâm mạnh vào.

Thanh đao xuyên ngực lút cán, mũi đao trở ra sau lưng.

Y không lộ vẻ gì tỏ ra đau đớn, trái lại, y cười thốt:

- Các vị không đi đâu, Linh Quỷ sẽ trở lại báo cừu trong khoảnh khắc sau!

Lời nói đó hoang đường quá, làm sao có ai tin nổi? Song lối tự sát của Linh Quỷ kỳ quái quá, làm cho mọi người phải hoang mang!

Châu Lệ Nhi thở dài:

- Tà! Đạo pháp tà mà người cũng bốc đầy tà khí!

Dương Tử Giang tiếp:

- Với đạo pháp đó, đầy tà khí là cái chắc, hần ngang dọc trên giang hồ, còn ai chịu nổi mười chiêu của hần?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng:

- Nhưng các hạ lại giết được hần! Các hạ còn hơn hần mấy phần!

Dương Tử Giang mỉm cười không nói gì.

Châu Lệ Nhi lạnh lùng:

- Kiếm thuật của các hạ cao đấy, song nếu hôm nay không có Du Bội Ngọc thì các hạ đã táng mạng rồi!

Dương Tử Giang không phần nộ, bật cười lớn:

- Cô nương nói đúng!

Y day qua Du Bội Ngọc, tiếp nối:

- Gặp Du huynh lần thứ nhất, tại hạ cho rằng bất quá Du huynh là một gã thư sinh mặt trắng. Gặp lần thứ hai, tại hạ bắt đầu có một ấn tượng đẹp hơn, nhưng tại hạ vẫn còn khinh thường Du huynh! Nhưng đến bây giờ thì khác, khác rất xa! Bởi tại hạ thấy Du huynh xuất thủ, mỗi lần sau lại có giá trị hơn lần trước! Cứ như cái đà này mà đi, tại hạ không làm sao lường nổi mức cao thâm của Du huynh rồi!

Y dừng lại một chút, đoạn tiếp:

- Ngay bây giờ đây, tại hạ còn hoang mang trước vũ học của Du huynh!

Du Bội Ngọc đáp:

- Dương huynh quá khen! Giả như tại hạ giao thủ với Linh Quỷ, chỉ sợ tại hạ không tiếp nổi mười chiêu!

Dương Tử Giang trầm giọng:

- Dù Du huynh nói đúng sự thật đi chăng nữa, dù vũ công của Du huynh có thấp kém đi chăng nữa, tại hạ dám quả quyết là trong vòng ba năm sau, tại hạ cầm chắc cái bại nếu giao đấu với Du huynh!

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Bỗng dưng các hạ tỏ vẻ khiêm tốn, kẻ cũng là một sự lạ!

Dương Tử Giang chỉnh sắc mặt:

- Tại hạ nói thật đấy cô nương! Tại hạ không có tăng bốc ai cả! Cô nương phải biết sự thành tựu về vũ công, một phần nhỏ do tập luyện, còn phần lớn là do bẩm chất thiên sanh! Tại hạ nhận thấy Du huynh được tạo hóa ưu đãi hoàn toàn!

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Các hạ nói mãi không chuẩn bị gì cả! Linh Quỷ sắp trở lại đó!

Dương Tử Giang cũng cười:

- Hần bằng xương bằng thịt, tại hạ còn không sợ, xá gì hồn ma phách quỷ của hần?

Bất giác không hẹn mà đồng, mọi người nhìn xuống chỗ xác Linh Quỷ nằm, chùng chùng như lo sợ Linh Quỷ sống lại báo thù.

Nhưng chiếc xác đó đã rửa nát và đang tiêu hóa dần dần thành chất nước vàng vàng.

Trông thấy sự kiện thể xác của Linh Quỷ, Du Bội Ngọc nhớ đến trường hợp của Tạ Thiên Bích giả hiệu ngày nào cũng thi xác như vậy trước mắt chàng, trong một cơn mưa gió.

Chàng rùng mình.

Nhưng chàng lại nghĩ, nhận ra hai trường hợp phi tang giống nhau...

Tạ Thiên Bích giả hiệu là đồng đảng của Du Phóng Hạc, còn Linh Quỷ?

Nếu Linh Quỷ là thủ hạ của Du Phóng Hạc, tại sao y chống đối Dương Tử Giang?

Y tìm đến Dương Tử Giang để hạ độc thủ, có phải do Du Phóng Hạc sai sử chăng? Tại sao Du Phóng Hạc muốn giết trừ Dương Tử Giang?

Lão ngờ Dương Tử Giang và Hải Đông Thanh phản bội lão?

Một điều khó hiểu cho chàng là bọn Linh Quỷ, Dương Tử Giang đều có võ công cao tuyệt, họ hơn hẳn Du Phóng Hạc, vậy mà họ vẫn cúi đầu tuân mạng lệnh của Du Phóng Hạc! Dù nghĩ vậy, Du Bội Ngọc không hỏi gì cả nơi Dương Tử Giang.

Chàng chỉ hỏi:

- Linh Quỷ tự xưng là "Mông Lung Vũ Trụ, Bao La Đất Trời", y có dụng ý gì qua mấy tiếng đó?

Dương Tử Giang trầm ngâm một lúc lâu:

- Sự tình quan hệ trọng đại, vả lại...

Bỗng có tiếng người nào đó vang lên:

- Linh Quỷ không bao giờ chết! Chẳng ai giết chết Linh Quỷ được! Hiện tại, Linh Quỷ trở lại báo thù đây!

Giọng nói y như giọng của Linh Quỷ lúc mới đến, nghe khó chịu vô cùng!

Và câu nói vừa dứt, một người xuất hiện nơi khung cửa.

Người đó chính là Linh Quỷ!

Hay nếu là một người nào khác, thì người khác đó giống Linh Quỷ như hai giọt nước.

Chiếc xác của Linh Quỷ trên nền nhà hoàn toàn tiêu tan mất!

Như vậy là không bao giờ Linh Quỷ chết? Không bao giờ ai giết Linh Quỷ chết được!

Và y đã trở lại báo thù?

Du Bội Ngọc và Dương Tử Giang còn phải rợn da gà, hướng hồ Châu Lệ Nhi và Thiết Hoa Nương?

Cả hai cùng kêu lên khùng khiếp.

Dương Tử Giang bước tới, đoản kiếm chớp lên, mũi kiếm bay đến yết hầu Linh Quỷ.

Đồng thời y đảo bộ qua bên tả Linh Quỷ cách ba bước.

Ngờ đâu, thân hình Dương Tử Giang chưa nhích động, thanh đao của Linh Quỷ đã rít gió chặn trước rồi.

Đao chớp ba lượt chứng tỏ Linh Quỷ vung ba nhát, chặn cứng Dương Tử Giang tại chỗ.

Nhưng chẳng nhát đao nào chạm trúng chiếc áo của Dương Tử Giang.

Điều đó chẳng phải do Dương Tử Giang né tránh, bởi y đứng cứng tại chỗ rồi.

Mà thanh đao chỉ bọc bên ngoài. Dương Tử Giang bất động thì thôi, bằng y nhúc nhích là bị đao chạm trúng liền.

Y như bị nhốt trong chiếc lồng đao quang.

Dương Tử Giang thu kiếm về, kích vào vầng đao quang đó.

Linh Quỷ chừng như đã đoán trước được thế nào Dương Tử Giang cũng phản ứng như vậy, vội trầm thanh đao xuống một chút, rồi đâm vào vai y.

Y tránh được nhát đao, song không làm sao nhích bàn chân được nửa tấc.

Bắt buộc y phải đứng trong tư thế đó giao thủ.

Mười chiêu qua, Dương Tử Giang cảm thấy bàn tay lạnh lạnh, mồ hôi đã đầm ướt như nhúng tay vào nước.

Y lại nhận ra, dù chiêu kiếm biến hóa như thế nào, đối phương cũng biết trước mà ngăn chặn.

Cao thủ giao đấu, gặp trường hợp như vậy, là cầm chắc cái bại rồi.

Có khác nào hai người chơi cờ, con cờ chưa đưa ra, vừa định phải đi theo cái nước nào đó, bị đối thủ áng ngữ trước rồi, thành ra lúng túng.

Linh Quỷ cứ múa đao vun vút, miệng vẫn cười, nhưng cười lạnh, đao quang lạnh, ánh mắt cũng lạnh luôn.

Y gọi Dương Tử Giang, lạnh giọng bảo:

- Mỗi nhát đao của Linh Quỷ đều có thể giết các hạ như thường! Các hạ còn chống cự làm chi? Thà cứ xuôi tay chịu chết, khỏe hơn là vùng vẫy để chết một cách hãn hộc!

68. Âm Hồn Đeo Mũi

Dương Tử Giang không muốn nghe, nhưng lời nói của Linh Quỷ xoi xói vào màng tai, như tên bắn vào bia bình bịch bình bịch, làm sao không bức bối?

Y muốn lồng lên như thú dữ, nhưng chân không nhích động, kiếm chẳng đánh ra như ý muốn thì còn làm sao?

Cho nên y càng vùng vẫy càng khổ sở.

Linh Quỷ mỉm cười, một nụ cười méo lạnh lùng:

- Các hạ hẳn phải kỳ quái! Các hạ tự hỏi, tại sao Linh Quỷ biết quá rõ vũ công các hạ! Thực ra thì rất giản đơn! Chỉ vì Linh Quỷ đã thấy thủ pháp của các hạ rồi!

Vậy ra Linh Quỷ bây giờ là Linh Quỷ trước đó? Cả hai chỉ là một người?

Và đối với ai, giao thủ một lần, cứ để cho chết đi, rồi sống lại, sống với cái hiểu biết vũ công của địch, hóa giải vũ công địch mà chiếm phần thắng!

Linh Quỷ có thể chết được bao nhiêu lần?

Bây giờ Dương Tử Giang miễn cưỡng chỉ trì thấy rõ. Càng chỉ trì, y càng lộ vẻ sợ hãi.

Chừng như y không còn cầm vững thanh kiếm!

Hải Đông Thanh còn hôn mê trầm trầm, Thiết Hoa Nương trắng nhợt đội môi.

Có thể nàng ngất xỉu bất cứ lúc nào.

Linh Quỷ lại tiếp, vẫn với giọng lạnh lùng:

- Chết! Thế nào cũng chết! Linh Quỷ có chết nhiều lần rồi! Linh Quỷ rất kinh nghiệm vì chết, biết rõ các hạ thế nào cũng chết! Nhưng chết chẳng phải là gì khổ, chết là điều sung sướng nhất đó!

Giọng nói của y nghe khó chịu như thường! Giả như Dương Tử Giang có lối đánh đúng quy củ như cao thủ các phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Linh Quỷ có hiểu được vũ công của y cũng chẳng lạ lùng gì.

Nhưng vũ công của Dương Tử Giang hết sức phức tạp, gần như hỗn loạn, vậy mà y cũng hiểu được!

Điều đó chứng tỏ y thông minh phi thường!

Thiết Hoa Nương và Châu Lệ Nhi cũng nhận ra Dương Tử Giang lâm nguy rõ rệt.

Và hai nàng lấy làm lạ, không hiểu tại sao Du Bội Ngọc không tiếp trợ như trước?

Bồng Du Bội Ngọc kêu to lên:

- Không phải hẳn biết được vũ công của các hạ đâu! Mà chính là hẳn đã thấy Hải Đông Thanh xuất thủ rồi!

Châu Lệ Nhi giật mình, không rõ chàng reo lên như thế là có ý tứ gì.

Song Dương Tử Giang sáng mắt lên, bật cười lớn:

- Đúng! Đúng! Tại hạ minh bạch rồi!

Y thay đổi lối đánh liền, chiêu kiếm không có gì biến hóa lắm, dĩ nhiên không kỳ ảo nguy bí.

Tuy vậy, Linh Quỷ tỏ vẻ lúng túng ngay.

Dương Tử Giang bồi luôn hai nhát kiếm nữa, cũng bình thường, chẳng có gì nguy bí.

Tuy vậy Linh Quỷ lúng túng hơn, lùi lại nửa bước.

Châu Lệ Nhi suy nghĩ một chút, vụt cười to:

- Tôi minh bạch rồi!

Bồng nàng cau mày rồi lắc đầu:

- Chưa! Tôi chưa minh bạch lắm!

Thiết Hoa Nương lấy làm lạ hỏi:

- Cô nương minh bạch cái gì? Không minh bạch cái gì?

Châu Lệ Nhi chưa kịp đáp, nhìn sang Du Bội Ngọc, chẳng rõ từ lúc nào, chàng có một thanh đơn đao trong tay.

Chàng đang bước tới, vung đao chém xuống linh quỷ.

Chàng điều khiển thanh đao chém chênh, nhắm vai Linh Quỷ, thanh đao cực kỳ chậm, chậm đến độ nếu trúng vai Linh Quỷ, y không nghe một cảm giác nào.

Linh Quỷ cần gì phải quan tâm đến một nhát đao như vậy? Bởi y cho rằng khi nào thanh đao chuyển thế, xuống nhanh hơn, sẽ tránh né cũng không muộn.

Nhưng có chắc gì y tránh né nổi?

Lúc thanh đao còn cách vai y độ năm tấc, y toan nhích vai song muện rồi!

Du Bội Ngọc đột nhiên biến thế, thay vì cho đao xuống thẳng, chàng lại đảo vòng tròn.

Chàng trở đao lên.

Như vậy là chàng không chém và Linh Quỷ khỏi phải né tránh.

Tuy khỏi né tránh song có thể nào y thần nhiên như vậy được? Giả như chàng lại xoay tay chém xuống thì sao?

Đao cách người trong khoảng đó, có cao thủ nào dám khinh thường?

Đao xuất pháp như vậy, kể như chẳng có hình, thức, chiêu nào cả thì đối phương làm sao biết tên mà hóa giải?

Chỗ diện dụng của chiêu đao vô danh, tựu trung do môn công Vô Cực của chàng mà sanh ra, có điều chàng không thực sự phát xuất đúng theo môn công Tiên Thiên Vô Cực thôi.

Đao không thành chiêu thức, nhưng đao là vật hữu thể lại ở gần, đương nhiên nó sẽ bất ngờ chém vào mình Linh Quỷ bất cứ chỗ nào.

Linh Quỷ đang hoang mang, vẫn cười nhẹ:

- Hay! Hay lắm!

Y chỉ thốt ba tiếng gọn gàng, ba tiếng ngắn, ba tiếng vừa dứt, âm vang thanh đao đã chạm vào mình y rồi. Bị đao chạm vào mình, Linh Quỷ chưa kịp phản ứng thì kiếm của Dương Tử Giang lại bay tới trúng luôn y. Máu vọt ra liền theo nhát kiếm.

Linh Quỷ vẫn cười:

- Khá lắm! Song rất tiếc chẳng ai giết Linh Quỷ chết được! Vĩnh viễn Linh Quỷ không thể chết!

Trúng một đao một kiếm, máu lại chảy nhiều, song Linh Quỷ chẳng tỏ vẻ đau đớn, trái lại vẫn cười nhẹ. Lần này Dương Tử Giang không nhìn Linh Quỷ, y hướng mắt sang Du Bội Ngọc, thở dài thốt:

- Năm xưa, Tiểu Lý tướng quân từng nổi tiếng là tay đao đệ nhất trong thiên hạ, tiền nhân từng truyền tụng đến giờ. Đao pháp đó thi triển ảo diệu phi thường, đao và chiêu hợp nhất, chỉ thấy đao mà không thấy chiêu hoặc thấy chiêu mà không thấy đao, cho nên có cái tên là Hữu chiêu vô Đao hoặc Hữu Đao vô chiêu, tại hạ tự hỏi mãi chẳng hiểu đao pháp đó thần bí như thế nào! Bây giờ Du huynh sử dụng đao pháp đó, tầm mắt của tại hạ được mở rộng ra!

Du Bội Ngọc điềm nhiên:

- Tại hạ cũng có nghe danh Tiểu Lý tướng quân!

Dương Tử Giang cười nhẹ tiếp:

- Và chắc chắn là sau này, thiên hạ sẽ nghe danh Du huynh, như hiện tại chúng ta nghe danh Tiểu Lý tướng quân!

Du Bội Ngọc ạ lên một tiếng:

- Nghe danh tại hạ?

Dương Tử Giang gật đầu:

- Đương nhiên là Du huynh chứ chẳng lẽ lại là tại hạ?

Chừng như y tức giận lấy mình, song bắt buộc đưa tay chỉ thanh đao nơi tay Du Bội Ngọc, tiếp luôn:

- Tại hạ không vì nhận Du huynh, tại hạ chỉ vì đao pháp tân kỳ của Du huynh mà nói!

Du Bội Ngọc mỉm cười.

Không phải chàng khoan khoái vì được khen ngợi mà cười. Chàng cười vì có nghe một người rất thông minh, trước đây đã nói với chàng như thế này:

- Một người có tánh cao ngạo, khi bắt buộc phải khen ai, hẳn tức giận lắm lắm!

Rồi chàng thốt:

- Đao pháp của tại hạ? Tại hạ chẳng hề biết một đao pháp nào cả!

Dương Tử Giang cười khổ:

- Bởi Du huynh không biết đao pháp nên mới đáng sợ hơn! Bởi Hữu Đao vô chiêu còn lợi hại gấp mấy lần Hữu chiêu vô Đao!

Châu Lệ Nhi vụt cười khan:

- Khách khí quá!

Rồi nàng nhìn xuống chỗ Linh Quỷ nằm, tiếp:

- Linh Quỷ vĩnh viễn không thể chết! Và Linh Quỷ sẽ trở lại nữa, trở lại gấp để báo thù!

Nàng bắt chước theo giọng nói của Linh Quỷ, cốt gây vui cho mọi người, nhưng ai cười được khi nghĩ kẻ kia giết không chết, đuổi không đi? Và kẻ đó sắp đến nữa?

Dương Tử Giang đưa tay lau qua vạt áo cho khô mồ hôi lạnh, thốt:

- Du huynh! Tại hạ biết rõ, Du huynh đang hoài nghi con người của tại hạ, thiết tưởng tại hạ cần phải nói rõ với Du huynh là tại hạ không xem Du huynh như kẻ thù, trái lại, tại hạ là bằng hữu của Du huynh đó!

Du Bội Ngọc đáp rất gọn gàng:

- Tại hạ hiểu!

Dương Tử Giang thở dài:

- Bây giờ, tại hạ thỉnh cầu Du huynh một việc!

Du Bội Ngọc điềm nhiên:

- Việc gì hử Dương huynh?

Dương Tử Giang tiếp:

- Trong nhà có con đường bí mật, Du huynh đưa hai nàng và người bình đi trước, luôn cả ba chiếc rương cũng nhờ Du huynh mang theo.

Du Bội Ngọc trố mắt:

- Còn Dương huynh?

Dương Tử Giang điềm nhiên:

- Ít nhất tại hạ cũng tự vệ nổi, Du huynh khỏi phải lo cho tại hạ! Không cần phải ở lại đây giúp đỡ tại hạ!

Du Bội Ngọc không yên tâm:

- Nhưng các hạ...

Dương Tử Giang nóng nãy, khoát tay:

- Giả như các hạ có hoài nghi thì sư huynh tại hạ tỉnh lại rồi, các hạ cứ hỏi!

Châu Lệ Nhi xen vào:

- Nhưng các hạ...

Dương Tử Giang cau mày:

- Vợ tại hạ Ở trong tay các vị, các vị còn sợ tại hạ chạy đi đâu nữa? Địa đạo nào cũng giống nhau, cũng tối đen, cũng có lối thẳng, khúc quanh, lại đào tại một chỗ ít người lưu ý nhất như nhà bếp, do đó có hơi hám, khó thở một chút vì mùi dầu mỡ chiên xào tích tụ qua nhiều ngày.

Thiết Hoa Nương mở nắp hòm, chính nàng cũng chẳng hiểu địa đạo đưa đến địa phương nào.

Mà nàng cũng chẳng hề biết là có địa đạo trước đó mấy phút.

Châu Lệ Nhi cầu nhàu:

- Đúng là gặp quỷ! Tại sao phải nghe lời hấn chứ! Chứ vào cái hang chuột này làm gì? Nếu chỗ đi lên có độc xà mãnh thú thì sao? Hoặc có cạm bẫy gì? Đúng là có lối lên thiên đàng lại chẳng đi, lại đi xuống địa ngục!

Thiết Hoa Nương cảm môi:

- Cô nương bình sanh chưa hề biết tin ai à?

Châu Lệ Nhi lạnh lùng:

- Dù có tin, cũng phải đíc xác mà tin, chứ cái lối tin hồ đồ, tùy tiện mà tin thì không thể được, như ưng lấy hấn làm chồng!

Nàng trừng mắt nhìn Thiết Hoa Nương, Thiết Hoa Nương cũng trừng mắt nhìn nàng.

Cả hai như cặp gà sắp sửa so cựa, nhưng lại là gà mái nên chẳng có cựa có móng.

Nhìn một lúc, Thiết Hoa Nương cúi đầu, đôi mắt đỏ lên, u buồn thốt:

- Tôi không giống cô nương, tôi biết đau cho người, tôi biết yêu người, tôi cơ khổ linh đình, nếu có ai bằng lòng lấy tôi, tôi ưng ngay!

Châu Lệ Nhi bĩu môi bước tới, đi được mười bước, vội quay trở lại nắm tay Thiết Hoa Nương, thấp giọng:

- Tôi không có lòng nào nói như vậy, cô nương đừng phiền nhé! Tôi cũng cơ khổ linh đình, thôi không hấp thụ giáo dục gia đình, nên ăn nói sỗ sàng...

Thiết Hoa Nương cười gượng:

- Tôi có phiền gì cô nương đâu! Nếu cô nương ăn nói sỗ sàng thì trên đời này còn ai ăn nói có duyên nữa?

Châu Lệ Nhi cúi đầu, miệng điểm một nụ cười, mắt liếc sang Du Bội Ngọc, thở dài:

- Thực ra, tâm ý cô nương như thế nào, tôi đã hiểu rồi, cô nương vì muốn bảo hộ chúng tôi nên phải dò xét Dương Tử Giang, phải chịu lòng hấn mới hiểu được hấn, do đó cô nương lấy hấn!

Thiết Hoa Nương cũng thở dài:

- Quả thật thì có ý đó, song sao tôi lại nhận ra, dù hấn ăn nói khó nghe, hấn vẫn không đến nỗi bại hoại lắm!

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Theo tại hạ nghĩ, cái chỗ đáng ghét của hấn, chính hấn cố làm ra như vậy, chứ chẳng phải cố định!

Lâm cô nương cau mày:

- Đành là thế, song tại sao hấn cố ý làm vậy?

Du Bội Ngọc giải thích:

- Có những người ôm mộng lớn, trách nhiệm khó khăn nặng nề, phải nhẫn nhục mà làm...

Bỗng một tiếng bình vang lên rất lớn bên trên địa đạo.

Châu Lệ Nhi biến sắc kêu khẽ:

- Linh Quỷ lại đến nữa đó!

Thiết Hoa Nương chẳng những biến sắc, nàng còn rung lên.

Du Bội Ngọc vụt cười lớn:

- Các vị có biết câu truyện Tiểu Thần Đồng hại chết Huyết Âm Nhân chăng?

Thiết Hoa Nương áp ứng:

- Không... không biết!

Trong tình cảnh này, Du Bội Ngọc còn nói đến việc xa xưa, thật Châu Lệ Nhi không hiểu nổi chàng muốn gì.

Nhưng việc xa xưa thì nàng thích nghe lắm!

Nàng mỉm cười thốt:

- Cái tên Huyết Âm Nhân có vẻ tà quá! Con người đó nhất định không tốt rồi!

Du Bội Ngọc tiếp:

- Phải! Huyết Âm Nhân lòng đen như mực, tay độc như răng hàm, người trên giang hồ không ai không hận y, nhưng chẳng ai làm gì y nổi!

Châu Lệ Nhi cau mày:

- Vũ công của y cao lắm?

Du Bội Ngọc gật đầu:

- Vũ công cao, khinh công cao, mấy lượt bị cao thủ vây đánh nhưng rồi y cũng thoát khỏi!

Châu Lệ Nhi trố mắt:

- Thế còn Tiểu Thần Đồng? Hắn là ai? Tại sao hắn hại Huyết Âm Nhân đến chết?

Du Bội Ngọc tiếp:

- Tiểu Thần Đồng là một đứa bé, vừa gia nhập giới giang hồ, không ai biết lai lịch hắn, do đó chẳng ai chú ý đến hắn. Mãi cho đến một ngày, hắn làm được việc kinh thiên động địa đó, người ta mới ngán hắn!

Châu Lệ Nhi thốt:

- Hắn làm việc gì?

Du Bội Ngọc tiếp:

- Hắn thuê rất nhiều người dân cáo thị khắp thị trấn, nói rằng mình muốn thi khinh công mới Huyết Âm Nhân. Hắn còn bảo, nếu Huyết Âm Nhân không dám nhận cuộc thi đúng là súc sanh!

Châu Lệ Nhi cười vang:

- Tiểu Thần Đồng nhưng lại can đảm!

Thiệt Hoa Nương bỗng hỏi:

- Rồi Huyết Âm Nhân có đến không?

Du Bội Ngọc tiếp:

- Y xem dưới mắt không người, có khi nào y tiêu hóa nổi loại cáo thị đó? Ba hôm sau, y đến nơi, y giao ước với Tiểu Thần Đồng, lấy con đường từ kinh thành đến Võ Hán xa năm ngàn dặm làm tiêu chuẩn, ai đến trước là thắng cuộc, ai đến sau phải cổ chịu chém, không được bội ước!

Thiệt Hoa Nương trầm giọng:

- Huyết Âm Nhân tàn nhẫn thành danh, sao không giết Tiểu Thần Đồng, lại còn nhận cuộc làm gì?

Du Bội Ngọc thốt:

- Vì y cuồng ngạo quá độ, nếu giết Tiểu Thần Đồng thì làm sao tỏ tài ba? Như vậy là không anh hùng!

Chàng cười mấy tiếng, đoạn tiếp:

- Hà huống, y tin tưởng thuật khinh công của y vô địch đương thời? Đến Phi Long Chân Nhân trong phái Côn Lôn còn phải kém y thay! Và Tiểu Thần Đồng bất quá vừa được mười năm tuổi? Cái tuổi đó không nói lên một tu vi đáng sợ được! Bởi dù Tiểu Thần Đồng có luyện tập lúc còn nằm trong bụng mẹ, thì công lực tu vi chỉ được mười sáu năm thôi!

Châu Lệ Nhi cau mày:

- Nếu đúng như vậy thì Tiểu Thần Đồng tự tìm cái khổ cho hắn!

Du Bội Ngọc tiếp:

- Lúc đó, tron vũ lâm, ai ai cũng nghĩ như Châu muội, và ai ai cũng lo sợ cho Tiểu Thần Đồng. Nhưng kết cuộc lại trái ngược!

Châu Lệ Nhi sáng mắt:

- Tiểu Thần Đồng thắng?

Du Bội Ngọc gật đầu:

- Một sớm tinh sương, khi vàng Đông bình sáng, cả hai từ cửa Đông kinh thành khởi hành. Chiều hôm đó Huyết Âm Nhân đến Trúc Lệ.

Thiết Hoa Nương chớp mắt:

- Đi nhanh hơn ngựa!

Du Bội Ngọc tiếp:

- Huyết Âm Nhân cho rằng Tiểu Thần Đồng còn ở sau xa, y muốn vào quán nghỉ một chút và tìm cái gì ăn lót dạ. Thức ăn đã gọi rồi, y vừa cầm đĩa, bỗng thấy bóng dáng Tiểu Thần Đồng vọt ngang bên ngoài cửa. Lập tức y buông đĩa chạy theo liền. Ngày đó, luôn cả đêm đó, y không ăn, không nghỉ chân một phút giây nào!

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Tiểu Thần Đồng giỏi thật!

Du Bội Ngọc lại tiếp:

- Một con người không ăn không uống, không nghỉ ngơi, chạy luôn một mạch bảy tám trăm dặm đường, con người đó dù có bằng sắt cũng phải chảy ra!

Châu Lệ Nhi thở dài:

- Nếu là tôi, chắc tôi bỏ cuộc ngay từ đầu!

Du Bội Ngọc tiếp nói:

- Lần thứ hai, vì y đói quá, y ghé vào quán đậu hũ bên đường định ăn mấy tô, song như lần trước, vừa bưng tô lên, y thấy Tiểu Thần Đồng lướt qua ngang, y quăng tô đậu hũ, chạy theo liền, không kịp ăn một miếng!

Thiết Hoa Nương hỏi:

- Huyết Âm Nhân có nhìn lầm không?

Du Bội Ngọc lắc đầu:

- Y là tay sử dụng ám khí hữu danh đương thời, có nhãn lực rất tinh vi, thấy được những vật nhỏ như một con ve ngoài một dặm. Đương nhiên y phải thấy rõ Tiểu Thần Đồng vọt ngang bên ngoài nữa! Mục tiêu đã lớn, khoảng cách lại gần, làm sao y lầm được?

Du Bội Ngọc dừng lại một chút rồi thở dài:

- Đến Võ Hán, y ngã xỉu luôn!

Châu Lệ Nhi cau mày:

- Dọc đường, y không nghỉ chân một giây nào?

69. Linh Quỷ Hóa Thân

Du Bội Ngọc tiếp:

- Không nghỉ, không ăn, không uống suốt cuộc hành trình!

Rồi chàng cười:

- Y cứ chạy mãi thì thôi, nhưng y ngừng lại là thấy Tiểu Thần Đồng chạy lướt qua liền. Như vậy, làm sao y dám nghỉ? Cuối cùng khi đến nơi, ngàng mặt nhìn lên lầu Hoàng Hạc, định là thắng cuộc, bất giác y trông thấy Tiểu Thần Đồng tại cửa sổ nhìn xuống đưa tay vẫy y!

Châu Lệ Nhi vỗ tay:

- Hay! Hay quá!

Thiệt Hoa Nương ảm ức:

- Sau đó? Không lẽ Huyết Âm Nhân lại ngựa cổ chịu chết?

Du Bội Ngọc thốt:

- Huyết Âm Nhân tuy hành động bại hoại, song vẫn có tánh cương cường, con người đó hung bạo chứ không gian cho nên trọng lời hứa. Hà huống, đến Vô Hân rồi, y hoàn toàn kiệt lực, đứng không muốn vững, dù y có muốn chạy đi, không giữ lời hứa, cũng không chạy khỏi quần hùng đã có mặt chờ y!

Thiệt Hoa Nương thở ra:

- Một tay kiêu hùng, chết vì một trẻ nít!

Du Bội Ngọc gật đầu:

- Đúng vậy!

Châu Lệ Nhi tắc lưỡi:

- Mới mười bốn mười năm tuổi mà làm được một việc quần hùng không làm nổi, nghĩ đáng phục! Đáng phục!

Du Bội Ngọc cười nhẹ, lắc đầu:

- Thực sự, thuật khinh công của hân cũng khá, song so làm sao được với Huyết Âm Nhân?

Châu Lệ Nhi giật mình:

- Thế tại sao hân thắng cuộc?

Thiệt Hoa Nương trầm ngâm một chút:

- Nhờ hân còn nhỏ, sức lực dồi dào, không biết mệt...

Du Bội Ngọc lắc đầu:

- Không phải vậy đâu!

Châu Lệ Nhi trở mắt:

- Thế thì tạo sao?

Du Bội Ngọc hỏi:

- Hai vị không nghĩ ra?

Châu Lệ Nhi suy nghĩ mấy phút, rồi vỗ tay reo lên:

- Tôi biết rồi! Chắc Tiểu Thần Đồng có một người anh em song sanh, giống nhau như đúc, cả hai dùng ngựa thay phiên nhau xuất hiện cho Huyết Âm Nhân thấy, tự nhiên Huyết Âm Nhân thấy, tự nhiên Huyết Âm Nhân không dám dừng chân. Một người bám sát Huyết Âm Nhân, một người chạy ngựa đến phía trước, cả hai giao chuyển nhau...

Du Bội Ngọc mỉm cười lắc đầu:

- Không đúng!

Châu Lệ Nhi giật mình.

Du Bội Ngọc tiếp:

- Một người tung hoành trong thiên hạ, bình sanh chẳng biết ngán sợ một ai, có khi nào lại làm mưu trẻ nít? Hà huống với thuật khinh công của y, ngày đi ngàn dặm như thường, có ngựa nào chạy kịp?

Châu Lệ Nhi cau mày:

- Hay là Tiểu Thần Đồng đi theo đường tắt?

Du Bội Ngọc cười nhẹ:

- Huyết Aính Nhân chọn con đường ngắn nhất!

Châu Lệ Nhi cười khổ:

- Tôi không hiểu nổi rồi!

Bổng Thiết Hoa Nương reo lên:

- Tôi minh bạch rồi!

Du Bội Ngọc nhìn nàng:

- A!

Thiết Hoa Nương tiếp:

- Có nhiều đứa trẻ giống Tiểu Thần Đồng, ẩn nấp rải rác dọc đường chờ Huyết Aính Nhân dừng chân là xuất hiện...

Du Bội Ngọc lắc đầu:

- Cũng sai luôn!

Thiết Hoa Nương trở mắt:

- Sai luôn?

Du Bội Ngọc tiếp:

- Tại hạ đã nói, Huyết Aính Nhân không phải là con người dễ gạt! Nhân lực của y rất tinh vi, tiểu thần đồng không thể dùng phương pháp đó ra tay lừa y được!

Châu Lệ Nhi thốt:

- Thuật cải trang, dù khéo đến đâu cũng khó hành công trước một người như Huyết Aính Nhân! Vả lại, tìm nhiều đứa trẻ giống Tiểu Thần Đồng, đâu phải là việc dễ làm?

Du Bội Ngọc gật đầu:

- Huống chi những đứa trẻ đó vừa phải giống người, vừa phải có tài ba như Tiểu Thần Đồng, có như vậy Huyết Aính Nhân mới không hoài nghi!

Thiết Hoa Nương cười khổ:

- Tôi chịu thôi! Không thể sau đoán nổi rồi!

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Rất giản đơn! Tiểu Thần Đồng không là song thai mà là ngũ thai! Năm anh em vừa giống nhau, lại vừa học tập một lượt, tài nghệ suýt soát nhau!

Dương Tử Giang kiên quyết không phóng thích người trong những chiếc rương ra ngoài, nên những rương đó được ràng dây rất cẩn thận, rồi họ buộc liền vào lưng mang theo.

Mang một chiếc rương to bằng cỡ quan tài, trong rương lại có người, hẳn không phải là việc khoái trá.

Nhưng, nghe Du Bội Ngọc thuật lại một việc xa xưa, Châu Lệ Nhi và Thiết Hoa Nương thích thú quá, nên quên mất sự nhọc nhằn.

Châu Lệ Nhi cười nhẹ:

- Tôi cứ tưởng Du huynh không có khoa ăn nói chứ? Ngờ đâu miệng lưỡi cũng có duyên quá!

Thiết Hoa Nương cũng cười:

- Năm anh em đều giống nhau, giống người giống nghề giống tánh, kể ra cùng là một giai thoại đấy!

Châu Lệ Nhi tiếp:

- Tôi dám bảo đảm là cả năm anh em không cưới nổi vợ!

Thiết Hoa Nương trở mắt:

- Tại sao?

Châu Lệ Nhi đáp:

- Nghe đoạn chuyện xưa đó rồi, còn ai dám lấy họ?

Thiết Hoa Nương cau mày:

- Mà tại sao chứ?

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Nếu cả năm anh em đều nổi hứng, áp dụng phương pháp luân phiên như đối với Huyết Âm Nhân thì con gái nào chịu nổi?

Nàng thốt xong câu nói, mặt đỏ bừng lên.

Thiết Hoa Nương bật cười hắc hắc:

- Thực ra, nếu có sự lầm lộn thì thật là phiền!

Rồi nàng cũng đỏ mặt như Châu Lệ Nhi.

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Hai vị có biết tại sao tại hạ nhắc đến đoạn cổ sự đó chẳng?

Châu Lệ Nhi làm lạnh, vọt miệng đáp:

- Du huynh muốn ám chỉ Linh Quỷ cũng là người như Tiểu Thần Đồng, nghĩa là có năm anh em ngũ thai chứ gì?

Du Bội Ngọc thốt:

- Năm người giống nhau, danh nghĩa là đồng bào ngũ thai, song thực tế thì do một người tạo! Người đấy không phải cho mục mà là một tay thợ khéo, tạo người như tạo tượng!

Châu Lệ Nhi trở mắt:

- Sao tôi chẳng thấy một điểm giả tạo nào cả?

Du Bội Ngọc thở dài:

- Cái thuật sửa dung mạo thông thường mới thể hiện lộ khuyết điểm, khi thuật đó được luyện đến mức tinh vi, thì đừng ai hòng khám phá nổi sự giả mạo. Người ta bắt đầu sửa ngay từ lúc nhỏ, với một phương pháp tân kỳ, với những thuốc đặc biệt, trong các thứ thuốc đó, có loại biến cải thần trí giống nhau, cho được duy nhất nên hành động, ngôn ngữ, dung mạo, thị hiếu không sai mấy may.

Rồi chàng thở dài thêm mấy tiếng nữa mới tiếp:

- Nghe thì như hoang đường, không ai làm được những việc đó, nhưng tại hạ bảo chứng chắc chắn có người thay quyền tạo hóa mà làm được như vậy!

Châu Lệ Nhi cau mày:

- Không lẽ người được dùng thực nghiệm lại trở như gỗ, không đau đớn gì cả, để mặc cho tay thợ chạm khắc vào da thịt?

Du Bội Ngọc gật đầu:

- Phải chịu đựng như vậy! Và không đau, người ta mới chịu được chứ?

Châu Lệ Nhi tiếp:

- Linh Quý giao đấu với Hải Đông Thanh, nhận thức võ công của Hải Đông Thanh, nên hiểu rõ võ công của Dương Tử Giang?

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Dương nhiên! Bởi Hải Đông Thanh và Dương Tử Giang là đồng môn sư huynh đệ, võ công của cả hai phải giống nhau!

Châu Lệ Nhi thở dài:

- Thảo nào! Khi nghe Du huynh kêu lên, Dương Tử Giang thức ngộ ngay và thay đổi hẳn đấu pháp liền!

Du Bội Ngọc lại mỉm cười:

- Cho nên, dù có Linh Quý thứ ba đến nơi cũng chẳng đáng sợ, Dương Tử Giang cứ theo phương pháp cũ, tiếp tục giao thủ. Hơn nữa, y vừa được cái lợi là biết được đấu pháp của Linh Quý, chúng có bao nhiêu người cũng chẳng sao, bởi đấu pháp của chúng duy nhất, Dương Tử Giang dễ tìm sơ hở mà công vào!

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Bởi biết như vậy, nên Du huynh an tâm để mặc Dương Tử Giang lại đó?

Du Bội Ngọc chỉ cười không đáp.

Thiệt Hoa Nương thở dài:

- Vô luận là ai, được kết bằng hữu với Du công tử, người đó có vận khí rất lớn, như đã tu được mấy mươi đời!

Châu Lệ Nhi chưa cay hơn:

- Nhưng tôi chẳng hiểu Dương Tử Giang có thật là bằng hữu của Du Bội Ngọc chăng? Hắn tráo trở phi thường, không ai hiểu được tâm địa của hắn!

Bỗng có người thốt:

- Hiện tại, hắn khổ tâm lắm! Nếu không phải là trường hợp bất khả kháng, thì nhất định hắn không tiết lộ thân phận của hắn cho bất kỳ ai!...Thì ra Hải Đông Thanh đã tỉnh lại, chẳng rõ y tỉnh lại từ lúc nào.

Du Bội Ngọc nửa đỡ ôm y, dìu y bước đi, bây giờ thì chàng đứng lại liền.

Châu Lệ Nhi trầm giọng:

- Tạ Ôn trời phật! Các hạ đã tỉnh rồi!

Nàng hỏi:

- Chẳng biết trường hợp bất khả kháng đó lúc nào mới đến?

Hải Đông Thanh trầm ngâm một lúc:

- Tuy bây giờ chưa phải là lúc cần thiết, tại hạ cũng có thể nói rõ sự bí mật quanh hắn cho các vị hiểu!

Châu Lệ Nhi lấy làm lạ:

- Tại sao lại bây giờ? Tại sao lại gấp thế?

Hải Đông Thanh thở dài:

- Bởi vì sự bí mật đó không còn bí mật nữa!

Châu Lệ Nhi lắc đầu:

- Tôi thấy vẫn còn bí mật như thường!

Hải Đông Thanh tiếp:

- Trên thế gian, không có sự bí mật nào tuyệt đối cả, bất quá đối với ai thì khác, đối với các vị...

Châu Lệ Nhi chặn lại:

- Tôi không cần biết sự gì các hạ nói ra. Có bí mật hay không bí mật, tôi chỉ muốn biết, thực sự các vị là ai? Và cái gì là mông lung vũ trụ, bao la đất trời?

Hải Đông Thanh trầm ngâm rất lâu rồi từ từ thốt:

- Tại hạ và Dương Tử Giang là hai trẻ mồ côi, sư phó của bọn tại hạ cũng chẳng khác nào phụ thân của bọn tại hạ...

Châu Lệ Nhi lại chặn:

- Tôi biết, hai vị là những người đơn côi! Các hạ khỏi phải nói điều đó! Hãy cho tôi biết sư phó của các hạ là ai?

Hải Đông Thanh trầm gương mặt, lặn lòng:

- Sự tình dài dòng lắm, muốn nghe tường tận, cô nương không nên nóng! Nóng nảy không được đâu!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng:

- Sao lại không nóng được? Muốn cho nghe thì nói nhanh, không cho nghe thì thôi, còn quanh quẩn làm gì? Thực ra thì tôi cũng chẳng cần hiểu!

Hải Đông Thanh gần từng tiếng:

- Cô nương không muốn nghe, tại hạ cũng phải nói!

Châu Lệ Nhi bật cười:

- Các hạ đúng là một con lừa, loại lừa Sơn Tây đấy! Đánh một roi không chạy kéo đuôi lại phóng đi! Cái tật cũng to chứ!

Hải Đông Thanh dạy qua Du Bội Ngọc:

- Thực ra tại hạ nên nói sớm điều bí mật này, bởi có liên quan đến Du huynh!

Du Bội Ngọc thoáng biến sắc chưa kịp nói gì, Hải Đông Thanh tiếp:

- Gia sư quy ẩn từ lâu, tên họ của người, tại hạ có nói ra chắc các vị cũng không hiểu! Tại hạ không muốn khoa trương người, song thành thật mà nói, người là một dị nhân trong võ lâm, năm mươi năm trước đây, người là một cao thủ vô địch...

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Vô địch vì sư phó của các hạ chỉ toàn gặp những kẻ tầm thường chứ chưa gặp Phượng Tam tiên sinh!

Hải Đông Thanh vẫn không lưu ý đến nàng, cứ tiếp:

- Bình sanh, sư phó tại hạ chỉ có một kẻ tử đối đầu, nghe nói người đó là bậc kỳ tài, dĩ nhiên là hi hữu trong võ lâm, chẳng những có võ công cao mà tà thuật cũng tinh thông, người đó lại độc ác tàn nhẫn, ngày trước bị sư phó tại hạ cũng một vị lão tiền bối hiệp lực nhau đánh cho thất điên bát đảo phải chạy trốn một nơi hoang vắng xa xôi! Chạy đi, người đó có phát thệ, ngày nào gia sư và vị tiền bối kia còn sống, thì ngày ấy người đó còn chưa trở lại Trung Nguyên.

Du Bội Ngọc hỏi:

- Người đó là ai?

Hải Đông Thanh tiếp:

- Gia sư không nói tên, chỉ biết người đó có cái hiệu là Đông Quách tiên sinh!

Du Bội Ngọc cau mày:

- Đông Quách tiên sinh...

Hải Đông Thanh tiếp:

- Tự nhiên Du huynh không biết được tên người đó! Y ở mãi ngoài biên thù hơn ba mươi năm dài, đúng như lời y tuyên thệ!

Du Bội Ngọc thở dài:

- Ngày xưa tà phái vẫn trọng lời hứa như chánh phái, còn ngày nay thì lại khác, khác đến độ tà ma ngoại đạo không giữ lời hứa mà đến người trong chánh đạo cũng phủ nhận lời cam kết như thường.

Hải Đông Thanh tiếp:

- Người đó tuy ẩn tích chốn hoang vu nhưng chẳng phải để tu tâm dưỡng tánh với mục đích hồi đầu hướng thiện, bất quá y như con rắn độc, thấy có người cầm gậy chọc hờ ngoài hang, đập chết, nên chẳng dám lộ ra thôi!

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Cứ theo lời gia sư, thì trong ba mươi năm ở đó, ở yên một chỗ, Đông Quách tiên sinh âm thầm trừ mưu định kế chuẩn bị cho ngày tái hiện giang hồ. Tái hiện rồi là tóm đầu thiên hạ vũ lâm trong tay! Giờ đây, gia sư đã quy ẩn, mà vị tiền bối kia cũng qua tiên rồi, Đông Quách tiên sinh cho rằng thời cơ đã đến...

Chừng như nói nhiều sanh mệt, Hải Đông Thanh chấp choạng không gắng ngượng nổi.

Thiết Hoa Nương lập tức buông chiếc rương xuống, dịu y.

Hải Đông Thanh là sư huynh của Dương Tử Giang, tự nhiên nàng phải quan tâm từng ly từng chút.

Châu Lệ Nhi hấp tấp hỏi:

- Các hạ nói rằng cái lão Đông Quách đại ma đó không chịu an tĩnh, toan làm mưa làm gió trên giang hồ?

Hải Đông Thanh thở dài:

- Gia sư từng tiên liệu, Đông Quách lão ma chẳng bao giờ chịu an tĩnh một nơi cho nên luôn luôn theo dõi lão, nhưng lão hành động rất bí mật, gia sư không làm sao nắm được một chứng cứ gì, mãi đến lúc gần đây, gia sư sau khi xuất ngoại trở về, bảo anh em tại hạ cố gắng làm một việc!

Châu Lệ Nhi hỏi gấp:

- Việc gì?

Hải Đông Thanh đáp:

- Gia sư bảo anh em tại hạ lập tức hạ sơn, theo dõi hành động của vị minh chủ vũ lâm đương kim!

Du Bội Ngọc trầm gương mặt:

- Như vậy là lão Du... Phóng Hạc là người mà Đông Quách tiên sinh dùng để nắm quyền điều động vũ lâm. Từ lâu tại hạ từng nghĩ là Du Phóng Hạc có chỗ tựa vững chắc, bởi có như vậy lão mới dám tự tung tự tác!

Hải Đông Thanh lại tiếp:

- Gia sư bình sanh làm gì thì làm chứ không chịu nói rõ, song theo chỗ suy đoán của tại hạ thì sự tình có thể như Du huynh vừa nói đó! Đông Quách tiên sinh tự mình chẳng dám xuất đầu lộ diện thì tự nhiên phải dùng đến kẻ nào đó, có thanh danh to lớn trên giang hồ làm công cụ cho lão! Mà người có thanh danh, thử hỏi còn ai xứng đáng hơn một minh chủ võ lâm? Cho nên Đông Quách tiên sinh và Du Phóng Hạc cấu kết với nhau, kẻ cũng chẳng phải là một điều lạ!

Du Bội Ngọc càng nghe Hải Đông Thanh nói càng biếng ắc mặt hơn.

Tuy nhiên, chàng cũng chẳng nói gì nhiều.

Châu Lệ Nhi chớp mắt:

- Thảo nào mà trước kia, Thiên Ngật Tinh chẳng ngăn Du Phóng Hạc? Du Phóng Hạc chỉ làm một ám hiệu là Thiên Ngật Tinh dụ thái độ liền! Có thể là Thiên Ngật Tinh đã biết Đông Quách lão ma lợi hại như thế nào!

Hải Đông Thanh lạnh lùng:

- Trong thiên hạ ngày nay, trừ gia sư ra, tại hạ dám chắc chắn chẳng còn một người nào gọi là đối thủ của Đông Quách tiên sinh! Còn như Phượng Tam...

Y không tiếp tròn câu, nhưng cái ý đã rõ rệt lắm rồi!

Nhưng trái ngược với mọi lần trước, Châu Lệ Nhi lại chẳng sùng sộ.

Bởi nàng nhận thấy Thiên Ngật Tinh không kém Phượng Tam mà Thiên Ngật Tinh còn ngán sợ thay, thì hẳn Phượng Tam cũng chưa là đối thủ của Đông Quách tiên sinh vậy!

Nàng không sùng sộ, nàng chỉ hỏi:

- Mông lung vũ trụ bao la đất trời, mấy tiếng đó có ý nghĩa như thế nào?

Hải Đông Thanh đáp:

- Đông Quách tiên sinh không thể rời Quan Ngoại, vào Trung Nguyên liên lạc trực tiếp với Du Phóng Hạc, do đó sai phái hai người mang mạng lệnh đến cho Du Phóng Hạc thi hành. Hai người đó bị gia sư ngăn chặn dọc đường và cái bí quyết liên lạc giữa Đông Quách tiên sinh và Du Phóng Hạc nằm trong tám tiếng đó!

Châu Lệ Nhi trố mắt:

- Tại sao hai người đó lại tiết lộ điều bí mật với sư phó các hạ?

Hải Đông Thanh điềm nhiên:

- Trước mặt gia sư, không một người nào trên thế gian dám dấu sự thật!

Châu Lệ Nhi chớp mắt:

- Cho nên, sư phó các hạ mới có cái ý định bảo các hạ và Dương Tử Giang mạo nhận làm hai người đó để bắt liên lạc thường xuyên với Du Phóng Hạc?

Hải Đông Thanh gật đầu:

- Đúng vậy cô nương!

Châu Lệ Nhi thở dài:

- Và Du Phóng Hạc tin hai vị, điều đó nghĩ ra cũng chẳng lạ gì!

Hải Đông Thanh tiếp:

- Đông Quách tiên sinh chọn Du Phóng Hạc để ủy thác sự việc, là vì lão cho rằng Du Phóng Hạc là con người gần như bất khả xâm phạm, mãi đến sau này, khi tiếp cận với Du Phóng Hạc, anh em tại hạ cũng phải nhìn nhận Du Phóng Hạc là tay có tâm cơ sâu hiểm, nhiều mưu lược, thủ đoạn phi thường! Anh em tại hạ buộc lòng khen ngợi họ Du mấy câu để tránh sự hoài nghi!

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Nên Dương Tử Giang cà các hạ mới tìm một vài việc làm gây tín nhiệm nơi Du Phóng Hạc, chẳng hạn bắt một vài người cho lão làm tặng vật...

Hải Đông Thanh lạnh lùng:

- Vì đại cuộc, lắm lúc người ta không thể câu chấp tiểu tiết được cô nương cũng hiểu như vậy chứ? Hà hống những người lọt vào tay tại hạ đều có ít nhiều tội lỗi do họ gây ra, cho người mà cũng cho mình. Cô nương thấy đó, anh em tại hạ không hạ thủ đoạn đối với Du huynh, bởi Du huynh có phải là người tội lỗi đâu!

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Thế ra các vị cũng còn biết phải biết quấy! Cũng may đấy! Nếu không thì chắc các vị còn sống đến bây giờ?

Hiện tại, nàng biết chân tướng của Dương Tử Giang và Hải Đông Thanh rồi, vậy mà nàng không buông tha cho họ, cứ châm chích như thường!

Hải Đông Thanh không hề phật ý, làm như chẳng nghe nàng nói gì cả, cứ tiếp:

- Bọn tại hạ hành sự có thể nói là kín đáo phi thường, ngờ đâu Đông Quách tiên sinh còn sai thêm mấy người nữa đến tiếp xúc với Du Phóng Hạc, do đó hành tung của bọn tại hạ mới bị bại lộ, Du Phóng Hạc mới tìm cách hạ sát anh em tại hạ để diệt khẩu!

Châu Lệ Nhi hỏi:

- Có phải là bọn Linh Quỷ chăng?

Hải Đông Thanh gật đầu:

- Chính bọn đó! Gia sư nghe nói Đông Quách tiên sinh có năm quỷ, trong số thủ hạ của lão ấy, mà mỗi quỷ lại có sáu hóa thân, lão ấy chẳng những giỏi về thuật cải trang dung mạo, mà lão còn tinh thông y thuật, chính lão đã đào tạo nên những hóa thân của ngũ quỷ!

Du Bội Ngọc vừa biến sắc vừa sáng mắt, bây giờ thì những thắc mắc do chàng mang mê từ lâu, đột nhiên như hiện rõ đầu mối rồi.

Châu Lệ Nhi lại hỏi:

- Sư phó của các hạ đã biết ngũ quỷ có hóa thân như vậy, tại sao Dương Tử Giang còn sợ hãi?

Hải Đông Thanh đáp:

- Điều đó gia sư mới phát tác gần đây thôi, và chính trong lần cuối cùng tại hạ trở về phục lệnh của gia sư, người mới cho biết, còn Dương Tử Giang thì bận ở bên cạnh Du Phóng Hạc nên chưa hiểu gì kịp thời!

Châu Lệ Nhi thở dài:

- Dương Tử Giang nghe Linh Quỷ nói mấy tiếng mông lung vũ trụ bao la đất trời là biết ngay hành tung y bị bại lộ, cho nên y lập tức biến sắc mặt!

Thiết Hoa Nương vụt thốt:

- Linh Quỷ có đến sáu hóa thân, như vậy còn bốn hóa thân nữa, biết Dương Tử Giang có đủ sức đối phó với bốn kẻ sắp đến nơi chăng?

Hải Đông Thanh cũng lộ vẻ lo lắng:

- Một quỷ có đến sáu hóa thân, cộng tất cả bảy quỷ mà chúng ta chỉ trừ được hai, hẳn phải còn năm nữa, một chánh và bốn hóa thân!

Thiết Hoa Nương rung rung giọng:

- Còn đến năm tên nữa?...

Tuy vậy, Hải Đông Thanh trấn an nàng:

- Thiết muội không phải lo, Dương Tử Giang thừa sức hạ sát nhiều hơn nữa chứ chẳng phải chỉ năm ba tên đó mà thôi, huống chi trong số năm tên thì ngu huynh đã giết hết hai rồi chỉ còn ba thôi!

Thiết Hoa Nương cố gượng cười, tuy nàng tin lời Hải Đông Thanh song dù sao cũng không khỏi lo ngại.

Hải Đông Thanh tiếp:

- Nếu ba tên còn lại đó đồng thời xuất thủ thì Dương Tử Giang không chống lại nổi nhưng dù chúng có vũ công nguy hiểm, chung quy cũng chỉ là những kẻ tán loạn thần trí phần nào bởi chất thuốc trong người chúng. Phản ứng của chúng do đó phải chậm, và cũng nhờ thế, Hải Đông Thanh này mới chạy thoát được!

Y dạy qua Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi:

- Tại hạ nghĩ dù không địch lại, Dương Tử Giang cũng thừa sức chạy khỏi áp lực của chúng!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng:

- Dương Tử Giang chạy được là y an toàn, còn bọn này, con đường bí mật này đưa đến đâu? Và ai đã tạo nên nó? Tạo nên với dụng ý gì?

Hải Đông Thanh điềm nhiên:

- Chúng ta bắt tất phải tìm hiểu vội những điều đó, chúng ta cần biết là bất cứ địa đạo nào cũng có lối ra, như vậy là đủ lắm rồi!

Châu Lệ Nhi lại hừ lớn hơn:

- Mà ra ở đâu?

Hải Đông Thanh trầm giọng:

- Ở đâu, miễn có lối ra thì thôi!

Y cau mày tiếp:

- Vô luận là làm sao, địa đạo này cũng chẳng phải dẫn xuống cứu u địa phủ!

Châu Lệ Nhi bĩu môi:

- Biết đâu được điều đó?

Chẳng rõ tại sao nàng lạnh khắp mình sau khi thốt xong câu đó.

Du Bội Ngọc cất tiếng:

- Hải huynh, tại hạ muốn nhờ một việc!

Hải Đông Thanh chớp mắt:

- Các hạ muốn tại hạ đưa đến gặp gia sư?

Du Bội Ngọc gật đầu:

- Đúng vậy!

Hải Đông Thanh lắc đầu:

- Tại hạ thấy khó lắm Du huynh!

Du Bội Ngọc cương quyết:

- Nhưng tại hạ không thể không gặp linh sư!

Hải Đông Thanh lấy làm lạ:

- Tại sao?

Du Bội Ngọc trầm giọng thốt:

- Tại hạ có một điều bí mật, cực kỳ trọng đại, phải cho linh sư biết mới được!

Chàng lộ vẻ thống khổ vô cùng.

Chàng tiếp:

- Trên thế gian này, chỉ có linh sư là người duy nhất giải quyết sự kiện đó! Vô luận làm sao, tại hạ cũng phải thử thời vận một phen. Tại hạ yêu cầu Hải huynh trình báo với linh sư một tiếng, cho người chấp thuận tại hạ bái kiến!

Hải Đông Thanh trầm ngâm một lúc:

- Việc bí mật đó có liên quan đến kế hoạch của Đông Quách tiên sinh chăng?

Du Bội Ngọc đáp nhanh:

- Chẳng những liên quan mà còn hệ trọng phi thường!

Hải Đông Thanh hỏi:

- Các hạ có thể cho tại hạ biết trước?

Du Bội Ngọc thở dài:

- Chẳng phải tại hạ không tín nhiệm Hải huynh, song việc này...

Chàng không nói tiếp vì môi chàng rung mạnh.

Thấy chàng thống khổ quá, Hải Đông Thanh thở ra:

- Chẳng phải tại hạ không muốn giúp Du huynh, chẳng qua... gia sư hơn hai năm rồi không còn tiếp cận người đời, hơn nữa người từng nghiêm cấm anh em tại hạ tuyệt đối giữ bí mật hành tung người, là môn đệ, có ai không tuân sứ mạng? Tại hạ hy vọng Du huynh hiểu cho nỗi khổ tâm!

Du Bội Ngọc gật đầu, nhếch nụ cười khổ:

- Tại hạ minh bạch!

Hải Đông Thanh tiếp:

- Nhưng tại hạ nói câu này cho Du huynh biết là rất có thể gia sư sẽ tìm Du huynh một ngày nào đó, mà cũng có thể người đã gặp Du huynh một vài lần rồi! Tại hạ thật không hiểu việc làm của gia sư nổi!

Du Bội Ngọc lại gật đầu.

Chừng như chàng nhớ đến một việc gì, và chàng tưởng đến việc đó, xuất thần...

Hải Đông Thanh đứng lên thốt:

- Địa đạo này chẳng rõ ngắn dài như thế nào, chúng ta hãy tìm lối ra!

Châu Lệ Nhi hỏi:

- Còn ba chiếc rương này? Tại sao chúng ta phải vất vả mang theo? Chúng ta không thể phóng thích những người trong đó được sao?

Hải Đông Thanh đáp:

- Họ không thể tỉnh lại nhanh chóng được! Có cho họ ra ngoài cũng vô ích, chung cuộc rồi cũng phải công họ đi như thường!

Châu Lệ Nhi dậm chân:

- Nợ! Bổng không lại mang nợ đời! Được rồi! cứ đi! Địa đạo quanh co, uốn khúc, chừng như dài vô tận, nơi mỗi khúc quanh có một ngọn đèn nhỏ gắn sâu vào vách, chiếu mờ mờ như lửa đom đóm.

Châu Lệ Nhi vụt thốt:

- Không rõ mình đã đi qua được mấy ngọn đèn rồi?

Du Bội Ngọc biết nàng chẳng bao giờ yên tĩnh được, bất quá nàng im lặng một lúc rồi cũng tìm được một chuyện gì đó để nói lên.

Mà luôn luôn những chuyện đó đều kỳ quái.

Không ai hiểu tại sao nàng lại đề cập đến số ngọn đèn, do đó không ai đáp.

Có ai để ý đến điều đó đâu?

Nàng tiếp:

- Đi đến đây chúng ta đã qua đúng ba mươi chín ngọn đèn rồi đó! Các vị nghĩ có kỳ quái không?

Hải Đông Thanh lấy làm lạ hỏi:

- Kỳ quái ở chỗ nào?

Châu Lệ Nhi lạnh lùng:

- Các hạ không thấy kỳ quái vì các hạ không lưu ý đó thôi! Các hạ không chịu tìm hiểu!

Hải Đông Thanh cũng lạnh lùng:

- Tại vì tại hạ còn bận nghĩ đến một việc quan trọng hơn số ngọn đèn nhiều!

Châu Lệ Nhi không nói gì cả, nhìn ngọn đèn đến xuất thần.

Hải Đông Thanh nói móc một câu, tưởng đâu Châu Lệ Nhi sẽ bẻ lại một cách chua cay như nàng từng làm, song thấy nàng nhìn sững ngọn đèn, y cũng lấy làm lạ, dừng chân lại, nhìn như nàng.

Y nhìn một lúc, chẳng thấy gì cả, cuối cùng lại hỏi:

- Tại hạ không thấy cái gì kỳ lạ ở nơi ngọn đèn!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng:

- Thật à?

Hải Đông Thanh gật đầu, rồi hỏi:

- Chứ cô nương thấy gì?

Châu Lệ Nhi trầm giọng:

- Nếu không thấy gì thì ai lại hoài công nhìn sững một vật nhỏ mọn? Quái thật!

Càng nhìn tôi càng kỳ quái, càng tưởng tôi càng kỳ quái hơn! Kỳ quái cực điểm!

Hải Đông Thanh nóng nảy:

- Mà cô nương thấy sao?

Châu Lệ Nhi cười lạnh:

- Các hạ cho là việc này không trọng yếu bằng cái việc mà các hạ nghĩ thì còn hỏi làm gì?

Hải Đông Thanh cố dằn cơn tức, không nói một tiếng nào.

Thiết Hoa Nương có tâm sự trùng trùng, lúc đó cũng bật cười.

Nàng nhận ra, Châu Lệ Nhi quả có tài chọc tức người ta, cái tài đó ngấm ra còn hơn tài hạ độc cẩu nàng.

Nam nhân nào gặp hạng thiếu nữ Châu Lệ Nhi, thà đừng nói gì hết còn hơn, chứ có nói gì là cảm chắc phải bị Châu Lệ Nhi móc đến tức mà chết được!

Nhưng Châu Lệ Nhi dù cao thủ đoạn, vẫn còn có người cao hơn nàng, và khắc tính của nàng chính là Du Bội Ngọc, bởi khi nào thấy không cần thiết, thì có cạy răng chàng, chàng cũng chẳng nói tiếng nào.

Chàng làm thinh, mặc cho Châu Lệ Nhi nói gì thì nói, do đó Châu Lệ Nhi lại tức, cho là chàng có thái độ khinh khỉnh đối với nàng.

Bây giờ, trả đũa Hải Đông Thanh được rồi, Châu Lệ Nhi khoan khoái vô cùng.

Nàng cười hắc hắc thốt:

- Trong lòng địa đạo có ba mươi chín ngọn đèn, ít nhất cũng có bốn năm ngọn kỳ quái, giả như các hạ chịu khó suy luận như tôi thì các hạ sẽ thấy chỗ kỳ quái đó!

Du Bội Ngọc cười nhẹ:

- Nữ, bao giờ cũng tế nhị hơn nam, chính tại hạ cũng chẳng cảm thấy được chỗ kỳ quái nơi ngọn đèn!

Châu Lệ Nhi bật cười lớn:

- Chúng ta đã đi qua ba mươi chín ngọn đèn, nhưng vẫn chưa tìm ra địa đạo! Như vậy là địa đạo này rất dài! Mà những địa đạo dài lại rất hiếm có! Có đúng vậy không?

Du Bội Ngọc gật đầu:

- Thường thường địa đạo không dài lắm! Cho nên địa đạo dài là một sự hiếm có trên đời!

Châu Lệ Nhi tiếp:

- Người nào đó kiến tạo một địa đạo dài như thế này, hẳn phải có dụng ý gì đặc biệt lắm! Gả như người đó, đào địa đạo để có một lối thoát, thì hẳn phải có chỗ ra!

Tại sao y tốn công phu đào địa đạo dài như thế này mà không chịu mở ra một lối ra ở chỗ gần?

Du Bội Ngọc ngưng trọng thần sắc:

- Đúng lắm!

Châu Lệ Nhi lại tiếp:

- Kiến tạo địa đạo này, ít nhất cũng phải mất ba năm công phu, mà Dương Tử Giang thì vào giang hồ chưa được bao lâu, như vậy, chẳng phải y tạo nên một địa đạo như thế này!

Thiết Hoa Nương chớp:

- Hay là sư phó của y?

Châu Lệ Nhi nhìn Hải Đông Thanh một thoáng:

- Không phải đâu, bởi người ấy không biết mảy may về con đường này!

Người ấy là Hải Đông Thanh, nàng mập mờ ám chỉ, chẳng qua để chọc tức y thôi.

Thiết Hoa Nương gật đầu.

Châu Lệ Nhi lại tiếp:

- Người kiến tạo ra địa đạo này hao phí lắm công phu, thời gian, hẳn phải có mục đích! Đã có mục đích thì hành sự phải bí mật! Như vậy, làm sao Dương Tử Giang biết được có địa đạo này?

Thiết Hoa Nương thốt:

- Đặt giả thuyết con đường hầm này có từ lâu, và mãi đến lúc sau này, Dương Tử Giang mới phát hiện! Người nào đó tạo nên địa đạo, hẳn đã chết từ lâu rồi!

Châu Lệ Nhi lắc đầu:

- Không đúng!

Thiết Hoa Nương cau mày:

- Không đúng?

Châu Lệ Nhi tiếp:

- Ngôi nhà bên ngoài có thể là được dựng lên đồng thời với công cuộc tạo địa đạo, cô nương thấy chứ, ngôi nhà chưa có vẻ cũ kỹ đến điêu tàn thì sự kiến tạo nhà và địa đạo này chưa được quá mười năm!

Thiết Hoa Nương cãi:

- Nhà là nhà cổ, bất cứ lúc nào cũng dựng lên được, có thể đây là ngôi nhà thứ hai, thứ ba...

Nàng dừng lại rồi kết luận ý đó:

- Không thể cho là một sự cố định!

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Nói như thế là đúng theo lý, song cô nương phải hiểu ngôi nhà đó dựng lên, bất quá để che dấu địa đạo mà thôi, chứ không phải để cho người ở, thì có cần gì phải tu bổ cho có bộ mặt mới? Nếu nó mới, tức nhiên nó chưa được dựng lên lâu rồi! Hà huống, ngoài ra còn một nguyên nhân chủ yếu?

Thiết Hoa Nương trố mắt:

- Lại còn nguyên nhân chủ yếu?

Châu Lệ Nhi gật đầu:

- Mấy ngọn đèn đó!

Thiết Hoa Nương càng kinh ngạc hơn:

- Đèn?

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Đúng vậy! Đèn không không dầu đèn cháy được không? Chạm một lượt đèn, đèn có thể cháy được bao lâu thời gian? Mà mấy ngọn đèn này sao lại cháy mãi?

Thiết Hoa Nương sững sờ.

Châu Lệ Nhi lại cười:

- Cô nương đồng ý với tôi chứ? Chắc chắn mỗi ngày có người mỗi rót dầu vào đèn!

Nàng sáng mắt lên, tiếp nối:

- Mấy hôm sau này, Dương Tử Giang vắng nhà, thì người châm dầu vào đèn nhất định không phải y rồi vậy!

Thiết Hoa Nương giật mình:

- Người châm dầu là ai?

Châu Lệ Nhi trầm giọng:

- Có thể là người tạo lên địa đạo, có thể tay sai của người đó, và vô luận như thế nào, trong địa đạo này, phải có người nào khác ngoài Dương Tử Giang, ngoài chúng ta, người nào đó ẩn nấp đâu đó, chúng ta không trông thấy và y đang dòm ngó chúng ta...

Địa đạo lạnh, không ai lưu ý. Nghe Châu Lệ Nhi nói rồi ai ai cũng thấy lạnh mình.

Thiết Hoa Nương bất giác nhìn quanh, nhưng một ngọn đèn con không chiếu sáng được bao xa, nàng có trông thấy gì đâu!

Dù có người ẩn nấp quanh đó, nàng cũng chẳng làm sao thấy được!

Nàng rung lên, cổ cười qua cái rung, lẩm nhẩm:

- Tại sao tôi nhát quá thế này?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên:

- Chưa lấy chồng, can đảm lắm, có thể liều lĩnh như thường, nhưng lấy chồng rồi, nữ nhân nào cũng trở lên nhút nhát! Cái gan teo lại như thường!

Hải Đông Thanh cất tiếng:

- Dù địa đạo này có người ẩn nấp thực sự, chúng ta cũng chẳng sợ hãi! Bởi Dương Tử Giang đã bảo chúng ta vào đây, tức nhiên hẳn hiểu rõ là chẳng có gì đáng sợ!

Châu Lệ Nhi lạnh lùng:

- Làm sao Dương Tử Giang dám biết chắc như vậy?

Rồi không đợi Hải Đông Thanh nói gì, nàng tiếp luôn:

- Có thể bảo là y chẳng biết được trong địa đạo có người, bắt quá trong lúc vô tình, y phát hiện ra ngôi nhà này, ngôi nhà không có người ở...

Thiết Hoa Nương vội chặn lời:

- Đúng vậy! Lúc y đưa tôi đến đây, ngôi nhà này chứa đầy bụi bặm, lưới nhện giăng mắc khắp cùng, xem hoang tàn thế lương vô cùng! Có lẽ ngôi nhà bị bỏ phế rất lâu!

Châu Lệ Nhi tiếp:

- Nhưng y phát hiện ra ngôi nhà này từ trước, nếu không thì làm sao ước hẹn bọn Vương Vũ Lâu và Tào Tử Anh đến đây? Các hạ biết có ngôi nhà này và dưới ngôi nhà này có địa đạo, có đúng vậy không?

Hải Đông Thanh đáp:

- Về địa đạo, tại hạ chẳng biết được, còn về ngôi nhà, chính Vương Vũ Lâu đã nói với tại hạ! Thực sự, trước khi Vương Vũ Lâu nói, tại hạ chẳng biết gì cả!

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vô luận làm sao, dù trong địa đạo có người, chúng ta đã xuống đây rồi, trước hết, chúng ta hãy tìm cho được người đó, cứ tìm rồi hẵng hay, chứ suy luận mãi thì có ích gì?

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Thực ra, dù chúng ta không tìm, người đó cũng quen với chúng ta!

Thiết Hoa Nương lại đảo mắt nhìn quanh:

- Vô luận người đó là ai, tôi chỉ muốn y đến gấp, càng gấp càng tốt!

Châu Lệ Nhi trầm giọng:

- Nếu người đến cũng chẳng sợ, có sợ chẳng là người không đến mà chính là cái gì đó, không phải người, lại đến với chúng ta!

Thiết Hoa Nương rung lên, vô ý trung, nàng bước nhanh đến gần Du Bội Ngọc, như tìm chỗ nương tựa.

Châu Lệ Nhi bật cười hắc hắc:

- Tôi xem cô nương không sợ hãi gì, song cô nương thừa cơ, làm như sợ hãi để...

70. Quỷ Khí Chập Trùng

Thiết Hoa Nương bỗng giật mình, Châu Lệ Nhi chưa dứt câu, đèn nơi vách vụt tắt phụt.

Tuy đèn không sáng, song có còn hơn không, đèn tắt rồi, lòng địa đạo tối om om, khí lạnh theo bóng tối bốc lên làm cho mọi người phải ớn xương sống.

Nhưng nơi góc phía trước mắt còn một ngọn đèn, mọi người đều chạy về phía đó.

Ngờ đâu khi mọi người chạy đến nơi, ngọn đèn đó cũng tắt luôn.

Bay giờ thì bóng tối phủ quanh họ hoàn toàn. Họ chơi vơi trong vùng tối đó, không còn biết lối ra, địa đạo mà họ cho là dài, bây giờ trong cảm tưởng họ thấy dài vô tận, dài mông lung...

Chưa ai nói lên một tiếng nào, họ như cứng người trong hải hùng kinh khiếp.

Lâu lắm Châu Lệ Nhi mới thở dài thốt :

- Nếu bây giờ có ai bán dầu, tôi dám mua hai lượng bạc một vọt nhỏ!

Hải Đông Thanh cất tiếng :

- Tại hạ có mỗi đánh lửa trong mình đây!

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Mồi đánh lửa phỏng cháy được bao lâu?

Hải Đông Thanh đáp :

- Tại hạ xử dụng qua vài lần, bây giờ còn có thể trì trì nửa khắc thời gian!

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Lấy ra gấp! Biết đâu trong khoảng thời gian ngắn đó, chúng ta tìm được lối ra?

Du Bội Ngọc hỏi :

- Giả như không tìm được?

Châu Lệ Nhi giật mình :

- Thì cứ tìm thử, đến đâu hay đến đó!

Du Bội Ngọc tiếp :

- Không thể làm thử! Mồi lửa đó là vật tối cần thiết hiện tại, chúng ta không thể phí phạm vô ích! Giả như có kẻ nào đó xuất hiện, động thủ với chúng ta, mà mồi lửa lại được xử dụng hết, chúng ta làm sao thấy đường mà chống trả?

Châu Lệ Nhi thốt :

- Vậy thì... ít nhất chúng ta cũng có thể lùi lại...

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Cũng không lùi lại được nữa!

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Tại sao?

Du Bội Ngọc giải thích :

- Địa đạo này quanh quanh co co, phức tạp vô cùng, chúng ta đi tới mãi, rồi cũng trở về chỗ chủ thôi! Lối vào cũng là lối ra đó, có lui về cũng như đi tới, rốt cuộc rồi trở về cái chỗ khởi đi!

Thiết Hoa Nương hấp tấp hỏi :

- Mấy ngọn đèn đó, do kẻ nào cố ý thổi tắt?

Châu Lệ Nhi hỏi lại :

- Cô nương có thấy kẻ ấy chẳng?

Thiết Hoa Nương lúng túng :

- Không thấy... nhưng... tôi... nhưng...

Châu Lệ Nhi cười một tiếng :

- Cô nương tưởng rằng kẻ đó có phép ẩn thân?

Tuy cười một tiếng song nàng vừa nói ra vừa chụp nhanh bàn tay Du Bội Ngọc, nắm cứng.

Hải Đông Thanh thốt :

- Vô luận làm sai, chúng ta cũng chẳng thể đứng mãi tại đây chờ bất trắc!

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Đúng vậy! Giả như bên ngoài, thì chúng ta còn chờ trời sáng, nhưng ở đây, quỷ khí trùng trùng, chỉ có đêm mà không có ngày, làm gì chờ được? Mà chờ cái gì?

Du Bội Ngọc cất tiếng :

- Dù đi tới mà có quanh co trở lại chỗ cũ, cũng cứ đi, khi nào cần sẽ bật mỗi lửa lên.

Châu Lệ Nhi hừ nhẹ :

- Nhưng đến lúc nào mới được gọi là lúc cần?

Du Bội Ngọc áp ứng :

- Việc đó...

Hải Đông Thanh thốt chận :

- Lần này thì tại hạ nhận là Châu... Châu cô nương nói phải đấy! Chúng ta cứ bật mỗi lửa, đi tới, biết đâu khi mỗi lửa chưa tàn, chúng ta tìm được lối ra?

Thiết Hoa Nương reo lên :

- Phải đó! Thà đánh liều, hoặc may hoặh rủi, như đánh một canh bạc với trọn số vốn, ở đây cũng không chắc gì có may, thà đi tới tìm cái may!

Hải Đông Thanh tiếp :

- Để cho chúng ta dễ hành động hơn, tại hạ nghĩ nên để ba chiếc rương này tại đây, khi nào tìm được lối ra rồi sẽ định liệu cách thức trở lại cứu họ...

Du Bội Ngọc không tán đồng ý kiến đó :

- Giả như chúng ta không tìm được...

Hải Đông Thanh thốt :

- Thì chỉ còn cách là chịu chết ngạt tại đây!

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc lâu :

- Tại hạ chẳng hiểu các vị làm thế là phải hay không phải, có điều... chủ ý của ba người, thế nào cũng hơn chủ ý của một người...Mỗi lửa không chiếu sáng xa, nhưng trong bóng tối đêm lạnh lùng, có một điểm sáng là tinh thần con người thâm phần khởi.

Du Bội Ngọc cầm mỗi lửa, đi trước mở đường, họ phải đi gấp để tranh thủ thời gian.

Hải Đông Thanh dù bị thương, song nhờ Du Bội Ngọc dìu nên không đến nỗi lạc hậu.

Địa đạo dài quá, họ đi mãi vẫn chưa thấy gì.

Hải Đông Thanh vừa đi vừa nhìn mỗi lửa, vụt thở dài :

- Chỉ sợ mỗi lửa tận đến nơi rồi!

Mỗi lửa lúc đó, từ xanh chuyển thành vàng.

Châu Lệ Nhi hậm hực :

- Tôi nghĩ, đáng giận cho người đời quá chừng, tại sao không dùng giấy chế y phục, nếu được như vậy thì lúc này mình có vật đốt lên, nói chuyện ngọn lửa mãi mãi...

Du Bội Ngọc bỗng nhớ lại quyển sổ không chữ chàng còn cất nơi mình.

Quyển sổ đó, Du Phóng Hạc đã bắt chấp sanh mạng của nhiều người, lao tâm tiêu tứ để tìm cho kỳ được, hẳn phải có giá trị lắm.

Chàng cũng hiểu, có loại mực, viết lên chẳng thấy nét, song đem nhúng nước, chữ rạn lên, chàng cũng có thử nhúng trong nước rất lâu nhưng chẳng thấy chữ gì cả.

Tuy biết là vật có giá trị, song tìm không ra cái giá trị đó thì giữ mãi làm gì cho hận?

Nếu bây giờ đem ra đốt lên, dù chẳng tri tri được bao lâu thời gian, tuy có còn hơn không.

Chàng liền lấy ra đốt lên.

Ngờ đâu quyển sổ đó không cháy!

Trái lại, dưới sức nóng của mỗi lửa, những trang giấy trắng lại có chữ hiện lên rõ rệt.

Những chữ đầu tiên hiện ra trong ánh mắt của Du Bội Ngọc, phẳng phất như tên người.

Chính vừa lúc đó, mỗi lửa tắt.

Châu Lệ Nhi kêu lên :

- Tại sao... tại sao Du huynh không đốt được giấy?

Du Bội Ngọc cố dần cơn xúc động :

- Giấy ướt đốt không cháy!

Thiết Hoa Nương cao giọng :

- Ướt? Tại sao ướt?

Du Bội Ngọc đáp :

- Thấm mồ hôi!

Châu Lệ Nhi giật mình, nhanh trí phụ họa luôn :

- Trong giây phút này, ai không xuất hạn, người đó hẳn phải là gỗ đá!

Thiết Hoa Nương sợ hãi :

- Bây giờ không còn vật bắt lửa nữa, mình làm sao đây?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Làm sao? Cô nương muốn làm sao? Ai bảo hai vị đồng ý dùng mỗi lửa để soi đường đi tới?

Thiết Hoa Nương bối rối :

- Nhưng... nhưng... đó là chủ ý của cô nương mà?

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Ai bảo các vị theo chủ ý của tôi? Tại sao các vị không nghe theo Du Bội Ngọc? Dù có chết tại đây, cũng đáng đời cho các vị lắm!

Thiết Hoa Nương sững sờ, lâu lắm vẫn chưa nói được.

Trong địa đạo bỗng có tiếng khóc nho nhỏ.

Thì ra Châu Lệ Nhi khóc.

Hải Đông Thanh lạnh lùng :

- Rất tiếc, nước mắt không phải là đèn, dù có hiệp nhau mà khóc cũng chẳng sáng nổi địa đạo!

Châu Lệ Nhi nhảy lên chơi chơi :

- Ai khóc? Cát hạ nói ai khóc? Tại sao tôi khóc? Mắt không nhìn thấy gì, song còn đôi chân thì chúng ta còn đi được, còn ra được chứ?

Du Bội Ngọc gạt đầu :

- Đúng vậy! Ngu huynh dìu Hải bằng hữu, Châu muội nắm tay y đừng để rời nhau ra, lạc mất đây!

Châu Lệ Nhi trầm giọng :

- Thà tôi nắm chân của y chứ không chịu nắm tay của y đâu!

Thiết Hoa Nương hỏi :

- Tôi nắm tay y, cô nương nắm tay tôi!

Châu Lệ Nhi buông gọn :

- Ủ!

Nàng đưa tay tìm Thiết Hoa Nương, nàng nắm đúng bàn tay vừa nhỏ, vừa mềm mại, nên đinh ninh là tay của Thiết Hoa Nương.

Ngờ đâu, Hải Đông Thanh bật cười :

- Cô nương nắm đúng chân chó đó!

Châu Lệ Nhi giật mình định buông tay, song vụt cười lên :

- Cát hạ nhận là chân chó, cũng được lắm!

Vừa khóc đó lại cười lên, nàng còn trẻ tính như vậy, ai nữ hận nàng lâu? Du Bội Ngọc dò lần từng bước, nhận thấy địa đạo tuy thành hình, sonh vách và nhên còn nhan nhúa quá, chừng như người tạo ra đó, muốn cho gấp hoàn thành hơn là dọn cho lảng.

Họ đi như vậy một lúc lâu, họ cùng muốn nói chuyện với nhau cho quên đo phần nào thực tại, song ai ai cũng bần khoản vì địa đạo quá dài, ai ai cũng sợ không có lối ra, nên chẳng ao còn lòng dạ nào khơi chuyện được.

Ai ai cũng nghe uất muộn vô cùng.

Nhưng cái gì dồn nén quá lâu tất phải xì phải nổ, sau cùng rồi ai ai cũng nói, mạnh ai nấy nói, có lúc cả bốn người cùng nói lên một lượt.

Họ gây niềm hy vọng cho nhau khi họ hoàn toàn tuyệt vọng, dù niềm hy vọng cô căn cứ, cũng làm cho họ lên tinh thần được.

Bỗng Hải Đông Thanh vọt tới mấy bước.

Chân Thiết Hoa Nương cũng vấp phải một vật gì, nghe tiếng bình, như chạm vào mặt trống.

Nàng kêu lên :

- Cái gì thế?

Không ai đáp.

Thiết Hoa Nương rợn người, rung rung giọng :

- Tại sao không ai nói gì hết?

Thực ra họ đang tưởng đến vật họ vừa chạm chân, son không ai can đảm nói lên.

Lâu lắm Du Bội Ngọc thở dài đáp :

- Cái rương!

Thiết Hoa Nương rú lên :

- Rương? Không lẽ chúng ta lại trở về chỗ bỏ mấy chiếc rương?

Nàng cố rón tròn câu, đôi chân nàng như nhũn lại.

Lâu lắm Du Bội Ngọc lại tiếp :

- Phải! Ba chiếc rương của chúng ta!

Thiết Hoa Nương lại rú lên rồi ngồi phệt xuống đất, không còn sức đứng vững nữa.

Bao nhiêu công trình, phí thêm một mối lửa, đưa họ đi vòng vòng, cuối cùng lại trở về cái chỗ khởi hành.

Châu Lệ Nhi nghe chân lạnh như đeo chì. Dĩ nhiên nàng buông mình ngã xuống, nàng ngã sát vách địa đạo, tựa luôn mình vào đó.

Nàng hy vọng chết luôn, nàng cảm thấy không còn một điểm khí lực để đi tới.

Lâu lắm Du Bội Ngọc cũng cất tiếng :

- Biết đâu trong mình Quách Phiến Tiên và Cơ Linh Phong có vật đánh lửa!

Châu Lệ Nhi vụt đứng lên :

- Phải đó! Tại sao chúng ta không nghĩ ra sớm?

Nàng sờ xoạng tìm một chiếc rương liền.

Thiết Hoa Nương toan tiếp tay, bỗng Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi cùng kêu lên kinh hãi.

Du Bội Ngọc mà cũng kêu lên, hẳn phải là một việc phi thường.

Thiết Hoa Nương tung mình lên, rơi xuống liền! Nàng rơi mạnh quá, một tiếng bạch vang lên.

Nàng kinh sợ đến độ không đứng vững được một phút giây!

Nàng lí nhí qua hai hàm răng đập mạnh càn cạch vào nhau :

- Rương không...họ đã tỉnh lại, thoát đi hết rồi sao?

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Không! Những chiếc khóa bên ngoài đã bị bể gãy!

Thiết Hoa Nương vẫn còn sợ :

- Ai bể? Hay là có người tỉnh lại chui ra bể gãy?

Châu Lệ Nhi lắc đầu :

- Quách Phiến Tiên không đủ công lực làm cái việc đó đâu! Đúng là có người bên ngoài bể gãy!

Nàng cố gượng bình tĩnh song cũng rung như thường.

Tất cả đều suy đoán là địa đạo có người song họ hy vọng suy đoán sai.

Bây giờ hy vọng đó tan biến mất. Và họ chắc chắn là trong địa đạo quả thật có người.

Và người đó ẩn trong bóng tối theo dõi họ, cho đến bây giờ vẫn chưa chịu xuất hiện.

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Hẳn có ý tứ gì chứ? Tại sao hẳn không dám xuất hiện?

Hải Đông Thanh hỏi :

- Cô nương chưa minh bạch sao?

Châu Lệ Nhi lắc đầu :

- Không minh bạch nổi rồi!

Hải Đông Thanh đáp :

- Vì hẳn muốn để cho chúng ta chết dần chết mòn, hẳn cần gì phải xuất hiện?

Bởi thế nào chúng ta cũng phải chết kia mà!

Thiết Hoa Nương rung rung giọng :

- Mà hẳn là ai? Hẳn có hận cừu gì với chúng ta?

Hải Đông Thanh tiếp :

- Bất tất phải có cừu hận? Chúng ta đã khám phá bí mật của hẳn, tự nhiên hẳn phải giết chúng ta!

Đoạn cuối câu nói, Hải Đông Thanh phải khó khăn lắm mới thốt ra được.

Vừa lúc đó, âm thanh kỳ quái từ trong bóng tối vọng ra.

Âm thanh đó nghe như lời than oán, mà cũng dường tượng tiếng khóc tỷ tê, lại giống như tiếng cười lạnh.

Trong lúc này, nghe một thanh âm như vậy, còn ai không dựng tóc gáy?

Nhưng có sợ quá cũng thể thôi!

Thiết Hoa Nương cười khở :

- Chúng ta đã chịu lắm hình phạt rồi, người còn bày trò dọa khiếp chúng ta làm gì nữa?

Hải Đông Thanh tiếp :

- Có những người, bình sanh không hề được an tĩnh đến nửa phút!

Châu Lệ Nhi trầm giọng :

- Cát hạ ám chỉ ai?

Hải Đông Thanh cười nhẹ :

- Tại hạ hết sức kỳ quái, tự hỏi tại sao cô nương lại có thể phát ra âm thanh đó?

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Có những kẻ nôn mưa tanh hôi, lại dày mặt dạn mày đổ cho người này người khác!

Hải Đông Thanh điềm nhiên :

- Cho nên cô nương định đổ lỗi cho tại hạ?

Châu Lệ Nhi nổi giận :

- Âm thanh đó rõ ràng do nam nhân phát ra, nếu không do cát hạ thì do ai?

Hải Đông Thanh trầm ngâm một lúc lâu, đoạn hỏi :

- Thế ra âm thanh đó không do cô nương phát ra?

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Thế ra chẳng phải cát hạ phát ra?

Hải Đông Thanh thở dài :

- Không! Tại hạ phát ra để làm gì?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Chứ tôi phát ra để làm gì? Tôi thề đấy! Nếu tôi làm thế thì tôi chẳng phải là con người!

Hải Đông Thanh thốt :

- Tại hạ cũng thề như vậy!

Thiết Hoa Nương chen vào :

- Nếu cả hai không phát ra âm thanh đó thì... thì ai chứ?

Châu Lệ Nhi hần học :

- Chẳng phải cô nương sao?

Thiết Hoa Nương hấp tấp đáp :

- Không phải tôi làm! Chính tôi đang sợ hãi cuống cuống, còn tâm tính đâu mà đùa cợt, dọa khiếp người khác?

Cả ba đổ cho nhau, không ai nói đến Du Bội Ngọc.

Bởi bất cứ ai cũng không thể nghi ngờ Du Bội Ngọc có thể đùa như vậy được.

Không ai phát ra âm thanh đó thì hẳn phải có một người khác!

Phải có một người thứ năm trong lòng địa đạo!

Nghĩ đến đó, ai ai cũng rùng mình.

Châu Lệ Nhi bỗng cao giọng :

- Ta đã thấy người rồi! người còn ẩn nấp làm gì?

Thiết Hoa Nương kinh hãi, nhưng rồi nàng nghĩ, có lẽ Châu Lệ Nhi gọi bằng quơ, may ra có kẻ nào thực sự ẩn nấp đâu đây, từng mình bại lộ hành tung mà xuất hiện.

Trần định tâm thần, nàng phụ họa liền :

- Phải đó! Người đã đến đây rồi thì nên hiện đi! Dù có trốn cũng chẳng thoát khỏi bọn ta!

Nàng gọi, rồi Châu Lệ Nhi, cả hai cùng thay nhau gọi mãi, từ nơi bóng tối, chẳng có một phản ứng nào vọng lại.

Cả hai nghe lạnh nơi lông bàn tay, họ chẳng dọa được ai, chính họ lại sợ hãi.

Du Bội Ngọc từ từ thốt :

- Các vị nghe lầm! Vừa rồi chẳng có âm thanh gì phát ra cả!

Châu Lệ Nhi trở mắt :

- Nhưng... rõ ràng là tôi có nghe...

Du Bội Ngọc tiếp :

- Ngu huynh chẳng nghe gì cả!

Châu Lệ Nhi toan nói gì đó, Du Bội Ngọc vội nắm tay nàng, rí bên tai :

- Cứ nắm tay nhau như trước rồi bước đi!

Châu Lệ Nhi lập tức nắm tay Thiết Hoa Nương, Thiết Hoa Nương nắm tay Hải Đông Thanh, cả bốn người từ từ tiến tới.

Đi được bảy, tám bước, họ chẳng gặp gì cả!

Bỗng Châu Lệ Nhi kêu lên :

- Sao nơi đây rộng hơn các chỗ khác?

Họ đi ngang thay vì đi thẳng, mà lòng địa đạo bất quá độ chừng bảy tám bước ngang, họ đi quá khoảng cách đó rồi lại chẳng đụng cách nên Châu Lệ Nhi mới kêu lên như vậy.

Và tất cả mọi người cùng kinh hãi nhìn nhau.

Nhưng Thiết Hoa Nương chợt cảm thấy bàn tay nàng nắm trong tay không phải là bàn tay của Hải Đông Thanh, vội buông ra, mà bàn tay do Châu Lệ Nhi nắm cũng chẳng phải là bàn tay của Thiết Hoa Nương. Cả hai kinh hãi, lùi lại kêu lên :

- Người là ai?

Trong bóng tối có tiếng cười khanh khách.

Tiếng cười phát ra ngay giữa hai nàng, nhưng tiếng cười đó nhỏ dần, chứng tỏ người phát ra tiếng cười đã lùi ra xa độ mấy trượng.

Rồi tiếng cười đó như chui vào vách, kể tắt lịm.

Châu Lệ Nhi còn rợn người, nghe như ẽ giữa thân mình, mà Thiết Hoa Nương cũng thế, giả như người đó muốn giết cả hai, thì liệu hai nàng còn sống sót được với y chăng?

Thiết Hoa Nương cứng mình, không còn động đậy được nữa.

Du Bội Ngọc trầm tĩnh thốt :

- Chúng ta chưa hề đi qua nơi này!

Châu Lệ Nhi hấp tấp hỏi :

- Thế còn ba chiếc rương? Ba chiếc rương vẫn nằm đây...

Du Bội Ngọc đáp :

- Rất dễ hiểu! Kẻ nào đó đã tải ba chiếc rương đến đây, cho nên đừng phải chiếc rương, chúng ta tưởng đâu là mình quanh co rồi trở lại chỗ cũ!

Châu Lệ Nhi lại hỏi :

- Vậy ra nơi đây là đâu?

Nàng hỏi thế, còn ai biết làm sao mà đáp?

Trong bóng tối, nơi nào cũng như nơi nào, có ai nhận định được đâu?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc, chưa kịp nói gì, bỗng có tiếng cười vang lên, rồi một câu nói tiếp theo :

- Nơi đây là nhà của ta, nhà của ta cũng khá lắm, trên bàn có rượu có thức ăn, nếu các vị không xiêm tỵ, xin các vị cứ vào uống mấy cho vui!

Giọng nói rất nhỏ, chừng như âm thanh của một thiếu nữ. Nếu là lúc thường, hẳn Châu Lệ Nhi thích thú nghe có người mời như vậy lắm.

Song lúc này nàng có tấm tính đâu mà nghĩ đến những điều đó?

Bỗng có ánh đèn chớp lên.

Cả bốn người thấy trước mặt là một gian thạch sảnh, trong gian nhà đó, có ngọn bạch lạp đang cháy bập bùng.

Thạch sảnh không rộng lắm, nhưng từ trong bóng tối ra chỗ sáng, từ chỗ hẹp ra chỗ thoáng mát, họ phải thấy rộng.

Trong thạch sảnh, có hơn mười người cao thấp bất đồng, cao thấp đây là do chỗ họ ngồi có người đang đánh cờ, có người đang xem sách, cũng có người đang nhìn tranh, cũng có người đang đạo cầm.

Họ có cử thế thái lắm, phong nhã lắm, họ vận áo ngắn, đi chân không, hoặc cùng lắm là có người đi giày cỏ.

Giữa thạch sảnh có chiếc bàn, trên bàn có rượu, quanh bàn có mấy người ra vẻ thô lỗ tục tằn ngồi uống rượu.

Xem ra, với hình dáng của họ, ai ai cũng phải cho rằng họ ăn to uống đậm, chén lớn nhưng họ khách sáo như những người văn nhã, trước khi uống ăn, còn mời nhau rồi lại uống ăn nhỏ nhẹ như chỉ cần nếm qua thôi!

Châu Lệ Nhi giật mình, nhận ra những người đó tuyệt nhiên chẳng phải là những cao thủ trong vũ lâm, song họ lại ở một nơi bí mật như thế này thì còn ai đoán ra được họ thuộc hạng người nào?

Người vừa cười vừa nói đó tiếp nối :

- Chủ nhân đã có lòng mời, khách nữ nào từ chối? Vào đây, vào uống mấy chén cho vui vẻ với nhau!

Người đó là một trong những người đang ngồi uống rượu.

Người đó thân vóc không cao lắm, tuy ngồi trong nhà, mà nhà thì ở trong lòng đất, vẫn đội chiếc nón trúa, chiếc nón che hơn nửa phần mặt.

Du Bội Ngọc trầm trụ khí, trầm tĩnh thốt :

- Nếu chủ nhân có lòng, bọn tại hạ đâu dám từ nan mà thành vô lễ?

Rồi họ đi vào.

Ai đánh cờ, cứ đánh cờ.

Ai xem tranh, cứ xem tranh.

Ai đọc sách, cứ đọc sách.

Chẳng ai để ý đến họ!

Chừng như chẳng ai nghe thấy họ đến.

Như vậy khí phách của bọn này bất phạm.

Châu Lệ Nhi trong trường hợp này, cũng xếp giáp, gần như quy hàng vậy.

Bàn khá rộng, đã có sáu bảy người ngồi quanh, song còn bốn năm chiếc ghế trống.

Du Bội Ngọc vào, ngồi xong, mỉm cười :

- Dám xin chủ nhân cho biết quý tánh cao danh!

Người đội nón trúc mỉm cười :

- Các vị là những khách bất ngờ, thì cần gì biết tên họ chủ nhân?

Đền từ sau lưng người đó dọi đến, phía trước mặt y mờ mờ, đã ngồi đối diện y mà Du Bội Ngọc cũng chẳng nhận ra y là ai.

Những người ngồi chung quanh, cúi mặt xuống, không ai nhìn đến Du Bội Ngọc đến nửa mắt.

Những người đó có vẻ trầm ngâm như tàn khóc lắm. Họ vận y phục rách, son mũ mào họ đội còn mới quá, lại có khảm châu ngọc.

Mũ và áo tương phản nhau như hai thái cực.

Châu Lệ Nhi chớp mắt rồi cười lạnh thốt :

- Các vị không màng y phục nhưng lại tha thiết với mũ nón, thật cũng lạ chứ!

Nàng định chọc tức mấy người đó, song chẳng có ai phản ứng gì, họ không ngẩng mặt, không nói năng, họ chẳng làm một cử động nhỏ nhất.

Người đội nón trúc mỉm cười :

- Con người khác loài cầm thú, chỉ có chiếc đầu, tự nhiên phải bảo trọng cái gì khác biệt đó, đừng để lẫn lộn với dã thú!

Trái với những người kia, người đội nón trúc vận chiếc áo bằng chất liệu tốt.

Châu Lệ Nhi đảo ánh mắt, lạnh lùng tiếp :

- Còn cát hạ? Tại sao cát hạ che dấu kín bít? Chẳng lẽ đầu cát hạ quý hơn đầu các vị kia?

Người đội nón trúc bật cười khanh khách :

- Cô nương lạnh lợi quá, song cô nương nên hiểu, miệng để ăn chứ chẳng phải để nói!

Châu Lệ Nhi bĩu môi :

- Không hẳn thế đâu!

Người đội nón trúc lại cười :

- Không ăn mới chết chứ không nói thì đã chết ai?

Châu Lệ Nhi trầm giọng :

- Cẩm tôi nói, có khác nào bảo tôi chết đi? Chết còn khỏe hơn cầm đấy!

Hải Đông Thanh và Thiết Hoa Nương suýt bật cười, nhưng trong trường hợp này, làm sao họ cười ra tiếng?

71. Ác Ma Nơi Địa Ngục

Người đội nón trúc bật cười vang :

- Tiểu cô nương nói nghe hay đấy, nói không phải là việc không nên làm ăn, cũng chẳng phải việc không nên làm thì bây giờ đừng nên nói, hãy cứ ăn đi! Những món này không độc đâu, các vị cứ yên tâm mà ăn!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Dù trong món ăn có độc, tôi há lại sợ mà chẳng ăn sao?

Trên bàn có con cá nướng, nàng cầm đũa, định gắp con cá đó, ngờ đâu con cá bắt động.

Nàng vận công gấp mạnh để con cá bể ra.

Những thức ăn trên bàn toàn là bằng sáp chế thành, dùng để xem cho vui mắt chứ không ăn được.

Châu Lệ Nhi nổi giận, nhưng lại nực cười.

Nàng muốn mắng mấy tiếng, bỗng thấy Du Bội Ngọc biến sắc, nhìn người đội nón trúc, lặp lại câu hỏi :

- Cát hạ quý tánh là chi?

Người đó có đôi bàn tay nổi gân xanh, vừa to lớn, vừa thô, một tay cầm chiếc chén rượu quá nhỏ, chén rượu kề miệng đã lâu, song y không uống, chừng như y tiếc chén rượu đó, không nỡ uống mất đi.

Du Bội Ngọc hỏi, y chẳng lưu ý đến.

Châu Lệ Nhi vốn nóng tính, chịu không nổi sự phớt tỉnh của người đó, vụt hỏi :

- Cát hạ có nặng tai không?

Vừa nói, nàng vừa lấy đũa gõ vào cánh chỏ của người đó. Nàng muốn làm cho y buông chén rượu, có đồ có vỡ cũng chẳng sao.

Ngờ đâu chiếc đũa lún sâu vào cánh chỏ, và người đó chừng như không cảm giác gì cả.

Châu Lệ Nhi giật mình, đến lúc đó nàng mới phát hiện ra y là con người bằng sáp!

Và những người quanh bàn đều bằng sáp! Châu Lệ Nhi sửng sờ một lúc rất lâu, sau cùng nàng mới bật cười lạnh thốt :

- Ở đây ít nhất cũng có một con người sống, con người bằng xương bằng thịt!

Và người sống duy nhất đó biến đâu mất rồi!

Châu Lệ Nhi bước tới lột mấy chiếc mũ có nạm châu ngọc, trong số đó, có một người sáp giống người thật như hai giọt nước, chỉ khác một điều là không thở mà thôi!

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Vô luận làm sao, chúng ta cũng phải nhìn nhận người đó có tay nắn tượng sáp khéo vô cùng!

Hải Đông Thanh gật gù :

- Tay thợ khéo nhất kinh thành, nắn tượng sáp có tiếng là Trương Lập Nhân, cũng không hơn người này!

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Người đó có thuật khinh công rất cao, không ai trong chúng ta thấy y đi từ lúc nào, đi đâu!

Thiết Hoa Nương biến sắc :

- Những người trong nhà này đều bằng sáp?

Nàng đảo mắt nhìn quanh một lượt, thấy bao nhiêu người còn đó, người cũng có vẻ sống cả, song bất động!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Cô nương thấy y làm gì?

Thiết Hoa Nương đáp :

- Y... y đàn!

Du Bội Ngọc lại hỏi :

- Có nghe tiếng đàn không?

Gian nhà vắng lặng nặng nề.

Thiết Hoa Nương không đáp, lại hỏi :

- Y bày vô số người sắp để làm gì?

Châu Lệ Nhi đáp :

- Y sợ Ở một mình thành ra quá tịch mịch, cho nên bố trí người sắp cho có bạn vậy mà!

Rồi nàng cười tiếp :

- Vô luận thế nào, người sắp vẫn hơn người thật!

Thiết Hoa Nương trở mắt :

- Tại sao?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Ít nhất người sắp cũng không có thủ đoạn gì với chúng ta!

Thiết Hoa Nương thở phào bởi lời nói của Châu Lệ Nhi có lý quá!

Chung chạ với người sắp thì còn lo sợ gì nguy hiểm nữa?

Du Bội Ngọc ngưng tròng thần sắc như nặng suy tư về việc gì.

Chàng trầm giọng thốt :

- Nơi đây không phải chốn chúng ta ở lâu! Phải đi gấp mới được!

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Tại sao? Người sống đã thoát đi rồi, chẳng lẽ chúng ta lại sợ người sắp?

Nàng bước tới tiếp luôn :

- Du huynh xem đây, tôi bạt tai họ, họ có dám hoàn thủ đâu?

Nàng đưa tay tát mạnh vào mặt một người sắp.

Người sắp đó đang dựa ngửa nơi ghế xem sách, bị cái tát của nàng, ngã nhào xuống, bật kêu một tiếng cốp, rồi rã ra thành mấy mảnh.

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Xin lỗi nhé! Ngã như vậy, cát hạ có đau không? Để tôi đỡ cát hạ lên nhé!

Nàng còn trẻ tính, chưa xuôi ngược giang hồ được bao lâu, gặp việc gì thích là làm liền, bất chấp hậu quả.

Nàng gần dính mấy phần rã trở lại cho đều, rồi chà chà tay vào những nơi đó, đoạn dịu giọng thốt :

- A! Đau quá mà! Đau quá phải không cưng?

Thiết Hoa Nương thích chí quá, toan cười to bỗng nghe Châu Lệ Nhi kêu lên kinh hãi, rồi nhảy chơi chơi, buông người sắp.

Người sắp lần này vỡ vụn ra.

Du Bội Ngọc bước nhanh tới hỏi :

- Cái gì thế?

Châu Lệ Nhi nhào vào mình chàng, đưa tay chỉ người sáp, đáp :

- Hắn có xương!Thiết Hoa Nương kinh hãi :

- Có xương? Người sáp có xương à?

Nàng nhìn lại, trong những mảnh sáp vụn có xương trắng.

Xương đó nhất định không phải bằng sáp!

Xương của người chết.

Du Bội Ngọc nhặt lên mấy mảnh sáp vỡ, quan sát một lúc, bỗng biến sắc.

Chừng như chàng buồn nôn.

Châu Lệ Nhi lấy làm lạ :

- Du huynh làm sao thế?

Du Bội Ngọc thở ra mấy lượt, gần từng tiếng :

- Đây không phải là những người sáp, mà chính là tử thi của họ và địa đạo này là công tác của họ!

Châu Lệ Nhi rú lên :

- Du huynh nói gì?

Du Bội Ngọc tiếp :

- Người đó sợ các nhân công tiết lộ bí mật, nên sau khi công tác hoàn thành, y giết chết tất cả để diệt khẩu, y lại còn lấy sáp nắn chung quanh xác của họ, biến họ thành những người sáp.

Châu Lệ Nhi nghe lông tóc dựng đứng lên một lượt, da nổi ốc to bằng đầu ngón tay.

Nàng run rẩy thốt :

- Thảo nào mà những hình sáp chẳng giống người thật!

Hải Đông Thanh thở dài :

- Lúc mới vào, tại hạ cảm thấy kỳ quái rồi! họ là những con người thô kệch, sao lại có phong thái văn nhã như vậy? Giả như thoát đầu, chúng ta chịu nhìn kỹ một chút, tất phải biết được điều đó rồi!

Châu Lệ Nhi cắn răng :

- Nhưng chúng ta khi nào lại tưởng trên đời có kẻ tàn nhẫn điên loạn như người ấy đâu?

Bỗng bó tiếng cười khanh khách vang lên, rồi một người thốt :

- Tiểu cô nương! Cô nương nói say rồi! Ta không tàn nhẫn! Ta không điên loạn!

Ta là người có lương tâm! Ta rất có nhân từ! Ta rất trọng đạo lý!

Tất cả nghe tiếng cười, tiếng nói, song chẳng thấy người.

Châu Lệ Nhi cao giọng hỏi :

- Người có lương tâm? Dù người có lương tâm, chỉ sợ lương tâm đó bị chó đớp mất rồi!

Người đó cười lớn :

- Ta thấy chúng đào địa đạo rất khổ nhọc, nên vội tắt cả đèn này nơi nghỉ, để cho họ vãng viễn đừng đổ mồ hôi nữa. Nếu ta không làm như vậy, thì họ đâu được hưởng hạnh phúc? Ta tốt với họ quá mà sao tiểu cô nương cho là ta ác?

Châu Lệ Nhi to tiếng mắng :

- Chẳng những người không phải là người tốt, mà người chẳng phải là một con người, người là một tên ác ma!

Nàng định mắng cho người đó bực tức, phải xuất hiện, song mắng mãi mà người đó vẫn ẩn mặt, vẫn không phản ứng! Y nín luôn, mặc cho nàng mắng!

Châu Lệ Nhi cầm hận :

- Người không ra mặt là phúc mấy mươi đời cho người đó! Nhưng người biết đừng mong hưởng phúc đó! Chúng ta sẽ tìm người!

Thiết Hoa Nương thở dài :

- Y không ra mặt là phúc cho chúng ta, sao lại còn muốn tìm y?

Du Bội Ngọc day qua Hải Đông Thanh :

- Mãi đến lúc này, Hải huynh chưa giải tỏa cái sự mê hoặc này sao?

Hải Đông Thanh giật mình :

- Mê hoặc? Du huynh nói gì? Tại hạ biết chi mà bảo giải tỏa?

Du Bội Ngọc tiếp :

- Tại hạ nghĩ mãi, vẫn không hiểu được cái lý do khiến anh em cát hạ lừa bọn tại hạ vào đây làm gì!

Hải Đông Thanh sững sờ :

- Cát hạ... nói gì? Anh em tại hạ dù cát hạ vào đây để làm gì chứ? Chính tại hạ cũng chưa từng vào đây lần nào cả, mà cũng không hề biết đến người đó là ai!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Rất có thể là Hải huynh chưa vào đây lần nào, song ít nhất Hải huynh cũng có quen vị lão tiên sinh đó!

Hải Đông Thanh hấp tấp hỏi :

- Làm sao tại hạ biết được người đó là ai? Tại sao tại hạ lại lừa Du huynh?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tại hạ không hiểu vì lý do gì Hải huynh lừa tại hạ song trước đây Hải huynh nhắc lại đoạn cổ sự của Đông Quách tiên sinh, tại hạ tin ngay lúc đó, giờ thì hết tin được nữa rồi!

Hải Đông Thanh trở mắt :

- Tại sao?

Du Bội Ngọc tiếp :

- Vì địa đạo này mà người đó không tiếc công phu, lại còn sát nhân diệt khẩu thì hẳn địa đạo phải quan hệ phi thường! Có đúng vậy chăng?

Hải Đông Thanh gật đầu :

- Du huynh luận rất phải!

Du Bội Ngọc tiếp :

- Nếu đúng vậy, tại sao nơi miệng địa đạo, người đó lại dựng lên một ngôi nhà bỏ không? Một ngôi nhà bỏ không tại chốn hoang sơn, phải làm sao cho người ta chú ý chứ?

Hải Đông Thanh giật mình :

- Biết đâu ngôi nhà này chẳng phải bỏ không?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Đúng vậy! Ngôi nhà này hẳn phải có người ở! Mà người ở đi đâu rồi? người ở là ai?

Hải Đông Thanh thốt :

- Có thể Dương Tử Giang đã giết chết những người đó rồi!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Không lẽ vì tranh chiến một ngôi nhà cỏ mà Dương huynh phải giết người?

Hải Đông Thanh lúng túng :

- Việc ấy...

Du Bội Ngọc tiếp luôn :

- Hà huống người đào ra địa đạo đã đặt thủ hạ canh giữ tại ngôi nhà, nếu Dương huynh sát hại bọn thủ hạ đó, chẳng lẽ y không hay viết? Hay biết rồi, chẳng lẽ y để yên Dương huynh ở đó?

Hải Đông Thanh bối rối :

- Ý tứ của Du huynh có phải là...

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Ý tứ của tại hạ, bất quá là Dương huynh và người đó có liên lạc với nhau, Dương huynh bảo chúng ta xuống đây là có sự an bày trước rồi!

Hải Đông Thanh biến sắc :

- Tại sao Dương Tử Giang làm vậy? Tại sao hẳn không cho tại hạ biết trước?

Du Bội Ngọc trừng mắt, cao giọng :

- Hải huynh thực sự không hay biết?

Hải Đông Thanh lắc đầu :

- Tại hạ thực sự chẳng hay biết gì cả!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Thế tại sao Hải huynh đưa Cơ Linh Phong về đây?

Hải Đông Thanh trầm giọng :

- Du huynh hỏi thế là có ý tứ gì?

Du Bội Ngọc tiếp :

- Thực ra tại hạ hết sức kỳ quái, chẳng hiểu tại sao Hải huynh lại bắt Cơ Linh Phong! Tại hạ biết hai vị bắt Quách Phiến Tiên và Chung Tịnh giao nạp về Bách Hoa Môn để gây cảm tình với Hải Đường phu nhân, nhưng còn thắc mắc về trường hợp của Cơ Linh Phong! Dương huynh đem Cơ Linh Phong giao nạp cho ai? Nhưng bây giờ thì tại hạ minh bạch rồi!

Hải Đông Thanh trở mặt :

- Minh bạch? Minh bạch như thế nào?

Du Bội Ngọc gần từng tiếng :

- Dem Cơ Linh Phong giao nạp cho vị lão tiên sinh này!

Hải Đông Thanh hỏi :

- Tại sao phải giao nạp nàng cho y? để làm gì?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Hoặc để biến nàng thành người sáp, hoặc có dụng ý nào khác! Tại hạ nghĩ Hải huynh hiểu rõ lý do hơn tại hạ!

Hải Đông Thanh thở dài :

- Tại hạ kém suy đoán sự việc lắm, song Du huynh lần này đoán sai rồi đó! Thật tình tại hạ không may may liên quan đến trường hợp này! Giả như Du huynh huynh không tin thì tại hạ phải đành vậy thôi chứ chẳng biết nói sao!

Bỗng có tiếng kêu kinh hãi, tiếng kêu do Châu Lệ Nhi và Thiết Hoa Nương cùng phát xuất một lượt!

Du Bội Ngọc giật mình quay nhìn lại, thấy hai nàng bị người sáp ôm cứng vào lòng. Châu Lệ Nhi biến sắc mặt, rung rung giọng :

- Bọn người sáp này đều sống cả!

Thiết Hoa Nương sợ hãi hơn, không nói thành lời dù đôi môi mấp máy mãi.

Một người sáp thốt :

- Các người nếu muốn hai nàng sống sót thì cứ đứng đó, không được nhích động!

Người đó thốt, môi rung chuyển là động đến mặt, lớp sáp mỏng gần nơi mặt vỡ ra thành từng mảnh rơi xuống.

Du Bội Ngọc đứng yên một chỗ, chẳng những không nhúc nhích mà cũng chẳng nói tiến nào.

Hải Đông Thanh nóng nảy, hỏi liền :

- Các vị muốn gì?

Câu hỏi buông ra kể như thừa, thừa là đáng buồn cười song trong tình trạng này, còn ai cân nhắc được lời nói để tránh cái vô lý, tỏ lộ cái hữu ý?

Lúc đó hai người sáp chơi cờ cũng nhúc nhích, thân pháp của họ nhanh vô cùng, vừa thấy họ lắc lư là họ đã đến cạnh Hải Đông Thanh và Du Bội Ngọc rồi.

Người ôm Châu Lệ Nhi thốt :

- Vô luận là ai, trong hai người nếu nhích động là ta bóp chết hai nàng liền!

Châu Lệ Nhi sôi giận, hết sợ, quát lên :

- Đừng quan tâm đến tôi! Họ chẳng dám giết tôi đâu!

Du Bội Ngọc buông tiếng thở dài :

- Tiếng thở dài chưa dứt, một người sáp đã ôm chàng cứng trong vòng tay.

Tiếp theo đó, chàng bị đè lên vào sáu bảy huyết đạo.

Châu Lệ Nhi hét lớn :

- Tại sao Du huynh làm thế? Du huynh vì tôi...

Nàng khóc thay vì tiếp trọn câu.

Một người sáp bật cười khanh khách :

- Bây giờ thì cô nương đã hiểu là người sáp không tốt chỉ đó hơn người sống!

Thực ra, có lúc họ nguy hiểm hơn người sống!

Lão nhân vận áo đen, có âm thanh lạnh lạnh phát thoại với Du Bội Ngọc đầu tiên, lúc đó đã trở lại.

Lão đã bỏ chiếc nón trúc, thay vào đó bằng một chiếc mũ quái dị.

Lão vốn có thân vóc tầm thấp, lại đội một chiếc mũ quá cao, thoạt trông qua dường tượng thấy mũ cao hơn người.

Trông lão chẳng khác nào một tên hề.

Nhưng ai có tâm linh cười cợt được dù thấy cái dáng buồn cười?

Châu Lệ Nhi mắng :

- Người là lão quái vật, lão ác ma, lão...

Nàng tuôn ra những danh từ khó nghe nhất, song lão nhân càng nghe càng thích thú, lão chờ cho nàng mắng xong, nín lặng, lão bật cười thốt :

- Tiểu cô nương biết khóc, biết mắng, khóc cũng thảm mà mắng cũng hay, lão phu thích những cô bé như thế lắm! Thế nào lão phu cũng phải biến cô nương thành một người sắp đẹp nhất!

Châu Lệ Nhi hét lớn :

- Người... người...

Nàng muốn mắng nữa, nhưng có lẽ quá sợ, dù giận dữ, nên không nói được thành lời gì.

Lão nhân bước tới, lão lắc lắc chiếc đầu, cái mũ cao cũng lắc theo, lão dừng lại trước mặt Du Bội Ngọc, hỏi :

- Tiểu tử là Du Bội Ngọc phải không?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Phải!

Lão nhân bật cười khanh khách :

- Tuy lão hu chưa gặp ngươi lần nào, song nhìn thấy là biết ngay!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Tại hạ chưa biết là trượng, song vẫn biết lão trượng là ai!

Lão nhân giật mình, bật cười lớn :

- Người nhân ra được lão phu thì đúng là tay đáng sợ!

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Lão trượng không phải là người!

Lão nhân cười rợn :

- Người cũng biết mắng như tiểu cô nương đó nữa sao? Lão phu không là người, dễ thường lại là quái vật à?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Lão trượng không phải là yêu quái, bất quá chỉ là một tử thi, bởi lão trượng đã chết từ lâu!

Lão nhân càng cười lớn :

- Người nói lão phu là tử thi?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Phải! Lão trượng không thấy tại hạ, chứ tại hạ có thấy sảo trượng rồi!

Lão nhân hỏi :

- Người thấy lão phu? Thấy ở đâu?

Du Bội Ngọc đáp :

- Trong một phần mộ!

Châu Lệ Nhi trở mặt, tự hỏi Du Bội Ngọc có điên bất ngờ chẳng mà nói như thế!

Bởi một người đầy đủ lý trí, khi nào lại cho kẻ đối thoại là một tử thi? Mà chính mình vẫn còn sống nhăn thì làm gì có mặt được trong một phần mộ mà thấy tử thi?

Nhưng nàng cho Du Bội Ngọc điên, lão nhân không cho là chàng điên, lão biến sắc mặt, nhìn sững chàng một lúc, đoạn hỏi :

- Người có vào phần mộ đó?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Phải! Tại hạ Ở đó rất lâu!

Lão nhân lại hỏi :

- Rồi người làm cách nào thoát khỏi nơi đó?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Do phía dưới đất, lão trượng!

Châu Lệ Nhi tin chắc chàng điên thật sự nên mới nói thế, mà Thiết Hoa Nương cũng nghĩ như nàng.

Một người không điên làm gì nói được là chịu dưới đất kẻ khác mà đi?

Lão nhân càng biến sắc đáng sợ.

Bỗng lão gọi to :

- Con quỷ đó, bước ra đây xem nào!

Một thiếu nữ xuất hiện.

Du Bội Ngọc điềm nhiên như thường, nhưng Châu Lệ Nhi, Thiết Hoa Nương và Hải Đông Thanh giật mình, suýt nhảy dựng lên!

Bởi thiếu nữ chính là Cơ Linh Phong!

Du Bội Ngọc điềm nhiên vì chàng đã nhận ra lão nhân chính là Cơ Khổ Tình, một lão nhân đã giả chết trốn đi.

Chỉ có Cơ Khổ Tình mới có biệt tài chế tạo những con người bằng sáp.

Lão hỏi Cơ Linh Phong :

- Tiểu tử có nói đúng sự thật chăng?

Cơ Linh Phong lạnh lùng :

- Tôi không biết được!

Trông nàng tiều tụy quá, suy yếu quá, giọng nàng khào khào, dường như mất sức rất nhiều.

Cơ Khổ Tình lại hỏi :

- Nhưng hắn có đến Sát Nhân Trang chứ?

Cơ Linh Phong vẫn lạnh lùng :

- Nếu hắn không đến Sát Nhân Trang thì làm sao tôi nhận ra hắn? Song có rất nhiều người đến Sát Nhân Trang chứ nào phải chỉ mỗi mình hắn đâu?

Cơ Khổ Tình mỉm cười, vỗ nhẹ vào má nàng, thốt :

- Con quỷ! Đối đáp với ông nội mà chẳng mấy may để lộ!

Cơ Linh Phong cứ giữ vẻ lơ lửng đó :

- Người ta choáng váng mắt mày đây, chùi muống ngủ thôi!

Nàng thốt xong bước đi ngay, không buồn nhìn Du Bội Ngọc đến nửa mắt.

Cơ Khổ Tình lắc đầu lẩm nhẩm :

- Nó bị mẹ nó làm hỏng tâm tánh mất?

Bồng lão trừng mắt nhìn Du Bội Ngọc :

- Lão phu nghe nói con trai của Du Phóng Hạc cũng mang cái tên Du Bội Ngọc như người?

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Tại hạ cũng nghe như vậy!

Cơ Khổ Tình tiếp :

- Chừng như hắn đã chết tại Sát Nhân Trang?

Du Bội Ngọc ung dung tiếp :

- Hình như thế!

Đôi mắt Cơ Khổ Tình vụt sáng lên, lão từ từ thốt :

- Có thể hắn không chết! Hắn có đến phần mộ đó rồi hắn sống lại, hắn gặp một người cải sửa dung mạo cho hắn!

Lão chụp áo Du Bội Ngọc, cao giọng tiếp :

- Có thể hắn là người, và người là con trai của Du Phóng Hạc! Cơ Khổ Tình lại nhìn chàng một lúc, rồi cao giọng hỏi tiếp :

- Người có phải là con trai của Du Phóng Hạc chăng?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Tại hạ con của ai, điều đó không quan hệ gì đến lão trượng!

Cơ Khổ Tình lại hỏi :

- Giả như người chịu thừa nhận là con của Du Phóng Hạc, điều đó có can hệ gì đến người?

Du Bội Ngọc hỏi lại :

- Tại sao lão trượng không tự thừa nhận là con của Du Phóng Hạc mà lại bảo tại hạ thừa nhận?

Cơ Khổ Tình trầm gương mặt, vụt cười khan :

- Được! Lão phu khen người già mồm lắm! Người không thích nói thật, lão phu sẽ cho người câm nín suốt đời!

Bên ngoài địa đạo lạnh vô cùng.

Trong thạch sảnh ấm áp hơn, nhờ giữa gian nhà có một chiếc lò, trên ò có một cái nồi đồng.

Trong nồi chứa đầy các bánh sếp, sếp đã chảy đều.

Cơ Khổ Tình cầm một chiếc que bằng sếp quậy trong nồi.

Ngọn lửa bốc cao, tỏa ánh sáng xanh, khói trong nồi cũng bốc lên, xanh nhạt, đứng trong vầng khói và ánh sáng xanh đó, Cơ Khổ Tình trông xanh như con quỳ.

Mặt của lão vừa xanh vừa bóng láng, miệng trượng có mang một chiếc nạ bằng đồng xanh.

Mắt của lão chớp chớp, lão liên như mắt những người điên, lão quậy quậy một lúc trong chiếc nồi rồi thốt :

- Biến một người bằng xương bằng thịt thành người sếp phải tốn lắm công phu!

Trước hết phải đổ sếp chảy đúng mức, rồi khi bắt tay vào việc, phải làm sao cho sếp đừng hao nhiều, đắp làm sao cho sếp dính vào mình, đừng nơi nào quá dày hoặc quá mỏng.

Lão bật cười khanh khách rồi tiếp :

- Tay phải nhẹ, phải ổn, ý phải dè dặt, điều động công tác từ từ, đều đều! Xong lượt thứ nhất, đến lớp sắp thứ hai, lượt thứ hai, đòi hỏi lắm thận trọng, nếu sơ xuất một chút làm hỏng lớp sắp đầu tiên thì công trình phải phí bỏ, bắt đầu làm lại!

Lão thốt với vẻ tự đắc vô cùng, như một tay thợ đã đạt đến mức siêu thượng nghề nghiệp.

Lão có cái vẻ là một tay đầu bếp lành nghề, khoa trương một món ăn tuyệt hảo, cốt kích thích sự thèm muốn của thực khách.

Rất tiếc những người nghe lão nói lại không phải thực khách, mà chính là những vật đang chờ lão nấu nướng, cho nên thay vì thèm muốn, họ lại hãi hùng.

Riêng Châu Lệ Nhi, sợ cũng nhiều mà phần nộ cũng cao độ, nàng không biết là sao vớ được lão nhân để xé xác lão ra vụn mảnh.

Thiết Hoa Nương rung rẩy như đuôi đứt của thạch sùng, lí nhí không thành lời :

- Giết đi! Giết ta đi, tại sao ngươi chưa hạ thủ?

Cơ Khổ Tình điểm nhẹ nụ cười :

- Lão phu muốn làm một người sắp tuyệt đẹp, lão phu còn phải chú ý đến một điều đặc biệt, cho nên không thể giết ai chết trước khi công tác! Lão phu cần tạo cho người sắp một tinh thần sống động nên để cho các vị sống đến phút cuối cùng, nếu giết chết trước lúc khởi công thì người sắp trầm trầm tử khí!

Thiết Hoa Nương kêu lên :

- Ta... ta...

Lần này thì nàng không thốt lên được tiếng nào thêm.

Cơ Khổ Tình nhìn nàng, mỉm cười tiếp :

- Tuy nhiên, Dương phu nhân yên trí, lão phu không làm gì khó khăn cho phu nhân đâu! Lão phu nghĩ rằng hẳn Dương Tử Giang không thích ngủ chung với một người sắp!

Hải Đông Thanh biến sắc :

- Dương Tử Giang cầu kết với lão trượng à?

Cơ Khổ Tình cười lớn :

- Phải! Hẳn thông minh hơn ngươi nhiều, hẳn biết chọn bằng hữu, hẳn chọn những tay biết cầm đao, còn ngươi tuyển chọn những thực vật chờ được nấu nướng!

Hải Đông Thanh sững sờ, lâu lắm, y mới rung rung giọng hỏi :

- Có sự việc như vậy à?

Cơ Khổ Tình gật đầu.

Hải Đông Thanh rít lên :

- Dương Tử Giang! Dương Tử Giang! Sư phó chưa từng bạc đãi ngươi, sao ngươi táng tận lương tâm làm cái việc khi sư diệt tổ như thế? Ngươi quên quy củ của sư môn rồi sao?

Y khóc!

Châu Lệ Nhi cắn hận :

- Thào nào mà y chẳng khinh thường Linh Quỷ! Y không sợ Linh Quỷ giết y! thì ra y chờ cho bọn ta đi khỏi để tiết lộ với Linh Quỷ là y không sợ cùng chung với bọn ta! Hừ! Tiểu tặc khả ố thật! Rõ là một kẻ mặt người lòng thú!

Thiết Hoa Nương khóc to lên!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Dương phu nhân khóc cái gì? Lấy được một người chồng xứng đáng như vậy, nên vui mới phải chứ?

Thiết Hoa Nương nức nở :

- Tôi... tôi...

Châu Lệ Nhi buông tiếp một đòn nữa :

- Các vị hãy giúp tôi một việc, làm sao đưa Dương phu nhân ra xa tôi một chút, tôi không chịu nổi cái mùi thúi đó rồi! thúi quá đi, các vị Ồi!

Cơ Khổ Tình mỉm cười :

- Tiểu cô nương không nói, lão phu quên mất rồi! lão phu phải mời Dương phu nhân nơi ghế mới được!

Thiết Hoa Nương kêu to :

- Không ai chạm đến mình tôi! Tôi không phải là vợ Dương Tử Giang! Tôi thà làm người sấp hơn là vợ của hạng người như thế đó! Tôi muốn được chết như các vị kia thôi!

Cơ Khổ Tình điềm nhiên :

- Vô luận là ai vào đây, sống hay chết, không còn do mình tự chủ được!

Hải Đông Thanh nhìn Du Bội Ngọc âm thầm, thốt :

- Du huynh! Tại hạ lầm Dương Tử Giang! Tại hạ... thẹn với Du huynh vô cùng!

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Tại y sai quấy chứ nào phải Hải huynh đâu? Hải huynh hãy yên tâm!

Hải Đông Thanh thở dài :

- Vô luận như thế nào, hấn cũng là sự đệ của tại hạ... tại hạ...

Bồng Cơ Khổ Tình cao giọng :

- Mở cửa lò, treo nồi lên, đã đến lúc rồi đó! Sáp đã bốc khói cao ngọn, loăng như nước.

Cơ Khổ Tình cười ròn :

- Tô lượt sáp đầu vào các vị không đau đớn lắm, nhưng đến lượt thứ hai, thứ ba, thì các vị không còn cảm giác gì nữa cả!

Lão múc sáp lỏng đổ ra một mảnh gỗ rồi lăm nhảm :

- Được! Sáp đã chảy đúng mức quá! Các người đâu, hãy cởi y phục Du công tử ra trước đi!

Châu Lệ Nhi hét lên :

- Tại sao người không đắp sáp cho ta trước?

Cơ Khổ Tình mỉm cười :

- Sớm muộn gì cũng đến lượt cô nương, gấp làm chi? Yên trí đi cô nương!

Châu Lệ Nhi rung rung giọng :

- Ta van người! Hãy khỏi sự cho ta trước đi! Ta có chết vẫn cảm kích người lắm!

Cơ Khổ Tình cười nhẹ :

- Cô nương không nỡ trông Du công tử đau đớn? Cho nên muốn khép mắt trước?

Châu Lệ Nhi cắn môi, lệ thấm trào ra ròn ròn, gật đầu!

Cơ Khổ Tình tiếp :

- Nhưng chẳng lẽ cô nương thích cởi y phục trần truồng trước mắt họ trước hơn ai hết sao?

Châu Lệ Nhi giật mình, không nói gì được, bật khóc ồ ồ.

Thiệt Hoa Nương rung rung giọng :

- Lão trượng... nên... khởi sự với tôi trước đi... tôi không sợ...

Cơ Khổ Tình nhìn nàng từ đầu đến chân, thốt :

- Thân vóc của phu nhân khá đầy, lão phu nghĩ, bọn đó thích lão phu hạ thủ với phu nhân trước, bởi ít nhất trước khi chết, họ thấy được một pho tượng tuyệt mỹ của hóa công, họ khoái mắt trước khi nhắm mắt!

Rồi lão thở dài tiếp :

- Nhưng rất tiếc phu nhân là vợ Dương Tử Giang! Rất tiếc! Rất tiếc!...

Hải Đông Thanh cao giọng :

- Lão già kia! Lão súc sanh! Ta không còn lễ độ nào dành cho người được nữa!

Người chẳng có một điểm nhân tánh!

Cơ Khổ Tình cười hì hì :

- Người khích nộ lão phu để lão phu hạ thủ với người trước?

Hải Đông Thanh hét lớn :

- Người có gan, cứ hạ thủ với ta trước đi!

Cơ Khổ Tình cười ha hả :

- Được! Được! Các người đều có nghĩa khí cả! Các người là bằng hữu với nhau, tranh chết trước với nhau, lão phu sẽ hoàn thành cho các người!

Lão bật cười vang :

- Các người đâu? Cởi y phục tất cả ba người ra gấp? Cho họ Ôm nhau, quấn quýt nhau cho hả! Ta sẽ chế biến họ thành những người sấp đặc biệt! Ta sẽ làm cho người đời nhìn thoáng qua là biết ngay họ là bằng hữu với nhau!

Hải Đông Thanh và Châu Lệ Nhi kêu to lên!

Châu Lệ Nhi đến lúc này mới ném đúng tư vị của niềm kinh khiếp.

Du Bội Ngọc không nói gì, song trong lòng sôi giận vô cùng.

Chàng không hiểu tại sao lão nhân lại cố tâm làm khổ cho chàng như vậy! Nếu biết như vậy thì trước kia chết trong tay Tang Thập Lang cho xong? Tang Thập Lang cũng dâm dật, cũng tàn khốc, cũng điên, song nghĩ ra còn kém Cơ Khổ Tình mấy phần.

Vừa lúc đó, một bóng người từ bên ngoài bay vọt vào, tay chân chơi chơi như bị ai trói, treo cao, vùng vùng vẫy vẫy.

Cơ Khổ Tình biến sắc, quát lớn :

- Ai?

Tiếng quát chưa dứt, người đó rơi đúng xuống chiếc nồi có sấp lỏng.

Nước sấp bắn lên tung tóe, một giọt sấp bắn đúng mình Châu Lệ Nhi, tuy chỉ một giọt mà nàng nghe đau sứt chết được!

Đồng lúc đó, một người nữa lại bay vọt vào, cũng chơi chơi chân tay như người trước, rồi cũng rơi đúng xuống chiếc nồi to.

Người trước chưa dứt tiếng rú, người sau lại rú lên.

Dĩ nhiên chiếc nồi ngã nghiêng xuống, sấp đổ ra chảy khắp nền.

Cơ Khổ Tình nhảy vút ra ngoài, hét :

- Kẻ nào đó?

Lại thêm ba người nữa lao vút vào, tất cả đều lao thẳng vào Cơ Khổ Tình.

Cơ Khổ Tình cấp tốc tung bóng người lên, chênh chênh qua một bên, tránh xa độ hai thước.

Rồi mấy người nữa liên tiếp từ bên ngoài bay vào, lao đúng người Cơ Khổ Tình.

Dù lão có giỏi thuật khinh công đến đâu cũng chẳng thể nào tránh khỏi được.

72. Cứu Tinh Đột Hiện

Muốn sử dụng khinh công, phải đề tỵ chân khí. Chân khí tản mát rồi, con người không thể vọt đi.

Đang ở trên không, vận công lực đánh bật hai người bay trở lại, Cơ Khổ Tình tự mình cũng bị dội lại phía sau, chạm vào vách, kêu lên một tiếng bình.

Châu Lệ Nhi vừa sợ vừa mừng.

Nàng nhận ra năm người bay vào đó là bọn người sáo, thủ hạ của Cơ Khổ Tình.

Năm người đó đều có vũ công rất khá, thủ pháp nhanh vô cùng, chính họ chế ngự nàng và Thiết Hoa Nương mà cả hai không kịp phản ứng, đủ biết họ là những người có hạng lắm.

Dù năm người bay vào và mấy người ở trong thạch sảnh giữ hai nàng và Du Bội Ngọc, Hải Đông Thanh khác nhau, song võ công họ thuộc một bọn với nhau, tài nghệ họ suýt soát nhau.

Họ có vũ công cao như vậy, thì người nào ở bên ngoài có tài cao hơn họ, chụp họ quăng vào như quả cầu?

Cơ Khổ Tình xanh mặt, trừng mắt nhìn Du Bội Ngọc, gằn giọng :

- Không ngờ người lại có viện thủ! Thì ra bằng hữu của người cũng đông!

Có người lên tiếng :

- Ta không quen hẳn, trái lại ta quen người từ lâu lắm rồi!

Giọng nói nghe dịu dàng khả ái, êm dịu còn hơn giọng nói của Châu Lệ Nhi và Thiết Hoa Nương mấy phần, dù hai nàng có âm thanh làm say mê đối thoại, bất cứ thuộc hạng nào.

Giọng nói đáng lý phải làm cho Châu Lệ Nhi ngây ngất, song nàng vừa nghe là tưởng như một thùng nước lạnh đổ ụp xuống đầu.

Bởi người đó xưng là bằng hữu của Cơ Khổ Tình!

Nếu thế thì đâu phải là cứu tinh của nàng?

Nhưng Hải Đông Thanh mừng như điên, reo lên :

- Gia sư đến! Chúng ta được cứu rồi!

Châu Lệ Nhi giật mình hỏi :

- Lệnh sư là nữ nhân?

Hải Đông Thanh không đáp.

Y không cần đáp vì lúc đó một phu nhân vận y phục đen từ bên ngoài bước vào.

Một vuông sa đen che mặt bà, Châu Lệ Nhi không trông được dung nhan của bà như thế nào, nhưng cũng đoán chừng bà ta đẹp lắm!

Nàng phải nhìn nhận bà ta có phong tư bậc nhất trong thiên hạ.

Phu nhân áo đen bước vào rất chậm, song bà đột nhiên xuất hiện nên không ai kịp lưu ý đến bộ pháp của bà.

Chiếc áo của bà quá dài, dài đến quét đất, bất quá thỉnh thoảng theo đà nhích động thân hình của bà, vạt áo phất qua để lộ đôi giày màu đen mũi nhọn.

Tay bà cũng bao bằng đôi bao tay màu đen.

Bà xuất hiện bằng xương bằng thịt, song có khác nào một cái bóng?

Tuy nhiên, thấy bóng đó, Châu Lệ Nhi khoan khoái vô cùng. Niềm khoan khoái do sự tin tưởng hoàn toàn mà nàng vừa cảm nhận đó là linh giác...

Cơ Khổ Tình sững sờ một lúc, đoạn thở dài, thốt :

- Lại người! Chính người!

Phu nhân điềm nhiên :

- Người không tưởng nổi là ta?

Cơ Khổ Tình lại thở dài, nhếch nụ cười thảm :

- Ta tưởng người đã chết rồi!

Phu nhân cười nhẹ thành tiếng, từ từ bước đến gần Cơ Khổ Tình.

Nơi đây nặng mùi tử khí với bao nhiêu xác chết bọc sáp, song sự xuất hiện của bà biến khung cảnh thành điện ngọc cung vàng, đủ biết phong tư của bà cao quý làm sao!

Trước mặt bà là một lão điên tàn khốc, song lão điên đó giờ đây đã trở thành một tội thần ngoan ngoãn trước bậc chí tôn.

Nhìn con người đó, không ai tưởng là một vũ công siêu thượng, chỉ lật nhẹ bàn tay là giết chết năm hảo thủ.

Cơ Khổ Tình đỏ mồ hôi ướt trán, cười ngượng :

- Hơn mười năm cách biệt, gặp nhau rồi, người chỉ muốn đánh nhau?

Phu nhân lắc đầu :

- Ta không có ý đó!

Cơ Khổ Tình thở phào :

- Vậy thì người nên dang ra xa ta! Người đến quá gần làm con tim ta đập mạnh!

Phu nhân thần nhiên :

- Người là con người không tim, thì tim đâu mà đập mạnh?

Bà cứ bước tới, từ từ bước.

Cơ Khổ Tình rung giọng :

- Người... người muốn gì?

Phu nhân không đáp câu hỏi, chỉ hỏi lại :

- Có phải năm nay người được bảy mươi hai tuổi rồi chăng?

Cơ Khổ Tình đáp :

- Người nhớ kỹ quá!

Phu nhân điềm nhiên :

- Vô luận là ai, đến cái tuổi bảy mươi hai, kể như sống quá đủ rồi! Có phải vậy chăng?

Cơ Khổ Tình xuất mồ hôi lạnh :

- Người... người muốn gì chứ?

Y cười khổ, tiếp :

- Mấy mươi năm xa cách, còn ai biết được tâm hường của người như thế nào?

Phu nhân thở dài thốt :

- Ta hy vọng người đừng bức bách ta phải động thủ!

Cơ Khổ Tình biến sắc, bỗng lão ngẩng mặt lên không, bật cười lớn :

- Có lẽ nào người cho ta gặp lại một lần rồi ta phải tự sát?

Lão cười, song tiếng cười như tiếng khóc!

Lão tung người lên cao, thân hình vốn lùn thấp, lão thấp thỏi trên không giống con chim ưng hơn giống người, loại chim ưng to lớn ăn thịt người.

Phu nhân áo đen bình tĩnh đứng tại chỗ.

Giả như Cơ Khổ Tình là con chim ưng thì bà là một con dê non, dê sắp sửa bị móng chim ưng vồ.

Nhưng, làm gì có việc đó!

Bởi con chim ưng từ lúc đầu đã sợ con dê quá lắm, dù chim ưng có vồ, bắt quá vồ liều, để bị dê đá chứ làm gì được dê?

Phu nhân chờ cho Cơ Khổ Tình đáp xuống, khẽ vẩy ống tay áo lên.

Không ai tưởng ống tay áo phát nhẹ nhàng như vậy lại có thể ngăn chặn Cơ Khổ Tình được.

Ngờ đâu, một tiếng rú thảm vang lên, Cơ Khổ Tình bị bắn ra xa hơn ba trượng, rồi một tiếng bình vang lên tiếp, lão chạm vào vách, từ trên cao vách tuột dài xuống nền thạch sảnh.

Nơi gương mặt của lão hiện rõ vẻ khiếp hãi lẫn nét đau đớn phi thường.

Đôi mắt lão lờ ra, nhìn trừng trừng phu nhân, môi lão rung như phong giật :

- Cương khí...?

Máu vọt theo tiếng nói, máu trào thêm hai bên mép miệng của lão.

Phu nhân điềm nhiên :

- Phải! Đúng là Tiên Thiên Cương Khí, người có nhãn lực khá đó!

Bỗng như cơn điên nổi lên, lão bật cười ha hả, cười cuồng dại một lúc rồi thốt :

- Hay! Hay Tiên Thiên Cương Khí! Thiên hạ vô địch! Ta có chết cũng chẳng sao!

Lão cười, lão hét, lão khoa chân múa tay như một kẻ điên.

Máu vọt ra miệng theo tiếng cười, tiếng hét, máu bắn tung tóe, khi lão ngừng cười, hét thì máu trong người lão như cạn dòng, cũng ngừng bắn ra luôn.

Rồi một loạt tiếng khệt khệt vang lên trong yết hầu lão.

Châu Lệ Nhi oán độc lão già tàn khốc, song bất nhẫn quá, không nỡ nhìn lão nữa. Du Bội Ngọc từng nghe khách giang hồ nói đến Tiên Thiên Cương Khí, song chàng cho rằng bất quá là thần thoại, cũng như thuật Nô kiếm, thuật Truyền Âm Nhập Mật, dù cho có thật đi nữa thì cũng thất truyền trong vũ lâm từ lâu.

Bây giờ chàng mới có dịp trông thấy tận mắt.

Cơ Khổ Tình nằm trong vũng máu, quây quây mình như con cóc.

Lão quây một lúc lâu, vọt vọt bỗng lên không, cao hơn hai thước, rồi rơi xuống bất động luôn.

Phu nhân dạy qua Du Bội Ngọc.

Đôi mắt của bà nhìn như thường, không quắc, không trợn, không trừng, song sáng quá, quyen qua lượt sa đen, xuyên ruột gan của đối tượng.

Du Bội Ngọc mắt cả tự chủ, cúi đầu.

Phu nhân vụt hỏi :

- Công tử là Du Bội Ngọc?

Bà biết tên họ chàng, bà lại khách sáo với chàng bằng cách gọi chàng là Du Bội Ngọc!

Nếu là người nào khác, hẳn phải hãnh diện phi thường!

Nhưng Du Bội Ngọc lại sợ!

Chàng không ngờ mình lại nổi danh, mà nổi danh là một điều không hẳn đáng mừng!

Danh là một loại y phục không hình, không màu sắc, song huy hoàng song ồ ạt vang ầm.

Danh càng huy hoàng, càng ồ ạt, càng vang ầm, lại càng là một điều đáng sợ!

Bởi danh là mầm ganh tỵ, nó nảy nở nhanh chóng nơi đồng loại. Do đó nó lại là mầm họa họa cho người mang nó.

Hải Đông Thanh thấy chàng sững sờ , vội gọi :

- Du huynh! Gia sư đang tiếp chuyện với Du huynh đó!

Du Bội Ngọc định thần đáp :

Không dám nhận sự ưu ái của tiền bối! Tại hạ là Du Bội Ngọc!

Phu nhân áo đen gật đầu :

- Tốt lắm! Công tử lại đây với già!

Bà phất nhẹ Ống tay áo, một cơn gió thoáng qua, vút ngang Du Bội Ngọc, Hải Đông Thanh và Châu Lệ Nhi.

Cả ba hoạt động lùi như thường, huyết đạo của họ được khai giải do cơn gió nhẹ đó.

Hải Đông Thanh cúi rạp mình xuống, thốt :

- Đệ tử...

Phu nhân khóat tay :

- Khỏi cần nói! Ta đã biết việc của ngươi và Dương Tử Giang rồi!

Bà quay mình bước ra cửa.

Châu Lệ Nhi nắm tay Du Bội Ngọc, thấp giọng hỏi :

- Du huynh muốn theo bà ấy?

Du Bội Ngọc cảm thấy tay nàng rung rung, bắt giác nàng xúc động, dịu giọng đáp :

Tự nhiên và Châu muội cũng đi theo Du huynh!

Châu Lệ Nhi vụt sáng mắt lên, bóp mạnh tay Du Bội Ngọc, hấp tấp hỏi :

- Vô luận là đi đến đâu, Du huynh cũng dẫn tôi theo?

Du Bội Ngọc trầm than dài, song gượng cười gật đầu :

- Vô luận là đi đến đâu, chúng ta phải có nhau bên cạnh!

Bỗng phu nhân áo đen thốt :

- Nhưng lần này thì Du công tử không thể mang cô nương theo!

Châu Lệ Nhi giật mình, buông tay, rung rung giọng :

- Tại sao?

Phu nhân đáp gọn :

- Vì già muốn vậy!

Châu Lệ Nhi nhảy dựng lên :

- Bà có quyền lực gì chia rẽ chúng tôi? Đành rằng bà cứu mạng chúng tôi, song nếu không bị đồ đệ của bà hãm hại thì chúng tôi làm gì gặp nạn?

Nàng tức quá bật khóc.

Khóc một lúc, nàng dậm chân rít lên :

- Cứu người là một việc, còn bức bách người là một việc khác! Đừng vì cứu người rồi tác oai tác phúc bà ơi!

Hải Đông Thanh biến sắc, lại mọp mình van cầu :

- Nàng còn bé bỏng, ăn nói không cẩn thận, xin sư phó lượng thứ cho nàng!

Châu Lệ Nhi lắc chiếc đầu, hất ngược mớ tóc về phía sau, cao giọng tiếp :

- Các hạ đừng vì tôi mà cảm tình, tôi không sợ đầu, bà ấy có giết tôi, cũng không sợ, dù có giết tôi cũng nhất định không rời xa Du Bội Ngọc!

Nàng nắm tay Du Bội Ngọc tiếp luôn :

- Du huynh đã nói, vô luận làm sao, cũng mang tôi cùng đi với Du huynh... Du huynh có hận không?

Du Bội Ngọc trầm lặng nhưng mắt nhòa lệ xúc động.

Chàng day qua phu nhân, thốt :

- Tại hạ đã hứa với nàng, tại hạ hứa với tam thúc nàng, tại hạ không thể bỏ rơi nàng!

Phu nhân lạnh lùng :

- Một điểm ân tình nhi nữ mà vẫn không vứt bỏ được, người liệu có làm lên việc lớn chăng?

Bà đã bỏ hai tiếng công tử, gọi chàng với tiếng người!

Du Bội Ngọc gần từng tiếng :

- Nếu tại hạ không thủ tín, thì còn làm việc lớn gì được?

Phu nhân nhìn sững chàng một lúc, chừng như dụi thái độ phần nào, từ từ thốt :

- Người còn nhỏ tuổi quá...

Bà trở lại trước mặt Châu Lệ Nhi , từ từ đưa tay lên.

Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi cơ hồ ngưng thở. Cả hai biết rõ. Nếu bàn tay đó hạ xuống, là đầu Châu Lệ Nhi nát như lòng quả dưa thối.

Bà tiếp :

- Người không thể xa rời hẳn?

Châu Lệ Nhi nghiêng răng, trừng mắt nhìn bà đáp :

- Muốn tách rời tôi xa chàng, chỉ có cách là giết chết tôi thôi!

Du Bội Ngọc nhìn bàn tay bà, tim chàng đứng lại.

Bàn tay đó cuối cùng cũng hạ xuống, nhưng rất nhẹ, nắm trên mớ tóc của Châu Lệ Nhi, rồi bà dụi giọng thốt :

- Người còn bé bỏng quá! Người thích hấn, không muốn rời xa hấn, song người nên nghỉ lại, đừng làm bận tâm hấn, hãy để cho hấn được tự do hành động chứ!

Châu Lệ Nhi giật mình, vụt đưa tay bịt mắt, khóc to lên.

Phu nhân tiếp :

- Già không bắt buộc hấn phải xa người, bắt quá tạm thời người phải rời hấn, người còn nhỏ tuổi, đời sống còn dài, sau này vẫn còn gặp lại nhau mà!

Châu Lệ Nhi dậm chân, rít lên :

- Được rồi! bà đừng nói nữa! Để tôi đi! Tôi đi một mình!

Tay vẫn che mặt, nàng bước ra ngoài.

Du Bội Ngọc bước theo, nắm nàng, giữ lại hỏi :

- Châu muội đi đâu thế?

Châu Lệ Nhi cắn môi, dần tiếng nức nức, dậm chân :

- Du huynh đừng quan tâm đến tôi! Tôi đi là phải có nơi đến chứ!

Nàng cố ngượng nín khóc nhưng lệ vẫn trào thành suối.

Trời đất tuy rộng song nàng sẽ đi về đâu?...

Phu nhân thở dài :

- Đông Thanh! Người đưa nàng về núi! Ta sẽ bảo Du công tử đến đó tìm nàng!

Hải Đông Thanh vừa sợ, vừa hỏi :

- Sư phó định thu nhận một nữ đệ tử? Thời tiết vào thu, song không khí ẩm áp như đang vào xuân.

Nhiều ngày qua rồi, hôm nay Du Bội Ngọc mới cảm thấy dương quang đáng yêu.

Bây giờ mọi sự việc đều chuyển hướng cả rồi.

Châu Lệ Nhi đã có hy vọng vươn mình rồi, chàng thích thú quá, muốn cao giọng ca hát, để tỏ lộ cái hứng thú đang dâng tràn...

Có một điều làm chàng hơi bất mãn là không tìm được Quách Phiến Tiên và Chung Tịnh.

Chàng cũng không tìm được Cơ Linh Phong.

Có lẽ Cơ Linh Phong đã mang cả hai vào một nơi nào đó.

Thủy chung chàng vẫn không thể nào hiểu được tại sao nàng che dấu cho chàng trước mặt Cơ Khổ Tình.

Và chàng cũng chẳng hiểu luôn tại sao nàng lại mang Quách Phiến Tiên và Chung Tịnh theo nàng?

Song điều đó rất nhỏ nhen, bên cạnh niềm cao hứng lớn lao của chàng.

Phu nhân áo đen thốt :

- Tuy Dương Tử Giang là một gã phản đồ bất hiếu, song có nhiều việc hấn không nói ngoa, bởi có Hải Đông Thanh kèm bên cạnh hấn!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Có phải Cơ Khổ Tình là Đông Quách tiên sinh chăng?

Phu nhân lắc đầu :

- Không phải đâu! Lão ấy bất quá là một kẻ dưới tay của Đông Quách tiên sinh thôi! Lão ấy còn kém xa Đông Quách bất cứ về phương diện võ công hay tâm cơ!

Du Bội Ngọc do dự một chút :

- Còn tiền bối...

Phu nhân thở dài :

- Chẳng dẫu chi người! Già cũng chưa phải là đối thủ của lão ác ma Đông Quách!

Du Bội Ngọc chớp mắt :

- Nhưng tiền bối luyện được Tiên Thiên Cương Khí, một môn công vô địch trong thiên hạ, với môn công đó, tiền bối không thủ thắng nổi sao?

Phu nhân đáp :

- Đành rằng môn công đó rất lợi hại, song tạo hóa sanh ra vạn vật đều có tương khắc, giả như con rít rất độc, gặp gà trống như gặp khắc tinh, cho nên Tiên Thiên Cương Khí vẫn chưa đáng gọi là vô địch!

Du Bội Ngọc chú ý :

- Môn công đó tên gì?

Phu nhân thốt :

- Vô Tướng Thần Công!

Du Bội Ngọc cau mày :

- Với môn công đó, lão ta có thể hoành hành trong thiên hạ được sao?

Phu nhân gật đầu :

- Trong thiên hạ ngày nay, không có ai đáng là đối thủ của lão! Trừ diệt được lão, chỉ có một người mà thôi!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Ai?

Phu nhân nhìn chàng :

- Người!

Du Bội Ngọc giật mình :

- Nhưng đệ tử... đệ tử...

Phu nhân tiếp :

- Luận về vũ công, người còn kém Đông Quách tiên sinh rất xa, song về tâm cơ, người có chỗ vượt hơn bất cứ ai trên đời này, nhất là người trấn định tâm thần rất vững!

Du Bội Ngọc vẫn lo lắng :

- Đệ tử...

Phu nhân chặn lại :

- Người biết đoạn cổ sự về Kinh Kha và Tần Thủy Hoàng chứ?

Du Bội Ngọc trở mắt :

- Đệ tử phải đóng vai kẻ thích khách?

Phu nhân trầm giọng :

- Hành động mờ ám là điều tối kỵ của khách giang hồ, song biến phải quyền, nếu trừ được ác ma, cứu nạn nhiều người, thì chúng ta không thể câu nệ tiểu tiết!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Kinh Kha thất bại, phải chết tại Tần đình...

Phu nhân điềm nhiên :

- Nhưng người không chết nơi tay Đông Quách tiên sinh!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Tại sao?

Phu nhân đáp :

- Vì Đông Quách tiên sinh không phòng bị! Còn Tần Thủy Hoàng vốn tính đa nghi, nhất là dè dặt đối với sứ giả từ Yên quốc đến!

Du Bội Ngọc lại hỏi :

- Kinh Kha nhờ có bức địa đồ và chiếc đầu của Tần Vũ Dương mới đến gần được Tần Thủy Hoàng, còn đệ tử làm sao tiếp cận được Đông Quách tiên sinh?

Phu nhân mỉm cười :

- Người có một vật quý giá hơn bức địa đồ và chiếc đầu Tần Vũ Dương, tại người không biết đó thôi!

Du Bội Ngọc lấy làm lạ :

- Vật gì?

Phu nhân thốt :

- Có phải người đã nhặt được những vật do Tỏa Hồn cung chủ chôn dấu chăng?

Du Bội Ngọc giật mình thầm nghĩ, bà này rất lợi hại, không việc gì trên đời mà bà không biết.

Chàng đành nói thật :

- Đúng vậy!

Phu nhân hỏi tiếp :

- Trong những vật đó, có tấm thẻ trúc phải không?

Du Bội Ngọc gật đầu.

Phu nhân thốt :

- Tấm thẻ trúc là tín vật của Đông Quách tiên sinh đó!

Du Bội Ngọc trở mắt :

- Tín vật?

Phu nhân giải thích :

- Trong vũ lâm, những người biết chuyện đều xem vật đó trọng hơn cả một kho tàng châu báu, tuy nó chỉ là một mảnh trúc thông thường, Đông Quách tiên sinh là con người tự phụ, cao ngạo nhất đời, tuyệt đối không nhận một ân nghĩa nào của bất kỳ ai.

Nhưng ba mươi năm trước đây, trong một trường hợp bất khả kháng, phải thọ Ôn một người. Người đó lại không để cho lão trả ơn, do đó lão đành dùng thanh trúc khắc mấy dấu tín hiệu, dùng làm tín vật, thấy vật này như thấy người...

Du Bội Ngọc hỏi :

- Đệ tử đã hiểu rồi! Nhưng người thi ơn đó là ai?

Phu nhân giải thích tiếp :

- Không cần biết người đó là ai! Bất cứ ai cầm thanh trúc đó đến gặp Đông Quách tiên sinh, đòi hỏi lão làm việc gì, lão không thể từ khước, dù buộc lão lên trời hay xuống đất! Người nào cầm thanh trúc đó trong tay, đương nhiên trở thành ân nhân của lão!

Rồi bà điềm nhiên tiếp luôn :

- Đông Quách tiên sinh quá cao ngạo, nhất định không thể phủ nhận lời hứa!

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc :

- Đệ tử mang tấm thẻ đến gặp lão để đòi lão cắt đầu giao nạp cho đệ tử?

Phu nhân mỉm cười :

- Dù lão không nuốt lời, song người đòi hỏi như vậy, khi nào lão chấp thuận cho?... Ba mươi năm trước, lúc còn phương cương huyết khí, hiếu thắng, thì rất có thể lão tự cắt đầu. Nhưng con người càng già thì càng quý sanh mạng của mình lắm lắm!

Du Bội Ngọc cau mày :

- Chữ ý tướng của tiền bối...

Phu nhân đáp :

- Người cầm thanh trúc đến tìm lão, bảo lão truyền Vô Tướng Thần Công cho người!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Rồi sau đó?

Phu nhân tiếp :

- Học Vô Tướng Thần Công, chẳng phải trong năm ba hôm mà thành tựu, cho nên thời gian tiếp cận lão phải nhiều...

Du Bội Ngọc gật đầu :

- đương nhiên !

Phu nhân tiếp luôn:

- Đại ân chưa trả, là điều thắc mắc lớn lao cho Đông Quách Tiên Sanh, lão nhất định phải làm sao giải trừ thắc mắc đó, nếu không thì chắc chắn lão không nhắm mắt vậy. Người đến đó, tuy là gf thỉnh cầu nơi lão, thực ra thì chính người giúp lão hoàn thành tâm nguyện, lão sẽ vui mà tiếp đón người và chẳng khi nào hỏi đến lai lịch người đâu. Hơn nữa lão sẽ không đề phòng gì cả, Người ta thường nói cạp già cũng phải có lúc chớp mắt, mà người thì luôn ở bên cạnh lão, như thế còn sợ gì không có cơ hội hạ thủ?

Du Bội Ngọc do dự:

- Nhưng...

Phụ nhân áo đen chặn lời:

- Người đã hiểu rõ âm mưu của lão ta rồi, tại sao người lại cố kỵ chứ? Không lẽ người từ khước việc trừ hại cho giang hồ? Không lẽ người không nghĩ đến việc phục thù?

Du Bội Ngọc xúc động, hỏi:

- Tiền bối biết rõ thân thế của đệ tử?

Phụ nhân cười nhạt:

- Người có biết cái người cải biến dung mạo cho người là ai chẳng?

Du Bội Ngọc lộ vẻ thâm đạm:

- Đệ tử thọ Ôn người quá trọng hậu, nhưng đến giờ phút này, cũng chưa được biết người là ai.

Phụ nhân thốt:

- Y có rất nhiều thâm sự, đau buồn, cho nên sớm đổi tánh thay tên, già có thể cho người biết y là bằng hữu rất thân của già đó, mấy năm qua sở dĩ Đông Quách Tiên Sanh không dám vong động, là vì cố kỵ người đó

và già. Dù Đông Quách ác ma có luyện thành Vô Tướng Thần Công, nếu già và người liên thủ đối phó, thì Đông Quách cũng không thoát chết được. Có điều... rất tiếc... rất tiếc..... Bà thở dài, bỏ lửng câu nói nơi đó.

Du Bội Ngọc trở mắt:

- Rất tiếc làm sao, không lẽ người?...

Phụ nhân lại thở dài thêm mấy tiếng, đoạn thốt:

- Chỉ sợ y đã bị Đông Quách Tiên Sanh sát hại rồi... Không phải vì Đông Quách thắng bằng võ công, mà chính vì lão dùng một âm mưu nào đó...

Bà trầm ngâm một chút, rồi tiếp:

- Bất quá, già ước đoán như vậy, chứ thực sự như thế nào thì già cũng chưa biết rõ. Già chưa nắm được chứng cứ trong tay, có điều già thấy Đông Quách Tiên Sanh lại tái hiện trên giang hồ, cho rằng người bằng hữu của già đã chết. Bởi Đông Quách Tiên Sanh chẳng bao giờ dám tái hiện nếu người đó còn sống. Lão ta dám tái hiện là lão ta biết chắc người đó đã chết rồi.

Du Bội Ngọc nghiêng răng, vụt thốt:

- Tiền bối đã dạy, đệ tử xin tuân mạng. Song, hành tung của Đông Quách Tiên Sanh rất nguy bí, đệ tử còn biết lão ở nơi đâu mà tìm?

Phụ nhân đáp:

- Người không thể đến tìm lão, nhưng có cách làm cho lão tìm đến người.

Du Bội Ngọc lại hỏi:

- Tiền bối muốn đệ tử phao ngôn lên rằng, thẻ trúc báo ân hiện ở trong tay đệ tử?

73. Món Nợ Diêm Vương

Phụ nhân áo đen gật đầu:

- Người được chiếc thẻ trúc báo ân ở trong tay người, là Đông Quách Tiên Sanh sẽ vượt nghìn dặm tìm đến người ngay.

Du Bội Ngọc thốt:

- Thì ra chỉ có việc nhận thẻ chứ không nhận người. Và như vậy, trước khi đệ tử trình chiếu tấm thẻ cho Đông Quách Tiên Sanh sẽ có biết bao nhiêu người tìm cách chiếm đoạt nó.

Phụ nhân hỏi:

- Còn ai có thể đoạt được nó nơi tay người chứ?

Du Bội Ngọc cười khổ:

- Không phải đệ tử hạ mình thấp quá, song trên giang hồ nào hiếm kẻ tài ba?

Phụ nhân gật đầu:

- Người nói đúng. Luận về võ công của người, thì hiện tại trên giang hồ có ít nhất cũng mười ba người thắng nổi người, mà cũng có thể hơn cái số đó nữa. Họ dù mai danh ẩn tích, song nghe được tin này, họ phải kích động lòng tham, và đương nhiên họ tìm cách chiếm đoạt cho kỳ được. Người sẽ không tránh khỏi phiền phức.

Bà mỉm cười, không để cho Du Bội Ngọc nói gì, tiếp luôn:

- Tuy nhiên người đã có cái món Diêm Vương trái của Toa? Hồn Cung Chủ trong tay, thì còn sợ chi ai chứ?

Du Bội Ngọc trở mắt:

- Diêm Vương Trái?

Phụ nhân hỏi:

- Đã có Bảo Ân Bài, tại sao không có luôn Diêm Vương Trái?

Du Bội Ngọc tỉnh ngộ:

- Tiền bối ám chỉ quyển sổ nhỏ đó?

Phụ nhân gật đầu:

- Phải!

Bà từ từ tiếp:

- Con người, không phải là thánh hiền, có ai không lầm lỗi? Sống trọn cuộc đời dài mấy mươi năm, ai ai cũng có ít nhiều tội lỗi mà những kẻ thành danh lại càng làm nhiều tội lỗi hơn người thường. Bởi muốn thành danh, hẳn phải sử dụng nhiều phương tiện, và tham danh vọng cao thì vật lút đường càng lắm, thành tích càng hiển hách tội lỗi càng tọ..

Du Bội Ngọc thở dài:

- Con đường danh vọng đi qua bao nhiêu tội lỗi. Trong giới giang hồ, địa vị của một người được tô đắp bằng bao nhiêu máu xương của đồng đạo?

Phụ nhân cười tiếp:

- Người đời, không ai nhìn đến phương tiện sử dụng, mà chỉ choá mắt vì thành công, cái huy hoàng át mất hành vi do đó anh hùng mới được người đời ham thích.

Bà đơn cử một ví dụ:

- Như, Hồng Thắng Kỳ, vì muốn làm Phượng Vỹ bang chủ, phải hãm hại đại sư huynh, đầu độc sư tôn. Giang hồ vẫn nể nang như thường.

Du Bội Ngọc thở dài, không đáp Phụ nhân tiếp:

- Những tội lỗi của người đời, thuộc phạm trù bí mật, có những bí mật được tiết lộ, có những bí mật được giữ gìn lâu song cuối cùng rồi thiên hạ cũng biết.

Du Bội Ngọc thốt:

- Muốn cho người đời đừng biết, thì chỉ có cách là đừng làm. Có làm việc gì rồi sớm muộn người ta cũng biết việc đó.

Phụ nhân tiếp:

- Người biết được nhiều bí mật trong thế gian, chính là Toa? Hồn Cung Chủ.

Du Bội Ngọc kêu lên:

- Ạ?

Phụ nhân gật đầu.

- Chính bà ấy. Bà ấy làm điên đảo bao nhiêu người, và không có sự bí mật nào được giữ kín trên chiếc gối bên cạnh người đẹp. Bà ghi chép những điều bí mật đó, trong một quyển sổ, chôn dấu một nơi, không vội sử dụng hiểu biết, đợi khi nào cần thiết mới moi nó lên...

Du Bội Ngọc thở ra:

- Và bà ấy không hề dùng đến quyển sổ đó.

Phụ nhân thốt:

- Chỉ vì bà ta càng già càng biến thành ngu xuẩn.

Du Bội Ngọc trở mắt:

- Ngu xuẩn?

Phụ nhân gật đầu:

- Đúng vậy.

Bà từ từ tiếp:

- Trên thế gian, có hai hạng người ngu xuẩn nhất đời, một hạng là những lão già lấy thiếu nữ làm vợ. Có những kẻ tài trí phi thường, mà vợ phải những cô bé miệng còn hơi sữa, lại mê tít đi đến độ bị lừa dễ dàng, cho rằng bị xỏ mũi dẫn đi như trâu cũng không quá đáng. Không ai thương hại họ, dù họ có thân bại danh liệt bởi họ làm là họ chịu hậu quả việc làm. Tự họ làm, chứ chẳng ai giục họ làm.

Du Bội Ngọc im lặng nghe, không nói tiếng gì.

Phụ nhân tiếp:

- Hạng người ngu xuẩn thứ hai là những thiếu nữ si tình. Khi họ yêu ai rồi, là họ bất chấp tư cách, nhân phẩm của người yêu họ, dù người yêu họ có là gian hùng, lưu manh, trộm cướp trước mắt họ vẫn là con người trung hậu, thành phách đánh kính đáng trọng. Khi yêu họ xem trắng ra đen, đen ra trắng như thường.

Du Bội Ngọc thở dài.

Phụ nhân lại tiếp:

- Nhưng, Toa? Hồn Cung Chủ, lại còn ngu xuẩn hơn hai hạng người đó. Bà yêu một gã thanh niên kém bà mấy tuổi. Mà gã thanh niên đó chỉ là một tên súc sanh, không hơn không kém. Già tưởng người đã hiểu đoạn cổ sự đó rồi.

Du Bội Ngọc gật đầu:

- Châu cung chủ hy sinh cho người đó quá nhiều không nỡ sử dụng sự hiểu biết của bà, bức hiếp phụ thân người yêu, mãi về sau khi bà phát hiện ra cha con người đó mặt thì người mà lòng thì thú bà mới nghĩ đến việc sử dụng quyền sở, song sự việc đã quá muộn màng.

Phụ nhân gật đầu:

- Đúng vậy.

Bà kết luận:

- Người có trí tuệ như vậy, nếu khéo lợi dụng quyền sở đó, tất sẽ làm nên nhiều việc lớn lao, mà người đời chẳng ai dám động đến sợi lông chân của người.

Du Bội Ngọc mơ màng:

- Nhưng...

Phụ nhân lại chặn lời:

- Người khỏi phải nói chi cả. Già đã hiểu ý tứ của người rồi. Nước có thể chở thuyền, mà cũng có thể làm đắm thuyền. Vật tự bản chất nó không hẳn là thiện không hẳn là ác, vật có thiện hay ác là do cái tâm của người sử dụng nó. Cái đạo lý đó phải minh bạch hơn ai hết.

Du Bội Ngọc cúi đầu:

- Tiền bối luận đúng.

Phụ nhân mỉm cười:

- Hay lắm! Già đã nói quá nhiều. Thôi, người cứ đi đi, ngày người thành công là ngày chúng ta gặp lại nhau. Đến lúc đó, già sẽ giúp người hoàn thành tâm nguyện. Bóng Du Bội Ngọc khuất trên nẻo đường xa rồi, phụ nhân còn đứng bất động tại chỗ.

Hoàng hôn từ từ buông xuống, như thường lệ dự cuộc bàn giao của ngày cho đêm, ánh sáng nhạt vàng, trải rộng trên vạn vật.

Giữa khung cảnh mông lung, bà hiện ra với vẻ thần bí âm trầm.

Bà như hai con người khác biệt, ngày thì bà là con người như mọi người bình thường, mà khi đêm bắt đầu buông xuống, thì bà trở thành một u linh phẳng phất như bóng quỷ.

Bà chưa hẳn là quỷ song lúc đó, một bóng quỷ hiện ra. Bóng quỷ đó là Cơ Khổ Tình.

Máu vậy đầy y phục của lão, gương mặt trái lại tươi tỉnh sạch sẽ như thường, đôi mắt sáng rực chớp mãi.

Lão bật cười khanh khách, thốt:

- Hôm nay, ngươi nói khá nhiều lời đấy.

Phụ nhân điềm nhiên:

- Nếu muốn tránh phiền phức, thì lắm lúc phải nói nhiều một chút. Điều đó có hại chi đâu.

Cơ Khổ Tình hỏi:

- Giết hẳn đi, có phải là một phương pháp tránh phiền phức tuyệt diệu không ?

Phụ nhân lắc đầu:

- Ngươi không hiểu chi cả...

Cơ Khổ Tình thở dài:

- Ta không hiểu nổi tại sao ngươi lại bảo ta giết chết. Tại sao ngươi buông tha hẳn đi?

Phụ nhân đáp:

- Chỉ vì cách đó mới có thể làm cho hẳn nói nhiều, nói những việc chúng ta muốn nghe.

Cơ Khổ Tình lại hỏi:

- Hẳn nói chứ?

Phụ nhân gật đầu:

- Hẳn thừa nhận là con trai của Du Phóng Hạc, và ta cũng đoán chính cái lão chó già đó đã cải sửa dung mạo cho hẳn. Bây giờ thì ta biết rõ ràng hai sự kiện đó rồi.. Cơ Khổ Tình cau mày:

- Đã hiểu như vậy, sao ngươi còn thả hẳn đi?

Phụ nhân lắc đầu:

- Ngươi chẳng hiểu chi cả. Nhưng rồi ngươi sẽ hiểu. Hiểu gấp...

Cơ Khổ Tình tiếp:

- Ta hy vọng ngươi không tính toán sai lầm:

Phụ nhân lạnh lùng:

- Ngươi thấy có lúc nào ta sai lầm chẳng?

Rồi bà lùi lại một bước kêu lên:

- Sao thân thể của ngươi vậy máu? Sao không thay y phục khác?

Cơ Khổ Tình mỉm cười:

- Đến ngươi mà cũng phải nói là máu nữa à? Thế thì tài của ta cũng cao lắm.

Phụ nhân bật cười:

- Tài của ngươi cao, cao từ lâu.

Cơ Khổ Tình hỏi:

- Đồ đệ của ngươi?

Phụ nhân nhìn lão:

- Hải Đông Thanh?

Cơ Khổ Tình gật đầu:

- Ừ!

Phụ nhân đáp:

- Hắn đưa Châu Lệ Nhi và Thiết Hồn Nương đi về trước rồi.

Cơ Khổ Tình hỏi:

- Hắn biết việc này chăng?

Phụ nhân gằn từng tiếng:

- Muốn thành đại sự, càng ít người biết được nội tình càng có lợi.

Cơ Khổ Tình lại hỏi:

- Còn Dương Tử Giang?

Phụ nhân trầm giọng:

- Muốn thành đại sự, tất phải có kẻ thay ta làm vật hy sinh, lót đường.

Thu, dần dần qua.

Gió từ xa, mang về cái lạnh, còn nhẹ nhàng lúc đầu, cái lạnh khác hơn cái lạnh của thu.

Cái lạnh đó dần dần nặng, từ se sắt đến buốt xương.

Trong mấy hôm nay, chẳng ngày nào Du Bội Ngọc không khẩn trương.

Mỗi một ngày sắp đến, chàng lo sợ chẳng biết có sự gì xảy ra, và một ngày qua rồi, chàng lại lo cho ngày sau, cứ như thế chàng lo cho từng ngày một.

Đời chàng như kết bằng một chuỗi bất hạnh dài, một hạt chuỗi bất hạnh qua, một hạt khác lại đến chàng sẵn sàng chờ đợi như có hẹn, mặc dù chàng không rõ cái gì sẽ đến nhưng chắc chắn phải đến.

Mùa đông đã đến, chàng vẫn mặc chiếc áo mỏng, chiếc áo từ mấy ngày qua, chưa được giặt giũ, đáng lẽ chàng phải thay đi từ mấy hôm trước.

Cho đến hôm nay, chàng nhận ra mình chưa chết, chưa chết nghĩa là còn sống, và chàng sẽ còn sống được bao nhiêu ngày nữa?...

Chàng muốn tìm một nơi yên tĩnh nào đó, để giặt giũ, để tắm rửa, thay đổi y phục, một nơi có nước ấm lại càng hay.

Muốn có nước ấm, phải vào khách sạn, nhưng tiền trong túi chỉ còn mấy đồng, ăn không no một bữa làm gì thừa thãi để thuê phòng?

Mãi lo sự sống chết, còn thì giờ đâu nghĩ đến tiền nong mà dự bị.

Chiều hôm đó, chàng đến một thị trấn nhỏ.

Mua một bao mỗi lửa và mấy chiếc bánh lật, chàng soát lại các túi, nhận ra chẳng còn lại một đồng nào:

Tuy nhiên ra khỏi thị trấn rồi, chàng không còn lo lắng chút nào về sự thiếu thốn đó, trái lại chàng còn cao hứng vô cùng.

Chàng tìm một chỗ vắng vẻ, đốt lửa lên, cầm quyển sổ hơ trên lửa.

Những hàng chữ lần lượt hiện ra, phô rõ trước mắt của chàng.

Đúng như phụ nhân đã nói, trên những trang quyền sổ, toàn là những tên người, những người có thanh danh hiển hách có những tên không lạ lắm đối với chàng, có những tên xưa nay, chàng chưa từng được nghe ai nói đến.

Trong sổ có tên ghi như sau:

Bất Dạ thành Chủ Đông Phương Đại Minh, Lý Thiên Vương, Hồ lão lão, Nộ Chân Nhân, Phi Đà ất Côn, Thần Long kiếm khách...

Ngoài tên và hiệu Thập Đại cao thủ ra, còn có chương môn nhân mười ba môn phái từng tham dự Đại hội Huỳnh Tri.

Chàng không tin là phụ thân chàng nhất sanh công bình chánh trực lại có thể làm được những điều bại hoại.

Nhưng phụ thân chàng không làm điều bại hoại, thì sao lại có tên trong quyển sổ Diêm Vương Trái?

Du Bội Ngọc đọc tiếp, mà chàng cũng chẳng dám tin.

Thoạt nhìn đến hai chữ Phượng Tam chàng giật mình:

- Phượng Tam cũng là người tội lỗi nữa sao?

Nhưng về Cơ Khổ Tình, chỉ có vốn vẹn bốn chữ “huynh muội loạn luân” Du Bội Ngọc cơ hồ nín thở.

Chàng không tưởng tượng nổi trên đời có hạng người vô sỉ đến độ đó.

Nhưng chàng không thể không tin, bởi chàng có chứng kiến qua nếp sống của họ Cơ tại Sát Nhân Trang, nhất là phong cách của Cơ Táng Hoa, con của Cơ Khổ Tình.

Chàng thắc mắc, tại sao Cơ Linh Yến và Cơ Linh Phong lại không hưởng thụ ác tánh di truyền của ông cha?

Hay là hai nàng không phải là con ruột của Cơ Táng Hoa?

Chàng nhớ đến Cơ phu nhân.

Phu nhân có người tình họ Du. Người mang họ Du đó có phải là Du Phóng Hạc chăng?

Chàng không muốn xem tiếp, song dừng lại nơi đây thì lòng ảm ức mãi. Vĩnh viễn chàng ảm ức mãi.

Chàng không còn tự chủ đỡ lấy đến phần có ghi về Du Phóng Hạc đọc:

- Anh em tranh chấp, đuổi em làm cướp, giành quyền. Bề ngoài quân tử, về trong tiểu nhân.

Bên cạnh có hàng chữ nhỏ:

- Mạc Bắc Đại Dao Nhất Cổ Yên, là bào đệ của Du Phóng Hạc, bị đuổi đi từ lúc nhỏ, làm kẻ cướp, anh xưng thánh hiền, em làm cường đạo. Hay lắm! Tốt lắm.

Mồ hôi lạnh đầm ướt lòng bàn tay chàng.

Lúc nhỏ, chàng từng nghe người nhà nói đến nhị thúc, vào thời gian đó, mẫu thân chàng còn sống, chàng có hỏi mẹ về người nhị thúc, nhưng mẹ chàng bất mãn, chỉ đáp cộc lốc là nhị thúc đã chết, chết từ lâu lắm. Mẹ chàng còn dặn chàng không nên nhắc đến nhị thúc nữa.

Bây giờ, chàng được biết nhị thúc chưa chết, chàng nghĩ không lẽ người tình của Cơ phu nhân là nhị thúc của chàng?

Và, chẳng lẽ, Cơ Linh Yến và Cơ Linh Phong là hai giọt máu của nhị thúc?

Cơ Linh Phong che dấu lai lịch của nàng, có phải do liên hệ huyết thống thân bí đó chăng?

Đang suy tư viễn vông, Du Bội Ngọc bỗng nghe y phục phát rẹt rẹt trong gió, hoà lẫn với tiếng cót két bánh xe lăn.

Chàng giật mình, nhìn lại thấy một cỗ xe từ phương Đông đến, người đẩy xe vận áo tơi, đội nón trúc.

Vì đêm xuống, chàng không nhìn rõ xe chở gì, chỉ ngửi thấy mùi dược thảo.

Chàng đinh ninh là xe chở thuốc.

Đường đi tới xứ Thục rất gồ ghề, người đi đã khó hà huống chi là xe?

Trong núi sâu, có rất nhiều dược thảo, người đất Thục chuyên hái thuốc chở đi bán, sinh nhai.

Cho nên, một người đẩy xe trong vùng này, chẳng phải là một sự lạ, ai gặp cảnh này, cũng chẳng quan tâm làm gì.

Nhưng Du Bội Ngọc lại hoài nghi.

Chàng nhìn bánh xe lăn, biết là chở vật nặng, mà dược thảo thì trọng lượng có là bao?

Như vậy, trong đồng dược thảo, phải có cái gì khác lạ.

Vùng Ba Thục rất ít mưa, tại sao người đánh xe lại mặc áo ướt.

Cỗ xe lại rất nặng, y lại đẩy dễ dàng, chừng như không dùng lực bao nhiêu. Chân y bước thoăn thoắt như người đi thông dong, không vướng bận chi cả.

Còn một điều khác lạ, là người đi hái thuốc, hoặc chở thuốc đi bán, hẳn phải kết thành đoàn, thành nhóm mà đi.

Còn người này lại độc hành, lại đi ban đêm.

Chính những điểm đó làm cho Du Bội Ngọc hoài nghi.

Nhưng chẳng còn tâm tính nào tìm hiểu những việc bên đường.

Người đó lầm lũi đẩy xe, không lưu ý đến chàng.

Vừa lúc đó, có tiếng vó ngựa vang lên ngoài xa xa, vó ngựa càng lúc nghe càng gần.

Đang đêm, làm gì có ngựa phi quá gấp như vậy?

Người đẩy xe vẫn gằm đầu, lầm lũi đi, dường tượng không nghe tiếng vó ngựa.

Thoáng mắt sau, một con ngựa hiện ra trên đường.

Người ngồi trên ngựa, còn cách độ ba trượng, vụt tung mình lên không, uốn cầu vòng, đáp xuống trước cỗ xe.

Con ngựa hí lên mấy tiếng, rồi dừng lại.

Du Bội Ngọc thầm khen:

- Người rất hùng! Ngựa rất khôn.

Người đẩy xe như chẳng thấy gì, cứ đẩy xe tới.

Kỵ sĩ không tránh xe, cứ dừng nguyên tại chỗ, bất động. Thân pháp của y tuyệt diệu, động như chim bay, bất động như núi dừng. Động là nhanh nhẹn phi thường, bất động là vững chắc vô tưởng.

Kỵ sĩ có thân hình lùn và mập, dường tượng một quả cầu tròn lẳn, nơi lưng có dắt một thanh kiếm quá dài.

Người và kiếm tương phản nhau, tạo nên một bức họa. hoạt kê lý thú.

Tuy nhiên, khí thái của y bất phàm, biểu lộ một uy nghi rõ rệt, ai trông thấy y cũng phải khiếp, chẳng dám kinh thường.

Dù không ai nhìn được mặt này người đó. Du Bội Ngọc cũng nhận ra y là ai:

Người đẩy xe đến gần kỵ sĩ, xe nặng đang đà lăn tới, đột nhiên dừng lại dễ dàng, dừng lại là dừng nay, không miễn cưỡng, cỗ xe như một vật nhẹ.

Người đẩy xe tỏ ra có công lực cao siêu đáng sợ.

Kỵ sĩ ngẩng mặt lên không cười lớn.

- Âu Dương bang chủ lại chuyển sang cái nghề hái thuốc rồi à? Đúng là một điều quái dị.

Thì ra người đánh xe lại là Âu Dương Long, thủ lĩnh bảy mươi hai thuyền chủ tung hoành trên dãy Trường Giang. Du Bội Ngọc có thấy tại Đại Hội Huỳnh Trì, song bây giờ y lại vận chiếc áo tơ, đội nón trúc, che mặt mặt mày, chàng có nhớ dáng người song chàng chẳng nhận ra liền là ai.

Âu Dương Minh cười ha hả, trả đũa:

- Ngư Đảo Chủ quả nhiên có nhãn lực đấy. Đáng phục lắm.

Đẩy chiếc nón nghiêng về phía sau, y tiếp:

- Tại sao Ngư Đảo Chủ không hưởng phước thanh nhàn ở Nam Hải, lại bôn ba đến đây làm gì? Không lẽ Đảo Chủ chán cái nghề chưởng môn rồi định chuyển nghề nghiệp sinh hoạt?

Du Bội Ngọc nhìn đúng kỵ sĩ chính là Phi Ngư Kiếm Khách Ngư Toàn, chưởng môn nhân kiếm phái Nam Hải.

Một người là vua sông, một người là chúa biển bỗng chạm mặt tại đây, do một tấu xảo hay có sự theo dõi nhau?

Âu Dương Long chở vật gì trên xe?

Cả hai đang mưu toan sự gì?

Du Bội Ngọc nấp sau một tảng đá lớn, rất kín đáo và lại mồi lửa đã tàn rồi nên Âu Dương Long và Ngư Toàn không trông thấy, họ ngang nhiên nói chuyện với nhau, chẳng cần dè dặt có người nghe trộm.

Ngư Toàn hỏi:

- Tiểu đệ từ ngoài ngàn dặm xa đến đây, vì lý do gì hử Bang chủ cũng thừa hiểu mà đợi gì tiểu đệ phải nói ra?

Âu Dương Long lắc đầu:

- Tại hạ thú thật, không được hiểu mục đích của Đảo Chủ.

Ngư Toàn cười lớn:

- Bang chủ vì sao đến đây, thì Ngư này cũng vì thế mà đến, mục đích chúng ta tương đồng, cần gì phải hỏi:

Âu Dương Long trầm ngâm một lúc lâu, bỗng lấy trong mình ra một vật hỏi:

- Chắc đảo chủ có tiếp nhận vật này chứ?

Vật đó là một tấm thiệp mời dự tiệc. Hạng người có thân phận như họ việc nhân thiệp mời là sự rất thường, ngày nào lại chẳng có?

Thì có chi lạ đâu mà Âu Dương Long đề cập đến.

Nhưng chẳng rõ tại sao, cầm tấm thiệp đó, Âu Dương Long run tay thấy rõ.

Mà Ngư Toàn cũng tắt hửn nộ cười.

Ngư Toàn thở dài:

- Đúng vậy! Tại hạ có tiếp được thiệp đó. Vì tiếp nhận nó mà tại hạ mới khổ sở đây.

Âu Dương Long bật cười ha hả:

- Năm nay, Phú Bát Thái Gia làm lễ thất tuần thượng thọ, gửi thiệp mời đến tận Hải Nam như vậy chứng tỏ thân phận và địa vị Đảo Chủ rất cao, đáng hãnh diện lắm chứ sao lại cho là khổ sở?

Du Bội Ngọc cũng nghĩ vậy, và chàng lấy làm lạ chẳng hiểu tại sao Ngư Toàn lại quá lo lắng.

Mừng lễ thọ, chỉ có việc sắm lễ vật, mang đến, rồi chúc tụng mấy câu, dùng vài chén rượu, chứ có gì khó khăn đâu?

Chẳng lẽ một Đảo chủ lại không sắm nổi lễ vật? Chẳng lẽ y keo kiệt tiếc rẻ lễ vật?

Nhưng tiếng cười của Âu Dương Long tàn ác quá, tiếng cười đắc ý trước tai hoa. của một người. Và như vậy là y mang máng nhận ra Ngư Toàn gặp khó khăn.

Tại sao Ngư Toàn khổ sở?

Ngư Toàn cười khan đáp:

- Hai tháng nay, tại hạ vất vả vô cùng, song chẳng tìm được lễ vật. Bang chủ nghĩ có khổ cho tại hạ không chứ?

Lễ vật như thế nào, lại khó tìm đến độ đó?

Người ta dùng châu báu, ngọc ngà tặng nhau chứ có dùng vật chi khác đâu?

Chẳng lẽ trên thế gian này, lại thiếu châu báu, ngọc ngà?

Ngư Toàn tìm vật gì?

Âu Dương Long lại cười vang:

- Uy danh của Đảo Chủ, trên giang hồ còn ai không biết? Cho rằng Đảo chủ không tìm được lễ vật thì thật là một điều đáng buồn cười.

Ngư Toàn trầm ngâm một lúc, vụt hỏi:

- Bang chủ có nghe nói đến một người tên là Trịnh Huyền chứ?

Âu Dương Long gật đầu:

- Tử Sa Đảo chủ họ Trịnh nào phải là một kẻ tầm thường mà tại hạ không biết?

Trịnh đảo chủ lai là bằng hữu rất thân của các hạ, thiết tưởng phàm những ai có xuôi ngược giang hồ đều biết rõ như vậy?

Ngư Toàn lại hỏi:

- Bang chủ có biết tại sao y chết không ?

Âu Dương Long kinh ngạc:

- Trịnh đảo chủ thọ bệnh chết rồi?

Ngư Toàn lắc đầu:

- Suốt năm, y chẳng hề ho một tiếng, làm gì thọ bệnh mà chết.

Âu Dương Long trở mắt; - Thế ư... Trịnh Đảo chủ bị người sát hại?

Ngư Toàn gật đầu:

- Đúng vậy! Y bị người sát hại.

Âu Dương Long sửng sốt:

- Trịnh Đảo chủ có đôi Nhật Nguyệt Luân, được Đông Phương Thành chủ nhân truyền võ học, được mấy mươi năm qua, không hề gặp địch thủ, thế nhân vật nào có bản lãnh hạ sát nổi chứ?

Ngư Toàn thở dài:

- Vậy mà vẫn có người hạ sát nổi.

Âu Dương Long lấy làm lạ:

- Ai?

Ngư Toàn buông gọn:

- Phú Bát Thái Gia!

Âu Dương Long biến sắc mặt:

- Trời!

Ngư Toàn tiếp:

- Năm trước, Phú Bát Thái Gia có gửi thiệp đến Tử Sa Đảo mời Trịnh Huyền dự lễ sinh nhật lão, trong hai hôm, Trịnh Huyền tìm được một cây san hô, cao độ ba thước.

Y rất mừng, nghĩ rằng cây san hô đó, dâng làm vật chúc thọ, kể cũng xứng đáng lắm.

Âu Dương Long gật đầu:

- Cây san hô cao cỡ đó, kể cũng hiếm có.

Ngư Toàn tiếp:

- Y mang vật đó đến tặng, Phú Bát Thái Gia không nói gì chỉ đưa y đến một gian nhà, trong nhà đó, chẳng có gì khác ngoài những cây san hô, mà cây nào cũng như cây nào cũng có bảy thước bề cao trở lên.

Y thở dài tiếp:

- Trông thấy mấy cây san hô đó Trịnh Huyền lạnh người Phú Bát Thái Gia không mời uống một chén rượu nào, trái lại còn đuổi họ Trịnh ra khỏi nhà.

Âu Dương Long hỏi:

- Rồi sau đó?

Ngư Toàn tiếp:

- Về đến nhà, Trịnh Huyền ói máu nằm luôn. Chính y cũng chẳng biết tại sao mình thọ thương, chỉ nhớ là lúc đó Phú Bát Thái Gia có vòng tay chào mát, và qua cái chào đó y nghe như máy trong người thoáng nóng lên một chút.

Âu Dương Long hỏi:

- Phải mất mấy ngày đường Trịnh Huyền mới về đến nhà?

Ngư Toàn đáp:

- Bảy hôm. Y ói máu đen, ói trợn ngày đó rồi y chết luôn.

Âu Dương Long trầm gương mặt một lúc lâu, lẩm nhẩm:

- Bách Bộ thần quyền lợi hại thật. Có thể gây thương thế cho người một cách vô hình, mà lại cách khoảng chừng bảy ngày? Quả nhiên Phú Bát Thái Gia danh bất hư truyền.

Ngư Toàn thở dài:

- Trên giang hồ ai ai cũng biết Phú Bát Thái Gia có ngón Thần Quyền Vô Dịch, nếu có kẻ nào mang lễ vật đến, không xứng ý lão ta, thì đừng mong tránh khỏi thủ đoạn của lão.

Âu Dương Long bắt giắc nhìn xuống cỗ xe của y. Cỗ xe có motọ chiếc bao chưa tháo mỗi cột.

Ngư Toàn tiếp:

- Nhìn vào gương của Trịnh Huyền, năm nay tại hạ đâu dám khinh suất. Từ hôm tiếp nhận thiệp mời, tại hạ bỏ ăn bỏ ngủ. Tìm vật gì cho xứng y Phú Bát Thái Gia? Mà tìm đâu? Bang chủ nghĩ có khổ sở cho tại hạ chăng? Du Bội Ngọc đã minh bạch rồi.

Thì ra cái việc chúc thọ quá khó khăn. Được mời chưa hẳn là một vinh dự.

Chàng thừa hiểu Bách Bộ Thần Quyền là một môn công bí truyền của phái Thiếu Lâm, như vậy có thể Phú Bát Thái Gia là một đệ tử tục gia của Thiếu Lâm sao?

Âu Dương Long, Ngư Toàn là những nhân vật hữu danh trên giang hồ, mà còn sợ lão ấy như thế, thì nghĩ ra cái lão Phú Bát Thái Gia này hẳn phải lợi hại vô cùng.

Nhưng Phú Bát Thái Gia là con người như thế nào? Chính điều đó làm cho Du Bội Ngọc thắc mắc vô cùng.

Âu Dương Long trầm ngâm một lúc lâu, đoạn từ từ thốt:

- Hiện tại, Đảo chủ ưu tư trầm trọng, tại hạ hiểu cho Đảo chủ lắm. Nhưng biết làm sao giúp nhau, trong khi tại hạ còn phải lo cho mình. Lo là lo vậy, đã chắc gì mình lo kham cho mình?

Ngư Toàn chớp mắt, rồi nhìn cỗ xe, lạnh lùng hỏi:

- Nói như vậy, là Bang chủ chưa tìm ra được vật làm lễ chúc thọ?

Âu Dương Long cười gượng:

- Vật thì tìm được rồi, nhưng chẳng rõ có xứng ý Phú Bát Thái Gia chăng?

Ngư Toàn mỉm cười:

- Bang chủ nói đùa đấy à? Đã tìm được vật, hẳn vật đó phải quý chứ?

Bỗng y ngưng bật tiếng cười, nhìn sững Âu Dương Long tiếp:

- Nếu vật của Bang chủ không xứng ý của Phú Bát Thái Gia, thì còn vật chi của ai mới xứng ý lão ấy?

Âu Dương Long thoáng biến sắc mặt:

- Đảo chủ đã biết vật của tại hạ?

Ngư Toàn điềm nhiên:

- Hình như thế.

Âu Dương Long cao giọng:

- Thế ra Đảo chủ theo dõi tại hạ?

Ngư Toàn lạnh lùng:

- Bang chủ an nhiên mà đi từ xa đến đây, dọc đường chẳng gặp một tiểu tặc nào ngăn, điều đi bang chủ tưởng mình có tai ẩn tránh con mắt người đời chăng?

Y bật cười ha hả, tiếp:

- Thực ra, một đứa bé con nhìn qua cỗ xe của Bang chủ cũng biết ngay là xe không chở được liệu. Bởi trên thế gian này làm gì có loại được thảo nặng nề như vậy chứ?

Âu Dương Long lạnh lùng:

- Dù có ai biết là xe không chở thuốc thì đã sao? Chẳng lẽ tại hạ khiếp sợ bất cứ một người nào biết được sự đó?

Ngư Toàn thản nhiên tiếp:

- Tại hạ hộ tống bang chủ suốt con đường dài mắt thấy bang chủ đánh đuổi bao nhiêu ác tặc, tuy không có công tiếp trợ song cũng có cái chỗ dựa đường.

Y bật cười vang, rồi tiếp:

- Cho nên, giờ đây, tại hạ muốn xin Bang chủ cấp cho một món tiền thưởng cũng thiết tưởng bang chủ không nỡ từ chối.

Y trầm khí tụt, tiếp luôn:

- Chắc bang chủ phải cho là tại hạ đòi hỏi hợp lý.

Âu Dương Long sững sờ. Tự nhiên y hiểu rõ Ngự Toàn muốn gì.

Tuy vậy, y bình tĩnh hỏi:

- Đáo chủ muốn lấy cỗ xe này:

Ngự Toàn thở dài:

- Nói ra, thực khó xử cho cái tính của chúng ta, song vạn bất đắc dĩ mới phải vậy, hân bang chủ cũng hiểu nỗi khổ tâm của tại hạ.

Âu Dương Long buông gọn:

- Được, Đáo chủ muốn, tại hạ xin tặng ngay.

Y đẩy cỗ xe tới thẳng người Ngự Toàn.

Ngự Toàn chừng như có phòng bị, không ngờ cỗ xe vọt tới vừa thấy bánh xe nhích động y nhún chân tung bỗng người lên cao.

Đồng thời gian, một tiếng soảng vang lên, thanh kiếm đã rời khỏi vỏ, chuôi kiếm nằm gọn trong tay.

Một làn chớp loé lên, làn chớp vẽ thành cái móng bạc vút xuống Âu Dương Long.

Đã có cái hiệu Phi Ngự Kiếm Khách, dĩ nhiên Ngự Toàn phải có thân pháp và thủ pháp nhanh nhẹn vô cùng.

Âu Dương Long rùn vai, hất bàn tay lên.

Quanh người y, như một vầng mây đen, bao phủ, ngăn chặn nhất kiếm của Ngự Toàn.

Thì ra, chiếc áo tơi của y bằng loại kim khí màu đen, đao kiếm không hề làm tổn hại nổi, chiếc áo đó cũng là món vũ khí giúp y thành danh trên giang hồ, suốt mấy mươi năm qua.

Vũ khí đó, dùng tấn công thì vương và chậm, song dùng thủ thì hết sức an toàn.

Reng! Reng! Reng!

Kiếm chạm vào áo, lửa bắn tung toé.

Âu Dương Long lại xoay người quét chiếc áo thành vòng phát huy một đạo kinh phong, cuốn tới Ngự Toàn.

Từ bên dưới áo, lại bay vút ra hơn mười vật sáng như sao. Những vật sáng đó lao thẳng đến ngực của Ngự Toàn.

Âu Dương Long đã sử dụng tuyệt kỹ từ bao nhiêu năm qua, có rất nhiều cao thủ trên giang hồ đã mất mạng vì tuyệt kỹ đó.

Ngờ đâu ánh kiếm chớp lên, bóng người chớp theo. Ngự Toàn đã hiện ra ở phía sau Âu Dương Long.

Ngự Toàn cũng đã đỡ đến tuyệt kỹ, và chính tuyệt kỹ Phi Ngự này tạo uy danh cho y trên chốn giang hồ.

Âu Dương Long toan quay người lại song đã muộn rồi.

Ánh kiếm chớp lên, mũi kiếm đã đến bên lưng Âu Dương Long rồi.

Du Bội Ngọc không tưởng là Âu Dương Long không đủ tại cầm cự với Ngự Toàn đến ba chiêu.

Trong khi chàng do dự, thì mũi kiếm của Ngự Toàn xuyên thủng lưng đối phương.

Ngự Toàn rút kiếm ra, Âu Dương Long tắt thở.

Y thở dài lầm nhảm:

- Bang chủ hiểu chứ! Tại hạ nào muốn giết Bang chủ đâu! Song nếu muốn tại hạ không xuất thủ, thì tại hạ phải chết. Và có ai trên đời này chấp nhận mình chết để cho người khác được sống. Bang chủ chết đi, xin đừng trách tại hạ, mà chỉ trách Phú Bát Thái Gia mới hợp lý.

Bỗng có người thốt:

- Quy củ giang hồ là đồng đạo phải chia đều. Tại thể đó về phần các hạ, còn cỗ xe về tại hạ.

Giọng nói phát ra ngoài xa hơn mười trượng nhưng tiếng cuối vừa dứt, một bóng người đã hiện trước mặt Ngư Toàn.

Chính Ngư Toàn cũng chẳng nhận ra người đó do hướng nào đến.

Du Bội Ngọc cũng không nhận ra người đó xuất hiện như thế nào, chỉ nghe tiếng lục lạc vang lên là có ý liền.

Bỗng chàng nhớ đến câu :

” Lục lạc khua vang, táng mạng tại đây” một câu nói rất gọn, để ám chỉ con người có chiếc lục lạc bên mình đó, lợi hại như thế nào, và giang hồ dùng câu nói đó để truyền khẩu, cảnh cáo nhau...

Và người có chiếc lục lạc, chính là Phi Đà Át Côn, một nhân vật trong Thập Đại cao thủ, ngang hàng với Nộ Chân Nhân, Hồ Lão Đào, Thần Long Kiếm Khách, Anh Hoa Đại Sư..

Ngư Toàn cười vuốt:

- Át chân nhân hơn mười mấy năm vắng bóng trên giang hồ, bây giờ xuất hiện, bất ngờ tạo cho tại hạ cái hân hạnh lớn lao được trông thấy tôn nhan...

Át Côn không nhìn y đôi mắt chỉ dán vào cỗ xe chở dược thảo.

Ngư Toàn muốn biến cỗ xe lại rất nhỏ, nhỏ bằng một vật bỏ vào túi vừa nặng, song làm gì có cái quyền năng đó.

Rồi Át Côn bước tới, tốc đồng thảo dược lên, moi lấy một chiếc rương.

Ngư Toàn sôi giận, muốn ngăn cản, song không dám liều.

Át Côn thản nhiên mở nắp rương ra, nhìn vào trong một thoáng, đoạn ngẩng mặt lên không, cười lớn; - Đẹp quá ! Đẹp quá!....

Ngư Toàn cười như tru tréo:

- Không đẹp đâu. Át chân nhân ạ! Mấy hình tượng đao nầy còn thô sơ lắm, nếu chân nhân thích những vật như vậy xin để cho tại hạ về kinh, thuê thợ khéo tạc cho chân nhân mấy hình tượng khác, cam đoan sẽ làm cho chân nhân hài lòng...

Át Côn điềm nhiên:

- Người cho là không đẹp, vậy hãy để lại cho ta, người đi tìm cái khác đi.

Ngư Toàn muốn cười, song không cười nổi, tiếng cười phát ra nghe khệt khệt như khỉ kêu.

- Vật đó, nếu để lại cho chân nhân, cũng được rồi, song không xứng với kính ý của tại hạ đối với chân nhân...

Át Côn gạt ngang:

- Ta muốn những vật này ta không muốn những gì khác.

Ngư Toàn tháo mồ hôi hạt:

- Bởi vì... Bởi vì...

Át Côn trừng mắt:

- Người chỉ sợ lão Phú Bát, chứ chẳng sợ ta à? Chẳng lẽ Bách Bộ Thần Quyền lợi hại hơn Truy Phong Chưởng?

Ngư Toàn nghe mồ hôi chảy ướt mình như tắm, tay nắm chặt đốc kiếm, tay rung rung song chỉ nhưng chẳng dám đưa ra.

Át Côn bật cười ha hả:

- Nghe nói kiếm pháp của người tân kỳ lắm lắm, có tân kỳ nên người mới được suy tôn làm chưởng môn nhân kiếm phái Hải Nam, vậy cứ vào đi, ta muốn xem thứ kiếm pháp của người lợi hại như thế nào.

Ngư Toàn cắn chặt hàm răng, nghiêng nghiêng vào nhau một chút:

- Cung kính bất như tùng mạng, chân nhân đã dạy như vậy, tại hạ xin tuân lời.

Đâm ra một kiếm, may thành công thì mọi việc được tốt đẹp, không thành công cũng chẳng tội lệ gì, bởi chính Ất Côn đã muốn như vậy.

Cho nên Ngư Toàn vận dụng toàn lực, đâm thốc mũi kiếm tới thẳng vào yết hầu của Ất Côn.

Ất Côn không nhúc nhích, mà mũi kiếm lại bay nhanh Ngư Toàn cảm chắc là mình thành công, niềm hân hoan hiện rõ nơi gương mặt, dù mũi kiếm chưa đến cái đích.

74. Chúc Thọ Quái Nhân

Ngờ đâu, Ất Côn đưa hai ngón tay lên, kẹp đúng mũi kiếm của Ngư Toàn giữ cứng đó.

Ngư Toàn cố hết sức mình, đâm tới, rồi rút lui về, song thanh kiếm chẳng nhúc nhích.

Y cố giật lại không nổi. Ất Côn chỉ dùng hai ngón tay giật nhẹ về phía lão một chút, thanh kiếm vượt khỏi tay Ngư Toàn.

Rồi lão lại giật nhẹ một lần nữa, thanh kiếm gãy làm hai đoạn.

Một thanh kiếm tùy thân của tay đại kiếm khách, chưởng môn nhân một đại kiếm phái, hẳn phải là thanh kiếm quý, rắn chắc phi thường, thế mà không chịu nổi một cái giật tay nhẹ của Ất Côn, như thế đủ biết công lực của lão ta thâm hậu như thế nào.

Ất Côn bật cười ha hả:

- Ngày kia, là sinh nhật của lão Phú Bát, ngày mai là sinh nhật của ta, vậy người hãy đưa lễ mừng cho ta trước, rồi tìm món khác mà hiến cho Phú Bát.

Ngư Toàn còn nói gì được?

Y không thốt được tiếng nào, nhưng có người thốt thay y:

- Ngày kia là sinh nhật của các hạ, hôm nay là sinh nhật của tại hạ. Vậy các hạ hãy để lễ vật đó lại, rồi tìm vật khác mà tự tặng mình. Vật đó, như các hạ vừa nói, phải thuộc về người có sinh nhật trước.

Người nào đó, thốt xong, lại cười hì hì, tiếng nói và tiếng cười xuất phát từ phía sau phiến đá lớn.

Và người đó bước ra, y phục rách rưới, dơ dáy, song con người thì phiêu nhiên tuấn dật phi thường.

Ất Côn kinh hãi.

Hơn mấy mươi năm dài, xuôi Nam, ngược Bắc, lão Chỉ thấy thiên hạ cúi đầu, lão không nghe ai dám thở trước mặt lão, Giờ đây bỗng có người dám thốt như thế, làm sao lão không kinh ngạc?

Lão quắc mắt nhìn người vừa xuất hiện, trầm giọng hỏi:

- Để vật đó lại cho người? Người là cái quái gì?

Người đó điềm nhiên điềm một nụ cười:

- Tại hạ không là cái quái gì, tại hạ là người, họ Du tên Bội Ngọc, ngoại hiệu Phong Lưu Kiếm Khách!...
Đệ nhất Phong Lưu Kiếm Khách.

Ất Côn không đợi chàng dứt câu, bật cười ha hả, vỗ bụng mà cười, cười một lúc, rồi trầm giọng thốt:

- Đệ nhất Phong Lưu Kiếm Khách trong thiên hạ? Bình sinh ta từng gặp rất nhiều người mặt dày, song chắc chắn là chưa có ai da mặt dày bằng người.

Ngư Toàn hết sức kinh dị, mà cũng hết sức buồn cười.

Nhưng làm sao y dám cười trước mặt Ất Côn.

Du Bội Ngọc nhận ra Ất Côn có thân hình rất khôi vĩ, dù lão gù lưng, song lão còn cao hơn Du Bội Ngọc nửa cái đầu, lão ăn vận không giống đạo mà cũng không giống tục, chiếc áo dài đến gối, áo lại là áo đạo, song ni tắc thì không đạo chút nào.

Tiếng cười của lão to lớn như tiếng chuông.

Người có một âm thanh như vật, hẳn công lực tu vi phải phi thường, Ngư Toàn bại là không oan uống chút nào.

Nhưng, Du Bội Ngọc không xem lão ta ra quái gì, dù rằng tài nghệ của chàng chưa chắc đã hơn Ngư Toàn.

Chàng cười nhẹ thốt:

- Tại hạ cũng như các hạ, ai không hiền lễ vật chúc thọ cho tại hạ phải nổi giận liền.

Ất Côn nhìn sững chàng như nhìn một quái vật, nhìn một lúc lâu, rồi bật cười khan:

- Người nổi giận, rồi người sẽ làm gì? Người làm gì cứ làm cho ta xem.

Du Bội Ngọc gạt đầu:

- Được!

Tiếng được vừa buông dứt, chàng nhút động bàn chân, bàn chân bấm nhẹ lên đầu đoạn kiếm gãy, đầu kia bật lên, vọt cao một chút, thuận tay chàng chụp đoạn kiếm, bất thành linh đâm tới Ất Côn, đoạn kiếm ngắn nhưng cũng rít gió một tiếng vút...

Ngư Toàn không tưởng là chàng dám động thủ thật sự.

Song chàng động thủ, liền sau lời thách thức của Ất Côn, thế kiếm đưa ra rất nhẹ nhàng, rất chậm, chùng như chàng không dùng mảy may nội lực, mà cũng bất cần đánh may, cứ để cho đối phương nhận thấy rõ ràng rồi tùy tiện mà phản ứng.

Đánh ra nhát kiếm đó, Du Bội Ngọc không theo một chiêu thức nào cả, nên làm gì Ngư Toàn ước độ được vũ công của chàng. Cho nên y nghĩ rằng bất quá Ất Côn búng nhẹ một ngón tay là đoạn kiếm sẽ tung bay mất dạng.

Ngờ đâu, Ất Côn lui lại ba bước rồi kêu lên:

- Khá lắm! Ta không ngờ tiểu tử cũng là tay khá.

Ngư Toàn giật mình không hiểu tại sao Ất Côn lại tán thưởng một nhát kiếm không ra hồn như vậy.

Trong khi đó Du Bội Ngọc tiếp tục công luôn, ánh kiếm chớp liên liền, không hề dứt đoạn, chàng đã đưa ra hơn mười nhát, Ất Côn cứ lùi mãi, không hề hoàn thủ.

Vốn là tay đại kiếm khách, Ngư Toàn vẫn chẳng hiểu chi hết cứ giương tròn mắt nhìn, không nhận được chỗ huyền diệu của thế kiếm nổi.

Thế kiếm phải huyền diệu, nên Ất Côn mới lùi không dám phản công chứ?

Tại sao? Tại sao?

Ngư Toàn còn không hiểu nổi thì ai hiểu nổi chứ?

Ất Côn luôn miệng khen dồi:

- Hay! Tiểu tử hay quá! Múa kiếm, phải ít nhất cũng bằng người mới nên cầm kiếm mà đi ngang đi dọc, chứ vác kiếm xuôi ngược khắp sông hồ lại không đánh ra được một chiêu thức nào đáng kể, thì còn đeo kiếm làm gì? Hà hà! Ta nực cười cho những kẻ chỉ mới võ vẽ mấy nhát kiếm xưa gà đuổi chó mà tự xưng

là thiên hạ kiếm khách rồi. Ê chề quá, dày dạn quá. Người tự xưng mình thiên hạ đệ nhất phong lưu kiếm khách, kể ra cũng xứng đáng lắm, xứng đáng lắm.

Lão mắng ai, nếu không mắng Ngự Toàn?

Ngự Toàn biết vậy, song chẳng dám nói gì, chỉ cười lạnh thôi.

Y cười lạnh một mình chỉ tưởng là Át Côn không thấy ngờ đâu lão thấy rõ, vừa thấy y nở nụ cười liền đảo bộ vọt tới trước mặt y, gần từng tiếng:

- Người cười gì? Hay là người cho rằng kiếm pháp của người cao diệu hơn kiếm pháp của hân?

Ngự Toàn bực nói liêu:

- Thực tình tại hạ chẳng thấy được chỗ huyền diệu của kiếm pháp của vị nhân huynh đó.

Át Côn xì một tiếng:

- Người thì làm gì thấy nổi chỗ huyền diệu trong kiếm pháp của hân chứ? Người biết không đàn của Bá Nha chỉ có mỗi một Tử Kỳ nghe lọt, thì kiếm pháp của hân những con mắt tục phàm như mắt người làm gì thấy được?

Ngự Toàn then quá, đỏ mặt, không dám được cơn tức giận rồi bước tới.

Y quên đi là Du Bội Ngọc đứng trong một chiến tuyến với y chống lại Át Côn, y vùng tay đánh sang chàng hai quyền.

Du Bội Ngọc nằm mộng cũng chẳng nghĩ là Ngự Toàn nặng tự ái hơn đứa trẻ, bắt buộc chàng phải hoành ngọn kiếm gãy chống đỡ hai quyền đó.

Ngự Toàn định ninh là Du Bội Ngọc không tránh nổi hai quyền của y.

Ngờ đâu, chàng vừa hoành kiếm nghinh đón quyền phong của y, y bỗng cảm thấy kiếm khí phát sanh liên miên, trong thoáng mắt bao bọc quanh người y, kiếm khí từ dồn ép vào, bàn tay y cố vùng ra, song làm sao vượt khỏi vàng kiếm khí thành thử y phải rút về, rồi thân hình như bị nhốt trong vàng kiếm khí đó, chẳng làm sao vùng vẫy nổi.

Y phóng mình định lao vút lên không mũi kiếm quét ngang vai bắt buộc y phải rùng mình xuống, vừa rùng xuống bên dưới mũi kiếm lại đâm thốc lên, y đảo qua tả mũi kiếm chặn y liền, y tràn qua hữu, mũi kiếm lại đón ngăn, y lúng túng, chẳng biết làm sao thoát khỏi vàng kiếm khí.

Tuy không bị thương, song quần áo bị mũi kiếm rạch mấy đường.

Át Côn chân nhân bật cười ha hả:

- Bây giờ đủ thấy chỗ huyền diệu chưa?

Ngự Toàn biến sắc mặt, thoát xanh, thoát trắng, bỗng y đứng yên lại, vòng tay hướng ngay Du Bội Ngọc, thốt:

- Tại hạ chịu phục rồi, kiếm pháp của các hạ cao diệu phi thường, tài của các hạ trên tại hạ mấy bậc.

Át Côn cười ròn:

- Khá đó! Người còn biết phục thiệp, kể ra cũng chưa mất hân nhân tánh.

Ngự Toàn tiếp:

- Thực sự thì tại hạ có nghe trên giang hồ có một vị thiếu niên, đồng tên với vị công tử Du minh chủ, không đầy ba tháng mà đã có những hành động long trời lở đất chấn động khắp giang hồ.

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Tin tức truyền đi trên giang hồ kể ra cũng không chậm lắm.

Ngự Toàn lại tiếp:

- Nghe nói vị nhân huynh Du Bội Ngọc đó, võ công rất cao tánh tình lại hoà nhã, hành động rất cẩn thận...

Ắt Côn xì một tiếng:

- Đã là phong lưu đệ nhất kiếm khách thì còn hoà nhã làm sao được? Nếu muốn được hai tiếng đệ nhất, phải có giao đấu, mà giao đấu thì sao còn hoà nhã? Một con người còn tranh thắng, nhất định không hoà nhã được, Du Bội Ngọc cười nhẹ:

- Rất có thể như vậy lắm.

Ắt Côn lại xì một tiếng:

- Tuy người khá về kiếm pháp, song chưa phải là đối thủ của ra.

Du Bội Ngọc điềm nhiên:

- Đúng vậy! Trong vòng ba trăm chiêu, tuy tại hạ không bại, song rất khó thủ thắng.

Ắt Côn hừ một tiếng:

- Không thủ thắng, tức nhiên là bại. Người phải bại trong vòng ba trăm chiêu là cái chắc. Nhưng đã là người cẩn thận sao người dám động thủ với ta.

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Mỗi cá nhân đều có biến đổi, tại hạ hôm nay, không còn là tại hạ ngày hôm qua, và ngày mai tại hạ sẽ là một người khác.

Ắt Côn trở mắt :

- Tại sao người muốn biến đổi?

Du Bội Ngọc thản nhiên?

- Vì tại hạ muốn nổi danh.

Ắt Côn cau mày:

- Con người sợ nổi danh như beo sợ mập, người chưa nghe ai nói đến câu đó sao?

Người càng nổi danh, thiên hạ càng tìm đến người nhiều, người càng chết gấp, có lợi gì đâu mà người muốn nổi danh.

Du Bội Ngọc cười lớn:

- Tại hạ muốn người ta tìm tại hạ.

Ắt Côn lắc đầu:

- Ta thành thật khuyên người, hãy trở về nhà đi. An phận sống qua ngày, ta thấy người cũng là con người đáng mến, nên không nỡ sát hại người?

Du Bội Ngọc trầm giọng:

- Các hạ trao chiếc rương cho tại hạ, tại hạ xin đi ngay.

Ắt Côn chớp mắt.

- Người biết vật gì đó chăng?

Du Bội Ngọc lắc đầu:

- Không.

Ắt Côn trở mắt:

- Không biết là vật gì, thì còn muốn lấy để làm chi?

Du Bội Ngọc điềm nhiên:

- Chẳng để làm chi cả.

Ắt Côn giật mình:

- Không để làm chi thì lấy làm gì?

Du Bội Ngọc cười nhẹ:

- Các vị muốn lấy, tại sao tại hạ không thể lấy?

Ắt Côn trầm gương mặt:

- Thì ra người muốn sanh sự với ta không hơn không kém.

Cả hai giao thủ liền.

Cho đến đây, Ngư Toàn mới nhận ra Du Bội Ngọc có cái tật quái dị, mà cái tật đó rất lớn.

Y hy vọng, cả hai đánh nhau chí chết khi cả hai bị thương nặng rồi thì đương nhiên chiếc rương thuộc về y.

Y trầm khí chờ đợi.

Một lúc sau, y nhận ra kiếm quanh của Du Bội Ngọc mờ dần, còn chưởng phong của Ất Côn thì mạnh lên dần.

Chiếc rương đó Ất Côn còn ôm dưới nách, song không vì thế mà lão xuất thủ có phần vướng bận. Giao đấu với một người mà kề bên mình một chiếc rương, như vậy, đủ biết, lão không cần tận dụng công lực.

Bởi giả như lão quyết thắng thì lão buông chiếc rương xuống, ai cấm lão điều đó.

Tuy nhiên dù đeo chiếc rương lão vẫn nghênh chiến dũng mãnh như thường, lão nghĩ dùng nửa phần công lực cũng thủ thắng được, nên không phải gấp đến độ buông rương, vận dụng toàn lực.

Và nếu không thắng thì Du Bội Ngọc phải bại, rất có thể chàng chết dưới tay Ất Côn lắm.

Y tự nhủ tại sao chàng lại tìm cái chết như vậy.

Cuộc đấu càng diễn tiến, Ất Côn càng nắm chắc cái cơ thắng trận, song chính lúc sự hơn kém sắp sửa được định phân, thì Du Bội Ngọc nói gì đó vớt Ất Côn, rất nhỏ Ngư Toàn không nghe lọt.

Thay vì tấn công, Ất Côn vụt tung người lên không, lộn mình đi mấy vòng, đáp xuống ngoài ba trượng xa.

Lão gương tròn mắt nhìn Du Bội Ngọc, mặt trắng nhợt thân hình rung rung.

Tại sao lại có việc lạ lùng như thế?

Ngư Toàn tưởng chừng mình vừa từ cung trời rơi xuống, chẳng hiểu chi cả.

Lâu lắm, Ất Côn rung rung giọng hỏi:

- Thực sự người là ai? Tại sao người lại biết được việc đó?

Du Bội Ngọc bình tĩnh nhìn lão, không nói chi hết.

Mồ hôi đọt thành hạt to nơi đầu nơi trán Ất Côn rơi xuống áo lão nếu để ý hẳn nghe rõ tiếng rơi.

Lâu lắm, lão lại thở dài lẩm nhẩm:

- Hai mươi chín năm rồi. Còn mười bảy hôm nữa là đúng hai mươi chín năm tròn.

Không ngờ việc đó ngày nay lại có người biết...

Du Bội Ngọc hỏi:

- Các hạ đã quên việc đấy rồi chứ?

Ắt Côn thở ra mấy lượt:

- Nếu quên được thì còn nói làm gì. Ta hy vọng quên đi, song rất tiếc càng cố quên lại càng nhớ.

Du Bội Ngọc trầm gương mặt:

- Tự các hạ, các hạ không quên nổi, thì người ngoài quên làm sao được? Mà, người ngoài là số đông, một các hạ còn không quên nổi, thì số đông làm sao quên nổi.

Ắt Côn áp ứng:

- Nhưng... việc đó... chẳng một người ngoài nào biết cả...

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Nếu có làm, thì phải có người biết, chứ đừng tưởng là chẳng ai biết. Muốn cho thiên hạ đừng biết thì đừng nên làm chi cả. Bằng cứ là tại hạ biết.

Ắt Côn hỏi:

- Người... hay là việc đó có liên quan đến người?

Du Bội Ngọc điềm nhiên:

- Dưới gầm trời này, phàm những ai có cái tâm con người đều có liên quan đến việc đó.

Ắt Côn ngẩng mặt nhìn nền trời xanh, có mấy ngôi sao lấp lánh, lẩm nhẩm:

- Ta biết món nợ đó, trước sau gì cũng phải trả, và ta chỉ sợ là đã đến lúc ta phải trả món nợ ấy rồi.

Bỗng lão dậm chân thành thịch, lão gào lên:

- Vô luận người là ai, ta chỉ muốn người biết là Ắt Côn này chẳng phải là kẻ trốn nợ.

Du Bội Ngọc cười lạnh lùng:

- Tại hạ không phải là người đòi nợ, bắt quá tại hạ muốn các hạ hối cải tội lỗi ngày trước thôi.

Ắt Côn cười mấy tiếng, nghe chưa xót vô cùng:

- Nếu ta không hối cải, thì người vừa mở miệng là ta hạ sát người để diệt khẩu rồi.

Lão từ từ đặt chiếc rương xuống đất, rồi thở dài, buông từng tiếng :

- Một phút lỡ lầm, ngàn năm hối tiếc, sờ lại mái đầu tóc đã bạc phơ. Bạc phơ mái tóc.

Bỗng lão đưa cao tay, đập xuống đỉnh đầu. Du Bội Ngọc lẩm nhẩm:

- Một phút lỡ lầm, ngàn năm hối tiếc, sờ lại mái đầu tóc đã bạc phơ.

Lòng chàng man mác.

Tự hỏi đến độ tự sát, để chuộc lại lỡ lầm. Nghĩ cũng đáng thương hơn oán trách.

Nhưng vì đâu Ắt Côn chân phải tự sát?

Vì hối lỗi ngày xưa, hay vì Du Bội Ngọc nhắc lại?

Rồi chàng lẩm nhẩm:

- Ta có trách nhiệm gì trong cái chết của lão chẳng?

Ngư Toàn sững sờ, một lúc lâu hỏi:

- Lão ấy đã làm gì?

Du Bội Ngọc vụt hỏi lại:

- Sao các hạ không tự hỏi lấy mình? Mình đã làm gì?

Ngư Toàn trở mắt.

- Tại hạ?

Du Bội Ngọc hừ một tiếng.

- Vì mấy pho tượng, các hạ để cho một người phải chết. Các hạ đã làm một việc sai lầm.

Ngư Toàn cao giọng:

- Tại hạ không giết hấn, hấn giết tại hạ. Tại hạ bắt buộc phải giết hấn. Tại hạ không giết nổi hấn tại hạ phải chết. Mạnh sống, yếu chết, đó là quy luật giang hồ. đã là khách giang hồ thì không ai còn xem trọng sự sanh tử nữa. Các hạ rồi cũng sẽ có lúc giết người để giữ cái sống. Tại sao lại trách cứ tại hạ?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng cũng thở dài, hỏi:

- Nói như các hạ, là con người đã vào giang hồ rồi hấn không sợ chết, thế sao các hạ lại sợ Phú Bát Thái Gia?

Ngư Toàn thoáng đỏ mặt:

- Người không sợ chết, vẫn sợ quỷ như thường.

Du Bội Ngọc trầm giọng:

- Lão ấy là quỷ?

Ngư Toàn thở dài:

- Theo sự nhận xét của tại hạ, lão ấy còn đáng sợ hơn quỷ.

Y dừng lại một chút rồi tiếp :

- Lão họ Phú, trên giang hồ thiên hạ thầm nói với nhau là vị họ Phú bất nhân, nhưng trước mặt lão, chẳng ai dám nói đến bốn tiếng đó. Có một lần, vì vô ý Kim Dao Trần Hùng tại Lạc Dương Phủ buột miệng nói đến, vừa ra khỏi cửa là ói máu ngay..

Du Bội Ngọc bỗng hỏi:

- Lão ấy có người vợ gọi là Phú Bát Nương?

Ngư Toàn gật đầu:

- Đúng vậy ! Nghe nói bà ấy rất hiền thực, thành tâm tu phật, không hề nhìn sự sát sanh, bởi chồng đối sự giết người của chồng vừa ly gia là chết.

Du Bội Ngọc sáng mắt, lăm nhăm:

- Tại hạ nghĩ ra rồi!.... Nghĩ ra rồi.

Ngư Toàn lấy làm lạ:

- Các hạ nghĩ gì!

Du Bội Ngọc không đáp câu hỏi chỉ cười, thốt:

- Con người đó rất thú vị, tại hạ muốn gặp lão.

Ngư Toàn kêu lên:

- Thú vị? Trời ơi! Các hạ cho là lão rất thú vị. Có gặp lão rồi, các hạ mới thấy mình nuôi một ảo tưởng.

Y nhìn chiếc rương, thoáng biến sắc mặt buông một câu:

- Cái món lễ vật kia nếu các hạ muốn...

Du Bội Ngọc lắc đầu:

- Các hạ cứ mang lễ vật của các hạ, còn tại hạ cứ đi như ý mình muốn.

Ngư Toàn trở mặt:

- Nhưng không có lễ vật... thì làm sao vào cửa?

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Tại hạ cần gì có lễ vật? Tại hạ tháp tùng theo các hạ mà. Đường đường là một chưởng môn nhân, chẳng lẽ không có kẻ tùy tùng? Nơi ở của Phú Bát Gia có cái tên là Nhã Tự Viên.

Phàm những kẻ tham tài, háo sắc, đều muốn tỏ ra mình thuộc hạng thanh cao, phong nhã tự hành vi đến tiểu sử đều mang sắc thái đó.

Nhã Tự Viên là một kiến trúc không khác những kiến trúc của mấy tay đại phú gia, cũng cao, rộng, cũng kiên cố dựng lên với mục đích tồn tại muôn đời.

Song người đời lại quên đi khiếp sống chỉ giới hạn trong trăm năm, chết rồi là thành cát bụi, cái kiên cố muôn đời kia trở thành vô ích.

Cho nên kiến trúc chẳng có gì đặc biệt, so sánh với nhau mà đặc biệt chẳng, là những người ở trong kiến trúc đó so sánh với nhau.

Bước qua ngưỡng cửa Nhã Tự Viên rồi, là thấy ngay vô số gia đình, vận áo xanh, đội mũ nhỏ.

Nhà giàu, có nhiều gia đình, cũng chẳng phải là một sự lạ.

Có lạ chẳng là các gia đình đó, tuy là nam nhân lại cử động như nữ nhân.

Thoạt nhiên có hai người ra đón khách.

Hai người đó, một lùn, một cao, lùn mặt trắng, cao mặt đỏ, có nốt ruồi thay vì đen lại trắng.

Đôi mắt liếc xéo Du Bội Ngọc, như đùa tình với chàng.

Liếc mắt đùa tình với chàng, không phải thiếu chi người song nam nhân với nam nhân đây là lần đầu tiên chàng mới thấy.

Du Bội Ngọc chỉ muốn móc đôi mắt của kẻ đó mà quăng đi cho hấn mù mắt.

Người có thân hình cao, đưa tay xoa má nhìn sang Ngư Toàn hỏi:

- Người là ai? Người đến đây có việc gì?

Hắn dùng cái giọng thấp, nhỏ, phồng theo cái giọng nữ nhân, lúc nói lại uốn cổ uốn lưng, tỏ vẻ yếu điệu.

Nếu hắn không có bộ ria mép, người ta có thể lầm hắn với một nữ nhân.

Ngư Toàn đằng hắng một tiếng:

- Tại hạ là Ngư Toàn, từ Nam Hải đến đây, chúc thọ Phú Bát Gia.

Người cao nở một nụ cười duyên:

- A! Thì ra là Ngư đại chưởng môn. Đại chưởng môn có mang lễ vật đến chứ?

Ngư Toàn gật đầu; - Dĩ nhiên là có. Xin quản gia thông báo hộ.

Người cao lại nhìn quan Du Bội Ngọc hỏi:

- Còn người này là ai? Đến đây có việc gì?

Hắn vẫn dùng cái giọng âm dương, ai nghe giọng đó là thấy bực liên, muốn tát cho hắn mấy tát thật mạnh.

Nhưng Ngư Toàn vốn tính nóng, vẫn dần được như thường, mỉm cười đáp:

- Hắn là Ngư nhị, môn đệ của tại hạ, theo tại hạ đến đây, mong quản gia chiếu cố.

Người cao bật cười hắc hắc:

- A! Thì ra là Ngư nhị ca ca. Đẹp trai quá! Chẳng hay Ngư nhị ca ca có vợ chưa?

Người lùn nắm tay Du Bội Ngọc, bật cười khanh khách:

- Đại chương môn vào chúc thọ đi, để Ngự nhị ca ca ở đây với bọn này.

Bàn tay của hắn ướt át, nhờn nhờn, lại dính như chất nhựa, Du Bội Ngọc tởm quá, song không rút tay mình về, có chịu vậy xem hắn còn làm gì hơn, chàng tưởng chừng mình chạm phải một cục đờm.

Vừa lúc đó, một người từ trong nhà bước ra, cao giọng thốt:

- Bát Gia thỉnh Đại chương môn vào, xin mang luôn lễ vật theo.

Ngự Toàn hấp tấp đáp:

- Có đây! Tại hạ xin mang vào gấp.

Y bước lên thềm nhà quay lại gọi:

- Ngự nhị sao chưa mang lễ vật theo ta?

Du Bội Ngọc thở phào. Ngự Toàn đã giải nạn cho chàng.

Người lùn chưa chịu buông tay, cười nhẹ:

Xong việc rồi, ra đây ngay nhé. Tôi tên Tiểu Quái. Nhớ gọi Tiểu Quái nhé.

Du Bội Ngọc chỉ muốn đập hắn một đập cho hả hận.

Trong đại sảnh, có mặt tám, chín người, người nào cũng có khí phái cả, họ vận y phục hoa lệ, chứng tỏ họ là những người có thân phận cao.

Nhưng xem ra, người nào cũng áy náy, mất cả tự nhiên.

Nơi trung gian, có một toà vị chúc thọ, trước toà vị, một người ngồi, người đó chính là Phú Bát Thái Gia. Bên cạnh lão có một người vợ, cũng gọi là Phú Bát Nương, như người đã chết.

Phú Bát Gia, có ngũ quan như người thường, song chẳng biết tại sao, nhìn vào lão ai ai cũng cảm thấy không thích mắt chút nào.

Còn người vợ của lão đại thể giống như hầu hết con nhà giàu đương nhiên có tô một lượt phấn trên mặt, nhưng nữ nhân càng già càng tô phấn dày, có tô dày mới che dấu nổi mấy đường nhăn, dịu bớt màu da đen, đen sạm vì thời gian, cao tuổi tác...Bước vào đại sảnh, Ngự Toàn cố lấy cái vẻ chương môn nhân xuất hiện trước mọi người, nhưng gặp Phú Bát Thái Gia rồi cũng mất tự chủ phần nào.

Y nghiêng mình thốt:

- Hậu bối là Ngự Toàn, từ Nam Hải đến đây, bái chúc Bát Gia vạn thọ vô cương.

Phú Bát Gia nhếch môi cười nhưng nụ cười không hiện lộ, lạnh lùng đáp:

- Vất vả quá đi thôi. Cứ ngồi! Ngồi đi!

Khi Ngự Toàn mang chiếc rượu đến trước mặt lão, thì nụ cười của lão trông tươi rõ một chút, lão cảm một tượng hình cao hơn một thước lên, ngấm, sờ rồi luôn miệng khen tốt, tốt, tốt...

Sau cùng, lão vỗ tay lên vai Ngự Toàn, lần này thì lão cười thực sự:

- Tốt quá! Ngồi đi, ngồi xuống chứ. Tìm vật này mang đến đây tặng lão phu, các hạ hẳn phải khó nhọc lắm? Cái chỗ cao quý hơn bàn tiệc hôm nay phải dành cho các hạ mới xứng đáng cái công của các hạ.

Dĩ nhiên, Ngự Toàn phải hãnh diện vô cùng.

Y hãnh diện, song làm chín người kia bất bình.

Trong lễ chúc thọ, Phú Bát Thái Gia không quan tâm đến thân phận của người dâng lễ, mà chỉ căn cứ vào lễ vật để định ngôi vị tại bàn tiệc, như vậy cũng quá đáng thay.

Cái quá đáng đó gây bẽ bàng cho những người có thân phận cao nhưng lễ vật kém giá trị.

Mà vũ lâm thì trọng danh diện, nêu mất danh diện thì có khác nào đã chết rồi, chết còn dễ chịu hơn mất danh diện.

Tiếp nhận được thiệp mời của Phú Bát Thái Gia, là một danh dự rồi, lại được Thái Gia đặt vào chỗ ngồi cao quý nơi bàn tiệc, danh dự đó càng cao hơn, do đó ai ai cũng tranh nhau tìm vật có giá trị để hiến dâng.

Có người dâng tám hạt minh châu to bằng mắt rồng, đều nhau, từ hình thức đến màu sắc, có người hiến một cái chén bằng ngọc mang tên là Cửu Long Ngọc Bội, lúc mây đen giăng mắc ngang trời thì từ chiếc chén bốc lên một lớp sương mù, sương mù đó kết thành mây, dần dần biến thành màu đen như mây ngoài trời. Khi trời quang đăng mây trong chén cũng tan biến.

Nước lã rót vào chén đó nước cũng biến thành loại rượu ngon.

Mang những vật đó đến tặng Phú Bát Gia, chủ nhân hẳn phải đau lòng lắm lắm, song vì oai phong của Phú Bát Gia, vì danh dự trong vũ lâm, họ phải tặng.

Tặng vật rồi, lại chẳng được ăn trên ngồi trước thì còn gì buồn, ức chẳng?

Cái ức hơn nữa là những tượng hình của Ngư Toàn, chỉ bằng đá, đá sao hơn châu ngọc được?

Họ lấy làm lạ, họ bất bình, song có ai dám nói gì ngay lúc đó?

Và lúc đó, đúng là giờ cơm. Họ từ xa chưa kịp uống chén trà giải khát, lại phải dùng cơm.

Song trà cũng không thì làm gì có cơm mà dùng. Bởi Phú Bát Thái Gia không hề ra lệnh dọn cơm cho họ ăn, mặc dù đã đến giờ cơm.

Đã thế, lão mặc cho mọi người ngồi thừ ra đó, lão nhắm mắt lại, như ngủ.

Ai ai cũng nghe dói, dói đến rã cả ruột, nhưng làm gì có người dám đòi hỏi, bởi Thái Gia đã ngủ, thì trừ trời ra, còn ai dám làm kinh động lão ta?

Cũng may, bà vợ của lão ta, chừng như còn chút nhân tâm, khẽ gọi một gia nhân đến gần, bảo:

- Giờ cơm của lão gia tuy chưa đến, song tân khách từ xa đến đây, hẳn phải đói, người vào nhà bếp, xem có món gì dọn lên đây cho các vị ấy điểm tâm.

Mọi người nghe Phú Bát Nương nói như thế đều thở phào.

Và họ có cảm tình ngay với bà ấy, họ quên mất là trước đó họ xem bà ấy không hạp nhân chút nào.

Một lúc sau, hai người khệ nệ mang hai chiếc mâm lớn ra đại sảnh trên mâm, chẳng rõ có những món gì, khói bốc lên ngùn ngụt.

Khi hai gia nhân đến gần, khách nhận ra chỉ là những tô mì.

Trời! Mang những vật có giá trị liên thành, vào nguy ra tử mà tìm, bứt ruột bứt gan mà tặng, để đánh đổi mấy sợi mì.

Chừng như Phú Bát Nương cũng ngượng ngùng vì thức ăn quá hèn, nên gượng cười thấy rõ, ấp úng:

- Vật tuy hèn, mong các vị đừng hiềm, tạm dùng vậy, chẳng biết Phu? Bát Gia ngủ đến lúc nào thức dậy mà chờ, chờ như thế các vị phải đói.

Nghe nói Phú Bát Gia chưa thức dậy gấp, nghĩa là bữa ăn phải còn xa, mà ai ai cũng đói quá chừng rồi, nếu không ăn mì đó, họ có sức chịu nổi mà chờ chủ nhân thức dậy không? Và chủ nhân thức dậy rồi, liệu có ra lệnh dọn cơm ngay cho họ hay không?

Như thế này, chắc là họ phải ăn rồi.

Du Bội Ngọc vừa bực vừa tức, vừa buồn cười.

Chàng thấy Phú Bát Nương cười chàng đâm lo, sợ bà ta cười nhạo mặt làm cho lớp phấn dày rạn nứt ra, rồi rơi xuống thì gương mặt lộ chỗ trông khô hời hợt.

Cũng may lớp phấn nơi gương mặt bà ta như gắn vào đó bằng một chất keo, giá như có lấy dao kiếm mà cao đi chưa chắc gì cạo nổi, như vậy bà ta có cười to cũng chẳng sao.

Trong khi đó, quần hùng ăn ngấu nghiến, họ nhai chanh chách, họ nuốt ực, họ ăn ngon như bình thời ăn cá ăn thịt tại nhà.

Họ ăn nhanh, trong thoáng mắt, các lô đĩa sạch nhẵn như chùi. Rồi họ uống nước lã, uống ực ực như ăn, cũng như thường.

Có mấy người đa nghi họ nghĩ rằng Phú Bát Gia cố làm vậy, cho dạ dày của họ đầy ứ rồi lúc dọn ra các thức ăn ngon họ không còn ăn được nữa, đồ tổn thêm cho lão ta.

Những người đó họ chỉ ăn qua loa vài miếng rồi thôi, và họ nhất định chờ bữa ăn chánh thức.

Đúng như họ suy đoán, sau đó không lâu Phú Bát Gia đột nhiên thức dậy, gọi gấp:

- Dọn cơm lên! Dọn rượu lên chứ khách đã đói lắm rồi kìa, các người còn chờ gì?

Bữa ăn được dọn ngay và những người đoán trúng ý chủ nhân khoái trá cười thầm.

Những thức ăn quả thật trông đẹp mắt vô cùng chỉ nhìn thôi cũng thấy chảy nước dãi rồi.

Ai đã ăn no, bắt đầu hối hận.

Và ai ai cũng chờ chủ nhân cất tiếng mời, là họ quơ đũa quơ của tấn công các đĩa liền, dù đã ăn no, cũng phải ăn gỡ lại, đừng nói là những người ăn qua loa.

Phú Bát Thái Gia cầm bình rượu lên, đưa vào mũi ngửi một chút, kêu to:

- Sắc là thanh đao treo nơi đầu, rượu là loại thuốc làm đứt ruột, người xưa từng răn dạy đừng tham sắc, đừng tham rượu, tham sắc mất nước, tham rượu hại thân. Các vị từ xa mang lễ vật tặng lão phu, lão phu phải xem các vị như bằng hữu chí thân, do đó không thể gây tai hại cho các vị, bởi nếu dãi rượu là gây hại cho các vị....

Lão vẫy tay gọi gia nhân:

- Thay vì rót rượu vào chén cho các vị quý khách, bọn người hãy rót nước đường vào đây, đường cũng dùng để quá ngọt nhé, bởi chất ngọt làm hư răng.

Quần hùng tưởng được một bữa bằng thích, bây giờ lại được chủ nhân cho uống nước đường.

Thật là dở khóc dở cười.

Và tự nhiên họ phải tức uất.

Họ phải uống nước đường, trong khi đó Phú Bát Thái Gia tự rót cho lão một chén rượu, rồi lẩm nhẩm:

- Lão phu già rồi, dù có bị rượu hại cho chết cũng chẳng sao, con người sống đến từng tuổi này, kể ra cũng đã hưởng quá nhiều ngày trời rồi...

75. Một Việc Bất Ngờ

Những người thích rượu, có rượu mà không được uống lại bắt buộc phải uống nước ngọt thay rượu, đã là một cái khổ rồi.

Còn khổ hơn nữa là trong khi bị bắt buộc uống nước ngọt lại có người ngồi trước mặt uống rượu, uống ngon lành, vừa uống vừa khề khà như chọc tức, như thử thách.

Phú Bát Gia vừa uống, vừa thốt:

- Uống ngọt là diễm phúc, uống cay, uống đắng là tội là khổ. Các vị có diễm phúc còn chờ gì không hưởng phúc, trong khi lão phu đền tội? Nào xin mời các vị cầm đũa, gấp thức ăn, nhấp nháp với nước ngọt.

Hạng thông minh mất rượu, định vớt vát lại trong tiết mục ăn, nên cầm đũa liền.

Nhưng, Phú Bát Gia cao giọng hỏi:

- Cái món ăn này kẻ nào nấu đây? Thế muốn hại người hay sao mà nấu như vậy?

Hạng thông minh, nhanh hơn, vội buông đĩa, nhìn chủ nhân.

Có người kinh dị hỏi:

- Tại sao?

Phú Bát Gia nghiêm sắc mặt:

- Các vị lẽ nào không biết? Món ăn có nhiều dầu mỡ, làm tổn hại sức khoẻ bởi nặng tiêu hoá, sao cho bằng những thứ rau cỏ, đậu hũ rất bổ dưỡng lại giúp cơ thể nhẹ nhàng. Phàm con nhà võ điều cơ kỵ nhất là kém sức khoẻ, ăn mỡ dầu thì cơ thể nặng nề hành động chậm chạp, lúc giao đấu không linh hoạt như ý muốn.

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Các vị từ xa đến, các vị là quý khách của lão phu, nếu để các vị thiệt hại, thì suốt đời lão phu mang hận nặng, thôi thì cách vị nên uống nước ngọt, ăn đậu hũ rau cỏ bảo vệ sức khoẻ còn những món có dầu có mỡ thì để cho lão phu ăn cho.

Lão lại đứng rồi thở dài tiếp:

- Lão phu già rồi sống hay chết sanh mạng không đáng kể nữa dù có uống rượu ăn thịt bị thiệt hại cũng chẳng sao. Chứ các vị khác tương lai còn dài đương nhiên phải bảo trọng.

Mọi người sững sờ.

Họ càng sững sờ hơn nữa khi thấy lão dồn hết mấy đĩa thịt thơm ngon về gần lão, đẩy những đĩa rau, đậu hũ cho khách.

Bỗng có người thốt:

- Uống cay, uống đắng là một cách chuộc tội, đền tội ăn thịt là tự làm hại lấy mình. Là bằng hữu phải gánh chịu cái tội, cái hại với nhau mới hợp đạo lý. Tại hạ nữ nào để Bát ca lãnh cái khổ một mình. Vậy xin chia phần rượu đó, phần thịt đó với Bát ca để tỏ cái ý chí, hoạn nạn đồng chịu với nhau.

Câu nói đó, mọi người đều muốn nói song không ai dám nói.

Không nói được, họ tức uất.

Bây giờ, có người nói được họ khoan khoái vô cùng, nhưng họ lại lo sợ cho người vừa nói.

Bởi đương nhiên, Phú Bát Gia phải giận mà lão giận ai là người đó phải mất mạng.

Đúng vậy, Phú Bát Gia biến sắc mặt. Lão buông đĩa xuống bàn, đĩa vang thành tiếng, rồi lão cười lạnh thốt:

- Lão phu không có bằng hữu, những bằng hữu của lão phu đều chết hết rồi.

Đoạn lão hỏi:

- Người là ai?

Người đó mỉm cười :

- Ngày mừng thọ của Bát ca, tiểu đệ đến chúc lành, Bát ca chưa chào nhau, sao vội nguyên rửa cho tiểu đệ chết?

Người đó thốt câu thứ nhất, nghe rất gần, song chẳng ai nhìn thấy.

Câu thứ hai vang lên, mọi người nghe như từ xa vọng lại.

Nhưng khi tiếng cười vừa dứt âm vang, người đó xuất hiện tại cục trường.

Người đó rất cao, rất ốm, vận chiếc áo không xanh không xám, mừng tượng xanh, mừng tượng xám. Quanh hông có một đường dây màu vàng.

Một thanh kiếm đeo lưng lẳng nơi đường giây đó, kiếm thuộc loại rất kỳ mà cũng rất cổ.

Người đó đội chiếc nón trúc, nón có hình thức một cái chậu, chụp xuống đầu, che kín mặt.

Không ai thấy mặt y, song y thấy mọi người.

Bát gia phu nhân cũng thế.

Nhờ có lượt phần bên ngoài che khuất, nên không ai biết được bà ta có biến sắc chẳng, gương mặt bà ta trông như thường.

Người vận chiếc áo bạc màu, đeo kiếm cổ, khệnh khạng bước vào vừa cười, vừa thốt:

- Người từ xa đến, Bát ca cũng chẳng đoái hoài, ban cho một chỗ ngồi à?

Phú Bát Gia trầm gương mặt dày như da trâu thốt luôn mấy lượt.

- Ngồi! Ngồi! Ngồi!

Chừng như lão thốt đủ mười lượt, có lẽ lao còn thốt nữa nếu khách không chặn lại:

- A! Tiểu đệ minh bạch rồi. Cái quy củ của Bát ca như thế này, có lẽ vật mới được ngồi, lễ vật quý trọng thì được ngồi trên, người không lễ vật đừng hòng có chỗ ngồi, mà cái mông cũng có hy vọng nát bét đấy.

Khách đưa tay mò mò trong mình, lại tiếp:

- Tiểu đệ lại quên mất rồi. Quên mang lễ vật đến. Giờ làm sao đây?... Làm sao?

ạ! ạ! Phải rồi! Lễ không cần là quý trọng mới có giá trị, mà chỉ cần có tấm lòng người đến lễ.

Khách lấy ra một mảnh giấy, vừa nhăn, vừa thô đưa trước mặt Phú Bát Gia hỏi:

- Chẳng hay dùng món này thay cho lễ vật, có đủ lễ chẳng hả Bát ca?

Không ai biết mảnh giấy đó dùng về việc gì.

Ngư Toàn biến sắc mặt, đỉnh ninh là người đó phải chết với Phú Bát Gia.

Hiển san hô còn bị giết ngay, huống hồ một mảnh giấy nhàu.

Nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

Phú Bát Gia gật đầu nhanh.

- Đủ! Đủ! Đủ!

Lão thốt độ mười lượt và còn thốt nữa nếu khách không chặn lại.

- Bát ca đã cho là đủ, thì cũng nên cho tiểu đệ ngồi luôn, ngồi để chia xốt cái tội với Bát ca.

Khách vươn tay, chụp một người.

Người đó có ngoại hiệu là Bán Triệt Sơn, với cái hiệu đó y phải có một thân hình khổng lồ.

Thế mà khách đã giơ bóng lên dễ dàng, như chim ưng chụp gà, chụp thỏ, rồi chẳng rõ khách vung tay thế nào, Bán Triệt Sơn bị tung ra ngoài cửa.

Người đó bị tung, chỗ ngồi trống, khách ngồi xuống liền. Ngồi xong khách với tay kéo lô thịch về gần, tô thịch đang ở trước mặt Phú Bát Gia.

Khách không dùng đũa, nâng tô thịch lên miệng, húp mạnh húp nhanh.

Hết tô thịch khách đặt tô không xuống, lại cầm bình rượu nghiêng miệng bình trút rượu vào miệng, nốc ừng ực, không cần rót ra chén.

Ăn xong, uống xong, khách điềm nhiên thốt:

- Tiểu đệ chia xốt cái tội với Bát ca rồi đó. Nếu còn tội lỗi gì nữa xin chia xốt luôn, cho trọn tình nhau.

Tội ăn là béo, uống nồng, còn tội nữa là còn món ăn béo, món uống nồng.

Chủ nhân cứ cho mang ra, khách sẵn sàng ăn, uống để chia tội với chủ.

Không rõ nghĩ sao Phú Bát Gia vỗ tay xuống bàn hỏi:

- Các người thế mà cũng xưng là hào kiệt giang hồ. Gặp Điền đại gia, chẳng một ai nhận ra cứ ngồi ỳ, chẳng ai chịu đứng lên làm lễ.

Hét để đỡ phải mang thêm rượu thịt, hét để khoa? lấp sự đòi hỏi của khách, vì lão keo kiệt, mà sự đòi hỏi của khách chắc chắn lão không dám khước từ rồi.

Ngư Toàn cứ nhìn thanh kiếm cổ từ lúc khách vào, bỗng nhiên đứng lên, cung cung kính kính vòng tay hỏi:

- Tôn giá họ Điền, chẳng hay tôn giá có liên quan chi đến Thần Long Kiếm Khách Điền đại gia mà giang hồ xưng là Nhất Kiếm Trấn Thiên Sơn.

Khách không đáp, ung dung lật chiếc nón trúc xuống.

Gương mặt lão hiện ra rõ rệt, một gương mặt xanh xao, như không còn một hạt máu, gương mặt đó ngày xưa hẳn cũng thanh tú xon bóng bây giờ hẳn nhiều vết sẹo, ngang có dọc có, dọc có sâu, cao ngất dài đều có, những vết sẹo biết gương mặt giống như mặt quỷ, trông phải khiếp hãi liền.

Ngư Toàn rời nhanh chỗ ngồi, lùi lại ba bước, như hổ dữ bất thành linh.

Đoạn, y nghiêng mình sát đất, cung kính thốt.

- Thì ra, lão tiền bối.

Khách mỉm cười :

- Nào dám, Nào dám nhận sự kính trọng quá độ đó. Tại hạ là Điền Long Tử đây.

Khách cười, những vết sẹo trên gương mặt rung động dường như hàng trăm con thạch sùng lao xao, khách lại càng có vẻ thần bí...

Không ai dám nhìn thẳng vào mặt khách nữa.

Du Bội Ngọc cũng nghe tiếng khách, khách là một trong mười nhân vật từng được giang hồ gọi là Thập đại cao thủ võ lâm, có hành tung ngụy bí.

Chàng chưa biết lão, song chàng đã có lần so tài với môn đệ lão là Điền Tế Vân, suy công lực của môn đệ, cũng biết được vũ học của sư tôn.

Điền Long Tử nhìn thoáng qua chàng đoạn hỏi Ngư Toàn:

- Vị bằng hữu thiếu niên kia, họ tên chi?

Ngư Toàn đáp:

- Hẳn là Ngư nhị, kẻ thân tín của văn bối.

Điền Long gật gù:

- Khá lắm! Khá lắm. Hẳn có nghi biểu nghi phạm đó. Không ngờ trong Phi Ngư Môn lại có một người như vậy, các hạ còn lo gì chẳng có kẻ tiếp nối thanh danh?

Lão chuyển ánh mắt từ Du Bội Ngọc sang Ngư Toàn, đột nhiên hỏi:

- Nghe nói Vũ lâm bát mỹ về tay các hạ, điều đó thật hay giả?

Ngư Toàn cúi đầu, ánh mắt hướng sang Phú Bát Gia, rồi lẩm nhẩm:

- Điều đó... điều đó...

Điền Long Tử vỗ tay cười lớn:

- Lão phu biết rồi. Bát ca cho các hạ ngồi lên trước hiển nhiên là các hạ đã mang Vũ Lâm Bát Mỹ hiến cho Bát ca để chúc thọ đây mà.

Mọi người hết sức kỳ quái!

Họ chẳng hiểu nổi những tượng hình bằng đá đó, có chi quý mà Điền Long Tử xem trọng. Phú Bát Gia xem trọng như vậy.

Nhưng dù sao thì những tượng hình đó phải quý, có quý nên người ta mới gọi là Vũ Lâm Bát Mỹ.

Điền Long Tử tiếp:

- Bát ca ơi! tiểu đệ, tiểu đệ uống, hao tổn của Bát ca hẳn Bát ca sốt ruột lắm.

Song, đã trót xin trót luôn, tiểu đệ mong Bát ca cho nhìn qua tý tám món báu đó. Giả như Bát ca có xót ruột rồi, thì xót thêm một chút nữa, cũng chẳng sao?

Phú Bát Gia trầm gương mặt, không đáp:

Điền Long Tử cũng trầm gương mặt tiếp:

- Tiểu đệ chỉ nhìn qua thôi mà. Tiểu đệ không làm sứt mẻ một mảnh nhỏ da thịt nào của tám vị tuyệt sắc đó đâu.

Gương mặt Phú Bát Gia biến nhanh, thoát xanh thoát trắng, cuối cùng lão vỗ tay xuống bàn, kêu bốp một tiếng, rồi cao giọng tiếp:

- Điền Long Tử! Đừng tưởng ta sợ ngươi mà lắm. Bách bộ Thần quyền vị tất kém Tiến bộ Liên hoàn, Du Long thập bát thức.

Điền Long Tử điềm nhiên:

- Nhưng cũng vị tất thắng nổi, phái không Bát ca?

Phú Bát Gia trầm giọng:

- Ủ!

Điền Long Tử gật đầu:

- Cho nên tiểu đệ nghĩ rằng, chúng ta không đánh nhanh là phải, đánh mà không nắm được cái cơ tất thắng, thì đánh làm chi. Tiểu đệ xin hứa, Bát ca cho xem thôi, tiểu đệ lấy mắt mà nhìn quyết chẳng mó tay vào.

Phú Bát Gia nghiêng rằng.

Bát Gia phu nhân mỉm cười:

- Điền đại ca xưa nay nói sao thì làm vậy, chắc không thất tín đâu. Minh nên để cho Điền đại ca nhìn qua các món ấy đi. Hà huống bao nhiêu người tại đây cũng muốn xem...

Mọi người đều biết là phu nhân ra điều kiện.

Trước hết, bà ngằm buộc chữ tín vào việc, sau đó bà phân bua với hào kiệt giang hồ.

Chẳng lẽ trước mặt đông người, Điền Long Tử không thủ tín để mất thanh danh sao?

Phú Bát Gia trầm gương mặt, suy tư một lúc, đoạn vẫy tay:

- Thôi, được rồi. Hãy gọi chúng mang chiếc bồn thủy tinh ra đây cho ta, nhớ lấy cho đầy nước trong nhé.

Xem Vũ Lâm Bát Mỹ, sao lại cần có nước trong?

Bồn thủy tinh, tự nhiên phải trong, bồn hình bầu dục, dài độ hai thước, dưới ánh đèn thủy tinh lại chứa nước, chớp lên muôn màu.

Tại khách sảnh, những người hiện diện đều sành xem vật báu, thoáng nhìn qua chiếc bồn, biết ngay là một vật rất cổ, rất quý, song chẳng ai biết Phú Bát Gia dùng nó vào việc gì, khi cho xem Vũ Lâm Bát Mỹ.

Phú Bát Gia đặt chiếc bồn thủy tinh lên mặt bàn, từ từ thốt:

- Trong ba mươi năm qua, trên giang hồ có lắm tay tài ba xuất hiện có lắm người thành danh nhưng kể về phái nữ thì ai ai cũng công nhận chỉ có tám người xứng đáng với cái danh tuyệt sắc giai nhân, tuổi tác của họ không đều nhau, song người nào cũng có hấp lực làm điên đảo cả chúng sanh có thể bảo là không thừa sót một ai.

Lão chỉ chiếc rương sắt, tiếp:

- Ngự đảo chủ mang đến đây, chính là hình tượng của tám vị tuyệt đại giai nhân đó.

Mọi người lộ vẻ thất vọng.

Người dù đẹp, đẹp đến đâu cũng thế, khi còn sống, khi còn là da là thịt mới hấp dẫn chứ một hình tượng bằng đá có gì làm điên đảo người xem, mà chủ nhân hòng khoa trương một cách trịnh trọng.

Phú Bát Gia tiếp:

- Những tượng đá đó rất khác biệt với tất cả những tượng đá trên đời bởi bao nhiêu tượng đá trên đời đều là tượng chết, chỉ riêng tám tượng này lại là tượng sống.

Tượng bằng đá sao lại gọi là tượng sống được ?

Phú Bát Gia lấy một chiếc tượng, đặt lên bàn hỏi:

- Các vị có biết vị nữ nhân này là ai chăng?

Tượng chạm khắc rất khéo, trông như sống. Tượng lại rất đẹp, tượng đẹp hơn bất cứ một mỹ nhân nào đương thời, chỉ phải cái là bằng đá, dù có thần cũng chỉ là bằng đá.

Điền Long Tử mỉm cười, hỏi lại:

- Có phải là Hồng Mẫu Đơn, mà ngày trước thiên hạ thường gọi là Tái Thượng Kỳ Hoa chăng?

Phú Bát lạnh lùng:

- Đúng! Thì ra các hạ có kiến thức rất rộng.

Điền Long Tử cười nhẹ:

- Hồng Mẫu Đơn là đệ nhất cao thủ trong phái Mật Tông, rất được Hồng Vân Đạt Ma yêu mến, bà ta có nhan sắc tuyệt trần, người đương thời không ai không mơ mộng được gần bà ta, dù chỉ gần trong giây phút, dù sau đó có chết cũng cam. Rất tiếc là Hồng Vân đạt ma quá ghen, giữ rịt chẳng cho một ai nhìn trộm, chứ đừng nói là để cho một ai đến gần:

Phú Bát Gia lộ vẻ đắc ý:

- Nhưng giờ đây chúng ta cũng nhìn được, mà lại nhìn kỹ, nhìn bằng thích.

Lão vừa thốt, vừa đặt hình tượng vào bồn thủy tinh.

Tượng bằng đá vào trong bồn nước rồi, trở thành sống ngay.

Lạ lùng làm sao, y phục trên tượng lại rã rời, rã từ từ, rơi từ từ...

Sau cùng chỉ còn là một thân hình lơ lửng...

Và có thân hình lơ lửng của thiếu nữ nào lại chẳng hấp dẫn? Huống chi, thân hình lơ lửng của một nữ nhân mà tất cả những dương công đều không chê được. Kẻ thù khó tánh nhất cũng không chê được.

Phú Bát Gia cao hứng phi thường, vỗ tay cười lớn:

- Hồng Vân xem bà ta như một trái cấm, vô luận kẻ nào vô phúc, vô tình nhìn bà ta, kẻ đó phải chết tức khắc. Nhưng chúng ta nhìn bằng thích, nhìn bao lâu cũng chẳng sao. Nếu muốn, chúng ta cũng có thể đi xa hơn lại nhìn..... Mọi người sửng sốt, không tưởng nổi là trên đời có chuyện lạ lùng như vậy.

Họ là nam nhân, họ tránh sao khỏi xao xuyến con tim trước một thân hình lơ lửng?

Và thân hình đó lại là của một tuyệt đại giai nhân?

Đành rằng, trước mắt họ là một cái bánh vẽ, bánh có thơm, có hấp dẫn, song bánh lại không ăn được, nhưng ai ai cũng bắt thèm.

Có người háu đói, thèm đến rỏ dãi...

Điền Long Tử mỉm cười, thốt:

- Một người múa máy, sao bằng hai người cùng hoà điệu? Bát ca hãy chọn một bạn vũ cho bà ấy đi.

Phú Bát Gia gật đầu:

- Phải đấy! Chủ ý đó được lắm.

Lão nhìn vào chiếc rương nhỏ, tiếp:

- Hồng Mẫu đơn, kể ra cũng cao tuổi rồi song lão phu cũng có thể chọn một người còn trẻ, để cùng múa với bà ta.

Lão lấy ra một hình tượng khác vừa đặt vào bồn nước, vừa cười, thốt:

- Các vị có biết Giang Nam đệ nhất mỹ nhân là ai chăng?

Đây, con người đó sắp hiện ra trước mắt các vị.

Du Bội Ngọc biến sắc.

Tượng đá đó, chính là hình Lâm Đại Vũ.

Chiếc tượng vào trong nước rồi, múa lên những vũ điệu mê ly. Chừng như nàng nhoẻn miệng cười, chừng như nàng đảo đảo ánh mắt thu ba, lạ lùng làm sao, ánh mắt thu ba của nàng lại hướng về Du Bội Ngọc.

Du Bội Ngọc còn chịu làm sao nổi nữa?

Chàng đứng lên, rồi chàng bước nhanh tới, chàng co chân đá bay chiếc bàn.

Quần hùng vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, tuy nhiên họ lo chạy đi nơi khác hơn là phát tác, họ cho rằng tiểu tử đó hẳn đã phát điên rồi. Hẳn làm như vậy là hẳn tìm cái chết, và thế nào Phú Bát Gia cũng trừng trị hẳn, cho nên họ tạt ra xa, sợ liên lụy.

Phú Bát Gia cũng kinh hãi phi thường, lão không ngờ một tiểu tử vô danh dám buông lung đã tánh ngay trước mặt lão.

Chỉ có Điền Long Tử nhếch nhếch mép, chừng như cười, nhưng nụ cười không thanh bình.

Ngư Toàn thì biến sắc mặt như màu đất.

Mọi người đều nhìn Phú Bát Gia chờ đợi một phát tác, riêng Điền Long Tử lại nhìn Du Bội Ngọc, tợ hồ phát hiện ra lai lịch của chàng.

Phú Bát Gia sững sờ một lúc, chẳng rõ lão nghĩ sao, lại không tỏ niềm phẫn nộ, trái lại lão mỉm cười rồi gật đầu, rồi nói:

- Tốt! Tốt! Người cũng muốn sống. Lão phu sẽ thành toàn ý nguyện của người.

Lão xô chiếc bàn đã ngã qua một bên, phẩy phẩy những giọt nước văng trúng mình lão, rồi từ từ bước tới.

Còn ai không biết lão thành danh trên giang hồ với môn công Bách Bộ thần quyền?

Dĩ nhiên, nếu lão xuất thủ, cái công lực phát ra phải mãnh liệt phi thường, núi cũng phải tan, nói gì cơ thể của con người?

Du Bội Ngọc phải chết!

Ngư Toàn cũng có nghĩa khí lắm muốn bước tới đương chặn Phú Bát Gia.

Nhưng, làm sao y dám đương chặn Phú Bát Gia?

Y do dự dậm bước tới rồi lùi lại, y chưa dứt khoát Điền Long Tử nắm chéo áo y giữ lại.

Người nào cũng biến đổi thần sắc, chỉ có Du Bội Ngọc là bình thản như thường.

Nói là bình thản, bất quá là nói về sự sợ hãi, chứ chàng còn nư giận, một người đang giận thì bình thản sao được?

Chàng không hề biết sợ, chàng còn nư giận, có điều nư giận đó được lắng xuống phần lớn rồi.

Phú Bát Gia từ từ đi tới, chàng không lùi, không tránh không biến đổi sắc mặt, bĩu môi thốt:

- Các hạ không phải là đối thủ của tại hạ đâu! Hãy gọi quý phu nhân đến đây.

Mọi người lại một phen kỳ quái.

Phú Bát Gia mà là không phải đối thủ của chàng ? Trước mắt họ chàng chỉ là một tên tiểu tốt vô danh. Chàng bằng vào đâu mà dám nói như thế.

Phú Bát Gia biến sắc mặt mừng tượng bị người dẫm chân lên thân, lão kêu lên thất thanh:

- Người có ý tứ gì chứ?

Du Bội Ngọc lạnh lùng:

- Cái ý tứ của tại hạ chẳng lẽ các hạ chưa hiểu? Các hạ muốn tại hạ phải nói oang oang à?

Phú Bát Gia sững sờ.

Lão lặng người như tượng gỗ, chẳng biết phải nói sao. Thực sự lão có biết được ý tứ của Du Bội Ngọc chưa.

Phú Bát Gia phu nhân, nhờ có lượt phần che dấu, sắc mặt lúc đó có biến sắc hay không, chẳng ai rõ được.

Nhưng, lạ lùng thay lượt phần trên mặt bỗng nhiên rút bung từng mảnh, từng mảnh như vôi tường bị chân động...

Du Bội Ngọc điểm một nụ cười, hỏi:

- Thực ra hai vị đâu có thích những tượng hình nữ nhân như thế này? Bất quá, có người mang đến, hai vị bắt buộc phải nhận đấy thôi. Có đúng thế chẳng?

Chàng cúi xuống nhặt chiếc tượng cầm tay.

Phú Bát Gia phu nhân xám mặt, lùi lại từng bước, từng bước, phiền não hỏi lại:

- Người ... sao người biết?

Du Bội Ngọc chưa kịp đáp, Phú Bát Gia phu nhân đột nhiên bước tới ba bước, vung tay đánh ra một chưởng.

Bàn tay bà đưa ra, chưa được nửa tầm, kinh phong đã vút tới nhắm vào ngực Du Bội Ngọc dồn mạnh.

Không ngờ con người mảnh khảnh, dịu dàng đó lại xuất thủ mãnh liệt như vậy.

Du Bội Ngọc chỉ hạ thấp người, lòn qua một bên, tránh thế đánh của đối phương dễ dàng.

Nhưng, đã xuất thủ trước, đối phương chỉ tránh chứ không phản công, phu nhân chiếm tiên cơ rõ ràng, bà không bỏ mất tiên cơ đó, liền tới công luôn.

Du Bội Ngọc như chẳng còn thời giờ thở nữa, lùi, lùi mãi cố tự vệ an toàn, trong khi đó một ánh kiếm chớp lên, kiếm quang xoẹt tới như cái móng bạc.

Phu nhân kêu lên một tiếng kinh hãi, tung bóng người lên không, lộn mình về sau cách hơn hai trượng.

Bà phát hiện ra, ngực áo lộ một đường dài, bày rõ bộ ngực.

Ngực của một nữ nhân, phải trắng, phải mịn, song ngực của bà ta lại xồm xồm những lông đen.

Điền Long Tử chong mũi kiếm trước ngực lão, ngẩng mặt lên không, bật cười ha hả:

- Ta đoán không sai. Phú Bát Gia phu nhân, chỉ là một nam nhân.

Quần hùng sững sốt.

Phú Bát Gia thu mình, cố thu càng nhỏ càng hay, phu nhân kéo áo che ngực hoang mang thất thố trông đến buồn cười, mà cũng đáng thương hại quá chừng.

Thực ra, cả hai cũng có võ công cao, và nội lực vẫn còn nguyên vẹn, họ có thể liên thủ, trí mạng với Điền Long Tử, song họ đã làm một việc không tốt đẹp gì, việc đó lại bị khám phá trước mắt mọi người, tâm tư của họ không tránh khỏi rối loạn.

Do đó, mọi phản ứng thích hợp không thành hình nổi.

Cái bí mật, họ dấu diếm hơn ba mươi năm qua chỉ có một người biết được, người đó lại chết rồi, họ còn sợ ai trên giang hồ nữa. Ngờ đâu, hôm nay lại bị khám phá, mà kẻ khám phá lại là một tên tiểu vô danh đối với họ.

Họ hoang mang, họ không có một chủ ý rõ rệt đối phó với tình thế hiện tại.

Họ sợ.

Họ sợ người ta, thì đương nhiên người ta đâu có sợ họ? Bởi nếu sợ thì người ta đâu dám khám phá bí mật của họ?

Người ta không còn sợ họ nữa, thậm chí có người trước đó không dám thử mạnh, bây giờ lại bật cười, mà lại cười không cần dè dặt.

Điền Long Tử bật cười ha hả:

- Thảo nào mà các người chẳng nuôi dưỡng tại đây toàn là bọn ái nam, ái nữ.

Các người là một đôi yêu quái. Nam nhân lại cưới vợ nam nhân. Bình sinh ta chưa hề thấy những việc quái đản như vậy.

Bỗng có người cất tiếng:

- Lão thích lấy nam nhân làm vợ, đó là việc riêng của lão, lão muốn lấy khỉ làm vợ, cũng ai cấm lão được. Tại sao các hạ chê trách cái hứng của lão ta?

Câu nói vừa dứt, một người bước tới, dáng đi huyền ảo.

Âm thanh của người đó nghe rất rõ, chùng chùng như phải cố gắng lắm mới nói thành câu, tỏ ra không có một điểm khí lực nào.

Y mừng tượng suốt mấy hôm liền không ăn, mà có lẽ cũng không uống.

Song con người đó vẫn không mất oai phong, rất tiếc gương mặt thì bủng quá, da mặt chảy xệ xuống, xệ như long thông.

Y phục của y bằng một chất liệu có giá lắm, nhưng quá rộng, rộng đến có thể trùm lên ba người cũng còn lỏng lẻo.

Một con người vận bộ y phục đó dễ gây nên cảm nghĩ cho kẻ khác là vật trộm hoặc mặc mượn của ai đó.

Dám khiêu khích Thần Long Kiếm Khách thiết tưởng trên giang hồ, chẳng có mấy người.

Nhưng người vừa khiêu khích, xem ra cũng chẳng có chí phi thường, do đó quần hùng lo thay cho y.

Điền Long Tử vừa phẫn nộ, vừa buồn cười cái ý định phát tác không còn sôi động nữa, lão cười hì hì, thốt:

- Có lẽ các hạ cũng thích lấy nam nhân làm vợ, nên định bênh vực Phú Bát Gia.

Phải lắm. Bởi cô nữ nhân nào dám lấy các hạ.

Mọi người đều cười.

Quái nhân không biểu lộ một cảm nghĩ nào trên gương mặt bủng của y.

Nghĩ ra dù cho y có muốn lộ vẻ gì, vẻ đó cũng khó hiện lộ, bởi xương và thịt nơi mặt cách xa làn da bằng một cái hố sâu, cái hố phụng phịu của con người thừa da, thiếu thịt.

Y bật cười ha hả ba tiếng. rồi đáp:

- Dù tại hạ có lấy nam nhân làm vợ, điều đó không quan hệ gì đến các hạ. Các hạ khỏi cần phải lưu ý đến.

Y cười, nhưng làn da mặt không rung rinh nổi bởi nụ cười không giương phồng nổi một lượt da quá thừa thãi.

Thành ra tiếng cười lạc lõng quá, mừng tượng từ cõi âm u nào vọng về.

Con người đó, có vẻ hoạt kê quá chừng.

Nhưng, nhìn kỹ, mọi người bắt đầu thấy sợ.

Điền Long Tử đặt hắng mấy tiếng, thốt:

- Nếu nam nhân lấy nam nhân làm vợ, thì các nữ nhân sẽ đi về đâu? Ta phải quan tâm chứ. Sự kiện đó đáng được quan tâm lắm lắm.

Quái nhân điềm nhiên:

- Các hạ quan tâm thật à?

Điền Long Tử gật đầu:

- Đúng! Nhất định là ta phải quan tâm.

Hai tiếng bốp chát vang lên, rất rõ ràng.

Mỗi bên má của Điền Long Tử có dấu năm ngón tay, ửng đỏ như vừa bị quệt năm vệt châu sa.

Chính lão không hiểu mình bị tát tay thế nào. Lạ lùng hơn bị tát như vậy, lão vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề bị chấn động.

Mà người quái dị đó cũng đứng yên tại chỗ.

Nếu nói rằng hai tát tay đó do y phát xuất thì chẳng ai tin được.

Điền Long Tử như nằm mộng vừa tỉnh. Cũng may, lão không nghe đau đớn chút nào, hai cái tát tay còn lưu dấu tay, như vậy mà không gây một cảm giác nhỏ.

Lão lộ vẻ sợ hãi nơi ánh mắt đó, vẻ sợ hãi của một người gặp quỷ giữa ban ngày.

Bất giác, lão đưa tay sờ má, lúc đó lão mới biết các dấu ngón tay sưng phồng lên, lão lại nghe nóng như chạm phải lửa.

Lão sợ quá, bật kêu lên, rồi cảm thấy gương mặt cứng lại, cứng như gỗ, do đó, lão không nghe đau.

Quái nhân bật cười ha hả:

- Các hạ còn quan tâm chứ?

Điền Long Tử nghẹn lời.

Quái nhân day qua Phú Bát Gia, vỗ tay lên đầu vai lão hỏi:

- Tại hạ báo hận cho hai vị rồi, hai vị định ta ơn tại hạ như thế nào đây?

Phú Bát Gia ấp úng:

- Tiểu bối... Tiểu bối..... Lão bị khiếp vì vũ công kỳ tuyệt của quái nhân, lão lại bị vỗ tay nơi đầu vai, toàn thân nhột quá, làm gì mà nói được?

Quái nhân tiếp:

- Các hạ không biết phải tạ Ôn như thế nào, thì tại hạ chỉ điểm cho vậy.

Y gom tất cả những hình tượng bằng đá, vào chiếc rương rồi mỉm cười, thốt:

- Các hạ hãy tặng tại hạ những vật này là được.

Phú Bát Gia phu nhân đực làm gan, hỏi:

- Tiền bối cao danh quý tánh là chi, có thể cho bọn hậu sanh này biết chăng?

Quái nhân nhìn y:

- Các hạ không nhận ra tại hạ à?

Chính quái nhân lắc đầu, rồi tiếp luôn, không chờ nghe phu nhân được đáp:

- Kẻ khác không nhận ra tại hạ thì chẳng nói làm chi. Chứ các vị không nhận ra, thì thật là đau lòng cho tại hạ. Đau lòng lắm lắm...

Y đưa tay vào chiếc áo rộng, lấy ra một đùi gà.

Nhìn đùi gà mắt y sáng ngời lên, y đưa lên mũi ngửi, ngửi một lúc rồi thở dài, sau cùng cất chiếc đùi gà vào trong áo.

Phu nhân được rung rung giọng lên, song kêu không thành câu:

- Thiên... Thiên...thiên...

Y nói một lúc bằng chục tiếng thiên. Y không nói được tiếng thứ hai, thứ ba..

Du Bội Ngọc chợt nhớ ra cũng kêu lên:

- Tiền bối là Thiên Ngật Tinh?

Quái nhân cười vang:

- Đúng vậy đó tiểu tử. Không ngờ người lại biết ta. Tưởng không dễ. Không dễ gì đâu!

Du Bội Ngọc tỉnh ngộ.

Lão ta vận y phục rộng, là vĩ lão quá mập. Y phục đó may lúc còn mập.

Bây giờ lão ốm lại, nên y phục thừa, da mặt cũng thừa vì thiếu thịt.

Thịt đã mất quá nhiều.

Tại sao lão ốm? Ba tháng trước đây, lão còn mập lão ú nú như con heo.

Ba tháng sau lão ra thân thể này.

Tại sao?

Dù lão mập, muốn làm cho ốm cũng chẳng phải là việc dễ làm?

Phu nhân được của Phú Bát Gia rung như cây sậy:

- Tiền bối... Lão nhân gia.. Làm sao... Ốm bết như vậy?

Thiên Ngật Tinh thở dài:

- Người không thấy sao. Hiện tại, ta có dám ăn gì đâu. Mỗi lần ăn vào là bụng đau như bị cắt đứt. Phàm con người không ăn chi hết, tự nhiên mất máu, mà thịt cũng không còn. Bảo sao không ốm chứ?

Lão thở dài, rồi lẩm nhẩm tiếp:

- Ta nghĩ, nên đổi danh hiệu là hơn. Ta phải xưng là Thiên Ngật Tinh mới đúng.

Thiên Ngật Tinh từ lâu, có cái dạ dày như sắt, thường khoa trương là trai trường thì kiêng ăn người chết, trai kỳ thì kiêng ăn trùn de, ruồi muỗi.

Đại ý là trừ mấy thứ đó ra, vật gì lão cũng ăn, và ăn gì cũng tiêu hoá.

Bây giờ đến một cái gà cũng chẳng dám ăn, chỉ ngửi chỉ nhìn thôi.

Tất cả đều hết sức kỳ quái, nhưng nào có ai dám hỏi gì?

Không ai hỏi gì, thì Du Bội Ngọc hỏi.

- Tiền bối bị ứng Thanh Trùn ám ảnh từ lâu, chắc khó chịu lắm.

Thiên Ngật Tinh giương tròn mắt kinh ngạc hỏi:

- Sao người biết được việc đó?

Du Bội Ngọc đáp gọn:

- Thì cũng biết phần nào. Bất ngờ thôi tiền bối.

Thiên Ngật Tinh trừng mắt nhìn chàng:

- Tiểu tử này biết nhiều việc quá?

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Vô luận là ai bị ứng Thanh Trùng ám ảnh thì dù ăn gì cũng chẳng biết ngon, ngủ cũng không yên giấc, trong vòng hai tháng phải tiêu tụy?

Thiên Ngật Tinh thở dài:

- Người nói đúng rất đúng. Trong hai tháng này ta hận là không chết được cho khỏe thân. May mà ta bị ám ảnh có hai tháng thôi, chẳng rõ tại sao bỗng nhiên ứng Thanh Trùng biến mất. Nhưng ta lại mang cái khổ khác là dạ dày bị dày vò kỳ lạ, nên sơn hào hải vị bày ra trước mắt, ta cũng chẳng dám sờ mó.

Thốt đến đó lão muốn khóc.

Một người tham ăn bỗng nhiên không ăn gì được, thì còn cái khổ nào bằng?

Du Bội Ngọc trừng mắt nhìn những hình tượng do lão vừa gom lại, bỏ vào chiếc rương lão đang cầm nơi tay, lạnh lùng hỏi:

- Ăn cũng là một sắc tánh, tiền bối không ăn được, thế cũng còn động tâm được nữa sao?

Thiên Ngật Tinh cười lớn:

- Người lầm rồi. Ta tìm mấy vật này vào phải vì vật này đâu. Ta cần tìm một người.

Du Bội Ngọc kinh dị:

- Tìm một người?

Thiên Ngật Tinh tiếp:

- Vô luận làm sao, nàng vẫn là một trong Vô Lâm Bát Mỹ, và nhất định nàng phải có tượng trong số những tượng này. Ta không phương thấy người bằng xương bằng thịt, thì ta phải nhìn tượng đá vậy.

Du Bội Ngọc hỏi:

- Nữ nhân đó là ai?

Thiên Ngật Tinh chớp mắt không nói, nhưng làm một cử động tay.

Du Bội Ngọc biến sắc, kêu lên thất thanh:

- Có phải là cử chỉ của Du Phóng Hạc đưa ra trước mặt tiền bối ngày trước?

Đến lượt Thiên Ngật Tinh kinh ngạc:

- Sao việc gì người cũng biết hết? Kỳ quái. Kỳ quái thật.

Du Bội Ngọc tiếp:

- Cứ theo chỗ hiểu biết của tại hạ thì cử chỉ đó có liên quan đến Đông Quách Tiên Sanh. Có đúng vậy không?

Thiên Ngật Tinh trở mặt:

- Đông Quách Tiên Sanh! Tại sao lại Đông Quách Tiên Sanh. Cử chỉ đó biểu thị Đông Quách Tiên Sanh thế nào được? Lão ấy biến thành nữ nhân từ lúc nào?

Du Bội Ngọc nín thở cho con tim không vỡ:

- Nếu không là Đông Quách Tiên, thì là ai?

Thiên Ngật Tinh lộ vẻ sợ nơi ánh mắt, rung rung giọng:

- Người không biết thì ta làm sao biết?

Bỗng lao ngừng câu nói, chừng như suýt đứt hơi.

Một quả quýt chẳng rõ từ đâu bay đến, chẳng ai thấy cả, quả quýt bay lọt vào miệng lão, trám bịt miệng lão.

Kế tiếp, một người thở dài, rồi thốt luôn:

- Trong năm nay, không ngày nào mà ta không bị quấy nhiễu. Thật khó mà tìm được một nơi, an an tĩnh tĩnh để ngủ một giấc cho khoẻ người.

Âm thanh từ nóc nhà vọng xuống.

Mọi người nhìn lên, thấy nơi trần nhà có treo một chiếc bao bố lớn.

Chẳng rõ chiếc bao do ai treo, và treo từ lúc nào.

Trong bao có người sao?

Người ở trong bao, làm sao treo chiếc bao được? Người nào đó, trốn trong chiếc bao để làm gì?

Du Bội Ngọc hết sức kinh dị.

Mọi người kêu lên:

- Đại địa Càn khôn Nhất Đại Trang... Bồ Đại Tiên Sanh? Tiên Sanh.

Tiếng kêu vừa dứt, tại khách sảnh chẳng còn một người. Họ đều chạy mất.

Họ đây là những khách chúc thọ.

Thiên Ngật Tinh không dám nhả quả quýt ra. Lão từ từ đặt nhẹ chiếc rương xuống bàn.

Lão nghĩ, tay cầm vật nặng vướng vấp mà chạy, hẳn chậm hơn tay không mà chạy.

Bất cứ ai trên giang hồ, gặp Bồ Đại Tiên Sanh rồi là phải chạy chạy càng nhanh càng hay.

Tất cả đều chạy hết, chỉ còn lại mỗi một mình Du Bội Ngọc.

Khách sảnh đang đông người, bỗng vì một hiện tượng hãi hùng mọi người đều chạy hết, chỉ còn một mình ở lại. Du Bội Ngọc nhìn lên bao bố, bất giác cũng lạnh mình, toan chạy luôn.

Nhưng từ trong chiếc bao, một thanh âm vọng xuống:

- Tiểu tử không chạy đi, thì hạ chiếc bao xuống hộ ta chứ.

Du Bội Ngọc sững sờ, chưa biết nên chạy, hay ở lại, hạ chiếc bao xuống.

Lão nhân trong bao bố lại gọi:

- Mau đi chứ, tiểu tử. Không lẽ ngươi để ta chết ngộp trong bao? Ta sắp mất thở đây này.

Du Bội Ngọc trầm ngâm một chút, vụt cao giọng hỏi:

- Tiên sanh đã vào trong chiếc bao được, sao lại không ra được?

Không có tiếng đáp, nhưng lại có tiếng rên, từ trong bao vọng ra.

Tiếng rên thoát đầu to, rồi dần dần nhỏ, cuối cùng ngưng lại.

Du Bội Ngọc chờ một lúc lâu, đoạn nhún chân phi thân vọt lên trần nhà.

Bất ngờ, chiếc bao từ trên rơi xuống, chạm nền nghe một tiếng bình.

Du Bội Ngọc lập tức trở xuống, mở phanh bao ra.

Trong bao, chẳng có người chỉ có mấy quyển sách.

Chàng không sửng sốt, không còn tin tưởng ở tại, ở mắt chàng nổi.

Tại sao trong bao không có người ? Không có người thì ai nói, ai rên ở trong chiếc bao?

Quý chẳng?

Bỗng có tiếng động nơi trần nhà.

Chàng giật mình nhìn lên, thấy đôi chân rất nhỏ và một suối tóc bạc bỏ thông xuống.

Chân đong đưa, tóc đong đưa, bóng đèn không chiếu sáng đến nơi đó, chàng chẳng thấy chi rõ, ngoài đôi chân người và suối tóc.

Du Bội Ngọc hết sức quái dị tưởng đâu mình gặp quỷ hay một tên chồn nào đó.

Thực ra thì sự kiện chẳng có gì quái dị. Trong bao quả có người thực sự, bất quá người đó tài tình phi thường vậy thôi, nên hành động có vẻ ma quái.

Trong khi Du Bội Ngọc vọt lên, lão nhân tự hạ bao bổ xuống.

Chàng đáp xuống thì lão nhân ra khỏi bao bổ vọt trở lên.

Vì lão nhân có thuật khinh công rất cao, nên Du Bội Ngọc không phát hiện kịp, vả lại chàng cũng không ngờ là có sự thể đó.

Dĩ nhiên chàng không hay biết được.

Du Bội Ngọc trầm tụ khí, điềm nhiên thốt:

- Đến tiên sinh mà cũng có cái hứng thanh nhã đùa cợt tại hạ nữa sao. Thôi thì cáo lỗi với tiên sinh nhé, tại hạ không thể ở đây lâu, hầu tiếp tiên sinh được.

76. Trái Đất Vẫn Tròn

Lão nhân trên trần nhà hừ một tiếng:

- Người muốn đi? Hãy xem vật đó, rồi đi cũng không muộn.

Một vật gì từ trên cao vút xuống.

Chàng không dám đưa tay đón lấy, vội nghiêng mình lấy vật áo làm bọc hứng nó.

Dưới ánh đèn, vật đó hiện ra chớp sáng, vật đó là tượng hình một mỹ nhân bằng ngọc thạch.

Du Bội Ngọc nhìn qua chiếc rương do Thiên Ngật Tinh để lại. Chiếc rương biến đâu mất.

Lão nhân chỉ lợi dụng một phút giây ngăn ngừa của chàng trong việc mở banh chiếc bao, vừa chụp lấy chiếc rương, vừa trở vọt lên không.

Thân pháp nhanh hơn sự biến hoá của ma quỷ, bình sanh Du Bội Ngọc chưa từng thấy.

Chàng nghe điện lạnh chạm cơ thể rùng mình mấy lượt.

Lão nhân mỉm cười:

- Xem đi chứ. Nào phải mỗi lúc mỗi có điềm phúc? Mất cơ hội này ngàn năm không tìm ra được nữa đâu. Những hình tượng khác thuần sắc với đá chỉ có hình tượng này, được phết một lớp nước sơn đen, sơn chỉ phết ở khoảng y phục thôi, còn tay chân mặt mày đều trắng.

Do đó hình tượng như mặc bộ y phục đen.

Đẹp! Đẹp như thiên tiên. Nơi khoảng cách đôi mày ẩn ướm cái vẻ tàn khốc lạnh lùng, nhìn đến vẻ đó không ai dám gần con người do hình đá tượng trưng.

Lão nhân hỏi:

- Người nhận ra người chẳng?

Du Bội Ngọc lắc đầu:

- Không nhận ra!

Lão nhân thở dài:

- Người sanh ra muộn quá. Đương nhiên, người không nhận ra bà ấy. Nhưng ba bốn mươi năm về trước, trên giang hồ ai không biết Hắc Ngọc phu nhân. Có ít nhất cũng mấy vạn nam nhân sẵn sàng chết vì bà. Cam tâm tình nguyện chết cho bà.

Du Bội Ngọc lạnh lùng:

- Tại hạ nhận ra, bà ta là con người khó tiếp cận nổi.

Lão nhân mỉm cười:

- Chỉ vì bà ta đối với người đời rất lạnh nhạt cho nên người đời bức tức rồi ai ai cũng cho rằng mình có thể chinh phục được, bà ta càng lạnh nhạt, người đời càng bám sát, họ cho là một vinh dự, một cuộc chiến thắng nếu tiếp cận được bà, một việc mà không ai làm nổi. Người thấy đó, thiên hạ ngu quá độ.

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Dù đẹp đến đâu, con người cũng không qua được giới hạn kiếp nhân sanh, tất trở rồi thì thối nhất cũng trở nên thối nhất. Việc bốn mươi năm về trước có quan hệ gì đối với tại hạ đâu?

Lão nhân điềm nhiên:

- Nếu không quan hệ, thì ta bảo người xem làm gì?

Du Bội Ngọc lấy làm lạ:

- Ạ?

Lão nhân tiếp:

- Vừa rồi Thiên Ngật Tinh ra dấu tay làm ám chỉ đến bà ta đó.

Du Bội Ngọc giật mình, song làm ra vẻ bình thản, buông lời:

- Song tại hạ không nhận ra bà.

Lão nhân bảo:

- Người cố tưởng xem, có thật là không nhận ra chẳng? Cứ theo ta biết, thì ít nhất người cũng đã gặp bà ta một lần.

Du Bội Ngọc lại giật mình.

Bỗng chàng nhớ lại vị sư phó của Hải Đông Thanh và Dương Tử Giang.

Bà ấy phải là một tuyệt đại giai nhân, dù chàng chưa trông thấy mặt mày sau lượt khăn đen che khuất.

Chàng nhớ đến tấm thẻ bằng trúc nơi mặt thể có khắc hình một chiếc bao.

Du Bội Ngọc không còn trầm tư nữa rồi, kêu lên.

- Thế ra tiền bối là Đông Quách Tiên Sanh?

Đông Quách Tiên Sanh !

Bốn tiếng đó hàm chứa điều nguy dị phi thường, bốn tiếng đó có một ma lực phi thường, trên giang hồ lại nghe đề cập đến mà không giật mình.

Dĩ nhiên Du Bội Ngọc không khỏi kinh hãi, dù chính chàng kêu lên.

Chàng kinh hãi vì không tưởng là bỗng nhiên gặp lão trong khi đi tìm lão.

Lão mỉm cười:

- Thực ra chúng ta là lão bằng hữu với nhau, và ngươi phải nhận ra ta.

Lão buông mình đáp xuống.

Cái thể buông mình của lão đẹp vô cùng, như hoa rơi như lá rụng. Chòm râu dài phất phơ tạo nên một áng mây bạc bao quanh lão tăng thêm vẻ ảo huyền.

Thân vóc của lão ốm thấp, chòm râu lại quá dài, quá nhiều tựa hồ một chiếc bao phủ kín lão.

Du Bội Ngọc kêu lên thất thanh:

- Trời! Chính tiền bối !Đúng như lão nhân nói, Du Bội Ngọc có gặp lão.

Lần thứ nhất, lúc nhà tan người chết một mình chàng may thoát nạn, sống sót trong bơ vơ, dửng dưng không còn một điểm nhỏ, chàng chỉ muốn chết thôi.

Chàng gặp lão, trong khi lão treo mình. Chàng cứu lão. Chàng cứu lão là chàng tự cứu bởi cứu người xong, chàng mới nhận thức ra phàm con người ai ai cũng cần sanh, chứ nào có ai cầu tử.

Dòng khí thể đã tan biến, chàng phục hồi nó nhanh chóng và chàng hăng hái sống, quyết sống, tuy nhiên chàng có yêu đời hay không điều đó chỉ có mỗi một mình chàng biết.

Lần thứ hai, chàng hoài nghi vũ công mình tán thất, lão nhân xuất hiện.

Lão đang vẽ núi, nhưng lão vẽ mãi rồi núi chẳng ra núi cảnh gì cũng chẳng ra cảnh gì.

Chàng còn nhớ rõ hôm đó lão nhân nói như thế này:

- Rõ ràng là núi, ta vẽ ra lại không giống núi, hình ta vẽ rõ ràng không giống núi, nhưng ngươi nhìn kỹ xem, nhìn mãi rồi cũng thấy giống núi.

Rồi lão tiếp luôn:

- Ngươi biết tại sao chẳng? Tại vì ta không vẽ hình thức núi mà ta chỉ vẽ cái thần thể của núi.

Cuối cùng lão giải thích:

- Ngoại nhân nhìn vào, không hiểu được cũng chẳng sao, chỉ cần ta hiểu mà thôi, ta cầm bút vẽ, ta nói rằng vẽ núi, con mắt ta thấy núi, cái tâm ta nghĩ đến núi ta nhìn ta hiểu, người ngoài nhìn không hiểu. Có phải như vậy là tuyệt diệu chẳng?

Nhờ mấy câu nói mông lung, bao la đó, Du Bội Ngọc thức ngộ vũ công và chàng đạt đến cảnh giới siêu huyền.

Bởi về môn học Thiên Tiên Vô Cực của chàng chú trọng thần thể, tuy hữu ý nhưng vô hình có thể thoát ly giới hạn hình thức, tiến vào cảnh vô biên, vô cực mà trở về hỗn độn sơ khai.

Trong thế giới hỗn độn sơ khai, cái chí cũng vô bờ, vô bến, cho nên mệnh mang huyền diệu, biến ảo khôn lường.

Từ cái giới hạn trở về cái vô giới hạn, để từ đó phát huy sự diệu huyền như quá khôn thành ngu, quá giả trở về chân, rồi từ cái thuần phác thuần chân đó tản mát trở lại để chế ngự mọi biến chuyển trên đời của con người, của vạn vật kể cả động vật và bất động vật.

Du Bội Ngọc luyện thành Thiên Tiên Vô Cực, tuy chưa thực sự đạt giới cảnh đó, chàng cũng đã tiếp cận rồi. Du Bội Ngọc càng nghĩ, càng nhận thấy lão nhân không có ác ý đối với chàng.

Và gần như mỗi lần chàng gặp cảnh khó khăn là lão xuất hiện giúp chàng vượt qua khỏi cảnh khốn đốn.

Giả như có ai đó cho rằng lão là ác ma, âm thầm theo dõi chàng tìm cách hãm hại chàng chắc chắn là chàng không tin.

Nhưng Hắc Ngọc phu nhân nói thì chàng không thể không tin.

Chàng ngẩng mặt lên thấy lão nhìn sang chàng mỉm cười. Lão hỏi:

- Người nhận ra ta rồi chứ?

Du Bội Ngọc cung kính:

- Đệ tử mấy phen thọ Ôn trọng của tiền bối giáo huấn, lòng hằng khắc ghi đức cả của đệ nhân...

Đông Quách Tiên Sanh búng ngón tay lên tượng Hắc Ngọc phu nhân cười nhẹ:

- Chắc người có gặp bà ta.

Du Bội Ngọc gật đầu:

- Có!

Đông Quách Tiên Sanh lẩm nhẩm:

- Bà ta không giết người, thì thật là một điều quái dị.

Du Bội Ngọc cau mày:

- Tại sao bà ta phải giết tại hạ?

Đông Quách Tiên Sanh thốt:

- Chỉ vì có thể người là người duy nhất trên thế gian này khám phá được sự bí mật của bà ta.

Du Bội Ngọc hỏi:

- Bí mật gì của bà ta?

Đông Quách Tiên Sanh hỏi lại:

- Người biết tên, biết họ bà ta không?

Lão không đợi chàng đáp, lại tiếp luôn:

- Tự nhiên là người không biết rồi. Mà trên đời này cũng chẳng có mấy kẻ biết.

Chính tên họ của bà ta cũng là một bí mật.

Du Bội Ngọc trở mắt:

- Tại sao?

Đông Quách Tiên Sanh đáp:

- Vì bà ta tên là Cơ Bi Tình.

Du Bội Ngọc kinh dị:

- Cơ Bi Tình? Không lẽ bà ta có liên quan với Cơ Khổ Tình.

Đông Quách Tiên Sanh gật đầu:

- Đương nhiên là có liên quan. Chẳng những bà ta là em gái của Cơ Khổ Tình, mà bà ta còn là vợ của lão ấy nữa.

Du Bội Ngọc sửng sờ không làm sao nói được một tiếng.

Đông Quách Tiên Sanh thở dài:

- Oan nghiệt. Đúng là oan nghiệt.

Lão cười khổ, tiếp:

- Người trong họ Cơ, có tư tưởng cuồng loạn, họ cho rằng chỉ có người trong tộc của họ mới là ưu tú, còn người trong thế gian thì kém xạ..

Du Bội Ngọc kêu lên:

- Nếu vậy tất cả những người trong họ Cơ đều loạn luân?

Đông Quách Tiên Sanh thở dài:

- Đúng vậy! Người trong họ Cơ anh em thành hôn với nhau do đó con cái sanh ra, nếu không điên thì cũng ngu ngốc. Cơ Bi Tình tuy đẹp như thiên thiên đấy, song vẫn không ra ngoài thông lệ và cũng điên như tất cả.

Du Bội Ngọc nhìn xuống tượng hình bằng đá, nghe mồ hôi lạnh đọt ướt lòng bàn tay.

Đông Quách Tiên Sanh tiếp:

- Nhưng bà ta là một người điên cao ngạo, sanh ra Cơ Táng Hoa bà cho là nghiệt chủng, không cố đến mọi việc bỏ nhà ra đi, cho nên thế hệ của Cơ Táng Hoa chỉ có mỗi một mình y. Bởi không có em gái để kết hôn y phải lấy người ngoài. Tiếng là cưới vợ khác họ, Cơ Táng Hoa không hề ngủ với vợ dù chỉ là một đêm.

Du Bội Ngọc bây giờ mới hiểu tại sao Cơ Linh Phong không chịu thừa nhận Cơ Táng Hoa là cha.

Và chàng cũng biết luôn tại sao Cơ phu nhân suốt đời thống khổ.

Nhưng Cơ Táng Hoa không phải là phụ thân của Cơ Linh Phong thì ai mới là phụ thân của nàng?

Có phải họ Du ẩn nấu dưới địa đạo chăng?

Họ Du đó, chẳng lẽ lại là...

Du Bội Ngọc càng nghĩ, càng sợ hãi, không dám nghĩ xa hơn nữa.

Nhưng cũng có nhiều việc, chàng phải nghĩ đến:

Nếu Hắc Ngọc phu nhân là vợ của Cơ Khổ Tình thì tại sao bà ấy lại hạ sát Cơ Khổ Tình, chính mắt chàng trông thấy làm sao chàng lại không tin.

Đông Quách Tiên Sanh tiếp:

- Từ lúc Cơ Bi Tình bỏ đi, Cơ Khổ Tình càng điên loạn. Lúc đó trên giang hồ lại xảy ra nhiều biến cố, làm chấn động vũ lâm, toàn là những biến cố không nguyên nhân, không xuất xứ, nhiều vụ trộm thần bí, nhiều nhân vật bị sát hại âm thầm kẻ tạo nên những biến cố đó, võ công cao tuyệt, hành tung bí mật, không ai biết kẻ đó là người như thế nào. Và kẻ đó là Cơ Khổ Tình. Chính là Cơ Khổ Tình.

Sự việc đó, Du Bội Ngọc còn ở trong địa đạo tại Sát Nhân Trang có nghe Cao lão đầu nói cho biết.

Cho nên chàng không nghi ngờ là Đông Quách Tiên Sanh bịa chuyện.

Đông Quách Tiên Sanh lại tiếp:

- Vũ lâm có động viên mấy mươi cao thủ, phân tán khắp nơi, điều tra các vụ án bí mật. Trong số cao thủ đó chỉ có một người truy nguyên ra được chính Cơ Khổ Tình là thủ phạm. Nhưng có ai tin sự thật là như vậy đâu? Bởi một nhân chứng độc nhất không thể làm sáng tỏ hàng trăm vụ án thông tiền khoáng hậu do Cơ Khổ Tình gây nên.

Du Bội Ngọc chú ý:

- Tiền bối biết người truy nguyên ra thủ phạm chứ?

Đông Quách Tiên Sanh mỉm cười:

- Đương nhiên là ta biết người đó. Bởi lẽ rất giản dị, y là nhị đệ của ta, tên Đông Quách Cao, ngoại hiệu Vạn Lý Phi ưng.

Du Bội Ngọc nhớ ngay đến Cao lão đầu. Lúc đó, chàng đã ngờ là Cao lão đầu có một dĩ vãng huy hoàng. Nhưng làm sao chàng biết được Cao lão đầu có liên hệ với Đông Quách Tiên Sanh?

Vì lúc đó chàng đâu biết trên giang hồ có bậc cao nhân Đông Quách Tiên Sanh.

Đông Quách Tiên Sanh nhìn chàng chăm chú, ánh mắt của tiên sinh ẩn ước có vẻ cười.

Lão hỏi:

- Chắc người có biết Đông Quách Cao?

Du Bội Ngọc thở dài:

- Vãn bối thọ Ôn trọng của vị tiền bối đó, có thể gọi là một cái ơn tái tạo.

Đông Quách Tiên Sanh tiếp:

- Nhị đệ của ta là một người có thiên tài, khinh công rất cao, y thuật tinh diệu, dù Hoa Đà, Biển Thước thuở trước cũng không hơn. Y rất giỏi về khoa giải phẫu. Y lại có tánh ghét kẻ ác như cừu nhân.

Du Bội Ngọc bắt giác đưa tay sờ vào mặt chàng. Niềm tôn kính lên cao hơn một bậc.

Đông Quách Tiên Sanh lại tiếp:

- Cơ Khổ Tình bị nhị đệ ta bám sát, không đường tiến thoái, bắt buộc phải giả chết, trốn khỏi Sát Nhân Trang, ẩn dật tại rừng sâu, núi thẳm. Lão ấy bí mật tìm được tung tích của vợ lão là Hắc Ngọc Phu Nhân Cơ Bi Tình.

Du Bội Ngọc hỏi:

- Lúc đó có phải Cơ Bi Tình đang ở tại vùng Quan Ngoại?

Đông Quách Tiên Sanh gật đầu:

- Phải. Cơ Khổ Tình lần hồi ra đến đó, vợ chồng họp mặt với nhau. Cả hai vẫn còn nuôi dưỡng dã tâm, chuẩn bị trở lại Trung Nguyên khắc phục quần hùng, giành ngôi bá chủ vũ lâm. Nhưng, cả hai lại cố kỵ anh em ta, nên chưa dám chường mặt trên giang hồ làm mưa làm gió. Bất quá họ lợi dụng một số nhân vật có thanh danh lớn trong vũ lâm làm bình phong cho họ, giúp họ trong nhiều việc, tạo dựng căn cơ.

Du Bội Ngọc chớp mắt:

- Trong số nhân vật đó, chắc có họ Dụ..

Đông Quách Tiên Sanh lộ vẻ xót xa luyến tiếc:

- Phóng Hạc lão nhân là bậc chánh nhân quân tử, khi nào chịu hạ mình làm tay sai cho họ? Cho nên họ tìm cách sát hại lão Dụ, rồi tìm một người mạo nhận lão. Họ muốn mượn cái danh nghĩa hiệp của lão Dụ để dễ bề hành sự.

Du Bội Ngọc xúc động vô cùng. Mà cũng hết sức căm phẫn.

Căm phẫn vì sự nghiệp tiêu tan, phụ thân táng mạng.

Xúc động vì lần thứ nhất, chàng mới nghe một người bắt bênh cho chàng, vì chàng hay vì gia đình của chàng cũng thế.

Lần thứ nhất, có người hiểu rõ nỗi oan tình và có người dám nói ra, chính chàng, chính chàng là nạn nhân mà vẫn không thể mở miệng.

Đông Quách Tiên Sanh vỗ tay lên vai chàng, dịu giọng thốt:

- Lưới trời lồng lộng, rất thưa nhưng khó lọt. Hiện tại, đành là người đời lạnh nhạt với người, song trong tương lai có một ngày nào đó, niềm oan sẽ được cởi mở, và người sẽ cao mặt nhìn lên thế nhân.

Du Bội Ngọc nghe máu nóng sôi trào trong châu thân.

Lệ xúc động cơ hồ trào qua khoé mắt:

Chàng sụp mình xuống nền đại sảnh, hỏi:

- Tiền bối đã biết rõ thân thế của đệ tử?

Đông Quách Tiên Sanh đỡ chàng đứng lên, ôn tồn đáp:

- Tự nhiên ta biết lai lịch của ngươi. Ngươi có biết không, ngày gia đình ngươi bị nạn, ta đã trông thấy ngươi, và ta biết ngay ngươi có đầy đủ dũng khí chịu mọi thử thách của cuộc đời. Ngươi lại thừa kiên nhẫn chờ đợi một ngày tươi sáng.

Du Bội Ngọc thở ra mấy lượt, trút bớt sầu tư, cho lòng bình tĩnh trở lại:

Chàng u buồn thốt:

- Còn một việc này, đệ tử chưa minh bạch.

Đông Quách Tiên Sanh hỏi:

- Điều chi?

Du Bội Ngọc nghiêng rằng:

- Kẻ giả mạo tiên phụ là ai? Tại sao hần học được môn công Tiên Thiên Vô Cực? Tại sao hần học được cử động và thần tình của tiên phụ.

Đông Quách Tiên Sanh trầm ngâm một lúc rất lâu, rồi thở dài, thốt:

- Trúng rần, cùng một mẹ nở ra, đều là rần, song vẫn không đồng. Phóng Hạc lão nhân, điềm đạm, thanh cao, đại nhân đại nghĩa, song anh em của ngươi là hình ảnh phản ngược. Cho nên chả trách Du Độc Hạc là một kẻ súc sanh. Nuôi dưỡng lòng lang dạ sói.

Du Bội Ngọc đã có quyển “nợ đời” của Toa? Hồn Cung chủ, hiểu về người thúc phụ phần nào nên nghe Đông Quách Tiên Sanh nói vậy, bất giác rung người lên, mồ hôi đổ ra như tắm.

Chàng rung giọng hỏi:

- Không lẽ ác tặc... lại là nhị thúc của đệ tử?

Đông Quách Tiên Sanh thở dài:

- Có những việc, ta không nên nói cho ngươi nghe. Tuy nhiên người nên minh bạch ở điểm này, là tuy có lời truyền thuyết nhị thúc ngươi bị bức bách phải ly gia, thân phụ ngươi không hề đối quấy với người đồng đạo huynh đệ đó.

Du Bội Ngọc cúi đầu.

Đông Quách Tiên Sanh tiếp:

- Sau khi ly khai gia đình rồi, Du Độc Hạc buông tung đã tánh, chẳng có điều ác nào y chẳng làm đôi bàn tay của y tanh máu xa ngoài dặm đường cũng nghe mùi tanh.

Y đã tạo nên chẳng biết bao nhiêu nỗi oan cừu trong thiên hạ, ai ai cũng cố tìm cách sát hại y, song y có hành tung kỳ bí, phiêu phưởng như gió nội mây ngàn, nào ai biết y ở đâu mà tìm để thanh toán y?

Rồi lão từ từ tiếp nói:

- Mãi đến một hôm, ngày đó ta còn nhớ là nhằm ngày mừng hai, năm Đại Niên y tới Lạc Dương vào quán của nàng danh kỹ Đại Kiều uống rượu, y uống thể nào lại say khướt, mà y cũng chẳng biết nàng danh kỹ đó là đồng đảng của cừu nhân.

Du Bội Ngọc mơ màng:

- Đại niên, sơ nhi..... Ngày mừng hai...

Chàng nhớ lại một câu nói, tại Sát Nhân Trang:

... Họ Du đến Sát Nhân Trang vào ngày mừng ba, năm Đại Niên...

Đông Quách Tiên Sanh tiếp:

- Quả thật, Du Độc Hạc là con người có võ công siêu thượng, y say túy lúy như vậy mà vẫn phá được vòng vây của mấy mươi cao thủ võ lâm, thoát chạy an toàn. Y chạy thẳng đến Sát Nhân Trang.

Lão lại thở dài, một lúc sau, tiếp nối:

- Y biết, tại Sát Nhân Trang, hẳn có người tiếp trợ y, hà huống y đã từng đi lại nơi đó gần như thường xuyên. Y vào đó rồi, chẳng ai dám đuổi theo.

Du Bội Ngọc vụt hỏi:

- Có phải là y thường đến đó?

Đông Quách Tiên Sanh gật đầu:

- Người không nghe ta vừa nói đó sao? Y từng đi lại nơi đó, hầu như thường xuyên mà.

Lão giải thích.

- Du Độc Hạc là nhân tình của Cơ phu nhân, hai nàng Cơ Linh Phong và Cơ Linh Yến là con của y đó.

Du Bội Ngọc lạnh người.

Chàng nhớ lại viên ngọc và chiếc túi trong địa đạo, chàng nhặt được khi vào đó, viên ngọc thì có Vô Cực Đồ, còn chiếc túi thì có thêm mấy chữ:

“Mãi mãi ở bên cạnh tình lang, xin đừng bỏ rơi” Lúc đó, chàng chẳng may nghĩ người tình của Cơ phu nhân lại là nhị thúc chàng.

Rồi chàng cũng nhớ luôn là Cơ Linh Phong và Cơ Linh Yến mang máng có cảm tình với chàng, bây giờ chàng mới hiểu tại sao, chẳng qua trong người hai nàng có giòng máu họ Du.

Đông Quách Tiên Sanh tiếp nối câu chuyện:

- Cơ phu nhân dấu Du Độc Hạc trong địa đạo, trời đất quỷ thần cũng chẳng biết được điều đó, nhưng Cơ Khổ Tình lại phát giác ra được.

Du Bội Ngọc hỏi:

- Tại sao lão ta không giết nhị thúc của đệ tử?

Đông Quách Tiên Sanh thở dài:

- Thoạt đầu, lão muốn giết. Song sau đó lão nhận thấy có chỗ dùng Du Độc Hạc cho nên lão không giết và mang Du Độc Hạc ra khỏi Sát Nhân Trang. Lão làm gì sau đó, hẳn người đã đoán ra rồi. Cho nên, đừng ai lấy làm lạ sao Du Phóng Hạc giả bây giờ lại giống hệt Du Phóng Hạc ngày trước, Du Phóng Hạc thật. Bởi, vì anh em cùng cha mẹ một vài nét nhỏ nơi mặt thì đương nhiên trở thành Du Phóng Hạc với tất cả mọi thói quen, tật thường. Độc Hạc đã sống bên cạnh người anh từ thuở nhỏ, lẽ nào chẳng biết người anh như bàn tay?

Du Bội Ngọc hỏi:

- Cơ Khổ Tình cải sửa dung mạo cho nhị thúc tại hạ? Lão ấy cũng biết cái thuật đó nữa sao?

Đông Quách Tiên Sanh lắc đầu:

- Không phải lão mà là Cơ Bi Tình. Bà ấy học được cái thuật cải sửa dung mạo của người xứ Ba Tư, thuộc miền Tây, phương pháp hơi khác biệt đối với thủ thuật của Đông Quách Cao.

Du Bội Ngọc lại hỏi:

- Chính hai người đó?

Đông Quách Tiên Sanh thở dài:

- Hai người đó, thực ra, cũng chẳng phải những phần tử bại hoại, song rất tiếc, họ bị bà ta lợi dụng làm công cụ giúp bà ta tạo dựng căn cơ. Có lẽ cả hai không biết mấy may sự bí mật của bà.

Du Bội Ngọc lẩm nhẩm:

- Phải lắm! Họ làm sao không tin tưởng nơi sư phó của họ được! Đến đệ tử đây, nghe bà còn phải tin thay. Tuy nhiên... còn cái vụ Linh Quỷ chẳng biết do ai sai xử.

Đông Quách Tiên Sanh mỉm cười:

- Chính bà ta chứ còn ai nữa?

Du Bội Ngọc trở mắt.

- Linh Quỷ do bà ta sai xử. Tại sao bà muốn sát hại đệ tử của mình?

Đông Quách Tiên Sanh tiếp:

- Biết đâu Dương Tử Giang và Hải Đông Thanh đã bắt đầu hiểu biết phần nào bí mật của bà? Những con người như bà, chẳng bao giờ dung túng cho một đồ đệ nào hiểu rõ hành vi ám muội của họ, cho nên bà ấy muốn tiêu diệt môn đệ cũng chẳng phải là một sự kiện lạ. Mà cũng biết đâu bà ấy thấy rằng đại cuộc sắp thành tựu, nên có ý định trừ diệt dần những kẻ cộng tác biết quá nhiều về bà? Chớ sẵn phải chết, khi rừng hết thú, con chim rơi rồi, không ai còn dùng đến cung tên nữa.

Lão thở dài, mơ màng tiếp nói; - Dù sao thì như ta đã nói, người trong họ Cơ ai ai cũng điên loạn, hành động của họ phải nghịch thường, chúng ta không thể dựa vào đạo lý mà xét đoán được.

Du Bội Ngọc lại hỏi:

- Tiền bối có biết có mấy Linh quỷ tất cả? Theo lời Hải Đông Thanh thì có đến năm Linh quỷ...

Đông Quách Tiên Sanh mỉm cười:

- Làm gì có nhiều đến thế? Người tưởng dễ tạo ra Linh quỷ lắm sao? Chẳng qua, bà ta cố vẽ vời, phô trương thanh thế thôi. Một Linh quỷ cũng đủ làm khổ cho thiên hạ rồi.

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc:

- Nếu vậy Dương Tử Giang và Hải Đông Thanh hoàn toàn bị bà lợi dụng, cả hai chẳng biết mảy may âm mưu của bà ta. Cả hai đứa đệ tử vào địa đạo, chỉ vì vô tình chứ họ cũng chẳng biết là có Cơ Khổ Tình trong đó. Và những gì họ nói với đệ tử hẳn là đúng sự thực.

Suy qua sự việc, chàng thấy ngay Dương Tử Giang và Hải Đông Thanh đang ở trong miệng cọp và tánh mạng của Châu Lệ Nhi cũng bị hăm dọa. từng giờ, từng phút.

Chàng nghe long bàn tay dầm ướt mồ hôi lạnh.

Bây giờ, chàng làm cách nào giải cứu cả ba? Dù chàng có đủ bản lĩnh làm cái việc đó, chàng cũng không biết Hắc ngọc phu nhân an trí Châu Lệ Nhi nơi nào, và Dương và Hải hiện giờ ở đâu..... Chàng lại nghĩ:

- Tuy nhiên, những gì Đông Quách Tiên Sanh vừa nói có phải là sự thật hoàn toàn chẳng?

Chàng không cần hỏi, Đông Quách Tiên Sanh đã cất tiếng:

- Bí mật đó, ta đã vận dụng mọi phương pháp, từ mấy năm nay, cố khám phá, ngoài ra cũng có những chi tiết do ta suy đoán, thiếu chứng minh cho người đời tin được. Giả như, bây giờ ta nói rằng Du Phóng Hạc chỉ là Du Độc Hạc giả mạo, liệu có ai tin được chẳng?

Chính lão cũng hãi hùng với ý nghĩ đó, mồ hôi lạnh thấm ướt lòng bàn tay lão.

Du Bội Ngọc thở dài:

- Đệ tử còn chưa tin được hoàn toàn, thì ai mà tin được?

Đông Quách Tiên Sanh ngưng ánh mắt nhìn chàng một lúc rồi từ từ thốt:

- Ta biết, tự nhiên người phải hoài nghi ở một vài điểm cho nên, ta muốn đưa người đến gặp một người...

Du Bội Ngọc hỏi:

- Ai?

Đông Quách Tiên Sanh mỉm cười:

- Gặp rồi là người biết. Hỏi làm chi.

Lão đi trước dẫn đường.

Theo những con đường nhỏ băng qua ruộng lúa, họ đến một khúc quanh ngọn suối.

Suốt có cầu bắc ngang, sương đọng trên cầu còn ướt. Bên cạnh cầu có vuông rào trúc, trong vuông rào trúc có ba gian nhà cỏ.

Tiếng chó tiếng gà trong nhà vọng đến tai họ.

Trên nóc, có khói vờn quanh.

Chừng như Du Bội Ngọc có nghe mùi thuốc thoang thoảng trong không khí.

Ai đang ở trong nhà.

Ai đang sắc thuốc?

Cửa rào không đóng, cửa nhà khép hờ, nơi thềm nhà, có một chiếc lò, màu đất đỏ, trên lò có nồi thuốc.

Thuốc đang sôi.

Một con mèo nằm gần lò, lấy hơi ấm.

Không có một bóng người.

Thế thì ai sắc thuốc? Đang sắc thuốc, sao lại bỏ đi đâu?

Đông Quách Tiên Sanh đưa Du Bội Ngọc đến đây gặp ai, để làm gì?

Bỗng có tiếng khịt mũi vang lên, còn mèo vọt vào lòng Đông Quách Tiên Sanh.

Tiên sanh hứng lấy nó, vuốt ve nó, cười lớn:

- Ha ha. Tiểu Hắc. Tiểu hắc cưng của ta. Đừng làm đứt râu của ta chứ.

Sắc lông đen của con mèo phản chiếu với chòm râu bạc trắng của lão, hai màu sắc cùng óng ánh cả.

Du Bội Ngọc bình sanh không thích chó mèo, chẳng buồn nhìn cảnh chủ nhân đùa vật đó.

Chàng chưa biết làm gì bỗng có tiếng gọi:

- Du công tử đó chẳng? Bao lâu nay được mạnh chứ?

Thình âm nghe như phát ra từ phía sau lưng chàng.

Chàng quay nhìn lại, nhận ra một gương mặt trông rất quen.

Người đó cao tuổi, nét phong trần hằn rõ trên làn da mặt chỉ có đôi mắt sáng rực, chứng tỏ một sức sống mãnh liệt trong thân hình khắc khổ.

Du Bội Ngọc vừa mừng vừa sợ, cao giọng kêu lên:

- Trời? Lão nhân gia ở đây?

Gặp Cao lão đầu tại nơi đây Du Bội Ngọc tưởng chừng mình đang nằm mộng?

Đông Quách đang cầm một chiếc thúng nhỏ, thùng chứa đầy nước, mang vật nặng, bước đi gập đến bên cạnh Du Bội Ngọc, mà chàng vẫn không hay biết.

Thuật khinh công của lão quả cao tuyệt, đúng như Đông Quách Tiên Sanh khoa trương.

Đông Quách Tiên Sanh khoa trương, nhìn vết dao nơi mặt Du Bội Ngọc, lão biến sắc. Nhưng sau khi nhìn kỹ, lão lộ vẻ vui, lẩm bầm:

- Xem ra trên đời này không có cái gì tận thiện tận mỹ bởi tạo hóa ố toàn. Làm gì cũng có một khuyết điếm nhỏ và chính cái khuyết điếm nhỏ đó làm tăng giá trị cho toàn thể khối?

Du Bội Ngọc muốn nói một câu song có cái gì ngăn chặn nơi yết hầu, chàng không thốt được một tiếng.

Còn một tay thừa, Đông Quách Cao vỗ lên đầu vai chàng, điểm một nụ cười hỏi:

- Người có muốn gặp ngay cái người chẳng phút giây nào không tưởng nghĩ đến người chẳng? Người đó đang ở trong ngôi nhà này.

Người trong nhà là ai? Người đó bệnh? Tạ Thiên Bích? Lâm Đại Vũ?

Du Bội Ngọc đẩy cánh cửa bước vào thấy một người vận y phục trắng đang tựa mình nơi thành giường, mặt thì vàng song tinh thần còn quắc thước oai nghi lắm. Đôi mắt nhắm hờ, tuy mí mắt che bớt phần nào ánh mắt vẫn chiếu sáng rực.

Thấy người đó, Du Bội Ngọc mừng vô tưởng, kêu lên thất thanh:

- Phượng Tam Ca? Làm sao Phượng Tam Ca ở đây?

Có Phượng Tam ở chung tại đây với Cao lão đầu, Du Bội Ngọc tin tưởng thêm mấy phần nơi Đông Quách Tiên Sinh. Tuy nhiên, chàng vẫn còn thắc mắc về một vài điểm chàng đã vận dụng tâm não suy đoán, chung quy không làm sao hiểu được.

Chẳng hạn, chàng trông thấy tận mắt Hắc Ngọc Phu Nhân hạ sát Cơ Khổ Tình. Họ đã là vợ chồng, lại đồng mưu, sao lại tương tàn với nhau? Du Bội Ngọc đem sự tình từ ngày chàng và Phượng Tam ly cách nhau thuật lại cho Phượng Tam nghe. Nói đến việc Châu Lệ Nhi bị Cơ Bi Tình mang đi, chàng vừa thẹn, vừa thống khổ.

Phượng Tam an ủi chàng:

- Cơ Bi Tình không hề làm hại Châu Lệ Nhi đâu. Bà ấy giữ nàng để uy hiếp người đó chứ chẳng phải có ác cảm gì với nó. Người yên trí!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tiểu đệ cũng có nghĩ như vậy đó Phượng Tam Ca. Nhưng dù sao tiểu đệ cũng không nên để cho bà ấy mang nàng đi.

Phượng Tam mỉm cười :

- Thực ra thì người chẳng cần quan tâm đến Châu Lệ Nhi cho lắm. Nó linh mãnh gần như giáo hoạt, chưa chắc gì Cơ Bi Tình có thủ đoạn hơn nó.

Du Bội Ngọc tạm thời bỏ qua việc đó, tuy nhiên chàng vẫn không khỏi không lo ngại cho nàng, dù Phượng Tam quả quyết như vậy.

Chàng lấy quyển sổ Nợ đời và tấm thẻ trúc ra trao cho Phượng Tam thốt :

- Tiểu đệ nhặt được những vật này dưới nền tòa tiểu lâu tại Lý Độ Trấn, ngày đó...

Phượng Tam cau mày:

- Chẳng hiểu tại sao Tỏa Hồn Cung Chủ lại quý trọng cái quyển sổ này như một báu vật?

77. Giã Từ Âm Ảnh

Du Bội Ngọc kinh ngạc:

- Phượng Tam Ca nói sao?

Phượng Tam thở dài:

- Tại sao Tỏa Hồn Cung Chủ lại lẩn thẩn thế? Thừa công đâu lại cấu tạo nên một quyển bí lục như thế này? Vậy ra suốt đời bà vẫn còn lúng túng trong vòng dư luận nhỏ nhen thế sao?

Du Bội Ngọc trở mắt:

- Thế những gì ghi chú trong quyển bí lục đó không đúng sự thật?

Phượng Tam cười khổ:

- Giang hồ truyền thuyết có hai lối, một lối chuyên xuyên tạc đồng đạo võ lâm, có thể vì thù hằn, có thể vì đố kỵ cái thành tựu của người. Một lối khác do cái tâm thành kẻ xấu một ai đó, là gián tiếp cảnh cáo mọi người đừng quá tin cái võ huy hoàng của ai đó mà làm bản chất dễ tiện, dù con người đó có thanh danh trọng đại. Một lối khác là vì có cảm tình đặc biệt với một vài nhân vật. Người ta thần tượng những nhân vật đó để nêu một gương sáng cho toàn thể võ lâm xem chung. Nói xấu một người là gián tiếp biểu lộ cái hơn của mình. Ca tụng một người là gián tiếp biểu lộ mình đồng mẫu người với kẻ được ca tụng. Người đã hiểu cái đạo lý của điều đó chứ?

Tiên sinh dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nói tốt, nói xấu, chung quy cũng chỉ là truyền thuyết mà có truyền thuyết nào đúng sự thật hoàn toàn? Cho nên truyền thuyết về sự việc gần chẳng những không nên quá tin tưởng mà truyền thuyết về những sự việc xa chúng ta bắt buộc phải nghi ngờ.

Bởi cái thần thoại bắt nguồn từ truyền thuyết mà thần thoại thì luôn vượt giới hạn thực tế...

Tiên sinh trầm giọng kết luận:

- Tỏa Hồn Cung Chủ nghe làm chi những lời võ về bên gối. Phàm những kẻ hay kể lể tâm sự bên gối một giai nhân trong một đêm ân tình tạm bỏ miễn cưỡng, nếu không có ý mua chuộc một sự ve vuốt của mỹ nhân thì cũng thóa? măn một định kiến nào đó đối với người được đề cập đến. Như vậy là thiếu căn cứ, như vậy là thiếu thiện kiến. Còn tin làm sao được?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một chút:

- Tuy nhiên máu chảy quá nhiều tại Lý Độ trấn chỉ vì một quyển bí lục này!

Phượng Tam thở dài:

- Bởi con người chẳng phải ai cũng thoát tục siêu phàm, chẳng phải ai cũng đứng trên cao dư luận để nhận xét cái chân giá trị của một con người. Và do đó trường cạnh tranh tiếp diễn từ nhóm người này sang tổ chức kia, từ thế hệ trước đến thế hệ sau liên tục vô tận!

Du Bội Ngọc mơ màng:

- Nhưng cũng có nhiều người tin... Tiểu đệ nói rằng có người tin vì có vài lần tiểu đệ nêu lên một điểm trong quyển bí lục, tức khắc người đó bị khích động liền...

Phượng Tam điềm nhiên:

- Hoĩ bị khích động là vì hành động của họ ngày nào còn ám ảnh nặng nề tâm tư. Họ quá sốt sắng với việc tạo thanh danh để trở thành quân tử. Họ chấp nhận một hy sinh kể cả cái chết để được thanh danh quân tử. Mà người dễ thành quân tử nhất là những kẻ làm nên tội ác. Những kẻ đó chỉ cần trong một phút giây nào đó hồi đầu hướng thiện là được người đời ca tụng ngay. Cho nên lắm lúc, họ làm những tội ác mà họ không làm, hoặc có làm nhưng không đúng mức ác. Còn hơn những người quân tử từ trong bụng mẹ quân tử ra, giữ mãi tư cách quân tử suốt đời mà vẫn còn bị nghi ngờ như thường!

Du Bội Ngọc thở dài:

- Chí lý thay!

Phượng Tam Tiên Sinh tiếp:

- Khách giang hồ cứ tưởng Tỏa Hồn Cung Chủ trân trọng một bí kiếp võ công siêu thượng nên ai ai cũng mơ ước chiếm đoạt cho kỳ được để một sớm một chiều trở thành tay thượng đỉnh trong võ lâm. Do đó, bao nhiêu máu đã chảy thành sông, bao nhiêu thân xác ngã gục thành núi! Nếu người ta biết giá trị của quyển sổ tạp lục chỉ là những suy nghĩ nhỏ nhen của nhiều nhân vật như thế này thì làm gì Lý Độ trấn phải làm mỗi cho lửa? Làm gì chúng ta phải phân tán mỗi người một phương trời?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc rất lâu. Sau cùng chàng quay qua Đông Quách Cao hỏi:

- Thế ra tiền bối đã rời Sát Nhân Trang?

Đông Quách Cao, tức là Cao lão đầu ngày nào cũng làm cái việc đánh xe tại Sát Nhân Trang, gật đầu mỉm cười không nói gì.

Du Bội Ngọc lại hỏi:

- Tiền bối rời Sát Nhân Trang từ lúc nào?

Đông Quách Cao đáp:

- Không lâu lắm sau cái ngày ly khai trang viện kỳ quái đó.

Du Bội Ngọc nhìn thoáng qua Phượng Tam Tiên Sinh, lại hỏi:

- Chính tiền bối đã cứu Phượng Tam đại ca tại Lý Độ trấn?

Đông Quách Cao gật đầu:

- Rời khỏi Sát Nhân Trang, ta đi khắp sông hồ kiểm soát lại tình hình võ lâm xem có chi biến đổi trong thời gian ta vắng mặt chẳng. Bất ngờ đến Lý Độ trấn, ta biết được cái tin Du Phóng Hạc sắp đặt kế hoạch tấn công tòa tiểu lâu để vừa tiêu diệt Phượng Tam lão đệ và Châu Lệ Nhi, vừa đoạt một vật báu nào đó do Tỏa Hồn Cung Chủ cất dấu dưới nền nhà. Lúc người đưa khẩu thư của Phượng Tam lão đệ đến Du Phóng Hạc hẹn giờ gặp mặt, ta có mặt trong đám dân chúng tại thị trấn do Du Phóng Hạc tập trung ở khu rừng. Khi người cùng mấy cao thủ của Du Phóng Hạc giao đấu, ta cũng có mặt để xem. Do ta âm thầm theo dõi người nên cũng biết luôn Nộ Chân Nhân đề nghị thu người làm đệ tử...

Lão dừng lại, đằng hắng mấy tiếng rồi tiếp:

- Ta cũng có nghe câu chuyện giữa người và Hồng Liên Hoa Bang Chủ Cái Bang!

Du Bội Ngọc kêu lên:

- Sao tiền bối không liên lạc với văn bối?

Đông Quách Cao mỉm cười:

- Để làm gì? Người không lâm nguy thì cần gì ta ra mặt? Vả lại, ta còn nghĩ cách cứu Phượng Tam lão đệ nữa kia mà!

Đoạn lão tiếp luôn:

- Đêm đó ở bên ngoài tòa tiểu lâu, trà trộn trong đám quần hùng, ta chứng kiến những gì đã diễn ra bên trong. Ta thấy Ngân Hoa Nương thoát ra rồi bị người trong Thiên Tầm Giáo bắt lên xe, chính cỗ xe sau này đưa người, Hồ Lão Lão và Châu Lệ Nhi đi tìm thuốc giải. Sau khi Quách Phiến Tiên đã thoát ra, ta nhảy vào tiểu lâu bế xốc Phượng Tam lão đệ đưa về đây.

Bao nghi vấn hiện lên trong đầu Du Bội Ngọc. Chàng chẳng còn biết hỏi việc gì trước, việc gì sau. Suy nghĩ một chút, chàng hỏi:

- Quách Phiến Tiên có thoát nạn chẳng?

Đông Quách Cao đáp:

- Y được Hải Đường Phu Nhân nghênh đón, có thể y chẳng việc gì, còn Chung Tịnh thì chừng như được giao trả cho sư phụ nàng.

Lão tiếp:

- Từ lúc đưa Phượng Tam lão đệ về đây, ta bận săn sóc cho y nên không còn xuôi ngược giang hồ nữa. May thay đại huynh ta từ Quan ngoại trở về, ta nhờ người theo dõi người và tìm cách đưa người về đây.

Đông Quách Cao nói lời:

- Sở dĩ ta trở lại Trung Nguyên là vì ta được nhị đệ cho biết tin Hắc Ngọc Phu Nhân đang mưu đồ khuyh đảo võ lâm giành ngôi bá chủ. Do đó, ta âm thầm truy tìm tung tích của bà ta, nhờ đó mới biết được bà

ấy muốn lợi dụng người, giao phó cho người một công tác bất lợi cho ta. Trên đường ra Quan ngoại, người đến mừng thọ Phú Bát gia, ta đã theo người đến đó.

Du Bội Ngọc sững sờ. Không ngờ những gì Cơ Bi Tình nói với chàng, Đông Quách Tiên Sinh đều nghe cả. Chàng nhìn Đông Quách Tiên Sinh hỏi:

- Thế tấm thẻ trúc kia có ý nghĩa gì?

Đông Quách Tiên Sinh mỉm cười:

- Thực ra nó không quan trọng như Hắc Ngọc Phu Nhân nói với người. Vật đó chính là vật của ta, nó là một tín vật của ta, cũng như tín vật của các môn phái trên giang hồ chứ chẳng phải là vật lưu niệm do ta trao cho một người nào mà ta thọ Ôn cả.

Vật đó chẳng hiểu tại sao trong lúc hành tẩu giang hồ bị thất lạc. Muốn tìm lại nó, ta truyền tin khắp giang hồ là nếu ai nhặt được và giao hoàn cho ta, ta sẽ đền ơn xứng đáng, dù có đòi hỏi một công tác khó khăn ta cũng vui lòng làm. Người mang nó giao hoàn cho ta, chỉ được quyền đòi hỏi nơi ta một báo đáp xứng đáng chứ nó không bảo đảm sự tin cậy trọn vẹn của ta đối với người đó. Cho nên dù người có mang nó ra đối với ta thì người cũng chẳng đủ tư cách tiếp cận ta mà hòng thừa cơ hạ độc thủ.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tỏa Hồn Cung Chủ thừa hiểu như vậy, chắc bà ấy định nhờ ta một việc chi đó nên mới trân trọng nó, bắt ngờ bà chết đi, vật đó trở thành một đầu đề thần thoại. Tuy nhiên, gian ngoa như Hắc Ngọc Phu Nhân làm gì bà ta không thấu hiểu chân tình? Bà ta lừa người, cốt ý đưa người đến nhờ tay ta giết người. Nếu đúng sự thật tấm thẻ đó có lịch sử như thế thì sao bà ấy không nhờ ai khác mà lại uỷ thác cho người làm việc đó?

Lão lại dừng, rồi kết luận:

- Hắc Ngọc Phu Nhân biết rõ bình sinh ta chẳng hề tin cậy ai, giả như người đến với ta thì tự nhiên ta phải lưu ý đến người, rồi thế nào ta cũng khám phá ra mưu toan và hạ thủ người để trừ một mối họa.

Du Bội Ngọc cau mày:

- Nếu bà ấy muốn giết văn bối thì có thể hạ thủ bất cứ lúc nào, sao lại phải mượn tay tiền bối?

Đông Quách Tiên Sinh cười nhẹ:

- Người không hiểu cái đạo lý đó sao? Bà ấy xem người là một trở lực lớn trong tương lai trên đường xây dựng nghiệp bá. Đương nhiên bà ấy phải tìm mọi cách để trừ diệt người. Nhưng tự tay bà gây nên cuộc đổ máu thì lại mất cái danh nghĩa rất cần cho bà để gây uy tín trên giang hồ. Bà muốn quy ác danh về tay ta hơn là mượn tay ai khác. Bởi người đã hiểu trên thế gian này bà ấy chỉ có cổ kị hai anh em ta thôi, bà ấy sợ sau này ta huy động quần hùng chống lại. Nếu ta trở thành một kẻ sát nhân rồi thì có hiệu triệu cũng chẳng ai nghe ta.

Lão dừng lại, trầm giọng tiếp:

- Sai người đến ta bà ấy có hai điều lợi. Một là ta mang ác danh nếu giết người.

Hai là ta chết nơi tay người. Trong hai điều lợi thì thế nào bà cũng có một! Giả như ta chết bà ấy càng thu lợi lớn hơn. Còn lại một người, bà sẽ có ngàn cách khác loại trừ người.

Du Bội Ngọc thở dài. Một lúc sau chàng lại hỏi Phượng Tam:

- Phượng Tam Ca cho rằng quyền tạp lục lai lịch nhân vật võ lâm ấy không có giá trị tuyệt đối?

Phượng Tam gật đầu:

- Người nên hiểu việc này rồi suy ra những việc khác. Kẻ đã kể chuyện gia đình người vốn không thích phụ thân người, kẻ đó lại dọn sẵn đường cho Du Phóng Hạc sau này nên Tỏa Hồn Cung Chủ mới ghi vào quyền tạp lục là phụ thân người trục xuất bào đệ!

Du Bội Ngọc mơ màng một lúc, đoạn hỏi:

- Hiện tại tình trạng của Phượng Tam Ca có khả quan hơn trước không?

Phượng Tam gật đầu:

- Chất độc trong người đã được giải trừ phần lớn. Bất quá ta chỉ cần tịnh dưỡng độ vài mươi ngày nữa là có thể cử động được. Cũng nhờ tài y thuật của Đông Quách Cao lão huynh đó!

Đông Quách Tiên Sinh gật gu ơ:

- Nếu Đông Quách Cao nhị đệ đừng lưu lại Sát Nhân Trang mấy năm dài thì Phượng Tam lão đệ đâu đến nỗi thân tàn ma dại như thế này? Và có thể có một trận chiến kinh hồn giữa lão đệ và Nộ Chân Nhân tại Lý Độ trấn vào ngày đó rồi. Tuy ngày nay có muộn nhưng cũng chưa đến nỗi nào! Chúng ta lại có thêm mấy mươi ngày nghiên cứu kỹ kế hoạch, trong thời gian chờ đợi Phượng Tam lão đệ bình phục!

Du Bội Ngọc trở mắt:

- Kế hoạch? Tiên bối định làm gì?

Đông Quách Tiên Sinh mỉm cười:

- Người cứ tưởng ta trở lại Trung Nguyên là để thăm quê cũ thôi à? Đâu có đơn giản như thế được? Ta cũng xuất thân từ con nhà võ, binh sinh cũng lấy võ thuật giúp ích cho đời. Dù muốn dù không ta cũng là người trong võ lâm nên cũng có bốn phận đối với cuộc thịnh suy của võ lâm. Ta chủ trương không gây hấn với bất cứ một ai.

Nếu ai đó áp dụng thủ đoạn tranh chấp những quyền lợi riêng lẻ thì ta chẳng cần can thiệp gấp làm gì bởi ai cũng có quyền gây thực lực, tạo uy tín, giành một thế đứng trong giang hồ. Nhưng một khi ma đầu nuôi mộng bá chủ, khuynh loát võ lâm thì những nhân vật trong chính phái buộc lòng phải lên tiếng. Trước hết cảnh cáo, nếu cảnh cáo không hiệu quả thì chuyển sang giai đoạn trừng trị.....

Lão đứng dậy nhìn thoáng qua Đông Quách Cao, đoạn tiếp:

- Lúc còn ở Sát Nhân Trang, nhị đệ ta có cho người biết trên giang hồ có một nhân vật bí mật từng gieo khiếp đảm khắp nơi, nhiều người bị giết, nhiều nhà bị cướp.

Nhân vật đó lại có hành tung kì bí, không ai biết rõ lai lịch như thế nào. Nhị đệ ta mang máng truy ra nguồn gốc nhưng còn thiếu vài chứng cứ nên phải khuất thân làm kẻ đánh xe cho người để tìm hiểu chính xác. Ngày nay chứng cứ đã nắm trong tay, chúng ta phải chuyển sang giai đoạn hành động!

Lão lại dừng, mơ màng một chút rồi lại tiếp:

- Nhân vật đó tung hoành phóng túng đã thành tánh từ rất lâu, trước cả thời gian Du Phóng Hạc giả dùng uy thế mình chủ võ lâm loại trừ những phần tử mà y cho là có phương hại đến sự nghiệp của y. Y đã là mình chủ, y lo củng cố sự nghiệp nên đã dùng nhiều thủ đoạn. Ngoài y ra còn có một nhân vật mà Đông Quách Cao theo dõi, nhân vật này cũng nuôi mộng bá chủ giang hồ. Hiện tại nhân vật này cũng đang hành động ráo riết cho kịp ngày hội Huỳnh Trì tranh giành ngôi vị. Tóm tắt lại, cả nhân vật đó và Du Phóng Hạc giả đang gây thực lực trên xác chết của kẻ đối lập, chờ đợi ngày đại hội sắp đến, chúng ta có bốn phận ngăn ngừa, phá hoại mưu mô của họ.

Du Bội Ngọc hỏi:

- Nhân vật đó có phải là...

Đông Quách Tiên Sinh gật đầu:

- Là Cơ Khổ Tình, có sự tương trợ của vợ mà cũng là em gái lão ta, Hắc Ngọc Phu Nhân Cơ Bi Tình!

Du Bội Ngọc cau mày:

- Cứ như lời Hải Đông Thanh và Dương Tử Giang thì cả hai là đồng minh với nhau, lẽ ra họ phải giúp nhau chứ lý đâu lại tranh chấp lẫn nhau?

Đông Quách Tiên Sinh trầm giọng:

- Bên ngoài Hắc Ngọc Phu Nhân và Cơ Bi Tình đồng minh, bên trong họ là hai kẻ tư thù. Du Phóng Hạc giả đương nhiên biết rõ ngày hội Huỳnh Trì, Cơ Khổ Tình sẽ tranh cử chức võ lâm minh chủ với y, do đó y

phải có một chương trình tiêu diệt kẻ đối lập. Ngược lại, vợ chồng Cơ Khổ Tình và Cơ Bi Tình cũng biết thế, nên song phương ghìm nhau ngấm ngấm, bên nào cũng có thủ đoạn cao cường cả. Song hiện tại họ còn phải liên minh với nhau để lợi dụng lẫn nhau bởi họ còn lo san bằng những trở lực khác...

Lão giải thích tiếp:

- Vợ chồng Cơ Khổ Tình lợi dụng vị mình chủ giả hiệu tìm cách tiêu diệt anh em ta và đồng đạo vô lâm. Do đó, người thay Du Phóng Hạc dẫn Nộ Chân Nhân đến Lý Độ trấn quyết diệt trừ Phương Tam lão đệ, ngoài ra, Cơ Bi Tình còn đặt Hải Đông Thanh và Dương Tử Giang bên cạnh Du Phóng Hạc, tiếng thì giúp Du Phóng Hạc chứ thực sự để dòm ngó mọi hành động của y, đồng thời truy nguyên tung tích của anh em ta, bởi vì trừ Du Phóng Hạc ra chẳng ai biết được anh em ta hạ lạc ở phương trời nào. Ngược lại, Du Phóng Hạc cũng nhờ Cơ Khổ Tình trong công việc chung tình tĩa dần phe đối lập. Chính Cơ Bi Tình giúp Du Phóng Hạc trong công việc giả tạo nhiều người nhờ cái tài cải sửa dung mạo của bà ấy. Du Phóng Hạc không giết người mà lại đem người giả thay vào người thật, như người đã biết Tây Môn Vô Cốt, Tạ Thiên Bích, Đường Vô Song... lần lượt theo về với Du Phóng Hạc. Trên giang hồ mấy ai hiểu được đó chỉ là những người giả? Bao nhiêu thế gia danh phái một sớm một chiều đều đứng về phía y thì còn ai dám chống đối nữa?

Du Bội Ngọc rùn mình kinh hãi trước cái thâm ý của Du Phóng Hạc giả! Loại trừ phần tử đối lập bằng cách đó còn ai hiểu nổi? Chẳng những lão không mang tiếng sát nhân lại còn được tiếng là người có đức độ nên các thế gia mới theo về!

Chàng lại hỏi:

- Còn những người thật? Lão giết đi hay là an trí ở một nơi nào khác?

Đông Quách Tiên Sinh mỉm cười:

- Tuy nuôi mộng lớn nhưng Du Phóng Hạc giả lại rất sợ máu, cho nên y không hề giết họ. Y an trí tất cả một nơi, trừ Tạ Thiên Bích chẳng rõ tại sao y lại không quản thúc, để hẳn đến Sát Nhân Trang. Song những người thật đó dù người có gặp lại chắc chắn không nhìn ra, bởi y đã biến họ thành những con người khác biệt với cái tài cải sửa dung mạo của Cơ Bi Tình.

Lão nhìn sang Đông Quách Cao cười nhẹ, tiếp:

- Nhị đệ ta sau này sẽ trả họ về dung mạo cũ!

Du Bội Ngọc sững sờ.

Đông Quách Tiên Sinh tiếp:

- Du Phóng Hạc giả và vợ chồng Cơ Khổ Tình đều là những võ quỷ dày nhưng chưa biết bên nào có móng tay nhọn hơn bên nào. Đáng lý ra chúng ta nên đóng vai ngư ông chờ ngao sò tranh chấp. Nhưng tình thế của chúng ta có khác, chúng ta không thể chờ lâu bởi hiện tại, ngao cò đang liên minh mưu toan hãm hại ngư ông nên ngư ông phải hành động trước.

Du Bội Ngọc nghe lòng rộn lên một niềm khoan khoái, Du Phóng Hạc giả hiệu lộ chân tướng thì nỗi oan của phụ thân chàng được hóa giải, thù nhà được báo phục.

Song chàng không khỏi man mác buồn. Báo thù cho thân phụ xong, chàng lại mất đi một người thúc phụ!

Biết làm sao hơn? Gia môn bất hạnh âu cũng là số kiếp của con người, chàng cũng như mọi người, là một con cờ của tạo hóa, có vị trí sẵn trên bàn cờ nhân thế.

Chàng làm sao tránh khỏi định số?

Chàng phác họa lên một khung cảnh trong tương lai, hãnh diện trở lại quê nhà, tế điện vong linh tiên phụ....

Chàng nghĩ đến Lâm Đại Vũ, đến Châu Lệ Nhi, đến bao nhiêu người khác...

Sau ngày báo phục phụ thù, chàng sẽ có thái độ nào với họ? Chàng muốn biết kế hoạch hành động của Đông Quách Tiên Sinh như thế nào, trong đó chàng có một phần việc nào chẳng và thực sự ngày nào mới bắt tay vào việc?

Nhìn qua Phượng Tam Tiên Sinh, Đông Quách Cao, Đông Quách Tiên Sinh, chàng miên man suy nghĩ. Cả ba hiện tại được gì trong tay? Và cứu cánh của con nhà võ như thế nào? Thuở tóc xanh khổ thân luyện tập, bạc mái đầu là đôi bàn tay trắng!

Hồi chung tình từ bỏ mọi hưởng thụ ở thế gian, nếu có thủ đắc chẳng cũng chỉ là bệnh hoạn do ân oán giang hồ, hoặc là một vài vết sẹo, hoặc là mất một tay chân...

Tại sao họ tay trắng trong khi kẻ khác ngồi trên bạc vàng, một ý muốn là một mệnh lệnh đến cỏ cây cũng phải tuân theo răm rắp?

Thì ra họ vị tha, họ siêu trần, họ cam tâm với đạo nghĩa, đem trọn chuỗi ngày do tạo hoá bắt buộc họ phải đến chứ cõi tạm này không phải là khung cảnh của họ.

Khung cảnh này tanh máu quá, họ ngạt thở vì vật dục, vì tham vọng của đồng loại.

Chàng thấy cái thanh cao của họ chàng ham!

Song ở lứa tuổi này, chàng có thể nghĩ đến một ngày nào đó nổi bước chân theo họ thoát tục ly trần?

Vũ trụ mệnh mang! Thế mà vẫn khó tìm một nơi thanh khiết!

Đông Quách Tiên Sinh ngồi đó bên cạnh Phượng Tam Tiên Sinh. Đông Quách Cao lo nấu nướng bữa ăn sáng. Du Bội Ngọc bước ra ngoài dạo quanh khu vực. Đứng trên cầu chàng nhìn dòng nước trôi nhẹ và hồi ức lại bao nhiêu diễn biến đã qua trong cuộc đời chàng.

Từ ngày ra đi mang uất hận phụ cừu, nào đã được mấy tháng đâu, thế mà chàng cảm thấy mình sống hơn một thế kỷ! Giang hồ đầy hung hiểm, đáng sợ lắm thay! Ai đã dẫn thân vào giang hồ thì tránh sao được cái vòng ân oán?

Trong bữa ăn, Đông Quách Tiên Sinh phân công cho mọi người:

- Nhị đệ lĩnh phần việc tìm cách đưa những người bị Du Phóng Hạc giả an trí một nơi, đến một địa điểm nào đó hoặc giả đưa về đây dùng thủ thuật trả lại dung mạo nguyên trạng cho họ, xong rồi đến Lý Độ trấn gặp ta. Du Bội Ngọc trở lại bên cạnh Hắc Ngọc Phu Nhân dò xét hành động của vợ chồng bà ấy. Nếu may mắn gặp bọn Hải Đông Thanh và Dương Tử Giang thì cố thuyết phục cả hai quay về nẻo chính, sau này họ sẽ giúp ích cho chúng ta nhiều. Trong tương lai, họ sẽ là những người thay thế chúng ta duy trì võ lâm công đạo. Phượng Tam lão đệ, khi nào cảm thấy có thể lên đường thì cấp tốc bám sát Du Phóng Hạc giả hiệu. Còn ta, ta sẽ có mặt khắp nơi kiểm soát sự tình, hoặc tiếp trợ các người, nếu có ai gặp khó khăn trở ngại.

Lão dừng lại nhìn quanh ba người một lượt, đoạn tiếp:

- Ngày rằm tháng sau, tất cả phải có mặt tại toà tiểu lâu ở Lý Độ trấn trước lúc trăng lên.

Du Bội Ngọc lấy làm lạ nên hỏi:

- Tại sao mình không tập hợp về đây mà lại phải chọn Lý Độ trấn làm điểm tựa?

Đông Quách Tiên Sinh mỉm cười:

- Theo ta nghĩ, Lý Độ trấn đã bị tận diệt hoàn toàn, Du Phóng Hạc chẳng bao giờ trở lại một nơi mà y đã từng lưu dấu phá hoại. Chúng ta đến đó, đối phương không thể ngờ được mà đặt tai mắt theo dõi. Ngoài ra ngôi nhà này cần được giữ bí mật.

Nếu không cần thiết lắm chúng ta không nên nằng đi về. Phải biết, đối phó với hai nhóm người đó là một việc làm khó hơn lên trời. Sơ hở một chút là mình có thể mất mạng ngay. Dù có thoát khỏi tay chúng thì cũng chẳng còn hy vọng tái thực hiện kế hoạch bởi chúng đã bị đánh động nên sẽ tăng cường cảnh giác.

Du Bội Ngọc gật đầu:

- Tiền bối nói rất đúng.

Rồi chàng hỏi:

- Chưng nào văn bối mới động thân?

Đông Quách Tiên Sinh trầm ngâm một chút:

- Ngày mai. Chúng ta nên nhân cơ hội mưu đồ của chúng chưa được thập phần chu đáo mà phá hủy ngay. Nếu chần chờ thì thực lực của chúng được củng cố vững chắc, chúng ta sẽ phải vất vả hơn!

Du Bội Ngọc nhìn sang Phượng Tam Tiên Sinh. Phượng Tam mỉm cười:

- Người lo ngại cho Châu Lệ Nhi? Yên tâm! Ta đã nói là nó chẳng việc gì. Phần người, nếu có thể lấy được sự tín nhiệm của bọn Hải Đông Thanh và Dương Tử Giang thì hãy nhờ bọn họ trở về sào huyệt của Hắc Ngọc Phu Nhân xem qua, để biết bà ta quản thúc nó ở nơi đó hay nơi nào khác. Nói là nói thế, chứ ta đã có chủ trương rồi, ta bảo đảm sẽ mang Châu Lệ Nhi về trao trả cho người, nhất định không để cho nó mất một sợi tóc!

Du Bội Ngọc thoáng đỏ mặt.

Suốt ngày đó, Phượng Tam và Đông Quách Tiên Sinh chỉ điểm thêm cho chàng mấy môn võ công tuyệt kỹ. Tuy học trong một ngày nhưng chàng cảm thấy tiến bộ vô cùng. Chàng phải nhìn nhận hiện tại võ công đã vượt cao hơn những ngày qua mấy bậc.

Đêm đó, dĩ nhiên chàng ngủ tại ngôi nhà cỏ. Ba người kia là hàng tiên bối có tư tưởng siêu thoát, họ ít nói năng, ngoài những việc cần thiết không làm gì khác hơn là chuyện hành công dưỡng thần. Chàng thấy tịch mịch quá nên ngủ sớm để sáng mai lên đường. Ý muốn ngủ sớm song lòng rộn lên những điều lo nghĩ về những việc sắp thi hành. Chàng lăn lộn một lúc lâu mới chợp mắt được.

Hắc Ngọc Phu Nhân dẫn Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi rời khỏi địa huyệt rồi, Thiết Hoa Nương dìu Hải Đông Thanh theo đường cũ trở lên ngôi nhà cỏ. Lúc đó Dương Tử Giang cũng đã hạ sát xong Linh Quỷ thứ ba. Hắn đang nhìn xác Linh Quỷ nằm trong vũng máu, vẻ mặt nhọc nhằn hiện ra rõ rệt. Hắn thở ồ ồ, thanh kiếm còn vấy máu. Hắn không kịp nghĩ đến việc lau nó vào để giầy. Hắn phờ phạc đến độ thấy bọn Hải Đông Thanh trở lên mà không hỏi han gì cả. Sự trở lại của Hải Đông Thanh và Thiết Hoa Nương phải làm cho hắn lấy làm lạ lắm, song hắn còn thở mệt, chưa có thể mở miệng hỏi gì.

Hải Đông Thanh nhìn xác Linh Quỷ thở phào:

- Sư đệ đã thanh toán hắn rồi?

Dương Tử Giang gật đầu. Hải Đông Thanh hỏi tiếp:

- Sư phụ có bảo gì với sư đệ không?

Dương Tử Giang trở mặt:

- Sư phụ? Sư phụ có đến đây à?

Đến lượt Hải Đông Thanh kinh ngạc:

- Sư đệ không thấy sư phụ sao?

Dương Tử Giang lắc đầu:

- Nào có thấy ai đâu?

Rồi hắn hỏi lại:

- Còn Du huynh và Châu cô nương?

Hải Đông Thanh sưng sờ:

- Thế thì sư phụ từ ngã nào đến và đã theo ngã nào ra khỏi địa đạo?

Dương Tử Giang như từ cung trăng rơi xuống. Hắn giương tròn mắt nhìn Hải Đông Thanh. Hải Đông Thanh bèn đem sự tình thuật lại với Dương Tử Giang. Dương Tử Giang trầm ngâm một lúc lâu mà không nói gì. Hải Đông Thanh lại hỏi:

- Thế ra sư đệ chưa từng vào địa đạo lần nào?

Dương Tử Giang lắc đầu:

- Chưa! Tiểu đệ đến nơi này chưa được bao lâu. Trong một lúc bất ngờ tiểu đệ khám phá ra dưới bếp có một lối thông xuống đất, biết ngay là bên dưới có địa đạo và ngôi nhà này chỉ dùng để nghỉ trang thôi. Biết như vậy nhưng còn nhiều việc phải làm gấp, tiểu đệ chưa kịp quan sát. Có địa đạo hẳn có lối ra nên tiểu đệ bảo Thiết Hoa Nương dẫn Du huynh và Châu cô nương dìu sư huynh xuống đó tạm thời ẩn tránh bọn Linh Quỷ. Ngờ đâu bên dưới lại có nhà và là sào huyệt của một tổ chức bí mật. Lạ lùng thật!

Hải Đông Thanh thốt:

- Sư phụ không theo ngã này ra vào chắc hẳn địa đạo có một lối xuất nhập khác.

Thì ra sư phụ biết địa đạo này từ lâu.

Dương Tử Giang thở dài:

- Thế mà sư phụ chẳng nói gì với tiểu đệ cả! Tiểu đệ muốn trở xuống đó quan sát thử xem sao!

Hải Đông Thanh lắc đầu:

- Chẳng ích lợi chi đâu! Lão già đó chết rồi, thiếu nữ kia cũng biến mất. Nếu còn ai khác chắc họ cũng đã đào tẩu. Sào huyệt đã bị phát hiện, họ đại gì lưu lại tiếp?

Dương Tử Giang suy nghĩ một lúc, rồi hỏi:

- Sư huynh có nhận ra lão nhân đó không?

Hải Đông Thanh lại lắc đầu:

- Lão nhân hoàn toàn xa lạ đối với ngu huynh. Chẳng như lão và sư phụ có mối thù truyền kiếp nên vừa gặp nhau là sư phụ hạ độc thủ liền.

Dương Tử Giang lại suy nghĩ một lúc nữa. Sau cùng y lẩm bẩm:

- Sư phụ cần chi đến Du huynh? Người đưa Du huynh đi đâu?

Hải Đông Thanh thở ra:

- Làm sao chúng ta biết điều đó?

Họ nín lặng một lúc lâu, Thiết Hoa Nương còn bàng hoàng về sự việc xảy ra nơi địa đạo nên chẳng thốt một tiếng nào.

Dương Tử Giang tắc lưỡi:

- Bây giờ chúng ta phải làm gì đây?

Hải Đông Thanh đáp:

- Trước hết chúng ta cần đi gấp, đừng ở lại đây thêm giây phút nào nữa đề phòng bọn Linh Quỷ lại đến. Rồi nơi đây rồi, hoặc giả chúng ta trở về bên cạnh Du Phóng Hạc hoặc về sơn động gặp sư phụ xin chỉ thị để tiếp tục công tác.

Dương Tử Giang bàn:

- Nên về sơn động là phải hơn. Bởi bây giờ có trở lại bên cạnh Du Phóng Hạc chúng ta cũng chẳng biết phải làm gì. Cần gặp mặt sư phụ xem sư phụ phân phó như thế nào. Tuy nhiên...

Hải Đông Thanh hỏi:

- Tuy nhiên làm sao?

Dương Tử Giang nhìn thoáng qua Thiết Hoa Nương đoạn đáp:

- Sư huynh thừa hiểu sư phụ không thích chúng ta đưa người lạ đến đó...

Hải Đông Thanh gật đầu:

- Có khó khăn gì! Bất quá sư đệ tìm một nơi nào đó yên tĩnh cho nàng tạm ở đó rồi sẽ định liệu kế trường cửu cho nàng.

Dương Tử Giang lại nhìn Thiết Hoa Nương.

Thiết Hoa Nương thốt nhanh:

- Hải huynh nói phải đấy! Dương ca cứ lo công việc của mình. Phần tôi thì tôi tự lo lấy cũng được. Bất quá, tạm thời tôi đến Nga My sơn tìm người quen nơi sơn thôn ẩn náu. Khi nào có dịp thuận tiện, Dương huynh cứ đến đó tìm tôi!

Họ chấp nhận giải pháp đó của Thiết Hoa Nương. Rồi Dương Tử Giang hỏi:

- Còn ngôi nhà này? Nên thiêu hủy hay là cứ để yên?

Hải Đông Thanh lắc đầu:

- Không nên thiêu hủy. Cứ để đó vì xưa nay chúng ta không lưu tâm đến việc của người khác. Bất quá trong lúc bất ngờ mình dừng chân lại đây thôi. Vả lại biết đâu sau này mình còn có chỗ dừng đến? Tổ chức kia hẳn là bỏ luôn địa đạo rồi. Mình dùng nó làm chỗ dừng chân nếu có dịp quay lại Đường gia trang!

Kế hoạch đã phác họa xong, họ thi hành ngay. Thời gian đã về chiều, không lâu lắm đêm sẽ đến. Thiết Hoa Nương ngược đường tìm một thị trấn cách đó mấy mươi dặm vào khách điểm nghỉ đêm, chuẩn bị đến Nga My sơn. Còn Hải Đông Thanh và Dương Tử Giang khởi hành ngay về sơn động. Họ đi được hơn hai mươi dặm. Hai mươi dặm đường đối với họ chẳng phải dài. Khi hoàng hôn xuống là họ đã vượt qua đoạn đường đó. Xa xa phía trước mặt có khu rừng nhỏ chắn lối. Phía sau khu rừng có một ngọn núi khá cao. Đến đây họ còn trong địa phận Tứ Xuyên.

Họ cứ đi.

Bỗng Hải Đông Thanh gọi Dương Tử Giang:

- Sư đệ xem kìa! Có bóng người ở bìa rừng!

Dương Tử Giang cũng kịp thấy một bóng người từ bên ngoài lao vào trong khu rừng, thoáng chút đã mất dạng sau mấy hàng cây.

Hắn lẩm bẩm:

- Ai? Bọn Đường gia trang hay bọn Linh Quỷ? Đêm sắp xuống rồi, vào rừng làm gì?

Hải Đông Thanh đề nghị:

- Chúng ta vào đó xem sao!

Dương Tử Giang gật đầu:

- Tuy nhiên, chúng ta cũng phải cẩn thận cho lắm mới được. Thân pháp của người ấy linh hoạt phi thường chẳng kém chúng ta đâu. Hẳn phải là một tay khá lắm đấy. Mình nên tránh một cuộc xô xát trong lúc này!

Cả hai giở thuật khinh công lướt đi vun vút. Thì ra bóng người đó là Cơ Khổ Tình, lão đến đây để gặp vợ, cũng chính là em gái của lão, Hắc Ngọc Phu Nhân Cơ Bi Tình. Cả hai là những cao thủ võ lâm có thể phát hiện ra những tiếng động từ xa, nhưng Hải Đông Thanh và Dương Tử Giang đã đề phòng trước nên khi đến gần nghe lên mà họ vẫn không hề hay biết.

Đương nhiên, Hải Đông Thanh và Dương Tử Giang phải kinh hãi về mưu tính của sư phụ. Riêng Hải Đông Thanh thì suýt đứng tim vì y nhận ra Cơ Khổ Tình là lão nhân trong địa đạo. Mãi đến khi Hắc Ngọc Phu Nhân đi rồi, Hải Đông Thanh và Dương Tử Giang vẫn còn bàng hoàng ngơ ngẩn.

Lâu lắm Hải Đông Thanh thở dài:

- Thế là hết!

Dương Tử Giang cũng thở dài:

- Thế là hết!

Hải Đông Thanh trầm giọng:

- Chúng ta là những quân cờ thí của sư phụ! Du Bội Ngọc cũng là một con cờ như chúng ta!

Dương Tử Giang cười khở:

- Dùng chúng ta, sư phụ thực hiện âm mưu diệt trừ Du Phóng Hạc? Dùng Du Bội Ngọc, sư phụ diệt trừ Đông Quách Tiên Sinh?

Hải Đông Thanh ngao ngán:

- Còn Linh Quý?

Dương Tử Giang lắc đầu:

- Chắc không phải do Đông Quách Tiên Sinh sai phái?

Hải Đông Thanh gật đầu:

- Mà cũng chẳng phải là Du Phóng Hạc!

Cả hai cùng kêu khê:

- Chúng ta là những quả chanh đã vắt cạn nước rồi!

Họ cũng buông luôn:

- Và xác chanh đương nhiên vô dụng! Vô dụng là bị vắt bỏ?

Cả hai lại thở dài. Lâu lắm, Hải Đông Thanh buông khê:

- Làm sao?

Dương Tử Giang cũng buông khê:

- Làm sao?

Cả hai lại im lặng. Họ suy nghĩ một lúc rồi cùng thốt lên:

- Ân nghĩa của sư tôn?

Hải Đông Thanh tiếp:

- Điều thứ nhất chúng ta không thể về sơn động!

Dương Tử Giang gật đầu:

- Điều thứ hai, nên thoát ly ngoài cuộc dù làm thế là lỗi đạo thầy trò. Lỗi đó chúng ta nhận chứ không nên đắc tội với võ lâm.

Hải Đông Thanh tắc lưỡi:

- Thương hại thay cho Du Bội Ngọc!

Dương Tử Giang trầm buồn ra mặt:

- Tại tiểu đệ cả! Chính tiểu đệ dẫn hấn đến đây!

Hải Đông Thanh lắc đầu:

- Không hấn vậy đâu! Sư phụ đã có ý đó thì dù hấn có ở phương trời nào sư phụ cũng tìm ra.

Dương Tử Giang suy nghĩ một lúc:

- Tuy vậy chắc gì Đông Quách Tiên Sinh sát hại nổi hấn? Hấn cũng là người thừa cơ trí, có thể tự giải thoát cho mình dễ dàng!

Hải Đông Thanh lắc đầu:

- Không hy vọng lắm! Bởi chính sư phụ cũng ngán lão ấy!

Họ bàn luận với nhau một lúc, sau cùng quyết định đi tìm Du Bội Ngọc. Tìm Du Bội Ngọc là phải đến tận nơi cư ngụ của Đông Quách Tiên Sinh, điều đó dĩ nhiên là có nhiều khó khăn cho họ, song còn biết làm sao hơn?

Họ là những người thiện lương, tuy họ thọ giáo nơi Hắc Ngọc Phu Nhân nhưng họ không hề biết được âm mưu khuynh đảo giang hồ của sư phụ. Thực sự họ cũng có làm nhiều việc có ích cho Hắc Ngọc Phu Nhân, song họ vô tình mà làm. Họ làm theo chương trình do phu nhân phác họa rất chính đáng. Họ có ngờ đâu cái chính đáng đó chỉ là một bức bình phong che dấu một dã tâm đáng sợ? Bởi không hay biết nên họ lầm. Lầm rồi họ quay đầu trở về chính nghĩa, điều đó đáng ca ngợi hơn là đáng trách.

Ngợi việc mới, còn việc cũ có đáng trách cũng có thể tha thứ được. Họ nhìn nhận Du Bội Ngọc tuy còn ít tuổi song đã có thái độ quân tử. Tư cách chính nhân của chàng đã thu phục cái tâm của họ. Họ nhận thấy cần phải cứu chàng, có như vậy họ mới chuộc lại phần nào tội đã nhắm mắt hành động theo chương trình của Hắc Ngọc Phu Nhân.

78. Đại Náo Sát Nhân Trang

Trong khi Hải Đông Thanh và Dương Tử Giang ra Quan ngoại tìm Du Bội Ngọc thì chàng đã gặp Đông Quách Tiên Sinh rồi. Theo sự sắp đặt của tiên sinh, chàng cáo biệt Phụng Tam, Đông Quách Cao và Đông Quách Tiên Sinh lên đường ngay.

Phần việc của chàng là gặp Hắc Ngọc Phu Nhân để dò xem bà ta hành động như thế nào trong tương lai.

Tìm bà ta nào phải là việc dễ! Bởi Du Bội Ngọc nào biết bà ta ở địa phương nào? Hơn nữa, một con người kỳ bí tất hành tung cũng kỳ bí.

Chàng nghĩ:

- Ta cần chi phải bôn ba khắp bốn phương trời? Biết bà ta ở đâu mà xuôi ngược vớ vẩn tìm bà? Bà đã giao phó cho ta một công tác thì cái điều cần gặp nhau chính bà ta còn nóng nghĩ đến hơn ta. Nóng để biết kết quả như thế nào. Như vậy, bà ta cần phải tìm mình chứ mình khỏi phải tìm bà. Bây giờ ta cứ xuất hiện chán chường tại những thị trấn lớn. Bà ta có tai mắt khắp nơi hẳn phải biết tin tức về ta. Sự xuất hiện trên giang hồ của ta tại Trung Nguyên chứng tỏ công việc ở Quan ngoại đã xong.

Đương nhiên bà sẽ đến hỏi kết quả.

Cơ Khổ Tình lẫn quần tại Tứ Xuyên, hẳn Hắc Ngọc Phu Nhân cũng ở không xa vùng đó lắm. Chàng nghĩ đến Tứ Xuyên chắc chắn phải gặp bà. Nhưng đến Tứ Xuyên cũng là một cái khổ cho Du Bội Ngọc bởi đó là vùng ảnh hưởng của họ Đường. Rất có thể chàng gặp lại người trong Đường Môn, điều mà chàng không muốn ít nhất cũng trong liệu tính. Cho nên chàng muốn xuất hiện công khai mà lại thành dè dặt.

Đến Tây Thục rồi, Du Bội Ngọc không vào sâu nội địa. Chàng ngày ngày túc trực tại trục lộ giao thông từ miền Đông Nam đến.

Bởi chàng nghĩ Hắc Ngọc Phu Nhân không hề ra Quan ngoại do đó chàng không cần quan sát những đoàn lũ hành từ Tây Bắc trở về. Phu nhân từ nội địa đến hẳn phải theo ngã Đông Nam.

May mắn thay chàng ở Tứ Xuyên hơn nửa tháng trời mà không gặp một người nào của Đường Môn trong thời gian đó.

Nhưng trong cái may thường lại đi liền với cái rủi. Trong thời gian đó chàng cũng chẳng gặp Hắc Ngọc Phu Nhân. Tại sao? Bà bận việc gì? Đến nỗi bà quên đi công tác đã giao phó cho chàng? Nếu bà có nhớ, nếu bà có nóng nảy hẳn bà phải chờ đón chàng chứ?

Bà không đến đây thế thì bà chờ chàng ở nơi nào? Song phương không ước hẹn địa điểm, thời gian thì còn biết gặp nhau lúc nào? Ở đâu?

Hoặc giả bà bắt được tin Đông Quách Tiên Sinh đã vào Trung Nguyên rồi? Nếu có cái tin đó thì ai đã cung cấp cho bà? Trong số quần hùng dự lễ mừng thọ của Phú Bát Gia cũng có người trong hệ thống tình báo của Du Phóng Hạc giả chẳng?

Nếu có thì Du Phóng Hạc đã hay tin đó và chính lão đã cung cấp cho bà?

Chàng thầm hỏi Châu Lệ Nhi hiện tại ra sao? Nàng có bị Hắc Ngọc Phu Nhân ngược đãi chẳng? Còn bọn Hải Động Thanh, Dương Tử Giang, họ có còn ở cạnh sư phụ họ chẳng? Hiện tại họ làm gì? Phu nhân có hạ thủ sát hại họ chưa?...

Cho đến một hôm chàng sắp sửa rời khỏi Tứ Xuyên trở lại ngôi nhà cỏ hỏi ý kiến Đông Quách Tiên Sinh...

Trên con đường cái quan từ Tây Bắc, hai con ngựa cất vó đều đều sải bước dài tiến sâu vào nội địa. Thời gian lúc đó đã vào giờ Thân, thái dương đã ngã về Tây.

Nắng vàng dịu nóng chiếu xiên xuống đầu cành. Tuy nắng đã dịu, không gian ngưng đọng còn nặng oi bức vì gió ngàn chưa dậy cuốn về. Tất cả đều im phăng phắc. Trong cảnh yên lặng đó, hai con trót bụi xoáy lông lốc sau đôi ngựa là hình ảnh linh động nhất. Đang thở than bên cội cây ven đường, Du Bội Ngọc đã thấy bụi bốc từ xa, nghe vó ngựa nên giòn trên quan lộ.

Bất giác chàng chú ý. Từ Tây Bắc trở về, hãn kỵ sỹ từ Quan ngoại vào Trung thổ. Con đường này hầu như đặc biệt dành cho khách thương. Nhưng khách thương lúc xê dịch thường quy tụ thành đoàn, ít nhất cũng từ mười người trở lên, có chủ, có tớ, lắm khi có cả nữ nhân. Dĩ nhiên cũng có xe, xe chở hàng, chở vật dụng, thức ăn, nước uống.

Nhưng hiện tại chỉ có hai con ngựa song song cất vó. Như vậy chắc chắn chẳng phải là khách thương rồi. Không phải là khách thương, cũng chẳng phải du khách luôn.

Và như vậy hẳn phải là khách giang hồ. Khách giang hồ dùng ngựa tất có dụng ý riêng biệt. Phàm nhưng ai di chuyển dùng ngựa hẳn cuộc hành trình phải dài ngày. Ngựa giúp cho khách giang hồ đỡ nhọc, đi được ban ngày, tránh dùng thuật khinh công gây nên sự chú ý của thiên hạ.

Tránh được cái việc sử dụng khinh công, họ có thể thẳng đường mà đi, khỏi phải quanh rẽ vào những lối vắng không người. Gặp thị trấn cứ vào, gặp đám đông cứ lướt qua, không sợ một ai nghi ngờ.

Nếu khách giang hồ thì hai người này là ai? Họ từ Quan ngoại đến hay là đang trên đường về? Nếu từ Quan ngoại đến, họ đến Trung Nguyên làm gì? Nếu họ đang trên đường về thì trước đó họ ra Quan ngoại làm chi?

Nghĩ đến đó, Du Bội Ngọc toan ẩn mình vì chàng sợ gặp phải bọn người của Du Phóng Hạc, phiền phức sẽ sinh ra mà lúc này chàng cần phải dấu hành tung.

Nhưng chậm mất rồi!

Ngựa thuộc loại tuần mã, thoáng mắt đã đến nơi và người trên ngựa đã phi thân xuống đường.

Ngựa dừng ngay vó như có huấn luyện kỹ, không cần có sự kèm thúc của kỵ sỹ.

Trên ngựa là hai thanh niên anh tuấn, xuống đất rồi họ cùng kêu lên:

- Du huynh!

Thì ra họ là Hải Động Thanh và Dương Tử Giang.

Trông thấy Du Bội Ngọc, họ thở phào.

Họ khoan khoái vì được tạm dừng chân sau cuộc hành trình dài hay được gặp lại Du Bội Ngọc?

Có lẽ vì cả hai lý do!

Du Bội Ngọc bất đắc dĩ phải chào lại:

- Hải huynh và Dương huynh!

Thực ra sau khi được Đông Quách Tiên Sinh cho biết sự tình, chàng có ý xót xa u hoài cho trường hợp của hai người này. Song chưa biết rõ tâm ý của họ như thế nào, chàng cần phải dè dặt.

Họ bắt đầu câu chuyện. Hải Động Thanh nhìn thoáng qua Dương Tử Giang đạon hỏi Du Bội Ngọc:

- Du huynh từ Quan ngoại về đây từ bao giờ?

Du Bội Ngọc trố mắt:

- Quan ngoại? Tại hạ ra đó lúc nào? Ra đó để làm gì?

Dương Tử Giang nhìn thoáng qua Hải Động Thanh, đoạn mỉm cười:

- Du huynh không thành thật!

Du Bội Ngọc giật mình:

- Lời nói đó có ý tứ làm sao?

Dương Tử Giang và Hải Động Thanh cùng nhìn nhau. Cả hai cùng đồng thời hỏi nhau bằng ánh mắt:

- Có nên nói ra sự thật chẳng?

Rồi cả hai cùng thở dài.

Một lúc lâu...

Du Bội Ngọc không nói gì, trầm tĩnh chờ đợi. Sau cùng Hải Động Thanh thốt:

- Lão nhân trong địa đạo hôm đó còn sống!

Du Bội Ngọc sững sờ! Cái điểm thắc mắc cuối cùng trong câu chuyện giữa chàng và Đông Quách Tiên Sinh đã được giải đáp. Cơ Khổ Tình còn sống! Nghĩa là Cơ Bi Tình có âm mưu!

Hải Động Thanh cười khỏ, tiếp:

- Chẳng nhưng thế, bọn thuộc hạ của lão nhân quái dị đó cũng còn sống luôn!

Du Bội Ngọc trở lại bình thường, hỏi:

- Hai vị có chắc thế không?

Cả hai cùng gật đầu:

- Chính mắt bọn tại hạ thấy lão đi đứng như thường!

Du Bội Ngọc vờ kêu lên:

- Cái chương của lệnh sư tuyệt độc...

Chàng bỏ lửng câu nói, nhìn họ dò xét. Cả hai cùng thở dài, không nói gì. Một lúc lâu, cả hai cùng gọi:

- Du huynh!

Du Bội Ngọc lấy giọng hòa dịu hỏi:

- Hai vị có điều chi khó khăn?

Cả hai cùng nhìn nhau.

Dương Tử Giang trầm giọng:

- Du huynh có cảm nghĩ như thế nào về bọn tại hạ?

Du Bội Ngọc không đắn đo:

- Tài nghệ cao siêu, tâm địa trong sáng, tính tình cương trực. Tóm lại là lợi hại nhưng không độc. Bằng chứng là tại hạ còn sống đây!

Cả hai thở dài.

Thời khắc trôi qua.. thái dương càng chếch về Tây, ánh nắng càng dịu. Bóng cây đã bắt đầu ngả dài trên cỏ. Gió từng cơn nhẹ thoảng về. Một ngày nữa sắp hết.

Hải Động Thanh bỗng thốt:

- Du huynh! Bọn tại hạ đã hiểu!

Du Bội Ngọc trở mắt:

- Các vị hiểu điều chi?

Hải Động Thanh từ từ thuật lại những điều cả hai cùng phát giác. Y dứt lời, Dương Tử Giang tiếp nói:

- Cho nên bọn tại hạ ra ngoài Quan ngoại tìm Du huynh. Đến nơi rồi mới biết Đông Quách Tiên Sinh đã vào Trung Nguyên. Dĩ nhiên Du huynh cũng chẳng ở đó làm gì. Bọn tại hạ kiên trì trở về quyết tìm cho được Du huynh trước khi sự việc xảy ra..

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc. Sau cùng chàng thở dài:

- Tại hạ đã hiểu, Linh Quỷ là cũng là một kiệt tác của lệnh sư!

Cả hai cùng kêu lên:

- Du huynh đã rõ gia sư?

Du Bội Ngọc gật đầu.

Cả hai cùng hỏi:

- Vậy thì Du huynh không có ra Quan ngoại?

Du Bội Ngọc lắc đầu.

Họ trầm ngâm một lúc!

Rồi Du Bội Ngọc hỏi:

- Bây giờ hai vị có thái độ như thế nào? Đắc tội với giang hồ hay đắc tội với sư môn?

Hải Động Thanh và Dương Tử Giang trầm buồn, trông họ đáng thương hại quá.

Hải Động Thanh thốt:

- Con nhà võ lấy giang hồ làm quê hương, có ai nỡ đắc tội với quê hương? Con nhà võ lấy tình nghĩa sư môn làm luân thường, có ai dám đi ngược luân thường? Bọn tại hạ chưa phản sư môn, song từ lâu đã gián tiếp đắc tội với giang hồ. Không thể phản sư môn, không dám tiếp tục đắc tội với giang hồ, từ lâu cứ cho tấm thân này hữu dụng nhưng từ nay đem thân hữu dụng này ẩn nấu một phương trời nào. Thà biến nó thành vô dụng mà tránh sự đắc tội. Huống chi gia sư đang vất vả chanh cặn nước. Nếu theo về giang hồ chẳng hóa ra mình cảm hận bị bỏ rơi, bị phủ phàng mà hành động phản nghịch sao?

Du Bội Ngọc không còn nói sao được nữa! Chàng thở dài mãi!

Đột nhiên, Hải Động Thanh và Dương Tử Giang cùng kêu lên:

- Du huynh bảo trọng! Ngày nào Du huynh thành công, bọn tại hạ sẽ đến uống chén rượu mừng!

Nhún chân, cả hai đã lên mình ngựa. Gót thúc hông ngựa cất vó lướt đi, cả hai đã khuất dạng trong vầng bụi mờ.

Du Bội Ngọc qua cơn bàng hoàng thì họ đã mất dạng trên con đường dài.

Chàng thở ra, tặc lưỡi:

- Những đóa hoa sen sinh trưởng trong bùn, nở trong bùn mà không bị nhiễm bùn! Họ còn đủ thi ân lương, đáng mặt là con nhà võ!

Khi hoàng hôn xuống, chàng còn băng khuâng bên vệ đường. Bỗng một bóng người từ xa lao vút tới. Bóng người đó từ Đông Nam lại, hiển nhiên tiến vào Tây Thục.

Còn cách Du Bội Ngọc độ hai trượng, người đó chậm chân, khi đến gần chàng bóng đó dừng hẳn lại. Bóng đó là Hồng Liên Hoa bang chủ Cái Bang!

Du Bội Ngọc điểm một nụ cười xã giao và cất tiếng chào:

- À! Bang chủ!

Hồng Liên Hoa chào lại:

- Thì ra là Du công tử!

Y hỏi tiếp:

- Du công tử đến Tứ Xuyên làm gì?

Du Bội Ngọc đáp lơ lửng:

- Có chút việc riêng tư nên định đến Đường Gia trang.

Hồng Liên Hoa kêu lên:

- Thì ra công tử cũng đến Đường Gia trang! Thế thì chúng ta cùng đi!

Du Bội Ngọc trở mắt:

- Cùng đi? Bang chủ cũng đến đó nữa sao?

Hồng Liên Hoa gắt đầu:

- Phải! Vì cái việc ấy...

Du Bội Ngọc kinh dị hỏi gấp:

- Việc ấy là việc gì? Chẳng lẽ việc riêng tư của tại hạ lại trùng hợp với việc của Bang chủ?

Đến lượt Hồng Liên Hoa kinh ngạc, y gương tròn mắt nhìn Du Bội Ngọc:

- Thế ra Du công tử chưa hay chi hết à?

Du Bội Ngọc lắc đầu:

- Bang chủ làm cho tại hạ hoang mang vô cùng! Trong những ngày này, tại hạ có gặp ai đâu mà biết được việc xảy ra trên giang hồ.

Hồng Liên Hoa thốt:

- Sự việc này quan trọng lắm!

Du Bội Ngọc nóng nảy:

- Mà việc gì mới được chứ?

Hồng Liên Hoa nghiêm sắc mặt:

- Minh chủ võ lâm Du Phóng Hạc đột nhiên mất tích!

Du Bội Ngọc sững sốt thật sự:

- Có việc như thế sao?

Chàng không tưởng nổi chuyển biến của sự tình quá đột ngột như thế. Nếu Du Phóng Hạc đột nhiên biến mất như vậy hẳn là do ý tứ của lão, nhất định là Đông Quách Tiên Sinh và Phượng Tam không gây nên việc đó rồi. Bởi vì làm cho Du Phóng Hạc đột nhiên mất tích, chẳng những các vị đó chẳng chứng minh được gì mà kẻ hoạch cầm như hồng bét. Hơn nữa, nếu sau này quần hùng võ lâm phác giác ra thì các vị tránh làm sao khỏi công luận quy tội?

Dù sao thì trước mắt số đông khách giang hồ, Du Phóng Hạc vẫn là minh chủ, vẫn vô tư, chính trực, vẫn trọng nghĩa, trọng nhân. Có ai biết được dã tâm của lão đâu?

Thế thì sự tình phải có nhiều bí ẩn.

Chàng chờ nghe Hồng Liên Hoa giải thích:

- Cái việc thiêu hủy Lý Độ Trấn ngày trước Minh chủ chưa đền bù thiệt hại cho dân chúng. Do đó, công tâm phần nộ, ai ai cũng oán hận minh chủ. Việc này lại đến tai triều đình, nhưng quần thần có người xuất thân từ võ lâm đã trình lên vua cứ mặc nhiên để cho khách giang hồ tự xử lý, sao cho ổn thoả? chứ đừng

vội can thiệp vào. Do đó, triều đình phái mấy vị quan đến tận địa phương vỗ về dân chúng, cứu trợ cấp thời, đồng thời lại dán bản yết thị kêu gọi người gây ra sự tình phải mau chóng thực hiện lời hứa nhằm vỗ yên dư luận, và đưa dân chúng trở về nếp sống bình thường...

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Yết thị đã được trưng ra, quần hùng vô cùng phân vân nhưng còn ai dám đứng ra giải quyết? Do đó họ kéo nhau đi tìm Minh chủ báo cáo sự tình. Nhưng khi quần hùng đến tận hội sở Minh chủ mới hay những người bên cạnh Minh chủ cũng đang lo rối lên... Chẳng hiểu tại sao Minh chủ đột nhiên ra đi biệt mấy hôm rồi. Người chẳng trở về mà cũng không cho biết đi đâu. Họ không hề nhận được một tin tức gì kể từ sau ngày ra đi. Một sự kiện rất là lạ lùng, trái ngược với thói quen hành sự bấy lâu nay của Minh chủ. Cho nên tất cả đều có một giả thiết như nhau, đó là Minh chủ đã mất tích. Hiện tại, người trên giang hồ đã phân công đi khắp nẻo tìm kiếm.

Y kết luận:

- Tại hạ đến Đường Gia trang không ngoài mục đích truy tìm minh chủ. Đồng thời yêu cầu người trong Đường Gia trang góp công vào cuộc điều tra..

Du Bội Ngọc hết sức sửng sốt. Hồng Liên Hoa thuật chuyện với vẻ mặt thành thật, có thể tin được y. Huống chi bấy lâu nay, Hồng Liên Hoa vẫn không có ác ý đối với chàng, cứ đối xử với chàng như đối xử với Du Bội Ngọc ngày xưa. Như vậy, y có lý do gì để lừa chàng? Sự tiết lộ của Hồng Liên Hoa làm cho Du Bội Ngọc hết sức hoang mang.

Nếu sự việc đúng như lời Hồng Liên Hoa thì kế hoạch của bọn chàng đương nhiên phải huỷ bỏ. Chàng cố giữ bình tĩnh, vỗ kêu lên:

- Sự việc quan trọng như thế mà tại hạ chẳng hay biết gì cả! Đáng hận vô cùng!

Hồng Liên Hoa giục:

- Thôi chúng ta đi, Du công tử!

Du Bội Ngọc cười nhẹ thốt:

- Tại hạ nghĩ bây giờ không cần thiết cho tại hạ phải đến đó nữa. Bởi đến Đường Gia trang trong lúc Bang chủ đưa cái tin chấn động giang hồ thì còn ai thừa thời gian tiếp đón tại hạ vì một việc riêng tư không có giá trị?

Chàng kết thúc:

- Bang chủ cứ đi một mình, sau này chúng ta còn gặp lại nhau mà!

Hồng Liên Hoa nhìn chàng tự hỏi:

- Hắn có đúng là Du Bội Ngọc, bằng hữu năm xưa của ta chẳng? Tại sao nghe tin Du Phóng Hạc mất tích, hắn đổi ý không vào Đường Gia trang nữa? Hắn định vào đó để làm gì?

Tuy nghĩ vậy nhưng Hồng Liên Hoa không hỏi gì thêm, chỉ thốt:

- Du công tử cứ tùy tiện, thế thì chúng ta ai lo việc này vậy! Tạm biệt công tử!

Y vọt mình đi liền, không hề nhìn lại.

Đợi y khuất dạng, Du Bội Ngọc cũng lên đường ngay, trở về ngôi nhà cỏ. Chàng cần đưa tin đó về gấp cho Đông Quách Tiên Sinh, gấp hơn cả việc phải chờ Hắc Ngọc Phu Nhân. Bởi vì chờ phu nhân là việc quá mờ hồ, không chắc gì gặp được bà ta và chẳng biết phải chờ đến thời gian nào.

Dù sao chàng cũng còn quá nông nổi! Vì một cái tin quan trọng như vậy thì làm gì người cỡ Đông Quách Tiên Sinh lại chẳng hay biết kịp thời? Chàng đưa tin đó về, chung quy cũng chỉ làm một việc thừa thôi. Song, chẳng về đó thì chàng còn biết về đâu nữa? Ra ngoài, chàng nôn nóng mong gặp Phượng Tam Tiên Sinh để hỏi về Châu Lệ Nhị.. Dù muốn dù không, hình bóng cô bé láu lỉnh, khôn ngoan đó cũng đã in sâu nơi tâm khảm chàng trong một khuôn khổ một loại tình cảm nào đó mà chàng chưa ý thức rõ rệt. Bởi vì mỗi lần nghĩ đến Châu Lệ Nhị thì hình ảnh của Lâm Diêu Bình lại hiện ra che dần đi.

Khi chàng về đến nơi, Đông Quách Tiên Sinh và Phượng Tam Tiên Sinh đã vắng mặt. Thời gian ước định là vài mươi hôm, song Phượng Tam Tiên Sinh đã bình phục nhanh hơn nhờ Đông Quách Cao tận tâm cứu chữa nên độc khí được giải trừ rất mau chóng. Do đó, lão xuất ngoại công tác sớm hơn dự định. Du Bội Ngọc đem tin tức đó thuật lại cho Đông Quách Cao nghe.

Đông Quách Cao điềm nhiên đáp:

- Ta biết hiện giờ lão ấy ở đâu!

Du Bội Ngọc sửng sờ. Chàng toan hỏi nhưng Đông Quách Cao đã nắm tay chàng đưa đến gian phòng bên cạnh. Nơi đó có mấy người đang quay quần trò chuyện với nhau. Trong số người đó, Du Bội Ngọc nhận ra có Đường Vô Song, Tạ Thiên Bích, Tây Môn Vô Cốt. Điều làm chàng ngạc nhiên hơn hết là có cả Hải Đường Phu Nhân và Lâm Tiểu Các.

Thảo nào! Chàng thở ra! Du Phóng Hạc giả hiệu kia để thực hiện dã tâm thôn tính võ lâm chẳng những làm những việc khuynh đảo các môn phái hữu danh trên giang hồ mà còn gây xáo trộn cho bao nhiêu gia đình đang sống êm đềm trong hạnh phúc... Khi những con người giả hiệu kia nắm quyền làm chủ gia tộc, tự nhiên nề nếp gia phong phải thay đổi. Tình cảm đã có trong những gia đình đó phải tan biến dần dần, để cuối cùng những danh môn đại phái, thế gia tự diệt. Nói là tự diệt là về mặt khách quan nhận xét. Bởi trên đời có ai biết được những người đang lãnh đạo các môn phái, các gia tộc kia là những con người giả hiệu? Hiện tại, họ đã được Đông Quách Cao đưa về đây để sửa chữa lại những điểm mà Du Phóng Hạc đã cải biến để họ không còn là những người cũ nữa.

Song trả họ về tình trạng cũ bất quá chỉ là thực hiện giai đoạn đầu. Giai đoạn kế mới là giai đoạn khó khăn hơn, giai đoạn diệt trừ những con người giả, bắt buộc chúng phải trả lại vị trí cho những người thật.

Muốn làm việc đó phải diệt trừ được Du Phóng Hạc giả hiệu. Tay đầu não không còn thì tất cả những kẻ kia cũng không còn. Người thật cứ trở về và giải thích với đồng môn, đồng phái, đồng gia..

Du Bội Ngọc nhìn họ một lúc lâu. Họ cũng nhìn chàng. Họ có vẻ suy nhược ít nhiều bởi Du Phóng Hạc đã quẫn thúc họ một nơi bí mật, chắc là cái ăn cái uống được cung cấp thất thường, quan trọng hơn hết là có thể nơi đó thiếu ánh sáng mặt trời!

Song phương chỉ nhìn nhau không ai nói với ai một lời nào.

Đông Quách Cao đưa Du Bội Ngọc trở lại gian phòng khách. Lão thốt:

- Mấy hôm nay lão phu đã dùng tận sở năng mới đưa họ trở về hình dạng cũ.

Giả như ngươi mới thấy họ lúc đầu thì chắc không nhận ra, bởi họ hoàn toàn biến đổi.

Và nếu lão phu không biết rõ hành động của Du Phóng Hạc giả hiệu thì chắc hẳn lão phu không thể nào tin tưởng họ là những con người cũ.

Lão thở dài một lúc lâu rồi tiếp:

- Về phần họ như vậy kể cũng tạm xong. Chỉ còn chờ đến lúc kế hoạch của chúng ta được thực hiện hoàn toàn là họ có thể trở về vị trí cũ. Bây giờ đến lượt ngươi!

Lão lại dừng rồi mỉm cười tiếp luôn:

- Lão phu cũng phải trả Du Bội Ngọc về tình trạng cũ chứ!

Du Bội Ngọc trầm lặng như xuất thần. Điều đó đối với chàng chẳng quan trọng gì! Thực ra chàng cũng không cần lắm! Bấy lâu nay vào sinh ra tử, chàng đã mất hẳn sự yêu đời. Cạm bẫy giang hồ đã làm nguội lạnh tâm tình và chàng cũng không còn tha thiết đến công danh, lợi lộc, quyền thế nữa. Mục tiêu duy nhất của chàng không còn là việc cầu tiến cá nhân nữa mà là báo thù nhà. Lấy lại thanh danh của gia gia chàng xong, có thể chàng nổi bước Đông Quách Tiên Sinh, Đông Quách Cao hay Phượng Tam Tiên Sinh đặt mình ra ngoài dòng đời. Cái thân ngoại vật là tiên trong đời!

Nhưng muốn tri thân vật ngoại, chàng phải dứt khoát mọi liên hệ với người đời.

Về gia đình thì chẳng còn gì ràng buộc bởi cha mẹ đã ra đi vĩnh viễn. Chẳng chẳng còn bốn phận gì với người đã quy tiên, chẳng có thể định đoạt tương lai theo chiều hướng thích hợp.

Chỉ có vài điều gây thắc mắc cho chàng là thái độ đối với Lâm Diêu Bình và Châu Lệ Nhi. Về Châu Lệ Nhi thì chàng còn dễ thu xếp bởi làm sao chàng lấy nàng làm vợ được? Đành rằng chàng cũng có cảm tình với nàng, song cảm tình đó phát sinh do đồng cảnh ngộ, do sự ủy thác của Phượng Tam Tiên Sinh, chàng có bốn phận che chở, dầu dặt nàng trong giai đoạn bơ vơ. Khi nàng có chút kinh nghiệm trên trường đời thì nàng có con đường riêng để đi. Huống chi ngày nay Phượng Tam Tiên Sinh đã ra mặt, nàng có thể trở về bên cạnh Phượng Tam và Tam thúc nàng sẽ định liệu cho nàng.

Chỉ còn Lâm Diêu Bình, người vợ chưa cưới của chàng! Thật ra chàng cũng yêu nàng tha thiết. Chàng cũng muốn thành hôn với nàng lắm! Song nhớ đến việc chàng vô năng như thú đối vô mồi tại Tỏa Hồn Cung chàng thấy thẹn. Còn mặt mũi nào gặp lại nàng? Cho dù lúc đó bị ảnh hưởng của thuốc mê chàng mới hành động như thế nhưng đó không phải là cái cớ giúp chàng tự bào chữa cho mình. Nếu sau này thành vợ thành chồng, mỗi khi nhớ lại việc xưa, chàng có thể bị hành động dã man đó ám ảnh. Rất có thể hạnh phúc gia đình sẽ chịu ảnh hưởng nặng nề và biết đâu vì thế mà chàng phai nhạt ân tình?...

Còn nếu như chàng trốn tránh nàng? Đời nàng sẽ ra sao? Với cái tiếng là nhà chồng không thành toàn hôn sự, nàng sẽ bị người đời mai mỉa như thế nào? Ngoài ra, nàng có tha thứ cho chàng về cái hành động cuồng loạn đó chăng? Giả như sau lần ấy nàng có mang?... Du Bội Ngọc rùn mình không dám nghĩ tiếp nữa...

Chàng quay sang Đông Quách Cao hỏi:

- Tiền bối có nói đã biết tin Du Phóng Hạc mất tích và biết luôn cả nơi lão đang ẩn náu. Chẳng hay tiền bối có thể cho văn bối biết rõ hơn chăng?

Đông Quách Cao gật đầu:

- Đương nhiên lão phu phải nói cho người biết chứ!

Lão bắt đầu thuật lại sự việc.

Phượng Tam ra đi tìm tung tích Du Phóng Hạc. Trụ sở giang hồ sự vụ của lão thì ai cũng biết thế nhưng muốn gặp lão chẳng phải là việc dễ dàng. Phượng Tam phải chờ suốt mấy hôm liền mới gặp được lão, nhưng Phượng Tam không ra mặt, chỉ dùng tiền thư cho biết mưu mô của lão đã bị anh hùng thiên hạ biết rõ và khuyên lão nên sớm trả lại cái danh vị Minh chủ vô lâm, tuyển chọn người khác thay vào, đồng thời cảnh cáo nếu lão muốn được an toàn thì phải đến Lý Độ Trấn vào ngày Đông Quách Tiên Sinh hẹn ước để hội diện với Du Bội Ngọc thừa nhận mọi tội ác của lão.

Song khi nào Du Phóng Hạc giả hiệu hay Du Độc Hạc lại chịu đến đó hội diện với Du Bội Ngọc? Cho nên sau khi đắn đo, lão đã cao bay xa chạy bỏ cả sự nghiệp.

Thà trốn đi như vậy lão còn gieo được chút nghi ngờ nơi hào kiệt vô lâm. Người ta vẫn còn tin lão là vị minh chủ thật sự dù bọn Phượng Tam có muốn chứng minh sự thật cũng chẳng nắm đủ bằng chứng. Lúc đó giang hồ sẽ vì lão mà công phần, cho rằng Đông Quách Tiên Sinh và Phượng Tam Tiên Sinh dùng uy lực bức hiếp lão mà lên án Đông Quách Tiên Sinh và Phượng Tam Tiên Sinh. Rồi sau đó lão sẽ quy tụ đồng đạo vô lâm, với sự trợ giúp của Hắc Ngọc Phu Nhân và Cơ Khổ Tình phục hồi ngôi vị. Lão nghĩ chẳng có nơi nào an toàn để ẩn lánh bằng Sát Nhân Trang. Hiện tại thì lão đang ở Sát Nhân Trang. Sở dĩ lão dám trở về đó mà không sợ Hắc Ngọc Phu Nhân theo dõi vì lão cho rằng chẳng bao giờ vợ chồng Cơ Khổ Tình còn dám quay lại. Đối với người trong trang, cả hai được xem như là đã chết rồi!

Đông Quách Cao thuật xong lại tiếp:

- Muốn tìm Du Phóng Hạc, chúng ta phải mở chiến dịch Sát Nhân Trang.

Phượng Tam Tiên Sinh và Đông Quách Tiên Sinh phòng ngừa bất trắc nên đã lên đường tìm một vài viện thủ. Sau khi tiêu diệt Du Độc Hạc rồi, lực lượng của chúng ta sẽ tiêu trừ bọn Hắc Ngọc Phu Nhân luôn.

Du Bội Ngọc hỏi:

- Bà ấy ở đâu?

Đông Quách Cao đáp:

- Bà ta ở đâu thì Đông Quách đại ca đã biết rõ!

Du Bội Ngọc thở dài. Chàng nghĩ nếu như thành công, chàng sẽ xử trí thúc phụ của chàng như thế nào? Chẳng lẽ tự tay chàng moi tìm lão tể điện vong linh thân phụ chăng?

Chàng trầm ngâm một lúc, đoạn hỏi:

- Phượng Tam Ca có tìm được Châu Lệ Nhi chăng?

Đông Quách Cao gật đầu:

- Có! Hiện giờ nàng đang ở một nơi an toàn. Chờ xong đại cuộc rồi thì người sẽ được đến đó gặp nàng.

Du Bội Ngọc cười khỏ! Đưa chàng đến gặp nàng để làm gì? Chàng tha thiết đến nàng là lo nghĩ cho sự an toàn của nàng chứ chưa hẳn do một ý tứ chi khác. Bây giờ nàng đã thoát khỏi bàn tay của Hắc Ngọc Phu Nhân rồi thì cần gì gặp lại nhau cho tình cảnh giữa hai người càng thêm khó xử?

Vô luận chàng nghĩ như thế nào cũng phải lưu lại đâu cho Đông Quách Cao sửa chữa những nét trên mặt, trả lại cho chàng dung mạo cũ. Đồng thời chờ đợi Phượng Tam Tiên Sinh và Đông Quách Tiên Sinh trở về.

Hai hôm sau, nhị vị tiên sinh trở về, theo họ còn có mấy vị tiền bối nữa. Qua lời giới thiệu của Đông Quách Tiên Sinh, Du Bội Ngọc mới biết những vị đó là những kỳ nhân quái khách, đã ẩn tích mai tung hơn mấy mươi năm. Tài nghệ của họ trên hẳn Nộ Chân Nhân và mấy tuyệt đại cao thủ.

Suốt mấy hôm liền, họ bàn định chu đáo mọi kế hoạch, chuẩn bị mở chiến dịch Sát Nhân Trang. Sở dĩ cần có một lực lượng hùng hậu là vì đề phòng một cuộc chạm mặt với bọn cao thủ thuộc phe phái của Hắc Ngọc Phu Nhân. Bởi họ nghi ngờ Hắc Ngọc Phu Nhân cũng có thể trở về đó lắm chứ!

Một buổi sáng bầu trời tươi thắm dưới ánh bình minh, họ lên đường tiến về Sát Nhân Trang. Họ phân công từ bốn phía tiến vào, địa điểm họp mặt là đại sảnh trang viện. Phần Du Bội Ngọc, chàng cùng với hai vị tiền bối thẳng đến nhà mồ. Đông Quách Cao và hai vị nữa có nhiệm vụ kiểm soát con đường hầm từ toà tiểu đình vào sâu đến gian phòng của Cơ phu nhân. Các vị còn lại có Đông Quách Tiên Sinh dẫn đầu, bao quát toàn diện.

Họ vào trang mà không gặp một sự cản trở nào. Du Bội Ngọc phá vỡ cửa nhà mồ cùng hai vị tiền bối bước vào. Bất giác chàng sửng sốt! Chàng đưa tay dụi mắt, sợ mình không nhìn rõ hoặc đang nằm mộng.

Không, chàng không nằm mộng!

Trước mắt chàng là Du Độc Hạc đang ngồi trên ghế! Nói là xác của lão thì đúng hơn! Bên cạnh, Cơ Khổ Tình đang bết từng lớp sáp lên xác lão. Sáp được nấu chảy trong một chiếc nồi đặt gần đó. Và hơn cả sự tưởng tượng của chàng, trong gian nhà mồ còn có cả xác của Hắc Ngọc Phu Nhân và Cơ Táng Hoa! Hai xác đó đã được tô sáp kỹ càng.

Thì ra Cơ Khổ Tình đã trở về đây tiêu diệt vợ chồng Cơ Táng Hoa và Du Độc Hạc. Việc sát hại Du Độc Hạc thì còn dễ hiểu, thế nhưng tại sao lão sát hại luôn cả con trai và con dâu?

Có lẽ lão không muốn cho hai người tuyên bố việc lão còn sống trở về đây hay lão định chiếm đoạt lại Sát Nhân Trang làm sào huyệt?

Chắc lão nghĩ trên giang hồ ai cũng cho là Cơ Khổ Tình thực sự đã chết rồi, và cũng không còn ai đến Sát Nhân Trang làm gì. Bởi vì sau ngày lão ra đi, người trong Sát Nhân Trang không hề xuất ngoại hành tẩu giang hồ nên người ta tưởng nơi này đã biệt lập với thế gian. Giả như Cơ Linh Phong mấy lúc gần đây nổi hứng bôn ba đây đó thì bất quá cũng là việc mới mẻ, vả lại chẳng có ai biết được lai lịch của nàng.

Hai vị tiền bối nhảy qua bờ tường vọt đến cánh Cơ Khổ Tình, trong khi đó lão giương tròn mắt kinh ngạc nhìn họ.

Họ điểm huyết lão không chút khó khăn và giải lão đến đại sảnh, nơi Đông Quách Tiên Sinh và các vị khác đang chờ đợi. Điều Du Bội Ngọc không tưởng nổi là Cơ Bi Tình cũng bị chế ngự và được đặt lên một chiếc ghế!

Không ai nói với ai một tiếng nào. Tất cả đều chờ Đông Quách Cao quay trở lại.

Đông Quách Cao xuống địa đạo, đi suốt từ đầu này đến đầu kia, trở lên gian phòng của Cơ phu nhân rồi quay về đại sảnh. Lão không gặp một bóng người nào!

Khi tất cả đã hội họp đông đủ, Đông Quách Tiên Sinh giải huyệt cho Cơ Khổ Tình và Cơ Bi Tình, đoạn lão mỉm cười thốt:

- Bây giờ hai vị có điều chi muốn nói thì xin cứ nói!

Cơ Khổ Tình nhìn Cơ Bi Tình, cuối cùng cả hai cùng bật cười ha hả. Sau khi cười một lúc, Cơ Bi Tình cao giọng đáp:

- Chúng ta còn nói gì? Trong cuộc chạy đua đến giành bá nghiệp võ lâm, bọn ta đã thọ bại. Bại là chết nhường chỗ đứng trên đời cho kẻ thắng, chúng ta còn phải nói gì?

Bà nhìn anh em Đông Quách Tiên Sinh trầm giọng tiếp:

- Đông Quách Kỳ! Đông Quách Cao! Ta với anh em người không thù không oán, bắt quá trên con đường hân tiến chúng ta là những trở lực lớn của nhau, tự nhiên phải tìm cách loại trừ lẫn nhau. Nước cờ của ta yếu hơn nên bại trận. Thế là vợ mệnh bá chủ giang hồ. Hẹn gặp các người trong kiếp lai sinh.

Một tiếng “Cốc!” khê vang lên! Kế đó là một tiếng nữa! Hai anh em mà cũng là hai vợ chồng cùng cắn vỡ răng.

Trong răng có độc dược! Họ cùng bật cười ha hả, dứt tràng cười thì hai thân thể cùng ngã gục xuống. Nửa tháng sau...

Đúng nửa tháng sau ngày Đông Quách Tiên Sinh hạ lệnh thiêu hủy Sát Nhân Trang, một đại hội anh hùng đã diễn ra tại Huỳnh Trì theo lời hiệu triệu của Đông Quách Tiên Sinh. Tại đại hội, Đông Quách Cao đưa bọn Đường Vô Song, Tạ Thiên Bích, Tây Môn Vô Cốt, Lâm Vũ Quyên, Hải Đường Phu Nhân trình diện với anh hùng thiên hạ. Chính những người này đã tường thuật những hành vi ám sát huynh trưởng đoạt quyền, đội lốt minh chủ võ lâm và âm mưu thôn tính giang hồ của Du Độc Hạc.

Theo đề nghị của Đông Quách Tiên Sinh, từ nay không nên công cử minh chủ võ lâm để tránh cái họa. độc tôn, tạo bè kết đảng nguy hại cho võ lâm. Tiếp theo đó, Du Bội Ngọc trình trọng mời quần hùng đến gia trang dự lễ truy niệm cố minh chủ.

Trong ngày lễ, Lâm Diêu Bình vắng mặt. Chẳng ai biết rõ lý do vắng mặt của nàng. Mãi về sau, Du Bội Ngọc mới biết là nàng đã có mang. Nàng lấy làm hổ thẹn với đời vì cái tiếng chồng chưa cưới mà đã mang bầu. Châu Lệ Nhi cũng theo Phượng Tam Tiên Sinh đến dự lễ. Nhưng Du Bội Ngọc cố tình lảng tránh. Hơn nữa do bận rộn trong việc nghênh đón quần hùng thiên hạ nên cả hai cũng không có nhiều thời gian để trò chuyện với nhau.

Sau ngày lễ, anh hùng thiên hạ cáo biệt trở về. Du Bội Ngọc cũng âm thầm ra đi. Không ai biết lý do chàng vắng mặt. Châu Lệ Nhi ôm hận theo Phượng Tam Tiên Sinh trở về Tỏa Hồn Cung. Từ đây nàng sẽ ở luôn tại đó để gây dựng lại cơ đồ của mẹ. Nhưng nàng không theo vết xe đổ của mẹ mà ngày ngày luyện công học nghệ hầu biến mình thành một nhân vật chính phái trong tương lai.

Du Bội Ngọc thật sự vắng mặt trên giang hồ. Không ai biết hiện chàng đang ở tại phương trời nào. Trong khi đó, Lâm Diêu Bình hạ sinh một đứa con trai kháu khỉnh.

Nàng âm thầm chịu đau khổ, sống cái kiếp không chồng mà lại có con.

Ba năm sau bỗng nhiên con nàng mất tích. Không ít người nghĩ rằng Du Bội Ngọc trở về và chính chàng mang đứa nhỏ đi. Có điều, từ ngày mất con, đáng lẽ Lâm Diêu Bình phải buồn rầu hơn mới phải, nhưng người ta lại thấy nàng vui vẻ hơn trước, ngày ngày chăm chú luyện tập võ công.

Giang hồ hết sức lạ lùng về thái độ của nàng...

Hai mươi năm sau, trên giang hồ xuất hiện một nhân vật trẻ tuổi có tài nghệ phi thường. Chẳng ai biết lai lịch của nhân vật ấy, người đời chỉ nghe chàng tự xưng là Tiểu Phi và có cái danh hiệu Lưu Hương.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-su-vo-lam>